УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Съборни беседи

Част 4 от 5

СЪБОРНИ СЛОВА 1937 – 1944

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящото електронно издание съдържа Съборни беседи и е разделено на 5 части, включващи годишните срещи на Синархичната верига, Съборните слова и словата от Младежките събори.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

27.12.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

Съборно слово 1937 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 18 юли до 22 септември 1937 година)

ПЪРВИЯТ ЛЪЧ НА ТОПЛИНАТА

5 ч. с. на Молитвения връх
„В начало бе Словото“
Добрата молитва

Ще прочета десет стиха от Ев. на Матея.

Малко размишление.

„Защото ви казвам, че ангелите на небесата винаги гледат лицето на Отца моего, който е на небеса.“

Великото в живота е пробуждането на човешката душа. Аз уподобявам това пробуждане на пъпките на цветята. Като символ го взимам. Всяка една душа в Божествения свят мяза на една пъпка, която чака своето време. Туй пробуждане не става така произволно, но то е най-великото събитие на битието! Както в един дом най-великото събитие е раждането на едно дете, така и в Божествения свят най-великото събитие е пробуждането на човешката душа, за която ангелите се радват. Защото всеки, който се обръща към Бога, другояче трябва да се разбира – не един грешник, който се обръща, то са човешки схващания. Пробуждането на туй, великото, то заличава всичките грехове, каквито човек е имал през цялата вечност по човешки като се говори. Като се събужда човешката душа, като цъфне, всичко това се съблича. Онова, великото събитие, събуждането как става? Там е сега величието на Божията Любов. То е първият лъч на топлината, която душата приема от Любовта. Първият лъч на топлината го наричам, не на светлината. Тази, Божествената топлина,

която внася този, първия импулс. И тогава душата се разцъфтява, така се отваря като един малък цвят. На това ангелите се радват, понеже в туй разцъфтяване се проявява битието. В туй разцъфтяване се проявява Божият дух. И от там се започват всичките радости, които човек сега очаква на земята.

И сега вие сте наблюдавали пчелите, които пеят в своите кошери. Но знаете ли защо пчелите пеят? – За цветята, които са цъфнали, за живота, който се проявява. От тях те събират своя мед. И тогава уподобявам ангелите на пчелите: че като цъфнат човешките души, ангелите имат от къде да събират мед за своите кошери. И затова се радват те. Ако вие развалите един живот, вие разваляте работата на ангелите. Това е една проста мисъл, която трябва да имате в ума си, за да се осмисли земния живот. Защото човешкият живот няма смисъл без туй разцъфтяване на човешката душа. Разцъфтяването на човешките души е най-великото събитие, което трябва да очаквате. Щом туй събитие дойде, цялото небе обръща внимание на вашата душа.

И тогава радвайте се на душата си, пък се радвайте и на всичките. Цветята се радват едно на друго, понеже са цъфнали. Не ходете тогава да се занимавате с морализиране, кой как е цъфнал, не се занимавайте и кой как е облечен, защото безбройни са цветовете, в които са облечени човешките души. Две души няма облечени с еднакъв цвят и две души нямат една и съща форма, с която са облечени. По човешки говоря. Защото ако човек се занимава с външната страна на живота, той изгубва същественото. Какво би се ползувал един кон, който би желал да го товарят с злато. Да кажем натоварят го с сто – двеста килограма злато, къде ще употреби конят златото? То е безполезно за коня. За него важна е тревата, водата, за него златото никак не е потребно. За умствения живот златото е

непотребно в този смисъл, както съществува сега на земята. Но златото е потребно да се направи една прекрасна дреха на земята. Ако вашето злато не може да стане дреха на душата, то е безполезно; ако стане дреха, то е полезно. И всичкото си богатство трябва да употребите, за да направите една златна дреха за душата си.

Та имайте пред вид онази, основната идея. Вие може да се радвате на хляба, който държите в ръката си. Но това още не е радост. Когато вие вкусите първата хапка на този хляб, то е пробуждането. Първата хапка на хляба на живота е пробуждането на душата. Вече започва дишането на душата, храненето на душата. Този, първият лъч на топлината, който прониква в душата, е първата хапка на любовта, която душата взема. Това го наричат „злато". „Злато" значи пробуждане, то значи светлина, значи знание, значи красота, значи доброта. Златото съдържа много качества, много елементи в себе си, които са необходими за душата. А тъй както хората разбират златото донякъде [...] едно удобство на златото на земята. И в Исая на едно място казва Писанието: „Елате и си купете без пари, без злато."

Сега онази основна мисъл, която Христос е турил в думите: „Тия малките", то са онези мисли, Божествени мисли, които проникват в ума ни; онези малки чувства, които проникват в сърцето ни. Това са те „малките", които не трябва да презирате. Туй не е външно. Понеже като направите нарушение на Божествената хармония вътре в себе си, тази хармония се нарушава и отвън. Щом един човек не зачита своите мисли и своите чувства, нарушава хармонията в себе си. Има мнозина, които проповядват това, което не знаят. Но мисълта излиза от Бога и чувството и то излиза от Бога. То са два елемента, с които цъфналата вече душа започва да функционира. Мисълта прониква в каквато и да е форма. Мисълта прониква навсякъде.

И сега рекох: понеже ние излизаме днес, аз ви пожелавам през годината тъй ще ви бъде като този ден. Снощи беше много облачно, мъгла беше паднала. И аз рекох, ако и утре е така, тогава имаше да опъвате каиша.

Сега на вас ви пожелавам благото на първия лъч на топлината, който иде в света. Пожелавам ви първия лъч на светлината, която иде от Божията Мъдрост. И пожелавам ви първия лъч, крепкия Божий лъч на Истината за вашия дух. Та всички да бъдете топли, да бъдете светли и да бъдете крепки през цялата година!

Амин

6 ч. 25 м.

(Отлично слънце грее. Край огнището направихме гимнастическите упражнения.)

Беседа от Учителя, държана на Молитвения връх при Второто езеро на Рила, Неделя, 18 юли 1937 год.

БОЖИЕТО СЛОВО Е ОПИТАНО

5 ч. сутрин, хубаво, ясно време, на молитвения връх.

„Бог е любов“

Отче наш

(*Днес прочете десетата страница от „Царският път на душата“*[1]*.*)

Ще ви прочета само един стих от 30 глава на притчите: „Всяко Божие слово е опитано. То е щит за тези, които уповават на него.“

Какво разбира този, който събрал притчите под думите: „Всяко Божие слово е опитано“? Значи онези, които са го написали, са го опитали. Словото Божие не само вие ще го опитате, но то е опитано преди вас и е намерено, че туй слово е щит за тези, които уповават на него. Едно малко сравнение. Кога се раждат недоразуменията? Ние мислим, че когато дойде Словото Божие в нас, то няма да направи никаква промяна. Точно обратното ще се случи. Когато Словото Божие дойде, всичко старо, вехто каквото има, ще го изхвърли навън. Не ще го изхвърли, но ще го тури там, дето подобава, пък то ще вземе своето място. В живота ценните неща са винаги на видно място. Вземете един ценен пръстен, де го носите? Сегашните хора де носят пръстените си? – Носят ги на пръстите си. И постоянно хвърлят око, поглеждат го, ценно е. Вземете един свещеник, който носи кръст. Къде го носи? – Носи го отпред на гърдите си. Въпрос е дали той може да търпи и да пренесе страданията на кръста, но той го носи.

[1] С „Царският път на душата“ са наименувани съборните беседи от 1935 г.

Сега две неща трябва да имате пред вид. Когато дойде Словото в вас, ще стане това, което никога не е ставало. Първо Словото носи топлина. Словото носи мекота. Топлината сама по себе си стопява ония, коравите предмети, смекчава ги. Но едновременно с това топлината и разединява. Тъй щото мнозина от вас, след като мислите, когато дойде любовта, тя ще смекчи, ще стопи и ще разедини. Ами като дойде любовта, тя прехвърля нещата от едно място на друго. Когато дойде любовта, изважда детето от утробата на майката му, изважда го навън. Когато дойде любовта, дъщерята напуща дома на баща си и излиза навън. И синът напуща дома на баща си. Когато дойде любовта всяка една мисъл, всяко едно чувство, което е скрито вътре в човека, излиза.

Онези, които не разбират закона, изпитват едно малко смущение: „Защо да е така устроен света?“ Че любовта като дойде, туря дъщерята точно на мястото, дето трябва. Тя досега не е била на мястото си. И ти сам не си бил на мястото. Тебе майката ще те тури на място. Дъщерята ще тури на място. Детето ще тури на мястото. Каква е задачата на детето? То е предметно учение. Каква е задачата на майката? – Тя е ученица, ще прави опити с това дете. Това дете казва: „Аз съм много нечисто, не може да се умия.“ Тя ще стопли вода, ще го тури в коритото, ще го съблече, ще го въргаля, ще го обръща на една и на друга страна, това дете ще попее малко, ще започне с миньорната гама на неудоволствие. Някой път майката е доста умна не туря студена вода, но туря малко топла.

Не зная дали има майки, които мият децата си с студена вода. Сегашните учени хора препоръчват студените душове. Природата не ги препоръчва. Питам: какво понятие детето ще си състави за майка си? Щом го тури в коритото, тя започва да прави своите опити. Обръща го наляво и надясно, по гърба, разтрива го. Какво понятие ще

има детето? То се учудва, много е странно за него. За пръв път му се случва. Първата баня е нещо чудно за въплътената душа. Тя не може да се начуди на това своеобразие, което съществува. Тогава майката започва да изучава изкуството на магнетизиране. Детето плаче, майката започва да го магнетизира, тя дава нещо от себе си. След туй детето се успокоява. Става обмяна между детето и майката.

Значи, топлината когато дойде, тя внася нещо ново в човека. Но ние се намираме в едно противоречие, в каквото се намира детето при майката. Топлината смекчава, разтопява коравите неща, разединява ги, туря ги, дето ние не ги знаем. Сега съществува в природата друг един порядък, човешки. Хората турят нещата на мястото, дето те ги знаят. Но с туй човешкият порядък събира нещата на едно място, но те се втвърдяват. Събраните хора на едно място винаги стават инертни. Щом изгубят онова пространство, което им е необходимо, те стават инертни. Инертността в света е едно човешко състояние. Инертните същества са мързеливи. Щом човек изгуби идеята за живота, излезе из Божествения порядък, изгубва онзи смисъл, който съществува в природата. Тогава се явява студът, втвърдяването. Втвърдяването на телата се дължи, че те изгубват своята свобода. Студът дава стабилност. При студа много хора стават стабилни, но те изгубват същественото – свободата на своите мисли и свободата на своите чувства.

Значи в всеки човешки порядък на нещата хората изгубват хубавата страна на своите чувства, своите мисли. Представете си, какво придобива един войник след като се упражнявал на военни упражнения. Да кажем, той свършил два-три факултета и като прост войник го карат да се обръща наляво, надясно, да туря пушката на рамо – елементарни работи. Питам: след като научи това изкуство, как да употребява пушката, като слезе в дома си, какво приложение

ще даде на пушката? Или след като научил изкуството да си служи с сабята, какво приложение ще даде в къщи? – Никакво приложение няма. Представете си един оратор, който се е научил на ораторство, какво приложение ще има неговото ораторство вътре в дома, при неговите деца? Той бил оратор, каква реч ще държи най-първо? Да кажем има четири пет деца по на пет години, каква ораторска реч ще им държи?

Сега, среща ме някой и ме пита: „Има ли Господ или не?“ Срещам ви аз и виждам да се катерите по стръмните места. Питам: „Ти виждаш ли?“ Щом този човек се катери, то вече подразбира, че той вижда много добре. Питам: когато един човек виждате да се катери, по стръмните места, какво разбирате? Щом виждам един човек да живее добре, аз разбирам, че той се качва по планински места. Всички добри хора са планинци, те по планините ходят. Онези, лошите хора ходят по огладените пътища. Какво е лошото на огладения път? Огладеният път има доста прах. По планините, които ходят, има простор. По високите места хората не може да ходят един до друг. Един се качва на едно място, друг – на друго. В низките места хората се струпват. То е човешки ред на нещата. Какво трябва да подразбираме под думите: „има ли Господ или няма“? Някой пита: „Имаш ли баща или не?“ На място ли е този въпрос? „Майка имаш ли?“ На място ли е този въпрос? Има известна анормалност. Един американски професор заболял, че загубил паметта си. Един ден отива на пощата да си вземе писма. Пита го чиновникът как му е името. Но той си забравил името и отива в къщи да пита жена си. Среща го един негов приятел и казва: „О, мистър Смит!“ – „Благодаря ти!“ Ако вие сте забравили дали има Господ или не, не мязате ли на Смит? Когато отиваме да ни учат има ли Господ или не, ние ще срещнем някой приятел, който ще ни каже името. Щом ти живееш и

съществуваш, има Господ. Щом умреш, тогава може този въпрос да го разискваш.

Другояче помнете две неща: Любовта, която не дава свобода на човека; любовта, която не поощрява човека да се качи по-високите места, не е любов. Щом те страх да се качиш по високите места, ти си страхлив. Щом ходиш по низките места и дигаш прах около себе си, това не е любов. Добрият живот е пробния камък за любовта. Всичките добродетели се опитват чрез любов. Тя дава онзи велик потик на човешката душа. Сега вие питате, защо сте се качили на това високо място. Онези от вас, които малко любов имат, качили сте се да се усили малко любовта ви. Защо се качвате по камъните? – За да опитате вашия егоизъм, ваша[та] алчност. Камъните това показват. Те казват: „Виж на какъв хал дойдохме. Едно време живеехме като вас, но сега Господ ни обърна на камъни." То е символ. То е вярно, но не така буквално. Тия камъни, като ни слушат, казват: „Желаем и ние да станем като вас. Желаем да можем да се качим по-горе като вас." От туй място не можете да се качите по-горе. Тяхното бъдеще е да слизат долу, да се търкалят в долината. Те слизат, за да научат онзи велик урок, който Бог е поставил вътре в живота. Рекох, ние сме дошли в планинските места да опитаме първия опит на любовта. Няма изведнъж да се качим, но полека, по по-малко. От високите места си взимайте по едно малко камъче за спомен. Всеки ден като дойдете, вземете камъчето, запишете деня, часа, името, кога сте го взели, каква мисъл сте имали, турете го на камъчето. Едно хубаво занятие е то.

Тогава се стремете като срещнете един човек да намерите една хубава черта. Например, срещнеш един човек, потърси в него в каква степен в него е развита съвестта, справедливостта. Срещате друг един човек, вижте доколко той е разумен, как схваща нещата в природата, какво е неговото разбиране. Срещате друг, вижте той музикант ли е,

знае ли да говори. Търсете хубавите качества. Изследвайте добродетелите, които се намират в хората и от тях вие сами ще се ползувате. Защото всяка добродетел, с която вие дохождате в съприкосновение, тя ще ви придаде от своето благо. Не казвай: мене не ме интересуват хората. Хората нас ни интересуват, понеже са излезли от Бога и носят благо в себе си. Вие носите благо за другите и другите носят благо за вас. Цялата природа и тревата, и водата, и въздухът, и камъните, и Слънцето, и звездите, и малките цветя, всичко, което вие виждате, носи нещо от Божествения свят. В едно цвете вижте хубавата страна. Какво търпение има, какво доволство, радва се на малкото благо, което Бог му дал.

Сега аз ви напомням това. Някой път, когато някои ме слушат, се обезсърчават. Обезсърчават се по единствената причина, че някой път, като ги изведа на някой висок връх, казват: „Още веднъж там не се качваме. То е така високо, главоломно, че ако човек се търколи, нищо няма да остане.“ То е така, но аз ще ви попитам: кой от вас, като иска да измаже къщата си, не изхвърля всички неща навън, намазва, изчиства къщата и тогава ще започне да внася своите вещи.

Та рекох, по някой път и аз правя същото. Като ида някъде в стаята, изхвърля всичко навън, не че го изхвърлям, изваждам всичко и започвам с своята четка оттук – оттам. Онзи, който не разбира закона, казва: „Оцапа ми къщата.“ Понеже По някой път ще падне от мазането ми по някой мебел. Възможно е да падне. Това да не ви смущава. След като се изчисти стаята, стаята ви ще бъде изчистена. Вие ще имате малко по-друг живот. Сега в нас става пречистване. Ангелите идат да пречистват. Тия страдания, които чувствувате, някога вашата стая се пречиства и вие сте смутени. Малко пречистване става. Всичките страдания, които имате, считайте, че е

пречистване на вашия дом. След туй вие ще се намерите в по-добро положение.

Та вие, когато дойдете сутрин, разсъждавайте, погледайте природата, нека остане в вас. Нали всеки един фотограф, като дойде, фотографира. Вие всички сте фотографи, само че не сте се научили, как да фотографирате предметите. Защото, ако ти не положиш мисълта си в една хубава поза, ако ти не положиш чувството в една друга хубава поза, ти не може да фотографираш. Ако мисълта е права и чувството е право, тогава впечатленията, тия фотографии ще бъдат правилни. Ти ще има какво да учиш. Паметта на човека зависи от неговата правилна мисъл, неговите правилни чувства и правилни постъпки. Това усилва паметта. Не, че нямате правилни мисли. Правилната мисъл подразбира онова състояние, в което може да се фотографира един предмет в естествено положение. Затова ви трябва правилна мисъл. Ако няма правилна мисъл, няма фотографии. Ни най-малко не разбираме, че нямаме правилни мисли и чувства. Не. Постоянно нашата мисъл трябва да се мени. Мисълта да бъде пластична. Чувствата да бъдат пластични, за да може тия впечатления от Божествения свят да се отпечатват правилно, за да имаме какво да учим. И затуй казва притчата: „Божието слово е опитано.“ Ние опитваме Божието слово в света, което иде в нашите души.

Днешния ден вземете да мислите върху среброто. Какво е предназначението на среброто? Защо се явило среброто в света? Няма да го разрешите, но помислете за него, фотографирайте го. Фотографирайте го дето се намира. Среброто се намира в човешката кръв. Среброто се намира в човешката мисъл. Среброто се намира в въздуха; среброто се намира в Слънцето. Среброто се намира в месечината. Среброто се намира в звездите. Среброто се намира в водата. Среброто е добър проводник, добър лечебен елемент. Среброто

лекува. Когато човек е неразположен, дайте му злато и вижте, как ще измени неговото състояние. Сто грама дайте на един, който не е разположен, да видите, как ще се измени състоянието му. Като му дадете един килограм сребро, пак ще се измени. И като му дадеш среброто, какво ще му дойде на ума? Щом като му дадеш едно кило сребро, ще поиска да си купи дрехи, шапка, обуща, ще си купи круши, ябълки. Казва: „Животът има смисъл.“ Щом дойде среброто, щом дойде златото, работите се оправят. Защото златото е емблема на живота. Златото иде с живота заедно. Среброто премахва нечистотиите от живота в света. Всичките нечистотии в нашия живот се премахват чрез среброто. Животът приижда чрез златото. То е вътрешният смисъл на обичта, която ние имаме. Та затова трябва да знаете, че златото и среброто идат в живота да ни помагат, а не да станат като идол, като кумир в нашия живот и да уповаваме на тях. Да благодарим на златото за онова, което ни дава. Да благодарим и на среброто за онова, което ни дава.

Да изговорим изречението: *„Бог е Дух и които му се кланят, в Дух и Истина да му се кланят.“ (три пъти)*

Беседа, държана от Учителя на Молитвения връх при Второто езеро. Понеделник, 19 юли 1937 г.

ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

На Молитвения връх, 5 ч. с.

„В начало бе Словото“
Молитва на Царството

Някой път, когато идете на концерт, какво очаквате? Отивате на концерт да чуете някой велик певец. И певецът няма да ви пее ония песни, които вие знаете. Може онова, което пее, да ви бъде приятно, да произведе приятно впечатление на вашия слух, пък може да не произведе приятно впечатление. След като излезете, ще кажете: „Струва си парите.“ А пък някой път ще излезете и ще кажете: „Не си струва парите.“

Сега вземете преди години съм говорил за ценностите на нещата. Ценностите на нещата дават възможност. В какво седи една възможност? За пример вземете най-голямата възможност, това е говора в човека. И ако човек знае как да говори, той може да бъде щастлив. Ако той не знае да говори, той никога не може да бъде щастлив. Говорил съм една книга, която има заглавие „Царският път на душата“. Но знаете ли, какво нещо е Царският път на душата? Имате ли някаква представа за душата? Тъй както се разглежда, душата си има своя форма. И може да кажем, че тя има най-красивата форма в света. И всички други форми са произлезли от формата на душата. Всички неща в света са създадени за душата. Това са забавления заради нея. Възможностите в тия неща са, за да има душата, какво да учи.

Вие сега си представяте душата, че тя няма какво да учи. Тя има нужда да се учи. Трябва да имате една ясна представа за душата и за духа на човека. Аз ще взема две думи. Това което изтича, е дух. Не, че изтичането е духа. Това, което възприема, е душата. Туй, което създава нещата, е духа. Туй, което съгражда отвътре, е душата. Значи туй, което съгражда неща, вътре ги урежда, то е душата. Душата е склад, която има всичко онова, което от цялата вечност Бог е създал. Всичко това е складирано в душата. Душата това е една библиотека, написана с най-хубавата книга. И всеки един човек може да иде и да вземе от някой шкаф някоя книга и да чете. Душата е една галерия, в която са турени най-хубавите книги. Душата е склад на скъпоценности, на скъпоценни камъни. Ако искате да намерите някой хубав камък, ще го намерите там. Душата е склад на най-сладките работи. Душата е склад на най-хубавите плодове. И ако искате някой хубав плод, в нейната градина ще го намерите.

Значи каквото търсите, ще го намерите в душата. Вие сега за душата имате съвсем друго схващане. Христос казва: „Скръбна е душата ми!“ Защо е била скръбна душата на Христос? Понеже, като дошъл на земята чувствувал, че няма, какво да яде и пие. Гладен е човекът. Няма някой да ти каже сладка дума, няма някой да ти каже светла мисъл; няма някой да ти даде светло чувство. И ти се чувствуваш скръбен. Когато казваш, че е скръбна душата ми, какво подразбирате вие? То е едно временно състояние. Това го наричат нисшата душа, която като не разбира Божиите пътища, скърби. Човешката душа, която Христос носеше, скърбеше, че работите не стават, както тя иска. Пък никога работите не са ставали, както душата е мислила.

Един художник, аз гледам картината му, той не е рисувал, както аз мисля. Той рисувал, както той схваща. В дадения случай или може

да одобря или да не одобря . Той може да е съгласен с мене, или не. По някой път като гледа Божиите работи, критикува, казва: „Малко по-другояче трябва да се нарисуват.“ Та и сега до известна степен вие сте критици на нещата, давате си мнението казвате: „Тази работа не е както трябва.“ Има домашни критици. Синовете може да бъдат критици; дъщерите може да бъдат критици; домакините може да бъдат критици; домакинът може да бъде критик; професорите може да бъдат критици; учените, свещениците може да бъдат критици. Всеки, като говори, ще намери, че нещата не стават тъй, както са. Всеки ще намери, че хората не живеят тъй както трябва. Този, който критикува, и той не живее както трябва. Някой критикува, че друг не знае да пее. Но и той не знае да пее, както трябва. Друг критикува, че онзи не пише както трябва. Но и той не пише както трябва.

Та рекох сега, въпросът не е за критикуване. Въпросът е за възможностите. Разбиране ни трябва. В живота има някои неща разумни и някои неща глупави. Онзи, който не разбира, той се отвращава от глупавите работи. Разумните работи са завършени картини. А пък глупавите работи са незавършени картини. Следователно върху една глупава работа има да се работи още дълго време. Работите разгледани в началото, те са глупави. Като гледаш в началото една работа няма никакъв смисъл. Тогаз тя е глупава, но чакай още. Тогава вие си създавате преждевременно мнение. Казваш: „Много глупава работа е.“ Да, незавършена работа е. Казваш: „Много хубава работа е.“ Завършена работа е. Тази завършена работа е едно облекло на душата. Имате зло в света. Злото е една незавършена работа. Доброто е една завършена работа. Любовта е завършена работа. Омразата е незавършена работа. Истината е завършена работа. Лъжата е незавършена работа.

Аз ви давам това, за да се освободите донякъде от едно вътрешно противоречие. Не, че всъщност е така. Не, че с това всъщност се разрешава. Защото след колко хиляди години лъжата може да се завърши? Докога един слуга може да лъже господаря си. Може да му е слугувал десет години и го е лъгал. Но един ден вече господарят ликвидира работата си и ще му даде сметка. И като ликвидира господарят своята работа, то има ли слугата вече възможност да го лъже. Тогаз слугата ще започне да се разкайва.

Да допуснем,че вие казвате, че някой слуга не върши работата си добре. Добре, вие сте сега в едно учреждение. Всички сте все слуги. Но един ден ще ликвидира учреждението и всеки един от вас ще даде отчет. И тогаз ще се познаете. Работата ще се завърши и всеки ще си представи картината на изложение. И следователно, хората ще имат едно определено понятие за вашата работа. Рекох сега, аз като говоря, вие може да кажете така: „Тази сутрин беседата не беше така както трябваше.“ – Възможно е. Кога готвачката, като сготви, яденето е сладко? Например снощи ми донесоха да разрешавам един въпрос, който никога не съм го помислял. Нямали сестрите какво да сготвят. Мислили да сготвят боб, но бобът не дошъл. Десет килограма боб имало, но не стигал. И понеже готвили много пъти ориз с домати, не бива да се повтаря. Сега донесли ябълки и ме питат, по български начин ли да ги сготвят или по латишки начин. Рекох: „Какъв е българският начин?“ – Българският начин е ябълки, захар и вода. А пък латишкият начин е ябълки, брашно и яйца. Туря се тесто в ябълките. И питат, как да го сготвят. Рекох, то не е въпрос само заради мене. Аз мога да давам мнението си заради мене. Това, което се сготви, не само на мене ще бъде приятно, но на всички. Понеже няма да ям само аз. И рекох: „Опитайте, и ако е вкусно и лесносмилаемо, сгответе го. А, ако не е лесносмилаемо, тогава друго сгответе.“ Защото

яйца, захар, брашно и ябълки схождат ли си? Яйцата и захарта как ще ги примирите? Яйца и захар отиват ли? Една кокошка, когато мъти яйца, дават ли ѝ захар? Дават ѝ захар, но чрез житото. Житото съдържа захар.

Та рекох, ние правим несъответни храни. Ябълките спадат към растителното царство и брашното спада към растителното царство. Яйцата спадат към друго царство. Как ще примирите яйцата с растенията в дадения случай? Значи, щом ядеш една ябълка, ти ще придобиеш една сладчина. Щом ядеш едно яйце, какво ще придобиеш. Кокошката е голям критик. Тя, като дойде някъде, критикува, разрови, разрови нещата и като намери нещо ценно, отделя го. Критик е. Но който не разбира това, той ще обича само като кокошка да рови, тук ще подрови, там ще подрови. И кокошките са големи одумници. Петелът като рови, той е голям критик. И кокошките са критици, и те ровят по същия начин. Петелът е кавалер. Той, като изрови едно семенце, той си има една дума, и като я произнесе, всички кокошки се струпват да чуят, какво ще каже. И той казва: „Опитайте това нещо. Какво чудно нещо изрових от земята. Никой друг не е изравял такова нещо, каквото аз изрових.“ И тогаз някой път какво става? Не зная дали сте наблюдавали. Не е до външната страна. Аз ви давам само един образ. Онзи петел като рови, вие може да кажете: „Глупава работа, той с краката си рови.“ Че човек, който рови с езика си, какво е това? Един човек, който ходи из хората, който изучава психологически хората и търси какъв е бащата на един човек, каква е майка му, къде се е учил като малко дете, какви погрешки е правил, къде из градините е ходил. Крал е ябълки. Влязъл е в училището и не е бил способен. Най-сетне станал виден проповедник. И казва: „Отличен човек е.“

И казваме ние: „Ако човекът не прави погрешки, той умен не може да стане.“ Права е мисълта. Умният човек се учил не само от своите погрешки, но и от цялата окръжаваща среда. Грешките аз ги наричам все незавършени картини. Една грешка е незавършена картина. Не обвинявам човека. Толкоз знае човека, толкоз направил. А пък хубавите работи са завършени картини. Хубавите работи са направени от умните хора. А пък глупавите работи от неразвитите. Понеже всички вие рисувате една отлична картина в себе си, взимайте повод от другите художници, как рисуват, та и вие да рисувате добре.

Не критикувайте, но всякога в себе си вие трябва да създадете един добър навик. Например знаете ли произхода на скържавостта и щедростта? Защо някои хора са скържави, а пък някои хора са щедри? Щом ви кажат, че един човек е щедър, а пък друг е скържав, аз имам вече образ, за мене работата е ясна. Този, щедрият човек е при извора, а пък скържавият носи едно малко шишенце и пътува по един прашен път. И като го срещнем, той има малко хлебец и малко водица и не дава никому. А пък онзи е при фурната, дето има 400, 500 хляба и раздава на всички. Той е щедър. А пък онзи, който има малко хляб е скържав. Като отиде и той при фурната или при извора, той е готов да ви даде една чаша вода. Следователно всеки един, който е при извора, е щедър, а пък всеки един, който е далеч от извора, е скържав. Всеки един, който е при извора, е умен; а пък всеки един, който е далеч от извора, е глупав.

Някой ни пита: „Как да стана умен?“ – Рекох, иди при извора. Умният трябва да влезе в училището и да започне да учи. Ако той стои извън училището, той никога учен не може да бъде. Щом влезем в Божествения свят, умни може да бъдем. Щом сме извън Божествения свят, глупостта ще ни придружава. Някой казва: „Какво

трябва да направим, за да станем умни?“ Влезте в Божествения свят или използувайте възможностите, които Бог ви дал. Сега начините какви са? Започвайте в живота с малките величини. Аз да ви дам едно правило. Може да го опитате. Най-първо се облечи в най-скромните си дрехи, които имаш. Да няма по-скромни дрехи, но не нечисти. Когато започнеш една своя работа, облечи се с най-скромните дрехи: един халат, един пояс, една четка в ръката, едни обикновени обуща, не парижки, луксозни, но леки обуща и започни своята работа. А пък когато свършиш работата си и всички се произнесат за твоята работа най-добре, тогаз се облечи с най-хубавите дрехи.

И животът е така. Сега сме облечени с халат, понеже сме на работа. А пък като възкръснем, значи като завършим земния си живот, ще се облечем. Вие очаквате някой път да се облечете много хубаво. Някой път се обличате много хубаво, за да се харесате. Но не са дрехите, които правят човека хубав, а неговата работа, която той добре свършил. А пък дрехите ще покажат, че работата е добре свършена. Щом работата е добре свършена, то непременно ще имаш най-хубавите дрехи. Щом не е добре свършена работата, не може да имаш хубави дрехи.

Тогаз правя извод: Ако ние вършим добре работата, ще бъдем добре облечени. Тялото ни е дреха и всеки ден се обличаме с нови дрехи. Та здравината на тялото зависи от работата, която човек върши. Здравето на човека зависи от работата, която върши. Условията за тази работа са човешката мисъл – аз я наричам правата мисъл; човешките чувства и човешките постъпки. Това са условия, възможности и сили, с които човек работи. Някои казват: „Правото учение.“ Аз наричам Правото учение Божественото, понеже Божественото съдържа Божествените мисли, Божествените чувствувания и Божествените постъпки. Това са мерки, които трябва

да имаме. Всеки трябва да има по една Божествена мисъл, с която трябва да мери своите мисли. И всеки един от вас трябва да има по едно Божествено чувство. Това се отнася до всички ви и всеки един от вас трябва да има по една Божествена постъпка.

Бог, като дойде, обръща внимание на най-малките същества, които е създал. Той отделя известно време за тях и слиза при тях. Дето мине, на всички същества ще направи една малка услуга. Някой е в затруднение, има скърби, страдания. Бог ще му направи една малка услуга. По човешки говоря. Ние, като минаваме, не обръщаме никакво внимание на околните. Ние обръщаме внимание на баща си, на майка си, брата си, сестра си и на близките си приятели. А пък за далечните казваме: „Господ ще се грижи за тях."

Тази сутрин аз гледам, като се показа Слънцето, половината от вас станаха и половината седяха известно време. И аз седях. Аз се питах, защо тези станаха и защо аз седях? И защо тези, другите седят? Философия на живота трябва да има. Рекох, ако ние ставаме за Слънцето, не е права идеята. Например ако аз застана пред картината на един художник, то да стана няма смисъл. Но когато художникът иде с картината, да стана има смисъл. Ако зад Слънцето виждам Бога, който излиза с своята свещ, то има смисъл да стана. Бог праща Слънцето заради мене. Слънцето, което Бог носи, е свещта и тогаз ставаме не за свещта, но за онзи, който носи благото. Най-първо видях Слънцето. Рекох, не ставам на тази свещ, тя не е по-голяма от мене. А като вид[ях], че Господ е зад нея, тогаз станах. И аз като станах, другите, като ме видяха, станаха. Те казаха: „Срамота е, Учителят става, да станем и ние." Аз разсъждавам, а те подражават. Та рекох, винаги пред великото стани, а пък на малкото дай внимание, за да бъдеш последователен. Пред великото стани, понеже това великото е едно благо, заради Слънцето е благо. То е извор на всички

благословения. Като отидеш при него, при извора, ти него ден може да бъдеш разположен. А пък на малките неща, които Бог ги създал, обръщай внимание, понеже от малкото човек се учи.

Та днес ви препоръчвам, да отидете близо до извора. Но ще кажете: „Не сме ли отишли?“ То е до вашата мисъл. Ако мислиш, чувствуваш и постъпваш право, ти си при извора. Ако стане едно нарушение на мисълта ти, ти си по пътя. Щом сте неразположен, не сте при извора. Щом не постъпвате добре, далеч сте от извора. Понеже една добра постъпка е една завършена картина. Тогаз ние говорим за възможностите. Любовта иде като един закон. Тя има две страни: или трябва да даде, или трябва да вземеш. Тя има две възможности: онова, което даваш, трябва да знаеш кога да го дадеш; и онова, което вземаш, трябва да знаеш кога да го вземеш. И ако дадеш не на време и ако вземеш не навреме, ти не си от умните хора. И ако даваш навреме и ако взимаш навреме, ти си от умните. И в любовта трябва да любиш навреме. По някой път в любовта ти може да обичаш някого не навреме. И някой път може да те обичат не навреме.

Аз веднъж имах такъв един опит. Срещнах едно малко момиченце. Намерих едно откъснато цвете, една малка роза и му го давам. То каза: „Това цвете аз не мога да го нося.“ Не го взе. Като го давам, то подразбира, че трябва да го тури на гърдите си. И то каза: „Кака ми е по-голяма, дай го на нея.“ Умно разсъждава. Ще каже някой, че с тази откъсната роза, ти се ангажираш вече. Когато венчават младите булки, все им турят цветя. И те се радват. После тези млади булки трябва да дадат живот на тези откъснати цветя. Понеже те за тях се откъснаха, ще има страдание, докато възстановят живота на откъснатите цветя. И след като възстановят живота на откъснатите цветя, след това ще живеят както трябва.

И всички вие като страдате, страдате все за вашите откъснати цветя, когато сте се женили. Аз турям женитбата в много широк смисъл. Когато човек се решил да слезе на земята отгоре, той е вече оженен. Всеки човек, който е въплотен в материята, той е вече женен. Венчали са го. Сега не ти се харесва женитбата, не я искаш, но ще се освободиш, когато умреш. Смъртта е развод за неправилното женене. Всички онези от вас, които не сте оженени както трябва, все трябва да умрете. И смъртта е развод. И защо трябва да умрете? – За да се освободите от онзи, с който не може да живеете. Понеже духът и плътта са в противоречие. Живеят в едно тяло. И тогаз ще настане развод между духа и плътта.

И сега моята цел е да ви наведа на правата мисъл за тази борба. В духа има един завършен процес. Разумното е там. А пък в плътта има един незавършен процес. Плътта е едно недоволно дете, своенравно дете. Каквото му се даде, недоволно е, ще го скъса, ще направи нещо. Тогаз, какво трябва да направи бащата с такова дете? Рекох, у всички, в вас има по едно такова своенравно дете, че се чудите какво да правите с себе си. То не сте вие, то не е вашия дух, но дадено ви е една работа. Вие всички сте педагози, възпитатели, възпитавате по едно дете в себе си. И да познае човек себе си, това значи да знае, как да възпитава това дете.

Вчера гледам тук едно малко дете, майка му го вика да отиде при нея да обядва, а пък то не иска да яде там. Иска да му сипят и да отиде да яде в палатката. Сега неговото ли да стане или на майката? Има си понятие това дете, разбиране. Аз държа едно правило. Аз гледам всякога следното: щом една мисъл е права, от когото и да е излязла, приложете я. Щом една мисъл е крива, от когото и да е излязла, не я прилагайте, нищо повече. Щом едно чувство е добро, от когото и да е излязло, приложете го. Щом едно чувство е криво, от когото и да е

излязло, не го прилагайте. Щом една постъпка е добра, от когото и да е излязла, който и да я направил, приложете я. Щом не е добра, не я прилагайте.

Сега искам да ви говоря върху ценностите на нещата. Всичко онова, което Бог е създал, представлява ценност. Пред нас седи едно велико благо, то е едно благо на миналото, едно благо за бъдещето. Та рекох, вие седите на тия камъни, има едно благо в тях, но има и едно нещастие, ако не знаеш, как да седиш на един камък. Като дойдеш да сядаш на един камък, най-първо опитай, дали е стабилен или не. Една млада сестра вчера слиза отгоре и стъпила на един камък, паднала и си ударила крака. И рекох ѝ. „Благодари, че с малко мина. Ти най-първо опитай, дали е стабилен камъка." Тя казва: „Братята го туриха." Рекох ѝ. „Те го туриха, но ти го опитай и ако е стабилен – стъпи, ако не – заобиколи го по някакъв начин и после, сутринта на този, студения камък не сядай! Той няма да те приеме добре. Носи си възглавница. Обаче по обед, когато Слънцето грее, седи на камъка." Камъкът е събрал лечебна енергия и тогаз лечебно действува. Сега сутринта, като идвате, носете си вашата възглавница.

Сега коя е меката възглавница в човешкия език? Като излизате сутринта, хората са всякога студени. Ще си носиш възглавница. Как ще преведете това? Възглавницата е мекия език. Ще говориш меко, приятно. То е възглавницата. А пък като дойде обед, може и без възглавница. Когато хората са умни, можеш да му кажеш нещата както са. Сутринта не може да му говориш така. Меки възглавници трябват тогава. Тогаз не засягай човека. А като дойде на обед, може. Кога е обед? Обед у човека е тогаз, когато го обичаш. Когато те обичат, ти си на обед при него. Когато се запознаеш с онзи, когото ще обичаш, то е сутрин. Когато се обичате е обед, а пък когато не се

разбирате, е залез. Когато се запознавате е сутрин. Когато се обикнете е обед, значи Слънцето е на зенита. Това са възможности в живота.

Да обичаш някого, това значи да разбираш царския път на душата, която се движи в битието вътре. То е най-хубавия път. И ако ти не обичаш човека, този път не може да намериш. И човек, за да постигне онова, което Бог е създал, за да го разбере, любовта е единствения път. Тя е най-добрия път, по който може да научиш това, което Бог е положил заради тебе. Ето защо трябва да обичаш хората. Като обичаш хората, ти ще възприемеш, ще вземеш от хората това, което Бог е вложил в тях заради тебе. И ще даваш от себе си и ще взимаш, ще ти дадат. Обмяна ще има. Защо трябва да обичаш? Ако не обичаш, не може да постигнеш онова, което искаш. И ако обичаш и те обичат, може да постигнеш това, което искаш. Ако не те обичат и ти не обичаш, не може да постигнеш това, което искаш. Това е сега езика на Любовта. Любовта е един метод за постижение в сегашния живот на онова, към което нашата душа се стреми, в Царския път на душата, който върви, за да постигне онова, което Бог е начъртал за всинца ни. И тогаз прочетете от „Царският път на душата“ беседата: „Ценности на нещата.“ Не, че го налагам, но като останете свободни, днес или утре, или когато и да е, прочетете я. Когато нямате какво да правите и имате време, прочетете „Ценностите на нещата“. Аз ви казах същественото върху ценностите на нещата. Аз можех да ви чета самата беседа и мислех да я чета, но рекох, нека да им дам тълкувание, пък те да я четат. Защото условията, когато съм говорил тази беседа, са били съвсем други. Светлината е била друга и прочее. А пък сега условията са съвсем други.

Най-първо мислите върху възможностите. Вие да кажем, пеете една песен, аз слушам сега да пеят или да свирят, но всякога в пеенето има нещо, да липсва. Всякога и в свиренето има нещо, което липсва.

Ти не може да пееш, ако не мислиш, ако не чувстваш и ако не постъпваш добре. И онзи, който иска идеално да пее, той трябва идеално да мисли, той трябва идеално да чувства, и той трябва идеално да постъпва. Това са три правила за един певец. И за цигуларя е същото. Също и за художника. За всички изкуства три неща са необходими, за да можеш да постигнеш нещата. И не можеш да станеш красив, ако не мислиш добре, ако не чувстваш добре и ако не постъпваш добре. После и здрав не може да бъдеш в такъв случай. Срещам една сестра, която [с]е запъхтяла. Тя казва: „Мъчно се ходи тук.“ Тя е вече на 45 години. Аз си рекох: тя е преждевременно остаряла. Тя кога ще се подмлади? Да почне да мисли, да чувства и да постъпва право и ще се подмлади.

Всеки един от вас може да се подмлади. Някой ще каже: „Как да мисля право?“ Стани като малкото дете, нищо повече. Но как да станеш? Големият философ да стане като малкото дете. Внеси мекота в живота си! То е подмладяване на човека. Човек, който не може да внесе всеки ден мекота в живота си, той не може да се подмлади. И едно от правилата е това. Човек, който иска да прави хубави упражнения и да си почине добре, трябва да знае следното: старите хора имат една слабост. Старият е седнал и заспал с свити юмруци. Значи стегнати са мускулите. А у малките деца, мускулите са отпуснати. Всичките мускули трябва да бъдат отпуснати, да не мисли човек за нищо. Престани да мислиш, опразни се, отпусни се и кажи: „Каквото Господ даде.“ Но не чакай откъде и какво Господ ще даде. Каквото даде! Забрави и заспи така. И като станеш, ще видиш, че при тебе има нещо оставено. А пък ти сега заспиваш и гледаш какво ще даде Господ. Нищо няма да ти донесе. То е стария човек. Ти казваш: „Едно време какъв бях!“ Остави какъв беше едно време. Когато говориш за едно време, ти разправяш историята на твоето съзнание,

от когато твоето съзнание е било пробудено. Ами девет месеца в утробата на майката, я ми кажи, какво си правил тогава. Какво е било твоето положение. В тези девет месеца ти си прекарал историята най-малко на един живот от 18 милиона години. Девет месеца си чел историята на 18 милиона години, какво е станало и нищо не си разбрал. И като си чел тази история, ти си създал своето тяло. И какво е станало тогаз? – Създал си тялото си. И сега знаете ли, колко трябва да четете. Пак трябва да четеш. Тялото ти, което е създадено от майка ти, като излизаш от тялото на майката, е било увито с една ембрионална плащеница. Нали децата са увити с такава плащеница? 18 милиона години трябва да четете, за да се образува плащеницата. И сега дълго време имате да четете занапред още, важни работи има да четете.

Две сестри се карат. Ти казваш: „Не зная, как да ги примиря.“ За какво се карат сестрите? Една сестра взела пари на заем от друга и не ги връща навреме. Скарали се. Извади парите от джоба си и кажи: „Колко ви дължи?“ И плати! Кажи: „Дайте си ръцете една на друга и се примирете.“ Да допуснем, че другата сестра е много честолюбива и каже: „Аз не искам чужди пари, тя да ми плати парите.“ Рекох сега: „Аз плащам заради нея. Мен ще държиш отговорен, а пък аз ще държа нея отговорна.“ Та междина вие може да станете. Това е само един метод за примирение. Всякога, когато двама души не се обичат, има взето нещо. Вложи ти онова, което липсва. Те и двамата може да се примирят. На път се карат за хляб, че не може да разделят хляба. Дайте им по един цял сомун и на двамата и нещо за ядене и веднага ще ги примирите. Та всички сега сте дошли в богатата природа. Между вас има ли караници? Поскарвате ли се? Например спор има кой къде си турил палатката. „Местата ни са влажни“, казват някои. Тук има най-хубави места дето искате. Някой е неразположен. На кое

място искате? Според мене палатките не са хубаво разположени. По билата трябва да бъдат.

У всички ви има много хубави работи, които вие не ги виждате. Много скъпоценни камъни има, които трябва да извадите, много дарби и способности има, за които не сте мислили. Някои от вас сте имали отлични гласове и сте могли да станете певци; други сте имали дарби да станете цигулари, архитекти, художници, учени хора, но всичко това сте пропуснали. И сега гледайте да ги развиете наново. Вие казвате: „Като дойдем следния път, да се преродим на земята." Не чакайте следния път да се преродите на земята. Но сега като сте се родили, развивайте дарбите си. Някой казва, че е стар. Старият човек може да учи много по-добре, отколкото младият.

Да ви дам сега един опит, за да знаете дали говорите добре или не. То е следния: когато небето е облачно и духа вятър, почнете да произнасяте тия думи: „Бог е Любов", или „Бог е милосърд". Произнасяйте ги известно време и ако облаците се разпръснат и вятърът престане, то има мекота в вашия говор. Ако облаците и вятърът не престанат, то мекота няма в вашия говор. Щом е мек говорът, веднага ще се измени времето. От няколко деня има една борба между онези, които управляват тъдява[2]: едни дигат мъглата, а други искат влага, дъжд. Сега в днешния ден ние мислим другояче. Но ако беше влажно времето, другояче щеше да ни влияе. Ние не се нуждаем сега от вътрешна влага. Много влага имаме. Трябва ни малко сухота.

(Един брат фотографира Учителя.)

Сега този брат учи изкуството. Той, като не знае как да рисува, цъка. Той казва: „Как светлината може да рисува моментално." Като цъкне, казва: „Виж, как светлината рисува."А пък някой път и

[2] Тъдява – наоколо.

светлината още не се е научила да рисува. Например той изкара един черен образ. Той ме е направил черен от негърската раса. Та, за бъдеще той ще носи един апарат, който ще изкарва с цветове. Често ние рисуваме черни картини. Т. е. рисуваме предметите такива каквито не са. Например като кажеш една дума не на място, ние изкарваме черни картини. Сега изкарвайте с езика си цветни картини, че нещата да бъдат естествени, каквито са. Използувайте възможностите. Любовта е една възможност. Знанието, светлината, Божията Мъдрост са възможности. Свободата, пространството, разширението, истината, това са възможности, с които трябва да боравим. Истината е най-голямата възможност за постижение. Истината е възможност за децата. Знанието е за възрастните, а любовта е за жените, за девиците, за младите момичета. Та, ще стане обмяна сега. Затова се обичат. Младите момичета продават онова, което са спечелили от любовта, на онези, които са спечелили знанието от мъдростта. Обмяна става. И след това те отиват при децата, при които е истината, за да обменят. Та в живота между продуктите, които излизат от Любовта, Мъдростта и Истината, става обмяна. И това е семейството. Това е бащата, това е майката, това е децата. Това са трите неща, които живеят в дома. Любовта, Мъдростта и Истината живеят на едно място и обменят онова, което те са придобили. И сега обменявайте това, което сте придобили, възможностите, които сте придобили и които Бог е вложил в вас.

Мислете за онова, което никак не сте мислили. Не мислете за обикновените работи. Мисли за това, за което никак не си мислил. Помнете, днешната мисъл е тази: Чрез Любовта, Мъдростта и Истината; чрез животът, знанието, свободата всичко е възможно, които човек, като ги приложи, всичко може да постигне и той ще бъде

радостен и весел. Той ще се весели в Господа и Господ ще се весели в него.

Изговорете следната формула: *„Пътят на праведния е път на зазоряване.“ (три пъти)*

6 ч. и 9 м.

Беседа, държана от Учителя на Молитвения връх при Второто езеро, 21 юлий 1937 г., Сряда, 5 ч. с[3].

[3] Тази беседа я има и в поредицата „Общ окултен клас“ от съответната година.

СТАНИ

5 ч. с. на Молитвения връх

„В начало бе Словото“
Добрата молитва

Размишление.

Има един стих, ще го намерите в притчите, в Стария завет: „Мъдростта съгради дома си, постави седемте стълба.“[4] Малко различие има в превода, там другояче малко е преведено. Всяка една дума или всяко едно изречение губи или печели при произношението. Силата на една дума зависи от начина, как ще я произнесеш. Човек се ражда, това е началото. Съграждането е раждането на човека.

Поставянето на седемте стълба, това е учението на човека. Има разни мнения, разни фигури, разни образи и форми, с които се обяснява това изречение. То е една формула. Съграждаш своя дом, съграждаш човека, съгради човешкото тяло. Човек има седемте стълба. Четирите стълба ги имаме, то са двата крака, двете ръце, поставил още три стълба, поставил му уста, очи, уши. Те са седемте стълба, които подкрепят това, великото здание.

Сега не се спирайте върху устата, как е направена. Туй, което се отваря и затваря не е уста, то е врата. Уста е туй, което разумно говори. Устата е врата, която се отваря и затваря, важен е човекът, който отваря и затваря, който влиза и излиза от вратата. Той е важен,

[4] Притчи, 9: 1. „Мъдростта съгради дома си, издяла седемте си стълба,

а не вратата. Не разбирайте под очи вашите мигачи и това, което се върти. Но това, разумното, което вижда, вашият ум, вашето знание, вашето съзнание. Под уши не разбирайте външния израстък, чрез който възприемате външните впечатления от света. Не разбирайте, че това са уши. Това са ония хубавите възприятия.

Българинът, без да разбира тази философия, той си направил кола с четири колелета. Впрегнал два вола и турил на колата опашка. То са неговите седем стълба. Ще кажете: „Защо му е на българина опашка?“ Опашката подразбира разширение. Тази опашка става по-дълга и покъса. Когато иска малко товар, опашката е дълга; щом опашката се скъси, товарът е голям. Казва: „Къса опашка има заекът.“ Много голяма кола има, много е натоварен. С какво е натоварен? С толкова багаж и надали друго животно носи такъв товар, както заекът. Има един, който носи повече от заека. Жабата носи още по-голям товар. Като кажете „жаба“, разбирам човек натоварен с много товар. Такива мисли и желания има – непостижими работи. Като кажете: „заек“, разбирам, че е много натоварен. Те са търговци. Голям търговец е заекът. Веднъж се явила лисицата при заека и му казала: „Много добре бихте успявали в търговията, но едно нещо: имате много дълги крака, затова не можете да успявате. Всичкото нещастие в живота се дължи на задните ви крака, които са много дълги.“ Казва: „Тия крака вашите прадеди ги добиха по едно нещастие. Срещнаха се едно време с конете, които обичаха с задните крака да хвърлят камъни и те, като се упражняваха да хвърлят камъни, им се проточиха краката. Конете станаха големи, но вие се смалихте, не разбрахте закона на краката. Затова, казва, изпращайте вашите деца в нашите училища и ние ще скъсим краката.“ И за аргументация казва: „Вижте, едно време орлите имаха крака, но идваха в нашите училища, скъсиха краката си, направиха си крила, подигнаха се в въздуха и

хвъркат.“ Питам: според туй предание, което съществува в окултната наука, можаха ли децата на зайците да завършат училището и да скъсят своите крака? Големият товар на заека е неговия страх, който постоянно носи. При всяка шубрачка, която го бръсне по корема, подскача. Всякога упражнява страха.

Тогава и вие, ако всяко нещо в живота ви плаши, не сте ли един заек. Следователно не са ли дълги краката ви. Но какво представляват краката на човека или краката на заека? Те представляват неговите добродетели, то е капитала, който трябва да функционира. Туй, с което трябва човек да започне, то са добродетелите. Под думата добродетели ние вече имаме човешките крака. Като погледнеш на ръцете, ти имаш представа как да разполагаш със своите капитали, със своите добродетели, как да ги употребиш в своя живот и какво благо те допринасят. Така ръцете имат смисъл.

Казва: „Трябва да се работи, трябва да се ходи.“ Но в нашето ходене трябва да имаме пред вид добродетелите, с които трябва да се развиваме и прилагането на тия добродетели. И сега все трябва една школа. И ако аз кажа на някой човек: „Твоето щастие седи в твоите ръце“, как ще ме разбере? – „Как, ще каже, откъде ще дойде това щастие?“ Който не знае, това щастие не може да дойде; който знае, щастието ще дойде. Магически ще дойде. Без копане, без оране, без ходене, без търгуване, без да продава кожи, без да щавосва[5], без да тъче и т. н. От себе си ще израсте, ще дойде щастието. Ще кажете: „Как?“ Че ако вас ви дадат един отличен роял, направен в най-добрата фабрика на разумния свят, пък ви дадат и един учител, да знаете как да поставите вашите ръце, вашите пръсти на този роял, да произвеждате най-хубавата музика, питам: няма ли да се поправи вашето положение? Та всеки в себе си от вас има такъв роял.

[5] Щавосва – вероятно от щави.

Съвременните научни изследвания показват, че човек има един роял в себе си, който има 25 хиляди клавиши. Не както сегашните рояли, 25 хиляди клавиши има този роял. Който знае да свири на този роял, неговите работи се нареждат магически. Пък който не знае да свири, ще копае, ще оре, ще страда, ще плаче, и сиромах ще бъде, и болен ще бъде, и грешен ще бъде, и какво ли няма да дойде на главата му. Казва: „Защо се случи това?“ – Защото не знаеш да свириш на рояла, който Господ ти дал. Казвате вие: „От де да го намерим?“ Аз ви рекох, младите моми де намират момците? Аз туй го рекох само за пример, вие не сте ни от младите, ни от старите, такива работи ги няма между вас. Вие не сте ли наблюдавали младите моми. Вие сте ги наблюдавали като цветята. Тия, младите моми са цвета отвън. Аз за цветята говоря. Както цветята привличат пчелите, които са в един кошер на 4-5 километра, така и момите в въздуха изпращат едно благоухание и всички пчели – тия момци идат, разговарят се. И цветята са щастливи. Не сте ли виждали тия младите моми. Пък някой път сте ги туряли на ухото си, на гърдите си, в ръцете сте ги носили. Вие всинца обичате младите моми. Пък момците са хапливи. Като закачиш младия момък, той току те жилне. Те с себе си носят оръжие, като го закачиш, извади си сабята, блъсне те хубаво. Това са иносказания.

Да допуснем, че вие сте били при младия без да сте станали млад. Станали сте стар, без да сте поумнели. Защото старият без поумняването, той не е стар. Старият без знанието е една вехта дреха. Вие сега казвате: „Като идем в оня свят.“ Казал е едно време волът: „Дотегна ми да живея между нашите, свят ли е. Дето минеш, с рогата те мушкат. Трябва да ида на далеч, не може да си кажеш две сладки думи. Щом се приближи с рогата, бодва.“ Волът казва: „Ще ида при хората да се науча на нещо.“ Питам: като дошъл при хората, какво

научил? Човек го хванал, впрегнал го, иде да учи на нивата. Впрегнал го в колата, учи го. То са практически пособия. Най-първо му показва, какво нещо е ралото, какво нещо е остенът. Остенът, това е закона. Впрегнал го е вътре, волът учи. Те са все практически пособия. Като изоре, човекът го отпрегне. Казва: „Така като ореш, земята ще даде жито.“ Като узрее житото, човек иде, ожъне го, пак впрегне вола, натовари го и казва на вола: „Ела да пренесеш житото.“ Казва: „Туй жито, което си донесъл, аз го сях, събрах го, пък ти, както си го донесъл, така ще го занесеш.“ Учи го човекът.

Сега вие казвате, че живеете. И животът е едно оране. Вие орете вашите ниви и каквото израсте, казвате: „Това е карма.“ Кармата, това е жетва. След като човек овършее житото, което го посял, неговите ученици ще го пренесат. Сега аз ви навождам на тия мисли. Вие се спирате и искате сами да разрешавате живота. Искате самостоятелност. Казвате: „Не съм ли аз свободен.“ Но в какво седи свободата на човека? Без Любов живот не може да има. Без Мъдрост знание не може да има, светлина не може да има. Без Истина свобода не може да има. Ти казваш: „Аз трябва да живея.“ Че ти как ще живееш, ако нямаш любов? От де ще вземеш живот? Все трябва да те кредитира някой. Значи първата Божествена банка, това е Любовта, която те кредитира в живота. Втората Божествена банка, която те кредитира, това е Мъдростта и третата Божествена банка, която те кредитира, това е Истината. Това са трите стълба: твоята уста, твоите очи и твоите уши. Онова, което ти ядеш, Любов е. Онова, което виждаш, Мъдрост е и онова, което слушаш е Истина. Вие, ако така разбирате, ще видите каква важна роль имат те.

Ако ти с ушите си не може да намериш Истината, твоите уши не са на място. Ако ти с очите си не може да намериш [Мъдростта], твоите очи не са на място. Ако ти с устата си не може да намериш

Любовта, твоята уста не е на място. Че на мене често ми казват: „Нямаме любов.“ Аз нищо не казвам. Сега за пръв път ви рекох: устата не са на място. Казва: „Много глупав човек съм.“ Рекох, очите не са на място. Казва: „Какво нещо е истината?“– Рекох, ушите му не са на място. И си мълчи. Казва: „Я, ми кажи нещо.“ Какво да му кажа за Истината, когато ушите му не са на място. Какво да му кажа за Мъдростта, когато очите му не са на място. Трябва да го пратя при Бога, Той да му намести устата; трябва да го пратя при Бога, Той да му намести очите и да го пратя при Бога, да му намести ушите.

Понеже вие сте се събрали при мене тази сутрин, всички, които сте дошли, аз ще кажа Господ да намести вашите уста на място, да намести вашите очи на място, вашите уши на място. Затова започвам да ви говоря. Говориш за Любовта, радвай се на твоята уста. Като ядеш, всяко благо за устата, то е Любов. То са предметно учение. Онова, което виждаш в света, това е Мъдрост. Онова, което влезе в твоя ум, радвай се на това, каквото и да е. Не се смущавайте, че вие виждате някой лош образ в света. Лошото в света е неразбраното. Доброто в света е разбраното. Следователно туй, което не сте разбрали, е лошо; туй, което сте разбрали, е добро. Тъй ще разбирате.

Но лошото, което влезе в вас, след като го проучите, туй лошо ще се превърне на добро. Писанието казва, че всичко ще се превърне за добро. Рекох, ако в себе си вие една лоша мисъл не можете да я превърнете, какво показва? Какво ви коства да превърнете една лоша мисъл? Много лесна работа е. Ако аз ви дам един американски златен долар от 20 долара, ако турим всеки долар по сто лева, две хиляди лева. Да допуснем, че този златен долар е оцапан в говежди лайнушини. Ако ви го дам, вие ще го хвърлите ли? Ще го вземете, ще го окъпете като детенце и ще го изчистите. Веднага, като го изчистите, ще го турите в джоба си. Значи, в вас като влезе една лоша

мисъл, тя е като американската златна монета от 20 долара, оцапана с говежди нечистотии. Турете я в вода, умийте я.

Казвате: „Крайности.“ Понеже нещата идват отвън, от света. Всяко нещо, което иде от света, може да се оцапа. Туй трябва да го знаете. Всички ония неща, които ги възприемате от света, имат възможност да се оцапат. Някой път може да не са оцапани. Зависи от мястото. Има извори, които не се цапат. Има извори, дето се цапат. Следователно като идете при този извор, трябва да го очистите, не да се сърдите на външните условия.

Та рекох, приложение трябва. Вие не обръщате внимание какво е положението на другите хора. Казвате: „Този човек е лош.“ Не се занимавайте с лошавината на хората. Казвате: „Този човек е добър.“ Не се занимавайте и с неговата добрина. Вие ще направите една погрешка. Ако едно дете отива при един сладкар, който прави такива бонбони и през целия живот ходи да му дава по едно бонбонче и то го ближе. Питам: от туй близане какво ще добие детето? Да допуснем, че една млада мома види един красив момък, какво ще научи? – Ще научи, че е сладък. Сладчината храна не дава, тя само забавлява човека. Вие По някой път искате да ви е всичко приятно, да имате едно разположение на духа. Вземете образ от Бога. Господ, който е създал всичко в света, вие казвате: „Защо така лош е светът?“ Питам: кога се оцапа една златна монета, онзи, който я създал, ли я оцапал или онзи, който употребил монетата, я оцапал? Вие казвате: „Защо светът е така лош?“ Вие веднага туряте в ума си: „Защо Господ така го създал, защо го оцапал?“ Вие не мислите добре. Значи вашите очи не са на място турени. Вие вече изкривявате очите си. Или някой път вие страдате, казвате: „Защо Господ ни даде тия страдания?“ – Ни най-малко Господ ви дал тия страдания. Господ ви дал едно благо, което трябва да го очистите. Други са го оцапали и Той го дава като на едно

разумно същество и казва: „Очисти от нечистото туй ценното!“ И за работата, която свършиш, ценното ще остане в тебе. Следователно всяко нещо, което вие очистите, ще остане за вас. В всяка горчива опитност, която имате в живота си, в този опит ви се дава една скъпоценност и туй, което го чистите, често добивате един скъпоценен камък.

Тогава изучавайте нещата по следния начин. Изучавайте твърдите тела, особено скъпоценните камъни. Всички твърди тела са дадени за учение, малки телца са те. Изучавайте растенията, особено плодните дървета, изучавайте животните, особено човека. Ако вашите разбирания при скъпоценните камъни са правилни, разбиранията при цветята и при растенията ще бъдат правилни. Защото скъпоценният камък е туй, с което човек се отличава. Вашите външни дрехи, както сте облечени, това са вашите скъпоценни камъни. Един човек какъв е, ще го познаеш по дрехите. Като погледнеш дрехите, ризата – това са скъпоценните камъни. По ризата му, по горните, по долните му дрехи ще познаеш човека. Някои хора са много развлечени. Те минават за светии, разхвърлени са, оцапани, да покажат, че умът им е зает с нещо по-свято. Но това са първокласни ленивци, които не са научили скъпоценните камъни. Щом видите един човек с какво се храни, вие ще знаете, дали изучава добре растенията, особено плодните дървета. Най-после като изучава животните, това е неговата мисъл, дойдете до човека. Ако той не знае, как да съпоставя своите мисли, логически да ги съпостави на едно място; ако не съпоставя за своя полза и за ползата на своите ближни, той не е проучил човека добре.

Сега не искам да остане мисълта, колко глупави хора сме били. Едно време бяхте глупави, сега излязохте. Не мислете за вашата минала глупост. Вземете един урок от децата. Едно дете, като направи

една глупост три пъти, вече не я прави. Детето, като иде в света, не знае, какво нещо е запалена свещ. Майка му казва на български: „гъш!“ На френски как се казва или на английски, или на италиански как се казва? – Не може да се преведе „гъш“. На немски как се казва? Майката казва „гъш“, значи ще се изгори, това е странен език. Детето не знае български език и „гъш“ не разбира. Като тури веднъж пръста си, майката казва: „гъш.“ И като си тури друг път пръста и майка му като каже гъш, то си оттегля ръката. Следователно вие не сте научили, какво нещо е „гъш“. Има ли някой от вас, който да не се е парил? – Няма. Опарването иде защо? Понеже детето не знае какво нещо е „гъш“, майката, като запали свещта, иска да му даде първия урок на туй, великото знание. Каква велика работа извършва огънят в света, детето не разбира. Гледа един пламък, приятно му е, иска да го хване, да го обсеби. Пламъкът не позволява да го бутат. От далеч да го гледат, той не обича да го целуват. Ако речеш да го целунеш, ще ти изгори устата. По някой път хората се хранят с пламък, но трябва да знае, как да го загаси. Ще го полееш с водица отгоре, която възприемеш. Ако човек може да се храни с пламък, той може да бъде много здрав човек. Или на сегашен език казано: ако вашето чувство няма топлина, туй чувство не е на мястото си. Ако в една ваша мисъл няма светлина, тя не е на мястото си. Ако в една ваша постъпка няма мекота, тя не е на мястото си.

Сега вие мислите, че всички тия работи ги знаете, ще започнете да цитирате нещата. Мъдростта съгради своя дом и постави своите седем стълбове. Но каква философия има да поставиш тия седем стълба. Аз ще ви заведа при рояла и тогава ще ви кажа: Я, посвирете. Посвирете ми първото парче на живота. Първото класическо парче на живота на Любовта. Ще ви кажа: Посвирете ми първото класическо парче на Мъдростта, едно парче от тази симфония на битието.

Посвирете ми първото парче на Истината. Как ще ми го посвирите? Аз бих желал да го чуя. Може да го посвирите на цигулка, на тамбура, на китара, на флейта. Как ще ми посвирите?

Вчера дойде един приятел при мене, има едно противоречие в живота. Рекох му: „Ти не си в приятелски отношения с „сол“, не си в приятелски отношения с „ла“, не си и в приятелски отношения с „си“. Музикално там ти е всичкото нещастие.“ Пък той е доста добър музикант, разбира от музика. Рекох му: „Кой тон обичаш?“ Казва: „Фа-то ми допада. Всичко около „фа“ се върти.“ Рекох: „Ти си българин.“ И действително, всяка една погрешка на всеки един българин се ражда от това, че обича повече материалното от духовното и Божественото.

Аз сега говоря за естествените тонове в природата, не ония отражения. Защото имаме една музика, която е отражение. Но говоря за основните тонове в природата, които съществуват. Тия тонове вие ги имате всякога. Щом вземете правилно един основен тон в природата, вие усещате една радост в себе си. Който и тон да е. Сега говоря от гледището на съвременната музика. Тъй както са поставени седемте тона, като ги вземете правилно, ще усетите една вътрешна радост. За пример любовта си има един основен тон. Ако вземеш първия основен тон на Любовта, всичко върви, може да свириш в Духовния свят. Всичките други парчета, които свириш, ти ще ги свириш като един отличен виртуоз. Ако вземеш първия основен тон на Мъдростта, на светлината, на знанието, всичко туй ще дойде по един естествен път. Ако вземеш първия основен тон на Истината вярно, ти веднага в живота разбираш всичките добродетели.

Аз съм правил опити. Дойде един човек при мене, който е болен. Казва: „Няма ли да ми предпишеш някакъв цяр?“ Рекох: „Никакъв цяр няма да ти предпиша.“ Казва: „Няма ли да ми дадеш с какво да се

нахраня?“ Рекох: „И това няма да ти дам. Аз ще ти кажа сега само няколко думи и ако вярваш, може да оздравееш сега.“ Той е болен, като му рекох: „ти ще бъдеш здрав“, той се позамисли. Даже той ме корегира, че не съм произнесъл добре. Много пъти те не знаят, че и произношението и то е говор. Някой казва: „Обиди ме Учителят, небрежно се отнесе. Каза ми: иди си, ще оздравееш.“ Музикално му го рекох: „Иди си, ще оздравееш.“ Той по човешки иска да му го кажа, меко: „Ти ще оздравееш, не бой се! (Учителят го изговори малко меко, лигаво.) Тия лигавини са на дявола. „Ти си много добър, като тебе няма.“ (Произнесе го меко, лигаво.) Те са дяволски работи. – „Иди си, Бог те е направил здрав!“ (Малко твърдо.) След туй този, на когото съм казал твърдо: „ще оздравееш“, се връща и ми казва: „Като дойдох първия път при тебе, ти не ми говори меко, но оздравях.“ Аз рекох: „Ако бях ти говорил мекичко, ти не щеше да се върнеш. Като ти казах натъртено, ти се върна. Ако исках да не те виждам, щях да ти кажа много меко, но понеже искам да се върнеш.“ Знаете, какво нещо е мекия говор. Той е мочурлак, в който като затънеш, не може да излезеш. „Иди си, ще оздравееш.“ (*Твърдо.*) То е твърдата почва, камък, на който може да стъпиш.

Аз говоря за същината на живота. Разбирайте. Тия неща, които вие ги считате груби, не са всякога груби. Господ ти каже от невидимия свят: „Иди си, иди да работиш, добър да бъдеш.“ Казвате: „Как грубо се отнесе с мене!“ Ни най-малко не е грубо. „Иди да работиш!“ (*Твърдо.*) „Иди да работиш.“ (*Меко.*) Кое е сега правилното? „Ако обичаш, иди да работиш; ако обичаш, иди донеси ми малко вода.“ (*Меко* произнесе.) „Иди донеси вода!“ (*Твърдо.*) Иди за вода, нищо повече! На момиченцата ще дадат малко захар, едно бонбонче, ябълка, всичко туй. Кое е по-хубаво? Не се галете. Вие много обичате да се галите. Не галете себе си. „Иди донеси вода!“ Кажи и стани, иди

донеси вода! Ти си кажи на ума: „Стани!“ Не, да си кажеш: „Ако обичаш да станеш.“ Ти си заповядай и кажи си: „Стани, облечи се, обуй си обущата!“ (*Твърдо.*) Дай си заповед: „Стани се помоли!“ (*Твърдо.*) „Наяж се, не преяждай!“ (*Твърдо.*) „Вземи книгата и чети!“ (*Твърдо.*) Не е ли хубава тази философия. Не на другите така да говориш, но на себе си. На себе си кажи твърдо: „Не преядай! Обуй си обущата!“ Не чакай сутринта, като станеш, да дойде някой да ти донесе вода. „Моля ти се, донеси ми малко вода.“ Но на себе си кажи: „Иди за вода, измий се, наготви си, наяж се, помоли се на Бога, иди да направиш някому добро!“ На себе си така ще говориш и като дойдат другите, ще приложиш същата философия.

Утре, като станете, приложете това. Щом се събудиш, кажи: „Стани!“ Не казвай: „Чакай да видя часовника, да видя отвън времето какво е.“ Като се събудиш, стани. Не, да кажеш: „Още не се е зазорило.“ Стани, нищо повече. Стани, облечи се. „Какво ще правя?“ Излез навън. Като станете сутринта, направете първия опит. Тъй заповед ще си дадете. Стани без никаква философия. Като станеш, ни най-малко колебание. Да или не, стани! Веднага изпълни заповедта. Като се събудиш, хвърли юргана, като ще си един войник. Една положителна мисъл, една Божествена мисъл. Господ казва така: Стани! Господ каза на Йона: „Стани, иди в Ниневия да проповядваш. Кажи на тия хора, че те не изпълняват Божия закон.“ Йон, като чу това, тури си юргана, че ха, на запад.

Та рекох, желая сега да се храните добре, не да ви канят. Изведнъж като дойдеш, да ядеш. Нахрани се, наяж се умерено, не преядай! Дойдеш до някое противоречие, кажи: „Гледай добре!“ Та сега да оставим другите работи.

Ще си дадете първата заповед: Стани! То е новата философия на живота.

Стани и в Истината крепък бъди!

Стани и в Любовта топъл бъди!

Стани и в Мъдростта светъл бъди!

Станете!

Да произнесем: *„В началото бе Словото и Словото бе в Бога.“ (Три пъти.)*

Беседа, държана от Учителя на 23 юли 1937 г. петък 5 ч. с. на Молитвения връх.

ОСНОВНИТЕ ТОНОВЕ

„В начало бе Словото.“

Добрата молитва

Да имаме малко размишление.

Ще ви прочета само няколко стиха от Ев. на Йоанна от 1 до 16 стих.

Христос взема лозата като символ, казва: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Човек дълго време трябва да проучва живота на лозата, за да разбере онзи смисъл, който се крие в тази емблема. Дълго време човек трябва да проучава хляба, за да научи ония сили, които той съдържа в себе си. Без този вътрешен опит, ние няма да имаме едно истинско понятие. Христос на друго място взема друг емблем и казва: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето.“ Тази идея е понятна на вас, понеже и вие си правите хлябове. Казвате: „Този хляб аз го омесих, аз го направих.“ В живота има две страни, и в разбирането има две страни, и в проявата на живота има две страни. Не е вярно само това, което човек мисли. Не е вярно само това, което човек чувства. Не е вярно само това, което човек прави. По отношение на какво не е вярно? Ако го правиш само по отношение себе си, според Божествения закон не е вярно. Ако направиш нещо и мислиш, че това, което си направил, Бог го е направил, не е вярно. Ти казваш: „Аз храних този човек.“ Не е вярно, че ти си го хранил. Казваш: „Аз учих този човек.“ Не е вярно, че ти си го учил. Питам: ами тебе кой те е учил? Казваш: „Аз го научих.“– Ами тебе кой те научил, защото ти не си началото на нещата. Тогава не да отхвърляте вашите разбирания.

Една дума, която ви казах,"стани" трябва да я разбирате. Ако кажеш „стани" и не може да станеш, разбрал ли си думата „стани"? – Не си я разбрал. Но щом като кажеш „стани" и ставаш, ще разбереш, че си силен. Или ако кажеш: „мисли". Значи трябва да разбираш смисъла. Ако може да мислиш, ти си разбрал смисъла на думата мисли. Но ако кажеш „мисли" и не можеш да мислиш; ако кажеш „люби" и не може да любиш, разбрал ли си смисъла на тая дума? Сега аз не искам да ви говоря за вашите дългове. Неприятно е на човека да му говориш за неговите дългове. Дойдеш и кажеш някому: „Имаш да плащаш." Няма по-неприятна работа, да кажеш някому: „Ти ми дължиш нещо, забравил си да платиш дълга си." Няма по-неприятна работа от това. В човешкия живот най-неприятната работа знаете ли коя е? От мойто гледище, когато ти си закъсал някъде, чудиш се вече какво да правиш, дойде някой и ти каже: „Аз на тебе имам да ти давам. Днес придобих наследство от баща си, идвам да ти платя дълговете." Ти веднага ставаш весел.

Тогава две думи има, които са силни: Вземай, когато ти дават. Вземай, когато Бог ти дава и давай, когато Господ ти казва. То е благото. Силата на човека седи в тия думи. Вземай, когато Бог ти дава. Вземай, складирай го, никаква философия да няма. Взимай всичко. – „Ама аз не съм достоен, няма ли друг?" Вземай го и си мълчи, нищо повече. Когато ти каже Господ: „Давай!" Дай и не казвай другите да дадат. Ти искаш опашка да бъдеш. Господ като ти казва: „давай", иска да те направи глава. Ти искаш да станеш опашка Опашката е само стражар. Той пъди мухите, да не безпокоят великия господар на света, та ходи, че ги пъди.

И в модерно време всички високоблагородни хора, дамите носят опашки. Лятно време, когато е много горещо, току веят опашката. Сега ако искаш прохлада в живота, ти имаш едно ветрило. В

природата такова ветрило както ние го създадохме, няма. Днес има ветрило, духа, разхлада е то. Но това ветрило носи благословение, разклаща растенията. Това ветрило събужда растенията, казва: „Ставайте и на работа всички!“ Юргани, всичко туй разклаща, дето има сухо събаря, всичко старо събаря. Та, вятърът ви казва: „Да стане вашият ум.“

Станете и мислете сега! За какво? – Да мислите за онова, което Бог ви даде днес, да го вземете и на място да го употребите. Бог даде водата на рибите, за да си добиват по-лесно храната и да научат закона на чистотата. Две неща даде на рибите. Бог даде светлината на човека, за да се научи да мисли. Бог даде живота на човека, за да се научи да цени чистотата. Велика наука се крие вътре в самата светлина. Не може човек правилно да расте в живота и да се развива, ако не разбира светлината. Тепърва има съзнателно да изучава пътищата на светлината. Светлината външно не само, че разкрива битието, онова което Бог е създал, но самата светлина в човека разкрива ония неща, които Бог е поставил и които човек има да учи, не за бъдеще, но за днес. Защото Божиите работи на миналото, дето сте живели и сега които живеете и за бъдеще, които ще живеете, Бог е бил и в миналото, Бог е в настоящето, Бог ще бъде и в бъдещето. За Бога и миналото, и настоящето, и бъдещето е настояще. То е начало. За Бога, ако ние гледаме от нашето гледище, миналото е начало, бъдещето е край, а настоящето е зенит.

И тъй в светлината, разложена има седем цветове. Те са седем пътища, по които човешкият ум е вървял, седемте блаженства аз ги наричам. Или седемте правила, които умът трябва да употребява за своето постижение в живота. Червеният цвят е вратата, през която животът влиза. И той е основния тон в музиката. Червеният цвят е музикален. И ако някой от вас някой път му се развие ухото, той

може да чуе тона на червения цвят. Въобще червеният цвят се проявява най-добре у младите моми. И когато някоя мома почувствува, че е красива и хубава, веднага блесне една червенина много хубава у нея. То е вече съзнателния живот, Божествения живот, който се изявява в човешкото лице. И то е тон. Когато тази краска съществува на човешкото лице, това е емблем на човешкото здраве, че човек е здрав и весел и има мир в душата си. Той е енергичен, човекът на здравето иска да работи, да бъде полезен. Следователно първият скъпоценен камък на красотата, това е червения цвят. С него започва тя. И когато човек се разболее, той изгубва смисъла на този цвят. Щом ти изгубиш смисъла на червения цвят. Той е венец. Затуй венците турят на младите булки. То е червения цвят. И първо турят два цвята, които изобщо са основни в светлината. Червени цветя турят на младите булки, което означава, че трябва да имат живот. Ако турят бледи или жълти или сухи цветя?.... Червени трябва да бъдат.

Сега аз говоря за онова съчетание на живота, не както хората подражават. Та вие може да си представите живота тъй както е сега. То е едно подражание. Но мислите ли, че когато в един театър се играе една драма на сцената, то е реално. Там се играе на сцената, но нищо не е реално. То е едно предметно учение. Да кажем, на сцената стават много работи: и любовни отношения, и религиозни отношения стават, и научни работи стават, и кражби стават, и караници има на сцената, и венчавки стават, и умирания, и всичко става на сцената. После тези, които са крали на сцената, като се срещат в живота, те се ръкуват и казват: „Много добре си играхме ролята.“ И богаташът, като срещне онзи, който играл на сцената, го поздравлява и казва: „Браво! Много добре ме обра, много добре си изигра ролята на сцената.“ И онзи казва: „Много ти благодаря, че ти беше така богат, да мога да те обера сега. Защото хората ще говорят за тебе и за мене ще говорят.“

Ама приложението. Актьорът на сцената не носи своето име, той носи името, което авторът на тази драма му е дал. Това име носи той. А самият той инкогнито върви.

Аз сега ви говоря като актьори не като действителни хора на сцената. На сцената, които сте, вие всички сте актьори. Актьори сте на земята. Все имате да играете някаква рол в тази драма, която е написана. За апаши работа няма там. И после да нахукат някого, да намушкат, да набият, такава работа няма. Невидимият свят като се разгневи някому, той научно ще му ще му хване старите дрехи, ще ги скъса и ще му тури хубавите и ще каже: „Ха, сега облечи ги! Хайде сега върви.“ Невидимият свят, като се разгневи някому, той ще намисли някой сиромах, ще му вземе старата кесия и ще му даде една нова кесия, ще я натъпчи хубаво, а старата ще хвърли. Новата ще натъпчи с злато и ще каже: „Ха, сега да си вървиш!“ В Невидимия свят, като се разсърди някой някому, ще го повика на угощение, ще го нагости хубаво и после ще му каже: „Да си вървиш.“ А пък като не ти се сърди, ни дума не говори на тебе. Нито на гости те вика, нито пари ти дава, нищо не ти дава. Като не ти се сърди, от него нищо не може да очакваш. И на тебе ако ти стане мъчно, че няма кой да те обиди, ти ще се разсърдиш някому, ще идеш да го викаш, на гости да ти дойде. И сега казваш: „Аз се разсърдих някому.“ Много хубаво си направил. Викат го на гости, запознаят се. Тури пари в джоба му, дай му нови дрехи, нови обуща, нова шапка, нахрани го добре и му кажи: „Хайде, Господ да те благослови! Много ти благодаря! Много хубаво стана, че се карахме, да се запознаем. Ти си бил много добър човек.“

Сега вие ще ме попитате: „Туй точ в точ така ли е?“ Имате право да ме питате. И мисълта ви е добра. Аз ви питам и аз ще ви отговоря, но ще дам друго едно обяснение. Влизате вие в една болница. Някому ръката е счупена, пък някому стомахът е развален, на някого гърдите

болят. На друг главата му пукната. Ти разправяш на тия хора за здрави хора. Те питат: „Като нашите крака ли са техните крака и ръцете като нашите ли са?“ Не, не, те не са счупени. „Че как може да бъде това, нашите са такива?“ Питат: „Те имат ли такива слуги, като нашите? От един креват на друг трябва да ги носят.“ – Не, няма такива. Там всеки сам си ходи. – „Как може да бъде това?“ После питат: „Като нас ли ядат?“ – Ни най-малко не ядат като вас. -“Че как може тъй, няма ли някой като на нас с лъжичка да им туря в устата?“ – Не, не той сам си туря. – „Че как, ние не можем сами да си туряме?“

Та рекох, този живот, Божествения, който ние искаме да обясним, трябва да станат на този човек ръцете му здрави, краката му здрави, главата, стомахът, всичко да бъде здраво, за да излезе от болницата и да започне да живее между другите хора, за да може да разбере техния живот. Вие седите По някой път и мислите, че вас хората не ви обичат. Защо мислите така? Кажете ми? Аз поставям въпроса другояче: Вие седите и мислите, защо хората ви обичат. Че защо обичам аз една круша? – Защото искам да взема круши от нея. Като я погледна, казвам: „Много си хубава.“ Почвам да я хваля, обичам я, защото има, какво да взема от нея. И ако няма какво да взема от крушата, мислите ли, че аз мога да я обичам? Значи, като казваш: „Защо не ме обичат хората“, трябва да знаеш, че нищо не си родил. И като питаш: „Защо ме обичат хората?“ Защото си родил. Ако ти родиш една светла мисъл, тебе хората ще те обичат; ако ти родиш едно светло желание, тебе хората ще те обичат; ако ти родиш една светла постъпка, тебе хората ще те обичат. Аз ви рекох, ще ви обичат хората.

Сега аз туй, което ви говоря, не искам да влезе в стълкновение с сегашните ваши вярвания, нито с сегашната ваша любов. Защото любовта е на степени. Личната любов, после другарската любов,

семейната любов, вземете любовта към децата, любовта към обществото, любовта към народа, любовта към човечеството, вземете любовта към ангелите и най-после любовта към Бога. Това вече подразбира онова благоговение, разбиране за проявата на любовта. Това е все любов. За да разбереш Божествената любов, трябва да започнеш от себе [си] от онова малкото, което е вътре в тебе, което Бог ти е дал. Най-първо човек, за да се прояви в света, той трябва да бъде здрав. Болният, за да влезе в него истинския живот, той трябва да бъде здрав. Но новото, което иде в света, изисква от човека да пее и човек, който не може да пее и който не иска да пее, в новото учение не може да влезе. Нищо повече.

Човек, който не може да оцени една краска, който не може да оцени червената краска, който не може да оцени портокалената краска, зелената, жълтата краска, синята краска, тъмно синята и виолетовата краска, той в новото учение не може да влезе. И човек, който не може да вземе основния тон на червения цвят, той няма да има ясна представа, какво нещо е любовта. Човек, който не може да вземе вярно тона, портокаления тон в музиката и да го вземе правилно, неговият индивидуален живот правилно не може да се развива. Човек, който не може да вземе вярно тона на зеления цвят, той богат никога не може да бъде и здрав никога не може да бъде. Човек, който не може да вземе основния тон на жълтия цвят, той умен не може да бъде, художник не може да бъде, поет не може да бъде, философ не може да бъде. Той може да бъде един обикновен камък, който се търкаля по планините. Човек, който не може да вземе основния тон на синия цвят, той набожен не може да бъде и религиозен не може да бъде. И право понятие за Бога не може да има. Човек, който не може да вземе основния тон на тъмносиния цвят, той не може да разбира дълбините на живота; и онзи, който не може да

вземе основния тон на виолетовия цвят, той никога господар на себе си не може да бъде. Сега аз ще туря цветове в такава форма. Но всичките тия предложения[6] се нуждаят от една запетая. За да се поправят само една запетая им липсва. А запетаята, това е еврейския йот[7]. Йот в еврейски език означава онази буква, с която нещата се създават. Защото ти, като туриш перото, искаш да направиш една малка точка, ще закривиш нанякъде тъй или иначе ще закривиш, но винаги ще направиш един йот. Сега като кажеш нещо, запетая ще туриш някъде.

Та рекох сега, погрешката на живота седи в това: вие искате друг човек да ви покаже как да пишете. Той може да ви покаже как да пишете. Един виртуоз може да свири само на една хубава цигулка, както цигулките на Страдивариус. Ти може да свириш. Но ако ти дадат една дъска и ти туриш четири струни, какво може да свириш? Та да кажем сега всеки един от вас е една цигулка. Духът в вас е в жицата „сол" в цигулката. Душата е струната „ми", „ре" е алтът, а „ла" е тенорът. Значи тогава турям: „сол" е духът, „ми" е душата, „ла" е умът, а „ре" е сърцето. Следователно ако ти искаш да работиш върху твоето сърце, „ре" е основния тон на сърцето ви. Ти ако искаш да работиш с ума си, „ла" е основния тон на твоя ум; ако ти искаш да работиш с своята душа, „ми" е основния тон на твоята душа. Пък ако искаш да работиш с духа, „сол" е основния тон на духа.

Сега аз вземам тия четири. „Сол" е основния тон на духа. И тогава „сол" в природата в този смисъл е всеки узрял плод, защото всеки узрял плод е плод на духа. То е „сол". В природата всеки най-хубав плод, като го ядеш, или туй чувство, което чувстваш, то е основния тон на духа. И ти вече вярно взимаш „сол". Ако чувстваш

---

[6] Предложение – (рус.) изречение.
[7] Главна и малка буква йот от еврейската азбука.

правилно, може да вземеш „сол“. Сега пък какво казах, че е „ре“. Сърцето нали? Ако ти вървиш по пътя си и не се спъваш и не си удряш краката и не се охлузваш и вървиш право, ти вземаш правилно тона „ре“. Много хубаво е и ти е приятно на сърцето. Но щом не вървиш правилно и тонът ти не е верен. Щом се спъваш, тонът не е верен. Ако седиш да си почиваш някъде при някой извор и се въртиш насам нататък, не ти е удобно мястото, тъй като седиш не те задоволява светът, основния тон на света не може да вземеш правилно, липсва ти нещо. Ти, като седиш някъде, да не мислиш за мястото дето седиш, да забравиш всичко, да нямаш никакво безпокойство, да не те безпокоят, да не те смущават никакви работи. Че си имал да даваш пари, че имаш дългове, че от този, от онзи имаш да вземаш, ти да имаш едно спокойно положение, като седнеш, като че всичко е разрешено. Туй е основния тон на ума.

А като дойдеш до „ми“, до твоята душа, да знаеш, че ти имаш едно богатство, което никой в света не може да ти го вземе. Понеже душата е толкова обширна като цялата вселена, кой ще ти вземе душата. И къде ще я турят? Тази душа, която всеки може да ти вземе, е много малка. А тази душа, която Бог ти дал, е толкова мощна и силна и толкова голяма, че всеки, който дойде, с благоговение застава. Как може да ти я вземат? Като планина е. Може ли тази планина да я вземем?

И благодарете на Бога, че ви дал една струна, една жица, на която духът ви свири. Сега духът, душата, сърцето и умът това са жици и вие на всичките ще свирите. Ти, като дойдеш, сърцето ти ще свири, то е капелмайстора. То ще каже: „ре.“ Най-хубавият камертон, това са показалеца и големия пръст на човека, те образуват най-хубавия камертон.

Сега като ви гледам, вие казвате: „Тази работа е бамбашка, ние забатачихме вече.“ Рекох, не. Но сега аз ще ви приведа друг един пример. Представете си един богат човек, милионер намери едно бедно дете отвън, взима го в къщи и му казва тъй: „Ако ти ме слушаш и каквото ти кажа го правиш, ще те пратя в училище. Ако трябва да се учиш, ако трябва да свириш, ако трябва да говориш, ако трябва да пишеш, всичко това, което аз имам, ще ти го дам на тебе.“ Де е мъчнотията, кажете ми. Мъчнотията ще дойде у детето, че без да учи, без да свири, без да работи, да му дойде това богатство. А това нещо го няма. Ако учите, всичко туй, което виждате, Господ ще ви го даде. Но, ако не учите, нищо няма да ви даде. Че вие ще кажете сега: „Де е противоречието, че ние не сме ли сега чеда Божии?“ Чеда Божии сме. Като дойде Христос на земята, ще каже: „Работихте ли?“ Та Христос на земята не Го ли поставиха при най-неблагоприятните условия? Христа не го пратиха на земята да благува. Христос всичко е свършил и знаел е всичко и го пращат на земята. Знаете ли при какви неблагоприятни условия Христос е бил поставен, когато му се кланяха всички горе и дойде на земята, че му се подиграваха, подмятаха го, биха го. Моли се, молитвата не е чута, не може да си помогне. Какво изкушение, какво противоречие. Какво научи Христос на земята?

Христос, като дойде да спаси човечеството, четири неща научи. Той се научи правилно да взима тона „сол“. Той се научи правилно да взима тона [„ре“]. Той се научи правилно да взима тона „ла“ и да вземе правилно тона „ми“. И стана Спасител на човечеството. Разбра законите на духа, разбра законите на сърцето, разбра законите на ума и разбра законите на човешката душа, на своята душа. Та и ние в този свят сме дошли, да научим тия четири неща. Но туй, което Христос научи, и вие трябва да го научите: да разберете законите на духа, да разберете законите на вашето сърце, на вашия ум и да

разберете законите на вашата душа. И в бъдеще няма да бъдете сами. Голямо смирение се изисква. Но смиреният човек е твърде деятелен, енергичен или трудолюбив. Той преодолява всичките мъчнотии в живота. Защото вземете всичките светии, които са при Бога, са минали все през големи изпитания на земята, такива каквито обикновените хора не са ги сънували.

И казва сега Христос: Аз съм лозата. Онова, което аз учих, и вие ще го учите. Онова, което аз говорих, и вие ще го говорите. Онова, което аз правих, и вие ще го правите. Онова, с което аз се храних, и вие ще се храните. Онова, за което аз мислих, и вие ще мислите. Онази любов, която аз приех от Отца си, и вие ще я приемете. Сега аз говоря за процеси. Според мене завършени процеси има. Щом един процес е завършен, ти няма какво да правиш вече. Сега някой път вие ставате нещастни, понеже мислите, че няма какво да правите. Говорите за любовта и мислите, че имате любов. Но един човек е завършил с любовта само тогава, ако ти можеш да влезеш в положението на всички страждущи хора, ако можеш да утешиш всички хора, на които сърцата са разнебитени. Само тогава си разбрал, какво нещо е Любовта. Ако едно дете е обгърнало една свещена идея, то едва е стъпило, то е „а“-то на Любовта. Трябва да научиш цялата азбука и да знаеш, как хубаво да пишеш. И като напишеш едно хубаво писмо. Аз често съм наблюдавал между животните. Често съм срещал, едно голямо куче носи някоя голяма кост. Та, като го погледна, от очите му излиза един силен тъмночервеникав цвят. То си намръщи устата и казва: „Искаш да ми вземеш костта? Знаеш ли, аз колко съм се борил за тази кост? А ти искаш да я делиш с мене?“ Аз му рекох: „Не, не, ти заслужаваш да държиш тази кост, тази кост не е заради мене.“ – „А, казва то, много добре тогава. Ти да нямаш дял в костта, която аз нося.“ По някой път

срещам някои хора, дето виждам този цвят. Като го погледна, той мисли, че му искам нещо. Рекох: „Не, не.“

За пример аз съм срещал една мома сама красива. Като я погледна, от нея излиза червения цвят, казва: „Искаш да ме хванеш?“ Рекох: „Не, не. Всичкото мое почитание към тебе. Красива мома като тебе аз не искам да бутам.“ И тя тогава се усмихне, една деликатна усмивка на окото. Казва: „Срещнах един благороден човек, който не ме бутна.“ Че Господ не ме пратил да бутам красивите картини, да ги бутам с пръстите си. Те са свещени тези картини. Ако рече някой да бута тия картини. За мене една мома е една Божествена картина. Рекох, много хубаво е нарисувано. Добро е Божието дело. На място са турени тия картини. Който мине и те погледне, ти носиш щастие, радост и веселие на всяка душа, на всеки дух, на всеки ум и на всяко сърце.

Та рекох сега, аз искам всички вие да бъдете като тази красивата мома, като този красивия момък, хубави картини да бъдете, та всички да се учат от вас. Не искам да има мед по вас, защото ще дойдат пчелите и мухите по вас ще накацат, ще ви нацапат. Всички хора, които искат да бъдат богати, те искат да бъдат нацапани с мед. Когато аз казвам По някой път, че трябва да носим сиромашията, подразбирам, че трябва да бъдете картини без мед, да не ви цапат. Та, По някой път ако имате мед, човек ще се изкуси да близне малко. Никакъв мед. Сега това е новото в света. Бог ви призвал на една работа всинца ви. Вложил велик живот в вашата душа, велик живот в вашия дух, в вашия ум и в вашето сърце. Вложил и богатства, които вие още не сте помислили, каквото Той е приготвил заради вас.

Та рекох, радвайте се на онова, което Бог е приготвил от памти века от [за] вас. Тогава радвайте се, че Христос е казал: Аз съм лозата,

а вие пръчките. Пребъдете в моята любов, както аз пребъдвам в любовта на Отца си. Тогава всички ние ще бъдем едно.

Отче наш

Бог е Любов, Любов, която Христос е приел. (три пъти)

Христос е Любов, Любов, която ние сме приели. (три пъти)

Ние сме Любов, Любов, която сега проявяваме. Да бъде благословен Господ! (Три пъти.)

6 ч. 10 м.

Беседа, държана от Учителя на 25 юлий 1937 г. неделя сутрин, на Молитвения връх при Второто езеро, 5 ч. с.

ПРАВИЛНА ОБХОДА

Ще дам една практическа лекция върху обходата. Земята е едно училище и всички ония духове, които идват на земята, идват да се научат, как да се обхождат, понеже душите не знаят как да се обхождат. За пример немият човек никога няма да каже една лоша дума. Туй не показва, че той е добър и светия. Устата му е свързана, защото той е лош човек. Слепият нищо не вижда. Той нищо не вижда, но това не показва, че той е добър. Защо е станал сляп? – Само защото пожелания ще дойдат отвсякъде, които ще го съблазнят.

Сега вие не сте неми, този грях нямате. Очите ви не са свързани. Значи и този грях нямате. Сега ще ви река: не подражавайте на водата, не подражавайте на въздуха, не подражавайте на растенията и не подражавайте на животните! Водата не познава никакъв морал. Тя е кротка само докато е в твърдо състояние. Дето я туриш, седи. Но щом се влюби някъде, разтопява се и влиза и прави големи опустошения. Тъкмо човек си направил един хубав път, да пътува за някъде, и тя дойде и всичко превръща в кал. Тъкмо някой си замазал къщата, дойде дъжда, развали всичко. Облечеш една хубава дреха, дойде водата отгоре ти, и разваля краските. Вятърът пък като дойде, вдигне прах навсякъде, а от там в очите ти. Блъска върху тебе, като [че] конфети. Хвърля шапката и казва: „Пет пари не давам за тебе." Размърда и палтото и редингота, маха насам – натам. „Какъвто и да си ти и цар да си, не ме интересува." Растенията пък, като се съберат на едно място, светлина не дават. Те всички се групират и около тях настава тъмнина. Казвате: „Няма светлина." – „Не се позволява, който е около нас, той трябва да плаща." Трябва да излезе горе на върха. Който излиза горе на върха, той живее. Който е долу, той трябва да

умре, нищо повече. А животните, като ги пуснеш, навсякъде остават своите визитни картички. Каква хигиена имат те? Каква чистота държат? Какво очаквате от почетния професор Волов, от почетната професорка Кравкова, после от почетния професор Кочов, от почетната професорка Овцова? Какво очаквате от почетния Петел Кокошков, от почетната проповедничка Кокошкова?

Знаете ли какво мнение има водата за себе си? За себе си водата има много високо мнение, друго същество, с по-високо мнение за себе си, няма. Тя казва: „Ако аз не съм, живот няма да има. Аз прекарвам живота. Отдето мина, всичко расте. Ако аз не съм, всичко тук ще бъде пусто.“ Пък вятърът, той е честолюбив. Той казва: „Ако аз не съм тук, да разнасям облаците, какво ще остане от тези хора?“ Дърветата казват: „Ако ние не сме, какво ще остане от тези хора? Без нас светът ще изчезне.“ И те имат високо мнение за себе си. Та рекох сега, водата познава, че е от високо произхождение. Ние не разглеждаме същността на нещата, но важно е, как постъпва всеки от вас. Деятелността на човека е онова, което всеки ден определя неговия ръст. Не е въпросът, как си роден, не е въпросът, че си излязъл от Бога. Това е много добре. Има Божества, които вършат каквото те искат. Може за тях да е много добре, но за нас не е.

Та когато говорим за Бога, ние разбираме едно Същество, което има пред вид крайното благо за всички същества. Той гледа на всички да е добре. Това е крайната цел на Бога. Той възпитава всички хора, всички души да се обхождат добре. И първото нещо, ако слушаш Божия глас, той ще каже: Обхождай се добре. Обхождай се с другите тъй, както аз се обхождам с тебе. Не се обхождай както водата, която образува кал, която влече порои, която влече къщи. Не се обхождай като вятъра. На тях всичко е позволено, но не и на тебе. Те са един колективитет. Ти не може да държиш една цяла армия отговорна. Ако

една армия претърпи една криза, едно поражение, не държат цялата армия отговорна, но държат отговорен генерала, който я предвожда. Понякога държат отговорни, полковника, майора, капитана, но войниците не носят никаква отговорност. Отговорни са техните водители. Сега вие сте все генерали на големи армии, ще бъдете внимателни да не претърпявате поражения, понеже вие ще понесете последствията на вашите поражения.

Да допуснем сега, че вас ви изпитват. Вие искате сега да обичате Господа, учите се на Неговата Любов, искате да обичате Христа, да вървите по новото учение. Представете си сега, че Господ изпраща две сестри, вярващи, красиви и те се влюбват в един момък. Едната казва: „За мене е.“ И другата казва: „За мене е.“ И едната не отстъпва и другата не отстъпва. Питам сега: де им е любовта? Циганите в своя живот са разрешили много добре този въпрос. Ако циганинът има две циганки, той има два хамбаря. Като се ожени, даде на едната от тях торба и една тояга, даде и на другата торба и една тояга и ги праща да просят. Следователно когато две сестри се влюбят в един момък, те подържат вече циганската философия. Младият момък ще даде и на едната мома торба и тояга и на другата – торба и тояга и ще ги прати да просят.

Сега за обходата говоря. Вие ще влезете в едно противоречие. По този начин, вие ще се опитате. Имайте едно нещо пред вид. А именно: Господ още не е изпратил най-хубавите момци в света. На момите рекох, Господ още не е изпратил най-хубавите момци. Той е изпратил тия, които могат да се нарекат перекендета. Съжалявам, че трябва да употребя тази дума, но по нямане на друга я употребявам. По-изразителна е тя. Господ още не е изпратил най-хубавите си дъщери в света. Той е изпратил нескопосниците. Какво разбирам под думата „нескопосници“. Нескопосници са ония, които не знаят, как да

се облекат, как да си турят дрехите. Защо? – Защото са кисели, недоволни. Те искат да имат по 4-5 слугини наоколо си, а те да се въртят като пеперуди.

Сега аз говоря за неща, които са верни в самите нас. Защото в всяка една мома и в всеки момък, които са дошли на земята, имат тия желания. И светията и той иска нещо повече. Гледате един светия така седи смирен, но и той се бори, човека. И той иска да бъде цар, да заповядва, да пише закони, никой да не говори лошо за него, да гледат на него като на Божество. Той макар да изглежда така смирен, но не е толкова смирен, колкото се представя. Той не е толкова свет, колкото се представя. Казвате: „Много си добър."– Добър съм само при известни условия. При други условия никак не съм добър. – „Че как да не си добър?" – Ако ме блъснат в ръката и падна върху тебе, ще бъда ли добър? Ще кажеш: „Защо ме удари, защо ме блъсна?" – И мене ме блъскат. Гледам някой се оплаква, че говорят лошо за него. Блъснали го. Не се минават четири пет дни и той ще говори нещо лошо за друг някой. И тъй това се предава, обикаля от човек на човек. Де е свободата тука? Ако аз блъскам хората, не правя това по своя зла воля.

Като рекох, че не съм добър, ето какво разбирам. Не съм толкова добър, за да дам да ми отрежат месо, да го опекат и да го изядат. Не съм толкова добър и да заложа езика си. Никога не бих заложил езика си, нито ухото си, нито окото си. Нокът даже не бих си дал. И нокътя си пазя. В това отношение много съм користолюбив. Казвате, че съм щедър. Не, и нокътя си пазя, не давам. Сега ви проповядват, че човек трябва да се самоотрече. Самоотричането се отнася до неща, които Бог не ни дал. Да се отречеш от всичко онова, което Бог не ти дал, после да притежаваш и да владаш онова, което Бог ти дал. Разполагай с душата си, която Бог ти дал. Разполагай с духа си, който Бог ти дал.

Разполагай с ума си, който Бог ти дал. Разполагай с сърцето си, което Бог ти дал. Разполагай с волята си, която Бог ти дал. Разполагай с тялото си, което Бог ти дал. Разполагай с краката си, с пръстите си, с очите си, с ушите си, с всичко, което Бог ти дал. Това е Божественото. Ако някой е слуга, че иска аз да му дам моите очи, ще му кажа: „Слушай, понеже аз съм по-учен човек, аз зная, къде се продават очи и ще те заведа да си купиш.“ Аз мога да го заведа при някоя Божествена витрина, където се турят очи. Това не е трудна работа.

Аз съм разправял онзи пример, от който се вижда, че хората могат да си турят изкуствени очи. И сега пак ще приведа този пример. Един млад красив момък, който имал сини очи, дясното му око било извадено и турено изкуствено око. Той се оженил за една красива мома с черни очи, на която лявото око било извадено и заместено с изкуствено. Цели десет години живели заедно, но не знаели, че са с по едно здраво око. И всякога са говорили за своя възлюбен и си живели много добре. Една вечер ходили на едно представление и като са върнали вечерта, не искали да палят свещ, а било доста късно. Той извадил окото си и го турил на масата. И тя извадила окото си и го турила на масата, близо до неговото. Сутринта като станали, в бързината си той турил нейното око по погрешка, а тя – неговото. Като погледнал към нея, той я запитал: „Защо твоето око е синьо?“ И тя го запитала: „Ами, защо твоето око е черно?“ Това е, което хората наричат наследственост. Изкуственото око, това е закон на наследственост. Това не са Божествени работи. Ти си придобил един навик да говориш това, което трябва и което не трябва. Ти си придобил един навик да полъгваш и да открадваш или да биеш. Това са изкуствени неща, те не са от Бога дадени. Силният човек няма какво да те бие. Той ще те хване за ръцете, ще те стисне, ще те обърне с главата надолу, после ще те тури в един кладенец и ще те потопи.

След това ще те извади оттам, ще те заведе на едно високо планинско място и ще те пусне отгоре. След това ще те пита: „Още веднъж ще си играеш ли с мене? Ако си играеш, ще те пусна отгоре." Това е благороден човек. Той казва: „Ако искаш, може да се разправяш с мене, аз съм готов, на твое разположение съм, но за мене лоши работи няма да говориш. Ако имам изкуствено око, аз зная това сам. Ти ще научиш това след десет години, а аз го зная още отначало, още когато ми извадиха окото."

Та рекох сега, няма какво да се разправям с вашите погрешки. Всеки знае погрешките си по-добре от мене. В едно нещо вие ме надминавате, а именно: вие знаете вашите погрешки по-добре отколкото аз ги зная, пък и вашите добродетели вие ги знаете по-добре отколкото аз ги зная. Също и аз зная своите добродетели по-добре от вас. Аз зная колко съм добър. Аз зная колко съм лош. Какво разбирам под думата лош? Когато се обръщаха към Христа с думите: „Учителю, благи!" Той каза: „Защо ме наричате благи, благ е само Господ. Аз съм човек облечен в плът." А като влезе в Ерусалимския храм и взе камшика, те казаха: „Какво мислехме ние, а какво излезе." След това Христос казва: „Ревността на твоя дом ме изяде."

Сега ще уподобя, ще направя едно сравнение. Преди да се ожени младата мома м[яз]а на Христа. Като я срещне нейният възлюбен, тя му казва: „Учителю благи, ти си едно Божество за мене. Каквото ми кажеш, ще направя." Но след като се ожени, след като влезе в дома, тя прилага вече принципа. Първият камшик, който оплита, това е ревността. Като вземе този камшик, тя казва: „Ти защо ходиш по чуждите жени или защо се занимаваш с чуждите жени?" И той започва да се оправдава, като казва: „Ходих да им проповядвам, да ги обърна към Христа." – „Защо не ходиш при старите баби, ами ходиш при младите моми." Какво ще ѝ каже той? Тя е права, има камшик.

Сега аз цитирам неща, които се зараждат в всички вас. За пример в вас се заражда подозрение. Някой път някои от вас може да имат известна относителна реалност, а някой път нямат. Какво се разбира в математиката? Един човек, който е пил първо мътна вода, а после започва да пие чиста, той дохожда до един чист извор. Този човек пие само от този чист извор. В това няма никакво прегрешение. Но този, който първо пие чиста вода, а после пие от лошата, той ще се повреди. На мене нищо няма да причини. Ако аз не ям както трябва, ще повредя своя стомах. Ако не дишам, както трябва, ще повредя дробовете си. Ако не гледам, както трябва, ще повредя очите си. Ако не слушам, както трябва, ще повредя ушите си. Ако не говоря, както трябва, ще повредя устата си. Та ние първо себе си ще повредим. Аз разглеждам живота както за себе си.

Някой път, когато някоя мисъл ми дойде в ума, рекох: ако приема тази мисъл, какво ще ми допринесе. Тази мисъл, нито на мене ще допринесе някакво благо, нито на моите ближни. Тя е една чуждица. Една царица, която почне да ражда само търтеи, тя вече не е за царица. Една царица, която ражда работници, тя е една истинска царица. Доброто в нас аз го наричам „царица“. Дотогава, докато доброто в нас не дава добри плодове, то не е на място. Дотогава, докато душата ражда работници, т. е. добри мисли, добри чувства, добри постъпки, тя е царица. Щом тя започне да ражда търтеи, тя вече се изражда. Не, че самата душа ражда търтеи, но формата, в която живее. Значи формата на нашето верую е почнала да ражда търтеи. Трябва да знаете, че скоро тази царица в кошера ще се замени с друга. Така е, понеже друга царица сега иде. Т. е. Господ ще дойде в нашия кошер. Всеки човек мяза на един кошер. Един ден Господ ще дойде да види, колко мед сме внесли в този кошер. И ако намери само търтеи, а никакъв мед, какво ще каже? И ако намери пълен кошер с мед и

работници, това е онази мисъл, онзи емблем на доброто, което Христос изразява чрез стиха: „Аз съм лозата, а вие пръчките.“

Та рекох, използувайте живота, аз искам да внеса в вас нов морал, чрез който да преобразите живота си. Използувайте само онези блага, които Бог е дал. Използувайте онези блага на хората, които те използуват. Когато рекох да се използува едно благо, разбирам само доброто. Лошото не може да се използува. Използувайте доброто, което Бог ви дал. Използувайте и доброто на вашите ближни. Вземете поука от тях. Дето и да видите една хубава черта, у който и да е човек, вземете я като едно семенце от него.

Та рекох, сегашният век, в който живеем, трябва да имате Любовта, трябва да имате веруюто на Любовта. Ако вашата любов надделее на вашата ревност, вие сте силен човек. Ако вашата любов надделее на вашето безверие, вие сте силен човек. Ако вашата любов надделее на вашия страх, вие сте силен човек. Ако вашата любов надделее на вашата алчност, вие сте силен човек. Ако вашата любов наделее на вашата гордост, вие сте силен човек. Ако вашата любов наделее на вашия егоизъм, на всичко отрицателно в вас, вие сте силен човек. Не мислете, че ние сме изобщо против личността. Има два вида личности: една личност, която е създадена само от слабости и друга личност, която е създадена само от добродетели. Аз желая сега да имате в себе си тази личност, която е създадена само от добродетели.

Та ще имате най-първо три основни стълба в себе си: стълб на Любовта, стълб на Мъдростта и стълб на Истината. И тогава около тези стълбове ще създадете своята личност, онова, великото благо. Това е смисъла на живота. А с старата личност ликвидирайте. Колкото по-скоро ликвидирате, толкова по-добре. Не казвам, че още сега може да ликвидирате, но един ден, като дойде времето, ще

ликвидирате. Не се страхувайте да ликвидирате с старото. Защото Невидимият свят иска всички хора да се облекат в Любовта, която Христос донесъл на земята. Има една любов, която диша. Има една любов, която слуша; има една любов, която вижда; има една любов обонява. Това е все любов. Но има една Любов, в която трябва да се облечете. Облечете се в Христа, казва Писанието. Не следвайте пътя на плътта! Облечете се в Христа! На английски преведено означава: „Хвърли я отгоре си като дреха." Да се облече човек, това не е външен процес. Вътрешно трябва да се облече човек, а не само отгоре. И така облечени в тази нова дреха на Любовта, тогава човек ще бъде изолиран от всички несгоди на живота. Докато не се облечем в новата дреха на Любовта, ние всякога ще имаме онези несгоди, които сега имаме в живота си.

Сега ще ви приведа един пример. Вие често се лъжете. В какво? Вие се лъжете в обещанията. Всички хора са в заблуждение, от което се вижда, колко те са лековерни. Не само българите, но и англичаните и американците и руснаците и турците – всички хора са много лековерни. При един турски ходжа, учен човек, идва един и му казва: „Слушай, ти имаш много пари, дай ми 200 лири на заем с сто на сто лихва." Шест месеца редовно плащал дълга си. Той запитал ходжата: „Доволен ли си от мене? Доволен ли си от онова, което ти давам?" – „Много съм доволен. Като тебе човек не съм срещал. Ами майката кога ще платиш?" – „Е, майката остави настрана." Значи от неговите пари той му дал стоте лири, а останалите сто лири задържал за себе си. Значи, ако някой човек ви е обещал нещо, той ще вземе първо от вас нещо и ще задържи половината за себе си и половината ще ви върне.

Така вие ще се намерите в положението на онзи българин, който изгубил магарето си. В една приказка се разправя за един българин

Стоян, който тръгнал в града с магарето си, да се види с владиката, да си поприказва малко, да му проповядва нещо, да го научи нещо. Той натоварил магарето си с подаръци за владиката. По едно време като пътувал, доспало му се, спрял под една круша и заспал. Някои деца наблизо, като видели магарето натоварено с подаръци, задигнали го и тръгнали за града да го продават. Като се събудил, Стоян видял едно дете държи юлара на магарето му в ръка. Той го запитал: „Къде е магарето ми?“ Детето отговорило: „Аз съм твоето магаре. Едно време аз бях непослушно дете и съдбата ме превърна на магаре.“ И детето удря Стояна с юларя и казва: „Хайде да си вървиш.“ Стоян влиза в града и вижда магарето си. Той му казва: „Не те искам вече.“ Да допуснем сега, че и вие влизате в един свят на красиви хора. И вие сте красиви, но тия същества са още по-красиви. Знаете ли какво ще стане с вашата красота. Вие ще се сгушите, ще се скриете между тях. Такова е положението на животните между вас. Аз влизам в положението им. Аз имам една котка, дойде някой път около мене, помърка, мисли си, че е нещо, но като види моето лице и като погледне своето, което е покрито с козина, намира разлика. После погледне – няма чело, носът сплеснат, казва: „Съвсем загазих. Ако имаш поне едно малко парченце изостанал кашкавал, дай ми.“

Сега аз ви навеждам тия примери за обходата. В най-хубавите неща, които вие сте придобили, има една опасност да не изгубите ценността им. Ако не пази скъпоценните камъни, човек лесно може да ги изгуби. Има една опасност за човека на земята: да не изгуби ценността на своите мисли, на своите чувства, на своите постъпки. А това не е хубаво: човек не трябва да изгубва нищо, от това, което придобил. Христос, като замина от земята, казва: „Едно нещо опазих: не изгубих нищо от това, което Отец ми даде.“ Той изгуби само един от учениците си – Юда, който го предаде. Според закона Той не можа

да му помогне. Та рекох, в краен случай, ако имате такъв един ученик като Юда, един такъв фалшив ученик, вие ще го изгубите. В вас ще се намери една лъжлива мисъл, като един лъжлив ученик, едно лъжливо чувство и една лъжлива постъпка. Обаче Любовта в всички положения изисква да бъдем съвършени. Не съвършени както е Бог, но съвършени според нашите избори. При обходата За пример , аз виждам някои, които отвън сте много добри, но отвътре не сте. Отвън по-добри хора от вас не съм срещал, но отвътре сте още обикновени. Отвън и аз съм добър, по-добър човек от мене няма. Но някой път отвътре не съм добър. Някой казва: „Днес ли му беше времето да кажеш всичко това, не можа ли малко да потърпиш.“ Според мене, според моите правила, дошъл някой човек при мене, гледа ме, че не съм разположен, но започвам да му разправям нещо и той остава недоволен. И аз съм намерил едно разрешение. Като дойде човек при това положение, нищо няма да му разправям, пък и него няма да слушам. Аз зная, какво ще ми разправя той. Ще ми се оплаква от жена си. Тогава аз му давам едно малко стъкълце с вода и му рекох: „Почни всеки ден да даваш по една чаша вода на жена си. И като пие жена ти от тази вода, ще стане много добра.“ Не се минава много време и той идва при мене и ми казва: „Много добра стана жена ми.“ Ти я слушай, говори ѝ меко, носи ѝ вода. И тя ще каже: „Като тебе няма друг човек, ти си станал добър.“ Ще ѝ говориш добре, лоша дума няма да ѝ казваш. Щом приложиш моето учение, ще видите резултата. След няколко време иде друг, загазил в търговията и казва: „Загазил съм, какво да правя?“ И на него давам едно стъкленце с вода и рекох: Всяка сутрин взимай по няколко капчици и казвай в себе си: „Моите работи ще се оправят.“ Като взимаш всяка сутрин с вода, работите ще се оправят, нищо повече. Дойде някоя мома, влюбила се, иска да се ожени, иска да бъде щастлива. И на нея дам едно стъкленце с вода. И

ще казваш: „Аз ще се оженя за онзи, когото Господ ми определил.“ Така ще правиш по три пъти на ден сутрин, на обяд и вечер и ще чакаш. Мнозина могат да идват и да заминават при тебе, но ще се ожениш за онзи, който остане при тебе.

Ето едно практическо приложение. „Ама разбирам малко от астрология.“ Не, никаква астрология, никакъв хороскоп не прилагам. Да кажа, че еди какво си казал Меркурий, еди какво си казала Венера. Вместо да говоря толкова много време, цял един час, аз само в една минута свършвам работата. Давам туй практическо правило и се освобождавам. Сега и на вас трябва да дам по едно шишенце. Сега да ви кажа, какво да правите: вземете си едно шишенце от сто грама и сипете в него вода. Почнете да пиете сутрин един грам, на обед един грам и вечер по един грам и си кажете: „Всичките ми работи отначало до край ще се оправят.“ Изговаряйте тези думи по три пъти. Ще видите тогава, че работите ви ще се оправят и всичко ще бъде за добро.

Сега мисля ще сте доволни вече. Ще кажете: „Дали духовно да приемем тези думи или буквално?“ Не, всички ще си вземете по сто грама вода и ще започнете с опита, докато сте още тук. Оставям ви на свобода. Който вярва може да направи, а който не вярва, свободен е. Ще кажете: „Ама, буквално ли е това?“ – Буквално, ще го изпълните и по смисъл и по чувство и в постъпки. И буквално и небуквално. Няма изведнъж да изпиете вода[та], но по един грам. Понеже всички нямате грамота да мерите, ще сипвате по девет капки. Ще броите една, две, три до девет. Ако [в]и се види много работа, тогава капвайте по три капки. Можете по три, можете по шест капки, давам ви свобода. Ще започнете от едно до десет капки най-много. От десет капки повече не позволявам. Ако не искате да правите опита,

свободни сте. Може да кажете: „Дали ще ни помогне?“ Аз вярвам в това. Ако пиете, ще стане. Но и ако не пиете, пак ще стане. Ако пиете водата, глава няма да ви боли. Ако не пиете, главата ще ви боли, но пак ще стане. Едно знаете, ако пиете вода, това ще стане още сега, пък ако искате да не пиете вода, пак ще стане, но след сто години. Който мисли, на старини ще стане. Който мисли и на младини ще стане. Дали си млад или стар, като мислиш, ще стане.

Та рекох ви, водата е свързана с чувствата. Една капка ще пиете за мисълта си, една капка за чувствата си и една капка за постъпките си. И другояче може да кажем: една капка за ума си, една капка за сърцето си и една капка за волята си. По-нататък никакви коментарии за опита. Кой как разбрал опита, така да го приложи. Никой да не дава никакви наставления на другите. Всеки да го приложи, както иска. Ако опитът не излезе верен, мене дръжте отговорен. Тогава, ако не успее, аз ще видя, къде е погрешката, дали у мене или у вас. Аз не се плаша. За всяка направена погрешка, аз съм готов да я изправя. И ако вие направите една погрешка, ще я изправите. Много погрешки могат да станат. Това е, рекох, волята Божия. Ако човек най-малко се разколебаване, нещата не стават. Най-малкото разколебание в духовния свят спира реализирането на нещата. Когато съществува една пълна любов, едно пълно знание, нещата стават моментално. Всяко колебание, всяко отлагане на нещата, спира реализирането. Колкото повече нещата се отлагат, това показва степента на нашата вяра, степента на нашето разбиране.

Имайте детинската вяра на онова малко дете, което отишло с майка си да се молят за дъжд. То взима чадър, а майката не взима. Майката го пита: „Защо взимаш чадър?“– „Ами, нали ще вали дъжд.“ Детето вярва, а майката не вярва. Писанието казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ С други думи казано: Без вяра нищо в света не

може да се реализира. Вярата това е един стълб на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Вярата е един отличен помощник на Любовта за реализиране на онези велики желания, които Бог е вложил в човека и които трябва да се реализират.

Всинца трябва да се озарим от Любовта, да заживеем в нея, да дойдат щастливите дни в живота. Старите трябва да се подмладят, а младите да не остаряват повече, да поумняват, умни да стават, а не да оглупяват. Лошите трябва да станат добри, да се не подхлъзват. Това е смисъла на живота. Там, додето сте стигнали, това трябва да запазим, да дадем един подтик на света, да дадем нов подтик на нашия живот. Ако на себе си не можем да дадем никакъв подтик и на другите не можем да дадем никакъв подтик.

Хайде сега, какво бихте искали, какво може да искате? Тогава аз да поискам от вас. Да ми изпее някой от вас една песен соло, но един от най-добрите певци. Аз не искам насила, но да имате едно побуждение, всички да останат доволни от вашето пение, а не да мърморите: „Защо този стана да пее, не можа ли друг да стане?“ Нека стане онзи, който най-добре може да пее. Онзи, който не може да пее, да остане на опашката. Не искам това пение да стане още днес, понеже този ден е дълъг. Когато и да е, един ден все ще пеете.

Има един окултен разказ, той е следния: В древността един много способен човек направил престъпление, за което го осъдили на смърт. Този човек бил много даровит, с отлични музикални способности и затова му казали: „Слушай, само при един случай ти може да освободиш живота си: ако се научиш да пееш.“ Затова му дали следния съвет: „Ти ще се научиш да пееш, но трябва да мълчиш и да мислиш само за пеенето.“ За тази цел турили на главата му едно гърне, пълно догоре с мляко и му казали да обиколи с гърнето на глава целия град без да излее капка от млякото. Като тръгнал из града,

той мислил само за пението и за млякото. С дни обикалял този град и като се върнал при царя с гърнето мляко, той пял отлично.

Рекох сега, бих желал и вие да се научите да пеете като този. Мнозина от вас искате да работите за Господа и може да работите. Аз виждам, между вас има даровити певци. Ако вие може в себе си да развиете един ангелски глас, навсякъде може да се спрете, да изпеете една песен и хората [да] ви слушат. Вие може да постъпите тъй, както Паганини и постъпил. Той бил доста скържав човек, но минава един ден покрай стар цигулар, ръцете му треперят, едва държи цигулката, но свири, събира милостиня. Паганини се спира, взима цигулката и започва да свири. Всички минувачи почнали да се спират и копанката в скоро време се напълнила с пари. Старият цигулар с просълзени очи запитал Паганини: „Синко, защо не дойде по-рано?" Това е великия цигулар. Той може да послужи като поощрение за нас, ние да свирим. Добрите певци са едно поощрение за нас и ние трябва да пеем. Любовта аз разбирам по друг начин. Съвършената Любов може да се изрази по музикален начин. Без музика любовта е непонятна, т.е. понятна е, но тя е грубата любов. Ако любовта е музикална, тя може да събуди красивото в човека. Затова рекох, обичайте музиката, за да може чрез нея да добиете Любовта, онази Божествена Любов да се прояви чрез вас и днешния ден и за бъдещи дни.

Аз донесох сега цигулката, но по-после измених и исках да ви поговоря. Исках да ви посвиря едно класическо парче, как един, който ходил в онзи свят и видял хубави работи, искал да ги изяви чрез музика. Но като не могъл да намери тонове, чрез които да изрази това нещо, казал: „Няма да ме разберат тези хора", и решил да не свири. Тъй че първо ще ви говоря, а после ще ви свиря, а мислех

точно обратно: първо да свиря и после да говоря. Сега ще говоря, а после ще свиря. Ще свиря, да видя какво ще направите.

Изпейте *„Фир-фюр-фен“*.

Изговорете формулата от тая сутрин:
Бог е Любов, Любов, която Христос е приел.
Христос е Любов, Любов която ние сме приели.
Ние сме Любов, която сега проявяваме.

Беседа, държана от Учителя на 25 юли 1937 г. в 10 ч. с. около огнището при Второто езеро.

РЕАЛНОТО И ИДЕАЛНОТО

Небето прошарено, слаб вятър, хладно, слънцето изгря в 5:10

Отче наш.

Ще говоря върху това, което наричат реално и идеално в света. Ще ви прочета от „Царския път на душата“ само няколко пасажа. (*Учителят прочете 156 страница.*)

Реално е това, което човек опитва в дадения случай. А идеално е това, към което се стреми. Ние говорим от гледището на сегашния живот. Някой път известни познания внасят смут в човешкото съзнание. Смущението у човека е един вътрешен дисонанс в съзнанието му. Например, представете си един певец, който пее и вижда, че публиката не е доволна от него. Той се чуди защо публиката не е доволна. – Защото не пее хубаво. Това не се отнася до неговото произхождение, не се отнася до неговото учение, не се отнася до неговата красота или до неговото здраве. Единственото нещо, от което публиката не е доволна в дадения случай е, че не пее хубаво. И следователно, не го слуша. И ако в нас има едно смущение, трябва да знаем как да го премахнем. Певецът трябва да знае, че за да премахне това смущение, той трябва да се научи да пее. Той може да се запита: „Възможно ли е аз да пея?“ Че щом си си позволил да излезеш на сцената, защо питаш: „Възможно ли е аз да бъда певец?“ Ти си направил първата крачка! Как тъй, ти, без да си певец, си излязъл на сцената и искаш да ти отдадат известно почитание и уважение.

И мнозина от вас сте такива певци. Вие сте дошли на сцената на живота и питате дали от вас ще излезе нещо. Че вие сте вече на сцената на живота. Ако пеете, ще излезе нещо. Ако не пеете, няма да излезе. Руският певец Шаляпин разправя своята история. В първата роля, която имал, той играл ролята на един стражарин и не знаел как да я играе и го изхвърлили извън театъра и му дали един ритник. Тъй, както той разправя на вестниците, е било така. Аз от устата му не съм чул. Виждам, че вестникарите 50% говорят истината и 50% не я говорят. Той за самия себе си казва, че много му подражавали. Той казва: „Аз не бих желал да ме подражават." Всеки един артист трябва да преживява онова, което ще представи на сцената. Ако той не го преживява, той не е артист. Няма какво да подражава. Подражаването не е преживяване. Някой човек е умрял преди години, но страдал, бил мъченик, а пък ти искаш да играеш ролята и искаш да станеш мъченик.

Кое е реалното в света? Реалното е земята, това, върху което ходим сега, е реалното. Това, което в дадения случай чувстваш, е реалното, а пък това, което мислиш, то е идеалното. Идеалното е за в бъдещето. А пък реалното е за сега. Следователно, когато ние говорим за човешкото сърце, ние подразбираме нещо както земята, върху която ходим. От сърцето ние черпим всичките сокове. И според както човек чувствува, така той мисли. Реалното е отражение. Реалното дава възможност на идеалното да има отражение. Ние изучаваме идеалното по закона на отражението.

Сега се запитват: „Какво е предназначението на ученика?" Единствената възможност има само ученикът. Само един, който е ученик, само той може да расте и да се развива по пътя. Само ученикът може да изучава реалното и идеалното. Реалното е самият той, който се чувствува, а пък идеалното е Бог, към който той се

стреми. Ученикът е той самият, а пък неговият учител е нещо външно, което го учи. Но и учителят, и ученикът имат предвид природата, която те изучават. Ако природата не съществува, какво има да предаде един учител на своя ученик?

Да кажем, че ние сме тук. Имаме цяла сцена от природата. Вие виждате нещо разхвърляно. То е от положението на вашето съзнание. В природата има един начин: Ако гледате през калейдоскоп, вие ще гледате нещата съвсем другояче. Ако гледате нещата от вашето съзнание или самосъзнание, или подсъзнание, или свръхсъзнание, вие ще имате 4 образи, различни един от друг. Вземете в една фотография: Вие имате най-първо един негатив, имате това, което не е. После този негатив се обръща и образът се представя такъв, какъвто е. Например, вие чувствувате, че имате нужда от храна. Но храната в дадения случай е едно условие за вашето развитие. На какво мога аз да уподобя храната? Представете си, че една машина, за да се движи, на нея ѝ трябва вода, трябва ѝ огън, както съвременната машина, която трябва да пътува. Трябва ѝ един огняр, който трябва да нахрани своята машина. Как ще я нахрани? Ще ѝ даде малко водица, малко въглища. Въглищата са храна. После ще пусне парата и целият локомотив е в движение. Сега като ви говоря за машината, тя сама по себе си чувствува ли храната? Огнярят е, който чувствува дали неговата машина има достатъчно храна, въглища и дали има достатъчно вода, която да образува парата. В дадения случай материалите на сърцето, това са въглищата. А пък човешката мисъл в дадения случай представлява водата, която трябва да се превърне в пара, за да кара машината, а пък разумното, това е самият огняр. Сега във вас може да се зароди едно желание. Вие искате някой път бързо да изучавате, да прогресирате, да научите всичко. В бързото движение, в бързото пътуване с железница има една възможност,

една опасност. С каква бързина може да пътува железницата, това не е произволно. Релсите са направени, за да издържат напрежението на известна бързина. Ако увеличат тая бързина, релсите могат да се развалят и ако тя се увеличи още повече, и самият локомотив може да изскочи из релсите навън. Следователно, трябва да имате една бързина, с която да се движите правилно. Както машините дерайлират, тъй и много хора дерайлират. Аз наричам неврастенията дерайлиране от релсите. Виждаш, че някой човек е болен. Иска да постигне нещо. И повечето заболявания на хората се дължат на този вътрешен стремеж. Хората искат да постигнат всичко изведнъж. И като постигнат, какво ще постигнат? – Ще се увеличи техният товар. Ще си послужа с един пример. Например, у вас се зароди известно желание да бъдете богат. Аз уподобявам богатия човек на една красива мома. Момата е богата. Тя е банкер, разполага с милиони. Но богатият човек си има свои неприятели. Това богатство го желаят мнозина. И около него ще се зародят може би десетки или стотици апаши, които постоянно ще мислят как да го оберат. Питам: В такъв случай какво ще правите? Трябва да имате доста пазители, за да ви пазят! Американските милионери сега имат по десетина детективи, за да пазят децата им. Защото във всеки един момент някое от децата им може да изчезне. И като сравнявате това с някои неща от живота ви, може да се каже, че вие всички имате подобни опитности. Някой път много от вашите най-хубави мисли и чувствувания са изчезнали. Апашите са го задигнали. И трябва да ги откупите. Казвате: „Изгубих си това хубаво настроение.“ Една хубава мисъл и едно хубаво чувство човек може да ги изгуби. Аз вземам нещата в тяхната обикновена смисъл. Ти имаш едно хубаво чувство. Веднага това чувство се изгуби. Вие казвате: „Сменило се е.“ Ти си минал от едно реално положение в друго реално положение, от едно реално положение във

възходяща степен в друго реално положение в низходяща степен. Има и низходящи положения в идеалното, и възходящи положения в идеалното. Питам: Ако се е сменило вашето добро настроение в друго, което не е тъй добро, то другото, доброто ваше чувство или вашето настроение къде е отишло? – Задигнато е!

Нека да извадим предметно учение сега: Вземам банкерин, който има вече съзнание, че има пари. Осигурен е. Но дойде неговият секретар и казва: „Касата е празна. Обрали са те тая вечер." Веднага се смени настроението на банкерина. Чувството се смени. Този, който беше изправен, сега се сгуши. За какво мисли той? Какво изчезна от него? Изчезнаха парите, в които той вярваше. Къде отидоха? На някъде. Те са в низходяще положение, пътуват някъде. Крият ги някъде. И той трябва да тръгне с детективи, за да намери тия крадци и да си възвърне богатството назад. Интересно е по какъв начин вие задържате вашите добри мисли и вашите добри чувства. Каква е вашата опитност? Когато си изгубил една своя мисъл или чувство, по какъв начин си ги възвръщаш? Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви обича и вие сте го обичали и един ден по някои причини, по някакъв донос веднага се усъмните и с вашето съмнение веднага изгубвате онова приятното, което имате. Или това идва, което наричаме обезверяване. Казвате: „Може ли да се обезвери човек?" – Може. Хората са се обезверили в Бога. Ти, който си вярвал в Бога, казваш: „Няма Господ." И веднага се измени твоето вътрешно чувство. Убедиш се и веднага тръгнеш да проповядваш, че няма Господ. Досега си вярвал, че има Господ. И това обезверяване става често. Хората, когато тръгнат работите им назад на земята, веднага се усъмнят дали има Господ. Питам тогаз. По същия закон: Когато ти не живееш добре, тогаз и Бог почва да се обезверява в теб. Докато ти вършиш Неговата воля, Той вярва в тебе, но като престанеш да изпълняваш

Неговата воля, Той какво ще мисли за тебе? Ще мисли ли, че ти си светия? Ще мисли, че ти си един човек, който престъпваш Неговите закони. Сега в нас има една идея. Ние мислим, че при всичките ни грехове и престъпления Господ не трябва да си измени своето мнение за нас и да мисли, че ние сме много добри хора. То е вярно, че Господ в съзнанието си държи, че сме излязли от Него и че Той ни е създал, но в дадения случай, когато аз не постъпвам добре, Той мисли точно тъй, както ние мислим.

Та казвам сега: Приложението. Може ли един ученик да се учи при един учител, в когото не вярва? Преподава му учител, но той казва: „Я е така, я не е така!“ Съмнява се. Ако се съмняваш, трябва да провериш. Защото в реалното всякога има един опит, приложение. Ти имаш право да се съмняваш в реалното, в това, което си опитал. В него вече можеш да се съмняваш. В идеалното ти съмнение можеш да имаш, но идеалното трябва да стане реално и реалното трябва да се опита и тогаз да се съмняваш в идеалното. Реалното като го опиташ и ако опитът не излезе сполучлив, тогаз ти можеш да се съмняваш. В кабалата и в окултната наука има такива работи, които досега окултните учители не могат да си ги обяснят. Те ги обясняват, но нещата са недообяснени. Не че не могат да се обяснят. Могат. Но трябва много голямо знание. Те казват, че единицата е мъжки творчески принцип, който е създал всичко и че двете е женски принцип. Или казват, че единицата е бащата, а пък двойката е майката, а тройката е детето. Като дойде да се работи с числа имаме: ... Значи две жени събрани на едно място, правят един мъж. Дават едно мъжко число. Как е станало това? То е все така когато вярваме, че и без очи човек може да гледа. Желанието да гледаш е съществувало по-рано. Зрението е съществувало преди очите. Очите са само едно пособие вече. У човека има две очи. А у някои насекоми има по много

очи, има повече очи, отколкото има човек. Ние сега се отдалечаваме от ония, реалните предмети.

Вие седите и разглеждате нещата такива, каквито не са. Например разглеждате вашата дреха, дали ви прилича или не. Например, туриш си една шапка пред огледалото и гледаш дали шапката ти прилича. Питам: След като си турите новата шапка, какво ще ви придаде тя? Не че без шапка трябва да ходите. Аз правя сравнение с шапката. След като ви дадат две слушалки, вашите уши, какво ще добиете? Много неща, сцени, един свят ще се открие заради вас! И като ви направят един вход, както са вашите уста, през които да влизате в апартаментите на душата, вие ще опитате всички блага, които съществуват на земята. Представете си, че нямате уста. Тогаз какво щяхте да знаете за всички блага, които съществуват на земята? Някой път питате: „Защо ни е това сърце? Защо ни е тая уста?“ – Без уста какво щяхте да бъдете? Камъните са без уста. Желанието на тия камъни е да им се създадат уста. И те затова чакат тук с търпение, за да им се дадат уста, за да опитат реалното. И най-първо вие започвате с опитването на храните, които ви се дават. Но устата имат няколко функции: Възприемането на храната, която е необходима за човека, вкусването на тая храна, за да си състави човек едно понятие за нея. После устата има една друга функция: С въздуха, който излиза, да изкаже една блага дума и той трябва да оцени думите, които говори. Като каже една дума, той трябва да я чуе и да види нейните последствия. Ти минаваш покрай някой човек и му казваш: „Ела у дома, аз ще те угостя.“ Този човек тръгва подир тебе. И казваш другиму: „Ела да те натупам с дърво, да ти тегля едно дърво, че да ме помниш!“ И този човек бяга от тебе. Защо бяга от тебе? Защото впечатленията, които е приел от тебе, са противоположни на неговите желания. А пък яденето, дадено на първия, е точно това, което той

желае. Аналогията, която можете да извадите: Противоречията, които могат да се срещат в живота ви, са едно средство за повдигане. Все се зараждат известни противоречия. И щом ученикът разреши някое противоречие, той се повдига в по-висока степен. И щом не може да го разреши, той не се е повдигнал. Някой път слушам да казват: „Толкоз години следвам. Какво съм научил?" Човек, който учи, все ще научи нещо. Не че не сте научили. При един обед ти си научил нещо. Ти имаш съзнанието, че си придобил реалното и нуждата, която имаш, е задоволена. Но само с един обед не се свършва. Храненето е един непрекъснат процес. В храненето е опознаването с реалното. Ако не се храниш, ти не можеш да се опознаеш с него. Ти като се храниш, чрез храната ще се опознаеш с реалното. Т.е. чрез тая храна ти ще се опознаеш с живота. Ти ще добиеш от всяка храна дотолкоз, доколкото си възприел живот, доколкото чрез нея е внесен живот в теб или онова благо, което Бог ти е дал в дадения случай. Тъй че при всяка една храна ние влизаме в съприкосновение и с идеалното, и с реалното.

Сега, реалното в света, това е Любовта. Реалното в света е Добродетелта. Идеалното е Мъдростта, идеалното е знанието, което ти придобиваш. Те са неща идеални. Следователно, със сърцето си ние се запознаваме с реалното, а пък с ума си ние се запознаваме с идеалното. Умът се запознава с идеалните работи. Някой път ние искаме познанието на ума да ни даде реалното. Реалното приемаме чрез сърцето, а това, което ние чувстваме – радостта, страданията ни идат чрез сърцето. А пък какъв е невидимият свят пред нас, какво е предназначението на нещата в природата, какви са законите в света, ония закони, които работят, нашето сърце не може да ни каже нищо по това. Нашият ум ни казва какво е предназначението на нещата в природата. То е идеалното, Великото в света. Когато ви говоря за

реалното, трябва да ме слушате със сърцето си и когато ви говоря за идеалното, трябва да ме слушате с ума си. И когато има разногласие между учителя и ученика, то учителят говори едно, а пък ученикът разбира друго. Когато учителят му говори за реалното, за земята, ученикът (е в) идеалното. Той казва: „Не ми разправя за това, което аз искам.“ Някой път учителят е в идеалното, а пък ученикът е в реалното. И казва последният: „Не ми разправя за това, което аз искам.“ Когато учителят разправя за реалното, и ученикът трябва да е там. Когато учителят (разправя) за идеалното, и ученикът трябва да е там. Това са две положения, които трябва да поддържате в ума си.

Седи един богат човек, милионер, който има голямо достойнство и кара всички хора да му отстъпват място. Отдето мине да му отворят път. И по една случайност спира се на железния път. И пазачът му казва: „Отстрани се от пътя.“ Богатият казва: „Защо? Аз мога да седя тук. Аз съм свободен. Никой не може да ми заповяда.“ Ти можеш да седиш навсякъде, но не и върху релсите, по които пътува тренът. Ти нямаш право да запречваш пътя на треновете. Излез извън релсите, защото всеки трен може да те прегази. Вие в пътя на движението не можете да бъдете свободни. Там свобода има само за тия предмети, които се движат в този път. И в окултната наука много ученици си създават големи нещастия, че се поставят на пътя, дето тренове се движат. Ти казваш: „Ще опитам работите. Аз съм свободен.“ – Ще опиташ работите! Аз уподобявам това на един гебедженски бивол[8]. Когато във Варненско англичаните направили първия железен път и машината тръгнала, един гебедженски бивол дошъл всред релсите и като видял машината, ококорил се. И надигнал си рогата. Машинистът свирил, свирил, а биволът казвал: „Тук не можете да минавате. Аз тук не позволявам!“ И като минала машината, целият

[8] От Гебедже – старото име на гр. Белослав, Варненско.

този бивол станал на каша вътре. Този бивол е мислил: „По какви съображения, отде е взела право тая машина да минава оттук?“ – Тя има гражданско право, държавата е дала позволение да се съгради този път. Често ние правим такива малки опити, които ни излизат много скъпо. Някой човек си е намислил да направи нещо. Ти намислиш да му препятствуваш. Остави го да си върви по своя си път! Някой път вие си задавате въпрос: „Защо той обича този човек? Той нищо не струва!“ Казвам: То е негова работа! То е все таки да питате защо този човек обработва тая нива. Негова работа е! Той това място намерил да обработва. Може да има друго място, но това място намерил да обработва. Обработва го човекът!

Когато вие обичате някой човек, каква е вашата цел? – Да се запознаете с реалното и идеалното, които са в този човек. Когато ти обичаш някого, ти имаш две цели: да се запознаеш с неговото сърце и да се запознаеш с неговия ум. Какъв е първият ваш метод, когато вие обичате по сърце някого? Някой път може да го обичате и с ума си. Какви са методите в опитите на сърцето?

Първият опит на сърцето е: Ако аз опитвам една ябълка, която имам, непременно ще я туря в устата си, ще я изям, ще ѝ дам едно угощение. Ще я запитам, ще ѝ кажа, че тя в мен не може да живее по същия начин, както живее отвън в света и съвсем трябва да си измени формата, за да ѝ бъде благоприятно вътре. И тя ще се съгласи. Това е реалното. И аз ще си съставя понятие за ябълката.

А ако искам да изуча идеалното, аз ще взема семката и ще я посадя. И в този случай ще имам съвсем друга опитност. Тогаз от идеалното как се ражда реалното? Това идеално ще расте, ще стане дърво, ще цъфне, ще завърже и ще даде плод и от идеалното ще дойде реалното, което ние ще опитаме. Тъй че вие трябва да започнете с идеалното и после ще дойдете да се запознаете с

реалното. Или можете да започнете първо с реалното и да дойдем до идеалното. Ако почнем от идеалното, след това ще имаме една реална опитност и след това семката, която остава, пак ще посеем.

И тъй, не туряйте ума си на мястото на сърцето, да се занимава с работите на сърцето. Не туряйте сърцето си на мястото на ума си, да се занимава с работите на ума. Сърцето да се занимава със своите работи и умът – със своите работи. Когато сърцето изучава реалните работи и умът – идеалните, тогаз ще имате най-малко противоречия в живота си. Пак ще имате противоречия, но по-лесно ще се разрешават. Да допуснем, че във вас влезе чувство на съмнение. Как ще лекувате съмнението? Съмнението е един вид най-малкото обезверяване. За да отмахнеш едно съмнение, трябва да имаш вяра. Тая вяра трябва да почива на законите на реалното и на идеалното, на законите на сърцето и на ума. В тия два свята ти едновременно трябва да търсиш разрешението. И не трябва да разрешаваш съмнението извън твоето сърце и извън твоя ум. Съмнението може да дойде. Ти отиваш в една банка. Онзи касиер, който ви е дал, може някой път умишлено или някой път по погрешка да ти е дал повече или някой път по-малко. Ако ти е дал повече, няма да се усъмниш в него, но ако ти е дал по-малко, ти веднага ще се усъмниш. А пък съмнението ти може да е вярно или невярно. Ти трябва да провериш. Защо като ти даде повече няма да се усъмниш, а пък като ти даде по-малко, ще се усъмниш? Това е повидимому един много прост въпрос и мислим, че е много лесен. Но питам аз себе си в дадения случай: Защо аз допуснах той в дадения случай да ми даде по-малко. Погрешката е в мен, а не в него, погрешката в този случай би била в мене поради следното: Когато отиде един скъперник /скържав/ при един касиер, то у последния има всякога желание да вземе нещо от скъперника, понеже скъперникът предава от себе си на другите това желание, това

чувство, което храни, тъй че и у другите се зарежда желание да откъснат нещо от него. А пък когато един човек е много щедър, дава от себе си, той като отиде при касиера, то и у другият иска да му дава; щедрият му предава своята мисъл. Че законът е все същият в света. Този закон го има и в идейния свят. Ако мразиш някого, то и той ще те мрази. Значи каквото му дадеш, и той ще ти даде същото. Ако обичаш някого, и той ще те обича! Обичта е щедрост. Тогаз и онзи става щедър. Възприема! Омразата е скъперничество. Между омразата и скъперничеството има сходство. Искаш да вземеш нещо. Ти мразиш някой човек. Защо? Защото не ти дава! Щом ти дава, ти няма да го мразиш. Всяка омраза произтича от факта, че някой те е онеправдал, взел ти е нещо, направил ти е някаква вреда. Лишил те е от нещо. А пък в Любовта е обратното: Всички хора, които са ни дали нещо, ние сме склонни да ги обичаме. Ти казваш: „Как да обичаме?“ Тогаз давай! Като обичаш някого, ти трябва да му дадеш. Ти не можеш да дадеш някому, ако не го обичаш! И ако не дадеш някому, и той не може да те обича. Ти казваш: „Защо ще го обичам? И защо той ще ме обича?“ Когато аз обичам, аз съм посял нивата. Това е Любовта. Той ще ме обича – това подразбира, че тая нива е родила жито. Ще има обмяна между мен и нивата. Най-първо нивата се радва, че съм я посял. И понеже създавам работа на слънцето и на водата, след това те ме възнаграждават заради онова, което съм дал. Ти като обичаш някого, то тая мисъл и чувство ще роди плод у него и ти ще пожънеш жетва, и ще има тогаз обратна Любов. Вие сега искате без да сте обичали да ви обичат. Това никак не може да бъде. Помнете това: Бог сега изисква това, което е посял в нас и по същия закон очаква от нас добрия живот, добрите мисли, желания, стремежи, съвършенството. Ние живеем не за себе си, но за Бога, за Онзи, Който ни е възлюбил, Който е създал всичко заради нас, за да бъдем ние подобни Нему. И

всичкото величие на човека седи в това, да бъдем подобни на Бог! Каквото Бог върши, и човек да го върши в един малък размер.

Та казвам: Ако сте обичали, очаквайте да ви обичат. Ако не сте обичали, обичайте! Ако са ви обичали, обичайте, за да има отплащане, за да се отплатите. Отплащане, обмяна трябва да има в природата. Щом спрете тая обмяна, щом няма обмяна, идат нещастията. Всички нещастия, страдания, които идват, показват, че обмяната между реалното и идеалното не е правилна. Защото каквато Любов показвам аз към някого, такава и той ще покаже към мене. И каквато Любов Бог е дал нам, ние същата Любов трябва да покажем към него. Нали е казано: „Христос дойде на земята, за да покаже Любовта, която Бог Му е дал." Ние трябва да покажем оная Любов, която Христос ни е дал. И ония пък, които възприемат нашата Любов по-долу, и те трябва да я дадат още по-долу. Така трябва да се направи цял един кръг. Движение има вътре в Любовта. Ако ти не можеш да проявиш Христовата Любов, как ще проявиш Божията Любов? За да покаже Божията Любов, Христос трябваше да понесе греховете на хората, да понесе страданията такива, каквито малко хора могат да понесат. Не мислете, че Любовта няма страдания. Сега има у хората само едно самочувствие. Има големи задължения в Любовта! Любовта всичко дава и всичко взема. Много дава и много взема. Когато малко дава, и малко взема, това трябва да имате предвид. Вие искате с пет пари да боядисате 100 килограма прежда. Не може! Многото прежда изисква много боя. Голямото богатство изисква голяма работа. Многото учение изисква голям труд. Вие искате сега да бъдете окултни ученици. Не, аз бих желал да бъдете ученици на Любовта, да изучавате реалното и идеалното. Да изучавате нещата вярно със сърцето си и да изучавате идеалното вярно с ума си. И тогаз няма преплитане между ума и сърцето, идеалното няма да се преплете с

реалното. И от това едновременно изучаване на реалното и идеалното започва живота. Ако вие не можете едновременно да изучавате реалното и идеалното, не може да дойде новият живот във вас. Писанието казва: „И това и живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." Христос е реалното, а пък Бог е идеалното. По мое разбиране е това. Реалното е Христос. Със сърцето си трябва го опитате. И ако ти не си опитал Христа със сърцето си, как ще опиташ с ума си Бога? Тогаз вие можете да кажете: „Толкоз прости ли са хората, че да ни пълнят главите?" Аз не искам да ви пълня главите. Не сте някоя пушка да ви пълня главата. Не сте някое шише да налея вода вътре. Не! Казвам: Да изучаваме света така, като Бог го е създал. И досега вие не знаете защо е вашето сърце. Само сърцето е, което изучава реалното. Защо ви е умът? Само умът е, който изучава идеалното. А пък при изучаването на реалното и на идеалното влиза животът. То е смисълът, целта, към която се стремим. След като изучаваме реалното и идеалното, ние добиваме свободата, а пък в свободата човек може да намери Истината. Свободният човек може да намери Истината. А пък като намериш Истината, тогаз се реализира животът – това, което всички търсите.

Преди няколко деня дойде един ученик при мене и каза, че дълго време като се е учил, учил, едно противоречие имал и не смее да ми каже. Аз виждам какво му е. Зная каква му е болката. Той каза: „Недоволен съм от себе си. Опаки човек съм. Бамбашка човек съм." И не може да излезе от опакито. Той съзнава, де е опакито, но не знае как да излезе от това. Той е дошъл в стълкновение с реалното, с чувствата. И аз отговарям на този ученик, брат. Ученик е сега тук той. Той се е забъркал в реалното и идеалното.

Ние искаме да постигнем идеалния живот, да бъдем като светиите. Ти, за да постигнеш идеалното, трябва да слезеш в реалното, да имаш големи страдания като Христа, да се смириш и след това Бог да те въздигне от смъртта, и след това да влезеш в идеалния живот. Това е далечното бъдеще, което те очаква. Докато не минеш през тия тежки страдания, не можеш да постигнеш това. И сега всички вие искате да избегнете страданията. Всъщност няма страдания. Страданията са едно средство само, за да изпитат доколко си убеден в реалното. Няма никакви страдания в света. Не че отричам. Не че няма страдания. Страданията не Господ е създал в света. Аз всяка минута мога да си създам страдания на себе си. Ако страдам, че ритам камъните по пътя, мога да кажа: „Кой те е турил тука?“ И като се ударя о камъните, после ще почна да се мажа с малко дървено масло. Няма какво да ритам камъка. Един камък не го ритай, но вземи, че го повдигни и го отхвърли някъде надолу. Не го ритай и му кажи: „Много си благороден.“ После има друга една опасност: Ако е тежък камъкът, ще почувствуваш болка, ще се орезиш в гръбнака си.

Вие в живота искате да бъдете богати, знаете ли, че богатството е голям камък? Ако го дигнете, ще се орезите. Знаете ли, че ако сте много учен човек, пак ще се орезите. Че мъчните задачи в живота са големи камъни, които искате да дигнете.

Вчера двама ученика искаха да дигнат долу, близо до огнището, един голям камък, който тежи 6–7 хиляди килограми. Искаха да го дигнат и да го хвърлят в езерото. Аз като отидох, седнах там и мислех дълго време, 4 часа като работеха, едвам го търкулнаха на 3 метра. И се събраха повече от 20 души хора. И турихме всички пейки все като лостове а пък те двама искаха да го търкулнат до езерото! Като отидох, видях, че няма нужда да се премества оттам този камък, но понеже са започнали работата, не исках да ги обезсърчавам и казах:

Хайде да го търкулнем. Питам сега: Защо ще търкаляме този камък от неговото място? Той е на почетно място. Те казват: „Ние искаме да го търкулнем в езерото.“ Питам: Какво ще придобием, ако го търкулнем в езерото? Но щял да отвори място за гимнастика, че „квадратът“ не ставал както трябва. И колко място отвори той? – За 4 часа едвам един метър място. И без него можеше. Та казвам сега: Аз сядам и виждам какви нещастия могат да станат чрез големи камъни с братя и сестри. Ако се търкулне, може да затисне някого. Могат да станат големи нещастия. Защо у всички има желание да се премести този камък? Та в обществения живот често ние търкаляме такива големи камъни. Двама души не се занимавайте да дигнете камъни, тежащи 4–5 хиляди килограми. Дигайте малки камъни, по 5–10 килограма.

Та в ума ви да остане съществената мисъл: Сърцето ви да се занимава с изучаването на реалното; това е Любовта. Умът ви да се занимава с изучаването на идеалното. А пък двата процеса, съединени във вас: Реално или Любовта и Мъдростта – вие по този начин ще изучавате истината и нейното приложение в живота. Когато приложим тия три метода, ние ще бъдем съвършени, а пък то е далечното бъдеще, към което сега се стремите. Днес започнете тъй да разбирате. Не че не сте вървели, но тая идея сте нямали в умовете си. Това е ново за вас. Вие реалното го чоплите с ума си, а пък идеалното го чоплите със сърцето си. И имали ли сте някакъв резултат? Когато изучаваш реалното, сърцето ти да участвува, а когато изучаваш идеалното, умът ти да участвува. Ако речеш да постигнеш идеалното със сърцето си, то е непостижимо. И ако искаш да постигнеш реалното с ума си, то пак е немислимо. Защо Бог е създал тъй нещата? Ако ти не страдаш, ти не можеш да любиш. Който не е страдал, той не може да люби. И който обича, той трябва да страда. Защото Любовта се проявява само в страданията. А пък

страданието трябва да дойде в света, понеже то е почва. Само върху страданията може да излезе радостта. Радостта е плод на страданието. Колкото повече си страдал, толкоз по-сладки плодове ще имаш. Ако не страдаш, не можеш да имаш плодове. Казваш: „Другояче не може ли?“ Това, което съм намерил аз, това е! А пък ако вие намерите друго, елате да ми кажете и аз ще ви благодаря. Колкото повече страдаш, толкоз повече плодове ще имаш. И големите страдания на Христа донесоха тая култура. В страданията на Христа израснаха тия плодове на идеалното и реалното. И се казва там, че кръв е излизала от порите Му. Христос е разрешавал трудни въпроси. Христос е бил закован на кръста. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме на кръст. Когато не мислим добре за някого, ние също го приковаваме на кръст. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме реално на кръста, а пък когато не мислим добре за някого, ние го заковаваме идеално на кръста. За мене има две разпъвания: Когато не ме обичат, мен ме заковават реално на кръста. А когато зле мислят за мен, идеално ме разпъват.

Сега аз ви пожелавам да слезете от идеалния си и от реалния си кръст. Сами не можете да слезете. Все трябва да дойде един Никодим и да ви снеме от кръста, и да ви обвие с плащеница. И все таки после трябва да дойдат двама ангели от небето и да ви извадят от мястото на вашата пещера на вашия живот.

Сега да ви дам добрата страна: Страданията са едно велико Божие благословение за всичките ученици, които искат да се запознаят с идеалното и реалното в живота. И те са временни. Те няма да бъдат во веки веков. Траят по една секунда, по 1/10 от секундата, най-много една минута. Но едно страдание даже един час не може да отиде. Повече от един час не може да отиде. Един час е много. Една секунда пак е много. Гневът на Бога продължава до 100

години, а пък благословението Му продължава до хиляди години. Любовта Му, най-хубавите Божии мисли продължават благото ви за 25000 години, а пък едно Божие недоволство за някого – само за 100 години. Та Бог е недоволен от вас за една секунда, а пък за 25000 секунди е била Неговата обич или Любов към вас. Не струва ли една секунда да е недоволен от вас и 25000 секунди да е доволен от вас? Та затова, ако изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде недоволен от вас само една секунда и доволен 25000 секунди. А пък, ако не изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде доволен от вас една секунда и 25000 секунди недоволен. Гневът на Бога е мимолетен, т.е. Неговото неразположение. Вие само някой път сте опитвали пламъците на ада. Малко сте ги опитвали пламъците на ада. Сега мисълта, която може да ви даде подтик, е: Да оставим ада. Адът е нещо идеално. Адът е идеален и раят е идеален, а пък земният ни, нашият живот, тук е реалното. В тия страдания вие опитвате малко какво нещо е адът, а пък в радостта ще опитвате какво нещо е небето, раят.

Сърцето ви да е занято с любовта постоянно! А пък умът ви всякога да е занят с Мъдростта, а пък вие като ученици да сте всякога заняти с Истината!

Божията Любов носи пълния живот /Три пъти./

6 ч. 25 м.

Беседа, държана от Учителя на 28 юли 1937 г., сряда, 5 ч. с. (Небето прошарено. Слаб вятър. Хладно. Слънцето изгря в 5 ч. и 10 м. Молитвения връх при Рилските езера.)[9]

[9] Тази беседа я има и в поредицата „Общ окултен клас“ от съответната година.

ПЛАНИНИ И ДОЛИНИ. УМЪТ И СЪРЦЕТО

Размишление.

„В начало бе Словото“

Някои от вас оперирате с дългите вълни, че радиото не се слуша. Трябва да оперирате с късите вълни.

(За слабото чуване.)

Ще ви прочета няколко реда от „Царският път на душата“. На 4 страница прочете[те] беседата: „Царският път на душата“.

Едно малко сравнение. Да допуснем, че пред вас седи един виден цигулар, артист по музиката, има отлична цигулка от Страдивариус, има отлични ноти, най-хубавите ноти. Ако вас ви представят цигулката, после ви представят най-хубавите ноти, написани от някой виден музикант и най-после вас ви представят и самия цигулар, каква представа ще имате от трите положения. Красивото от трите положения, че цигуларят трябва да свири. Цигулката трябва да се обади. Нотите трябва да декламират, а самият цигулар трябва да пояснява нещата. Едно уподобление. Вашата цигулка това е вашето тяло; нотите, които свирите, това е вашето хранене, вашето дишане. Онова, което мислите, това е цигуларят вътре в вас. Сега, ако този цигулар не съчетае цигулката, не съчетае нотите, пък не тури своите ръце в действие, тогава музиката за вас ще бъде неразбрана.

Сега например вие искате да изпеете една песен нали? Българите имат една възлюбена песен: „Цвете мило, цвете красно“. Всеки народ си има по една възлюбена песен, наричат ги химни на самия народ. Англичаните имат такъв химн, французите имат такъв химн, германците имат такъв химн, американците имат такъв химн и

българите и те имат. И всеки човек си има по един химн. Питам тогава: кой е химна на майката? – Нейното дете. Кой е химна на човека? – Неговата глава. Кой е химна на любовта? – Сърцето. Кой е химна на добрия човек? – Неговите крака. Кой е химна на справедливия човек? – Неговите ръце. Кой е химна на разумния човек? – Неговата мисъл, свещената му мисъл. Това е химна. От там ще почнете. Химнът, това е една мярка, с която нещата се мерят.

По някой път ние говорим за любовта. Вие не можете да имате Любов, докато не ви е обхванало Божественото дихание. Всичката погрешка на съвременното човечество е, че те искат да бъдат щастливи и да се обичат, без да е лъхнал Господ в тях. Каква любов може да имате, ако вие седнете на трапезата на вашия възлюблен, който може да ви нахрани с лед или с топено желязо или с топено злато. Какво може да научите от вашия възлюблен, който може да ви тури десет тона на гърба. Или какво може да научите от вашия възлюблен, който може да ви впрегне като някой вол, да орете на нивата. Сега хората са изгубили смисъла на Божествената Любов. Ние мислим за Любовта това, което не е. Кой е химна на Любовта, какво казахме? (-Сърцето.) Добре, какви са функциите на сърцето? Сърцето се отличава с своята щедрост. През сърцето минава всичката кръв, необходима храна за цялото тяло. Следователно сърцето в всеки момент изпраща своето благо, което минава през него по цялото тяло, за да могат всичките членове на това велико царство да имат храна навреме. Следователно сърцето всеки момент мисли за благото на всички. То има много благородна цел. Сърцето не иска нито една малка клетка да бъде гладна, или да страда. Тя трябва да има своята храна, да чувствува щастие.

Сега По някой път и сърцето го забавляват. Със сърцето По някой път се случва, което се е случило с една слугиня. Тя прегорила

гостбата на своята господарка. Защо? Понеже ходила да гледа когато минава нейният възлюблен. Един ден закъснял, случило се нещо, тя като чакала, прегорила яденето. Често, когато Господ не минава, аз говоря за Господа, който трябва да мине пред вашите прозорци, пред вашите очи, пред вашия ум. Един ден, ако вие не видите Господа, работите ще се прегорят. Като мине вашият възлюблен по пътя пред вашите прозорци, всичко върви по мед и масло. Сега може да имате някакви философски възгледи и да кажете: „Минава ли Господ като възлюблен?"– Минава, всеки ден минава. Слънцето изгря тук и видях го и по пътя си върви. И доста дълъг път има. И вие го видяхте. По някой път възлюбленият минава без да каже нещо, а По някой път той проговаря. По някой път възлюблената, като види своя възлюблен, зарадва се, а По някой път му хвърли по някое цвете, едно карамфилче. Той се наведе на земята, вземе го и го тури на гърдите. По някой път възлюбленият, като мине, ще остави по някое писъмце.

Вие сега тия работи ги считате срамотни: как някоя мома да се е влюбила в някой! Че защо, какво има, като се е влюбила! Де е лошото? Значи срамота е майката да се влюби в детето, срамота е и човек на слънцето да гледа; срамота е и човек по земята да ходи. Ако така разсъждаваме, какво ще научим. Ти се радвай, че може да ходиш. Като стъпиш на земята, да ти е приятно. Като видиш слънцето и това да ти е приятно. Туй трябва да стане един начин за една велика мисъл. Понеже великият живот не може да се разбере по този път, по който сега вървим.

Най-първо ти, за да разбереш живота, трябва да имаш една доброкачествена храна. За да разбираш живота, трябва да имаш един отличен стомах. Стомахът ще те свърже с физическия свят. За да разбереш духовния свят, трябва да дишаш чист въздух, трябва да имаш отлични дробове. А за да разбереш Божествения свят, трябва да

имаш един отличен мозък, една отлична глава, отлични чисти мисли. Сега да ви запозная: главата представлява капитала, който е вложен в човешкия живот. Дробовете му преставляват капитала в обръщение, а стомахът е капитала, който дава приход. Ако стомахът ви добре функционира, имате приходи от капитала. Ако дробовете добре функционират, капиталът е в обръщение. Ако главата ви е добре, имате един добре вложен капитал. Та, По някой път вие казвате дали Господ ви обича. Попитайте главата си. Ако имате глава, не бойте се. Ако мислите дали работите ви добре отиват в обръщение, попитайте малко гърдите си, гърба си. Пък ако искате да знаете дали имате приходи, дали капиталът дава приход, попитайте малко стомаха си. Българите и русите криво се разбират. Българинът, като казва „живот“, русинът разбира съвсем друго. Българинът разбира живот да живее, русинът разбира стомахът[10] му да яде. Често и младите така се разбират. Когато момъкът говори „живот“, момата разбира като русина. Когато момъкът говори по български, момата разбира по руски.

Та има един анекдот. Оженил се един обеднял руски княз за една много красива мома. Той ѝ давал по стотина целувки на ден. „Мы поцелуемся.“ Три деня се целували, тя огладняла. Казва: „Нада кушать.“ – „О, ничего. Поцелуемся.“ Че по-добра целувка от яденето няма. Тя е най-красивата целувка. Ако ти не ядеш, целувката нищо не дава. Най-хубавата целувка е дишането, най-хубавата целувка, това е мисълта. Та, ако По някой път ние се срамуваме от целувките, те не функционират правилно. Ти, за да целуваш някого, ти трябва да се храниш добре. Ти, за да целуваш някого, ти трябва да дишаш добре. Ти, за да целуваш някого, ти трябва да мислиш добре. И тогава

[10] Живот – (рус.) стомах.

целувката ти е разбрана. Щом стомахът ти е развален, щом дробовете ти са развалени, щом мозъкът ти е развален, не целувай никого.

Сега ще ме питате: „Как да го разберем?“ Тъй както ви го казвам. Аз съм за ония целувки, които внасят живот. Всякога, когато целуваш, ти ще внесеш нещо свещено, че този човек да помни не само в този живот, но и в другия живот да помни, че ти си го целунал. Казва: „Нали Юда Искариотски целуна Христа.“ Той казва: „С целувка ли предаваш Сина человеческаго?“ Сега По някой път ние обвиняваме Юда, че предал Христа. Да оставим ние Юда. Ако сам човек в себе си предава истината и се отрича от нея, не е ли той в себе си един от учениците, който не е разбрал смисъла на живота.

Та ви рекох, в никой случай не се колебайте. Не ви обичат хората, вие се сърдите на Господа. Не мислят хората добре за вас, пак на Него се сърдите. Че нямало кой да ви обича, пак на Него се сърдите. Пък вие не [сте] пратени да ви обичат, защото ще прегорите яденето. Вие сте пратени да обичате. Защото когато бяхте в Бога, ви носи в своята утроба хиляди и хиляди години и ви каза Господ: „Излезте сега от мене и занесете в света на страждущите вашата добродетел, всичко онова, което аз съм внесъл в вас.“ Та изнесете тази велика истина. Вие сега очаквате пак да ви галят. Галенето е като идете в небето, там ще ви галят. Не зная тази дума как да я разберете. Хубаво е галенето, но представете си двама души братя, които искат да се ръкуват. Ако ръцете на двамата са болни, ако се ръкуват, ще имат ли някой хубав усет. Или ако двама души са събрани, искат да се обичат и ако сърцата им са болни, как ще се обичат? Болните сърца са аристократи, те обичат да имат слугини, да има няколко души лекари, после обичат утеха да им се казва. Болните всякога искат да ги утешават, да влезеш в положението им, че са страждущи. Ако няма, топи му се сърцето, макар да е счупено.

Та рекох, единственото нещо: обърнете внимание на вашето лице. По някой път вие казвате, че някой човек е двоеумен, двоеличен. Една теория има, богословците казват, че три лица имал Господ. Господ има едно лице на Любовта, с което гледа Любовта и я праща в света. Бог има друго лице на Мъдростта, чрез което праща светлина в света. Бог има трето лице, чрез което праща Истината в света и дава свобода на хората. Та рекох, вие сте троеличен. Вашето чело, то е първото лице, то е разумния живот. Челото показва разумното, Божественото. Вашите очи, вашият нос, то е света на ангелите. Второто лице е, с което вие сте запознати с ангелите. Най-после под брадата е третото лице, което е скрито, както туркините носят яшмак[11]. Жените са по-искрени, но мъжете крият третото лице. В мъжа двете лица са открити, едното е скрито. В жената и трите лица са открити. Жената е по-напреднала от мъжа. Тя казва: „Каквото го направих, го направих." Третото лице го откри, махна яшмака, а пък мъжът не познава, той още държи на жена си един ким[12]. Казва: „Ако не беше тя, нямаше да изляза от рая." Адам имаше голяма любов към Ева, защото той предпочете да напусне рая заради нея. Сега, като ходи по света, казва: „Ако не беше направила тази погрешка, щях да бъда в рая." Все я осъжда и третото лице в мъжа още не е отворено. Погрешката на Адама, знаете ли къде е? Той считаше, че Ева, която е излязла от него, че тя никога не може да направи една погрешка, понеже казваше: „Аз съм много умен." То е невъзможно да направи погрешка. Така е, докато възлюблената беше в него, но когато тя излезе от него, той не ѝ предаде ония правила, които Бог говори на него. Той казва: „От това дърво няма да ядеш." Разправя му на дълго и на широко. И мъжът кат баща се държеше по-високо, мислеше, че

[11] Яшмак – (тур.) покривало за глава и лице у мохамеданите
[12] Ким – (тур.) омраза, вражда.

дъщеря му не трябва да знае тия работи. Мислеше, че е много целомъдрена, че никога няма да ходи да пипа това дърво на познанието доброто и злото. Вие искате да знаете, кое е това дърво. Ако ти имаш един господар и той казва: „Да ми не буташ касата." Касата, парите, това са забраненото дърво. Ако ти буташ парите, ти вече си направил престъпление, бутнал си забраненото дърво. Готвило се за някои високопоставени хора. Казват: „Ти няма да буташ яденето." Ако идеш и буташ, то е забраненото дърво, което ти не трябва да буташ. Та рекох, забраненото дърво е всяка мисъл, която произвожда в тебе страдание. То е забранения плод. Всяко едно чувство, което произвожда страдание, е забраненото дърво. Страдаш – не го бутай!

Ние сме дошли на Рила, за да изменим едно положение. Когато младият син отиде в училището, той не отива само за забавление, но той отива за знание. В какво седи знанието? Знанието е един предмет, трябва да се опознае. Един ботаник разбира растенията да растат, после разбира какви качества имат. Само един лекар, който иска да лекува, той трябва да разбира свойствата на растенията. Та рекох, вие трябва да изучавате свойствата на мислите и свойствата на човешкия говор. Ако кажете на френски: „tout à fait", на турски това значи: „дръж заека", а на френски има съвсем друго значение. На френски значи: „съвсем". Или ако вземете „fait accompli"– свършен е светът.

Рекох, всички съвременни окултни ученици, за да изучат окултната наука, трябва да имат Любов. Окултизмът без любов то е една сила неразбрана. Всичкият грях на Адама е, че той започва едно знание без Любов. Трябва да намериш Любовта. Тепърва сега ние изучаваме закона на Любовта. Любовта има най-хубавия език, най-избраните думи се намират в Любовта. Няма по-красив език от езика

на Любовта. Та рекох, ако вие искате една наука, [в] която да възкръснете, изучавайте Любовта. Вие страдате и при това не знаете по кой начин да се лекувате. Не ви вървят работите и не знаете, как да я уредите. Като влезе Любовта, всичко ще уреди.

Тогава ще ви дам едно нещо: Не влизай в училището, докато нямаш Любов. Не влизай в живота, докато Любовта не те озарила. Никаква работа в света не започвай без Любов. Любовта е, която ражда всичко в света. И туй, което е родено от нея, има светлина. Само за роденото от Любовта има светлина. Без Любов светлина няма. Сега пазете се от едно заблуждение: вие всички сте пристрастни в любовта. Вие някои обичате повече, някои по-малко. После не пазите еднакво всички. Едного пазите повече, другиго – по малко. Защо? – Обичате някого повече, защото той ви посреща и ви обича. Но случва се някой път обратното, че някой ви обича, пък вие не го обичате. Него обича друг, него трети, четвърт и т. н. Тогава всички пъшкат. Единият, който обича, пъшка; вторият пъшка; всички пъшкат. Пъшкането в света е от неразбраната любов. Всеки, който пъшка, не е разбрал любовта. Сега, когато вие страдате, защо страдате? Не сте разбрали Любовта. Като разберете Любовта, всичките ви страдания ще се смъкнат, тъй както кожата на змията се смъква.

Рекох, ако вие се бихте решили да служите на Бога, както аз разбирам, животът ви ще бъде друг. По някой път и аз се мъча. По някой път ми идва на ум да кажа: „Много дебели глави имат." Ако кажа, че много дебели глави имат, ще направя една погрешка. Защото дебелите глави не ги направи Господ. Ако един деликатен предмет много го употребявате, той става дебел. Хората често като работят, ръцете им стават дебели. Хората често, като са много алчни да спечелят, сърцето им става дебело. Човек, който иска всичко да има в света, задебелява. И неговият ум задебелява. Вие не може да бъдете

собственици на живота. Животът може да го опитате. Погрешката е там, че вие искате да имате една собственост. Единствената собственост, на която имате право, то е вашия дух, вашата душа, вашия ум, вашето сърце. Вън от тях нищо не ви трябва. Тогава ще влезе обмяната, че дух с дух ще се обмени. При тази обмяна се зарежда любовта. Душа с душа като се обменя, пак се зарежда любовта, и ум с ум, и сърце с сърце, като се обменят, пак същото.

Та рекох сега, да обичате тези, които не обичате. И да намерите малкото добро. На някои вие сте отпуснали повече кредит. Да намалите техния кредит, а на другите да отпуснете повече. На някои давате по-голям кредит, отколкото трябва, пък на други няма никакъв кредит. Вземете малко от кредита на онези, които обичате и дайте на ония, които не обичате. Сега виждам вашата мисъл. Казвате: „Покажи ни, Учителю!“ Аз ще ви покажа тъй, както старият рак показал на сина си как да ходи напред. – „Синко, ти трябва право да ходиш.“ – „Татко, покажи ми!“ Той започнал да ходи. – „Така и аз ходя.“

Сега имайте пред вид, че вие страдате от много работи, които ви са дадени в миналото и които не сте ги свършили. Много работи в вас не са свършени. Цялата човешка карма, това са недовършени работи. Туй, което окултната наука го нарича карма, това са недовършени работи. Сега в този живот трябва да ликвидирате с вашата карма. За пример вие често се мъчите, че не сте даровити, че не сте някой поет, някой музикант. Това ви мъчи. Всеки от вас може да бъде даровит цигулар. Всеки от вас може да бъде даровит поет. Че как? Като каже: „Планини високи, долини дълбоки.“Де е сега философията? Аз намирам в високите места има възможност човек да падне. А в долините човек може да се удави. Когато хората отгоре [падат], те са на планините. Когато долу се давят, те са долу в долините.

Сега на всинца ви какво ви трябва? Лесна работа няма. Как се качвате горе? Птици ще станете, крила трябва да имате. Тогава рекох, планините за кого са? – Планините са за човешкия ум. За какво са долините? – За човешкото сърце. Следователно мястото, да възпитавате вашия ум, е планината. Мястото, да възпитавате вашето сърце, е долината. Ето поезия: „Планини високи безбрежни, които Бог създаде, първият лъч на светлината вас огрява. Колко сте красиви, за вас душата ми трепери." Може да наредите съществителни и прилагателни, колкото искате. Рекох сега, да впрегнете три чифта волове, да идете да орете в долините на вашето сърце. Да посеете най-хубавата пшеница, най-хубавите плодни дървета, да прекарате най-хубави пътища, съобщения. Като узреят плодовете, който пътник мине, да го посрещнете, да го нагостите, да му кажете по една сладка дума. Като се уморите от живота на долините, ще се качите по планините, ще фантазирате, ще пеете горе. Само на планините се пее. Планинските песни имат ехо в долините долу. Животът на сърцето става красив, само когато умът мисли. И тогава вашият възлюблен, това е вашият ум, вашата възлюблена това е вашето сърце.

Та рекох, не спъвайте пътищата на вашата възлюблена и не спъвайте пътищата на вашия възлюблен. Каквото и да ви говорят за вашата възлюблена, не вярвайте; каквото лошо и да ви говорят за вашия възлюблен и него не вярвайте. Какво трябва да вярвате? Вярвайте, че вашият възлюблен е на планината. И трябва да вярвате, че неговата възлюблена е в долината. Тогава тя отдолу ще казва: „Планини високи!" Той отгоре ще казва: „Долини дълбоки!" Това е любов. Планини високи, долини дълбоки!

Та рекох, търсете Бога по планините! Ние го търсим по планините. Ума търсим, затова сме дошли. След туй ще слезем в долините. Сега сме при възлюбления, който ни угощава. После ще

слезем в долините, там при възлюблената и тя ще ни угощава. Ще кажем: „Колко са красиви великите Божии работи в света.“

Сега пожелавам гласа на вашия възлюблен, който иде отгоре от планините и пожелавам гласа на вашата възлюблена, който иде от долините да чуете!

Отче наш

Беседа от Учителя, държана на Молитвения връх, 30 юлий 1937 г. петък 5 ч. с.

ЧЕРВЕН И СВЕТЪЛ

Противоречията на хора на се крият главно във физическия живот. Защо? – Защото съвременните хора търсят удобства. Няма ли удобства в живота им лишени ли са от някои свои нужди, те се натъкват вече на големи противоречия. Изобщо, всички млекопитаещи, между които е и човекът, са същества на удобства. Животното, За пример , мисли само за ядене. Щом се наяде, то веднага се обтяга на сянка, под някое дърво или под някой храст и заспива. Така живеят и хората, особено богатите. Като се наядат добре, те ще си хапнат някакъв десерт, нещо сладко, ще си пийнат и ще легнат да почиват. Невидимият свят, като вижда, че хората и животните са будни, само когато се отнася до техните физически нужди, изпраща им ред страдания, с цел да пробуди съзнанието им за живот по-висок от физическия.

Сега, злото не се заключава в начина, по който човек живее, но в това, че той не познава себе си, не знае, с какви сили работи. За пример , някой човек гладува, и гладът го заставя да търси храна, но отде произтича гладът, той не знае. Какъв е произходът на глада? Науката е намерила, че глада в човека се дължи на чувството на охотливост в него. Центърът на това чувство се намира около слепоочната област на мозъка. Колкото по-силно е развит този център в човека, толкова по-голямо е желанието му да яде. Следователно, колкото по-малко храна възприема той, толкова по-голям глад ще изпитва. Ако по някакъв начин тази част от мозъка на човека се извади, той няма да се стреми към ядене, няма да изпитва глад. Събуди ли се този център, човек усеща глад. За да уталожи глада си, той започва усилено да мисли, как да си достави храна. За

да задоволят глада си, хората са създали цяла наука – готварството. Дали ще ядат месна или вегетарианска храна, те са измислили ред ястия, с които да събудят апетита си, повече да ядат. Ако отидете в Европа или в Америка, ще видите много начини за приготвяне на месни яденета: някога месото е добре опечено, пържено или варено, а някога го оставят доста сурово, с повече кръв. Същевременно се създават различни теории за предимство на единия начин на готвене пред другия, или за предимство на растителната храна пред месната и обратно – на месната пред растителната.

В пътя на своето развитие, човек се отличава от животните по своя интелект, по своя ум. Когато трябва да се произнесе по някакъв въпрос, човек мисли и дава мнението си. В това отношение животните си служат повече с инстинкт. У тях инстинктът е силно развит. Когато вълкът се намери всред някое стадо, той започва да души овцете с носа си. Така той познава, коя овца е слаба, мършава и коя тлъста. Като бутне овцата няколко пъти с носа си по корема, той разбира вече, има ли смисъл да се занимава с нея или не. Ако е тлъста, той я хваща за врата, занася я далеч от стадото и я изяжда. Ако е слаба, оставя я настрана, не се интересува от нея. И тревопасните животни си служат с носа си. Като искат да знаят, коя трева е добра за ядене, те я миришат с носа си и веднага се произнасят. В млекопитаещите животни носът е играл и продължава да играе важна роля. Той замества интелекта в хората. Понякога и човек си служи с носа, да познае, коя храна е добра, и коя не. От благоуханието, което се разнася от храната, той може да каже, дали дадена храна е добра. Обаче, не всякога от благоуханието на храната може да се съди за нейното качество. Ако в някое ястие се турят ароматни приправки, те могат да маскират преснотата и доброкачествеността на материалите

и да го представят за добро. В същност такова ядене може да разстрои стомаха на човека. В това отношение човек лесно може да се заблуди.

Хората се натъкват на заблуждения, не само във физическия, но и в духовния, и в умствения свят. За пример , ако слушате една цветиста реч, в която се изнася някакъв велик идеал, вие можете да я приемете като абсолютно искрена, но след време ще се разочаровате и от проповедника, и от неговата реч. Тази реч не е била изпитана. Всяко нещо се познава само тогава, когато се постави на опит. Лесно е да се говорят нещата, но те трябва да са опитани. Лесно се говори за любовта, но постави ли се на опит, тя изчезва. Преди всичко хората не знаят, къде е мястото на любовта. Според някои мястото на любовта е в душата. – Любовта иде от духа, влиза в душата отдето през ума слиза в сърцето. Оттук тя обхваща цялото тяло. Други пък казват, че любовта е движение. – Любовта произвежда движение, но не е движение. Любовта произвежда не само движение, но и разширяване, растене и т. н. Трети пък казват, че любовта е чувстване. Любовта произвежда чувстване, но чувстването не е любов. Деятелността на човешкия дух и на човешката душа се дължи на любовта. Казват още, че любовта е първият потик в живота. – Любовта е първият потик наистина, но не и последният. Последното нещо в света, това е истината.

По отношение на любовта, съвременните хора правят ред погрешки. Те започват с любовта и се стремят да свършат с любовта. Коя майка е започнала с любов и свършила с любов? Който започва с любовта, той непременно трябва да свърши с истината. Ако не започне с любовта и не свърши с истината, върху главата му ще се изсипят такива страдания, каквито не е очаквал. Човек може да оцени любовта само тогава, когато започва с нея и свършва с истината. Истината трябва да бъде тил в човешкия живот. Когато любовта

действа в човека, на лицето му се явява червения цвят. Той е признак на любовта. Когато истината действа в човека лицето му става светло, защото истинна е синтез на всички лъчи на светлината. Следователно, ако лицето на човека не е червено и светло, той не е познал нито любовта нито истината. Казваме за някого че се е опекъл, изгорял. – Защо? – Почервенял е човекът. Значи, в червения цвят хората се пекат. Червеният цвят е начало на чувстванията. Без този цвят хората не могат да чувстват. Докато не започне да чувства, човек не може да има представа за любовта. Любовта започва с малък потик, с най-малкото чувство. Истината пък е синтез на нещата. Ако в пътя на своето развитие, човек не познае себе си, не разбере, с какви дарби и способности разполага, той не може да придобие истината. Сега, като казваме, че любовта е начало, а истината – край, разбираме, че любовта е начало на живота, а истината – край на недоразуменията в живота. Докато хората не се обичат, животът им няма нито начало, нито край. Щом се обикнат, животът започва и върви към своя край – реализиране на самия живот. Днес всички хора се стремят към края на живота, към неговото реализиране, към освобождаване от страданията. Когато човек придобие истината, страданията му ще престанат. Любовта носи страдания, а истината ги прекратява. Кога го човек се влюби, страданията тръгват след него като войници. Те кацат върху него като мухи. Къде има мухи? – Дето има ядене. Дето няма ядене, и мухи няма. В това отношение любовта представя богата трапеза, върху която са сложени различни ястия. Дето има сложена трапеза с ястия, там и мухи ще има.

Страданията в живота на хората не са нищо друго, освен хапливи мухи, които ги хапят и насилствено, като с остен, ги заставят да работят, да мислят. Достатъчно е човек да направи една погрешка, за да дойде една хаплива муха да го ухапе. Всяка погрешка се

придружава с ухапване, т. е. със страдание. Колкото вида мухи съществуват, толкова вида страдания има по света. За пример , завистта, злобата в човека произвежда един вид страдание, омразата – друг вид. Мястото на злобата в човека е над ушите. Когато този център е силно развит, човек е много завистлив. Този център е силно развит във вълка, вследствие на кое го той е много жесток, свиреп. В овцата този център е слабо развит, и затова минава за миролюбива. Завистта е във връзка с личните чувства на човека. Ако се измери областта на центъра на злобата, ще се види, че тя заема пространство от 1 – 20 сантиметра най-много. Повече от 20 см не може да заеме. Това е крайният ѝ предел.

Като говоря за злобата, вие не трябва да се смущавате. И в най-слаба степен да се яви, тя все ще покаже на човека своето съществуване. Щом любовта посети човека, и злобата, като верен неин съпътник, ще проговори. И гълъбът, или кроткото същество, при известни случаи проявява злоба. Когато има две-три малки гълъбчета, а същевременно мъти нови яйца, гълъбицата се озлобява срещу малките и едно по едно ги изхвърля вън от гнездото. Те крякат, пискат вън, докато дойде бащата да ги утешава. Той им казва: Ще извините майка си, тя е неразположена, има много работа, но пак ще ви приеме. Като ги успокои, той ги качва в гнездото. На другия ден майката пак ги хвърля навън. Същото става и с хората. Срещате един човек разположен, готов на услуги, на жертви. – Защо? – Той е проникнат от някакво благородно чувство. В този момент в него се промъква едно чуждо чувство на користолюбие, на недоволство. Какво става с него? Веднага любовта пристига и изхвърля навън чуждото яйце – користолюбието. Любовта не търпи никакво користолюбие, съмнение, своенравие, нетърпение. Дойде ли нещо подобно в човека, тя го хваща врата и го изхвърля вън от гнездото.

Който не разбира отрицателните прояви на своя характер, той казва: Нямам ли право да се проявя? Не съм ли човек и аз като всички? – Човек има право да се проявява, но не в отрицателното. Истински човек с онзи, който проявява положителното и себе си, а отрицателното – възпитава и облагородява.

Човек трябва да помни, че не е той сам виновен за отрицателните черти в себе си. Той не е снесъл яйцата на користолюбието, на упоритостта, на злобата и т. н. Това са яйца, с които други някои са го насадили, той да ги мъти. Така правят и българите. Те обичат да турят под някоя квачка различни яйца кокоши, пачи и други. Без да знае, с какви яйца е насадена, кокошката ги мъти. Като се излюпят всички яйца, тя вижда, че след нея тръгва цял народ пиленца, патенца, юрдечета. Някои от тях приличат на нея, а други – съвсем не приличат. Чуди се кокошката, тя ли ги е измътила всички, или не. Както и да е, тя тръгва пред тях да им търси храна. Като дойде до някоя река, патенцата и юрдечетата влизат във водата, а пиленцата обикалят около нея. Като вижда това несъответствие между едните и другите малки, тя се чуди, как е станала тази работа, но стои на брега, чака да излязат патенцата и юрдечетата от водата.

Страшно е положението на човека, когато се види като кокошката, обиколен с подозрение, съмнение, злоба, омраза и т. н. Той седи и се чуди, отде са дошли тия лоши чувства в него. Знае, че по естество е добър човек, но отде дойде подозрението в него? Знае, че е добър човек, но отде дойде омразата в него? Стои той и мисли какво да прави с тия отрицателни чувства, в себе си, как да се освободи от тях. – Няма защо да се смущавате от отрицателното в себе си, но пазете се от него да не ви завлече във водата и да се удавите. Не считайте, че всички отрицателни мисли и чувства са все

ваши. Не взимайте стоката на дявола за ваша. Не продавайте стоката му. И в новия живот, да влезете, изпитанията пак ще ви следват. Като влезете в новия живот ще видите, че и там има области, в които можете да се спънете. Млади, и стари могат да се спънат. Учени и прости могат да се спънат. Философът може да се спъне в своята философия; моралистът – в правилата на своя морал. Затова ние казваме, че някои неща си морални, а други – не са морални.

Кои неща са морални и кои – неморални? Всеки потик, колкото малък и да е, който произтича от любов, мъдрост и истина, е морален. Не произтича ли от любовта, мъдростта и истината, той не е морален. Щом потиците на човека са морални, и животът му ще бъде морален. Когато човек греши, причината на това се крие в неотзивчивостта му към своите морални потици. Бог влага тия потици в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум и в човешкото сърце. Щом вложи един потик в човека, Той веднага се оттегля и гледа, как ще постъпи. Хората се стремят към любовта, а въпреки това се карат, бият. Майката обича детето си, но от време на време го бие. Момък и мома се обичат, наричат се божества, а като се оженят, започват да се бият. Братче и сестриче седят мирно и си играят. После се галят, милват, целуват. Щом седнат да ядат, братчето удари сестричето, или го хване за косата. После сестричето хваща братчето за главата и го разтърсва. Защо става това?

Една жена разправяше накратко своя живот. Оженила се млада за едного, когото обичала. Цели десет години живяла с него, но той постоянно я биел. Тя търпяла, нищо не казвала. Един ден той ѝ ударил една плесница, и в нея се събудил такъв гняв, че тя моментално се хвърлила върху него и му ударила две силни плесници. От този момент той не посмял да дигне ръка върху нея. Поправил ли се с това? Не, след две–три години той умрял. Мъж,

който бие жена си, умира преди нея. Жена, която бие мъжа си, умира преди него. Това показва, че въпросите не се разрешават с насилие. Силата на човека седи във въздържанието, в самообладанието. Въздържанието не подразбира мълчание. Външното мълчание не е и вътрешно. Когато иска да говори, човек трябва да пита Бога в себе си, да говори или не. На кого трябва човек да говори? Човек първо трябва да говори на себе си, после на ангелите, да се научи да разсъждава, и най-после – на Господа, да се научи да се моли и да върши само онова, което Бог му е казал. Щом знае да говори на себе си, на ангелите и на Бога, той ще може да говори на ближните си и ще им бъде полезен .

Каква е вашата опитност в това отношение? По колко пъти на ден се обръщате към Бога с молба да ви каже, какво да правите? Не зная, колцина от вас се обръщат към Бога за съвет. Щом намислите да правите нещо, вие веднага пристъпвате към действие – никого не питате. В невидимия свят има разумни същества, които всеки момент са готови да услужват на хората. За онзи, който се обръща за съвет към тях, всяка дума е благословение. Всяка тяхна дума може да се използва за градеж.

Съвременните хора избягват съвети даже и на разумни същества, понеже са минали през школи на различни учители, които са ги учили на неща, от които и днес още не могат да се освободят. Някои от тия учители са ги учили, че трябва да бъдат горди, да пазят достойнството си; други са ги учили, че трябва да бъдат силни, да се борят с всичко в живота; трети са ги учили, че трябва да бъдат богати и да се осигуряват. Вие сте опитали всичко това и сте дошли до убеждението, че и горди да бъдете, и богати, и силни, все пак сте нещастни. Вследствие на това вие сте изгубили вярата си и днес не вярвате на никого. Мойсей е учил: „Око за око, зъб за зъб“. След него

иде Христос и казва: „Ако те ударят на едната страна, обърни и другата“. Опитвали сте Мойсей, и повече не искате да го следвате. Христа още не сте опитали, но не се решавате да Го следвате – не вярвате в Него.

Какво разбирате от стиха, който Христос е казал, че ако те ударят на едната страна, да обърнеш и другата? Ако го разберете буквално, вие ще изпаднете в противоречие. Ще кажете: Защо човек трябва да бъде толкова мекушав, да се оставя да го бият? За да разберете дълбокия смисъл на този стих, трябва да знаете, че само разумният, добрият човек има право да бие. Само приятелят има право да бие. – Защо? – Защото той бие с любов. Ако приятелят те удари от едната страна с любовта, дай и другата си страна, да те удари с мъдростта. Какво по-голямо благословение можете да очаквате от това? Казано е в Писанието: «Когото Бог обича, наказва го“. – С какво? – С любовта, мъдростта и истината. Какво по-голямо благословение от това? Радвайте се, когато съвършеният ви наказва. Бог е съвършен. В Него няма противоположни чувства, както в хората. Всичките Му постъпки са пълни с любов. Дръжте в ума си мисълта: Каквато плесница ударите на брата си, такава и вие ще получите. Ако го ударите с любов, и вас ще ударят с любов; ако го ударите с мъдрост, и вас ще ударят с мъдрост. Ако ударите ближния си без любов и без мъдрост, и вас ще ударят по същия начин. Всяка плесница, нанесена на човека без любов и без мъдрост, кости чупи, мускули разкисва. С една дума, плесница без любов и мъдрост може да умъртви човека. Всяка плесница, нанесена върху човека с любов и мъдрост, внася в него живот, знание и светлина.

Сега, желая на всички да получавате плесници на любовта. Ако тези плесници идеха от ръката на човека, те щяха да бъдат физически. Те идат от добрия ум, от доброто сърце, от добрата воля на

човека. Те идат от неговия дух и от неговата душа. Следователно, всяка такава плесница носи за човека голямо благословение. Такива плесници Бог постоянно ни дава. Поетите възпяват лъхането на въздуха, лъхането на светлината. В този смисъл, лъхането на светлината не е ли една плесница, т.е. милване, галене с ръката? Светлината слиза с такава голяма бързина, че удря право в лицето на човека. В тази плесница има любов и знание. Като се докосне до лицето на човека, тя започва да го милва. Ако светлината не носи любов и знание в себе си, с бързината си тя би махнала човека от своя път. Ако нямаше любов и знание в себе си, светлината би умъртвила човека, но понеже иде с любов и знание, тя го прави енергичен. Аз бих желал и вие да бъдете енергични, но като се приготвите отдалеч да ударите на някого плесница, щом дойдете до това място, веднага да спрете. Тогава енергията ви ще се превърне в любов и знание. Това значи да има човек самообладание. Мъчно е човек да се владее, но той трябва да придобие самообладание. Както се е засилил да удари плесница, веднага да спре. Не е лесно да мисли човек правилно. Не е лесно да обича човек хората правилно. Не е лесно да говори човек истината. Не е лесно всичко това, но не е и много мъчно. Понеже е мъчно сами да го постигнете, затова сте дошли в Школата да учите.

Сега, като наблюдавахте изгрева на слънцето, вие видяхте, че имаше червен цвят. – Защо? – Защо го започва с любовта. После слънцето стана светло. – Защо? – Защото свършва с истината. С тези два цвята слънцето казва: Започни с любовта и свърши с истината. Като видите, че слънцето е червено, кажете си: Желая сърцето ми да бъде пълно с любов. Като го видите светло кажете си: Желая ума ми да бъде пълен с истина. Желаете ли тия две неща за себе си, вие ще имате Божието благословение. Всеки ден, при изгрева на слънцето, пожелавайте да имате любов в сърцето си и истина в ума си. Да

посрещате всеки ден изгрева на слънцето с тази мисъл, това значи да бъдете през целия ден радостни и весели. Не можете ли да придобиете нищо от слънцето, вие не сте разбрали, какво значи изгрев на слънцето.

И тъй, понеже живеем в свят на противоречия, ние трябва да се свържем с Божествената любов, с Божествената истина и с Божия Дух. Казано с в Писанието: „Не огорчавайте Божия Дух, с Който сте запечатани“. Бог е дълготърпелив и милостив, но всякога бъдете будни, да не огорчавате Божия Дух в себе си. Кажете ли една дума не на място, веднага се коригирайте. Направите ли една погрешка, веднага я изправете. Ако в сърцето ви проникне едно лошо чувство, трансформирайте го веднага. Каквото изкушение и да ни сполети, стремете се да устоите срещу него. За да се справите с противоречията и изкушенията в света, сърцето, умът, душата и духът ви трябва да бъдат будни. Само по този начин вие можете да се самовъзпитавате. Освен вие сами, никой друг не може да ви възпитава. Рече ли друг някой да ви възпитава, това значи да ви дресира. Обаче, дресират се само коне, кучета, но не и хора. Аз мога да ви поставя ред ограничения, но това не е възпитание, това е робство. Да възпитам един човек, това значи да го отхраня, да стане като ангел. Ако аз нямам любов, и вие нямате любов, нито аз мога да ви възпитавам, нито вие можете да се възпитавате. За да ви възпитавам, аз трябва да имам любов към вас, и вие трябва да имате любов към мене. За да ви възпитавам, аз трябва да приложа истината към вас, както и вие – към мене. Като ви възпитавам с любов и истина, мога да ви оставя да живеете при ангелите. Иначе, не бихте могли да живеете при тях. Едно трябва да знаете: докато сте при хората, първо вие трябва да ги обичате, а после те да ви обичат. Ако сте при ангелите, първо те трябва да ви обичат, а после вие. Ако сте

при лошите хора, първо вие трябва да ги обичате, а после те. Обичат ли ви първо лошите хора, те ще ви причиняват големи пакости. Ако добрите хора първо ви обичат, те ще ви правят добро.

И тъй, като ставате сутрин, започвайте с червения цвят и си кажете: Господи, днес ще покажа Твоята Любов към всичко – към камъните, към растенията, към животните. Като дойдете до човека, там ще покажете любовта си в най-голям размер. Като дойдете до човека, там ще проявите двата цвята – червения и светлия. Това е новото, което трябва да приложите в живота си. Вие имате много знания, много опитности, но приложете и новото, което сега ви се дава. Някои казват, че са прости, а в същност не са. Като видят някой учен, те турят своите чувствителни везни и започват да го теглят. Те виждат и най-малката му погрешка. Това показва, че са умни хора. В това отношение и мене са ме теглили. Само ме следят, какво ще кажа и как ще постъпя.

Преди години дойде при мене един български светия. Той си турил кръст на челото и току се кръсти. От време на време ме поглежда. Аз седя, гледам го, но не се кръстя. – Защо не се кръстиш? – Аз имам една слабост, кръстя се, само когато имам мъчнотии. Когато съм радостен, забравям да се кръстя. Щом дойде мъчнотията, веднага започвам да се кръстя и да се уча. Да се кръстиш, това значи да те бият. Щом видя, че бият някого, питам го: Ти носиш ли кръст? Като погледна към него, виждам, че носи кръст на челото си. Когато бият някого, а той търпи, това показва, че се е нагърбил с кръста на търпението. Не се опълчвайте против кръста, защото бой ще има. И Христос опита кръста. Какво направи като Го заковаха? Той се моли, вика да Го отковат, но най-после се убеди, че това е волята Божия и се остави да Го заковат.

Какво представя кръстът? – Кръстът представя две сили, които действат в противоположни посоки. Едната сила е пасивна – хоризонталната линия в кръста. Другата е активна – вертикалната линия. Тя представя човешката мисъл. Тази сила показва, че човек трябва да расте нагоре, а не да се удоволства. Както семенцата излизат от земята, така и човек трябва да расте нагоре. Всичко, което расте, е Божествено, а което не расте, не е Божествено. Следователно, ако растете и побеждавате почвата, това показва, че противодействията, които срещате на пътя си, са по-малки от силите, които са вложени във вас. Ако не растете, противоречията са по-големи от силите ви. С други думи казано: Когато лесно се справяте с препятствията, които срещате на пътя си, вие имате в себе си любов, която ви помага. Тогава и вие се радвате, и Бог се радва на вашия успех. Когато вие побеждавате, Бог се наслаждава. Намирате на пътя си торба с пари. Вие сте беден човек, нямате стотинка в джоба си, но отвътре нещо ви казва: Бягай, не се изкушавай! Вие поглеждате торбата с пари, усмихвате се и заминавате. Ако някой види, че бягате от парите, ще мисли, че сте глупав човек. Невидимият свят, обаче, ще ви похвали. По-добре е да спечелите сърцето на един човек, отколкото неговите нари. По-добре е да спечелите доброто мнение на своя приятел, отколкото да използвате неговата сила. За предпочитане е човек да има на страната си Божията Любов, Мъдрост и Истина отколкото всички блага, всички удоволствия на света. Лишени ли сте от любовта, от мъдростта и от знанието, каквито други богатства и блага да имате, вие сте изгубени.

Сега, желая ви да придобиете новото, което е потребно за съграждане на бъдещия ви живот. Сегашният ви живот трябва коренно да се преустрои. Дълго време трябва да работите, за да преустроите живота си. Погрешката на съвременните хора се състои в

това, че те искат едновременно да свършат много работи. Всеки човек трябва да започне една работа, да я свърши добре и тогава да пристъпи към втора. Великият художник започва само една работа. Като я свърши, както трябва, тогава започва втора. Видният поет ще напише само един–два стиха за любовта и върху тях ще работи дълго време. Като четете поезията на някой поет вие трябва да правите превод, да ѝ дадете друг смисъл. За пример , какъв превод ще направите на думите, изказани от П.Славейков, за парите? Той е казал: „Парице, парице, всесилна царице! С тебе в рая, без тебе в ада“. Вие можете да преведете тази поезия в следния смисъл: Парице, парице, всесилна царице, все за тебе питах и по света скитах. Но като скитах по света, най-после оглупях. Като се видях в това положение, реших вече за тебе да не питам. Като се научите да правите верни преводи, вие ще станете истински поети. Като съзнае заблуждението си, човек може вече да пише. Той няма да възпява парата като всесилна царица, без която не може да живее, но ще пише: Парице, парице, дълго време по тебе скитах и всякога лъган оставах. Ти ми казваше, че само мене обичаш, но видях, че на всички едно и също казваш, с всички работиш. Питам: Какъв характер може да има човек, който, като парата, навсякъде се движи на всички обещава? Парата не предпочита никого: тя еднакво услужва и на праведния и на грешния.

Съвременните хора се нуждаят от чиста храна, чиста вода, чист въздух и чиста светлина. Те се нуждаят още от чисти мисли и чувства. Това представя Божественото начало в човека. Бог не търпи и най-малкото несъвършенство. Това, което мъчи човека, е неговото несъвършенство. Дойде ли въпрос до любовта, там човек трябва да бъде абсолютно чист. Някой се оплаква, че като отишъл на гости при приятеля си, той легнал на мекото си легло, а него оставил да спи на пода. Любов ли е това? Не е любов, но и обратното да стане, гостът да

спи на леглото, а домакинът на пода, и това не е любов. Тогава, какво трябва да направи домакинът? Или двамата да спят на пода, или домакинът да купи още едно легло с чисти, нови завивки. Справедливостта изисква да давам на ближния си такава храна, каквато и аз употребявам; да му давам такава вода, каквато и аз пия; да му купувам такива дрехи, обуща, каквито и аз нося. Така постъпва и Бог с нас. Той ни е дал своята Любов, своята Мъдрост и своята Истина. Повече от това какво можем да желаем? И ние трябва да бъдем подобни на Него. За да постигнете това, проучвайте любовта в нейната чистота! Проучвайте знанието в неговата светлина! Проучвайте свободата в нейната пълнота! Пожелайте, както за себе си, така и за ближния си, онази свобода, която освобождава душите от вътрешното им ограничаване.Приложете любовта и истината като граници на живота, и Божието благословение ще бъде винаги с вас.

Беседа от Учителя, държана на Молитвения връх, 1 август 1937 г. неделя 5 ч. с

РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ

Съвременните хора живеят в реалния свят, вследствие на което засега те не могат да го изучават идейно. Всички погрешки на хората стават по причина на несъответствието, което съществува между идейния и реалния свят. Като знаете това, не се сърдете на сърцето си, т.е. на реалния свят, който ви заставя да се храните. Мнозина казват, че животът щял да бъде по-добър, ако яденето не съществувало. – Ако яденето не съществуваше, с какво бихте го заместили? Наистина, от яденето произтичат ред несъответствия в живота, но с какво може да го заместите? Засега яденето е най-голямото добро на земята, а за невидимия свят – най-голямото зло. Без ядене животът на земята щеше да бъде по-лош, отколкото е сега. Чрез яденето ние се възпитаваме, пресъздаваме. Без ядене физическият живот на хората щеше да се прекрати, а с това заедно щеше да спре и неговата духовна еволюция.

Значи, човек трябва да яде, но той трябва да знае, как да яде и защо да яде. Той трябва да яде, за да обича хората. Ако яде добре, той ще ги обича правилно; ако не яде добре, той не може да ги обича правилно. Ако храносмилателната система на човека не е в пълен порядък, той няма да се храни добре. Щом не се храни добре, той всякога ще бъде неразположен към хората, към всичко, което го обикаля. Той няма да се интересува от наука, от изкуство, от музика – всичко ще му се вижда наопаки. И като не се интересува от нищо, той ще философства само, защо светът е създаден така, а не по друг начин. По въпроса, защо светът е създаден по този начин, само философите могат да разискват, но досега никой философ не си е отговорил на този въпрос. Каквито теории да изнасят философите за

обяснение на този въпрос, те не могат да задоволят всички умове. Като четат техните теории, мнозина казват: Това са идеи на неколцина философи, но не на всички. И децата рисуват гарги, гълъби и казват на майка си, че са нарисували една гарга, или един гълъб. Майката не може да се съгласи с тях. Достатъчно е да погледне рисунката, за да види, че нито гаргата прилича на гарга, нито гълъбът – на гълъб. Следователно, искате ли да нарисувате нещо, не взимайте пример от рисунките на децата, но ползвайте се от работите на великите художници. Понякога и техните работи не могат да минат за съвършени. И детето рисува гарга, и великият художник рисува гарга, но грамадна е разликата между едната и другата. Като разглеждате двете рисунки, вие ще дойдете до положение да схващате добрата, красивата страна на нещата. От вас се иска, именно, това – винаги да гледате на добрата страна на нещата. Срещате един човек и казвате, че е грозен, че не можете да го търпите. Ако грозният не дойде, красивият никога не може да се яви. Грозният е сянка на красивия. Ако грозният не съществува, красивият никога не би се проявил. Следователно, за да се прояви доброто в живота, първо трябва да се явят сенките на нещата.

Сега, ние говорим за злото в човека, за неговото недоволство. Човек е недоволен от живота си. – Защо? – Недоволен е, че не е добър. Не се смущавайте. Бъдете доволни от себе си за даден момент и се стремете следния момент да се изправите. Проявявайте се такива, каквито сте. Някой е разгневен, започва да вика, да се сърди. Нека се гневи, нека изразходва излишната енергия в себе си. На всеки човек е определено, колко време може да се гневи. Някой може да се гневи една, две, десет секунди, или десет минути, най-много – половин час. Той е като фотограф. Фотографът отваря апарата си и цъка секунда, две или повече. Определено е колко секунди трябва да трае цъкането,

според осветлението, при което става фотографирането. Недоволството на човека се заключава, именно, в това, защо е цъкал дълго време, или защо е цъкал толкова кратко време. Колкото време и да е цъкал, за случая е достатъчно. Едно нещо трябва да знаете: в нещастието или в скръбта на един човек се крие щастието или радостта на друг. Значи, благодарение на нашата скръб и нещастие други същества се радват и веселят. Когато един боледува, друг оздравява. Навсякъде в природата става обмяна. Не мислете, че болестите са нещо излишно в живота на хората. Чрез болестите човек добива ценни качества в себе си. Толстой разправя, че след всяко боледуване съзнанието му се е разширявало. Той придобивал нещо ново. Всяко боледуване било свързано с красиви преживявания. Ако не беше минал през болезнени състояния, Толстой не би дошъл до това просветление на съзнанието си.

Та, когато видите, че някой човек се гневи, сърди, знайте, че той не се сърди, но се учи да разсъждава. Той не се сърди на никого, но се приспособява към лошите условия. Оставете го свободен, да учи. Ако видите, как каменарят троши с чук камъни, трябва ли да се чудите, защо ги троши. Трябва ли да мислите, че не е човешко, дето чука и троши камъните? Оставете го свободен. Той има работа, знае защо трябва да троши камъни. Тези камъни са нужни за градене на къщи. Те са необходими за физическия живот.

Мнозина искат да живеят на земята като ангели. Това е невъзможно. За да живее като ангел, човек трябва да има ангелски условия. И най-добрият певец на земята не би могъл да пее като ангел. Преди всичко, той няма такъв ларинкс, какъвто ангелите имат; той няма среда като тяхната. Хората са недоволни, неблагодарни на това, което им е дадено, те искат повече. Ако не са разработили малките таланти, малките дарби, които Бог им е дал, как ще се

справят с голямото богатство, към което се стремят? Много неща има, които човек не знае, които не е придобил, а се стреми към нови, големи постижения. За пример , вие сте забелязвали, че когато ще ви се случи някаква неприятност, носът ви сърби. – Защо? – Не знаете. Колко обикновени неща още не знаете, а търсите нови, големи знания. Всички се стремят към здраве, но не знаят, как да го придобият. Особено младите моми искат да имат червени устни, червени страни, да изглеждат здрави. Естествено е това желание, защото червеният цвят на лицето показва добро храносмилане и правилно дишане. За да придобият този цвят, светските дами си мажат устните и страните с червена боя. По този начин те сами се лъжат, че имат червен цвят, че са здрави.

В това отношение аз поддържам вътрешната, а не външната козметика. За да придобие червен цвят на лицето си, човек трябва да си представя този цвят във въображението си, да се свърже с всички тонове на червената краска. Като се упражнява така, той няма да забележи, как ще се яви червена краска на лицето му. Щом придобие тази краска, той ще се почувства по-здрав, по-любвеобилен. Неговата призма ще започне правилно да пречупва светлината, и той ще придобие истинско понятие за любовта. Докато не придобие червения цвят, човек все ще бъде изложен на ред болезнени състояния. Ако не възприема правилно портокаловия цвят, човек ще изгуби своето индивидуално състояние. Ако не възприема правилно зеления цвят, той ще спре своето растене. Ако не възприема правилно жълтия цвят, той ще спре своето умствено развитие. Ако не възприема правилно синия цвят, той ще започне да се изражда в религиозно отношение. Ако не възприема правилно виолетовия цвят, човек постепенно ще почне да губи силата на своята воля.

И тъй, когато светлината се пречупва, явяват се седем цвята, т. е. седем велики добродетели. Когато видите небесната дъга, вие си спомняте за Стария Завет, дето е казано, че Бог е поставил дъгата за знак на човечеството, че втори път потоп няма да става. Това значи, че когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да стане, и мъчнотиите му лесно ще се разрешат. Щом види дъгата в своя мистически живот, всичките му работи ще се оправят. Засега пред нас са разкрити главно три цвята: червен, жълт и син. Любовта поддържа червения цвят, мъдростта – жълтия, а истината – синия. Когато тези три основни цвята се съединят в едно, образува се четвърти, производен цвят.

Следователно, достатъчно е човек да схване правилно основните тонове на цветовете, за да може правилно да прогресира в своето физическо и духовно развитие. Тъй както сега се развиват религиозните хора, вместо да прогресират, те се спъват в развитието си. Когато пости, човек трябва да добие хубави черти на лицето си. Всъщност, не става така. Вместо да придобие нещо красиво, лицето му се обезобразява. Това показва, че човек не знае как да пости. Когато устните на човека са дебели, това е лошо, но ако и много изтънеят, пак е лошо. Някои стискат устните си, но с това те реагират неправилно на своите чувства. Устата на човека не трябва да бъде нито много затворена, нито много отворена. Устните трябва слабо да прилепват. Устата трябва да бъде толкова слабо отворена, че от външния ѝ вид да се вижда, каква е любовта на човека. Устата на мнозина не показва никаква любов. Някои моми умират от любов, но това е театър само, никаква любов не е. В това отношение те приличат на младите булки, които, като излизат от бащиния си дом, навеждат главата си, уж плачат за майка си и за баща си. Като вижда това,

деверът казва на брата си: Братко, булката плаче много, да я върнем назад! Но тя казва: И да плача, водете ме напред!

Има една аналогия между положението на младата булка и вашето. Когато ви изваждаме от света, за да ви въведем в Царството Божие, вие плачете, давате вид, че искате да се върнете назад. Речем ли да ви върнем назад, вие искате да вървите напред. Обичайте света, но не ходете по неговите пътища. И Бог обича света. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него“. Светът е училище. Щом свършим това училище, ние трябва да се радваме, че го напущаме и влизаме в Царството Божие. Светът черпи силата си от Царството Божие, от Божествения свят. Казва се в Битието: „В начало Бог създаде небето и земята“. Това значи: В начало още Бог създаде физическия и Божествения свят.

Мнозина могат да кажат, че са ходили на онзи свят, при Господа. Никой от вас не може да откаже, че е ходил на онзи свят. Ние всички благодарим на разумните братя, че са работили безкористно върху нас. Но какво правят съвременните хора? Като ги хванат от невидимия свят, те не могат вече да се върнат назад. Дали сте ходили на онзи свят, или не сте ходили, няма защо да спорим върху това. Да спорите по този въпрос, то е все едно да спорите по въпроса, добър ли е човек или лош. Няма защо да спорите, няма защо и да се критикувате, понеже устройството на сегашния човек не се дължи на самия него. Хиляди поколения преди него са работили по един неестествен път. Работата на човека днес се заключава в доброволното ремонтиране и преустройване на неговия организъм. Човек носи ред наследствени черти, които не са негови, но трябва да се освободи от тях. Те му са дадени за работа. Като работи върху тях, да ги преобрази, той ще преустрои своя организъм. Бог не съди човека за

неговите лоши наследствени черти, но ако не работи да ги изправи, тогава Той ще го съди. Някой брат иска да говори. Изслушайте го спокойно, не му възразявайте. Като отидете при някой водопад, трябва ли да му кажете да млъкне? Ще го послушате малко и ще се отдалечите. Тъй щото, говори ли някой, изслушайте го, не го спирайте. – Ама не говори умно – Оставете го да се изкаже. Не бързайте да давате мнението си. Вие трябва да проявите търпението си, да дадете свобода на всички. Недоразуменията в живота на хората се дължат единствено на тяхното нетърпение. Доколко една реч е разумна, зависи от резултата, който тя произвежда върху слушателите. Някой може да е насадил стотина-двеста декара земя, без да има големи резултати. Значи ползата, която нещата принасят, определя тяхното значение, тяхната цена.

Съвременните хора бързат в заключенията си. Като ни им вървят работите добре, те казват за себе си, че са лоши хора. Щом работите им тръгнат напред, казват, че са добри хора. Кое е по-добре да казват, че са лоши хора или да казват, че са добри? Кажете: Ние сме добри хора, но сме се нацапали малко. Ще отидем на извора да се измием и като се върнем, ще бъдем чисти и красиви. Не държите ли тази положителна мисъл в ума си, вие се обявявате против Господа. По този начин вие хвърляте петно върху Него.

И тъй, помагайте си едни на други. Някой иска да прояви любовта си – съдействайте му. Друг иска да прояви знанието си – съдействайте му. Помагайте си, поощрявайте се във всички направления. Кой каквото иска да направи, не се бъркайте в работата му. Оставете го свободен. Ако изкара нещо криво, той сам ще го изправи. Като развалите едно нещо, друго ще направите. На земята нищо не остава постоянно. Това не значи, че на земята няма нищо. Животът на земята е реален, но от реалния живот ние ще минем към

ценностите на идеалния живот. Изобщо, най-хубавите неща от реалния живот ще ги пренесем в идейния, на небето. Не мислете, че на небето ще бъдете по-добре, отколкото на земята. Разликата седи само в това, че условията и обстановката на небето са по-добри от тези на земята, вследствие на което там нещата изглеждат по-добри. Бог е еднакъв и на небето, и на земята. Ако ние не Го познаваме и не можем да Го проявим, Той не е причината за това. Причина сме ние, че не можем да Го възприемем правилно.

Когато казвате, че сте лоши хора, вие се намирате в положението на онзи светия, който казвал, че дяволът бил много лош. Дяволът има една добра черта – постоянство. Ти го пъдиш от вратата, а той намира най-малките дупчици и оттам влиза. Като влезе някъде, настани се и започва да работи – от нищо не се стеснява. Той е трудолюбив, никога не се обезсърчава. Той никога не казва за себе си, че върши зло. Като влезе в някой мъж, той заема положението на професор, а жена му – негова ученичка и започва да ѝ преподава. Понеже не е научила урока си, мъжът я набива добре. Боят служи като предметно учение за млади и за стари, за прости и за учени.

Какво разбираме под думата „млад“? Според мене, млад е онзи, който има възприятия за любовта, за мъдростта и за истината. Той всичко възприема и лесно се ориентира. Той не съжалява, че има зло в света и казва: Да проявим доброто! Като види, че някой се окалял, той взима вода, измива го, а след това му дава чиста риза да се преоблече. Тъй щото, добри хора са онези, които са готови да помагат на бедни, на страдащи, на паднали. Те не се занимават с критика. И критиците имат своето място, но те сами оставят дрехите си неопрани. – Защо? – За да бъдат свободни да критикуват. Те си оставят надзиратели, на които поръчват да изперат дрехите им добре, никаква нечистотия да не остане по тях. Като се върнат от работа,

отиват да видят, добре ли са изпрани дрехите им и тогава си турят подписа. Светът се нуждае от критици. Кой ще пази нечистите дрехи? Кой ще дава отчет за всичко останало? Аз не съм против критиката, но не бързайте да давате мнението си. Не правете прибързани заключения. Критиката е потребна, лошите мисли и чувства са потребни, гневът, сприхавостта са потребни. Обаче, всичко това трябва да дойде на своето време и място. И болестите са потребни, защото чрез тях болният усилва вярата си. Първоначално той е суеверен. Каквото му се каже, всичко изпълнява. От суеверие отива към вяра. Докато е здрав, каквото му се каже, не го възприема, все на особено мнение остава. Щом се разболее, няма вече особено мнение – готов е всичко да изпълни.

Сега, от всичко казано днес, най-важното за вас е да поправите устните, носа, очите, веждите, брадата си. Брадата не трябва да бъде като кочан, но да има малка вдлъбнатина. Добре е често да се оглеждате в огледало, да видите, при какви състояния, какви промени стават с носа, очите, устата ви. Очите и устата на човека винаги се нагласяват според неговите мисли. Когато човек намисли да прави добро, ще забележи, че около устата и очите му се явяват известни гънки. Когато намисли да върши зло, около устата и очите му се явяват друг род гънки. Забелязано е, че в твърдия човек устата придобива права линия. В бъдеще от това положение на устата ще се родят известни несъобразности. Човек трябва да държи устата си спокойна, без никакво мърдане.

Ако има някакво мърдане, то трябва да бъде напълно хармонично. Когато линията на устата увисва надолу, това е признак на песимистично състояние. Когато се повдига нагоре, това е признак на оптимистично състояние в човека. В това отношение младите момци са големи оптимисти. Срещате млад момък, който върви и

сучи мустаците си, завива ги нагоре, във вид на котва. С това той иска да каже: Който се качи на моя параход, той трябва да бъде напълно спокоен, че никога няма да потъне. Момъкът държи кормилото отзад, а момата – греблата, и лодката върви напред.

Сега аз говоря за човека. Човешкото съзнание държи котвата, а човешкият ум – лопатите, и лодката върви напред. За човека е важно, лодката му да върви напред. Учени, философи, писатели препоръчват на човека много работи, но повечето от тях не му са нужни. Кое е по-важно за болния – нови дрехи, или да го лекуват? Здравият се нуждае от нови дрехи, а болният – от лекарства. Всеки здрав човек трябва да бъде добре облечен. Да бъде човек добре облечен, това не значи да следва модата. Модерните дрехи на мъжете и на жените нямат линия. Днес в Париж хиляди хора работят върху модата, но те не могат да дадат ония линии, които да отговарят на човешкото тяло. Ние се нуждаем от мода и на мисълта – правата мисъл. Следователно, всеки човек, какъвто и да е той, щом изнася прави мисли, трябва да го слушате. Всяка мисъл, всеки извор, колкото малки и да са, те излизат от Бога. Малкото изворче в безводно място принася голяма полза. Малките изворчета се губят пред големите извори, но все пак и те помагат за образуване на големи реки.

Като ученици, вие трябва да си поставите задачата, да благодарите на Бога за сърцето и за ума, които ви е дал. Благодарете за дарбите, способностите и добродетелите, с които ви е надарил. Пред вас стои една велика задача. Цялата вселена, със своите слънца и планети, е една велика школа, през която трябва да минете. Вие трябва да изучавате всички предмети на тази школа и да се възпитавате от тях. Докато сте на земята, стремете се да учите добре. Който говори малко, да се научи да говори повече. Даже и жабата, която е много мълчалива, в два случая започва силно да крякa: през

лятото, когато се влюби, и когато я хване змия за крачето. Ако човек я хване за крачето, тя мълчи, не кряка. Хване ли я змия, тя започва силно да кряка.

Тъй щото, когато в живота на човека дойдат ред неприятности и страдания, и той, като жаба, започва да кряска, да вика. Щом чуете, че някой кряска като жаба, притечете му се на помощ. – Защо? – Змия го е хванала за крачето. Богатството, което обсебва човешката душа, не е ли такава змия? Голямото тщеславие, което обсебва човека, не е ли една змия? Гордостта, която завладява човека, не е ли една змия? Като чуя, че някоя жаба кряка силно, зная вече, че змия е хванала крачето ѝ. Взимам тогава бастуна си, отивам при змията и ѝ заповядвам да пусне жабата. Питам я, кой ѝ е дал право да хваща жабата за крачето.

И тъй, когато едно ваше красиво чувство страда, притечете му се на помощ. Когато една ваша мисъл страда, притечете ѝ се на помощ. Човешкият дух казва на човека, че трябва да бъде смел и решителен и на всички да помага. Страда ли някое ваше чувство, помагайте му да се повдигне. Този е пътят, по който трябва да работите. Срещате една сестра, но не ви е приятна, защото много говори. Какво разбирам под думата „много говори“? Да говори човек много, това значи да яде много. Той отива на две-три места на гости и навсякъде го канят да си хапне. На първото място се наяжда добре. Отива на второто място, и там не отказва да си хапне – иска да угоди на всички. Как трябва да постъпва човек, за да не преяжда? Като знае, че ще отива на две-три места на гости, той трябва да вземе със себе си двама свои приятели. Като отиде на първото място и го поканят да яде, той ще се нахрани добре, а за приятелите си ще каже, че са в пост. Като отиде на второто място и го поканят да яде, ще каже, че той с един от приятелите му са в пост, третият от тях само може да яде. На третото място пък ще се

храни онзи, който не е ял, а другите двама ще постят. При това разрешение на въпроса всички ще бъдат доволни.

Следователно, където и да ходите, водете със себе си своите приятели. Всеки човек има на разположение трима приятели. Единият му приятел е любовта, вторият – мъдростта, а третият – истината. Като отидете на първото място, ще вземете любовта със себе си. Като отидете на второто място, ще вземете мъдростта със себе си. Отидете ли на третото място, ще вземете истината със себе си. Ако навсякъде водите със себе си своите приятели, всичките ви работи ще се наредят. Съветвам ви, да не се отделяте от тримата си приятели. Те са много изправни. Те са в състояние да оправят всички объркани работи на хората. Като видя, че някой объркал работите си, казвам на един от тримата му приятели да оправи работите на този човек. Той веднага му се притича на помощ. После му казвам: Благодари на приятелите си, че оправиха работите ти. Ако не бях ги довел, работите нямаше да ти се оправят. На себе си отдавам дотолкова значение, доколкото ставам причина да доведа вашите приятели, да оправят обърканите ви работи. Без тях нищо не можеше да стане. По отношение на тях нашата заслуга седи в това, че ние им даваме възможност да дойдат на земята да работят. Аз съм напълно убеден, че вие всички имате добро желание, Божията Любов, Мъдрост и Истина да работят във вашите сърца.

Сега ще приведа един от стиховете на Писанието: „Призовете ме в деня на вашите изпитания, и Аз ще ви помогна. И ще ме прославите".

Ще ви дам следните мисли: Огънят е за металите и за скъпоценните камъни; водата – за рибите; въздухът – за птиците; земята – за животните, а мисълта – за човека. Значи, господари на водата са рибите, на въздуха – птиците, на земята – животните, а на

мисълта – човекът. Огънят пък е господар на металите и на скъпоценните камъни.

Кои са духовете на водата?

– Ундите.

На въздуха?

– Силфите.

На земята?

– Гномите.

На огъня?

– Саламандрите.

На човека, който мисли?

– Словото.

Казал е Бог: „Да направим човека по образ и подобие свое". И каквото е казал, това е станало. „По образ и подобие" – разбирам по ум и по сърце. Наистина, по ум и по сърце човек е направен точно като Бога. Бог се възмущава от всяка неправда. Лошото в света седи в това, че хората се възмущават от доброто. Да се възмущава човек, това е право, но не от доброто. От злото трябва да се възмущава той. Нашите мисли и чувства се проявяват точно по образ и подобие Божие. Ако не се проявяват, както трябва, ние никога не можем да познаем Божественото. Човек познава Божественото начало в себе си само чрез образа на своите мисли и чувства.

Какво се иска от съвременния човек? – Право разбиране за нещата и високо съзнание. Без тези два елемента, той нищо не може да постигне. Без тези два елемента, природата и животът остават за него затворени.

Беседа от Учителя, държана на Молитвения връх, 1 август 1937 г. неделя 10 ч. с.

НАШЕТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Размишление.

„В начало бе Словото.“

Отче наш.

Ще прочета нещо от „Царския път на душата“. (*Учителят прочете 185 страница.*) Сега този пасаж, взет така сам по себе си, няма никакъв смисъл, защото човешкият живот не седи в царския сан. Животът не седи нито в майката, нито в бащата, нито в детето. Това са служебни отношения. Животът не седи нито в момата, нито в момъка. Необходимо е да имате отношение. Ето какво наричам аз „отношение“: Представете си, че вие сте здрав и сте свършили 4 факултета, учен човек сте. Но в къщата, в която живеете, нямате въздух. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Вие почвате да се задушавате. Обратното: Представете си, че в тая къща имате въздух, но 5-6 дена хляб нямате и не сте яли. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Сега тия работи трябва да ги пренесете. Земният живот сам по себе си няма смисъл. Животът на земята е най-голямото разочарование, което човешката душа ще срещне. По-голямо разочарование надали ще срещнете. На земята най-първо ще бъдете приет царски и после ще ви изпъдят така, като тия, които са били в кръчмата и не си отиват навреме, и кръчмарят ще ги изрита навън. Най-първо като дойдете на земята, баща ви и майка ви ще ви направят едно угощение, ще ви дигат на ръцете си и най-после като ви изпращат, ще ви турят на носило от няколко дъски и ще ви турят в земята. Това не е едно разрешение на живота. Щом идваш, ти ще дойдеш по един начин, а пък щом си отиваш, ще те изпращат по

един такъв начин, с тарга. – Това показва, че нищо не си научил. Че младият, който идва, душата, която идва от невидимия свят, има знания. Тя една млада мома и един млад момък като ги срещне, ще им отиде на гости, ще им даде подаръци и ще ги разположи. Тия двама души, които никак не са се познавали, тя ще ги сбижи, и тя като дойде между тях, ще произведе единият в чин баща, другата – в чин майка, ще им даде най-високи титли. А пък понеже човек като заминава за другия свят, нищо не оставя, то го изпращат по друг начин. Някои малко ще поплачат заради него. Сега при тия разсъждения вие ще запитате: „Какъв смисъл има животът?“ – Велик смисъл има животът, но трябва да го разбирате. Животът не може да се разбере в кръчмата. В кръчмата ти ще научиш един лош навик. Животът не може да се научи в богатството; там ти ще придобиеш един от лошите навици: твоята гордост и тщеславие. Ще мислиш, че като си богат, всичко знаеш. Животът не може да се изрази и в силата, понеже тогаз ще станеш насилник, като нямаш разбиране.

Тогаз ти можеш да разбереш живота като онзи тъй нареченият Стойко чорбаджи. Слязъл той в пазара и срещнал един беден човек и му купил един бял джигер с черва, и му ги дал, и оставил бедния да върви отзад. Чорбаджията върви отпред и когото срещне, казва му: „Купих един джигер на този за децата му, да се пооблажат малко.“ Ти вървиш и чорбаджията с тебе, и разправя той, че купил джигера. Кой прави добро в дадения случай: чорбаджията ли или агнето, което е дало своите дробове? Може би парите, с които помагате на някой човек, за тия пари някой друг е дал живота си, станал е жертва. Или пък някой път вие искате да проповядвате; някой път искате някои хора да ги учите да любят Бога и ги учите не на Любов, а на тщеславие. Вие още не сте показали Божията Любов и отивате да учите хората на Божията Любов. Как ще покажете Божията Любов? Ти

отиваш да изучаваш слабостите на хората. „Той е малко сприхав", казваш. Казваш: „Той не е човек, на когото да разчиташ, той не е благороден и щедър" и т.н. Щом не е добър, направи го добър! Вие занасяте болния часовник при часовникаря и веднага като излезе от часовникаря, този часовник върви. При тебе не върви, а като излезе от него, върви и показва точно времето. Ти искаш една грешна душа да върви към Бога. И ако не знаеш работите както часовникаря, тогаз не я бутай! Какво ще я буташ?

Та казвам: На всинца вас много глоби ще ви наложат за недоброто поправяне на часовниците, понеже мнозина от вас ще се оплакват, че сте им развалили часовниците. Разправяше един проповедник: Един негов познат обърнал един човек към Бога и го завел у дома му и казал: „Намерих една душа обърната." И проповедникът го приел. Сутринта като станал, обърнатият го няма, но и кесията с парите изчезнала. Много хора аз забелязвам, като дойдат тук, казват: „Можем да влезем във вашето общество." Защо искат да влязат? Те искат да си прекарат живота между добри хора. Аз считам, че всички хора са добри. Аз считам, че всички шишета са добри, докато не са счупени. Щом едно шише се счупи, то става опасно. Всякога, когато в едно общество няма съгласие, подразбирайте, че шишетата са счупени и има разногласие. Умният трябва да стопи едно шише като се счупи и да направи едно по-хубаво шише. Например, допуснете, че в едно общество като това, както се събирате, че някой казал някоя нецензурна дума. Дайте му един кръст за храброст. Дайте му възнаграждение 500–600 лева, хиляда лева и кажете му: „Такива думи не съм чул. За пръв път чувам такава хубава дума като твоята." Но ще кажете: „Това не е морално." Вие сте чудни хора. Вземате едно въже, обесите човека, който е виноват. И казвате: „Това въже е престъпно." Едно въже, на което

бесят човека, става ли престъпно? На човека, когото бесят, казват: „Ти още не си доузрял.“ Покачват го на въжето, за да доузрее. Защо окачват крушите? – За да доузреят.

Защо разпнаха Христа? – За да Го научат на търпение. Да има пълна вяра! Величието на Христа като беше разпнат, това е търпението Му. Когато разпнаха Христа, Той мислеше защо го разпнаха. Вас само да ви бутнат, една дума да ви кажат, и вие цяла нощ не можете да спите. Казват ви, че сте невежа. Какво лошо има в думата „невежа“? Турете след „не“ една запетая и става „вежа“. Де е лошото в думата „невежа“? Ето какво е „невежа“: Буквата „н“ показва, че трябва да изучавате закона на противоречията. „Е“ показва, че трябва да изучавате закона на размножението. „В“ показва, че трябва да изучавате закона на посаждането. Трябва да разбирате противоречията, които съществуват. Идват някой път при мене и ми казват: „Учителю, научи ни.“ Че какво да ви уча? Вие някои работи знаете по-добре от мене! Вие казвате: „Как да обичаме?“ Как така? Че аз от тебе трябва да уча как да обичам. Аз имам твоите любовни писма. Какви любовни писми си писал на твоите! Аз имам твоите любовни писма, от които аз се уча. Какво излияние на сърцето! Ако си забравил, да ти прочета твоите писма. Изваждам едно писмо и почвам да му чета: „О, мила възлюблена, когато те срещнах, слънцето изгря в моята душа. От този ден нещо тържествено се събуди в мен. И моят живот се промени. И всички неща придобиха своята цена. И моето сърце трепери като сърцето на един ангел. И само да те зърна някъде, това е за мен достатъчно.“

Казвам: Де е погрешката сега в неразбирането на Любовта? Какво трябва да се учи този човек? Богатия всеки може да го обича, но сиромаха – не всички. Учения всеки може да го обича, но невежия – не всички. Добрия всеки може да го обича, но лошия – не всички.

Любещия всеки може да го обича, но онзи, на когото душата тъй не е запалена, не може да го обича всеки. Наскоро се разправяхме с една млада сестра, която има много опитности в живота си. Тя казва: „Не мога да разбера Любовта.“ Любовта сама по себе си е разбрана. Когато се грееш на огъня, това е Любовта. Това е естественото положение: Като те лъха това, което иде от огъня. Но като се опиташ да целунеш огъня, той ще ти изгори устата. И в Любовта хората целуват въглените на огъня. Те ще ти изгорят устата. Грей се на огъня, но не целувай въглените на огъня. Това са символи, които ще разбирате. Въгленът всякога изгаря. Законът е: Бог е поставил слънцето надалеч. Слънцето е един въглен и ако човек би целунал този въглен, той би му изгорил устата. И слънцето седи на 92 милиона мили далеч от земята и оттам праща своите целувки. Слънцето даже и от тая далечина изгаря кожата. Слънцето има и черни лъчи. И Бог е турил предпазителна енергия на тая разрушителна енергия. Вие някой път се изгаряте със земната Любов. И в нея има черни лъчи. И в Любовта има една енергия, която разрушава. Вие си играете със земната Любов. В нея има и черни лъчи. От черните лъчи човек може да умре. Човек, който изучава земната Любов, трябва да си тури броня.

Вие не можете да разберете Любовта, докато нямате един конкретен образ: Докато у вас идеята за Бога не стане ясна, вие Любовта не можете да я разберете. Как ще познаете дали сте я разбрали? Дойде ви, да кажем, една неприятна мисъл или едно неприятно чувство, или нещо ти се случи в живота, което веднага наруши мира ви. Ако с това чувство в дадения случай вие ще изгубите равновесие, вие нямате понятие за Любовта. Онзи, който има понятие за Любовта, нищо в света не може да го смути. Докато вие се смущавате в живота, вие нямате истинско понятие за Любовта. Имате Любов, но това не е Божествена Любов. Вие ще имате Любов,

която ще ви донася всякога всичките неприязнени чувства или недоволства в живота. Тя е Любов, която донася недоволството. Аз да ви приведа примери: Има автори, които са писали върху Любовта. Има две приятелки, ученички, свършили гимназия и си живеят приятелски. Запознаят се е един млад момък и двете се скарат. Защо? Питам: Тая любов, която скарва хората, от Бога ли е? И това любов ли е? Не, това са търговски сделки. Или една майка, и в нея се ражда противоречието. И в Йакова имаше противоречие. Вземете сегашните понятия за еднобрачие. Едно време патриарсите имаха по няколко жени. Яков, който излъга брата си, че му взе първородството, избяга и отиде в странство при Лавана. Лаван имаше две дъщери: Едната беше видна, красива, а пък на другата очите ѝ бяха малко недобре оформени. И сега бащата продава дъщерите си. Седем години Яков трябваше да слугува за едната. Лаван му беше казал: Седем години като служиш за едната, ще ти я дам. Яков, след като служи 7 години, Лаван му даде старата. Каза му: „У нас не е обичай да женим по-рано младата сестра." И де е погрешката сега? Лаван му каза: „Ти се ожени за старата. Младата ще дойде подир нея." И Яков трябваше да слугува 7 години и за младата. Питам: Колко жени трябва да има човек? Най-малко две. Питате: „Една жена колко мъже трябва да има?" – Най-малко двама. Това сега е неразбрано. В дадения случай трябва да има двама. Ти като намериш двете, ще намериш жена си. И като намериш двете, ще намериш мъжа си. Докато не си намерил съдържанието на 2-те, ти никога не можеш да намериш нито приятеля, нито другаря. С 2-те се твори светът. Той е творческият принцип, който твори. Две жени трябва да имаме. Едната жена никога не се жени. Тя не се нуждае от женитба. На нея мъж не ѝ трябва. И на единия мъж жена не му трябва. Той никога не се жени. Те двамата са едно. Едното никога

не се жени. А пък 2-те се жени и то се жени като мъж, жени се и като жена.

Та казвам: Ще намериш двама мъже. Ще намериш първия мъж, който никога не се жени и той ще ти покаже за кого да се ожениш. Жената ще намери първия мъж, който никога не се жени и той ще ѝ даде най-добрия съвет за кой мъж да се ожени. И мъжът ще намери първата жена, която никога не се жени, за да му покаже за коя жена да се ожени. Това е идеята за Бога. Бог, който е създал света, при Него ще отидем да се научим. Каквато и работа да започваш, Той ще ти даде съвет, ще ти покаже път. Отидеш ли да искаш от другите съвет, ти всякога ще направиш погрешка.

Та казвам: Една седмица бих желал да живеете, без да виждате погрешките на хората. Да станете слепи за погрешките на хората. Като дойдат някои тук, гледам, развиват философски тези. Те са хубави работи. Няма нищо. За мен една лоша дума какво е? Аз лесно мога да я поправя, понеже това са само колебания на въздуха. Аз имам известни машинки, с които хващам една дума и я филтрирам. Променям трептенията на тая дума. В света няма лоша дума, но човек се мъчи да ѝ тури лошо значение. Бог е Словото, разумното Слово. Как ще направиш ти една дума лоша? Когато кажеш: „Ти ми си омразен“, какво подразбирате под „омразен“? Понеже ти си искал да спиш повече, а пък този, когото мразиш, те е събудил преждевременно, и ти го мразиш. Това е омразата. Всеки, който те е събудил ненавреме, ти не го обичаш вече, понеже не си се успал. И кого мразите вие? Или който ти е дал това, което не искате, или ти е взел това, което искате. РА – това е изгряващото слънце. Да мразиш не е лоша работа. Слънцето в тебе почва да действува. Чрез омразата ти ще научиш какво нещо е Любовта. Омразата е най-хубавата дреха, с която Любовта може да се облече. Като дойде Любовта, облечена в

омразата, хората започват да ходят по модата. Нали като излезе от Париж една мода, всички се обличат по нея. Модата е на място.

Та казвам: Когато някой ме мрази, казвам: Любовта е облечена със своята хубава дреха. И думата „омраза“ ми стане приятна.

Вземете думата „лъжа“. Тя излиза от думата „лижа“, значи опитвам нещо дали е сладко или горчиво. Изблизваш това или онова и което намериш сладко, вземаш го за себе си. Вие казвате, че някой ви нарекъл „лъжец“. Че кой от вас не е близвал? Противоречието в живота седи на друго място: Докато не се научите да цените нещата, не можете да имате правилно отношение към тях. Едно нещо е важно: Като срещнете един човек, трябва да познаете оная цена, която Бог е вложил в него. Цената, благата, които Бог е вложил във всяка човешка душа, това трябва да познаете. И ако и той познае благата, които Бог е вложил във вас, отношения може да се образуват между двамата. Трябва всеки един да оцени вложеното в хората. Това става вече една основа. И ако срещнете някого и не можете да оцените каквото Бог е вложил в него, то не може да се образува отношение между вас. И какво е съвестта? Всякога, когато направим погрешка в живота, то нещо ни говори: „Ти не си оценил това, което Бог е вложил в неговата душа.“ Дойде някой човек при тебе. Той не е пратен при тебе да го направиш богат или учен, но да му направиш една много малка услуга. Например, дойде някой при тебе и има трън на крака си, вземи и извади този трън. Или има прашинка в окото си. Да извадиш тая прашинка. Ти казваш: „Но защо да се убоде този човек?“ Няма нищо, че се убол. Като се е убол, това е едно благословение заради тебе. Преди години отиваме на курорт в Юндола, към Батак. И бяхме се натъкнали на един стар българин, който ни беше дал стая в своята бичкиджийница. И той беше голям аристократ и ни гледаше отвисоко, като че нищо не иска да знае. Седи и ни гледа като на

разбойници, като на завеяни религиозни хора. Чудят се ония какво да правят. Бащата е такъв. Но синът е противно на бащата си. Един ден този, старият като работел в бичкиджийницата, отхвръкнало едно парченце и влязло в окото му. Синът казва: „Ще ослепее бащата. Да го пратим в София." Казах: Нека дойде при мен. Казвам му: Какво има? Той казва: „Влязло е нещо в окото ми." Плаши се. Хващам клепача и дигам горния клепач и виждам едно парченце от дърво. Казвам: Ще внимаваш, ще ме слушаш. Ако ме слушаш, с малко ще се отървеш. Ако не, отиде окото и те ще отидеш. Той седи и ме гледа. Изваждам си бялата кърпа, обръщам окото му. Казвам: Дайте малко дървено масло. Намазвам го. Казвам: Не бойте се. Спасено е окото. Превързвам му окото с моята кърпа. На другия ден той се усеща друг. Оттам насетне той е любезен, добър. Колата си туря на наше разположение. Казва на сина си: „Тия хора са Божи хора." Всичко туря на наше разположение. Да допуснем, че срещнете такъв един човек. Той е едно препятствие в живота. Сега аз не казвам, че съм разрешил този въпрос. Но разсъждавам: Направи една малка услуга. Мен нищо не ми коствува. Бих могъл да кажа в случая: Да си носи той последствията. Да прави каквото иска. Но Провидението, Бог му туря една малка клечка. Тая клечка ни свързва и се обикнахме. Стопли се неговото сърце, той възлюби всички. Когато ни срещнеше, все ни поздравяваше. Казваше: „Харни хора са те!"

Питам сега: Ние сме дошли тук, на Рила. Каквито шушки има, да ги извадим навън. И като се върнем, нито един от вас да няма нито една шушка. Да се освободите от тях. И като се върнете, всички да се подмладите. Да няма някой, който да каже: „Изгубих си времето. Нищо не можах да постигна."

Планината е място за Любов. Планината е опасна за онзи, който не разбира, но за онзи, който разбира, планината има всички блага.

Казвам: Ще започнете да изучавате законите на Любовта. Онзи, когото Бог е пратил при вас, покажете Любовта си към него. И кой е първият признак на Любовта? Като дойде някой при вас, как трябва да покажете Любовта? Ще се облечете с червена рокля, ще си турите червен калпак, червени обуща, червени чорапи. Всичко ще бъде червено. И на този, когото обичате, и нему ще дадете червени дрехи. Всичко червено. Ще му снемете старите дрехи и ще му турите червени дрехи. Как ще ме разберете? Ще кажете: „Ще замяза на палячо.“ Ако буквално ме разберете, на палячо ще заприлича, но ако ме разберете мистически, този човек като излезе, ще прослави Бога! Ще каже: „Благословен е часът, в който срещнах този човек. Той ме облече с нещо.“ Има дрехи, тъй наречени магнетически дрехи в света. Онзи, когото обичаш, ще му дадеш една магнетическа червена дреха и тя ще му бъде като една защита от неприятностите вътре в живота. И ако вие не вярвате в това, направете си едно палто. Не го закопчавайте зимно време. И можем да му турим една магнетическа закръпка, и през цялата зима ще ви бъде топло, като че е закопчана. Не е закопчана, отворена е, а пък при това топло държи. Значи не е в тая материя, която виждате. Не е само тая ръка, с която хващате човека. Има една друга ръка, с която като хванете човека, ще му дадете едно благо. Има едно друго око, с което като погледнете човека, той ще почувствува Божествената светлина, която излиза от вас. Освен тия две очи, трябва да намерите третото око, което ще ви показва как трябва да гледате. Тия две очи са много на място, но ако зад тях няма третото око, от което излиза Божествена светлина, вие няма да дадете нищо на онзи.

Ние сме дошли тук, на планината, да научим онзи, великия, Божествен закон. Има много неща, които хората са научили, а пък има много неща, които сега хората трябва да научат. Ние през

хилядите години сме дишали въздух, но днешният въздух ще внесе нещо ново. Всяка една вдишка ще внесе нещо ново от Бога. Вие още не знаете какво нещо е дишането. Днешните вдишки трябва да внесат онова Божественото. Миналите вдишки са внесли вече своето. А пък днешните вдишки ще внесат това, което Бог ни праща сега. Ако днешните вдишки са криви, то и утрешните вдишки ще бъдат криви. Днешната мисъл трябва да внесе нещо ново в нас.

Аз мога да ви чета от тая книга (*„Царският път на душата“*) казани работи или мога да ви чета от друга книга някои неща. Те са все казани работи. А пък трябва да дойде новото. И което днес разберете, и което днес приложите, то е Божественото. Другите неща са само спомагателни работи. Аз мога да ви кажа преди колко милиона години е създадена земята. Кажете ми колко милиона години има, откак вие сте създадени? Според Библията колко години има, откак е създаден човек? Нали 8000 години? Според окултната теория преди 18 милиона години. И това е вярно. Това са цифри. 8000 години или 18 милиона години, те означават едно и също нещо.

В сегашната епоха имаме пробуждане на човешкото съзнание. Когато човек е излязъл от Бога като дихание, той се е пробудил и започнал самостоятелно да живее и да се развива неговото съзнание. По-рано той е живял в Бога. Но за това съществуване, което човек е имал в Бога, ние нищо не знаем. Ние знаем за него от тогаз, откато той е излязъл от Бога и влязъл в този свят на промените, защото в живота вие няма да имате този гладкия път, който вие очаквате. И вие трябва да се радвате на всички противоречия в живота, защото противоречията в живота показват Божественото. Мислите ли, че този камък няма противоречия? Има, но не ги чувствува. Но седи ли по-горе от вас? – Не. Но ние, които чувствуваме противоречията, седим по-горе от камъка. Един ден камъкът като почне да чувствува

противоречията, ще се издигне. Та колкото повече противоречия има във вашата душа, толкоз по-добре за вашата душа. Защото противоречията, това са възможности. Около тия противоречия има хиляди разумни същества, чиито сърца треперят да ви направят едно благо. Ще обясня този въпрос за противоречията с един пример. Преди години двама млади американци като яли и пили на хотела близо до Ниагарския водопад, качили се на една лодка да се поразходят на тая река, която образува Ниагарския водопад. Но понеже мисълта им не е била трезва, подема ги водата към водопада. Всред водопада има една канара. Лодката се удря о канарата. Единият слиза на канарата, а другият с лодката водата го повлича надолу. И всички американци, които били наоколо се събрали около водопада и мислели как да спасят този, която бил на канарата. Той кацнал там като някоя гарга. И хиляди хора търсят какво да измислят за да спасят този човек от туй положение. И американците измислили: Хвърлили едно телено въже, един снаряд, който пада на канарата отгоре и по това въже изтеглили този човек. Та казвам: Ако вие се намерите в едно затруднително положение, хиляди разумни души треперят, за да ви избавят от това нещастие, в което сте попаднали. Вие сте попаднали в известно нещастно положение, не сте били трезвен. Всички мъчнотии показват, че не сте били трезвен. Ние не съзнаваме грешките, които правим в живота. Но при всяка една грешка при тебе идват разумни същества, които искат да ти помогнат. И в тях не блика отвращение, но велика Любов. Те искат да ви предадат великото благо и да ви научат как да живеете. И при всичките противоречия, които срещате в живота си, обръщайте се към Бога, но с Любов. Вие не можете да се обърнете към Бога с Любов. За Този, Който всичко ви е дал и за вас се грижи, вие казвате: „Ние не Го познаваме.“ А пък този, който нищо не ви е дал, за него се залепвате

като лепка. Децата турят на плета лепливи пръчки. Птичките кацнат на тях, залепват се и увисват. Вие се хващате на любовните пръчки. Аз съм виждал тия птички. Като ги хванат децата, откъсват им главите, оскубват ги и ги опичат. Това не е Любов.

Любовта прави човешката душа свободна. Любовта облича душата със светла дреха. Любовта облича човешката душа с живот. Когато дойде Любовта, тя ще ви облече с живот, ще ви даде светлина и ще ви даде свобода. Там, дето има живот, светлина, знание, свобода, там е Любовта. Казвам сега: Не търсете Любовта отвън. Докато сте недоволни, вие сте заобиколени от общество на разумни същества, /които искат да ви помогнат/. А пък щом вие сте радостни, вие сте вече на банкет. Щом се радвате, вие сте на банкет. И щом дойде едно неприязнено чувство, те всички мислят заради вас как да ви помогнат. И като ви помогнат. И ви помагат, като ви извадят от това опасно място, без да изгубите нито един косъм. А пък сте на угощение, те се радват, че са могли да ви помогнат.

Следователно, постъпвайте като тях. Дойде някой до опасно място. Помогнете му! И като излезе от опасното място, дайте му банкет и се радвайте. Това е сега нашето предназначение. Ако някой се е качил на някое опасно място, не го хукай защо се е качил там. Това нищо не разрешава. Качил се е там.

Та казвам: При сегашните условия такъв е животът. Времето отвън /Небето е облачно/ показва какво е сегашното наше разбиране. Ние не можем да видим Божествената красота в противоречията, които съществуват в света. Но когато духнат Божествените ветрове и изчезнат облаците, и стане ясно, и слънцето изгрее наоколо, тогаз ще видим Божията Любов, с която Бог ни е заобиколил.

Та казвам сега: Ще ви препоръчам едно нещо: Старите да се оженят за Любовта, младите да се оженят за Мъдростта. Това ви

пожелавам сега. Ако е стара сестра, да се ожени за Любовта. Ако е стар брат, да се ожени за Любовта. Ако е млад брат, да се ожени за Мъдростта, знанието. Ако е млада сестра, да се ожени за Мъдростта, за знанието. Всички трябва да бъдете оженени, нищо повече. А пък вашите деца, които ще се родят от това, тях пък ще ги оженим за свободата, за Истината. И тогаз ще имаме едно семейство, в което хората няма да умират и ще станат безсмъртни. Докато по този начин се жените /сегашния/, ще се раждате, ще се жените и ще умирате, а пък щом старите се оженят за Любовта и младите – за Мъдростта, и децата – за Истината, тогаз ще имате едно семейство, за което Бог казва: „Ще се заселя между тях и ще живея между тях, и ще им бъде Баща и ще ми бъдат синове и дъщери."

Да приложим сега Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина и по този път да изпълним Волята Божия.

В Божията Любов и в Божията Мъдрост е скрит животът. (Три пъти.)

6 ч. 18 м.

Беседа, държана от Учителя на 4 август 1937 г., сряда, 5 ч. с. Небето е облачно. Времето е хладно и тихо. Молитвения връх при Рилските езера[13]*.*

[13] Тази беседа я има и в поредицата „Общ окултен клас" от съответната година.

МЕД ДА ПОТЕЧЕ

„Духът Божий“

Добрата молитва

Ще прочета няколко стиха от Посланието към Галатяните от четвъртия стих [глава] от първия до осмия.

Трябва едно правилно разбиране. Всеки ден човешкият дух трябва да се обновява. За пример толкоз време вие говорите за любовта, ако ви пита някой, какво нещо е любовта, различни отговори ще дадете. Няма да има единство в вашите разбирания за любовта. Ако ви попита някой за вярата, всички ще дадете различни отговори. Вашите схващания няма да имат единство. Ако ви попита някой за надеждата, пак няма да има единство в вашите отговори. И то ще произтича от простия факт, че вие ще искате да дадете вашите разбирания. Има един свят, дето разбиранията другояче стоят. Когато вашите очи се отворят, вие няма да създадете света, но вие ще го видите такъв какъвто е. Следователно, ще го опитате. Създаденият свят ще го опитате такъв какъвто е, не такъв какъвто не е. Някой път художниците дават известни краски, представят известна местност такава, каквато не е. Ние казваме: „Той е много добър човек, или той е много лош човек.“ И двете неща са неверни. Много добър по отношение на какво? Много добър по отношение пак на човека. Но ако аз ви сравнявам с онзи Божествен принцип, как ще ви сравня. Ако аз ви сравнявам с един човек, ще кажа: „Много добър човек.“ Но ако ви сравнявам с един ангел, как ще кажа? То е отношение, външна страна. Много добър човек, то подразбира по отношение елементарните работи, или е много добър или е много лош.

Сега думата „много добър“ тъй конкретно много мъчно се разбира. Доброто е храната, съществената храна, с която душата се храни. А лош, по отношение доброто, има отношение с злото. И когато човек възприема и доброто и злото, то е много лошо. Представете си, че вие сте пили хубава балканска вода, след туй пиете малко ромец, малко ракийца, малко винце отгоре, за да се събуди някакъв аперитив в вас, да се усилите, някаква сила да добиете. Щом влезе ракията и ромът в вас, състоянието ви ще се измени. Ако пиете вода, вие ще имате едно естествено състояние. Но щом пиете ром и ракия, ще се измени вашето състояние. Имате един приятел, когото обичате, дали сте му пари на заем, той ви обещал да ви върне тия пари, но не ги връща. Вашето отношение, заради парите ще се измени към брата ви. Питам сега: кое изменя отношенията? Вие двамата ги изменихте. Вие и двамата се изпитвате. Единият има нужда от парите и другият може да му услужи може да му даде пари на заем. След туй единият приятел иска да седи на думата, казва: „Да ги върне.“ Другият мисли, понеже му е приятел, може да не му ги върне. Приятелят му броил парите, дали в единия или в другия все едно. Явява се сега едно различие и най-после те и двамата се скарват. За какво? – За любезните пари. Щом се скарат двамата приятели, изменят се техните чувства. Какво са спечелили? Спечелили са нещо ново, омразата е дошла. Новото е заместило старото. Една нова снаха е дошла. Тя е втората жена на човека. Доброто е първата жена, злото е втората жена. Доброто е добрия мъж, злото е злия мъж. Значи оженили се. Всеки ден човек се жени. Вие казвате, че човек веднъж трябва да се жени. Той днес се ожени, утре пак се ожени. През целия си живот се жените, ту за едного, ту за другиго. Сега вие в женитбата разбирате това, което не е. В женитбата имаме закон и съчетание и

веднага съчетава нещо. Когато у тебе има едно съчетание, непрерывно трябва да се проявява. Животът трябва да бъде неприривен.

Сега аз ви говоря, понеже десет деня за злото няма да говорим. Лошо няма да говорим. Що е доброто? – Доброто е, което изключва злото. Що е злото? – Туй, което изключва доброто. Две неща, които взаимно се изключват. И тогава, какво е практическото приложение? Случва се, че човек става недоволен от доброто. Туй е възможно. И тогава злото е, което тонира човека. Злото казва на доброто: „Онзи, който не е доволен от тебе, прати го при мене." И доброто го прати там. Тогава започнете да въздишате за доброто. Като идеш при злото, контраст се случва, че онзи, който е при злото, не е доволен. Доброто казва: „Прати го при мене." Тъй щото доброто и злото си изпращат членове, които стават недоволни от тях в училището. Две училища са: училище на доброто и училище на злото. Две школи има в света, една школа на доброто и една школа на злото. Когато един не е доволен от едната школа, другите от другата школа казват: „Пратете го при нас, ние ще му дадем по-добро познание, което може да го задоволи."

Сега искате да знаете конкретно мисълта. Казвате: „Какво трябва да разбираме?" Ето какво трябва да разбирате. Когато някой казва: „аз съм господар", какво трябва да разбирам. Щом ми казва: „че аз съм господар", той казва: „Всеки, който иде при мене, трябва да ми слугува и каквото кажа да го изпълнява добре, без противоречие, аз съм господар." Другият казва: „Аз съм слуга." Какво подразбира? „Аз съм слуга" подразбира, че каквото ми кажат, това правя. Нямам свое мнение. Това е слуга. Вие казвате, че сте господар. Думата ви да бъде вярна. Тогава каквото кажеш, става ли. Или има ли някой да те слуша. После, ако си слуга, има ли някому да слугуваш? И на кого слугуваш?

Рекох, трябва да се пазите от следните криви разбирания. Един английски археолог намерил една стара златна монета. Понеже бил много занят и човек на удобствата, не взел той сам да изчисти монетата, както той знае, но я дал на слугата си, той да я изчисти. Казва му: „Изчисти тази монета.“ Слугата, като взел монетата, искал да знае монетата от какво е направена, започнал да я трие и изтрил всичко написано. Казва: „Господарю, от злато е направена, изтрих я хубаво.“ Той я поглежда и остава недоволен. Казва: „Действително тя е златна, но съдържанието седеше в написаното на златото отгоре.“ Този слуга изчистил, че изтрил съвършено написаното. И вие, като искате някой път да оправите вашия характер, вземете някой път, както Господ ви направил, че изтриете археологически това, написаното да четете, ама вие изчиствате всичко онова, което Господ е написал, пък остава само златото. Идете при Господа така златни, но за Господа не е толкова важно вашето злато, от какво сте направени. Той го знае. Написаното е важно. По-добре да идеш при Господа един грешник, с всичките свои слабости тъй както са написани, отколкото да се очисти написаното и да остане само златото без никакво написано. И тогава ние в живота трябва да бъдем доволни от такова, каквото пише сега. Сега ни най-малко не разбирайте, че аз ви поощрявам да пишете вие каквото искате. Не, такива каквито сте досега, археологически една монета си ти, ще отидеш да видиш какво е написано. Няма да изтриваш написаното вътре. Ами че, върху тази монета има написани много хубави работи.

Ако ти си един ученик, следвал си в училището, имал си обичен учител, научил те. След като си придобил неговото знание, възгордял си се и казваш: „Нямам нужда от учител.“ Гордостта, която е дошла, говори това. Откъде дойде тя? Този учител, като те учи с любовта, в

любовта си към тебе ти е дал знанието си и в любовта се роди гордостта. Питам сега: как може да се изправи гордостта? Или друго едно сравнение: ти си един млад момък, всичките моми ги считаш като ангели, намериш една мома ангелица и казваш, че без нея не можеш да живееш. Пишеш ѝ писма любовни, че животът ти се осмислил, че само тя може да те подигне, всевъзможни работи пишеш, но това е докато се ожениш. Дотогава ти си мислиш, че тя е ангелица, щом се ожениш, мислиш, че е дяволица. И започваш да ѝ приписваш характерни черти, че тя ходила да хвърля око на чуждите мъже, че тя не обича да говори истината, че не живее добре, че не си гледа работата, че в къщи не седи, но обича да хойка. Ти на тази ангелица напишеш тия неща отгоре. И тя остане най-после недоволна един ден казва: „Аз се развождам с тебе“, напусне те и си замине. Питам сега: защо се събрахте двамата и защо се разделяте двамата?

Вие сега вземете, аз правя друга една аналогия: нали вас Бог ви създаде, защо сте недоволни? Че Бог ви изпратил, вие сте свързани с Бога, казвате: „Без Бога не може да живеем“, пак сте недоволни от себе си. Ами че ти, като си недоволен от себе си, ти си недоволен от Господа. Казваш: „Аз съм недоволен от себе си.“ На тази ангелица нейният възлюбен ѝ приписа най-напред хубавите работи, а сега ѝ преписва лошите. Аз ще ви направя едно сравнение сега. Един физиономист описва характера на Сократа, че му казва: „Ти си водил един много безпорядъчен живот, разгулен живот, обичал си да лъжеш, да поодкрадваш, с жените си живял много развратен живот. Неговите ученици, като чуват това, скачат, искат да набият физиономиста, как тъй той смее така да обижда техния учител. Сократ казва: „Право говори, каквото каза е право. Такъв бях, но с усилие измених живота си. Сега не съм такъв, едно време бях такъв. Тази ангелица, казва той на своята възлюбена, туй което ми

приписва, е право, но едно време беше така, но с усилие сега не съм такъв.“ Така се разрешава въпросът. Друго разрешение в света няма. Хората си приписват много неща.

За пример вие тук преди няколко деня разрешавахте въпроса за кръста. Дошли сте и разисквате един въпрос ни в клин ни в ръкав, какво нещо е кръстът, дали трябва да го почитаме или не. Че тогава вие нищо не сте разбрали. Любовта ние уподобяваме на човешкото сърце, вярата уподобяваме с кръста, надеждата уподобяваме с котвата, символично. Що е кръстът? – То е вярата в човека. Щом имаш вяра, имаш кръст. Кръстът разрешава всичките мъчнотии. Той е, който поощрява човека в знание, мъдрост. Кръстът ще ви научи. Че вие какво разбирате под думата кръст? – Страдание. Страданията аз разбирам цял един свят. Страданията отварят пътя за Божествената Мъдрост, за да разберем тайните на живота. Страданията са едно благо. Нашите страдания са благо за другите. Следователно, страданията са от временен характер. Грехът и той е от временен характер. Греха така изглажда Бог от нас, както аз мога да изгладя нечистотиите комуто и да е. Аз съм хирург и може да режа онова, нагнилото място в организъма. Грехът не е нещо съществено. Престъплението не е нещо съществено. Всичко туй като помия ще замине и човек ще остане чист. Сега вашето заблуждение е, че вие мислите, че грехът е нещо, което не може да се очисти. За мене е така.

Вие мислите за кръста. Вие носите множество кръстове. Нямам нищо против никакъв кръст. Но рекох, вяра трябва да имате. Когато говорите за кръста, вяра трябва да имате. Символ е кръстът. Затова вчера се скараха тук и дигнаха шум. Искате да наложите вашите убеждения, какво вие мислите за кръста. Може да имате каквито искате убеждения, но всеки от вас, вие всички сте кръстове. При това, когато дигате шум, вие сте живите кръстове и казвате тогава: „Не

трябва да се почита кръста.“ Човек е кръст. Вие сега туряте кръста вън от себе си. Вие сте, които клеймите кръста, вие сте, които го чистите. Живееш добре – чистиш кръста, живееш зле – цапаш кръста. Кръстът не е извън човека. Човекът е кръст. Човек е, който вярва; човек е, който люби; човек е, който се надява. Рекох, така разбирайте. Не разбирайте, както децата разбират. В езически времена, хората са имали други разбирания. Ние сме станали малко по-възрастни.

Ама, вътрешната страна на кръста? Кръстът е емблема на Мъдростта. Сърцето е емблема на Любовта. А кръстът е емблема на Божията Мъдрост. Следователно ти емблемата, кръста не само ще го туриш, но ще го разбираш и не само ще го разбираш като българин, ще го разбираш като англичанин, като французин, като славянин, като индус, като негър, като какъвто и да е. Че кръстът е навсякъде потребен в живота. Апостол Павел казва: „Ще се похваля с кръста Христов.“ Какво подразбира той? Един човек, който иска да ми покаже, че той обича кръста, трябва да го обича. Той трябва да има един чист език. Чист език трябва да има като светлината. Като онази кристална вода трябва да бъде чист езикът. И човек, който разбира кръста, има много мек език. Човек, който няма мек език, не е разбрал кръста. Той тепърва има да го разбира.

Вие имате едно криво понятие за кръста. Говори се за един нов кръст в света. То е друг въпрос. Хората са създали един кръст, който няма нищо общо с Божия кръст. Има два кръста: единият – човешки кръст, другият – Божествен кръст. Ония порядки, наши разбирания, които ни създават мъчнотии, са един кръст, от който ние трябва да се освободим. Греховете, които ние правим, това са един кръст, от който трябва да се освободим. То е нашият кръст, ние го създаваме. То е един порядък на нещата, който ние създаваме. Ти искаш да бъдеш господар – ти си създаваш нов кръст. Ти искаш да бъдеш силен човек,

да правиш каквото искаш без да отговаряш – ти си създаваш един нов кръст. Някои хора се разпъват и страдат. Писанието за него казва: „Проклет всеки, който виси на един кръст направен от дърво." Проклет онзи, който виси на един кръст направен от дърво. Следователно ако вие създавате кръста, не че вие създавате кръста, но ако тук на планината вие създавате един нов кръст. Срещат се някои, не се обичат заради своите възгледи и още на Бога служат. Скарали се, не искат да се примирят. Де ви е любовта. Двама, които не може да изправите вашите погрешки, де ви е вярата, де ви е кръста? Казва Христос: „Който може, да дигне своя кръст."

Та рекох, аз съм наумил да ви вдигна всинца. Всинца ви ще дигна на гърба и ще ви нося. В някоя хубава вода ще ви изтърся всички ви, в най-хубавата вода и ще река: „Умийте се в онази Божествена вода!" Тук дяволът е създал един кръст, който вие сте дигнали на гърба си. Вие вървите, учениците и погрешно сте дигнали не Божия кръст, но дяволския кръст. Казвате: аз ще се похваля. Че онзи, който дигнал меча си и убива хората, този убил, онзи убил, казва: кръста нося, вяра имам. Той вярва в ножа и той е кръст.

Сега аз искам да ви наведа, колко сте юнаци. Дойде някой при тебе и ти каже: „Много лош човек си." Ти му кажи: „Колко сладък език имаш, мед капе от него." Вие ще кажете: „Това не е вярно." Че кажи му, това е вярното. Мед капе от езика. Защото като му кажеш, „Колко си хубав, мед капе от езика ти", ти говориш истината. Той като каже: „Колко лош човек си", от неговия език тече лошото. Ти вземаш неговото лошо и го туряш на себе си. Ти като кажеш: „Колко добър човек, мед капе от езика ти", значи от твоя език да потече мед. Когато от неговия език тече горчиво, от твоя език да потече сладкото. Ако от твоя език потече горчиво, вие и двама сте едно и също нещо. Няма различие, култура не може да има. Каже ти някой, колко скържав

човек си. Кажи му: „Колко сладко говориш, за пръв път слушам такива сладки думи.“ Да потече хубавото.

Ще ви разправя един пример. Дойде една млада жена, че казва: „Срещнах още една млада и тя ми казва сега: този, техният учител го считат за светия, но много му играят очите.“ Рекох, колко хубаво говори, че играят очите ми, жив човек съм, ще играят и благодаря на Бога. Много хубаво, вярно казва, че играят очите ми. – „Ама, казва, не е толкоз свят човек.“ – Много право говори. Сега се уча да бъда свят човек. Че какво има, тя си мисли сега нещо. Какво разбира тя под думата, че не е свят. Какво трябва да ѝ се отговори на тази мома? По другото правило трябва да я нахукам. Право си мисли, тя като се огледала в мене, видяла себе си. Нищо повече. И действително, аз зная, има един закон. Като дойда в положението на един грешен човек, всякога една седмица чувствувам неговото състояние, като че съм оцапан, грешник, неразположен, всичко туй в мене бушува, след една седмица или един месец се очистя, пак стана чист. Дойде някой добър човек, веднага чувствувам неговата доброта, радостен съм, весел съм. Зная, това не е мое. Негово състояние е.

Та рекох, вие По някой път не различавате тия състояния. Дойде някой неразположен, ти си неразположен; дойде някой разположен, ти станеш разположен. И едното и другото не е твое. Рекох сега, бъдете герои! И разбирайте нещата. Мен не може да ме обвините в едно нещо. Аз съм извор, който тека. Ако дойде някой и си излее водата върху мене, придал ли ми е нещо? Тази вода от шишето той вземал от мене, после дойде излее отгоре ми. Казва: „Едно шише вода излях.“ Право ли е? И в този смисъл рекох: един баща не може да върши престъпление. Една майка не може да върши престъпление. Един богат човек, в пълния смисъл на думата, не може да върши престъпление. И един сиромах не може да върши престъпление.

Сиромахът може да направи престъпление като грешен стане богат и богатият като грешен стане сиромах и той ще извърши престъпление. Ако той е богат има синове и дъщери и раздаде имането си на хората, той ще извърши престъпление в очите на своите синове и дъщери, те ще го считат престъпник. Те ще кажат: „Той е глупав, раздаде всичко на хората, нас остави да страдаме." Той пред очите на синовете си и дъщерите си минава като престъпник, който няма никакво задължение. И един сиромах ще направи едно добро, като иде и обере един богат човек, вземе му парите, че ги даде на своите синове и дъщери. Казват: „Умен човек е баща ни, остави ни наследство, добър човек е." Те не искат да знаят, че баща им ги крал тия пари. Те го считат за светия. Това са ред разсъждения, те спадат към човешкия свят. В дадения случай вие се влияете от мнението, което хората дават за вас. Те са прави.

Рекох сега, да се не спираме върху личните неща, понеже аз ще ви кажа, всички вие сте добри. Друг аргумент, че сте много добри да ви докажа, защото, ако не сте добри, аз не бих ви учил. Аз, че ви уча, вие сте много добри. Сега похвалявам себе си. Да кажа, че сте лоши, тогава укорявам себе си. Ще кажа, много сте добри! Пък и вие ако не мислите, сега ще докажа другото с същия аргумент. Аз доказвам, че вие сте много добри, понеже ви уча. Пък и вие ме считате за добър, защото ако не ме считате за много добър, при мене нямаше да дойдете. Сега логически разсъждавам. Ако вие не ме считахте за много добър, вие при мене не щяхте да припарите. Сега и вие и аз мислим правилно. Аз мисля, че сте много добри, пък и вие мислите, че аз съм много добър. Ако вие не мислехте, че съм много добър, нямаше да дойдете при тази мъгла на този връх. Пък ако аз не мислех, че сте много добри и аз нямаше да дойда в тази мъгла.

Сега аз разсъждавам. Ако бях казал само, че вие сте много добри, щеше да остане в ума ви една идея, че имам нещо друго в ума си, една малка подигравка. Понеже рекох, че и вие мислите така, тогава квит е, противоречие няма. После ако бях казал, че аз съм много добър и за вас нищо не кажа, тогава щях да оставя друго едно противоречие. Сега разсъждението е право, и вие сте много добри и аз съм много добър. Сега и вие и аз да бъдем много добри, да изпълним волята Божия. Да изпълним волята Божия, понеже сме много добри. Сега вие сте много добри и аз съм много добър, тия добрите да извършим волята Божия тъй, както никой друг не може да я извърши. И може да я извършим сега.

Рекох сега, ние започваме да живеем в Бога, да прославим Бога, не за себе си, не за обществото, да живеем за Слава Божия в света, да дойде Царството Божие на земята, да бъде Волята Божия на земята между нас. Да изпълним Волята Божия, както Бог желае. Господ мълчи сега и очаква ние един ден да признаем, че Бог е много добър. Той е съвършен. Туй трябва да го признаем. Сега Бог е признал, че ние сме много добри, сега и ние трябва да признаем в нас, че Бог е много добър и тогава да пожертвуваме всичко заради него, да сторим неговата воля. Усъвършенствуването, спасението на човек, бъдещето благо е там да струваме Неговата воля. Сега на вас аз няма какво да ви угаждам, нито вие на мене, понеже сме добри. Аз в вас напълно вярвам, че сте напълно добри. И вие в мене вярвате, че съм добър.

Ще турим човешкото сърце на място, ще турим човешкия кръст на място, пък и котвата ще турим на място. Кръстът – това са човешките ръце, котвата – това са човешките крака, сърцето – това е човешката глава. С главата си любиш, с ръцете си ще вярваш, с краката си ще се надяваш. С краката вървиш, с ръцете работиш, с ума си ще мислиш. Защото главата се роди от сърцето. Вие казвате:

„Сърцето е майка на човешкия ум.“ Вашите разбирания сега са малко различни. Вие считате сърцето майка, то роди ума ви. Затова сърцето и умът са свързани. Умът е възлюбения син на сърцето. Те се много обичат. Майката е тази. Но тази майка ние я наричаме Божествената дева, която роди всичко в света.

Та рекох, това са новите възгледи. Когато вие вдигнете вашата ръка, това е то човешката воля. То е онзи принцип, който подтиква човека да мисли, да работи, да твори, да създава. Ръцете – това са кръста, който създава нещата. Понеже както създаде добрите неща, така създаде и страданието. Страданието се ражда в творчеството. Който не твори, може да не страда. Но всеки, който иска да твори, ще създаде и страданието. Бог, който създаде света, създаде и кръста.

Рекох, не туряйте вашия ум да служи на вашето сърце. Ще турите, вашето сърце да служи на вашата душа. Ще турите вашите крака да служат на вашия дух. Като ги съедините, турете всички да служат на Бога, на този Вечния, към Когото се стремим, от Който сме излезли, към Когото отиваме. Ще турим всичко туй: и ръцете, и краката, и сърцето, и ума, и душата, и духа, всичко каквото имаме, да извършим волята Божия, да дойде Царството Божие на земята, както е горе на небето. Да бъде Волята Божия както горе, тъй и долу.

Сега и вие много добри и аз много добър, вие много любещи и аз много любящ, вие много вярващи и аз много вярващ, вие много онадеждени и аз много онадежден, всички ще тръгнем в един път да извършим Волята Божия на земята. Желая сега, като слезете оттук, от устата ви да тече мед. Тъй да потече, че всички пчели да се съберат наоколо, да вземат този мед, да го носят в своя кошер. Един ден да се тури това: „Това е медът, който излезе от устата на вярващите, на които от езиците мед потече.“

Желая сега мед да потече от езичетата, не само от устата, но от сърцето, от ума ви, от душата, от духа ви, навсякъде мед да потече. Да дойде великият балсам за изцеление на света.

Бог е Дух и които Му се кланят с Дух и Истина да му се кланят!

Беседа, държана на Молитвения връх при Второто езеро на 6 август 1937 г. петък 5 ч. с.

ДВЕТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Съвременните хора се обиждат лесно, и по този начин развалят отношенията си.

– Как трябва да се справя човек с обидата?

Обиди ли те някой, не повтаряй думите, които са те засегнали. Не разказвай на никого за обидата, която са ти нанесли.

– Как да се справяме с недоволството си?

Недоволството не е ваше. Дяволът е недоволен, а не човекът. Щом влезе в човека, дяволът му предава своето недоволство. Без да знае това, човек приема недоволството на дявола като свое и започва да роптае, да мърмори, защо Господ е направил нещата така, а не иначе; защо съществуват страданията в света и т. н.

– Как трябва да се оправдаваме, когато ни обвиняват, че сме направили някаква пакост?

Няма защо да се оправдавате. Щом ви обвинят, че сте счупили стомната на някого, ще му купите нова стомна и ще мълчите. След това, ако причината за счупването на стомната се дължи на вашето неразположение, ще се погрижите да трансформирате състоянието си. Човек трябва да има будно съзнание, да разбира, отгде идат изпитанията и изкушенията в живота му. Със слизането си на земята, Христос свали юларите на дявола от главите на хората и ги направи свободни. Щом е така, бъдете будни, да не оставяте дявола отново да туря юларите си върху вашите глави.

– Кое е по-силно в живота: доброто или злото?

Доброто е по-силно. В борбата между злото и доброто, злото всякога губи, а доброто печели. В първо време злото е силно, а доброто слабо. В края на борбата доброто става силно и побеждава, а

злото отслабва и всичко изгубва. Доброто винаги печели, понеже Бог е на негова страна. След всяко страдание, което човек преживява, доброто в него се усилва, взима надмощие над злото. Щом доброто победи злото, последното престава да мъчи човека. В края на борбата доброто пита злото: Познаваш ли сега, кой от двамата е по-силен? Искаш ли да продължаваш още борбата? Когато злото признае своето безсилие, доброто се ръкува с него приятелски и продължава своя път. Човек усилва доброто в себе си чрез страдания. В това отношение, страданието е път, през който човек неизбежно трябва да мине. Доброто трябва да вземе надмощие пред злото.

Когато хората се обиждат, трябва да си зададат въпроса, справедлива ли е обидата, или не. Ако е справедлива, трябва ли да се обиждат? Някой взел пари на заем от някого и обещал да ги върне след три месеца, но не изпълнил обещанието си. Кредиторът му го среща и го нарича безчестен човек. С една дума, той го обижда. На място ли е тази обида?

– На място.

Длъжникът не трябва да се обижда, но да си даде отчет за погрешките, които е направил, и да се стреми да ги изправи. Той е направил две погрешки: първата погрешка е, че взел пари на заем, а втората, че не издържал на обещанието си. Следователно, той трябва да научи следния урок: трябват ли му пари, нека отиде в Божествената банка, оттам да изтегли, колкото му са нужни. От човешка банка, обаче, никога да не взима пари на заем. Това не значи, че злото се крие в човешкото. – Не, законите, на които човешкото се подчинява, се коренно различават от законите на Божественото. Следователно, при човешкото ще постъпваш по човешки; при Божественото – по Божествен начин.

Съвременните хора трябва коренно да изменят своите възгледи, да не поставят доброто и злото за основа на своя живот, но любовта да бъде основа на техния живот. Поставят ли любовта за основа на своя живот, те влизат в бъдещата култура, в културата на новия живот. Падналите духове вършат зло от любов към него. Понякога и човек върши зло, без да има любов към него. Той върши зло и се отвращава от него. Това, именно, показва, че човек може да се излекува от злото. Който върши зло, без да го обича, той се поддава на лекуване. Който върши зло от любов към него, той е неизлечим. Стремете се към доброто, към любовта, за да се освободите от бацилите на злото. Човекът на любовта нито се обижда, нито се свързва със злото. Той знае, че всичко, което става в света, е за добро. Казано е в Писанието: „Всичко ще се обърне на добро за онези, които любят Господа“.

– Кога?

Когато се свърши борбата. „Праведните ще просветнат“.

– Кога?

Когато доброто победи.

– Какво да правим с ония хора, които не живеят съобразно великите закони на живота?

Това не е ваша работа. Преди всичко, вие не знаете, кой как живее. Коя е мярката, с която определяте правилния живот? За вас е важно да знаете, какво Бог изисква от ония, които Го познават. За човека е важно да знае, че не е той, който може да обърне някого към Бога, да го изучи, да го нахрани, или да го роди. Никой никого не е обърнал към Бога. Никой никого не е родил, отхранил или изучил. Сам Христос казва: „Тия овце Твои бяха и на мене ги даде“. Значи, Той признава, че всичко принадлежи на Бога, и, каквото е получил, от Него му е дадено.

– Кои са отличителните белези на злото и на доброто?

Злото не може да расте, но постепенно се смалява и изгубва. Доброто постоянно расте и се увеличава. Който прави зло, той всичко губи и се смалява. Който прави добро, той постоянно печели и израства. Който мрази, той постепенно отслабва. Който люби, той силен става. Правиш ли зло, ти се смаляваш. Правиш ли добро, ти растеш. Мразиш ли, ти отслабваш. Любиш ли, ти силен ставаш. Злото заробва човека, доброто го освобождава. Доброто, любовта е огън, който побеждава.

Сега, не ви казвам, че трябва да вярвате, но казвам: Живейте в любовта! Животът е добър. Животът е чист, защото излиза от любовта.

– Как да придобием щастието?

Щастието се придобива при изпълнение на волята Божия. Да изпълняваш волята Божия, това значи да придобиваш Царството Божие в себе си.

– Как ще се оправи светът?

Според мене, Божественият свят е оправен, а човешкият трябва да расте, да се развива. Той ще претърпи такива промени, каквито никога не сте очаквали. И външната природа, в която сте потопени, ще мине през големи промени, през големи пертурбации.

– Кое е условието за правилно растене?

За да расте правилно, човек никога не трябва да се сравнява с другите, да се поставя по-горе или по-долу от тях.

Той трябва да върши добро, да изпълнява волята Божия и за нищо друго да не мисли. Онзи, Който е създал света, Той е промислил за всички същества, малки и големи. Сега, от вас, като ученици, се иска съзнателна работа. Хранете се всеки ден с плодовете на любовта. Като ставате сутрин от сън, веднага си откъснете една ябълка от дървото на любовта и закусете с нея. Към обяд откъснете си

две-три ябълки от същото дърво, а вечер три-четири ябълки. Изобщо, хранете се от плодовете на любовта. Светът се нуждае от хора, готови на жертва. Пожертвайте своите лични удоволствия за придобиване на висшите блага на живота. Пожертвайте своя личен живот за живота на човечеството. Светът се нуждае от истински работници, които работят безкористно и с любов. Това изисква новото учение – учението на любовта. Който следва пътя на любовта, той расте и се увеличава. Който не следва този път, той се смалява и губи всичко. В Божията Любов седи разрешаването на всички въпроси. Животът на вярата е опитан вече. Там хората са изучавали сладкото и горчивото и днес могат вече да ги различават. Влязат ли в любовта, те ще придобият новото – живот, пълен със светлина и знание, със свобода и простор. Животът на любовта носи безсмъртие за човека. И в огън да влезе, любещият човек, пак жив ще остане. Светиите са влизали в огъня с песни. Те не се плашат от огъня. Светът трябва да мине през огъня на любовта, да се стопи и да светне. Вън от живота на любовта всичко е илюзия. Смисълът на живота, обаче, е в любовта. В любовта всичко е постижимо. Човекът на любовта не умира, но заминава. Обикновеният човек умира, като прекарва ред разочарования, съмнения, страх. Щом се намери вън от тялото си, той преживява необикновен страх. От всички страни го преследват, гонят го и, за да се спаси от преследването на злите духове, той се принуждава да се смалява, да стане почти невидим. В това положение той остава само с едно съзнание, че някога е бил нещо, а сега е нищо.

Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, ще влязат между ангелите. И това е възможно, но за ония, които са живели в любовта. Всички останали ще живеят с илюзиите на земния живот. Ако на земята са били търговци, и на онзи свят ще живеят с илюзиите на своята търговия. Казано е, че с вяра може да се угоди на Бога. – С вяра

можете само да угодите на Бога, но с вяра не можете да примирите противоречията в живота си, не можете да се свържете с Бога. Само в любовта вие можете да се свържете с Божиите мисли, чувства и постъпки.

– Къде е разумният свят? Къде са разумните същества?

Около вас. Ако очите на човека се отворят, той ще види около себе си много възвишени същества: светии, праведни, добри хора. Той ще види около себе си такива светове, каквито никога не си е представял.

– Какво да направим, за да се отворят очите ни?

Влезте в живота на любовта. Любовта отваря очите на човека. Който иска да влезе в по-висок живот от този, в който днес се намира, той трябва да приеме любовта. Не иска ли да излезе от обикновения живот, никой не може да му помогне. Докато човек сам не пожелае да възстанови отношенията си с Бога, отвън никой не може да го застави да направи това. Щом възстанови отношенията си с Първата Причина, едновременно с това той възстановява отношенията си и със своите ближни. Човек не може да има правилни отношения към ближните си, ако няма правилни отношения към Първата Причина на нещата.

Често религиозните хора се страхуват от света. Те считат, че светът е място на изкушение. Те казват, че Бог не живее в света. Странно нещо! Щом Бог живее в умовете и сърцата на хората, Той живее и в света. Не изключвайте Бога от света. Той е в света. Само Той е в състояние да го оправи, Той е навсякъде: между камъните, между растенията, между животните и между хората. Достатъчно е да погледнете през очите на любовта, за да видите красотата, която съществува навсякъде.

Христос е човекът на изобилната сила. Христос е човекът на изобилната вяра. Христос е човекът на изобилната любов. Проникнете се и вие от Христовата сила, вяра и любов, за да се ползвате от помощта на разумните същества. Обичате ли Бога, те са готови да ви помагат. Не Го ли обичате, те ви оставят свободни. Те не искат да ограничават човека, но тихо му нашепват: Това, което вършиш, не е добро. Коригирай се и постъпвай според волята Божия. Защото е казано: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които Го любят“.

– Къде можем да намерим Бога?

В ума, в сърцето и във волята на всеки човек. Срещнете ли някой човек, първо говорете с Бога в него, а после със самия човек. Когато обичате човека, вие обичате Бога в него, а не физическия човек. „Потърси ме в ден скръбен“ – е казано в Писанието. Потърсете Великия в света, когато умът и сърцето ви са угнетени.

И тъй, Бог живее в ума, в сърцето, в душата и в духа на човека. Ще знаете тогава, че любовта е от Бога, а безлюбието – от хората. За грешния, Той е огън пояждащ, а за праведния – огън възрастващ. Живейте, прочее, като праведните, за да се ползвате от огъня на любовта.

Беседа, държана на Молитвения връх при Второто езеро на 8 август, 10 ч. с.

КАЧЕСТВА НА УМЪТ, СЪРЦЕТО И ТЯЛОТО

Голяма мъгла и влага. От няколко дни, не се дига; обаче е много магнетично времето. Всички събрани на върха на тази височина за молитва! Все пак ситно ръми!

(Учителят дойде на определеното време и седна на камъка.)

Размишление. (Мълчание 10 минути)

„Духът Божий“

Добрата молитва

(Учителят отвори Писанието) Йоана 10 гл. 7, 8, 9, 10, 11 ст.

Много пъти сте чели тези думи. Един инструмент се познава не само по външната си форма. Може да се разгледа как е направен. Вземете един инструмент както цигулката. Най-хубавите цигулки са направени от Страдивариус. Една цигулка се познава по качеството на своя тон. Има едно съчетание на формата. Съчетание от самия материал, от който цигулката е направена. И тонът, който тя издава. Туй е едно външно уподобление.

Човек се познава по три неща. По качеството на своя ум, по качеството на своето сърце и по качеството на своето тяло. За да бъде човек добър, той трябва да има три качества. Качество[то] на добрия ум седи в това, че той носи светлина и в най-мрачната нощ. Там, дето ходиш, ще ти бъде светло. Качество[то] на доброто сърце носи топлина; че и в най-големия студ ще бъде около тебе топлина. А качеството на тялото носи в себе си сила и здраве. И дето отиваш, ще преодоляваш всичките мъчнотии. Ако имаш тия трите качества, ти си

човек в тази смисъл. Може да ти говорят някои за истината, може да ти говорят за любовта, това са само външни изрази. Ако в любовта едновременно не присътствува светлината, топлината и силата, това не е любов. Ако в доброто не присътствува едновременно светлината, топлината и силата, това не е добро. Ако в правото не присътствува едновременно светлината, топлина и сила, това не е право.

Нали ние сме дошли да слугуваме не на себе си. Ако на себе си слугувате, всичк[о] ще имате и на прасета ще станете. Който слугува на себе си, без разлика дали си светия, в момента, в който ще почнеш да слугуваш на себе си, ти си мъртав. Ти ще станеш на кал, на пръст, на прах, на всичко и нямаш никакво бъдеще. И ако хората умират и питат защо умират? Рекох, защото слугуват на себе си. Днес е пробен ден. Светът навънка е затворен, всичко е затворено. Значи, денят иска да ви покаже колко може да бъдете силни вътре в себе си. Вие какво може да направите. Вие досега сте уповавали на кого? На баща си, на майка си, на децата си, на приятелите си. Жената е уповавала на мъжа си, майката – на децата си, на синове и дъщери. Онези патриоти уповават на народа си. Аз да ви покажа, идете на гробищата, все ще видите навсякъде паметници на майки, на бащи, на възлюбени. Все паметници имат. Питам: де е смисълът на живота?

А щом влезнете в трикачествения свят, качествата на човека са светлината, топлината и силата. Там нямат никакви паметници и никъде няма надгробни плочи. Няма да срещнете някой човек да плаче, че е нещастен, че не му върви в този свят. Там на всички върви по мед и масло. И в този свят, дето съществува туй неразбиране, там са страданията. Казвате: „Какво да правим?“ Рекох ви как може да излезете. При светлия ум човек никога не се спъва. Ти можеш да се спънеш от живота на един човек или от неговите постъпки. Та, ако в двора ми влезе едно говедо и си остави своите изпражнения, трябва

ли аз да си изгубя мира от това животно? Ще взема един прът и ще го изпъдя навънка. Ще взема лайната му и ще ги очистя. И ще бъда весел. Какво има да се занимаваме с животните? То според своите разбирания си върви. Какво има ние да се занимаваме с животните, да им даваме заповеди на къде трябва да ходят. Животното накъдето ходи, там си остава своята визитна картичка.

Сега може да се каже, че когато крадецът дойде в дома ви, какво ще ви остави за спомен? Той може да ви задигне или някое агне, или някоя кокошка, или пуйка, или кесията ви с парите ви. Той все ще остави нещо за спомен, да го помните. Е, когато дойде някой лош дух вътре в вас или една лоша мисъл, какво ще ви остави в ума ви? Питате какво е реалното? Че ако дойде една лоша мисъл в ума ви, не я ли виждате? Или ако дойде едно лошо чувство, не го ли чувствувате? Или ако дойде една лоша постъпка, не я ли виждате? Досега вие какво сте правили с вашите лоши постъпки, с вашите лоши мисли, и с вашите лоши чувствувания? Изпъди лошата мисъл навънка! Каквато нечистотия е оставила, очисти я и забрави. Изпъди лошите чувства навънка и каквито нечистотии са оставили, очисти ги и забрави! Изпъди лошата постъпка навънка, очисти я и не мисли за туй. Нищо повече! Остави да си вървят по своя път. Пък нали съвременните културни модерни къщи хората си ограждат къщите с врати и огради, да не влезе някое говедо.

Аз зная само един пример, едно изключение, което се е случило в Америка. Студентите, които били недоволни от председателя на един Йейлски университет. Та, президентът имал един много хубав кон. Особено недоволните студенти задигат коня и го завеждат на третия етаж. И цялата нощ конят в университета се учил, се разхождал. Влиза председателят сутринта, гледа: конят му там, на третия етаж, разхожда се из коридорите. И взело му после много

време, да се снеме конят от там, че не му е мястото там. Но мислите ли, че този кон сам се е качил там горе? Студентите са го качили горе. Защо? Защото са били неразположени спрямо президента.

Така и в вашия университет, вашите студенти, все ще изкарат вашия кон на третия етаж. И какво трябва да правите? И сега в модерна Америка е станало това веднъж преди 50 – 60 години са го направили студентите в Уелския университет. Но какво е претърпял този президент да снеме коня си от там? – Развалил стълбите, за да снеме коня си. Но тия студенти не спират там. Един ден един от студентите среща президента и казва: „Извинете, господин президенте, на председателя казва, задните колела на вашето бъги са турени отпред, а предните колела са турени отзад.“ Слиза професорът, гледа, тъй е. Той се поогледжда, не ги знае тези, които са направили това. Взима пак задните колелета, туря ги отпред, а предните колелета, че ги турга отзад. Наместил ги. Един ден, той вече се домогнал до тия, които искат да го компрометират. Имал той някъде наблизо бостан, насаден с дини. И те искали с туй бъги да крадат дините и после да оставят бъгито в бостана. Да кажат, че президентът го оставил там. Обаче президентът се престорил, облякъл се в ученически дрехи и влиза между тях и той да краде дини. И той върви с тях. Един път отишъл, втори път отишъл и на третия път, той се обръща и казва: „Boys!“ И те го познали. И той ги оставил. И от там насетне никаква кражба няма.

Та сега ви рекох, гледайте да хванете тези, които изкарват вашия кон горе на третия етаж; онези, които разместват задните колелета отпред и предните отзад; и онези, които ходят да обират дините от бостана ви. Защото има един закон: човешкото развитие върви по един правилен, основен закон. Вие не може да има те светлина, не може да имате топлина, вие не можете да имате сила, ако Бог няма

разположение, ако не е отворен Бог към вас. И ако Бог не е отворен към вас, и ако вие не сте отворени към Бога, до никакви постижения не може да дойдете. Две неща се изискват: вие трябва да бъдете отворени към Господа, и Господ трябва да бъде отворен към вас. Тогава ще има туй, което наричат „инфлюкс“. Туй, което иде от Бога, Духът е, който е слязъл от невидимия свят. Връзка може да имате.

Та рекох, щом вие сте неразположени духом, с това вие се затваряте за невидимия свят. Щом вие сте разположени духом, вие се отваряте за невидимия свят и тогава сте отворени за невидимия свят, а сте затворени за обратния свят на злото. Щом вие сте отворени за небето, тогава и Бог е отворен за вас. Тогава вие сте затворени за долния свят, а сте отворени за горния свят. Или казано е в Писанието: „Ако вие нямате вяра към Бога.“ Първото основно правило: ако нямате вяра към Бога и ако нямате любов към Него, вие не може да бъдете отворени за възприемане на Неговия Дух. Щом имате вяра към Бога и щом имате любов и Бог ще бъде отворен заради вас. И тогава може да имате на разположение всичко онова, каквото искате.

Сега туй може да опитате. Не е въпрос за вярване, да ви убеждавам. Но това са неща, които в живота ще ги опитате. Но тъй трябва да ги опитате, че да не забравите. Защото често, когато човек изгуби равновесието на духа си, той забравя, че в света Бог е, Който изправя света. Ако светът е лош, не сме ние, които може да го изправим. Когато има суша, ти можеш да имаш доброто желание, но не си ти, който можеш да дадеш влагата. От Бога зависи, ако Той изпрати дъжд! И всичките страдания на растенията, които страдат за вода, Той може да ги полее. Ние можем да желаем да има светлина и топлина. Но светлината и топлината не зависи от нас. Ако Бог изпрати своята светлина и топлина, всички растения светлина ще имат предостатъчно; пък ако не изпрати, ще има една оскъдица.

Та рекох, само когато Бог изпрати своята светлина в вашия ум, и само когато Бог изпрати своята топлина в вашето сърце, само тогава, когато Бог изпрати своята сила в вашето тяло, аз говоря за тялото в една специфична форма: тяло, в което за бъдеще ще живеем, а не тяло, с туй, с което сега живеем. Не едно тяло на немощ, тяло в което сега живеем. Нали? Тяло – това е духовното тяло на човека, което носи Неговите блага. И всичките бъдещи богатства са скрити вътре в туй духовното тяло. И когато Писанието говори да се родят хората изново, подразбира влизане на човека като пълновъзрастен да живее в своето тяло. Защото без тяло вие не може да бъдете наследници. Необходимо е ум, необходимо е сърце, необходимо е едно тяло. Това е завършването на мировото битие!

Та сега, които сте слушали Словото, до сега се е проповядвало: Имайте вяра! Без вяра не може да се угоди на Бога. Тогава рекох, приложете сега на вашата вяра. Новото Учение се отличава с това, че то влага вече не вярата за основа, но влага Любовта за основа. И апостол Павел сам загатва: „Три велики, казва, добродетели има, но най-голямата е Любовта.“ В вярата ти само ще отличиш, ще различаваш кое е добро и кое е зло. Ти ще имаш един разумен живот, а в Любовта ти ще реализаш в себе си Божествените блага. Ти ще бъдеш вече като едно плодно дърво, от което, другите ще могат да се хранят. И ти сам ще се храниш. Това е Любовта! Това е Дървото на живота. И докато човек не почне да се храни с тази храна на Любовта, той не може да възкръсва. И понеже всички се готвите за възкресение, то всеки, който яде от храната на Любовта, той ще възкръсне. Любовта е, която възкресява.

И казва Христос, като казва: Аз съм вратата, през тази врата като влезнете, вие ще научите, какво е Любовта. Вънка от тази врата, вие не може да научите, какво е Любовта. Като минете през тази врата,

Той казва, че е вратата. И Той казва, че паша ще намерите. Всичко в изобилие ще намерите. Това е закона на Любовта. И в Любовта всеки страх престава. Докато Любовта не е дошла, човек се страхува; докато вие се страхувате, вие сте в закона на вярата. Ти вярваш. И вярата е била възпитателка на човека досега. Тя го е възпитавала. И тя е внесла отлични работи в него, да разпознава какво нещо е доброто. Цялата съвременна култура, в която хората живеят, се дължи на вярата. Вярата е създала всичко. Мойсей, който изведе израилския народ из пустинята, даде им онзи, великия закон. Казва: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего." Дотогава докато евреите не бяха в състояние да разберат този закон, остана само с едно: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила и ближния като себе си." Христос ги тури тия двата закона.

Та, започнете с това. Турете в действие, не да се откажете от вярата си. Но направете вашата вяра да служи на любовта ви сега. Аз правя следующето сравнение. Аз считам любовта, уподобявам я на тялото на човека. Тя е реалното. Според мене, като се говори тяло и любов, аз разбирам едно и също нещо. А под вяра и надежда, разбирам дясната и лява страна на човека – десния и левия крак, и дясната и лява ръка на човека. А под дух разбирам главата на човека, която носи Духа. Питат къде е Духът? Духът е, който живее вътре. Главата е емблема на Духа. А тялото ни е емблема на Любовта. Кое е тяло? Туй, което те носи, то е любов. Ти живееш в Любовта, и не я познаваш. Де е вярата? – Дясната и лява ръка, а надеждата е десния и ляв крак, с които се движите. Краката са, с които се движи човек. А за сега хората разбират сърцето – онзи малък уд, който прекарва всичката кръв през цялото тяло. Това разбират хората днес. То е едно от помещенията на Любовта. Едно от жилищата, от многото жилища

на Любовта. Това е сърцето. Но цялото тяло, в което ние живеем, то е място на Любовта. И ние живеем в него. И затова сега само трябва да служим.

Нека остане сега съществената мисъл, всичко в живота, което желаете, може да се постигне, само по закона на Любовта. Каквото пожелаете, без Любов нищо не може да се постигне. Ако искате да се постигне, да остане с вас, само Любовта е в състояние да го реализира. Когато Любовта почне да действува, тогава ще се съединят и вярата и надеждата, ще станат едно цяло. Вярата е уд на Любовта и надеждата е уд на Любовта. Така са те. Един орган е вярата. Тогава от това гледище, умът е сила и сърцето е сила, които работят за постижението, за придобиването на ония блага, които Любовта носи в себе си. Любовта е изражение на Божия Дух. Бог е, който чрез Любовта си се прави известен на нашата душа.

Та рекох, помнете трите качества. Светлина в вашия ум. Да има всякога в ума ви светлина, и в сърцето ви топлина; понеже без топлина, сърцето ви не може да функционира. И умът ви без светлина не може да функционира. И тялото без сила и то не може да функционира. И ние казваме, че Бог е Любов, нали? И ако ние живеем в Божията Любов, какво има да се безпокоим? Някой казва, че се е влюбил, а пък е недоволен. Ако тълкувате тази мисъл на турски „любен“ – „бен“ и „лю“. „Бен“ значи аз. Влюбен, значи, в себе си. На където ходи, мисли, че е влюбен, а нищо повече няма, не е. Той мисли, че е влюбен. Да си влюбен в себе си, нищо не можеш да постигнеш. Та от памти века, ние сме влюбени в себе си. Та, от сега ще се учим да се влюбим в другиго – в Бога. Досега ние казваме: „Влюбен съм.“ Е, в кого? В себе си си влюбен. И влюбените хора всякога са много чувствителни, докачливи. За най-малките работи те кипват. Влюбеният най-малкото го докача. Пък аз ви говоря за една

Любов, която цял океан не може да я изгаси! Разбираш, не може да я угаси! И казват, че му откраднали сърцето. Чудни са хората, като мислят, че любовта им може да се открадне. То е все таки да ме убеждава някой, че слънцето го откраднали или че земята я откраднали. Тя не може да се краде. Къде ще я туриш. И слънцето, ако го откраднеш, къде ще го туриш? Така не се самоизлъгвайте, че любовта ви може да се открадне. Това е едно самозаблуждение. Не мислете, че вашата светлина може да се изгаси. Светлината на Любовта никое същество на света не е в състояние да я изгаси; и топлината на Любовта никое същество не е в състояние да я изгаси; и силата на Любовта никое същество в света не може да унищожи! Туй трябва една аксиома да бъде!

Сега водата се мъчи да изгаси, тя иска да ви направи малко, да не ви изгорят. Защото огънят е толкова силен, та да не изгорят книгите ви. Та тази мъгла е дошла сега при вас, понеже говоря за големия огън, че тя е дошла на гости, ако стане пожар? Но както виждате и понеже тя е дошла на гости, тя се е превърнала на пара горе и ни обгръща наоколо, та любов изпраща. Сега всичките тези безбройни същества, които са дошли малко да се запознаят с вас, да ви поцелуват, да пратят поздрави. Този ви целуне, онзи ви целуне, все ви целуват. Днес ще имате хиляди целувки, дали искате или не, ще бъдете целувани до София.

(*Някои приятели, веднага след слизане от молитвения връх, ще отпътуват за София.*)

И аз ви рекох, ако един ден искате да имате целувки, да имате днешния ден, това са Божествените целувки. Сега понеже всичко в тайна става, да не вижда света. Всичко е в тайна скрито, да не знае никой, че са ви целували. Другояче ще стане цял въпрос, от гледището на вашия морал. И вие си казвате: „Накваси ни дъждът.“

Не, не, никакво наквасване не е това! Целувки са това. Та, от туй наквасване, като целунат една мома, че остане малко нещо от слюнките. Та, дъждът остави нещо от себе си. Че е нещо реално. А този вятър, който полъхва, и той е дошъл сега, той представлява, той е депутат. И той целува сега; той навсякъде прегръща и обгръща.

Питам сега: вие какво бихте желали да имате? Едно време много хубаво! Да видите слънцето да изгрее навънка. И досега вие сте имали външното слънце, не вътрешното. Сега външното слънце е от вътре. А външното [вътрешното] слънце от вънка излиза. Сега излиза вътрешното слънце. Онази светлата мисъл, която се запалва от вас; онази топлина, която се запалва сега у вас, новата топлина; и онази, новата сила, с която трябва да преодолявате всичко в света. В нея като влезете, та няма да има никакви спънки. Да остане в душата ви една светла мисъл. Едно благодарно чувство. Да благодарите за онова, голямото благо, за онова, голямото разположение, което Бог има към всички. От Него излиза туй.

Сега ние сме заобиколени тук от облаци и влага. На друго място ако ви принеса на 400 и 500 км, вие ще имате много хубаво време. Но там няма да има онзи хубав, чист въздух. Тук имате една шир, тук имате най-хубавото нещо! Защото житното зърно не расте при суша, а расте при влага. Дърветата не растат при суша, а растат при влага. Следователно всяка една капчица в вас, вие сега сте свикнали по старото учение, свивате се, току си запушвате носа, да не би тази влага да влезе през носа ви. Тази влага за един грешник е опасно нещо. И всички бягат надолу от планината, но за един светия, той ще се разположи и благодари на Бога, че времето е влажно.

Сега онези, които са долу в лагера и в света, разправят как трябва да разбираме кръста. А ние вече никак не го разбираме, а го живеем. За нас кръстът е едно Дърво на живота увиснало с плодове, дето не ни

дава страдание, но плодове, най-вкусните плодове. И ако ги попитате: „защо не дойдохте“, ще кажат: „Може да се подхлъзнем и да паднем на някой камък и ще се простудим.“ И все такива.

И сега може да ви кажат: „Какво ни каза Учителят?“ Едно правило ви давам. Ще кажете: „Може да ви кажем, само при едно условие днес какво ни е говорил Учителят, ако се съгласите напълно да обичате Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, душа и сила, тогава може да ви кажем. Но ако не се съгласите на това, нито думица, ни дума не казва Учителят. Ако се съгласите, може да учим, ако не се съгласите, нищо не казвам.“ Пък, ако се опитате да кажете, техните уши ще бъдат затворени. Ще кажат: „Колко сте глупави, че вярвате в такива суеверия!“

Направете вътрешна връзка сега. Апостол Павел казва на едно място: Оставам миналото, бъдещето напред. Любовта, която сега иде в света, трябва да бъде реалното, с което всеки един от вас да дойде, да може да направи една жертва. Затова вътре в себе си да бъде разположен пред лицето на Бога. Да действуваме тъй, както Бог действува в дадения случай. Защото в живота реални неща са само тия неща, за които човек мисли, които човек възприема, чувствува ги и ги възприема с сърцето си. Реални неща са само ония, в които човек действува. Защото нещата остават реални само при два начина. Когато човек обича и когато човек желае. Там само, при любов и воля реализират се нещата. Туй е Божественото! Докато нещата не се възприемат от любовта и от човешкия ум и няма воля да се реализират, те не може да бъдат реални. Вие ще знаете така нещата. Че само това, което възприемате с любовта и онова, което правите с волята си, то ще остане. То е реално. Другите неща, те ще останат нереални или непостижими. Туй, което се върши с любов и с воля, то е постижимо; а туй, което се върши без воля и без любов, то е

непостижимо. Следователно когато вие направите едно усилие, да вършите нещо без любов, те са неща непостижими.

Та, вършете сега всичко с любов. Това е великия Божи закон в света. Защото Бог живее не само в умовете ни, Бог живее в сърцата ни и Бог живее в силата ни, в тялото, в силата на тялото. Чрез силата си ние сме свързани с Бога. Чрез сърцето си, ние сме свързани с Бога и чрез ума си, ние сме свързани с Бога. Три връзки имаме, с които ние сме свързани с Бога. Нека трите връзки да функционират. Та, ако ти искаш Бог да действува в тебе, трябва да отвориш ума си; ако ти искаш Бог да действува в тебе, трябва да отвориш сърдето си; ако ти искаш Бог да действува в тебе, отвори и пренеси и тялото си в жертва. Не тази жертва, както едно агне, но и тялото да посвети, част от силата на тялото си посвети на Бога. И това казва Христос: „Отец е в мене и Аз в Отца." Тази идея трябва да остане да пазите: „Отец е в мене и аз в Отца". Значи, казва: Бог трябва да пребъдва в умовете ви, в вашия ум, в вашето сърце и в вашето духовно тяло. В силата ви, в волята ви да присътствува.

И служете тогава на Бога с Любов и с воля. Или на обикновен език казано – с желание, с добро желание.

Да имаме едно малко размишление.

Аз ще ви дам едно ново изречение, една нова обстановка, как да разбирате Христа: „Христос е човекът на изобилната сила, Христос е човекът на изобилната вяра, Христос е човекът на изобилната любов!" Това е Христос! И само когато служим на Бога с сила, с вяра, с Любов тогава може да реализираме думите: „Бог е Дух и които Му се кланят с Дух и Истина да се кланят." Защото Духът е всесилното, туй в света, което превъзмогва всичко. С Дух и Истина или служете на Бога с Любов, с вяра и с сила! А Христос е човек на силата, на вярата, на любовта. И желая вие да бъдете човека на силата, на вярата и любовта.

И да бъдете както Христос е едно с Отца, та и вие да бъдете едно с Него! Поздравлявам ви с днешните целувки, с вятърът и благата на водата.

Беседа, държана на Молитвения връх при Второто езеро на 8 август 1937 г. неделя 5 ч. с. на Молитвения връх

ПЪТЯТ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

„Духът Божий“.

Размишление.

„Мога да кажа“.

Често се задава един въпрос. Човек си задава въпроса защо е роден. Христос, без да го питат, отговори на този въпрос при един от тържествените моменти: „Аз за това се родих: Да свидетелствувам за Истината.“ Когато Христос е казал: „Да свидетелствувам за Истината“, той е знаел за каква Истина говори, а пък сега хората като разискват за истината, говорят за това, което още не знаят. Ако попитате вълка защо се е родил, ще каже: „Да ям овце.“ Нищо повече. Ако попитате овцата защо се е родила, ще каже: „Да ям трева.“ Ако попитате водата защо е дошла на земята, тя ще каже: „Да се плъзгам по лицето на земята, да я поливам.“ Ако попитате вятъра защо е дошъл, ще каже: „За да духам, да издухам всичките работи.“ И ако попитате човека защо се е родил, ще каже „Дошъл съм да ям.“ Това е понятието на вълка. Той казва: „Да ям.“ Трябва да се яде. Питам: 60 години след като яде човек, в края на краищата какъв баланс ще има? Като се завърши земният ви живот, какво ще придобиете? Какво е придобил вълкът? Той след като е живял 25 години, одерат му кожата. Някой благородник ще я носи и ще кажат: „Този е един герой, който се е родил само да яде.“ А пък сега се учи да не яде. В живота се е учил да яде, а пък сега го учат да не яде. Та вълкът може да не яде. Доста е хубава вълчата кожа, понеже във вълчата кожа паразити не живеят. Понеже той сам е един паразит, всички паразити бягат от него. Аз наблюдавам: Даже и много напреднали хора, има едно недоволство у

тях, защото не го разбират хората. Че вие сами себе си не сте разбрали, а пък искате другите хора да ви разберат. Аз ще ви дам едно кратко определение: Да се саморазбираш, това значи да си превъзмогнал всички мъчнотии. Докато не си превъзмогнал всички мъчнотии, ти не се самопознаваш. И ние постоянно правим опити и виждаме, че не сме това, което мислим, че сме. Например, някой ученик мисли, че много знае. Някои ученици от първия клас мислят, че много знаят, по „6“ им турили учителите. Обаче като влязат във втория клас, тия задачи много лесно са решавали в първия клас. Във втория клас се намират в трудно положение. После тия, които са във втория клас, в трети клас се намират в трудно положение. После в четвъртия клас, в петия клас, в шестия. Вследствие на това хората се намират в трудно положение, но не безизходно. Но от невидимия свят или от Божествения свят Бог е, който учи хората и им показва, че незнанието, което те имат, е само една възможност.

Незнанието е една възможност за знанието. А пък знанието на какво е възможност? Знанието е възможност за изпълнение. Защото като не знаеш, ти имаш възможност да знаеш, а пък като знаеш, ти имаш възможност да направиш нещо. Тъй че, ако не преминеш от невежество към знание, ти не можеш да минеш към изпълнение. Един цигулар трябва да знае как да държи своя инструмент и как да свири на своя инструмент. Вие тая сутрин при пението на песента взехте 15 трептения по-долу от обикновения тон – неверно. В школата на музиката поради това биха ви изпъдили навън. Ще ви кажат: „Мълчете!“ Наново ще вземеш камертона. Някой път аз като удрям с двата си пръста, слушам тонове. Ти казваш: „Как ги слушате?“ – Аз го зная! Не мога да покажа. И най-верните тонове вземам по този начин. И не изведнъж. Някой път трябва да минат 5–10 минути, за да чуя.

Понеже външната атмосфера някой път препятствува. Но един тон трябва да преодолее външната атмосфера, защото има бъркотии.

Музиката е един велик закон, който определя посоката на човешката мисъл и посоката на човешките чувства, посоката на човешките постъпки. Всичко хубаво, красиво в живота се определя от великия закон на музиката. Ако ти не си музикален, нищо не можеш да постигнеш. Ти ще постигнеш нещо, но това ще бъде постижението на вълка, постижението на овцата, на водата, на въздуха, но няма да имаш едно човешко постижение.

Сега вие сте от способните ученици на първия клас. По „6" имате всички. Но втория клас, в който сега ще влезете, той е най-мъчният в целия живот на човека. По-мъчен от втория клас няма. Защото някой път е много мъчно да ходиш на два крака. Можеш да ходиш много добре. Когато левият и десният ти крак се съгласуват, обичат се и си спомагат. Но когато и десният, и левият ти крак си имат особено мнение и седят да спорят, ти не знаеш накъде да тръгнеш. Седнеш, станеш, седнеш, станеш – не можеш да вървиш.

Сега и мисълта, и тя си има по два крака. И когато краката на мисълта не са в съгласие, тогаз не върви. Говоря ви фигуративно. Законът е верен, но не трябва да го вземате буквално. И когато двата крака на мисълта спорят кой има преимущество, десният или левият крак, тогаз? Засега във физическия свят има преимущество десният крак, а едно време имал левият крак. След време пак ще се сменят. И като ходиш, десният крак най-първо стъпва. После той казва: „Уморих се. Да си почина." Тогаз левият крак казва: „Аз съм сега първият." И виждаме, че единият и другият стават първи. И после идва движението. И ако краката не знаят този закон, раждат се болезнените състояния. Например, когато човек е сам в живота, той е човек с един крак. Да кажем, някоя мома. Момата е в първия клас.

Момъкът е в първи клас. Понеже са с един крак, те са в първи клас. И понеже искат да минат във втори клас, а пък във втори клас не можеш да влезеш с един крак. Във втори клас трябва да влезеш с два крака. Затова момата и младият момък си търсят по един крак. Разсъждавайте. Това са задачи. Търсиш момата, търсиш яденето, търсиш водата, въздуха, светлината. Щом дойде водата, тя ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде въздухът, той ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде светлината, тя ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде животът, той ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойдат чувствата, те ще внесат нещо ново в тебе. Но твоята мисъл не може да влезе с един крак. И тая мисъл не може да стане здрава, докато не стане с два крака. Мъчнотията не е там. Ти трябва да влезеш в третия клас, но ще имаш една ръка. Представете си един човек с два крака, но без ръце. А пък като влезеш в 4 клас, трябва да влезеш с две ръце. Третият клас има същото отношение към четвъртия клас, както първия към втория. В първия и втория клас се създадоха краката, а пък в 3 и 4 клас се създадоха ръцете. Мога да ви определя сега как се създадоха очите, устата, ушите. Това е една велика наука, за която не сте сънували. Едвам сега сънувате. Да кажем, че ти си момък с един крак и като се ожениш, искаш твоята жена, твоята другарка да ти се подчинява. Той казва: „Да знаеш, че аз съм от първи клас, с един крак.“ Тя казва: „И аз съм с един крак. Като дойдеш при мене, моят крак ще те повдигне.“ Твоята възлюблена и ти сте с един крак. И двамата като се съберат, ще имате два крака. Това са двете велики добродетели, с които трябва да функционирате. Младата мома е един капитал с един крак. И младият момък е капитал с един крак. Двамата стават съдружници. Двете добродетели се съединяват в едно, за да търгуват или за да се движат, за да дадат ход на движението. Понеже с един крак не се ходи. С един крак можеш да бъдеш дирек, кол,

дърво, камък. Всички тия камъни са все с по един крак, всички тия храсталаци са все с по един крак. Та казвам: Единият крак е една добродетел, но една добродетел сама по себе си не може да бъде силна в човешкия живот.

И за да познаваш себе си, какво трябва да знаеш? Трябва да знаеш откъде си излязъл, кой те е създал най-първо. Трябва да познаваш баща си, трябва да познаваш майка си.

Вчера ми разправя една сестра, че друга сестра казала: „Искам да имам за Бога по-конкретно понятие.“ Бог живее в нея и тя живее в Бога, а тя иска да Го знае по-конкретно. Това е конкретност на невежите, това е конкретност на слепите хора. Има очи, а не гледа. В света, когато се раждат хората, понеже излизат от един свят, за да не ослепеят, замазват им очите с едно лепкаво вещество. Та ония, които им бабуват, не вземат да измият това лепкаво вещество, да им се отворят клепачите, и през целия си живот тия хора остават слепи. Трябва да дойде някой да им помогне. Христос като дойде, плюна, намаза очите на слепия и ги отвори. На Христа плюнката беше толкоз ефикасна, че можеше да разтвори тая лепкавина. А пък в езика на хората има такова вещество, че като намажат с него окото, то освен че няма да прогледне, но още повече ще залепне.

Та казвам сега: Говоря на ония от вас, които искате да знаете Волята Божия. Някои се колебаете. Искате да си осигурите живота. По човешки животът никога не може да се осигури. И по човешки толкоз хиляди години ние имаме постоянно разочарования, раждания, прераждания, раждания, прераждания, страдания, умирания, погребвания. Какви ли не нещастия не са се случвали! За да се избегнат тия мъчнотии, трябва да учите. Трябва ви наука. Не питайте защо хората така вярват. Питайте въпроса: „Какво аз трябва да вярвам?“ Аз да ви кажа: Аз трябва да вярвам, че имам две крака, с

които мога да ходя. Аз трябва да вярвам, че имам две ръце, с които мога да работя и да си изкарвам прехраната. Аз трябва да вярвам, че имам един език, който има три служби: Той трябва да работи, учат го да работи. После, този език трябва да чувствува, той изпитва нещата, той има директорска служба – като директор е той и проверява храните – коя храна трябва да влезе в стомаха и коя не. И всеки път той подписва. И после има друга служба: Той е оратор. Често говори отлични речи на големи стъгди[14] и разказва най-разумните работи, и след като си изкаже речта, той се скрива, скрива се в своя кабинет и казва: „Като мен друг не може да говори така." И действително, прав е. Кой друг уд може да говори така като езика? Носът може ли да говори? Той може да помирисва нещата, очите могат да ги видят, ръката може да ги пипа, но това изкуство като него никой друг го няма. В цялото тяло никой не може да прави това, което езикът прави. Следователно, той е един от големите директори, един посланик турен и с всяка дума, която той разумно говори, той донася голямо щастие и благоденствие на целия човек. Но когато този директор направи някоя погрешка, някоя дипломатична погрешка и каже нещо, което не трябва, целият народ страда – за една дума изпусната става цял източен въпрос.

Ако вие ме запитате защо сте дошли, в кой клас сте, ще ви кажа така: Вие сами ще намерите в кой клас сте. Вие още не знаете в кой клас сте. В първи клас сте били, във втори клас сте били. В третия сте били. В четвъртия сте били. Краката и ръцете ви показват, че четвъртия клас сте свършили. Вече прогимназиалните класове сте минали и сте в гимназиалните класове. Да ви кажа: Вие сте сега в петия клас. От петия се готвите за изпит, за да минете в шестия

[14] Стъгда – широко равно място между къщите, площад, мегдан.

клас[15]. Предназначението на петия клас, в който сте били, е да се сформира вашето сърце, да се превъзпита сърцето ви и следователно сте минали от света на чувствуванията в света на конкретната, обективната мисъл в света. И шестия клас, в който минавате, той е свят на съвременната човешка мисъл. И в тая мисъл има две страни: Една тъмна и една светла страна. В светлата страна на човешката мисъл всичко е ясно, предметите се виждат много ясно, отчетливо. В тъмната страна на човешката мисъл нещата са неопределени; всичките погрешки стават в тъмната страна на човешката мисъл. И затова именно при тая мисъл вечерно време вие си носете малки лампички. Трябват ви даже по две, по три лампички. Та дето минавате, трябва да осветлявате. Ако не, можете да си напакостите. Не че природата има нещо против вас, но много предмети са тъмни на пътя ви. И ако не знаете, ще дойдете в едно сблъскване. Правата мисъл има за цел да влезем във връзка, в съприкосновение с Божественото в света.

Шестият клас е клас за почивка, за развлечение. Шестият клас в света е ден за развлечение. В шестия ден е създаден човекът. Той е ден на развлечение. И хората на земята са направени за развлечение на съществата в невидимия свят. Ангелите като строят планети, слънца, системи, като се уморят, идат на земята за развлечение, разглеждат хората, с лупа ги гледат. Бутне човека и му стане приятно, че това малкото, дребното същество има грандиозни понятия за себе си. Ще ви приведа един разказ. Той е много хубаво написан от Волтер. Той малко осмива нещата. Дошъл някой си от Сириус, който е слънце от една друга система. Тръгнал той на разходка и попаднал в слънчевата ни система и като прекрачил няколко пъти, стъпил в най-

[15] Класовете през 1937 г. са предшествани от 4 начални отделения, затова питият клас отговаря на девети клас по сегашната образователна система.

големите океани и те дошли до глезените му. Ще си представите колко е голям. Океаните не били много дълбоки за него, до глезените му дошли. И като дошъл към Европа някъде си, тогаз имало една френска експедиция с параход към северния полюс. С двата си пръста той взел парахода и намерил един французин вътре, и го хванал с щипците. И като го погледнал, французинът почнал да говори. И жителят на Сириус се учудил. Той не се почудил на земята, а на французина, че макар и толкоз дребен да е, може да говори и то разумно да говори.

Това, за което ви говоря сега, то е една външна страна. Човешката интелигентност не се обуславя от величината на един човек. Защото външният свят, това е един резултат. Земята е един резултат на друг един разумен свят. Но разумността не е зависима от резултата. Разумността може да измени резултата. Резултатът зависи от разумното, а донякъде разумното се обуславя от онзи резултат. Вие живеете, имате тяло. Тялото е един резултат на вашата разумност. След като живеете 60–70 години, ще видите докъде са дошли вашите разбирания на живота.

Някои питат за музиката. Музиката е един закон, който разрешава мъчнотиите. Много мъчнотии в света музикално се разрешават. И човешката мисъл, формата на човешката мисъл е построена по ония велики закони на музиката. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не познаваш музиката. Самата Любов е най-великата симфония, която съществува в света. По-велика симфония не съм слушал от Любовта. По-велика симфония не съм слушал от знанието, което изтича от Божествената Мъдрост. И по-велика симфония от свободата аз не съм слушал. Това е цяла една музика.

Преди няколко деня аз слизам от Изгревния връх. Това беше онзи ден, когато ви говорих за влагата и ми изстинаха ръцете. Една

сестра се ръкува с мене и ми каза: „Изстинали са ти ръцете." Значи бяха студени. След пет минути казвам: Пипни ми ръцете. Те са топли. За мене не съставлява голяма мъчнотия да взема един тон. Аз в музиката имам един тон – няма да ви го кажа – и като го взема, веднага дойде топлината. С музиката във всеки момент можеш да предизвикаш топлина. Скръбен си. – Има един тон и като го вземеш, станеш радостен. Сиромах си. – Има един тон. И като го вземеш, веднага дойде богатството. Нямаш къща. – Като изпееш този тон и ще дойде къщата. Нямаш одеяло. – Като изпееш този тон, ще дойде одеялото. Креват нямаш. Той ще дойде. Дърва нямате. Те ще дойдат. Някой път тук нали се мъчите?

Сега помнете закона в музиката: Дотогаз, докато не се научим да обичаме, ние сме в света на зависимостта и ние щастливи хора не можем да бъдем. Любовта е път за щастието на човек. Но това е закон музикален. Ти няма да философстваш там, какво нещо е Любовта. Ти няма да питаш какво нещо е плодът. То е най-лесното. Няма да ти казвам начина. Давам ти един плод. И ти го изяж, без да ти разправям за всички научни проблеми, които са свързани с плода. Плодът е свързан с много проблеми. Ти не си пратен още в дадения момент да опиташ оная тайна, която е скрита в плода. Защото, ако искаш да знаеш тайната, тая тайна и първият човек искаше да угади. Какво нещо е доброто и злото. И виждаме резултата.

Ти ще опиташ живота, който плодът носи в себе си. Не питай какво нещо е музиката. Музиката носи живот. И на умрелия достатъчно е (да) му кажеш само един тон. Какво трябва да кажете на умрелия? Вие ще се намерите в положението на оная млада мома, която обичала своя възлюблен и като се оженила за него, той умрял и тя плачела край него. Аз ще му туря името Милко. „Милко, Милко, миличък, колко любовни писма ми писа ти, и ми каза, че ще ме

направиш щастлива. На кого ме оставяш? Защо умря? Ти умря, защото не ме обичаш. Ако станеш сега, Милко, като си умрял, ако оживееш, ще позная, че ме обичаш." – Той си отвори очите. Той като почувствувал в себе си, че обича, той оживял.

Защо умират хората? – От безлюбие умират. Защо оживяват хората? – От Любов. Вие искате да знаете как ще възкръснат хората. Вие чакате някой ден възкресението. Възкресението и днес ще го имате.

За какво ви говорих в неделя? Мъгла имаше. Всички водни капки се стоплиха от Любовта. Казах им: Тия деца ще ги удушите с вашата Любов. Покажете малко по-идеална Любов. Рекох на водните капки: Вие сте се натруфили. Турете си най-хубавите премени. Вие сте дошли с вашия шум, с вашия егоизъм. Не можем да видим Божествената светлина, затворихте слънцето, да не можем да го видим. Много е егоистична Любовта ви. С такава Любов умират хората. Шест деня ги арестувахте от Любов. Не само тях, но и мен. Аз не съм от ония, които умират. Мен няма да уморите, но тях ще изморите. И се разговарям с тях. Вие какво ще кажете? Вие как ще кажете: „Как сте се разговаряли?" – Разговарял съм се. Аз не вземам водата, външната страна. Във вътрешната страна на водата има два елемента: Има една дева и един момък. Двама са вътре. Два елемента. Водородът е с два крака във водата, а кислородът – с един. Сега водата е създадена, за да се създаде още един крак на кислорода. Или с други думи казано: Водородът е две третини, а пък кислородът – една третина. Кислородът дето мине, все шиканира. Дето влиза, пакост прави; той поддържа горенето. Като се скарат двама души, той духа; той всичко гори навсякъде.

Сега, щом си недоволен от живота, с един крак си. Щом си доволен, с два крака си. Щом си недоволен от живота, ти си с два

крака и с една ръка. Щом си доволен от живота, ти си с два крака и две ръце.

Това е великият квадрат, върху който е построена цялата земя. Цялата земя е построена върху квадрат, върху четири добродетели: Върху добродетелта на краката и върху добродетелта на ръцете. Значи на земята имате един активен живот: живот на движение и живот на работа. Целият живот е труд; работа е това.

Сега може би като ученици ще искате да знаете: „Като свършим първи клас, какво ще правим?“ – Ще влезете във втори клас. – „Като свършим втори клас, какво ще правим?“ – Ще влезете в трети клас. – „Като свършим трети клас, какво ще правим?“ – Ще влезете в четвърти клас. – „Като свършим четвърти клас, какво ще правим?“ – Ще влезете в пети клас. После 6 клас, седми. И като свършите седми клас, ще напуснете земята. Още един клас ви остава, за да напуснете земята. „Тогаз?“ – Не питайте за тогаз. Пита ме някой: „Като умре човек, къде отива?“ – В другия свят. Той казва: „Къде е другият свят?“ – Ето как трябва да разсъждавате: Пита ме някой: „Къде е светлината?“ – В този свят. – „Защо не я виждам?“ – Защото очите ти са замазани. Какво трябва да стане с очите ти? Трябва да измиеш очите си, за да видиш.

Светлината се проявява на земята, но тя не иде от земята. Тая светлина, която има, е едно отражение от слънцето. Светлината на самото слънце пак е едно отражение. Няма да говорим сега много подробно, за да не се оплетем.

Светлината на земята е едно отражение. И светлината на слънцето е едно отражение. Между това слънце и истинското слънце има едно тъмно слънце, което поглъща всичката светлина. Има слънца, които са тъмни. Това слънце черпи своята сила от тъмното слънце, а пък тъмното слънце черпи своята сила от истинското

слънце. Най-първо светлината иде от истинското слънце в тъмното слънце и после светлината на тъмното слънце се превръща и идва в нашето слънце и от последното – на земята. Тъй че ние имаме сега четвъртата светлина.

Вие сте в четвъртия клас, който донякъде сте разбрали. И петия клас, и шестия клас сте учили, но не сте разбрали тяхното съдържание. В бъдеще ще имате да правите коментарии. Какво се учи сега в петия клас по математика?

(Коренуване, системи уравнения.)

Търговските сметки как се уравняват?

Считайте живота за едно училище. Да ви интересува. Животът конкретно трябва да ви интересува, тъй както един ученик по музика се интересува от музиката. Като му дадат първия тон, учителят му пее: „До“, той да го научи тъй добре, че където и да бъде, този тон да го различава. Ако му изпеят „до“, той да каже, че е този. Дето и да го чуе този тон, той да знае, че е „до“. Вие пеете, но малцина от вас могат да различават тоновете.

(Учителят пее: „Драго ми е!“)

Кой тон е?

(Учителят пее: „Скръбен съм!“)

Кой тон е?

(Учителят пее: „Пари ми трябват! Болен съм! Скъсаха ме!“)

Когато ми говорят, аз веднага превеждам на музикален език. И лесно се разрешават въпросите. Уравнения има. Веднага знам защо са го скъсали. Зная слабата му страна.

У вас има едно желание: Господ да ви прати един ангел от небето, който да ви ръководи. Имате високо понятие за себе си. Ще дойде един ангел, той е едно същество разумно, той ще ви учи най-първо. Той ще хвърли известна светлина. Ще ви запита: „Знаеш ли да

пееш?“ – „Мен не ме интересува пеенето.“ – „А какво?“ – „Мен ме интересуват парите.“ – „Но ти знаеш ли свойствата на парите, на златото? Кой тон има златото?“ Толкоз като обичате музиката, знаете ли кой тон има златото? Среброто има друг тон. Със среброто всякога можете да координирате някое разстройство, което имате във вашия организъм. А пък можете да дадете на живота си посока само със златото.

Минавам сега в една особена област. Не само това злато. Първичното злато, който е влязъл с първия лъч, който е минал през първото слънце, през тъмното слънце, през това слънце и е дошъл на земята. Четири качества има това злато. Трябва да знаете качествата на онова злато, което е носител на живота. Има едно злато, което е минало през тъмното слънце. Заради това слънце хората се убиват. И после идва разкаянието на този, който е убил. Като дойде на земята, човек казва: „Да си поживеем и да бъдем добри.“ Значи онова злато иска да ни направи добри. И ако ние не разбираме какво нещо е златото, ако не знаем да употребяваме златото за това, което трябва, тогаз ние не можем да постигнем това, което желаем в света. И когато Бог ти даде злато, ти трябва да разбереш доброто в златото и това добро да го възприемеш и да го внесеш в своя организъм. Ако аз съм на ваше място, ето какво бих направил: само че ще ви туря в едно заблуждение. Аз не искам вие да го правите. Ето какво аз бих направил: Аз бих отишъл да намеря самородно злато. Да кажем, един грам самородно злато. Не десетина грама. Само една частица самородно злато, да тежи приблизително един грам. И като се намеря в неразположение, ще го туря в 10 грама вода и тая вода ще я изпия на 10 пъти и въпросът ще се свърши. Хомеопапично лекуване ще имам за всичките работи. Намеря се в затруднение. – 10 капки. Скарал съм се с някого. Не мога да се примиря. – Ще изпия 10 капки и

ще се примирим. Някоя болест дойде. – Като изпия 10 капки и болестта, и всичко друго е разрешено. Че какво нещо е магията? – Магията е знание, магията е разбиране на елементите в света в тяхната първичност. В света съществува само един елемент и този елемент е Любовта. Тя е първичният елемент. Но в нея има хиляди, милиони елементи, а не само 80 и нещо, както казват химиците. Това е един елемент, от който милиони и милиарди елементи са произлязли. Даже и ангелите не ги знаят тия милиарди елементи и ние сега знаем само 80 и няколко елемента. Първият елемент е Любовта. Вторият елемент е Божествената Мъдрост. Третият елемент е Божията Истина. От Любовта е излязъл животът. От Мъдростта е излязло знанието. От Истината е изляла свободата. Третата категория: Какво е излязло от живота? Какво е излязло от знанието? Какво е излязло от свободата? Оттам се раждат три категории по три. После пак се подразделят по-нататък на по три. Деление става. И това не е нищо друго освен проявление на ония елементи, които функционират в разните области на Божествения живот. Засега работят в нашия живот известно количество елементи, и като се повдигнете в една по-висока степен на развитие, ще влязат други нови елементи, за които тепърва ние се приготовляваме. В духовният свят само по себе си всяка една душа е един елемент. Всеки един дух е един елемент. Всеки един ум е един елемент. Всяко едно чувство е един елемент. Всяка една постъпка е един елемент. Тая ваша постъпка може да не важи за вас нищо, но за друго същество вашата постъпка може да съставлява цяла една възможност за неговия живот.

Та онова, което трябва да остане в умовете ви, е следното: Пътят за човешкото щастие е добродетелта. А възможността за добродетелта е Божествената Любов. Това трябва да го знаете в сегашния ви живот. Пътят за добродетелта е път за вашето щастие, а пък за да се постигне

щастието ви по този път, Любовта е, която ще ви даде възможност. Добродетелта е пътят, а пък Любовта е засега една от възможностите и ако нямате тая възможност, не можете да имате и пътя. Защото добродетелта е произлязла от Любовта. Та всеки от вас трябва да знае дали върви по пътя на добродетелта. Това трябва да бъде строго определено във вашето съзнание. Пътят ви път на добродетел ли е? И възможността, като вървите по този път, пътят на Любовта ли е? И тогаз ще имате щастието. В бъдеще ще го имате. И сега всеки ден ще имате това, което Бог е определил за вас. Бог е определил много блага, които само по този път и по никой друг начин не можете да ги възприемете. Искате да станете музикант. Само по пътя на добродетелта и Любовта можете да станете. Искате да станете красив, богат, силен. Каквото и да искате в света, пътят трябва да бъде добродетелта, а пък възможност за да имате, трябва да имате Любовта. Значи Любовта отвън трябва да действува върху вас, в съзнанието ви да действува.

Сега не се смущавайте. Може би ще кажете: „Тая е тъмна работа." Не се смущавайте от тъмната работа, защото първата светлина, която излезе от първото слънце, стана тъмна, после стана светла, и тук стана едно отражение.

Не се смущавайте. Невежеството за какво е възможност? Щом не знаете, имате възможност да придобиете знание. А пък щом придобиете знание, имате възможност да го приложите. А пък щом го приложите това знание, вие ще имате една възможност да влезете в пътя на добродетелта и на Любовта, за да постигнете щастието, защото крайният идеал на земята, в земния живот, е щастието. Всички ние търсим щастие в света. Ако сте нещастни, аз се радвам, че сте нещастни, понеже сте кандидати за щастие. Ако сте бедни, радвам се, защото сте кандидати за богатство. Ако сте невежи, радвам се,

понеже сте кандидати за знание. Ако сте влюбени, радвам се, защото сте кандидати за Любов. Ако сте в злото, радвам се, защото в злото виждам възможността за доброто. В сиромашията виждам възможността за богатството. В невежеството виждам възможността за знанието. Във всичките противоречия на живота аз виждам възможността, която Бог е вложил в моята душа и в моя дух. И казвам: Същата възможност е и за вас. Във всичките противоречия на живота виждайте оная възможност, която Бог е вложил, за придобиването на вашето бъдещо щастие.

Сега Христос казва на своите ученици: Досега нищо не сте просили от Отца, но сега просете и просете в мое име. Просете в името на Любовта, просете в името на доброто. Просете!

Ако вие следвате по този път, всичко ще получите. Няма изключение. Сега искам всички да вървите по пътя на добродетелта. Не че не сте добри, но сте невежи. Не е лошо, че сте невежи. Но искам да станете учени. Сиромаси сте, но искам да станете богати. Сега не разглеждам, че сте лоши. Лошевината е една възможност да бъдете добри.

Сега приложете!

Има някои братя, които са се замръчкали в черната светлина. Търсят тяхното мнение за кръста. Че кръстът, това е добродетелта. Кръстът – това е Любовта. Като ми кажат: „Кръст“, аз разбирам доброто, аз разбирам Любовта. Като ми кажат „кръст“, аз разбирам доброто. Като ми кажат „кръст“, аз разбирам Любовта. Като ми кажат „кръст“, разбирам приложението, пътя на спасението. Кой не вярва сега в кръста? Че как ще вярваме в кръста? Като сме сиромаси, ще вярваме ли в кръста? Като сме богати, ще вярваме в кръста? Като сме невежи, ще вярваме в невежеството, но като преминем в знанието, вярваме в кръста.

Няколко души, които останаха долу, те са дежурни сега. Тия, които са в тъмнина, събудете ги, идете им внесете светлина. Как ще внесете светлина в тях? Колкото души има такива, да ги просветите. Ами как ще ги просветите? С дърво ли?

Отче наш.

Беседа, държана от Учителя на 11 август 1937 година, сряда, 5 ч. с. Небето чисто синьо. Слаб вятър. Времето меко. Изгрев в 5 ч. 27 м. Молитвения връх при Рилските езера[16].

[16] Тази беседа я има и в поредицата „Общ окултен клас“ от съответната година.

ХАРМОНИЧНИ И ДИСХАРМОНИЧНИ СЪПОСТАВЯНИЯ

На поляната под Харамията, до езерото на Чистотата. Преди гимнастиките.

В планината трябва да имаш чиста мисъл. Щом нямаш чиста мисъл, ще има бури, ветрове, гръмотевици, градушки, дъждове. Ще стане цяла реакция. Ще се промени времето. На Мусала дойдоха една година туристи, които ядоха месо, пиха вино и дойдоха гръмотевици и дъжд. И те избягаха. Планината е единственото място, дето човек може да научи какво нещо е чистота.

Ние хората искаме панорами. Де ще намериш по-хубава панорама от тая тук. На киното може да видиш, но знаеш, че не е реално това, което виждаш. Пък тук е по-близо да реалността. Природата от хиляди години ни дава разнообразни филми за хората, за мушиците. Ако дойдеш тук през зимата, ще има друг филм.

(Една сестра намерила един лев по пътя.)

С това искат да ви кажат, че една мярка трябва да имате, а не две мерки. Защото домашните ние мерим с една мярка, а външните с втората мярка. И ние като отиваме вън и нас ни мерят с втората мярка. Втората мярка приложи на себе си, а пък първата мярка – на другите. Разрешението е там.

Вземете един болен човек, той има удобства, всички му слугуват, с автомобил ходи. Обаче вие излизате на планината без никакви слуги. Кой повече печели? Ти, макар и без автомобил и без слуги, ще спечелиш повече. Един ден тук ще има направени пътища, по тези

места ще вървят автомобили до Дамга[17]. В бъдеще вие ще се спущате тук с парашути от аероплана. Много смели хора се изискват за това. Тези, които се качват на аероплана, добиват известни качества, известна смелост, която после се предава и на тези, които не се качват на аероплан. Това става по закона на скачените съдове. Авиатори имат смелост и голяма самоувереност. Не е лесна работа на 5-6 и повече хиляди метра височина, до седем хиляди метра може да се качиш, както си. Но над 7 хиляди метра трябва да приложиш изкуствено дишане.

(След гимнастиките насядахме на поляната.)

Едно правило помнете: Не обличайте новите дрехи върху старите. Старото изхвърлете, не го обличайте. Всичката погрешка е там, че хората обличат [...]. И от природата се научете едно нещо. Тук се учи закона на търпението. Едно камъче тук, за да се откъсне, ще чака хиляди години, за да дойде голяма буря да го откъсне. То е неговото освобождение. То, като се откъсне, чувствува нов живот. Някое камъче е чакало голяма буря или дъжд или порой, че да го задигнат. То е неговото благословение. Рекох, някой път като дойдат изпитанията, те са пороите, ветровете, да ви подвижат. Вие считате всички тия Божии блага за нещастие за вас. Неразбиране е това. Бог е създал света и всичко е хубаво. Нашите работи са добри. Ние, като направим нещо, е добро. Да кажем, един човек е невежа. Добро е. Ако е учен е по-добро. Един човек е лош, добро е. Ако е добър, по-добре. Всичките неща, които правим, са добри. Който се жени е добре, но който не се жени е по-добре.

Разбирайте, женитбата е едно човешко учреждение. Любовта е Божествена. Не свързвайте тия две неща. Женитбата е човешки порядък. Щом двама души се обичат, това е Божествено. Не се

[17] Връх Дамга, познат още и като Вазов връх.

бъркайте в Божествените работи, не събаряйте Божествените работи. Дето има любов, не се бъркайте, не разисквайте върху Божиите работи, защото вашето добро не е толкова голямо. Вие не сте създали света, не се грижете, Господ за всичко се грижи. Когато двама души се обичат, не се месете в техните работи. Оставете Господ да се разправя. Вие се къпете в тяхната вода, дишате техния въздух, ядете техния хляб, пиете тяхната вода. Щом дойдете до човешкия порядък, бъдете разумни, работете малко настрана, понеже има взривни вещества, барут има, може да се пукне някоя бомба и може ръката, кракът да отиде.

Някои искат да чувствуват Бога конкретно. Ти когато обичаш някого, то е Бог в тебе. Ти чувствуваш най-първо Бога в себе си. Бог казва: „Този човек ще обичаш, аз съм там." И другият и той търси, и нему Господ казва: „Аз съм там, ще ме обичаш." Обичат се двамата, Господ взема, те вземат да обявяват. Те се хващат за ръка, отиват да работят. Те не седят прегърнати. Те тръгнат, намерят още двама, тези четиримата – осмина, осмината – шестнадесет и така се увеличават, вървят всички. Това е Божественото. Щом се спрат на някое място, в някоя локва, то е човешки порядък. Нито се вли[ва] нещо в тази локва, като дойде дъждът, ще донесе тиня, че е Божествено благословение. Божествените работи имат втичане, отвън иде животът и отвътре има живот.

Рекох, новото нещо. Днешният ден е най-доброто, имаме едно ново съзнание, което Бог ни дава. Доволни ли сте? Небето сутринта беше ясно, но отпосле дойдоха мъглите, да не би да ни изгори слънцето. Те туриха малко мъгли, казват: „Тия деца да не ги опърли слънцето, трябва малко мъгла." Вие се уплашихте, че ще вали дъжд, казват: „По-високо да вдигнем мъглите, започнаха да ги притесняват, уплашиха се от мъглата, за десет деня започнаха да губят вяра в нея."

Както виждате се дигнаха и небето е синьо, с малко облаци. Пък онези, които живеят над вас, те през облаците, през тия отвърстия гледат какво правите. Казват: „Ние се радваме и вие се радвате на Божиите блага. Вие търсите Господа.“ Този Харамия кой го е турил тук? – Бог го е турил. Направил един паметник тука. Едно време на него се качваха проповедници, наричаха ги „харамии“. Те като видят, че минават богати хора, казват: „На вас богатството не ви трябва, тебе богатството те спъва да идеш при Господа, дай парите, вървете при Господа.“ Проповедници, които на дело проповядваха, обираха хората. Понеже сега няма много богати, те си заминаха, казват: „Няма нужда от проповеди.“ Сега сиромасите се качват горе. Аз не съм се качил горе, не зная как се проповядва. Този занаят не искам да го уча. Не съм се качил да видя, какво са проповядвали, какви са библиотеките, какви са архивите. Щом се качите горе, иде страх да не би да паднете. Защото ако разгледате Харамията – „мия“ значи „чистя“. И те са чистили богатите. Сега ние пеем „харно ми е“. Когато дойде една болест, едно страдание, една промяна в живота, то е: „харно ми е“.

Благодарете на Бога, понеже днес ни дадоха доза от чист въздух, какъвто не е бил дишан. Особено течение имаме. Не всякога се случва така. Ако дойдат други, лоши хора, веднага туй течение ще се смени, остава обикновеното течение. Сега дяволът, като слизате долу, ще каже: „Туй вярно ли е, което се каза?“ Той е философ от първа категория. Туй проверете, ако не е така, тогава. Дяволът той няма дума за любовта. За любовта няма дума, понеже не я опитал. Не знае, какво е любов. Следователно той има съвсем изопачено схващане. Той за любовта никакъв авторитет няма. Сега се учи на това. Той е първокласен невежа. В другите работи е много учен, но за любовта и малките деца знаят повече от него. И ще дойде този глупак да ви учи

какво нещо е любовта. Разбира се аз казвам туй, че той не знае, той досега никого не е научил. По околен път като влезеш в Божия път, като не може вече нищо да ти направи, като влезеш в Божия път, казва: „Благодари, че аз те вкарах в този път, благодари на мене, ако аз не бях, ти никога не би влязал.“ Туй е единственото нещо, че те вкарал. Право е, но защо те е вкарал е въпросът. Той, като ти каже: благодари, че те вкарал и му кажи: довиждане. И той споменава името Божие. Той споменава името Божие и държи ръката на сърцето си, вярва в туй, което сърцето му говори. Някой ако го попита, ще каже: „Друг Господ освен мене няма.“ Той, като ти одере кожата, казва: „Аз те създадох, аз мога да ти одера кожата.“ Като те одере, казва: „Аз ти дадох тия пари, какво ще кажеш?“ Дойдеш, раздвоиш се в себе си. Като дойде истинският Господ, казваш: „Този или другият?“ И двамата седят в ума ти.

Той Господ като дойде, той съвсем друг език има. Той даже съвет дава, казва: Всичко е добро на земята, но все трябва да се тури една реформа, дава мнението си, какъв закон, какво нововъведение. Пък той ги знае. Никога не се хваща. Досега дяволът е направил само едно престъпление, досега в друго не са го хванали. Само като осъдиха Христа него държат отговорен. Казва: „Навях си бела на главата.“ Един човек са осъдили, екзекутирали го без никаква вина. Той иска да доказва, но като иде там, казва: „Как ще оправдая тази работа?“ Сега той мисли как да се оправдава. В оправдаването на другите работи донякъде докарва, но има едно престъпление, за което той не знае и казва: „Как седи тази работа?“ От две хиляди години той все мисли, понеже се е завело дело против него и той мисли какво да говори, като го съдят, как да пледира, как да се защищава.

Този Елифас Леви той дава един анекдот един окултен анекдот. Понеже вече на Христа му е дадена власт и на Небето и на Земята,

дяволът, като се обезсърчил, че отишъл на голяма канара, замислил се, казва: „Тия хора вече мене не ме слушат, а аз ги научих, всички станаха самостоятелни, сега каквото им кажа, не правят.“ Той каже да направят едно престъпление, никой не го слуша. Видял Христос иде към него и казва: „Много късно идеш, преди две хиляди години аз можех всичко да ти дам, животът е друг, мене не ме слушат.“

Сега дяволът се е обезсърчил. Туй обесзсърчаване, което чувствувате в себе си, то е на дявола. Всякога, когато чувствувате една тъга, тя е на дявола; всякога, когато чувствувате в себе си един гняв, той е дяволски, той се гневи, защото гледа на миналото. Всичкото опако, каквото вие преживявате, то е на дявола. Хубавото, което преживявате, то иде от Христа. Хубавото, любовта, вярата, кротостта, въздържанието, то е Божественото. Та ние живеем един двоен живот: състоянието на дявола и състоянието на Христа. Дяволът всеки ден скърца с зъби, казва: „Отиде тази работа, не може да се повърне назад, какво ще се прави!“ Ти казваш: „Какво ще се прави, аз остарях вече, отиде младостта, да бях си поживял. Едно време на млади години отиде, пък сега никой не ме слуша“ Дяволът се пържи в тебе. Рекох, когато той се пържи, вие мълчете. Питайте го: „Как ти дойде тази беля на главата?“ Той не обича да си разправя историята. Вие го изолирайте от себе си, сега вие влизате в неговото положение и почвате да го утешавате. Ако остане на вас, вие да утешите дявола.

Сега ви давам една разгадка, на какво се дължи вашето мъчение, което го имате. Таман дяволът ти казва: „Едно време и аз бях като тебе, но сега закъсах, така и ти ще закъсаш.“ Защо ще закъса? Той не върви по Божия път. Казва: „Едно време закъсах, ще закъсаш и ти. Хич не очаквайте нищо в този живот, няма нищо. Защото няма нищо добро.“ – Защото не върви по Божия път, върви по своя си път. Той ти говори чрез хората, говори ти и чрез баща ти, чрез майка ти, чрез

брата ти, чрез сестра ти. Казва: „Що си толкова глупав, що не си уредиш живота?“ Той е щедър на съвети. Но той ти говори и вътре в тебе. Сега вие да не отидете да му кажете. Той ще ви пита: „Какво ви казаха там, какъв беше разговорът, аз се интересувам. И аз искам да тръгна в този път.“ Затворен е той, не чува, всичките слушалки са затворени. Той само предполага, догажда. Но той сам нищо не може да чуе. Ако хората му отворят и му дадат своите слушалки, само тогава може да чуе. Но другояче не му е позволено. Всеки човек, който е дал на дявола своята слушалка, ще го държат отговорен. Невидимият свят го държи отговорен. Всичките хора страдат, защото са дали своите слушалки на дявола. Той, дето слуша, все ще направи една пакост. Не може да не направи пакост. Пуснаха го в райската градина, направи една пакост. Той, като отиде, казва: „Искам да видя Божествената градина.“ И като влезе там, заинтересува се по околен път. Той наруши гостоприемството, което му дадоха.

Той е същия анекдот дето откраднаха красивата Елена, тя е тази повест за рая. Той открадна Ева, нищо повече. Той открадна дъщерята на Адама. Адам, дето излезе от рая, отиде да търси дъщеря си, той отиде подир нея, да я спасява. Един паралел има в гръцката митология и разказа за рая. Тъй както гърците описват своята митология, има нещо вярно в далечното минало. Като дойде дяволът, все ще задигне някоя ваша дъщеря или някой ваш син. Разбира се, в окултната наука човек трябва да разпознава езика на нещата. Той трябва да разпознава свойствата на езика. В думите има известни елементи, които са взривни. Човек, като започне да изучава химията, ще види, че някои вещества са опасни, взривни са, човек трябва да бъде много учен да ги пипа. Някои искат да изучават магията. Опасна наука е магията, понеже всяка дума в магията има динамическа сила.

Ако не знаеш как да боравиш, ще си създадеш хиляди злини и на себе си и на другите.

Затуй ние туряме пътя на Любовта, той е безопасен път. Единственият безопасен път е пътя на любовта. За всички други пътища трябва да има знание. И при това такива, каквито боговете имат, такива знания трябва да има човек. Благодарете сега. Вижте облаците как са застанали и те. Вие гледате цяла картина. Как са нагласени гледайте.

За пример вие виждате фотографията на майка си, нали се радвате. Вие същинската майка чувствувате, но лицето не е още там. То майката е там, но лицето не представя още майката. Майката ще пита, дали сте вие нейната дъщеря, ще пита. Казва: „Не прилича." Изгубили се основните черти, с които да те познава. Нали казва псалмопевецът, че Бог се возил на колесница на облаците. Каква идея имате вече? На облаците се носил Господ. Значи облаците може да се съберат и да се излеят в дъжд, веднага ще се образува една дъга. Но то е разгадката на живота, която е скрита в водата. Ако ти не можеш да станеш червен, ако ти не може да станеш портокален, ако ти не може да станеш жълт, ако ти не може да станеш зелен, ако ти не може да станеш син, ако ти не може да станеш тъмно син, виолетов, ти нищо не знаеш.

Ти ще купиш червена дреха и ще туриш. Ето За пример , някой от вас носи бял цвят. Белият цвят показва, че животът ти е станал еднообразен, искаш туй еднообразие да го дадеш навън, да дойде разнообразието. Белият цвят иска разнообразие, да се разложи светлината, да дойдат различните цветове: син, червен и т. н. Да се премахне еднообразието. Някоя сестра носи син цвят, значи този цвят тя има повече, дава го навън, на нея не е потребен. Тя в своите стари вярвания се е обезверила. Казва: „Други нови искам." И тя си има

стари вярвания. Аз ви тълкувам по цветовете. Новото аз гледам по дрехите ви, не по лицата. Виждам животните, птиците навсякъде имат вкус. Птиците имат хубави дрехи, някои са облечени в много хубави дрехи. Те са предметно учение. Птиците са изложение от невидимия свят, да мислят хората, защото с своите крила, с своите краски произвеждат известен трепет в въздуха, който на хиляди километри се предава. Човек, който е чувствителен, схваща този трепет. Бог облякъл райската птица така, че и царицата не е така облечена. Защото всеки цвят, който излиза, то е цяла йерархия от разумни същества, които се занимават с този цвят. В червения цвят има хиляди нюанси. Всичките ония съединения, които стават с другите цветове, съставляват една специфична област. Не може да бъде щастлив човек, докато не знае свойствата на червения цвят. Това е външната страна на червения цвят. Има и вътрешна страна.

Вчера имаше една леща, с която гледаха. Ако гледате през червено, ще видите, какъв цвят дава на нещата. Някога и с вас се случва. Влезе една тъжна мисъл и веднага се изменя цялата перспектива. Затуй трябва да се изучава аурата на цветовете. Всеки един цвят си има аура. Че цветовете, които виждате в дъгата, не е всичкото там. Трябва да изучавате аурата. Аурата не я виждате. Имате червен цвят, като погледнете [през не]го не може да видиш дъгата. Като погледнете дъгата, чувствуваш радост. Под аура разбираме проявата на един цвят, как той се проявява. Светът е пълен с знание, но повърхностно. Някои говорят за цветовете много повърхностно. Като кажеш: „червен цвят“, то е повърхностно говорене. Всеки цвят има своя динамична вътрешна страна, проявление на цвета. Червеният цвят е на живота, на борбата. Ти само с червения цвят може да воюваш. Настройват се, възбуждат се. Комунистите са религиозни хора на най-низка степен на живота. Комунизмът е религия на най-

нисша степен, но на широк кръг да даде, да има в какво да вярват. Комунизмът е религия на трезв живот: не пушат, не пият и те турят редовен живот. Комунизъм в къщи – на друга основа, те са го разбрали навън, в дома не са го разбрали.

Значи в дома трябва друга религия. Семейните хора трябва да имат друга религия. На семейните хора обикновената религия не може да помогне. Особена религия трябва да има за тях. Най-първо тази, която е негова другарка, той мисли, че е мъж и то даровит, тя да го счита гениален. Щом изгуби това из ума си, тя го счита прост, не може да живеят. Също така и той. Дотогава докато мисли, че жена му е гениална, щом тя мисли, че е невежа, не може да живеят. Жената като слънцето да грее, да не напуща своя свят, да дойде в света на мъжа и мъжът да работи отдалеч, да си приказва с жена си, да не напуща своя свят. Ако Земята иде на Слънцето, ще се стопи. Сега отдалеч тя обича Слънцето и Слънцето обича Земята и съществата, които живеят на Земята и Слънцето и те се обичат. Вие искате Господ да дойде и да оправи живота. Вие искате конкретно да го познаете. Ще ви приведа един пример. Вземете един копой, едно от тези ловджийските кучета. И един час може да е минал и хиляди хора може да са минали по пътя, по който е минал неговия господар, но той познава по стъпките си своя господар. Ако едно куче, с своето обоняние, може да намери господаря си накъде отишъл, как ти с своя ум да не може да познаеш и да намериш Господа накъде отишъл, да не може да намериш Този, в Когото живееш и Който живее в тебе.

Беседа, държана от Учителя на 11 август [1937г.] на поляната при Езерото на Чистотата под Харамията.

ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА

„В началото бе Словото“

Отче наш

Ще кажа едно изречение. Има четири правила, които човек трябва да пази. Четири неща трябва да имате пред вид.

Пази свободата на душата си!

Пази силата на духа си!

Пази светлината на ума си и

доброто на сърцето си!

Пази тия четири неща. Това е музика, това е изкуство, това е богатство, това е сила, това е всичкото на човека. Ти не може да имаш любов, ако нямаш тия четири неща. И учен човек не може да бъдеш, умен не може да бъдеш, ако нямаш тия четири неща. Ти не може да бъдещ човек, ако нямаш тия четири неща. Сега някой казва: „Аз искам да бъда добър.“ Че за да бъдеш добър, ти трябва да бъдеш свободен, трябва да имаш свобода на душата си. Трябва да пазиш свободата на душата си, трябва да пазиш силата на духа си, светлината на ума си и доброто на сърцето си. Някой отрича, дали има душа или не. Щом си свободен – имаш душа, щом не си свободен – нямаш никаква душа. Отричаш духа. Щом имаш сила – имаш дух; щом нямаш сила – нямаш никакъв дух. То е категорично. Отричаш светлината – ти нямаш никакъв ум. Имаш светлина – имаш ум. Нямаш светлина – нямаш никакъв ум. Отричаш доброто – отричаш сърцето. Щом нямаш добро – ти нямаш никакво сърце.

Какво нещо е тогава човек, който няма душа, който няма дух, който няма ум, който няма сърце? Какво е такъв човек. Казвате: „Защо аз изгубих, защо не съм разположен?“ – Защото си изгубил свободата. Не си пазил свободата на душата си. По някой път вие обвинявате дявола. Дяволът е дух. Дявол значи дух. В какво седи лошавината на дявола? Понеже дяволът, като дух, духа. Ако имаш нещо в ръката си, издухва го, занесе го, ограби те. Ни най-малко не е имал пред вид да те ограби. Като си го държал отворено, харесал го, взел го. Защо не го държиш затворено. Ако имате един парфюм, ако някоя модна дама има парфюм, извади го отворен, когато духа вятър, той ще се изпари. Той казва: „Понеже е много хубав, чакай да понашаря всичките моми с него.“ Парфюмът нали е за лицето. Казва: „Ако е хубаво, нека всички лица да се нашарят.“ Той, като извади парфюма из кутията, казваш: „Отиде този парфюм.“ Де седи злото, че в кутията няма прах?

Сега да дойдем до разсъжденията: Ти може да мислиш, ако имаш свобода. Може да мислиш, ако си силен, защото мисълта ти трябва да се движи, тази мисъл трябва да има простор, трябва да има земя. След туй трябва да бъде[ш] силен. Силата подразбира движение. След туй светлина трябва да има. Трябва военна сила да завлада всичко. Светлината отива да завлада света. Предназначението на твоя ум е да завлада всичкото. Сърцето отива да възстанови ред и порядък. Доброто е то. Вие страдате, защо? – Защото не сте свободни. Слаби сте, защо? – Защото не сте силни. Препъвате се, защо? Защото нямате светлина. Сиромаси сте, защо? – Защото нямате доброто. Човек, който е сиромах, показва, че е изгубил доброто, не е пазил доброто на сърцето си. Който осиромашее това показва. И човек, който изгуби своята радост, значи загубил своя светилник, загасил светлината. Човек, който се е разболял, показва, че е изгубил своята

сила, не е пазил силата си. Който стане роб на какъвто и да е навик, не е пазил свободата на душата си.

Четири неща ни е дал Бог, които всеки един от вас има. По четири неща имате и вие седите и сте недоволни от живота и очаквате нещо повече. Питам: когато вие постъпите в едно училище, какво може да ви даде вашият учител. Някаква нова глава може ли да ви даде? – Няма да ви даде. Някакви нови очи ще ви даде ли? – Не, същите очи ще имате. Нос ще ви тури ли? Някоя нова уста, ръце, крака нови ще ви даде ли? Нищо няма да ви даде. Какво ще ви даде този учител. Този учител ще раздвижва пред вас въздуха, само ще усещате неговото ухание, нещо ще се докосва до вашите уши. Всичкото знание е, че ще видите, че той си маха ръцете, обръща се на една – на друга страна, наляво – надясно. Някой път на черната дъска нашари нещо, затрие го, пак нашари друго, пак го затрие. Направи някой опит, получи някой невидим елемент, ще говори за кислорода, за водорода, изгори, скрие го, ей такива работи. Питам: какво ще научите вие? Ако разглеждате един велик художник в какво седи неговото величие. Взел една четка, бои и току само цапа. Ако не разбирате – цапа, но в какво седи всичката сила и красота на един художник? Силата и красотата на един художник седи в неговите картини, да поставя линиите на място.

Следователно художеството е художество на линиите. В какво седи величието на един музикант? Той пък определя трептенията на тоновете. Трептенията той ги определя с духа си. И тогава какъв е тонът на доброто в света? От музикално гледище какъв е тонът на доброто? Свободата е едно произведение. Свободата е произлязла от Истината. Следователно свободата, това е най-високия тон. Това е „си“ в гамата. Какво разбирате под думата „си“? Ако вземете думата „си“, то е съвпадение, тя има две значения. Това си ти. Като говорим

„си“, какво подразбираме? Че имаш нещо. Ти си вече богат човек. Ти си умен човек; ти си си – силен човек; всичкото си, си, си. Вие казвате „си“. Аз, като кажа „си“, подразбирам, че зная работите какви са. Привикнал съм. За да дойда до „си“, през седем сита съм минал. Минал съм от „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. Значи всеки човек е „си“, когато има нещо на разположение. Следователно когато съм свободен, аз съм „си“; когато имам сила, аз съм „си“; като има светлина, аз съм „си“; като имам доброта, аз съм „си“. Изгубя ли, никакво „си“ не съм вече. Изгубиш гамата.

Та рекох, свободата е за душата. Без душа ти свободен не може да бъдеш. Силата е за духа, без дух ти силен не може да бъдеш. Светлината е за ума. Без ум ти светлината не може да имаш. Доброто е за сърцето. Без сърце ти добър не може да бъдеш. Сега искам тази сутрин вие да прегледате всичките имате ли свобода на душата си, пазите ли я. Ще трябва да я прегледате. После да прегледате силата на духа си, имате ли силата на вашия дух. Имате ли светлината на вашия ум, имате ли доброто на вашето сърце. Питагор в своята школа учил учениците си на числата до четири. Те са знаели свойствата на тия числа – от едно до четири. Под думата „едно“ Питагор разбирал, че трябва да бъдеш твърд, нищо да не може да те помръдне. Като хванеш нещо, цял свят да се събере да те изпъди, да не може да те изпъди. Туй той подразбирал под „едно“. Под думата „две“ Питагор вече разбирал движението, той разбирал водата. Като вода ти имаш туй качество, при най-малкия наклон да слезеш да се движиш и малко да се запознаеш с окръжаващите хора. Да покажеш, че си жив. Двете показва, че сам може да се движиш и сам може да бъдеш господар на себе си. Туй разбирал Питагор. След туй под „три“ Питагор разбирал разширение, разбирал въздух.

Значи в числото „едно“ имаме твърда материя, която има едно напрежение. В водата имаме две напрежения. Защото като твърди телата имат едно напрежение, тежестта им е долу в основата. В водата напрежението е в основата и настрани. В въздуха има в три посоки напрежение. В светлината има в четири. Под числото „четири“ Питагор разбирал светлината, която има напрежение в четири посоки.

Та рекох, ако човек няма свойството на твърдата почва да бъде устойчив; ако няма свойството на водата, която тече, да е подвижен; ако той няма свойството на въздуха да се разширява и ако няма свойството на светлината за прониква, защото четвъртото свойство на светлината е, че тя прониква, вие няма да разбирате живота. Когато проникваш един предмет, ти ще заучиш предмета, осветил си го. Ти не може да осветлиш един предмет, ако не го проникваш.

Може да дойде някой при вас и да ви каже, че най-новите открития в света са, че намерили, че няма никакъв Господ. В старо време казват: „И рече безумният, че няма Господ.“ Какво показва, че няма Господ. Изгубили са светлината на ума. В тъмнината може ли да предадеш знанието? Следователно ние даваме гражданство на невежеството. Робите, умрелите хора ние ги наричаме учени. Това са модерни говеда. Да, безбожието е модерно говедарство. Силна дума е, ако намеря по-силна дума, бих я казал. Модерно говедарство е безбожието. Следователно ако искате да бъдете говеда, нямам нищо против. Значи едно време човек е бил говедар, нямал никакъв ум. Господ го взел от говедарството, пък му турил ум и го направил не говедар, но го освободил от говедарството. Преди да беше го създал, човек беше говедар, в никакъв Господ не вярваше. Като го създаде, Господ му каза: „Ще помниш, че имаш Господ, който те създаде.“ И в какво седи качеството на един син или на една дъщеря? Дъщерята да

познава майка си, че има майка. Дъщеря, която не познава майка си, тя е говедарка. Син, който не познава баща си, той е говедар. Под думата говедарство разбирам човек, който няма никакъв ум. Човек, който няма никакъв ум, няма цена, той е сляп човек, от него нищо не може да очакваш.

Та питам сега: за мене има ли Господ или няма? Питам аз: имаш ли ум или нямаш? Ако имаш ум, има Господ; ако нямаш ум, няма никакъв Господ. „Рече безумният в сърцето си: няма никакъв Господ." Онзи, който няма ум, отрекъл Господа. Първото нещо на безбожието е, че той изгубил своята свобода. Безбожието не е нищо друго, освен едно лишение. Щом изгубиш светлината, ти си в затвор, ти си в тъмнина, ти не може да мислиш. Някой казва тъй: „Не може да мисля." – Затворен си, загубил си светлината. Ти си казваш в сърцето вътре: „Няма Господ." Понеже работите не ти вървят, ти мислиш, че няма Господ. Често учениците в гимназиите не вярват, че има Господ, но като дойде учителите да ги поставят на матура, всички отиват да палят свещи в църквите. Дано да минават, признават, че някой трябва да дойде на помощ. Не зная, може и вие да сте палили свещи. Радвам се, ако сте палили. Запалвате свещ, значи без светлина не може. Има Господ значи тогава.

Тогава аз слушам някой да дойде и да казва: „Няма добри хора, няма добро в света." – Няма добро в света, ами в тебе има ли добро? Ти не изхождаш от света, че няма добро в света. Аз всякога изхождам от своето положение. Имам ли аз доброто. Щом аз имам доброто и светът има доброто; щом аз нямам доброто, и светът няма доброто. И право разсъждавал Настрадин Ходжа, който казва: „Като умре жена ми, половината свят умира; като умра аз, целият свят умира." Доста хубава философия. Като умре човек, като изгуби своята свобода, като изгуби своята сила, като изгуби своята светлина и като изгуби своята

доброта, какъв е животът? Животът вече няма смисъл. Той е мъртъв човек. Под думата смърт аз разбирам човек, който изгубил свободата си. Който изгубил силата си, е умрял човек. Който изгубил светлината си, е умрял човек. Който е изгубил доброто, е умрял човек. Какво разбираме под думите „възкръснал човек“? – Който придобил светлината, е възкръснал човек, оживял е. Който придобил силата – оживял; който придобил свободата – оживял; който придобил доброто – възкръснал е вече. Казват: „Как може да възкръснем?“ Като придобием своята сила; като придобием своята свобода; като придобием светлина и като придобием своята доброта, които Бог ни дал. Тогава ние сме възкръснали вече.

Рекох, всеки един от вас днес може да възкръсне. Ако има някой, който е умрял в едно нещо, защото човек не умира само веднъж, четири пъти умира. Като си умрял веднъж, иди дойди, като си умрял два пъти, иди – дойди; като си умрял три пъти, иди – дойди. Като умреш четири пъти, отиде вече. Защото като умрете четири пъти, никъде няма да се намерите. И говедари няма да бъдете вече. Ако изгубиш светлината, говедар ставаш. Ако изгубиш свободата, роб ставаш. Ако изгубиш силата, подигравка ставаш. Пък ако изгубиш доброто си, една дума бих казал, но няма да я употребя, защото е много лоша. Вие сами ще я намерите.

Тази сутрин ви рекох четири неща: Твърди като Земята, но подвижни като Земята. Земята е твърда в себе си, но припка, знаеш как припка вашата майка, която ви носи на гърба си. И аеропланите не могат да бягат като нея. Тича тя, идеал има някакъв, тича на някъде. И при това имайте онази сила. Писанието казва: „Човек да се множи.“ Под размножаване аз разбирам, само водата се размножава. Като се дигне горе на милиони капчици се превръща, които падат долу и измиват всичкия прах по листата, поливат навсякъде, галят. Те

са, които галят. Водата е, която гали хората, очиства ги. Тя е най-добрата слугиня, чисти кира. Рекох, ако По някой път вие кирясате, човек, като стане недоволен от нещо, той кирясва. Като дойде кирта, тя е жива и започне да те дразни. Тогава пробният камък – измий се. Мийте ръцете си, мийте тялото си хубаво. Човек постоянно трябва да се мие. Трябва да употребява водата. Има една вода невидима, с която човек постоянно трябва да се чисти. Казваш: „Грешен съм." – Оцапал си се. Казва: „Лош човек съм." – Оцапал си се. – „Несправедлив човек съм." – Оцапал си се. Казва: „Много добър човек станах." – Ама, дали е право? Че кое е по-право да кажеш: „лош човек съм" или „добър човек съм"? Кое е по-хубаво да кажеш: „свободен човек ли съм" или да кажеш: „не съм свободен"? Кое е по-хубаво да кажеш: „може да го направя" или „не може да го направя"? Казва: „Аз не може да го направя." Кое не може да направиш? Питам го: „Може ли да вярваш в Бога?" Казва: „Не мога да вярвам, умът ми не го побира." Ами безверието ти как го побира? Умът му Бога не може да побере, рекох, безверието трябва съвсем да не го побира. Безверието къде ще го побереш? Защото безверието е произлезло от вярата. Безверието е втората жена на човека. Понеже той с първата не могъл да живее добре, та се оженил за втора. Едната е Верка, втората е Безверка. Той с първата не могъл да прокопса, че с втората съвсем няма да прокопса. Защото вярата е скопосна жена, всичко внася, чисти, а пък онази е несретна. По-несретна жена от безверието няма. Тя всичко разпилява и конец в къщи не оставя. И пропадането на човека започва с безверието. Най-малкото съмнение, когато се родило в ума на човека в рая, че туй, което казал Господ, може и по други начин да се постъпи, тази погрешка вече толкова хиляди години не може да изкупи.

Та сега, четири неща, които Бог е вложил, пазете ги: Пазете свободата на душата си. Без нея никъде не може да идете. Пазете силата на духа си, която сила Бог ви дал. Понеже от тази сила всичко зависи. Пазете светлината на ума си, която Бог ви дал, понеже от тази светлина всичко зависи. Без нея нищо не можете да постигнете. Пазете и доброто, което Бог вложил в сърцето ви. Всеки, който има по едно добро, пазете го това добро в себе си. За нищо в света не сменяйте това добро. Като дойдеш, да имаш едно мнение. Рекох, имайте едно мнение за доброто в себе си. Имайте едно мнение за силата в вас. Имайте едно мнение за свободата в вас. Туй е човека. Туй е новото учение. Този е пътя, по който човек може да се освободи. Вън от тия неща, никаква свобода не съществува. Няма никаква свобода. Де ще я намерите? Ние сме напуснали Божественото, пък очакваме от някъде нещо някой да ни донесе с себе си. Свободата ни е дадена вътре. Бог е за нас свободата; Бог е за нас силата; Бог е за нас светлината. Бог е за нас доброто. Познавам Бога в себе си по четири неща. Аз познавам Бога. Какво нещо е Бог конкретно? Свободата, която имам, то е Бог в мене. Светлината, която имам, то е Бог в мене. Доброто, което имам, то е Бог в мене. Силата, която имам, то е Бог в мене. Това е конкретното разбиране за Бога. Как ще ви се обясни другояче. Че няма сила, извън която светът да е създаден. Че какво нещо е да създадеш работите. Свободата създаде нещата. Светлината създаде нещата. Силата създаде нещата и доброто създаде нещата. Те са философски четири принципа, с които светът е създаден. Защото като си свободен, ти можеш свободно да се движиш, имаш простор. Като си силен, ти имаш в себе си възможности да направиш нещо. Като имаш светлина, ти си проникнал, знаеш какво трябва да направиш. И като имаш доброто в

себе си, то е онази подкваса, с която всичките неща може да задържиш.

Та ви пожелавам сега. Няма да ви пожелая. Като идете сега в къщи да си извадите вашето ножче и малките тия паяжини, с които сте увити от някой паяк, да ги откъснете. То е свободата. Като идете в къщи, искам колкото немити съдини имате, да вземете да ги омиете и кирта да изхвърлите навън. То значи, че сте силни хора. Като идете в къщи, четири стаи имате, свещи имате, не са запалени. Драснете по един кибрит, запалете свещите и не мислете какво ще стане с свещите, да горят целия ден. И като идете в къщи, понеже имате четири огнища, не сте палили досега огън, ходили сте да хойкате навън, по екскурзии сте ходили. Като се върнете, да запалите огъня на четирите огнища, свещта да запалите, съдовете да омиете и да скъсате паяжините. Един превод на вашия живот.

Днес вижте Господ казва така, туй, което ще ви го кажа, е от Господа вече. Господ казва: „Деца мои, пазете свободата, която ви дадох! Деца мои, пазете силата, която ви дадох! Деца мои, пазете светлината, която ви дадох! Деца мои, пазете доброто, което ви дадох!“

Добрата молитва

Беседа, държана от Учителя на 13 август, Петък, 1937 г. 5 ч. с. на Молитвения връх

ДА ПОЗНАВАТ

Христос казва: „Да имате любов помежду си". Както виждате, отдавна се говори за любовта, но, въпреки това, тя пак остава неразбрана. И преди Христа се е говорило на хората за любовта, но и тогава е била неразбрана. И днес се говори за любовта, но пак не се разбира. Казано е в Писанието, че първият плод на Духа е любовта. Тя е първият реален образ, с който е започнало създаването на света. От нея излизат всички останали реални образи. Ако човек не може да разбере любовта, колко по-мъчно ще разбере образите, които са произлезли от нея. Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че те не разбират, нито познават любовта. Любовта трябва да се познава? – Защо? – Защото само чрез любовта можем да познаем Бога. Любовта е път за познаване на Бога. Щом Го познаем, ние сме вече придобили Вечния живот. Тогава ни става ясен стихът: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога". Истинен Бог е Този, Който ни обича. Щом не ни обича, той не е истинен.

Кой е истинският човек? – Истински човек пък е този, който обича Бога. Значи, истински Бог е Този, Който всички обича. Истински човек е този, който обича Бога. Дето има обич, там има познаване. – Кой е твоят баща? – Мой Баща е онзи, Когото познавам, Който ми е дал живот – най-голямото богатство в света.

Мнозина са се заели усилено да търсят Бога. Това е остатък от езическите времена. Ако човек иска отсега нататък да намери Бога, той е закъснял. Това е все едно, след като човек е живял хиляди години на земята, изложен на благодатното действие на слънцето, да излезе вън и да каже: Искам да намеря слънцето, да видя, какво нещо представя то. Ние имаме възможност всеки ден да виждаме слънцето

– едно от великите Божии творения. Слънцето е създадено за нас. Ако слънцето не съществуваше, ние не бихме могли да се проявим. Велик и мъдър е Господ! Велики са Неговите творения! Като е създал това грамадно слънце, за да не ни уплаши от него, Той го е поставил на такова далечно разстояние от нас, че да изглежда малко, като диня. Като погледне към това малко слънце, детето се радва, че и то може да го вдигне, да си поиграе с него като с топка. Величието на Бога се заключава в това, че като е представил големите неща в умален вид, Той имал предвид нашето съзнание. За да ни поучи, да не започнем да се кланяме на великите Му творения, Той ги е намалил. Те седят на небето като малки светулки, изпращат ни светлината си и ни заставят да мислим и да ги изучаваме. Мъчнотията на съвременните хора не седи нито в слънцето, нито в звездите, но в земята, върху която те живеят. Земята им се представя толкова голяма, че ги е заблудила, объркала отношенията им към нещата. Вследствие на това объркване, те днес не знаят, на кого трябва да служат.

И тъй, земята – майката на хората, е внесла в децата си такъв ужас, такъв страх, че те не смеят спокойно да предприемат нещо. Тръгнат ли на планината, страхуват се от камъните, да не падне някой камък върху тях, да ги убие. Тръгнат ли с параход по вода, страх ги е да не се удавят. Те се страхуват от смъртта, която на всяка крачка ги дебне. Поради този страх, който земята е внушила на своите деца, те са в постоянно разногласие помежду си. Навсякъде чувате само разправии, спорове, недоразумения, престъпления, побоища. Не само хората се карат и бият, но и говедата, които живеят между тях. Те постоянно упражняват рогата и копитата си. Като дойде на земята да види, как живеят хората, Бог се обръща към нея с въпроса: Защо си напуснала децата си? Защо не ги възпиташ малко? – Не мога вече да ги нося, дотегна ми. Не само това, но както

виждаме, и земята има свои желания, за реализирането на които иждивява достатъчно време. Тази е причината, поради която е напуснала децата си. Зимно време тя се облича със снежно-бяла дреха и излиза да се покаже пред света. Пролет, когато слънцето започва да грее силно, бялата дреха на земята се стопява, и тя облича нова дреха, пъстро накитена – със зелени, бели, жълти, сини цветенца. Като я видят с тази пъстра и красива дреха, децата ѝ започват да скачат, да се радват и веселят с нея заедно. Те казват: Колко е красива нашата майка! – Как мислите, естествено ли е това, което земята прави? – Естествено е, разбира се. Земята има много възлюбени, пред които тя иска да се докара, да им се хареса. Голяма е любовта на земята към слънцето. От ранна пролет до късна есен, тя се облича в различни дрехи, все по-пъстри и красиви, да задоволи своя възлюбен. Щом я види в белоснежната ѝ рокля, той веднага я заставя да се съблече. Като взимате пример от земята и слънцето, и вие им подражавате. През деня се обличате с разноцветни дрехи, като земята, а вечер и зиме, когато слънцето се скрива, палите свещи да се осветявате, и огньове – да се отоплявате.

Това са фигури, които изразяват фази на развитие, през които минават, както земята, така и хората, които живеят на земята. Обаче, за човека на земята има две важни неща: да го обичат и да обича. – Кой го обича и кого той трябва да обича? – Онзи, Който е създал човека, Той пръв го обича. И после, човек трябва да обича Онзи, Който го е създал. Затова е казано в Писанието: „Бог толкова възлюби света, т. е. хората, че даде в жертва своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“.

Днешният неделен ден е точно противоположен на миналия. Колкото миналият неделен ден беше затворен, толкова днешният е отворен: небето е чисто, ясно, слънцето грее силно. Какво показват

тия два, един на друг противоположни, дни? Те изразяват две противоположни състояния на човека. Когато е тъжен, скръбен, недоволен, човек се затваря в себе си. Той не иска да се среща с хора, с никого не иска да говори. Той прекарва в пълно мълчание. Щом работите му се наредят добре, той се облича хубаво и излиза вън. Когото срещне, поздравява го и започва да се разговаря с него. Той се отваря за всички. Щом отвътре му е добре, и отвън му е добре. Днес небето е отворено, изобилно излива любов. Днес всичко говори за любовта на Бога към хората. И хората, от своя страна, трябва да отговорят на Бога с любов.

Като не разбират Бога като източник на живот, на сила, на светлина и знание, мнозина се спират върху слънцето, радват му се, защото от него получават живот, светлина и топлина. Наистина, слънцето е мъдро, защото широко простира светлината и топлината си. То е умно, защото кара хората да мислят. То е добро, защото болни лекува. То е велика книга на Божествения свят. Сутрин, като излиза да посреща слънцето, човек може да определи за себе си, как ще прекара деня. През деня човек ще мине онова, за което съзнанието му се е пробудило в момента на изгряване на слънцето. Всяка светла мисъл, или всяко възвишено чувство, които човек е преживял в този момент, ще внесат радост в душата му, понеже няма сила в света, която може да се противопостави на Божественото.

Съвременните хора се стремят към доброто в света. – Защо? – Защото доброто е цел в живота. Доброто дава възможност за проява на всички неща. Силата дава възможност за постижения. Свободата пък прави всички неща реални. Без свобода лю-бовта не е реална. Без сила любовта не е възможна. Без светлина любовта е непонятна. Без доброта любовта е неприложима. За да проявите любовта, вие трябва да знаете правилата и законите, които я регулират. Любовта на

съвременния човек може да се уподоби на сакат, който ходи с две патерици. Вземе ли някой патериците му, той се залюлява и пада на земята. Човешката любов представя инвалид, с две патерици. Божията Любов представя здрав човек, който се движи свободно, без никакви патерици. Патерица е чужда дума. Тя произтича от гръцката дума „pater“ – баща. Когато остарее, бащата носи бастон, който играе роля на трети крак. Дойде ли човек до положение да разчита на третия крак, на бастона си, неговата работа е свършена. Не разчитайте на вашата стара любов. Нова, истинска любов е тази, която днес се проявява. Това, което днес ни се дава и говори, то представя същественото за човека. Миналото е станало вече; настоящето днес става, а бъдещето предстои да стане. Интересувайте се от това, което днес става. Как са живели хората в миналото, не е важно за вас. Как днес живеят, това е важно. Възрастният не може да живее, както е живял като дете. Животът му като дете е бил добър, но днешният живот изисква от него съвсем други неща.

И тъй, човек не може да познае любовта, ако не е свободен, ако не е силен, ако няма светлина и ако не е добър. Казано е в Писанието, че любовта е плод на Духа. Като знаете условията за проява на любовта, вие разбирате, защо хората се стремят към свобода. Мъже, жени и деца се борят за свобода. Животни и растения се борят за свобода. Всичко живо се бори за свобода. Душата на човека се стреми към свобода, но за да я постигне, на помощ трябва да ѝ дойде духът, със своята сила. Бог желае нашата свобода. Следователно, това движение в света за свобода се дължи, именно, на Божественото, което се бори вместо нас.

Стремежът на човека за свобода е Божествен. Щом знаете това, пазете се да не осакатите в себе си този стремеж. Воювайте не само за своята свобода, но и за свободата на всички живи същества. Свободен

е само онзи, който се радва на свободата на всички. Следователно, абсолютно свободен е само Бог. Той иска всички да бъдем свободни и ни дава начини, по които можем да придобием свободата си. Първото условие за придобиване на свободата е любовта. Който не е приел любовта в себе си, той не може да бъде свободен. Свобода без любов не съществува. За онзи, когото обичате, вие сте готови да жертвате всичко. За онзи, когото не обичате, не сте готови да жертвате нищо. Когато любовта действа в човека, той дава много. Щом любовта отсъства, той нищо не дава.

Много е говорено за любовта, но почти нищо още не е казано за нея. И аз съм говорил много за любовта, но още не съм дошъл до встъплението в любовта. – Защо? – Защото има елементарни работи, които предшестват любовта, а те трябва да се знаят. Ако влезете между говеда, първата ви работа е да следите да не се мушкат, да не тъпчат храната си, да не цапат около себе си. Като научат тия неща, тогава само може да се говори за възпитанието им. – Не може ли волът изведнъж да хвърли рогата си? – Не може. За да създаде рогата си, чрез които се брани, волът е мислил хиляди години. Конят е създал задните си крака, да рита. Кучето е създало зъбите си, да хапе. Това са оръжия на животните, с които се бранят. – Не може ли без оръжия в света? – Засега не може. Един ден, когато волът се повдигне по-високо, отколкото е днес, той сам ще хвърли рогата си. Щом съзнанието му се повдигне, той ще излезе от положението, в което днес се намира.

Любовта, за която сега ви говоря, подразбира вечно подмладяване. Ако всеки ден човек не се подмладява, животът му изгубва смисъл. Подмладява ли се, и животът му се осмисля. В Писанието е казано: „Силата на онези, които обичат Господа, ще се обнови“. – Как? – По разни начини. Видите ли, че кожата на лицето

ви се е малко сбръчкала, вземете чиста, планинска вода и се измийте с нея. Ако очите ви са се замрежили малко и не виждат, приемете повече светлина. Ако сърцето ви е изстинало, запалете малко вашия огън, да се стопли сърцето ви. Да светнат очите на човека, това значи, да се ползва той от светлината на своя ум. Ако очите ти не са замъждяли, ти имаш светлина в ума си. Човешкият ум свети, за да знае той, как и какво знание за светлината да придобие. Чрез светлината той проверява знанието си.

Днес млади и стари се стремят към онова знание, което е придобито чрез светлината на ума. На небето, обаче, стари и възрастни хора няма. Там всички са млади. Ако влезете между ангелите, ще видите, че всички са около 30 годишни – млади, красиви, спретнати. Дойде ли един от тия ангели между хората, всички ще се влюбят в него. Моми ще напуснат родителите си, жени – децата и мъжете си и ще тръгнат след него, както гладният – след хляба. Ангелите носят в себе си велик живот. На небето има само 24 старци. Всеки старец представя една минала епоха. В този смисъл, старият представя човек на знанието, на светлината. От лицето му излиза светлина. Младият човек пък разполага със сила. Следователно, старият носи в себе си светлина и доброта, а младият – свобода и сила.

И тъй, младият се стреми към придобиване на свобода. Старият – към придобиване на доброто. Докато е млад, човек търси свободата. Като придобие свободата, той става стар и започва да търси доброто. Щом придобие свободата и доброто, той влиза в царството на любовта и става нейн гражданин. Влезе ли в царството на любовта, човек е влязъл вече в Божествения свят. Това може да стане още днес, а може да стане и след хиляди години – от човека зависи. Човек не знае, какво крие в себе си. Той е затворено богатство, затворен извор, свещ, турена под шиник. Той е запечатена книга. Велико съдържание има

тази книга в себе си, но като седяла дълго време неотваряна, тя се е изцапала малко. И днес човек се страхува да отвори книгата на своя живот, да прочете писаното в нея и да се поучи.

Отворете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце и ги прочетете. Те са най-хубавите книги, които трябва да четете. Новото, което днес ви казвам, е да прочетете тия четири книги, в които е описан целият ви живот, от създаването ви досега. По-хубави книги от тях не съществуват. Досега сте чели много книги, оригинални и преводни, но всички се нуждаят от корекция. Четете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце, да видите, какво Бог е писал в тях. Те представят истински оригинал на нещата. Каквото друго и да четете, вие ще се объркате. От всичко четено, задържайте в себе си само онова, което е вярно с оригинала. Което не е съгласно с оригинала, туряйте настрана. В Откровението се говори за една книга, затворена със седем печата. Йоан казва, че нямало кой да отвори тази книга. Най-после се явило едно агне, което разпечатало тази книга. Днес тази книга е отворена, и всеки е свободен да чете от нея. Тази книга е пред вас, и вие трябва да я четете. – Коя е тази книга? – Тя е книгата на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце.

Мнозина се запитват, какво ще правят след прочитането на тези книги. – Много просто! Щом прочетат тия книги и придобият свобода и сила, те ще помагат на хората. Щом станат умни и добри, те ще помагат на слаби, на страдащи, на угнетени. Смисълът на живота седи в помагане на ближните си. Оттук трябва да започне човек. Този е пътят на познаване на себе си и на своя ближен. Само свободните, силните, умните и добрите хора могат взаимно да се познават. Не са ли свободни, силни, умни и добри, те всякога ще остават чужди един за друг. Младият казва: Аз искам да бъда свободен, силен, умен и добър. – Как ще постигнеш това? Работа се иска от тебе. И младата

булка може да каже, че иска да бъде като майка си, но, за да дойде до положението, в което майка ѝ се намира, тя трябва да мине през нейния път. Майка ѝ е родила четири-пет деца, отгледала ги е, възпитала ги е, дала им е образование. Докато младата булка не роди четири-пет деца, тя не може да стигне майка си. И ученикът иска да бъде като учителя си, но той трябва да работи, да роди всичко онова, към което се стреми. Раждали ли сте вие, да знаете, как се ражда?

Мнозина искат да бъдат свободни, силни, умни, добри, без да работят. Човек трябва да зачене в себе си тия неща и да ги роди. Как може да бъде свободен онзи, който не е заченал свободата в себе си и не я е родил? Как може да бъде силен онзи, който не е заченал и не е родил силата? Как може да бъде мъдър онзи, който не е заченал и не е родил светлината? Как може да бъде добър онзи, който не е заченал и не е родил доброто? Човек трябва да роди свободата, силата, светлината и доброто! Думата „раждам, раждане“ е санскритска и означава работа. Следователно, човек трябва да работи с любов, за да роди свободата, силата, светлината и доброто в себе си. Роди ли тия неща, той е придобил четири велики условия за себе си и за своите ближни.

Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие“. Това значи: ако се не родите изново от свобода и дух, от сила и дух, от светлина и дух, от добро и дух, вие не можете да влезете в Царството Божие.

Поздравете вашата душа с благите думи на свободата!

Поздравете вашия дух с благите думи на силата!

Поздравете вашия ум с благите думи на светлината!

Поздравете вашето сърце с благите думи на доброто!

Беседа, държана от Учителя на 15 август, 5 ч. с., Рила – Седемте езера

СВОБОДНО ДАВАНЕ

Животът на хората се определя от проявите на техния ум и на тяхното сърце. От стремежите на ума и на сърцето на човека зависи и животът му. Всеки човек се стреми да постигне нещо и мисли, че каквото постигне, ще остане с него през целия му живот. В края на краищата не излиза така, и той се разочарова. Срещате един млад, учен човек, свършил философия с докторат, иска да стане професор. След няколко години виждате го вече професор, домогнал се до професорската катедра. Сега той е щастлив и мисли, че ще задържи това положение до края на живота си, но не излиза така. Едва достигнал до най-приятната, до най-съзнателната си работа и го уволняват. – Защо? – Имало по-млади, по-способни от него, които трябва да го заместят. За да го залъжат, да не преживее голямо разочарование, пенсионират го. Пенсионирането не е нищо друго, освен залъгване, както майките дават нещо сладко на децата си, да не плачат. Дето и да отидете, навсякъде чувате да се говори едно и също нещо: Старите трябва да отстъпят местата си на младите, като на по-способни, по-силни от тях. Така мислят старите, така мислят и младите. Младите гледат час по-скоро старите да умрат, да им оставят, каквото са спечелили, те да разполагат с него.

Какво значи умиране? – Умирането не е произволен процес. Има закони, които определят умирането. Да умре човек, това значи да му дадат от невидимия свят паспорт, заверен и подписан от държавата, в която е живял и от тази, в която заминава. Щом вземе паспорта в ръката си, той заминава и се готви да мине през ред митници. На всяка митница ще го прегледат и ще му вземат по нещо. Щом му вземат всичко, пущат го съвършено гол, без нищо, със съзнанието

само, че някога е бил нещо, а сега е нищо. Въпреки това, докато е на земята, човек се суети, бори, кара се, търси правата си, иска слава, почести. Какво остава от всичко това? – Нищо. – Къде отидоха всички човешки надежди? – Е, няма какво да мислим за тия работи! – Как да не мислите? Вие се качвате на параход, който неизбежно ще потъне. Този параход не е здрав, той не може да издържи на морските вълни и бури. Тогава, по-добре останете на сушата и чакайте друг параход, здрав, сигурен, на който напълно можете да разчитате. Ако човек слиза на земята, за да потъне и да се удави, по-добре да не слиза. Често светските и религиозните хора искат да се представят, че живеят добре, но външно само. Не е въпрос човек да се представя такъв, какъвто не е. Това няма да го спаси. За него е важно да знае, като се е качил на парахода, ще стигне ли другия бряг на океана, или ще потъне в дълбочините му. Ако потъне, по-добре да не се качва на парахода, да отложи пътуването си за по-благоприятно време. Ако стигне благополучно на другия бряг, има смисъл да се качва на парахода. Мнозина се хвалят с вярата си и казват, че разчитат на нея. Някой вярва в парахода, но ако той потъне, къде остава неговата вяра? Друг вярва в баща си и в майка си, но ако те умрат, къде остава неговата вяра? Трети вярва в Свещените книги, в онзи свят, който те описват. Той сам ходил ли е в онзи свят? Не е ходил, но чел за него. – Това не е достатъчно. Човек трябва да знае, отде е дошъл и къде отива. Ако той знае, че е слязъл на земята да се учи, това слизане има смисъл. Каквото научи, той ще го занесе със себе си. Никой не може да му го отнеме. Никаква митница не е в сила да отнеме знанието, което човек е придобил на земята като ученик. Обаче, ако мисли, че е дошъл на земята за развлечение, като на театър и на концерт, човек се лъже. Колко време прекарва човек на театър или на концерт? – Един, два, най-много три часа. Щом се свърши концертът, той отива у дома

си, дето го чака работа. Следователно, ако човек слиза на земята да се учи, каквото придобие, всичко остава за него. Слезе ли на земята за развлечение и за удоволствие, каквото придобие, всичко му взимат. Щом сте дошли на земята, вие трябва да учите, да придобивате знания, които са ценни и за този, и за онзи свят.

Човек трябва да говори само за онова, което е опитал. Няма ли опитност за нещо, той не трябва да се произнася, да дава свое мнение. – Ама в ума на никого дошла никаква мисъл. – Какво от това? В ума на всички хора влизат мисли, но важно е, дали тия мисли са изпитани и преживяни. Всяка мисъл е вярна, когато е изпитана. В стаята ми влиза една лястовичка и започва да хвърчи около мене. Ако река да мисля, защо е влязла в стаята, много мисли могат да минат през главата ми, но важно е, дали те ще бъдат верни. За да влезе вътре, лястовичката е имала никакво намерение, но точно, какво е намерението ѝ, не може да се каже. Когато децата влизат в една плодна градина, все имат някакво намерение – да си откъснат по една-две ябълки или круши. – Имат ли право да влизат в чужди градини без позволение? – Това е друг въпрос.

Като ученици, вие трябва да имате трезви мисли. Не е достатъчно да мислите, че имате вяра. Вярата ви трябва да е изпитана. Всеки човек трябва да се изпита. Цигуларят мисли, че свири добре, но не се е изпитал. Като го поставят на изпит, той сам ще види, докъде е стигнал в свиренето си. Поетът трябва да напише няколко стиха, да ги преживее, да ги подложи на опит, за да види, докъде е достигнал в поезията си. Философът, ученият трябва да поставят на опит своята философия и наука, да видят, докъде са достигнали. Тъй щото, когато някой казва, че вярва в Бога, неговата вяра трябва да допринася нещо и на самия него, и на окръжаващите. Не допринася ли нищо, тя не е

истинска вяра. – Ама вярвам в слънцето. – Ако вярваш в слънцето и се ползуваш от неговата светлина и топлина, твоята вяра има смисъл.

Сега, аз не искам да оспорвам вашата вяра и вашето знание, но не искам да се заблуждавате, да мислите, че това, което знаете и в което вярвате, е последната дума на знанието и на вярата. Вие сте едва в началото на вярата. Някой казва на едного: Ако ми дадеш десет хиляди лева на заем, ще повярвам в твоето приятелство. – Ако ти вярваш в човека, защото ти дал десет хиляди лева, това не е вяра, това е факт. – Аз не се осланям на празни думи. – Вярата пък почива на празни думи. Човек първо вярва, а после идат фактите. Кой не е мислил и не мисли в себе си, че ще стане велик музикант, поет, художник, учен, или общественик. Във всеки човек има един скрит, вътрешен стремеж към нещо. Добре е човек да се стреми и да вярва в реализирането на своя стремеж, но как може да провери, че това, в което вярва, е истинно?

Казвам: Вярата се различава коренно от суеверието. В природата съществуват едни точни везни, които определят теглото на всички неща, които могат да се реализират. Ако нещо не отговаря на определеното тегло, то не е постижимо и не може да му се вярва. Всеки човек има свое специфично тегло. Когато слиза на земята, теглят го. Като се връща от земята, пак го теглят. Ако се констатира микроскопическо увеличаване или намаляване на теглото му, по него съдят за живота, който е прекарал на земята. При всички състояния, през които човек минава, теглото му ту се увеличава, ту намалява. Днес вярва в нещо, повдига се духът му, той печели – теглото му се увеличава. Утре изгуби нещо материално – с него заедно губи и вярата си. Като резултат на тази загуба, той губи част от теглото си. Днес е доволен, печели нещо. Печалбата увеличава теглото му. На другия ден е недоволен, губи нещо. Със загубата заедно губи и част

от теглото си. Това е живот на борсата. Някой започва да играе на борсата, печели милиони. На другия ден пак отива да играе, но се връща дома си, без пет пари в джоба си. Ако човек е дошъл на земята като в борса, един ден да печели, а на другия ден да губи и то не само спечеленото, но и онова, което е съществен елемент в живота му, какъв смисъл има този живот?

Разправят, че един ден Толстой взел участие в една хазартна игра, дето изгубил 12 000 рубли. Той се отчаял и започнал да мисли, отде да намери пари да изплати дълга си. Той дошъл до такова отчаяние, че за пръв път в живота си се молил, да му помогне Господ, да излезе по някакъв начин от тази каша. В това време един негов приятел му подарил една рубла. С тези пари той отишъл пак да играе. Като спечелил отново 12 000 рубли, той прекратил играта, излязъл вън, изплатил дълга си и престанал вече да играе.

Какво представя животът на съвременните хора? – Борса. Сегашната женитба на хората е борса. Жената хванала един мъж и мисли, че уловила нещо, на което всякога може да разчита. Мъжът уловил една жена и мисли, че може всякога да разчита на нея. Аз не съм против мъжете и жените, нито против женитбата, но какво ще кажете, като срещнете мъжа и жената разочаровани един от друг и търсят начин да се разделят? Първоначално жената е мислила, че като нейният мъж няма друг, но не излязло така. И мъжът е мислил, че като неговата жена няма друга, но и той се разочаровал. И двамата се излъгали. – Защо? – Защото повярвали, че в женитбата се крие истинското щастие. Женитбата е човешко учреждение, а човешкото не носи щастие. Всички млади са се разочаровали в своите възлюбени, в иконите на своите сърца. Колкото и да се молят на своите икони, те няма да им помогнат.

Следователно, човек не трябва да се моли и да вярва на образи вън от себе си. Той трябва да вярва в четири образи, които се намират в самия него. Човек трябва да вярва в образа на своята душа, в образа на своя дух, в образа на своя ум и в образа на своето сърце. Когато сърцето на човека е добро, той е щастлив. Доброто е храна за сърцето. Без доброто човек не може да бъде здрав. Без доброто той не може да бъде щастлив. Човешкото сърце се развива и усъвършенствува само чрез доброто. Както хлябът е необходим за физическия живот на човека, така и доброто е необходимо за неговото сърце. – Защо ми е сърце? Ако нямах сърце, нямаше да страдам. – Не е така. Причина за страданията е самият човек. Те нямат нищо общо със сърцето. Обаче, сърцето е необходим уд в човешкия живот. Без сърце живот не може да съществува. Животът минава през сърцето. – Как може човек сам да си причинява страдания? – Той взима една игла и започва да се боде. Щом се боде, ще страда, разбира се. Не си причинявайте сами болки! Не оплитайте сърцата си със сърцата на другите хора! Не се влюбвайте! Любете без да се влюбвате. Не залагайте сърцата си! Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че още със слизането си на земята те залагат сърцата си. Сърцето е капитал, който за нищо в света не трябва да се залага. Какво ще получите, ако заложите сърцето си? Ще кажете, че в замяна на вашето сърце ще получите сърцето на друг човек. – Да, но с чуждо сърце не се живее. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Единственият, Който има право на нашето сърце, това е Бог. От време на време Той преглежда нашите сърца, гледа в какво състояние се намират и, ако има нужда, пречиства ги.

Често хората се оплакват, че никой не ги разбира. Някой се оплаква от приятеля си, че му дал сърцето и пак останал неразбран. – Там е грешката на човека. Никой никого не може да разбере. Човек

трябва сам да се разбере, да не очаква хората да го разбират. Земята, слънцето, звездите сами трябва да се разбират, да не очакват други да ги разбират. Животът може да се развива правилно само тогава, когато всеки сам се разбира. Това значи, всеки да се занимава със себе си, със своите работи, а не с работите на другите хора. Слънцето се занимава със своите работи, но когато земята отправи към него своята молба, то ѝ отпуща по-голям или по-малък кредит, според нейните нужди. Слънцето никога няма да слезе на земята, да види какво правят хората. То гледа отдалеч, но не слиза на земята. Колкото и да викате към него, то няма да слезе при вас. Слънцето помага на хората, но не урежда живота им. И хората могат взаимно да си помагат, но не могат едни на други да уреждат живота. Погрешката на хората седи в това, че те очакват други да редят живота им. Никой човек не е в състояние да уреди живота на другите. Всеки сам трябва да нарежда работите си. Не разваляйте в себе си онова, което Бог е наредил още от създаването ви. Той е вложил във вас един голям капитал – сърцето ви, и от време на време ви посещава, да види, в какво състояние се намира този капитал. – Защо ми е дадено сърцето? – За да видиш Господа! Ако нямаш сърце, ти не можеш да видиш Господа. – Защо ми е умът? – Да видиш Господа. Единствените места, дето човек може да види Господа, това са неговото сърце и неговият ум. Вън от ума и от сърцето си, човек нищо не представя. Без ум и без сърце човек е нула. Умът и сърцето на човека са единици. Поставите ли тия единици пред нулата, вие ще видите истинската цена на човека.

Човек трябва да разбира смисъла на нещата, за да ги постави на местата им. Като не ги разбират, хората постоянно се оплакват. Щом ги сполети някакво нещастие или страдание, те казват, че не им се живее вече, че им е дотегнало да страдат. Който се оплаква от

страданията, той не е разбрал техния смисъл, той не е изучил съдържанието им. Във всяко страдание, във всяко чувство, във всяка мисъл е вложен известен капитал, който човек трябва да използува за градиво на своя живот. Човек трябва да се изпита, да дойде до положение да познава качествата на нещата.

Всички говорят за любовта, но не я познават. Те не знаят какви са качествата на любовта. Като разискват върху любовта, най-после те казват, че са готови да обичат, но ако и тях обичат. Не е въпрос да те обичат хората, за да ги обичаш и ти. Обичай, без да държиш сметка, обича ли те някой или не. Който обича, той е силен човек; който не обича, той е слаб. Добрият е силен човек, лошият е слаб. Силният човек има условия да прави всичко, каквото желае. Всички хора искат да бъдат силни, но не знаят, че за да бъдат силни, първо трябва да бъдат добри. Доброто е основа на разумния живот. По естество човек е добър, но доброто в него трябва непрекъснато да расте и да се развива. Ако човек не расте и не се развива в доброто, животът му няма смисъл. За да използува живота си разумно, всеки ден човек трябва да прави поне по едно малко добро. Където и да е, при каквито условия и да се намира, човек има възможност да направи поне едно микроскопическо добро. В доброто се крият придобивките на човешкия живот. Грешките на хората се заключават в това, че те не мислят за микроскопическото добро, което могат да правят, но искат да оправят света. Този, Който е създал света, Той мисли за него. Казва се, че за да създаде сегашния свят, Бог е мислил толкова години, колкото е числото, получено от единица и 15 нули след нея. Той е предвидил всички противоречия, които могат да се явят, всички възможности за добро и за зло. Той е изчислил всичко това точно, според изчисленията на висшата, Божествена математика.

Каквото и да стане в света, всичко е предвидено. В Божествения свят няма случайности. И за създаването на новия свят, Бог продължава да мисли и ще мисли още повече, отколкото е мислил за създаването на сегашния свят. Човек може да изчисли, кога какво ще му се случи в живота. Ако един баща има три дъщери и един син, чрез точни математически изчисления може да се предскаже, какви изпитания го чакат. Това не е гадание, това е наука. Има гадатели, които предсказват известни неща, но в края на краищата предсказанията им не се сбъдват. Гадателят трябва да бъде умен човек, да знае, какво трябва и какво не трябва да се казва. Трябва ли да кажете на една бременна жена, че след раждане детето ѝ веднага ще умре? Вместо да внасяте такива мисли в ума ѝ, по-добре, кажете ѝ да има вяра в доброто, надежда във всички свои предприятия, и любов към Бога, към ближния си и към себе си. Върви ли в съгласие с тия закони, човек може да избегне лошото, което му е определено да мине.

Всеки човек е бременен с никаква мисъл, с някакво чувство, с някаква идея. Като знаете това, пазете себе си, пазете и ближните си, за да родите благополучно. Мнозина могат да ви нашепват, да внасят във вас отрицателни мисли и чувства, но вие трябва да се противопоставяте на тия нашепвания. Те са чужди мисли, които идат от извънземния свят. Това са мисли на ненапреднали същества, които искат да ви спънат. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да не се подавате на външни влияния. И дяволът мрази страхливите хора. Пред смелите и безстрашните той отстъпва, вижда, че те имат добродетели в себе си. Когато срещне някой богат човек, дяволът започва да го обикаля, да го ласкае, да му говори сладко, докато го спечели на своя страна. Щом спечели сърцето му, той започва да го обира. Обере ли го, повече не го търси. Той внася отрицателни мисли

в човека и го оставя да плаща, сам да се разправя. Човек плаща, а дяволът стои настрана и се смее. В това отношение той е неуязвим и безотговорен. Докато е слушал дявола и грешил, човек не е сам. Той има съдружник, в когото вярва. Обаче, скоро съдружникът му го напуща, и човек остава сам. На това се дължи голямото обезсърчение, което хората често преживяват. Някой казва: От мене човек няма да стане. – Отде знаеш това? Ти ли си създал света? Онзи, Който е мислил хиляди години за създаването на света, Той знае какво може да излезе от тебе. Едно се иска от човека: да се откаже от своя стар съдружник, който го кара да греши и да се свърже с Първата Причина на нещата. В това седи неговото спасение.

Сегашните хора са недоволни едни от други, намират, че са лоши, а въпреки това държат за своето достойнство. Човек може да пази достойнството си, ако е добър. Не е ли добър, той няма никакво достойнство. Човек може да пази достойнството си, ако е умен. Не е ли умен, той няма никакво достойнство. Човек сам не може да пази достойнството си. Друг ще пази неговото достойнство. Да мислите, че човек сам може да запази своето достойнство, това значи, да си правите илюзии. Не си правете никакви илюзии! Не допущайте никаква лъжа в себе си! Човек трябва да познава силите си, да знае, какво може да направи, а не да ходи от един човек на друг, да иска тяхното мнение. Някой писател пише разкази и започва да ги чете на този, на онзи, да кажат мнението си, дали ще ги приемат за печатане. – Няма защо да търсите мнението на възрастните хора. Постъпвайте по начина, по който Толстой е постъпвал. Когато искал да знае мнението на някого за разказите си, той събирал няколко деца и започвал да им чете. Ако децата одобрявали разказите му, и възрастните ги одобрявали. Аз съм правил подобни опити със себе си и с близките си приятели. Щом внеса в ума си една светла мисъл,

дето и да отида, всички ме приемат добре. Или щом внеса една светла мисъл в ума на някой човек, и той грижливо пази тази мисъл в себе си, всички хора започват да го обикалят, да го кредитират. Щом оттегля мисълта си, този човек веднага става обикновен, и всички започват да го напущат.

Един виден американски професор по музика искал да направи опит, да вложи своята музикална мисъл в някой човек, който не е много музикален, да види, какъв ще бъде резултатът. Той срещнал една млада мома, която имала много хубав глас, но не била особено музикална. Той я поканил у дома си да направи първия опит. Тя започнала да пее, а в това време той силно концентрирал мисълта си към нея и забелязал, че тя пеела отлично. Като направил няколко опити с нея, тя започнала да дава концерти, но винаги придружавана от него. Когато излизала на сцената, професорът седял зад кулисите и оттам отправял своята музикална мисъл към нея. Един млад момък се влюбил в певицата, но като виждал, че старият професор я придружава навсякъде, той помислил, че може да е влюбен в нея и решил да го премахне по някакъв начин. Един ден той издебнал професора и го убил. След смъртта на професора момата престанала вече да пее. Тя запазила гласа си, но изгубила онова възвишено музикално чувство, онази музикална мисъл, която професорът с присъствието си ѝ предавал.

Какво представя музикалната мисъл в човека? – Музикалната мисъл в човека е неговата вяра. Какво ще стане с човека, ако той убие своята вяра? Изгуби ли вярата си, човек престава да пее и да свири. Следователно, влюби ли се някой във вас, ще му кажете, че всичките ваши дарби и способности се дължат на вярата ви, на музикалната мисъл, която е вложена във вас. Докато Божията мисъл е отправена към нас, ние представяме нещо. Прекъснем ли връзката с

Божествената мисъл, със свободата, със силата, със светлината и с доброто, които са вложени в нас, всичко е свършено. Това е телепатическата страна на въпроса.

Всеки човек трябва да работи. – Ама аз вярвам! – Това не е достатъчно. Да вярва човек, това не значи, че не трябва да работи. И при най-голямата вяра човек пак ще преживее разочарования, но като работи, той ще трансформира състоянията си. Аз познавам хората, зная кой от тях ще ме излъже, но все пак вярвам. Аз вярвам в доброто на човека. И при най-големите му слабости, аз вярвам, че има нещо добро в него, че той може да се изправи. Колкото пъти да ме излъже, аз пак вярвам, че ще излезе човек от него. Това е качество на Бога. Когато всички хора се откажат от някого и престанат да му вярват, Бог остава последен при него и му казва: Не се страхувай, тази работа ще се оправи. Ти ще успееш, ще излезе човек от тебе. И наистина, както казва, така става.

Вярвайте в Онзи, Когото обичате! Вярвайте и в себе си, когато обичате! Любовта е мярка за нещата. Когато Бог ви люби, това е реалността в живота. Когато ние любим, и това е реалност. Вън от любовта никаква реалност не съществува. Щастието се определя от любовта. Без любов животът не е реален.

Едно от качествата на любовта е, че тя изключва всякакъв страх от себе си. – Какво ще стане с нас? – Каквото е определено. Има страдания в живота на човека, които по никой начин не могат да се избягнат. Където и да се скрие, те ще го намерят. Бог всичко е предвидил и за всичко има грижа. Един ден Бог изпратил един ангел на земята, да вземе душата на една жена. Щом влязъл в дома ѝ, той видял, че тя била майка на три малки сирачета. Като погледнал към децата, ангелът се смилил над тях и си казал: Какво ще стане с тия деца, ако взема душата на майка им? Той се върнал на небето и казал

на Бога, че не могъл да изпълни задачата, която му била дадена, защото съжалил децата. Ако взема майка им, те ще останат на пътя. Бог нищо не му казал, но го изпратил да слезе на дъното на океана и оттам да извади един камък. – Разчупи го сега! – казал Господ. Ангелът разчупил камъка. – Какво виждаш там? – Едно малко червейче. – Който се грижи за това малко червейче в дъното на океана, Той ще се погрижи и за сирачетата. Иди сега да изпълниш задачата, която ти дадох. Какво виждаме от този пример? – Този пример показва разбиранията на хората. Мнозина мислят, че душите на умрелите отиват далеч някъде и прекъсват връзката си със своите близки. – Не, когато майката замине за другия свят, душата ѝ влиза в душите на децата и продължава да живее. Докато е живяла на земята, тя е била слугиня, а в онзи свят тя става господарка, оттам диктува и нарежда работите. Заминалият за онзи свят не остава там, а продължава да живее в сърцата, в умовете, в душите и в духовете на своите братя, останали на земята. Вие мислите, че вашите заминали са на онзи свят и устройвате сеанси да ги видите. Вие можете да видите само онзи, когото обичате. Вие можете да видите само свободния, силния, светлия и добрия. Единственото нещо, което се вижда, това е свободното, силното, светлото и доброто. Вън от него всичко е илюзия. Виждане има само в свободата, в силата, в светлината и в доброто.

Когато работите на човека не вървят добре, това се дължи на факта, че в дадения момент той не е свободен, не е силен, няма светлина в ума си и не е добър. Дойде ли при мене този човек, аз ще му дам по-малко, отколкото на друг. Степента на доброто в човека определя неговия кредит. На всеки човек ще дадете толкова, колкото е кредитът му. Не можете да дадете всичко само на един човек. След него идат още много негови братя, на които трябва да се даде нещо.

Всеки има право на своя дял, но не и на дяла на другите хора. Всеки човек трябва да направи поне най-малката услуга на своя ближен. В това седи изпълнението на волята Божия. Светът се нуждае от добри хора, от добри работници. Светът се нуждае от свободни, силни, здрави, умни и добри майки. Ако майката няма тия качества, тя не е майка. Какво дете ще възпита такава майка? Единственият ценен капитал, с който ние можем да оперираме в живота си, това са нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух. Христос имаше този ценен капитал в себе си, и затова можа лесно да се справи с петхилядния народ. Той взе няколко хляба, разчупи ги, благослови ги и нахрани с тях множеството. Христос имаше само едно мнение за Бога. Той никога не се колебаеше, никога не се съмняваше в Него.

Следователно и вие, като Христа, трябва да имате едно мнение за Бога. Знайте, че Бог никога не съизволява в страданията на хората. Той има желание да подобри условията на живота им, да ги направи радостни и весели, да ценят благата, които им са дадени. Хората знаят всичко това, но все пак роптаят, обезверяват се, обезсърчават се и т. н. – Защо? – Има нещо упорито, стегнато, кораво в тях. Докато не се освободят от лошите наследствени черти, те всякога ще изпадат в лоши състояния. Лесно се познават такива хора. – Как? – Като дойде някой упорите човек при мене, и аз ставам упорит. Като дойде някой, който се е обезверил, аз приемам състоянието му и казвам: Ти си се обезверил. – Отде знаеш? – Аз възприемам твоето състояние в себе си и отвътре те изучавам. – В мене пък се събуди вярата. – Да, аз приех от твоето безверие, а ти – от моята вяра. Като обичаш Бога, ще вярваш в Него. Вярата произтича от любовта, а надеждата – от вярата.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на живота, на любовта, на знанието. Новото разбиране е това, което Христос донесе.

Той не казваше да бъде неговата воля, но казваше: „Господи, да бъде Твоята воля!“ Желайте и вие да бъде волята Божия навсякъде в живота ви. Волята Божия ще работи за вашето сърце, за вашия ум, за вашата душа и за вашия дух. Волята Божия седи в това, да обичате хората, без да очаквате те да ви обичат. Обичайте Бога, защото Той пръв ви е обикнал. Заради любовта Му към вас не очаквайте от Него богатство, къщи, имоти. Той ви е дал всичко, което ви е нужно, но вие не сте работили, както трябва. Ако хората биха работили съзнателно, Царството Божие отдавна би дошло на земята. Хората, непослушните деца на Бога, са причина да закъснее идването на Царството Божие. За да научат урока си, Бог ги оставя да понесат последствията на тяхната небрежност, да опитат горчивините на живота. Те ще разберат, че няма изходен път от положението, в което се намират, освен чрез изпълнение волята Божия.

Светът няма да се поправи, докато не мине през огън. Огънят, това са изпитанията, страданията, през които всички хора трябва да минат. Всички хора ще минат през този огън, да се пречистят. В света съществува относителна чистота, а тя трябва да бъде абсолютна. Абсолютната чистота подразбира, каквито богатства и да видиш, да не пожелаеш нищо за себе си. Бъди доволен на това, което имаш. При закона на любовта пък ти трябва да се радваш на това, което ближният ти е придобил. Ако той е силен, радвай се на неговата сила; ако е добър, радвай се на добротата му; ако е учен, радвай се на учеността му. Ти никога не можеш да бъдеш това, което е той. Ти можеш да бъдеш добър и учен, но по съвсем друг начин. Ценното за всеки човек се заключава в това, че той представя една важна единица, поставена на специален пост и на специална служба. Ако всеки изпълни своята работа, той е постигнал нещо в живота си. Вие се стремите към придобиване на сила, на богатство, на щастие. Това са

задачи, които отсега нататък ще разрешавате. Работете съзнателно, като внимавате да не изопачите своя характер, да не заложите сърцето и ума си, да не попарите душата и духа си. Някой иска да направи някакво добро, но се страхува от хората, да не го видят. Чудно нещо! От хората, които не виждат, се страхува, а от Бога, Който всичко вижда, не се страхува. Бог вижда всички погрешки на хората, но мълчи, чака те сами да се изправят. Човек греши, понеже не вижда богатството, което е вложено в него, и търси външно богатство. Той ходи тук-там да търси скъпоценни камъни, за да ги продава скъпо. И в стремежа си към външно забогатяване, той губи вътрешното си богатство. Външното богатство може да е голямо, като предпотопния мамонт, но за предпочитане е малкото богатство. За предпочитане е човек да приеме малка, детска форма, в която са вложени условия за растене и развитие, отколкото да приеме голямата форма на стар, 120-годишен дядо, който е изразходвал силите и възможностите си. Богатството е един мамонт. Какво ще придобие човек от тази голяма форма?

Казано е в Писанието: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята". Обаче, никъде не е казано: Блажени богатите или учените, защото те ще наследят земята. Учеността на хората в света е относителна. Сегашните деца знаят повече от учените хора на миналото. И в бъдеще децата ще знаят повече от сегашните учени. Има една ученост, която никога не губи цената си. Отива един беден човек при един от истинските учени и се оплаква от положението си. Той му казва: Не се безпокой. Бръкни в джоба си! Бръква той в джоба си и намира две златни английски монети. Дохожда при този учен една майка и разправя, че детето ѝ е неизлечимо болно. Иди у дома си, детето ти ще бъде здраво. Връща се майката у дома си и намира детето си здраво. Отива един ученик при него и му казва,. че ще се

явява на изпит, но мисли, че ще го скъсат. – Не се страхувай, непременно ще издържиш изпита си. Както казва, така става – ученикът свършва изпита си добре. Каква по-голяма ученост можете да очаквате от тази?

Вяра е нужна на хората. Мнозина се оплакват, че са неразположени, болни, нещастни, без да подозират, че неразположенията им се дължат на промяната на времето. Когато времето се разваля, те стават нервни, раздразнителни, неразположени духом. Като не правят връзка между времето и тяхното състояние, те мислят, че неразположението им се дължи на някакво болезнено състояние. Не се влияйте от вятъра, от влагата, от мислите на хората. Влияйте се от Божието добро, което е във вашето сърце. Влияйте се от Божествената светлина, която е във вашия ум. Влияйте се от Божествената сила, която е във вашия дух. Влияйте се от Божествената свобода, която е във вашата душа.

„Да просветнат делата ни пред Бога!“ Това значи: Така да просветнат сърцата, умовете, душите и духовете ни пред Бога, че когато хората видят тази светлина, да прославят Господа Бога нашего, Който е на небеса.

Сега, препоръчвам ви следното: Вярвайте в доброто на вашето сърце, както и в доброто на другите хора.

Вярвайте в светлината на вашия ум, както и в светлината, която е в умовете на другите хора.

Вярвайте в свободата на вашата душа, както и в свободата, която е в душите на другите хора.

Вярвайте в силата на вашия дух, както и в силата на духа, който е в другите хора.

Вярвайте в Бога, любете Го и приложете Неговия закон.

Когато се върнете у дома си, сложете богата трапеза на вашите мисли, чувства и постъпки и ги нагостете добре. Така ще опитате силата, която Бог ви е дал.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Беседа, държана от Учителя на 22. август, 5 ч. с. София. – Изгрев.

ЧЕТИРИТЕ ОТНОШЕНИЯ

Отче наш
„Ще се развеселя“

Ще прочета няколко извадки върху Мъдростта.

„Духът Божий“

В света има четири математически отношения. Съвременните хора едва са започнали да изучават двете от тези отношения: отношенията на сърцето и отношенията на волята. Изобщо едва сега хората са започнали да съзнават отношенията на духа и отношенията на душата. В частност обаче, мнозина отричат душата т. е. те не съзнават дали имат душа или нямат. Те не могат да направят разлика между сърцето и душата си. Те не съзнават, в какво се заключава тази разлика. Под думата „душа“ аз разбирам цялата вселена, с всички материални светове, цялото пространство, което е обгърнато от душата. Душата включва всичко в себе си. Под думата дух аз разбирам онази сила, която работи в това безкрайно пространство. Под думата ум аз разбирам светлината, която осветява това пространство всички твърди места, които съществуват в света. За мене поне е така, а за вас как е, не зная.

Следователно човек трябва да има ясна представа за тия четири неща. Човек трябва да има ясна представа за твърдата материя, върху която е поставена основата на живота. Докато не разбирате основата на твърдата материя, вие не можете да се справите с физическия живот. При това, вие трябва да разбирате и законите на водата. Водата

представя сърцето. Водата е отражение на живота на сърцето. Ако не разбирате законите на водата, вие не можете да разберете и живота на сърцето. Когато говорим за твърдата материя, за сегашното състояние на земята, в химията ние разбираме елемента въглерод. Под думата „вода“ в химията разбираме елемента водород. Най-после ние трябва да разбираме и законите на въздуха, законите на кислорода и на азота. Също така трябва да разбираме и законите на светлината. Светлината е свързана с знанието. Тъй щото, ако вие нямате тези три състояния, т.е. ако не можете да разбирате твърдата, течната и въздухообразната материя, ако не познавате законите, от които те се управляват, вие не можете да се запознаете с Мъдростта. А трябва да познавате Мъдростта. Мъдростта е област, която примирява всичките противоречия в живота. Най-непримиримите неща из областта на живота намират примиряване в Мъдростта.

За пример вие изваждате една кокошка от курника си и намирате, че е в реда на нещата да я заколите и изядете, но когато дойдат до вас, когато вас изяждат, неприятно ви е. Щом ви е приятно да изядете кокошката, също така приятно трябва да ви е, когато изяждат и вас. Често съм срещал мъже, които са се оплаквали от жените си, както и жени, които са се оплаквали от мъжете си. Някой мъж казва за жена си: „Изяде ме тази жена!“ Рекох му: „Напусни я тогава.“ – „Не, нека си е при мене, че ако ще да ме изяде. Обичам я.“ Има един стих в Евангелието, който казва: „Който ме яде, той има живот в себе си.“ Значи, Христос изпитва приятност, когато го ядат. „Който пие кръвта ми и яде плътта ми, той има живот в себе си.“ Според това учение, приятно е на човека да го ядат с любов, но лошо е, когато го ядат без любов. Няма по-голямо страдание за човека от това да го ядат без любов, но когато го ядат с любов, това е много приятно.

Ето какво разбирам да ядат човека с любов. За пример един човек взима едно кокоше яйце без любов и го опражи и изяде, това е лошо за самото яйце. Но ако той обича това яйце и го пази в джоба си, добре е за яйцето. Още по-добре е за яйцето, ако го тури под една квачка да се излюпи. По този начин той му дава живот. Следователно по същия начин, някои хора, като те изяждат, дават ти живот. Други хора, като те изяждат, нищо не ти дават.

И тъй, знанието е потребно в света. Някои религиозни хора казват, че знанието възгордява. Това е един крив път. Възгордяват се само онези невежи хора, които са проучили една книга и мислят, че всичко знаят, че са учени хора. Обаче онези, които са придобили своето знание чрез труд, те никак не се възгордяват. Затова [и] теорията, според която някои вярват, че светът ще се развали от учени хора, не е права. Светът се разваля от глупави хора. Домът се разваля от глупави жени, а не от умните. Аз считам всеки човек, който работи за себе си, е лош. От това становище всеки човек, който работи само за себе си, е лош. Онзи, който работи за ближния си, той е добър. Лошавината на лошия човек се заключава в това, че той иска благото само за себе си. Тогава ние считаме такива хора, че живеят само за себе си, вследствие на което, се зарежда една борба. В това отношение силният всякога има право.

И тъй, думата „мъдрост“ изразява известни същества, които имат всичкото знание, всичката сила в света. Съществата на Мъдростта са създали цялата вселена. Следователно целият живот на земята, всичко това, което сега става, се дължи все на тия разумни същества. Тези същества постъпват с нас както учителите с своите ученици. Понякога те разместват учениците, турят едного на едно място, другиго на друго място; едного изпъждат от клас, другиго остават; едного турят близо до себе си, другиго – далеч. Както учителите

правят с учениците си каквото искат, така постъпват с хората и разумните същества. Те всякога постъпват справедливо, но хората, като не разбират този път, по който те ги ръководят, намират известни противоречия.

За пример разумните същества някога изпращат една душа на земята в формата на красива жена и изпращат десет мъже след нея да я учат. Като тръгнат тези мъже подир нея, казват ѝ разумните същества: „Направи тези мъже да станат по-добри.“ Как ще ги научи, как ще ги направи по-добри? За да ги направи подобри, тя трябва да знае мъдро да им говори. При един богат американец от Ню-Йорк, но голям скъперник, идвали различни хора, мъже и жени, от различни възрасти и положения, да му искат помощ, но той отказвал на всички. Бил около 50-60 годишен. Един ден при него идва една млада, красива мома, която му се поклонила много учтиво и му казала: „Господине, имам една молба към Вас.“ Той веднага се усмихнал, сърцето му трепнало и казал: „Госпожице, на ваше разположение съм. Кажете, какво искате.“ – „Можете ли да ми дадете 25 хиляди долара на заем?“ – „На ваше разположение съм.“ – „Тогава да подпиша?“ – „Нищо не е нужно. Заповядайте, вземете сумата. И когато обичате, пак заповядайте. На вашите услуги съм. Кажете ми къде живеете. Дайте адреса си. И не ме забравяйте, минавайте по-често покрай мене.“ После един от неговите приятели му казва: „Защо си толкова глупав, да даваш такава сума на тази мома?“ Сладък език има тя. Като влиза и му заговаря, той се променя коренно и е готов да ѝ услужи с всичко, от което се нуждае. Той си казва: „Богат човек съм, имам много пари, но това, което тази мома внесе в мене, струва много повече от тези 25 хиляди долари.“

Сега вие можете да критикувате възможно ли е това или не е възможно. Каквото и да говорите, това е възможно. Някой се моли на

Господа, но Господ не му отговаря. Друг се моли, Господ му отговаря. Защо на първия не отговаря? – Защото не знае, как да се моли. Той не знае, как да говори на Господа. Сладко трябва да се говори на Господа. Който не знае, как да говори на Господа, щом отиде при Него и започне да му говори, Господ казва: „Изпъдете този човек навън, той не знае още, как да говори, не се е научил да говори. Изпратете десет мъже подир него, те ще го научат.“ Някой е сиромах? Защо? – За да се научи сладко да говори, да стане езикът му сладък. Като богат, човек се държи с достойнство, но като осиромашее, той се сгушва, свива се. Сиромахът трябва да знае, че неговото спасение и богатство седят в езика му.

Спасението на човека седи, освен в неговия език, още и в ларинкса му. Какъв пример имаме с прочутата певица Аделина Пати. Тя получила запис от 25 хиляди долари, които трябвало сама да получи от пощата. Отишла в пощата, но директорът на пощата ѝ казал: „Извинете, госпожо, не ви познавам. Донесете някакво доказателство, че действително сте вие, за да ви дадем парите.“ Тя влиза в общото отделение и започва да пее. Веднага всички посетители и чиновници се събират около нея. Дохожда и директорът. Като чуват гласа ѝ, всички я познават и директорът казва: „Дайте ѝ парите.“ Ако човек не знае да пее, той ще вземе торбата и ще почне да проси от врата на врата. Кое е по-хубаво: да знае да пее човек или да проси от врата на врата? Някой казва: „Аз не искам да бъда богат човек.“ Това значи, че не иска[ш] да проявиш ума си. Не е достатъчно само да бъде човек богат, но той трябва да знае, как да вложи богатството си, парите си в работа. Някой казва, че не знае да пее. Как ще пее, когато заема само пози? Той мисли, като пее, да произведе ефект върху слушателите си. Който пее, той трябва да пее

само за себе си. По-добра публика от самия човек, който пее, няма. Той най-добре разбира от пението.

И тъй, всички ние трябва да бъдем израз на Божественото начало в нас. Бог е вложил хиляди дарби у нас, които от памти века седат неразработени. И след всичко това те седат и чакат Господ да ги спаси. Някой има 400-500 декара земя, която не обработва, но оставил да се покрие с плевели, с треви и ходи да купува лотарийни билети, да печели от тях. Той очаква по някакъв начин да спечели един милион лева. Имаме един българин, наш познат в Патагония, който от 20 години насам си купува билети лотарийни, дано спечели нещо, да се върне в България, но горкият нищо не печели.

Наскоро един наш приятел, който ходил в Милано, ни разправяше един интересен случай. В това време се разигравала държавната лотария.“ Гледам, казва той, един англичанин седи и мисли нещо. Вземе един билет, спечели 15 хиляди лева. След това се изгуби за известно време, после пак се яви, пак купи билет, пак спечели.“ Защо? – Този човек разбира законите на лотарията, знае които билети печелят. И в лотарията има закони, които трябва да се знаят. Нищо не става произволно. За пример ако човек отиде някъде или предприеме нещо, все мисли, че сто на сто ще спечели, той нищо няма да спечели. Докато в душата на човека има едно малко колебание, има вероятност нещо да спечели, но ако е много самоуверен, че ще спечели, той нищо няма да спечели. Защото забележете, щастието на човека се корени в неговото сърце. Между мозъчната и симпатичната нервна система в човека, именно под лъжичката се намира трети център. Този център подсказва на човека как ще се наредят работите му. Някой човек е мрачен, неразположен, роботите му не вървят, но въпреки всичко, нещо под лъжичката му подшепва, че работите му ще се оправят. Той не вижда никакъв изход

от положението си, но това чувство, което му подшепва, че работите му ще се оправят, не се лъже. Както му казва това чувство, така и става.

На какво отдавате силата на младата мома, която запалва сърцето на младия момък? Казват, че младият момък се е влюбил. Не се е влюбил той, но запалил се е и гори. Младата мома казва на момъка: „Или ще ме слушаш, или ако не ме слушаш, така ще те изгоря, че пепел няма да остане от тебе.“ Той ѝ казва: „Ще те слушам.“ – „Добре, ако ме слушаш, човек ще станеш. Тогава ще ти кажа, какво ще правиш. Ако не ме слушаш, на пепел ще станеш.“ Питам: при това положение, как да не я слуша? Някой път момъкът запалва сърцето на момата и казва: „Слушай, ако не ме слушаш, от тебе пепел няма да остане.“ Законът е верен. Сега питам кое е най-хубавото: да горим или да не горим? От две възможности, все трябва да се избере едната. Казвате, че горенето е лошо нещо. И аз съзнавам това и аз съм съгласен с вас, лошо нещо е горенето. Но и ако не гори човек и то е лошо. Представете си една зима, при която температурата е около 30 градуса и няма горене, какво ще правите при такъв студ? Значи лятно време може без горене, а зимно време трябва да има горене.

Всички вие, които сте нещастни, всички хора са нещастни по причина на това, че не сте намерили някой, който да ви запали. И то на свят да ви запали. Мнозина говорят за любов, но аз виждам, че тяхната любов дига само дим. Любов, която произвежда недоволство, не е любов, нито е знание. Истинската любов се придружава с мъдрост. Онзи човек, който ви люби, той има в сърцето си. Има една любов, в която петте добродетели са съединени в едно. В любовта има една велика прозорливост. Онзи, който те люби, той е прозорлив и вижда всичкото твое бъдеще. На същото основание Бог знае всичко за

нас, защото ни обича. За Него всичко е открито. И ако хората обичаха Бога, те щяха да имат всичката прозорливост.

И тъй, знанието трябва да започне. Откъде трябва да започне? В знанието има един основен тон. Основният тон не е Любовта. Основният тон на Любовта е началото на живота. Основният тон на живота е Истината. Ти не можеш да разбираш живота, ти не можеш да разбираш Мъдростта, ако нямаш основния тон на Истината. Казано е: „Истината ще ви направи свободни." И когато се даде основния тон на живота, тогава се явява Любовта. Любовта подкрепва живота, но Истината дава основа на живота – да се прояви. И ако ние нямаме Истината, тогава животът у нас не може да се прояви. Тогава и Мъдрост не може да имаме. Ти трябва да имаш желание да научиш нещо. Знание трябва.

Представете си, че аз ви давам едно яйце от боа или змийско яйце, което вие държите в ръката си. Докато го държите в ръката си, това яйце е безопасно за вас. Но ако речете да измътите това яйце, змията, боата, която излезе от него, ще ви погълне. Следователно има известни знания, които, докато са в зародиш, не са опасни. Вие трябва да знаете това. Обаче знанието е подобно на яйцата на боата. Оставиш ли зародишите на това знание да се измътят, това знание ще ви погълне. То става опасно за вас. Да допуснем, че вие имате знанието да хипнотизирате хората. Но всички закони в природата имат и обратни реакции, понеже в дъното на битието седи Бог, Който наблюдава постъпките на всички хора. Когато види, че човек злоупотребява с великите закони, Бог му дава първия урок. Като се ожениш, че родиш един син, който ще те хипнотизира. Можеш да родиш една дъщеря, която също може да те хипнотизира.

Много хора се страхуват от дявола. Няма защо да се страхуват. Защото дяволът не живее в света, в който и ние живеем. Той живее

извън света и си служи с дилафи. Той не разбира законите на света, но си служи с куки, с които вади човека от света, в който живее и отвън се разправя с него. Той отдалеч хваща с тия куки. Ето защо дяволът е неуязвим. Някой хука дявола, но трябва да знае, че неговите думи няма да хванат, няма да стигнат до дявола. Той е Луцифер! Той е светлина, като ангел е той и е непристъпен, безсмъртен. Твоите думи, твоите плюнки ще паднат върху самия тебе. Ако си стар, ще паднат на брадата ти. Аз съм давал много примери за дявола. Българинът обича да говори за дявола. Дяволът често говори на човека: „Слушай, с мене да не се занимаваш. Нищо лошо не трябва да говориш за мене.“ Един ден дяволът намислил да даде един добър урок на човека. За тази цел той внесъл в него желанието да има едно хубаво магаре. Човекът отишъл на пазар да си купи магаре. Там видял едно младо, красиво магаре и пожелал да го купи. Запитал за цената му и го купил. Това магаре не било никой друг освен дявола, който се превърнал в магаре. Селянинът завел магарето дома си. Той казал на жена си: „Жена, отсега нататък работите ми ще тръгнат добре.“ – „Ще видим“, казала жената. Един ден той завел магарето на чешмата да го напои. Обаче, магарето влязло в курната[18] и оттам показвало ушите си. Като дошъл един човек да точи вода от чешмата, селянинът му казал, [че] магарето влязло в курната и не може да го извади. Човекът погледне към курната, но никакво магаре не вижда. – „Защо ме лъжеш?“ Взел, че го набил. Дохожда втори човек и селянинът и на него казва, че магарето му е вляло в курната и се виждат само ушите му, но не може да го извади сам. Поглежда човекът в курната, нищо не вижда. И той го набива добре. Но магарето току показва ушите си през курната и селянинът се чуди какво да прави. Като го набили десетина пъти, най-после селянинът погледнал към магарето и казал:

---

[18] Курна – корито пред чешма.

„Сега и да те виждам, не смея нищо да кажа. Ще си мълча.“ Както виждате, дяволът турил на тясно този селянин, дал му един урок да не говори лошо за него.

Дяволът може да постави човека в такова положение, както един турчин, ходжа бил поставен от един, който дошъл да вземе пари на заем от него. Той взима от него 200 лири на заем, като се обещава да му плаща по сто на сто лихва. Шест месеца плащал редовно и го запитал: „Доволен ли си от това, което ти давам?“ – „Доволен съм.Ами майката на парите?“ – „За майката не питай, остави я настрана.“ Той изял половината, а половината оставил настрана.

Рекох, когато човек има сметки с дявола, последният ще изяде половината, а само половината ще ти даде. И в Писанието е казано да не се говори лошо за дявола, за злото в света. Сега ние разбираме, че като постъпваме по някакъв начин, или като постъпват хората по някакъв начин спрямо нас, че това е несправедливо. От ваше гледище е така, но в същност не е. За пример как ще убедите сега съвременните хора да не се бият? Както и да ги убеждавате, невъзможно е да ги убедите да не воюват помежду си. Само по един начин хората могат да не воюват – ако се превъзпитат. Хората трябва да възприемат съвършено други възгледи, да се убедят, че има само един Господ в света, само една Мъдрост, само една Любов, само една Истина. Ако хората вървят по този начин, това е възможно, но понеже половината от тях вървят по пътя на Луфицера, това е невъзможно. Хората казват, че трябва да добият свободата си. Те имат свобода, но не могат да я пазят. Свободата се добива само по закона на Мъдростта. Свободата се пази само по закона на Мъдростта. Добрите хора имат силата в себе си. Бог е вложил силата в тях.

Сега вие ще отидете при един богат човек да се молите да ви даде пари. Че вие постъпвате много глупаво. Защо да не се молите

дъщерята на този богат човек да се разболее и вие да отидете да я лекувате? По този повод вие ще се запознаете с цялото семейство и за услугата, която сте му направили, ще получите, колкото пари искате. Вървите с някой богат човек, накарайте го да стъпи някъде на високо място и оттам да скочи, да изкълчи крака си и после вие да му го поправите. По този начин той ще ви възнагради добре. Докато вие само му разправяте за Господа и казвате, че вярвате в Него, той ще ви отговори: „Аз пък в такъв Господ не вярвам." Обаче, като си счупи крака, вие му го поправите, той ще повярва в знанието ви. Като наместиш крака му, той ще види, че в тебе има знание. И тогава ти ще му кажеш, че твоето знание не се изкупува лесно. Ще кажеш, че за наместване на крака му трябват не по-малко от десет хиляди лева. Какво струват десет хиляди лева за един милионер? В този смисъл мога да ви приведа много примери, но като се говори на хората за пари, те се докачат. Като се говори за млади моми и момци и те се докачат. Като се говори за учители, за ученици, за свещеници всички се докачат.

Изобщо съвременният свят е такъв, че трябва да бъдете много внимателни, много трезви в думите си. Аз не искам да засягам въпросите лично. Някой казва, че не може да угоди на никого. Няма какво да угаждава на хората. Минавам покрай някой човек и изпитвам едно желание да си купя лотариен билет. Това желание е негово, той иска да си купи лотариен билет, да спечели един милион. Някой купува лотариен билет за мене. Той мисли, че като се свърже с мене, ще спечели. Не, не си хабете парите, аз не съм късметлия човек. Който иска да купува лотарийни билети, аз ще го посъветвам да дойде при мене, да му дам магическата тояжка, да се научи къде има заровено богатство. Ако някой е много закъсал в положението си, но има красива дъщеря, аз ще му кажа, къде има богатство. Когато живях

на улица Опълченска 66-ти номер, дойде при мене една баба и ми казва: „Синко, много те обикнах, ще ти кажа къде има заровено богатство. Цели три тенекии богатство има на едно място.“ – „Бабо, мене не ми трябват пари.“ Седи при мене един приятел и аз му рекох: „Понеже ти искаш да станеш богат, иди с тази баба заедно да намерите парите.“ И той отиде с нея, ровиха, но нищо не намериха. Аз зная, че едно богатство, което е заровено в земята преди 20 и повече години, не може да се намери. Почвата постоянно се мести. На четири – пет сантиметра поне, но все ще се премести. Премести ли се, не може повече да се намери това богатство. Оттук – оттам ще ровите, но все малко няма да ви достига. Някои изчислявали това злато на 750 милиона. Като се знае, че относителното тегло на златото е 19, можете да си представите каква тежест представя то. Три тенекии злато е това!

Като говоря по този начин за златото, аз не искам да създавам някаква реакция у вас. Имайте стремеж към златото, стремете се към него, търсете го, но в всички направления. Да бъде човек богат с вяра; да бъде човек богат с сила; да бъде човек богат с светлина; да бъде човек богат с свобода; да бъде човек богат с добродетели; да бъде човек богат с здраве. Да бъде човек богат с речта си. Да бъде човек богат с глас, даден от природата. Това, което обикновеният човек не може да изкара за цяла година усилен труд, един певец може да го изкара само за една вечер. Той изкарва около 50-60 хиляди лева. А някои певци изкарват и повече. Значи, певецът е по-учен. Съществува един закон, който определя нещата. Любовта е сила, която разтваря сърдцата на хората. Ако ти имаш истинска любов към природата, тя ще ти разкрие такива тайни, че ще направи живота ти сносен. Ако ти постоянно я човъркаш и не вярваш в това, което имаш, тя ще ти го вземе и него. Тогава нищо няма да имаш.

В себе си аз виждам вашите желания. Сега, като ви гледам, аз виждам, какви желания имате. Като наблюдавам някоя млада мома, младо момиче, то иска да се ожени за някой млад, красив, богат и силен момък. И момъкът също иска да се ожени за добра мома, да има хубава жена, хубави деца, да бъдат богати. Тия желания са добри. Няма лоши желания в света. Някой ме пита, добре ли е да се ожени? – По-добро нещо от това не можеш да направиш. Като се ожениш, ще помниш, че си се оженил. Като се ожениш, всичките ти илюзии ще изчезнат и ще помниш, какво значи да се жени човек. Тогава ще се намериш в реалността на живота. Като ядеш, тогава ще опиташ какво е яденето. Като го изпиташ, ще видиш, че е много хубаво. Често мене ме питат, съгласен ли съм с женитбата. – Съгласен съм. – Защо? – Защото, за да дойда на земята, накарах двама души да се оженят. Иначе нямаше да дойда на земята. Единият от двамата беше решил да се покалугерява. Аз го убедих, че и като се ожени, може да служи на Господа. Той имал една идея – да служи на Господа, но и като се ожени, нищо не изгуби. Той бягаше от жените, искаше да отиде в монастир. Той може и като се покалукери, пак да мисли за жените в монастира.

Разправят за един игумен в един руски монастир следния анегдот. Една вечер късно той носял нещо в един чувал. Игуменът го видял и го запитал: „Какво носиш в чувала?“– „Отче свети, гъби нося.“ – „Дай да видя, какви са гъбите.“ Отваря чувала и вижда там една млада, красива жена. – „Какая щука“, казал игуменът и се засмял. В мъжките монастири не допущат нито една жена. Не само жени не пущат, но не пущат нито едно женско добиче, нито женско животно – котка или куче. По този начин хората са намерили средство да не се развращават тия, които са в монастири. Това е добре, но какво да се прави в този земен монастир, в който има всичко? Да оставим

настрана тези официални монастири, но какво да се прави в земния монастир, в който от нищо не можеш да се освободиш? За този голям монастир именно ни трябват знания.

И бъдете уверени, че човек всякога заболява не от изобилие на живота, но от недоимък на живот. Когато живътът в човека отслабне, тогава се явяват различните болести. И съвременният свят страда не от изобилие на любовта, но от недоимък на любов. Много неща са заместили любовта. Като дойде любовта, човек се обновява. Всеки човек може да се обнови. Съвременната наука, медицината специално прави операции за подмладяване на човека. Те прикрепват по особен начин някакви жлези. Любовта е, която подмладява. Ако в сърцето ви влезе любовта, тези жлези се обновяват и човек подмладява. Ако човек не обича този или онзи, тези жлези се атрофират. Казвате: „Какво е тръгнала тази мома подир този момък?“ Оставете я да върви. – „Ами, този мъж какво е тръгнал подир жена си?“ Оставете го да върви подир нея. В нас има една идея на неразбиране. Като влезете в един дом, пожелайте доброто на нози дом. Пожелайте доброто на децата, на жената, на мъжа в този дом. Ако мъжът на някоя жена не е добър, вие кажете: „Добър е твоят другар.“ Като казвам така, аз изхождам от следното положение: този човек върви по един плъзгав път. Ако и аз съм на неговото положение, непременно ще падна и ще се окалям, плъзгав е пътят.

Светът е един хлъзгав път. И от незнание и неразбиране на нещата, хората могат да се подхлъзнат. От незнание на нещата, ние правим много погрешки. В природата нищо не отива напразно. Всичко, каквото правите, ще послужи за благо в природата. Вие не можете да харчите енергиите на природата както искате. Тя ще ви впрегне на работа. Ние не сме по-умни от нея. Тя ще си вземе и капиталът, и лихвите. Ето защо всички ние трябва да бъдем много

внимателни с нея. Дойдем ли до нея, абсолютно никаква лъжа. За природата ти трябва да бъдеш като отворена книга. По отношение на природата ти трябва да бъдеш много чистосърдечен, без никаква лъжа. Затова в ума си не допущай никаква тъмнина и в сърцето си никакво безлюбие. Ако искате да ви върви, така трябва да постъпвате.

Тъмнината, лъжата, безлюбието е нещо външно. Някой казва: „Аз излъгах.“ Поправи тази лъжа. В какво седи лъжата? Имайте пред вид, че всякога, когато обикнете някого, той ще ви постави на изпит. В първо време той нищо не ви иска, но като се увери, че вие го обичате, той започва да ви иска едно, второ, трето, четвърто и т. н. И при това положение вие трябва да бъдете готови да го задоволите. Не очаквайте само той да иска от вас, но като иска той и вие ще искате. После пак той ще поиска, пак вие ще поискате и т. н. Така ще има една правилна обмяна. Не се оставяйте само вие да давате, т.е. само единият да дава. Даването е качество на Бога. Веднъж ти ще дадеш, после той ще даде и т.н. – „Ама който е богат, той трябва да дава.“ Не, и двамата ще дават.

Та рекох, не губете идеята в ума си, че сте даровити и че още днес можете да постигнете нещо. Изгубите ли тази идея от ума си, вие ще мислите, че не сте даровити и ще оставите всичко за следното прераждане. Не чакайте никакво друго прераждане. Според мене, вие още в този живот, вие умряхте и утре ще се преродите. На вечерта вие пак ще умрете, а на сутринта отново ще се преродите. Всеки ден е едно прераждане. Ако човек всеки ден не се преражда, животът няма смисъл на земята. Казвате: „Прераждат ли се хората?“ Прераждат се, но те криво разбират идеята за прераждането. Прераждането е закон за подобрение на живота. Прераждането подразбира благоприятните условия на живота да прогресират. Днес ще свършиш една работа; утре – друга, това са прераждания. Прежданията, това са дни на

живота, а смъртта това е почивка. Като се раждаш, ще работиш, за да се подигнеш в живота.

Сега вие се нуждаете от някои практически правила в живота. При мене са идвали млади моми и са ми казвали: „Обичам еди-кого си, но той не ме обича. Не можеш ли да направиш някак да ме обикне?“ Рекох, аз мога да направя друг някой да те обикне, но този, когото ти обичаш, не мога да го накарам да те обикне, защото той обича друга някоя. Аз не мога да разваля това, което Бог е направил. Аз никога не мога да разваля една обич. – „Ама тя не заслужава, или той не заслужава.“ – Заслужава или не заслужава, аз не мога да развалям. Ако намеря някого, който не е обикнал друга мома, мога да направя да те обикне. Това поне е много лесна работа за мене.

Питат ме някои, какво влияние оказва Божествената мисъл върху човешката? Ето какво им отговарям: като срещна едно бедно момиче, на което никой не обръща внимание, аз ще се спра при него около половин час. Ще видите какво става след това. След това, който мине покрай него, ще се спре, ще започнат хората да го разпитват, да се занимават с него, ще стане важно, като че е царска дъщеря. Тъй щото, когато вие се свържете с Божествения принцип или когато Бог хвърли върху вас само една мисъл, всички хора ще се съберат около вас.

Помнете, че Бог е, Който устройва домове. Когато двама души се влюбят, това е от Бога. Когато двама се разлюбят, това е от дявола. Вие не можете да излъжете Господа, да представите безлюбието за любов. Двама души могат да се обичат, защото и двамата имат живот. Двама души могат да се обичат, понеже и двамата са свързани с Мъдростта. Двама души могат да се обичат, защото Мъдростта създава свободата и двамата имат свобода. В свободата има един закон на преливане. Вие трябва да обичате хората, за да имате свобода, за да имате знание. Ако нямате любов към професора, който ви преподава, вие не можете

да имате неговото знание не можете да се ползувате от него. Ако вие не обичате живота, животът не може да мине през вас.

И тъй, Христос е дошъл на земята да научи хората на закона, как да изпълняват Волята Божия. И хората тълкуват, че Волята Божия трябва да се върши така, както никой досега не я вършил. Бог изисква от нас да имаме правилни отношения към всички: към богати и бедни, към учени и прости. Като се приближавате към някое дърво или към някое растение, към някое бръмбарче или насекомо, или към някое изворче, вие трябва да оценявате онова, което Бог е вложил в него. В дадения случай, като оценявате всичко това, вие се свързвате с Онзи, Който е създал тия неща. Като не разбират това, хората погледнат към някое малко животно или растение и казват: „Това е без съдържание.“ Често цитират стиха, че Бог дава Мъдрост на хората. – Така е, Бог дава Мъдрост на онези, които са при Него. Не може да ти даде Господ Мъдрост, ако ти не Го обичаш. Това са твърдения. И нас не могат да ни обичат, ако не дадем нещо от себе си. Бог очаква от хората да Го обичат, понеже много е дал и те трябва да дадат нещо от себе си. Другояче казано: ние трябва да дадем повод на Бога, да се прояви в нас.

Вие имате ли съзнание, какво нещо е Бог? Мнозина мислят, че като се съберат мъж и жена на едно място и започват да говорят, непременно и Бог присъствува между тях. Не, не е така. Бог присъствува между хората само тогава, когато всяка тяхна постъпка, всяка тяхна мисъл или всяко тяхно чувство е проникнато от любов. Когато мъжът хване ръката на една жена и я стисне, в това хващане тя трябва да усети, че има нещо в този мъж, на което тя трябва и може да разчита. И после, като говори мъжът, жената трябва да чувствува, че в всяка негова дума има любов. Рекох, любовта трябва да дойде отнякъде, тя не може да се роди от нас. Дето забележите любовта, вие

трябва да я пазите. Не мислете, че вие можете да произведете любовта. Любовта иде от един източник и може да мине през човека. И ако ти знаеш, как да използуваш тази любов, тя ще внесе в тебе живот. Христос казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единного Истиннаго Бога.“

Сега, като говоря по този начин, вие можете да мислите, че аз засягам вашия живот. Не, аз не засягам въпроса как сте живели вие. Аз отхвърлям този въпрос и вие трябва да го отхвърлите. Как сте живели, оставете този въпрос настрана. Какво сте мислили за любовта и това остава настрана. Вие обичате един човек, но задайте си въпроса защо го обичате. Вие може да го обичате за неговото тяло, за неговото сърце, за неговия ум, за неговата душа или за неговия дух, но важно е в вашата обич не влиза ли нещо користолюбиво. Щом влезе нещо користолюбиво в вашата любов, пазете се от него. Користолюбието не е някаква добродетел. Користолюбието е от съвсем друг свят.

Та рекох, всички хора се нуждаят от една добродетел, която да възстанови добрините на тяхното сърце. Когато сте свободни, добре е да седнете спокойно и да измерите как бие сърцето ви – ритмично или не. Ако сърцето ти не бие ритмично, това показва, че има нещо криво в твоите чувства. Ако ядеш и храносмилането ти не става правилно, това показва, че в тебе има нещо криво. Ако мислиш и работите не стават както трябва, има нещо криво в мисълта ти. В един хармоничен живот, какъвто е Божественият, всички неща стават така, както си ги мислите. Те стават много по-добре, отколкото си ги мислиш. Възложете надеждата си в вашия ум, който работи според законите на Божествената светлина. Възложете надеждата си в вашето сърце, възложете надеждата си в вашата сила. Не търсете Бога отвън.

Има едно нещо, което е свойствено на хората. Когато хората се обичат, интересите им стават общи. И тогава нещата стават преизобилни. Когато хората не се обичат, интересите им се различават. Като не се обичат хората, всичко се харчи напразно. Вследствие на това те нямат тези постижения. Наблюдавайте живота и правете свои заключения. За пример виждате, че някой човек е станал вярващ. Като вярващ, той непременно трябва да претърпи известна промяна в своето тяло, лице, сърце и т.н. Не стане ли никаква промяна, той не е станал вярващ. За пример някой човек, като мине 50-60 години, казва: „Моята работа се свърши вече. Мина моето време." – Не, човек и до 120 години трябва да има младо сърце, да бъде млад. Сърцето, душата на човека никога не остарява. Тялото на човека може да остарее, но душата му е винаги млада, тя е от друга еволюция. Понякога, по закона на внушението, като остарее тялото, човек започва да мисли, че и душата му, и той цял е остарял. Сърцето и душата не остаряват, а що се отнася до тялото, вие трябва да знаете, как да го обновите. Едно трябва да знаете: ако устните на човека станат много дебели, опасна му е работата. Ако устните изтънеят много и това е друга опасност. Ако носът стане много широк, опасна е работата на човека, но ако носът стане много тънък, изтънее и това е опасна работа. Ако носът стане много къс, има една опасност; ако стане много дълъг – друга опасност. Ако челото на човека е ниско, има една опасност, но ако стане много високо, има друга опасност. Това са противоположности, които вие трябва да разбирате. Един съвременен християнин или един какъв и да е човек, трябва да знае, как да работи за придобиване на червения цвят в себе си. Някои, като искат да имат червени устни, току се мажат с червена боя. Щом искате да имате червени устни, вие трябва да работите всеки ден по

половин час върху светлината, да възприемате червения цвят на светлината.

Тук наскоро мина една полякиня, много даровита, но очите ѝ изкривени, липсва ѝ нещо съществено, разглеждах я внимателно. Гледах устните ѝ, дебелината на веждите. Веждите ѝ – много симетрични навсякъде, но малко дебели, повече, отколкото трябва. Рекох си, тя може да бъде много наблюдателна, но интуицията ѝ е слаба. Веждите на Толстоя са много дебели, което показва, че той трябва да мине през една голяма опитност, докато съзнае, какво освен конкретните неща, има и друг един свят, по-висок от обективния. На стари години той придобил такива знания, които на младини не можа да получи. За да имат тънки вежди, някои скубят космите на веждите си. Не, ако искате да поправите веждите си, вие трябва да внесете в ума си най-хубавите мисли. Като се занимавате малко с червения цвят, ще измените цвета на устните си, ще ги направите червени. Всяка вечер, като си лягате, в продължение на една седмица, повтаряйте в себе си, че ще станете с пет години по-млада. Ако сте на 55 години след една седмица ще се подмладите, ще станете на 50 години. Следната седмица пак си кажете, че ще се подмладите с още пет години. И наистина, след една седмица ще станете на 45 години. Така продължавайте докато всяка седмица слизате с по пет години. Щом станете млада на 25 години, ще спрете.

Ще кажете: „Вярно ли е това?“ Това, в което човек вярва, всякога е вярно. Това, в което човек не вярва, е всякога невярно. Много хора казват, че не вярват на Бога. Това е лъжа. Те вярват, но се представят, че не вярват. Някой казва, че не вярва в Бога, но в същото време казва, че има някаква сила в света. Значи и той вярва в нещо. Дръжте онази вяра, която имате в себе си. Друго нещо, от което трябва да се пазите, е да не се дразните. Понякога човек може да се раздразни от много

малко нещо. Един ден си оставих шапката не на място и после виждам една дупка на нея, скъсала се нещо. Трябва ли за това да се дразня? Много причини има за скъсването ѝ. Може би се е закачила на някакъв трън, може да е минал някой покрай нея и да я закачил, може да се е приприщила между някой камък и т. н. Никога не трябва да забравя човек шапката си. Някога я оставя на един камък, мисля, че като тръгна, ще я взема. Аз тръгвам да си вървя, но после виждам, че съм гологлав. После си рекох: може да се ходи и без шапка. Първоначално човек е бил без шапка. Шапката е дошла в последствие. Ако искаш да не забравяш шапката си, закачи я някъде на себе си, че дето и да отиваш, да не пада от главата ти.

Един свещеник ми разправя една своя опитност. Молил се 50 години наред и един ден, като се молил, нещо му казва: „Престани вече да се молиш. Ето, 50 години вече как се молиш на Господа. Няма какво повече да се молиш.“ Рекох му: „Ти трябва да си отговориш в себе си: досега аз съм се молил, но не от любов към Бога, а от занаят. Сега ще се моля от любов.“ Всяка сутрин, като ставаш, помоли се на Господа и кажи: „Господи, благодаря Ти за това, което си ми дал. Благослови ме.“ Като малко дете, всеки ден казвай на Господа: „Господи, помогни ми да се увеличи доброто, което си вложил в мене. Увеличи светлината, която си вложил в мене. Увеличи свободата, която си вложил в мене. Увеличи и силата, която си ми дал.“ Понякога, като ти дойде някаква идея, че знаеш много, обърни се към една от най-отдалечените звезди и си кажи: „Като знаеш толкова много, кажи сега каква е тази звезда, която се намира на един милион светлинни години от земята.“ Така ще видиш, че много малко знаеш.

Рекох, има неща, които в даден момент ни стават много ясни, но има неща, които в даден момент ни стават много тъмни. Наблюдавал съм същото и с себе си. Понякога свиря много хубаво, чудни работи

свиря. А някога, като започна да свиря, и най-обикновените работи не мога да свиря. Музиката е една дарба в човека, която всякога не се проявява еднакво. Човек може да се прояви, само когато влезе в връзка с музикалния свят от невидимия и от видимия свят. Дръжте всякога връзката си с невидимия свят и не се влияйте от хората. Нека всеки човек разправя своята опитност. От 20 години насам при мене идва един дух, който постоянно ме пита: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ Ставам сутрин и той ни в клин ни в ръкав ще ме пита: „Ти знаеш ли, кой съм аз?“ Какво да му кажа? Вие какво бихте му казали? Някой може да си помисли, че е Господ. Друг може да си помисли, че е дявола. Питам го аз: „Кажи, кой си?“ Ако му кажа, че не зная кой е, той веднага ще каже: „Голям простак си ти!“ Често такива духове се явяват при вас и ви питат: „Ти знаеш ли, кой съм аз? Аз съм Арахангел Михаил.“ Друг казва: „Аз съм Арахангел Гавраил.“ Когато Арахангел Гавраил ти проговори, ти ще се простреш на земята мъртав. Когато се явява един такъв ангел, велик дух, човек непременно ще се простре на земята. Когато при пророк Данаил се яви ангел Господен, той се простре на земята. А на сегашните пророци, като им се яви някакъв ангел, нито един от тях не пада. Не се самозаблуждавайте. Аз познавам присътсвието на Бога по едно нещо. Когато Бог ме посети, аз ставам готов да услужа на всички. Като мина покрай едно камъче, аз го повдигам. Като мина покрай едно цветенце, аз веднага го поливам. Като мина покрай една тревица, гледам и на нея път да сторя. Ставам много внимателен. А когато Бог не е в мене, вървя както ми падне. Така и вие: когато Бог не е у вас и вие вървите, както намерите. Не, бъдете внимателни в всички случаи, защото не знаете кога Господ ще ви посети. Всякога бъдете готови да Го посрещнете. Когато дойде при вас някой човек да ви се оплаче, бъдете внимателни към него! Не го пъдете. Кажете си:

„Когато аз съм нещо неразположен, веднага отивам при Господа да мърморя, да се оплаквам и Той ме изслушва.“ Тогава, бъди и ти готов от своя страна, да приемеш и изслушаш този човек, който е дошъл при тебе. Дойде този човек при тебе, попитай го, какво иска. Той ще ти каже, че е дошъл да си поговори, да му олекне, да се извини пред Господа. Кажи му: „Няма какво да се извиняваш, братко, но изправи погрешката си, нищо повече.“ Като дойде някой човек втори път при тебе, кажи му: „Не се страхувай, тази работа ще се оправи.“ Какво ти костува да кажеш на човека няколко насърчителни думи?

Като ви говоря така, аз съм готов да взема вашите погрешки върху себе си, за да изправите и вие своите погрешки. Всички хора куцат в едно отношение: всички веднага режат. Не, ние трябва да оправдаем днешния ден. Да изпратим в света към всички хора по една хубава мисъл, по едно хубаво чувство и по една хубава постъпка и да пожелаем всички от сърце и от душа да се въдвори Царството Божие на земята. Да пожелаем мир между всички хора. Но всички трябва да работим, да станем проводници на Божия Дух и той да работи между нас. Всички трябва да държим една положителна мисъл. Някой направи нещо и после казва: „Учителю, аз направих тази работа, както вие ми казахте.“ Не, ти се самозаблуждаваш. Не е въпрос само в казването. Ти трябва да дойдеш при мене, да видиш как работя. Ако не видиш как работя, ти ще направиш известни погрешки. Казвате: „Както е казал Христос, така и ние постъпваме.“ Не както е казал Христос, но как е постъпил, това е важно да знаете. Ако Христос днес беше на земята, Той щеше да постъпи по съвсем друг начин.

И тъй, съвременният живот се нуждае от чиста Любов, безкористна. Съвременният живот има нужда от чиста Мъдрост, от такова знание, което може да му помогне в всички случаи. И най-

после, съвременният живот се нуждае от една Истина, в която да няма абсолютно никаква лъжа. Всички трябва да бъдем чисти като деца. Каквото говориш, в него да няма никаква задна, користна мисъл или користно желание. Това се изисква сега от всички хора на земята.

Сега и на вас пожелавам.

Сега и на вас пожелавам да бъдете млади като Любовта, да бъдете възрастни като Мъдростта и да бъдете чисти като Истината!

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва

Беседа, държана от Учителя на 22 август, 1937 г., неделя, 10 часа пр. обед. София, Изгрев.

ТРИТЕ УХАНИЯ

Добрата молитва
Молитвата на Царството
91 псалом
„Духът Божий“

Ще прочета част от 10 глава от Лука до десетия стих.

Размишление.

Има неща, които хиляди години са занимавали човешкия ум и са останали неразрешени. Всеки човек има известен въпрос неразрешен. Има нещо, към което човек се стреми, неопределено вътре. Всеки човек се стреми и търси някакво си благо, има си някаква идея. Този стремеж е както онзи човек – диша, търси чистия въздух и работата не става. В всяка минута човек трябва да направи най-малко 15-20 вдишки. И забелязано е, че когато човек заболее, вдишките стават по-бързи. Някой човек диша много бързо. Не е за предпочитане. Значи има един ритъм или едно състояние, което е здравословно. Някои болни хора дишат много бързо и мислят, че с бързото дишане ще поправят работата, пък то, освен че не се поправя, но се разваля. В живота някои хора бързат, искат да станат добри. То е едно специфично разбиране. Но в стиха се казва: „Наближило е Царството Божие.“ Царството Божие е разрешението на въпроса. Докато Царството Божие не дойде в нас или докато ние не усвоим тази идея, въпросът остава неразрешен.

Казва, че е наближило Царството Божие. Съществуват някои противоречия, които от хиляди години не могат да се поправят. Често някой казва: „Кажи му на него да си поправи работата." Но и като кажеш на човека, работата не се поправя. Казва: „Да ми даде парите. Кажи му, да ми върне парите." Дойде някой, каже му и пак не ги дава. Казва: „Няма да му ги дам." Тогава пита: „Защо прави така?" И мене питате: „Защо човек яде?" Така е направен, че трябва да яде. Ако можеше другояче да бъде направен, но понеже е така направен, не може. Казва: „Защо е злото в света?" Защото не може другояче. Ако можете, вие направете другояче, покажете на Господа. Вие намирате, че злото е несъвместимо с живота. Покажете на Господа един проект, който да направи, и животът по друг начин да се изяви. Вие казвате: „Еди който човек, защо така постъпва?" Но дайте си очет, че в даден случай и вие постъпвате точно тъй, както не трябва да постъпвате. За пример ако ти се намираш пред една мечка, ти не може да бъдеш тъй спокоен. Тебе те срещне една мечка, веднага ти трепне сърцето. Защо не може да седиш хладнокръвен? Теоретически казваш, че Господ е в мечката. Но като те срещне Господ, ще ти даде един урок, че ще го помниш.

Сега за пример това са изяснения, за да се изяснят сегашните положения, които имате. За пример някой път вие сте недоволен. Не може да си дадете отчет, защо сте недоволен. В какво се крие същинската причина на вашето недоволство. Щом една игла е много приятелка с мене, влезе в интимния живот на моето тяло, аз съм недоволен. Представете си, тази игла толкоз много ме обича, забие се в крака ми. Мен не ми е приятно присъсттвието на тази игла. Искам по който и да е начин да я изпъдя. Ако ме попита: „Защо не си любезен малко с мене, защо не ме обичаш, защо ме изхвърляш, аз искам да живея с тебе." Рекох, не бъдете игла за хората, нито пък игла

за самите вас. Не може ли в света без игли? За шиенето трябват иглите. Защо не си изтъчете цяла рокля, ами ги правите от части. Какви са съображенията, че имате теркове[19], трябва да се скрояват, че трябва да се зашиват. Най-първо ще вземете един плат, ще го разрежете, след туй ще го шиете наново.

Питат ме, казват: „Я, ни кажи как вярваш ти, какво ти мислиш за Господа?“ – Рекох, нищо не мисля. Какво ще мисля? Казва: „Колко е голямо Слънцето.“ – Не го зная. Аз нямам представа, че то е един милион и петстотин пъти по-голямо. Даже в съзнанието си го нямам. И земята не съм видял. Взема земята като мярка, но и за земята нямаме ясна представа, колко е голяма. Една идея имаме, която съвсем не е така реална, както в същност. Всичките хора на земята имат такива понятия, които в същност не отговарят на самата реалност. Казват, че има същества, които в своето съзнание обгръщат земята. Има същества, които като хванат земята обгръщат я като една ябълка, отвсякъде я разглеждат. Има хора, които отдалече гледат с микроскоп една малка частица.

После хората казват, питат: „Откъде е дошъл той?“ Сега дойде някой пророк да пророкува. Пророците са на степени, има малки, има и големи пророци. Как ще познаете един пророк от Бога ли е излязъл или не е от Бога излязъл? Как ще проверите, че туй, което говори, дали е вярно или не? Казва Христос за себе си: „Аз дойдох да им дам живот.“ Този, който иде да даде живот, е от Бога; този, който не иде от Бога, той взема живота. Влезете в един дом и виждате, че има овци, говеда, патици, казвате: „Голяма домакиня.“ Покаже се, че е щедра, излезе с своята крина, хвърли жита на всичките. Най-първо те мислят, че господарката е много добра, храна дава на кокошките, всички са

[19] Терк – (ар.-тур.) образец, кройка.

добре охранени, като излязат, вървят с нея, имат добра господарка. Но вечерно време току погледнеш, българите как постъпват. Влезе в курника, хване една за врата, извади я навън, тури я на дръвника и главата на една страна. После домакинята, тази много благородната и добре възпитаната, която е свършила най-малко един факултет, тури я в тенджерата, опари я, оскубе я. После тя разбира от хирургия, извади ножа, разтърбушини я, извади червата, извади черния дроб, белия дроб, сготви я и всички са радостни и весели. Казват: „Много добро семейство, много добре живеят. И домакинът – добър и домакинята – добра и децата, всички ядат сладко.“ Виждате една красота. Хубаво, това е от вашето гледище, от вашето становище. Но поставете се в положението на една кокошка.

Питам сега, можеше ли нещата в света да стават по друг начин. Ако можеше, светът би бил направен. Но за тия хора в дадения случай светът не може другояче да бъде освен така. Искате да оправите живота. Отивате в друго място, дето хората са минали в една друга степен на развитие, те не колят кокошките, но чакат кокошката да снесе яйцето. Те имат вече понятието на свраката. Като крекне кокошката, седне в трънето и мисли. Седи така и рекох, какво ли мисли? Гледал съм, седи сериозна онази кокошка, понеже снасянето на яйцето за кокошката е сериозна работа. Ти не си снасял яйца, да знаеш, колко мъчно се снасят яйцата. Щом снесе яйцето, като каже „кудкудяк“, свраките започнат да хвъркат. Като стане кокошката, свраката ще дойде, ще клъвне яйцето и го изпие. Рекох, най-първо дойде малкото господарче и малката господарка. Щом крекне кокошката, ще вземе яйцето, ще го чукне с малко масълце. Рекох, кокошката не ядат, но яйцата на кокошката ядат. Казват: „Не може ли другояче?“ – Не може. Идеш на друго място, кокошки не колят, яйцата им не ядат, плодове вече събират и ядат, минават за

вегетарианци. Някои намират, че и туй не е право. Казва: „Без плодове не може ли?“ – Как? Аз съм привеждал онзи пример за Паганини, когото питали, не може ли да свири на три струни. Той казва: „Може и на три струни.“ Явява се и свири на три струни. Казват: „Паганини, на две струни може ли?“ Дава концерт и на две струни. Казват: „Ами на една струна, може ли?“ И на една струна дава концерт. – „Ами без струни може ли?“ – Как? Не се явява. Дошли всички, чакат. Че как може на една струна? Може да свириш на сол. Но без струни как ще свириш, кажете ми?

Сега вие сами ще си правите сравненията, за да се изяснят противоречията, които съществуват в света. Тогава имаме една война в Далечния Изток, една война, която сега се заражда между китайци и японци. В Шанхай японците с своите възпалителни бомби запалили града и загубите възлизат на милиарди. Цял един квартал гори, изгаря и всичко туй пометено. Ако попитате, защо тия хора воюват? Ако четете пророците, ще видите, че и по-рано са ставали. Казва пророкът: „Още веднъж ще събера народите и ще излея гнева си върху тях и вече няма.“ Ние наближаваме една епоха, когато Господ иде да излее гнева си върху непокорното човечество. На всичките хора иде да излее гнева си, за да поправи всичките народи. Сега вие казвате: „Защо тия събития така се развиват?“ Защо хората воюват? Туй отдавна е предказано, че ще дойдат тия събития, защото ако не дойде тази, голямата война, ако Бог не се яви в света да оправи света, никой не може да го оправи. Но тази борба е вътрешна. Сега и вие се борите в себе си. Всеки ден една вътрешна борба става в вас. Води се една борба в малък размер. В ума ви се води една борба и в сърцето ви става една борба, имате две мисли, имате две чувства, които се борят. Едновременно се борят тия чувства.

Ами представете си онзи митичен разказ за хубавата Елена. Кой беше онзи княз Парис, който я открадна?(който отиде в дома на домакина, приеха го хубаво, той задигна красивата Елена и десет години имаше война заради нея.)[20]За една жена два народа се биха десет години. Сега някои спорят върху този факт, но да оставим това, да го приемем тъй както е. Не можеше ли той да не вземе красивата Елена? – Можеше, как не.

И тогава ще ви приведа друг един български анекдот. Той е малко по-невероятен. Отива един българин на гости в друг българин. Вижда една от големите патици, не от малките, но от големите, една патка тамън заклана тази патка и очистена. Той като влязъл, те скриват патката в голямата тенджера и започват да ядат чесън. Поканват и него и казват: „Елате да ядем, каквото дал Господ.“ Той яде чесъна, но си мисли за патицата в тенджерата. Наяли се с лук и лягат да спят. Той станал през нощта, извадил патката от тенджерата, турил я в торбата и захлюпил тенджерата. На сутринта става и казва: „Много бързам, много спешна работа имам, трябва да я свърша.“ Той иска да не се научат, че взел патицата. Казва: „Докато царуваше цар Патуран, добре вървеше, но като снемат цар Патуран от трона, работата е зле.“ Затова отива да си оправи работата. Те казват: „Иди да си оправиш работата.“ Казват: „Какъв е този цар Патуран, който царува?“ Като заминал, гледат в тенджерата, патицата я няма. Отиват да го търсят, но цар Патуран го няма вече. Цялото семейство казва, да видят на каква далечина е, задигнал патицата. Но той отишъл толкова далеч, че не си струва да си губят времето. Казват: „Отиде патката. Но друг път, като дойде гост, няма така да правим. Няма да оставяме патката на същото място.“ Урок научили, че като дойде гост, тенджерата да взимат при тях, да не я оставят при госта. Рекох, може вторият път

[20] В скобите е втори вариант, вероятно допълнен от стенографката (бел.ред.).

тенджерата с патката да бъде при вас. Щом оставите тенджерата с патката при госта, тогава отиде цар Патуран.

Явява се една аналогия. Като отишъл на гости Парис, не трябваше да оставят красивата Елена с Париса. Според мене, разрешението беше там. Как ще разрешите въпроса, ако двама мъже излизат и една жена, къде ще турите жената? Единият начин е – жената по средата, единият мъж от едната и другият – от другата страна. Три начина има. Единият начин е единият мъж от лявата страна на жената, другият от дясната. Вие отде ги туряте, като дойдат? Сега не зная, аз как бих постъпил ако бях женен, не зная, къде щях да туря. Там беше разрешението. Елена да бъде в средата. Може домакинът да бъде в средата и Елена от едната страна и Парис от другата. Пък можеше Парис да бъде по средата между домакина и Елена. Аз ще ви поставя сега въпроса така: Представете си, че дойде на гости една опечена кокошка, къде ще поставите кокошката? Как я туряте? По средата, мъжът от едната страна и жената от другата страна, кокошката по средата. Тогава жената хване едното крило и мъжът другото крило. Използувам сега кокошката.

Та рекох, когато дойде един гостенин, турете го на мястото на кокошката. Мъжът едното крило и жената другото крило. Един гостенин, когото вие не може да изпапате. Туй не е за новото. Добрите гости, които дойдат при вас, като дойдат, за да ви бъдат благоприятни, джобовете трябва да се изпразнят, трябва да донесат нещо, не да вземат. В даден случай този гост, който дошъл, къде е погрешката? Той задигна туй, което не беше негово. Той нямаше право. Туй показва какъв беше характера на Елена. Парис на половина има погрешката. Има една погрешка в тази Елена. Не е ли същата история, която сега се разиграва в човешката душа. Дойде ви на гости един от светлите духове. Има два вида светли духове: едните

са без кадеж[21], другите са с кадеж. Има хора, които като дойдат в дома, се зарадваш, но като си заминат скърбиш.

Аз искам сега да ви наведа на един въпрос, да го разберете съществено, не тъй както по обикновено. Не е от тия въпроси, дето хората искат да бъдат добри, защото в същност благ е само Един Бог в света. Единствен, който не прави погрешки е Бог, понеже всичко създал, всичко е негово. Той не прави погрешки. Ние правим погрешки, понеже всичко в нас не е наше. Нас ни липсва, ние взимаме неща, които не ни трябват, ние правим една погрешка. В света има три вида погрешки. Човек може да направи една погрешка по отношение на другите. И другият тоя брат и той може да направи една погрешка. И двамата може да направят погрешка спрямо трети. Бащата може да прави погрешка, майката може да прави погрешка, децата може да правят погрешка, но едновременно и бащата, и майката, и децата може да правят погрешки. Тогава какви са погрешките на мъжа? Мъжът не може да направи една погрешка, която жената прави. Жената никога не може да направи една погрешка, която мъжът прави. Детето не може да направи никога една погрешка, която жената прави. Жената не може да направи никога една погрешка, която детето прави. И детето не прави такива погрешки, които бащата прави.

Сега нека вземем най-малката погрешка. Върви някой, питаш го: „Как си?“ Казва: „Добре съм.“ – „Топло ли е?“ – „Да.“ Той се е стиснал и казва, че му е добре. Казва, че е добре, пък краката му изстинали. Той не говори истината. Питам как е, казва, че е добре, пък не му е добре. Ти в присъствието на един човек може да го познаеш, какъв е човекът. Може да го познаеш човека само в неговото присъствие. Една жена може да познае един мъж, само когато той е насаме с нея.

[21] Кадеж – (диал.) дим, пушек, сажди.

Няма никакъв закон, тогава може да го познае, какъв е. Когато една жена е при един мъж, той може да я познае, каква е. Когато двама души са насаме, няма никакво ограничение, тогава може да познаят, каква е обходата. Да допуснем, че аз минавам покрай едно плодно дърво и съм изправен. Погледна, кажа: „Хубаво е дървото.“ В желанието ми няма нищо лошо. Какво има от това, че съм пожелал да откъсна една круша. Ако аз си позволя да откъсна една круша, считам, че съм нарушил едно правило. Рекох, ако нямаше никой да пази тази градина, нямаше никакъв закон, щеше ли да бъде престъпление, ако откъсна. Един наш приятел, той беше Пеньо Киров – много честен, един от примерната българска честност, ама педант. Минава покрай един бостан, няма човек, който да го пази, казва му един българин: „Влез и си откъсни.“ Казва: „Подир мене върви един стражар постоянно и ме гледа какво правя. От него ме е страх.“ – „Къде е той?“ – „Вътре в мене.“ – „Че как го носиш, изхвърли го навън, защо да те безпокои.“

Та, аз По някой път забелязвам, следя в най-малките работи, с които светът някой път иска да ме изненада. Гледаш някой човек. Видиш друг, който ти е неприятен, една неприязън се явява към него. Погледнеш го по лицето, искаш колкото се може по-скоро да се освободиш от него. Питам: защо в единия случай ти е приятен човек, в другия случай не ти е приятен? Иде някой човек, гладувал три деня, приятно ти е, че иде да му услужиш. Иде някой, който освен че нищо не носи, но и той гладен като онзи, той търси и казва: „Няма ли малко хляб да ми дадеш.“ Тебе ти е неприятно. – „И аз три деня не съм ял.“ Той ти прави една забележка, казва: „Че как, не си ли толкова учен да носиш малко повече хляб и на мене да дадеш?“ И в мене се явява идеята: „Ами ти защо не си толкова учен, ти да носиш, че ти да дадеш на мене.“ Дойде някой, иска да му услужа. Рекох, ти трябва да

бъдеш по-умен от мене, ти да носиш, ти да услужиш, че и двамата да се освободим от туй състояние.

Рекох, ние се намираме при един въпрос много деликатен за разрешение. Мене са ме питали: „Защо еди коя си сестра така постъпи?“ Рекох, защото не може да постъпи другояче. – „Защо еди кой си брат постъпи така?“ – Защото не може да постъпи другояче. Бог ни е дал известна свобода и иска да ни опита, доколко ние ще употребим тази свобода за нашето добро и за доброто на нашите ближни. Всички ние до един, навсякъде се опитва свободата, която ни е дал Бог. Та рекох, тази свобода седи в Царството Божие. Ако искате да прогресирате в света, не обвинявайте никого! Никого не съдете в себе си. Ако има някого да съдите, най-първо съдете себе си. Вие всички сте монархисти. Един човек, който съди, е монархист. В сегашния съд има цял състав на един съвет, който заседава, няколко съдии заседават. В старо време съдът беше от един съдия, той осъждаше и прилагаше законите. Сега има много съдии, ще се съвещават, ще има адвокати, ще защищават делото, ще има свидетели, цял един процес, за да излезе работата тъй както трябва.

Та рекох, решенията в нас трябва да бъдат по този демократичен начин. Ние сме в един метод, когато трябва пълен състав на съда вътре. При това трябва да се даде едно правилно разрешение на въпроса, който разрешаваме. Ако съберете на едно място здравите хора, ще има едно разрешение; ако съберете болните хора, ще има друго разрешение. Ако влезете в една болница, всеки болен ще седи, според степента на своята болест ще му услужват. На един ще му прислужва един, на други – двама, на трети – трима, че всеки да бъде задоволен. Те ще кажат, ако са доволни, че болницата е много добра. Но ако човек е здрав и с него започват да се отнасят както с един болен, мислите ли, че туй положение ще бъде приятно? Да те хванат

двама санитари, един за главата, други за краката и да те преместят от едно легло на друго, да дойде лекар да те гледа, езика да ти гледа, стомаха да ти премива с цев, това приятно ли ще бъде? Неестествено е това положение. Много пъти аз съм виждал религиозни хора, които предписват цярове на здрави хора. Рекох, здравият човек как трябва да ги приеме? Аз нямам нужда от тия церове. Той ми предписва, как трябва да вярвам в Бога, как трябва да живея. Аз виждам, че живея по-добре от него.

Веднъж дойде при мене един български лекар и ми казва: „Болен съм.“ Рекох: „Че ти си лекар.“ Рекох: „Защо идеш при мене, защо не идеш при другите лекари?“ – „Страх ме е, аз нямам доверие.“ Рекох на този лекар: „Лекувай се с вяра! Мисли, че не си болен.“ – „Че как да мисля, че не съм болен, чувствувам болка в себе си.“ Рекох: „Ти си заблуден, понеже ти лекуваш болните хора и същите признаци мислиш, че и ти си болен.“ Всеки лекар, като погледне болния, ще гледа езика му, пулса и по някои белези ще каже, че е болен от такава и такава болест. Та сега в съвременния живот хората обръщат повече внимание на болезнените признаци на болестите. Рекох, кой човек е добър? Здравият човек има една диагноза. Когато човек е здрав по тяло, здрав по сърце и здрав по ум от него излизат три ухания. Има едно ухание, което излиза от тялото, е приятно. Има ли малка миризма, болен е човекът. Има едно ухание на чувствата, как да ви го представя. Има и едно ухание, което иде от ума. Умът и той заболява. Та рекох, когато умът има едно ухание, което е приятно, отлично, има и едно ухание на сърцето, което е приятно, има и едно ухание на тялото, което е приятно. Когато човек има тия три ухания, той е здрав човек. Когато тия трите ухания не присъствуват, човек е в едно болезнено състояние.

Та когато вие заболеете физически, вие може да се лекувате с Истината. И когато установите туй ухание, болният оздравява. Ти никога не може да си лекуваш тялото, ако не обичаш Истината. От каквато и болест да сте болен, решете абсолютно да обичате Истината, в душата ви да не остане абсолютно никаква лъжа, ще видите как ще се лекува вашата болест. А пък уханието на сърцето се придобива с Любовта. За сърцето се казва: да обичаме хората. Когато се изгуби уханието на сърцето, непременно трябва да внесеш Любовта като метод, за да внесеш туй ухание, което Бог турил. Любовта е единствената сила, която може да тури истинско равновесие на сърцето. Равновесие на ума може да установи само Божествената Мъдрост. Когато говоря за Истината, аз искам да възстановя равновесието на своя организъм. Когато говоря за Любовта, аз искам да възстановя равновесието на своето сърце, когато говоря за Божията Мъдрост, аз искам да установя равновесието на своя ум. Понеже ако в моето тяло няма туй ухание, ако в моето сърце и ако в моя ум няма туй ухание, аз не мога да бъда благоприятен за Бога.

Значи когато говоря за Любовта, аз искам сърцето ми да е на място, да усещам туй ухание. То е жертвоприношение, може да понюхне, че тази жертва е хубава, Господ е доволен. Когато дойде в моя дом, тогава на олтаря да нюхне туй ухание на моя ум, че Господ да е доволен. И когато дойде на физическото поле в живота ми вътре, туй ухание пак да го почувствува Господ. Рекох, едновременно търся Любовта, търся Мъдростта, търся и Истината в себе си, за да бъде Господ доволен. Само тогава Господ ще бъде доволен, когато в мене Любовта е жрица в олтаря на моето сърце, когато Мъдростта е жрица в олтаря на моя ум и когато Истината е жрица в олтаря на моето тяло. Казваме „храм“. Храм разбирам физическото тяло. Рекох, ако Истината функционираше в вашето тяло, и ако Любовта

функционираше в вашето сърце, и ако Мъдростта функционираше в вашия ум, то е пътя на новото учение. Без туй нещо никой не може да бъде свободен, кой каквото и да казва. Аз, като срещна един човек, зная честен ли е, добър ли е или не. Разглеждам Истината в живота му, Любовта в сърцето му и Мъдростта в ума му. Аз зная, че Господ е там. Ако целият свят се събере да ми каже, че този човек е лош, рекох: „Всичко е възможно.“ Аз не поддържам никакви външни правила.

Слушай, ако аз имам една жена, аз ви засягам много отблизо и дойде някой, че ми каже, че тя целунала някого, прегърнала някого, аз ще се зарадвам. Защо? Аз зная, че тя, като срещне някой прокажен и като го целуне, той здрав ще стане. Свещена е нейната целувка. Ако прегърне някого, по-хубава прегръдка не зная. Ами светлината, не ни ли прегръща, какво зло има? Ами въздухът, ами храната, ами хлябът не ни ли целуват? Трябва да имаме едно свещено чувство, да обичаме Едного. Вие често се съблазнявате, казвате: „Целунала го.“ Че какво лошо има? Писанието казва: „Целунете се с свято целуване.“ Един мъж ми казва: „Туй, Учителю, каквото казваш е право, ама тя другите целува, пък мене не целува. Другите, като срещне, целуне ги, прегърне ги, пък мене като види, нахохори се.“ Аз взимам живота непрекъснат, тъй както Бог се изявява. Всеки ден Слънцето ни прегръща и ни целува отдалече. По някой път от обич лицето почернее. Все таки е хубава прегръдката на Слънцето, все таки допринася нещо. Та рекох, вие обичате някого и той да обича друг. Така наредете се като скачените съдове: ако ти обичаш някого, той да обича друг и всичките хора да образуват една верига на любовта. Не очаквайте вие когото обичате, той вас да обича, понеже той ще ви плати. Не мислете, че ако мене някой обича, аз трябва да го обичам. Някой ме обича и ми дал някой подарък и аз да му дам друг подарък

– няма разрешение на въпроса. Да се обичаме едни други в този смисъл, няма разрешение на въпроса.

Вие сте чудни хора. Когато започнеш да пишеш, може ли да пишеш с една буква. Пишеш все „а, а, а“. Трябва да обичаш всичките букви. Колко са буквите в български език? – 30. Всичките букви ще обичаш, че на всяка буква ще даваш място. Когато изговаряш, пак изговоряш всичките букви. Някой ме пита: „Как може да обичаме всичките хора? То е немислимо.“ Рекох, ако ти не може да обичаш всичките хора, ти човек не може да станеш. Ако ти не употребяваш всичките букви, ако не знаеш техните закони, да туряш всяка буква на своето място, ти списател не може да бъдеш. Всичките правила трябва да ги знаеш. Ако ти не ги употребяваш правилно, твоята реч ще бъде несъвместима. От нас изискват да живеем. Ти ще поставиш всяка една своя постъпка на нейното място, трябва да поставиш всяко чувство на неговото място и всяка своя мисъл на нейното място. Ти си оставен свободен. Тогава дойдеш и не знаеш, какво ти се случило. Да кажем, вие отивате като Парис в Гърция и задигнете красивата Елена. Господ нищо няма да ви каже. Вие отивате в един дом и задигате дъщерята. Бащата си преглътне, неприятно му е, обича я. Но един ден и вас ще ви се роди дъщеря, която ще ви направи същото, каквото вие направихте. И вие ще направите същото и вие ще си преглътнете. Ще кажете: „Не е хубаво това нещо.“ Правете добро, за да се върне при вас доброто. Ако вашето добро се върне при вас, вие ще бъдете доволни. Ако вашето добро се върне и вие не сте доволни, не сте го направили както трябва. Всякога, когато доброто се върне при мене и аз не съм доволен, аз корегирам постъпката си. Има неща, които аз коригирам, за които вие не сте сънували. Слушам някой човек говорил за мене. Рекох, хубаво, ако аз съм на неговото място в дадения случай, какво ще направя? Той човекът ми говори за жена си, че е лоша: „Извива ме

като свредел.“ Сега аз може да кажа: „Де е този свредел, каква бургия има?“ Казва: „По-лоша от онази, с която завъртат.“ Рекох, ти си щастлив човек, понеже знаеш тази бургия, пък аз не зная, каква е. Онази, лошата жена то е недоволството, което ние имаме. Седя аз и съм недоволен. Седя аз и съм недоволен, от много малко съм недоволен, от много малка работа съм недоволен. Бъдете доволни от това, което Бог ви прати в света и отделяйте една малка част от великото предприятие, което имате. По някой път ще обърне внимание, дали ти добре живееш. Бъди благодарен. Ти гледаш, искаш от Господа Той да обърне внимание, да те задоволи. Бъдете благодарни на онова положение, което сега имате.

Мен често ме питат, казват: „Ти как ги събра наоколо си?“ Рекох, аз не ги събрах, ами те се събраха. – „Как ги търпиш?“ – Рекох, аз никак не ги търпя, сами се търпят. На гърба си не ги нося. Казва: „Как ги търпиш?“ – Не ги знаете, рекох, те са първокласни светии, те са много скромни. Казват: „Как ги търпиш, толкоз недъзи имат.“ – Рекох, не ги знаете, по-добри хора не сте срещали. Казват какво: „Те, задигнаха ме.“ – Не, те те опитват, те никога не обичат да задигат работите. Той, рекох, пет ще вземе, десет ще донесе. Ти не си ги виждал. Какво ти направи, чакай – ще върнат. Те са все умни. Много големи философи са, не ги считайте, че са глупави, учени са, те и на мене ми преподават. Казва: „Сериозно ли говориш или се шегуваш?“ – Не се шегувам, ами учени хора са те, от тях съм научил толкова ценни работи. Благодаря на Бога, че ги прати, да ме научат на толкова ценни работи. Ами че един учител, кой го прави да бъде учител? Една майка, кой я прави да бъде майка? Децата я направиха майка. Децата внесоха туй майчинство. Майката трябва да благодари на децата. Един мъж стана мъж благодарение на жената. Ако не беше тази жена, не можеше да стане мъж. И една жена стана жена, благодарение на

мъжа, ако не беше мъжът, тя нямаше да стане жена. Тогава мъжът казва: „Аз познах какво нещо е животът.“ Благодарете на Бога.

Едно правило давам: Благодарете на Бога, че живеете в този живот, такъв какъвто е, с всичките негови противоречия. След време ще познаете, че онова, което става в вашия ум, онова, което става в вашето сърце, онова, което става в вашия живот, е за ваше добро. Туй аз ви го подписвам сто процента на сто, че всичко онова, което става, е за ваше добро. Няма да се мине дълго време и вие ще проверите. Защото Бог е приготвил нещо, което вие не подозирате. Нещо ви очаква всинца ви.

Та рекох, тази е новата философия на Любовта, за да влезете в Царството Божие. Царството Божие, дето Истината царува. Царството Божие дето Мъдростта царува, Царството Божие дето Любовта царува. Любовта царува в сърцето, Мъдростта царува в ума, Истината царува в нашия живот. Пожелавам ви това. То е новото в света. С Истината, с Мъдростта, с Любовта, с Духа си Бог ще примири всички неща. Тогава ще обърше сълзите, които текат от нашите очи и всички ще бъдем радостни и весели.

Отче наш

Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната любов.

Беседа, държана от Учителя на, 23 август 1937 г., Понеделник

ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

Добрата молитва

Молитвата на Царството

91 псалом

„Духът Божи“

Евангелие от Матея, глава 10, стихове 1 – 10.

Размишление.

Преди няколко време имах един разговор с един виден професор по музика. Понеже го интересува музиката, аз го слушах и той разправяше най-новите теории. Като го слушах, той разправи какво мислил Шопенхауер за музиката. Рекох, какво е мислил Шопенхауер, то е теоретически. Неговата теория не съвпада с същината на музиката.

Аз считам сопрано за жена, басът за мъж, тенорът за син, а пък алтът за дъщеря. За мене музиката е едно семейство: баща, майка, син и дъщеря. Някои тук говорят само за тенор, този, който говори само за тенор, мисли, че е жена. Жените говорят за тенор, понеже обичат мъжете. А пък този, който говори за алта, те са мъже, моми търсят. А пък някои говорят за бас, понеже иска да се жени и иска да знае, дали бащата е богат и мазен. Той кисна да се смее. Рекох му: „Аз ще приведа този пример и на някои други професори.“ После той ми разправи теория за основните положения на някои тонове, каква роля играят. Рекох му: „Каква е основата на една музикална терца?“ И той почна да ми развива цяла една теория. Аз му рекох: „До“ е основен

тон, но в музиката „сол“ има по-голяма тежест, понеже „сол“ винаги се връща към началото, от дето е излязъл. Според моята теория, рекох му аз, ябълката винаги като цъфне и узрее плодът, това е „сол“. И след това се повръща към „до“ и после пак израства същото.

И след като ми разправи той дълго време, каза: „Извинете, че ви задържах дълго време. Може да ви чакат и други.“ И се разделихме. Всеки човек, каквото го интересува, за него говори. Набожният, дето и да отиде, за Господа говори, той търси Господа. Той казва: „Видял ли си го? Каква форма има?“ Все за него говори.

Някой път аз си служа с следното уподобление: Някой млад момък все пита за някоя млада мома, казва: „Видял ли си я? Видя ли последната ѝ фотография? Израстала ли е, какъв е цветът на роклята ѝ.“ Той се интересува от шапката ѝ, от обущата ѝ, къде следва, къде ходи всеки ден, от всичко се интересува! Питайте един стар дядо на 120 години, той казва: „Мен никак не ме интересуват младите моми.“ Той казва: „Пропадна всичката ми стока.“ Ако вие си съставите понятие от възгледите на стария и от възгледите на младия, какво ще разберете? Младата мома не е това, което младият мисли за нея; тя не е това, което старият мисли за нея.

Сега да ви изясня: когато говоря за младата мома, аз разбирам живота. Младата мома е живота. Ти се интересуваш от живота – млад момък си. Казваш: „Без моми не може!“ Някой казва: „Ти какво си тръгнал подир момите?“ Не разбирам обикновените моми, но живота! Тая, младата мома ще я търсиш и ако не опичаш ума си, да изучаваш характера ѝ, главата ти може да пати много. Това са иносказания. Трябва да се изучава вътрешната страна на живота. Мома, момци, майки, бащи, това са външни форми. Когато говориш за майка, за баща, това не подразбира още живота, целокупния живот. Или като

говориш за един учен човек, това са частични проявления на онзи, великия живот.

Има един нов начин, по който човек трябва да се занимава с живота. Вие сте недоволни от живота, понеже животът не ви е дал това, което искате. Вие тогаз сте недоволни и от Онзи, който ви е създал. Ако ви говори някой за Божията Мъдрост, казвате: „Оставете тия работи! Не ми разправяйте! Не зная ли аз? Ако имаше такава Истина, за каквато ми говориш, работите не биха вървели така." Питам: ако вие попитате един фотограф може ли да се направи една картина без сенки, той ще каже: „Невъзможно!" Ако картината навсякъде е еднакво осветлена, няма да излезе. Ще излезе само белина. Никакъв образ няма да имате. И предметите няма да ви бъдат достъпни. Ако пък всичко е в сянка, пак няма да излезе. Ще излезе тъмнота. Ще имате две картини: едната тъмна, а другата бяла. В светлата и в тъмната картина реалността ще бъде скрита. Сега вие искате животът да бъде без сенки, т.е. не искате да имате страдания. Тогаз нищо няма да разберете от живота. Тогаз не можете да имате разбиране, в своя ум няма да имате предмети, които да изучавате. Тогаз какъв ще бъде вашият живот? Представи си, че ти срещнеш една млада мома, която не виждаш. Тя ти говори, но ти не я виждаш. Тя е в сянка. Само чуваш гласа ѝ. Но не можеш да имаш ясна представа де ѝ е челото, устата, очите, носът и пр. Чуваш един глас. Иде от някъде. Но питам: ако този глас постоянно ти говори през целия ти живот и ти нямаш ясна представа за външната ѝ форма, каква връзка можете да имате?

Днес искам да ви наведа на някои прости работи. Вземете такава една книга като Библията. Доста хора са работили върху нея. От много автори е тя. Ония от вас, които искате да знаете от колко автори е писана тя, можете да видите това в някой библейски речник.

Някой ме пита: „Ти чел ли си Исайя? Той не е ли един от най-великите пророци?“ Рекох му: „Минава за един от първите пророци. Има един отличен стил. Хубаво схваща.“ Той казва: „Ти чел ли си Петокнижието, онзи законоведец Мойсея? Каква мисъл, гениален човек! Чел ли си за Аврама?“ – Рекох, чел съм. Той казва: „Какъв патриарх е той!“ – Действително, един вид брамин е бил той, много учен човек е бил Аврам. Не е бил тъй прост. За да му говори Господ да напусне бащиния си дом, този човек е имал познания. Отишъл да се учи. И Господ му дал много красива другарка. Сара беше много красива. Ако беше в нашите времена, на мнозина щеше да запали чергата. В това дивашко време тя е запалила на доста чергата. На князе е запалила чергата. Той пита Аврама, каква му е тя. Той казва: „Сестра ми е.“ Той не каза, че му е жена, понеже иначе ще го претрепи. Сара каза: „Кажи му, че съм ти сестра.“ Той взе жена му. И Господ се затвори за него. Каза му Господ: „Да повърнеш жена му. Той е пророк.“ Изобличава го. Той отива при Аврама и му казва: „Като ти е другарка, защо каза, че ти е сестра? Защо не каза, че ти е жена?“ – „Измамих се, че тук няма страх Божи.“ В душата на Аврама трепва страх да не би да го убият.

Господ казва на Аврама: „Излез из дома бащин в мястото, което ще ти покажа.“ И в душата на Аврама се появява един малък страх. Вие можете да съдите какво е било понятието на Аврама за Бога. Аврам казва: „Обичам да полъгвам малко някой път.“ Рекох, патриарсите и те полъгват малко. Защото човек от страх винаги лъже. Дето има страх, има и лъжа. Той казва: „Какво ще мислят хората за мен?“ Това е вече страх. Някой казва: „Това не е в моя интерес.“ Това е пак един вид страх. В тия съображения винаги има нещо, което не е вярно. Те са неверни работи.

Аврам беше прав. Сара не беше негова жена. Женитбата е един институт. Някой се оженил за чужда дъщеря и казва, че е негова жена. Идеята не е права. Това не е собственост. Някой казва: „Моята жена." Значи схващаш я като своя собственост. Казваш: „Моят мъж." Схващаш го като своя собственост. Казваш: „Моята къща." Също казваш: „Мои дървета." Не, тия дървета не са твои, ни най-малко! Казваш: „Тая идея е моя." Не, ти се лъжеш. Тая идея не е твоя. Тя не е излязла от твоята глава. През колко умове е минала тя! Ти казваш: „Аз разбирам това!" Твоето разбиране колко души са го разбрали преди тебе.

Та вие се намирате в положението, което е описано в следния анекдот: Конят, когато станал за пръв път студент в един университет на природата, и учите му го пратил да изследва една фигура, която е елипсовидна. Казал му професорът: „За да я изследваш, ти трябва да си прекараш главата и шията си през тая елипса. Ако можеш да прекараш, ти ще научиш някои качества на тая елипса." И тръгнал като студент. И гледа, че едвам може да си провре главата и шията през елипсата. И си мушка главата. И като идва елипсата до рамената му, спира там, обаче почнал да усеща едно напрежение. И тръгнал напред. И вижда, че тръгва нещо отподире му. Нещо се закачило отподире му. Преди да си прекара главата през елипсата, той тежал 100 килограма, но след това тежал вече 300 килограма. И теглил. Като се връща, пита го професорът какво научил. Конят казал: „Теглих и измерих елипсата. Но забелязах едно свойство, че преди да си прекарам главата тежах 100 килограма, а като си прекарах главата, тежах 300 килограма." Професорът казал: „Това е свойството на елипсата." Вие имате едно желание. Докато не сте вкарали главата си през елипсата, вие тежите 100 килограма като коня. Но който тежи 50

килограма, щом си прекара главата през това желание, ако е бил 50 килограма, ще тежи 150 килограма.

Тогаз вашето положение ще бъде следното. Ще се намерите в положението на жителите на едно турско село, дето отишъл един паша. Турците го посрещнали много добре. Пашата от голямо доволство и признателност, че го угостили както трябва, казал им: „Да ви подаря един слон за развлечение за вас." Турците не знаели, какво нещо е слонът. – „Много благодарим", казали те. Той им праща един слон. Той трябвало всеки ден да изяжда 70 килограма ориз. А в село нямало на каква работа да го турят. Той си ходел. Всеки ден събирали по 70 килограма ориз да го хранят, понеже след една година ще дойде пашата да пита, как е слонът, хранят ли го и доволни ли са. След една година той среща един от селяните и казва: „Как е моят слон? Доволни ли са?" – „Много сме доволни." Той казал: „Да ви изпратим още един!" За пашата е едно удоволствие да даде един подарък на тия селяни, но за тия селяни е едно нещастие да харчат по 140 килограма ориз всеки ден.

Та рекох, при съвременните условия на нас не ни трябват слонове. В духовната наука важно е това, което в дадения случай може да ни бъде полезно. В дадения случай за нас е полезно да знаем на какви основи почива самият живот, къде започва животът и как ние можем да бъдем най-първо здрави и да се ползуваме от живота тъй както трябва. Детето трябва да се ползува от живота като дете. Трябва да се остави свободно. Човек трябва да бъде едно свободно дете. Като стане човек възрастен, пак трябва да бъде свободен. И на зряла възраст, и на стара възраст, всякога той трябва да бъде свободен. Защото ако човек дойде в живота и целият му живот е само от горчивини, какво го ползува този живот?

Вие всички сте носители на ценности! Всеки един от вас представлява една ценност. Никой в света не може да ви замести. Вие сте една ценност, която никой не може да замести! И най-малката буболечка никой не може да я замести; и най-малкото растение никой не може да го замести. И най-малката капка вода никой не може да я замести. Онзи, светлият лъч на слънцето никой не може да го замести. Буквата „а“ никоя друга буква не може да я замести. И буквата „б“ никоя друга буква не може да я замести. И буквата „в“ никоя друга буква не може да я замести. Казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ Човек и след като е учен, той ще употреби същите неща, които и детето употребява, само че възрастният ще употреби такива форми, които съответстват на него. И детето ще употреби същите елементи, но в съвсем друга форма, която подхожда на детето.

Та рекох, потребна е за някои от вас [...]. Виждам, съвременният свят е остарял преждевременно. Аз виждам религиозни хора остарели преждевременно. Той не иска да греши, но не знае какво нещо е грях. Той счита за грях това, което не е. Той казва: „Преядох, съгреших.“ В преяждането няма никакъв грях. Казва: „Много пари похарчих.“ И в харченето на много пари няма никакъв грях. Казва: „Изядох на този човек парите.“ Никакви пари не си изял. Парите не се ядат. Кривото в живота е, че ние не знаем нашите отношения. Грехът седи, че ние нямаме правилни отношения към Първичната Причина, към Бога. Ние туряме греха там, дето няма никакъв грях. Един влиза в една градина, откъсва една ябълка и я изяжда и счита това за грях. Или както Жан Валжан откраднал един хляб и считат това за грях.

Често са ме питали: „Разбираш ли астрология?“ Рекох, разбирам малко нещо. Но чудя се на ония гениални астролози, те са взели слънчевата система, както са я разбирали едно време. Меркурий са го направили секретар, той носи знанието. За да бъдеш умен и със

знание, трябва да се учиш при Меркурий. Хванали планетата Венера и я направили богиня. И турили, че тя се разпорежда с любовта, с човешките чувства. И ако искаш да бъдеш щастлив, да бъдеш кавалер, непременно трябва да си се учил в училището на Венера. И тогаз ще знаеш да пишеш любовни писма, ще знаеш да отглеждаш и деца. После хванали Марс. Той пък е онзи в света, който има енергия, сила, той е юнак. Направили Марс адютант на боговете. После хванали и нашата Месечина. И ако искаш да имаш въображение, да разбираш великите, грандиозните работи, трябва да се учиш в училището на Месечината, да бъдеш завеян, да мислиш за това, което не е. Хванали Юпитер, гърците го нарекли Зевс, а римляните – Юпитер. Той пък прави хората благородни. Той ходи с голямо достойнство, често има високо мнение за себе си, че е от високо произхождение. Ако искаш ти да станеш цар, трябва да имаш качествата на Юпитер.

Някои жени разбират астрология. Казват: „Този човек мъж ли е?“ Юпитер го няма там. Казват: „Като някоя баба се свил!“ Рекох, ще пращаш мъжа си в училището на Юпитер, той да му каже, в какво седи достойнството на мъжа. И най-после хванали Сатурна и го направили философ. Той е най-крайната граница. Той гледа скептически на всичките работи. Много е скържав. Ти му говори каквото искаш. Той не вярва в нищо. Някой казва: „Аз не вярвам в тия работи.“ Защото Сатурн влияе върху човека да бъде скептичен. Има си основание.

Та рекох, ако сте скържав, Сатурн ви е повлиял. Ако не знаете как да се отнасяте, няма благородство, Юпитер не ви е произвел, не сте се учили при него. Ако пък знаете как да се отнасяте, били сте в този университет. Това са 7 университети. А пък според модерните астролози, които взимат пред вид новооткритите планети, университетите не са 7, а 10. А пък има място за още две. Интересното

е, че Венера строи устните на човека. Ако не си учил при Венера, устата ти ще бъдат тънки. А пък, ако много знания си добил от нея, устните ти ще бъдат дебели, диплома имаш, че си се учил при нея. Ако си се учил при Венера и на страничните кривини на носа ще имаш диплома. Страничните кривини на носа пак Венера ги е правила. Марс обича тия страни на носа. Когато носът е сплескан, дихателната система е слабо развита и такива хора са предразположени към заболяване на белите дробове, а пък, ако носът е широк, дихателната система и кръвообращението са отлични. Когато Месечината е повлияла върху някой човек, той има хубава линия на челото отпред. Тия хора, които имат широко чело, у тях въображението е развито, а пък тия, чието чело е сбутано горе, те нямат въображение, поезия. Те имат други хубави работи, но поезия няма у тях. Месечината дава поезия. Най-после Слънцето. На него дали ролята да бъде носител на живота. Слънцето е упражнило своето влияние върху човека. Също така и Венера, Меркурий, Марс, Юпитер, Сатурн.

В старо време са считали, че всички тия планети са като живи същества, които оказват известно влияние. Или другояче казано. В света има известна категория на разумни същества, които направляват Венера. Има същества, които направляват! Всеки един параход си има капитан. Следователно планетата Венера си има известни същества, които я направляват. И нашата земя си има известни същества, които я направляват. Следователно ние сме под влиянието на ония, които направляват Земята, Венера, Слънцето и пр. Не може да ви се даде в съкратена форма, за да видите защо човек трябва да се интересува от всичко в света.

Често ви говоря за Любовта. Но какво трябва да се разбира под „любов“? Под любов разбирате вие всякога това, което не е любов.

Любовта е първата, която е отделила човека от Бога. Любовта е първата, която е дала свобода на човека. Ти казваш: „Преди любовта какво е било?“ Човек преди Любовта е бил в едно потенциално състояние, той нищо не е знаел, свободен е бил, никаква радост и страдание не е имал, никакви грешки не е правил и никакви добрини не е правил. А с идването на Любовта, човек е излязъл в света, придобил знание, но е правил и погрешки. Щом дойде Любовта в вас, тя ще ви внесе в големите противоречия, с които ще трябва да се справите. Тогаз да допуснем, че вие влезете в съприкосновение с едно същество, което има устройството на барута. Ако разбирате сега естеството на барута, знаете, че това същество не търпи никакъв огън. Щом дойде огънят, барутът веднага се запалва. Това запалване е влюбването. Да кажем, че вие, които имате естеството на барута, минали сте покрай едно същество, което има висока температура. Питам: какво ще стане? Ще стане едно избухване! Ти казваш: „Защо да е така?“ Какво трябва да правиш? Ще бъдеш умен, когато отиваш при това същество, трябва да полееш барута си с вода, за да не се запалва.

Рекох, в съвременното образование трябва да се изучава как трябва да се живее. Светът е направен толкоз хубав, че има с какво да се занимаваме. Аз не намирам никакво противоречие. Оставете всеки един човек. Даже ако бяхме оставили света сам да се самовъзпитава, ако не се месехме в неговия живот, то светът щеше да бъде два пъти по-добре, отколкото е сега. А пък сега ние, като възпитаваме своите деца, жените – мъжете си, мъжете – жените си и пр., то какви са резултатите? Като възпитават жените мъжете си, мъжете са станали два пъти по-лоши! И мъжете, ако бяха оставили свободни жените си, те щяха да бъдат два пъти по-добри, отколкото са сега. И жената, ако беше оставила свободен мъжа си, той щеше да бъде два пъти по-

добър отколкото е сега. И бащата, ако беше оставил свободни децата си, те щяха да бъдат два пъти по-добри.

Не съжалявайте за онова, което идва в вашето сърце. Всички ония естествени желания, които идват в душата ви, те са едно благо заради вас. Но има и желания, които могат да проникнат в вашата душа и които не са за вас. Вие сте справочно бюро. Или вие сте поща. Могат да идват писма до вас, но всички те не са заради вас. При един раздавач могат да идват 500 писма. Своите ще прочете, но чуждите писма няма да прочете. Ще ги раздаде по адресите на хората и ще се запознае с тях.

Вие сега някой път се запознавате с този – онзи. Пазете се, като се приближавате при хората, не търсете опакито у хората. Опакито не е нещо реално. В всеки един човек има една реална страна. То е Божественото. В всеки един човек търсете най-първо Божественото и след време, когато намерите Божественото, тогаз изучавайте вече човека. Ако тъй не постъпвате, всякога ще правите погрешки. Защото ако не познавате хората и себе си няма да познавате. Ако познавате себе си, ще познавате хората. И ако познавате хората, ще познавате и себе си. Всеки един човек, когото срещате, е едно велико благо заради вас. Например срещнете един човек, който ще внесе отлично въображение в вас. А въображението е потребно за вас. Тия хора, които имат въображение, са хора, които чъртаят бъдещите цивилизации: те чертаят какъв ще бъде бъдещият живот. Това, което сега не се вижда, въображението го вижда.

Ако не мине Венера покрай вас и не ви даде Божествен подтик да се проявят вашите чувства, те не могат да се проявят. На някои хора изтъняват устните. Съвременната неврастения се дължи на потискането на чувствата. У някои на страха да не съгреши човек. По-добре е да съгрешиш и да научиш нещо, отколкото да бъдеш

праведен и да не научиш нищо. Праведните ще бъдат съдени, защото не са съгрешили. Ще те питат: „Защо не съгреши?“ Ще кажеш: „От страх!“ Страхът не трябва да влиза! Или другояче казано, за да разберете: Благото, което Бог ви е дал, вие ще го турите в действие, макар и да стане някаква погрешка. Ще направите някакъв опит! Ти, като правиш опити в химическата лаборатория, не ще стане без грешка! Колко пъти химиците са излизали с изгорели лица, но ще научат много работи! Но после химикът става внимателен, изучава свойствата на елементите и като дойде, очите му са четири.

Като говоря за любовта, аз разбирам съвсем друго от това, което хората разбират. Виждам, че хората разбират това, което не е.

Някой ми казва: „Защо, Учителю, не даваш себе си за пример?“ Рекох, аз себе си пример никога не давам. Аз своята дреха мога да дам, но това е Учителева дреха, тя е от козината на овцете. Тя не знае какво съм аз. Тя и на моя гръб и на друг гръб си е все същата. Дрехата не може да бъде учителска. Нито пък аз си въобразявам, че съм учител. Рекох, правя опити. Рекох нещо и не го разбират. Рекох си: Не си избрал подходяща форма. Рекох си: Ти ако си на тяхно място, как ще разбереш.

Някой път аз си правя своите наблюдения. Някоя млада мома ме интересува. Мен ме интересува нейното чело. Чета там какво е миналото ѝ Челото е разумността. Интересува ме нейното сърце – изучавам нейния нос и уста. Те са областта на сърцето. Изучавам физическото устройство, изучавам брадата ѝ. Брадата е физическия свят, носът е чувствения свят, а челото е умствения свят. Интересуват ме нейните прадеди какви са били, как са живели, какви хора са били. Обаче, аз като погледнах челото ѝ, тя се стесни. И почва да си туря една форма. Ако аз съм малко по-красив […][1]. Аз разбирам езика ѝ. Тя казва: „Хубаво да ме прецениш. В своите научни изследвания да не

би да дадеш някои фалшиви факти, че да си имам разправии!“ Казва някой: „Защо мило те погледна?“ Как няма да ме гледа мило! Че от онова, което аз ще запиша, зависи цялото ѝ бъдеще. Аз ще изменя цялото ѝ бъдеще! Тая мома, на която аз се спра, нейното чело, нос, уста, нейната карма се изменя. И ред поколения ще се изменят. Как няма да ме гледа омилно. Ред поколения могат да станат нещастни, ако я погледна лошо. И тогаз тя ми праща мил поглед. Какъвто е погледът, такова ще бъде бъдещето. Тогаз тя се отваря. Ако се свие и ме погледне като разбойник, тогаз казвам: „Отиде вече!“ На вас ви рекох, ако ме гледате с мил поглед, ще измените цялата ваша съдба и бъдеще! Но ако ме гледате кръвнишки ще спънете цялото ваше бъдеще.

Вие сте дошли сега. Ще се измени цялата ваша съдба. Аз ви говоря за Бога. Ако възприемете учението, тъй както аз го разбирам, ще опитате дали е вярно или не. Аз искам в бъдеще да опитате дали е вярно или не. Аз не говоря за някое човешко учение, но за едно учение, което ще измени целия ход на вашия живот и вие ще бъдете радостни и весели. Та когато някой човек ме погледне, аз го опитвам.

Някои фотографират Учителя, вървят подир него и „цък-цък“. Тъкмо се обръщам и приказвам и „цък“. И след това ми донасят снимки. А пък и аз си правя своите наблюдения. Едно хубаво желание има у тях. Представи ми един брат повече от 30 – 40 и само на едно място съм излязъл добре. А другите все малко сбутано. Няма да кажа, че тия картини не са хубави, но аз схващам разните положения. Някой път моите отношения и отношенията на другите хора са сбутани. Когато хората наоколо са сбутани и аз ставам сбутан. Когато аз съм хубаво излязъл и те са излезли добре. Та когато хората погрозняват, условията отвън са лоши. И когато хората стават

красиви, условията вън са добри. Аз желая когато се фотографирате, да излезете добре и това ще показва, че външните условия са добри.

Казва се там: „Христос изпрати 12-те си ученици.“ 12 неща има, с които трябва да се занимавате. Тия 12 неща всеки един от вас трябва да знае, да изучава. Всеки един апостол показва едно качество, което трябва да знаете. Можете да прочетете. Ще ви кажа само за Йоана: Йоан е ученик на Любовта! Ако искате да изучавате Любовта, дръжте Йоана! С онова което Йоан говори, той очъртава много добре Божествената Любов. И апостол Павел е писал за Любовта, но Йоан е един мистик. Той разбира вътрешната страна, той има една вътрешна опитност.

Бих желал вие да изучавате Любовта, мистически да я изучавате! Любовта е, която освобождава. Това, което не те освобождава, не е любов. Любовта трябва да те отдели от всички ония ограничения. И следователно когато прави тия отделяния, тя внася топлина. Колкото повече се увеличава топлината на любовта, толкоз вие ставате по-свободен. Колкото повече се намалява топлината на любовта, толкоз повече се ограничавате. Колкото повече се увеличава мекотата на любовта, толкоз повече се освобождавате. Колкото повече се намалявя мекотата на любовта, толкоз повече се ограничавате. Това са известни правила, които трябва да знаете. Намалила се е мекотата ви. Ограничени сте! Увеличила се е мекотата ви. Станали сте по-свободен. Когато аз ви говоря за любовта, имайте пред вид, че Бог се проявява на вас като на деца, като ви дава неща, които са били скрити, както един баща, дава на своите деца своите подаръци.

И тъй, Бог дава подаръци на тия, които Той обича. Когато Бог ни е обикнал, Той е извоювал нашата свобода, а пък когато ние Го обикнем, ние ще извоюваме Неговата свобода.

Как ще ме разберете? Вашата философия казва: „Има ли нужда да извоюваме Божията свобода?“ – Да не ограничаваш Божия Дух в себе си! Че вие не давате свобода на Бога в себе си! Като дойде една Божествена мисъл, вие не ѝ давате път. Ако ти каже Бог да отидеш при един прокажен, ти казваш: „Ами ако се заразя?“ Страх имаш! Ако отиваш при един прокажен, ако отидеш при един прокажен като Христа, проказата му ще изчезне. Тебе те е страх от дявола. Господ казва да отидеш при дявола. Господ ти казва да отидеш при дявола. Ти казваш: „Слушал съм много лоши работи за него!“ Господ ти казва: „Не бой се! И дяволът върши моята работа.“ Бог казва на Анания: „Иди при Савла, аз съм го избрал. Ще му се отвори сърцето и ще отиде да проповядва.“ Ако вие като този Ананий можете да положите ръце и да паднат люспите на апостол Павел, тогаз вашата любов е на място. Не се страхувайте!

Христос казва на тия 12-те, де трябва да отидат и какво трябва да правят: болни да изцеляват, гладни да нахранват, мъртви да възкръсяват и на всички да казват, че е наближило Царството Божие.

Рекох на вас, ако ви каже Господ и вие не сте готови да направите нещо за Него, тогаз! Какво можете да направите? Вие за Господа не само сега, но и в бъдеще [...][2] Вие ще имате работа с Господа не само сега, но и в бъдеще и след хиляди и хиляди години ще имате работа с Него. Вие ще Го срещате не само в този живот, но и в бъдещите животи и след хиляди и хиляди години все същите въпроси ще разрешавате.

Не търсете разрешението там, дето го няма. Вие търсите всичкото разрешение в сегашния живот. Ако аз търся разрешението на една ябълчна семка, аз ще я посадя и като даде първия плод, това е разрешението. И като вкуся ябълката, тогаз ще позная каква е ябълката. Сега мога да имам много теоретически познания каква е

ябълката, но това не е още познание на оная, първата ябълка, която ще опитам. И това опитване ще покаже какъв е характерът на това плодно дърво.

Питам: всеки един от вас какви плодове ще родите? Това е важно. Аз ви говоря върху тия въпроси, понеже между млади и между стари има едно обикновено схващане.

Не очаквайте хората да ви почитат, но почитайте вие най-първо. Не очаквайте хората да бъдат справедливи, но вие бъдете справедливи. Не очаквайте хората да бъдат разумни, но вие бъдете разумни. Не очаквайте хората да бъдат силни, но вие най-първо трябва да бъдете силни. Но за да бъдете силни, какво ви трябва? Учениците Христови казаха: „Придай ни вяра!“ На вас вяра не ви трябва, понеже имате повече вяра, отколкото ви трябва. Само че, вие вярвате в това, в което не трябва да вярвате толкоз. Там е всичката ви погрешка. Например някой вярва, че той има известна слабост. Това не е наука – известна слабост. Вие искате да бъдете силни на физическото поле. Трябва да обичате Истината, за да станете силни. Вие искате да бъдете умни, да имате знания, да имате един отличен ум, да можете да помните. Вие трябва да обичате светлината, Мъдростта. Без любов към Мъдростта не можете да имате това знание. Тая любов към Мъдростта ще внесе в вас знанието!

После искате да бъдете щастливи в света! Ако вие нямате любов към Любовта, вие не можете да постигнете това! Как да ви кажа? Или с други думи: Вие трябва да обичате. И като обичате, вашата любов да е такава, че никой да не знае вашата любов. Като обичате, никой да не ви знае е по-добре, отколкото да ви знаят. Защото хората като знаят, ще пипат, ще осакатяват любовта. Ще те питат как обичаш и пр. Онзи, който люби, той свободен става! Свободата се дължи на любовта! Тя освобождава. Нас освобождават ония, които ни любят!

Бог, като ни люби, ни освобождава. И ние, като обичаме ближните, ние ги освобождаваме. И близките, като ни обичат, ни освобождават. Бог има любов към нас и ние трябва да имаме любов към Бога и към ближните. Ние трябва да обичаме ближните, за да ги освободим. Любовта е за освобождение. Ние трябва да се обичаме. Ние трябва да имаме средство, за да превърнем леда в вода и пара и тогаз растенията могат да растат и да дадат плод. Нивите могат да дадат плод.

Три неща ще ви река: В любовта да се усили вашата температура. В любовта да се усили вашата мекота. И в любовта да се усили вашата вяра. Да вярвате само в това, което е, а не в това, което не е. Защото и да вярвате в това, което не е, то няма да стане. Например ти казваш: „Аз вярвам, че тя може да ме обича." Ти не трябва да вярваш, че тя може да те обича, но трябва да вярваш, че тя те обича. Щом вярваш, че може да те обича, това е изгубена работа. Ние за Господа казваме, че вярваме, че Бог може да ни обича! Не е било време, когато Бог не те е обичал. И всичката култура, която сме придобили, се дължи на това. Но ние сега сме взели своята свобода и с своите погрешки измъчваме Духа Божи в себе си. Писанието казва: „Не огорчавайте, не измъчвайте Духа в себе си."

Всички сме написали сега много евангелия. В всяка една къща виждам ново евангелие. Мъжът е писал едно евангелие, жената е писала едно евангелие. Мъжът ще каже на жена си: „Така ще правиш, мъже няма да гледаш много, няма да хойкаш много, с други хора вземане – даване няма да имаш много." Затворете старото евангелие и пишете така: „Иди там, дето Бог те праща!" На детето си пиши така: „Иди там, дето Бог те праща." На жена си пиши така: „Иди там, дето Бог те праща." На дъщеря си пиши така: „Иди там, дето Бог те праща!" На слугата кажи: „Иди там, дето Бог те праща!"

И сега рекох, направете това, за което Бог ви е пратил. Бог ви е пратил в света тук, за да освободите вашите ближни. Бог ви е пратил в света, да дадете светлина на вашите ближни. Бог ви е пратил в света, за да укрепите вашите ближни. Ние трябва да обичаме Истината. Като обичаме Истината, ние укрепяваме нашите ближни. Като обичаме Мъдростта, знанието, ние укрепяваме нашите ближни. Онова, което правим заради себе си, правим го и за другите.

Та рекох, имайте една вяра! Чрез вяра стават нещата! Едно време се събираха 3-4 души приятели, братя само. Казва един брат: „Все така ли 3-4 души ще се събираме? На какво прилича тая работа?“ Аз им казах: „Това е сега рандеву.“ Най-първо се събират двама: момъкът и момата. И никой не ги вижда. Но след време вече всички знаят. И се наредят децата и на децата децата. Тия приятели, които бяха тогаз, се смущаваха, че са сами, а пък сега казват: „Учителю, забрави ни. И не можем да те видим вече.“ Рекох, едно време не ме виждахте и сега не ме виждате.

Старите приятели, обичайте новите приятели, дайте им свобода! Вие живеете още в вашите стари разбирания. Обичайте, за да ви обичат! Законът е такъв! Сега нямам никого пред вид. Искам да изкарам нещо ново. Аз никога не се спирам върху погрешките. Имам едно качество, което харесвам в себе си. Когато минавам покрай някой човек и видя, че прави погрешка, не се спирам. А там дето се спра и видя, че някой човек е направил погрешка, ще се върна, той е посял едно семе, на което не знае естеството. Дяволът го е излъгал. И аз изваждам това семе и турям едно от моите семена.

Та рекох, като видите, че някой прави погрешка, извадете това семе и турете вашето семе. А пък ти ще отидеш и ще кажеш: „Знаете ли какво си посял?“ Аз не турям никак на ум, кой каква погрешка е направил. Защото аз ако разправя кой е направил погрешката, ще

хванат и мене. Та, за да не създам беля и на себе си, правя така. Защото и дяволът търси своята семка. И ще каже: „Къде ми дена семката?“ Тогаз, като дойде, рекох му: „Слушай, ти ще ми платиш, понеже посях на твое място. Плати ми и аз ще ти дам твоите семена.“ А пък той не обича да разменя. Като дойде да разменя, казва: „Не!“

Да се върнем към същественото. Аз искам в вас да има едно свещено чувство, да разберете Бога в ежедневното. Например случи ви се една болка. Да благодарите на Бога. Вчера идва една сестра. Връща се от Рила. Заболява ѝ рамото. Според новия начин за лекуване, трябва да се турят горещи компреси. Рекох, аз ще изпратя един мой асистент, който да покаже новото лекуване. Те турят студени компреси и когато станат топли, снемат ги и пак турят нови с студена вода. Моят метод е точно обратен: турям на мястото горящ компрес, приготвен с вряла вода и като поизстине, пак го сменям с нов горещ компрес. Пратих един мой асистент, за да покаже и направи това върху болната и след половин час болката се прекрати. Та рекох, туряйте топли компреси и като станат студени, свалете ги и турете нови топли компреси. Вие казвате: „Не си струва човек да прави добро.“ Значи вие туряте студен компрес и когато стане топъл, снемате го и туряте нов компрес с студена вода. Това е стария начин. Така много хора са се повреждали. Когато се преплетат червата на някого, турят студени компреси. Но ако туряте в случая топли компреси на такъв човек и всеки 1-2 минути ги снемат и турят нови топли, ще има много по-добър резултат.

Та рекох, компресите на доброто струват повече отколкото компресите на хладното. Казват: „Човек трябва да бъде хладнокръвен.“ Човек не трябва да има хладнокръвие. Никога не трябва да бъдете хладнокръвни. Интересувайте се! Мъчи се една мравка някъде! Не я гледай безучастно. Тури ѝ една сламка. И като ѝ

помагаш, ти развиваш едно хубаво, благородно чувство в себе си. Каквото и да ви се случи в живота, и правите така, това ще се отрази върху вашия мозък и ще проявите една хубава черта. Всичко, каквото става, всички противоречия, които стават, са все за благото на човека. И големите противоречия, които стават днес, са за да се покаже, че Бог превръща всичко за ваше добро. И всичко, което ви се е случило и ще ви се случи, е за ваше добро. И като се раждате е за добро, и като умирате е за добро. И като заболеете е за добро. То е, за да станат известни промени. И разочарованията, които имате, са за добро. Вие ще видите, в какво седи Божията Любов! Оная мома, която са напуснали 9-10 момъка, това е за нейно добро. Най-после ще я срещне онзи момък, който е за нея! Защо ѝ са ония, които щяха да я бият. Нека да има 9 разочарования, за да има едно очарование. И едното очарование е за предпочитане, пред девет разочарования. Когато дойде вашият Възлюблен, не чакайте деветте последни. Винаги чакайте вашия Възлюблен. Дали пръв ще дойде или последен – приемете го!

Когато Бог в началото се покаже към вас с своята благост, приемете го. Ако пък Бог ви тури в начало в изпитания, чакайте, Той ще ви избави. Та сега някои хора са усетили в началото Божията благост, а някои в края ще я усетят. Ония, които в началото са усетили Божията благост, да дадат половината на ония, които нямат, а пък ония, които в края ще получат своето благо, да дадат половината на ония, които в началото са го приели. И чакайте Господа. И всеки момент бъдете готови да приемете Божието благо!

И ако ме слушате и ако ме гледате омилно, ще се измени цялата ваша съдба! Ако пък ме гледате кръвнишки, няма! Никой ваш брат да не гледате кръвнишки! Но омилно го гледайте. И той да ви погледне омилно!

Да знаете, че Господ вътре в вас действува!
И всичко в света да бъде за Слава Божия!

Отче наш

„Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов!“ (три пъти)

6 ч. 38 м.

Беседа, държана от Учителя на 24 август 1937 г., вторник, 5 ч. с. Изгрев

ВЪТРЕШНА ОБХОДА

Добрата молитва

91 псалом

Молитвата на Царството

Ще прочета 15 глава от Матея.

„Духът Божий“

Има един кардинален въпрос, който учените хора в времето на Христа поставиха: „Защо твоите ученици престъпват преданията на старите, не си мият ръцете, когато ядат?“ Някои, когато ядат, изобщо си мият ръцете, а други забравят да си мият ръцете и престъпват преданията. Обичай било, като седнат да ядат, да си мият ръцете. По стария обичай ще седнат, ще донесат леген, ще си измият ръцете, ще дадат кърпа да си избършеш ръцете, ще се очистиш. Обаче този обичай ние не го спазваме така вече. Христос казва: „Туй те го правят, заради вашето предание. Вие престъпвате Божия закон, та има равновесие. Те престъпват човешко предание, пък вие престъпвате Божия закон.“

Сега с какво може да го сравним? Сега никой не пита защо твоите ученици престъпват преданието на старите, понеже не си мият ръцете, когато ядат хляб. Този въпрос не е кардинален заради нас, в сегашното време няма спор. Да дойде Христос, този въпрос втори път няма да му го зададат. Ако дойде днес Христос, друг един въпрос ще дадат на Христа. Сега ще кажат: „Учителю, защо брат ми в църквата ме обижда? Защо не се отнася тъй както трябва? Малко си

позволява да престъпва закона на благоприличието.“ Едно престъпление може да бъде лично, може да бъде безлично, народно. Някой път като говориш, ако говориш пред един българин зле за българите, ще го обидиш. – „Как тъй си позволяваш да говориш зле за българите!“ За пример у българите има един обичай. Българинът е съобразителен. Българинът, като мине покрай някоя круша, види, че са нападали круши, ще ги събере, ще ги тури в джоба си, ще благодари. На запад, ако е някой англичанин или американец, като види паднал плод под дървото, той го счита за унижение да вземе паднал плод на земята. Българинът ще го вземе, ще го одуха. И ония българи, които отиват в Америка, в Англия, като видят тия останали плодове под дърветата, ги събират, че ги турят в шкафовете за през зимата. Ако въпросът става в България ще кажат: „Как твоето дете да обере крушите под дървото ми?“ А защо в Англия не става въпрос? Питам: имаме ли ние право да ядем от падналите круши под дървото? Вие сами си отговорете.

Правилно разсъждение трябва. Има една философия, аз да ви кажа. Аз за първи път преди години се разговарях с един и му рекох защо старите хора ослепяват и оглушават. И му рекох какво е силното влияние на човешката мисъл. Дъщерята, като излиза от къщи, иска да направи нещо и казва: „Да ме не види баща ми; да ме не види майка ми.“ Тази мисъл има и обратно движение, повръща се към бащата, към майката. Синът излезе, направи една погрешка, казва: „Да не ме види баща ми, да не ме види майка ми; да не ме чуе баща ми, да не ме чуе майка ми.“ Ако е женен, казва: „Да ме не чуе мъжът, да ме не види мъжът.“ Ако е мъж, казва: „Да ме не види жената.“ Слугите направят нещо, казват: „Да ни не види господарят.“ Постоянно казват: този да ме не види, този да ме не чуе. Погледнеш после, след 20 години започне да не вижда. Не само това, ами ти да не обичаш да

казваш: „Не искам да го видя.“ Тази мисъл се повръща към тебе. Ако туй го повториш хиляда пъти в живота, ще се повърне към тебе. Казва: „Не искам да го видя.“ Рекох, това са тънки наблюдения. Защо дъщерята ще каже: „Да ме не види баща ми?“ Тогава Писанието казва, че онези които виждат, отиват към виделината. Че синът или дъщерята трябва да са радостни, че бащата е чул и видял това, което те са направили. Казва: „Да ме не чуе баща ми.“ В всинца ви има желание, като направите една погрешка, да ви ни види никой и да ви не чуе. Даже искате и Господ да ви не види и да ви не чуе. Рекох, в новия път ще забележите, че има много малки неща, на които трябва да обръщате внимание. Дъщерята ни най-малко не е имала желание баща ѝ да ослепее или да оглушее.

Рекох, в религиозните общества опасността иде от една вътрешна близост. Когато хората се сближат, пък не са достигнали до тази висока степен на развитие, може да си напакостят. Някой направи някаква погрешка, иска да го не видят неговите братя и сестри. Рекох, когато се сближават хората, трябва да бъдат много внимателни в своите постъпки, в своите мисли и желания. За пример има три вида мисли и три вида чувства и три вида постъпки. Едни мисли продължават главата, едни мисли разширяват главата, други мисли повишават главата, повдигат я. В три посоки едновременно расте човешката глава. Когато главата расте по дължина, човек е активен, той мяза на кавалерист. Когато главата расте на шир, човек е издръжлив, може обсадно положение да издържа. И когато човешката глава се повдига нагоре в морално отношение, в духовно отношение човек е издръжлив. Сега рекох, кои са ония мисли, които продължават главата?

Сега вземете в съвременната аритметика, имате едно число – 3. На колко се дели? Дели се само на себе си. Дели ли се на друго число?

Но ако на това число предадете още три, на колко ще се дели? То ще се дели на две и на три. Рекох, в туй число последните три единици, които придавате, те са от съвсем друго естество. Ако съберете три килограма вода и три килограма сол, какво ще излезе? Ще излезе солена вода. Водата ще изгуби онази своя преснота, която има в себе си.

Та рекох, в сегашния религиозен живот и в миналото в кабалата са изучавали числата. Сега математиката изучава, но се прилага само в физическо отношение. Когато се постройва някоя къща, употребява се математика, аритметика. Когато се изчисляват орбитите на планетите, на слънцата и там се употребява математика. Но математиката е потребна и да се изчисляват и какви промени може да станат в мозъка. Човек трябва да има такава една опитност. Не може да си представите, че един човек, който е болен, в човека има болезнени течения. Ако човек го боли ръката или крака, ако ти буташ, ще стане една обмяна на една ефирна материя между тебе и болния. Нещо ще дойде от болния към тебе и от тебе към болния. Често, ако сте много чувствителни, ако дойдете до един болен и му симпатизирате, ако той усеща болки в сърдечната област и вие ще почувствувате тази болка.

Сега приложението на знанието. Вземете, когато говорим за любов, подразбираме само хората да имат една обич към нас, да ни обичат. Какво подразбираме под любов? Разбираме, че когато някой ви обича, ако майка ви ви обича, тя ще ви прегърне, ще ви целуне. Вие не знаете, колко са опасни целувките. Целувките носят цяла една отрова. Този човек, когото вие целувате, е сифилистичен или пък има проказа, като го целуне, заразите се. Или ако ядете в дома му вътре, ще се заразите. Ами че той има такива лоши мисли, може да се заразите от мислите на човека, може да се заразите от чувствата на

човека. От всеки човек изтича не само това, което вие виждате. Но опасните сили са онези, които никак не се виждат.

Сега аз бутам една област, дето всички не трябва да я знаят. В медицината, когато медиците изучават признаците на болестите, мисля в третата година, когато изучават характерните черти на болестите, признаците на една болест, забелязано е, че онези студенти, които заболяват от една болест, много мъчно се лекуват. Това статистиката го казва. Така се случва, че някои студенти умират. Той, като изследва един признак, като го изучава, намира го в себе си. В медицината нямат още една истинска диагноза. Някои признаци са привидни, още нямат същинско знание. Една болест, като се проявява, има привиден признак, още няма онзи същинския знак на болестта, с който се проявява.

Този въпрос: престъпване на преданията, всички ни засяга. Вие всички имате свои предания. Усвоени черни, наследствени черти. Казва: „Усвоил съм някои черти." Ти нямаш онова, което Бог е вложил в тебе, но имаш неща, които отпосле са се приложили, наследствени неща. Казва: „То е наследствено." Наследствените неща са предания, те не са Божествени работи. Онаследил си да пиеш, онаследил си да говориш много. Заекът ги наследил, че като го бръсне една шумка, той подскача. Туй го онаследил. Казва: „Аз така съм роден." Туй не е Божествено. Ще кажете: „Господ така го създал." Има някои хора Господ създал много смели, а други създал много страхливи. Но то е само заблуждение. Бог не е създал хората страхливи. В съзнанието си човек не съзнаваше какво нещо е страхът. Той знаеше, но щом направи престъпление, почувствува какво е. За пример една овца като види вълка, кокошката като види орела. Кокошката уж не гледа нагоре, но щом се яви някой орел над нея, може да е на един

километър, веднага го вижда. Туй е страха у нея. Това е страха, тя издаде едно крякане.

Та рекох, в всичките хора има един страх, всеки човек си има по един страх, който го мъчи. В Варна имаше една баба Хранова, акушерка, македонка, смела. В морето чак до Евксиновград ходеше да плава, като някой тюлен из водата, мъжкарана, може да се бие с когото и да е. Но на тази баба Хранова само ѝ покажи пиявица в шише, ти не може да видиш баба Хранова, панически страх изпитва. Казваше: „Не може да си обясня какво действие има, неволно ме обхваща един страх, треперя, не може да търпя присъствието на пиявица. Туй мъчение не може да го изтрая."

Вземете сега всички в съвременната култура, обиждат се. Ти може да бъдеш много внимателен с един германец, французин, англичанин в тях кавалерство има. Ти не може да гледаш дълго време една жена. Веднага ще каже: „Защо ме фиксираш?" Бегло трябва да мине погледът ти, туй да го знаеш. Ако си позволиш, веднага ще получиш картичка: „Господине, аз те викам на дуел." Вече засегнал си личните чувства. Дуелирането на запад става с шпаги. Тук българите, когато започнаха да им проповядват мисионерите, забелязах българите станаха по-чувствителни, само нещо да кажеш и веднага дуелиране има. Аз сега разглеждам въпроса от психологическо гледище. Има известен род енергия, която трябва да се спазва. Има известни същества вън от човека, които са заинтересовани и всякога създават скандали. Аз да ви кажа, аз По някой път наблюдавам преди да се дигне скандала, гледам духовете, които вдигат скандала, групово присъстват, около десетина души са наоколо. Вие ще кажете: „Какви са духовете?" Те са духове като човека, само много седят на едно място. Десет души може да се съберат на този стол, на който аз седя и ни най-малко няма да са стеснени. Ще им бъде доста широко

на тях. Но има друго. Аз няма да ви говоря за формата на духовете, понеже ще влезете в едно заблуждение.

Но всякога, когато ще дойде едно изпитание на човека, изменя се неговият цвят. У някои хора потъмнява лицето, става черно. Писанието казва: На Каина потъмняло лицето. Бог му казва: потъмняло лицето. Ако мислиш да призоваваш греха на Каина, погрозняло е лицето ти. Ти имаш недоволството от брата си, търсиш един повод. И когато вие търсите един повод, като Каина да си отмъстите някому, вземете огледалото, огледайте се. После огледайте се, когато нямате туй разположение. Когато имате разположение да срещнете някого и да се обходите добре, пак се огледайте. Сега често казваме: „Да търпи човек.“ Търпението е само за силните, не е за слабите. За слабите е неволята. За да накараш човека да търпи, трябва да му изясниш закона. За пример аз може да търпя, може да ме мушнат един сантиметър с игла, да забият иглата, ни най-малко няма да не чувствувам, макар нищо да не казвам. Мен ми е неприятно, макар да не изказвам своята неприятност. И тогава от чисто хигиенично, от съвременно гледище какво трябва да прави всеки един. Защото човек има няколко места, дето може да го ранят. Може да му ранят сърцето, може да му ранят неговите мисли. Някой път потискат мислите му, потискат чувствата му, някой път може да го потискат в инициативата му, в работата, която иска да работи.

Сега всички виждате някои погрешки По някой път. Някои хора не ви харесват, знаете, че тия работи не са добри, но нямате метод, как да се поправите. Защото не само трябва да се констатира една погрешка, но трябва начин, как може да се поправи една погрешка. Разправяше ми една позната, казва: „Зная, щом някой път съм нетърпелива, след като направя погрешката, ще позная, че е погрешка. Тази погрешка, защо не я предотвратих?“ Сега има

погрешки, които ние съзнаваме, след като ги направим. Ти направиш в себе си една погрешка, ти я съзнаваш, но не знаеш, как да я избегнеш. Казваш: „Втори път аз вече тази погрешка няма да я правя.“ Втори път ти тази погрешка няма да я направиш, защото тя само веднъж е станала в живота ти. Втори път друга погрешка ще те изненада. Тя ще бъде по съвсем друг начин, по който ти не си мислил. В туй отношение човек трябва да чувствува грешката на своята нетърпеливост. Нетърпеливостта на хората произлиза, че двойникът някой път излиза вън. Не е хубаво двойникът на човека да излезе вън. Естественото е един – два пръста да бъде навън, но повече от два пръста е опасно. Ако двойникът излезе навън, тогава хората стават неприятни. Възприятията са силни. Всеки от вас трябва да има една броня. Колкото ставате по-чувствителни, толкова езикът ви да става по-мек. Ако ти ставаш по-чувствителен и езикът ти остава в първоначалното положение, ти ще създадеш на себе си неприятност.

В Писанието се казва: „Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани!“ Мислите ли, че Духът, който ви ръководи в онова, което вие говорите, в онова, което вие мислите, в онова, което вие чувствувате, той ще бъде доволен? Но понеже той не може да ви говори на вашия език, той отвътре ви казва: „Направихте една погрешка, не е хубаво това, което правиш.“ Ти започваш да го убеждаваш, казваш: „Не знаеш, че условията отвън са такива.“ Той казва: „Бъди търпелив, аз ще уредя тази работа.“ Ти казваш: „Аз ще му дам да се разбере.“ Сега спорът е вътре. Ти изгубваш мира си, своя мир губиш вътре. Като се изгуби мира в човека, той губи едно от добрите качества. Човек не може да прогресира без мир. Мирът в духовния свят е потребен за една култура. Без мир ти не може да успяваш, не може да имаш сполука в живота си.

Та рекох, сега се изисква една обхода. Не искам да ви проповядвам да се обхождате един с друг. То е външна страна. Аз туй го наричам цивилизация. Да се обхождаш добре с другите, това е цивилизация. Да се обхождаш добре с себе си, се изисква знание. Да се обхождаш добре с себе си, с Божественото, което е в тебе, че никога да не го огорчаваш. Ти онзи човек, който е в тебе, никога да не го огорчаваш. Ти може да имаш външна обхода, то е лесно, но това е цивилизация. Цивилизация може да имаме спрямо другите хора, то е лесно. Но човек трябва да има вътрешна обхода. И тогава трябва да се учи. Да не престъпваме този Божий закон, да не огорчаваш духа си. Значи щом човек е изгубил своята свобода, той е огорчил душата си. Щом е изгубил силата си, той е огорчил духа си. Щом е изгубил светлината си, той е огорчил ума си. Щом е изгубил своето добро, огорчил е сърцето си. Тогава казвате: „Какво трябва да се прави?“ – Възстанови доброто на сърцето си. Разкаянието е там. Възстанови светлината на ума си, там е разкаянието. Възстанови силата на духа си, там е разкаянието. И възстанови свободата на душата си. Свободен е онзи, който знае как да се обхожда с душата си. Силен е онзи, който знае да се обхожда с духа си. Умен е онзи, който знае как да се обхожда с ума си. Добър е онзи, който знае как да се обхожда с сърцето си. Аз оставям настрана наследствените черти. Казва: „В грях ме зачна майка ми.“ То не е съществено. Че майка ми ме родила в грях, то е друг въпрос. Че аз, като една семка, може да съм израснал в тинята, то е друг въпрос. Но тази семка може да пусне корени, да образува клонища и наполовина да се освободи от влиянието на земята.

Та рекох сега, научете се да давате свобода. Не може да давате свобода, ако не обичате душата си. Не може да добиете сила, ако не обичате духа си. Не може да придобиеш светлина, ако не обичаш ума

си, ако не разбираш светлината. Не може да придобиеш добрината, ако не проявяваш своята добрина, ако не обичаш сърцето. Туй, което сега проявявате, то е вашия минал живот. Както сте живели, както сте мислили в миналото, така се проявявате сега. Човек трябва да знае, как да поправи една погрешка.

Онзи ден ме поканиха на гости при младите братя. Когато бяхме на планината ме фотографираха, за да видят хората, как се живее на планината. Там не може да се даде един съблазън. Но щом се фотографират в една къща, наредена маса с хубави яденета, ще се даде съблазън, казват: „Ето така се живее: братство и равенство.“ Сега има благоприличие и съображения. Но имаше два начина, как да постъпя. Ето аз как разсъждавам. До мене имаше един брат, можех да му кажа на ухото да каже, да не ни фотографират, но то е вече един страх. Няма да знаят другите, по-умно, по-благоприлично е. Другото е, че не искам да му заповядвам, понеже съм генерал, да кажа като на ординарец, да не минава там. Искам да запазя моята свобода и неговата свобода. Второто положение, наместо да лишавам този човек от неговата свобода, аз трябва да кажа, но ограничавам себе си. Още като говоря, за да ме разбере, рекох: „Бъдете тъй добри да ме не фотографирате по този начин сега.“ Но той се огорчава. Сега искам да си поправя погрешката. Аз сега чувствувам, какво стана. Ако туй не беше станало, ни най-малко не щях да ви говоря тази проповед в петък. Тя се дължеше за изправянето на една погрешка. Турих в действие всичките закони, да премахна всичките лоши влияния и в себе си и в другите. Аз можех да стана, да ида и да му пришепна на ухото. Тогава ще се създаде едно лъжливо мнение: „Какво ли искаше да му каже Учителят?“ Има и трети начин можех да му кажа тъй: „Ти отложи туй за по-благоприятно време, сега не му е времето.“ Но то е лъжливо. Вътре в мен не е така. Дипломация е това, за по-

благоприятно време. Да му кажа така, не е хубаво. Ако му пришепна тихо, ще кажат: „Какво ли му каза? Той има привилегия да му казват хубави работи. Нека Учителят пришепне и на мене." Като му казах така, този казва: „Можеше Учителят да се не обръща така към мене." Хубаво, но аз рекох, нас ни е страх някой път да направим една бележка. Рекох, ако неговата бележка е права, по който и начин да я каже, не зависи, че той повишил тона си. Казвате: „Вие не разбирате ли, какъв културен човек сте?" Може полекичка да го кажа. След като обмислих работата, отидох. Духовете може да ми турят изпитание. Аз можех да избегна, можех да не ида. Ще питат какви са съображенията ми. Рекох, приемам едно сражение, ще ида. Рекох, не искам да ме фотографирате. После ще държа една беседа, която се дължи на една погрешка, на една дипломатическа интрига. В дипломатическия свят стават интриги, по един дипломатически начин да излезеш навън.

Рекох, по някой път някой ви каже една обидна дума на земята. Вие отивате при Господа, седнете на колене да се молите. Отиваш веднага да смущаваш Господа, че някой те обидил. Умно ли е това? – „Господи, не знаеш какво направиха с [мен]?" Ами че ти правиш една грамадна погрешка. Никога не ходи да се оплакваш на Господа. Като те попита, Господ какво ти каза, кажи: „Една сладка дума, но не можах да я разбера. Криво ме разбра. Ще отида да ме назидаят, но не дочух тази дума какво означава." Аз сега засягам един въпрос. По-някой път и интонацията на гласа решава въпроса. Един български селянин, който пратил сина си в странство да следва, бащата искал синът да стане учен един ден получава писмо от сина си. Той отива при един касапин и казва: „Получих писмо от сина ми, прочети ми го." Той започва да чете с един груб глас: „Татко мен ми трябват четири хиляди лева през този месец." – „Видиш ли това магаре, така ли се говори, нищо не му пращам. Виж, не го срам, така ли се пише, да ми

заповядва.“ Отива при хлебаря и му казва: „Виж синът ми какво пише.“ Той чете: „Любезни татко, моля ти се прати ми пари“ и т.н. Чете писмото с един мек тон. – „Ха, разбирам, любезни татко, моли се.“ Онзи касапин на друго място туря ударението, с друга интонация чете. Като прочита писмото хлебаря, казва: „Ще му пратя пари, туй дете станало човек.“

Та и на вас, като ви пишат от небето, касапинът като го чете, нека да го чете хлебарят. Аз зная често много домове се развалят, защото възлюбеният казва: „Много си пресолила това ядене.“ Но говори с един груб тон. Аз говоря за хората в света, които нямат туй съзнание. Има ли цяр за пресоленото ядене? – Има, разбира се. Как? – Ще поискате от вашата възлюбена топла вода, ще налеете в соленото ядене, ще го направите тъй както трябва. Когато яденето е пресолено, турете топла вода. Вие често се намирате в такива положения. Един приятел отишъл да заведе своя приятел на гости. Домакинята ги черпила с кафе. В първото кафе турила захар, за второто се свършила едрата захар и тя намерила сол, която помислила за ситна захар и направила кафето с сол. Черпи и двамата, едното – сладко кафе, другото – солено. Той не може да си представи защо кафето е солено. Бръчка се, казва: „Много солено беше.“

Има два вида виновност. Аз съм виноват в някои отношения, когато предизвиквам другите. Т.е. виноват съм, че не може да произнеса някои работи. Виноват е онзи, който иска да ме обиди. И двамата са виновати. Единият направил една погрешка, че не се задържал; другият направил една погрешка, че не знае как да се задържи. Аз проповядвам в съвсем друг смисъл. Ти в живота някой път роптаеш. Погледнеш себе си и погледнеш някой е по-учен, по-силен, по-красив и изведнъж дойде мисълта: „Защо Господ не ме направил такъв? На мене ли даде да бъда сиромах, другите хора са

облечени, аз с окъсани дрехи.“ Че кой е крив за това тогаз? Някои обиди в света произтичат, че и вие сте обидили. Аз на себе си тъй обяснявам. Да кажем, ако аз съм бил господар, имал съм стотина души слуги, пък съм ги обидил. С тази обида не съм ликвидирал, в следния живот аз ставам слуга, пък слугата ми става господар. Той винаги ще ми върне с лихвите туй, което съм казал. Това, което ми казва сега, е отглас на онова, което е било. Трябва да си преглътна, да кажа: „Сега трябва да ликвидираме, много добре ми каза този човек. Аз като него няма да правя.“ Обидят те, кажи: „Аз като него няма да правя.“ Затова защото ви рекох, заради вашето предание разваляте Божия закон.

Рекох сега, за вашите наследствени черти не разваляйте Божествения закон. Станал си много нетърпелив. Причината си ти, тя е наследствена. Обичаш да се интересуваш от чуждите работи, причината е наследствена. Защото онази лисица винаги се интересува от хубавите курници, кореспондентка е тя. Една лисица се интересува от курниците. Онова дете, което обича ябълки, круши, орехи, знае на кое място има най-хубавите орехи. Онзи, който обича круши, да не се интересува от крушите. Вие ще кажете: „Много по-тънки работи.“ – Че с какво трябва да се занимавам? Знаете ли какъв ще бъде вашият живот, ако можехте да се самовладате, ако можехте да владате мислите си, тъй да е устно, ако човек може да влада своите чувства, не с усилие. Отдето минете, ще бъдете добре дошли. Хората ще ви чакат, като някой ангел. Спасите дето мине, ще го чакат. Като го видите, ще ви бъде приятно. Ако искате да дадете магнетична сила, то ще зависи от владането на вашите мисли, не тъй да мислите, вие сами да се радвате на вашите мисли и на вашите чувства. От вас ще лъха една хубава атмосфера, както лъха от едно цвете или такава

атмосфера, която излиза от един извор, или от чистия въздух, който дишате, или от слънцето, което изгрява от ясното небе.

Рекох, няма по-хубаво нещо човек да влада своите мисли. Или аз наричам: твоята мисъл да те обича и твоите чувства да те обичат и твоите постъпки да те обичат. Още като се роди мисълта, ще каже най-сладките думи, после като се роди хубавото чувство и то ще каже най-сладките думи и една постъпка като направиш, ще чуеш нейния глас. Няма в света по-хубаво състояние да слушаш отзвука на своите добри мисли; да слушаш отзвука на своите добри чувства и да слушаш отзвука на своите добри постъпки. То е гласа на Бога. Господ казва: „Много добре мислиш, много добре чувстваш, много добре постъпваш." Няма по-хубаво състояние на земята, от да слуша човек в своето съзнание одобрението, че той постъпва съобразно с великия Божий закон в света.

Отче наш

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Сега като правило го дръжте. Аз ни най-малко не визирам обикновените човешки постъпки. Законът е такъв.

Обхождайте се с себе си тъй, както Бог се обхожда с тебе!

Беседа, държана от Учителя на 29 август 1937 г. 5:00 ч. с., неделя, София – Изгрев

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ. ЗАКОН ЗА ВЕЧНА МЛАДОСТ

Добрата молитва.
Молитвата на Царството.
91 псалом.

Евангелие от Матея, гл.15, ст.6–18; Евангелие от Лука, гл. 8, ст. 9–19, Евангелие от Марка, гл. 12, ст. 1–10, Евангелие от Йоана, гл. 3, ст. 1–10.

„Духът Божи.“

Човек се намира между две положения, които определят движението му. От една страна той е под влиянието на слънцето, а от друга страна – той е под влиянието на земята. Вън от това има много други влияния, с които той трябва да се справи. Вън от тия влияния той търси в света Бога, но къде да го намери, и той не знае. Той счита Бога като една сила, която работи и че Той е направил всичко. Това е за онзи, разбира се, който се е пробудил, у когото умът работи. Оня, у когото сърцето работи, той чувствува. Някои хора, като чувствуват, мислят, че мислят, а пък други като мислят, мислят, че чувствуват. Едно погрешно схващане! В човека има две противоположни движения. Чувствата винаги събират, сгъстяват нещата. А пък умът разредява и разширява. Тъй че това, което разширява и разредява, върви в света на ума, а пък това, което сгъстява, върви в посоката на чувствуванията.

На 22 септември слънцето отива към южното полушарие. Южното полушарие представлява живота на сърцето, а пък северното полушарие представлява ума. Пролет е това, което лети. Лятото е това, което налива. Есен е това, което дава, а пък зима е това, което взема. Някой казва: „Пролет.“ – Хвъркаш. „Лято.“ – Наливат ти нещо. „Есен.“ – Дават ти. „Зима.“ – Вземат. Тъй че вие сте в първия ден на есента, дава ви се нещо. За три месеца ще ви се дава. И след това ще дойде зимата и ще взема вече. Сега това са теории.

Детето като се роди, не знае. Детето отначало мисли чрез ума на баща си и на майка си. И тогаз е идеално. Детето най-първо е господар, то въодушевява баща си и майка си. Детето е генерал, заповядва. Двама души като се обичат, детето е идеал за тях.

Вие казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ Какъв може да бъде смисълът на живота? Смисълът на живота е истината. Тогаз се пита: „Какво нещо е истината?“ – Това нещо, което свързва всички неща в едно единство и ги осмисля, то е истината. Зад истината няма нищо друго. Зад истината съществува един неорганизиран свят, един свят, в който човешки крак не може да стъпи никога. В този свят никой не знае какво е. И ако речете вие да си дадете някое понятие, съвсем ще се обърка вашият ум.

Например, някой път вие мислите дали някой ви обича или не. Тогаз вие сте вече извън истината! Какво нещо е да не ви обичат или какво нещо е да ви обичат? Онзи, който ви обича, дава ли ти нещо? Ти мислиш, че ти дава. Но всъщност дали ти дава или не, то е въпрос. Върху думата „любов“ ние тъй се заблуждаваме! Например, аз виждам тая книга и мисля, че е нещо реално. Но тая книга е вън. Някое впечатление има в ума ти. Но всъщност каква е книгата? То е една съвсем друга реалност, различна от това, което аз схващам. Например, ти имаш един човек в своя ум, но то е сянка на реалността.

Даже и понятието за самите вас, и то е една сянка. Защото ако имахте реалността, вие не щяхте да се изменяте. Някой път сте радостен, и след половин час сте тъжни, недоволни, скръбни или се съмнявате. Сега, кога сте в реалното: Като се радваш, като вярваш или като скърбиш и се съмняваш? Скръбта ти може би не почива на никаква основа. Някои често дават примери, които могат да ни тикнат в лоши разбирания. Представете си, че един ваш приятел взема 20,000 лева от вас и ги тури в банката на ваше име. А пък ви казват, че той ви задигнал парите. И вие се безпокоите. И след 10 години научавате, че той ги турил на ваше име. Кое тук е реалното? Вие сте скърбели, че той изял парите ви, а пък излиза, че той не ги изял.

Да допуснем сега, че скърбите. Защо? Или се радвате. Защо? Скръбта събира, а пък радостта дава. Ти не можеш да даваш, докато не скърбиш, докато не събираш. Ако не събираш, какво ще даваш? Нещата най-първо се събират и после се дават. Ние имаме за живота една такава представа, че ние искаме радостта да предшествува скръбта. Но Онзи, Който е създал скръбта, Бог като е допуснал страданията, кое е било онова, което Го е заставило да допусне страданията? Той като е създал света, е допуснал страданията. Кои са били подбудителните причини? Никой от вас не знае кои са били подбудителните причини. Вие искате да бъдете щастливи. Коя е мярката, кое е подбуждението ви, че искате да бъдете щастливи? Вие не искате да бъдете нещастни. Кое е онова, което ви подбужда? Защо не искате да бъдете нещастни? И въпреки че не искате да бъдете нещастни, ставате нещастни. И въпреки че някой път не искате да бъдете радостен, ставате радостен. Кое ви заставлява да бъдете нещастен или щастлив? Нито щастието, нито нещастието не зависи от вас. Ти обичаш някого и сте щастлив, но онзи, когото обичате, ви носи и нещастие. Майката обича детето и е щастлива; и като замине

детето, тя е нещастна. Присъствието на детето при майката произвежда в нея щастие, а неговото отсъствие произвежда нещастие.

Ти казваш: „Аз съм господар.“ Какъв господар си? Ти казваш: „Аз мога да мисля за каквото искам.“ За какво можеш да мислиш?

Ние се отделяме от Бога и искаме щастие. Щастие извън Бога не можеш да имаш. Щом се отделиш от Бога, ще имаш вече тия външните промени. За скръбта има един закон. Излизането вън от Бога е скръб. Връщането при Бога, то е радост. Щом се върнеш при Бога, ти усещаш ограничение. И искаш да се освободиш. Излизаш навън, освобождаваш се, но скръбта идва. Отиваш при Бога. Скръбта идва, но и ограничението идва. Излизаш вън от Бога. Свободата идва, но и скръбта идва. Тъй седи в реалния живот. Всеки ден виждаме това. И после същият закон е и в следното: Ти се приближаваш при някого. Отиваш при някой господар или при някой учител. Като отидеш при този господар или учител, ти се радваш, че ще добиеш нещо, но като влезеш там, има ограничение. Отиваш в университета. Колкото и да си свободен, все се подчиняваш на известни програми. Не можеш да правиш каквото искаш. И не можеш да мислиш, каквото искаш. Можеш да мислиш, но има известен ред, на който трябва да се подчиняваш. И ако не искаш да се подчиняваш, казват ти, че трябва да напуснеш университета. Сега мнозина мислите, че като отидете при Бога, ще бъдете абсолютно свободни. За да бъдеш абсолютно свободен, трябва да се слееш с Бога. Ти за себе си не трябва да мислиш. Докато мислиш за себе си, ти не си свободен. Защото тогаз ти и Бог сте различни неща. Има две личности: Ти искаш и твоята воля да бъде. Питам тогаз: Ако две воли действуват едновременно, тогаз какво съгласие може да има? Най-първо, когато детето дойде в дома, то иска да подчини баща си и майка си, и почва да заповядва на баща си и майка си. Първоначално това дете се подчинява, но в ума

му влиза, че може да заповядва на баща си и майка си. Първите две–три години те отстъпват, но към 3–4–5-та година бащата изважда закона и му казва: „Ти ли си, който ще заповядваш?“ И наложи го на общо основание. И детето почва да пее. След това дойде и майката. И тя излиза от търпение и казва: „Ти ли ще заповядваш тук?“ И тя наложи закона сега. Бият го. Баща му го бие, че не мисли. Казва му: „Ти не си научил да мислиш!“ А майка му го бие, че не чувствува добре. Тогаз детето запитва: „Защо дойдох аз при тая майка и при този баща?“ Какъв отговор то ще си даде?

Не, че ние ще оправим света. Светът ще си върви по същия път. Ако добре си обясним нещата, ако добре можем да ги схванем и да живеем според законите, които съществуват в природата, то има една възможност да добием оная относителната реалност, туй, което ние желаем.

Ти не можеш да постигнеш неограничено нещата. Защото най-първо, когато майката ражда едно дете, бащата и майката са вече предначертали какво искат от детето. Майката иска детето да бъде един голям философ или един голям герой, или художник, или музикант. Бащата също. И ако детето мисли, че то от само себе си ще стане нещо, то се лъже. Каквито са били бащата и майката, такова ще бъде и детето. Детето не може да има други качества, вън от качествата и способностите, които бащата и майката са притежавали. Ние някой път ставаме смешни: Ние искаме да станем по-умни от Бога! По-глупави може, но по-умни – никога. Единственото нещо, което можем да направим е, че по-глупави от Бога можем да станем, но по-умни от Него – никога. Ние някой път искаме да коригираме: „Защо светът е тъй направен?“ Мога да ви дам едно обяснение, защо светът е тъй направен, но то няма приложение. На едно малко дете

мога да му скроя такива гащи, каквито има бати му, който е на 21 година; мога да му ги дам, но тия, големите гащи на бати му какво ще го ползуват? То ще ги влече. Ако се облече, те ще се влачат. Ако ви дам големи гащи, само ще ги влачите и ще ви спъват.

Сега, за пример , вас ви спъва законът на любовта. Каква трябва да бъде любовта? Ти ще се намериш при нея в противоречие. Любовта има две противоречия: Като искаш да те обичат, ти трябва да бъдеш господар. Налагаш на хората, заставяш ги да те обичат. Поставяте се на мястото на господар. – Искаш да обичаш. Тогаз си на мястото на слуга. Ако хората не те обичат, значи не си господар. И ако ти обичаш, и ти не си слуга. Има едно противоречие. При първия случай, щом не те обичат хората, значи не си господар. Ти не си много умен човек. Няма защо да те обичат хората. Във втория случай ти казваш: „Няма защо да се обичат хората! Те не са толкоз умни." Има две противоречия. Как ще ги примириш? Защото в закона на любовта има едно: В любовта има едно голямо противоречие – Тя не иска нито да ѝ господаруват, нито да ѝ слугуват. Ти като отидеш при любовта като господар, тя ще те захвърли като парцал. И ако отидеш при нея, и искаш да ѝ станеш слуга, пак ще те захвърли. Тя казва: „В моето училище нито господари, нито слуги". В областта на любовта кракът на господаря и кракът на слугата не може да стъпи, защото те и двамата са скандалджии. Светът страда от господари. И светът страда и от слуги. Светът страда и от бащи. Светът страда и от майки. И най-после, в човешкия свят има и друго: Светът страда и от синове, и от дъщери. В геометрията, в квадрата, единият ъгъл от 90 градуса е противоречието на бащата; другият ъгъл от 90 градуса е противоречието на майката; третият ъгъл – на сина, и четвъртият – на дъщерята. Какво разбирате вие под думата „противоречие"?

Бащата иска да е глава на всичките работи. И майката иска да е глава на всичките работи. И синът иска да е глава. И дъщерята иска да е глава. В този четириъгълник има 4 глави. Как ще ги примирите тия 4 глави? И започва една вътрешна борба. Щом в човека има борба, той се намира в един квадрат. Бащата има неразбраната идея, че той иска да бъде господар.

Майката, и тя иска да бъде господар. Големият син, понеже е последният, и той иска същото. И малката, понеже е последната, и тя иска. Тогаз казваш: „Защо Господ е създал така света?“ Казвам: Как трябваше да го създаде? Тогаз аз давам следното разяснение на себе си и на вас. Любовта е онзи велик закон, който дава възможност на всеки един зародиш в Божествения свят да се прояви. И тя като намери едно семе, веднага го поставя в почвата, зарива го и го оставя там. Като го зарине, тя си заминава. Тя те напусне. След това бащата идва, Мъдростта идва отгоре. Като те зарови майка ти като семенце, баща ти идва отгоре. Той има съчувствие. И понеже семето отгоре е натрупано с пръст, то той праща към него светлина и топлина. Бащата не махва пръстта. Семенцето казва: „Майка ми ме забрави!“ Бащата казва: „Почни да ровиш.“ И след като е говорил дълго време бащата на сина и на дъщерята, той ги накара да се покажат от пръстта нагоре. Но и той не може да ги освободи напълно. Едната половина остава под земята, а другата над земята и цъфти. И сега почва той да разсъждава, кой е по-добър, баща му или майка му. Майка му го държи долу в корените, а пък баща му го тегли нагоре и казва: „При мен ще дойдеш.“ Половината му е в земята, при майката, в гъстата материя, а пък другата половина е при бащата. Питам: Какво ще бъде разрешението на този въпрос? Как ще го разрешиш? Това дърво кога ще бъде свободно? – Когато дойде Истината! Тя е, която примирява всичките противоречия. Истината е онзи велик закон, или оная

същина, която освобождава човека от всичките противоречия. Тя изважда дървото из почвата и го прави свободно да се движи. Изважда го из гъстата материя. Та казвам: Докато ти си в земята, истината я няма в тебе. Ти имаш в себе си Любовта и половината ти е в по-рядката среда – живееш вЛюбовта и Мъдростта. Не си в Истината. Когато излезеш вън от гъстата среда, ставаш човек. Но и човек не е излязъл още напълно, но Истината го води към това освобождение. Сега това е фигуративно казано. Истината е великият онзи закон, който ни показва пътищата на Любовта.

Противоречието е в това, че ние не разбираме, че Любовта не търпи нито господари, нито слуги. А пък Мъдростта не търпи многознаещи. Някой отива при Бога да Му философствува. Че Бог има отвращение от това. Този, Който е направил света, ти ще Му философствуваш сега и ще Го учиш какви са били Неговите намерения. Че ти ставаш смешен пред Него! И почваш да учиш хората, че Бог така и така мислил и пр. Ще ходиш да разправяш на хората, как живеят ангелите! Ти никога не си бил при ангелите и ще разправяш как живеят те! Ти никога не си бил при светиите и ще разправяш как живеят те! Една млада мома седи сега и почва да си въобразява как ще живее като се ожени. Тя никога не се е женила и мисли като се ожени как ще нареди живота си, как ще нареди и столовете, и масите, и килимите, и пр.! И тя си създава един нов свят! И като влезе в този, новия свят и види, че не е тъй, както си го рисувала, тя казва: „Не си струва да се жени човек!“ Това са наши изобретения. Законът на женитбата не е нищо друго, освен туй, че в тебе има желание да се освободиш от това, което е създала в тебе Любовта, като те е заровила в пръстта. Ти трябва да се ожениш, защото трябва да излезеш вън от земята. Някой казва: „Да се ожениш, за да бъдеш щастлив.“ Ти тогаз не разбираш процеса на любовта! Тия,

булските дрехи, тия венци на любовта, те са външната страна. Книгата може да е добре подвързана и добре напечатана, и добре написана, но трябва четене на тая книга и приложение трябва!

Тогаз какъв е смисълът на любовта? Тя, любовта, най-първо ще те научи да живееш и ако не живееш и ти не можеш да разбереш. Ако в любовта ти елементарните работи – страданията и радостите – не можеш да разбереш, ти не можеш да прогресираш. Те са двата пътища, по които любовта се проявява. Ако ти не знаеш смисъла на радостите и смисъла на страданията, как ще разбереш живота? И после идат в живота злото и доброто и ред други противоречия! И всичко това ти трябва да го примириш! Ние сега казваме: „Да има някой начин!“

Вчера имах един разговор. Трима души ме посетиха. Дошли от Америка – двама мъже и една жена. Аз бях зает. И те казаха, че много бързат. Но и аз съм зает! И другите, които бяха дошли при мен, те бързаха. Най-после ги приех. Идват и се запознават с мен. Те казаха: „Чували сме много работи за тебе и дойдохме да те видим. Няма да стоим повече от една минута.“ Те ми казаха: „Една минута“, но седяха 10 минути. Учат ме те сега! Те казаха: „Как ще се оправи светът? Трябва да обичаме Христа!“ Аз казах само: Как да Го обичаме? Те казаха: „Само вярата, вярата в Христа ще оправи света!“ Аз казах: Не зная дали вярата може да оправи. Аз се съмнявам, дали вярата може да оправи света, защото ако вярата можеше да оправи света, то той трябваше да бъде оправен! Всички вярват в Христа и досега светът не се е оправил! Те казаха: „Ти не вярваш ли в Христа?“ Казах: И аз като вярвам, и за мен работите не се оправят! Намирам, че вярата е съществено нещо, но не е нещо, което ще оправи света. Вие досега сте вярвали. То е външната страна на Христа. Обичали ли сте вие Христа? Обичали ли сте Го, че заради Него да бъдете готови да направите

всичко? Те казаха по евангелски: „Когато дойде Христос, Той ще ни научи.“ – Кога може да дойде? Може да дойде днес, след 10 години, след 100 години, след 1000 години. И какво ще правите до тия хилядата години? После казах: Хайде да ви дам по една книжка. И им давам по една книжка за богомилите. Казах им: Четете тук. Те казаха: „Пак ще дойдем да ви видим.“ Рекох: Колкото пъти и да се виждаме, все това ще бъде.

Ние фотографираме някого и му носим портрета. Приличаме на ония, сегашните, временни възлюблени. Аз съм виждал млада мома, извади портретчето му, пак го тури. Мисли си тя! И ходи, и пак го извади и го погледне! То е едно верую сега. Идолопоклонство, идолопоклонство на любовта! Него го няма. Това е сянката. За тая сянка тя трепери, а пък като дойде реалността, тя казва: „Аман!“ Не може да го търпи. Когато е в портрет, тя казва: „Ангел е.“ – Не можела без него. А пък като дойде, не може да го търпи. Когато дойде някоя идея, човек я носи в себе си като идеал, но като дойде тя реално, той казва: „Беля си намерих на главата, много загазих.“

Та сега на нас ни трябва Истината, която да ни освободи…

В чувствения свят ние сме вплетени в една гъста материя и нямаме ясна представа за онова, което Бог е създал. Желанието на Любовта е да ни даде живот. Желанието на Мъдростта е да ни даде светлина и знание. Желанието на Истината е да ни даде свобода. А пък свободата е плодът. Тя е смисълът, който ще осмисли живота.

Най-първо, какъв е смисълът да ни се даде живот? Трябва да знаем, че и най-лошият живот е толкоз ценен, толкоз богатства има в него, колкото и в най-добрия живот. Ние имаме повърхностно разбиране за живота. Животът не може да се дели. Животът е неделим. Следователно, лошият и добрият живот са еднакво ценни. Това разбиране го нямаме. В любовта ти ще разбереш, че животът е

еднакво ценен. И най-малкият живот, живот, който е пълен с най-големите страдания, има всички богатства, които има в рая и в Божествения свят. И ти като не разбираш, спъваш се. И всички вие искате един живот, всички други да страдат, а само вие да не страдате. Че то е едно криво разбиране на живота.

Когато напишем думата „любов“, ако между буквите се зароди едно стълкновение, коя да бъде първа, какъв смисъл ще има това? Колко букви има думата „любовь“? – Шест букви. Скарат се, да кажем, коя буква да бъде първа. Ако турите отпред „ь“, какво ще излезе? Нищо няма да излезе. Ако турите „в“ отпред, пак нищо няма да излезе. Най-първо ще турите „л“. Това е една необходимост. И след това иде втората буква, „ю“. Третата буква иде: „б“. После иде „о“, пета буква е „в“, а пък шеста е „ь“. Ер малък е последната буква, с топуз. Поставете всяка буква на нейното място. Тогаз ще дойде смисълът. Поставете страданието на неговото място. Поставете и радостта на нейното място. Поставете злото на неговото място. И поставете доброто на неговото място. Всяко нещо на своето място е полезно. Всяко нещо, което не е на своето място, не е полезно. Ние страдаме, понеже нещата са разместени. Сега, разбира се, това е един предмет, който не ви засяга всички ви еднакво. Някои от вас сте стари, а пък някои сте гладни. Някои сте жадни. Имате разни нужди. Например, тия, които ме слушате сега, мога да ви направя всички ви радостни. И магически мога да направя да ви засияе лицето. Ако на всекиго едного от вас дам по един чек от хиляда английски лири стерлинги, веднага ще имате обуща, дрехи. Те са доста голяма сума – хиляда английски лири стерлинги. Ще вземете един апартамент. Хубаво, един чек! Че нямате ли вие един чек? Животът, който имате, вложен във вас, не е ли един чек, вложен от Бога! И знанието, което Бог ви е турил във вашата глава, не е ли един чек? И свободата, която ви е дал

Бог, не е ли един чек? Три чека имате, и то не по хиляда английски лири, но по много повече!

Някой път са ме питали: „Ти кой си?“ Аз ли кой съм? Аз съм този, който наблюдавам Любовта, която заравя семето. И аз съм онзи, който гледам, как Мъдростта изтегля половината от поникващото растение нагоре. И аз съм онзи, който гледам как Истината го освобождава. За тия три работи съм дошъл. Искам да стана учен човек. Давам си отчет, защо ги заравят, защо ги освобождават наполовина и защо после истината иска съвършено да ги освободи. А пък вие сега искате да знаете аз какво съм. Вие имате едно друго лъжливо чувство. Вие ме считате за един банкерин и питате дали имам пари, та да ви услужа.

Докато не се научите като мен да знаете какво правят Любовта, Мъдростта и Истината, нито пет пари не можете да получите от мен. Защото в Божествената банка, щом като отидеш да те кредитират, те ще те питат: „Ти наблюдавал ли си как любовта заравя семето?“ – „Не съм.“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си как Мъдростта ги изкарва поникващите растения да растат нагоре?“ – „Не!“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си истината как ги освобождава!“ – „Не!“ – „Никакъв кредит нямаш в нашата банка! Върви си!“

Ако не можете да носите страданията и радостите на любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на мъдростта и ако не можете да издържите ограниченията, които свободата дава, тогаз не можете да бъдете кредитирани. Свободата кара хората да се жертвуват. Жертвоприношението е вече закон на Истината. Ако ти не си готов да се самопожертвуваш, ти не си познал Истината. Христос се самопожертвува, понеже Той позна какво нещо е Истината. И като се самопожертвува, Той се освободи от всички ония ограничения в живота. Докато ние не се самопожертвуваме, не можем да се

освободим. Докато ти се държиш за това тяло, което имаш, ти още не си разбрал живота. И при все това, кога да е, ще трябва да напуснеш тялото си. Ако не е след 10 години, след 15 години, след 120 години или след хиляда години ще трябва да напуснеш тялото си. И ако излезеш от това тяло, къде ще отидеш? Най-първо ще живееш в едно тяло, което Любовта ще ти създаде. Това ще бъде грубата материя. Ти ще бъдеш заровен. Това е тялото на Любовта. След туй ще бъдеш заровен в друго едно тяло, ще влезеш в една по-рядка среда – въздуха. И най-после, Истината ще те облече в едно тяло, в което ще се принесеш жертва за другите. И щом се принесеш в жертва за другите, то всички други ще се принесат в жертва заради тебе. Ако ти не се жертвуваш, и другите не могат да се жертвуват за тебе. Ако ти не можеш да обичаш, и другите не могат да те обичат. Ако ти не можеш да мислиш за другите, то и другите не могат да мислят за тебе. Ако ти не можеш да действуваш свободно за другите, то и другите не могат да действуват свободно за тебе. Сега тия работи, за които ви говоря, вие ги знаете по-добре от мен. Но у вас има известни съображения. Вие сте облечени много добре, с хубави дрехи. Седите вие при една река и искате да я минете. Но казвате: „Ще се наквасят дрехите ми.“ А пък не искате да съблечете дрехите си. И търсите мост. Но щом се намерите в трудно положение, и като видите, че животът ви виси на косъм, ще минете през реката и ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Хората сега имат известни възгледи; те са нашите наследени убеждения за морал, наши понятия за света и пр. Бог ще ни тури в хиляди такива костюми, докато дойдем до един такъв костюм, който ще има всички предимства. В това тяло са написани тия закони, в туй тяло ние носим тия закони, но не можем да ги четем. Казано е: „Ще напиша закона си в сърцето им, и ще ме познават от малък до голям.“

Онзи, който е познал Истината, той вече е влязъл във вечната младост на живота. Това е един от признаците. Човек, който не е научил закона на вечната младост, човек, който не е влязъл в нея, той не е познал истината. Онзи, който е познал закона на Любовта, той е познал 1/3 от реалността. Онзи, който е познал и закона на Мъдростта, той е познал 2/3 от от реалността. Онзи, който е познал закона на вечната младост, той е познал Любовта, той е познал Мъдростта, той е познал и Истината.

Тая година искам да познаете Любовта, за да придобиете живота! Искам да познаете Мъдростта, за да добиете истинско понятие за светлината и топлината, какво нещо са те. И най-после, искам да познаете свободата, за да познаете закона на вечната младост. Тогаз човек е като един маг. Той ще си играе с всичките работи. Той само като махне с тая пръчка, всичко, каквото иска, може да стане. Това е към което се стремите. Вие искате да нямате никакви страдания. И право искате. Но това не може да постигнете сега. Някои сте в първата фаза на Любовта, някои сте във втората фаза на Мъдростта. И някои сега едвам сте отправили поглед към Истината, а пък смисъла на живота е в Истината. И казано е: „Истината ще ви направи свободни!“ И казано е още: „Там, дето е Духът, там е свободата.“

Сега, тая година ви пожелавам, като влезете в южното полушарие, да развивате вашата добродетел и идущата година, като се върнете в пролетта, да сте готови да разберете Божията справедливост. А пък като дойдете до слънцестоянието, до най-високата точка, да разберете в какво седи вечната младост. Докато човек не разбере вечната младост на живота, той още не е свободен. То е разумното, то е великото! Човек трябва да се ражда и прераждa. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост. На английски богословците го наричат „the eternal generation“,– вечното

произвеждане, постоянното произвеждане, т.е. вечно подмладяване. Човек трябва да има в себе си вечното подмладяване. Законът на „the eternal generation“ го наричаме вечното подмладяване. Вечното подмладяване – в това е смисълът. И тогаз човек се освобождава от всички стари възгледи. От неразбирането идат всички страдания. Щом не разбираш Любовта, Мъдростта и Истината, идат страданията. Щом разбереш Любовта, животът ще дойде. Щом разбереш Мъдростта, ще дойде знанието. И щом разбереш Истината, свободата ще дойде! А пък на нас е потребно на земята живот; потребно ни е знание; потребна ни е свобода. Пътят на живота минава през Любовта, пътят на знанието минава през Мъдростта, а пътят на свободата минава през Истината.

Та казвам: Сега не се спирайте върху въпроса: „Толкоз години ние следваме този път, какво сме разбрали?“ Направете един малък опит. Да кажем, например, че един ден сте недоволен. Да кажем, че имате една малка неприятност. Коя е най-малката неприятност от твое гледище? Защо едни имат едно понятие, а други имат друго понятие? Най-малката неприятност е, че нямаш нито пет пари в джоба си. Или имаш пет пари в джоба си. Погледнеш – и само пет пари – и си недоволен. Казваш: „Какво мога да направя с тях? Да е един лев, 10 лева!“ Ако тези пет стотинки аз мога да ги превърна в злато, колко ще струват? И ако това злато го накарам да расте? Парите растат и те. Парите се раждат така, както плодовете. Един ден, като разберете закона на парите, те ще се раждат. Вие се чудите как ще се родят. Че ако вие знаете да кажете на един човек една дума, той ще ви даде пари, колкото искате. Представете си сега, че осъждат един милионер на смъртно наказание. И тогаз царят подписва една заповед, в която казва така: „Ако си готов да подариш всичкото си имане, което имаш, на бедните, ще отложим смъртното наказание.“

Той ще помисли и най-първо ще каже: „Не може ли половината, 3⁄4?“ – „Всичкото!“ Тогаз какво ще направи милионерът?

Та казвам: Всички ние сме осъдени на смърт. На всинца ви има по една смъртна присъда отгоре ви. И казва се: Ако дадете всичко, каквото имате, ще се освободите от смъртта, нищо повече. И Христос като дойде на земята, Той трябваше да умре, да пожертвува всичко и след това можеше да дойдат свободата и въздигането. В това седи скрит един принцип, който хората не подозират.

Та казвам сега: Не да ви заставят на това, но всеки един от вас свободно да разбере този принцип.

Сега вие не сте осъдени. Вие седите свободни. Ако ви кажат: „Дайте всичко за Господа“, ще дадете ли? Ще кажеш: „Чакай да питам жена си.“ Синът ще каже: „Чакай да питам сестра си.“ Възлюбленият ще каже: „Чакай да питам възлюблената си.“ На нас не ни трябват пари. Но парите са равноценни на човешките чувства. Човекът, който не е готов, не може да се прояви. Ти се опитваш доколко твоята щедрост, твоето сърце е готово. Вие не сте правили мобилизация. Пари да дадеш, това е мобилизация, доколко можеш да жертвуваш. Става една война. Трябва да стане мобилизация. Ако хората жертвуват всичко във време на войната, харчат пари, то е същият закон и когато работим за Бога. Ние искаме да работим за Бога без никакви жертви. Че и там е същият закон!

Та казвам: Христос е поставил законът така: „Както Отец ме е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих.“ И на вас седи този въпрос. И вие можете да кажете: „Както Бог е възлюбил Христа, и както Христос е възлюбил нас, тъй и ние ще възлюбим другите.“ Христос като възлюби хората, какво Му дадоха? Знаем, какво Му дадоха. И вие, като възлюбите света, какво ще ви дадат? Същото ще бъде! Но не се плашете от противоречията на живота.

Във време на мъчнотии, човек се показва какъв характер има и какви са неговите убеждения. И ако вие за любовта не можете да пожертвувате всичко, и ако вие за Божията мъдрост не можете да пожертвувате всичко, и ако за Божията истина не можете да пожертвувате всичко, то въпросът е предрешен. Аз казвам: Ако аз не пожертвувам за Любовта, за Мъдростта и за Истината всичко, то въпросът с мене е предрешен. Положението на всекиго едного от вас зависи от жертвата, която можете да направите заради любовта, ако сте готови всичко да сторите за Божията любов. Тая работа не е лесна. Аз ви говоря за неща, които са много мъчни. Най-мъчните работи са приятни. Рядко се случват. Вземете едни билет. Да кажем, че всички билети са 100,000. Какво е отношението? Значи, едно към 100,000. Това колело, като се завърти 100,000 пъти, то непременно ще имаш един билет спечелил. Можеш да спечелиш още при първото завъртване на колелото, а можеш да бъдеш и последен. Та в живота ти ще имаш своето благо или в началото, или накрая, в края на един дълъг период. Ако останеш накрая, ще имаш много знания. Ако добиеш в началото, сърцето придобива нещо. Защото сърцето придобива в началото, а умът – в края. А пък разумното начало придобива всичко изведнъж.

Та на вас ви оставям да се занимавате със закона на жертвата, която Любовта изисква. Законът на жертвата, която знанието изисква и закона на жертвата, която свободата, Истината изискват.

Отче наш.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

(Три пъти.)

6 ч. 30 м.

Беседа, държана от Учителя на 22 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев. Небето прошарено, времето тихо и меко[22].

[22] Тази беседа я има и в поредицата „Общ окултен клас“ от учебната 1937/38 година.

Съборно слово 1938 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 23 юли до 22 септември 1938 година)

ДВИГАТЕЛИ В ЖИВОТА

Матей, 12 глава

В живота на човека съществуват три важни неща: обличане, хранене и прилагане. Обличането представлява първата стъпка в човешкия живот. Да се облече човек, това значи да се въплъти. Въплътяването пък представлява външна страна на живота. Следователно, когато казваме, че една идея трябва да се въплъти, подразбираме да се облече в някаква външна форма.

Втората стъпка в човешкия живот е храненето. Да се нахрани човек, това значи да вложи в себе си някакво съдържание. Следователно храненето представлява съдържанието на живота.

Третата стъпка в човешкия живот е прилагането.

И тъй, обличането, храненето и прилагането представляват три фази на човешкия живот. Съвременните хора – мъже, жени и деца, са научили най-добре изкуството да се обличат. В обличането те са дошли до висока степен на развитие. В това отношение те подражават на пеперудите, на птиците, които се обличат в царски премени. Що се отнася до храненето, хората едва сега изучават това изкуство. Велика наука, велико изкуство е да може човек съзнателно да се храни. В духовно отношение хората не знаят още как да се хранят и каква храна да употребяват. Стане ли въпрос за прилагането, ние виждаме, че хората едва сега започват да го изучават. Когато се научат правилно да прилагат това, което знаят, Царството Божие ще дойде на Земята.

Сега, като говорим за обличането, за храненето и за прилагането като за три важни стъпки в живота, ние имаме предвид не само външната страна на тия процеси, но и вътрешната им страна. След

като е изучил изкуството външно да се облича добре, човек трябва да си изработи и вътрешна дреха от своите красиви и светли мисли, чувства и постъпки. Тази е най-красивата дреха, с която човек може да се облече. Да се храни човек с чиста, доброкачествена храна, това е втората стъпка в живота му. Обаче като се храни външно с такава храна, едновременно с това той трябва да се храни и със Словото Божие. Храни ли се с това Слово, той никога няма да гладува и жадува. Най-после, третата стъпка в човешкия живот представлява прилагането на Любовта. Да любиш, това значи да прилагаш. Без любов никакво приложение не съществува. Затова е казано в Писанието, че Царството Божие няма да дойде на Земята чрез обличане и хранене, но главно чрез прилагане на Любовта.

Следователно същественото в живота е обличането, храненето и прилагането. Между тези процеси съществува пълна зависимост. Колкото повече човек яде, толкова повече трябва да прилага. Торбите на всички съвременни хора са вече пълни. Те трябва да прилагат, за да ги изпразнят, да отворят място за нов, пресен хляб. Не прилагат ли, хлябът им ще се втвърди. Всяка сутрин вадете по малко хляб от торбата си, както земеделецът вади жито от хамбара си и го посява на нивата. Всяко житно зрънце, посадено от вас с любов, до вечерта още може да узрее и да го ожънете. Преди да е залязло Слънцето, вие можете да опитате плода на своя труд.

Тази сутрин времето ви благоприятстваше да се качите на върха, да слушате Словото. Сега сте на брой около 72 души. Числото 72 представлява броя на Христовите ученици, които Го напуснаха и се пръснаха по света, за да си поживеят. Днес тези ученици се обръщат отново към Христа, за да завършат Учението и да приложат Любовта в живота си. Всички сте минали вече през положението на дванадесетте Христови ученици, и сега минавате през положението

на седемдесет и двамата ученици, които били пръснати по света. Между дванадесетте ученици на Христа съществувало желанието да заемат първи места в живота. Това желание се изрази чрез майката на Заведеевите синове, която дойде при Христа да Го моли един от синовете ѝ да седне от дясната Му страна, а другият – от лявата. Наистина, всички съвременни хора се стремят да наредят работите си по същия начин – чрез заемане първи места в живота. Отлична идея е тази, но за това се изисква известна подготовка. Как може телето да заеме първо място, щом е родено от майка крава? Как може мухата да заеме първо място, когато не се е издигнала по-високо от положението на муха?

Следователно, иска ли заслужено да заеме първо място в живота, човек трябва да е роден от Бога. Тъй щото, който иска да седне отдясно или отляво на Христа, той трябва да бъде роден от Божия Дух. Само Божият Дух е в състояние да постави човека на определеното за него място. Остане ли на хората сами да определят местата си, те нищо няма да постигнат. Само Бог е в сила да повдига хората. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави." Роденият от Бога расте, развива се, зрее, без да се спъва. Това, което спъва хората, не е вън от тях, но вътре в тях. Каквито външни противоречия и да срещне човек, те не могат да го спънат в пътя му. Той ще мине край тях и ще замине, без да му причинят никаква вреда. Вътрешните противоречия спъват човека. Като знае това, човек трябва да изучава законите на живота, да се справя с противоречията си, защото отговорността за тях лежи върху самия него. Конникът отива на бойното поле със своя кон, но отговорността за всички несгоди и лоши последствия лежи върху него, а не върху коня. Много неща върши човек, но всичко това той не прави по добра воля. И конят тегли кола, но не доброволно. Той отива на война с господаря си, но по принуждение. Следователно

в живота си човек прави много неща по неволя, както конете, но трябва да дойде някой да го освободи, да свали седлото и юздите от него, да го удари с камшик и да му каже: „Хайде, иди в гората и бъди свободен!“

Съвременните хора нямат ясна представа за своя живот, нито за Целокупния живот, вследствие на което изпадат в големи заблуждения и противоречия. Те мислят, че животът им произлиза от самите тях и могат да разполагат с него, както искат. Не, животът на хората произтича от Божия Дух. Като знаете това, разчитайте на Божия Дух, Който твори и създава нещата. Следвайте Духа, Който работи във вас, и не разваляйте това, което Той създава. Развалите ли това, което Той съгражда, положението ви ще бъде безизходно. Човек не може да изправи погрешките си, които е направил по отношение на Духа. Затова е казано в Писанието: „Не огорчавайте Духа!“

Какво представляват погрешките на хората? Погрешките на хората са яйца, които се счупват върху тях и по този начин ги оцапват. Тия яйца могат да бъдат пресни, но могат да бъдат и развалени, вмирисани. Страшно е положението на човека, когато го ударят с развалено, вмирисано яйце. Страшно е положението на човек, който се движи в собствените си грехове и престъпления. Той е цял вмирисан. Дето и да ходи, тази миризма го преследва. Който иска да се освободи от греховете си, той трябва да избягва всички ония положения, които могат да станат причина да го замерват с яйца. Който не разбира тия положения, той изпада в противоречия и търси причината за тях вън от себе си. Не, искате ли да бъдете свободни от противоречията на живота, не минавайте близо край хора, които могат да хвърлят върху вас развалени яйца. Отбягвате ли тия хора, никакви яйца няма да се стоварват върху гърба ви. Работата на продавачите на яйца е да викат, да обръщат внимание на пътниците.

Спрете ли пред тези продавачи да питате колко струва яйцето или дали е прясно, веднага ще ви сполети нещастие. Едно или две от тия яйца веднага ще се стоварят върху гърба ви. Колкото яйца пипнете, с толкова ще ви замерят. Будно съзнание се иска от човека, за да се избави от продавачите на развалени яйца. От хиляди години насам човечеството страда от ударите на развалените яйца, но и до днес още не е научило урока си. И до днес още хората се спират пред продавачите на яйца и запитват кое яйце е здраво и прясно.

Яйцата, с които замерват човека, могат да се уподобят на физически и психически бомби, с които хората си служат. Отива някой на война и неприятелят го замерва с някоя бомба, която го поваля мъртъв на земята. Или срещате някой човек, който е неразположен към вас и ви казва някаква обидна дума. Всяка лоша дума или мисъл, отправена към вас, не е нищо друго, освен психическа бомба, която избухва във вас и предизвиква известно разрушаване. За да не стават физически или психически разрушавания в човека, вие трябва да държите в ума и в сърцето си добри мисли, чувства и желания както за себе си, така и за своите ближни. Христос е изказал тази идея в притчата за сеяча. В тази притча се казва, че само три семена паднали на добра почва и дали добри резултати. Днес човечеството минава в нова фаза на живот – поникване на доброто семе, което е паднало в почвата на човешката душа, дето има условия да израсте, да се развие и плод да даде. И тъй, искате ли да дадете условия на доброто семе в себе си, вярвайте в единството на Любовта и не правете усилия да я делите. Който се е опитал да раздели Любовта в себе си, той се е натъквал на големи изпитания. Единственото нещо в света, което не се дели, това е Любовта. Който мисли, че може да задържи Любовта само за себе си или да я раздели, той се е натъкнал на големи заблуждения. Обаче

каквито изпитания, противоречия или заблуждения да преживява човек, в края на краищата всичко се обръща на добро. Разумният използва всички сили на Природата за добро. Той впряга водата за каране на локомотиви, за поливане на градини, за миене и чистене, за пиене и т.н. Неразумният обаче не знае как да я използва и я оставя свободно да тече, вследствие на което, дето мине, тя всичко превръща на кал. Оттук виждаме, че едно и също нещо може да предизвика два различни резултата.

Мнозина се запитват как трябва да постигнат своите идеали. За да дойдете до известно постижение, преди всичко се иска приготовление, работа. Имайте предвид следните две положения: за да постигне нещо, човек трябва дълго време да се приготвя. Всяко непостигнато нещо показва, че човек още не е дошъл до пълното му приготовление. Щом всичко се приготви, той е пред прага на постижението. Всяко постижение подразбира изявяване на Бога. Както приготвянето, така и постижението на нещата представляват за човека условия за учене, за познаване на начините, чрез които Бог се изявява на човека. Приготовление, постижение и изявление са непрекъснати процеси в човешкия живот. Човек непрекъснато се приготвя, докато постигне своите идеали. Щом ги постигне, в тях той вижда изявяването на Бога. Значи всяко непостигнато нещо подразбира приготвяне за постигането му. Всяко постигнато нещо подразбира изявяване на Божественото в човека. Чрез постигане на своите идеали човек познава доколко е дал път на Божественото в себе си. Който не се приготвя, той нищо не може да постигне. Радвайте се на приготовленията, които водят към постижения. Докато се приготвя, човек не може още да се учи. Обаче щом постигне нещо и Бог му се изяви, той започва да учи. Не е достатъчно само да види човек една книга отдалече или да я носи в ръката си, за да каже за

себе си, че учи. Той трябва да отвори тази книга, да запали свещта си и да започне да я изучава лист по лист.

Беседа, държана от Учителя на 12 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ВИДОВЕ ХРАНИ

Йоан 14:1-10

Една от големите спънки в човешкия живот е въпросът за облеклото. То е форма, необходима за развитието на човека. Някои казват, че сегашният начин на обличане е остарял и трябва да се замести с нов. Да, старите форми трябва да се заместят с нови. Да замествате едно облекло с друго, това значи да сменяте цвета. Обикновените хора нямат възможност да сменят облеклото си по няколко пъти на ден, но ония, които заемат високо обществено положение, имат такава възможност. Например царската дъщеря има възможност да сменя облеклото си най-малко по три пъти на ден. Не го ли сменя, тя ще бъде изложена на критиката на общественото мнение. Тя ще бъде критикувана не само поради това, че не сменя облеклото си, но и поради това, че смяната не отговаря на времето. От сутрин до обяд тя трябва да бъде облечена с червена рокля, от обяд до вечерта – със синя, а вечер – с жълта. Ако размени цветовете така, че да не съответстват на времето, тя пак ще бъде критикувана. Като изучавате промените, които стават в Природата, ще видите, че всяка промяна се определя от времето. Между смените в Природата и времето има пълна зависимост.

Като говорим за царската дъщеря, ние имаме предвид проявите на Любовта във физическия свят. От това гледище ние уподобяваме смените на проявите в любовта със смяна в цветовете и вкусовете на хората. Между цвета и вкуса на нещата съществува известно съответствие. Например червеният цвят съответства на сладкия вкус, синият – на киселия, а жълтият – на горчивия. Следователно сутрин човек трябва да бъде сладък, на обяд – кисел, а вечер – горчив. В какво

седи сладчината на човека? – В червения цвят. Киселостта му? – В синия цвят. А горчивината? – В жълтия цвят. Размести ли човек тия цветове в себе си, заедно с тях той изменя и своите вътрешни качества. Тази е причината, поради която някой човек сутрин е горчив, на обяд – кисел, а вечер – сладък. Не, сутрин човек трябва да бъде сладък, а вечер – горчив. Когато плодът зрее, вкусът се изменя точно обратно: в първо време е горчив, после е кисел, а когато напълно узрее – сладък. Тук се явява едно противоречие, което трябва да се обясни. Сега, ако остане на хората да разрешат този въпрос, как биха желали да започнат: със сладкия или с горчивия вкус? Ако предпочетат сладкия вкус на първо място, те ще угодят на децата; ако предпочетат киселия вкус, ще угодят на възрастните; ако предпочетат горчивия вкус, ще угодят на старите. Старите хора обичат горчивия вкус. Те се чувстват щастливи, когато им казват горчиви думи. Защо? – Те могат да обработват горчивото в себе си и да го превръщат в сладко. Това правят обаче не обикновените стари хора, които постоянно се оплакват от живота си, но ония стари, които са станали мъдреци. Само мъдрият е в състояние да превръща горчивия вкус в сладък. Възрастният трябва да разбира свойствата на киселия вкус и разумно да го използва. Детето пък трябва да разбира свойствата на сладкия вкус и разумно да се ползва от него. От това гледище, който иска да се подмлади, той трябва да носи в себе си червения цвят и да обича и разбира сладкото. Който иска да възмъжее, той трябва да носи синия цвят в себе си и да разбира и обича киселото. Който иска да стане мъдър, той трябва да носи жълтия цвят в себе си и да разбира и обича горчивото.

И тъй, щом човек разбере и обикне всеки цвят и вкус на определеното за него време, никакво противоречие не би съществувало в живота. Днес хората се натъкват на противоречия,

защото са разместили цветовете и вкусовете си, вследствие на което детето се храни с горчива или кисела храна, възрастният – с горчива, а старият – със сладка. Не, детето трябва да се храни изключително със сладка храна, възрастният – с кисела, а старият – с горчива. Храни ли се със съответна на времето храна, човек правилно се развива и естествено минава от детинство във възмъжалост и в зряла възраст, без никакви противоречия. При това положение човек не би казал, че съществува зло в света. Зло съществува само за неразумния човек, но за разумния, за добрия, за святия човек никакво зло не съществува. Това, което хората считат за зло в света, за Бога е приятност, удоволствие. Той примирява всички противоречия. Така постъпва и мъдрецът, т.е. истински старият човек. Каквато горчивина да му се представи в живота, той я превръща в сладчина. Ето защо поне през няколко хиляди години трябва да дохожда по един стар мъдър човек на Земята, за да превръща горчивото в сладко. Не дохождат ли от време на време стари мъдри хора на Земята, които да превръщат горчивото в сладко, децата и възрастните ще бъдат подложени на големи страдания.

Следователно, иска ли човек да се примири с противоречията в живота си, той трябва да влезе във фазата на стария, на мъдрия човек, да приеме горчивото и да го обработи в себе си. Човек неизбежно ще мине и през горчивото. Какви лекарства дават на болния: сладки или горчиви? Болният се лекува с горчиви церове. Треската например се лекува с пелин или с хинин. В това отношение треската представлява стар, учен човек, който разумно използва горчивото. Като се нахрани достатъчно, треската си заминава. И тъй, сладкото е за децата, киселото – за възрастните, а горчивото – за старите. С други думи казано: Любовта е за децата, Мъдростта – за възрастните, а Истината – за старите. Който е разбрал сладкия вкус на нещата, той е дошъл до

познаване на Любовта. Който е разбрал киселия вкус, той познава вече Мъдростта. Който е разбрал горчивия вкус, той познава Истината в живота. Това е великата философия на живота, с която всички хора трябва да се примирят. Дойдат ли до тази философия, те могат лесно да се справят със своите стари навици. Когато минава от сладка към кисела храна, в първо време детето се натъква на известни страдания и противоречия. Докато се освободи от навика си да се храни със сладки храни, то ще страда. Щом се освободи от този стар навик, човек минава във фазата на киселата храна и възмъжава. Когато минава във фазата на горчивата храна, човек пак страда. Щом надрасне това положение, той става мъдър, учен човек. Сладката храна придава мекота на характера, киселата придава активност, енергия. Киселата храна усилва волята на човека. Значи човек минава през червения цвят, през сладката храна, за да придобие мекота на характера си. После минава през синия цвят, през киселата храна, за да придобие активност. Най-после той минава през жълтия цвят, през горчивата храна, за да придобие Истината, която ще го направи свободен. Ако детето се храни с горчива храна, това показва, че преждевременно е дошло до края на живота, вследствие на което минава през големи страдания. Всяка възраст се нуждае от съответна храна и съответен цвят. Не се ли спазва това, човек се натъква на неестествени условия на живота.

Сладката, киселата, горчивата храна, с които хората изобщо се хранят, представляват символи, които трябва да се преведат. Казваме, че детето трябва да употребява сладка храна, възрастният – кисела, а старият – горчива. В буквален смисъл тази идея е права, но тя има свой дълбок вътрешен смисъл. Докато е дете, човек трябва да употребява сладка храна, но това не значи, че през целия си живот той трябва да употребява все сладка храна. Излезе ли от детинството

си, без да иска, той ще употребява кисела и горчива храна. Сам по себе си животът е сладък, кисел и горчив. В детинството животът на човека е сладък; когато възмъжее, животът на човека става кисел, а когато дойде до зряла възраст, животът му става горчив. Докато не е поумнял, старият все се оплаква от живота си. Когото срещне, той казва: „Горчив е животът.“ Този човек не е разбрал смисъла на горчивия елемент в живота. Ако беше го разбрал, той щеше да го приложи като лекарство. Недъзите на хората се лекуват с горчиви хапове.

Съвременните хора остаряват преждевременно, понеже не са разбрали живота с неговите сладки, кисели и горчиви елементи. Те са употребявали тези елементи безразборно, ненавреме, вследствие на което сами са си причинили ред пакости. Дървото за познаване на доброто и на злото било определено само за стария човек, но Адам и Ева ядоха от него преждевременно, вследствие на което сгрешиха и се натъкнаха на големи противоречия. Когато били в рая, първите човеци се намирали във фазата на своето детинство, затова трябвало да се хранят само със сладки храни, главно с плодове. Бог им казал да ядат от всички плодове, с изключение на плодовете от Дървото за познаване на доброто и на злото. Те трябвало да запазят своето детинство, за да останат в Царството Божие. Понеже не го запазили, те излезли вън – да се скитат по света, да опитат последствията на своето непослушание. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Следователно, докато сте деца, яжте само сладки храни, за да не излезете преждевременно от рая. Като остареете, като станете мъдри, учени, яжте горчиви храни. Мъдрият може да асимилира горчивата храна, да я превръща в сладка. Ако детето вкуси малко от храната на мъдреца, цял ден ще се оплаква от горчивина.

Сладкото, киселото и горчивото могат да се уподобят на мъчнотиите, на изпитанията, които се дават на хората. Старият, мъдрецът, може да носи голям, тежък товар. Дадат ли същия товар на детето, ще го осакатят. Мнозина искат да станат силни, учени, мъдри, без да носят товара на стария човек, на мъдреца. Който иска да стане мъдър, той трябва да носи тежкия товар на мъдреца. Не може ли да носи този товар, той ще си остане дете и ще се храни със сладка храна. Колко години трябва да се храни човек със сладки храни? – Колкото иска, не е точно определено. Обаче пожелае ли да стане силен и мъдър, веднага ще му предложат горчива храна. Не може ли да трансформира тази храна в себе си, той неизбежно се натъква на страдания. Следователно, натъкне ли се човек на страдания, които не може да носи, ще знае, че преждевременно е влязъл в несъответни за него условия. Срещнете ли човек, който се оплаква от противоречията на своя живот, знайте, че поради своето тщеславие и гордост той преждевременно е пожелал да стане учен, мъдър човек, и е започнал да яде горчива храна, която не е могъл да асимилира. Когато се развива естествено, човек е доволен от живота си, знае защо е дошъл и как трябва да живее. Когато Адам яде от забранения плод, т.е. от горчивия плод на забраненото дърво, той видя, че е гол, и не посмя да се яви пред Бога. Това показва, че той преждевременно е съблякъл червената си дреха, т.е. преждевременно е напуснал фазата на своето детинство. Понеже преждевременно е съблякъл червената си дреха, той не е могъл да се облече нито със синята дреха на възрастния, нито с жълтата дреха на стария, вследствие на което е останал гол.

Това са обяснения, с които можете да схванете състоянията на вашия вътрешен живот. Без тези знания човек не би могъл да разбере причините на страданията, на противоречията в живота си, и би се чувствал крайно нещастен. Когото срещнете днес, веднага ще чуете,

че животът няма смисъл, че хората са лоши, че никакво приятелство не съществува в света, и т.н. Тази е причината, поради която хората не са доволни нито от родителите си, нито от братята и сестрите си, нито от приятелите си. Искате ли да бъдете доволни от живота си, не яжте преждевременно горчиви храни. Всяка храна изисква съответна възраст.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да се самовъзпитавате. Да се самовъзпитава човек, това значи да се освобождава от своите стари навици. Да критикуваш хората, да виждаш погрешките им – това е един стар, лош навик. Щом критикуваш хората за техните погрешки, това показва, че и ти си правил същите погрешки. Невъзможно е човек да вижда и разбира погрешките на хората, без той сам да е правил същите погрешки. Всеки човек разбира и познава това, през което той сам е минал някога. Следователно, като осъждаш другите хора за погрешките им, ти сам себе си съдиш. Когато виждаш доброто в хората, това показва, че и ти си добър човек. Няма човек в света, който да не познава злото и доброто в себе си. Човек е минал и през доброто, и през злото. Като знаете това, стремете се да не критикувате, да не осъждате. Когато съди другите хора, човек съди себе си. Щом съди себе си, той съди Бога, Който живее в него. Като съди себе си, човек намира, че Бог не го е създал, както трябва. Не, Бог няма желание да храни хората с горчиви и кисели плодове. Раят е бил пълен със зрели сладки плодове, създадени именно за първия човек, който се е намирал в детинството на своя живот. Понеже пожелал да опита храната на стария, на мъдреца, трябвало е той да напусне рая и да отиде в света да се учи. Хората и до днес още се намират във фазата на своето детинство и трябва да се хранят със сладки плодове. Вкусят ли от горчивите плодове, те се натъкват на противоречия,

които не могат да асимилират, и казват, че животът е лош. Сегашният човек няма право да се ползва от храната на ангелите. Той не е дошъл още до развитието, в което те се намират. Ангелът не се съблазнява от нищо. За него нито мъжът, нито жената, нито парите са съблазън. Човек обаче се съблазнява от всичко. Парите го съблазняват, защото той мисли, че с тях може да подобри живота си. Ако знае, че парите носят нещастие, човек никога не би се стремил към тях. Човек се стреми към красота, защото мисли, че тя ще го направи щастлив. Ако знае, че красотата ще го направи нещастен, той не би се стремил към нея. Изобщо човек се стреми към всичко онова, което може да му донесе щастие. Убеди ли се, че това нещо не може да го направи щастлив, той престава да се стреми към него.

За да се справя лесно с противоречията си, човек трябва да дойде до положението да счита, че всичко, което Бог е създал, е добро. И обратно: всичко, което човек е създал, е зло. Следователно всички добри работи в света са Божии, а всички лоши работи са човешки. Това не значи, че човек съзнателно върши лоши работи. Без да съзнава нещата, той често върши лоши работи. Добрите работи, които човек върши, са резултат на Божественото в него. Понякога, при най-доброто си желание, човек може да направи нещо лошо. Например той поканва приятеля си на угощение у дома си и по този начин става причина да се разстрои стомахът му. От обич вие можете да стиснете ръката на приятеля си и да му причините болка. Често една мисъл, едно чувство или една постъпка може да причинят голяма вреда на човека. Разумният човек знае това и се стреми към правилна обхода с хората и със себе си. Той е внимателен в мислите, чувствата и постъпките си, стреми се да не причини с тях някаква вреда на ближните си, нито на себе си. Има желания в човека, които могат да убиват, да причиняват пакости. Например желанието на

човека да има много мъже или много жени е опасно за самия него. В миналите епохи на човешкото развитие е съществувало многоженството, но днес всички се опълчват против него. Хората се обявяват против многоженството по външна форма, но имат много желания, много мисли и чувства, на които искат да дадат път, за да се проявят и реализират. Това не е ли пак многоженство? Когато едно семейство има много деца, това не е ли многоженство? Многото деца представляват много желания. Правилно е едно семейство да роди най-много две деца – момче и момиче. Правилно е също две семейства да родят две деца: ако едното семейство роди момче, другото семейство да роди момиче.

Съвременните хора се възмущават от порядъка, който съществува в света, и казват, че Бог не е създал света, както трябва. Не, светът е създаден, както трябва, но в него се е вмъкнал и човешкият порядък. Тъй щото това, което не се харесва на хората, е човешкият порядък на нещата. За да се освободят от този порядък, хората трябва да приемат Учението на Любовта, да станат Божествени деца, да се хранят със сладки плодове. Като Божествено дете човек ще се облича с дрехи в червен цвят. От детската възраст човек трябва да мине във фазата на възрастния, да се облича с дрехи, които имат син цвят, и да се храни с кисели плодове. Щом възмъжее достатъчно, човек минава във фазата на стария, който се облича с дрехи на Мъдростта, които имат жълт цвят, и се храни с горчиви плодове. Следователно ще дойде ден, когато човек ще съедини в себе си трите фази на живота – фазата на детето, на възрастния и на стария. Тогава той ще употребява и сладка, и кисела, и горчива храна.

Като ученици вие трябва да изучавате Природата, да разберете законите, които регулират живота. Като изучавате законите на Природата, ще разберете, че всички храни, всички цветове имат

дълбок смисъл. Например зад горчивото, киселото и сладкото всякога се крие нещо красиво. Зад горчивото се крие Истината, зад киселото – Мъдростта, а зад сладкото – Любовта. Който не разбира смисъла на горчивото, той не може да разбере Истината. Горчивото е граница, през която човек трябва да мине, за да влезе в царството на Истината. Киселото е граница за минаване в царството на Мъдростта. Сладкото е граница за минаване в царството на Любовта. Който не разбира смисъла на киселото и на сладкото, той не може да се домогне до Мъдростта и до Любовта.

Това е новото знание, което трябва да придобиете, за да се справяте с противоречията на своя живот. Въпреки желанието на хората да приложат новото знание, те и досега още живеят по стар начин. Като видят, че някой проявява нещо детско, те казват: „Глупав е този човек, цяло дете е той." Като видят някой възрастен, те казват: „Насилник, грубиян е този човек." Като видят някой стар, те казват: „Изветрял е този човек, главата му е празна." Питам: как трябва да се проявява човек, ако детинството, възмъжалостта и старостта крият в себе си нещо лошо? Добре е човек да се проявява и като дете, и като възрастен, и като стар, но на своето място и време. Преждевременно човек не трябва да се проявява нито като дете, нито като възрастен, нито като стар. Добре е човек да минава и през трите състояния на живота, но той трябва да знае как да употребява съответната храна. Днес хората остаряват преждевременно, което показва, че са се хранили с горчива храна. За да не изпадат в такова положение, те трябва да влязат в царството на трите цвята – червения, синия и жълтия, т.е. да се хранят едновременно със сладка, кисела и горчива храна.

Сега ще ви дам задача да направите опит през целия ден да не критикувате. Ако видите, че някой направи една погрешка, не го

критикувайте, но поставете се в неговото положение и вижте не бихте ли направили и вие същата погрешка. Ако не сгрешите, вие ще му послужите като образец. Със своя добър живот вие ще му покажете как трябва да постъпва. Старият обучен вол не трябва да критикува младия, че не може да носи товар. Той трябва да се впрегне в колата и да покаже на младия как се носи товар. Погрешките на хората не трябва да се критикуват, но трябва да се изправят. Не се обиждайте, че някой не ви е погледнал и поздравил. Преди да се сърдите и обиждате, потърсете причината защо този човек не е оказал известно внимание към вас. На главата на този човек огън гори. Очите му са се зачервили от дим, той нищо не вижда, а вие искате да ви поздрави, да бъде внимателен към вас. Не, бъдете доволни от живота си, от света, който Бог е създал, и никога не критикувайте. Критикувате ли себе си, както и своите ближни, вие преждевременно ще опитате горчивото в живота. Когато видите, че някой ученик не е решил задачата си правилно, не го осъждайте, но покажете му как да я реши. Не се критикувайте, но работете върху себе си, за да се освободите от своите криви възгледи.

Какво представляват кривите възгледи на хората? Те представляват тор, който трябва да се изхвърли навън. Като се освободи от своите стари криви възгледи, човек дохожда до положение да разбира дълбокия смисъл на сладкото, на киселото и на горчивото, да разбира дълбокия смисъл и предназначение на различните възрасти в живота. Засега хората разбират най-добре сладките храни. Понеже те употребяват доста киселини в живота си – оцет, лимон, кисели плодове, виждаме, че са навлезли вече в областта на възрастния. Сега им остава да разберат и горчивите храни, да влязат в областта на мъдреца. Като разберете значението на сладките, киселите и горчивите храни в живота, ще дойдете до тяхното

значение в духовно отношение. Има мисли, чувства и желания в човека, които в духовния му живот се отразяват като киселини. Като знае въздействието им в духовния живот, човек може да намери начин как да се справя с тях, да ги преработва и асимилира. Съвременните хора са дошли до положение да се хранят само със сладки и кисели храни. Те не са дошли още до горчивите храни. Горчивите храни ще останат за далечното бъдеще. С други думи казано: съвременните хора са дошли до положение да се обличат само с червени и сини дрехи. Жълтият цвят обаче остава за бъдеще. Ако мислите и постъпвате по този начин, всичко, каквото се случва в живота ви, ще се превърне на добро.

Сега вие сте дошли на планината да се учите. Това, което научите на планината, другаде не можете да го научите. Ако ви накарат да носите 40-50 кг камъни на гърба си, вие ще се вкиснете. Вкисването е резултат на недоволството. Това вкисване се предизвиква от камъните. Значи камъните са кисели. За да се справя с тях, човек трябва да бъде силен, мъжествен. Недоволството е храна за възрастните. Когато човек е недоволен, това показва, че е натоварен с много камъни. За да се справи с недоволството си, той трябва да свали от гърба си част от тия камъни и да остави само толкова, колкото му е приятно да носи.

И тъй, за да облекчите живота си, учете изкуството да смесвате сладкото с киселото. Ако животът ви е много сладък, прибавете му малко киселина. Ако е много кисел, прибавете малко сладка храна. Да смесвате сладките работи с кисели и киселите със сладки, това значи да размесвате вашите мисли и чувства дотогава, докато изпитвате известна приятност. Да подобрите живота си по този начин, това значи да вложите Любовта, Мъдростта и Знанието като мощна сила в живота си. Любовта ще урегулира сладките храни, а Мъдростта – киселите. За да може правилно да прилага Любовта и Мъдростта в

живота си, човек трябва да разполага със знание. Няма ли нужното знание, и сладките, и киселите храни могат да му причинят голяма вреда.

Сега, като говоря за Любовта, аз имам предвид онази Любов, която осмисля живота. Като говоря за Мъдростта, аз имам предвид онази Мъдрост, която внася светлина и знание в ума на човека и го прави силен. Силата внася киселина в човека. За да се обработи тази киселина в организма, човек се нуждае от знание. „Колко знание е нужно на човека?“ – Колкото да послужи за храна на неговата душа. „Колко любов е нужна на човека?“ – Колкото да урегулира неговите чувства и да го подмлади. Човек трябва да бъде едновременно млад и възрастен. Младият трябва постоянно да се подмладява, а старият – да се усилва. Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ Учениците казваха на Христа: „Покажи ни Отца.“ – Който не е познал Любовта и Мъдростта, той не може да познае Бога. Който е познал Любовта и Мъдростта, той е познал Бога и е разбрал смисъла на думите: „Аз и Отец едно сме.“

Желая ви сега да започнете с Любовта, но без критика. Желая ви да бъдете и сладки, и кисели, но както трябва. Има киселини, които изгарят, рушат, но има киселини, които действат благотворно върху човека и го правят силен. Същото може да се каже и за сладчината: има сладки неща в човешкия живот, които са опасни и пагубни. Има сладки неща, които са приятни за човека и го подмладяват. Да изучавате сладките и киселите храни – това значи да изучавате живота във всички негови прояви и да придобивате знание. Сладките и киселите храни, с които си служите, трябва да се обелят, да се отстранят люспите им, за да могат правилно да се използват.

Беседа, държана от Учителя на 13 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ВЪТРЕШНА ПРОСВЕТА

Йоан 10:1–10

Размишление

Една българска поговорка казва: „Повторението е майка на знанието.“ Какво знание се придобива, ако някой певец пее по десет пъти на ден една и съща песен? Какво ще придобие ученикът, ако постоянно повтаря, че не разбира урока си? Колкото и да повтаря това изречение, той нищо няма да разбере. Когато се намери пред някоя трудна задача, ученикът трябва да каже: „Аз искам да разбера задачата си и да я реша правилно.“ Не е достатъчно той да желае да реши задачата си, но трябва да пристъпи към решаването ѝ. Да желаеш само да решиш задачата си, без да пристъпиш към решаването ѝ, това значи да удряш по клавишите на пианото, без да чуваш никакъв звук. На пианото, с което ние си служим, това е невъзможно, обаче на духовното пиано е възможно. Духовните пиана са всякога отворени. И детето може да удря на клавишите им, но никакъв звук не се чува. За да се произведе някакъв звук, трябва да се натискат специални бутони. Всеки клавиш е свързан със специален бутон. Щом натиснете клавиша, едновременно трябва да докоснете бутона, който е свързан с него, и след това ще чуете съответен звук. Тези пиана имат около 25 000 клавиша. Следователно за всеки тон имате по няколко хиляди клавиша. Тази е причината, поради която малцина могат да свирят на тия пиана. Ако един певец от Земята влезе в Духовния свят, ще се види в чудо. Той едва разполага с две октави, а там ще искат да разполага с един регистър от три хиляди октави. Като се намери между певци от Духовния свят, едва тогава

той ще разбере колко има да учи. Той ще види, че пеенето на Земята се намира в своето детинско състояние. Първите хиляда октави имат отношение към физическия свят, вторите – към духовния, а третите – към Божествения. Значи добър певец на физическия свят е онзи, който разполага поне с хиляда октави.

Това, което ви говоря, е неразбрано за вас. Но неразбраните работи един ден ще станат разбрани. Неразбраното представлява подтик за вас. Като вървите от неразбраното към разбраното, вие се приготвяте. Значи всяка неразбрана работа води човека към разбирането ѝ. Той се приготвя да я разбере. Докато не разбере дадена работа, човек не трябва да мръдне нито крачка напред. Щом я разбере, той навлиза в друга, пак неразбрана работа, и започва да се приготвя да я разбере. Какво правят ония хора, които не обичат да работят? Като дойдат до нещо, което не разбират, те го прескачат и вървят напред. После пак спират пред нещо неразбрано – и него прескачат. В края на краищата те дохождат до едно място, отдето не могат да мръднат нито крачка напред, и се обезсърчават. При това положение нищо друго не им остава, освен да се върнат назад и да се приготвят да разберат всичко.

Окултните ученици често изпадат в неразбиране на нещата, вследствие на което, като им се говори едно, те отговарят друго. Някой човек им говори за любовта, а те казват, че не живеят добре. В този разговор няма никакво съдържание. Човек не може да казва, че не живее добре, докато животът не е дошъл още до него. Можете ли да кажете, че едно яйце не живее добре, преди да се е измътило? Когато яйцето се измъти и от него излезе пиле, вие можете вече да се произнасяте какво е пилето, как живее и т.н. Вие не можете да говорите за живота, преди да се е проявил той. Следователно вие не можете да кажете за някой човек, че живее или не живее добре, преди

да се е проявил животът в него. Когато казваме, че някой човек не живее добре, ние имаме предвид положението, че той не оценява благата, които Бог му е дал.

Един млад момък, роден някъде във Варненско, се отличавал със своето голямо юначество. Не само в родното му село, но и в съседните села го познавали като здрав и силен момък. Той имал един голям недостатък – обичал да пие. Майка му често го съветвала: „Синко, не пий, ще заболееш, ще загубиш здравето си." – „Майко, защо ми е това голо здраве? Без него ще ми бъде по-леко. С това здраве и с тази сила и момите се страхуват от мене." Случило се, че той заболял сериозно и лежал цели три години. Болестта го изтощила толкова много, че нищо не останало от него. Като видял, че изгубил силата, здравето си, той се обърнал към майка си с думите: „Майко, да ми помогне Бог да оздравея, да ми се върне здравето и силата, готов съм камъни да нося на гърба си. Готов съм на всякакъв труд, само да оздравея. Сега разбирам какво значи здравето за човека." Следователно здрав човек е само онзи, който оценява благата, които му са дадени, и разумно ги използва.

И тъй, когато говорим за любовта в човека, ние подразбираме присъствието на Бога, Който му е дал всички условия да се развива. Влезе ли Любовта в човека, той има всичко на разположение. Чувате ли някой да се оплаква, че пари няма, здраве няма, приятели няма, ще знаете, че Любовта не го е посетила още. Посети ли го Любовта, той всичко има: и здраве, и приятели, и пари. Искате ли Любовта да ви посети поне за един ден, станете слепи за погрешките на хората. Кой какво прави – не се интересувайте от това. Че хората били лоши, че зло съществувало в света – и това да не ви интересува. Злото е храна за герои, за мъдреци, а не за деца. Злото в света може да се употреби за градеж, както камъните, от които правят величествени сгради.

Камъните могат да причинят големи пакости на хората, но същевременно те влизат в строежа на красиви здания, на хубави статуи и паметници. На същото основание казвам, че и лошите мисли и чувства стават причина за съграждане на красиви, величествени здания и постройки в човека. Оставете тия мисли и чувства в ръцете на Любовта и не мислете повече за тях. Тя ще постави всяка лоша мисъл на съответното за нея място. Дайте на Любовта най-малката лоша мисъл и вижте къде ще я тури. Тя ще я постави за корниз на някой прозорец. Докато се туря този корниз, вие трябва да стоите далече от него, за да не падне върху главата ви. Щом се закрепи здраво за мястото си, вие можете да се спрете и да му се любувате.

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на живота. Ще дойде ден, когато всичко, което хората имат, ще им се вземе. Като имат правилно разбиране за законите, които управляват живота и Природата, те няма да страдат от това, че са изгубили всичко, но ще знаят, че на мястото на изгубеното ще им се даде нещо ново. Закон е: когато се отнема нещо на човека, в замяна на отнетото му се дава друго нещо. Ако той е оценил това, което му е било дадено, новото, което получава, ще бъде по-добро от старото. Ако не го е оценил, новото ще бъде по-просто, от по-долно качество. Този закон се отнася и до храната, и до облеклото, и до знанието. При това той се прилага еднакво за всички хора. Следователно, ако човек не е оценил храната, облеклото и знанието, които са му били дадени, отнемат му тия неща и му дават по-лоши. Оценил ли е всичко, което му е било дадено, отнемат му се тия неща и му дават нови, по-доброкачествени от старите. Същевременно спазва се и следното положение: на когото много се дава, от него много се иска; на когото малко се дава, от него малко се иска. Ако човек не е оценил малкото, което му е дадено, как

ще оцени голямото? Например човек има десет пръста на ръцете си и не знае защо му е даден всеки един от тия пръсти, а се занимава с големи работи. Когато сте неразположени, направете един опит с палеца си, за да видите какви сили се крият в него. Погладете горната част на палеца си, като започнете от третата фаланга и вървите към нокътя. После погладете палеца си от долната страна, по венерината област, и наблюдавайте дали неразположението ви ще изчезне. Същевременно следете каква мисъл и какво чувство ще минат през ума и сърцето ви. Ако при първото гладене на палеца неразположението ви не изчезне, погладете го още няколко пъти. Това е научен опит, който ще ви доведе до известни познания.

Мнозина правят научни опити, но предварително искат да разберат какво значение има даден опит и какво ще им донесе. Те трябва да направят опита, а после да чакат знанието. Знанието иде отпосле. Да искате предварително да знаете защо се прави известен опит, това значи да имате желание първо да разберете какво нещо е тонът *do*, а после да го чуете. Не, първо ще чуете тона *do*, а после ще разберете значението му и неговия вътрешен смисъл. Всеки ден употребявайте по няколко минути за пеене. Изпейте няколко пъти наред тона *do* по различен начин – високо, ниско, меко, грубо, и наблюдавайте как ще ви се отрази този тон, изпят при различни състояния. Както от ларинкса, така и чрез езика на човека излизат различни тонове и думи, които оказват различно влияние върху ближните му. Ето защо човек трябва да възпитава своя ларинкс, своя език, за да излизат от него меки, нежни звуци и тонове. При самовъзпитанието голямо участие взема молитвата. Иска ли да си въздейства, човек трябва да се обърне към Бога със следната кратка молитва: „Господи, благослови езика ми, за да излизат от него сладки, силни и красиви думи.“ Сладките думи имат отношение към живота,

силните – към човешкия ум, а красивите – към човешкия дух и към човешката душа. Сладките, силни и красиви думи представляват материал, чрез който човек гради великото и мощното в своя живот. Човек не може да бъде красив, ако от езика му не излизат сладки, силни и красиви думи.

Следователно като ученици вие трябва да бъдете като скулпторите: да вземете един неодялан камък и с чука си да го обработите, да изваете от него отлична статуя. За тази цел вие трябва да знаете да чукате. Скулпторът знае къде и как да удари. Във вас има много неодялани камъни, които трябва да обработите. Когато работите съзнателно върху себе си, вие сами се дялате. Не работите ли, роптаете ли против живота си, Невидимият свят ще изпрати някой ангел да ви дяла, да обработи неодяланите камъни на вашето естество. При това положение вие викате, крякате, оплаквате се, че имате големи страдания. Мнозина мислят, че са търпеливи. В какво седи търпението им? Някой казва за себе си, че бил търпелив, защото му извадили няколко зъба и той не охкал. Това е търпение по неволя. Често болката от зъба е по-голяма, отколкото самото вадене на зъба. Не е важно, че по неволя търпите, но въпрос е какъв смисъл има ваденето на зъбите. Като си извадите един или два зъба, вие оставате без тях. В последно време зъболекарите са дошли до положение да турят изкуствени зъби. И това е известно постижение, но в Духовния свят не си служат с изкуствени зъби. Извадят ли на някого зъб, вместо него турят нов, здрав, естествен зъб. Ако окото на някой човек пострада, веднага лекарите го изваждат и вместо него турят стъклено око, с което той нищо не вижда. И след това казват, че този човек е оздравял. Не, това не е никаква наука, никакво изкуство. В Духовния свят не прилагат това изкуство. Там на мястото на извадено око

поставят здраво, с което човек вижда два пъти повече, отколкото порано.

Като говоря за знанието в Духовния свят, искам да обърна вниманието ви върху онзи голям простор, който се открива пред вашия поглед. Само по този начин вие ще оценявате всички възможности, които са вложени в душата ви, и ще работите върху тях, за да ги развиете. Мислете върху всички блага, които ви са дадени. Мислете за предназначението на всички ваши удове. Например какво е предназначението на човешката уста? Ще кажете, че устата е създадена за ядене и говорене. Чрез устата, чрез Словото Бог създаде света. Следователно чрез устата човек създава бъдещето си. Ако говорите разумно, вие си приготвяте светло бъдеще. Ако не говорите разумно, вие си приготвяте лошо бъдеще. Чрез устата човек изявява своите мисли и чувства. Казват за някого, че езикът му е сладък. Чрез сладките думи се изявява физическият свят, чрез силните думи се изявява Духовният свят, а чрез красивите – Божественият свят. Чрез силата си човек помага на по-слабите от него същества. Чрез красотата той се импулсира към велики работи. Когато е доволен от човека, Бог го прави красив. Не е ли доволен от него, Той го лишава от красотата. Ако в Духовния свят човек се проявява добре, Бог му дава сила. Не се ли проявява добре в духовно отношение, човек става безсилен. И най-после, ако Бог е доволен от проявите на човека във физическия свят, дава му се сладчина. За такъв човек се казва, че е сладък. Не се ли проявява добре на физическия свят, човек става горчив. Значи красотата има отношение към човешката душа, силата – към човешкия дух, а сладчината – към човешкото сърце. Ако не се храни със сладки работи, сърцето на човека огрубява.

Като слушате тия работи, някои от вас се обезсърчават, мислят, че нищо не са постигнали. Колкото и каквото и да сте постигнали,

много работа още ви предстои. Например, като дойдат до Любовта, мнозина считат, че Любовта е някаква илюзия. Други считат Любовта като израз на чувства. Не, Любовта е нещо реално. Тя не е нито чувство, нито илюзия. Любовта не се губи, нито се променя. Каква реалност има в чувствата? – Днес обичате един човек, но утре чувството ви се изменя, превръща се в омраза, в ненавист. Докато чувствата на човека се променят, това показва, че той живее в нереален свят. Той живее в един непознат, променлив свят, между чужди, неизвестни за него същества. Тези същества постъпват с вас така, както вие с рибите, с кокошките, с агнетата и овцете, с воловете и т.н. Като се домогнете до някоя риба или до някоя кокошка, вие започвате да мислите какво да правите с нея, но рибата избягва от ръката ви и ви оставя с мечтите ви. Понякога успявате да я задържите в себе си, да ѝ се порадвате малко. След това я пущате във водата, свободно да си живее. По същия начин вие ту изпущате благата, които ви са дадени, ту ги задържате. Успеете ли да ги задържите, вие ще се ползвате от тях и ще благодарите на Онзи, Който ги е дал.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, той ще има живот в себе си.“ При това положение и Христос живее, и който Го яде, също живее. Хората мислят, че като изядат една риба, те живеят, а рибата умира. Не, и рибата живее в човека. Тъй както днес хората се хранят, рибата продължава да живее в тях, а те умират. Това обаче не е правилно хранене. Разумно, истинско хранене е това, при което и човек живее, и рибата в него живее. При това положение човек е доволен и разположен. Ако човек яде и е доволен от яденето си, това показва, че храната, която е приел, му дава условия да живее и да се радва на благата, които му са дадени.

И тъй, за да разбирате всички прояви на живота, от вас се иска вътрешна просвета. Вие трябва да започнете с елементарните неща и

постепенно да вървите към сложните. По този начин вие ще се домогнете до такова знание, което ще ви послужи не само днес, но и в бъдеще. Стремете се към придобиване на знания, които са живи и могат да се прилагат. Мнозина се запитват защо им е нужно знание. Без знание човек е изложен на големи терзания. Знанието прави човека щастлив. Който не разбира смисъла на знанието, той не разбира смисъла на живота. Щом си дошъл на Земята, ще учиш, ще пееш, ще свириш. „За кого ще пея?" – За себе си. Най-добрият слушател сте вие. Ще пеете, ще благодарите, че ви е дадена възможност да отваряте и да затваряте устата си. Чрез устата човек изразява Любовта в себе си. Казвате: „Който пее, той зло не мисли." Когато Любовта чуе, че пеете, тя ви посещава. Не пеете ли, тя започва да търси причината за това и се стреми да създаде у вас подтик, импулс за пеене. Щом има уста, човек трябва да говори, да пее. Ама животът ви бил тежък! От вас зависи да го направите лек. Пейте, сами си съчинявайте песни, за да превърнете недоволството си в доволство. Всеки може да стане певец – от него зависи. Като пее с любов, той ще трансформира всичките си отрицателни състояния в положителни.

Какво представлява недоволството? – То е тинята на живота. Тази тиня прави живота тежък, непоносим. Как може да се пречисти животът от тази тиня? Както нечистата вода се пречиства от примесените към нея частици, така и животът може да се освободи от недоволството. Ще вземете два-три филтъра и ще прекарате водата през тях, докато се пречисти съвършено и стане годна за пиене. По същия начин човек може да филтрира всяко нещо. По-добри филтри от човешкия ум и от човешкото сърце не съществуват. Филтрирането показва, че хората разполагат с известен род знания.

И тъй, музиката е метод за трансформиране на човешките състояния. Има състояния, които без музика по никой начин не могат

да се сменят. Музиката е средство, което трябва да обхване мислите и чувствата на човека. Следователно първо човек трябва да мисли за музиката, после да я чувства, и след това ще се изяви на физическия свят. Същото се отнася и до словото. Първо човек мисли какво ще говори, после чувства това, което ще каже, и най-после трябва да се изяви. Това значи: всяко слово трябва да има мекота, съдържание и красота. Ако не съдържа тези качества, словото не може да постигне своята цел. Докато е на физическия свят, човек все е недоволен. Защо? – Все му липсва нещо. Пее ли, говори ли – липсва му нещо. Говорът му е груб, пеенето – нечисто, вследствие на което винаги остава недоволен. За да бъде доволен, той трябва да влезе в Духовния свят, който се отличава с голямо изобилие. Там обаче не се позволява никакво пресищане. Ако яде, човек трябва да изяде най-много тридесет и две хапки. Изяде ли тридесет и три, той се намира вън, в грубия физически свят. Искате ли да живеете добре на физическия свят, никога не пресилвайте нещата. Смисълът на живота не е в многото, но в разбирането на нещата. Малкото, но разбрано, струва повече, отколкото много, но неразбрано. Духовният свят е място на абсолютна отмереност, законност и чистота. Там не се допуща нищо нечисто. Тази е причината, поради която никакви животни не се допущат в Духовния свят. И физическият живот, като част от целокупния живот, трябва да бъде абсолютно чист. Дето и да влезете, трябва да пазите чистота.

Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да живеете добре, да не опетнявате Природата, която е част от цялото Битие. От всички се искат чисти мисли и чувства, за да не нарушавате хармонията на Природата. Най-малкото нарушаване води след себе си голямо наказание. Всяка нечистота, всяко недоволство, всяко роптание и оплакване се отразява болезнено върху съществата от Духовния свят.

В тях всичко е красиво, хармонично, пълно с любов. Днес Духовният свят е пълен с оплакванията на хората. Всички се оплакват, че нямат пари, имоти, къщи, дрехи, добри условия и т.н. Обаче на тия оплаквания не се дава никакъв отговор и внимание. Човек има право да се оплаче само един път в живота си, и то след като е живял 120 години. Това се отнася до ония, на които съзнанието е пробудено. За обикновените хора се позволява по едно оплакване на година. Понеже хората се оплакват много често, почти всеки ден, оплакванията им не се приемат.

Новият живот изключва всякакви оплаквания. Ама животът бил груб! Грубото в живота е материал, който всеки човек трябва да обработва. Напредналите същества работят усилено за превръщане на грубата материя във фина, мека материя. Следователно и вие трябва да работите, за да облагородите тази материя. За да превърнете неблагородната материя в благородна, грубата – във фина, вие трябва да си служите с Божествени методи, а не с човешки, изкуствени методи, които не дават никакви резултати. Искате ли да помагате на недоволния, дайте му възможност да влезе в градини, пълни със зрели плодове, и да си откъсне, колкото иска. Заведете го после всред Природата, при красиви, чисти извори, за да пие от тяхната вода. Нека диша чистия планински въздух, за да се проникне от великото в света. При това положение недоволството му естествено ще се превърне в доволство.

Казвам: заслужава човек да мине през всички мъчнотии на живота, за да дойде до мястото на Божието благословение. Зад всяко страдание се крие едно Божие благо. Затова е казано, че каквито страдания и да мине човек, те не могат да се сравнят с благата, които Бог му дава. Благодарете за хубавото топло време, което имате тази година. Благодарете за всички блага и работете за превръщане на

недоволството в доволство. Недоволството е духовна нечистота, която запушва порите на човешкото тяло. Чистете се от него, както водата чисти тялото ви, отваря всички седем милиона пори, чрез които дишате. Очистете се от духовната кал, за да можете свободно да дишате чрез сърцето, чрез ума и чрез душата си. Започне ли човек да диша така, недоволството му се превръща в доволство.

Нека всеки от вас си състави една песен за доволството със следното съдържание: „Колко съм доволен, че мога да гледам Слънцето, което озарява душата ми! Колко съм доволен!“

Беседа, държана от Учителя на 15 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

КАЧЕСТВА НА ЕЗИКА

Йоан 12:1-12

Размишление

Съвременните хора не успяват в работите си, защото нямат търпение. Защо трябва да търпят? – За да не дойде неволята. Който търпи, той носи един килограм тежест на гърба си. Който не търпи, той носи сто килограма тежест. Тъй щото, искате ли да не ви товарят много, трябва да търпите.

Едно време дяволът бил поставен на голям огън. Така прекарал той цели хиляда години. Като издържал с търпение този изпит, той си казал: „И аз съм силен като Бога, не ме е страх от огъня." Обаче като го поставили на глад, той едва издържал хиляда години и казал: „Не мога повече да търпя, по-слаб съм от Господа." Следователно, що се отнася до огъня, всички хора минават за търпеливи като дявола, издържат. Но дойде ли до глада, там търпението им се свършва, не могат да издържат. Защо хората издържат на огъня, а на глада не издържат? – Защото, докато са в огъня, те все приемат нещо, но щом се подложат на глад, те започват да дават от себе си, без да приемат нещо отвън. Наистина, докато човек получава нещо отвън, работите му вървят добре. Щом започне да раздава, работите му се объркват. Сегашните хора са изучавали и изучават търпението при условия на вземане. Всеки човек иска да бъде богат, учен, силен, да придобие нещо. Докато се надява, че ще придобие нещо, той има търпение да работи, да се труди, и казва, че светът е красив, че животът има смисъл, и т.н. Започне ли да раздава от себе си, без да получава нещо,

той става нетърпелив и работите му постепенно се объркват. Всъщност объркването на работите води към оправяне. Когато човек придобие търпение, всичките му работи се оправят.

Един мисионер отишъл в Мадагаскар да проповядва на езичниците Христовото учение. Той проповядвал цели 20 години, но нямал никакъв резултат. Често се молил на Господа да му покаже коя е причината за неуспеха му. Най-после в ума му дошла идеята, че не само на теория трябва да проповядва, но да приложи учението на практика. За тази цел той събрал своите слушатели и започнал да им проповядва, като казал, че досега той проповядвал Христовото учение на теория, но отсега нататък иска да го приложи тъй, както е писано. Например Христос е казал: „Който има две ризи, да даде едната на ближния си. Който иска да бъде Мой ученик и да Ме следва, той трябва да продаде всичкото си имане и да го раздаде на сиромасите.“ Като чули тази проповед, езичниците започнали да се трупат пред къщата му и всеки от тях да иска нещо: кой дреха, кой маса, кой стол и т.н. Каквото му поисквали, той всичко раздавал, докато един ден се намерил в празна къща, с една риза на гърба си. След това проповедникът се обърнал към Бога с думите: „Господи, още какво трябва да направя, за да предам Истината на хората?“ Какво се случило после? – Езичниците останали доволни от проповедта на мисионера, но в тях започнала да работи мисълта, че обрали този човек като последни разбойници. Те си казали: „От 20 години насам този човек работи между нас без пари, правил ни е много добрини, а в замяна на това ние го обрахме. Трябва да върнем всичко, каквото сме взели от него.“ Един по един те започнали да връщат взетите от него неща и в скоро време той дошъл до първото си положение.

Това, което се е случило с този мисионер, се случва и с вас. Като проповядвате Истината на хората, казвате, че са ви обрали. Не, никой

не ви е обрал. Ако вие наистина проповядвате правото учение, никой не може да ви обере. Привидно можете да изгубите всичко, каквото имате, но в скоро време положението ви ще се възстанови. Като работите и помагате на хората, те трябва да ви обичат. Същевременно вие трябва да знаете защо ви обичат. Ако ви обичат за красотата, за силата, за знанието или за богатството ви, ще знаете, че те не ви обичат за самите вас. Човек трябва да бъде обичан за самия него, а не за това, което всеки момент може да изгуби. Вие трябва да обичате, както Бог обича. Той обича човека за самия него, а не за богатството, силата, знанието, красотата или добротата му. Как може Бог да ви обича за богатството ви, когато не сте богати, или за силата ви, когато не сте силни, или за знанието ви, когато не сте учени, или за доброто, когато не проявявате онази вътрешна, непрекъсната доброта?

Какво е доброто на сегашните хора? Те правят добро, но искат да им се плати за доброто. Истинското добро не се нуждае от никакво възмездие. Доброто има предвид една цел – да се бори със злото и да го победи. Следователно добро е само това, което се бори със злото. Добро, което не се бори със злото, не е добро. Някой казва, че иска да бъде добър. Това е най-лесното. Всеки човек може да бъде добър. Кога? – Когато се бори със злото. Добър човек е онзи, който се бори със злото. Ако се бори с доброто, той е лош човек. Доброто може да направи човека лош. Кога? – Когато той се бори с него. Ако се бори със злото, човек става добър. Значи от човека зависи да бъде добър или лош. Като казвам, че трябва да се борите със злото, това не значи, че вие сами трябва да се борите, но доброто у вас трябва да се бори. Турете доброто на фронта, да се бори със злото, а вие му бъдете тил и му помагайте. Това подразбира добър човек. Обаче ако сте тил на злото и му помагате в борбата с доброто, вие сте лош човек. Човек трябва да знае на кого помага: на Доброто или на злото. Взема ли

страната на злото, той минава за лош, за зъл човек. Взема ли страната на доброто, той минава за добър човек.

Всички хора искат да бъдат обичани и да обичат, т.е. да придобият Любовта. За да придобият Любовта, те трябва да ѝ помагат в борбата, която тя води в света. „С кого се бори Любовта?“ – С омразата. Колкото слаби да сте, вие можете да помагате на всички, които воюват с отрицателните сили в Природата. Ще кажете, че не можете да вземете участие в неравните борби на живота. Наистина, Доброто и злото, Любовта и омразата, са неравни сили по количество, но успехът на една страна не се определя само от количеството на воюващите. От голямо значение е и качеството на тия, които воюват. Обикновено срещу един добър човек се опълчват хиляда лоши. Като се види сам срещу хиляда лоши хора, добрият ще се уплаши, но лесно ще се справи с тях. Качествено неговата сила е равна на силата на хилядата души. В края на краищата тия сили ще се уравновесят. Доброто е умно, знае как да се справя със злото. Като срещне лошите хора, добрият ги раздвоява. Щом се раздвоят, те отслабват. По този начин добрият се бие с отделни части на лошите хора, които постепенно удрят на бяг. Като се види отново сам, добрият човек казва, както някога е казал пророк Илия: „Господи, останах сам в живота си, могат да ме убият.“ Господ му отговорил: „Не се страхувай, защото в Израил има още седем хиляди като тебе, които не са се поклонили пред Ваала.“ Силата на тия седем хиляди е равна на силата на един велик мощен дух. При това положение тия седем хиляди стават седем милиона. Това вече не са обикновени хора, но седем милиона войници, готови за бой, екипирани по модерен начин, с всички бойни оръжия. Ако силата на един добър човек е равна на силата на хиляда лоши, на колко ще бъде равна силата на един ангел?

– Силата на един ангел се уравновесява със силата на 150 000 лоши хора.

И тъй, знайте, че силата на всяка добра мисъл, на всяко добро чувство и на всяка добра постъпка е равна на хиляда лоши мисли, чувства и постъпки. Значи една добра мисъл е в състояние да се бори с хиляда лоши мисли. Едно добро чувство се уравновесява с хиляда лоши чувства. Една добра постъпка може да победи около хиляда лоши постъпки. Доброто е в състояние да превърне злото в пух и прах. Види ли доброто срещу себе си, злото удря в бяг. Всяка добра мисъл е Божий посланик. Зад нея се крие великият Божествен свят, който воюва заради хората и всякога им помага. Като говоря за силата на Доброто, мнозина се съмняват в това. Фактът, че всеки се стреми към доброто, показва, че думите ми са истинни. Обаче не е достатъчно само човек да се стреми към доброто, но той трябва да знае как да го прилага. Знае ли да го прилага, той ще знае истината по отношение на него.

Едно малко дете видяло в избата една кошница с яйца. То запитало майка си: „Мамо, отде дойдоха тези яйца?“ – „Кокошката ги снесе.“ – „За какво се употребяват?“ – „За ядене. Те се варят, пържат, пекат.“ След тези обяснения майката забелязала, че яйцата започнали да намаляват, докато един ден кошницата съвсем се изпразнила. Къде отишли яйцата? – Детето всеки ден си вземало по едно яйце, докато в кошницата нищо не останало. Докато детето не знаело нищо за службата на яйцата, кошницата била пълна с яйца. Щом научило тяхната служба, в скоро време кошницата се изпразнила. Какво показва това? – Това показва, че детето се е домогнало до известна истина, но не я приложило, както трябва. Щом детето е пожелало да опита тази истина, трябвало е да се обърне към майка си, тя да му даде яйца и да му покаже как да ги приготви.

Всеки се стреми към красивите работи, но трябва да знае как да ги приложи. Всеки иска да бъде красноречив, сладкодумен, но трябва да придобие ония качества, които могат да го направят такъв. Какви качества трябва да притежава човешкият език? – Езикът трябва да бъде твърд като камъка, подвижен като водата, услужлив като вятъра и благотворен като светлината. Това са четирите качества на езика. Твърдостта подразбира устойчивост. За да разбирате тия качества, вие трябва да изучавате свойствата на твърдата, на течната, на въздухообразната и на светлинната материя. Значи от езика на човека трябва да изтичат четири струи. Като казвам, че езикът на човека трябва да бъде твърд като камъка и подвижен като водата, имам предвид човешките убеждения. В убежденията си човек трябва да бъде твърд, устойчив, непоколебим като камъка, но и подвижен като водата. Водата минава през пусти и населени места, през чисти и нечисти места, но дето мине, тя всичко чисти. Човек трябва да има свойствата на въздуха и на светлината. В която къща влезе, въздухът веднага внася проветряване: нечистото изкарва навън, а чистото внася вътре. Същото прави и светлината. Тя не чака да я канят. Щом намери отворен прозорец, тя влиза вътре и носи Божиите благословения на хората.

Съвременните учени говорят за светлината, но трябва да знаят, че слънчевата светлина, която ние приемаме на Земята, е получена по отражение. Ние приемаме светлината в дадения момент, но кога е излязла тази светлина от Слънцето, какво е претърпяла, не знаем. Същото се отнася и до светлината на звездите. Чрез очите си ние възприемаме светлината на някоя звезда, но преди колко години е излязла тя от звездата, какви пречупвания и промени е претърпяла, докато стигне до нас, не ни е известно. За да възприемат светлината на някоя звезда, астрономите си служат с различни телескопи. Що се

отнася до обикновените хора, които гледат звездите направо с очите си, без никакви телескопи, те нищо не могат да възприемат от тяхната светлина. Същите тия хора искат да се домогнат до Божествената Светлина, до Божествената Мъдрост. Те не могат да възприемат физическата светлина на звездите, а искат да възприемат Божествената. Не, светлината на Божествената Мъдрост не е достъпна още за човешките умове. Единственото нещо, което е достъпно за сегашния човек, това е топлината на Любовта. Щом възприеме топлината на Любовта, човек ще се домогне и до светлината ѝ. С други думи казано: първо човек трябва да чувства нещата, а после да дойде до мисълта. Възвишените чувства са подготовка за красиви и светли мисли. Ето защо усилията на Невидимия свят са отправени към сърцето. Човешкото сърце още не е готово да възприеме Божията Любов в нейния дълбок вътрешен смисъл. Какво представлява Любовта? – Любовта е онази неразбрана сила в света, която е достъпна за всички същества, от най-малки до най-големи. За да дойдете до разбиране на Любовта, вие трябва да изучавате най-елементарните ѝ прояви, и постепенно да отивате към великите ѝ прояви. Не разберете ли елементарните прояви на Любовта, по никой начин не можете да разберете великите ѝ прояви.

И тъй, в каквато форма и да ви посети Любовта, благодарете, защото тя иде да изчисти всичко нечисто, което срещне на пътя си. Благодарете на водата, която тече, защото измива пътя, по който вървите. Ще кажете, че тази вода носи кал със себе си. Благодарете и за калта. На някои места водата каля, но на други чисти. Водата, която тече, се предпочита повече от замръзналата, т.е. от леда. Ледът не причинява толкова пакости, колкото течащата вода, но последната донася такива блага, каквито ледът не може да донесе. Страданието може да се уподоби на течаща вода, която е в постоянно движение.

Каквито пакости и нещастия да носи страданието в себе си, едновременно с това то носи и ред благословения. Пакостите ще се изправят, нечистото ще се изчисти и ще остане само чиста, благородна материя.

Днес всички хора говорят за Любовта, всички искат да бъдат обичани и те сами да обичат. Това е естествено. Желанието на човека да бъде обичан и да го обичат е Божествено. Въпреки това хората едни други се месят в работите си и се критикуват защо еди-кой си обичал някого. Да питате защо един човек обича друг, то е все едно да питате пощаджията защо носи писма на даден човек. Пощаджията ще ви отговори: „Да нося писма на този или на онзи, това е моя длъжност.“ – „Защо не носиш на други хора?“ – „Това не зависи от мене. Аз съм длъжен да занеса любовното писмо на онзи, за когото е предназначено. Някой е писал любовно писмо на някого, аз трябва да му го занеса.“ Да обичате някого, това значи да му занесете любовното писмо, изпратено от неговия ближен. Какво е съдържанието на това писмо, вие не знаете. Всеки пощаджия, който се осмели да разпечата любовното писмо на някого, изпратено от Невидимия свят, подлежи на отговорност. Само получателят на писмото има право да отвори плика и да прочете от писмото си два-три реда от най-красивите. На кого? – На когото той пожелае.

Сега и аз мога да ви прочета няколко реда от беседите „Крадец и пастир“. От вас ще искам да посочите една страница, която да бъде одобрена от всички. Коя страница искате?

Реплика: *14.*

Числото 14 е число на жертва.

Реплика: *Тогава 67.*

Числото 67 показва, че ще ви бият за сухите клечки, които си позволявате да събирате в събота. Това е значението на числото 67, но според Мойсеевия закон.

Реплика: *12?*

Ще станете роб на един мъж.

Реплика: *15?*

Каквото имате, ще го изгубите.

Реплика: *90?*

Цял живот ще слугувате, без да ви плащат. Като казвам, че ще станете роб на един мъж, имам предвид отрицателното значение на това число – ще станете роб на един изопачен ум, който не може да управлява добре. Добрият ум повдига човека. –

Реплика: *95?*

На 95-а страница е заглавието на беседата „Духът Господен". Желая ви Духът Господен да дойде върху вас, за да благовествате на сиромасите. Да благовествате на сиромасите, това значи да благовествате на вашите мисли, чувства и постъпки.

Дето е Духът Господен, там е животът. Дето Духът отсъства, там е смъртта. Докога човек ще умира? – Докато смъртта е по-силна от него. Щом стане по-силен от смъртта, той няма да умира. Днес всички хора се борят със смъртта, и при всяка борба те придобиват нещо, каляват се. „Защо се бори човек със смъртта?" – Да я победи. – „Кога ще стане това?" – Още днес. От човека зависи да може по-скоро да победи смъртта. Достатъчно е човек да възприеме Бога в душата си с любов и да чувства тази любов, за да победи смъртта. Достатъчно е човек да служи на доброто и на разумността в живота, за да победи смъртта. Усъмни ли се той в Любовта, смъртта взема надмощие над него и той умира. Следователно, искате ли да живеете, не трябва да се съмнявате в Любовта, в Бога.

Днес всички хора говорят за любов, но въпреки това се запитват коя е истинската Любов. Любовта е една и неделима. Тя не може да се сравнява с нищо. Дойде ли Любовта при вас, заедно с нея идат Мъдростта и Истината. С Любовта иде и цялото Небе. Любовта носи всичко със себе си. Тя е носителка на блага и радости в живота. Ако не искате да страдате, избягвайте единичната любов. Който люби едного само, той неизбежно е изложен на страдания. За да не страда, той не трябва да дели Любовта. Обичайте всичко, което Бог е създал. Някой казва, че не може да обича еди-кого си, че не му е симпатичен, не може да го търпи. Чудно нещо! Същият човек обича кучета, милва ги, радва им се. Ако той може да обича и да се радва на едно куче, което често е по-лошо от най-лошия човек, защо да не обича човека? Човек седи много по-високо от кучето. Ако едно куче може да ви бъде обично, колко повече човек заслужава да бъде обичан. Ако ученият посвещава десетки години за изследване на микробите, той прави това от любов. Благодарение на любовта си към изследването на низшите същества, т.е. микробите, той е открил нещо ново от техния живот. Благодарение на новото, което е открил, той е спасил човечеството от явна смърт. Ще кажете, че това е задача на учения. Не, той прави тези нови открития, изучава живота им благодарение на любовта, която има към тях. След усилена работа в областта на микробите този учен дава начини на хората как да се пазят от бацилите на туберкулозата, на чумата, на холерата и т.н. Искате ли да се освободите от вредните влияния на тия бацили, пречистете кръвта си. Ако кръвта ви е нечиста, бацилите на различните болести намират условия във вас, за да се размножават и растат. Чиста ли е кръвта ви, те умират. Чистата кръв е бич за бацилите на болестите. Пречистването на кръвта става с чисти мисли, чувства и постъпки.

Нечистите мисли, чувства и постъпки правят кръвта нечиста и създават условия за разни болести в човешкия организъм.

Следователно, искате ли да победите смъртта, вие трябва да дойдете до правата мисъл, до правите разбирания и чувства. Срещнете ли един човек, потърсете красивото в него. Той е подобен на орех, и за да го разберете и познаете, вие трябва да снемете горните му черупки, да дойдете до сладкото в него. Кой яде ореха със зелената му обвивка? Дават ли ви такъв орех, вие веднага го обелвате, хвърляте зелената му обвивка. После го чукате, за да счупите горната твърда черупка. Дойдете ли до ядката, първо я очиствате от нежната ципица върху нея, и най-после пристъпвате към чистата сладка ядка. Тъй щото, за да имате представа за човека, вие трябва да го очистите от външните му обвивки и да опитате ядката му. От ядката ще познаете неговия вкус, т.е. истинското му естество. Привилегия е за човека да опита своя ближен. Достойнството на черешата се заключава в нейния вкус. Вие ядете черешата, защото я обичате. Щом ядете една храна, вие я обичате. Не я ли ядете, не я обичате. Следователно, искате ли хората да ви обичат, трябва да бъдете готови да ви ядат. Христос казва: „Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, той има живот в себе си.“ Същото се отнася и до вас. Обичаш ли някого, ти трябва да го изядеш. Обича ли те някой, той ще те изяде.

Съвременните хора обаче искат да бъдат обичани, без да ги ядат. Щом обичат, те считат за нужно да изядат своя възлюбен. Не, както едното е неизбежно, така е неизбежно и другото. Чрез любовта хората изучават закона на яденето като благословение в живота. Яденето е на място, когато във всяка хапка човек чувства присъствието на Бога. Ако в храната, във водата, във въздуха, в светлината, които приема в себе си, човек чувства Божието присъствие, той е разбрал смисъла на тия неща и се ползва от благословенията, които те крият в себе си. Ако в

процеса на мисълта и на чувстването човек вижда Божието присъствие, той може разумно да се ползва от благословенията, които те носят в себе си. Това е велика наука, която, съзнателно или несъзнателно, сте изучавали досега. Още хиляди години ще изучавате тази наука, докато се домогнете до нейния вътрешен смисъл.

Сега желая ви да станете красиви, всички хора да ви обичат. Като отворите устата си и проговорите, всички да останат учудени от сладките думи на езика ви. И змията си отваря устата, но от езика ѝ излиза отрова, а не сладка дума. Кога отваря змията устата си? – Когато я настъпят. Щом я настъпи някой, тя отваря устата си и хапе. Докато някой не я е настъпил, тя не хапе. Когато настъпите змията, тя разбира, че не я обичате. Не я ли настъпвате, вие я обичате. Същото се отнася и до човека. Когато обичате някой човек, вие не го настъпвате. Щом не го обичате, настъпвате го. Като ви настъпят, непременно ще хапете. Като настъпите, непременно ще ви хапят. Като знаете това, бъдете внимателни, за да не настъпвате нито хората, нито змиите. Спазвате ли това правило, никой няма да ви хапе. Обичайте се едни други, за да не се настъпвате и да не се хапете. Защо трябва да се обичате? – Заради присъствието на Бога във вас. Защо обичате огъня? – Заради топлината, която носи в себе си. Защо обичате Слънцето? – Заради светлината, която ви изпраща. Защо обичате цветята? – Заради благоуханието, което излиза от тях. Защо обичате водата? – Заради благата, които носи, както и за жертвата, на която ви учи.

Желая ви да бъдете твърди и устойчиви като камъка, подвижни като водата, услужливи като въздуха и благотворителни като светлината. Желая ви да придобиете твърдостта и лъчепречупването на диаманта, подвижността и чистотата на водата от планинските извори, чистотата и свежестта на въздуха по високите места и

благотворителността на светлината, която слиза от небесните пространства.

Беседа, държана от Учителя на 17 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ОТ ПРЪСТИТЕ НА РЪЦЕТЕ

Сега е десет часа. Всички сте се събрали тук, за да ви се говори, без да държите сметка, че това време и този час не благоприятстват. Слънцето грее силно и пече върху главите ви, вследствие на което някой може да слънчаса. Да слушате беседа при това горещо време, туй значи да натоварите някой човек с 50 кг тежест на гърба му и да го заставите да играе. За вас слънцето е силно, но за цветята е добре. Те растат на това слънце и се радват, че могат да се ползват от благотворните му лъчи. Че някой може да слънчаса, това не ги интересува. Това показва, че щастието на някои същества се гради върху нещастието на други.

Като ученици вие се нуждаете от практически правила за живота. За вас е важно например да можете да координирате органите си. Вие трябва да знаете как да слушате, да виждате, да отваряте и затваряте устата си, и т.н. Съвременните хора имат очи и уши, но не знаят как да ги направляват, за да могат правилно да възприемат впечатленията от външния свят. Те имат уста, но не знаят кога колко да я отварят и затварят, вследствие на което при дъвчене на храната си често прехапват езика или устните си. Те имат крака, но като не познават законите на правилното ходене, често изкълчват единия или другия си крак. Една от причините за падането на човека и за изкълчването на ръката или на крака му се крие в отсъствие на координация между мислите и чувствата му. Много нещастия и страдания на човека се предизвикват именно от липса на координация в мислите и чувствата му. Съвременните хора не разбират закона за координиране на силите, вследствие на което седят и критикуват света. Те казват, че Бог не е създал света, както

трябва, и търсят начин да го изправят. За да им даде добър урок, за да ги научи да не критикуват Великото, Невидимият свят ги заставя да се оженят. Като им се родят няколко деца, той им казва: „Хайде сега, приложете вашето знание. Опитайте се да координирате децата си, да си създадете такъв дом, какъвто искате.“ Вашият дом представлява един малък свят, който ви е даден като задача да го създадете, както намирате за добре. Като се намерят в семействата си, в своя малък свят, критиците започват да се оплакват, че не могат да го оправят. Едното дете вика на една страна, второто – на друга, жената – на трета, и светът им остава неуреден. Защо? – Всеки говори на непознат език, никой не може да го разбере и да му помогне.

Едно двегодишно дете искало нещо от майка си. Няколко часа наред то казвало: „Мамо, искам маро.“ Майката се чудила какво значи думата *маро*. В това време в къщата влязла една циганка и почнала да се разговаря с домакинята. Последната се обърнала към циганката с думите: „Не зная какво иска това дете от мене. От няколко часа ми говори нещо, но не го разбирам. Казва ми, че иска някакво *маро*.“ Като чула тази дума, циганката се засмяла и казала: „Хляб иска детето.“ Значи детето искало хляб от майка си на цигански. Често децата говорят на майките си на непознат език. Те искат от тях *маро*, но майките не разбират езика им. Трябва да дойде някоя циганка в дома им, за да каже, че децата им искат хляб. Сега, щом сте дошли на Земята, вие трябва да се ползвате от благата, които ви са дадени. Природата е сложила богата трапеза пред всеки човек, пред всяко живо същество, но на никого не казва какво трябва да яде и как да яде. Всеки сам трябва да си избира съответна храна. Някои храни са общи за всички хора, но има храни, които са специални. Всеки човек трябва да знае коя храна е определена специално за него. Яде ли храна, която не е за него, той се натъква на страдания. Всяка храна, която не

съответства на даден човек, предизвиква разстройство в неговия организъм.

Като говорим за благата, които Природата предлага на човека, ние не разбираме само ония блага, които поддържат неговия организъм, но имаме предвид всички блага, които му помагат да върви напред в пътя си. Някой човек върви по полето измъчен, обезсърчен, не може да реши задачата си. По едно време той вижда пред себе си едно жълто цвете и се чуди защо се е изпречило на пътя му. Много просто. Жълтото цвете иска да му каже, че той може да реши задачата си с мисъл. Като мисли право, лесно ще реши задачата си. По-нагоре вижда едно синьо цвете. Още по-нагоре – червено цвете. Синьото цвете му казва, че за да реши задачата си правилно, той трябва да има вяра. Червеното цвете му казва, че той се нуждае не само от мисъл и вяра, но и от любов. Дребни, малки величини са цветята, но вие не трябва да ги пренебрегвате. Те представляват езика на Природата, който трябва да изучавате. Колкото и да сте учени, не пренебрегвайте малките величини. Някой може да е завършил два факултета, но пак не може да се назначи за учител в гимназия. Какво трябва да прави този учен човек? – Ако някой богат го покани да се занимава с неговото петгодишно дете, той не трябва да отхвърля това предложение. Ако пък срещне на пътя си човек, на когото кракът е счупен, също не трябва да го пренебрегва. Нека се спре при него, да го дигне на гърба си, да го занесе у дома му. Болният ще му благодари. Ако е богат, той щедро ще го възнагради. Провидението е поставило този човек на пътя му за изпитание. Чрез него той ще разреши мъчнотията по отношение на своя икономически въпрос. Никога не пропущайте случаите да помагате на хората. Каквато работа и да имате, вие пак можете да услужите. Вие сте дошли на планината да разрешите някоя задача. Както търкаляте камъните, така трябва да

търколите мъчнотията, която седи на пътя ви, и да се освободите от нея. Искате ли да знаете как ще търколите мъчнотията си, нека всеки от вас търколи по десет камъка, за да видите какво ще стане. Не е лесно да търколите десет големи камъка, които седят на пътя ви.

В древността един окултен учител дал на един от мързеливите си ученици задача да търколи от някой планински връх десет камъка. Понеже работите на този ученик не вървели добре, той си казал: „Ще изпълня задачата, която учителят ми дава, дано ми провърви.“ Той се качил на един планински връх и започнал да търкаля камъни. В това време именно един богат човек се качвал на същия връх. За да не падне някой камък върху него и да го удари, той погледнал към младото момче и му казал: „Момче, не търкаляй камъните. Почакай да стигна до върха и после продължи работата си.“ Момчето послушало богаташа и престанало да търкаля камъни. Щом богатият стигнал на върха, младото момче продължило работата си. След това богаташът му казал: „Виждам, че си бедно момче, и понеже ме послуша, поемам издръжката ти през целия ти живот.“ Какво показва това? – Че зад всяко противоречие се крие някакво благо. В голямо противоречие изпаднал ученикът, когато учителят му дал задачата да търколи десет камъка, но той я изпълнил добре. Следователно който изпълнява Божия закон навреме и на място, той осмисля живота си. Всичко в Природата е на място. Цветята, изворите, камъните представляват писма, по които всеки може да чете. Ако разбирате написаното по тях, вие ще създадете цяла поема. Който разбира музиката в нейните естествени прояви, от търкалянето на камъните той може да създаде цяла симфония.

Като ученици вие трябва да учите, да работите съзнателно, за да се ползвате от силите, които се крият в Живата Природа. Например в пръстите на ръцете ви се крият ред енергии, които можете да

използвате навреме. Ако ви липсва благородство, погладете показалеца си, за да се свържете с енергиите, които текат през него. Чрез този пръст вие ще възприемете енергии, които идат от Юпитер. Ако ви липсва справедливост, свържете се с енергиите на средния пръст. Ако не сте разположени, погладете малко безименния си пръст. Няма да мине много време, и вие ще усетите, че ставате весел, разположен по дух. Достатъчно е да сложите няколко пъти средния си пръст, добре измит, в чиста вода, за да приеме водата енергиите, които изтичат от него. Ако изпиете тази вода, разположението ви ще се повдигне. Това са особен род лекарства, които се крият в самия човек.

Днес всички хора искат да бъдат щастливи, без да подозират, че щастието се крие в техните мисли, чувства и постъпки. Щастието на човека се крие в ума, в сърцето и във волята му. За да придобият това щастие, всички хора трябва да се научат да мислят, да чувстват и да постъпват право. За да дойдат до това положение, те трябва да се самовъзпитават. Не е лесно човек да се самовъзпита. За да се самовъзпита човек, изисква се много време. Както скулпторът дълго време работи върху една статуя, докато я изваe, така и човек дълго време трябва да работи върху ума, сърцето и волята си, докато изработи нещо хубаво в себе си. Красивите, великите работи изискват дълго време и постоянство. Човек може да разчита само на своя възпитан ум, на своето възпитано сърце и на своята възпитана воля. При това положение човек може да разчита и на тялото си като на резултат на неговите мисли, чувства и постъпки. Върху съзнателната работа на отделния човек се гради неговото лично щастие, както и щастието на семействата, на обществата, на народите и на цялото човечество.

И тъй, в задачата на самовъзпитанието на човека седи и задачата за координиране на неговите органи, както и координирането на природните сили. Например човек трябва да знае как да координира топлината и светлината в себе си. Когато светлината в човека се намалява, топлината му трябва да се увеличава. Когато топлината му се намалява, светлината му трябва да се увеличава. Чрез мисълта си човек координира енергиите на светлината, чрез сърцето си – енергиите на топлината, а чрез волята – резултатите, получени от светлината и топлината. Това е неразбрано за вас, защото е теория. То трябва да се приложи на практика, за да ви стане ясно. Учениците не са в състояние да разберат как водородът и кислородът могат да образуват вода, докато учителят не направи опита пред тях. За да станеш учен или музикант, ти трябва да употребиш най-малко 20-30 години в усилена дейност. За да постигне своя идеал, човек трябва да употреби много време. Като работи за постигане на своя идеал, той се подмладява. Който не работи за постигане на идеала си, той преждевременно остарява.

Стремете се да постигнете всичко онова, което е възвишено и благородно. Стремете се да постигнете Любовта, Мъдростта и Истината. Не е въпрос да разберете Любовта, но да я постигнете. Постигнете ли я, тя ще ви учи през цялата Вечност. Колкото време и да ви учи, вие никога няма да се отегчите от нея. Това означава стихът в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила." Същото може да се каже и за човека. Човек може да се обича за неговия ум, за неговото сърце, за неговата воля и за неговото тяло. Тялото на човека е направено по образ и подобие на Божествения свят. Следователно разчитайте на това, което е вложено във вас. Бъдете доволни от тялото си и не казвайте, че не се харесвате.

Мнозина боядисват лицата си, главно жените, за да изглеждат красиви. Боядисвайте лицето си, но с боята на Любовта.

Сега желая ви напълно да се боядисате с Любовта. По-безопасна боя от Любовта не съществува. Човек трябва не само външно да се боядиса от Любовта, но да я остави да проникне в цялото му тяло. Всеки организъм, създаден по законите на Любовта, се отличава с голяма устойчивост. Умът, сърцето и волята на такъв човек функционират правилно. Няма по-велика сила в света от Любовта, която твори, организира и пресъздава нещата. Когато Любовта посети човека, умът, сърцето и волята му проявяват разумна дейност. Дето умът, сърцето и волята на човека не работят разумно, там никаква любов не съществува. Това, което хората наричат любов, не е никаква любов. Глава, която се изпразва от любовта, е далече от Любовта. В празната глава на човека можете да грухате жито, да чукате сол, да биете масло, но нищо повече не може да излезе от нея.

Беседа, държана от Учителя на 17 юли, 10:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ОСНОВИ НА ЗДРАВЕТО

Йоан, 12 глава

Размишление

Съвременните хора не разбират живота в неговия дълбок вътрешен смисъл, защото нямат ясна представа за отношенията, които съществуват между техните мисли, чувства и постъпки. За да работи съзнателно върху себе си, човек трябва да разбира тия отношения. Мисълта има отношение към Божествения свят, чувството – към духовния, а постъпката – към физическия. Следователно каквото е отношението между тези три свята, такова трябва да бъде отношението между мислите, чувствата и постъпките на човека. Сега, като седите на този връх и наблюдавате небето, виждате, че облаците са под вас. Ако бяха над вас, вие щяхте да се интересувате какво има над тия облаци. Сега свободно гледате над тях. За ония хора пък, които са долу, облаците са над тях. Те не виждат какво има над облаците. Облаците са под нас, понеже преобладаващите енергии на земята и на небето са положителни. Вследствие на това в атмосферата има голямо налягане. Облаците служат като граница между двата свята: горния и долния. Горният свят оказва голямо налягане върху долния, но и долният от своя страна му противодейства. Тази е причината, поради която при толкова наситени облаци не може да вали дъжд.

Това, което става в Природата, става и в самия човек. Често между горния и долния свят в човека се ражда известно противоречие, вследствие на което той изпада в мрачни, тежки състояния. При това положение казваме, че светът в човека е

разделен. За да излезе от това състояние, човек трябва да подобри положението на стомаха си. Стомахът представлява физическия свят в човека. Ако човек не разбира законите на своя стомах, на храносмилането и на твърдата материя, с която е в известно съприкосновение, физическият свят ще бъде недостъпен за него и той не може да го използва. Дойдете ли до Духовния свят, ще разберете, че негов представител са дробовете, т.е. дихателната система на човека. Който разбира законите на дишането, той разбира законите на Духовния свят. Когато живеете на равни места, дишането ви е спокойно, леко, защото сте се приспособили към тия условия. Обаче сега вие дишате мъчно, запъхтявате се. Защо? – Планинският въздух е по-лек и по-рядък. Дробовете ви сега вършат усилена работа. Движението по високите планини подобрява състоянието на дихателната система. Ето защо, който иска да подобри положението на дробовете си, той трябва да се качва по високи места. Щом подобри състоянието на дихателната си система, едновременно с това той придобива по-големи възможности за духовен живот. Ето защо, от древни времена досега, всички хора, които са работили и работят духовно, всякога са посещавали високи планински върхове.

Които разбират законите на Духовния свят, те използват разумно високите върхове. Които не разбират тия закони, ще бъдат като овчарите: щом времето се развали, ще бързат по-скоро да слязат в долината. В това отношение планината е строга. Тя интернира всеки, който не зачита законите на Природата. Планината търпи само ония хора, които живеят хармонично. Не живеят ли те хармонично, тя изпраща дъжд, вятър, гръм, светкавици, и ги заставя да слязат долу. Планината не търпи никакво недоволство. Недоволен е само онзи, който не разбира Божиите пътища. Човек може да бъде недоволен по две причини: или от недоимък, или от излишък в живота си. Някой е

недоволен, че няма достатъчно средства да преживее. Друг пък е недоволен, че са турили сто килограма злато на гърба му, които трябва да носи. Значи златото е потребно на човека дотолкова, доколкото може да го внесе в кръвта си и да го тури в обръщение в своите мисли, чувства и постъпки. Само органическото злато, проникнало в кръвта на човека, е в състояние да подобри неговия живот. Това злато е проводник на жизнена сила, тъй наречената жизнена прана в Природата. Тъй щото, колкото по-малко органическо злато има човек в кръвта си, толкова страданията му са по-големи. От количеството на това злато зависи и моралният живот на човека. За това злато е говорил и Христос. Той е изразил тази идея чрез стиха: „Събирайте си съкровища на небето, които нито ръжда ги руши, нито молец ги изяжда."

И тъй, човек не може да разбере Божествения свят, докато не пренесе своето злато в главата си. Човек е дошъл на Земята, за да изучи законите на Божествения свят. Едно време той е имал някаква представа за този свят, но тази представа днес не го задоволява. Разбиранията на хората се менят в зависимост от времето. Според Мойсеевия закон който си позволи в съботен ден да събира клечки, той ще бъде осъден на смърт. Ако този закон има сила днес, колцина от вас биха останали живи? Откак сте дошли на планината, вие всеки ден събирате и горите сухи клечки. По Мойсеевия закон нито един от вас не би останал жив. Ако този закон се приложи буквално, той води към механическо разбиране на нещата. Вътрешният смисъл на закона е друг. Под думите *сухи клечки* Мойсей е разбирал нечистите мисли, чувства и постъпки на човека. Следователно всеки човек, който дава място на своите нечисти мисли, чувства и постъпки, сам се осъжда на смърт. Като не разбирали вътрешния смисъл на този закон, евреите се спрели върху външната му страна. И тъй, първо човек се нуждае от

чиста мисъл, която освобождава мозъка от всички утайки и внася повече светлина. Който има чиста мисъл, той никога не страда от главоболие. Когато човек има чисти мисли, на каквито противоречия и смущения да се натъкне, вътрешно той не се разколебава.

Второто нещо, необходимо за човека, е да има чисти чувства и желания. Чувствата и желанията се отразяват върху дробовете. Ако чувствата и желанията на човека са чисти, дробовете му ще бъдат в пълна изправност. Никакви смущения, никакъв задух, никаква туберкулоза няма да го плашат. Туберкулозата не е органическа болест. Тя се дължи на неестествени чувства и желания в човека. Туберкулозният обикновено е подозрителен, завистлив. Той не може да търпи хората около себе си. Всяко отрицателно чувство – завист, подозрение, се отразява върху дробовете на човека. Защо трябва човек да завижда на другите хора? Всички растения, животни, хора са създадени да живеят. Както ти живееш, така и те имат право да живеят. Ама ти сега си болен. Нищо от това, радвай се на здравето на другите хора. Какво се ползва човек, ако всички хора изчезнат, и той остане сам на Земята? Какво се ползва човек, ако остане да живее само с един крак или с една ръка? – Не, всички хора имат право да живеят, да бъдат здрави и да се радват на благата, които им са дадени.

Сега да се върнем пак към облаците, които започват постепенно да се повдигат. Повдигането на облаците показва, че между долната и горната камара на двата свята настава примирение. Долната камара изпраща делегати да поднесат нейните предложения в горната камара за взаимно съгласие. Въз основа на същия закон, ако между долната и горната камара във всеки човек не стане известен преврат, който да води към примирение, никакво повдигане не може да се очаква. Следователно между физическия и Духовния свят също така трябва да съществува пълно съгласие. Всеки човек трябва да бъде в

съгласие с Духовния свят. Всяко стълкновение на човека с Духовния свят се отразява болезнено върху дробовете му. Ако човек е в стълкновение с физическия свят, ще има болки в корема си. Ако е в стълкновение с Божествения свят, ще страда от главоболие. Като знаете това, вие можете сами да се лекувате. Щом ви заболи глава, ще се стремите да изправите отношенията си към Божествения свят. Ако страдате от гръдобол, ще изправите отношенията си към Духовния свят. Ако страдате от корем, ще изправите отношенията си към физическия свят. Всяко заболяване на човека има свои дълбоки причини. То не е произволно. Съвременната наука и медицината не търсят вътрешните причини на нещата. Те разглеждат всички явления в Природата и живота в тяхната външна, материална страна.

На какво се дължат например бодежите по известни части на тялото? – Те се дължат на свиване на капилярните съдове в организма. Известно е, че капилярните съдове служат при кръвообращението. Те разнасят кръвта по всички части на тялото. Когато капилярните съдове на гръдната област се свиват, електричеството в организма, което носи светлината, не може да функционира правилно по целия организъм, вследствие на което то се натрупва повече в известни области, както водната пара – в парния котел, и предизвиква бодежи на тия места. На научен език ние наричаме тия бодежи електрически пълнежи. Често атмосферното електричество се съединява с електричеството в човешкия организъм и се образува малък взрив, който човек усеща като болка. Горният свят е взел електричество от долния, и ако не знае това, човек казва, че има бодежи в сърцето, в кръста, в бъбреците и т.н. Какво трябва да правите, за да се освободите от бодежите? – Внесете повече топлина в организма си. Да внесете повече топлина в организма си, това значи да измените състоянието на чувствата си. Като измените чувствата

си, вие изпращате повече кръв към онази част от тялото си, в която усещате бодежи. Щом тази част се стопли, бодежите изчезват. Значи човек може да се лекува със силна мисъл, с положителни и възвишени чувства, а също и с гореща вода.

Сега, като обяснявам причината за болезнените състояния на хората, аз нямам предвид техните погрешки. Погрешките на хората не представляват нещо съществено. Ако днес човек сгреши, утре ще се изправи. Когато художникът рисува една картина и не постави някои линии на мястото им, това не е грешка. Предметът, който рисува, не е бил добре осветен, поради което художникът не го е видял, както трябва. Щом предметът се освети добре, художникът изправя линиите, които не е поставил на място. Често външните условия стават причина за известни погрешки на хората. Изменят ли се тия условия, и погрешките се изправят.

Като знаете това, и вие трябва да проверявате своите мисли и чувства, за да видите дали са съгласни с формите, чрез които се изразяват. Например някой казва, че много обича приятеля си. Какво разбирате под думите *много обичам* или *много ме обичат*? Да обичате някого много, това значи да му давате много. Всъщност давате ли много на този, когото обичате? Тъй щото всяка мисъл или всяко чувство, изразени от човека, трябва да отговарят на съдържанието, което те включват в себе си. Освен това, когато казвате, че много обичате някого и много му давате, и той трябва да дава. Казвате, че Бог много ви обича, но вие нищо не давате. Какво следва от такава любов? Какво прави държавата, когато гражданите не плащат редовно данъците си? – Съдебният пристав иде с изпълнителен лист, разпродава всичко, каквото намери в къщите им, и насила взема това, което дължат на държавата.

И тъй, стремете се да бъдете в хармония с Божествения свят. Как можете да постигнете това? – Като избягвате всякакво стълкновение между своите мисли, чувства и постъпки. Съществата, които живеят в Божествения свят, не правят никакви погрешки. Между тях съществува пълна хармония. Там няма условия за погрешки. Щом знаете това, нека тия същества ви служат като мярка за добър живот. Хората на Земята спорят, карат се за нищо и никакво. Кога се карат двама души? – Когато и двамата станат положителни. При това положение и двамата имат еднакви желания. Например двамата се карат за една крава, искат да я задържат за себе си. Всеки има право да желае кравата, защото се ползва от нея, но те трябва да разделят благата, които тя дава. Ако кравата дава десет килограма мляко, и двамата ще вземат по пет килограма. Що се отнася до разходите по тази крава, двамата трябва да ги разделят по равно. Ако дневните разходи на кравата възлизат на 30 лева, и двамата трябва да платят по 15 лева. Най-после има и друго разрешение на въпроса: единият може да се ползва от кравата първите шест месеца, а другият – вторите шест месеца. Остане ли да решават въпроса по механически начин, чрез насилие, те няма да дойдат до никакви резултати. Който е по-силен, той ще обсеби кравата. Обаче случва се, че противникът става по-силен. Тогава той ще обсеби кравата. Не, насилието не разрешава въпросите.

Следователно искате ли да се разбирате, вие трябва да прилагате закона за трансформиране на състоянията. Ако двама души едновременно са положителни, те непременно ще се отблъснат. За да не става това, единият трябва да бъде положителен, а другият – отрицателен. С други думи казано: хората не се разбират, когато между тях не съществува една вътрешна физическа, духовна и Божествена връзка. Тогава те се намират в отношения, в каквито са

светлината и тъмнината, вследствие на което се отблъскват. Щом имат по една допирна точка на физическия, Духовния и Божествения свят, те напълно се разбират. Любовта между тях е силна. Каквато работа започнат, добре ще я свършат. Ако връзката между двама души е само на физическия и Духовния свят, любовта им е по-слаба. И най-после, ако те имат само една допирна точка – на физическия свят, любовта им е още по-слаба. Тъй щото желая ви да имате помежду си по три допирни точки, да сте свързани в трите свята.

Казвате: „Как ще направим тази връзка и как ще намерим Божествения и Духовния свят?“ – Много лесно. Ще намерите такъв човек, който знае пътя към тия светове, и ще вървите след него. Да питате за онова, което не знаете, това е в реда на нещата. И ученият пита за неща, които не знае. Ако някой професор попадне в една планина и не може да се ориентира, не знае коя посока да вземе, той ще се обърне към първия овчар, когото срещне, и ще го помоли да му посочи пътя. На планината овчарят е професор, а професорът – ученик. Когато овчарят слезе от планината и отиде в университета, там ролите се разменят: овчарят става ученик, а професорът го учи. Следователно, като ученици на Великата Школа, вие трябва да се изслушвате. Кой каквото ви говори, изслушайте го добре, с търпение. „Ама ние знаем това, което ни говори той.“ – Не, като говори, всеки човек внася нещо ново в това, което разправя. Ако десет души разказват една и съща приказка, всеки ще внесе нещо ново, което е свойствено на самия него и на разбиранията му. В една и съща приказка могат да се изменят обектите, а щом се измени обектът, с това заедно се изменя и характерът ѝ. В една и съща приказка някой разправя за кравата, а друг – за коня. Ако се говори за крава, приказката има физически характер. Ако се говори за кон, приказката има умствен характер. В умствено отношение конят седи по-високо от

кравата. Днес всички доят кравата, за да се научи да дава. По естество кравата не е щедра. Като я доят по физически начин, учат я на щедрост. Рита ли, насила я учат да дава.

Следователно, когато обират някого, това показва, че той не е бил щедър. Днес чрез насилие го заставят да дава. Кражбата съществува по причина на това, че хората не са щедри. Ако хората бяха щедри, никакви кражби нямаше да съществуват. Могат ли да стават кражби при изворите? Когато имате само едно шише вода, кражба може да става. Имате ли обаче един извор пред себе си, никаква кражба не може да стане. Дето стават кражби, там съществува недоимък. Недоимъкът заставя хората да крадат, вследствие на което те спорят кой се е осмелил да излее водата от тяхното шише. Спорът, недоволството между хората, са процеси на физическия свят. Не мислете, че ако имате големи богатства, знания и голяма сила, вие ще бъдете доволни. И при това положение хората пак ще бъдат недоволни. Човек може да бъде доволен само тогава, когато е свързан с Божествения свят, когато има чисти мисли и чувства. Няма по-велико нещо за човека от това, да се свърже с Божествения свят. В това се крие силата, богатството, знанието и здравето на човека.

Сега, като говоря за основните положения на здравето, искам да се ползвате от тях, за да можете сами да се лекувате. Всяка болест представлява едно опитно училище за човека. Чрез болестите се изпитва силата на човешката мисъл. Ако с мисълта си човек не може да се освободи от главоболието си, силна ли е тази мисъл? Или каква любов е тази, ако с нея човек не може да подобри състоянието на своите дробове? Ако любовта ви към човечеството, за която говорите, не е в състояние да се справи със стомашното или коремното ви разстройство, тази любов не е силна. Любещият носи болестите си с радост. Като го заболи глава или корем, той пее. Правете същото и

вие. Като ви заболи коремът, започнете да му пеете. Нека всеки от вас съчини по една песен за болката в корема си и да я пее. Щом изпее тази песен два-три пъти, болката му ще изчезне. Не пеете ли на болката си, с часове ще се въртите на леглото си и ще страдате. Който не се лекува чрез мисъл, чрез музика и песен, той е изгубил най-голямото богатство. Като се лекува по този начин, той изучава себе си, а същевременно изучава и другите хора.

За да се оправдаят, хората казват, че заболяват от храните, от маслата, които употребяват за готвене. Днес се употребява дървено, слънчогледово, краве масло и т.н. Мнозина се оплакват от слънчогледовото масло. То се приготвя и пречиства по различни начини, но и аз ще ви дам един начин за пречистването му. Налейте два килограма вода в една тенджера. В тази вода сипете един килограм слънчогледово масло. Турете тенджерата на огъня, да ври от 5 до15 минути. След това прибавете 50 гр оцет и оставете тенджерата настрани, докато непотребните вещества – киселини и соли – се утаят на дъното ѝ. Най-после внимателно отлейте маслото и го турете настрани. Така ще получите чисто, безвредно масло. Освен в този вид, вие може да си служите със слънчогледови семена или орехи. Ще счукате орехи или стотина грама слънчогледови семена и ще ги турите в яденето. Така използвано, маслото е безвредно. Приготвят ли го изкуствено, чрез разни киселини, то се отразява вредно върху човешкия организъм. В Духовния свят не съществуват такива масла. Там няма бакалници, както на Земята. Там всеки човек вади масло от своите мисли, чувства и постъпки. Не може ли да си послужи с това масло, неговите мисли, чувства и постъпки са безпредметни.

Духовният свят, за който говоря, не е далече от вас. От живота ви зависи дали ще се движите в грубия, физически свят, или в духовния, в Любовта на ангелите. Ако със своите мисли, чувства и постъпки вие

се движите между ангелите, те ще се грижат за вас, ще предвиждат нуждите ви и ще ги задоволяват. И тогава, ако сте на планината и се нуждаете от храна и дрехи, те ще намерят някой добър човек на Земята и чрез него ще ви изпратят всичко, което ви е необходимо.

Съвременните хора искат да ги обичат без те да обичат. Това е невъзможно. Отношенията между хората са правилни само когато са поставени на взаимна любов. Когато любовта между хората не е взаимна, отношенията между тях не са правилни. Щом любовта между хората не се проявява правилно, явяват се различни болести: главоболие, гръдобол, запек и т.н. Запекът се дължи на недоимък на вода в кръвта. Гръдоболът – на недоимък на топлина в чувствата. Тогава човек става топъл отвън, а студен отвътре. Всъщност той трябва да бъде вътрешно топъл, в чувствата си, а външно студен. Когато чувствата на човека са топли, краката, ръцете и цялото му тяло са топли, вследствие на което той се чувства разположен.

И тъй, това са новите положения, които трябва да знаете. Като приложите Любовта в живота си, тя ще урегулира топлината и светлината във вашия вътрешен живот. Любовта е в състояние да регулира и силите, които действат в човешкия организъм. Щом регулира силите на човека, тя му помага при решаване въпроса за храненето. Любовта разрешава всички въпроси. Тя е в състояние да оправи времето: ако е много влажно, да го изсуши; ако е много сухо и прашно, да го овлажни, да пречисти въздуха. Като сте дошли на планината, вие трябва да благодарите за всичко. Дали страдате от главоболие, гръдобол или коремобол – всичко е дадено на място. Главоболието показва, че мисълта ви е слаба. Като усилите мисълта си, главоболието изчезва. Като увеличите топлината на чувствата си, гръдоболът изчезва. Като почнете съзнателно да работите, коремоболът ще изчезне. Христос казва: „Пребъдете в Мене, както Аз

пребъдвам в Отца Си.“ Под думите *в Отца Си* ние разбираме Божията Любов. Понеже Христос пребъдваше в Божията Любов, затова можа да понесе болките и страданията на хората. Герой беше Христос. Страданията, през които мина, колкото големи и да бяха, Той ги понесе с радост.

Всички хора говорят за Любов, търсят я, но не могат да я намерят. Защо? – Понеже те искат да я задържат за себе си, да я обсебят. Те изпадат в единичната любов. Като седят дълго време гладни, те започват да се молят на Бога да им изпрати по някакъв начин хляб. Бог намира един човек и чрез него изпраща хляб. Като хванете ръката на този човек, вие я целувате, благодарите за хляба, който е донесла, влюбвате се в нея и искате да я задържите за себе си. Ръката не представлява самия човек. Тя е носителка само на известно благо. Къде е човекът? Чрез тази ръка вие можете да предадете своята благодарност, своята мисъл, в по-горните светове, но по никой начин нямате право да я задържите за себе си. В дадения случай ръката е предавателна станция. Ако не си послужите с нея, послужете си направо с вашия мозък. Мозъкът е най-богатата предавателна станция, чрез която можете да предавате вашата любов, вашето милосърдие, човеколюбие и т.н.

Работете върху себе си, да развивате своите центрове, за да дойдете до положение да считате, че всичко става за добро. Ако двама души се карат, считайте, че това е за добро. Невидимият свят не казва, че те се карат, но казва, че говорят високо, за да се разберат. Високия говор те наричат неразбрана любов. Упражнявайте мисълта, чувствата и постъпките си, за да дойдете до разбраната любов. Ако не обичате някого, вие трябва да си дадете отчет защо не го обичате. Като си отговорите на въпроса, ще видите, че причината за това се крие в един от двамата: или той не иска да дава, или ти не искаш да вземаш.

И обратно: или ти не искаш да даваш, или той не иска да взема. Правилно е когато той дава, ти да вземаш; когато той взема, ти да даваш. Красива е любовта между двама, когато и даването, и вземането са на място. Когато и даването, и вземането не са на място, любовта между хората не е правилна. За да бъде любовта ви правилна, научете се да се качвате на най-високия връх в себе си, на своята глава, и оттам изпращайте благодарността си към Бога за всички блага, които от хиляди години ви е изпращал, за грижите и ръководството, които е проявил към вас.

Христос казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди. Обичайте се един друг, както Аз ви възлюбих." Любовта е сила, която разрешава всички противоречия. Следователно, натъкне ли се човек на някакво противоречие, това показва, че той не е приложил Любовта. Прилагайте Любовта в живота си, както я разбирате. Ако не сте я приложили, както трябва, вие сами ще се коригирате, както художникът коригира своите картини. Противоречията, на които хората се натъкват, се дължат на техните криви мисли, чувства и постъпки.

И тъй, искате ли да бъдете здрави, да не страдате от главоболие, дръжте в ума си чисти мисли. Искате ли да подобрите състоянието на дробовете си, изправете отношенията си към Духовния свят, а също така изправете и чувствата си. Искате ли да имате нормална стомашна система, да не страдате от стомах и корем, изправете отношенията си към физическия свят, а също така постъпвайте добре с окръжаващите. Следователно, подобри ли се състоянието на главата, на дробовете и на стомаха, човек ще подобри и живота си. Като изправи отношенията си към физическия, Духовния и Божествения свят, човек придобива известен капитал, с който може да живее в Невидимия свят, колкото време желае. Ако някой влезе в Невидимия

свят без капитал, скоро ще го върнат на Земята. Така щото, искате ли да придобиете по-голям капитал, приложете Любовта в живота си като средство за повдигане на своите мисли, чувства и постъпки.

Беседа, държана от Учителя на 20 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

КЪСИЯТ И ДЪЛГИЯТ ПЪТ

Матей 8:8-20

Всички хора говорят за младост и за старост, но това говорене има смисъл, когато е на място. Да говориш на стария за младостта, не е на място. Какъв смисъл има да говориш на 120-годишния дядо за младостта? Каквото и да му говориш, той казва: „Синко, краката ми вече не държат. Минаха красивите години на младостта, но не ги оцених!“ Ако на младия или на детето говориш за старостта, те нищо няма да разберат. Този разговор не е на място. Детето не знае какво нещо е старостта. Старият знае какво нещо е младостта, но младият не познава старостта. Следователно, когато не знаете някои неща, вие сте млади; когато знаете някои неща, вие сте стари. Мнозина искат да знаят всичко. Значи те искат да бъдат стари. Радвайте се, че не знаете всичко. Това, което не знаете, ще ви послужи като стимул в живота. Човек се стреми към онова, което не знае. Казват за някого, че е невежа. Кой знае какво представлява невежеството? – Старият. Старият знае какво нещо е невежеството и знанието, а младият не знае. Старият може да оцени младостта, а младият не я оценява.

Сега вие сте дошли на Земята да се учите. Каква специалност ще си изберете? Всички хора нямат еднакъв стремеж, вследствие на което всеки си е избрал специален предмет за изучаване. Например от детинството си още някои хора се стремят към богатство. Те работят изключително с определената цел да станат богати. Богатството е свързано с голяма отговорност. Богатството е грамадно предприятие. Ако работите на това предприятие свършват добре, печалбите са големи. Обаче ако работите не вървят добре, загубите са големи.

Младите не знаят това, но старите го знаят. Младите, които не знаят какво представлява богатството, искат да бъдат богати. Те мислят, че като станат богати, ще имат много пари на разположение и ще ги употребяват, както искат. Младите, които не разбират какво представлява знанието, искат да бъдат учени. Знанието, науката е също така голямо предприятие. Който се наеме с това предприятие, той трябва да го приложи в живота си. Младите, които не знаят какво представлява Любовта, искат да придобият Божията Любов. Знаете ли какво велико предприятие е Любовта? Който е придобил Любовта, той се нагърбва със задачата да събужда заспали и да възкресява умрели. Който е придобил Любовта, той трябва да ходи по планини и гори, да съживява изсъхнали дървета, да чисти пресъхнали извори и отново да възвръща водата им. Мнозина мислят, че като придобият Любовта, ще станат щастливи. Не, дето мине Любовта, всичко трябва да оживее и възкръсне. Любовта носи живот. Всички мъртви чувства, мисли и постъпки оживяват от Любовта. Любов, която не може да оживи и възкреси умрелите мисли, чувства и постъпки в човека, не е истинска любов.

Какво още знаят старите, което младите не знаят? – Старите знаят да спорят, да се карат. Аз наричам спора, карането произвеждане на мед. От човешко гледище хората се карат, а от Божествено – мед тече от устата им. Обаче никой не иска този мед. Като наблюдавам спора, аз предлагам да купя този мед: все ще му намеря място, ще го туря на работа. Старият знае какво представлява медът, но младият не знае. Той не е употребявал такъв мед, не знае вкуса му. Колкото и да се карат хората, колкото мед и да произвеждат, те пак не се разбират. Има нещо в живота, което с каране, със спор не се нарежда. Не е достатъчно да говориш, да пееш или да свириш на хората, но с говора, с пеенето или свиренето ти трябва да направиш

нещо. Същото се отнася и до Любовта. Много може да говорите за любовта, но ако любовта не е в състояние да съживи умрелия или да събуди заспалия, никаква любов, никаква песен не е това. Умрелите хора, изсъхналите дървета и листа, пресъхналите извори са ноти; несполуките и мъчнотиите в живота са ноти, горчивите и обидни думи също са ноти. Дойде ли Любовта в живота, тя превръща всички тия ноти в живи музикални тонове. От тия тонове тя създава великата Божествена симфония. Само Любовта е в състояние да направи това. Тя превръща горчивото в сладко. Тя съживява мъртвите неща. И мастилото е горчиво, но с него се пишат сладки, красиви думи. Младите изразяват любовта си с горчивото мастило, но думите, с които любовта си служи, са сладки.

Следователно, според новото определение за Любовта, ще знаете следното: любов е това, което превръща горчивото в сладко, омразата в благост, сиромашията в богатство, невежеството в знание, греха в добродетел, неправдата в правда, грешника в светия. Мнозина искат да станат светии. Приемете Любовта в себе си и тя ще ви помогне да станете светии. Обаче докато живеете със старите си разбирания и се страхувате да се приближите до грешника, Любовта ще бъде далече от вас. Докато праведният се пази от грешника, за да не се опетни, той никога няма да стане светия. Който живее с такива разбирания, той сам ще опита последствията на старото. При това положение и Любовта няма да се приближи при него. Любовта е огън, който изгаря всичко нечисто. Тя е като кибритената клечка. Като я запалите и я турите на кожата си, веднага отскачате настрани. Следователно, дойде ли Любовта при вас, тя ще стои на известно разстояние. Речете ли да я приближите при себе си, тя непременно ще ви изгори. За неразумните тя е огън, който свети и изгаря; за разумните тя е

благословение. Като видят светлина, мушиците отиват към нея, но плащат с живота си.

Това, което хората наричат нещастия и неуспех в живота, не е нищо друго, освен мрежи за предпазването им от огъня на любовта. Огънят не представлява любовта, но лабораторията, в която любовта се произвежда. Та когато страдате, ще знаете, че ви предпазват да не попаднете в огъня на любовта. Без страдания положението ви щеше да бъде още по-лошо. Сиромашията, невежеството също така са предпазни мрежи, които ограждат човека от огъня на любовта. Като ви говоря за този огън, вие не трябва да се страхувате, но мислете какво трябва да правите и към какво да се стремите. Ако сте ученик, вие ще се стремите към знание. Това, което може да ви задоволи в училището, не са нито дрехите, с които сте облечени, нито столовете, масите и книгите, нито красивата обстановка, но това, което учителят ви преподава. Най-интересното за ученика е знанието, което учителят му дава. Кое прави Слънцето интересно за нас? – Светлината и топлината му. Ако Слънцето не изпущаше никаква светлина и топлина, ние нямаше да се радваме на всеки негов изгрев. Кое е най-важното в Любовта? – Животът. Казано е, че Любовта ражда живота. Кое е най-важното в живота? – Страданието. Кое е най-важното в страданието? – Поуката. Кое е най-важното в поуката? – Вниманието. Наистина, след като придобие известна опитност, човек става внимателен. Той не се страхува, но внимателно изучава нещата.

Като ученици вие трябва да бъдете внимателни, да имате будно съзнание. Като отидете при някой извор, не трябва веднага да пиете вода, но поседете малко и след това внимателно пристъпете към извора. Налейте вода в чаша и пийте бавно, глътка по глътка. Ако сте сгорещени, изпотени, все едно, че пожар става в организма ви. Следователно водата гаси вътрешния пожар в човека. Всяка болка

показва, че пожар има във вас – гори нещо в организма ви. При пиене на вода съзнанието ви трябва да е будно, за да може всяка глътка да отиде на болното място, а не в стомаха. Така постъпвайте и с Любовта. Като влезе в организма, отправете я към болното място, да раздвижи кръвта и да го съживи. Искате ли да се лекувате с Любовта, спрете вниманието си върху нейните най-малки прояви. Най-малките прояви на Любовта, но добре използвани, дават по-големи резултати от големите прояви. Големите прояви на Любовта представляват големи кутии по обем, но с малко съдържание. Малките величини съдържат голяма сила, големи възможности. Например за една година житното зърно свършва повече работа, отколкото човекът. Работата, която житното зърно свършва за една година: покълване, растене, цъфтене и връзване, човек може да свърши за сто години.

Най-важното, което сега мога да ви кажа, е да имате отношения към Бога. Когато помислите за Бога, вие трябва да станете тих и спокоен, да се освободите от всички противоречия и да застанете в положението на дете, което очаква да получи от майка си прясна питка, намазана с масло и мед, и да благодари за нея. Хлябът представлява Словото Божие, което се дава на всеки човек. Искате ли да приемете Словото вътрешно, вие трябва да бъдете чисти като детето, когато отива при майка си. Човек трябва да има свещено чувство към Бога. Отива ли при Бога със свещено чувство, скърбите и страданията му моментално ще изчезнат и той ще преживее дълбока вътрешна радост, вътрешен мир. При това положение човек се чувства силен, смел, всичко може да направи. Отдалечи ли се от Бога, пак става слаб.

Следователно при всяко отслабване човек трябва да отива при Бога, както правят английските учени със своя речник. Някой виден английски писател пише върху някакъв важен въпрос, но щом дойде

до известна дума, в правописа на която не е сигурен, отваря речника и се справя. После затваря речника и продължава да пише. Като дойде до друга непозната дума, пак отваря речника. Като отваря и затваря речника, най-после написва работата си. Правете същото и вие. Като дойдете до някоя дума, на която не знаете правописа, отворете голямата книга, т.е. речника на Живота, и вижте как се пише и произнася тази дума. Например как се пише и произнася правилно думата *любов*? Няма човек в света, който пише и произнася правилно думата *любов.*

И тъй, не се стеснявайте от това, че не можете да пишете и произнасяте правилно думата *любов.* Като не знаете точното ѝ произношение и правопис, ще отворите големия речник на Живота и ще се научите. Сега аз говоря за онази Любов, която възкресява хората и ги прави богати, здрави, силни, учени. Любовта дава всичко. Казвате, че Любовта е разнообразна. Наистина, любовта на детето към майката не е като тази на слугата към господаря, нито като тази на ученика към учителя, нито като тази на брата към сестрата. Човек може да обича и камък, и цвете, и животно, но всички видове любов се различават една от друга. Във всички видове любов има нещо специфично, което говори именно за разнообразието в Любовта. Любовта на човека към дадена книга, например Библията, е съвършено различна от тази, която той има към хляба. Като дойде хлябът при вас, вие веднага отваряте устата си и му казвате: „Заповядайте!“ – каните го на гости у вас. Като дойде книгата на гости в дома ви, вие я отваряте и затваряте и казвате: „Не мога бързо да ям. Всичко, каквото ни давате, ще го вземем, но на гости не ни дохождайте, защото още не сме готови за вас.“ Мислите ли, че ако изядете книгата, ще научите нещо? Тази книга е отровна, тя е написана с горчиво мастило.

И тъй, каже ли ви някой една обидна дума, не я изговаряйте, защото тя е написана с горчиво мастило, което може да ви отрови. Турете тази дума далече от себе си. Каже ли ви някой, че сте лош човек, не го слушайте. Оставете тази дума вън от себе си. Кой човек е лош? – Който отвън показва, че люби Бога, а отвътре люби себе си. Буквата *Л* означава Любов към Бога, а буквата *Ш* – любов към себе си. Лошият човек е поставил Бога напред, постоянно говори за Него, а всичко върши за себе си. Буквата *Ш* разваля всички работи. В какво седи лошавината на хората? – В тяхната лакомия. Има хора, които ядат извънредно много. Разправят за едного, че изяждал наведнъж закуската на седемдесет деца. За друг човек разправят, че изяждал наведнъж едно агне от 12 кг, и веднага след това – едно кило халва с един голям хляб. Тази лакомия към яденето говори за лакомията в човека изобщо. Любовта изключва всякаква лакомия. Малко ще ядеш, но сладко, със съзнание.

Като ученици вие трябва да се научите да правите превод на всичко, което се случва в живота ви. Вървиш бързо и се удариш в камък. Не се сърди, не търси виновник за това, но спри се пред камъка, помисли малко и благодари му, че само си се спънал. Камъкът иска да ти обърне внимание да не бързаш много. Камъкът иска да ти каже: „Имай търпение, не бързай много. Къде си тръгнал толкова рано? Слънцето още не е изгряло. Дето отиваш, там още е тъмно, затова се удари.“ Когато Слънцето изгрее, навсякъде е светло и човек не се спъва. Кажат ли ви една обидна дума, не се обиждайте, но вижте какво се крие в нея. Някой ви каже, че не сте добър човек. Не се сърдете, но помислете какъв път е Доброто: на възлизане или на слизане. Доброто е път на слизане. Само добрият човек слиза до положението на бедния, на слабия да му помага. Лошият стои на висотата на положението си и оттам дава заповеди. Мнозина искат да

бъдат добри, но стоят на височината на положението си и оттам говорят и заповядват. Това не е доброта, това е кряскане. Говориш ли отвисоко на хората, това не е добро. Щом всички хора чуят и разберат какво правиш, това не е истинско добро. Когато правите добро, говорете така, че никой да не ви чуе. Когато правите добро, само Един трябва да знае какво правите. Вторият, който ще знае, това сте вие. Трето лице не трябва да знае какво правите. Знае ли трето лице, това вече не е добро: вие не сте в пътя на Доброто, т.е. не сте в правия път.

Следователно срещнете ли човек, който само заповядва, а не работи, той не е добър човек. Един ден генерал Вашингтон се разхождал в околността на един град и видял в двора на една казарма как няколко войници се мъчат да дигнат на раменете си една голяма тежка греда. Той веднага отишъл при тях и наблюдавал какво става. Взводният стоял при тях и командвал. Войниците пъшкали, мъчили се, но не могли да дигнат гредата. Генералът се обърнал към взводния с думите: „Защо не помогнеш на войниците?“ – „Аз съм взводен.“ Генералът турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я дигнат и пренесат. След това дал визитната си картичка на взводния и си отишъл.

Какво правят съвременните хора? – Те стоят около войниците си и като взводни само заповядват. Когато дойде на Земята, Христос не заповядваше, но тури рамото Си под гредата и я повдигна. Днес всички проповедници, свещеници, учители искат само да заповядват. Не, турете рамото си под гредата, както е направил генералът, и помогнете на тридесетте войници да я преместят. Докато генералът не постави рамото си под гредата, никаква работа не може да стане. В новата култура генералите ще работят заедно с войниците, а взводните ще заповядват. Какъв ще бъде резултатът? – Генералите ще се повишават, ще вървят напред, а взводните ще остават на едно и

също място. Който туря рамото си под гредата, той става генерал. Какъв искате да бъдете – взводен или генерал? На колко души най-много заповядва един взводен? – На тридесет души. А генералът? – На хиляди души. Какво представлява генералът в света? – Генералът е Доброто, което слиза долу да помага. Доброто туря рамото си под гредата и я повдига. Който се стреми към добър живот, той е ученик: отива да се учи, да знае как да туря рамото си под гредата. Знанието е гредата, която трябва да се дигне и премести. Знанието не може да се придобие, ако не дойде Любовта и не тури рамото си под гредата. Нищо в света не може да се постигне без Любов. Без Любов никаква команда, никаква заповед не помага. „Ама взводен съм." – Къде е писано, че взводният не трябва да помага?

Като ученици вие трябва да се справяте с всички положения в живота. Обиди ли ви някой, започнете да мислите, а не да се сърдите. Вие трябва да бъдете умни, да предвиждате, че даден човек ще ви обиди. Като знаете това, или няма да се изпречвате на пътя му, или ще се разговаряте с него така, че да не го предизвиквате. Като минавам през някое село, аз предвиждам, че кучета ще ме лаят, и всякога нося в джоба си парче хляб да им дам. Щом ме залае някое куче, аз започвам да му говоря, дам му парче хляб и заминавам. Ще кажете, че е обидно за човека да се разговаря с кучета. Кой създаде кучето? – Онзи, Който тури хляба в джоба ми, Той създаде и кучето със Словото Си. Тъй щото, лае ли ви някое куче, не го замервайте с камъни, но му хвърлете парче хляб. Като го замерваш с камъни, то ще бяга, но повече ще лае. Обиди ли те някой, не хвърляй камъни зад него, но дай му парче хляб. Хлябът представлява Живото Слово. Всяка дума, колкото и да е обидна, излиза от най-свещеното място на човека – от устата. Тя е скъпоценен камък, но нешлифован. Вземи я, шлифовай я и я тури на съответно за нея място.

Великото учение казва, че всичко, каквото се случва в живота на човека, е предметно учение, дадено от Господа. Камъните на планината, водата, Слънцето, вятърът, който сега духа, са предмети за изучаване. Червеният цвят на изгряващото Слънце показва, че се явява животът, с всички свои противоречия. Вятърът, който духа от запад към изток, показва, че трябва да вървите напред. Противоречията в живота са фон на една идейна, величествена картина. Ако някога в живота си можете да видите Божественото Слънце, всички противоречия са били на мястото си. Ако след всички страдания дойде Любовта във вас, те са на място. Страданията са пътища, по които Божественото иде в живота.

Следователно радвайте се за противоречията, за страданията, за несгодите в живота си, защото чрез тях идат Божиите блага. Те са пътища, по които Божественото иде в човека. Страданието е опаковка, в която се крие нещо хубаво. За лошо ли пострада Христос? За лошо ли идат изпитанията на народите? След големите мъчения Христос възкръсна. След големи изпитания народите се повдигат. Когато страда, майката очаква някакво благо. Който иска да съкрати пътя на своето развитие, той трябва да приеме страданията с благодарност. Чрез страдания работите стават за една година, а без страдания – за хиляди години. Ще приемеш страданията за една година, за да свършиш работата си бързо, като житото. И пясъкът страда, но докато свърши работата на житото, нужни му са милиони години.

И тъй, страданието е съкратен път, по който Великото се изявява на човека. Искате ли да се развивате без страдания, ще изберете дългия път. Сега желая ви да се движите по късия път. Желая ви да следвате пътя на Доброто. Желая ви да подражавате на генерала – да туряте рамото си под гредата. Желая ви да дойдете до онова знание, с

което да превръщате горчивите неща в сладки. Желая ви лесно да се справяте с всяко куче, което ви лае, и да му кажете: „Бог те създаде със Словото Си, а мене направи с ръцете Си.“

Беседа, държана от Учителя на 22 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

АЗБУКА НА РАЗБИРАНЕТО

Йоан, 15 глава

Като прочетете 15-а глава от Евангелието на Йоан, ще видите, че тя представлява кратки извадки от една дълга реч, която Христос е държал преди две хиляди години. Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец Ми е земеделецът.“ И тъй, за да разберете какво е говорил Христос, вие трябва да разбирате отношението на разумността към живота. Една от причините за погрешките на хората се дължи на това, че те не оценяват живота, както трябва. Учени и прости, духовни и светски не оценяват живота. Ученият иска да стане по-учен, отколкото е, вследствие на което злоупотребява с живота. Духовният иска да стане по-добър, по-чист, вследствие на което и той злоупотребява с живота. Пътят, по който хората вървят, е двояк: път на инволюция и път на еволюция. Висшите разумни същества следват инволюционния път. Те съзнателно слизат в нисшия свят, за да помагат на хората. Те слизат все по-надолу, ограничават се съзнателно, докато дойдат до една точка, дето инволюцията им спира. Щом дойдат до тази точка, те казват: „Постигнахме целта си. По-надолу вече не можем да вървим.“ Те искат да се върнат назад, но не могат да се върнат по същия път, по който са дошли. За да се върнат назад, в помощ им идват човешките души. Те им показват пътя на възлизане, наречен еволюция. По този начин те взаимно си услужват.

И тъй, хората, които поемат пътя нагоре, са овчари и козари, които по цели дни пасат овцете и козите си – желанията си. По цели дни говорят за своите овце и кози: тук се изгубила една овца или коза, там вълк изял една овца, и т.н. Когато овцете и козите ви една

след друга започват да умират, вие страдате и казвате: „Защо трябваше да умре моята овца или коза?“ Овцата може да умре от собствена смърт, но могат да я заколят и принесат в жертва. Ако не знаете къде е овцата или не знаете какво е станало с нея, казвате: „Къде отиде овцата ми?“ – Много просто, отишла е някъде да се учи. Това са иносказания, които трябва правилно да превеждате. Сега, като говорим за Разумността в живота, имаме предвид отношението на светлината към живота. Животът е благо, за проявата и развитието на което са нужни три цвята: червен, жълт и син. Разумността специално произтича от жълтия цвят. Жълтият цвят има отношение към знанието, към опитностите на човека. Червеният цвят не може да се прояви, ако жълтият не му дойде на помощ. Значи човек не може да оцени благата на живота, докато не е разумен.

Като не могат да се справят със страданията си, мнозина се запитват не може ли без страдания в света. Може и без страдания. Страданието може да бъде разбрано, а може да бъде и неразбрано. Неразбраното страдание е мъчение, а разбраното – глупост. Какво разбирате под думата *глупост* в дадения случай? Например мома и момък се влюбват, страдат, не могат да живеят един без друг. Докато не са се оженили, те се мъчат, страдат, без да разбират защо страдат. Като се оженят и им се родят деца, те не се разбират вече, гледат се накриво, не са доволни един от друг. Сега вече разбират грешката, която са направили. Те пак страдат, но разбират вече, че са направили най-голямата глупост в света. Сега те виждат, че не могат да живеят заедно, и казват: „Не е ли глупост това, което направихме?“ Следователно всяко разбрано страдание или всяко разбрано желание е глупост. Наистина, като разбере, че не може да живее само с едно желание, човек вижда, че това е глупост. Също така не може да се живее само с един човек. Да мислите, че можете да живеете само с

един човек, това е все едно да мислите, че можете да ходите само с един крак или да работите само с една ръка.

Сега, както и да разбирате или да не разбирате страданията, не се смущавайте. Всяко смущение е в ущърб на знанието, което човек има. Не се смущавайте, но различавайте нещата. Ще кажете, че някой човек има по-големи знания от друг. Знанието не се определя по количество. Някой човек например знае как да се облича, да вчесва косите си, да се отнася добре с хората, да кара велосипед, автомобил, да продава и купува евтина стока, и т.н. Обаче предназначението на човека не е в това знание. И това знание е на място, но има едно вътрешно знание, от което човек разумно се ползва. Например ако този, който се стреми да бъде с добре пригладена коса, знае значението на космите, той всякога ще се вслушва в това, което приема чрез тях. Космите на човешката глава представляват антени, чрез които човек приема знания от висшите светове. Като разчесва косите си, човек поставя всяка антена на мястото ѝ. Ако космите на главата ви не са добре вчесани, възприемането се нарушава. Щом приемането на вълни от една станция е нарушено, това показва, че инсталацията не е добра. Следователно, искате ли да живеете добре, бъдете внимателни към косата си. Вчесвайте добре космите на главата си и ги дръжте в порядък, за да може Божествената енергия да прониква в мозъка ви.

И тъй, приема ли правилно Божествената енергия в мозъка си, човек дохожда до правилни разбирания за живота. Например мнозина искат да постигнат желанията си изведнъж. Това е невъзможно. Наблюдавайте Природата и ще видите как се извършват процесите в нея. Плодът изведнъж ли се развива, или постепенно? Къде се развива семката или костилката на плода? – Тя първо се посажда в земята, отдето чрез дълъг процес на еволюция вие отново я

виждате в плода на дървото. Иска ли да заживее отново, семето трябва да потъне в земята. Пътят на семето е от земята към клоните на дървото. Това наричат хората еволюция. Тъй щото, искате ли правилно да се развивате, ще започнете от земята и постепенно ще вървите към клоните. Искате ли да се развивате само на дървото, без да слизате в земята, вие ще имате само една опитност, само една възможност. Искате ли да познаете пътя на последователното развитие, вие ще слезете в земята и оттам ще се качвате, докато стигнете до върха.

Една мома се влюбва в един момък и се оженва за него. Момъкът, когото е видяла за пръв път, представлява плода на дървото. Като се ожени за него, този плод пада на земята, дето се посажда. Тя казва: „Чудно нещо! Какъв беше моят възлюбен едно време, а какъв стана сега. По-рано беше облечен в червена царска премяна, на вкус сладък, а сега е толкова горчив." – Много естествено. Този човек минава през страдания, но ще дойде ден, когато ще даде по-вкусни, по-добри плодове. Когато се развива правилно, човек неизбежно минава през страдания, които ще го доведат към истинската радост. Не се ли развива правилно, човек пак ще страда, но ще се мъчи. Който се развива правилно, той приема страданията с радост. Който не се развива правилно, той се мъчи. Истинското страдание изключва всякакво мъчение. В него няма никаква корист. Щом страданието е придружено с мъчение, в него има нещо користно. Божествената Любов изключва всякаква корист.

Две млади моми от високо произхождение обичат един млад княз. Той се намира в трудно положение, не знае как да разреши въпроса. Момата, която първа се е влюбила в него, е духовна, а втората е материалистка. Втората иска непременно да се ожени за него. Тя казва: „Аз гледам реално на нещата. Обичам го и искам да се оженя за

него.“ Първата мома отстъпва. Тя казва: „За мене не е важно да се оженя за него. Аз го обичам и мога да му се радвам отдалече. Наистина, едно благо е за мене да го виждам от време на време, но радостта ми, че не го ограничавам, е по-голяма от скръбта ми.“ Следователно тази мома има духовна връзка с момъка. Ще питате коя постъпка е права. – От свое гледище всяка мома постъпва право. Като духовно издигната, първата мома е разрешила въпроса правилно. Като материалистка, и втората мома е постъпила право. В този случай не може да става въпрос за някаква погрешка. Ако някъде става погрешка, и това не е лошо. Защо? – Защото всяка погрешка води към придобиване на по-голяма светлина. Човек греши, защото светлината, в която се е движил, не е била достатъчна. Щом започне да изправя погрешката си, светлината му се увеличава. Затова казвам, че всеки, който прави погрешки, е силен човек. Който изправя погрешките си, е два пъти по-силен. Изправянето на погрешките представлява изправяне на изкълчения крак или на изкълчената ръка. Докато изправяте крака или ръката на някой човек, той вика, плаче, сърди се, счита ви за свой неприятел. Защо? – Малко светлина има, не вижда доброто, което му правите. Когато кракът или ръката му се намести, тогава той разбира, че вие сте му били приятел, и се радва за доброто, което сте му направили. Той се радва, че е пострадал, за да може да се запознае с такъв добър човек. Като знаете това, благодарете за страданията и противоречията, които имате в живота си, защото всяко страдание или противоречие крие в себе си едно велико благо.

Затова и псалмопевецът казва: „Господи, добре ми стана, че се наскърбих.“ Който не разбира Божиите пътища, той всякога роптае против съдбата си, против Бога, че му е дал страдания, сиромашия, мъчнотии, а другите е облагодетелствал. Не, всички изпитания в

живота на човека са предметно учение. Богатството, радостите са пак предметно учение. Всичко, което се случва в живота на човека, е за добро, но той трябва да се учи. Мнозина искат да бъдат богати, учени, силни, красиви, но не могат да запазят тия блага. В това отношение те мязат на нощните пеперуди, които обикалят около светлината на някоя лампа, блъскат се в нея, докато най-после платят с живота си. Какво остава от тяхната красива дреха? – Нищо не остава. Те нямат нужната разумност. Те трябва да се пазят – да не отиват там, дето не им е мястото. Много пеперуди са научили урока си. Те бягат от светлината, но бягат и от хората. Те знаят, че много от техните сестри са пострадали от любовта на хората. Някои учени, за да задоволят своята любознателност и любовта си към пеперудите, хващат ги с хвърчила, забождат ги на игли и ги препарират. Не правят ли хората същото и със своите желания? Те хванат някое свое желание, забодат го с игла и го продават.

Следователно, изяви ли се някое ваше желание навън, не бързайте да го забождате на игла и да го продавате, но проникнете дълбоко в него, за да разберете вътрешния му смисъл и съдържание. Как ще познаете какво се крие в едно желание? – По два начина: или като го изядете, или като го посадите в земята. Като вземете костилката на един плод, вие можете да я счупите и да изядете съдържанието ѝ, но можете и да я посадите в земята, дето има всички условия да израсте, да цъфне и нов плод да даде. Тъй щото, изядете ли желанието си, ще изпитате някакво удоволствие, но ще имате само едно разбиране за него. Посадите ли го в земята, вие ще имате съвсем друго разбиране. Така ще познаете целия път на неговото развитие. Ако ядете череши, вие ще знаете какво нещо е черешата. Обаче ако посадите костилките на черешите, вие ще имате възможност да услужвате и на други хора, да се запознаете с тях и да създадете

красиви връзки и отношения помежду си. Има една любов в света, при която човек се занимава само със себе си. Но има и друга Любов, при която човек се занимава и със своите ближни, като им помага и създава красиви връзки с тях. Чрез тази Любов човек дохожда до познаване на себе си, на своя ближен и на Бога. Смисълът на живота се заключава именно в това – да дойдем до познаване на Бога.

Да познаваме Бога – това значи да познаваме Любовта. За да дойде до познаване на Любовта, човек трябва да познава себе си, да познава и своя ближен. Всеки човек е буква на Божествената азбука. Колкото са хората на Земята, толкова букви има тази азбука. Не изучите ли отделните букви на тази азбука, вие не можете да образувате срички. Щом не можете да образувате срички, вие сте лишени от възможността да съставяте цели думи, с които да се разбирате. Само чрез Божествения език човек може да изучава Великото, което осмисля живота му. Вие можете да познаете човека, когато познаете всички хора, т.е. когато разберете съдържанието, което се крие в него. Отделният човек съдържа в себе си всички хора, животни и растения. Той съдържа в себе си и цялата Природа. Затова именно човек е наречен „малка вселена“, или микрокосмос.

Следователно сам по себе си човек представлява някаква буква на Божествената азбука. Когато казваме, че някой човек върви по мъжка, а друг – по женска линия, имаме предвид силите в него, които го организират. Каквито букви и да сте, всички вие сте овчари, само че вълната на вашите овце е различна: на едни е червена, а на други – жълта. Обаче и едната, и другата вълна се продава. Като съединят червената и жълтата вълна в едно, образува се вълна с оранжев цвят. Това показва, че положението ви се е подобрило, станало е известно индивидуализиране. Добре е понякога човек да се отдели от Цялото, от Божествения организъм, за да разбере каква е неговата служба. Да

се индивидуализира човек, това не значи, че иска да представи Цялото, но че иска да се познае като част от Цялото, да разбере своя дълг към Него.

Всеки човек е фабрикант, който изработва в себе си червени или жълти платове. Който върви по мъжка линия, той се нуждае от червени платове. Който върви по женска линия, той се нуждае от жълти платове. Значи отношенията между хората имат за цел да стане правилна обмяна между стоката, която те изработват. Колкото по-правилна е обмяната между хората, толкова по-силни са техните връзки. Онези, които вървят по мъжка линия, изработват в себе си жълтия цвят. Онези, които вървят по женска линия, изработват червения цвят. Когато казваме, че никой не живее за себе си, имаме предвид, че човек не трябва да се задоволява с това, което той сам е изработил. Той непременно трябва да влезе в отношение с онези хора, които изработват цвят, противоположен на неговия. Да остане човек сам в живота си, със своя цвят, това значи да бъде семе, паднало на пътя между тръните или на камък. За това семе Христос казва: „Едно семе паднало на пътя, но птиците го иззобали. Друго паднало между тръните, но те го заглушили. Трето паднало между камъните, но като не могло да хване корен, изсъхнало." Следователно, за да се развива добре, човек трябва да си създаде правилни отношения с хората. Жълтият цвят представлява доброто семе, което паднало на добра почва – в червения цвят – и дало плодове: едно 30, друго 60, а трето 100.

Така трябва да разбира човек живота, за да се ползва от добрите му условия. Не разбира ли живота в неговия дълбок вътрешен смисъл, човек ще се намери в положението на търговец, който е изгубил всичкия си капитал и се връща у дома си без пет пари. Няма по-страшно нещо за човека от това, да се връща у дома си, при децата и

жена си, без пара в джоба си. Децата го посрещат отдалече и казват: „Татко, хляб!“ Жена му поглежда към празните му ръце и въздъхва. Обаче носи ли той нещо в ръцете си, целият дом е радостен. В първия случай мъжът се чуди как да се оправдае. Той или не е работил усърдно, или е ходил с приятели да пие, да се весели. Като се намери пред действителността, той започва да лъже, че е услужил на приятели или че е загубил всичко, което е спечелил. Не, смисълът на живота не седи в удоволстването на човека с приятели. Като е дошъл на Земята, човек трябва да работи, да се труди, за да бъде полезен и за себе си, и за своите ближни. Един ден, като се върне у дома си, човек или ще бъде добре посрещнат от приятелите и ближните си, или никой няма да го посрещне – от него зависи. Всеки човек се връща от света и отива към дома на своя Баща, дето го очакват истинските му приятели. Докато човек живее само за себе си, никой не може да го обича. Щом е дошъл между хората, той трябва да живее освен за себе си, още и за цялото човечество. Само по този начин той ще се ползва от любовта на всички хора.

И тъй, влезете ли в света между хората, вие трябва да хвърлите вашите светийски мантии, с които някога сте ходили по горите, и да се впрегнете на работа. Кой колкото капитал носи, трябва да го вложи в работа. Казва се за Христа, че вложил всичкия Си капитал между хората, за да им покаже правия път – пътя на Любовта. Днес всички хора обичат Христа. Защо? – Защото се пожертва за тях, за да им покаже пътя на Любовта. Христос не дойде на Земята за удоволствие, но да покаже на хората как трябва да се живее. Мнозина не успяват в живота си, понеже не проявяват доброто, което е вложено в тях. Други пък страдат от голяма добрина. Например някоя майка страда, че не може да храни детето си, колкото пъти то заплаче. Не, давайте на детето си само толкова храна, колкото да задоволи глада си, но не и

да се пресити. Трябва ли човек да желае да бъде по-добър, отколкото е всъщност? За да има добри резултати в живота си, човек трябва да бъде естествен, да прави всичко непринудено.Речете ли да пресилвате нещата, вие ще имате обратни резултати. Ще поканите един ваш приятел у дома си и ще се чудите как да го нагостите. На другия ден ще го поканят на друго място, и без да иска, той ще прави сравнение между двата обеда и ще каже, че на второто място е бил по-добре приет. Това не значи, че той е непризнателен, но сравнява нещата. Искате ли доброто ви да е на място, направете го по отношение на такъв човек, когото никой не иска да нагости. Той може да е последният сиромах в света, но ще оцени доброто, което му правите, и ще ви благодари. Докато мислите само за приятелите си и за вашите ближни, вие сте още в кръчмата на живота, в мястото на удоволствията.

Тъй щото, искате ли да дойдете до съвършенството, за което Христос говори, вие трябва да разбирате и себе си, и своя ближен. Като дойде приятелят ви във вашия дом да намести изкълчения ви крак, благодарете му за услугата, която ви е направил. Че ви е причинил болка, това нищо не значи. За вас е важно, че той е наместил добре крака ви. Случи ли се да ви оберат, пак не роптайте. Знайте, че и в това се крие нещо велико. Изобщо на всеки човек се дават такива изпитания, които го водят към познаване на Бога. Да познаете Бога – това е най-великото благо, което може да ви се даде. Заслужава човек да пожертва всичко, за да познае Бога.

Като ученици вие трябва да знаете, че всичко, което се случва в живота ви, е за добро. По-добре е за човека да изгуби богатството си, но да познае Бога, отколкото да запази богатството си и да не Го познае. За предпочитане е човек да не реализира някои свои желания, но да познае Бога, отколкото да ги реализира, да придобие някакви

временни блага, и да не познае Бога. Ако е въпрос какво трябва да жертва човек, за да придобие едно Божие благо, за предпочитане е да жертва временното, а не вечното. Човек трябва да различава благата, които получава от хората, от тия, които получава от Бога. Изобщо човек трябва да дойде до закона на различаването: да отделя Доброто от злото, човешкото от Божественото, греховното от онова, което не е грях. Грехът внася заблуждение в човешкия ум, а Доброто го просветлява. Мнозина считат някои добри постъпки за погрешки. Това значи, че те са попаднали в неразбраното добро. Докато доброто не се разбере, мнозина го считат за грях. Затова казваме, че неразбраното добро е грях, а разбраното – добродетел. От Божествено гледище обаче всичко, което се случва в живота на човека, е добро, защото внася в ума му светлина. Чрез тази светлина той придобива Божиите блага – крайната цел на човешкия живот.

Съвременните хора искат да имат големи придобивки: знание, богатство, сила, щастие и т.н. Това е невъзможно. Докато е на Земята, човек може да има само опитности. Истинските придобивки идат от друго място. Придобивките са резултати, а резултатите се виждат в другия свят. Знайте, че това, което става на Земята, е определено от другия свят. Нещата не стават по желанието на хората. „Не може ли нещо да не стане?“ – Не може. Щом нещо става, колкото и да е нежелателно за хората, то не може да се отмени. Искате ли да нарисувате една картина, ще я нарисувате с всичките ѝ подробности. „Не може ли да се нарисува в общи черти?“ – Може и в общи черти да се нарисува, но тя още не е завършена. Всяка картина има смисъл, когато е напълно завършена. Само тогава може да се говори за нея.

Като не разбират смисъла на живота, хората постоянно се оплакват. Някой казва, че къщата му била малка. Той трябва да благодари за малката къща. Ако къщата му беше голяма, той съвсем

щеше да обърка работите си. „Ама пари нямам.“ – Ако имаше много пари, ти щеше да потънеш в океана. Като нямаш пари, и да паднеш в океана, ще изплуваш и знание ще придобиеш. „Знание нямам.“ – Благодари, че нямаш знание. Ако имаше знание, ти щеше да направиш големи дългове. Вълкът, лисицата имат особен род знания, но плащат с живота си.

Един ден една лисица влязла в курника на един богат селянин от село Николаевка, Варненско, и удушила дванадесет кокошки. Тя закачила кокошките на крака си и в момента, когато се готвела да излезе навън, предните ѝ крака попаднали в един капан. Понеже кокошките на този селянин често били нападани от лисици, той се принудил да тури капан в курника. Лисицата започнала да се оглежда отде може да излезе, как да освободи краката си от капана. От време на време поглеждала към кокошките, но те не я интересували вече. Тя мислела как да се освободи. Като дошла до курника и видяла лисицата, стопанката си казала: „Сега вече няма спасение, ще платиш с кожата си.“ Друга лисица влязла в един курник, задушила няколко кокошки и спокойно излязла вън. На пътя обаче я срещнал един овчар. В тъмнината той не могъл да види какво е това, което върви срещу него. Той забелязал само, че нещо космато пристъпва бавно, страхливо. Той дигнал тоягата си и я стоварил няколко пъти върху косматото същество. Оказало се, че това, което се търколило мъртво на земята, била същата лисица, която задушила кокошките на селянина.

Днес много хора се намират в положението на тия лисици. Те влизат в курника на своите съседи, обират ги и си излизат, без да подозират, че на вратата е поставен капан или че някой овчар ще ги срещне и с тоягата си ще ги повали на земята. Какво ще стане с тях? – Те ще станат за смях на хората. Защо? – Защото не играят някаква

оригинална роля, но подражават на ролята, която лисицата играе. В това отношение те са актьори, които могат само да декламират, да повтарят това, което другите са създали. Те могат да пресилват, да преувеличават нещата, но сами нищо не могат да създадат.

Кое е по-добро за вас: актьор ли да бъдете, или овчар; музикант ли да бъдете, или художник; оратор ли да бъдете, или човек, който посочва пътя на заблудените пътници? Това са ред професии, които хората извършват в света. За предпочитане е човек да запали свещта си и да излезе вечер на кръстопътищата, за да търси заблудени хора и да им посочва пътя. После той може да стане актьор, да играе чужди роли на сцената. Чрез запалената си свещ, т.е. чрез своя ум, човек намира ония хора, които са объркали пътя си. Той им помага, за да създаде с тях трайни, красиви връзки. Със своята запалена свещ Бог излиза вечер да търси ония души, които са объркали пътя си, и да ги въведе в пътя на Спасението. Какво представлява нощта? – Нощта е времето, часовете на страданията, когато човек е сам, когато освен Бог никой друг не може да му помогне. Види ли свещта на Бога, чуе ли Неговия глас, човек излиза от нощта на живота и за него настава светъл, ясен ден. Той знае, че има кой да мисли за него, има кой да му помага. Казано е в Писанието: „Използвайте деня, защото иде нощ, когато никой не може да ви помогне." Днес Бог е запалил свещта си, за да отидем при Него. Хората се страхуват от Бога да не ги съди за греховете им. Не, Бог никого не съди. Като отидете при Него, Той само ще ви попита какво сте научили на Земята. Колкото и да сте падали, колкото и да сте се каляли, за Бога е важно да сте придобили знания.

Следователно да разберете отношението на Разумността към Живота, това значи да разберете Великата Любов, от която произлиза Животът. Разбирате ли Любовта, вие ще можете правилно да

използвате живота. Като разберете живота, вие ще можете да се ползвате както от положителните, така и от отрицателните му прояви. Казвам, че не трябва да се критикувате. Защо? – Защото като не знаете как да се критикувате, вие взаимно си причинявате вреда. Ако сте майстори в критиката, свободно можете да се критикувате. Като се критикувате, все ще научите нещо. Ама някой накуцвал малко. Нищо от това. Той е навехнал крака си, затова понакуцва. Ще дойде лекар и ще оправи крака му. Еди-кой си пък недочувал добре. Нищо от това. Той е оглушал малко. Ще дойде ден, когато ще прочуе. Какво лошо има в това, че някой не знае да пее, да свири или да рисува? Какво лошо има в това, че някой не знае никакви езици? Това е въпрос на време. Ще дойде ден, когато човек ще научи всичко, което днес не знае. Сега, като казвам да не се критикувате, имам предвид вашето време. Вие имате важна работа, която трябва да свършите навреме. Не я ли свършите навреме, ще страдате. Мислите ли, че като се занимавате с погрешките на хората, ще ги изправите? – Първо свършете своята работа, а после изправяйте чуждите погрешки. Не е лошо да критикува човек, но майстор трябва да бъде в критиката си. Добре е да разтриваш болната ръка на ближния си, но трябва да знаеш как да разтриваш. Майстор трябва да бъдеш. Ако си майстор, болният ще каже: „Много ме боля ръката, но благодаря, че ме разтри, оздравях.“ Не оздравее ли ръката след разтривката, болният ще каже: „Съжалявам, че ти дадох да разтриеш ръката ми. Вместо да ми помогнеш, ти ме осакати.“

Тъй щото не е въпрос да отричаме критиката и одумването, но който практикува това изкуство, той трябва да бъде майстор. Не е ли майстор, той ще одумва, но и него ще одумват, и в края на краищата никой никого няма да изправи. Често съм слушал как двама души се разправят. Единият казва: „Не искам ум да ми даваш.“ Другият казва:

„И аз не искам ум от тебе.“ Като ги слушам, аз пък казвам на първия: „Ти имаш много ум, но не знаеш как трябва да постъпваш.“ На другия казвам: „И ти имаш много ум, но не можеш да отстъпваш.“ Да постъпваш добре, това значи да знаеш в даден случай колко и кога да се отстраниш. Да отстъпваш, това значи да предвиждаш кога да се отдалечиш от известна опасност. Преди да е дошъл стражарят при тебе, ти трябва да се отдалечиш от мястото си. Не чакай стражарят да дойде при тебе, за да ти каже да отидеш на другата страна. Още преди да е дошъл стражарят, ти трябва да изправиш погрешката си. Тури ума си на работа да се развива.

И тъй, искате ли да изправите някоя ваша погрешка, записвайте всичко в едно тефтерче и вечер, преди да си легнете, направете една равносметка какво сте казали по адрес на някого, и вижте след това дали казаното е вярно. Ако е вярно, радвайте се, че сте казали истината. Ако не е вярно, изправете погрешката си. Правете това всеки ден, за да коригирате всичките си погрешки. Човек не трябва да задържа в себе си нищо криво, нищо нечисто. Той трябва да пречисти своя ум и своето сърце от всички утайки и примеси, за да дойде до онова първично естество, което граничи с идеалното, с красивото в света.

Законът на Любовта изисква от човека да говори Истината. Зло или добро говорите за човека, стремете се да бъде истинно. Любовта изисква от човека, каквото прави, да е за Слава Божия, за негово добро, както и за доброто на неговия ближен. Това значи разумно отношение на жълтия цвят към червения.

Беседа, държана от Учителя на 24 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

РЕЗУЛТАТИ И ПОСЛЕДСТВИЯ

Съвременните хора са научили изкуството да ядат, но не знаят още как да придобиват храната си. Хлябът, най-необходимата и свещена храна за тях, не допринася тази полза, каквато се очаква. Защо? – Понеже е приготвен с ругатни, с недоволство, с караници и т.н. Още като оре земята си, орачът вика, ругае воловете, мушка ги. Като сее житото, като го мели на воденицата, той е все недоволен и сърдит. Когато меси хляба, фурнаджията е също така недоволен, сърди се на слугите си, кара се, вика. В края на краищата ние получаваме хляб, изработен само с караници и недоволство. При това положение житото изгубва голяма част от мазнините си, които изобщо трябва да съдържа. Преди всичко този хляб е изгубил естествената си чистота.

Същото се отнася и до живота. От най-ранната до най-късната си възраст човек все мърмори, недоволен е от живота си. При най-малката мъчнотия човек пак мърмори. Може ли да се нарече този живот щастлив? Ще кажете, че все има щастливи хора на Земята. Колко души са щастливи днес? Ако на хиляда души само десет са щастливи, какъв живот е този? Щастлив живот е онзи, при който на хиляда щастливи се срещат десет души нещастни. В първия случай се проявява човешкият, личният морал, а при втория – Божественият. Това, което е добро за индивида, не е всякога добро и за обществото. Например ако някой член от дадено общество урежда само своите интереси, цялото общество страда. Значи личният и общественият морал не съвпадат. Също така и общественият и Божественият морал не съвпадат. Бог изисква едно, а хората и обществото – друго. Както и

да мисли, каквото и да прави, човек не може да бъде абсолютно щастлив, докато окръжаващите не са щастливи.

На какво се дължи щастието на човека? Щастието на човека зависи от чистия въздух, от чистата вода, от чистата светлина и от чистата храна. Няма ли нужната чистота в тия четири елемента, никакво щастие не може да се очаква. Човек може да бъде щастлив, ако тия елементи са пълни с Любов. Щастието на човека зависи и от правилните му отношения към хората. Ако Любовта цари между хората, те ще бъдат щастливи. Може ли земеделецът да сее жито на песъчлива почва и да очаква резултати? – Не може. На същото основание невъзможно е Божественото да прониква в едно жестоко, твърдо сърце. Мекото разумно сърце е добрата почва, върху която Божественото семе трябва да падне и да даде едно 30, друго 60, и трето – сто зърна.

За да бъде щастлив, човек трябва да се справи с недоволството. Той трябва да знае, че недоволството не е негово. То не е присъщо на човешкото естество. Човек приема недоволството от нисшите същества и го носи в себе си, отхранва го като свое. Например често човек изпада в отрицателни състояния, и като дойде до уровена на някое животно, той приема неговото недоволство и започва да роптае: „Все мене ли ще преследват, мене ли ще онеправдават, на мене ли ще отмъщават?“ Това състояние не е негово. Той е изпаднал в положението на вълка, възприел е неговите несгоди и започва да се оплаква от живота си. И вълкът даже няма причини да се оплаква. И той може да живее, както овцата. Достатъчно е да измени своя живот, за да престанат изпитанията му, от които се оплаква. Трябва ли човек да е недоволен от живота си? За него се грижат родителите му, за него работи цялата Природа. Но човек не оценява това, което му е дадено. Той не оценява какво са направили родителите му за него,

през какви изпитания са минали. За да оцени това, Невидимият свят го поставя да мине през същите изпитания. Като мине през тези изпитания, той или запазва спомен за тях, или съвършено ги заличава от съзнанието си. Ако ги забрави, поставят го при условия отново да ги преживее.

Следователно, за да бъдете доволни, дръжте в ума си мисълта, че за създаването на красивия свят, в който живеем, безброй същества са станали жертва, в смисъл – безброй същества са пожертвали своето лично благо. С други думи казано: безброй същества са внесли своите капитали за общото благо, без да очакват някакви лихви. Те са направили грамадни жертви с единственото желание бъдещото поколение да се радва на живота. Ако съвременните хора не са щастливи, причината е в тях. Тъй както хората търсят лично щастие, никъде не могат да го намерят. Личното щастие се придобива само тогава, когато човек оценява въздуха, светлината, водата и храната и знае как да ги употребява. Човек не може да бъде щастлив, ако не е обичан. За да бъде обичан, той трябва да е направил нещо освен за себе си, още и за своя ближен. Вие обичате една книга само тогава, когато съдържанието ѝ е красиво, когато има нещо ценно написано в нея. Няма ли нещо ценно в нея, тя нищо не струва.

И тъй, ако книгата се обича заради написаното в нея, колко повече човек може да бъде обичан заради онова, което Бог е написал в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух. Щом написаното във вас е чисто, четливо, който ви чете, той непременно ще ви обича. Той ще чете от вас и ще се поучава. Ако сте заличили написаното, вие ще бъдете проста хартия. Всички ще минават и заминават край вас, без да се спират. Камъните сега са проста хартия, върху която няма нищо написано. Днес се пише и върху тях, но написаното ще се чете в далечното бъдеще. Сега, като сте дошли тук,

аз ви считам за добри хора. Защо? – Вие сте оставили удобствата си, нарушили сте всекидневното си спокойствие и сте дошли тук да ви вали дъжд, да ви брули вятър и т.н. Мнозина могат да мислят за вас, че сте глупави, дето се излагате на такива трудни условия. Други пък ви съжаляват. Благодарете и на едните, и на другите. Нека мислят, както искат, а вие бъдете доволни и радостни, че се ползвате от благата, които планината ви предлага със своя чист въздух, чиста вода и с красиви величествени изгледи.

Помнете едно нещо: планината, високите места не търпят лоши мисли, чувства и желания. Атмосферата, както и всички условия на планината, са толкова чувствителни, че не могат да понасят никаква дисхармония. Най-малката погрешка, най-малкото престъпление се отразява върху нея. Ако същата грешка направите в долината на живота, там тя може да мине незабелязано, но тук не се прощава. Най-малката погрешка, направена на планината, е в състояние да предизвика ред експлозии, каквито бомбите произвеждат. Дойдат ли лоши условия на планината – бури, гръмотевици – ще знаете, че те са резултат на лошия живот, на погрешките на хората, които се намират там. Силните гръмотевици, които стават на планината, са предметно учение. Те показват какво нещо е Истината. Силно нещо е Истината! С нея не може да се играе. Истината изисква от човека абсолютно чист живот.

Днес всички хора се стремят към щастие, искат да бъдат щастливи. Това зависи от самия човек. Ако учи добре, той ще бъде щастлив. Ако ученикът учи добре и заучава материала от всеки клас, той ще върви напред и щастлив ще бъде. Не заучава ли добре материала, който му се преподава, той не може да напредва, но все повече ще се затвърдява и нещастен ще бъде. Това не значи, че той трябва да се страхува. Не, страхът не е морал за човека. Страхът е

морал за животните. Мисълта е морал за човека. Човек трябва да мисли право. Като мисли право, той ще филтрира мислите, чувствата и желанията, които минават през ума и сърцето му. Има мисли и желания, които са остатъци от миналото и днес не могат и не трябва да се реализират. Те могат да останат само в архива на миналото като старини, като стари монети, които днес не вървят. Това, което в далечното минало е било добродетел, днес не се приема. Днес е време за новото, за онова, което носи в себе си велик морал. Всеки ден носи в себе си нещо ново, което трябва да се приеме и приложи. Новото носи щастието на човека. Като не знаят това, хората се мъчат да уредят живота си. Животът на всички хора е уреден и осигурен, но те не знаят това. Те ходят като просяци от къща на къща, без да подозират, че баща им е оставил голямо наследство. Като научат това, веднага положението им се изменя.

Едно семейство в Америка изпаднало толкова много, че всички негови членове се принудили да просят. Каквато покъщнина имали, всичко разпродали. Останала им само една стара цигулка, която подмятали от едно място на друго – мислели, че нищо не струва. Като дошло ред и нея да продават, оказало се, че тя била цигулка „Страдивариус“. Те я продали много скъпо. Значи тази стара ненужна цигулка спасила положението им. Какво показва това? – Това показва, че Бог се грижи за всички живи същества и ги е осигурил. Като не знаят това, те бързат да се осигуряват и се отклоняват от истинското си предназначение. Там е голямата им погрешка. Осигуреният няма защо да се осигурява. Следователно, има ли живот в себе си, човек е осигурен. Животът е почва, която носи всички условия в себе си. Щом има условията, човек трябва само да работи. Като работи съзнателно, той ще бъде доволен, при каквито и условия на живота да се намира. В каквито и мъчнотии да се намира, човек

трябва да предпочита живота пред смъртта. Някой не може да понася условията, в които е поставен, и казва, че иска да умре. Не, и най-лошият живот е по-добър от смъртта. Сам по себе си животът не може да бъде лош. Под думите *лош живот* разбираме живот, който носи със себе си утайки, наслоявания от миналото. Щом утайките и наслояванията се махнат, животът остава чист, какъвто е излязъл от Бога. Като разбере Истината, човек ще погледне на живота си като на велико благо, дадено му от Бога. Той ще го приеме в неговата абсолютна чистота, каквато първоначално е имал. За това не се иска много. Достатъчно е човек да се върне една стъпка назад и да поеме онзи път, от който някога се е отклонил. Тогава той ще прогледа и ще види ясно, че е заобиколен с богатства, които днес не вижда. Много от върховете, които сега ви заобикалят, крият големи богатства и съкровища. Понякога тия богатства са близо до вас, но вие не можете да ги откриете. Защо? – Не ви е дадено. Те са определени само за ония хора, които вършат Волята Божия. Сега вие ходите по върхове и поляни, спирате вниманието си тук-там, но нищо ценно не намирате. Около вас има ценни растения с магическа сила, но не ги виждате. Защо? – Не ви е дадено да ги видите.

Сега, като казвам, че ценните неща не са дадени за вас, някои се обиждат. Те са честолюбиви и се засягат. Не е лошо човек да бъде честолюбив. Не е лошо да бъде човек и горд. Като кажат на някого, че е честолюбив или горд, той не е доволен, счита, че това е лошо нещо. Обаче, тъй както се пишат тия думи в български език, те крият нещо добро в себе си. Честолюбив човек е този, който сам се уважава. Ако човек сам не се уважава, окръжаващите най-малко ще го уважават. Ако човек сам не се обича, окръжаващите най-малко ще го обичат. Докато изворът не напълни първо своето корито, той никога не може да потече надолу. Да обича човек себе си или своя ближен, това значи

да обича Божественото в човека. Казано е в Писанието: „И възлюби Бог истината в човека.“ Истината – това е Божественото начало. Като живее на Земята, човек трябва да се събуди за Божественото в себе си и в своя ближен. Щом види Божественото в себе си и в своя ближен, той трябва да го цени.

Следователно обичайте себе си, както и ближния си, заради Божественото начало, което се крие във вас. Щом познаете Божественото в себе си, вие ще познаете и Бога като ваш баща. Днес познавате само баща си, който ви е родил на Земята, но не познавате Баща си, Който ви е създал. Щом направите някаква грешка, вие се страхувате от Бога, да не ви накаже. Не, Той е толкова благ и милостив, че никого не съди. Достатъчно е човек да се обърне в страданията си към Бога, за да получи великото благословение на живота. Той ще заповяда да заколят за него най-тлъстото теле, да го облекат с чисти и нови дрехи. Най-после Той сам ще му тури пръстен на ръката и ще го целуне. Малцина са дошли до това благословение, защото все още не им е дотегнал животът по чужди господари. Мнозина ядат рошкови, но все още не искат да се върнат при своя Баща, да Му слугуват. Съвременните хора се оплакват от страданията си, но все още не искат да тръгнат в правия път. Защо? – Защото сегашните им страдания представляват празни снаряди. Те пукат, гърмят около тях, но не ги плашат, не причиняват никаква вреда. Дойде ли им някакво страдание, което като пълен снаряд да изгърми в тях, нищо няма да остане наоколо им, пък и тях ще задигнат. Невидимият свят ги пази, не допуща още да ги бомбардират с пълни снаряди. Много опасни места има на физическия свят, но въпреки това за всеки човек има специални грижи. Всеки човек е заобиколен с разумни същества, които го пазят. В света никой не е сам. Човек е заобиколен от същества, които се грижат за него и за всяка негова

права или крива постъпка му нашепват: „Не постъпи добре.“ Или: „Добре постъпи.“ Той трябва да се вслушва в този глас и да изправя погрешките си, защото отговорността лежи върху него. Волът на някой селянин влязъл в градината на съседа му и опасъл всичко. Какво става? – Веднага викат господаря на вола под съд. Волът греши – господарят плаща. Някое куче ухапало едно дете. Веднага дават под съд господаря на кучето. Значи кучето хапе – господарят отговаря. Тъй щото, ако иска да не страда за своите волове и кучета, човек трябва да ги възпитава.

Искате ли да се развивате правилно, работете в червения цвят – в почвата на живота. Орете и разработвайте тази почва. Работете с жълтия цвят, с разумността, за да научите пътищата, които водят към подмладяване. Казано е в Писанието, че онези, които очакват Господа, ще се обновят. Думите *ще се обновят* означават *ще се подмладят*. Следователно онези, които не очакват Господа, ще остареят. Като живее, човек трябва да се стреми към подмладяване. Кое е отличителното качество на младия? – Служенето. Младият трябва да служи. Който служи на ближния си от любов, той има инициатива да прави опити. Като прави опити, той се учи и придобива знания.

Сега, като сте дошли на планината, стремете се да създадете помежду си красиви отношения. Всяка правилна или неправилна обхода се пише. Каквото правите на Земята, пише се на Небето. Живейте добре, за да бъде животът ви написан със светли букви на Небето. Живейте добре на Небето, за да бъде написано това на Земята. Както се нуждаете от добри приятели на Земята, също така имате нужда от добри приятели и на Небето. Горко на онзи, който няма приятели на Небето! Тежък е животът на Земята за всеки, който няма приятели в Невидимия свят. Добре е да имате приятели и на Небето, и на Земята, за да бъде животът ви лек и красив.

Благодарете за днешния ден, за всичко, което ви е дадено. Благодарете за сърцето, за ума, за тялото, които ви са дадени като пособия за работа. Щом благодарите за всичко, което ви е дадено и което ви се дава, и денят ще бъде за вас радостен и весел.

Беседа, държана от Учителя на 24 юли, 10:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ЦЕННОСТИ НА ЛЮБОВТА

Матей, 12 глава

Размишление

Човек дава цена на следните три неща: на живота, който има, на знанието, което придобива, и на свободата, която му е дадена. Човек едва сега започва да оценява живота, който има. Да оценяваш живота – това значи да го разработваш. Животът представлява материал, който всеки човек трябва да разработи, както домакинята изработва вълната. Тя я изпира, изприда, тъче я и после шие от нея различни дрехи. Не я ли обработва, тя няма с какво да се облече. Съвременните хора се обличат, понеже заедно работят и си помагат едни на други. Обаче в духовно отношение човек сам трябва да обработи вълната, сам да я изпреде и изтъче, сам да си ушие дрехата.

Днес голяма част от хората се намират в първата фаза на живота си – мислят само за ядене и пиене и казват: „Човек трябва да си поживее. Това ще му остане.“ Какво разбирате под думите „да си поживее човек“? Ако си поживее и изгуби здравето си, какъв смисъл има този живот? По какво се отличава болният от здравия? – Болният всякога има нужда от помощта на близките си, здравият не се нуждае от тяхната помощ. Болният иска да му помагат, здравият иска да помага. Болният е слаб като детето, което всякога се нуждае от помощта на майка си. Ако не знае как да кърми детето си, тя всякога ще го излага на страдания. Ако през време на бременността си майката се тревожи, това ще се отрази вредно върху живота на малкото дете.

Ще кажете, че това се отнася само за бременната майка. Не, това се отнася за всеки човек. Всички хора са бременни с новия, с Божествения живот. Ако постоянно се тревожат, те внасят дисхармония в новия живот, с който са бременни. Да се тревожи човек, това не значи, че е лош, но той още не е организирал силите на своя организъм. Каква е разликата между лошия и добрия човек? Някой мисли, че е много добър, а друг мисли, че е лош човек. Лошият човек е мързелив, хитър. Той гледа да мине с най-малко мъчнотии и разходи. Той обича да използва труда на другите хора. Добрият човек е работлив, не се ползва от чуждия труд, нито пък си служи с насилие. Той не нарушава великите закони на Природата и на Битието.

Понеже съществуват два вида хора в света, добри и лоши, различаваме и два възгледа върху живота. Едни хора поддържат възгледа, че без насилие не може да се живее. Да прилага човек насилието, това не значи, че той е силен. Силен човек е само онзи, който прилага законите на живота, на знанието и на свободата. Силният човек работи с мисълта си. Без никакви оръжия той може да се справи с най-добре и модерно въоръжен войник. Достатъчно е да концентрира мисълта си към този войник, за да може да стопи пушката му и куршумите му да изгърмят, без да причинят някаква вреда. Силна е човешката мисъл! Тя може да действа на хиляди километри разстояние, когато куршумите достигат на един-два километра. Като знае силата на своята мисъл, човек трябва да я упражнява в живота си. При това от човека зависи дали ще прилага мисълта си за добро, или за зло. Ако с мисълта си човек воюва със злото, с греха, той е на прав път. Не е достатъчно човек само да се произнася кой как живее, добре или лошо, но той трябва да изправя своите погрешки и слабости, главно със силата на своята мисъл. Не бързайте да се произнасяте, че някой човек е крадец или престъпник,

но първо мислете върху кражбата и престъпленията на хората и тогава кажете мнението си. Може ли да се нарече крадец онзи, които къса плодове от собствената си градина? А кой може да нарече собствени дървета тия, за растенето на които светлината, топлината, влагата, въздухът и почвата са взели голямо участие?

Един цар решил да изпита министрите си, за да види с каква разумност и с какво сърце разполагат. За тази цел той разделил царството си на десет големи области и на всеки министър дал по една област да управлява, а той сам заминал за странство. Няколко години след това той се върнал в царството си, но преоблечен във вид на беден, окъсан просяк, и посетил всички свои министри. Като влязъл в една от градините на своите министри да си откъсне един плод, веднага дошли слугите на министъра и го изпъдили на улицата под предлог, че крадец е влязъл вътре. И десетте министри се отнесли към него по същия начин. Те го нарекли крадец, престъпник и му подписали присъдата – да бъде изпъден вън от пределите на царството им.

Като изучава Природата, човек се натъква на два порядъка: човешки и Божествен. В човешкия порядък има падане и ставане, скърби и радости. Той е порядък на вечни промени. В този порядък нещата постоянно се рушат и съграждат. Божественият порядък обаче е порядък на вечна хармония и единство. Там няма резки промени. Дойде ли до този порядък, човек правилно се развива. Там процесите се извършват, както в Природата. Там работи Висша разумност. Посадите ли семето в земята, то покълва, расте, цъфти и плод дава. Тези процеси се извършват правилно, без никакви спънки и противодействия, вследствие на което всичко е красиво и хармонично. Следователно, когато работите на човека не вървят добре, той живее в човешкия порядък. Вървят ли работите му добре,

той живее в Божествения порядък, в света на Вечната хармония и красота. Като съзнава това, човек трябва да воюва за възстановяване на Божествения порядък в света.

Щом е дошъл на Земята, човек все трябва да воюва с някого. С кого ще воюва? – Със злото. За да воюва със злото, човек трябва да разбира естеството му, да знае как да се бори с него. Едно от свойствата на злото е това, че като се допре човек до него, губи част от живота си, както топлото тяло губи част от топлината си, като се допре до някое студено тяло. Следователно, както студеното тяло взема от топлото, без да дава нещо от себе си, така и злото всякога взема, без да дава. И личният живот на човека се отличава със същото свойство: взема, но не дава. Наистина, човек, който живее изключително за своята личност, казва: „Аз да взема, че каквото ще да става." Дойде ли до този живот, човек трябва да работи върху себе си, за да подчини личността си на Божественото. Не я ли подчини, злото ще се вмъкне в него и ще го разруши.

Синът на една вдовица се оженил за една млада красива мома. Свекървата не обичала снаха си и постоянно търсела случаи да ѝ напакости. Да я бие не се решавала, защото снахата била силна, здрава жена. Свекървата често си говорела: „Защо родих и отгледах този син, да го дам в ръцете на тази чужда жена да му заповядва?" Един ден тя намислила да отрови снаха си, за да се освободи от нея. За тази цел тя омесила прясна питка със сирене, турила в нея малко отрова и я опекла добре. Тя занесла питката на снаха си и ѝ казала: „Дъще, омесих една прясна питка със сирене. Хапни си от нея, да придобиеш сила. Днес много работи, трябва да се подкрепиш." Понеже снахата имала още малко работа, взела питката и я турила настрана. В това време един просяк похлопал на вратата и поискал малко хляб. Снахата веднага излязла и дала питката на просяка, като

си помислила: „Ще дам питката на този беден човек. Аз всякога мога да си направя такава питка, а той не може.“ Просякът турил питката в торбата и продължил пътя си. На пътя някъде го срещнал един пътник, който умирал от глад, понеже идвал от далечен път. Той спрял просяка и го запитал: „Можеш ли да ми дадеш парче хляб? Умирам от глад.“ Просякът веднага извадил питката от торбата си и му казал: „Заповядай, хапни си сладко и бъди благодарен!“ Пътникът изял питката, но с това заедно намерил смъртта си. Какво излязло накрая? – Пътникът не бил друг някой, освен синът на лошата свекърва. Значи иска ли човек да направи зло на някого, той го прави на себе си.

Сега, като знаете свойствата на греха и на злото, не се плашете от тях, но ги изучавайте. Не е достатъчно да знаете само едно от свойствата на греха и на злото, но трябва да знаете всичките им свойства. Чрез злото и греха човек се отдалечава от своя идеал, от Бога. В първо време злото се стреми да го убеди, че той може да направи всичко, че той е всесилен, докато помрачи ума му. Щом умът на човека се помрачи, лесно е вече да се отдалечи от Бога. Като го вържe добре, злото отива при човека и му казва: „Познаваш ли кой съм? Знай, че ти не си никаква сила. Аз съм твоят Бог, на когото трябва да се подчиняваш. Каквото ти заповядвам, ще ме слушаш.“ Като се види в това положение, човек казва: „Няма какво да се прави, заповед е това. Ще изпълнявам всичко, каквото ми се казва.“

Съвременните хора често изпадат в ноктите на злото и на греха и се чудят защо е допуснато злото в света. Те се натъкват на противоречието как може злото да се промъкне в света, щом всичко е създадено от Бога. Наистина, всеки подтик е от Бога, но начинът на реализирането му не е Божествен. Подтикът в човека да яде иде от Бога, но каква храна да употребява и как да се храни, това човек

решава. Човек сам се е заел да отглежда кокошки, агнета, и като пожелае да си хапне кокоше или агнешко месо, изважда ножа и ги коли. После ги готви по различни начини, с различни приправки. Кой е научил човека да коли домашните птици и овце и да ги готви? – Той сам е дошъл до това изкуство. Бог никога не е учил човека как да коли и как да готви. Човек не трябва да търси начини да се оправдава, но той трябва да има ясна представа за нещата, за произхода им, за причините, които ги предизвикват. Какво представлява грехът? – Грехът е едно верую, през което е минало цялото човечество. Грехът е създаден от разумни същества, които са живели в далечното минало. Те са оставили своето влияние на следващите поколения, вследствие на което ние виждаме греха и в нашите времена. Днес всички хора грешат. Ние казваме, че човек греши по атавизъм. Да, не е лесно човек да се бори със своите атавистични склонности.

Един виден мисионер християнин отишъл на един остров във Великия океан, между човекоядци, да им проповядва Христовото учение, да ги обърне към Христа. След няколкогодишна усилена дейност той успял да обърне много от тях към Христа – в правия път. Случило се по това време, че една от новите християнки, 80-годишна жена, заболяла сериозно. Като помислила, че няма да живее повече, тя извикала един свещеник у дома си да я изповяда. Обаче тя не се изповядала, но му казала: „Отче, ще те моля да ми доставиш една малка ръчичка на някое дете. Мисля, че като изям тази ръчичка, съвършено ще се излекувам.“ Какво показва това? – Това показва, че макар и обърната към Христа, тя не може да се откаже от детската ръчица, т.е. от канибализма. Не само тази канибалка се е върнала към своето минало верую, но и всеки човек, въпреки убеждението си, че е християнин и не яде месо, все пак ще прояви своето старо верую. Щом се види в някакво затруднение, той казва: „Ако се намери

отнякъде една детска ръчица, аз непременно ще оздравея и работите ми ще се наредят.“

И тъй, да се връщате към канибализма, това не е никакъв морал, никакво ново учение. Истински морал е този, който издържа през всички епохи. Например ако днес някой мъж се осмели да обича и друга жена, освен своята, считат го за неморален човек. Какво ще кажете, когато един брат обича четирите си сестри? И те са жени! Има ли право този човек да обича тия четири моми? Чий закон е Любовта: на Бога или на човека? Казано е в Писанието, че двоеумният човек е непостоянен в своите пътища. Тогава може да се каже, че и двусърдечният човек е двоеумен в постъпките си. Когато говорим за мъже и жени, ние разбираме двата принципа: мъжки и женски. Следователно, когато се казва, че човек не трябва да има две жени или двама мъже, разбираме, че не трябва да има два ума и две сърца. Работите на всеки човек, който има два ума или две сърца, са винаги объркани. Всеки човек, който има два ума или две сърца, се раздвоява. Раздвои ли се, той се отдалечава от Бога, защото умът му се помрачава, а сърцето му се разколебава.

Мнозина се стесняват да говорят за Любовта. Няма защо да се стесняват. В Любовта няма никакъв грях. Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Любовта е от Бога. Всяка Любов, която повдига човека, иде от Бога. Любовта се проявява в даване и във вземане. Когато в любовта си човек дава и в даването си се повдига, тази Любов е Божествена. Ако някой е обичан от някого и е заставен да взема, и тази Любов е Божествена, но ако и двамата се повдигат. Има случаи в живота, когато човек може да бъде спасен не само от ближния си, но и от дърво, от камък, от животно. В дадения случай той взема нещо от камъка или от дървото, както и от човека.

Двама млади американци отишли да видят Ниагарския водопад. Те влезли в един хотел да си починат, дето пийнали повече, отколкото трябва. Като се развеселили, те се качили на една лодка да се поразходят по горното течение на водопада. По невнимание те закарали лодката доста близо до падащата вода и незабелязано се спуснали по течението ѝ. От силната вода лодката им се разбила, но те могли щастливо да се спасят: единият от тях стъпил върху една от дъските на лодката и се оставил на водата да го отнесе на спасителния бряг. Вторият обаче скочил върху една голяма канара и останал там, докато му дойде помощ отвън. Хората, които били в хотела и около водопада, се събрали на съвет да обмислят как да им помогнат. Значи първият получил нещо от дъската, а вторият – от канарата.

Тъй щото, когато говорите за живота, за любовта, разглеждайте ги принципиално. Разглеждате ли нещата от лично становище, вие сте в областта на временното. Разглеждате ли ги принципиално, вие сте в областта на вечното. Ако един светия дойде в дома ви и обикне дъщеря ви, мислите ли, че той ще ѝ напакости? – Не, той ще я повдигне, ще внесе в ума ѝ нова мисъл, ново разбиране. Добрият, светият човек не може да причинява пакости на хората. Той може само да раздвижи съзнанието на човека, да го пробуди, за да види ясно, че е попаднал в крив път. Понякога човек се срамува от себе си. Защо? – Срещнал е на пътя си някой светия, който със свещта си е осветил живота му. От този момент той вижда ясно, че не живее добре, и се срамува от постъпките си. Ако светията дойде със свещта си и посочи погрешките на дадена култура, престъпление ли върши той? Някой художник си въобразява, че е гениален. Той излага картината си на изложба и мисли, че всички хора ще се възхитят. Обаче един прост човек гледа картината и казва на художника: „Има

нещо, което дразни окото ми. Не ми се харесва нещо в картината." Ако художникът е разумен, ще се вслуша в забележката на простия човек и ще види, че той наистина е бил прав. Човек трябва да носи велик морал в себе си, да бъде снизходителен към всички хора, както е снизходителен към себе си. И ученият, и простият имат право да дават мнението си. Разумният ще ги изслуша и ще отдаде правото на единия от тях.

Като ученици вие трябва да бъдете снизходителни едни към други, да не се съдите. Някой върви по планината и се удари в един камък. Трябва ли да го съдите за това? Погрешката не е в камъка, нито в този, който се е ударил. Камъкът е на мястото си, а този, който върви по планината, той трябва да внимава къде стъпва. Като види някой камък, той трябва да повдигне малко крака си, да прескочи камъка или да го заобиколи. Когато някои хора от източните народи отиват на Запад, силно тропат с краката си – отдалече се чуват. Защо вървят толкова шумно? – Защото техните улици не са павирани. Когато западните хора отиват на Изток, спъват се на много места. Защо? – Понеже не са привикнали да вървят по непавирани улици. Тъй щото, ако търсите някаква погрешка в самите хора, вие няма да я намерите. Погрешката е в павираните и непавираните улици, а не в самите хора. В далечното минало улиците не са били павирани, както са днес.

Съвременните хора се натъкват на противоречия, вследствие на което често се спъват в живота си. В това отношение противоречията им не са нищо друго, освен камъни по улиците на техния минал живот. Значи те се блъскат в камъните, т.е. във възгледите на своето минало. Срещате един човек с добро, с широко сърце. Когато срещне на пътя си мъж или жена, той се усмихва, но веднага се натъква на своите стари възгледи и започва да свива устата си, да приема строго

изражение. Защо? – Много е дал на хората и се страхува да не го обвинят в нещо лошо. Какво лошо има в това, че някой извор е дал много вода? Щом водата е чиста, нека тече, колкото може повече. Ако изворът има малко вода, малко дава; ако има много вода, много дава. Има ли някакво престъпление в това?

И тъй, що се отнася до Любовта, бъдете искрени в нея. Любовта изисква от човека искреност и чистота. Тя не търпи никакви примеси, никакви петна върху себе си. Не петнете Любовта. Видите ли, че някой млад човек говори с жената на своя познат, приятел или брат, не хвърляйте никакво петно върху тях. Ама той я погледнал особено мило. Накриво ли трябва да я гледа? Знаете ли, че всяка постъпка, всеки поглед на човека, се фотографира от Невидимия свят? Там държат сметка за всеки крив поглед на човека. Дали човек е отворил много очите си, или ги е затворил, там се държи сметка и за това. Срещате вечер някой човек със силна светлина. Вие веднага затваряте очите си. Защо? – Силна е светлината на този човек. Срещате друг някой с малка свещица, а вън е тъмно. Какво ще направите? – Ще отворите очите си широко. Няма нищо престъпно в това, че някой много е отворил или затворил очите си. Понякога казват на човека да отваря очите си на четири. Значи той трябва да бъде внимателен, да се предпазва.

Всички трябва да знаете, че в Любовта няма престъпление. Любовта повдига хората. Това, което ги съсипва и унищожава, е безлюбието. Дето съществува безлюбие, там всякакви престъпления стават. Дето е Любовта, там цари радост и веселие. Виждате как някой грижливо чисти, глади, храни коня си. Защо? – Защото го обича. Ще кажете, че този човек обича коня си и се грижи за него, а не се грижи за децата и за жена си. Не, щом обича коня си, той непременно обича и децата си, и жена си. Щом храни коня си добре, той ще храни и

децата си добре. И обратно: щом обича децата си и ги храни добре, той ще се грижи и за коня си и ще го обича. Прави ли човек разлика в любовта си, той не изявява истинската Любов. Истинската Любов не прави разлика между съществата. Кое застави Христа да слезе на Земята, да вземе греховете на хората върху Себе Си и да ги спаси? – Любовта, която живееше в Него. Христос трябваше да се нагърби с велико търпение, за да освободи хората от греховете им, в които бяха потънали.

Каква е задачата на съвременния човек? – Да помогне на себе си, да се издигне, а по този начин да помогне и на цялото човечество. Като издига себе си, човек помага и на ближните си. И обратно: като помага на ближния си, човек повдига и себе си. Видите ли, че някой човек помага на бедни семейства, не му пречете. „Ама той е женен, има деца и жена – за тях трябва да се грижи." – Нищо от това. Грижи ли се за чуждите деца, той непременно се грижи и за своя дом. „Ама те не заслужават." – Не, всеки човек има право да се ползва от Божиите блага. Какво ще кажете за себе си? Вие заслужавате ли да ви грее Слънцето на планината? Заслужавате ли да се радвате на красотата около вас? Щом сте дошли тук, вие заслужавате това благо, но и другите хора го заслужават. Бог не прави разлика между душите. Мнозина се стремят към придобиване на богатства като блага на живота. Не, богатството не е благо, но условие. Човек може да бъде убит за богатството си. Богатството не е благо, но и сиромашията не е нещастие. Те са условия. За предпочитане е някога човек да бъде сиромах, а не богат. Като сиромах той ще бъде без раница на гърба си и свободно ще се движи по всички планински върхове. Сиромахът се оплаква, че няма скъпи дрехи като богатия. Какво ще кажат тогава птиците и животните, които през целия си живот носят само една дреха? Едно трябва да знаете: истинска дреха е онази, която е

изтъкана от красиви и светли мисли и чувства. Всеки човек трябва да си изтъче такава дреха именно и с нея да се облече.

Един баща изпратил сина си в странство да учи. Които хора се връщали от чужбина, отивали при баща му и казвали: „Твоят син не учи, живее разпуснато." – „Ще се оправи, всичко е до време." – „Ама той краде, лъже." – „Ще се оправи, всичко е до време." В писмата до сина си обаче той пишел: „Синко, кой как дойде от странство, все те препоръчва. Аз вярвам, че човек ще станеш. Гледай да оправдаеш вярата ми, човек да станеш." Като краде и лъже, човек се учи да мисли. Чрез кражбата и лъжата човек развива мисълта си, но този метод на работа е отживял времето си, заради което днес се преследва. Днес кражбата и лъжата се считат за големи престъпления.

Някога живял един голям лъжец. Един ден султанът го извикал при себе си и му казал: „Кажи ми една лъжа." – „Вече не се занимавам с лъжи, но като искаш, не мога да ти откажа. Обаче за да те излъжа, трябват ми такъми, инструменти, които струват триста лири. Ако ми дадеш триста лири, ще отида да търся тия такъми и ще се върна да ти кажа една лъжа." Султанът му дал триста лири да купи такъми за лъжата. Лъжецът взел парите и заминал за Цариград. След известно време той се върнал при султана и му казал: „Не можах да намеря никакви такъми." Султанът го погледнал с недоверие. Тогава човекът казал: „Тази е последната лъжа, с която си послужих." Не, лъжата не се нуждае от никакви такъми.

Съвременните хора искат да се освободят от лъжата и от кражбата, за да заживеят добре. За да живеят добре, те се нуждаят от знание. Като алхимици те трябва да превърнат лъжата в Истина, кражбата в благодеяние. Всички престъпления, които човек е извършил в миналото си, днес трябва да ги изправи. Ако някога е бил крадец, днес трябва да дава; ако някога си е служил с лъжата, днес

трябва да говори изключително истината. Ако е говорил лошо за хората, днес ще говори добро. Тъй щото не се осъждайте, но изправяйте погрешките си. Като видя, че някой човек греши, аз не го обвинявам, но казвам: „Ти си добър художник, но си направил една погрешка в картината си, която непременно трябва да изправиш.“ Един виден гръцки художник нарисувал един хубав портрет, в естествена големина. Един обущар посетил изложбата, за да види този портрет именно и намерил една малка погрешка, главно в обущата. Той обърнал внимание на художника за направената от него погрешка. Художникът веднага взел четката и изправил погрешката си. Обущарят се насърчил от това и започнал да прави бележки на художника върху устата, носа, веждите на портрета. Обаче художникът му казал: „Тези забележки нямат място. Що се отнася до забележката върху обущата, ти имаше право, понеже си добър обущар, но други бележки не можеш да правиш.“

Като ученици поставете си за задача да създадете в себе си права мисъл. Върху какъвто въпрос и да разсъждавате, винаги съпоставяйте нещата. Поставете пред себе си и доброто, и злото, и тогава се произнасяйте. Вие искате да решавате въпросите без оглед на злото. Не, в сегашния порядък на света доброто и злото са преплетени. Те не могат едно без друго. Отхвърлите ли злото, доброто не може да се прояви. Злото е огънят в живота. В 1875 г. в Чикаго една крава ритнала една запалена свещ, от която се запалил целият град. Голямо зло е причинил този пожар. След това Чикаго бил отново построен, обаче по-красив, отколкото е бил по-рано. Във време на пожара един богаташ срещнал един работник и му казал: „Давам ти 250 000 лева, ако влезеш в къщата ми и извадиш навън касата ми.“ Работникът погледнал към огнените вълни, които обхващали къщата на богаташа, и казал: „И по-голяма сума не може да ме накара да вляза в

къщата ти.“ Защо не искал да влезе в къщата? – Голямо зло е огънят. Има обаче случаи, когато огънят е полезен.

Същото може да се каже и за злото. Злото е сила, която, употребена на място, носи голямо благо за човека. Не знае ли той как да я употреби, тя е нещастие. Който не може разумно да използва злото, той казва: „Злото трябва да се махне.“ – Не, ще туриш злото на работа. Дойде ли злото при тебе, ще го туриш на гърба на доброто. Ще дадеш гемовете в ръцете на доброто, ще възседнеш злото и ще тръгнеш на работа. Ако не туриш върху коня си седлото и гемовете на доброто, той ще те понесе, дето не желаеш. Едно време хората мислеха, че като започнат да хвърчат из въздуха, светът ще се оправи. Като започнаха да хвърчат, те видяха, че не излезе, както са очаквали. Светът не само че не се оправи, но с хвъркането заедно дойде и злото. Днес те се чудят как да се избавят от това зло. Едно трябва да знаят хората: само Любовта може да оправи света. Следователно без Любов светът не може да се оправи. Без Мъдрост знание не може да се придобие. Без Истина свобода не може да се реализира.

И тъй, когато ви посетят някоя мисъл, някое чувство или някакво желание, не бързайте да ги реализирате. Чакайте известно време, за да чуете гласа на доброто в себе си. Този глас ще ви каже какво да правите. В човешкия живот има две течения: едното течение е на Доброто, на Истината, а второто – на злото, на лъжата. Съществата, които са свързани с първото течение, всякога говорят Истината. Човек трябва да се вслушва в думите и съветите на тия същества. Второто течение е свързано със същества, които всякога си служат с лъжата. Не се свързвайте с второто течение, за да не страдате. Едно време Бог изпращаше пророци до израилските царе да им кажат, че това, което вършат, не е право. Като изпълняваха Волята Божия, пророците излагаха живота си на смърт. Въпреки това те изпълняваха Волята

Божия. Тъй щото, каже ли ви Бог да отидете някъде, вие трябва да изпълните Волята Му. Не ви ли праща Господ, не отивайте нито при царете, нито при обикновените хора да им говорите.

Сега да се върнем към основната мисъл. Когато искате да съдите някого, съдете го, но за основа на съдбата поставете Любовта, знанието и свободата. Правда и Любов са двете начала на живота. Казано е в Писанието: „Не съдете, за да не бъдете съдени." Значи който съди другите, той съди себе си. Да съдиш другите – това значи да изправяш себе си. Само Бог има право да съди, защото Той съди с любов.

„И Слово Господне биде към Йона и рече: Стани, иди в големия град Ниневия и проповядвай против него, защото нечестието им възлезе към Мене." И стана Йона, та побягна от Лицето на Господа в Тарсис. Но Господ повдигна голям вятър и стана голяма буря в морето. Корабът бедстваше да се разруши. Пътниците се уплашиха и викнаха всеки към своя Бог. Те рекоха: „Да хвърлим жребие помежду си, да познаем кой е причина за това зло." Хвърлиха жребие и жребието падна върху Йона. „Какво да направим, за да се успокои морето?" – „Хвърлете ме в морето и бурята ще престане." Бог беше определил една голяма риба да погълне Йона и да прекара в корема ѝ три дни и три нощи. Моли се той три дни и три нощи, докато заповяда Господ на рибата да го изхвърли на брега. Стана Йона и отиде в Ниневия да проповядва Словото Господне. Всички повярваха в Бога, облякоха се във вретище, разкаяха се и се отказаха от лошия си живот. Като видя това, Бог отмени думата Си и ги помилва. Наскърби се душата на Йона и каза: „Затова, Господи, бягах в Тарсис. Зная, че си милостив, дълготърпелив, и ще се смилиш над грешниците, но аз ще стана за смях пред тях." Излезе Йона от града и отиде накрая някъде, дето си направи колибка. Там си посади той една тиква, да му

прави сянка, да го пази от силното слънце. Скоро израсна тази тиква и го пазеше от слънцето. Една сутрин той видя тиквата изсъхнала – червей беше я поразил. И започна пак да негодува против Господа. Тогава Бог му проговори: „Ти пожали тиквата, за която не си се трудил. Аз не трябваше ли да пожаля големия град Ниневия, в който има хиляди хора, които не различават десницата от левицата си?“

„Не съдете, за да не бъдете съдени.“ С други думи казано: съдете, както Бог съди. Носете страданията си, както Христос носеше Своите. Христос можеше да измоли Господа да изпрати легион ангели да Му помогнат, но Той понесе Своя кръст с велико търпение. По-голям герой е онзи, който търпи, отколкото онзи, който заповядва и си служи с насилие. Христос Си каза: „По-добре Аз да умра, но хиляди други да се спасят, отколкото Аз да живея, а хиляди души да страдат.“ Той избра най-добрия метод. По-добре е хиляди да благуват, а един да страда, отколкото хиляди да страдат, а един да благува. Турете в ума си мисълта: по-добре е хиляди добри мисли да се реализират, отколкото една лоша.

Като казвам, че не трябва да се съдите, нито да се критикувате, имам предвид да превърнете това изкуство в художество. Щом виждате погрешките, кривото в човека, вие сте добри художници. Следователно кажете ли, че очите на някого са свити, пожелайте му да придобие повече светлина, за да се отворят. Кажете ли за някого, че е тесногръд, вие трябва да му помогнете да се разшири. Кажете ли за някого, че е песимист, безверник, помогнете му да изправи носа си. Каквито дефекти да имате, не се смущавайте. „Ама от мене нищо няма да излезе.“ – Ако носиш този ум, наистина от тебе нищо няма да излезе, но ако измениш мисълта си, от тебе човек ще стане. Ти си дошъл на Земята да се учиш, човек да станеш.

Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че те са добри художници, но грешката им седи само в едно: те коригират чуждите

картини, а със своите не се занимават. Не, поправяйте първо своите картини, а после чуждите. Ще дойде някой да ви се оплаква, че няма пари, че три дена не е ял. Трябва ли да го морализирате, че няма хляб в торбата си, защото е мързелив и не работи? – Не, не го морализирайте, но му кажете да благодари на Бога за това, понеже ще изтънее, линия ще придобие. Днес хората много се страхуват от затлъстяване. Двама германци, добри приятели, се срещнали в Америка след 20-годишна раздяла. Те пожелали да се целунат, но не могли да се приближат един до друг – коремите им пречели. За да се освободи от тлъстините си, човек трябва да има естествени мисли, чувства и желания. Всичко пресилено, всичко неестествено води към затлъстяване.

Искате ли да дойдете до естествения живот, дръжте в ума си само добри мисли. Като срещнете някой човек, колкото и да е лош, намерете в него една добра черта и постоянно я дръжте в ума си. Мнозина искат да им се покажат отрицателните черти и погрешките им. Ако е за погрешки, всеки знае къде и кога греши. Той ги знае по-добре от всички. Пък и съседите знаят погрешките му.

Ако питате мене, аз бих посочил добрите ви черти и ще ви кажа как да работите, за да ги развивате. Правете същото и със себе си. Всеки ден намирайте по една добра черта в себе си и работете върху нея. „Колко по-добър е човек от овцата!“

Добър човек е онзи, който се ръководи от Божията Любов. Добър човек е онзи, който се ръководи от Божията Мъдрост. Добър човек е онзи, който се ръководи от Божията Истина.

„Колко по-добър е човек от овцата!“

Беседа, държана от Учителя на 27 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ПЪРВО И ПОСЛЕДНО МЯСТО

Лука 8:8

Всички учени, писатели, философи говорят и пишат върху въпроса що е човекът. Всеки мисли, че е човек, а като човек не познава Бога, своя Създател. Всеки казва, че има само един Бог, а въпреки това покрай Единния Бог съществуват още много богове. Ако отидете между индусите, ще видите, че те имат милиони богове. Не само индусите, но всички европейски народи – англичани, французи, германци, италианци, също така имат милиони богове. И българите имат много богове. За да познае Единния Бог, човек трябва да придобие Истината. Като придобие Истината, той ще придобие и свободата си.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни." Коя истина? – Която носи живот в себе си. Съвременните хора се бият, воюват помежду си, но въпреки това не придобиват свободата си. Един народ е свободен, докато е победител. Щом го победят, той изгубва свободата си. Щом губи свободата си, човек не е дошъл до дълбоко вътрешно познаване на Истината. Когато народите губят и придобиват свободата си, това показва, че те не се стремят толкова за придобиване на свобода, колкото за придобиване на първенство, на надмощие. Всеки човек, всеки народ иска да заеме първо място. За да заеме първо място, какъв трябва да бъде човек: голям или малък? Какво забелязвате на планината? Кои камъни заемат първо място: големите или малките? Камъните на планината са наредени по особени закони, а не произволно. Те могат да се нареждат или по механически, или по органически закони. Когато нещата се нареждат механически, там взема участие и човешката воля. Обаче нареждат ли

се органически, човешката воля не взема участие. Ако влезете в една фабрика и разглеждате машините, ще видите, че в една машина вземат участие и големи, и малки колела. Мястото на всяко колело е определено от службата, която извършва. Колкото по-деликатна и тънка е работата на едно колело, толкова по-близо до центъра се намира то. Изобщо големите колела се намират по-далече от центъра, а малките – по-близо. Големите колела карат машината. Остане ли на малките колела, машината неизбежно ще спре. Големите колела движат малките. Когато колелото е поставено на мястото си, машината върши работата си добре.

Сега да се върнем към мисълта що е човекът. Който не е мислил по този въпрос, той лесно се произнася. Той казва: „Това, което говори, мисли, чувства и се движи, е човек." Какъв човек обаче е този, който днес мисли едно, а утре – друго? Какъв човек е този, който днес чувства едно, а на другия ден – друго? Какъв човек е този, който по цели нощи не може да спи и търси лекари да му дадат някакво лекарство за сън? Какъв човек е този, който ходи от едно министерство на друго да му дадат някаква служба? И след всичко това чувате този човек да казва за себе си, че е господар на положението си. Утре този господар го уволняват. Следователно това, което всеки момент се мени, не е реално. Реалността никога не се мени. Значи истинският човек е извън това, което се мени в него. Като се мени, човек не губи цената си. Дали заема високо, или долно обществено положение, човек не губи нищо от себе си. Ако поставите една порцеланова чиния на най-високата полица в един шкаф, тя не става по-ценна от друга порцеланова чиния, която е на долната полица. И двете чинии са от един и същ материал, от едно качество. На същото основание казваме, че качествата, добродетелите на човека

не зависят от мястото, на което са поставени. Не мисли ли така, човек постоянно ще се натъква на противоречия и страдания.

И тъй, страданията и нещастията на хората се дължат именно на това, че те търсят своето щастие във външни, в преходни неща. Те искат да бъдат богати, учени, силни, красиви, и не мислят, че всеки ден могат да изгубят тия неща. Кой богат, силен, красив или учен човек е останал завинаги такъв? Какво е допринесло външното злато на човека? Какво са допринесли скъпоценните камъни на човека? Мнозина носят пръстени със скъпоценни камъни под предлог, че тия камъни ги пазят от различни злини и бедствия. Как е възможно едно разумно същество да има нужда от неразумното? Може ли камъкът да пази човека? Като казваме, че скъпоценните камъни са пазители на човека, това показва, че има никаква сила в тях, която влияе върху човека, независимо от това, дали той знае, или не знае нещо за тази сила. В пътя на своето развитие човек търси начини да си помогне, да се справи с мъчнотиите си. Тази е причината, поради която хората търсят щастие по какъвто и да е начин – чрез наука, изкуство, богатство, сила, красота.

Като търсят щастието си, хората дохождат до въпроса за възпитанието и самовъзпитанието. Хиляди учени пишат върху този въпрос, хиляди педагози прилагат ред методи за възпитание на младото поколение, но не дохождат до никакви резултати. Защо? – Защото между техните методи, закони и правила, и тия на Природата, има някакво несъответствие. Докато хората не дойдат в пълно съгласие с Природата, последната всякога ще разваля плановете им. Например направете следния опит: наредете камъните на някой връх по ваше разбиране и вижте как ще ги намерите следната година. Догодина, като дойдете на този връх, ще видите, че Природата е разместила камъните, наредила ги е по свой начин.

Както и колкото пъти да нареждате камъните на планината, Природата все ще ги размества. Тя ще покаже на хората, които не разбират законите ѝ, че техният ред и порядък всякога ще бъде нарушен. Ако става въпрос за ред и порядък, ние можем да го намерим само в Живата Разумна Природа. Вън от Природата навсякъде владее пълен безпорядък. Цигулката е в пълен порядък, когато струните ѝ са нагласени според основните тонове, които всички цигулари познават. Измените ли този порядък, цигулката ще издава звукове, но в тия звукове няма да има никаква хармония и мелодия.

Следователно, като е дошъл на Земята, човек трябва да изучава онзи неизменен порядък на нещата, който съществува в Природата, и по него да живее. В този порядък на нещата главата на човека е турена на най-високото място. Сърцето и дробовете са турени в средата на тялото, а стомахът – в долната част. Според мястото на удовете в човешкото тяло се определя и тяхната служба. Почетно е мястото на главата, но и отговорността ѝ е голяма. Главата страда най-много, защото е заела най-високото място. Тъй щото, срещнете ли човек, който страда много, ще знаете, че той е заел високо място. Иска ли да не страда, той трябва да слезе по-надолу, дето страданието ще мине покрай него, без да го засегне. Наистина бурите, ветровете, светкавиците вършуват главно по високите места.

Като не разбират Божествения порядък на нещата, хората си позволяват да критикуват света. Слушате някой да казва, че светът не е създаден, както трябва. Казвам: „Ти, който намираш недостатък в Божествения порядък, дай свой план, по който светът трябва да бъде създаден.“ Всеки, който се осмелява да критикува нещо, показва, че той има по-възвишен план от този, който критикува. Някой върви по улицата, но се спъва в един камък и удря крака си Той веднага

започва да протестира защо са оставили този камък сред пътя, да удря краката си. Минава втори, трети – всички се спъват в този камък и започват да протестират кой е оставил камъка сред пътя, но никой не се сеща да го отмести настрани, за да не се спъват другите хора, които идат след него. По същия начин хората се спъват в една своя мисъл, в едно свое чувство или в някоя своя постъпка и не се сещат да ги отстранят, но питат кой ги е поставил на пътя им. Защо не питат себе си кой ги е поставил на пътя им, но търсят виновници вън от себе си?

Като ученици вие трябва да се изучавате, да познавате всички свои прояви. Като познавате себе си, ще познавате и своите ближни. Чудите се защо някой човек говори много високо. Запитайте първо себе си кога говорите високо. Ще кажете, че говорите високо, когато човекът, с когото се разговаряте, е далече от вас. Щом е близо, вие говорите тихо. Това, което се отнася до вас, се отнася и до вашите ближни. „Ама защо двама души се карат?“ – Защото се обичат. Когато двама души имат отношения помежду си и се обичат, те често се карат. Така е в човешката любов. Какво представлява спорът, разправията между двама души, които се обичат? – Спорът, това е най-красивият, най-поетичният език, с който хората понякога си служат. В този разговор има дикция, израз, ритъм, граматика и т.н. Които не разбират смисъла на този език, казват, че това е аномалия, зло в света, и се чудят защо Господ го е допуснал. Преди всичко тия хора не знаят, че в света, създаден от Бога, не съществува никаква аномалия, никакво зло. Освен това те не виждат Бога, не вярват в Него, а се запитват защо Той е допуснал злото в света. Тези хора не си служат с точен език. Преди всичко те трябва да си обяснят кои неща се допущат. Според мене само слабият може да допуща едно

или друго нещо. Щом Бог е допуснал злото, предполага се, че Той е по-слаб от него.

Не, Бог не допуска нещата, но те стават по силата на своето естество. Водата тече, защото естеството ѝ е такова. Слънцето изгрява и залязва, защото работата му е такава. Бог не заповядва на Слънцето да изгрява и залязва, понеже то е вън от Него. Всъщност Слънцето нито изгрява, нито залязва. Нам се струва, че Слънцето изгрява и залязва, поради обстановката, в която се намираме. Излезем ли вън от тази обстановка, от този порядък на нещата, Слънцето нито изгрява, нито залязва. Когато страда, човек също така се намира в особен порядък на нещата. Когато се радва, той пак се намира в особен порядък на нещата. Оттук виждаме, че имаме порядък на страданието, на радостите и т.н. Какво представлява страданието? – Страданието е най-голямото благо, което Природата може да даде на човека. То представлява особен род работа, която човек непременно трябва да свърши. Да преживее човек едно страдание – това значи да опере, да изпреде известно количество вълна, и най-после да я изтъче. Докато обработва вълната, той трябва да се облече със старите си дрехи, за да не се изцапа. Като пере вълната, той ще изпитва неприятни чувства: водата ще бъде нечиста, миризлива. Като я преде, пръстите ще го болят. Като тъче вълната, краката му ще се уморяват. Но като си ушие нова, чиста дреха от тази вълна, той ще бъде доволен, че е научил нещо.

Следователно всяко страдание представлява суров материал, който трябва да се обработи, за да влезе в употреба. Страданието има за цел да обработи нещата и да ги постави на съответните им места. Така постъпва и Природата: чрез вятъра, дъжда тя пренася нещата от едно място на друго, докато ги постави при условия да се развиват и обработват. Рече ли човек да се намеси в порядъка на Природата, тя

ще му даде добър урок. В средната част на Съединените щати американците изсичали горите си, за да ги превърнат в плодни дървета и градини. Наистина, те ги обработвали и насаждали с цветя, с плодни дървета и зеленчуци, вследствие на което скоро забогатявали, но налитали на голямо зло. Вятърът свободно се ширел по тия незалесени места и нанасял големи слоеве пясък и прах. Количеството на пясъка и на праха станало толкова голямо, че тези области се превръщали в пустини. Едва сега американците разбрали какво зло са си причинявали с изсичане на горите.

За да не влиза в стълкновение с Природата, човек трябва да има знание. Обаче като придобие известно знание, той не иска да живее при условията, при които по-рано е живял, вследствие на което става нещастен. Има право човек да желае по-добри условия от тези, в които е бил по-рано, но в никой случай той няма право да влиза в разрез с природните закони. Влезе ли в разрез с тях, между него и Природата се заражда борба, която не води към добър резултат. Защо се бори човек с Природата? – Защото не иска да ѝ се подчини. Казано е в Писанието, че всички ще бъдем научени от Бога. Следователно, докато хората едни други се учат, никакво примиряване между тях не може да стане. Учат ли се от Бога, те ще бъдат щастливи. Ще каже някой, че иска да ви научи как да ядете. Когато пиленцето излезе от черупката на яйцето, как гълта зрънцата? Трябва ли отвън да го учат как да яде? – Не, то само се учи. Трябва ли да учите българина, французина или англичанина как да говорят? Българинът например казва: „Аз обичам“, или само „обичам“. Англичанинът обаче, казва: „Аз обичам.“ В този случай българинът има две форми на израз, а англичанинът – само една. Това показва, че в дадения случай англичанинът е по-беден на форми от българина. Българинът пък

казва, че има две форми, с които може да живее. Той казва: „И с много, и с малко мога да живея.“

Следователно както естествено човек се учи да говори, така естествено ще дойде и новата култура в света. Ако хората сами искат до пресъздадат света, отсега нататък да станат добри, те нищо не могат да постигнат. Как може един човек да изправи окръжаващите, когато и той има същите недостатъци като тях? Може ли пчелата да учи хората колко трябва да ядат? Или може ли човек да учи пчелата колко трябва да яде? Какво ще стане с човека, ако започне да яде колкото една пчела? Какво ще стане с пчелата, ако започне да яде като човека? Докато е в човешка форма, човек ще яде толкова, колкото ядат подобните му. Докато е във формата на пчела, и пчелата ще яде, колкото ѝ е определено като пчела. Какво показва това? – Че всяко нещо в живота е точно определено. Казвате например, че даден човек е добър, а друг – лош. Но това са относителни понятия. Кой човек е лош? Каменарят, който удря канарата с чук, лош човек ли е? Ако вместо канарата той удари с чука си върху ръката на някой човек, непременно ще мине за лош човек. Обаче като удря върху канарата, последната се радва. Колкото по-силно удря, толкова по-голяма е радостта ѝ. Като откъртва парчета от нея, тя се радва, че се е освободила от робството, в което с години е живяла. Същото се отнася и за човека. Колкото повече го удрят с чук, толкова повече той се освобождава от робството. Чукът представлява страданието. Който не разбира предназначението на този чук, той се счита нещастен, че го чукат. Във физическия, в органическия и в психическия живот чукът е на място.

Представете си, че вие имате мисли и чувства, които са подобни на канарата. Как ще се справите с тия мисли: с перо или с чук? Ако някои идеи имат естеството на леда, как ще се справите с тях? Можете

ли с мек език да ги стопите? За ледените идеи е нужен огън. Ако нямате огън, слънчевите лъчи ще ви дойдат на помощ. „Ама ледът ще измени формата си." – Формата, състоянието му ще се измени, от твърдо състояние ще се превърне в течно, но все вода ще остане. Има преходни форми и състояния, но има и постоянни. Както и да изменяте една форма, в края на краищата Природата ще я превърне в постоянната ѝ форма. Коя форма е постоянна за човека: детската, формата на възрастния или тази на стария? – Нито една. И трите форми се изменят, понеже те представляват условия за учене. Като минава от една форма в друга, човек се учи. Коя е истинската, реална форма на човека? – Тази, която никога не се изменя. Ако е въпрос за една мисъл, лесно може да се каже коя мисъл не се изменя. Всяка мисъл, която има толкова висока температура, че не се стопява и не изгаря даже в атмосферата на Слънцето, е постоянна, неизменна, реална. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които не издържат при това условие, са нереални. Обидата например е нещо нереално.

Съвременните хора лесно се обиждат. Достатъчно е да кажете на вярващия, че е безверник, или на безверника, че е вярващ, за да се обидят и двамата. Обаче кажете ли на безверника, че е безверник, и на вярващия, че вярва в Бога, и двамата ще бъдат радостни. Какво нещо е обидата? – Тя е особен род енергия, която раздвижва въздуха и дохожда до ухото на човека. Тия вълни се възприемат от мозъка и предизвикват цяла пертурбация в човека. Но обидата не е реално нещо, защото от една и съща дума един човек се обижда, а друг не се обижда. Кое е правото положение: да вярва човек или да не вярва? Ако един вярва само външно, а друг и външно не вярва, и двамата са на крив път.

Мнозина мислят, че вярата се предава по външен начин. Учениците на Христа казваха: „Придай ни повече вяра!“ – Не, вярата не иде отвън, нито се предава външно. Вярата съществува в човека като принцип, като чувство. Ще кажете, че човек вярва в Бога. Ами Бог в кого вярва? Бог вярва в Себе Си и в хората. Преди Бога никой не е съществувал, Той е първият. Щом Той е първият, в кого може да вярва? Всички хора се стремят да заемат първи места. Смътно е тяхното желание. Първо място е това, на което никой не е седял преди тебе. Щом някой друг е бил преди тебе, това място вече не е първо. В този смисъл първо място не съществува. Въпреки това хората се мъчат да разрешат именно тази задача – как да заемат първите места. Тази задача е неразрешима. Досега никой не я е разрешил и няма да я реши.

Като види, че не може да заеме първото място, човек се обръща назад, за да вземе последното място. И това е невъзможно. След него все има друг някой. Следователно човек не може да бъде нито пръв, нито последен. Каже ли някой, че са му дали последно място, той се заблуждава. Той не може да вземе последното място, защото след него винаги има хора. Каже ли някой, че са му дали първо място, и той се заблуждава, защото преди него има други. Първото и последното място са граници на Битието. Кой заема първото място? – Любовта. Кой заема последното място? – Истината. Щом Любовта заема първото място, тя изисква много неща. Любовта е много взискателна. От Любовта произтича Животът. Последното място пък заема Истината, която дава Свобода. Тя дава свобода и на живота да се прояви. Цената на живота се определя от свободата. Като дойде свободата, човек започва съзнателно да работи. Стреми ли се към първото място, човек трябва да обича. Не обича ли, никакво място не

може да заеме. Стреми ли се към последното място, човек трябва да бъде носител на Истината, на свободата.

И тъй, искате ли правилно да решите въпроса за първото и за последното място, ще знаете, че този въпрос е неразрешим. Никой не може да седне на първото или на последното място. Никой не може да ви даде тези места. Искаш ли първо място, ти трябва да работиш с Любовта и за нея, но първото място никога не можеш да заемеш. Искаш ли последното място, ти трябва да работиш за Истината, но мястото ѝ никога няма да заемеш. Бог разполага с първото и с последното място. Само Той може да ти даде едно от тия места. Да ти даде Бог първото място, това значи да любиш, да обичаш като Него. Речеш ли физически да заемеш първо място и да не се поместиш от него, ти си в голямо заблуждение. Статическото първо място причинява големи пакости и противоречия на човека. Ако под думите *първо място* разбирате Любовта, а под *последно място* разбирате Истината, каквито противоречия и да имате, вие ще ги разрешите правилно. Имате ли смущения и противоречия, които не можете да разрешите, вие не сте разбрали нито Любовта, нито Истината. Единственият, Който разполага с първото и с последното място, е Бог. Хората разпореждат с останалите места – между първото и последното. Като изпрати сиромашията или невежеството при някой човек, Бог го поставя на последно място – да учи. Като изпрати богатството или знанието при човека, Бог го поставя на първо място. Той му дави нови условия да учи.

Какво разбирате под думата *невеж, прост* човек? Какво лошо се крие в тази дума, заради която човек може да се обиди? Прост, невежа е този, който не знае ония неща, които учените знаят. Той не може да направи онова, което учените могат да направят. Ученият може да направи много добри работи, но същевременно той може да причини

и големи пакости и злини, големи разрушения. Следователно радвай се, че си прост, невежа, че не можеш да направиш такива злини и пакости, каквито ученият може да направи. Тъй щото като разумни хора не се стремете да изправите окръжаващите. Дали някой е прост или учен, добър или лош, праведен или грешен, оставете всеки сам да се изправи. Представете си, че левият ви крак всякога излиза пред десния. Как ще го изправите? Ако всеки момент го удряте с пръчка, за да го заставите да се прибере вътре, кой страда: вие или кракът ви? – Вие страдате, а не кракът. Като се ударите няколко пъти и пострадате, ще кажете: „Оставям крака си сам да се изправи.“ Наистина, оставите ли крака си на свобода, той сам ще се изправи. Оставите ли ума си свободно да мисли, без да му давате известни правила, той сам ще свърши работата си по-добре от вас. Оставите ли сърцето си свободно да чувства, без никакви външни ограничения и правила, то ще свърши работата си по-добре, отколкото предполагате.

Сега аз смело мога да кажа на съвременните хора да оставят свободно своите умове и сърца да свършат сами работата си, която им е дадена. Ако всеки ум мисли така, както е създаден, и ако всяко сърце чувства така, както е създадено, светът би се изправил моментално. Животът на съвременните хора все повече се усложнява, понеже те си служат с насилие – не само едни върху други, но насилват и собствените си умове и сърца. Умът на съвременния човек не мисли така, както той дълбоко в себе си разбира нещата. Съвременният човек не чувства нещата така, както неговото сърце дълбоко в себе си му подсказва как трябва да чувства. Умът и сърцето на съвременния човек се движат по предписания, които му се диктуват отвън. Обаче каквито усилия и да се правят, златото никога не може да стане желязо. Колкото и да се мъчите да го окислите, златото не се окислява при условията, при които неблагородните метали се окисляват.

На какво може да се уподоби окисляването? – Окисляването е подобно на човешката алчност. Който желае да вземе нещо отвън, по насилствен начин, той се окислява. Разумният човек, който разбира Божиите закони, не се окислява. Обаче той разполага с магическа сила в себе си: каквото хване, облагородява го. В неговите ръце желязото се превръща на злато. Това подразбира следното: разумният човек може да превръща отрицателните състояния в положителни, нисшето във висше, неблагородното в благородно.

Мнозина се оплакват, че откак са дошли новите идеи в света, съвсем са се объркали. Защо са се объркали? – Защото торбите им се изпразвали. Другите пък, на които торбите се пълнят, се радват. Кое е за предпочитане: да имате пълна или празна торба? Въпросът се разрешава другояче. Иска ли човек да раздава от своя хляб на другите, за да не остане торбата му празна, той трябва да има на разположение още един хляб. Следователно всяка идея, която не може да роди друга, подобна на себе си, остава в торбата. Роди ли друга идея, тя може да излезе навън. Значи старите идеи излизат, а новите, младите, остават в торбата. Същото може да се каже и за водата. Тази вода, която изтича, е стара. Тази, която в момента извира, е нова. Старото излиза, новото остава. На този закон е основан животът на пчелите. Когато някой кошер се рои, старите пчели излизат, а новите, младите, остават в кошера. Между хората законът е точно обратен: старите остават на мястото си, а младите отиват в нова къща.

Съвременните хора не са доволни от живота, от обществения строй, вследствие на което искат да го изменят. Това е невъзможно. Защо? – Защото сегашният живот е резултат на редица опити, които Природата е правила в течение на хиляди години. Ако речете да измените този живот за един ден, това значи да предизвикате цяла катастрофа. Следователно както за създаването на живота са

употребени усилията и опитите на вековете, така и за изменението му са нужни векове и хилядолетия. Като не разбират този закон, религиозните хора искат изведнъж да станат светии. Това е невъзможно. Да стане човек изведнъж светия – това значи преждевременно да изсъхне и пожълтее. Сухият човек е тънък конец, а дебелият – дебело въже. С тънкия конец може да се шият дрехи, а дебелото въже може да влезе на работа в парахода. Обаче смените ли местата им, те са безпредметни: нито дебелото въже е удобно за шиене на дрехи, нито тънкият конец влиза в употребление при параходите. Нещастията на хората се дължат на неправилното употребление на тънките конци и на дебелите въжета. Светът ще се оправи, когато дебелото въже се употребява в парахода, а тънкият конец – за шиене на дрехи. Дръжте в ума си мисълта, че светът е оправен, но в разбирането на хората трябва да стане преврат. Външно, механически светът няма да се оправи, нито пък се нуждае от оправяне. Оправянето на света е вътрешен процес. Щом стане преврат в човешките умове, сам по себе си светът вече е оправен. Щом в умовете и в разбиранията на хората стане промяна, заедно с това се променя и външният свят.

И тъй, за да се измени светът, от всички хора се иска съзнателна вътрешна работа. Никакъв закон не може да измени света. Христос знаеше това и дойде в света да покаже на хората пътя, по който животът може да се оправи. Само Любовта е в състояние да оправи света и да примири всички противоречия в живота. Ако всички хора приложат Любовта в живота си, неуредените неща моментално ще се оправят. В общността си светът е добър, но в частност има неща, които не са добри. Същото може да се каже и за човека. По естество, по душа човек е добър и чист, вследствие на което злото не може да проникне в душата му. В частност обаче има нещо лошо във всеки

човек. Лошото, нечистото в човека представлява материал за горене. Този материал може да изгори само в огъня на Любовта. Като знаете това, стремете се да придобиете Любовта, да се пречистите. Любовта се придобива, но не се обсебва. Който изпълнява Волята Божия, той може да придобие Любовта.

Следователно да придобие човек Любовта, това значи да вземе първото място. Кое е първото място? Сиромашията например представлява първото място. Само сиромахът може да седне на първо място. Последното място представлява богатството в света. Значи богатият има право да седне на последното място. Като седи на последното място, той постепенно се домогва до Истината. Само при това обяснение сиромашията и богатството се осмислят. Сиромашията е добрата почва за Любовта, а богатството – добрата почва за Истината. Докато не осиромашее, човек никога не може да намери Любовта. Докато не забогатее, човек никога не може да намери Истината. Щом намери Любовта и Истината, човек ще намери знанието, а оттам и Божията Мъдрост. Без Любовта и Истината животът остава неразбран.

Сега, като се натъквате на противоречия, приложете новия метод за разрешаването им. Кой е новият метод? – Методът на Любовта и на Истината. Как ще приложите Любовта? – Когато дадете всичко, каквото имате в себе си, когато станете сиромах. Как ще приложите Истината? – Като слезете от положението на богат в положението на последен сиромах. Сиромахът да даде сиромашията си със съзнание, че тя е велико благо в живота, а богатият да раздаде богатството си без никакво съжаление, че губи някакво благо.

Това е новият метод за разрешаване на противоречията, това е правият път за отиване при Бога. Сиромашията и богатството представляват истинска разменна монета за отиване към Бога.

Сиромашията е разменна монета за придобиване на Любовта. Богатството е разменна монета за придобиване на Истината. Ще кажете на Господа : „Господи, давам Ти всичката си сиромашия.“ Щом пожертвате сиромашията си, в замяна на това ще получите Любовта. После ще принесете богатството си в жертва на Господа, заради което ще получите Истината. Колкото малко и да дадете на Господа, в замяна на това ще получите от Него много и ще бъдете щастливи. Ако не искате да Му дадете и малкото, което имате, вие нищо няма да получите.

Сега вземете раниците си и идете при Господа да Му дадете сиромашията и богатството си, в замяна на което ще получите Любовта и Истината.

Беседа, държана от Учителя на 31 юли, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ВЪЗМОЖНИ УСЛОВИЯ

Съвременните хора говорят за младост и старост, без да разбират дълбокия им смисъл. Човек трябва да бъде млад, т.е. всякога да се подмладява. Защо? – Защото само младият е готов да учи. Искате ли да накарате стария да учи, вие ще се намерите в чудо. Той може да ви даде различни съвети, но не можете да го заставите да учи. Искате ли съвет от младия, той ще ви причини ред пакости и неприятности, от които с години не можете да се освободите. Младият може само да учи, но не и съвети да дава.

За да бъде всякога млад, човек трябва да даде път на Божественото в себе си, т.е. на Любовта. Обаче за да се прояви Божественото в човека, нужни са съответни условия. Докато не му се дадат тия условия, то не може да се прояви. Хиляди години могат да минат, но Божественото ще чака онзи момент, когато човек му създаде благоприятни условия, за да се прояви. Прояви ли се веднъж, Божественото започва вече своята работа. Как познаваме, че Божественото работи в човека? – Човек започва постепенно да се повдига и придобива онова, към което се е стремял. Той придобива наука, любов, щастие. От ден на ден той става по-здрав и готов за работа. Не даде ли път на Божественото в себе си, човек е изложен на големи противоречия. Това се отнася не само за отделния човек, но и за обществата, за народите, както и за цялото човечество.

Като не разбират закона на щастието, хората преждевременно искат да бъдат щастливи, богати, силни, учени, красиви. Това е невъзможно. За да придобие щастие, човек трябва да е приложил Любовта в живота си. Без Любов никакво щастие не съществува. Хората искат да бъдат здрави, никога да не боледуват. И това е

невъзможно. Единственият, Който никога не боледува, това е Бог. Докато е бил в Бога, човек не е боледувал. Щом е излязъл от Него и се е обособил като отделна единица, болестите започнали да го следват. Болестите са човешко изобретение. Единственото нещо, което от хиляди години насам човекът е могъл да създаде, това са болестите. Големи усилия е употребил той, докато ги създаде. Следователно дойде ли ви някаква болест, не се оплаквайте, не търсете виновници вън от себе си, но почнете да се разговаряте с нея. Погалете я малко, поразгледайте я и кажете: „Добре дошла при мене. Какви усилия съм употребил, докато те създам. Моля те, като се нахраниш добре, иди някъде да се разходиш!“ Като ви посети някоя болест, не се плашете, но изучавайте характера ѝ. Има болести с груб характер. Дойде ли такава болест у човека, тя го заставя да вика, да се сърди, да удря и т.н. Има музикални болести. Такава болест заставя човека да пее. Той се обръща ту на едната, ту на другата си страна, и пее. Като заболее някой човек, той става мек, внимателен. Това показва, че болестта, която го е посетила, има мек характер. Той се обръща към близките си с мек глас: „Моля, ако обичате, услужете ми, дайте ми малко водица или супица.“

„Какво представлява болестта?“ – Неорганизирана материя. – „Какво представлява здравето?“ – Организирана материя. – „Какво е болестта?“ – Неорганизирана сила. – „Здравето?“ – Организирана сила. – „Що е болестта?“ – Неорганизирана мисъл. – „Здравето?“ – Организирана мисъл. – „Коя мисъл е организирана?“ – Която има основен тон. Вземете ли основния тон на дадена мисъл, тя става разбрана, ясна и приемлива. Мисъл, на която не можете да вземете основния тон, е неорганизирана. Такава мисъл всеки момент може да избухне и да причини експлозия, както парният котел. Запушите ли

парния котел, да не излиза парата навън, той непременно ще се пръсне.

Като не разбират своя вътрешен живот, мнозина казват, че ще се пръснат от мисъл. Не, човек може да се пръсне от желания, които наклаждат силен огън под неговия парен котел, но не от мисъл. Когато неестествените желания на човека се изявят във форма на мисли, те причиняват големи нещастия. Например желанието на човека да бъде богат е добро, но това желание може да му причини ред нещастия. Защо? – Защото всички хора искат да бъдат богати. Станете ли богат, без да искате вие се явявате като препятствие в техния живот. Всеки, който ви срещне на пътя си като препятствие, търси начин да се освободи от вас. Има смисъл да бъде човек богат, но когато богатството иде в живота му като резултат на разумна деятелност и правилен живот, а не като резултат на някаква амбиция в човека да бъде богат, да бъде знатен. Богатства, пари, злато в света има повече, отколкото хората предполагат. Който е заслужил богатство, той ще го придобие по честен път. Който не го е заслужил, и той може да го придобие по някакъв начин, но ще плати с живота си. И апашът забогатява, но може да изгуби и свободата си, и живота си. Какво богатство е това, което се изкупва с живот?

Съвременните народи се стремят към богатство, към придобиване на земи, но в края на краищата скъпо плащат. Те се разговарят помежду си с бомби, с куршуми, и вместо да получат нещо добро от този разговор, връщат се по домовете си куци, слепи, осакатени. Когато хората се бият помежду си, Невидимият свят наблюдава какво правят. Войните на хората са представления за тях. Когато умира някой, същества от Невидимия свят казват, че един от актьорите на земната сцена се е преоблякъл, т.е. свалил е една дреха, за да облече друга. Не правят ли същото и актьорите в

представленията? Виждате един актьор в първото действие с една дреха, а в второто – с друга. Като поседи известно време в Невидимия свят, отново го пращат да слезе на Земята. Той започва да търси нови майка и баща, които да го облекат в нова чиста дреха. Колкото повече човек слиза на Земята, толкова повече условията му се подобряват. Той намира все по-добри майки и бащи, братя и сестри, които му създават добри условия за растене и за развиване.

Съвременните хора трябва да изменят своята мисъл, да станат хора на новите идеи. Днес светът се нуждае от нови хора. Няма по-опасно нещо за човека от това, да мисли по един и същ начин за нещата и никога да не измени мисълта си. Този човек е лишен от движение на своята мисъл, вследствие на което е изложен на катастрофа. Работа се изисква от човека и в умствено, и в духовно, и във физическо отношение. Всеки човек трябва да знае поне два езика, за да може да влезе във връзка с другите народи, да се запознае с техния живот и култура.

Като ученици вие трябва да разглеждате всичко, което ви заобикаля, да го изучавате в неговия естествен вид. Например, като гледате местностите, които ви заобикалят, виждат ви се разхвърляни, без никакъв порядък. Причината за тази разхвърляност се дължи на факта, че вие ги гледате отблизо. За да имате истинска представа за тия места, вие трябва да ги гледате от Невидимия свят. Там Рила е микроскопическа в сравнение с тукашната, но е много красива. Там можете цяла да я обхванете с погледа си. На физическия свят всички неща са увеличени и разхвърляни. Тази е причината, поради която хората често изпадат в противоречия. Стане ли въпрос за Любовта, те си я представят като нещо грамадно, което обхваща само големите неща. Не, Любовта работи с най-малките величини. Ако проникнете в атома, и там ще видите Любовта. Като разберете Любовта, вие ще

разберете и Бога. Като познаете Бога, вие ще имате правилни отношения към Него и ще знаете какво да искате. Някой иска милиони, за да забогатее. Ако разбира смисъла на голямото и на малкото, човек би предпочел да има едно житно зърно, отколкото няколко милиона лева. Житното зърно, посадено в добра почва, след години може да изхрани целия свят. Милионите обаче могат лесно да изчезнат. Те не съдържат в себе си онези условия за живот, каквито житното зърно съдържа. Милионите представляват материалната страна на живота, а материалните, механическите работи не разрешават въпросите. За да се разрешат въпросите, нужно е нещо съществено. Съществените неща крият в себе си условия за растене и развитие. Механическите неща не растат и не се развиват, а органическите растат, развиват се и плод дават.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на нещата, с което да преустроят мозъка, дробовете, стомаха, както и мускулната си система. Докато не преустрои своите удове, човек не може да възприема правилно светлината, която иде от Слънцето. Дали вярвате в това, или не вярвате, то е друг въпрос. Как ще вярвате, че в една стая има хубава библиотека, инструменти и красиви мебели, ако не е осветена? Обаче като отворите ключа на лампата, вие ще проверите дали това, което ви казвам, е вярно. Да вярва човек в нещо, което не е опитал, това значи да живее в тъмнина. Да вярва в това, което е опитал, това значи да живее в светлина. Значи вяра без опит има отношение към тъмнината, вяра с опит има отношение към светлината, към знанието.

Сега, като разглеждате белите камъни на планината, ще знаете, че те ви учат на безкористие. Светът ще се оправи, когато хората станат напълно безкористни. Черните камъни говорят за голямото користолюбие на хората. Писанието казва, че човек трябва да се научи

да дава. Като се научи да дава, и на него ще дават. Ако взема само, и от него ще вземат. Даването и вземането са два велики процеса в живота. Досега хората са вземали повече, но отсега нататък трябва да се научат да дават. Как разбирате стиха от Евангелието, в който Христос казва, че човек трябва да раздаде всичко? – Да раздаде човек всичко, това може да се уподоби на водата, която дава от себе си само парата, излизаща от нагорещения котел, но не и самата вода в котела. Сегашните хора са щедри, но на скъсаното, на непотребното, на нечистото. Що се отнася до ценните неща в живота им, те едва сега започват да се учат на щедрост. Ако е въпрос за старото, за непотребното, за скъсаните ви дрехи, аз съм готов да ги купя, но след няколко години ще ви ги върна нови. Аз имам способност да превръщам обикновените камъни в скъпоценни. На същото основание аз мога да превръщам старите и скъсани дрехи на хората в здрави, нови и чисти, които струват много повече от първите. Като казвам, че аз имам тази способност, подразбирам Онзи, Който седи зад мене. В това отношение всеки човек представлява посланик на Бога, както всяка държава изпраща свой посланик в чуждите държави. Зад всеки посланик стои държавата, която го изпраща. Той върши това, което държавата му заповядва. Следователно, в готовността си да изпълнява Волята Божия, човек трябва да слуша какво Господ му казва и да изпълнява. Той трябва да се въоръжи с търпение и да чака момента, когато Божието благословение ще го посети.

Сега, като от ученици, от вас се иска права мисъл. Да мисли човек право, това значи да превръща лошото в добро, отрицателното в положително. Ако се намери между десет души, които говорят лоши неща, той трябва да ги превърне в добри и тогава да ги отправи към ушите си. Кои неща наричаме лоши и кои – добри? Лоши неща са тия, които са близо до нас, вследствие на което дразнят нашия слух.

Добри неща са тия, които са далече от нас. Слънцето например се намира на разстояние 92 милиона мили от нас, поради което ни изпраща своята приятна светлина и топлина. Ако по някакъв начин Слънцето дойде до нас на разстояние няколко пъти по-близо, отколкото е днес, органическият живот на Земята коренно би се изменил.

Следователно, рече ли човек да се приближи до някои тела повече, отколкото Природата го е поставила, той се натъква на страдания и противоречия. Ако турите една златна монета близо до очите си, вие нищо няма да виждате пред себе си. Макар и малка, тази монета закрива всичко пред вас. Турите ли я далече от очите си, светът ще се разкрие пред вас. В този смисъл ние наричаме зло всяко нещо, което човек е приближил до очите си. То закрива неговия простор и му пречи да мисли право. Иска ли да мисли свободно, човек трябва да отдалечи от себе си всички неща, които е турил много близо до очите си. Например да мисли и да се тревожи човек за утрешния ден – това значи да е турил мисълта за себе си близо до своя ум. Трябва ли човек да се безпокои за утрешния ден? Той е пътник на Земята, тръгнал е от някое пристанище и пътува за друго. Кой откъде е дошъл и къде отива, не се знае. Обаче капитанът на парахода, в който сте се качили, има грижа за всички свои пътници. Той е написал имената им, отде идат и накъде отиват, и когато стигнат на определеното пристанище, той ще ги предаде там, дето трябва, заедно с документите им. Всички пътници пътуват безплатно в парахода, въпреки това всеки се бори за своето място, иска да го обсеби, да го направи частна собственост. Достатъчно е, че за всеки има определена каюта и легло в парахода. Какво повече му е нужно? – „Ама искам това легло и тази каюта да бъдат собствени мои, никой друг да не влиза там.“ – Докато няма частна собственост, хората се

движат свободно от едно владение в друго. Обявят ли нещата за собствени, веднага поставят телени мрежи между тях и започват сами да се спъват. Частната собственост носи нещастие за човечеството.

Какво представлява страданието и нещастието за човека? Какво представлява радостта? – Страданието и радостта представляват пробен камък за човека. Чрез тях се изпитва любовта, устойчивостта на човека. В Америка, когато направят една машина, първо я изпитват как работи, колко е устойчива, и тогава я пущат в търговията за продаване. Ако пуснат някоя машина в работа, без да са я опитали, тя може да причини някаква пакост. Машините, с които работят, се опитват почти всяка година. Същият закон се отнася и до човека. Човек се изпитва чрез страданията и радостите. Когато намерят, че е готов за работа, пущат го в света. Не е ли изпитан, има опасност да причини ред пакости. Не само един път се изпитва човек, но почти всяка година. Страданията и радостите са реални величини, чрез които разумните същества работят. Чрез тях те изпитват, изучават човека, за да видят какво му липсва, за да има добър, правилен живот. Щом видят, че условията на живота на някой човек не благоприятстват за изправянето му, те веднага се притичват на помощ. Не е лесно да се изправи животът на човека, не е лесно той да придобие богатство, знание, сила, доброта. Човек не може да стане богат, учен, силен, добър, красив, ако не го обичат добрите хора, ангелите и Бог. Без обич, без любов човек не може да бъде щастлив. Ако има нещо, с което човек може да се похвали, това е Любовта. С плътта си човек не може да се похвали. Ако с плътта си може да се хвалите, тогава най-високите и най-едри хора първи трябва да се похвалят. Не, ръстът не определя добродетелите на човека. Водите ли се по ръста, непременно ще изпадате в грешки.

Трима американци се разхождали из лондонските улици и случайно прочели едно обявление, в което се съобщавало, че някой англичанин ще държи сказка за американците. Те се заинтересували от тази сказка и отишли да чуят какво ще говори сказчикът за американеца. Като излязъл на трибуната, сказчикът започнал да описва характерните черти на американците и между другото казал нещо за техния ръст. Той казал, че американците са ниски, дребни, нервни хора. В това време един от тримата американци, висок 1.95 м, излязъл пред публиката и казал: „Господа, аз съм американец." След него излязъл вторият, който бил два метра висок, и казал: „Господа, и аз съм американец." Най-после излязъл и третият, който бил над два метра висок. Всички присъстващи започнали да се смеят и сказчикът се принудил да напусне залата. Значи тримата американци опровергали сказката на англичанина. Често теориите на учените се опровергават само с явяването на двама-трима души пред публиката.

Следователно, за да не изпада в положението на този сказчик, човек трябва добре да познава свойствата на предмета, върху който говори. Например съвременните хора се произнасят лесно върху сиромашията и богатството, без да ги познават. Те казват, че сиромашията е нещастие за човека, а богатството – благо. Според мене неразбраното богатство е толкова голямо нещастие за човека, колкото и неразбраната сиромашия. Обаче разберат ли се, и сиромашията, и богатството представляват велики блага за човека. Който познава сиромашията и я обича, той открива в нея знание, сила, благородство. Тя е готова да го учи. Не я ли обича човек, тя се отказва да го учи. Външно сиромашията е облечена със скъсани дрехи, а лицето ѝ е грозно. Обаче тя е маскирана. Махне ли маската от лицето си и скъсаните си дрехи, тя се явява като млада красива мома, облечена в коприна. На главата и на ръцете ѝ светят диаманти. Това

показва, че зад сиромашията се крие голямо богатство. Тя разкрива богатството си на онзи, който я обича и познава.

Същото може да се каже и за злото. Зад злото се крие голямо богатство. Тъй щото човек може да се ползва от богатството на сиромашията и на злото само когато ги познава. Те са пробен камък, чрез който Провидението изпитва човека. Един персийски светия имал много последователи – млади и стари. Един ден той решил да ги постави на изпит, да види каква е вярата и любовта им към Аллаха. За тази цел той им казал: „Аллах е решил да ви заколи. Утре в 11 часа елате всички пред къщата ми, дето един след друг ще бъдете пренесени в жертва.“ На определения час всички били събрани пред къщата на светията, разговаряли помежду си какво означава тази жертва, защо е нужна, но никой не се решавал да влезе вътре. Двама млади, момък и мома, които се обичали и мислели да се женят, казали: „Хайде да се пожертваме двамата. Вместо да се женим, нека се предадем на Аллаха.“ След решението им да се пожертват и двамата влезли при светията, но треперели от страх. „Къде са другите? – запитал светията. – Само вие ли се решихте да се принесете в жертва на Аллаха?“ Те мълчали и чакали момента, когато светията ще ги заколи. Той взел един нож и вместо да посегне към тях, забил ножа в един овен, който лежал на земята пред краката им. Кръвта от овена потекла навън. Последователите на светията, които чакали отвън да видят какво ще стане с двамата млади, видели кръвта и веднага избягали. Младите, които останали при светията, получили неговото благословение. Той им казал: „Идете сега по домовете си и живейте. Вие сте достойни ученици на Аллаха. Той ще ви благослови.“

Сега желая ви да получите Божието благословение, да отидете в света като двамата последователи на светията, за да живеете и да работите в името на Любовта. Ако остане нещо, което сами не можете да свършите, Бог ще ви помогне. Всички ваши напреднали братя ще

ви помогнат в доброто, което искате да направите. Малкото добро, направено с любов, винаги се умножава. Идете в света да работите, да изучавате себе си, ближните си и Бога. Ще кажете, че ония, които са се предали в жертва, са били двама и са се обичали, а вие не сте в същото положение. Всеки човек може да намери един, когото да обича, с когото да се разбира и заедно да се пренесат в жертва. Да се пренесат в жертва – това значи да приемат с радост страданието. Приемат ли страданието с радост, те ще получат Божието благословение.

В любовта между хората, между растенията, между животните има нещо свещено. Разбере ли човек свещената проява на Любовта, той е разбрал смисъла на живота. Любовта зло не прави. В Любовта хората живеят. Любовта носи живот, а не смърт. Като се обичат двама души, те ще се съединят с други двама. Четиримата ще се съединят с други четирима и ще станат осем. Осемте ще се съединят с други осем и т.н. Така съединени, хората заживяват в Божията Любов, в която именно човешката душа расте и се разширява.

Цялото човечество върви към тази Любов. То се намира на границата между тъмния и светлия век, между старото и новото време. Земята се движи към пристанището на Любовта. Тя влиза в нова област, дето действат други сили. Влязат ли хората в тази област, всички спорове, недоразумения и борби престават. Сега е краят на века. Свърши ли се този век, хората ще вдигнат бели знамена, ще дойдат до границата на Царството Божие и ще кажат: „Да живее Любовта! Да живее Мъдростта! Да живее Истината!“ Всички хора ще си подадат ръка и ще заживеят в мир и любов, в братство и свобода.

Божията Любов носи великото благо на живота.

Беседа, държана от Учителя на 31 юли, 10:00 ч. с., Рила – Седемте езера

КОЙТО ИМА УШИ, НЕКА СЛУША

Лука 8:8

В живота има съществени и несъществени неща. Несъществените неща са сянка на съществените. Всички разочарования идат все от несъществените неща, все от сенките на нещата. Понякога сянката е толкова реална, че хората я приемат за съществено нещо, но в края на краищата се разочароват. Понякога на небето се явяват две слънца: едното е истинското Слънце, а другото – негово отражение. Като се вгледате внимателно в тия слънца, веднага намирате разлика между тях.

Казвате: „Съществено нещо ли е науката?“ – Сама по себе си науката е резултат, а процесът на ученето е същественото. Човек трябва да знае как да учи. Не знае ли как да учи, той дохожда до пресищане. Значи както в храненето има пресищане, така и в ученето. Като яде много неща, човек се пресища и мисли, че с дни няма да търси никаква храна. Обаче като минат десетина часа, той отново огладнява и започва да мисли за ядене. Като огладнее отново, човек дохожда до своето нормално състояние. Дойде ли човек до положение да не приема никаква храна в стомаха си, той получава диплом за завършен курс на училището. Той взема диплома си в ръка и заминава за другия свят, в друго училище. Когато някой се оплаква, че животът му е дотегнал, това показва, че той не иска повече да се храни, т.е. не иска да се учи. Като замине за другия свят, човек отива в друго училище, по-горно или по-долно от това, което е следвал на Земята. Всяка душа, която напуща Земята, отива някъде, но къде – никой не знае. Тя не пише на никого писма, затова никой

не знае на коя улица живее, в коя къща, и кой е номерът на къщата ѝ. При този неточен адрес можете ли да намерите някоя душа?

Един неграмотен турчин отишъл при ходжата да му напише едно писмо. Турчинът диктувал, а ходжата писал. Като свършил писмото, ходжата запитал: „Какъв е адресът на писмото?“ – „Ето адресът: град Призрен. В този град има една улица, на улицата – къща, на къщата – врата, на вратата – халка. Ще хванеш халката, ще почукаш на вратата. От къщата ще излезе един човек с бяла брада. Този човек е баща ми. На него ще се предаде писмото.“ Точен ли е този адрес? – В Призрен има много улици, а не само една. И на всяка улица има много къщи.

Следователно всяко знание трябва да бъде точно определено. Знаеш ли нещо, знанието ти трябва да бъде определено. Ако рисувате портрета на някой човек, чертите на лицето му трябва да отговарят на действителността. Ако носът на този човек е дълъг четири сантиметра, а вие го нарисувате шест сантиметра, той не отговаря на истинския образ. Нарисувате ли носа, устата, веждите на този човек по-дълги, отколкото са в действителност, вие давате представа за друг човек, а не за този, когото сте рисували. Като рисувате образа на някой човек, вие трябва да предадете дължината на линиите му в абсолютна точност, нито с милиметър по-дълги или по-къси. Всички хора страдат от лъжливи образи. Те си въобразяват това, което не става. Някой си въобразява, че ще стане висок, снажен, ще обръща внимание на хората. Каква височина най-много може да достигне? – Най-много 2-2,5 м. Колкото и висок да стане човек, това има значение само на физическия свят. Важно е човек да расте в умствено и в духовно отношение. Да се развива човек добре в умствено и в духовно отношение, това значи да възпитава своите удове, за да се ползва от тях правилно.

Който има уши да слуша, нека слуша. Значи човек има уши, за да слуша и възприема звуковете правилно. Той има очи, за да гледа и възприема красивите образи и да се ползва от тях. Той има уста, за да приема чиста храна чрез нея и да предава Великото Слово на Бога. За да изпълнят своята задача, както трябва, ушите, очите, устата на човека трябва да бъдат възпитани. Когато слуша, човек трябва да знае как да постави ушите си. Не ги ли постави, както трябва, той започва да се дразни. Дразни ли се от светлината, човек не е поставил очите си, както трябва. Дразните ли хората с вашето говорене, вие не сте отправили думите си към тях, както трябва. Следователно разумен човек е онзи, който може правилно да слуша, да гледа, да говори и т.н.

Днес всички хора говорят за Любовта, без да си дават отчет как обичат, как проявяват чувствата си. Коя е първата проява на Любовта? – Като обичаш някого или като те обича някой, ти се радваш. Щом видиш човека, когото обичаш, ти веднага се зарадваш. Радостта е първата проява на Любовта. Когато видят круши на дървото, децата започват да се радват и от очите им излиза светлина. Когато в дома ви дойде един обикновен гост, вие запалвате една свещ. Дойде ли в дома ви онзи, когото обичате, вие палите две, три и повече свещи. Тъй щото обича ли ви някой, той се радва. Обичате ли някого, вие се радвате. Вън от радостта всичко друго е второстепенно нещо, на последен план.

Какво ще кажете за похвалата? Може ли тя да се счита за проява на Любовта? – Не, да хвалиш човека, това не значи да го обичаш. Има смисъл да похвалите никого, но ако е необходимо. Например вие можете да хвалите един художник за картината, която е нарисувал. Вие можете да хвалите скулптора за статуята, която е изваял. Ученият се хвали за придобивките му в науката, поетът – за поезията му,

проповедникът – за силната и красива проповед. Няма ли човек нещо, за което заслужава да бъде хвален, трябва или да мълчите, или да го критикувате. Какво придобива човек от похвалата? – Като хвалят някого, той се радва, изпитва някаква приятност. Приятността, която човек изпитва при похвалата, е подобна на онази, която жадният усеща, когато задоволи жаждата си. Прекалената похвала не е на място. Тя крие в себе си нещо користолюбиво.

Следователно всичко, с което човек прекалява, не допринася никаква полза. Някои обичат да говорят много – те прекаляват в говоренето. Други говорят малко – те прекаляват в мълчанието. И едните, и другите дотягат и не допринасят никаква полза нито на себе си, нито на окръжаващите. Какъв смисъл има да говориш на човека с часове, че го обичаш? После той ще ти отговори, че те обича. Какво се придобива от тези обяснения? – Нищо не се придобива. Така постъпват и децата. Като видят една ябълка, натегнала от плодове, едно след друго те се изреждат пред нея, откъсват си по една ябълка и заминават. Като откъснат и последната ябълка от дървото, те не се явяват вече. Защо? – Няма какво да вземат от нея. Докато ябълката имаше плодове, те я обикаляха, казваха ѝ, че я обичат. Значи когато хората казват, че ви обичат, дървото ви е пълно с плодове. Престанат ли да ви говорят за любов, плодовете на вашето дърво са обрани. Не се сърдете на хората, когато говорят лоши неща за вас, нито пък се поддавайте на техните похвали, но проверявайте нещата, за да видите доколко думите им са истинни. Трябва ли художникът да се сърди, ако някой му каже, че устата или веждите на портрета, който рисува, са по-големи и не отговарят на действителността? – Няма защо да се сърди. Той трябва да измери точно дължината на веждите и устата на човека, когото рисува, и да види отговаря ли на образа, който е сложен на платното.

Като ученици вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да се усъвършенствате. Дали рисувате, пеете или свирите, вие трябва да задоволите първо себе си, а после другите. Ако певецът очаква от публиката одобрение, той не е пял добре. Най-добрият слушател и ценител на изкуството, което даден човек проявява, е той самият. Щом той е доволен от своето пеене, свирене или рисуване, и публиката ще бъде доволна. Най-добрият учител за човека е той самият. Вътрешният учител на човека всеки момент му нашепва дали е постъпил добре, дали е разрешил задачата си правилно.

Който има уши да слуша, нека слуша. В този стих Христос не говори за външните уши на човека, но за неговото разбиране. Истинско разбиране е това, което укрепява човека и го води към подмладяване. Каква наука, какво разбиране е това, при което човек се обезсърчава, отслабва и остарява? Много окултни ученици, които изучават духовните и окултни науки, вместо да се подмладяват, все повече остаряват. Защо? – Защото не могат да се откажат от своите стари разбирания. Като дойдат до нещо красиво, възвишено, те казват: „Това е детинска работа, това е заблуждение." По този начин те преждевременно остаряват. Смисълът на живота не е в остаряването, а в подмладяването. Затова и в Писанието е казано: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие." За да влезе в Царството Божие, човек трябва да стане като детето. Такъв е законът на Духовния свят. Според този закон никой художник не може да рисува живи светли образи, докато не се подготви за тях. Започне ли да рисува един от тях, образът моментално се изгубва. По това може да се познае дали даден художник е велик. Някой човек приема една светла мисъл в ума си, но скоро след това я изгубва. Той сам се чуди какво е станало с него, че тъй лесно я е забравил. Всяка мисъл, за реализирането на която човек

не е готов, лесно се заличава от паметта му. Той не може да изнесе тази мисъл навън, защото лесно я забравя.

Следователно човек трябва да се занимава само с такива неща, които изпъкват ясно в съзнанието му. Един човек може да изпъкне ясно в съзнанието ви, когато го обичате. Вие разбирате човека тогава, когато имате знание и можете да хвърлите светлина върху него. Вие можете да разбирате едно същество, когато го оставите свободно да се проявява. А при какви условия можете да създадете приятелски отношения с един човек? – За да си създадеш приятелски отношения с един човек, първо ти трябва да го обичаш. Второ, ти трябва да мислиш за него добре. Дръж всякога в ума си мисълта, че той е умен човек. И най-после, ти трябва да му дадеш свобода, никога да не го ограничаваш. Не можеш ли да приложиш тия правила към даден човек, ти не можеш да създадеш приятелски отношения с него, нито той може да ти бъде приятел.

Същият закон се отнася и към Бога. Човек не може да си създаде връзка с Бога, докато не Го обича, докато не мисли, че е всемъдър и желае свободата на всички същества. При каквито условия и да изпадне, човек трябва да знае, че Бог освобождава хората от всичките им противоречия, мъчнотии, страдания. Той воюва за свободата на човека. Желанието на човека да бъде свободен е Божествено. Затова именно, като изгуби свободата си, човек става недоволен. Придобие ли я отново, той става вътрешно доволен. Не само хората, но и животните се стремят към свободата и я ценят. Едно магаре било впрегнато в една каменовъглена рудница някъде в Америка, за да пренася въглища от една галерия в друга. Там то работило цели четири години, лишено от свобода, без да види ясен слънчев ден. Един ден решили да пуснат магарето на свобода за няколко часа. Като се видяло свободно, без никакъв товар, магарето започнало да гледа

към Слънцето, да се търкаля на земята с очи, отправени нагоре, и с рев, който изразявал голяма радост, че може леко, спокойно да диша чистия въздух. Така магарето е приело нещо ново.

Когато придобият свободата си, и човекът, и животното приемат нещо ново. Ще кажете, че магарето е животно, че не разбира нещата като човека. Това не е право мислене. Магарето е животно, но има нещо разумно в него. Формата на животното може да се уподоби на простата работническа дреха на човека. Животното е работник, облечен с всекидневната си дреха. Когато видите аероплан на небето, можете ли да кажете, че аеропланът е птица? Аеропланът е машина, която авиаторът движи. Авиаторът е разумното, което движи машината. Човекът е разумното същество в аероплана. Следователно конят, волът, магарето са аероплани, машини, с които се движи едно разумно същество. Сама по себе си машината не е разумна, но е разумно направена. Много има да се работи върху животното, за да дойде в положението на човека. Като реве, магарето иска да каже, че не е дошло още до своята съвършена форма. То сега се учи да пее. Магарето реве всеки час. По неговия рев вие можете приблизително да определяте разстоянието от един час до друг. Макар и животно, магарето има добри черти, които заслужават подражаване. Например магарето всякога пие чиста вода. Искате ли да знаете къде има чиста вода, следвайте магарето. Пийте от водата, от която то пие. В това отношение то е специалист. Освен това магарето никога не се обезсърчава. Каквото и да е положението му, то всякога върви напред и води камилите и овцете. Магарето носи товара на господаря си, но пак върви напред като генерал.

Тъй щото който иска да води хората, да бъде техен водител, той трябва да върви напред, но и товарът им да носи. Не иска ли да носи товара на хората, той трябва да остане назад, на опашката.

Първоначално животните, главно млекопитаещите, се отличавали с голямо спокойствие. Животът им се заключавал в ядене и спане. Те били будни само докато се нахранят. Щом се нахранвали, те заспивали. За да не останат в това лениво състояние, мухите им дошли на помощ. Те постоянно ги хапели, за да ги изкарват от голямата леност и пасивност в живота. Заспи ли някое животно, мухите го хапели силно, за да проверят будно ли е и колко дълбоко спи. Като дойде някоя муха при него, то започва да върти опашката си, да удря, за да не го безпокои тя. Позволи ли си мухата да настоява повече, животното скача от мястото си и бяга. За него хапливите мухи не са нищо друго, освен лоши мисли, които минават покрай човека и го безпокоят. Как трябва да се пази човек от тях? – С мисълта си. Какво прави той? – Вместо да се пази от лошите мисли, той отива да разправя на близките си, че някакви лоши мисли са го нападнали. Лошите мисли са като учените хора, които ходят от едно място на друго да правят научни изследвания.

Отличително качество на лошите мисли е користолюбието. Всяка лоша мисъл е користолюбива, вследствие на което внася в човека страх, неприятност. Когато човек намисли да заколи една кокошка, тази мисъл е лоша за кокошката, но на човека му е приятно, че ще опита нейното месце. Какво трябва да прави кокошката, като разбере, че ще я колят? Трябва ли да чака спокойно ножа? – Щом има крила, кокошката трябва да хвръкне и да избегне опасността, която ѝ се готви. Хвърченето е подобно на мисленето. Следователно, когато някоя лоша мисъл нападне човека, той трябва да мисли. Когато някоя скръб го налети, той също трябва да мисли. Някои хора плачат във време на скръб. Има скърби, които се махат с плач, но има скърби, които с плач не се уреждат. Там трябва мисъл, работа. Ако в крака на някой човек влезе трън, плачът ще му помогне ли? – Колкото и да

плаче, болката и страданието си остават. Тук само щипците помагат. Ще вземеш щипците, ще изтеглиш тръна, ще дезинфектираш мястото, ще го намажеш с дървено масло и болката ще престане.

И тъй, като знаете характера на лошите мисли, пазете се от тях. Как ще се пазите? – Като работите върху себе си, за да станете неуязвими за тях, както златото е неуязвимо за кислорода. Благодарение на свойството на златото да не се окислява всички го търсят. Златото се цени повече от желязото и от останалите неблагородни метали. Като срещнете човек, който мисли и чувства правилно, който знае как да яде и пие, вие го наричате благороден, уподобявате го на златото. Срещнете ли човек, който няма тия качества, уподобявате го на желязото, което лесно се окислява, лесно ръждясва. Когато иска да познае дали даден човек е злато, или желязо, Невидимият свят го поставя на ред изпитания, за да види какви свойства има. Ако се окисли и изгуби металния си блясък, той е желязо. Не се ли окисли, той е злато. Хората обичат лесния път, вследствие на което очакват всичко от Бога. Те искат да им се дадат дарби, с които да подобрят положението си. Те не подозират, че във всеки човек се крият дарби и способности, които чакат условия да се развият. Мъчнотиите и трудностите са условия за развиване на човешките дарби. Например един човек отива в гората и среща на пътя си една река, широка около метър и половина. Той дойде до реката и веднага отстъпва, връща се назад. Защо? – Не се решава да прескочи. Обаче ако същият човек е преследван от разбойници, като дойде до някоя река, и по-широка да е от първата, той я прескача и бяга напред. Значи мъчнотиите в живота заставят човека да реши задачата си по-лесно, отколкото при спокойни, добри условия.

Един български свещеник, на възраст около 85 години, разправяше една своя опитност. Като стигнал до тази възраст, той се

почувствал вече доста стар, немощен. На всеки две-три стъпки трябвало да почива и все си казвал: „Остаря вече, дядо попе!“ Какво се случило по-нататък? Когато русите бомбардирали Варна, една бомба паднала до църквата и разтърсила околните къщи. Както седял у дома си, свещеникът също се разтърсил и моментално решил да бяга. Огледал се набързо в стаята, сграбчил нещо и хукнал да бяга. Като видял, че е вън от града, успокоил се и седнал да си почине. Каква била изненадата му, когато разбрал, че се намира на два километра разстояние вън от града. Не само това, но в ръката си държал една тиква. Значи страхът, който преживял, събудил в него скрити сили, които му дали възможност не само да върви на далечен път, но да тича и да носи тиква в ръката си. Той сам се чудел защо му е трябвала тази тиква. Значи мъчнотиите, страданията имат за цел да поставят човека в прогресивно състояние, да събудят в него всички скрити сили за живот, за работа.

Съществено в живота на човека е да пази Любовта, която има в сърцето си. Чрез Любовта човек може да запази ония нормални състояния, с които Природата го е надарила. Например една от нормалните прояви в Природата е вечното обновяване, т.е. вечното подмладяване. Дето Любовта цари, там има вечен, постоянен прилив на енергия. Само Любовта е в състояние да подмлади човека. Тя внася в него живот, енергия. Щом Любовта напусне човека, и животът му се прекратява. И тъй, дайте широк път на Любовта в себе си. Не затваряйте прозорците на вашия ум за Божествената светлина. Обичайте светлината, понеже тя се влияе от Любовта. Обичайте светлината, за да ви бъде приятна и да се ползвате от нея разумно. Който обича знанието, той може да го използва. Човек може да придобие нещо от науката само ако я обича. Като ученици пазете светлината на ума си, пазете любовта в сърцето си, пазете и

свободата, която ви е дадена. Помнете, че Божественото се проявява и при най-лошите и тежки условия на живота. Когато човек има вяра и упование в Божественото, той може и мечка да срещне на пътя си, без тя да го закачи. Това показва, че Божественото се проявява и в мечката. Щом вярва в Божественото, човек може да го види навсякъде.

Един каракачанин често ходел из Стара планина да събира дърва и да ги носи в близките села за продаване. Пътят, по който влизал в гората, бил една тясна пътека, през която само един човек можел да минава. Един ден, като отивал в гората, тръгнал по същата пътека, но останал малко изненадан, като видял, че срещу него върви една мечка. Той запазил присъствие на духа си и спрял за малко, за да помисли какво да прави. В същото време и мечката спряла. След това тя се изправила на задните си крака, а с предните се закрепила за камъните. По този начин тя дала възможност на селянина да мине през пътеката. Той минал спокойно край мечката, след което и тя продължила пътя си. Като се разминали, селянинът се обърнал към мечката, за да види какво ще прави. И мечката от своя страна се спряла да го гледа.

Следователно ще знаете, че всяка мъчнотия, която се изпречва на пътя ви, не е нищо друго, освен мечка, с която лесно можете да се справите. Това показва, че и в мъчнотията има разумност. С други думи казано: зад всяка мъчнотия се крие известна разумност. Така трябва да гледате на мъчнотиите, за да можете лесно да се справяте с тях. Не гледате ли така на мъчнотиите, вие ще се страхувате, ще се обезсърчавате и нищо няма да придобиете. Едно малко момче често ходело да носи храна на баща си, който работел на нивата. За да отиде до нивата, детето минавало през една гора. Един ден, като се връщало у дома си, то пак минало през същата гора, но срещу него се задала една мечка. Пътеката, през която трябвало да мине момчето,

била много тясна. Като видяло мечката пред себе си, то нямало накъде да бяга и се спряло – не знаело какво да прави. В този момент мечката дигнала на ръце детето, завъртяла се и го оставила от другата страна на пътеката – свободно да продължи пътя си. Без никакъв страх детето продължило пътя си. И тъй, срещнете ли някаква мъчнотия на пътя си, приемете я спокойно, с пълна вяра в Божествения Промисъл. Мъчнотията ще ви дигне на ръце, ще се извърти и ще ви остави на пътя свободно да се движите. Помнете, че при всяка мъчнотия, която срещате в живота си, ще имате помощта на всички, които ви обичат. Никой човек не е сам. Обаче губи ли вярата си, той се чувства сам, от всички изоставен. Всъщност не е така, но като изгуби вярата си, човек изпуска от ръката си въжето, за което се държи. Хване ли се отново за това въже, той се насърчава и тръгва напред.

Мнозина казват, че са остарели, че краката им не държат вече. Те са остарели, без да са поумнели. Според мене само онзи има право да остарява, който е поумнял. Който не е поумнял, той няма право да остарява. Остарее ли, без да поумнее, човек е изложен на голям бой. Срещнете ли човек, който се оплаква, че го бият, ще знаете, че той е остарял, без да поумнее. Той казва: „Едно време бях млад, силен, никой не можеше да ме пипне, но като остарях, всички се подиграват с мене. Станах посмешище на младите.“ – Бият те, защото преждевременно си остарял. Ако беше умен, каквото страдание и да ти дойде, щеше да се радваш.

Който разбира страданията и радостите, той разбира смисъла на живота.

Какво нещо е животът? – Най-великото изкуство на Земята. Да може човек правилно да живее – това значи да владее най-великото изкуство в света. Всичко в живота е създадено за човека. Пред него стои Вечността. Той трябва да учи, да дойде до познаване на Бога, на

цялата Вселена. В Писанието е казано: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за човека.“ Когато Любовта дойде в човека, тя ще отвори очите му – да вижда всичко, което е приготвено за него. Без любов човек е сляп. Слепият, като срещне своя ближен, не намира никакво съдържание в него. Обаче като прогледа, той вижда красиви неща в човека. Не е достатъчно само човек да има очи, но той трябва да знае да гледа. И в най-грозния човек художникът намира нещо, за което си заслужава да го рисува. И като го нарисува, той става знаменит. В грозното художникът намира красиви черти, поради което грозотата се отваря за него и го прави велик. Когато рисува нещо красиво, красотата също се отваря за него и му казва: „Понеже ти вярваш, че можеш да ме нарисуваш, и аз ще те направя велик.“ Следователно който има окото на художника – да вижда великото и в грозотата, и в красотата – той ще стане велик. Грозотата и красотата еднакво прославят човека.

В заключение на това, казвам: който разбира смисъла на големите скърби и на големите радости, той велик ще стане. Който разбира смисъла на грозотата и на красотата, той велика душа ще стане. Който разбира смисъла на ограниченията и противоречията в живота, той свободен ще стане.

Преди години полицията в Лондон успяла да залови един от големите апаши, когото дълго време търсела. Вързали ръцете и краката му с дебело здраво въже и така го затворили в участъка, докато излезе присъдата му. Стражарят, който надзиравал апашите и престъпниците, влязъл в стаята на този апаш със запалена свещ в ръка, за да му остави хляб и вода. В бързината си обаче той забравил свещта. Като се видял сам, апашът започнал да мисли как да се освободи. Изведнъж му дошла мисълта да дигне краката си на свещта и да прегори въжето, с което били завързани. Както намислил, така и

направил. После поставил и ръцете си до пламъка на свещта. Щом освободил ръцете и краката си от въжетата, той започнал да мисли как да избяга. На земята вместо легло имало един здрав чаршаф. Разкъсал чаршафа на тесни парчета, които завързал едно за друго, и направил едно въже, с което се спуснал от прозореца. Ще кажете: „Имал ли е право този апаш да постъпва така?“ – Аз вземам този пример като символ, от който можете да извадите следното заключение: когато дяволът върже ръцете и краката ви и ви затвори, но по невнимание забрави свещта си, бъдете умни да използвате запалената свещ, за да прегорите превръзките си и да излезете вън, на свобода. Свободата на човека стои над всичко.

Казано е: „Истината ще ви направи свободни.“ Когато Истината дойде в човека, той се освобождава. Естествен е стремежът на човека към свобода. Тъй щото, отнемат ли свободата му, той има абсолютно право да воюва за нея, за да я придобие. Ако си ограничен, имаш право да се освободиш. Ако срещнеш някой ограничен човек, помогни му да се освободи. Видиш ли, че някой е вързан за дърво, отрежи въжето и му кажи да пази свободата си. Каже ли някой, че животът няма смисъл, насърчи го, докажи му по някакъв начин, че има смисъл да се живее. Оплаква ли ти се някой, че е неспособен, че не е даровит, намери най-малката дарба в него и му я посочи, за да се насърчи. Накарай го да рисува. Започне ли да рисува, той ще се окуражи. „Ама не съм учил.“ – „Вземи четка и почни.“ Когато мисълта на човека се насочи в прав път, все ще се роди някаква идея в него. Колкото малка и да е тази идея, той трябва да ѝ даде ход. Тя ще роди нещо добро от себе си.

Който има уши да слуша, нека слуша. Който се вслушва в Божественото в себе си, той може велик да стане. Той може да стане учен, поет, философ, оратор, художник и т.н. Работете върху себе си,

за да развивате своята интуиция. Правете опити да познавате времето интуитивно. Спирайте се върху своето вътрешно разположение и наблюдавайте има ли някаква връзка между него и времето отвън. По този начин ще придобиете изкуството да гадаете дали времето ще бъде добро, или лошо. Когато преживявате голяма скръб, знайте, че животът ви е на оправяне. Когато преживявате голяма радост, животът ви е изложен на голяма опасност. Значи след всяка радост иде скръб и след всяка скръб иде радост. Радостта представлява години на изобилие, на плодородие в човека, а скръбта – гладни, мършави години. Разумният събира от плодородните години, за да издържи, когато дойдат гладни времена. Като знаете това, приемайте с радост скърбите в живота си, защото след тях иде някакво велико благо.

Като ученици на Велика Школа, благодарете и за радостите, и за скърбите. Благодарете за всички предмети, които ви се преподават в Школата. От тях вие изучавате земята, камъните, растенията, животните. За разумния ученик цветята представляват методи за примиряване на човека с мъчнотиите, несгодите и противоречията в живота му. Синьото цвете казва на човека, че вяра му е нужна; жълтото цвете му казва, че трябва да мисли; червеното цвете му казва, че трябва да има любов в сърцето си, да обича хората. Всички цветя говорят с хората, казват им какво трябва да развиват в себе си. Всички цветя, от най-малкото до най-голямото, имат своето велико предназначение. Всичко, което Бог е създал, има велико предназначение. Цялата Природа представлява сбор от същества, които са живели в съгласие с Божиите закони. Днес те се проявяват в различни форми и раздават от изобилието, в което живеят, на всички нуждаещи се. Кой каквото няма, да го търси в Природата. Вслушвайте се в гласа, в езика на цветята, на тревите, на дърветата, на птиците и на животните. Вслушвайте се най-после и във вътрешния

глас на Духа, който ви ръководи към красивото и великото, към всичко онова, което Бог е създал.

Който има уши да слуша, нека слуша. Блажени сте, че имате уши да слушате за всичко онова, което Великият е създал. Блажени сте, че имате възможност да се ползвате от благата, които днес ви се дават, както и от тия, които в бъдеще ще ви се дадат.

Беседа, държана от Учителя на 3 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ТРУДНИ ЗАДАЧИ

Лука 20:20-42

Всички съвременни хора, духовни или светски, се намират пред въпроси, трудни за решаване. И на Христа са задавали трудни въпроси. Например някои са Го питали: „Право ли е да даваме дан кесарю, или не?“ Някои от садукеите, които отричали възкресението, Го запитали: „Учителю, Мойсей написа нам: Ако умре безчаден на някого брат му, който има жена, да вземе брат му жената на брата си. А имаше седмина братя: и първият взе жена и умря безчаден. И взе вторият жената, но умря и той безчаден. И третият я взе; също така и седмината, и не оставиха чада и умряха. А подир всичките умря и жената. И тъй, във възкресението на кого от тях ще бъде тя жена?“ На този въпрос може да се отговори по следния начин: седем гъсеници били на едно дърво. Като се превърнали на пеперуди, на коя от тях принадлежи дървото? Докато са гъсеници, те се нуждаят от листата на дървото, но щом се превърнат в пеперуди, те не се нуждаят вече от листа – друга храна е нужна за тях. Като пеперуди те няма да лазят по дървото и да ядат листа, но ще хвъркат по широкия свят. Тъй щото ще знаете, че мъчните въпроси за гъсениците не са мъчни за пеперудите. При сегашния живот на хората кой мъж или коя жена биха желали във възкресението да имат същата жена или същия мъж? С други думи казано: кой би желал във възкресението да облече същите дрехи, които цял живот са го стягали?

Съвременните хора трябва да си зададат следните въпроси: Живеят ли, както трябва? Учени ли са, както ги разбират? Имат ли свобода, каквато търсят? Освен тези въпроси има още редица

материални въпроси, на които не само трябва да се отговори, но трябва и да се разрешат. Материалните въпроси, които имат временен характер, създават най-големи безпокойствия и противоречия на човека. Освен от материални въпроси, човек се интересува още от духовни и от Божествени. Значи има въпроси, които са от значение за отношенията на човека към самия себе си, към ближните му, към Природата и към Бога. За човека е важно отношението му към светлината, към въздуха, към водата и към храната. С очите си той приема светлината, с ушите си – трептенията на звука, с устата си – водата, въздуха и храната. Той приема въздуха главно чрез носа си. С носа си човек приема и миризмите, били те приятни или неприятни. Обаче не е достатъчно човек само да гледа, да чува, да мирише, да се храни, да пие вода и да диша, но той трябва да знае как да извършва тия процеси и какво да възприема.

Сегашните хора гледат, чуват, миришат, дишат, хранят се, но са изгубили способността си да извършват тия процеси правилно. Вместо да гледат красиви образи, те често се натъкват на грозни, неприятни образи и картини, вследствие на което изгубват навика си да гледат и възприемат само красивото в света. Като срещнат някой здрав, жизнерадостен човек, те се радват. Не се минава много време, те срещат някой болен, измъчен човек, и се наскърбяват. Здравият произвежда приятно впечатление на човека, а болният – неприятно. Святият, чистият човек произвежда приятно впечатление, а грешникът, нечистият – неприятно. Ако седите зимно време около огъня, вие сте доволни, усещате една приятност. Ако лятно време, при голяма горещина, се приближите при същия огън, вие изпитвате неприятно чувство и бягате далече от него.

Като говорим за здрав и болен човек, за умен и глупав, за добър и лош, явява се въпрос по какво се различава здравият от болния,

умният от глупавия, добрият от лошия. Здрав човек е този, който работи, без да се уморява. Умен човек е този, който мисли право. Добър човек е този, който чувства нещата. Когото срещне, той влиза в положението му, за всичко му съчувства. Като чувства и своите, и чуждите болки и страдания, човек се облагородява и избягва да причинява страдания както на себе си, така и на своите ближни. Достатъчно е един път човек да мине бос през нива, обрасла с цигански тръни, за да не помисли втори път за същото място. Като е минал през чувства, които причиняват болки, подобни на циганските тръни, човек се стреми по какъвто и да е начин да се освободи от тях. Ако мъжът минава през нива, обрасла с цигански тръни, и набоде краката си, трябва ли да се оплаква на жена си, на приятелите си, че е пострадал от тръните? Какво ще му кажат те? – Всички ще започнат да го учат какво да прави. Всички ще се чудят как е допуснал да се нарани толкова много. Те ще кажат: „Как е възможно възрастен човек да не предвиди какво го очаква?“ За него е важно в дадения момент да извади тръните от краката си, да намаже болното си място с дървено масло и втори път да не отива бос в такава нива. Ще дойде някой да го убеждава, че циганските тръни помагали против ревматизъм. Наистина, те съдържат известна лечебна сила, но достатъчни са само два-три тръна. Влязат ли стотина тръна в краката на човека, това е извънредно много. Ако две пчели ужилят човека, те ще му помогнат против ревматизма, но ако сто пчели го ужилят, те могат да го умъртвят.

Сега, като влизате в новите условия на живота, вие трябва да мислите по нов начин. Днес сиромахът мисли по един начин, а богатият – по друг. Мислите ли право, и като сиромах, и като богат вие трябва да мислите по един начин. Когато осиромашее, човек започва да обикаля пазарите на стари, на евтини дрехи. Като

забогатее, той обикаля най-модерните и богати магазини. Той иска да си купи хубава модерна дреха, а колко струва, това не го интересува. Като се разочароват от някоя религия, хората тръгват от едно религиозно общество в друго – да изучават тяхното верую, дано полесно, т.е. по-евтино да го купят. Те казват: „Трябва да се върнем към старото." Питам: трябва ли възрастният човек да си спомня със съжаление за своето детство, когато са го возили в количка, и да иска да се върне към него? – Не, веднъж минал през една фаза на живота, човек трябва да върви напред. Някои религиозни хора се придържат строго към Писанието. Те казват, че само това е вярно, което е писано в Евангелието. Те са прави, но едно трябва да имат предвид: човек може да се ползва от Словото дотолкова, доколкото Духът го осветява. Всеки ден Духът изяснява Словото и внася в него нови елементи.

Сега да се върнем към въпроса, който зададоха на Христа: „Трябва ли да се дава данък на кесаря?" Този въпрос може да се представи в друга форма: трябва ли синът да дава данък на баща си? Трябва ли дъщерята да дава данък на майка си? Следователно, преди да отговори на зададения въпрос, Христос зададе друг, приблизително в следната форма: „От кого вземат царете данък – от синовете си или от чуждите?" – От чуждите, разбира се. Но за да не се съблазнят, Христос каза на Петър да хвърли мрежата си във водата, дето ще улови една риба, която в устата си има една златна монета. Като извади монетата, нека я даде като данък за себе си и за Него. Питам: какъв данък трябва да платите за уроците, за проповедите, които някой ви държи? По колко плащате на някой учител по музика? – Различно. Има уроци по музика от 20 до 10 000 лева – зависи от учителя. Един млад момък, любител на музиката, отишъл при един виден учител да взема уроци. Като взел един урок, учителят го запитал: „Искаш ли още един урок?" – Не, достатъчно ми е един,

всичко научих. Учителят му взел толкова много пари, че ученикът не могъл да помисли за втори урок. Ако за един урок по музика се плаща толкова скъпо, можете да си представите колко трябва да платите за един урок по Божията Любов.

Днес е опасно да се говори за вярата, за Любовта. Ако някой те пита вярваш ли в Бога и отговориш, че вярваш, веднага ще ти зададе друг въпрос: „Като вярваш, защо не вървиш в стъпките Му?“ – „Обичаш ли мъжа си?“ – „Обичам го.“ – „Като го обичаш, защо му причиняваш толкова много безпокойства и страдания?“ Наистина, защо, след като се обичат, хората си създават мъчнотии и страдания? Като се съберат двама души, които се обичат, те изпадат в положението на певци или на музиканти: всеки иска да изпее или да изсвири нещо, а другият да слуша. И вторият обаче иска да свири или да пее и да бъде изслушан. Понеже всеки иска да се чуе неговият глас, между тях се заражда недоволство, неразположение. Щом се обичат, хората трябва да си отстъпват: един ден ще свири единият, на другия ден – вторият. Така именно и двамата ще бъдат доволни.

Както светските хора обичат да се хвалят, да имат предимство един над друг, същото обичат и религиозните. Като се съберат няколко религиозни заедно, те започват да се хвалят. Един от тях казва, че преди години съвсем западнал материално, но като се помолил на Бога, в скоро време положението му се подобрило. Друг разправя, че говедата му измрели от някаква болест, но като се помолил, всичко дошло в първото си положение. Трети разказва, че бил млад, но самотен момък. Като се помолил, скоро срещнал добра знатна мома и се оженил за нея. Колкото и да се хвалят, това са пресилени работи. Женитбата не подразбира щастие, както мнозина мислят. Да се ожениш – това значи да минеш през посвещение. Жената, децата ти ще те опитват по различни начини, за да видят

колко си добър. Мъжът пък ще опитва жена си. Голям курс, голяма наука е женитбата.

Сиромашията и богатството също така са условия за посвещение. Човек минава през сиромашията и богатството, през знанието и невежеството, за да се опита какво може да направи с тях. Когато завърши гимназия и университет, човек се поставя на изпит – да се провери каква работа може да му се даде. Животът на Земята е велико училище, в което ученикът постоянно се подлага на изпити. Като се поставя на ред изпитания, човек постепенно развива надеждата, вярата и любовта си. Без надежда той не може да разбере човешкото сърце. Без вяра той не може да разбере ангелите. Без Любов той не може да разбере Божествения свят, т.е. Духът Божий. Казано е в Писанието, че Любовта е плод на Духа. Който се храни с плода на Духа, той може да се запознае с Божествения свят. Като обича, човек сам се храни, а щом се храни, той прави добро първо на себе си, а после на ближните си. Любовта се изявява в две направления: в даване и във вземане. Всеки дава от себе си най-хубавото. Ако музикант ви обича, той ще ви изсвири най-любимото си парче. Ако градинар ви обича, той ще ви даде от най-хубавите си плодове. Ако шивач ви обича, той ще ви скрои и ушие дреха по всички правила на изкуството си.

Сега, като изучавам хората от Божествено гледище, виждам, че те представляват музикални парчета. Трябва да дойде някой велик музикант в света, който да чете написаното върху тях и да свири по него. Само при това положение човек може да познае истинската си стойност. Докато не изсвирите това, което е писано върху човека, вие не можете да го познаете. Сегашните хора се срещат, но нито се познават, нито се разбират. Защо? – Защото не могат да четат какво е написано върху тях. Има хора, които внасят в ума ви някаква идея, в

сърцето ви – приятно чувство или радост, а във волята ви – подтик за една добра постъпка. Значи всички добри разположения, които придобивате, се дължат на срещата ви с хората. Тази е причината, поради която трябва да обичате хората. Всеки човек е носител на известно благо в себе си. За да получите това благо, вие трябва да знаете да свирите написаното върху човека.

Същият закон има значение и при познаване на Бога. Човек не може да познае Бога, докато не дойде до положение да чете и да свири всичко онова, което Той е създал. За да разбере красотата на Божия свят, човек трябва да знае да чете, да свири и да пее. Яденето, от своя страна, е особен род музика, в която има такт, ритъм и темпо. Да ядеш музикално, това значи да не бързаш. Животните ядат много бързо, вследствие на което са лишени от музика. Когато волът преживя храната си, и това представлява до известна степен музика. Добре е, когато човек се храни, да слуша музика. Във време на ядене човек се нуждае от весела, но не от игрива музика. Игривата и тъжната музика еднакво нарушават ритъма на яденето.

Като е дошъл на Земята, човек трябва да изучава живота, да го разглежда като музика. Всяка дума, всяко движение крие в себе си особен род музика. Коя е първата дума, с която посрещате някой ваш гост? – Вие му казвате *добър ден* или *добре дошъл*. С каква дума ще ви посрещнат, като отидете на онзи свят? Вие говорите за раждане и прераждане. Като сте заминавали за онзи свят, спомнете си как са ви посрещали и какво са ви казвали. Вижда се, че нищо не помните! Какъв е първият звук, с който новороденото дете заплаква? Лесно можете да имитирате този звук, защото не е сложен. Щом детето излезе на бял свят, ангелът му стои близо до него и му дава тон. Детето чува този тон и го произвежда. Щом чуят този тон, всички окръжаващи се радват, че се е родил човек на света. Не само при

раждането си човек се нуждае от основен тон, но и през целия си живот. Когато човек намисли да направи някое добро дело, ангелът на Доброто веднага му дава основния тон. Не вземе ли правилно този тон, доброто дело не излиза, както трябва. Обикне ли човек някого, ангелът на Любовта му дава основния тон. Не вземе ли правилно основния тон на Любовта, човек изгубва любовта си и не може да пее, както трябва. Не е лесно човек да обича, т.е. не е лесно да попадне в основния тон на Любовта. Всички добродетели – Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Доброто, имат свои основни тонове, които не се ли вземат правилно, и добродетелите не се изявяват правилно.

Като ученици на Велика Школа вие се намирате пред велики задачи. За решаването на тия задачи се иска голямо смирение и чистота. Един способен американски студент по богословие решил да прекара лятото в чифлика на един богат земевладелец, да работи и да проповядва Словото. Той прекарал лятото в усилена физическа и духовна работа и като тръгнал за дома си, земевладелецът му дал само половин долар. Ще кажете, че това е несправедливо. Колко плащате вие за работата на една пчела? Не само че нищо не ѝ плащате, но вземате всичкия ѝ мед. Понякога една дума, казана на място, струва хиляди левове. И ако не могат да ви платят за труда с пари, за предпочитане е да получите едно добро пожелание. Някой беден човек не може да възнагради труда ви, но казва: „Бог да ви благослови вместо мене.“ Божието благословение струва хиляди и милиони пъти повече от благото, което хората могат да ви дадат. Няма по-голямо благо за човека от това, да има за приятел някой цар или Бога. С каквато молба да се обърне към приятеля си, той ще му услужи във всичко. В ръцете на Бога е изобилието на света. Рече ли човек да се оплаква от сиромашия, от невежество, това показва, че той

няма такъв приятел, който да му помогне в онази липса, от която се оплаква.

Бедният трябва да има за приятел поне един богат човек. Богатият трябва да има за приятел поне един беден човек. Ученият трябва да има за приятел поне един невежа, а невежият трябва да има за приятел поне един учен човек. Следователно, ако човек не може да събере на едно място в себе си бедния и богатия, невежата и учения, той нищо не може да постигне. Бедният представлява човешкото сърце, а богатият – човешкия ум. Работата на ума е лесна, но работата на сърцето е мъчна. Човек страда от сърцето си, а не от ума си. Бедният, т.е. сърцето, страда, когато няма един богат ум. Богатият, т.е. умът, страда, когато няма едно бедно сърце. Бедното сърце представлява поле, върху което умът работи. Ако богатият ум не е свързан с едно бедно сърце, той няма къде да вложи капитала си. Бедният няма на разположение материални неща, но той е способен, умен, може да се учи. Следователно богатият използва богатството си само когато има един беден приятел. Като дойде при богатия, бедният носи хубави книги за четене. Щом прочете книгата, той започва да пее и да свири. Мощна сила се крие в книги, писани под диктовката на Духа. Такива са Свещените книги и Евангелието. Евангелието съдържа цяр за всички болести, за всички накърнени чувства, за безверието, за обезнадеждаването, за безлюбието и т.н. Евангелието дава цяр за примиряването на хората. Обаче човек трябва да знае как да употребява тия церове. Може ли музикантът или певецът да свири или да пее, след като се е нахранил добре? – Трябва да мине най-малко половин час след яденето, за да може човек да пее или да свири.

И тъй, за да разбира Божиите пътища, човек трябва да е смлял материалните работи в сърцето си. Той трябва да е разрешил

материалните въпроси. Това не значи, че той трябва да се откаже от физическия живот, но не трябва да се товари с работи, които не са по неговите сили. Ако вие живеете при приятел, когото обичате и който ви обича, трябва ли да се смущавате за утрешния ден? – Щом е богат, той има грижа за вас. Ако баща ви е богат и е решил да ви издържа да учите в странство, трябва ли да се безпокоите за материалното си положение? Всяко безпокойство и смущение има за основа нещо материално. Трябва ли да се смущавате, щом живеете в свят, създаден от Бога? „Ама как ще прекарам живота си?“ – Баща ви е богат, няма защо да се тревожите. Той ще ви поддържа да завършите гимназия, университет, и ще вземете добра служба. „Не зная как да се моля на баща си.“ – Това е друг въпрос. Добрият син знае как да се моли на баща си. Щом е отишъл в странство, между чужди хора, той знае как и какво да пише. Той ще вземе перо и мастило и ще пише: „Татко, свърших първия семестър успешно. Сега ми трябват пари за такси, за наем, за храна и облекло. Животът стана по-скъп. Прати ми по-голяма сума от тази, която досега ми пращаше. Благодаря за грижите, които имаш към мене. Моята длъжност е да уча, да работя, да оправдая всичко, което правиш за мене. Добре съм, доволен съм от лекциите на професорите.“

Рече ли да се оплаква на баща си, той не го познава. Болният има право да се оплаква, но здравият – никога. Здравият трябва само да благодари на баща си за грижите, които полага за него. Като се върне от странство, той трябва да покаже на родителите си каква наука или какво изкуство е придобил – да познаят те, че синът им е учил добре и е оправдал техните грижи и средства. Ако е художник, той трябва да вземе четката и набързо да нарисува портрета на баща си, на майка си, на братята и на сестрите си, за да видят, че той наистина е учил и е придобил нещо. Гледам: някой художник взема молив и лист, туря

черни точки по хартията – изведнъж виждам, че е нарисувал нещо: вода, която тече, или сняг. Това са сенки на водата и на снега, но дават ясна представа за тях. Всеки човек може да бъде художник, да рисува живи картини. Например как бихте нарисували картината на Любовта? Как бихте нарисували картината на вярващия и на безверника? Изобщо човек може да рисува всичко, каквото преживява.

Следователно както храната се отразява върху човека, така и неговите мисли и чувства хвърлят известен отпечатък върху лицето му. Колкото по-чиста и здрава храна употребява човек, толкова по-чиста е неговата кръв. Чистата кръв пък е първото условие за здравето. Много хора, особено българите, ядат люти чушки. Лютите чушки помагат против треска, но за здрав човек те не се препоръчват. Също така не се препоръчват и много кисели и сладки храни. Ако човек прекара целия си живот в охолност и безгрижие, той ще придобие голяма мекота, която не е на място. Това е мекота без пластичност. Такава мекота разваля човека. Ако пък употребява много кисели храни, човек придобива повече енергия, отколкото му трябва, вследствие на което става много остър. Всяка храна трябва да се употребява в такова количество, каквото е нужно за организъма. Всеки трябва да познава организъма си и да го храни със съответна храна както във физическо, така и в психическо отношение.

Добрата психическа храна подразбира добри чувства и мисли към всички хора. Говори ли ви някой човек, изслушайте го внимателно. Той има предвид нещо добро. „Ама много силно говори." – Силният говор показва, че в този човек има голям напор на енергия. Той е подобен на водопад. За да го слушате спокойно, отдалечете се малко, идете настрана, да не ви засяга водата. Щом сте далече от него, говорът му ще ви бъде приятен. Срещнете ли един човек, намерете в него една добра черта, която всякога да държите в ума си. Мислете

добре за човека. Който мисли добре за другите, той мисли добре и за себе си. Всяка лоша мисъл по отношение на когото и да е се връща към този, който я е изпратил вън от себе си. Какво изисква Любовта от човека? – Да обича всички, без те да знаят. Да вярва във всички, без те да подозират. Кажете ли на човека, че го обичате, вие искате да ви плати нещо за това. И тази любов е добра, но за предпочитане е човек да обича, без да знае някой за неговата любов. Щом обичате някого, само Бог и вие трябва да знаете това. Докато сте на Земята, никой не трябва да знае за вашата любов. Щом напуснете Земята, хората могат вече да знаят каква е била любовта ви. Знаят ли преди това, вие се излагате на големи спънки и изпитания.

Запитаха Христа: „Трябва ли да плащаме данък на кесаря?" Христос отговори: „Отдайте кесаревото на кесаря, а Божието на Бога." Подобното трябва да отиде при подобното си. Човешката любов носи страдания, а Божествената – радост. Когато любовта ви към даден човек произвежда радост, тя е правилна. Не произвежда ли радост, тя не е правилна. Божията Любов произвежда в човека вътрешна радост, вътрешен мир и вътрешно веселие. Това е резултат на Божия глас, който говори: „Не губи вяра в ближните си и в своите приятели. Не си създавай ненужни страдания." Бог работи във всички хора и ги подтиква към Любов, вяра, знание и свобода. Той ще изкара всичко на добър край. Той ще победи.

Следователно на каквито изпитания и страдания да се натъквате, благодарете на Бога. Дойде ли сиромашията в дома ви, попейте ѝ малко. Дойде ли ви някаква болест, пейте и на нея. Сгрешите ли някъде, веднага изправете погрешката си. Някои ваши погрешки се дължат на това, че сте се приближили или отдалечили от някой човек повече, отколкото трябва. От вас зависи да грешите или да не грешите. „Ама отдалече не чувам." – „Приближи се тогава до човека,

когото искаш да слушаш.“ – „Отблизо много силно говори.“ – „Отдалечи се от него.“ – „Не зная кое е същественото в живота и него да търся.“ – Същественото за всеки човек е да бъде естествен и да изявява Божията Любов. Кой не желае да слуша такъв човек? Когато музикантът свири естествено, чисто, както е написано в нотите, всеки е готов да го слуша. Ако той е доволен от себе си, и критиката е доволна от него. Защо? – Защото е правилно предадено от него и правилно е възприето от другите. Не е ли предадено и прието нещо добре, това показва, че и на този, който предава, и на този, който приема, им липсва нещо. Съвременните хора не предават и не приемат добре Божията Любов, защото им липсва нещо. Някой казва, че човек не трябва да обича. Друг казва, че човек не трябва да бъде обичан. Какво е нужно за човека, ако не трябва да обича и не трябва да го обичат? – Не, като е дошъл на Земята, човек и ще обича, и ще го обичат. Като го обичат и като обича, той ще бъде по-учен, по-силен, по-свободен, по-здрав. Кой е Този, Който обича? – Бог обича. Кого обичат в човека? – Бога обичат. Следователно обичайте Бога в себе си и в ближния си и желайте да обичат Бога във вас.

Сега, като ученици, научете се не само да четете нотите, но и да свирите добре. Научете се да изявявате Любовта, без да говорите за нея. Що се отнася до любовта, всички сте специалисти по нея. Че сте специалисти по любовта, това значи, че вие разбирате любовта в другите хора по-добре, отколкото в себе си. И хората разбират любовта във вас по-добре, отколкото вие в себе си. Следователно човек има ясна представа за любовта само тогава, когато разбира както своята любов, така и любовта на своите ближни. Ако вие разбирате Любовта по-добре от мене, вие сте в мене. И ако аз разбирам Любовта по-добре от вас, аз съм във вас.

Сега желая вие да разбирате Любовта по-добре от мене в едно отношение. Желая и аз да разбирам Любовта по-добре от вас в друго отношение. С други думи казано: Бог да бъде във вас и в мене.

Беседа, държана от Учителя на 5 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

НОВИ ПЪТИЩА

Матей 21-21

Ще прочета 21-ви стих от 21-ва глава от Евангелието на Матея:

Истина ви казвам:

ако имате вяра и не се усъмните,

не само делото на смоковницата ще направите,

но и на тази гора ако речете:

Дигни се и хвърли се в морето,

ще бъде.

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на нещата. За да има правилно разбиране, човек се нуждае от ред условия. Например човек трябва да има очи, с които да вижда, правилно да възприема светлината. Не е достатъчно само това. Човек трябва да знае как са устроени очите му и как да манипулира с тях. Тъй щото не е достатъчно само човек да има очи, но трябва да знае как да гледа с очите си. Често човек вижда неща, които не само че не го ползват, но му причиняват ред пакости. Чрез очите си човек трябва да се запознае с онова, което Великият е създал. Светлината разкрива за човека целия физически свят, който е отражение на още по-велик от него – Божествения.

Човек се нуждае от още едно важно условие – от уши, чрез които да възприема трептенията на въздуха. Като стигат до мозъка, тия трептения се възприемат като звук и ние казваме, че човек чува. Като слуша, човек трябва да знае как да нагоди ухото си, за да възприема правилно звуковете. Чрез ухото си човек възприема не само

физически звукове и говор, но и ония звукове, които идат от висшите светове.

Третото условие, от което човек се нуждае, е уста с две устни – горна и долна, и от един език – главен инспектор в живота му. Всяка дума, която излиза от устата на човека, е войник, който чака заповедите на своя генерал – езика. Езикът определя посоката на нейното движение и службата, която тя трябва да извърши. Най-после, човек се нуждае от нос, с който да възприема уханията в Природата, и от ръце, с които да пипа, да усеща различните състояния – топло и студено, твърдо и меко и т.н.

И тъй, за да има правилни разбирания за живота, още от най-ранната си възраст човек трябва да упражнява своите сетива, да се ползва разумно от тях така, че и като остарее, да му служат, както в младини. Не си ли е служил правилно с тях, в старини те постепенно го напущат. Такъв човек става за смях на окръжаващите: не вижда ясно, не чува добре, не усеща миризмите правилно, и т.н. Всички казват: „Стар човек е този, изветрял е вече, оставете го настрана, не се интересувайте от него." Какво представлява старият човек? Ще кажете, че старият е немощен, глупав, изветрял човек. Не, това, което виждате отвън, съвсем не може да се нарече стар човек. Старият човек се отличава с мъдрост. Това, което вие наричате стар човек, представлява само едно облекло на човека, но ни най-малко не е истинският човек. Преди всичко човек още не е дошъл до положението на стария.

Съвременните хора едва сега минават от детинство към юношество. Те едва са на 12-годишна възраст, завършили са курса на основното училище и влизат в първи прогимназиален клас. Като ученици в прогимназията те ще започнат да учат, да мислят, да говорят, да чувстват и да постъпват правилно. Това е наука, за

изучаването на която са нужни хиляди години. Тя не се придобива изведнъж. Не е лесно да се научи човек да говори правилно. Който е придобил това изкуство, той би могъл с една дума само да спре вятъра. Сега вие казвате на вятъра да спре, говорите му по различни начини, но вместо да спре, духането му все повече се усилва. Който знае добре да говори, той би се разговарял приятелски със сиромашията. Като не могат да я приемат добре и като не я разбират, хората роптаят, оплакват се от сиромашията, искат да се освободят от нея. Като стане въпрос за богатство, всички се стремят към него. За богатството те имат добро мнение, а за сиромашията – лошо мнение. Както детето се страхува от лекарите, така и хората бягат от сиромашията. Опитайте се да заведете на болница някое дете, което е яло горчивите хапове на лекаря, за да видите колко силно ще се противопостави на вашето желание. Детето ще ви каже, че е опитало горчивите хапове на лекаря и втори път не отива при него.

Сегашните хора страдат по единствената причина, че не могат да говорят на болестите си, на сиромашията, на невежеството, на слабостите си и т.н. Лесно е да се справи човек с болестта си, но ако знае как да ѝ говори. Достатъчно е само да раздвижи малко въздуха около себе си, за да застави болестта да излезе вън от него. Днес всички хора говорят, но малцина знаят изкуството на говоренето. Например някой момък отива в дома на своята възлюбена, която го угощава с някакво ядене, добре приготвено, обаче пресолено. За да не я обиди, момъкът яде от яденето и мълчи, но щом излезе от дома ѝ, веднага започва да се оплаква от разстройство на стомаха и търси начин да облекчи положението си. В дадения случай момъкът не разбира нито изкуството на мълчание, нито изкуството на говорене.

Един млад момък завел приятеля си на гости при своята годеница, за да види какви ценни качества и добродетели има тя.

Годеницата ги поканила любезно, разговаряла се с тях и добре ги угостила. След закуската тя направила кафе и ги почерпила. В бързината си, вместо да вземе кутията със захар, тя взела кутията със солта и направила кафе със сол, вместо със захар. Тя запитала годеника си дали кафето е сладко. „Много е сладко“ – казал той. Щом излезли от дома на годеницата, приятелят му казал: „Какво беше това кафе? Никога в живота си не бях пил солено кафе, но днес пих.“ – „Да, приятелю, кафето беше солено за тебе, защото любовта ти е малка. Ако любовта ти беше по-голяма, кафето щеше да ти се види сладко.“ Значи любовта може да превърне соленото в сладко.

Много неща в живота на човека са солени, но и те имат своето предназначение. Хората осоляват някои неща, за да ги предпазят от гниене. Същевременно солта дава почивка на човека. Солта, за която ви говоря, се отличава коренно от солта, с която хората си служат. Солта на земята е дете на духовната сол, за която Христос казва, че ако солта обезсолее, трябва да се хвърли навън. Като дете на духовната сол готварската сол прави големи пакости в зависимост от това, как и в какво количество се употребява.

Съвременните хора се нуждаят от нови възгледи, от нови разбирания за живота. Като не го разбират, те казват: „Животът е лош.“ Само онзи може да каже, че животът е лош, на когото вкусът е развален. Каквото ядене дадете на болния от треска, в края на краищата той ще каже, че яденето е горчиво. Защо? – Защото в устата му е горчиво. Каквото и да кажете или да дадете на болния, той все ще намери нещо лошо в него. За болния всичко в света е дисхармонично. Тази дисхармония се дължи само на неговото болезнено състояние. Този човек страда, боли го окото, ухото, гърлото, главата или стомахът. Благодарение на своята болка той не може да оценява нещата, не може да определи истинската им стойност.

Днес от всички хора се изисква да оценяват това, което им е дадено. Те имат очи, уши, нос, уста, които струват милиони и милиарди, но не ги оценяват. Не само че не ги оценяват, но те още не могат да си служат с тях, както трябва. В Америка приготвят един телескоп, широк пет метра в диаметър. С него ще може да се вижда това, което с досегашните телескопи не могат да виждат. Хората не познават още какво се крие в техните сетива. В очите си човек има един по-сложен апарат от този телескоп. Той е широк не само пет метра в диаметър, но много повече. Обаче сегашните хора не са развили още този апарат, нито са го инсталирали. Пък и да го инсталират, те не биха могли да си служат с него. Те не могат още да си служат с обикновените очи, а колко повече – с вътрешните, в които се намира този телескоп. Голямо богатство представлява този телескоп, но само за онзи, който може да се ползва от него. Само човекът на Любовта може да се ползва от този телескоп.

Какво представлява Любовта? – Любовта не е нещо материално, както хората я разбират. Казано е: „Бог е Любов.“ Какво нещо е Бог? – Създателят на цялата Вселена, на органическия и на неорганическите светове, на всичко, което ни заобикаля. Той се грижи за всичко, което е създал, и приготвя условия за растене и развиване на всичко живо – от най-малкото до най-голямото. Той се вслушва и в най-тихия зов, изпратен към Него, и му отговаря. Като видите, че някой човек се е разгневил, вие казвате: „Защо се е разгневил този? Какво иска?“ Обаче Бог с приятност се вслушва и в гласа на гневния. За Него гневният човек представлява водопад, чиято вода слиза отвисоко и с голям шум. Друг някой се е разгневил и окръжаващите му са недоволни, че в гнева си е ударил някого и му е пукнал главата. Кой е виновен за това? – Вината е в онзи, който стои на пътя на разгневения. Гневният не е нищо друго, освен камък, който се търкаля

от някой висок планински връх, и каквото срещне на пътя си, удря го и го завлича. Камъкът е доволен, че се е освободил от известно ограничение, а вие сте недоволни, че дигал шум, че ударил главата или крака на някой пътник.

Следователно, когато някой човек ви направи една пакост, ще знаете, че вината е у вас, понеже сте застанали на пътя му и пречите на неговите научни изследвания. Той е учен човек, прави своите научни изследвания, а вие сте недоволни от него. Кой е виновен, че струните на цигулката се късат? – Цигуларят. Той свири силно, мощно, радва се, че може да изрази своето скръбно или радостно състояние. Струните вземат участие в неговото състояние и започват да скачат. Това скачане наричаме късане на струните. Тъй щото, научете се да прониквате във вътрешния смисъл на нещата, за да се ползвате от тях. Радвайте се, когато струната на вашата скръб се скъса, за да престане тя да свири. Радвайте се, че струната на вашата сиромашия се е скъсала, за да престане тя да ви тормози. Някой студент се оплаква, че са го скъсали на изпит. Значи и неговата струна се е скъсала. Той трябва да се радва, че струната му е скъсана, защото ще повтори материала още няколко пъти и ще го научи по-добре.

Следователно страданията и нещастията носят нещо добро за човека. Те го правят мек, добър, отзивчив и внимателен към чуждите радости и страдания. Колкото повече страда човек, толкова по-добре изучава езика на страданието и лесно се справя с него. Той може да се разговаря със своите и с чуждите болести и по този начин да помага както на себе си, така и на другите. В страданията си човек изучава много езици – на сиромашията, на болестите, на невежеството и т.н. Добре е човек да знае много езици. Колкото повече езици знае, толкова по-големи възможности се откриват пред него. Ако някой от

вас знае само български език, той ще се разбира само с българите. Срещне ли някой чужденец, няма да го разбере.

Сега, като ви говоря за езика на страданието, вие мислите, че това е някаква приказка или сюжет от някакъв роман. Всички сте чели и четете романи и се интересувате какво ще стане накрая с героя и с героинята. Обикновено героят и героинята представляват момък и млада мома. Около тях се движат майките им, бащите им, братята и сестрите им. Без тези действащи лица не може. Те са главните фактори, около които действията се развиват. Без тях е невъзможно. Защо? – Защото всеки човек е носител на специфична енергия. През даден човек минава такава Божествена енергия, каквато през друг човек по никой начин не може да мине. Тази природна енергия, която минава през момата, по никой начин не може да мине през момъка. И обратно: енергията, която минава през момъка, не може да мине нито през момата, нито през майката, през бащата, брата или сестрата. В този смисъл майката, бащата, братът или сестрата са проводници на специфични природни енергии. Тази е причината, поради която всяка форма в Природата, колкото и малка или голяма да е тя, е важна и необходима. През слугата минава една енергия, през господаря – друга; през учителя минава една енергия, през ученика – друга.

Иска ли да се ползва от тия енергии, човек трябва да се свърже с Първата Причина на нещата, в която всички природни енергии се втичат и изтичат. Който се свърже с Бога, той ще се ползва от знанието, което тия сили крият в себе си. Казват за някого, че се е влюбил. Благодарете, че се е влюбил. Като се е влюбил, той има възможност да живее. Който люби, той живее. Не люби ли, човек е осъден на смърт. В кого трябва да се влюби човек? – Детето трябва да се влюби в майка си и в баща си, за да му дадат живот. Майката и

бащата трябва да се влюбят в детето си. Майка, която не е влюбена в детето си, не може да стане майка. Баща, който не е влюбен в детето си, не може да стане баща. Детето трябва да се роди, за да подпише, че майката е майка и бащата – баща. Ако не роди дете, майката не може да се нарече майка. И ако бащата не стане причина за раждането на детето, той не е баща.

Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да се сближите по душа и по дух, да не мислите, че сте чужди. Вие сте излезли от едно и също Начало, но сте се пръснали по разни части на света. Днес трябва отново да се запознавате. Тук имате възможност да създадете добри отношения помежду си и взаимно да си помагате. Ако някой от вас заболее, другите трябва да му се притичат на помощ. Като помагате на другите, и на вас ще помагат. Когато сте сами, ще се научите да не очаквате външна помощ. Представете си, че ви заболи стомах или корем. Какво трябва да правите? – Започнете да пеете на корема си. Можете ли да го излекувате с песен, вие можете да се отнасяте добре с всички хора. Ако заболеят гърдите ви и ги излекувате с песен, вие ще знаете как да се отнасяте с ангелите. Ако страдате от главоболие и можете да се излекувате с песен, вие ще имате правилни отношения към Бога и ще се разговаряте с Него. За да се разговаряте с Бога, вие трябва да станете като децата. Казано е в Писанието, че ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие, т.е. няма да влезете в царството на Любовта.

Едно трябва да знаете: в царството на Любовта може да влезе само онзи, който знае да пее. Днес повечето певци се движат от две до три и половина октави. Едва ли има певци, чиито гласове вземат четири октави. Такива певци не могат да бъдат бедни хора. Голямо благословение е за певеца, ако може да взема пет-шест октави. Който знае да пее, както трябва, той може да лекува и себе си, и ближните

си. Има музикални парчета, с които се лекуват различни болести: главоболие, гръдобол, ревматизъм и т.н. За всяка болест е нужно специално парче. Музиката може да се използва като метод за лекуване. Старите обаче казват, че музиката не е за тях, че само младите могат да пеят. Според тях излиза, че младите са артисти, които играят различни роли на сцената, а старите са слушатели. И това е добре, но всеки за себе си, млад или стар, трябва да пее. Цялата Природа пее: вятърът, водата, птичките, цветята, животните – всички по свой начин. В Природата няма стари и млади – всички пеят. Пейте и не се критикувайте. Защо трябва да се произнасяте, че този пее лошо, а онзи – добре? Защо трябва да се критикувате кой как бил облечен? Щом Бог е пратил човека на Земята, Той му е дал свобода да се облича, както иска. Ама черните дрехи били модерни! – Това е човешка мода, но не и мода на Природата. В човешката мода всякога има нещо неестествено. Ако черният цвят трябва да се предпочита, тогава в Природата трябваше да има само нощ. А сега има нощ и ден. През деня, когато Слънцето грее, всички същества трябва да бъдат облечени с бели, светли дрехи. Вижте пеперудите, птиците – колко са разноцветни. Пеперудата е облечена с пъстра, разноцветна дреха и по цели дни хвърчи, радва се на Божия свят. Някои хора се обличат със светли, а други – с тъмни дрехи. Белият цвят означава щедрост. Добре е скъперниците да се обличат с бели дрехи, за да станат щедри. Анемичният трябва да се облича с червени дрехи. Той трябва да вземе червения цвят от цветята, а не червената боя, с която бояджиите си служат. Най-красивите краски ще намерите в растенията. Растенията представляват най-великата художествена изложба. Те представляват страници от великата Божествена книга.

Като ученици вие трябва да знаете, че всяко цвете има свое велико предназначение. Щом е така, не късайте цветята безразборно.

Късате ли ги, мачкате ли ги, и вие ще пострадате в известно отношение. Например ако откъснете един син цвят и го захвърлите, непременно ще изгубите нещо във вярата си. Ако постъпите небрежно с някой жълт цвят, ще изгубите нещо в умствено отношение. Ако смачкате някой червен цвят, животът ви ще се намали. Искате ли да се закичите с някое цвете, да му се порадвате, не го късайте, но турете го в една малка саксийка и постоянно го гледайте. Откъснете ли един цвят и го дадете на своята любима или на своя любим, вие му давате любов, която скоро ще увехне. Радвайте се на хората, обичайте ги, без да им доказвате любовта си с откъснати цветя. Срещнете ли някой човек, радвайте се, че виждате Бога в него. И той трябва да вижда Бога във вас. Видите ли нещо лошо в характера на човека, не го съдете, но помогнете му по някакъв начин да се изправи. Ама обущата му били нечисти! – Не го съди, но вземи една кърпа, и без да те забележи, изчисти ги. Днес хората се съдят, критикуват се, но не могат да си помогнат. Те виждат кое е право и кое не, но не могат да се изправят. В това отношение те мязат на цигулари, които знаят да свирят, но не могат да настройват цигулките си, вследствие на което свирят неправилно.

И тъй, работете съзнателно върху себе си, за да приемете новата култура. Новата култура изисква от човека едно – да обича Бога. Къде ще намерите Бога? – Във всеки човек. Какъвто човек срещнете – добър или лош, прост или учен, той носи някакво благо. Като знаете това, не е нужно да се препоръчвате едни други, да казвате, че този е добър, а онзи – лош. Всеки човек, който носи в себе си сърце, ум, сила, душа и дух, е добър. Той иде от Бога. Трябва ли да ви разправят кой човек е от високо произхождение и кой – от ниско? Всички хора са пътници в един и същи параход, който има строго определена цел – да ги заведе на пристанището. Ще кажете сега, че параходът ви е

родил. Не, вие пътувате с парахода, но нито сте се родили в него, нито той ви е родил. Ще кажете, че баща ви и майка ви са ви родили. Те са ви дали само условие да се родите – чрез тях да познаете Бога. Не познаете ли Бога, вие не познавате нито баща си, нито майка си. За да ги познаете, трябва да ги слушате. Също трябва да слушате и по-големите си братя и сестри. Изобщо вие трябва да изучавате закона на послушанието. Като изучавате този закон, ще можете да изпълнявате Волята Божия.

Като ученици от вас се иска да пазите хармонията в Божествения свят. На каквито и противоречия да се натъквате, стремете се правилно да ги решавате. От вас зависи да бъдете в корените или в клоните на живота. Ако живеете във физическия свят, вие ще бъдете в корените. Живеете ли по Божествен начин, ще бъдете в клоните. Ако живеете само физически, вие ще бъдете в листата на дървото. Ако живеете в Божествения свят, ще бъдете в плодовете на дървото. Който живее и в двата свята, той съзнателно се движи между хората и им помага. Като влезе в някой дом, дето има болни, той не им казва, че трябва да бъдат весели, да търпят, но изважда цигулката си и започва да свири. Като изсвири едно-две парчета, болните оздравяват и стават от леглата си. Целият дом се радва и благодари на този цигулар, че им е направил добро.

Следователно знайте, че няма по-велико нещо в света от Любовта. Тя съживява, подмладява хората и ги прави весели и свободни. Който има Любовта в себе си, той има разположение към всички: към камъните, към растенията и към животните. Той знае, че Бог е създал със Словото Си всичко. Като види някое животно, той му се радва, милва го. Като види някое цвете, той се спира да го помирише; ако е изсъхнало, ще го полее, ще го разкопае наоколо и ще си замине. Той знае, че във всяко живо същество се крие Божията

Мъдрост. Като знае и разбира това, той обиква Бога в себе си, както и във всички живи същества. Обикне ли Бога, всичките му работи се оправят.

Сега и на вас казвам: възлюбете Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, за да се освободите от болести, несгоди и противоречия в живота си. Да обикнете Господа – това значи да повдигнете своите мисли и чувства. Това не значи, че трябва да искате много. Искайте малко, само за деня. Какво иска гладният? – Само едно ядене, един обяд, но да бъде Божествен, т.е. пълен с любов. Ядете ли от този обяд, вие ще приемете от любовта, която е в него. При това положение нито стомах, нито глава ще ви болят. Който има Любов, той не може да боледува. Искате ли да се освободите от болестите си, трябва да обичате всички хора и да сте готови на всякаква услуга. Някой се оплаква от болки в стомаха, в корема си. Щом обикне хората, стомахът и коремът му ще оздравеят. Болят ли го гърдите, той трябва да обикне ангелите. Обикне ли ги, гърдите му ще се подобрят. Който страда от главоболие, той трябва да изправи отношенията си към Бога, към Божествения свят. Значи всяка болест е причинена от нарушаване на законите на физическия, на Духовния или на Божествения свят. Хората са проводници на такива природни енергии, които регулират стомаха и цялата пищеварителна система на човека. Ангелите са проводници на такива природни енергии, които регулират дихателната система на човека. Чрез Божествения свят пък се прокарват такива енергии, които регулират цялата нервна система на човека. Тъй щото обичайте хората, ангелите и Бога, за да бъдат стомашната, дихателната и нервната ви системи в пълна изправност.

Казано е в Писанието: „Ще разруша човешкия търбух.“ Под думата *търбух* се разбира лошия живот на човека, но не и неговия

стомах. В търбуха се крият всички низши желания на човека. Стомахът обаче не може и не трябва да се разруши. Искате ли да бъдете съвършен човек, обичайте хората и им помагайте, обичайте ангелите, обичайте и Бога. Това е идеалният човек. В него функционират правилно трите важни системи: стомашна, дихателна и нервна.

И тъй, за да бъдете като ангелите, вие трябва да имате тяхната вяра и знание. Вие не вярвате в това и казвате, че хиляди години ви са нужни, за да станете като ангелите. Със знание и с вяра нещата лесно се постигат. Без знание и без вяра нищо не се постига. А Исус рече: „Истина ви казвам: Ако имате вяра и не се усъмните, не само делото на смоковницата ще направите, но и на тази гора ако речете: Дигни се и се хвърли в морето, ще бъде.“ В Божествения свят по всяко време можете да намирате плодове на дърветата. Всяко дърво трябва да има поне дванадесет плода – за всеки месец през годината по един плод. Като не разбират този закон, хората искат отсега нататък да станат добри. Те са добри и по всяко време могат да бъдат добри, но трябва да проявяват своята доброта. Те са богати, но трябва да проявяват своето богатство. Те са деца, но не проявяват своето детско състояние. Те са майки и бащи, но не проявяват своето майчинство и бащинство. Кое е отличителното качество на майката и на бащата? – Любовта им. Любовта на майката възприема, повдига и запазва нещата, а любовта на бащата се изразява в даване. Бащата дава капитала, майката го запазва, а детето го разработва и го туря в обръщение. Значи Бог дава, а човек възприема и разработва даденото. Щом сте дошли на Земята, ще знаете, че сте се учили в училището на баща си и на майка си и трябва да приложите това, което сте приели и научили от тях. Давайте на хората от благата на вашата майка и на вашия баща. Само

така ще познаете, че Бог живее във вас. Не изисквайте само от другите хора да бъдат добри и да проявяват Божията Любов.

Съвременните хора постоянно говорят за страданията си и се запитват не може ли да живеят без страдания. Без страдания не може. Страданието е пробният камък на Любовта. Чрез страданието се опитва любовта на човека. Колкото повече човек страда и колкото по-разумно носи страданията си, толкова и любовта му е по-голяма. Без страдание Любовта не може да се прояви. Страданието е сянка на Любовта. Тази сянка е необходима за проява на величествената картина на Любовта. Без сенки в света нещата остават невидими. Дето няма сенки, там владее пълно еднообразие. Когато се отегчи от живота между хората, човек отива в по-горен свят, но остава сам, заобиколен със светлина, в която не различава нищо. Като се отегчи и от този живот, той започва постепенно да слиза все по-надолу – между ангелите, между хората, животните и растенията. Като се намери между подобните си, той се радва, че е дошъл на Земята да живее. Отегчи ли се отново, пак напуща Земята. Дето и да отиде, човек трябва да знае, че страданията неизбежно ще го следват. Колкото по-голяма е любовта на човека, толкова и страданията му ще бъдат по-големи, но по-разбрани. Колкото по-разбрани са страданията, толкова по-лесно се носят. Щом човек носи страданията си леко, с радост, той е дошъл вече до великата Любов в живота.

Хората говорят за Любовта и се питат: „Обича ли ни Бог?“ – Колкото и вие Го обичате. Ако отидете при Него с малка чаша, и Той ще ви даде малко. Ако отидете с голяма чаша, много ще ви даде. Колко Любов ще ви даде, това зависи от вашата чаша, т.е. от вашето сърце. Искате ли да бъдете обичани, и вие трябва да обичате. Обичайте Бога, за да ви даде и Той от Своята Любов. Обичайте, за да ви обичат.

Всеки човек е актьор, който играе някаква роля във великата драма на живота. От него се иска едно: да изучи ролята си и да я играе добре. Дали е цар, или слуга, той еднакво трябва да заляга за ролята си, да я изучава и да играе с любов. От ролята на човека не може да се съди дали той е добър, или лош. Някой може да играе ролята на крадец, на престъпник, без да е лош човек. Някога, в миналото, в Цариград са давали за пръв път пиесата „Отело“ от Шекспир. Един турчин гледал тази пиеса и се възмутил от подлата роля на Яго. Като го видял на другия ден в града, той го спрял и гневно му казал: „Защо забърка тази каша снощи?“ Турчинът се ядосал толкова много от ролята на Яго, че не могъл да я отдели от самия човек.

Човек е изпратен на Земята да изиграе някаква роля, от която трябва да научи нещо. Играйте добре ролите си, без да роптаете. „Ами защо трябваше да се родя жена?“ – Благодари на Бога, че си жена. Като жена ти ще бъдеш проводник на такава любов, каквато чрез мъжа не може да се предаде. Всеки човек – мъж, жена или дете, стар или млад, е проводник на особен род Божествена енергия. В каквото положение и да се намираш, каквато роля и да играеш, ти си проводник на специфична енергия. Чрез камъните, чрез растенията, чрез животните също така се предават специфични енергии. Чрез всяка проява на човека, права или крива, се предава особен род енергия. Благодарете за всичко, което се случва в живота ви. Някой ви е обидил, че сте направили някаква погрешка – благодарете за всичко: все ще научите нещо ново. Художникът рисува не само с прави, но и с криви линии. Съберете всички обидни думи, всички погрешки, и ги турете на местата им. Турите ли ги на съответните им места, вие ще нарисувате една картина, която всички ще харесват. Каквото предприятие да поемете, свършете го добре, с благодарност.

Сега, за да извършите добре своите предприятия, знайте, че не сте сами, но имате помощници. Ако направите някаква погрешка, вие можете да я изправите. С изправянето на погрешката си вие я заличавате така, както ученикът и учителят заличават написаното на дъската, за да могат отново да пишат върху нея. Следователно знайте, че заради доброто у вас ви се дават всички условия да растете и да се развивате. Вие имате добри сърца, добри умове, но трябва да работите, за да проявите тия богатства. Казано е в Писанието: „Колко по-добър е човек от овцата." Наистина, колко по-добър, по-умен е човек от всяко животно. Колко по-красиво и съвършено е тялото на човека от всяко животно.

Благодарете за всичко, което ви е дадено. Благодарете за мястото, което ви е дадено във високата стълба на Живота. Мислете за Любовта на Бога към вас и приемете тази Любов в себе си. Знайте, че тази Любов се проявява във всеки човек. Когато мома и момък се обичат, между тях действа Божията Любов. Ако се вслушват в гласа на тази Любов, те никога няма да я изгубят. Дето е Бог, дето Любовта присъства, там никакво престъпление не може да се извърши. Понеже Бог е между нас и в нас, нека всички отворим сърцата си за Него и Го възлюбим. Като слушате някой човек да ви говори, дайте внимание на думите му. Когато някое куче лае, вслушвайте се в звука му, за да разберете какво иска да каже. Когато кон цвили, вслушвайте се в цвиленето му, за да разберете от какво се нуждае. Както човек не говори всякога еднакво, така и кучето не лае всякога еднакво, и конят не цвили всякога еднакво. В проявите на всяко живо същество човек трябва да вижда прояви на Божественото. Стремете се към придобиване на свободата си, но пазете свободата и на своите ближни.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Пътят представлява бащата, Истината – майката, а Животът – това сме ние, хората, които са изявление на Пътя и на Истината. Значи Пътят е нашият баща, Истината – нашата майка, а Животът – това сме ние, децата на Пътя и на Истината.

Желая ви сега всички да станете, да оживеете и да възкръснете! Като възкръснете, радвайте се и скачайте като телци!

Беседа, държана от Учителя на 7 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ЗДРАВОСЛОВНИ И БОЛЕЗНЕНИ СЪСТОЯНИЯ

Лука 12:12

В човешкия живот се забелязват две състояния: здравословно и болезнено. По-голямата част от човечеството се намира в болезнено състояние на живота. Тази е причината, поради която, когото срещнете днес, все за болестта си говори. Рядко ще срещнете хора, които говоря за своето здраве. Ако срещнете някой човек, който не говори за някаква болест, непременно ще ви говори за свои погрешки. Следователно и погрешките на хората представляват болезнени състояния на живота, през които човешката душа минава. Те са временни състояния, но неизбежни. Докато минава през болезнените състояния на живота, човек не може да се домогне до истинското знание. Какво се ползвате от това, че знаете кой колко прах е дигнал, кой колко пъти се е разгневил или кой колко болести има? Това са относителни знания, които нищо не допринасят на човека. Разумният обаче се учи и от отрицателните прояви на живота.

В древността един млад ученик отишъл при един от великите Учители на Индия, за да му покаже правия път на живота. Учителят не му казал нищо, но му дал следната задача: „Ще отидеш при един военен, при един брамин, при един адепт, и ще им удариш по една плесница. След това ще дойдеш при мене да ми кажеш какво си научил. Ученикът пристъпил към приложение на задачата. Той срещнал на пътя си един военен и му ударил една плесница. Военният веднага се обърнал към ученика, ударил му две силни плесници, търколил го на земята и си заминал. Ученикът станал, изтърсил праха от дрехите си и продължил пътя си. По-нататък той

срещнал един брамин, който се молел. Ученикът му ударил една плесница и продължил пътя си. Браминът дигнал ръката си, направил движение да го удари, но веднага свалил ръката си и продължил молитвата. Най-после той срещнал един адепт, който бил дълбоко вглъбен в себе си. Ученикът се приближил до адепта и му ударил една плесница. Силно вглъбен в своите размишления, адептът не обърнал никакво внимание на постъпката на ученика.

Като изпълнил задачата добре, ученикът се върнал при Учителя си и му разказал всичко, което видял и научил. Тогава Учителят му отговорил: „Военният, на когото удари една плесница, а получи две, представлява хората, които се движат в своите болезнени състояния. Само такива хора се разправят с плесници. На една плесница те отговарят с две. Наистина, плесницата е велико благословение за човека, но когато излиза от онзи, който го обича. Когато майката удря плесници на детето си, тя го благославя. Браминът, който е дигнал ръката си и я е свалил, представлява човек, който отчасти живее физически, външен живот, а отчасти – духовен, т.е. вътрешен живот. Ти като си му ударил плесница, той е дигнал ръка да отговори със същото, по стар навик, но веднага е осъзнал, че по-добре е да не се занимава с разправии, да не разваля своето молитвено разположение. Адептът представлява човек, който е надрасъл обикновения живот, вследствие на което не е обърнал никакво внимание на плесницата, не се е засегнал от нея и е останал в своето дълбоко размишление.“

Сега пренесете тия положения по отношение на вашия умствен живот. Има мисли, които се натрапват на човека, както плесниците. Той веднага скача, удря с ръце, маха, иска да се освободи от тях. Той е недоволен, на всички разправя, че са го нападнали лоши мисли. Така се разправя с лошите мисли всеки човек, който живее само физически. Ония, които се стремят към духовен живот, работят върху

себе си, за да не се поддават на влиянието на лошите мисли. Това са така наречените брамини. И най-после истински духовните хора, адептите, чрез своята висша мисъл са оградени от влияния. Лошите мисли ги обикалят, нападат ги, но адептите остават чужди за тяхното влияние. Адептът разбира смисъла на лошите мисли и желания в човека, не се бори с тях, не ги пъди, но ги оставя свободно да минават покрай него и да си вземат, каквото им е нужно. Когато детето тегли майка си за роклята, за главата, за косата, тя веднага се вслушва в желанието му и го задоволява. Щом задоволи желанието му, детето я оставя на спокойствие. Защо не гледате и вие по същия начин на ония мисли и желания, които ви безпокоят? И те са ваши деца, които искат да им дадете нещо. Ученикът трябва да се спира върху мислите и желанията си и да ги възпитава.

Лошите мисли и желания представляват локви на пътя, които могат да опръскат и окалят всеки пътник. Минавате ли край тия локви, вървете далече от тях, на разстояние най-малко 15-20 м, за да не се окаляте. Чуете ли, че мъж и жена се карат, не отивайте да ги примирявате. Те се разговарят любовно помежду си и сами ще се споразумеят. Отидете ли да ги помирявате, ще се оплескате. Не се месете в семейни работи. Ако чуете, че някое дете плаче, че иска нещо от майка си, не отивайте да морализирате майката, да я съветвате как да укроти детето си. Майката знае това по-добре от вас. Детето плаче, защото майка му му е дала едно орехче, а на брат му – две. Братът е два пъти по-голям от него, затова майката му е дала две орехчета, а на по-малкото – едно. Видите ли, че някой човек се моли на Бога, не отивайте при него да го учите как да се моли. Нека всеки се моли, както разбира.

Един прост овчар живеел на един уединен остров. Той всякога се молел на Бога, но по свой начин: слагал тоягата си на земята и я

прескачал. Като я прескачал от едната страна, той казвал: „Господи, това правя заради Тебе.“ Прескачал я от другата страна и казвал същото. Това била неговата свещена молитва. По едно време един руски параход спрял случайно на острова. Един руски архиепископ слязъл от парахода да разбере защо този човек прескача тоягата ту от едната, ту от другата страна. – „Какво правиш, Божи човече?“ – „Моля се на Бога.“ – „Така не трябва да се моли човек. Ето, аз ще те науча една молитва.“ Започнал той да го учи молитвата „Отче наш“. Архиепископът чете, овчарят повтаря след него. Като се убедил, че овчарят научил вече молитвата, архиепископът се отправил към парахода, който скоро отпътувал. Щом останал сам, овчарят започнал да чете молитвата, но останал огорчен, като видял, че я е забравил. Моментално той съблякъл кожуха си, турил го на водата, седнал на него и заплувал по направление към парахода, за да го стигне. Архиепископът видял, че овчарят стигнал парахода и търсел някого с поглед, устремен към хората. – „Какво искаш, Божи човече?“ – „Отче свети, забравих молитвата, искам да ме научиш.“ – „Върни се на острова и бъди доволен от твоята молитва. Това, което ти можеш да направиш, аз не мога да го направя.“

Съвременните хора не успяват в живота си, понеже са много нетърпеливи. Понякога те търпят, но това е търпение по неволя, а не съзнателен процес. Когато началникът се кара на някой свой чиновник, последният мълчи, търпи, макар и да намира, че забележката на началника е несправедлива. Той търпи, защото се намира пред по-силен от себе си. Намери ли се пред по-слаб, той започва да му се кара, да го хока. Не, изкуство е човек да бъде търпелив и пред силния, и пред слабия. Намериш ли се пред някой силен и несправедлив човек, направи бележка за погрешката му, но с любов. Човек трябва да говори с любов и на силния, и на слабия.

На времето си еврейският цар Давид направил едно престъпление, което и до днес се споменава. Бог изпратил при него пророк Натан да му обърне внимание, че е постъпил крайно несправедливо. Пророкът не му казал направо за извършеното от него престъпление, но по косвен път: „Царю, голяма несправедливост е извършена в царството ти.“ – „Какво е станало?“ – „На един богат човек, който разполагал с хиляди овце и говеда, му дошъл гост от странство, негов добър приятел. Богатият решил да угости приятеля си. Той заповядал на слугата си да заколи единствената овца на своя беден съсед, за да нагости с нея приятеля си.“ – „Смърт за този човек!“ – извикал царят. – „Този човек си ти“ – казал спокойно пророкът. Царят признал погрешката си и се разкаял, след което написал Псалом 51, един от най-хубавите псалми.

Казвате, че престъплението на Давид било голямо. Колко голямо е било престъплението на Давид, никой не знае, но имайте предвид, че за греховете и престъпленията на хората се съди по техните последствия. Важно е защо хората грешат. Първият човек е създаден праведен. Коя е вътрешната причина за първия грях? Казвате, че причината за грехопадението се крие в Ева, понеже яла от забранения плод. Коя е била подбудителната причина, поради която Ева е яла от забранения плод? И да знаете вътрешната причина, вие няма да се ползвате. Има смисъл да знаете нещата само тогава, когато се ползвате от това знание. Какво ще се ползвате, ако знаете кой е убиецът на дадено лице? Мислите ли, че в случая можете да помогнете с нещо? На убития не можете да помогнете с нищо, но и на убиеца не можете да помогнете. Веднъж направено ли е едно престъпление, мъчно можете да го изправите. Сам човек не може да изправи погрешката си. Защо? – Не знае начина и закона, по който може да я изправи. Начините и законите за изправяне на погрешките

са в Бога. Следователно само Бог може да ви покаже начин за изправяне на погрешките ви. Като не може сам да изправи погрешките си, човек се обезсърчава и казва: „Има нещо непоправимо в мене.“ – Не, всичко е поправимо, но човек трябва да работи в съгласие с Божествения Дух. Докато работи сам, докато е в противоречия, човек всякога ще се блъска в своите погрешки, в своите болезнени състояния.

Следователно, искате ли да бъдете здрави, с чист, ясен поглед, с мек характер и с дълбок вътрешен мир, дайте път на Божественото в себе си. Напусне ли ви Божественото, болестите, страданията и мъчнотиите започват да ви следват. Като не разбирате защо идат страданията в живота, вие започвате да роптаете против Бога, против съдбата си. Държите ли в ума си мисълта, че само вие страдате, че сте голям грешник, вие не сте на прав път. От една страна казвате, че всичко иде от Бога, добро и зло, а от друга страна роптаете против злото. Това е неразбиране на живота. Хората са нещастни по единствената причина, че търсят щастието, както и смисъла на живота, вън от себе си. Щастието и смисълът на живота са в човека вътре, а вън от него са само условията на живота. Виждате, че някой човек греши, и искате да го изправите. Налагате му ред наказания, но той не се изправя. Външно човек не може да се изправи. Изправянето на човека е вътрешен процес, а не външен. Виждате един вълк с верига, лишен от възможността да яде овце. Като го развържете, ще видите отказал ли се е да яде овце. При първа възможност той ще се нахвърли върху овцата и ще я задуши. Значи изправянето на човека подразбира изправяне на човешкото естество.

И тъй, искате ли да се изправите, да постигнете своите желания, турете Любовта за основа на живота си. Любовта е в човека вътре, а не вън от него. Докато Любовта е във вас, не търсете човека вън от себе

си – да го обичате и да ви обича. Външните отношения на хората се дължат на Любовта, която те носят в себе си. Това, че майката целува, милва и прегръща детето си, още не показва силата на нейната любов. Силата на любовта в човека се определя от Любовта му към Бога. Виждате, че някоя майка обича детето си много, но ако се случи нещастие с детето ѝ, тя веднага упреква Бога. Тя казва: „Защо Бог ми даде това дете и защо го взема?“ Тази майка мисли криво. Бог, най-съвършеният в света, не благоволява в страданията и в смъртта на човека. Причината за страданията се дължи на самия човек. Следователно, когато се произнасяте за нещо, първо трябва да мислите, да разглеждате нещата добре, и тогава да кажете мнението си.

Като ученици вие не трябва да се спирате само върху външната страна на живота, но да се вглеждате и във вътрешната му страна. Вътрешното е същественото. В него се крие смисълът на живота. Някой казва, че е Син Божий. Да съзнаваш, че си Син Божий – това подразбира външната страна на живота. Да любиш Бога, да любиш ближния си – това е вътрешната страна на живота. Ако при това положение обичате някого, той ще живее във вас, и вие – в него. Има ли нужда да убеждавате този човек, че го обичате? Ако той не живее във вас, а вие го обичате, трябва да го убедите в това по някакъв външен начин: чрез подаръци, чрез нежности и т.н. Обаче външните неща са условия, които днес съществуват, а утре ги няма, изчезват. Животът, който е осмислен от истинската Любов, никога не се мени. Всички блага и условия, които този живот дава на човека, са постоянни и неизменни. Който е влязъл в Божествения живот, той постоянно се подмладява.

Следователно, каже ли някой, че е остарял, ще знаете, че той живее в света на промените, във външните условия на живота. Като

не различавате външния от вътрешния живот на хората, вие се огорчавате, че някой не ви погледнал, както трябва, не ви обърнал внимание. Няма защо да се сърдите – толкова разбира човекът. „Ама еди-кой си прави различни движения с мускулите на лицето си.“ – Какво лошо има в това? Той ви дава възможност да правите фотографии, да развивате своята наблюдателност. Наистина, тия образи ще бъдат окарикатурени, но ще се упражнявате. Мнозина се възхищават от някой карикатурист. Да бъдеш карикатурист, това не е голямо изкуство. Децата са големи карикатуристи. С няколко черти те дават образ за известен предмет. Без да искат, хората често представляват карикатурни образи. Защо? – Защото още не са придобили самообладание. Каквото им кажете, лицето им веднага приема израз на недоволство, на огорчение, на обида и т.н. Лице, което не може да запази черти, изразяващи вътрешен мир, любов и разположение на духа, е окарикатурено.

Съвременните хора не са дошли още до онова дълбоко вътрешно самообладание, при което да запазят естествените черти на лицето си. Вие виждате как един криви лицето си, друг се почесва по главата, трети маха с ръце, четвърти тропа с крака, и т.н. Това са ред неправилни, неестествени движения, които нарушават красотата на човешкото лице. Сегашният човек е изгубил своята първична красота, която трябва да възстанови. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това всеки съзнава, че е изгубил този образ, и се стреми отново да го придобие. Колкото по-съзнателно работи човек върху себе си и изправя погрешките си, толкова по-лесно ще се върне към своя първичен образ. За да придобиете този образ, от всички се изисква самообладание, справедливост, милосърдие. Това са условия, необходими за здравословното състояние на човека.

Дух Святий ще ви научи в истия час що трябва да речете. В какво седи истинското знание: в научаване на погрешките или на добродетелите на човека? – В изучаване на човешките добродетели. Само силният може да изучава погрешките на хората. Ако слабият ги изучава, ще се намери пред опасността да направи същите погрешки, каквито хората правят. Това не значи, че човек трябва да бъде сляп за погрешките на хората, но като се вглежда в тях, погледът му трябва да бъде насочен навътре, а не към външния свят. Гледате ли само към външния свят, вие ще изпадате в ред погрешки и противоречия. Например, като срещнете някой богат човек, ще мислите, че той е щастлив. Това е криво разбиране. Ако една река е голяма, това още не значи, че тя може да бъде плавателна. Тази река може да се пресуши и нищо да не остане от нея. Колко пъти цели континенти са се снишавали и въздигали! Защо стават такива промени в Природата и учените не знаят за тях. Такива промени на повдигане и на понижаване на състоянията стават и във всеки човек. Днес сте весели, разположени, обичате всички хора, а на другия ден състоянието ви се сменя – никого не обичате, на никого нищо не давате.

В какво се крие силата на човека? – Във вътрешната му връзка с Бога. Докато е свързан с Бога, човек може да учи, да работи, да обича. Прекъсне ли се тази връзка, той всичко изгубва. И тогава, колкото повече животът му се разширява и развива, толкова повече той разбира Божиите пътища и блага и се ползва от тях. Който не разбира Божиите пътища, той иска да стане голям човек, министър на една държава. Този човек не знае, че ако завърши училището, в което Бог го е изпратил, не само министър ще стане, но ще му дадат да управлява цяла планета. Пък и днес човек управлява повече хора, отколкото би управлявал като министър. Само в главата си човек има около два милиарда и 600 милиона жители – мозъчните клетки, а в

цялото тяло – около триста милиарда жители. Много от тия поданици са учени, големи капацитети. Вие не се познавате с тях, не можете да ги подчините на себе си, а искате да управлявате хората отвън. Някой казва: „Да стана веднъж министър, ще накажа този-онзи, ще туря ред и порядък в страната.“ Той мисли, че светът се оправя с наказания. То е все едно да счита, че като унищожи своите мисли и желания и остане без тях, ще се оправи. Не е лошо човек да има много мисли и желания, но те трябва да бъдат на местата си. Дадено желание е добро за едного, а лошо за другиго. За човека топлата храна е добра, но за пчелите не е добра – тази храна може да ги умори. И ако човек се храни изключително със сладкия сок, който пчелите ядат, няма да се чувства добре.

Някои мислят, че ако се хранят само със сладка храна, ще бъдат по-добри, по-духовни. Пчелата, която се храни със сладък сок, добра ли е? Достатъчно е да ви ужили един път, за да опитате нейната отрова. Как се образува тази отрова, щом тя се храни изключително със сладък сок? Значи не само външно сладките сокове, но и светлите и благородни човешки мисли, чувства и постъпки представляват неговата сладка храна. Добрите мисли, чувства и постъпки представляват условия за здравословно състояние на човека. Като е здрав, човек има условия да расте и да се развива, да принесе плод. Само здравият човек може да влезе в Царството Божие. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Значи детето, в широк смисъл на думата, е здрав човек. Следователно докато мисли, че е дете на Бога, човек е на прав път. Докато мисли, че е учен, силен, добър, той е на крив път. С какво може човек да привлече вниманието на Бога: с учеността, с добротата или със силата си? – Единственото нещо, с което човек може да привлече вниманието на Бога, това е Любовта му към Него. Как

трябва да изявявате Любовта си към Бога, това сами знаете. Питате ли ме как аз проявявам Любовта си, ще ви кажа да дойдете при мене и да гледате какво правя. Правете това, което и аз правя. Какви ще бъдат резултатите? Като тия при военния, при брамина или при адепта?

Сега, като ученици, приложете Любовта в живота си. Радвайте се на придобивките на всеки човек, за да се радват и на вашите придобивки. Ако срещнете някой здрав, учен, силен човек, радвайте се за благото, което му е дадено. Като срещнете някой човек, намерете доброто в него, а не погрешките му. Не бутайте човек, който носи оръжие. Не бутайте човек, който е пълен с избухливи вещества. Дойдете ли до въоръжения или до човека с избухливите вещества, стойте далече от него. Приближавайте се към доброто на човека, но се отдалечавайте от неговото зло. Затова е казано в Писанието: „Не противи се на злото!“ С други думи казано: не се бори със своите лоши мисли, чувства и постъпки. Защо? – Те представляват болезнени състояния в човека. Дръж се за своите добри мисли, чувства и постъпки, както и за тия в другите хора. Те представляват здравословни състояния в живота.

Беседа, държана от Учителя на 10 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

МИЛОСЪРДИЕ

В живота на човека има важни и съществени неща, но има и много несъществени. Едно от важните неща за човека е въпросът за здравето му. Всеки човек трябва да бъде здрав. Обаче, здравето на човека зависи от следните четири неща – от силата на неговия дух, от добротата на неговата душа, от светлината на неговия ум и от мекотата на неговото сърдце. За да придобие тия неща, човек трябва да има знания. Всеки може да разглежда цигулката на Страдивариус, да я пипа, да обтяга лъка ѝ, даже и да си я купи. но всеки не може да свири на нея. За да свири на цигулка, човек трябва да е работил, с години да се е упражнявал. Следователно, всеки има дух, душа, ум и сърдце, но всеки не е могъл да развие такива качества в себе си, които да го направят здрав. Всеки се стреми да се домогне до здравето, но това още не значи че той го е придобил. – Ама близо съм до него. Близостта на нещата още не показва, че те са постигнати. Слънцето е далеч от нас, неговата светлина и топлина ни докосват, но самото слънце не сме постигнали. То стои далеч от нас и ни осветява. Свещите са близо до нас, но те не светят така, както слънцето. Слънцето осветява големи пространства, а свещите – малки.

Тъй щото, когато някои неща не са ясни за човека, това показва, че са слабо осветени. Щом нещата са ясни, те са силно осветени. Слънцето осветява най-силно нещата. Когато слънцето грее, всички работи се нареждат добре: цветята и тревите никнат и цъфтят, плодовете зреят. Слънцето е причина за приготвяне на много блага, но то само не ги използува. И земята, от своя страна, дава много блага на човека, но и тя не ги използува за себе си. Човек се ползува от благата, които земята и слънцето дават. Ако той не използува тия

блага, те ще гният, ще се развалят. Също така в човешкия ум са вложени светли, красиви мисли, а в човешкото сърдце – благородни и възвишени чувства, които той непременно трябва да използува. Не ги ли използува, те ще се развалят. В благата на живота трябва да има постоянно движение. Какво става с човека, ако не яде? Или какво става с него, ако яде? Ако човек не яде никак, или ако яде чрезмерно, това са две крайности на живота. Ако не яде никак, той ще умре. Ако яде много, той ще задлъжнее. Човек трябва да яде умерено, колкото да поддържа функциите на своя организъм.

Които не разбират законите на храненето, казват, че смисълът на човешкия живот се заключава в ядене и пиене. Други пък казват, че смисълът на живота е в ученето. Както при яденето, така и при ученето, трябва да се спазват известни правила и закони, за да могат процесите в човека да стават правилно. За да може да учи, човек първо трябва да познава добре своя език. Щом познава езика си добре, той може да върви напред, да учи всички предмети, които го интересуват. Следователно, за да разбира смисъла на живота, първо човек трябва да познава неговите елементи, да ги съчетава, да ги съпоставя, да образува от тях срички, думи и изречения и така да чете и да го изучава. Първите елементи, с които детето се запознава, това са неговите майка и баща. Дете, което не е кърмено от майка си и което не е чувало гласа на баща си, е лишено от най-благоприятните условия на живота. Майката предава мекота на сърцето, а бащата – светлина на ума и сила на волята. Без майка детето би било твърдо, като камък, а без баща, то би се намирало в положението на лист, носен от вятъра по всички посоки. Има ли баща, детето ще бъде лист, който се държи здраво за дървото и се ползува от неговите блага. Мекото и милостиво сърце на човека се дължи на майката, а знанието

и светлината на ума – на бащата. Аз взимам думите баща и майка в техния широк смисъл.

Христос казва: „Ако бяхте знаяли, що е „милост искам, а не жертва", не бихте осъдили невинните". Значи, милостта стои по-горе от жертвата. Жертвата е външна страна на нещата. Какво може да жертвува човек? Той ще пожертвува една овца, една кокошка, плодове и т.н. Човек жертвува нещо, което е вън от него, а в милостта, и милосърдието той дава от себе си онова, което е научил и опитал. Като жертвува кокошка, овца или агне, човек не взима в внимание страданията, които причинява на тия същества. Като проявява милостта, милосърдието си, човек опитва нещата и, ако намери, че са добри, ще ги даде и на другите; не са ли добри за него, той не ги дала на никого. Милосърдието има отношение към човешкия дух и към човешката душа, а жертвоприношението – към човешкия ум и към човешкото сърце. В този смисъл, човекът на жертвата не означава високо издигнат човек. Какъв човек е този, който дава неща, които са вън от него? Има смисъл човек да дава само онова, което е вътре в него. И в Писанието е казано, че Бог не иска жертвоприношения, но сърце чисто и светъл ум. Сърце чисто и светъл ум трябва да бъдат олтар за служене на Бога. Бог не се нуждае от ръкотворни храмове. Той се нуждае от светлите човешки умове и от техните чисти сърца.

Какво представя чистото сърдце? – Чисто сърдце е това, което не ражда никакви отрицателни чувства, нито ги допуща да влизат в него. Чистото сърдце е всякога тихо и спокойно, не се вълнува. То е подобно на дълбока вода, която не се размътва. Сърдце, което се размътва, е плитка вода. Дъното на това сърдце е покрито с кал. Човешкото сърдце се размътва лесно, а Божественото – никога. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърдце и ще им дам

сърдце чисто, на което ще напиша закона на своята любов." Чисто сърдце подразбира разумното сърдце на човека.

Като ученици, вие трябва да се стремите към разумен живот, в който всяко нещо става на своето време и място. Когато иде на своето време, дъждът носи благословение за човека. Закъснее ли да дойде на времето си, човек се лишава от това благословение. В Писанието е казано: „Ще им дам ранен и късен дъжд на време". Когато добрите мисли и чувства идат на време, те носят своето благословение за човека. Бъдете будни да не изпуснете времето, когато тия мисли и чувства ви посещават. Който губи добрите случаи в живота, той се ожесточава и започва да спори с ближните си, да се сърди за нищо и никакво. Днес всички хора спорят за първото място, кой да бъде глава. Този въпрос лесно се разрешава. Пръв е онзи, който прилага милосърдието в живота си. Последен е онзи, който жертвува. Някой жертвува големи суми и мисли, че заради тези благодеяния трябва да заема първо място в обществото. Преди всичко той не жертвува нещо от себе си. Златото, с което разполага, не е негово. То принадлежи на природата. Някои хора бягат от такова богатство. Те знаят, че чуждото всякога чуждо остава.

В древността някога на една планина живели двама светии. В подножието на тази планина се намирал един град. Те често слизали в града да продават плетени кошници, които сами изработвали за собствената си прехрана. Един ден, като се движел по пътеките на гората, единият от светиите видял една голяма дупка, отворена от проливните дъждове. Като погледнал в дупката, той се уплашил от нещо и хукнал да бяга. – Какво го уплашило? – В дупката имало едно голямо гърне, пълно с злато. Значи, златото, с своя блясък, уплашило светията и го заставило да бяга. Като видял, че другарят му подскочил като ужилен от нещо и ударил на бяг, вторият светия отишъл да види,

коя е причината за това. Той се приближил до дупката и що да види? – Гърне, пълно с злато. Той си казал: Чудно нещо, защо трябва да бяга човек от златото? То може да се употреби за полезни работи. Той се навел, извадил гърнето с златото и слязъл с него в града, да помисли, как и за какво да го употреби. Тук той предприел направата на училища, на болници, на църкви. Като употребил всичкото злато изключително за благотворителни цели, той се върнал на планината, при своя другар, и започнал усилено да се моли на Бога, да му отговори, дали е постъпил добре. Една вечер му се явил един ангел на сън и му казал: Всичките благотворителни дела, които направи, не струват, колкото избягването на другаря ти от гърнето с злато.

Следователно, много от човешките благотворителни дела са по-малко ценни от отказването им от някакво земно благо. – Защо? – Защото тия дела са лишени от милосърдие. С други думи казано: Всяко добро, в което милосърдието отсъствува, не е истинско добро. Милосърдието е една от красивите страни на любовта. Казано е, че Бог е милосърд и дълготърпелив. Велико нещо е милосърдието на Бога! Той търпи хората по причина на това си качество. Милосърдието е приложение на любовта в живота. Милосърдието е лишено от всякакво користолюбие. И най-малките неща, проникнати от милосърдие, стават велики. Вижте, например, колко малко изглежда слънцето. Въпреки това то изпраща грамадни количества светлинна и топлинна енергия чрез които осветява и отоплява цялата земя.

Сега аз ви навеждам на мисълта за милосърдието и за слънцето, за да не се смущавате, че не разбирате някои неща. Причината за неразбиране на нещата е двояка: или тия неща са много далеч от вас, или са много близо. Ако поставите близо до очите си една златна монета, тя ще закрие всичко пред вас, вследствие на което нищо няма

да виждате. Отдалечите ли монетата от очите си, просторът на вашия поглед веднага се разширява. Обратно, ако много отдалечите един предмет от очите си, вие можете да го виждате само с телескоп. Следователно, искате ли да виждате някой предмет ясно, турете го на такова разстояние от себе си, че да бъде добре осветен от всички страни. Това се отнася за физическите предмети, но има значение и за мислите и чувствата на човека. Искате ли да развивате своите мисли и чувства, дръжте ги на такова разстояние от своя ум и от своето сърце, че светлината на мислите ви да не помрачава светлината на вашия ум, нито топлината на чувствата ви да намалява топлината на вашето сърце.

Като се натъкват на някои неразбрани неща, хората се запитват, кои неща са реални и кои – нереални. Реално е само това, което носи живот. Всяка мисъл, която внася светлина в човешкия ум, разширява неговите възгледи и помага за растенето му, е реална. Всяко чувство, което внася топлина и мекота в човешкото сърце, е реално. Всяка постъпка, която усилва човешката воля, е реална. Реалните мисли, чувства и постъпки наричаме Божествени. Тъй щото, искате ли да знаете, дали мислите, чувствата и постъпките ви са Божествени, ще ги опитвате по следния начин: мислите ще познавате по светлината, която носят, чувствата – по топлината, а постъпките – по силата. Това е положителното знание на живота, което се придобива от външния свят чрез външните сетива, а от вътрешния –чрез вътрешните сетива. Ако очите ви са здрави и силни, вие схващате ясно очертанията на предметите. Очите на човека са в услуга на неговия ум. Докато умът му функционира правилно, и очите му ще бъдат здрави. Започне ли умът да отслабва, и физическите очи на човека постепенно отслабват. Значи, между очите и ума на човека има известна зависимост. По-точно определено: човек, в който милосърдието работи, винаги има

здрави очи и уши. Когато човек не вижда и не чува добре, това показва, че в мислите, в чувствата и в постъпките му има кал, нечистотии, които му препятстват. Какво трябва да направи, за да вижда и да чува ясно? Той трябва да вземе чиста вода и да измие прозорците на своя ум и на своето сърдце. – Мих ги, но пак не виждам. – Мил си ги с вода, която не може да изчиства калта. Вземи от Божествената вода и с нея измий прозорците си. Всички мисли, чувства и постъпки, които не могат да измиват калта на вашите прозорци, са човешки. Всички мисли, чувства и постъпки, които измиват калта на вашите прозорци, са Божествени. Те представят онази Божествена вода, която мие, чисти всичко, каквото срещне на пътя си. Как постъпи Христос с жената, хваната в прелюбодеяние? Доведоха тази жена при Христа и казаха: Учителю, според закона на Мойсея такива трябва да се убиват с камъни, защото развалят дома и обществото. Ти какво ще кажеш? Наведе се Христос на земята и пишеше с пръст. След това дигна главата си и отговори: „Който се счита праведен, нека той пръв хвърли камък върху нея". С други думи казано: Ако праведният хвърли камък върху тази грешница, и тя ще стане праведна. Обаче, ако грешникът хвърли камък върху нея, тя ще стане още по-голяма грешница. След тези думи на Христа, един по един всички се разотидоха. Христос погледна към жената и я запита: „Никой ли не те осъди, жено?" – Никой, Господи. – „Нито аз те осъждам. Иди дома си и не греши повече. Иди да служиш на Бога. Не прави повече престъпления за прехраната си." Човек може да изкарва прехраната си по честен начин, а не чрез престъпление. Човек греши понякога, защото търси лесен начин за живеене. – Не, много начини има за изкарване на прехраната. Много изкуства и занаяти са дадени на хората за прехрана. Има ли желание и любов към труда и работата, човек всякога ще бъде облечен и нахранен.

Като ученици, вие трябва да влизате в положението на страдащите и да ги облекчите. Един ден Настрадин Ходжа се качил на къщата си да я покрива с керемиди. Той стъпил на една керемида несполучливо, паднал на земята и счупил крака си. Всеки, който чул за нещастието на Настрадин Ходжа, отишъл да го посети и го запитвал: Как падна, че счупи крака си? Не можа ли да бъдеш по-внимателен? Той разправял цялата случка на един, на втори, на трети и най-после се отегчил да разправя. Като продължавали още да го питат за случилото се, Настрадин Ходжа казал: Не се ли намери досега един човек да е падал като мене, че да знае, как се пада? Следователно, като срещнеш една страдаща душа, не я питай, как е паднала, не я морализирай, но влез в положението ѝ и я облекчи. Добре е човек да има един учител, да го учи, но този учител трябва да бъде майстор, да се е учил от Божествената книга на живота. Ако не намерите такъв учител, потърсете книгата, от която той се е учил. Там ще се запознаете с буквите, с правилата и законите на тази книга. Като научите добре буквите, ще ги нареждате в срички. От сричките ще образувате думи, а от думите – цели изречения.

Като казвам, че човек може и без учител да учи, имам пред вид онази жива, Божествена граматика на живота, по която са учили всички велики Учители. Онзи, който е учил буквите от тази книга той може вече свободно да чете. Който е научил и познал Божията Любов, той знае буквите и може да чете. За него всичко е възможно и постижимо. Който е придобил само човешката любов, той живее в относителната възможност на нещата. Който е придобил Божията Любов, той живее в абсолютната възможност на нещата. Наистина, който люби Бога, той има помощта на всички добри хора, на всички светии и на Бога. Който люби Бога, той има помощта на слънцето и на дъжда. Неговата работа е само да довърши това, което слънцето и

дъждът са започнали. Бог повелява на слънцето да грее и да възраства нещата, на дъжда – да полива и съживява израсналото, на почвата – да го храни, а на човека – да довърши започнатата от тях работа. Може ли да не успява в работите си онзи, на когото и земята, и небето са в услуга и в помощ? Този човек се ползува от благословението на всички добри сили на небето и на земята. Те започват работата, а човек я довършва.

Днес всички хора са изпратени на земята да довършат онази работа, която слънцето и дъждът не могат сами да свършат. Има една работа, която принадлежи изключително на човека. – Коя е тази работа? – Да обича баща си и майка си така, както никога досега не е обичал. Да обича брата си и сестра си, приятеля си, слугата си, господаря си, учителя си, ученика си така, както никога досега не е обичал.

Беседа, държана от Учителя на 12 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

АЗБУКА НА БОЖЕСТВЕНИЯ ЕЗИК

Матей, 10 глава

Съвременните хора разглеждат живота от различни становища. Гладният мисли за хляба, как по-лесно и бързо да го осигури; жадният се интересува за водата; сиромахът – за парите, чрез тях да подобри живота си; невежият – за придобиване на знания; слабият – за усилване на организма си. Ако не може да задоволи нуждите си, човек е недоволен. Недоволството се дължи на факта, че човек не е определил отношенията си към Първата Причина, вследствие на което се проявява неправилно. Всяко недоволство на физическия свят произвежда в Невидимия свят такава буря, каквато имате сега на планината.

Каква е разликата между физическия, Духовния и Божествения светове? Животът на човека и в трите свята се състои в неговите мисли и чувства, които обаче се различават по нещо. Например силата на мисълта във физическия свят се заключава в нейната тежест, в Духовния свят – в нейното напрежение, а в Божествения – в разширяването ѝ. Ако живее само на физическото поле, човек мисли за материалните си нужди, да се наяде и напие. Това са мисли, които имат определена тежест. Като влезе в Духовния свят, на каквато и длъжност да се намира, човек започва да мисли как да изрази любовта си към своя дом, общество и народ. Вследствие на това, каквато работа и да заеме, той се стреми да бъде полезен не само на себе си, но и на ближните си. Ние казваме, че в мисълта на този човек има напрежение. Най-после, като влезе в Божествения свят, човек

започва да мисли как да служи на Бога, вследствие на което мисълта му се разширява.

Първото нещо, което се изисква от хората, е да определят отношенията си към Бога. Под думата *отношения* разбирам възстановяване на надеждата, вярата и Любовта в човека. Надеждата има отношение към физическия свят, вярата – към духовния, а Любовта – към Божествения. Хората едва сега започват да изучават Любовта. На теория те знаят какво нещо е любовта, но дойдат ли до приложението ѝ, правят ред погрешки. Не е все едно да познаваш теоретически условията на Северния полюс, или да отидеш там, да се стълкновиш с тия условия. В опитите си да отидат на Северния полюс хората видяха, че теорията им не се съвпада с действителността. Влезе ли в света на надеждата, човек трябва да бъде здрав, богат и добре облечен и обут. В който дом влезе, той трябва да носи ухание на цъфнал пролетен цвят. Влезе ли в света на вярата, човек трябва да бъде облечен с дреха, изтъкана от красиви, възвишени чувства. Там не се допуща никакво недоволство, никакво горчиво чувство. Влезе ли в Божествения свят, човек трябва да бъде облечен в дрехата на Любовта, да има правилни отношения към Бога.

Един ден, когато дойде свършекът на света, хората ще се пръснат из пространството, както камъните са разхвърляни на планината. Само ония хора ще бъдат запазени, които са облечени с дрехите на надеждата, на вярата и на Любовта. Според дрехите си те ще бъдат отделени едни от други, за да може всеки да заеме своето определено място. Обаче и при това определяне на местата пак ще има по-високи и по-ниски места. И в надеждата, и във вярата, и в Любовта има степени. Останалите хора, които не са облечени с дрехите на добродетелите, ще чакат векове и хилядолетия да дойде някой да им помогне. Казано е в Писанието, че за всяка празна дума човек ще

отговаря. Значи дошло е време вече, когато хората трябва да се откажат от стария си живот, да забравят всички обиди и огорчения, да тръгнат напред. Новият живот изисква хора, надрасли старото. Всякакво недоволство и мърморене трябва да се забравят.

Искате ли да влезете в новия живот, вие трябва да приемете страданията с благодарност. Христос е страдал, и вие ще страдате. Не страдате ли като Христа, вие нямате дял с Него. Ако Христос, Синът Божий, беше подложен на тежки страдания, колко повече вие ще бъдете изложени на страдания. Мислите ли, че можете да минете без страдания, вие сте на крив път. Който не е страдал, той не може да пристъпи прага на Духовния свят. Да живееш без страдания, това значи да отиваш на училище и да се връщаш, без да си научил една буква. Кой баща би се радвал на своя син, който се връща от странство добре облечен, но без никакво знание? Какво ще каже бащата на сина си? – Той ще поклати главата си и ще дигне ръце от него.

По същия начин постъпват и в Невидимия свят. Видят ли, че пристига такъв син, който нищо не е учил, веднага го изпращат назад. Там не държат недоволни, мърморковци. Успее ли някой мърморко да се промъкне там незаконно, веднага го намират, дават му билет и с експрес го пращат на Земята да учи. В един анекдот се разправя за влизането на един евреин адвокат в рая, без позволение на тамошните власти. Той успял с хитрина да се промъкне там, но в скоро време станал невъзможен за жителите на рая. Каквото виждал, все го критикувал и го разглеждал според законите на Земята. Той казвал: „По еди-кой си член от закона за съдопроизводството това не е справедливо, това не е на мястото си.“ Всички започнали да мислят как да се освободят от него. На едного дошла в ума мисълта да го примамят с някое богато дело на Земята. Той казал: „На Земята се разглежда едно голямо дело, за което ще се заплати скъпо, но няма

адвокат, който да го защитава.“ Като чул това, евреинът веднага излязъл от рая и слязъл на Земята. Така раят се освободил от един мърморко, който влязъл вътре по незаконен път.

Като ученици вие трябва да се справите с недоволството, с мърморенето. И пророк Йона се опита да роптае против Бога, но се намери в утробата на кита, дето лежа цели три дни. Знайте едно нещо: за Бога трябва да имате една мисъл и едно чувство. Никакво съмнение, никакво колебание не се позволява по отношение на Бога. Няма по-велик, по-силен, по-мощен от Него. Достатъчно е да проектира мисълта Си към дадено същество, малко или голямо, за да се уредят работите му моментално. Мощна е Божията мисъл! Тя всичко твори и пресъздава. Тази мисъл слиза и до най-нискостоящите същества – камъните и растенията. Приемат ли я, и те започват да растат и да се повдигат.

Като не разбират закона на страданията, хората постоянно роптаят против Господа. Трябва ли калният, нечистият да роптае, че не го обличат с чисти дрехи и не го поставят на първо място? Колкото да роптае, докато е външно и вътрешно нечист, той всякога ще цапа дрехите си. За да го облекат в нови, в чисти дрехи, първо трябва да го заведат на баня, да го окъпят добре. Ама водата била гореща, кожата му се охлузила от търкане! Това още нищо не значи. В пътя на чистенето, на растенето си, човек неизбежно минава през страдания. Страданията са метод за чистене. На Земята човек дохожда гол и после го обличат. Малкото, новородено дете е голо, а после го обличат. При това майка му го облича в дрехи, които не са по желанието му. Първите дрехи на детето са пелени, които го стягат, здраво държат ръцете и краката му. Колкото повече расте, пелените се сменят с леки, свободни дрехи.

Като слиза от Невидимия свят, човек има високо мнение за себе си, мисли, че е Син Божий. Обаче щом слезе на Земята, веднага го поставят на известна дисциплина, за да се смири. И Христос е Син Божий, но като дойде на Земята, трябваше да се учи на смирение. Той казваше за Себе Си: „Син Человечески няма къде глава да подслони." Като влезе в Йерусалим, Христос нямаше кон, на който да се качи, но трябваше от съседното село да доведат една ослица, която да възседне. Мислите ли, че вие ще влезете в Йерусалим по друг начин? – И вие ще влезете с ослица. Ослицата представлява закон на четвъртото посвещение. Щом дойде до това посвещение, човек ще възседне ослица и така ще влезе в Йерусалим. Като се качи на ослицата и мине през това посвещение, човек ще бъде готов да говори Истината.

Следователно който е придобил вярата, Любовта и Истината, той трябва свободно да говори. Вярата, Любовта и Истината са огънят в човека, който непременно трябва да излезе навън. Може ли нагорещената печка да не изкаже мнението си? – Не може. Огън има в нея, който по някакъв начин трябва да се изяви навън. Тъй щото и без да говорите на хората, идеите, които имате в себе си, ще се изявят навън. Говорът не е единственият метод за разбиране между хората. Някой момък може да се влюби в някоя мома, без да изкаже чувствата си. Тя ще го разбере, без той да ѝ говори за любовта си към нея. Това показва, че мислите и чувствата се предават от един човек на друг без всякакъв говор. Ако хората не казват, че те обичат, това не значи, че нямат любов към тебе. Преди да те е обичал някой на Земята, пръв Бог те е обичал, заради което те е пратил да се учиш. После баща ти и майка ти са те обичали и са станали врата, през която да влезеш в широкия свят. И най-после учителите, които са те учили, също са те

обичали. Ако не са те обичали, те нямаше да имат дух и разположение да те учат.

Сега знаете вече, че всеки човек е обичан и му са дадени условия да живее, да расте, да се учи и развива. Трябва ли след всичко това човек да бъде недоволен? Често срещате недоволни хора, които роптаят против този-онзи, не могат да ги търпят, не ги обичат. Какво показва това? Тия хора не познават нито своята цена, нито цената на другите. Всеки човек, добър или лош, е буква от Божествената азбука. Щом не обичате някои хора, вие не обичате известни букви от тази азбука. Какво ще постигне ученикът, който обича само десет букви от азбуката на своя език, а останалите двадесет не обича? Наистина, и от десет букви може да се образуват думи, но нищо повече. От тия няколко думи не могат да се образуват цели изречения. Пълна реч е онази, която е съставена не само от срички и думи, но и от цели изречения. Следователно вие трябва да обичате всички хора, защото всеки човек, лош или добър, е необходим за съставяне на цели изречения, чрез които да изказвате своите мисли и чувства. Влезете ли в Божествения свят, вие трябва да обичате всички хора, за да си служите с Божествения език. Не можете ли да приложите този език, никой няма да ви разбере и вие ще се принудите да се върнете назад. Ще кажете, че не е нужно да обичате всички хора. И така можете да живеете, но ще бъдете невежи. Искате ли да бъдете учени хора, вие трябва да обичате всички.

Запомнете следното правило: искаш ли да бъдеш учен, да се домогнеш до Божествената наука, ти трябва да обичаш всички хора; искаш ли да се домогнеш до духовната наука, ти трябва да вярваш във всички хора; искаш ли да се домогнеш до науката на Земята, ти трябва да се надяваш на всички хора. Като прилагате това правило в живота си, вие ще се домогнете до всичко, което душата ви желае, и

ще имате вътрешен мир. Бъдете доволни от живота, който ви е даден, от мислите и чувствата, които ви посещават, от промените във вас, на които всеки момент се натъквате. Сам по себе си животът е съвкупност от безброй промени. Няма по-красиво нещо в живота на човека от това, да бъде вътрешно доволен, да носи в себе си разположението на едно добро, разумно дете.

Желая на всички да бъдете добри, разумни деца. Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие." Под думата *дете* се разбира доброто разположение на сърцето, на ума, на душата и на духа. Колкото и да желаете това, неразположението все ще ви посети. Независимо от вас, неразположението ще дойде отвън някъде, но трябва да знаете, че то не е ваше. Недоволството, неразположението се дължат на същества извън нашия свят, които са изостанали в развитието си. Техните състояния ви се налагат често, но вие трябва да ги различавате, да ги отделяте от себе си, от своя личен живот. Ако влезете в дом, дето е имало покойник, вие веднага ще станете скръбен. Ако влезете в дом, дето е имало сватба, вие веднага ще се развеселите. В тези случаи нито скръбта е ваша, нито радостта. Човек взема участие в скърбите и в радостите на своите ближни, без той сам да е скръбен или радостен. Това е неизбежен закон. Ако иска да се ползва от радостите на хората, той трябва да взема участие и в скърбите им. Не взема ли дял от скърбите на хората, той ще се лиши и от радостите им. Същото може да се каже и за певеца. За да задоволи себе си, както и публиката, певецът трябва да взема и мажорни, и миньорни тонове. Тоновете ще се сменят един след друг, за да създадат цяла песен, в която ще има хармония и мелодия. Не е важно от какви тонове ще бъде съставена песента – важно е да бъде изпята чисто, меко и със съответна сила.

Какво представлява човешкият живот? – Нищо друго, освен песен за ангелите. Ако живеете добре, песента ви ще бъде приятна и за хората, и за ангелите. Не живеете ли добре, и песента ви ще бъде неприятна. Като благоволи към добрия живот на хората, Бог им праща Своето благословение. Без Божието благословение нищо не може да се постигне. Лошият живот на човека не води към нищо друго, освен към освиркване. „Да умра веднъж, че да се освободя.“ – Не, и в смъртта няма спасение. Смъртта представлява слизане от сцената на живота. Като слезеш от сцената, пак не си спасен. Вестниците ще започнат да пишат, че еди-кой си е пял или свирил, но нищо не е излязло от неговия концерт. Като умре, човек се скрива в някоя дупка, за да не вижда и да не чува какво се говори за него. След известно време, като се забрави името му, той отново се насърчава и започва да мисли за втори концерт. Щом замине човек за другия свят, майка му и баща му го посрещат и започват да го питат защо концертът му е излязъл несполучлив. Трябва ли той да се оправдава с публиката или с други външни причини? За неуспеха на хората има, наистина, и външни причини, но главната причина е в самите тях. Христос казва: „Който се отрече от Мене, и Аз ще се отрека от него. Който не се отрече от Мене, и Аз няма да се отрека от него.“ С други думи казано: „Който живее за Мене, и Аз ще живея за него. Който мисли за Мене и Ме обича, и Аз ще мисля за него и ще го обичам.“ Това е закон. Когото обичаш, и той ще те обича. Когото не обичаш, и той няма да те обича. Хората искат да бъдат обичани, без те сами да обичат. Такъв закон не съществува. Когато клиентът влезе в някой дюкян, търговецът веднага ще му предложи нещо от стоката си. В замяна на това клиентът ще заплати известна сума. При това колкото стоката е по-добра, толкова повече се плаща за нея.

За да познае цената на своите мисли, чувства и постъпки, човек ще бъде подложен на ред изпитания. Животът на Земята е велико училище, в което се предават различни предмети. От предметите, които се предават на човека, вън и вътре в него, той се учи. Например вятърът, който имате днес, дъждът, мъглата, облаците, са външни предметни учения, а недоволството, огорченията, противоречията са вътрешни предметни учения. Всички неща, които стават в Природата, носят известно благословение за човека. Като изучавате историята на религиите, виждате, че всички религии, всички вярващи, са минали през големи изпитания. Всички хора, млади и стари, учени и прости, са минали през изпитания. Няма човек в света, който да не е минал през изпитания. Изпитанията, страданията са благословение за човечеството. Казано е в Писанието, че когото обичат, него изпитват. Който се учи добре, него благославят.

И тъй, пожелавам ви Духът Божий да присъства във вашите домове.

Пожелавам ви Мирът Божий да царува в умовете, в сърцата, в душите ви и във вашия дух.

Пожелавам Божието благословение да се излее върху вас.

Беседа, държана от Учителя на 14 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ВСЯКО РАСТЕНИЕ

Матей 15:12-39

Христос казва: „Всяко растение, което не е насадил Отец Мой небесни, ще се изкорени.“

Днес във всички хора се корени нещо. Когато види, че нещо се корени в него, човек надава вик и пита защо коренят това. Много естествено! Христос казва, че всяко растение, което Бог не е насадил в човека, ще се изкорени, защото, остане ли в него, никакъв плод няма да принесе. Който искрено желае да учи, това го очаква. Съвременните хора страдат от еднообразие. Дето е еднообразието, там съществува голяма тъмнина. Дето има тъмнина, там са най-големите противоречия. Наистина, нощта носи големите противоречия в живота. Който не разбира някои работи, той е в тъмнина. Който е неразположен по дух, той е пак в тъмнина. Обаче не смесвайте тъмнината със злото. Светлината и тъмнината са две неизбежни явления в Битието, както злото и доброто. Да ходи човек в тъмнината, това не значи, че е грешен. И праведният ходи в тъмнина. Разликата се заключава само в това, че праведният ходи в тъмнината със светлина, а грешният – без светлина. Например, като се говори за чистота, праведният, чистият разбира въпроса добре, а обикновеният изпада в противоречие. Защо? – Защото той мисли за себе си, че е чист, и се чуди каква чистота се иска от него.

Има няколко вида чистота: физическа, духовна и Божествена. И една свещ свети, но ако имате две, три, четири и повече свещи, светлината е по-силна. Да мисли човек, че като има една свещ, повече не му са нужни, той е на крив път. Че сте познали Бога отчасти, че

четете Библията и Евангелието, това не е още всичкото знание. Да четеш Библията – това не значи, че си спасен. В Библията са изнесени опитностите на хиляди хора. Минали ли сте през техните опитности? Придобили ли сте тяхното знание? И това, което е писано в Свещената книга, не представлява всичкото знание в света. Много още има човек да учи, докато завърши своето развитие на Земята. Като се обезсърчават, някои казват, че няма да излезе човек от тях. Ако не излезе човек, какво друго може да излезе? Как могат да твърдят това, когато не знаят какво всъщност е човекът? Като говори така, човек трябва да знае какво може и какво не може да излезе от него. Казвам тогава, че ако не излезе пате, ще излезе пиленце; ако не излезе агне, ще излезе козле. Каква е разликата между овцата и козата? Понеже пасе само трева, овцата не причинява пакости на горите. Козата обаче гризе корите и листата на младите дръвчета, вследствие на което причинява пакости на горите. Козата е много самостоятелна, а овцата не е. Когато срещнат някой самостоятелен, упорит човек, наричат го коза. Значи като коза този човек прави някакви пакости. На кого? – На себе си.

Сегашният човек без да иска, без да съзнава, сам си пакости. Например днес си каже, че от него човек няма да стане – и се връзва с едно въже; на другия ден пак си каже същото – връзва се с второ въже; на третия ден пак каже същото – връзва се с трето въже. Ден след ден той се връзва с въжета, докато един ден цял се види обвързан – от главата до краката. При това положение какъв човек очаквате да излезе от него? Иска да отиде на училище, но не може, защото е вързан. Иска да яде хляб, пак не може – вързан е. И очите, и ушите на този човек са вързани. Какво може да излезе от човек, който не вижда и не чува? Той ще каже, че всичко чува. Какво чува? – Лошите думи, които някой е казал за него, вследствие на което губи разположението

си. Той е чул, че някой е казал една лоша дума за него, а не е чул десетте добри думи. Който чува само лошите думи, които се говорят за него или за ближните му, той не е музикален човек, няма добър слух. Който възприема само лошите слухове, лошите картини, лошите миризми, лошите храни, той има слабо развити сетива. В този смисъл истински красноречив човек е онзи, който говори само хубави, добри работи. Който само обещава, без да изпълнява, и той не е красноречив човек. Какво красноречие има в това, че някой обещава следната година да ви донесе плодове, дрехи, обуща? От тия обещания едва ли едно на стоте ще се сбъдне. Сладко, красноречиво говорене е това: каквото кажеш и обещаеш, веднага да го изпълниш. Малко давай, но навреме, отколкото много, но без определено време. Сегашните хора дават много, но не навреме. Докато дойде обещаното, човек може да умре от глад.

Съвременните хора търсят щастие, но без да искат си приготвят нещастието. Защо? – Защото постоянно говорят или за своето минало, или за бъдещето си – какво ги очаква. Ако говорят за някакво светло бъдеще, добре правят, но те рисуват бъдещето си в тъмни, мрачни краски. Значи хората говорят за миналото, духовете – за бъдещето, а Бог – за настоящето. Тъй щото, докато очаква на бъдещето само, човек се движи в света на духовете. Докато живее с миналото, той е в човешкия свят. Обаче живее ли в настоящето, той е в Божествения свят, дето нещата стават моментално. Човек е господар на миналото, духовете са господари на бъдещето, а Бог – на настоящето. Наистина, човек знае само онова, което е минал – добро или лошо. Що се отнася до бъдещето, той нищо не знае. Има хора, които предсказват някои неща, но това знание не е тяхно. Те декламират това, което им се казва, както децата декламират стихотворенията на някой велик поет. Детската глава не е създала тия

стихотворения. И грамофонните плочи могат да пеят, да свирят, да държат речи, но само такива, които са написани вече върху тях. Накарайте една грамофонна плоча да ви изпее или изсвири нещо ново, тя се отказва да изпълни желанието ви. Следователно, каже ли човек за себе си, че от него нищо няма да стане, той е грамофонна плоча, която пее една и съща песен. Каже ли, че от него човек ще стане, той е пак грамофонна плоча. И в първия, и във втория случай той предполага нещата, не ги знае положително. Когато кажеш, че от тебе човек няма да стане, ти си прав едно на хиляда. Кажеш ли, че от тебе човек ще стане, ти си по-близо до истината. В първия случай ти поставяш нещата вън от себе си и мислиш, че хората трябва да работят за тебе. Във втория случай ти поставяш нещата вътре в себе си и мислиш, че сам трябва да работиш. В този случай ти си по-близо до истината, защото, каквито и условия да ти се дават отвън, ти трябва да бъдеш готов да ги използваш. Учителят може да ви даде книги, учебници, но вие трябва да ги отворите, да четете и да размишлявате върху прочетеното.

Мнозина очакват да получат блага наготово, без да работят. Те изживяват различни състояния и се страхуват да не ги изкорени Господ. Не, Бог корени само заблужденията и кривите разбирания на хората. Вие мислите за Бога, за себе си, за окръжаващите това, което не е. Вие нямате ясна представа за нещата, вследствие на което си създавате цяла каша от умувания и чувствания. Кажете ли на някого, че е много добър, той ви гледа изпитателно: не вярва истината ли му говорите, или го подигравате. Той мисли за себе си, че е добър, но че е много добър – това не знае. На друг някой казват, че не е добър. И той се чуди – вярно ли е това. За да разбере истината, последният се нуждае само от една запетая. Като му каже някой: „Не си добър“, той трябва да тури след частицата *не* запетая, и тогава ще излезе: „Не, ти

си добър.“ Ако между думите *не си добър* не поставиш запетая и ги свържеш в едно, от тях се ражда нещо неестествено. Такова нещо е катърът. Катърът се ражда от кобила и магаре. Той е нещо средно между двете. Катърът е човешко произведение, вследствие на което е безплоден. Той не е създаден от Природата. Всяко неестествено проявление в човека е катър, който не може нищо да роди.

Едно дете намерило една кошница с ябълки и извадило от нея една, две, три, десет ябълки. То не може да изяде една ябълка, а взема десет. Защо му са толкова много ябълки? – Това показва, че желанията му са много. И възрастните хора като децата имат много желания, които не могат да реализират, вследствие на което страдат. Те раждат много желания, но нямат храна да ги отгледат. Щом не можете да отхранвате желанията си, ще се намерят хора, които ще ги вземат за себе си. После ще страдате от това, че някой е взел едно ваше желание без позволение. Какво ще кажете за себе си, когато късате плодове от чуждите градини без позволение? Кой ви даде това право? Някой си е насадил една череша, грижил се е за нея, и когато роди, той не може да се радва на своя труд. Преди него други са опитали плодовете на черешата му. Искате ли една череша, вземете позволение от господаря на черешата. Не искате ли позволение, и вие грешите, и околните грешат. Като късате плодовете от някоя череша без позволение, вие внасяте заблуждение и в самата череша. Тя мисли, че господарят ѝ я бере. „Не съм ли свободен да постъпвам, както искам?“ – „Не си свободен.“ – „Не съм ли чадо Божие?“ – „Ако си истинско чадо Божие, ти ще признаваш Баща си и за всяко нещо ще искаш позволение от Него, като от създател на цялата Вселена.“ Благодарение на своите криви разбирания и криворазбрана свобода, хората мислят, че са свободни там, дето всъщност не са свободни. Те са свободни да отидат при господаря на дървото и да го помолят да

им откъсне няколко плода, но без позволение не са свободни да късат плодове.

Като не могат да реализират желанията си, хората се смущават и обезсърчават. Смущенията произтичат от сърцето, а радостите – от ума. Животът на сърцето е живот на тъмнина. Значи сърцето носи скърбите и страданията в живота, а умът – радостите. Казано е в Писанието: „Сине Мой, дай Ми сърцето си.“ Като вземе сърцето на човека, Бог внася в него нужната светлина. Само Той е в състояние да освободи човека от всички скърби и страдания, които идат на всяко време. Сърцето страда и с време, и без време. Запали ли се Божественият огън в човешкото сърце, страданията изчезват.

„Всяко растение, което Отец Мой небесни не е насадил, ще се изкорени.“ Щом лошото се изкорени, доброто трябва да го замести. Радвайте се, когато Бог корени, защото на мястото на изкорененото Той посажда Своите мисли и чувства. Следователно щом скърбите, вие трябва да изпращате сърцето си при Господа, Той да го възпитава. Като го възпитава, Той внася светлина в него. Когато радости идат в живота ви, пак се радвайте, защото живеете в Светлина. Благодарете на Бога и за тъмнината, и за светлината, в които живеете. Уповавайте на ума си, който Бог ви е дал, защото чрез него пътят ви се осветява и можете да вървите напред.

Беседа, държана от Учителя на 7 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

СИЛЕН И СЛАБ

Йоан, 8 глава

Един философ върви по улиците и среща едно малко момченце, което плаче. – „Защо плачеш?“ – „Сираче съм, нямам майка и баща и не съм ял 24 часа.“ – „Ела с мене!“ По-нататък той среща друго дете, което плаче, защото майка му е болна и няма пари да ѝ купи лекарства, за да ѝ се помогне. – „Не плачи, ела с мене!“ След това среща трето дете, също така разплакано. – „Защо плачеш?“ – „Носех един хляб за дома си, но едно голямо момче ме срещна, наби ме и взе хляба от ръцете ми.“ – „Ела с мене!“ Къде ще заведе философът тия деца? – Той ще ги заведе у дома си, ще им даде по нещо, за да ги утеши. Кой е този философ? – Човешкият ум, който може да успокоява човешкото сърце. Значи умът е силният, а сърцето – слабият.

Казано е в Писанието: „Да се не смущава сърцето ви.“ Сърцето на всички съвременни хора е смутено: ученикът се смущава, че няма средства за книги или че не е издържал изпитите си; младата мома се смущава, че годините минават, а тя не се е оженила; чиновникът се смущава за службата си – да не го уволнят; майката се смущава за сина си, който е на бойното поле – да не го убият. Ако пък е убит, тя плаче, страда за него. Как ще се утешат тия хора? Как ще утешите майката, която е изгубила сина си? – Ще ѝ кажете, че като душа той е излязъл от Бога и трябва да се върне при Него. – „Ама защо толкова млад?“ – Той е повикан горе, там да държи изпитите си. Условията на Земята са по-трудни от тия на онзи свят. Там ще учи, ще следва университет и ще държи изпити. За да ги завърши успешно, никой

от Земята не трябва да го смущава и безпокои. – „Защо моят син трябваше да бъде убит? Аз се молих много за него. Защо не са чули молитвата ми?“ – Там е въпросът. Много майки са се молили за синовете си, но на едни от тях молитвите са приети, а на други – не. Защо е така, никой не знае. Това не е наша работа.

Нашата работа се заключава в обединението. Днес всички хора трябва да се обединят, да работят в единство. Днес всеки човек мисли само за себе си. Всяка майка се моли само за своя син. Ако всички майки в света концентрират мисълта си в едно направление и отправят една обща молитва към Бога, никаква война нямаше да има. Щом няма войни, и синовете им ще бъдат живи. Днес всеки се грижи за себе си, всеки мисли за себе си – как да стане чист, свят, учен. След всичко това хората се запитват защо светът не може да се оправи. Светът може да се оправи само тогава, когато всички хора се обединят. При това положение всеки човек трябва да мисли не само за себе си, но и за своите ближни. Това, което е благо за него, да бъде благо и за ближните му. Как ще се постигне това единство? – Много лесно. Вместо да носите по една-две чаши вода, да задоволите жаждата на няколко души само, пуснете крана на вашата чешма, да могат всички хора да пият и да се задоволят. С други думи казано: пуснете Любовта в себе си, за да напълни вашето корито. Като се напълни коритото ви, водата ще почне да изтича навън и ще задоволи жаждата на всички живи същества.

Като се говори за Любовта, мнозина мислят, че тя е залъгалка за младите. Не, истинската Любов ни най-малко не подразбира залъгване. Да любиш – това значи да отправиш погледа си към Бога. Какво по-голямо благо за младия и стария, за учения и простия, за бедния и богатия, от това – да отправят погледа си нагоре? Виждате един просяк – с часове седи спокойно по ъглите на улиците и чака,

моли се, дано пуснат нещо в чинийката му. Какво ще му пуснат? – По един-два лева. И след това той ще се прехрани с тях! Каква по-голяма залъгалка можете да очаквате от тази? – Не, просякът трябва да стъпи на краката си, да отправи погледа си към Бога и да започне да учи. „Ама ще го считат за смахнат.“ – Да, всеки момък, който спира погледа си само върху една мома, а не върху всички, е смахнат. За предпочитане е да гледаш на едно лице, а не на две и на повече. Кое е това лице, на което всички хора трябва да гледат? – Божието. В турско време още при един съдия се явили двама тъжители с желание да разрешат един спорен въпрос помежду си. Един от тъжителите влязъл при съдията и му дал една турска лира, като му казал: „Моля те да гледаш моето лице.“ След него влязъл вторият тъжител и дал на съдията две лири, за да разреши въпроса в негова полза. Като започнало делото, първият тъжител се приближил при съдията и му пришепнал: „Господин съдия, гледай лицето ми.“ – „Синко, какво да правя с онзи с двете лица?“

Съвременните хора често изпадат в заблуждения, и за да излязат от тях, казват, че има само едно научно разрешение на тия заблуждения. Кое е научното разрешение? – То може да бъде механическо, а може да бъде и органическо. Двама цигулари свирят на цигулка: единият свири механически, туря пръстите си по строго определени места на цигулката, вследствие на което тоновете му не са чисти. Вторият цигулар е майстор, той свири органически, вследствие на което определя местата на тоновете чрез своя тънък слух, а не по механическото им разпределение. Той свири с голяма точност и чистота. И първият, и вторият цигулар свири според научното разпределение на тоновете, но всички се възхищават от втория. Същото може да се каже и за Любовта. Мнозина говорят за нея, но неправилно я произнасят.

Какво виждаме в живота на съвременните хора? – Навсякъде неправилности, дисхармония. Тази дисхармония е причина за всички слабости и недъзи на хората. Например не пее ли правилно, човек разваля гърлото си. Не мисли ли правилно, той разваля челото си. Ако не чувства правилно, той разваля сърцето си. Ако не постъпва правилно, той разваля брадата си. Ако това не се отрази още на този живот на човека, ще се отрази в бъдещото поколение. Изобщо няма мисъл, чувство или постъпка, които да не се отразяват върху човешкото лице.

И тъй, когато човек се поддаде на своите лоши състояния, съзнанието му се помрачава, той потъва в мъгла, с каквато днес сме заобиколени. Само мисълта на човека е в сила да махне тази мъгла, да даде възможност на Слънцето да проникне в неговия ум. Мисълта на човека е подобна на вятъра в Природата. Духне ли той, мъглите се разпръсват. Велико нещо е човешката мисъл. Тя определя човека. По мисълта, по погледа, по усмивката на човека ще познаете онова неизменно, велико начало в него. Това се отнася за онази мисъл, която движи човека напред, за онзи поглед, в който няма никакво раздвояване, никакво колебание, и за онази усмивка, която стопля сърцето на всеки страдащ. Само онзи човек може да даде такава усмивка, в сърцето на когото Бог се проявява.

Днес всички хора искат да видят Лицето на Бога. Когато дойде на Земята, Бог ще се изяви не само за хората, но за всички живи същества. Това значи, че е дошло спасението на света. Как ще Го посрещнат животните? – Чрез бягане. Спасението на животните е в бягането. Как ще Го посрещнат хората? – Като мислят. Спасението на хората е в мисълта. Като мисли право, човек едновременно люби. Като мисли и люби, човек има всичко на разположение. Реалността на живота е в Любовта. Като има Любов, дето и да се намира, човек разчита на нея. Любовта дава ценност на всички неща. Тя съдържа в

себе си всички възможности. В това отношение тя е подобна на костилката в плода. Любовта се намира и в плода, и в костилката, но възможностите на любовта са в костилката. Достатъчно е да посадите костилката в земята, за да видите всичките възможности, които се крият в нея. От една костилка се ражда само един плод. Това показва, че в проявите на Любовта съществува голямо разнообразие. Костилката на любовта се отличава от костилките на останалите плодове по това, че от нея произлиза не само един плод, но всички плодове в цялото Битие. Живееш ли в Любовта, за какъвто плод мислиш, такъв ще имаш: ако мислиш да станеш музикант, музикант ще станеш; ако мислиш да станеш философ, поет, учен, такъв ще станеш; ако искаш красив да станеш, и красота ще придобиеш. Какъвто пожелаеш да станеш, непременно ще успееш. Това е магията на Любовта.

Много време трябва да работи човек върху себе си, за да придобие костилката на Любовта. Той не е готов още за тази костилка. Ако днес му се даде, той ще я използва за несъществени работи и в скоро време ще я изгуби. Слушате някой момък да казва на момата, че я обича с всичкото си сърце. Този момък не е намерил костилката на Любовта. Той се залъгва с външната, с месестата част на плода. Той ще изяде плода, а костилката ще хвърли. Едно трябва да знаете: само Бога можете да обичате с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ближния си ще обичате като себе си. Пазете се от заблужденията на влюбването. Влюбване, в което няма Любов, носи със себе си всички заблуждения и разочарования. Каква любов може да очаквате между един лунен и един сатурнов тип? Момъкът е лунен тип, а момата – сатурнов. Той се мени като Луната и живее във въображението си, а тя критикува всичко в него. Не минава много време – на сцената се явява още една луна. Какво ще прави това паднало божество с две луни?

Велика, мощна сила е Любовта, но когато има предвид изпълнението на Волята Божия. Тази Любов повдига всички живи същества. Няма ли предвид изпълнението на Волята Божия, тя внася дисхармония в света. Ще дойде някой да ме пита какво мисля за Любовта и в коя любов вярвам. Аз вярвам само в онази Любов, чиято светлина никога не загасва. В светлината на свещта не вярвам. Тази светлина трае няколко часа. При това, за да светне свещта, кибрит е нужен. Аз не вярвам в светлина, за която е нужен кибрит. Донякъде само вярвам в светлината на Слънцето. Ще дойде ден, когато и Слънцето ще загасне. Следователно аз не мога да вложа всичката си вяра в тела, светлината на които не е вечна. Обаче има едно Слънце, което никога не загасва. То осветява по-малките слънца. Този закон се отнася и до душите. Има малки, млади души, които се осветяват от по-големите. Последните пък се осветяват от още по-големи и т.н. Бог пък осветява всички души. Човек трябва да знае отде иде светлината на неговата душа. Някоя млада мома казва, че някой момък я осветява, т.е. я вдъхновява. Не се минава много време, момата казва, че вдъхновението ѝ е изчезнало, нямала вече светлина в себе си. Защо? – Момъкът я е напуснал. Човек не трябва да разчита на светлина, която ту се явява, ту се губи. Човешката душа се нуждае от непрекъсната светлина. Дойдете ли до Любовта, вие трябва да знаете следния закон: човек не може да бъде обичан, докато той сам не е обичал. Детето е привързано към майка си и я обича, защото първо тя го е обичала.

Христос казва: „Аз съм виделината на света.“ Значи, като е дошъл на Земята, Христос е станал отражение на Божествената Светлина. На същото основание казвам, че всеки човек на Земята, който ви обича, е проводник или отражение на Любовта на някое близко на вас същество от Невидимия свят. В тази Любов няма никаква сянка, никаква тъмнина. Яви ли се най-малката сянка в

Любовта, това показва, че някое тъмно същество проявява своето неразположение към вас. Значи един и същи човек може в един случай да прояви любов към вас, а в друг случай – омраза или неразположение. В истинската Любов няма никаква тъмнина, никакво обезсърчаване, никакво обезверяване. Там животът тече непрекъснато. Искате ли да придобиете този живот в себе си, вие трябва да се калите, да издържате на мъчнотии, несгоди, страдания, злини и т.н. Каже ли ви някой, че обича само един човек, ще знаете, че той е слаб. Той може да носи само един килограм тежест. Силният човек може да носи Земята на гърба си. Това значи, че той може да обича всички хора. Да обичаш всички хора – това значи да ги събереш на едно място и от тях да образуваш един човек. В този човек трябва да виждаш красивото лице на Единия. Както Слънцето огрява едновременно всички същества, така и човек трябва да обича всички. „Слаб съм, не мога да обичам така.“ – Слаб си, защото не проявяваш Доброто в себе си. Доброто прави човека силен. Иска ли да прояви добродетелите си, човек трябва да приложи в живота си закона на Любовта. Любовта не търпи никаква дисхармония. Най-малката дисхармония вън или вътре в човека отнема възможността му да прояви любовта си.

Днес Слънцето грее силно, денят е ясен, небето – чисто. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека са добри, и неговото слънце ще грее ясно, и неговият ден ще бъде добър.

Желая ви сега да бъдете силни в Доброто, слаби в злото, силни в Любовта, слаби в безлюбието, силни във Вярата, слаби в безверието, силни в Надеждата, слаби в обезсърчението.

Беседа, държана от Учителя на 19 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО

Беседа, държана от Учителя на Лука, 12 глава

Много неща са дадени на човека, но всички не са еднакво ценни. Най-ценното нещо за човека – това е животът. Не само човекът, но всички живи същества ценят живота по свой начин и се стремят да го запазят. Изгуби ли живота си, човек изгубва всичко и става нещастен. Въпреки това всички хора, учени или прости, могат да задържат живота си най-много до 120 години. Дойде ли до тия години, с човека става нещо особено и въпреки желанието си той изгубва своя живот. Къде отива животът му, и той не знае. Животът на човека се топи като снежна топка. Докато мисли, че се е осигурил и го държи в ръката си, сам не забелязва как животът постепенно се топи и изчезва някъде в пространството.

Двама братя живеели добре помежду си, но единият от тях решил да се посвети в служене на Бога. За тази цел той отишъл на една планина да прекара живота си в пост и молитва, в пълно уединение, далече от греха и съблазните. Така прекарал той цели 20 години в чистота и святост. Един ден той решил да слезе в града при брата си, който останал да работи между хората, да се учи от тях. За да изкарва прехраната си, той станал обущар. Цели 20 години той правил обуща на хората и станал виден обущар. При него дохождали най-знатните хора от града да си поръчват обуща. Като слязъл в града да види брат си, светията взел в ръката си една топка сняг, за да му покаже, че снегът не се топи от топлината му. С това той искал да подчертае своята чистота и святост. Както се разговаряли, в магазина на брат му влязла една красива знатна мома, за да си поръча обуща.

Младата мома събула обувката си, за да ѝ вземе обущарят мярка. Като видял крака на младата мома, красиво изваян, светията се загледал в него и започнал да си мисли, че и в света, дето брат му живее, има красиви неща, които заслужават внимание. Унесен в красивия крак и в размишленията, на които той го навел, светията не забелязал, че снегът в ръката му започнал да се топи. „Братко, снегът ти се топи" – казал обущарят и продължил работата си.

Коя е причината за топенето на снега в ръката на светията? Когато българинът иска да произведе огън, той взема парче кремък и го удря с парче стомана. От това удряне се образува искра, огън, който запалва праханта. Следователно, като наблюдавал крака на младата мома и размишлявал върху красивите неща в света, в сърцето на светията се образувал огън, който стопил снега в ръката му. Ще кажете, че светията се е съблазнил. Не, никаква съблазън не е това, но мислите му са минали от едно състояние в друго, както съзнанието минава през различни фази.

Съвременните хора признават главно живота на самосъзнанието, в който се движат. Обаче в живота на съзнанието различаваме четири степени: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. В подсъзнанието влиза целият неорганически свят; в съзнанието – целият органически свят, от най-малките до най-големите същества – растения и животни; в самосъзнанието влиза човекът, а в свръхсъзнанието – ангелите. Ако влезе в подсъзнанието, човек ще се натъкне на неорганическия свят, в който съществува голямо противоречие. Щом влезе в съзнанието, в него се зарежда голяма борба, след която той започва да работи. Щом се качи в самосъзнанието си, той започва да се измъчва защо нещата не стават, както трябва, защо хората не мислят и не чувстват правилно. Най-после, като влезе в свръхсъзнанието, човек попада в блаженството на

живота, към който всички хора се стремят. Къде се намират местата на тия съзнания? – За определяне местата на четирите вида съзнания можем да дадем приблизителна, а не абсолютна диспозиция. Съзнанието на човека се намира в сърцето му, а самосъзнанието – в неговия ум. Значи в сърцето на човека живеят растенията и животните, в ума – хората, а в подсъзнанието му – неорганизираните същества.

Страшно е да живеете между неорганизирани същества. Човешкият организъм е съставен приблизително от 30 милиарда клетки, разпределени в човешките удове: в мозъка, в дробовете, в стомаха, в сърцето, в очите, в ушите, в устата, в мускулите, в костите, в космите и т.н. Всички тия клетки се различават помежду си по степен на развитие и строеж. За да образуват човешкото тяло, те се подчиняват на една велика, мощна сила, която ги управлява и държи в единство. Сами по себе си те са неорганизирани, и ако не съществуваше тази сила, никакъв човек не би съществувал. Къде е човекът? – Човек се намира в онази първична клетка, наречена монада, която управлява всички останали клетки и им дава различни заповеди и направления. Що се отнася до човека, всички хора имат смътна представа за това. Те казват, че човек е същество, което се ражда и умира. На пръв поглед те са прави, но какво означава раждането и какво – смъртта? Всяко нещо, което умира, се отдалечава от центъра. Значи то върви към периферията. Всяко нещо, което се ражда, върви от периферията към центъра. Тези процеси се превеждат с думите „минаване от смърт в живот и от живот в смърт“. Хората не желаят смъртта, защото губят ония условия, с които са привикнали. Представете си, че някой човек е живял 30 години в затвор. Колкото и да е тежък животът му в затвора, той е свикнал с тамошните условия и мисли, че вън от затвора не може да се живее. Обаче дохожда ден,

когато трябва да напусне затвора. Предлагат му да излезе, но той не се решава, страхува се да отиде в широкия свят. Като не иска доброволно да излезе от затвора, насила ще го заставят. Като влезе в широкия свят и се окопити, човек вижда, че вън от затвора животът е по-красив и смислен от този в затвора. В този смисъл човешкото тяло представлява затвор, с условията на който човек свиква и не иска да го напусне. Каквито и блага да му предлагат, той не иска да напусне затвора. Защо? – Защото не знае къде ще отиде и какви условия го чакат там. Той не познава нито Небето, нито ада.

Следователно човек се страхува от смъртта, защото не познава условията зад нея. Докато е на Земята, между хората, той счита, че е осигурен. Щом се отдалечи от хората, от близките си, той се страхува. Докато ножът, сабята висят на тялото на военния, той е осигурен, има на какво да разчита. Отнемат ли му ножа и сабята, той изгубва вярата си. Докато ученият има на масата си перо и хартия, той е спокоен, има на какво да разчита. Отнемат ли му тия пособия, той се обезсърчава. Какво ще бъде положението на военния, на когото ръцете са парализирани? Той иска да посегне към ножа, да го пипне, но не може. Какво ще бъде положението на учения, на когото мисълта е парализирана и нищо не може да роди? Значи зад силата на военния, зад мисълта на учения, зад чувствата на всеки човек се крие велика реалност, за която хората нямат никакво понятие. Коя е тази реалност? – Любовта. Младите ще кажат, че познават любовта. Старите пък ще кажат, че любовта е нещо променчиво: докато е млад, човек може да люби; като остарее, любовта го напуща. Значи старият отрича любовта, както болният отрича здравето. Колкото е вярно твърдението на стария, че стар човек не може да люби, толкова е вярно твърдението на болния, че няма здраве за него.

Какво нещо е Любовта? – Каквито определения да се дават за Любовта, тя всякога ще остане неразбрана. Когато човек мине през любовта на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието, тогава само може да има ясна представа за Любовта. Любовта на свръхсъзнанието крие в себе си магическа сила. Тя може да изкара мъртвия от гроба, както семенцата никнат от земята. Тя организира частиците му и го връща към живот. Това, което възвръща човека към живота, който той е изгубил, е Любовта. Обратно: това, което става причина човек да изгуби ценното – своя живот, е безлюбието. Това, което прави хората щастливи, е Любовта. Това, което ги прави нещастни, е безлюбието. Коя е причината, която кара хората да живеят? – Любовта. Коя е причината, която ги заставя да умират? – Безлюбието. Значи един трябва да живее, а друг – да умре. Защо трябва да страда и да умира човек? – Законът е такъв. При сегашните условия на живота не може другояче. „Ние искаме да живеем братски.“ – Знаете ли какво изисква братският живот в широк смисъл на думата? Да живееш братски с всички същества – това значи на никого да не причиниш и най-малкото страдание. Какво ще правиш тогава без жито, без мляко, без яйца, без плодове, без кокошки, без агънца? Като живее, човек все ще смели няколко житни зърна, все ще изяде няколко плода, няколко яйца и т.н. Живее ли по този начин, той е нарушил вече принципа на великия братски живот. След всичко това хората търсят живот без страдания. Това е невъзможно. Ако някой мисли, че има такава възможност, нека даде свой модел за създаване на нов свят.

Само онзи може да не страда, който свързва всички неща в едно цяло. Бог може да направи това. Той живее във всички форми, които съществуват в Природата. Той се жертва заради нас, за да живеем и да Го познаем. Затова е казано в Писанието: „Аз съм живият хляб, слязъл

от небето. Който Ме яде, той ще има живот в себе си.“ На Бога е приятно да Го ядат, да се жертва, на хората обаче не е приятно да се жертват. Това е положителната, опитна философия на живота, между фактите на която съществува пълна последователност. В тази философия нещата растат и се осмислят, без да губят своята красота. Това става с всеки човек, който живее правилно. Първоначално той е дете, постепенно става юноша, възрастен и най-после – стар човек, без да губи своята красота. Стар човек не подразбира човек с бяла коса. Бялата коса, т.е. белият цвят, е символ на щедрост, на даване. Значи старият човек е щедър, всичко дава. От стария човек изтича Божествена енергия. Млад човек не е само този, който има черна коса. Човекът с черна коса е касиер, който постоянно взема. Старият дава, младият взема. Старият празни хамбара си, а младият го пълни. Когато искат да кажат за някого, че е стар, българите казват, че е празна глава. Празната глава подразбира бяла глава, а бялата глава винаги дава. Пълната глава подразбира млад човек, косата на когото е още черна. За да уравновеси своите енергии, Природата си служи с точни везни. Тя поставя младия на високи планински върхове – там да складира богатствата си. Ако започне преждевременно да раздава, и той ще побелее. Тя поставя стария в долината на живота, за да раздава от своите блага. Щом раздаде всичко, старият започва отново да събира, докато главата му почернее. Кой е по-добър: старият или младият? – И двамата са добри. Дали косата на човека е черна, или бяла, това е все един човек – една идея в различни форми.

Древният окултизъм изобразява жената с черна коса, а мъжът – с бяла. Жената била носителка на тъмнина, а мъжът – на светлина. Тъмнината представлява първичната материя, от която светът е произлязъл. Светлината подразбира проявения, организирания свят. Първичната материя не е била организирана. Тя хвърляла сянка върху

нещата, вследствие на което изглеждала тъмна. От светлината пък се създават новите светове. Значи тъмнината е склад, от който Бог вади нещата, за да създаде света на Светлината. Светлината излиза от тъмнината. Тъй щото, когато казвате, че някой е лош, знайте, че в него има нещо добро. Тигърът, едно от свирепите животни, може да бъде нежен, добър. За кого? – За своите малки тигърчета. Ако стоите на пътя на този тигър, вие непременно ще пострадате. За да не пострадате, трябва да стоите далече от неговия път. Искате ли да избегнете противоречията на живота, водете се по разумните закони на Битието. Който знае закона за смаляването и увеличаването, той лесно ще се справя със своите мъчнотии. Много хора днес страдат, защото са научили само изкуството да се увеличават. Те трябва да изучават закона на смаляването, да се смирят. Малкият, смиреният човек може да мине отвсякъде. Големият обаче се спъва и от най-малкото препятствие.

Съвременните хора се стремят към външни неща: към външна сила, външно богатство и знание. Те не се спират да пресметнат какви грамадни богатства се крият във всеки човек. Всеки носи в себе си музикално чувство, което може да разработи и да се осигури на цял живот. Човек може да стане гениален музикант и певец – от него зависи. „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Ако преди 50-60 години някой би се осмелил да каже, че ще дойде ден, когато хората ще хвърчат с машини из въздуха или ще могат да слушат какво става и в най-отдалечените страни на света, щяха да го нарекат луд. Днес обаче всичко това се реализира. В бъдеще се очакват още по-големи открития. Ще дойде ден, когато хората ще се съобщават със своите близки, заминали на другия свят. Те ще знаят последните новини от онзи свят. Засега съобщенията с онзи свят не са усъвършенствани, вследствие на което тамошните жители мълчат.

Христос казва: „Търсете първо Царството Божие.“ Превеждам този стих: „Търсете първо онова, което е ценно за вас – живота.“ Христос дава правила и закони, по които може да се живее, т.е. да се запази животът. Човек едновременно носи в себе си и тъмнина, и светлина, вследствие на което неизбежно е изложен и на страдания, и на радости. Страданията произлизат от неорганизираната материя на тъмнината, а радостите – от организираната материя на Светлината, която твори и създава нещата. Когато Любовта дойде, тя ще примири тъмнината със светлината. С други думи казано: животът ще примири човека със страданията. Когато човек се убеди, че страданието е обвивка на радостта, невежеството – на знанието, безсилието – на силата, неговият живот ще се изпълни с радост и щастие. Влезе ли човек в Любовта на свръхсъзнанието, щастието ще го последва. Като не разбират това, хората търсят Бога вън от себе си. Не, Бог е в Любовта. Кой дава живот на човека? Кой го утешава? Кой освобождава народите от робството, в което се намират?

Следователно познайте Бога, познайте Любовта във всички форми, в които се проявява. Търсете Го в силния и в слабия, в учения и в простия, в богатия и в бедния, във всяко растение и животно. Търсете Го в музиката, в поезията, в изкуството, в науката. И най-слабите същества са силни, щом Бог присъства в тях. Погледнете мъховете, които растат върху канарите. С години те живеят по камъните, извличат някаква храна от тях и по този начин ги облагородяват. Като ги наблюдавате, вие трябва да вземате поука от тях. Те не чакат да дойде щастието им отвън някъде. Те работят, прилагат силите, които са вложени в тях, и сами се осигуряват. Защо? – Живот имат в себе си – най-ценното в света.

Търсете първо Царството Божие. Търсете Божията Любов, Мъдрост и Истина. Любовта ще внесе във вас ценната топлина,

Мъдростта – ценното знание и светлина, Истината – ценната свобода – необходимите условия за живота на Земята.

Беседа, държана от Учителя на 21 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ВЕЛИКИЯТ ПОДТИК

Йоан, 10 глава

Кое е великото в живота? Много отговори, много мнения могат да се дадат на този въпрос, но кой е най-прав, не може да се каже. Защо? – Защото всички пътища, по които човек търси Истината, са прави. Важна е подбудителната причина в човека – да намери Истината. Детето, което за пръв път взема четка и бои, има същия подтик, какъвто и великият художник, макар че детето едва започва да рисува. И двамата имат един и същ подтик. Великият музикант не може да се сравни с детето, което за пръв път взема цигулка, но подтикът им е един и същ. След време детето, което рисува и свири, ще стане велик художник и велик музикант. Не е въпрос за погрешките, които човек прави. Който търси погрешките в себе си и в своите ближни, той не може да се учи. Държите ли погрешките си в своя ум, вие ще се опетните. Някой мисли, че е голям грешник. Друг пък мисли, че е свят човек. Нито едното е вярно, нито другото. Затова не си приписвайте качества, които нямате. Грехът, както и светостта, са незавършени процеси. Следователно не говорете за незавършените процеси. Ние не делим хората на грешни и на святи, но на способни и неспособни, в смисъл на способни да учат и на неспособни да учат.

Казано е в *Битие*: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Небето представлява велик организиран свят, а земята – непроявен свят, който продължава да се устройва. Казано е: „А земята беше неустроена и пуста.“ Бог сътвори света в шест дена. Той даде първите условия за проява на Живота. В шестия ден Бог направи човека и го прати в Божественото училище да учи. За тази цел Той му създаде

различни предметни учения да учи, да се развива. Животните бяха предметно учение за него. Първият човек трябвало да даде имена на всички животни. Растенията, дърветата са били също така предметно учение за него. Големи блага са били дадени на Адам, но той не е могъл да ги запази. Казват, че той изгубил щастието си. Не, щастието не се губи. Това, което човек е изгубил, не е било реално. Реалното никога не се губи. Да изгуби човек дрехите, обущата, шапката, парите си – това не представлява никаква реалност.

Съвременните хора се делят на благородни и на прости по произхождение. Това деление не е нещо реално, защото човек може да изгуби положението си. И царят умира, и последният просяк умира. В Природата и двамата минават под един закон. Като умрат, и двамата ще се превърнат на пръст, защото са направени от пръст. Обаче има нещо в човека, което не е земно и не може да се превърне на пръст. То е Божественото начало в човека. Ще кажете, че знаете тия работи. Много неща знаете, но още много има да учите. Какво знание е това, което почива на видяно и чуто? Ще каже някой, че видял гори, полета, планини, реки и морета. Това и някои ясновидци виждат, но каквото видят, изгубват го. Защо? – Сцената се е сменила, ново действие се дава. Това, което минава и заминава, не е реално.

И тъй, реално е това, което остава в ума, в сърцето, в душата и в духа на човека. Какво именно остава в сърцето, в ума, в душата и в духа? В сърцето остава тъмнината, в ума – светлината, в душата – Истината, а в духа – Любовта. Под думата *тъмнина* ние разбираме непроявената реалност, т.е. реалност без сенки. За невежия тъмнината е страшна, но за просветения тя предоставя велики възможности за творческия принцип, който работи в света. Бог е и в тъмнината, и в светлината. Ако не можете да намерите Бога в светлината, ще Го намерите в тъмнината, в големите страдания. В тъмнината човек

може да научи това, което в светлината по никой начин не може да научи. Ако се отнеме тъмнината от човешкия живот, с нея заедно се отнема и щастието му. Същото се отнася и до светлината. Тъмнината е млада мома, а светлината – млад момък, които се женят един за друг. Светлина за светлина и тъмнина за тъмнина никога не се женят. Женитбата пък дава възможност на човека да се прояви.

Сегашните хора още не разбират смисъла на тъмнината, вследствие на което страдат. Като се прояви тъмнината в тях, те страдат, недоволни са от нея. Щом се прояви светлината, те се радват. Голямо благословение е тъмнината в света. Като настъпи нощ, всички хора си почиват, за да се освежат за следния ден, за деня на Светлината. „Не може ли без страдания?“ – И без страдания може, но ще се намерите в живот без сенки, дето владее голямо еднообразие.

Запитали един ден Паганини след един от концертите му: „На три струни можеш ли да свириш?“ – „Мога.“ Той излязъл на сцената и свирил на три струни. „На две струни можеш ли да свириш?“ – „Мога.“ Той свирил на две струни. „На една струна?“ – „И на една мога.“ – „Ами без струни?“ На този въпрос Паганини нищо не отговорил, но не се явил на сцената. Този е отговорът на въпроса може ли без страдания? Имате ли една струна, тя представлява тъмнината, двете струни представляват светлината, трите – Истината, а четирите – Любовта. Мъдростта пък е в цигуларя, който свири. Истината подразбира отношенията на човека към Природата и към всичко живо, създадено от Бога. Който не може да мисли, да чувства и да постъпва правилно, той не може да се домогне до Истината. Що се отнася до Любовта, човек трябва да се роди и да умре в нея. Какво означава това? Докато е в утробата на майка си, детето живее във временно тяло, но като се роди, това тяло умира. След раждането си детето започва да живее в друго тяло, докато един ден и това тяло

умре. При това положение, и като умира, и като живее, човек се движи все в Любовта.

Какво представлява раждането и какво – смъртта? – Раждането е свързано с бременността на човека. Само онзи може да роди, който е бил бременен. Толстой разправя за един свой сън, в който се видял бременен. Цяла нощ той се мъчил да роди нещо. Гледал около себе си – никакво дете не видял. Като се събудил сутринта, той си спомнил този сън и го изтълкувал в преносен смисъл. Той разбрал, че наистина е бременен със своето учение. Много хора са бременни като Толстой и се мъчат да родят, но не могат. Щом насън не могат да родят, това показва, че ще минат през големи мъчнотии и страдания. Хората се страхуват от мъчнотии. За онзи, който разбира, страшно нещо е мъчнотията, но и по-хубаво нещо от нея няма. Същото се отнася и до добродетелите. Страшен е животът без Любовта, но велик е животът с Любовта. Страшен е животът без Мъдростта и без Истината. Велик е животът с Мъдростта и с Истината. Какво ще кажем за светлината и тъмнината? – Страшен е животът без светлина и тъмнина. Велик е животът със светлина и тъмнина. Какво страшно има в тъмнината? – Тя представлява един неорганизиран свят, който очаква своите бъдещи условия да се развие и прояви. Светлината е организиран свят, който е почнал вече да се проявява.

Красива е тъмнината, когато можете да виждате безбройните звезди на небето. Добре е да изучавате звездите на небето. Някои гледат Зорницата и Вечерницата и ги считат за две различни звезди. Всъщност те са една и съща звезда. Зорницата е млада мома, а Вечерницата – омъжена мома, която е придобила опитности и се връща у дома си. Женитбата не означава само свързване на двама млади, но свързване с всяка работа. Когато ученикът постъпва в училище, той се годява за учението, а като завърши училището, той

се жени за него. Като учи, ученикът се запознава с числата от 1 до 12. Дето системата на оценки е шестобална, ученикът извървява само половин кръг – полукръга на деня. Дето системата на преценки е дванадесетобална, ученикът извървява целия кръг – кръга на дванадесетте зодии – на деня и на нощта. Какво означава шесторката? – Семе, посадено в земята, за да изникне. Семето трябва да се пукне, да мине през известни страдания, и тогава да поникне и израсте.

Има известна аналогия между поникването на семето и явяването или раждането на една идея. За да се роди известна идея, тя първо трябва да се посади в почвата – човешкия мозък, дето претърпява ред страдания: покълване, растене, цъфтене, вързване, узряване. Докато мине през тези процеси, ние казваме, че семето е минало ред мъчнотии и препятствия. Най-големите мъчнотии за семето се заключават в живота му в земята, дето набъбва, изгнива, разпуква се и след време покълва. През каквито изпитания и да мине, семето трябва или да преодолее тия условия, или да ги използва. Когато двама млади се обичат, те си казват, че ако единият от тях измени, другият ще умре. Какво е смъртта? – Посаждане на семето в земята. Като се посади, то се разпуква в земята и отново изниква. Значи тия млади ще се посадят в земята, дето ще се разпукнат и отново ще изникнат. Тогава вече ще се разберат. Не, това не е любов. Любовта носи живот на хората, а не смърт. Хората имат криво разбиране за Любовта. Те мислят, че любовта се изразява чрез целувки и прегръдки. Те мислят, че като обичаш някого, трябва да го обсипеш с подаръци, с украшения, със злато. Не, това не е любов. Можеш да обсипеш човека с всичкото богатство и знание на света, но и това не е любов. Днес хората се стремят повече към придобиване на блага в живота, отколкото към Любовта. За да придобият тия блага, те

трябва да се освободят от своите стари възгледи. Иначе няма къде да сипят тия блага. За да налеете чиста вода в една чаша, тя трябва да бъде празна. Пълна ли е със стари възгледи за любов, за щастие, нищо не можете да сипете в нея. А старото нищо не струва, не може да се разчита на него.

Двама млади селяни, мома и момък, се обичали. Един ден отишли в близката гора да се разходят. Момъкът започнал да говори на момата за любовта си. Той ѝ казвал: „Калинке, герой съм аз. Като мене юнак няма да намериш. Каквото и да ти се случи в живота, разчитай на мене и на моя револвер.“ В това време срещу тях се задала една мечка. И двамата изтръпнали от страх. Момъкът веднага се качил на една круша, а момата, като не могла да го последва, бързо легнала на земята и се престорила на мъртва. Като дошла до нея, мечката започнала да я мирише. Помирисала я оттук-оттам и си заминала. След това момъкът слязъл от дървото и я запитал: „Калинке, какво ти каза мечката?“ – „Да не дружа повече с човека, който се е качил на крушата, за да се спаси.“

И тъй, какво можете да кажете за онзи човек, който при най-малката мъчнотия се качва на крушата, за да се освободи от нея, а оставя сърцето си на произвола на съдбата? Като слезе от крушата и отиде при сърцето си, което е минало през големи страдания, сърцето ще му каже: „Аз се отказвам от дружбата си с такъв човек, който при най-малката мъчнотия бяга.“ – Не, умът всякога трябва да подкрепя сърцето, а сърцето всякога трябва да подкрепя ума. С други думи казано: мъжът трябва да подкрепя жената, а жената трябва да подкрепя мъжа. Днес всеки мисли за себе си: да се качи по някакъв начин на крушата, да се спаси. Тази е причината, поради която жената е недоволна от положението си, че се е родила жена, но и

мъжът често е недоволен от положението си – иска да бъде жена. И едното, и другото е неразбиране на живота.

Да си недоволен от формата, с която си дошъл на Земята, това значи да роптаеш против Онзи, Който те е създал. Мъжът иска да бъде жена, за да не отива на бойното поле да воюва. Щом е дошъл на Земята, човек, бил той мъж или жена, трябва да воюва, но разумно. Има смисъл да отидеш на бойното поле, но да воюваш разумно, без да те ранят, или да раняваш, без да плащаш контрибуция. Има смисъл да ходиш на училище да се учиш, но да проявиш всичкото си прилежание и всичките си дарби. Обаче да ходиш на училище, за да получаваш двойки, в това няма никакъв смисъл. „Ами ако правим погрешки?“ – На прилежния и способен ученик много от погрешките му се прощават, но на неспособния, на мързеливия, и добродетелите се намаляват. Щом е дошъл на Земята, човек неизбежно ще греши, но като греши и изправя погрешките си, той има условия да се усъвършенства. Човек трябва да мине през огън, в който грехът и погрешките да изгорят. Без огън човек не може да се пречисти. Даже и при нормални условия човек непрекъснато е изложен на слабо горене. Тялото му има постоянна температура от 36-37°. В случай на заболяване температурата му се увеличава от 37-41°. Дойде ли до 41°, организмът не може да издържа повече. Когато човек не може да издържа над 41° температура, това показва, че не разбира Божиите пътища. Който разбира великите закони на Битието, той може да издържа и най-висока температура. „Ама работите ми не вървят добре.“ – Има ли нещо страшно в това, че някоя част от вашия локомотив ще спре за известно време? Тя пак ще се поправи. Може би тренът да е спрял на някоя станция да слязат част от пътниците. Щом пътниците слязат, тренът отново ще продължи своя път. Понякога и Земята спира движението си за 1/300 000 част от секундата, и после

пак продължава движението си. Като спре движението си, някои пътници слизат на различни станции. Нови пътници се качват и започват да се движат заедно със Земята.

Като ученици вие сте дошли на Земята да учите и да бъдете изпитвани. Ще ви изпитват по различни предмети: по търпение, по любов, по обхода, по деликатност, по вяра и т.н. Какви са вашите бележки по тия предмети? Ще каже някой, че умира от любов. Какво означава тази дума? Като турите след буквата *у* запетая, ще излезе *у, мира.* Значи този човек отива в света – там да търси Любовта. Когато човек не е доволен от любовта, която му се дава, той отива да я търси в света. Някой умира за вярата си. Значи и този човек отива в света да търси вяра. Вярващият не умира за вярата си, но работи за нея. Той дава от себе си. Безверникът умира, за да вземе нещо от другите. Учениците Христови казваха на Учителя си: „Придай ни вяра!“ Който дава, вярата му се увеличава, който взема, вярата му се отнема. Днес повечето хора са безверници, всеки иска да вземе нещо. Човек се ражда безверник и дълго време майка му трябва да му дава от своето живо мляко, за да го научи да вярва. Детето казва на майка си: „Аз дойдох при тебе безверник, за да ми покажеш своята вяра и да ме научиш да вярвам.“ Като го кърми и го обръща ту от едната, ту от другата си страна, майката казва: „Чадо, искам да бъдеш топъл, както е топло моето сърце, и светъл като моя ум.“ Като кърми детето от лявата си страна, майката го подхранва с ония топли, благородни чувства, които му са необходими за живота. Като го кърми от дясната си страна, майката го подхранва със светли и възвишени мисли. Сърцето е син на ума, а умът – син на душата. В тази мисъл се крие нещо отвлечено, нещо мистично, което се нуждае от дълбоко разбиране. От всичко казано досега запомнете следните четири неща: в духа ви да владее Любовта, в душата ви – Истината, в ума ви –

Светлината, а в сърцето ви – тъмнината. Светлината подразбира знание и мъдрост, а тъмнината – почивка. Представете си, че гонят някого за някаква погрешка или престъпление. Кой ще го спаси: нощта или денят, тъмнината или светлината? –Тъмнината, т.е. нощта, спасява онзи, когото преследват, а светлината и денят го предават. Вечер човек почива, а денем работи. Ако човек има светлина – да вижда всичко, косата му би побеляла от страх.

През една тъмна нощ един пиян човек се връщал у дома си. В тъмнината той не виждал къде върви, вследствие на което бил спокоен. Дето краката му го водели, там стъпвал. По едно време трябвало да мине през една греда. Без да я забележи, той минал по нея благополучно. Сутринта, като минавал по същия път, той дошъл до гредата, но се ужасил. Тя била поставена над една грамадна пропаст. Като си помислил само как е минал през нея, той изтръпнал от страх. В един момент косата му побеляла от ужаса, който изживял. Като ученици на Новото учение вие трябва да знаете, че всичко, което става в личния, в семейния, в обществения, в народния живот, както и в живота на цялото човечество, е строго определено. Нищо в света не е произволно и случайно. Който разбира това, само той ще се ползва. Който не го разбира, той постоянно ще се лута.

Христос казва: „Аз съм вратата на овцете." Всички хора са минали вече през тази врата. Когато Христос дойде на Земята, ще гледа какви са бележките на хората по различните предмети. Не е въпрос колко е страдал човек, но важно е какви са разбиранията и постъпките му. Човек трябва да бъде благороден във всяко отношение: в проявите на ума, на сърцето, на душата и на духа си. Дойде ли до сърцето си, там човек трябва да намери Бога, Който го избавя от страданията. Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че се наскърбих." С други думи казано: „Добре ми стана, че минах през

тъмнината, за да позная Божиите пътища.“ Всичко, което се случва в живота ви, представлява ръката на вашия Велик Баща, Който ви дава възможност да Го намерите и познаете.

Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Това значи да възлюбиш Господа при всичките условия на живота си: когато си в тъмнина, когато си в светлина, когато си в душата си и когато си в духа си. Да възлюбиш всичко онова, което Бог е вложил в твоето сърце, в твоя ум, в твоята душа и в твоя дух.

Желая ви сега да възлюбите Господа така, както Той ви е възлюбил в началото.

Великият Божи Дух носи всичките блага на живота.

Беседа, държана от Учителя на 26 август, 5 часа сутринта, София – Изгрев

ПОД СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ

Лука, 10 глава

Размишление

В живота на човека има два пътя, по които той може да върви: път на светлината и път на тъмнината. В пътя на тъмнината човек събира опитности, минава през преживявания, през радости и страдания. С една дума казано – в пътя на тъмнината човек се учи. В пътя на светлината човек се освобождава, т.е. придобива свобода. Обаче светлината и тъмнината имат както външно, или обективно проявление, така и вътрешно, или субективно. Тази е причината, поради която всички хора на Земята се движат във външната светлина, но всички не са свободни. Значи външната светлина е само едно от условията за развиване на човека, но тя не е в състояние да го освободи. Въз основа на същия закон виждаме, че всички хора – праведни и грешни, учени и прости, се движат във външната тъмнина, но всички хора не са ограничени. Външната тъмнина е само едно от условията за почивка. Вътрешната тъмнина обаче ограничава човека.

Като се говори за светлина и тъмнина, явява се въпрос коя е причината за противоречията и спънките, които вярващите срещат в разбиранията си. Преди всичко вярата е закон на човешкия ум, на човешката мисъл, а надеждата – закон на човешкото сърце, т.е. на човешките чувства. Който не работи със закона на надеждата, той не може да развива нормално чувствата си. Надеждата в човека трае от изгряването до залязването на Слънцето. Тази е мярката, с която

надеждата определя, т.е. мери нещата. От сутрин до вечер човек приема благата, които Слънцето му дава, като се ползва от условията за развиване на своите чувства: индивидуални, обществени, общочовешки и морални. Какво представляват моралните чувства? – Отношения на човека към неговия ближен, подобен на него, и отношенията му към по-долните от него – растенията и животните. Човек не може да вземе от хората, от животните и от растенията нещо, ако няма правилни отношения към тях. Да има човек правилни отношения към всички живи същества, това значи да знае как да дава и как да взема. В това отношение Природата е крайно взискателна. Тя има една книга, в която са написани имената на всички хора. Срещу всяко име тя е поставила две графи, отгоре на които пише колко е дала и колко има да взема. Този закон се вижда ясно в притчата за талантите. Природата знае на кого колко таланта да даде. На едного е дала един талант, но като не го е използвал разумно, тя го е взела обратно и го е дала на онзи, който е имал пет таланта. На втория е дала два таланта, а на третия – пет. Тя дава на всеки човек заслуженото.

Днес по целия свят се проповядват две учения: материализъм и спиритуализъм. Според материализма всичко в света е материя. Следователно човек е изключително материално същество, което се явява и изчезва. След смъртта на човека всякакъв живот престава да съществува. Вярно е, че зад смъртта няма живот, но трябва да се обясни кой живот именно престава. Зад смъртта престава физическият живот, но продължава духовният. Що се отнася до духовния живот, тук спиритуалистите имат думата. Значи духовният живот на човека продължава и зад физическия, т.е. след смъртта на материалния човек.

Какво представлява смъртта? – Най-голямото ограничение и най-голямата свобода. Мнозина мислят, че като умрат, ще бъдат свободни. Само онзи ще бъде свободен, който знае законите да излиза и влиза свободно в тялото си. Който не знае тия закони, той е вързан за тялото си. Такъв човек и след смъртта си не е свободен. Той се намира в големи ограничения. Защо? – Той сам се е вързал с хиляди нишки, за скъсването на които се иска съзнателна, разумна работа. Бог обаче е вързал човека само с една нишка – с Любовта. Докато е в света, благодарение на връзките, с които сам се е обвързал, човек се стреми към центъра на Земята. Като помисли нещо за центъра на Слънцето, той усеща, че земните нишки силно го теглят надолу. Тази е причината, поради която стремлението на човека към Земята е по-голямо от това към Слънцето. Да бъде човек духовен – това подразбира да има силен стремеж към Бога, към Слънцето на живота. Ако този стремеж в него е естествен, чрез съзнателна и упорита работа върху себе си той може постепенно да къса една след друга връзките, които го държат за Земята, и да остане само с връзката си към Бога – с връзката на Любовта. Само този човек след смъртта си може да бъде абсолютно свободен. Той ще бъде свободен и на Земята, и на Небето. Той може да отива на Слънцето и да се връща, когато пожелае. Ще дойде ден, когато хората ще се съобщават направо със Слънцето, ще знаят всичко, каквото става там. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос. Слънцето изгрява и за вярващия, и за невярващия, но последният малко ще се ползва от него, а първият ще се ползва от всички блага, които слизат отгоре. Някой казва, че докато живее, и Слънцето изгрява, и Бог съществува. Щом умре, всичко се свършва за него. И Настрадин Ходжа разсъждавал така. Той казвал: „Ако умре жена ми, половината свят се

свършва. Ако умра аз, целият свят се свършва.“ Значи докато човек живее, има някаква реалност. Щом умре, и реалността изчезва.

И тъй, хората свързват реалността на нещата със своя личен живот. Щом те не съществуват, никаква реалност не съществува. Според мене нереалният живот е живот на страдания. Дето има страдания, там стават големи промени. А реалността никога не се мени. Реалният живот се заключава в ония блага, които постоянно слизат от Бога към всички живи същества. Тези блага именно поддържат живота. Като не оценяват тия блага, хората не се спират върху тях, не ги използват разумно, но търсят външно щастие. Те не знаят, че не е време за щастие. Те не могат още да бъдат щастливи. Какво щастие може да им се даде, когато те не могат нито да дишат, нито да се хранят правилно? Като не знае да се храни правилно, човек изгубва и най-доброто си разположение. Който не дъвче храната си добре, той лесно разваля стомаха си, а с това заедно губи и разположението си. Богатият пък не може да бъде щастлив, защото се страхува за живота си, да не го убие някой за богатството му. На Земята човек е изложен на ред опасности: както върви, може да падне на улицата, да счупи крака си, главата си и т.н. Някой, както върви, пада на улицата и умира. После започват да разискват къде е отишъл този човек. Питайте спиритистите. Те знаят тия неща. Спиритистите гледат и на физическия, и на духовния живот с отворени очи. Те признават и будния, и сънния живот на човека. Мнозина не гледат сериозно на сънищата. Какво ще кажете за съня на Йосиф, на когото се яви Ангел Господен насън и му каза: „Вземи майката и детето и бягай в Египет!“ За мнозина сънят представлява благоприятно условие за предаване на Божиите мисли, за разбиране на Божиите пътища.

На Земята човек има условия да придобие вяра, надежда, Любов, но въпреки това той пак се чувства нещастен. Защо е нещастен? – Защото хората не го разбират. За да ви разбират хората, първо вие трябва да познавате Онзи, Който ви е създал, понеже всички пребъдват в Него и Той пребъдва във всички. Следователно, каквито са отношенията на човека към Бога, такива ще бъдат и отношенията на хората към него. Човек получава от Бога изобилно, а дава оскъдно. За да го научи как да дава, Природата държи сметка за всичко онова, което и на него е дадено. Един ден, когато му се отнеме всичко, човек трябва да знае, че причината за това е той сам. Когато му се е давало изобилно, той е задържал всичко само за себе си. Но и при това положение, като му отнемат всичко, Бог пак не го оставя съвсем сиромах. В замяна на отнетото му дава нещо ново. Човек трябва да се откаже от лихварството. Невидимият свят държи сметка за всяка напразно изразходвана енергия. Тъй щото, мисли ли човек само да живее, той трябва да знае, че ще го държат отговорен за всички негови действия. За всяка празна дума човек ще дава отговор. Каже ли на някого, че го обича или мрази, ще отговаря за думите си. Не е позволено на човека да изразходва напразно Божествената енергия. И като обича, и като мрази, човек внася нещо в живота си. Като обича, той увеличава щастието си; като мрази, той руши щастието си. Значи омразата е обратната страна на Любовта. Някой казва за някого: „Изяде ме този човек." – Щом те изяжда, той те обича. Човек яде това, което обича.

Защо трябва човек да обича? – За да живее. Като обича, човек живее в топлината на живота. Като мрази, той живее в студа на живота. Трябва ли човек да мрази? – Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се пита може ли без студ в живота. През лятото, при хубаво време, децата играят по цели дни на двора, забравят да се

приберат при майка си и баща си. Обаче зимно време, при големите студове, дето и да отидат, те бързат да се върнат у дома си при майка си и баща си. Значи благодарение на студа, т.е. на омразата в живота, децата се връщат при майка си и при баща си. При щастливия живот на Земята хората забравят Бога. Дойде ли нещастният живот, те започват да си спомнят за Него. Според една източна легенда един от индуските богове пожелал да слезе на Земята, за да види как живеят хората. Позволили му да слезе най-много за четири-пет години и след това да се върне, за да продължи работата си на Небето. Като слязъл на Земята, той решил да се въплъти в животинска форма – оттам да изучава живота. Като видял едно прасе, харесала му тази форма и влязъл в нея. С тази форма заедно той приел и качествата на свинята. Той расъл, удоволствал се в живота и станал голям шопар. После се оженил, родили му се няколко прасенца и се радвал на щастието си. Така изминали десетина години, но той не помислил да се върне на Небето, дето го чакали да продължи работата си. Като видели, че доброволно няма да се върне, взели всичките му прасенца. Той пожалил малко, но си казал: „Щом другарката ми е жива, можем да минем и без прасенцата.“ За да го накарат да се върне, взели и другарката му. Той потъгувал и за другарката си, понеже останал самотен, но като се утешил, видял, че може и сам да живее. Най-после взели и неговия живот. Като се видял на Небето, между своите другари, той се засмял на себе си и разбрал колко безсмислено е прекарал живота си на Земята.

Такова е положението на всеки човек, който мисли само за ядене и пиене и не намира никакъв смисъл в живота. Не, животът има дълбок вътрешен смисъл, но човек трябва да намери този смисъл. Ако е въпрос да се удоволства, човек може да си позволи и това, но само според закона на Любовта. Като е дошъл на Земята, той не трябва

само да обича живота, но същевременно трябва и да го разбира. Животните, които живеят повече в стадно състояние, и те обичат живота и са готови да се борят за него до смърт. Опитайте се да хванете една свиня, за да видите какво ще стане. Тя ще нададе страшен вик, на който ще се отзоват всички свине от стадото и могат да ви разкъсат. Кой не се бори и не плаче за живота си? Хората плачат, като изгубят свой близък. Те плачат, защото не знаят къде е отишъл. Чрез тях плаче онзи, който е заминал. Почти всички хора умират преждевременно. На всеки човек е определено да живее на Земята около 100-120 години. Всеки, който заминава преждевременно, прекарва много години между Небето и Земята при един неопределен живот. Онзи и този свят са едно и също нещо. Достатъчно е да погледнете с окото на ясновидеца, за да видите колко много същества от Невидимия свят ни заобикалят. Много от вашите скръбни и радостни състояния се дължат на тях.

Като не знаят причината за своите страдания, хората са готови да я отдадат на Бога. Той не създава страданията на хората, но употребява всички Свои усилия да ги освободи от ненужните им страдания. За да се запази от тези страдания, човек трябва да държи връзката си с Любовта. Само чрез Любовта той може да приема Божествените блага. Прекъсне ли се тази връзка, страданията идат. Щом дойдат страданията, това показва, че връзката между човешката душа и Бога е прекъсната, че кредитът му е отнет, а заедно с това и задълженията му остават неплатени. Христос казва: „Син Человечески не дойде да Му служат, но да служи.“ Същото се отнася и до вас. Човек е дошъл на Земята да служи, а не да му слугуват. Истинско служене е служене от Любов. Това значи да направи човек такива връзки, които да отнесе със себе си. Ако човек не прояви любовта си, с какво може да се похвали?

Кои са отличителните качества на човека? – Човек се отличава по три неща: по любовта, която може да отправя към всички живи същества; по знанието и светлината, които разнася по света, и по свободата, която дава както на себе си, така и на своите ближни. Чрез любовта той внася радост и веселие в човешките души, чрез знанието и светлината той помага при разрешаване на задачите им, а чрез свободата той ги въвежда в света на красотата. Всеки човек иска да бъде щастлив, но той трябва да знае, че щастието му зависи от една страна от любовта, която има към ближните си, а също и от тяхната любов към него, а от друга страна – от Любовта му към Бога и от Божията Любов към него. Без тази Любов човек не може да има външно и вътрешно щастие. Чрез Любовта човек примирява всички противоречия. За любещия, за святия човек и смъртта е благословение.

Някой си дядо Драган, от Варненско някъде, 85-годишен старец, извикал техния свещеник да поговори с него. В това време дядо Драган поискал да му приготвят някакво вкусно ядене, да си хапне. Свещеникът си помислил, че дядо Драган е болен, затова набързо взел причастието и кадилницата си и тръгнал за дядо Драгановия дом. Влязъл в стаята при него, но останал учуден, като го видял, че седи на леглото си здрав, разположен и сладко яде. – „Защо ме викаш, дядо Драгане?“ – „Искам да ми прочетеш една молитва, да ме причестиш, защото съм пътник.“ – „Не се шегувай. Както виждам, ти ще изкараш до 120 години. Хайде, сбогом! Пък втори път не си играй с мене, да ме караш да напущам работата си.“ Свещеникът взел шапката си и излязъл. Едва стигнал до пътната врата, когато чул плачове в стаята на дядо Драган. Веднага се върнал назад и заварил дядо Драган в агония. Както виждате, дядо Драган, без да е боледувал, знаел часа на своето заминаване. Свят човек е бил той.

Човек трябва да знае не само часа на своето заминаване, но и всичко друго, което се отнася до неговия живот. Например той трябва да знае местата, дето се проявяват неговата мисъл, неговите чувства и неговата воля. Днес мисълта се проявява чрез мозъка, чувствата – чрез симпатичната нервна система, в тъй наречения слънчев възел – plexus solaris, който неправилно наричат сърце; волята се проявява чрез ръцете и краката. Сърцето има свой представител в главата, а главата има свой представител в сърцето. Когато някой човек ви обича, той помага на сърцето ви; когато някой мисли добре за вас, той помага на мозъка ви, т.е. на главата ви; когато някой желае свободата ви, той помага на ръцете и на краката ви.

И тъй, за да се проявява човек правилно, всичките му удове трябва да бъдат свободни, без никакъв дефект. Всяка болка в очите показва, че в свободата липсва нещо. Ако болката на човека е в ушите, в знанието му липсва нещо. Ако носът го боли, в интелигентността му липсва нещо. Ако в устата си има някакъв дефект, в любовта му липсва нещо. Ако ръцете го болят, той е нарушил Божията Правда. Ако краката го болят, той е нарушил някаква добродетел. Който служи на Истината, очите му ще бъдат здрави; който служи на Мъдростта, ушите му ще бъдат здрави; който служи на Любовта, устата му ще бъде здрава. С други думи казано: служите ли на добродетелите, всички удове в организма ви ще бъдат в изправно положение. И тъй, дайте път на всички добродетели в себе си, за да бъдете здрави. Любете без страх, за да бъдете здрави. Обичайте, за да ви обичат. Давайте, за да ви дават. Любов, която дава и взема, е чиста, безкористна. В тази любов става правилна обмяна: когато единият дава, другият взема. Като се говори за любов, някои се страхуват от нея да не изгорят. Добре и правилно изявената любов не изгаря – тя носи щастие за човешката душа; зле проявената любов изгаря

човешкия живот. Добре приложеното знание усилва човешкия мозък, зле приложеното знание го разрушава.

Как можете да познаете дали някой човек ви обича? Който ви обича, той може да ви вдигне от леглото, ако сте болен. При Любовта болният оживява, а мъртвият възкръсва. Една от главните причини за болестите се крие в недоимък на Любов, на светлина и на свобода. Ако влезете в една стая, херметически затворена, в скоро време ще почнете да се задушавате. Защо? – Въздухът се е свършил. Ако в ума си човек не внася всеки ден по една нова мисъл, той ще се задуши. Ако и в любовта си не внася всеки ден по нещо ново, той ще се подпуши. Любовта е закон на велико разнообразие. Обичате ли някое дете, днес ще му дадете една ябълка, утре – една круша, после слива, череша и т.н. Всяка проява на Любовта е на място, ако внася живот, светлина и свобода в човешката душа. Иска ли да прояви любовта, знанието и свободата си, човек трябва да се прояви такъв, какъвто е, без никакви външни предубеждения и ограничавания. Само тази Любов изключва страданията. Само това знание изключва невежеството и тъмнината. Само тази свобода изключва ограниченията. Това значи да даде човек възможност на Бога в себе си да се прояви.

Не ограничавайте Божествения Дух в себе си, за да влезете в Царството на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Днес, както и да се говори на съвременните хора, все ще се намери нещо, което не им се харесва. Защо? – Защото не отговаря на техните разбирания. Момата ще каже на момъка, че за да покаже любовта си към нея, той трябва да се отрече от майка си и от баща си. И момъкът ще каже на момата същото. За потвърждение на своята мисъл те ще цитират стиха от Евангелието, дето Христос е казал, че който не се отрече от майка си и от баща си, той не може да бъде Негов ученик. Този стих

се отнася до онези майки и бащи, които са се отклонили от пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Ако не се откаже от кривата любов, от фалшивото знание и от изопачената свобода, човек не може да бъде ученик на Христа.

Христос признава само един Баща и една Майка. Той признава само една Любов, една Мъдрост и една Истина. Истинската Любов е сляпа за погрешките на хората. И да вижда погрешките им, тя не ги отнася към душата, но към неустойчивото човешко естество. Душата, която е излязла от Бога и се стреми към Него, не греши. Който люби, той преценява и най-малката проява на Любовта. Любовта закриля и най-малките същества.

Един свещеник пътувал от едно село в друго. Като се уморил от пътя, той седнал под една круша да си почине и задрямал. Щом се събудил, той усетил, че под кожухчето му мръднало нещо. Погледнал вътре и какво да види? – Една малка чучулига го гледала плахо. За да разбере защо се е скрила под кожухчето му, той започнал да гледа нагоре, за да види каква опасност я е накарала да се приюти под кожухчето му. Високо над главата му се виел един сокол. Значи соколът гонел чучулигата. Какво означава думата *свещеник*, или както някои го наричат – поп? *Поп* или *папа* означава баща. За да избяга от ноктите на сокола, птичката се скрила под кожухчето на баща си. Тъй щото, намерите ли се пред някаква опасност, скрийте се под кожухчето на вашия баща.

Всички хора са дошли на Земята да се учат. Искате ли да вървят работите ви добре, всяка сутрин, като ставате от сън, турете ръцете си на горната част на главата и кажете в себе си: „Господи, искам да Ти служа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си дух.“ Щастието на човека е в горната част на главата му. Дайте ход на Божественото в себе си, на своите красиви и възвишени

мисли, чувства и постъпки, и не мислете за миналото. Какво ви ползват те, ако чрез тях не можете да подобрите живота си? – „Ама беден съм.“ – Това не е вярно. – „Болен съм.“ – И това не е вярно. – „Не мога да живея добре.“ – И това не е вярно. Вие сте били богати, здрави, живели сте добре, но не сте вършили Волята Божия, вследствие на което сте изпратени на Земята да се учите. По стар навик вие искате други да ви служат. Първо вие ще служите, после на вас ще служат. Първо вие ще обичате, после ще ви обичат. Първо вие ще цените живота на ближните си, а после ще оценяват вашия. Нека всеки от вас се опита да утеши и повдигне духа на някой нещастник, за да опита любовта си. Условия за това ви са дадени. Ако успеете да направите това, и на вас ще помогнат.

Христос казва: „Нова заповед ви давам – любете се едни други.“ Този закон трябва да се изпълни. Без Любов, без Мъдрост, без Истина никой не може да пристъпи в Божествения свят. И децата познават кой ги обича и кой не ги обича. Ако не ги обичате, децата не се поддават на вашите ласки. Те не позволяват даже да се докоснете до тях. Обичате ли ги, те позволяват да ги милвате. И те от своя страна ви милват и прегръщат. Ще кажете, че децата нямат разбиранията на възрастните. Кой човек е възрастен? – Възрастен е този, който люби, който носи Мъдростта и Истината в себе си. Същото може да се каже и за младия. Млад е онзи, който люби, който носи знанието и свободата в себе си.

Христос казва: „Ако не се роди изново, човек не може да влезе в Царството Божие.“ Значи само онзи ще влезе в Царството Божие, който може да се подмлади, да стане млад. В този смисъл млад е онзи, който дава; стар е онзи, който взема. Истинският живот се изразява чрез даване. Давайте без страх. Едно от качествата на Любовта е даването. Колкото малко и да ви дава някой, щом е от любов,

оценявайте го. Като цените любовта на човека, вие цените Бога, Който се проявява в него. Какъвто плод и да ви се даде, ценете го, защото той е резултат на Любовта. Като от ученици на Велика Школа от вас се изисква Абсолютна Любов, Мъдрост и Истина. Любов, която при всички условия остава една и съща, е абсолютна. Мъдрост, която при всички условия остава една и съща, е абсолютна. Истина, която при всички условия остава една и съща, е абсолютна. Вашата любов, вашето знание и вашата свобода са на място, но почвата им трябва да се подобри.

Човек трябва да знае каква почва е нужна за всяка негова мисъл, за всяко негово чувство и за всяка негова постъпка. Като знаете това, радвайте се, че имената ви са записани на Небето, а не за това, че духовете ви се подчиняват. Радвайте се, че пред вас се разкрива велико бъдеще. Казано е в Писанието: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." Да се измени човек – това значи да се облече с новата Любов, с новото Знание, с новата Свобода.

Желая Божието благословение да бъде върху вас.

Великият Божи Дух носи всичките блага на живота.

Беседа, държана от Учителя на 27 август, 5 часа сутринта

ПРОЯВА И ПОСТИЖЕНИЕ НА ЛЮБОВТА

Йоан, 12 глава

Размишление

Съвременните хора казват, че някои неща разбират, а други не разбират. Защо? – Защото в разбирането на нещата има степени. Ако турите една семка в джоба си и от време на време я поглеждате, вие ще имате едно разбиране за нея. Ако я изядете, ще имате друго разбиране. Обаче ако я посадите в земята и чакате да израсте, да цъфне и плод да даде, вие ще имате трето и пълно разбиране за семката. Става ли дума за духовни въпроси, мнозина не ги разбират. За разбиране на духовните въпроси са нужни образи. Без образи те мъчно се разбират. Като не ги разбират, хората започват да страдат. Разбират ли ги, страданията изчезват. Наистина, няма по-велико нещо за човека от това – да разбира Любовта, Мъдростта и Истината. Който разбира Любовта, той придобива живота. Който разбира Мъдростта, той придобива знанието. Който разбира Истината, той придобива свободата. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това, ако е придобил живот, знание и свобода?

Ние говорим за свободата в широк смисъл на думата, а не в този ограничен смисъл, както днес се разбира. Някой мисли, че е свободен, а въпреки това страда, умира, осиромашава, боледува и т.н. За него това са ред ограничения, от които той не може да се освободи. Това е относителна свобода, а не абсолютна. При тази свобода чувате някой да казва, че е господар на себе си. Само онзи е господар на себе си, който разбира Любовта и я прилага. Любовта е единствената реалност, чрез която Духът се проявява в цялото Битие. Когато Любовта се

прояви, ние имаме пред себе си Живота. Коя е причината за разрушителното действие на гранатите? – Енергията, импулсът, който им е даден. Ако всяка граната се пръсне на определено място и убие десетки и стотици хора, войната свършва скоро. Значи Любовта е импулсът на живота. Без Любов животът не би могъл да се прояви. Ако всеки импулс, т.е. ако всяка най-малка проява на Любовта произвежда живот, човек лесно свършва работите си. Няма ли го този импулс, и работите му не се уреждат. Когато казваме, че езикът на Любовта е сладък, красноречив, ние имаме предвид думите, с които тя си служи. Думите на Любовта са подобни на куршумите, на шрапнелите, с които военните си служат във време на война. Когато обичате някого, тия куршуми и шрапнели удрят напразно във въздуха – само да го поздравят. Не го ли обичате, те удрят на здраво месо и го разкъсват. Тъй щото ако с думите си поздравявате някого, вие го обичате. Ако го хапете, вие го мразите.

Като изучавате живота, ще видите, че той се изявява в две противоположни посоки: нагоре и надолу, надясно и наляво. Затова именно навсякъде в живота срещате два вида хора: материалисти, които живеят в долините, и идеалисти, духовни, които живеят по високите върхове. Какво има в долините? – Всичките блага на живота са в долините. Тия, които живеят в долините, са лишени от чист въздух, от чиста вода, от красиви картини и простор. На високите места пък се явяват големи бури и ветрове, които могат да свалят човека долу. Като се качват по високи планински върхове, духовните хора мислят, че лесно могат да стигнат и на най-високия връх в света – Монт Еверест. От години насам англичаните правят усилия да стигнат този връх, но въпреки големите им жертви те са далече още от него. И духовните хора не могат лесно да постигнат духовния връх

Еверест. Хиляди години още трябва да работят върху себе си, за да стигнат този връх.

Като слушат да се говори така, мнозина се обезсърчават. Те мислят, че малко им трябва, за да стигнат върха Еверест. По-добре е човек да се обезсърчи, но да знае истината, отколкото да се насърчи и да бъде в заблуждение. По-добре е човек да знае, че не го обичат, отколкото да живее в заблуждение, че е обичан. По-добре е да се обезсърчи, че не го обичат, а всъщност да го обичат. Днес много хора казват, че обичат, а всъщност не обичат. Други пък казват, че не обичат, а всъщност обичат. Който казва, че не обича, а всъщност обича, той е страхлив човек. Той крие любовта си, защото се страхува от хората. Който свободно изказва любовта си, той се намира при благоприятни условия на живота, вследствие на което свободно рекламира чувствата си. Дойдат ли до Любовта, всички хора изпадат в заблуждения, понеже всеки излиза от лично гледище. Хората имат високо мнение за своята любов. Каквото мнение и да имат, любовта им е човешка: днес се очароват, на другия ден се разочароват. Не само хората обичат, но и растенията, и животните, и птиците, и насекомите. Всяко живо същество изказва любовта си по особен начин, чрез специален език и специални отношения. В човешките езици коренът на думата *любов* е един и същ.

Какво представлява Любовта? – Стремеж на човека към една нова, непозната област, която го води към освобождаване. Значи Любовта е стремеж към освобождаване. Който живее в тъмнина, той се стреми да вземе посока към светлината. Който живее в смъртта, той се стреми към посоката на живота. Това са все прояви на Любовта. След големи усилия човечеството е дошло до посоката на светлината. Причината за излизането му от областта на тъмнината и влизането му в областта на светлината е Любовта. Следователно, с други думи

казано: Любовта представлява усилената деятелност не само на хората, но и на всички напреднали същества, а главно на Бога. Чрез Своя подтик, т.е. чрез Любовта Си, Бог е създал Небето и Земята, всички светила, растения и животни, а най-после и човека. Чрез Любовта Бог е създал света.

Казано е в *Битие*, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Къде е този човек днес? Ако го срещнете някъде, ще видите, че той коренно се различава от всички хора на Земята. Той има светло лице, чист поглед, чисти мисли и чувства. Животът му е осмислен. Той има една идея в живота си – да служи на Бога. Който е изгубил първоначалния си образ, той живее с идеята за своето минало величие. Той иска Бог да мисли само за него. Прави са тази идея и това желание на човека. Бог мисли за човека, но ако и човек мисли за Него. Обаче ако човек мисли за Бога и Го вижда само в отделни лица, т.е. само в частите Му, той не е прав. Мислете за Бога като за нещо цяло. Мислете за всички части на Цялото, а не само за няколко. Бог се проявява и в най-малките същества, като части от Него, но същевременно Той се проявява и в Цялото, което наричаме закон за единство, или велик закон на Любовта. Като мисли за Цялото, човек трябва да обхваща в себе си всички Негови части. Дойде ли до това положение, човек е дошъл до постигането на Любовта. Той трябва да започне с проявата на Любовта и да свърши с постигането ѝ.

Казано е, че Бог е Любов. Ние виждаме тази Любов, проявена на Земята. Питаме тогава: кое е накарало Любовта да дойде на Земята? За човешкото съзнание този въпрос е неразрешим. Новороденото дете знае ли защо и как майка му го е родила? Цели девет месеца детето прекарва в спящо, в подсъзнателно състояние в утробата на майка си, но нито един човек досега не е описал състоянието си и фазите, през които е минал там. Също така човек е прекарал хиляди

години в утробата на своята Велика Майка – Любовта, но никой нищо не помни за това време. След като Бог е вдъхнал през ноздрите на човека и го е одухотворил, човек е започнал да живее самостоятелно, да диша и да мисли. Като не помни своето минало, т.е. времето, когато е бил в утробата на Любовта, човек признава за майка и баща ония, които вижда около себе си. То е все едно да познавате само външната Природа. Ако изучавате само външната Природа, вие ще имате едно разбиране за нея. Каква представа ще имате за картината на някой художник, ако вместо очи, вежди, нос и уста той е турил няколко прави линии? Искате ли да имате ясна представа за целия човек, на мястото на тези линии турете две очи, две вежди, нос, уста, със съответните им размери и форми.

Като изучавате човешкото лице, виждате, че между всички негови удове има определени математически и геометрически съотношения. Например веждите на човека трябва да бъдат толкова дълги, колкото е дълъг носът. Устата му трябва да е толкова голяма, колкото са дълги веждите. Такава трябва да бъде и дължината на ушите. Това са мерки, взети от Природата. При това всички линии на човешкото тяло, които се образуват от действието на мисълта, обикновено биват прави. Линии, които се образуват от действието на чувствата, биват криви. Какво представлява правата линия и какво – кривата? – По този въпрос са дадени различни определения. Някой ще каже, че правата линия представлява най-късото разстояние между две точки. Друг ще каже, че права линия е тази, която не може да стане крива. Крива линия е тази, която не може да стане права. Трети пък ще започне да разглежда смисъла на правата и на кривата линия в духовно отношение. Като мисли по един или по друг начин върху този въпрос, човек може да дойде до забъркване на ума. Защо? – Защото е вложил своя малък ум в голямо предприятие. Затова именно

не влагайте малкия си ум, т.е. малкия си капитал, при разрешаване на големи, велики въпроси или предприятия. Вложите ли го там, целият ви капитал ще пропадне.

Едно от великите предприятия в човешкия живот е въпросът за Бога. Всички се запитвате какво нещо е Бог. Преди да отговорите на този въпрос, отговорете на въпроса какво представлява човекът. Лесно може да се отговори на този въпрос. Човекът е същество, което мисли. А какво представлява мисълта? – Мисълта е област на Светлината. Значи човекът е същество, което живее в светлината. Някога човекът е живял в тъмнина, но като се е стремял към ново положение, той е изменил посоката на своето движение и е влязъл в областта на Светлината. Всяко същество, което се движи от тъмнина към светлина, е човек. Всяко същество, което се движи от светлина към тъмнина, не е човек. Всяко нещо, което е посадено в земята и отива в тъмнината, е семе. Всяко нещо, което излиза от земята и отива към светлината, е растение. Всички недоволни хора отиват от светлината в тъмнината, за да разберат какво нещо е свободата. Които умират, също така отиват в тъмнина, за да разберат какво представлява животът. Недоволният, безверникът, сиромахът, богатият, малодушният, болният, са все кандидати за светлината. Като влизат в тъмнината, те ще научат урока си. За да излезе човек от тъмнината, от ограничението, в помощ трябва да му дойде Бог. Само великата, мощна сила на Бога е в състояние да освободи човека от тъмнината, от робството, в което е попаднал. Той е употребил велика творческа сила, за да разбие този мрак, да освободи заробените от него същества и да им даде условия за нов живот – живот на светлина и свобода. Не е лесно да се създаде един такъв свят. Не е лесно да се освободи животът от оковите на ограничението и мрака. Човешкият ум не може да си представи каква мощна, гигантска сила, какъв

свръхгениален ум е работил при създаването на света. С човешкия език нещата стават лесно. Бог казал да бъде виделина и се явила виделина. Какви усилия се искат, докато дойде тази виделина!

Съвременните хора търсят лесния път. Те искат, като кажат нещо, да стане, както са казали. Те искат да станат красиви, но нека се опитат да придобият красотата, за да видят лесно ли се придобива тя; те искат да бъдат силни, учени, здрави, но усилие е нужно, за да се постигне това. Каквото пожелаете, можете да го постигнете, но знание се иска. На всяко действие има и противодействие. Следователно, пожелае ли човек да постигне нещо красиво, той ще срещне на пътя си големи противодействия. За да се справи с тия противодействия, той трябва да разполага с голяма сила. Ако не може да преодолее тия препятствия, човек се лишава от благата, които му се падат. Казано е в Писанието: „Който победи докрай, той спасен ще бъде." Оттук вадим заключението: който не победи, той роб ще бъде.

Тъй както ви говоря сега, вижда се, че вие сте големи ученици, а не деца от първо отделение. На децата от първо отделение се преподават само буквите: *а, б, в, г, д* и т.н. Някои от тия букви са взети от египетските йероглифи. Буквата *а* означава натоварена камила, т.е. семе, което е още в хамбара. Буквата *б* означава посято семе. Буквата *в* – разпукване на семето, от което се образуват стъбълце и коренчета. Тази буква може да се напише във вид на котвичка. Буквата *г* е закон на безконечността. Тя показва, че с единия си край растението се е закачило за Слънцето, отдето приема енергия, която предава на Земята. Тълкуванията на буквите не се предават на деца от първо отделение. На вас обаче могат да се дадат. За да се развивате добре, вие трябва да знаете значението на буквите. Като знаете вътрешния им смисъл, вие ще ги пишете правилно и по този начин ще се ползвате от тях. Като пишете буквата *г* красиво и със съзнание, вие се

свързвате с енергиите, които се съдържат в тази буква. Същото се отнася до всички останали букви. Упражнявайте се в писане на буквите, за да изправите характера си. Красивият почерк се отразява върху характера на човека.

Като ученици, за да дойдете до вътрешното познаване на нещата, вие трябва да развивате интуицията си, да си служите с нея. За да дойдете до вътрешно познаване на нещата, вие трябва да съгласувате мислите и чувствата си. За да реализирате своите мисли и чувства, волята ви трябва да бъде възпитана. Иска ли човек да успява в живота си, любовта му трябва да бъде съвършена, без никакви ограничения. Като обича, човек не трябва да мисли, че неговата любов е по-голяма от любовта на другите. Любовта по количество не се мери. Ако някой носи една кофа вода, а друг – една чаша, това още не значи, че първият има по-голяма любов. По форма той е по-голям от втория, затова и съдържанието му е по-голямо. По качество обаче водата в чашата и в кофата са еднакви. Чашата, в която се налива вода, представлява човешкото сърце, което постоянно се пълни и празни. Сам, по своя воля, човек не може да пълни и да празни сърцето си. Друг е, Който пълни и празни сърцето на човека. Каквото и да правите, вие никога не можете да подкупите Любовта. Любовта е неподкупна. Тя не се интересува нито от богати, нито от сиромаси. Тя не се интересува и от учени и прости. Никой не може да я застави насила да отиде при някого. Любовта се интересува само от едно нещо: разбират ли я хората и могат ли да я приложат. И като я приложат, важно е да подобрят живота си. И като го подобрят, важно е да бъдат доволни от него. Любовта крие в себе си магическата тояжка, която окултните ученици и в миналото, и сега още търсят.

Магическата тояжка не е нищо друго, освен силата на Любовта. Тя няма определена форма и големина, но въпреки това с нея се

измерват всички неща в света. Който притежава тази тояжка, той може всичко да направи. Ако е гладен, ще тропне с магическата пръчица и пред него ще се яви трапеза с всякакви ястия и плодове. Щом се нахрани, пак ще тропне с пръчицата си – и трапезата се скрива. Ако е в пустинята, където няма капка вода, той пак ще тропне с пръчицата си и пред него се открива извор с чиста, кристална вода. Мойсей разполагаше с магическата тояжка. Той направи с нея ред чудеса пред фараона и пред еврейския народ в пустинята. Докато не беше придобил тази тояжка, той минаваше за обикновен човек. Щом я придоби, той стана силен, велик. Тогава той се натовари с мисията да освободи израилския народ от египетското робство и да го изведе през пустинята.

Някога, в далечното минало, всички хора са притежавали магическата тояжка. Днес е останало от нея само едно бледо копие. Това копие е човешкият език. Ако знае как да огъва езика си, колко трептения да произвежда при всяка дума, човек би направил чудеса с тази магическа тояжка. При изговаряне всяка дума произвежда известен брой трептения. Ако езикът може да възприема и предава тези трептения правилно, думата би предизвикала в човека красиви и възвишени мисли и чувства. В този смисъл всеки език, на който хората днес говорят, ще бъде красив. Само красивият език произвежда нужното въздействие върху човека. За да говори добре един език, човек трябва да има светъл ум. Всички хора не са еднакво способни за изучаване на езици. Хора, на които очите са изпъкнали, лесно учат езици. Същевременно те имат дарба да говорят добре – красноречиво. Ония пък, които не са способни към изучаване на езици, имат вдлъбнати очи. Вдлъбването на очите се дължи на голямо безпокойство. Жизнерадостните хора обикновено имат изпъкнали очи. Като говоря за изпъкнали и за вдлъбнати очи, имам предвид

известна мярка. Има изпъкнали очи, които са приятни, красиви. Има изпъкнали очи, които са неприятни за гледане. Същото се отнася и за вдлъбнатите очи. Изобщо вдлъбнатите очи приемат по-малко, дават повече, а изпъкналите – обратно: приемат повече, дават по-малко. Хора с изпъкнали очи са щедри, сприхави, но с добро сърце.

И тъй, магическата тояжка в човека е неговият език. Учете, работете върху себе си, за да владеете тази тояжка. Молете се на Бога да благослови езика ви, че всяка дума, която излиза от него, да бъде балсам за страдащите души. Човешкият език може да превърне всеки метал в злато, а всеки обикновен камък – в скъпоценен. Както в езика на човека се крие силата на магическата тояжка, така и в душата му се крие Божествена сила. При един богат банкер в Америка се явила една комисия от няколко възрастни почтени дами, за да иска помощ за някакво благотворително дружество. Като ги изслушал, той извадил от касата си сто долара и казал: „Заповядайте, вземете тази сума. Повече не мога да дам.“ Те излезли от кантората му недоволни, с общо впечатление, че е голям скъперник. Една млада красива мома от същото дружество решила да посети този банкер, за да види колко може да пожертва той от себе си. Тя влязла в кантората му, вежливо се поклонила, усмихнала се и свободно, с отворено сърце и душа, разказала какво иска. Като я погледнал, банкерът моментално отворил сърцето си за нея, и без да я изслуша докрай, предложил ѝ голяма сума. На излизане от кантората му банкерът я поканил и втори път да го посети. Той ѝ казал, че е готов да ѝ услужи, че по всяко време е на нейно разположение. Като останал сам в кантората си, той въздъхнал дълбоко и си казал: „Дано пак ме посети!“

Следователно, когато хората въздъхват след вас и пожелават пак да ги посетите, ще знаете, че вие сте влезли вече в реалния живот. Кажат ли след вас: „Дано пак дойде“! – знайте, че Бог е във вас. Само

Великото, Божественото Начало в човека е в състояние да раздвижи заспалите умове и затворените сърца. Само тогава човек става мощен, готов на всякаква жертва, на всякаква милост. Когато дадете път на Божественото в себе си, вие няма да бъдете облечени с черни дрехи, но ще се облечете с дреха, съставена от седемте цвята на спектъра. Червеният цвят е проява на живота, оранжевият означава индивидуализиране на живота, зеленият – стремеж към растене, жълтият – проява на интелигентността в живота, ясносиният – проява на вярата, тъмносиният – придобивка в живота, виолетовият – проява на силата в живота. Цветовете на спектъра, събрани заедно, показват, че всички спорове и недоразумения между хората изчезват. Белият цвят на светлината показва, че човек трябва да бъде готов да служи на Господа с всичката си душа, без никакви външни правила и методи. Всеки трябва да служи на Бога, както разбира по вътрешен път, като децата. Красивото в децата е това, че определят отношенията си към хората по вътрешното си разположение. Днес хората се страхуват едни от други, изгубили са доверието си. Едни други се убеждават в нещо, но не си вярват. Когато иска да сподели убежденията си с хората, човек трябва да каже само това, което знае, което е опитал и в което вярва.

Сега благодарете за всичко, което ви е дадено. Благодарете и за богатството, и за сиромашията, в които живеете. За предпочитане е човек да бъде сиромах, но да знае защо живее, отколкото да бъде богат и да не знае защо живее. И като богат, и като сиромах, човек трябва да знае защо живее. Сиромашията и богатството са две състояния в човешкия живот, които се сменят. Сиромашията може да се уподоби на изгряващото Слънце, при което човек става от сън и отива на нивата да работи. Богатството е подобно на залязващото Слънце, при което човек се е прибрал от нивата и отива да спи, да

почине от дневната работа. И като работи, и като почива, човек непременно трябва да благодари.

Сега ще ви дам няколко напътвания за работа върху себе си, за да се свържете с разумните сили в Природата. Всяка сутрин прекарвайте показалеца си по дължината на носа, от горе до долу, и мислено си кажете: „Господи, понеже в началото Ти вдъхна живо дихание през носа ми, благослови пътя, през който животът влезе." После прекарайте пръста си над веждите и кажете: „Господи, дай ми светлина да разбирам границата между физическия и Духовния свят и да мога правилно да минавам от единия в другия." Веждите са граница между тия два свята. След това със същия пръст обиколете ухото си и кажете: „Господи, дай ми възможност да чувам ясно Твоите думи, да Те разбирам правилно, пък и аз да бъда разбран." Като прекарвате пръста си по дължината на ухото, вие събуждате в себе си чувството на честност и на справедливост. От време на време допирайте двата си пръста до меката част на ухото, за да придобиете нежност и мекота. Ако майката знае как да хване ухото на детето си, тя би му подействала благоприятно. Това може да се приложи като добър метод при възпитанието на детето. Обаче дърпането на уши, както някои майки и учители правят, не дава добри резултати. Най-после, при леко докосване на пръстите до устата си, кажете: „Господи, вложи Любовта Си в сърцето ми, за да говоря меко и сладко да изразя Твоята Любов."

Същевременно вие трябва да изучавате и ръката си. Тя е свидетелството на човека. Благородството на човека се крие в първия пръст, в показалеца; справедливостта – в средния пръст; стремежът към красивото, великото, изящното – в безименния пръст; практичността – в малкия пръст. В палеца е вложен Божественият принцип в човека. Той управлява човешката воля. Следователно, ако

волята на човека по известни причини отслабне, от време на време той трябва да глади палеца си, като се обръща с мисълта си към Бога – да му даде сила и светлина, за да разбира Волята Му и да я прилага. Когато палецът пострада, с него заедно и волята се парализира. В далечното минало, когато са искали да накажат някой престъпник, отрязвали са палците на ръцете му. По този начин той загубвал волята си, ставал безвреден. На палеца е написана цялата история на създаването на света: на горната мека част е написано как е създаден светът, на средната е написано как е организиран, а на долната – материалното положение на света, т.е. какъв е материалният, или физическият свят.

Радвайте се на лицето си, на главата си и на всички техни удове. Радвайте се на краката и на ръцете си и на службата, която те извършват. Радвайте се на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля, на вашата душа и на вашия дух. Радвайте се и благодарете за всичко, което ви е дадено. Слушайте гласа на вашия небесен Баща, Който ви е пратил на Земята да учите и Който всеки ден ви говори!

Великият Божи Дух носи всичките блага на живота.

Беседа, държана от Учителя на 28 август, 5 часа сутринта, София – Изгрев

ЖЕЛАНИЯТ МИР

Днес повече от всеки друг път съвременният свят се нуждае от мир. Защо? – Защото мирът осигурява най-големите придобивки на културата. Бялата раса е на път да осигури мира. Днес повече отколкото във всяко друго време има разумни хора, които са дошли до съзнанието, че първото условие за нормално развитие на човечеството е мирът. Ето защо днес всички съзнателни и разумни хора работят за придобиване на мира. В миналите времена и раси водителите на човечеството са мислели, че светът може да се оправи само чрез война. Впоследствие всички водители на човечеството са се убедили в погрешността на това разбиране. Бялата раса, носителката на мира, воюва за него, за да стане майка на шестата раса – расата на братството между народите. Шестата раса е носителка на Любовта между всички хора, както и между всички народи. Тогава всички народи ще живеят едни за други: големите народи ще бъдат големите братя в семейството, а малките народи – малките братчета. И едните, и другите ще живеят в мир и съгласие помежду си. Това е волята на Бога, Създателя на света. Кога ще дойде това време? – В близкото бъдеще.

Съвременното човечество се намира в преддверието на новата епоха, понеже Слънчевата система е влязла вече в областта на Божественото зазоряване. Дойде ли това време, за лошите хора няма да има условия за живот. Един след друг те ще измрат и Земята ще се освободи от тях. Новите условия, които идат, не търпят злото. Те сами ще го разрушат. Тъмнината ще вдигне своите завеси и ще отиде на друго място. Злото ще вдигне своите капитали и ще отиде на друго място, дето ще основе свои банки и кантори. Достатъчно е да четете

свещените книги, за да се убедите сами, че бъдещата епоха не е далече от вас. От всички хора днес се иска разумна, съзнателна вяра. Как ще познаете идването на новата епоха? – Както познавате изгряването на Слънцето. Трябва ли да се доказва на човека, че след пукването на зората настъпва изгряването на Слънцето? Когато зората на новия живот започне да се пропуква, Слънцето изгрява вече. В Писанието е казано, че когато тази епоха настане на Земята, Слънцето ще започне да потъмнява и Луната ще изгуби своята светлина. Тогава Син Человечески ще яви Своето знание на Земята. Под думите „Слънцето ще потъмнее“ разбираме времето, когато хората ще престанат да мислят, че един народ може да се наложи на друг със силата си. Под думите „Луната ще изгуби светлината си“ разбираме времето, когато религиите и религиозните системи ще престанат да мислят, че могат да оправят света.

И тъй, когато всички народи, всички религии, всички държави престанат да мислят, че са в сила да оправят света, тогава Син Человечески ще се яви на Земята със Своето знание. Без да му се доказва това, човекът сам ще Го види. Как ще докажете на човека, че Слънцето изгрява? – Изгряването на Слънцето не се нуждае от никакво доказателство. Достатъчно е човек да погледне през прозореца или да излезе вън, за да види и да се убеди сам, че наистина Слънцето изгрява. Човек трябва да даде път на новото сърце в себе си, което е изтъкано от мека материя, а не от камък, каквото е сегашното. Мекото сърце е изтъкано от материята на милосърдието. Следователно онзи, на когото сърцето е милостиво, е кандидат за новата раса. Мекотата на сърцето е един от признаците на хората от шестата раса. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново.“ Коравите каменни сърца на хората ще се употребят за павиране на улиците, а меките сърца ще останат да

трептят, да изнасят пред света великото и красивото в Божествения живот. За този ден именно е казано в Писанието, че Бог ще вложи Духа Си в меките сърца на хората – и ще Го познае мало и голямо. Съзнанието на хората постепенно се пробужда, както пъпките на цветята се пукат напролет, за да цъфнат и да завържат плод.

Великото в живота на хората се заключава в пробуждането на съзнанието им и в освобождаването им от несгодите и мъчнотиите, в които се намират. В живота на човека има хиляди неща, които могат да го смутят, но има и хиляди неща, които могат да го радват. Който разбира великите Божии закони, той трябва да се радва, че е срещнал един добър, умен, учен човек; той трябва да се радва, че е срещнал един поет, писател, музикант, художник, земеделец, каменар и т.н. Радвайте се, когато срещнете човек, който работи за повдигане на човечеството. Като не разбирате какво представлява човекът, вие се отнасяте с пренебрежение към него и казвате: „Земеделец, каменар е този човек." Който облагородява почвата, той е земеделец; който облагородява камъните, той е каменар; който облагородява човешките лица, той е художник; който изправя погрешките на хората, той е скулптор. Изобщо всеки човек, който създава нещо ценно, с което облагородява, повдига и весели хората, той е на мястото си.

Мощна сила се крие в словото на всички писатели, поети, учени, философи. Мощно нещо е Словото! Един млад момък се отчаял от живота и решил да се самоубие. Той взел един револвер в джоба си и тръгнал към една гора да изпълни решението си. Без да подозира това, една млада мома го последвала. В момента, когато пристъпил към самоубийството, младата мома се приближила до ухото му и тихо му казала една дума. Като чул тази дума, момъкът веднага хвърлил револвера настрана и казал: „Няма да се самоубия. Ще живея за себе си, за ближните си, за цялото човечество." Животът има

смисъл, заслужава човек да живее! Коя е думата, която момата е казала на момъка? – Вие я знаете, няма защо да ви я казвам. Има случаи, когато една дума само е достатъчна, за да освободи човека от тежкото състояние, в което се намира. Не е нужно много да се говори на човека. Достатъчно е една дума да му се каже, но тя трябва да е Божествена. И каквото се каже, трябва да стане. Бог каза: „Да бъде виделина!“ – и стана виделина. През шестте дни, когато е създавал света, Бог е казвал само по една дума, но тия думи са били мощни, понеже са думи на Божествения език. Каквото Бог е казал, всичко е станало. На седмия ден Той не е казал нищо, защото е почивал. Време е вече всички хора да се обединят по ум, по сърце и по воля, за да работят заедно за въдворяване на мира. Всички хора, вярващи и светски, трябва да се проникнат от тази идея. Казано е в Писанието: „Който изтърпи докрай, той спасен ще бъде.“ С други думи казано: „Който спечели войната за мира, той спасен ще бъде.“

Сегашните вярващи говорят за Любовта, но не я прилагат. Който има Любовта в себе си, той трябва да вдига и сваля температурата си до колкото градуса иска и когато пожелае. Кой може да се противи на човек с десет хиляди градуса? Каквото препятствие и да срещне на пътя си, той моментално ще го отстрани. По този начин той ще покаже на хората какво представлява Божията Любов. Дето мине, пътят му ще бъде отворен. Човекът на Любовта може да увеличи не само топлината, но и светлината си – да стане тя хиляда пъти по-силна от слънчевата. Тази светлина е в състояние да ослепи и най-многобройната и силна армия. Човек не може да си представи светлина, която е хиляда пъти по-силна от слънчевата. С тази светлина всичко може да се постигне. Всеки, който има топлина, равна на десет хиляди градуса, и светлина, хиляда пъти по-силна от слънчевата, той може да стопи касите на всички банкери, да стопли

всички замръзнали сърца, да махне всички прегради, които човешкият егоизъм е поставил на пътя си.

Голяма топлина и светлина идат в света. Те са Божествена сила, която ще стопи и просветли човешките сърца и умове. Когато светлината и топлината на Любовта дойдат в света, те ще стопят, ще изгорят всички лоши, престъпни хора – и ще останат да живеят само праведните и добрите, за да се разбере, че с Любовта не се играе. Не е позволено на човека да си играе с Любовта. Днес хората се ужасяват от мисълта, че могат да бъдат подложени на десет хиляди градуса температура, а какво ще бъде положението им, когато Христос дойде на Земята? – Тогава температурата ще бъде много по-голяма от десет хиляди градуса. Христос казва: „Моят мир ви оставям." Значи и Христос е за мира. Той е за онзи мир, който е основан на Любовта, на братството между всички народи, общества и хора по лицето на Земята. Братската и сестринската любов не са нищо друго, освен клоните на бъдещата култура. Тази любов стои по-високо от майчината. Колкото и да е велика майчината любов, в нея все още има малко егоизъм. Например вземете любовта на тигрицата към нейните малки. Заради любовта си към тях тя всеки момент е готова да отнеме живота на всяко живо същество, което се изпречи на пътя ѝ. В този смисъл майчината любов представлява корените на живота, а братската и сестринската – клоните.

Божествената Любов представлява плодовете на Дървото на живота. От корените на майчината любов, от клоните на братската и на сестринската любов произлизат плодовете на Божествената Любов. От тези плодове именно бъдещите хора ще се хранят и ще придобият безсмъртие. Тези плодове ще бъдат носители на новия живот. Дето и да отидете по света, навсякъде ще срещнете хора на новия живот. Тези хора се отличават по меката и приятна светлина, която излиза от

очите им. Ние наричаме новите хора „братя и сестри на човечеството“, носители на Божественото начало в себе си. Христос е от новите хора. Той казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е изпратил. Аз дойдох да донеса мир на света.“ До идването на Христа еврейският народ се придържаше в буквата на Мойсеевия закон. До това време евреите колеха агнета, овце, волове и принасяха жертва на Бога. С идването на Христа обаче животът им коренно се измени. С един замах Христос унищожи стария живот. Евреите дойдоха до съзнанието, че истинската жертва се заключава в добрите мисли, чувства и постъпки.

В какво се заключава новата религия? Първият член на новата религия гласи: Аз вярвам, че любовта на майка ми и на баща ми са корени на Дървото на великия живот – животът на Любовта. Вторият член гласи: Аз вярвам, че любовта на сестра ми и на брат ми са клони на Дървото на великия живот – животът на Любовта. Третият член гласи: Аз вярвам, че Божествената Любов е плод на Дървото на великия живот. Всичко, което излиза от моя ум и от моето сърце, се превръща в плодове на Любовта. Който яде от тези плодове, той придобива безсмъртие. Христос казва: „Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, той има живот в себе си.“ Значи който яде от Дървото на живота, т.е. от майчината и бащината любов, както и от братската и сестринската любов, той има живот в себе си.

Сега, като знаете в какво се заключава новото верую, бъдете смели и решителни, за да приложите това верую. Мнозина чакат нещо ново. Новото се заключава в примиряването на хората. Новото примирява всички противоречия. Как ще стане примиряването между хората? – Много лесно. Който има да взема, да прости дълга на брата си. Който има да дава, да бъде готов да си плати дълга. Като отиде при своя кредитор да плаща, последният да му каже, че в името на

братството той прощава дълговете му и го признава за свой брат. Когато двама души се признаят за братя, дълговете им сами по себе си падат, споровете се прекратяват и недоразуменията изчезват. Аз бих желал хората да спорят, но само за едно: кой повече да даде и да помогне на брата си. Когато някой забележи, че брат му е много уморен и не може повече да вдига и да слага мотиката, нека той я вземе от ръката му и да извърши работата вместо него. Когато види, че брат му изнемогва под тежестта на своя товар, нека снеме товара от гърба му, да го тури на своя гръб – и двамата да продължат пътя си и братски да се разговарят. Когато срещне брата си на улицата и разбере, че е гладен, че три дена не е ял, нека го покани у дома си, да го нагости добре и да му каже, че когато пожелае, може да го посети пак. Това са братски отношения.

Днес хората очакват Христа втори път да дойде на Земята, за да оправи света. Не, по външен път светът не може да се оправи. Христос трябва да дойде вътре във всеки човек. Само по този начин светът ще се оправи. Ако поставите милиони железни стърготини една до друга, те няма да се сплотят и да образуват едно цяло. Поставите ли ги обаче под известна температура, те ще се стопят, ще се слеят една с друга и ще образуват течна маса. В случая огънят представлява онази вътрешна сила, която спోява железните стърготини и ги превръща в едно цяло. Следователно Христос трябва да дойде в сърцата и в умовете на хората като вътрешна сила, която ще ги обедини в едно цяло. Тази вътрешна сила е Любовта, която носи живот за човешките души. Само чрез Любовта хората могат да работят в единство. Които не разбират Любовта, те са готови да я критикуват.

Сега, като говоря за Любовта, аз зная какво можете да приложите. Изобщо аз зная кои неща са приложими за сегашния човек и кои са неприложими. Например колкото и да се говори на човека за

Слънцето, за възможностите му да го посети, днешният човек не може да направи това. Защо? – Условията на Слънцето са съвсем различни от тия на Земята. Човек по никой начин не може да отиде на Слънцето със сегашното си тяло. Ако някой човек тежи 60 кг, като отиде на Слънцето, тялото му ще тежи милиони килограми. Как може той да се движи на Слънцето с такава грамадна маса на себе си? Красив е животът на Слънцето, но той още не е достъпен за хората на Земята. Мислено човек може да отиде на Слънцето, но не и в действителност. Знаете ли как живеят същества на Слънцето? Знаете ли какъв е техният език? За нас е достатъчно, че имаме възможност да се ползваме от слънчевите лъчи. Когато искате да се лекувате, излагайте гърба си на ранните слънчеви лъчи. Когато искате да придобиете вътрешен мир, излагайте гърба си на залязващото Слънце, а лицето си отправете към изток. При това положение вие ще изпитате дълбок вътрешен мир и ще разберете, че не трябва да се тревожите за нищо и за никакво. Жителите на Слънцето живеят в голямо изобилие, вследствие на което не се тревожат за нищо. Тяхната задача е да изпращат блага по цялата Слънчева система. Те определят бюджета на всички същества, на всички хора, на всички държави и народи, на цялото човечество, на всички планети.

Като говоря за Слънцето, аз не искам непременно да ми вярвате. Дали вярвате, или не, това не ме интересува. Аз се интересувам само от едно: вярно ли е това, което говоря, или не е вярно. Вярвайте в това, което Бог е създал. Щом вярвате, че Бог е създал небето и Земята с всички светила, с всички живи същества, вярвайте и в техния Създател. Щом вярва в тия неща, човек трябва да изучава и небето, и Земята. Той трябва да изучава и Слънцето, и Луната, и всички звезди на небето, както астрономите и учените постъпват. За да разбере

живота на Слънцето, човек първо трябва да намери своето слънце. Всеки човек има в себе си едно малко слънце, което се намира в центъра на човешкия мозък. Големината на това слънце за всеки човек е различно, в зависимост от големината на планетите в него. Чрез това слънце именно душата придобива знания. Между външното Слънце и планетите на небето и вътрешното слънце и планетите в човека има нещо общо: в изгряването, в залязването им и т.н. Ако вътрешното слънце на човека престане да изгрява, и външното изгубва смисъл за него. Значи между външното и вътрешното слънце на човека има известна зависимост. Ако тази зависимост се прекъсне, човек няма да има никаква вътрешна светлина. Когато вътрешното и външното слънце едновременно светят, човек има условия да вижда. Ако вътрешното слънце загасне, човек ослепява. Той се лишава от условията да вижда, да възприема Божественото знание.

И тъй, Божественото знание, към което мнозина се стремят, има за цел да научи хората да ценят вътрешното слънце в себе си, чрез което тяхната душа се учи и развива. Когато някой казва, че е тъмно в душата му, това показва, че вътрешното слънце в този човек е престанало да свети. Докато вътрешното слънце в човека свети, той мисли и чувства правилно. Престане ли това слънце да свети, с него заедно и умът, и сърцето му се помрачават. Ето защо, за да не се помрачи това слънце, човек трябва да живее добре. Лошият живот, изразен в лоши мисли, чувства и постъпки, предизвиква големи изпитания, които помрачават небето, на което свети вътрешното слънце на човека.

Мнозина, учени и прости, не разбират какво грамадно влияние имат мислите и чувствата върху вътрешния живот на човека, а оттам и върху неговото здраве, вследствие на което търсят щастието си по

неестествен път. Те искат да станат богати, да се оженят за красива жена, да придобият много знания, без да подозират, че по този начин те сами си приготвят своето нещастие. Не е лошо да придобие човек знание, сила, красота, богатство, но той трябва да знае как да се справя с тях. Турците казват: „Благословение е за човека да гледа красиви неща." Наистина, естествено е човек да се стреми към красотата, да се вдъхновява от нея, но не и да я обсебва. В Природата и красотата, и грозотата имат свое място, както светлината и тъмнината. Светлината царува, докато Слънцето грее. Щом Слънцето залезе, тъмнината иде. Обаче без тъмнина звездите нямаше да светят. Значи в човешкия живот тъмнината е необходима, за да се проявят добродетелите – звездите.

Сега, като говоря за Божественото в света, някои се обезсърчават, мислят, че не могат да го постигнат. За да не се обезсърчават, Бог им е обещал да влезе вътре в тях. Бъдещото царство ще се създаде отвътре, а не отвън. Чрез Любовта на цялото човечество ще се реализират всички Божии планове. За да се постигне това, нужни са работници. Днес всички хора трябва да работят в това направление: да бъдат носители на Божествените идеи, че като влезе Бог в тяхното слънце, да се прояви навън. На всеки човек е дадена специална мисия: да бъде носител на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Светлина, на Божията Истина и Свобода по свой специфичен начин. Само при това положение човек може да постигне всички свои желания. Всички несгоди, всички мъчнотии и страдания, които човек днес преживява, ще бъдат условия за познаване на Бога, на великото в света. Бог ще бъде с вас във всичките ви пътища. Тогава ще кажете: „Радваме се, че живеем в епоха, когато можем да опитаме и познаем Божията Любов, да станем работници на Неговата нива."

Бъдете радостни и весели, за да постигнете идеалите на вашата душа. Кога ще ги постигнете, това зависи от вас. Още днес можете да ги постигнете. Един Божествен ден се равнява на хиляда години. Значи след хиляда години вие можете да постигнете това, което днес желаете. Съзнателна работа се изисква от човека! Божественото е вече пред прага на вашия дом. Отворете вратите на вашите сърца и умове, за да влезе в тях Божествената светлина и топлина.

Беседа, държана от Учителя на 28 август, 10 часа преди обяд, София – Изгрев

ОТЧЕ НАШ

Каква е разликата между хора, които работят, и тия, които не работят? – Като работи и като се труди, човек изразходва известно количество енергия, след което усеща нужда да си почине. Който цял ден се е трудил и е работил, той вечер благува: яде сладко, почива си с приятност и джобът му е пълен. Който през деня е почивал, той вечер се мъчи: няма какво да яде, няма пари, за да си купи нещо, вследствие на което и сънят му не е спокоен.

Днес ние празнуваме деня 22 септември, който наричаме ден на работата, на труда. Какво значение има този ден? – Астрономически този ден е свързан с движението на Слънцето, което отива към южното полушарие. Този ден Слънцето минава през нашата граница, вследствие на което ние го изпращаме тържествено. Като минава през нашата граница, Слънцето взема нещо от нас и го занася в южното полушарие. Значи на 22 март Слънцето иде при нас от северното полушарие и носи нещо, а на 22 септември взема нещо от нас и го занася в южното полушарие. Понеже на 22 март Слънцето иде при нас и ни носи нещо, ние го уподобяваме на млада мома. На 22 септември обаче Слънцето ни напуща. Тогава ние го уподобяваме на стар човек, който взема нещо от нас и го отнася със себе си. От 22 март тревите и цветята започват да никнат, да цъфтят, а птичките радостно цвъртят и пеят. Весела е пролетта! На 22 септември цялата растителност повяхва, листата на дърветата пожълтяват и окапват. Като погледнете градините, полетата и горите – всичко е посърнало и пожълтяло. Онази веселост, която пролетта носи, сега е изчезнала. Всички казват: „Тъжна е Природата. Есента е дошла.“

Отче наш. Докато казва в себе си *Отче наш*, човек ще има всичко на разположение: живот, храна, вода, въздух, мисъл, чувства. Забрави ли думите *Отче наш*, той всичко губи: и живот, и храна, и въздух, и вода, и светлина. Докато *Отче наш* съществува, човек е богат, разполага с имоти, с къщи, с пари. Той е в пролетта на живота. Тогава няма бедни, няма нещастни хора по света. Можете ли да наречете беден човек онзи, който има тяло, очи, уши, нос, уста? Какво по-голямо богатство можете да очаквате от това? Щом има тяло, човек има къща, която никой не може да му отнеме. Как ще бъде облечен човек: с богати или с прости дрехи, с бели или с цветни – това е второстепенен въпрос. Дрехата е нещо променчиво, което зависи от модата. Обаче това, което човек носи със себе си – своите мисли и чувства – представлява неговото реално богатство, което той може да занесе със себе си и на другия свят.

Като е дошъл на Земята, човек трябва да се учи на търпение, в което да изучава себе си и своите ближни. Дойде някой при вас и с часове седи да ви разправя своите работи. Вие трябва да се приготвите да го изслушате с търпение. След това ще се изредят десетина души да хлопат на вратата ви. Вие трябва да понасяте тяхното хлопане с търпение. Така хлопат на вашия ум и на вашето сърце, за да ви заставят да мислите и да чувствате право. Който не мисли право, който няма светлина в ума си, той не може да бъде свободен. Който не чувства право, който няма топлина в сърцето си, той не може да бъде свободен. Също така не може да бъде свободен онзи, който не е здрав. Най-малката болка на ръцете, на краката, на очите, на ушите на човека разваля разположението му и го лишава от възможност да работи и да разбира добре нещата. Как ще ви разбере онзи, който има слабо развит слух? Като не дочува добре, вие ще му говорите едно, той ще разбира друго.

Един млад момък срещнал един познат от селото си и му казал: „Добър ден, дядо!“ Дядото отговорил: „Синко, ходих на пазар.“ – „Къде отиваш сега, дядо?“ – „Купих си нов калпак.“ – „Ела тук да си починем.“ – „Добър, лош – купих го вече, ще го нося.“ Защо тези хора не се разбират? Младият пита едно, старият отговаря друго. Старият не чува добре, вследствие на което дава криви отговори. И двамата мислят право, но ушите на дядото са малко затъпели, поради което не може да отговаря правилно на зададените въпроси.

И тъй, иска ли да разбира добре нещата, да стане учен, религиозен, силен, човек трябва да изучава великата наука за Живота. За да има добри отношения към всички живи същества, човек трябва да възпитава чувствата си, да разполага с тях така, както добрият музикант разполага с тоновете, както ученият – с езика, на който предава мисълта си, както певецът – с гласа си. Докато не е постигнал това, човек ще се блъска от едно свое желание на друго, без да постигне нещо. Така и глупавият човек се блъска с години, докато реализира едно свое желание. Това, което глупавият постига за хиляда години, обикновеният го постига за сто години, талантливият – за десет години, а гениалният – само за една година. Това зависи от бързината на тяхното движение. Гениалният се движи най-бързо, талантливият – по-бавно, обикновеният – още по-бавно, а глупавият – извънредно бавно.

Отче наш. Добре е всеки да каже в себе си *Отче наш*, но да съзнава, че има Баща, Когото трябва да слуша и на Когото всякога да разчита. Добре е синът да каже на баща си *отче мой* и да се изпълни с благодарност и уважение към него. Приятно е на човека да го нарекат *отче наш*, но синът и дъщерята трябва да го обичат и почитат. Какъв отец е този, който не се ползва от обичта и уважението на своите синове и дъщери?

Виждам един щурец, който ту излиза от дупката си, ту се крие в нея. Подаде главата си навън, погледне към Слънцето, запее своята еднообразна песен и скоро пак се скрива в дупката си. Какво прави този щурец, като излиза и влиза в дупката си? Някой ще каже, че щурецът прави научни изследвания. Научните изследвания на щуреца са толкова големи и важни, колкото и тия на обикновения човек, който с един поглед иска да обхване цялата Вселена. Ще кажете, че с молитва всичко се постига. Ако това е вярно, защо, след като се молят, хората пак не успяват? Защо, след като слуша урока си, ученикът не го разбира? Две причини има за това: или ученикът не внимава и не може да разбира, или учителят не обяснява добре. За да разберете къде е грешката, вие трябва да намерите повече от онзи, който греши. С микроскоп човек вижда нещата по-ясно, отколкото с просто око. Това показва, че при обикновени условия някои неща се разбират мъчно. При специални условия обаче същите неща стават лесно разбираеми. Например за обикновения певец или музикант богатият не отваря сърцето си. За великия певец и музикант същият богаташ широко отваря сърцето си и дава изобилно. Можете ли да наречете този богат човек скъперник? От вас зависи да получите от него повече или по-малко. Ако отидете при извора с шише от един килограм вместимост, ще получите само един килограм вода. Ако занесете голям съд, ще получите повече вода. От вас зависи да получите повече или по-малко вода.

Причината за нещастията в света се дължи 75% на самия човек, а 25% – на външни условия. Малката рекичка не може да кара воденица, но голямата река може. Ако от малката река искате много работа, погрешката е във вас. – „Ама тя трябва да намери отнякъде повече вода и да я остави на наше разположение.“ – Какво да прави, като няма отде да вземе вода? Който е поставил воденицата си на водата

на тази рекичка, той трябва да се е съобразявал с големината ѝ. В Природата всеки момент е забележителен със специални условия. Пролетта носи едни условия и блага, лятото – други, есента – трети, а зимата – четвърти. Следователно искате ли да се ползвате от благата на пролетта, трябва да бъдете будни, да чакате времето, когато тези блага идат. Пропуснете ли това време, ще се ползвате от благата, които новите условия носят.

И тъй, искате ли да се ползвате от благата на съответното за тях време, вие трябва да бъдете умни. Това значи постепенно да увеличавате светлината си, за да виждате по-ясно. Ако имате една свещ, светлината ви няма да бъде достатъчна. Увеличите ли светлината си с две, с три, с четири и с повече свещи, вие ще имате по-ярка, по-силна светлина. При силната светлина ще виждате на далечно разстояние. Обикновеният човек си служи с една свещ, талантливият – с две, гениалният – с три, светията – с четири, а божествата – с пет. При това свещите трябва да бъдат доброкачествени, да горят без дим. Умният вижда по-далече, защото има по-голяма светлина. Едно се иска от човека: каквото знае, да го осветява. Същото се иска и от певеца: каквото знае, да го прилага. Той знае, че тоновете *do* и *mi* образуват терца. Когато заболее, с тази терца той може да се лекува. Добрият, гениалният певец може да взема с гласа си едновременно по два, три, четири, пет и шест тона. Засега това не е възможно. Обаче гласните струни могат едновременно да се свиват и разпущат различно, да произвеждат няколко тона, както е постигнато вече с някои инструменти: пиано, цигулка. Това са постижения на бъдещето.

Днес, понеже хората, религиозни или светски, още не са постигнали това, към което се стремят, вие трябва да бъдете снизходителни към тях. Бъдете снизходителни не само към

обикновените хора, но и към учените, към музикантите, поетите, певците. Всеки човек има възможност да греши. Детето греши, цапа се, но майката го чисти, изправя погрешките му, без да го съди. Старият, болният правят погрешки, но близките им не ги съдят. Тъй щото не бързайте и вие да критикувате, но помагайте, дето имате възможност. Влизам в канторката на един познат адвокат и намирам там един проповедник. Адвокатът пише нещо, а проповедникът седи, чака да види какво ще излезе от написаното. „Какво правите?“ – „Пиша едно заявление. Един млад човек ни изигра, искаме да го дадем под съд, за да получи един добър урок. Той взе от проповедника 20 лв. назаем, срещу които обеща да му донесе жито. От мене взе 100 лева и обеща да ми донесе брашно. Много време мина оттогава, но нито житото се получи, нито брашното.“ – „Слушайте, скъсайте заявлението, аз дължа на този човек 120 лева. Ето, вземете 20 лева вместо него.“ Давам 20 лева на проповедника. После се обръщам към адвоката и предлагам на него 100 лева. – „Не искам нищо. Нека мине от мене.“ Той скъса заявлението и въпросът се разреши. Всъщност аз нищо не дължах на младия човек, но приложих това като метод за изправяне погрешката на своя ближен. Всички хора четат *Отче наш*. Значи този човек е наш брат. Не трябва ли брат на брата си да плати дълга? Младият човек искал да се жени, имал нужда от пари и взел оттук-оттам назаем. Като се оженил, нуждите му се увеличили и не могъл да плати задълженията си. Какво показва това? – Че като се жени, човек все ще направи погрешки.

Следователно в пътя на реализиране на желанията си човек неизбежно греши. Една млада мома се оженила, но постоянно искала от своя възлюбен да ѝ направи едно кюркче с лисича кожа на врата. Тя му се сърдила, карала се с него за това кюркче, но кюркчето не дохождало. Те живели 25 години заедно, но кюркчето още не се

реализирало. Жената казвала: „С отворени очи ще отида на онзи свят за това кюркче." Най-после кюркчето дошло. Макар и късно, но желанието на жената се реализирало. Така постъпват всички хора. Като имат някакво желание, по цели дни се молят на Господа да изпълни желанието им, да им изпрати едно кюркче. Все-таки някой ден желанието ще се реализира. И като се реализира, те ще видят, че нищо особено не са придобили. Обаче има желания в човешката душа, за реализирането на които сам Бог се грижи. Реализирането им допринася много за тяхното растене и развиване.

Отче наш. Желая на всички да изпълнявате Волята Божия – всеки според разбирането си. Аз вярвам, че всеки човек знае как да изпълни Волята Божия, но отлага нещата. На физическия свят нещата могат да се отлагат, но Божественият свят не търпи никакво отлагане. На физическия свят има промени и измени, в Духовния свят има изявление на нещата, а в Божествения свят съществува абсолютно единство. Божественият свят е подобен на центъра на кръга, поради което в него не стават никакви промени. В този център е прекарана ос, която играе роля на радиус. При движението на радиуса около центъра се образува крива линия, наречена окръжност. Който се движи по периферията, по окръжността, той се намира в света на постоянните промени. Който не иска да се движи в света на промените, той трябва да живее в Центъра. Обаче за живота в Центъра се изисква велико разбиране.

И тъй, за да живее в Центъра, в Божествения свят, човек трябва да развива всички свои способности и чувства. Божественият свят е разнообразен. Той обединява всички способности и чувства на човека в едно цяло. Затова казваме, че в този живот владее пълно единство. Развива ли се в едно направление само, човек влиза в света на еднообразието. Не, като е дошъл на Земята, човек ще работи за

развиване на всички свои чувства: на музикалното чувство, което се намира отстрани на челото; на милосърдието – отпред на главата; на вярата и висшите морални чувства – отгоре на главата; на надеждата, въображението и т.н. Човек има повече от четиридесет центъра на главата си, които еднакво трябва да развива. В това отношение човек представлява богат инструмент, който чака времето на своето развитие. След като притежава такова богатство, трябва ли той да бъде недоволен? Недоволството е резултат на личния живот на човека. За да излезе от това недоволство, човек трябва да работи, да се разширява, да влезе във висшите области на живота. Не мислете, че само едно нещо ви е нужно. Някой казва, че имал силна памет, но музикалното му чувство не било развито в него. Щом музикалното чувство в човека не е добре развито, той трябва да пее и да свири, за да го упражнява. Докато не е разработил всички свои центрове, чувства и способности, човек е едностранчиво развит, не е още пълен човек. При това развитие той е изложен на големи страдания и противоречия.

Много от страданията и противоречията на хората се дължат на недоверието, което имат един към друг. Например днес вие сте събрани тук, но нито доверие имате помежду си, нито се цените един друг. Мнозина не могат да се търпят, но един ден ще съжаляват. Когато Бог види, че хората в едно общество не живеят задружно, Той започва да ги разредява. Постоянно чувате, че този или онзи заминали за другия свят, за Небето. Радвайте се едни на други, докато сте заедно. Като се разделите, ще съжалявате, защото в тази форма, в която сте днес, никога повече няма да се срещнете. Всеки човек е на мястото си. Никой никого не може да махне и да замести. Ако сте недоволни от някого, вие искате да го махнете. За предпочитане е този човек да остане на мястото си, каквито и да са недостатъците му,

отколкото да отидат напразно всички разходи, направени за него от началото на живота му досега. Ако наистина трябва да се махне нещо от живота на човека, първо недоволството му трябва да се махне. Ще дойде ден, когато недоволството ще се замести с доволство. Няма нещо в живота на човека, което да не се задоволи. Щом той желае нещо, това желание все ще се реализира. Ако не се задоволи днес, утре ще се задоволи.

Отче наш. Това са две думи, които крият в себе си магията на Живота. При думите *Отче наш* всичко е възможно. Без тези думи нещата са непостижими. Дръжте в себе си тия думи като магическа пръчица, с която да разрешавате всичко. Кажете *Отче наш* и вярвайте във възможностите на Живота. И аз казвам *Отче наш* и ви желая да постигнете всичко, към което душата ви се стреми.

Отче наш.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.

22 септември 1938 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

Съборно слово 1939 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 12 юли до 22 септември 1939 година)

СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

5:00 ч.с. всички гости и приятели – на Молитвения връх.

Небето прошарено, хоризонтът отворен. Времето ведро, меко, магнетично. След хубав, обилен дъжд (вчера след обед). Чудна панорама – долу в низината, всичко покрито с бели облаци, нищо друго не се вижда, а горе небето е отворено и чуден, свеж въздух!

Добрата молитва

„Духът Божий“

Снощи, като ви говори Небето, какво разбрахте? Вчера имахте една голяма реч, която ви държаха от горе. Какво разбрахте?

Ще ви прочета 13 глава от първото послание към Коринтяните – главата върху Любовта: „Ако говоря с человечески и ангелски езици.“

Външната страна на човека е човешкия говор, а пък външната страна на ангелите е техния говор. И ако човек говори без да има смисъл, то е все едно човек да има стомах и дробове, а да няма глава. Тогава той няма посока.

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, а Любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка.“ Тука под дрънкане се разбира, че нещата няма да бъдат разумни. Всеки човек, който върши неразумни неща, той винаги дрънка. И дрънкат винаги праздните работи, а пълните не дрънкат. Те са тихи и спокойни. Всичко това, което няма никакъв смисъл, дрънка и креска колкото иска. Та, когато дрънкате, трябва да знаете, че вие говорите на человечески и ангелски езици, а любов нямате.

„И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра щото и гори да преместям, а любов нямам,

нищо не съм.“ Вярата е за хората, а пък знанието е за ангелите. Значи, ако притежаваме вярата, която хората имат, и знанието, което ангелите имат, а Любов нямаме, нищо не сме. Защото можеш да бъдеш много силен, като мамута, можеш да бъдеш като параход, който цепи водите на морето, но ако Любов нямаш нищо не си. Един параход разцепва водите на морето, изпоплашва рибите и като влезе в пристанището, какво става с него? – Нищо. Той си остава параход и след години го бракуват. В големия параход какво правят хората? Малките същества си играят по него, запалват огън в него и после го бракуват. И човек прилича на един голям параход. С всичките си идеи той цепи водата.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгорение, а любов нямам, нищо не се ползувам.“ И ти, като предадеш знанието си на другите, ако им предадеш каквото имаш, то е още външната страна. Ти си дал на някой човек 100 или 200 хиляди лева. Какво ще придобие той от твоите пари? Или ако му дадеш някаква дреха, какво ще придобие той? Който носи стара или нова дреха, той все умира. Човек докато умира, той дрънка. Докато не придобие безсмъртието, той е в областта на дрънкането, т.е. в областта на преходните неща. Днес можеш да си щастлив, после нещастен. Днес си здрав, а утре си болен. Днес си учен, а утре си невежа. Старите хора, като остареят, не виждат и почват да се занимават с минали работи. Старият разправя как едно време като дете е играел с другарите си, ще разправя за баща си, за майка си, за чичо си. В стария човек няма нищо ново. И той чака да се подмлади. Той казва: „Чакай да видим какво ще правят младите хора.“ Човек никога не може да стане млад, ако не дойде Любовта в него. Любовта е, която подмладява. Безсмъртието е в Любовта. Възможностите за човека са в Любовта. Тогаз човек всичко може да направи. А пък другото, т.е. дето не участвува Любовта, е само едно преместване на

нещата. Например местите един камък на друг. Или нарисуваш нещо. Ти нищо не си направил. Ти си нацапал нещо, но тази картина има толкоз дефекти. Казваш, че тази картина е много добра. Ако имате поглед да гледате, това не е за гледане.

Сега някой път вие се спирате върху вашия живот и казвате: „Колко лоши хора има!“ Че туй е външната кал. Някой параход е минал около тебе и те е оцапал. Защото параходите, като минават некъде, оцапват. Вчера водата, като мина надолу, оцапа местата. И тези хора, които ще дойдат от долу, ще бъдат оцапани. И конете цапат. И хората цапат. Ти без да искаш стъпиш некъде и калта те оцапа. Вие някой път говорите каквото и да е. Като минаваш през калта, доста думи можеш да кажеш. „Любовта дълготърпи.“ Търпението в дадения случай е основа. Никаква работа не може да се свърши, ако няма търпение. Ето какво е търпението: Като седиш, да бъдеш спокоен. Вятър има, дъжд вали или прах се вдига – ти да го гледаш спокойно. Ти казваш: „Засега ме!“ Но щом те засега, ти си вътре. Когато дойде страданието, вие излезте вън. Не стойте вътре в страданията. Бог не е турил хората вътре в страданията; Бог не е турил хората вътре в смъртта. Смъртта е нещо външно. Смъртта няма защо да ни се препоръчва. Да умрем, значи да излезем из смъртта. Някой казва: „Не мога да търпя!“ Това значи да излезете из търпение. Който не може да търпи, той е в нетърпението. А пък като излезе из нетърпението, ще влезе в търпението. А пък търпението е Божествено качество. Някой човек казва: „Гладен съм.“ Казват: „Дайте му един сомун хляб.“ Бос е, гол е. Казват: „Дайте му шапка, дрехи, обуща.“ Но това са външни страни. Това е външното. Обущата ни са подарък от животните. Животните насила ни обичат, ние насила вземаме от тях.

„Благосклонна е.“ До тогаз докато правите различие между един човек, който е учен и друг, който е невежа и давате предпочитание на учения пред невежия, ти не си научил Божественото. И двамата са

равни. И който е учен и който е невежа и двамата са излезли от Бога. Само че невежият е в нетърпението, а пък знаощият е в търпението. Ако онзи, който е бил в нетърпението, влезе в търпението, той ще придобие знание и ще има благосклонност. Да кажем, че вие претърпявате някаква вътрешна неприятност. На какво се дължи неприятността? Ако вие вечерно време седите при една свещ и дойде един ваш приятел и седне между свещта и вас, той ще ви произведе една неприятност. Умният човек няма да седне между свещта и тебе, но зад свещта. А пък свещта ще остане помежду ви.

Сега, вашата погрешка е следната: ония хора, които не са музикални, у тях се заражда завист. Такива хора са завистливи. Той ще влезе помежду ви, за да ви смрази. Той ще каже: „Той не заслужава това.“ – Кой заслужава тогаз? „Любовта не завижда.“Рекох, щом завиждате, требва да знаете, че вие сте сиромаси. Всички сиромаси хора се различават с завиждане. Завижда той, че няма. А пък човек требва да се учи да не завижда. Като видиш някой умен човек, да се зарадваш. Допуснете сега, че вие сте една майка и че имате две деца – едно момченце и едно момиченце. Те не са облечени хубаво. Вие искате да ги облечете добре, но не можете. И виждате, че друга майка има две хубаво облечени деца. И у вас се заражда завистта, защо Господ е дал дрехи на ония, а на вас не, за да ги облечете. Коя е причината, дето една майка е облекла децата си, а другата – не?

Едно сравнение ще ви приведа. Да кажем, че сте посадили две дръвчета. Едното го огрева Слънцето и то ще цъфне добре и ще бъде зелено. А пък другото сте турили на място , дето Слънцето не го огрева. Значи тази майка, чиито деца не са облечени, няма любов и не я е огряло Слънцето, Божественото слънце. Когато дойдат изпитанията и мъчнотиите, страданията, това показва, че е излязъл някой между вас и Господа. Излезте из това положение. Щом нещо

дойде между теб и Бога, то ти се качи на едно стъпало по-горе. Когато това нещо пак дойде между тебе и Бога, ти пак се качи на още едно стъпало по-горе. Всеки, който ви обича, да застане от другата страна на свещта.

Но вие ще кажете цитата от Евангелието, че едни хора ги турили от дясно, а пък други от ляво. У некои хора има такъв страх. Господ да ме тури от лявата страна или от дясната страна, ми е все едно. От лявата Му страна са хората, а пък от десната Му страна са ангелите. Господ, като тури некого от ляво, туря го на страдания, на учение. Ти казваш: „Да отида в другия свят." Кой е другия свет? Ти скърбиш – ти си в човешкия свят. Радваш се – ти си в ангелския свят. Вие искате небето. Че щом се зарадваш, ти си в небето. Щом скърбиш, ти си в ада. Небето е място дето живеят ангелите, а пък адът е място , дето живеят хората. Те са в ада. Знаете ли какво нещо е ада? Когато една дреха се развали и ѝ принаждаш нещо, това е ада. Значи когато правиш лоши работи и искаш да им дадеш вид на хубави работи. Например, една мома, която има лош характер, ще се облече много хубаво и ще се представи, че се усмихва, че е весела. От вън се усмихва, но като дойдете да я вкусите, ще видите, че не е така красива вътре, както е от вън. Няма нищо скрито покрито. Туй, което е вътре, излиза навън. Щом почнете да мислите, да чувствувате и да действувате, всичко излиза навън и вече се изявява какви сте. Та, нищо скрито покрито няма в света.

„Любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразствува, (и т.н. до 12 ст. включително) [не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата се не радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме; но когато дойде

съвършеното, тогаз това което е отчасти, ще се прекрати. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мрачкаво както през огледало, а тогаз ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогаз ще позная както съм и познат.]“

В тази глава, като се говори, че знанието ще изчезне, идеята е следната: не мислете, че знанието ще изчезне. Ще изчезне временното знание, което имате сега. И тази доброта, която имаме сега, ще изчезне. Ще изчезне, понеже е от части. И ще дойде друго. В стих 11, думите: „от как станах мъж“, означават: като почнем да мислим хубаво. „А сега остават тези трите, вяра, надежда, любов; но най-голямата от тях е любовта.“

Сега представете си, че казвате: „Аз не съм лош човек.“ Доброто и злото е, което ги пълни. Че когато ти страдаш, чашата ти е напълнена. Писанието казва: „Докато Господ дойде, чашата е пълна.“ Ти, като правиш зло, пълниш чашата и ти ще я изпиеш най-първо. Това, което в тебе си туряш, ти най-първо ще го опиташ. Да допуснем, че вие седите и разглеждате един човек. Но не го разглеждате научно, изказвате, че е лош човек. Какво се ползувате като знаете, че е лош човек. Щом мислите, че е лош, вие вече го привличате в себе си, давате му почетно място . То[й] сяда на стола. Станеш сутрин и кажеш: „Той е лош човек.“ На обед кажеш същото. Вечер – същото. Постоянно го държиш в ума си. Какво трябва да се прави сега? В човека живеят двама – един лош и един добър живеят заедно. И от този, лошия не можеш да се освободиш, докато си на земята. Апостол Павел казва: „Даде ми се ангел сатанински да ме мъчи.“ И Бог му казва: „Достатъчна ти е моята благодат.“ Този, който седи в тебе, се разговаря и те прави недоволен от това и онова. Вашето недоволство, което имате някой път, то не е ваше. И вашата

радост и тя не е ваша. Радостта е на онзи, добрия. А пък лошото е на лошия. А пък онзи, който ги наблюдава, това сте вие, които изпитвате доброто и злото. Но нито доброто, нито злото са ваши. Вие само опитвате нещата и се учите от тях. Защото сегашните хора, човеците, вие сте създадени, за да дойде да живее във вас Любовта. Знанието и невежеството, които имате, те са само подготвителни стадии на вашето развитие.

Това, което често спъва хората, е ревността, която може да се роди във вас. Вие виждате един кон силен, добър, добре натоварен. И вие искате да станете като него, да се натоварите и да носите. Питам: като станете натоварен като него, какво ще научите? И онзи господар любезно ли говори на коня? Как му говори? Как трябва да говори един господар на коня си? Той му казва: „Синко, трябва да работиш! Защо си мързелив? Защо си останал назад до сега? Носи този товар, за да станеш човек.“ Като го удря отзад, казва му: „Назад няма да се връщаш, напред ще ходиш!“ Ние не тълкуваме добре и казваме: „Горкия, пребиха го.“ – Че когато един скулптор почва да дела камъка със своя чук, мислите ли, че тези удари не са на място ? Той ще откърти от камъка всички онези работи, които не са потребни. И страданията ви в света са подобно нещо. Когато страдате, отхвръкват от вас непотребните работи. Вие казвате, че много ви измъчват. С всяко страдание вие се освобождавате от мъчение.

Да допуснем, че двама не се разбират. Представете си, че брат и сестра в един дом не се разбират. Един баща и една майка са ги родили. Коя страна ще вземат бащата и майката? Синът може да държи страната на баща си, а дъщерята на майка си. Или обратното може да бъде. Питам: какво ще добият бащата и майката, ако дъщерята вземе страната на баща си и синът на майка си? Или ако бъде обратното? Казано е: всеки дом, който е разделен, той не устоява. И първото нещо, от което трябва да се пазите, то е: не се раздвоявайте

в себе си! Не вземайте страна! Много погрешки има, които се дължат на миналите поколения. И които погрешки требва да се изправят сега. И не само да се спираме на въпроса защо са ги направили. Требва да се изправят тези погрешки.

Вчера, ако всички бяхте много учени и много добри, ако имахте любов, гръмотевици не щеше да има, дъжд не щеше да имате, нищо не щеше да има. Защо имаше дъжд и гръмотевици? Защото нямаше любов. Когато във вас се зароди желание да ядеш, ако искаш да имаш един хубав обед, требва да имаш една светла мисъл и едно светло чувство, едно добро чувство. Ако седнеш на трапезата да ядеш и в ума си нямаш светла мисъл и в сърцето си светло чувство, то обедът ти ще бъде както се казва на еврейски език „труфа". И ти, като ядеш, няма да бъдеш доволен. Или искаш да направиш добро, и ако в ума си нямаш светла мисъл и в сърцето си добро чувство, то доброто не може да стане. Или по-ясно казано: всяко нещо, което искаш да направиш, за да бъде добро, Слънцето требва да грее така, както ни грее това Слънце. Така требва да виждате вие присъствието на Божествената светлина. Всека светла мисъл и всяко добро чувство в нас са лъчи от Бога. Те излизат от Бога. Светлата мисъл е лъч от Божественото и всяко чувство е лъч от Божествения свят. Добрите чувства – те са топлината на Божественото слънце, а пък светлите мисли са светлината на Божественото слънце. И без това Слънце ние не можем да мислим, не можем да чувствуваме и никаква работа не можем да свършим.

Та рекох сега, тези облаци показват, че има още нещо у вас. И Вятърът духа зад гърба ви. Вятърът казва: „Напред! Назад, за земята няма да мислите." Облаците, които виждате, са малки, както виждате небето е доста ясно, а какво има под вас? Небето ни е ясно, но това е за вас, вие виждате ясно небе, а тези, които са долу, цялото небе е покрито. Те всичките са потопени. Те нито Слънцето виждат, нито

синьото небе. Рекох сега, всеки ден се стремете да имате едно особено състояние на Любовта. Вие търсите някой човек да ви обича. Хубаво е това. Този, когото търсите, имате право да го търсите. Но той не е този, когото виждате в дадения случай. Един от руските императори задал на един от своите министри три въпроса да разреши. А пък министърът не могъл да разреши. Той отива при един калугер, който му казал: „Аз ще разреша въпроса.“ Калугерът се дегизирал като министъра и се явил пред царя. Трите въпроса били: какви мисли има царя? Той требвало да знае какво мисли царят. На двата въпроса калугерът отговорил, а на третия казал така: „Ти мислиш, че аз съм министъра, но аз не съм министъра.“ Та, в дадения случай требва да знаете дали пред вас стои вашият министър или някой калугер. Този министър в една държава не може да разреши три въпроса, а пък този калугер ще дойде да разрешава неговите държавни работи. Това е невъзможно!

Или другояче казано, мъчнотиите в света не могат да се разрешават без Любовта. Любовта е единствената сила, която разрешава всички мъчнотии. Любовта е единствената сила, която осмисля знанието. Любовта е единственото нещо, което осмисля всичко. Някой път някой човек за известно време ни интересува, а след това не ни интересува. Понеже любовта я няма там. Любовта дава цена на всичко. Любовта е присъствието на Бога. И когато Той присъствува, ние чувствуваме тогаз Неговата мощ и сила. И всички неща имат смисъл. Тогаз каквото видим, ние го обичаме, понеже Бог всички обича. И като кажем, че Бог обича всички, тогаз сме в друг свят. Тогаз не сме в човешки и ангелски свят. С знанието вие сте в света на ангелите. Вие имате и вяра. С нея сте в човешкия свят. Но немате любов, която осмисля нещата.

Това, което ви спъва, е следното: като ви говоря за Любовта вие казвате: „Толкоз години сме я търсили, досега не сме я намерили.“ Аз

наскоро ви говорих, че има една любов, от която хората умират, а пък има една любов, от която хората живеят. Ти обичаш некого и се съмняваш дали той те обича. И той се съмнява в тебе дали ти го обичаш. Като му кажеш, че го обичаш, то все ще остане съмнение в него, дали е вярно. Също така и той, като ти каже, все ще остане в душата ти едно съмнение, че той не те обича. Сега във вашия ум какво седи? Вие искате да ви обичат. Кажете ми как разбирате това? В тази работа аз съм невежа. Аз считам, че един човек ме обича, когато ме изяде. Щом не ме яде, не ме обича. Малко бамбашка мисля. И когато дойде някой и ме пита: „Обичаш ли го?“ Аз извадя една ябълка и я изям. Той казва после: „Яде ябълката и нищо не ми дава.“ А пък друг някой ме пита обичам ли го. Аз извадя и му дам крушата. Какво ще му разправям? Рекох му: „Круша знаеш ли да ядеш?“ – „Ял съм ги.“ Как ги ядете крушите? Аз преди да изям една круша и като я ям чета Отче наш. Дъвча и чета Отче наш. И като кажа последната дума – амин и изял съм я. А пък той не знае да я яде. Той като каже амин, т.е. като дойде до края на Отче наш, требва да е изял крушата. А, ако не чете Отче наш при ядене, това не е ядене.

И вие като ядете 21 хапка ще изговорите 21 път Отче наш. Кой от вас е ял с Отче наш? Днес направете един опит. Първия опит направете днес: ще изядете 21 хапка по този, новия начин. И то малки хапки, а не големи. И 21 път ще четете Отче наш. Този опит ще бъде като приемателен изпит за влизане в класа. Като правите този опит, ще те приемат. А пък щом ви приемат за ученици, ще четете Добрата молитва. Онези от вас, които минат приемен изпит, ще четат Добрата молитва. Ще вземете 21 малки хапки, ще дъвчете добре хляба и ще четете Отче наш. И като дойдете до думите: „защото Твое е Царството и силата и славата за винаги, амин“, ще глътнете.

Сега, ако ви се вижда това много, да не ви пресиля. Тогаз ще ви дам свобода. При първата хапка ще четете Отче наш. То е приемния

изпит. Може да ви скъсат там. Не се знае. Когато изкарате днешния опит добре, ще се запишете в училище. Като изядете определеното число хапки по този начин, другите изяжте без Отче наш. Ако във време на опита дойдете до некъде и почнете да се тревожите и кажете: „Кога ще се свърши 21 пъти Отче наш“, тогаз опитът е развален. Хайде, да ви улесня, ще намалим хапките. Ще ги съкратя. За задачата ще ви дам три хапки. При първата хапка ще четете Отче наш. При втората хапка ще произнесете мислено Добрата молитва. А при третата хапка мислено ще кажете: „Божията Любов носи пълния живот.“ Сега и аз съм доволен. От 21-тях хапки не съм доволен. И аз го виждам, че ще бъде по-трудно, но от трите съм доволен. Сега, като закусвате сутринта, ще направите опита с трите хапки, на обед с три хапки, вечерта с три хапки. Целия ден ще ядете 9 хапки с опит.

Аз сега осмивам старото. Старото, което е направило толкоз страдания, да му се посмеем малко. Хапката, изядена с Отче наш или с Добрата молитва, или с формулата за Божията Любов, тая хапка ще расте във вас. И целия ден вие ще добиете много повече енергия отколкото 21 година обикновено ядене. Ще поясня казаното: днешния ден да се освободите, мислете за Любовта и нищо да не ви смущава. Днес ще оставите конете да си носят товара; болните – болестта; бедните – беднотията; всеки да си носи, каквото има. Всеки да каже, че всичко е хубаво, че е много добре. Вчерашният ден мина и в днешния ден Слънцето грее много хубаво.

Аз, като дойдох тук, виждам, че кухнята не е направена. Не е за мен тази кухня. То е вашата кухня. А единственото нещо, което намерих, че е направено, то е продавачницата, магазина. Това, в което живеете, не е окопано добре – палатките. Слама няма достатъчно. Покривки немате. Тази вечер в палатките си немяхте топли дрехи, но бакалницата ви е доста хубаво направена. Та, физическият свят в нас е доста хубаво уреден. Няма какво да го уреждаме, а пък сега остава

ангелският и божественият свят в нас. Бакалницата е физическия свят, кухнята – ангелския свят, а пък палатките са Божествения свят. От вътре да се окопаем. Да се организираме. Да ни стане приятно в главата и сърцето.

Та днес, като ядете, ще изядете трите хапки по казания начин. Като глътнеш първата хапка с Отче наш, ще кажеш: „Господи, изпрати това благословение на всички! Това благословение, което аз намерих, всички да го опитат. И богати и сиромаси.“ Пожелайте и богати и сиромаси да ядат днес по три хапки. Първата хапка с Отче наш. Първата хапка ще бъде за Господа, втората хапка ще бъде за вашия Дух, а пък третата хапка е заради вас. Първата хапка е заради Господа, втората хапка е заради вашия ближен, а третата хапка, с формулата: „Любовта носи пълния живот“, е заради вас.

Има неща, които бъдещето носи; има неща, които днешният ден носи. Човек требва да има вътрешно разположение. Требва да се открият вътрешните очи на човека и вътрешният слух. Защото слухът ни и зрението ни са обикновени. Божественото зрение е, като срещнеш някой човек, да видиш в него Божественото, да видиш Бога скрит. И в камъка да виждаш присъствието на Божественото. В всичко, каквото става, да виждаш Божието присъствие. И [в] всички страдания да виждаш Божието присъствие. И във всички твои радости да виждаш Божието присъствие. Бог всякога е бил с вас. И когато страдаш, Той е бил там и когато се радваш. Но ти не си Го виждал. В страданията не Го виждаш. Само в благословението донякъде си Го виждал, но после пак си Го забравил. Често забравяме присъствието на Бога. Щом донесе нещо за ядене и пиене, ние Го познаваме. Щом не донесе нещо за ядене, не Го познаваме.

Сега остава една мисъл. Казвате: „Досега какво сме направили?“ Досега сте живели в Любовта, без да сте я чувствували. Например седели ли сте някой път да мислите, каквото имате да го раздадете на

ония, които обичате, не на онези, които не ви обичат. После се иска един ден, като седнете да може да почувствувате онези, които ви обичат; да почувствувате любовта отвсякъде – от Божествения свят, от ангелския свят и от човешкия свят, която ви се изпраща. Колко ваши приятели има, които мислят за вас и за които вие не мислите. Вие мислите само за некои близки, а пък за онези, които ви обичат, не мислите. Към тях не сте си отправили ума. Когато имате някой път голяма радост, то е присъствието на един ангел. И като си замине ангелът, пак дойде старата скука и пак се усещате самотен. Та, когато сте усамотени, Бог е скрит вътре във вас. А пък когато се радвате, Бог е изявен във вас.

Днес да оставим всички стари неща настрани. Да оставим старото и да възприемем новото в света. Новото в света, това е една любов, за която не требва да се говори. За Божествената Любов, ако искаш да говориш, прояви я. Отправи своята мисъл, своите чувства, своя ум дълбоко в душата си към Бога.

В този нов живот мисълта е дишането на човека. Човек требва да мисли, за да живее; човек требва да чувствува, за да живее. И човек требва да диша, за да живее. Под думата молитва разбирам следующето: тя е дишането на душата. Колкото повече човек се моли, колкото повече отправя ума си към Бога като се моли, той диша. Когато се молиш, ти дишаш. Няма да поемете всичкия въздух, по малко ще поемаш въздуха и ще издишаш навън. За да се молиш, не сядай пред Бога с роптание. Но като се приближиш да се молиш, да усещаш една радост. Благодарете на Бога за хубавите мисли, които ви изпраща. За хубавите чувства, които ви изпраща, за приятелите си, за баща си, за майка си, благодарете за Слънцето, за облаците, за всичко. Благодарете, че сте на земята, че можете да ходите по нея. Че земята ви търпи. Че има кой да ви услужва навсякъде. Ние сме събрани тук. Това е благословение на Бога.

Ние сме тук на едно представление. Лошите мисли, които хората изпращат, се филтрират през тези облаци и дохождат чисти при нас. И ние ще им изпратим нашите мисли. Те ще приемат нашите мисли и желания през облаците и те ще бъдат пречистени. Нашата мисъл, като мине през водата, ще бъде чиста. Водата е един проводник на живота. И тези мисли, като минат през тази вода, ще бъдат чисти. Ние трябва да се научим да живеем. Да не смущаваме Господа в себе си. Не смущавайте Божественото начало, вашия Дух, който е във вас! Писанието казва: „Не огорчавай духа в себе си.“ Днес се старайте да бъдете доволни. Като дойде лошата мисъл, кажете ѝ: „Имам много работа. Ще бъдеш така добра да си отидеш. Като свърша работата си, ела. Много съм занят.“ Няма да му кажеш грубо. Ще му кажеш: „Като си свърша работата довечера, пак ще ви приема.“ Защото лошите мисли, които идат, са все нашите приятели, страх ги е да не ги разлюбим. Защото те от нашата любов живеят. Ние, ако не ги обичаме, те не могат да живеят.

Вложете тогаз Любовта във вашата глава, вложете вярата във вашето сърце и надеждата в стомаха си, в тялото си. Любовта горе в нашия мозък, вярата в нашето сърце, а пък надеждата в нашето тяло. Тогава ще започнем новата наука в света. Новата наука казва: водата е създадена от два елемента – килород и водород. Кислородът е, който дава, а водородът е, който взема. Кислородът, като е дал нещо, водородът е събрал това и е родил едно дете – това е водата. Кислородът и водородът се оженили и родили едно дете. Това е водата. И ние, като пием водата, опитваме какъв е бащата, който дава и каква е майката, която взема. Някой казва: „Аз искам да бъда жена.“ –Ти готов ли си да събираш? Някой казва: „Аз искам да бъда мъж.“ – Ти готов ли си да даваш? Мъжкият принцип е, който дава – умът. Сърцето събира. Тогаз от даването на ума и от събирането на сърцето се е събрало цялото тяло. То е събрания материал на човешкия ум и

на човешкото сърце. В друг смисъл казано, от работата на човешкия дух и на човешката душа се е явил човешкият ум.

Та рекох, давайте, за да ви се даде. Събирайте, за да дадете. Трябва да знаете: който дава, му се дава. Всички хора трябва да станат проводници на Божественото благословение. Когато Бог дойде да живее във вас, Той иска да давате. Той е творческото начало. Той иска да проявим Любовта. Защото в Любовта е Бог. Вън от Любовта не можем да познаем Бога. Като дойде Любовта, ще имате истинско познание за света. Тези камъни ще проговорят. Тогава и духовете на Вятъра ще ви проговорят. Водите и те ще проговорят. И във всички хора, които срещате, ще виждате едно разумно начало. И тогаз няма да се боите от хората. Некои хора обичате. За тези, които обичате, казвате, че Бог е в тях, а пък за другите казвате, че Бог не е в тях. Там е лъжата. Бог присъствува навсякъде. Там, гдето Бог присъствува, там е Божественото. Има нещо, в което Бог не присъствува. Бог не присъствува в престъпленията на хората, в лошите мисли и в лошите чувства на хората. Но във всички техни добри мисли, чувства и постъпки Той присъствува. И следователно във всека наша добра мисъл, добро чувство и добра постъпка Той присъствува. В лошите не присъствува. Та да знаете, щом дойде една лоша мисъл, веднага я заменете с добра мисъл, за да дойде Бог и да присъствува. И Той ще знае как да се справи с лошите. Бог в чистото присъствува. В нечистото не присъствува.

Та сега ще приложите следното: ще мислите добре, ще чувствувате добре и ще постъпвате добре, за да присъствува Бог във вас. Защо трябва да мислим добре, защо трябва да чувствуваме добре и защо трябва да постъпваме добре? За да присъствува Бог в нас. А пък щом присъствува Бог, тогава всичко можем да направим, всичко е възможно. А пък щом Бог отсъствува, тогава нещата са невъзможни. Писанието казва: „Потърсете ме в ден скърбен и аз ще ви помогна и

вие ще ме прославите.“ Щом дойде скръбта, потърсете радостта. Щом дойде болестта, потърсете здравето. Щом дойде безсилието, потърсете силата. Щом дойде невежеството, потърсете знанието. Всякога търсете онова, положителното, в което Бог присъствува. И Той като дойде, всичко във вашия живот ще се уреди, понеже животът на хората не е уреден. И Духът, като дойде във вас, ще започне новия строеж на човечеството и веднага той ще стане мощен и силен. И от него изчезва недоволството и всички други отрицателни прояви. Тогава животът моментално се осмисля и човек знае как да живее. Като дойде Бог да присъствува във вас, всички вие ще бъдете научени. Няма да имате сам обикновено знание. Като дойде Господ във вас, няма да ви каже: „Попейте ми една песен.“ Вие ще пеете и аз ще ви слушам. Като дойдете при мене, аз ще ви кажа: Изяжте три хапки хляб. Едната с Отче наш, втората с Добрата молитва и третата с думите: „Божията Любов носи пълния живот.“ И аз, като дойда при вас на гости, по същия начин и вие ще ме посрещнете с три хапки.

Сега, от къде требва да започнем? Да започнем с надеждата, да минем към вярата и да свършим с любовта.

Бакалницата според мене означава състоянието ни когато искаме да уредим дребнавите си работи в света. То е наша бакалница. На турски „бак“ значи – „виж“, а пък „ал“ – вземи, т.е.: „виж, та вземи“. Никой не взема нещо, което не си го видял. Което видиш и одобриш, него вземи. Вземи хубавото. Та, във вашите бакалници требва да е турено най-хубавото, най-хубавия хляб, най-хубавите фрукти. Всичко требва да бъде първокласно.

Требва да направим връзка с Любовта, с Божественото Начало, в което живеем и се движим, Бог който ни е извел из миналото, Той ни е дарил с всички блага.

Днес ще направите опита с трите хапки. Първата хапка за Божията Любов, втората хапка за Любовта към ближния, третата хапка

за Любовта към себе си. Така че, днес ще ядете за Любовта. Не много икономично ядене. Не цел сомун. Чудите се как Христос е нахранил 5000 души с 5 хляба и 2 риби. С 5 хляба колко души могат да се нахранят? Някой ще каже: „Как е възможно това?“ И вие се чудите как с три хапки може да се нахрани човек. Днес немате кухня, нали? Немате нищо сготвено, ако няма, ще съберем от тук от там. Аз ще дам круши. Ще намерим най-хубавото.

Днес ви пожелавам веселието на Любовта, светлите мисли на Любовта, светлите чувства на Любовта и светлите постъпки на Любовта. На всинца ви го пожелавам.

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 12 юли 1939 г., 6 часа и 19 мин, Сряда, Петровден, Рила – Второто езеро Ел Бур.

ОТЛИЧИТЕЛНИ КАЧЕСТВА НА МИСЪЛТА

Съвременните хора се стремят към щастие, към придобиване на знание и сила. Те не знаят, че всичко това се придобива чрез правата мисъл. Коя мисъл е права? Права мисъл е онази, която може да предаде на човека всичко онова, което е взела от Бога. Не може ли да предаде това, тя не е права мисъл. Коя мисъл е добра? Добра мисъл е онази, която приема само доброто. Дето срещне доброто, тя го събира, нищо не остава да падне на земята. Тя приема доброто, обработва го в себе си и го изпраща навън. И правата, и добрата мисъл дават нещо на човека, но ако той работи. Ако не работи, а иска само да придобива, човек мяза на аристократ, който очаква на слугите си. Слугите му работят за него, а той казва, че всичкото богатство е негово. Това богатство представя фиктивен капитал. Ако имате два ученика, от които единият учи, а другият очаква наготово да му разправят уроците, единият от тях ще спечели повече. Който учи, той ще придобие повече от онзи, който не учи.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате нещата в техния дълбок смисъл, да прониквате в същината им. За пример, съвременните химици казват, че водата се състои от два елемента, водород и кислород. Те не знаят, че водата съдържа още един елемент. Досега учените не са могли да открият третия елемент на водата, защото е от материя, която не се поддава на материално изследване. Колкото да е необходима за човека, водата причинява големи пакости. Тя може да удави човека, и в този случай разумният свят държи отговорни водорода и кислорода. От материална гледна точка, кислородът и водородът са несъзнателни, неразумни същества, но зад тях стоят разумни същества, които ги управляват. Тия разумни

същества, именно, са отговорни за всички пакости, които водата причинява на човека. Както художникът, разумното същество, си служи с четка и бои, като пособия, с които изразява своите идеи, така и кислородът и водородът, в ръцете на разумните същества, са пособия, с които те изразяват великите идеи на Битието. Водата е проводник на великото Божествено начало. Чрез кислорода и водорода човек изучава характера на ония разумни същества, които ги направляват. Кислородът прави водата динамична, а водородът – мека. Оттук казваме: Всяка вода, която не предава на човека динамичност и мекота, не е чиста. Щом не е чиста, тя не е здравословна.

Съвременните хора се интересуват за доброкачествеността на водата дотолкова, доколкото се интересуват и за постъпките си. Коя постъпка е добра? Представете си, че някой ваш приятел ви носи кошница, пълна с грозде, ябълки или круши. Какво трябва да направите с тия плодове? Можете ли да ги изядете наведнъж? Не можете. Щом не можете да ги изядете наведнъж, трябва ли да ги хвърлите? Ако ги хвърлите, вие не сте ги оценили, а това ще огорчи приятеля ви. Вие трябва всеки ден да ядете по един два-плода, докато се свършат. Като ядете, трябва да събирате семките и да ги посаждате. Това е добра постъпка. Защо? Защото и външните, и вътрешните линии на поведение си отговарят. Добри обуща са ония, външните линии на които отговарят на линиите на крака. Значи, всяка мисъл, на която линиите се съвпадат с линиите на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката воля, на човешката душа и на човешкия дух, има красива форма. Приемете ли такава мисъл, задръжте я в себе си, обработете я добре и отплатете ѝ се, както трябва. Всяка мисъл, линиите на която не отговарят на линиите на човека, предизвиква стягане, както стягат тесните, несполучливо

направени обуща. Мисли, които правят човека инвалид, не са прави. И в религиозно отношение има мисли, чиито линии не се съвпадат с линиите на ума, на сърцето, на волята, на душата и на духа в човека. Човек не може да се ползва от тези мисли. Те могат да го направят инвалид. За да не стане инвалид, той трябва да ги избягва.

Често на съвременните хора се казва, че при всяко ядене трябва да благодарят. Това не значи, че те никога не са благодарили, но трябва да бъдат будни, да съзнават, че животът им се поддържа изключително от благата, които Бог им дава. В съзнанието им всеки момент трябва да се влага нещо ново, за да има растене. Към понятията им за Бога, всеки ден трябва да се прибавя нещо ново, за да могат да се разширяват. Ако тези процеси не стават в съзнанието, човек е осъден на застой. Застой съществува само в механическия живот, а човек е поставен в органическия живот, дето нещата растат, цъфтят, връзват плод и зреят. Какво ще кажете на приятеля си, ако ви донесе една красива круша, направена от глина, или нарисувана на хартия? Вие ще благодарите на приятеля си, ще се радвате на крушата, но не можете да я опитате. Тази круша може да се запази за дълго време. Вие можете да я дадете в някой музей като модел, който ще характеризира изкуството през дадена епоха, но в нея няма растене. Тази круша никога няма да изгние, защото не е истинска – в нея няма живот. Истинска круша е онази, която, като стои на дървото, расте и се развива, всеки ден придобива нещо ново. А това, че изгнива, тя не се лишава от бъдещ живот. Тя носи в себе си семка, начало на нов живот. При това, всеки плод трябва да има някакъв аромат, да отделя от себе си някакво ухание. Докато зрее, крушата не позволява да я буташ. Приближиш ли се при нея, тя казва: Не ме бутай! Щом узрее, тя сама се предлага и казва: Сега можеш да ме ядеш. Ако в първия случай не я буташ, ти вършиш волята Божия. Ако

във втория случай, когато крушата казва да я изядеш, изпълниш желанието ѝ, ти пак вършиш волята Божия. Следователно, докато плодът зрее, не го пипай. Узрее ли, можеш да го откъснеш и изядеш.

Мнозина искат да обичат и да бъдат обичани. Какво означава обичта? Да обичаш някого, това значи, да го изядеш. Този човек е дошъл при тебе, ти го приемаш като цар: сваляш горната му дреха и го въвеждаш в гостната си стая, дето го чакат големи почести и уважения. Ако гостът ви е близък, вие ще го целунете и след това ще пристъпите към опитването, ще видите, сладък ли е, или не. В обикновения живот този процес наричаме ядене, но за високо издигнатите хора той се нарича още обич. Кажете ли това на обикновения човек, вие ще го смутите. Той не разбира дълбокия смисъл на обичта. Колкото да му говорите за обичта, той не може да я разбере. Ако му кажете, че човек не може да обича всички хора, той мисли, че това е ограничение. Питам: как ще обичате пчелата? Да я обичате, трябва да я поканите в дома си, на гости. Да я поканите, това значи, да ѝ дадете мед да си хапне. Само при това положение тя може да ви посети. Щом се свърши меда, тя веднага ще ви напусне. Вие, обаче, не можете да я изядете, т. е. не можете да ѝ дадете съответно място в сърцето си. Като е дошъл на земята, човек се нуждае от общение с хората. Обаче, за да влиза в общение с хората, да се свързва с тях, човек трябва да спазва две условия: да цени човека и да го обича. Такива са отношенията между душите в невидимия свят. Ето защо, ако някой от вас влезе в общество на разумни същества от невидимия свят, той ще се върне с големи подаръци. От тия подаръци той може да се ползва цял живот. Това показва, че те са го оценили и обикнали, и той ги е оценил и обикнал. Ако слезе на земята без подаръци, както е отишъл, това показва, че нито те са го оценили, нито той ги е оценил, вследствие на което, помежду им не се е

създала никаква връзка. Следователно, когато човек се оплаква от сиромашията си, това показва, че той не е обикнал и оценил Бога, както трябва. Ако обичате Бога, невъзможно е Той да се откаже от вас, да ви остави в лишения. Невъзможно е да обичате някого, а той да не ви отговори, да не е готов да ви направи някакво добро. Щом не е готов да направи нещо за вас, вашата любов към него е била користна. Вие не сте направили за него никаква услуга, не сте се пожертвали. Когато обича някого, и пчелата се жертва. Тя дава живота си за него. Някой човек страда от ревматизъм в краката, но не може да се излекува. Защо? Никой не го обича. Той търси помощта на лекарите, но и те не могат да му помогнат. Най-после, на помощ му иде пчелата. Като го ужили няколко пъти по краката, ревматизмът му изчезва. Пчелата забива жилото си в крака му, а заедно с това жертва и живота си. Като знаете свойствата на киселината, която пчелата отделя, вие можете съзнателно да се лекувате.

Съвременните учени изучават водата, нейните свойства и я използват за лекуване, но не по един и същ начин. Някои препоръчват студени компреси, а други – топли. Когато на болното място поставят студени компреси, става свиване на капилярните съдове, вследствие на което се предизвикват особени реакции в организма. Турят ли на болното място топли компреси, реакциите са благотворни. Топлата вода предизвиква разширяване на кръвоносните съдове, вследствие на което и кръвообръщението се подобрява. Като знае свойствата на топлата и на студената вода, човек може да се лекува и по духовен начин. За пример, вместо с топла вода, човек може да се лекува с мисълта си, която внася също такова разширяване на капилярните съдове, каквото и топлата вода.

И тъй, както в организма на човека има две течения – артериално и венозно, така и в мисълта му съществуват тия две

течения. Артериалното течение внася в човека радост и веселие, прави го бодър и разположен; венозното течение го прави скръбен, песимист, неразположен. Чрез скръбта се пречиства кръвта на човека, но докато се пречисти, той е недоволен, гневен, иска да се кара с хората. Не е лошо понякога човек да се кара, но трябва да знае, как да се кара, какво да каже. Като срещне някой лош човек, той трябва да му каже: Ти си много добър, повече, отколкото трябва. На богатия трябва да каже: Ти си богат човек, но много си се натоварил, има опасност гръбнакът ти да се счупи. Внимавай, да не се намериш под тежестта на богатството, което си спечелил. На силния да каже: Ти си много силен човек. Дето минеш, каквото хванеш, става на прах. Богатият ще пита, какво да прави, за да излезе от тежкото положение. Той ще му каже, че трябва да стане щедър, да дава. На силния ще каже да работи, да помага на слабите, за да изразходва излишната си енергия. На добрия ще каже да прояви добротата си, освен към себе си, още и към своите ближни.

Ще приведа един пример за изяснение на идеята си. Някога живял един голям скъперник, който мислил само за богатства. По това време се явил един млад момък, придружен от няколко слуги, които носели голям вагон, пълен с различни сребърни и златни скъпоценности. Когото срещали на пътя си, те раздавали от скъпоценностите. Като се научили за това, хората започнали да се стичат към младия момък. Всеки носел някакъв съд, голям или малък, да му сипят нещо от тия блага. Скъперникът се научил за това и веднага тръгнал към мястото, дето се раздавали благата. Той видял, че хората носят малки и големи чинии, но му се видели недостатъчни, затова взел със себе си един голям сандък, с който се явил пред младия момък. Като го видял, момъкът му казал: Легни на земята! Скъперникът легнал на земята и чакал. Момъкът заповядал на

слугите си да турят сандъка върху гърдите на скъперника и да сипват в него една след друга лопати, пълни със скъпоценности. Силно обременен от тежестта на сандъка, скъперникът започнал да вика: Достатъчно е вече. Престанете да ме товарите, не мога да дишам вече, задушавам се! Момъкът погледнал към него и казал на слугите си: Не сваляйте още сандъка от гърдите му, нека си научи урока. По този начин, разумният свят искал да му даде добър урок, да разбере, че той е живял изключително за себе си и всякога е взимал повече, отколкото трябва.

И тъй, страданията, които съвременните хора преживяват, не са нищо друго, освен последствия от тяхната лакомия. Страданията показват, че всеки човек е взел от благата повече, отколкото трябва. Човек не трябва да се лакоми. Достатъчно е да му сипят от тия блага в една малка чинийка. Колко струва днес един грам диамант? Ако един грам диамант струва много, колко повече ще струват благата, които невидимият свят е дал на всеки човек. Лакоми ли се да вземе повече от това, което му е дадено, човек ще се намери в положението на рибата, т. е. в живота на многото желания и големи страдания. Водата не може да даде на рибите това, което им е необходимо: храна, въздух, светлина. Тя ги прави подвижни, но ги лишава от ония условия, които човек има. Те нямат говор, нямат никаква култура. Техният живот е живот на самоизтребване. По тази причина някои риби са успели да излязат от условията на водата и са се превърнали на птици. И като птици те не са доволни от живота си, вследствие на което се стремят да влязат в по-висока област на живот. Що се отнася до елементите: въглерод, водород, кислород и азот, трябва да се знае, че те не са предали никакви особени свойства на съществата, които живеят във водата и във въздуха, вследствие на което, те се стремят да излязат от тези среди да влязат в областта, дето човек живее. Големи

аристократи са елементите, с които съвременната химия си служи. Ако не знаете, как да постъпвате с тях, вие ще пострадате. Знаете ли, колко учени хора, колко химици са пострадали от радия, докато научат свойствата му? За пример, хората често си играят с динамичната любов, без да подозират, каква вреда може да им причини тази любов. Динамичната любов може да пресуши сърцето на човека, да го превърне в пастърма. Съвременните хора, млади и стари, искат да обичат, без да подозират, че обичта е сложна наука, за изучаването на която са нужни хиляди години. Да обичаш човека, това значи, да го изучаваш. Човек не може да обича себе си, но въпреки това, не може да се освободи от егоистичната любов. Най-големите нещастия се дължат, именно, на тази любов. Тя предава на човешкото сърце повече топлина, вследствие на което, след известно време, то се овъглява. От тази любов умът пък почервенява, и човек става неврастеник. Най-после и волята на човека става черна. Почернее ли волята му, той минава за лош човек. Това е фигуративно изобразяване на промените, които човек претърпява. За да се избави от изсушаване на сърцето, от почервеняване на ума и от почерняване на волята си, човек трябва да се стреми към разумната любов. Той трябва да стане господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля.

Като ученици, вие трябва да се стремите към превръщане на червения и черния цвят в бял. Ако учените хора са дошли до положението, да превръщат варовитите камъни във вар, с която да белосват къщите си, не трябва ли също така те да придобият изкуството, да превръщат черния и червения цвят в бял? При това, те трябва да получават такъв бял цвят, който да не се изменя никога. Получат ли веднъж този цвят, той трябва да се запази за вечни времена.

И тъй, като стане от сън, човек трябва да се спре върху някоя съществена мисъл в ума си, която да му покаже, какво да прави, как да дава от това, което е придобил. После, той трябва да се спре върху едно съществено чувство в сърцето си, което да му покаже, как да приема благата и как да ги обработва. Най-после, той трябва да се спре върху една съществена постъпка, която да послужи като модел за по-нататъшните му действия. Човек трябва да знае, че всяка негова постъпка, към когото и да е, е постъпка към Бога. Човек трябва да бъде внимателен, главно към ония хора, коитр са родени от Бога. Онзи човек е роден от Бога, който има светъл ум, благородно сърце, силна воля, възвишена душа и крепък дух. Всеки човек, който не притежава тия качества, е роден от подобния си. Срещнете ли човек, роден от Бога, отправете всичката си любов към него. Да срещнете такъв човек, това значи, да сте придобили нещо ценно в живота си. Стремете се всеки ден да срещате по един такъв човек. В сегашния си живот, обаче, човек едва ли има възможност да срещне поне един човек, роден от Бога. Всички хора, които днес срещате, това са слуги на родения от Бога. Когато се казва, че човек трябва да има будно съзнание, това подразбира, да пази момента, когато трябва да срещне истински родения човек. Не спази ли този момент, той изгубва добрите условия на своя живот. Да се влюби човек, това не значи, да търси някого, за когото да се жени, но да намери онзи, който истински е роден. Срещне ли такъв човек, той е приел великото благословение на живота. Не го ли срещне никога, той е изложен на големи страдания. Всеки търси този човек, но той не се намира лесно. Кога можете да видите слънцето? Когато изгрее. Никой не може да види слънцето, преди да е изгряло и след като е залязло.

Следователно, искате ли да видите най-отдалечените звезди на небето, вие трябва да си послужите с телескоп, който силно увеличава

и приближава предметите до човешкото око. Каквото представя телескопът за физическото зрение на човека, такова нещо е умът за духовното му зрение. Ако умът на човека не е буден, той не би могъл да увеличи всички форми, които Бог е създал и не би могъл да ги изучи. Нямате ли светъл и буден ум, вие ще минавате край тия форми, без да ги познавате. Вие ще минете и край родения от Бога, без да го познаете. Имате ли светъл ум, имате вече една възможност да срещнете този човек. Ако имате и добро сърце, възможностите ви се увеличават – два пъти ще го срещнете. Ако имате възвишена душа, три пъти ще го срещнете. Ако духът ви е крепък, четири пъти ще го срещнете. И най-после, ако обичате Бога, всеки ден ще го срещате. Това е една от великите истини на живота. Не мислете, че е лесно да срещнете човек, роден от Бога. Това е Божествено благо, а Божествените блага се дават само на онзи, който може да ги оцени. От момента, в който срещнете този човек, положението ви се изменя коренно – с вас става голям преврат. И Адам, преди да влезе в райската градина, беше едно обикновено животно, но Бог го срещна, извади го от лошите условия, постави го в рая, да управлява животните, да им бъде господар. Едно се искаше от Адама – послушание и разумност. За да запази новите условия, Адам трябваше да изпълни това, което се искаше от него. Всеки човек, който иска да се върне в рая, трябва да изпълни условието, което се искаше и от Адама: да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Не издържи ли на това условие, не само, че няма да се върне в рая, но той ще изгуби и сегашните условия, ще се намери в положението на животно, което маха опашката си и се състезава с другите животни.

И тъй, дръжте в ума си прави и добри мисли, за да придобиете онова, към което душата ви се стреми. Нашата цел е да дойдете в

съгласие с великия Божествен закон, който работи в света. Предавайте мислите си добре, без да се ограничавате. Стремете се към всичко онова, което Бог е създал. Не можете ли да постигнете желанията си, не се обезсърчавайте, нито се сърдете. Не е лошо човек да се сърди и гневи, но трябва да е готов за това. Гневът е енергия, която се стреми да излезе навън. За да излезе тази енергия навън, човек трябва да е готов, да знае, как и накъде да я отправя. Не е ли готов, той трябва да отложи войната, докато се въоръжи добре. Има смисъл човек да воюва, но когато е готов, когато е сигурен, че ще победи. Докато се приготви, той трябва да се учи. Какво печели човек, ако каже на някого, че е лош и невъзпитан?

Сега, като сте дошли на земята, вие трябва да учите. През много училища и учители ще минете, докато свършите науките си. Като ученици в отделенията, ще минете през едни учители; като ученици в прогимназията, ще минете през други учители; в гимназията – през трети; в университета – през четвърти. Най-после, ще влезете в училището на невидимия свят, дето трябва да имате отлични бележки. По всички предмети трябва да имате 12 – най-високата бележка. Първо ще ви запитат, обичате ли майка си и баща си. Кажеш ли, че ги обичаш, веднага ще ти дадат една свещ и ще те накарат да я запалиш. Тази свещ може да се запали само при мисълта за майка ти и баща ти. Ако свещта не се запали, ти не обичаш майка си и баща си. Тогава пак ще се върнеш на земята, да работиш отново. След време, пак ще те поставят на същия изпит. Докато свещта ти не се запали при мисълта за майка ти и баща ти, ти не можеш да бъдеш ученик в училището на невидимия свят.

Мнозина казват, че човек може да живее и без запалена свещ. Те се заблуждават. Човек не може да живее без запалена свещ. Запалената свещ представя човешкия ум, който свети в тъмнината и

води човека в правия път. Ако дадат на човека една задача, той ще я разреши, само ако мисли. Ако не мисли, той не може да реши задачата си. Човек трябва да мисли непрестанно. Ако някой се разгневи, накарайте го да донесе две-три кофи вода, да измие дъските. Като започне да работи, той ще изразходва събралата се в него енергия, и гневът му ще изчезне. Гневът не е нищо друго, освен разтърсване на плодните дървета в човека, да падне от тях онова, което е непотребно.

Основната мисъл, която трябва да носите в ума си, е, че Бог се изявява на човека чрез всички правилни прояви. Като яде човек с благодарност, като диша правилно, Бог му се изявява. Във всяка права мисъл, във всяко благородно чувство и във всяка добра постъпка, Бог пак се изявява на човека. Натъкнете ли се на някакво благородно чувство, радвайте се, защото Бог се изявява чрез него. Вие можете да не виждате това, но някога ще Го видите и разберете. Вие не знаете, какво е приготвил Бог за вас. Вие бързате, искате да постигнете всичко изведнъж. Това е невъзможно. Колкото да се мъчи детето, което е влязло в първо отделение, по никой начин не може да следва науката на университета. За университета се изисква повече наука и знания, но това не трябва да обезсърчава детето. Като учи редовно и с любов, детето ще дойде до положение, да се изявява като любов. Значи, младият трябва да изучава любовта, възрастният – мъдростта, а старият – истината, т. е. приложение на нещата. Любовта, мъдростта и истината, това са три хапки в Божествения свят. Всеки човек трябва да опита тези три хапки, да задоволи своя духовен глад. Като млад, човек трябва да изучава живота; като възрастен, човек трябва да изучава знанието и светлината, а като стар, той трябва да изучава методите за прилагане на нещата в живота.

Сега ви пожелавам да приемете любовта, мъдростта и истината в себе си като насъщен хляб, който ще ви даде сила да нареждате работите си добре.

Беседа, държана от Учителя на 12 юли, 14:00 ч. сл. об., Рила – Седемте езера

РЕАЛНОТО В ЖИВОТА

На Молитвения връх, слънцето изгря в 5 ч.10 мин., небето чисто, ясно, времето тихо, топло.

Добрата молитва
„Духът Божий“
Малко размишление

Ще прочета 4 глава от Ев. Йоана.

„В начало бе Словото“

От 24 стих ще взема само двете думи: „Бог е Дух“.

Само разбраните неща допринасят полза. Думата Бог на български, и на френски, и на английски, и у всичките народи е дума неразбрана и трябва човек дълго време да я изучава, за да я разбере. Тя не е едно просто понятие. Духът е Бог, значи това е реалността. Това е реалното в света. Що е реалното? Бог е Дух. Това е реалността. Ти колкото и да Го отричаш и да не Го признаваш, усещаш, че има нещо, което те ограничава. Ти Го чувстваш в себе си, ти може да се противиш, да отричаш, да се съмняваш, да философстваш, но ти усещаш, че има нещо, което те ограничава и без което ти не можеш. И само едно сравнение може да ви дам – човек може да отрича въздуха, той може да каже: „Няма въздух, аз и без него мога.“ Който престане да възприема въздуха, веднага ще усети една тежест. Та в физическо отношение, дотолкова доколкото ние дишаме, ние живеем.

Щом престанем да дишаме, животът се прекратява. Идеята за Бога е аналогична. Щом престане човек да мисли за Бога, той умира.

Някой път нашият живот се обезсмисля, понеже ние търсим реалността в сенките. Ние мислим, че тоя живот, който живеем и виждаме наоколо, че това е реалното. Това е относителна реалност. Това е сянка на реалността. Сега, каква е разликата, когато човек вярва в реалността и когато вярва в сянката? Щом вярва в сянката, той става суеверен. Той се смалява постоянно, а щом вярва в реалността, той расте и се увеличава, добива знание, сила и всичко. Някой казва, че е празна работа да вярва в Бога. Той е в сенките на живота тогаз. Който е в сянката на живота, той е прав. От сенките на живота не може да се храни.

Сега се изисква отличен ум, отлична светлина. Човек трябва да влезе в светлината, светлината, която разкрива присъствието на Бога. Следователно в сегашния живот всеки един, който има светлина в ума си, той ще види света, който съществува. Той ще го схване вътрешно. Понеже ние не можем да схванем тоя обширен, реален свят направо, а по отражение. Ние схващаме слънцето по светлината, която иде. А какво има на слънцето, не знаем. Учените хора казват, че слънцето е гореща материя. Някои учени казват, че има 5000, 6000, 10 000, 25 000 градуса, 1 000 000 градуса, 45 000 000 градуса. Никой от учените не е ходил на слънцето да провери това.

Сега за топлината. По какво се отличава по-силната и по-слабата топлина? При слабата топлина нещата замръзват, при силната се стопяват, а при умерената растат. Слабата топлина е за слабите същества, а пък силната топлина е за силните, умните същества. А пък умерената топлина е като за вас тук. За целия свят е умерената топлина. Например топлината, която имаме в тялото си, е едвам 37 градуса и ако се увеличи топлината с 3-4 градуса, човек заминава за

другия свят. И постоянно хората мерят температурата. Нормалната температура е 37 градуса, 38 е анормална, 39 е още по-анормална, а при 40 градуса още повече. При 41 градуса човек умира. Обаче има микроби, които при 120 градуса като ги поставят, пак си живеят, не умират. Има едни микроби, които издържат и на 500 градуса. Сега, това са научни предположения, но нито един от вас не е правил опит. Пък и учените хора, които твърдят това и те не са правили опити.

За пример всички учени хора, които казват, че слънцето е разтопено, те не са ходили да проверят това. Учените предполагат, че слънцето е разтопено. Сега, според обикновените схващания, земята в центъра е разтопена. Следователно ние мислим, че е течна. Твърдостта произтича от известно налягане и всичките хора стават твърди, когато има голямо налягане върху тях. А пък понякога хората имат депресия. Нали Някой път има депресии и в природата – голямо налягане. И хората тогава са крайно неразположени. Щом се отмахне депресията, минава им и неразположението. Всека една неразбрана мисъл произвежда депресия вътре в човешкото сърце или в човешкия дух. А пък всека разбрана мисъл произвежда едно олекване. И всичките радости в живота идат от разбраните мисли. Разбраните мисли, това са плодове на Божествения свят, с които човешкият дух се храни. Човешкият дух се храни с разбрани мисли. Всека разбрана мисъл това е едно ястие за духа. И ако ти не храниш духа си с разбрани мисли, тогава твоят дух получава същото състояние, както тялото, което не се храни добре – става хилаво, мършаво. Някои от вас, които искате да бъдете красиви, да имате отлично лице, ясни очи и прочие, ако не знаете как да храните духа си, не можете да постигнете това – красотата не може да дойде във вас.

Христос казва: „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете.“ И какво е това ястие? Той трябваше да върши Волята Божия с онези

разбраните мисли, да ги предаде на хората, да ги обърне към Бога, да им покаже пътя, где е онзи истински живот. Ние търсим живота в света в Бога и вследствие на това умираме. А пък безсмъртието седи в познанието на Бога. Писанието казва: „И това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Питат: „Защо трябва да вярваме?" – За да живееш.

Казват: „Ако не вярвам?" – Ако не вярваш, ще умреш. Ако искаш да умираш, не вярвай; ако искаш да живееш, трябва да вярваш. Ако искаш да страдаш, не вярвай; ако искаш да не страдаш, вярвай! Страданията в живота се осмислят, защото всяко страдание произтича от една неразбрана мисъл, от една необмислена мисъл. И колко е голяма разликата между един изкусен плод, който Някой човек е направил от гипс и един естествен плод, който изяждате. Който и да е от вас може да види каква е разликата между гипсените круши и ябълки и тези родени в природата – плодовете, които са създадени от слънчевата светлина.

Та рекох, когато говоря за разбраните мисли, разбирам всека една мисъл, която е създадена от Божествената светлина и от Божествения Дух. И тя е храна за духа. С какво се храни духът? Казано е: Бог е любов. Плодът на Духът е Любовта. Следователно за да опитаме ний реалността на Духа, ние трябва да опитаме Любовта. Защото Духът се проявява чрез Любовта. А пък Любовта носи живота. А пък неразбраният живот носи страдания и радост. Разбрания живот какво носи в себе си? – Той носи блаженство.

Та Христос казва: „Бог е Дух." Някой път верующите се спират и казват: „Кажете ми пътя как да повярваме в Бога?" Можеш ли да вярваш ти в Слънцето, докато не те озари неговата светлина? Можеш ли да вярваш в огъня, докато не възприемеш неговата топлина или можеш ли да вярваш в хляба, докато не опиташ живота, който той

носи в себе си? Или можеш ли да вярваш в каквото и да е Слово, докато не го опиташ?

Някои неща, които ви говоря сега, може да ви се видят неразбрани; някои неща може да ви се струват, че ги знаете. Съвременните хора много малко знаят. Аналитически и синтетически много знаят. Какво е анализът? Химикът при анализ разединява съставните части на веществото, а при синтез ги съединява. А пък като разединява и съединява какво прави той? Ако образуваш един газ и го запалиш какво ще направи той? Ако разумно го запалиш той ще свети, но ако го запалиш така неразумно, той ще направи едно избухване. Така има много химици, които са загивали. В Америка имало един химик, който изнамерил едно взривно вещество, което може би е 10 пъти по-силно от динамита. И една малка частица от това вещество той искал да представи на студентите, за да видят те какво е силен взрив. Той видял, че тая работа е опасна и е видял, че от учениците му нищо няма да остане и казал на студентите: „Бягайте!“ Та студенти[те] и професорът, всички напуснали аудиторията.

И в най-малката частица от тази материя се съдържа такова силно нещо, че ако ти не знаеш как да я употребиш, можеш да направиш цял взрив. Ами, я ми кажете например от една дума, която е достигнала до вашето ухо, някоя лоша дума, не става ли цял динамичен взрив. Ако на една млада мома нейният възлюбен ѝ каже: „Не те обичам“, тогава тя, като се върне, ще бъде смазана. Той само е размърдал въздуха и само тези въздушни вълни се допрели до нейното тъпанче и тя се връща убита, лицето ѝ почернело. Младата мома, като я разлюби нейният възлюбен, понеже той е слънцето за нея, та лицето ѝ почернява, очите ѝ хлътват и се образуват черни вдлъбнатини под очите ѝ. Питаш я: „Защо страдаш?“ Тя казва: „Той не ме обича.“ Сега как трябва да превърнете нещата? Ето как: в

думите „не ме обича“ отхвърлете частицата „не“ и кажете: „мене обича“. Той е бил умен, че ѝ казал ония думи, че ѝ казал така, а пък тя го е разбрала, че не я обича. Ти тури една запетайка и кажи: „Не, мене обича!“ А пък без запетайка ще значи: „Не ме обича.“

Сега вие туряйте такива запетаи в живота си, иначе ще си образувате страдания. Вие казвате така: „Бог не ме обича“. Единственото Същество в света, което обича, е само Бог. И ако Някой път Бог привидно не ни обича, причината на това сме ние. Онази наша лоша мисъл, която Му изпращаме, Той ни я изпраща върху нас, за да я опитаме. А пък ние считаме, че това, което Той ни повръща, от това [което] сме Му изпратили, че то изхожда от Него и затова ние считаме, че Той не ни обича.

Когато ти кажеш, че не обичаш някого, знаеш ли какво значи това? Ти казваш: „Аз не го обичам.“ Тогава ти правиш престъпление пред Бога. И ако хората в света ще ви обичат, те ще ви обичат заради божественото, заради Духът, който е вложил Бог във вас. Когато обичаш Някой човек, то неговият Дух се нуждае от твоята любов. И ако не го обичаш, ти си отхвърлен. Да обичаш някого, то значи да го храниш. А пък да те обичат то значи да те хранят. Сега не зная дали ще размишляваме така и друг път. Изпратете на някого една хубава, разбрана мисъл и той като я възприеме, неговият дух след време ще ти изпрати друга хубава мисъл. Сега, Някой път в любовта ставате много особени. Някой, като го обичат, той затваря всичките кранове, та водата да тече само за него. Не. След като се наядете, каквото остане дайте го на другите.

Сега говорим за оня, вътрешния духовен живот, а не за външните прояви, защото Някой път вие ограничавате любовта. Има една любов на сенките, аз за нея не говоря. И тези, които пишат романи, се занимават с нея. Любовта в романите, това е любовта на

сенките. И какво става в един роман? Онзи, който е създал един роман, може да създаде роман трагичен, драматичен или комичен. В драматичния роман героите страдат и двамата. И след като страдат, той и тя припадат. И след като се оженят, не припадат вече. А пък в реалната любов, любовта се усилва. Драмата е за сърцето, а пък трагедията е за духа, за човешкия ум е трагедията. Като разсъждава човек, трагедията за него вече не е такава трагедия. Трагедията за сърцето е драма за човешкия ум. Човешкият ум има тогава постижения.

Та рекох, дръжте в ума си следното: тази любов, която вие имате, не е реалната любов. Тя е една хубава дреха, с която само сърцето се облича. И това сърце само страда от тази дреха. Тя не е много пригодна, тя не е много хубава. В тази любов има следното: любовта на сенките винаги взима, нищо не дава. И вследствие на това между хората се ражда противоречие: след време, двама души, които се обичат с тази любов на сенките, се намразват. Защо? Понеже единият взел и другият взел. И като не си дават, намразват се, понеже истинската любов произтича от даването. Тебе не те обичат, ако не даваш; и не могат да те обичат, ако не вземеш. Да знаеш навреме да даваш и на време да вземеш, значи на време да възприемем Божията Любов и на време да придаваме Божията Любов. Сега аз не искам да остане във вас мисълта на самоосъждане. Някой път човек се подценява. Човек никой път не трябва да се подценява, но и никой път не трябва да се надценява. Той трябва да има една норма, да знае, че в него има две ценности – душата и духа. Умът и сърцето са дарби в човека. Две неща човек трябва да знае: не трябва да подценява душата и духът. Така както ги разглеждам, това са майката и бащата на човека. Ще обичаш баща си – ще обичаш духа си. Баща си няма да го подценяваш и майка си няма да подценяваш. Вие казвате: „Какво е

Духът?“ –Това е бащата на човека. – „Какво е душата?“ – Това е майката на човека.

Та рекох сега, в сегашният век ние казваме, че Бог е наш Баща. Той е Бащата, който се проявява вътре. Де се проявява Той? – В душата ни, проявява се в ума ни чрез светлината, в сърцето чрез топлината и в нашата воля чрез силата си. Но единственото място , където можем да познаем Бога и да Го намерим, това е нашият дух. Ако умът има светлина, можем да го познаем. Трябва да познаем Бога и в нашата душа. Ако там има топлина, можем да Го познаем. В топлината зреят всички благородни чувства у човека. Не могат в душата ти да се родят тия хубави чувства, ако нямаш Божествена топлина. Новата религия е дете на старата религия. Всека религия, която не ражда, тя не е естествена религия. Че ако един човек има ум и неговият ум не ражда мисли, тогава защо му е умът? И ако има едно сърце и то не ражда чувства, тогаз защо му е сърцето? И ако има една воля и тя не ражда сила, тогава защо му е волята?

Следователно ум, който ражда мисли, сърце, което ражда чувства и воля, която ражда сила, това са неща, с които трябва да се занимаваме. Умът трябва да ражда най-хубавите мисли и после не само да ги раждаш хубавите тези мисли, но трябва и да ги отхраниш. Мислите трябва да ги отхранвате. Ако ти не знаеш как да отхранваш мислите и да ги пазиш, то ще ги осакатиш. Понеже хубавите мисли, които ний придобиваме, те влизат в строежа на нашето тяло. Хубавите чувства, които придобиваме, влизат също в строежа на нашето тяло и хубавите постъпки. Значи разбраните мисли, разбраните чувства и разбраните постъпки, които приемаме, влизат в строежа на сегашното ни тяло. Религията не трябва да бъде нещо отвлечено. Този свят е нещо, отражение на нещо вътрешно. Светът, който виждаме, е проектиран, като на едно платно, на един екран се

проектира нещо в голям размер. Един човек, който иска да разбере реалния свят, той трябва да се обърне в обратна посока, той трябва да се вглъби в себе си. Само че, като се вглъбява в себе си, той може да заспи. Ще започнете вглъбяването с изучаването на най-малките неща в света. Изучавайте свойството на една хубава ваша мисъл. При кои условия се ражда тя във вас. Изучавайте свойствата на едно ваше благородно чувство при какви условия се ражда то. Имайте си една малка книжка и когато ви дойде една хубава мисъл или едно хубаво чувство, забележете деня и часа, какво е било времето, дали е било облачно, ветровито; после дали е било лятно време, зимно време и прочие, за да разберете какъв е произходът на вашата мисъл и какво ви е дадено. Една мисъл, която се роди през пролетта, има едно свойство; роденото през лятото – друго свойство; а родената през есента и зимата – друго свойство.

Зароди се цял един разговор между Христа и тая самарянка при кладенеца. Тя не може да разбере, работата е непонятна за нея. Когато Христос ѝ говори за живата вода, тя разбира обикновената вода и казва: „Нямаш почерпало да извадиш вода.“ Та когато аз ви говоря за мисълта и вие ще ме разберете както самарянката. И вие ще кажете: „Дайте ми почерпало да мога да извадя от тази вода.“ Христос каза на самарянката: „Иди и повикай мъжа си.“ А пък кой е мъжът? – Умът. Тя беше без мъж, понеже не можеше да мисли.

И вие, ако не можете да мислите, тогаз вашата мисъл е неразбрана. Сега трябва да имате един ум. Ако сте без ум, тогава немате мъж. Всеки иска да бъде мъжествен. Ти не можеш да бъдеш мъжествен, ако нямаш ум. Ти не можеш да бъдеш устойчив, ако нямаш сърце, сърцето е, което дава устойчивост на характера. Умът дава мъжество, а пък сърцето дава устойчивост. Затова мъжът се отличава със сила, а жената с устой. Тури една жена в къщи и ще

видиш цялата къща ще е пълна само в няколко години и с какво ли не: гардероби, тигани, съдини, паници, малки петала, че панталони, обуща, кълба, вретена. Аз сега пренасям факта от външния живот във вътрешния. Всичко, което става от вън, става и в нас. Често в хората има един бит-пазар. Не е необходимо да имаш толкова много. Тебе ти трябва много малко: една стомна, една малка чашка, една масичка, един стол, един тиган, малко хляб, няколко ябълки и свършена работа. А пък ти мислиш да имаш 100-200 овце, хиляди говеда, да имаш няколко милиони – 10, 15, 20 милиона и т.н.

Има човешки мисли, които струват по 15 000. За да се образува тази мисъл, нейната материя не е дошла от земята, но тя е дошла от далечните пространства – специални същества са я донесли. Аз сега говоря за известни мисли. Някой път ти имаш една мисъл и мислиш, че тя е дошла в тебе така. Не. Това е резултат от едно възвишено същество, което от обич към вас ви е дало тази мисъл и се връща назад. Всички хубави, светли мисли и светли чувства са подаръци от онези ваши приятели, които ви обичат и са ви донесли тези подаръци. Може в годината да имаш един такъв подарък и тогаз за втората година или за следующата година животът ви се променява. Но Някой път ние не оценяваме тези мисли и казваме: „Защо ни са тези мисли?“ И ги туриш настрани. Не, хвани тази мисъл. Тази мисъл ти носи благословение от Бога. Всека разбрана мисъл, всяко разбрано чувство и всека разбрана постъпка са едно велико благословение. И всички велики хора се отличават с това, че те ги оценяват.

Христос казва: „Аз имам ястие да ям. И моята задача е да слугувам. Не дойдох да изпълня своята воля, не дойдох да живея както искам, но дойдох да изпълня Волята на Отца, Който ме е изпратил.“ И вие сте изпратени на земята да изпълните една мисия. Тази мисъл е най-първо в това да се научите да възприемете хубавите

мисли, чувства и постъпки. И ако научите това, като заминете на другия свят, вий много сте придобили. И от там насетне ще имате да учите много други неща.

Сега ви пожелавам следното: тази мисъл, която ви дадох днес приемете я и мислете върху нея, за да имате Божието благословение.

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 16 юли 1939 г., 6 ч. 2 м., Рила – Второто езеро Ел-Бур

(При огнището всички с Учителя направихме паневритмичните упражнения. Отлично слънце грее.)

ЧЕТИРИ ОСНОВНИ ПРАВИЛА НА ХИГИЕНАТА

(Молитвеният връх при Рилските езера. Небето прошарено с облаци, времето хладно, вятър.)

Добрата молитва
„Духът Божий“

Ще ви прочета 5 глава от посланието към Галатяните. От нея ще видите каква идея са имали първите последователи на християнството.

(*Прочетоха се от 1-3 стих.*) [*„Стойте прочее постоянни в свободата с която ни Христос освободи, и не се подлагайте пак под иго на рабство. Ето, аз Павел ви казвам че ако се обрязвате Христос няма да ви ползува нищо. А пък свидетелствувам на всекиго человека който се обрязва че е длъжен да изпълни всичкия закон.“*]

Обрязването е един стар закон. Лозата се обрязва, за да даде повече грозде. Българинът знае, че има обрезани и необрезани пръчки. Има един външен закон, всеки иска да бъде богат, хубаво облечен, изправен пред хората. Тая е външната страна.

(Стихове 4-5.) [*„Вие които се оправдавате чрез закона отстранихте се от Христа: отпаднахте от благодатта. Защото ние чрез Духа ожидаме надеждата на оправданието от вяра.“*] В тези стихове се говори за оправдаването и освобождаването.

(Стихове 6-10.) [*„Защото в Христа Исуса нито обрязването има някаква сила нито необрязването, но вяра която действува с любов. Вие вървяхте добре: кой ви възбрани да се не покорявате на истината? Това предумване не е от оногоз който ви е призвал. Малко квас всето*

тесто заквасва. Аз съм уверен за вас в Господа че няма да помислите нищо друго; а който ви смущава, той ще подпадне под наказание, кой бил да бил.“] В всяко общество има хора, които се смущават. Смущават се тия, които се занимават само с личния живот, със себе си. Такива навсякъде ги има. И в света ги има и в религията ги има. Всеки, който се занимава само със себе си, той и себе си смущава и другите смущава. Защото човек е дошъл на земята не да служи на себе си, а на Бога. И ще остави той Бог да оправи работите. И да не се меси в Божиите работи.

(Стихове 11-13.) [„И аз, братие, ако ще проповядвам обрязване, защо още да ме гонят? Тогаз би се махнала съблазънта на кръста. Дано се отсечеха тези които ви развращават. Защото вие, братие, на свобода бехте призвани; само не употребявайте свободата за причина на плътта, но с любов един друг си слугувайте.“] Слугуването без любов няма никакви последствия.

(Стихове 14-18.) [„Защото всичкият закон в една реч се изпълнява, сиреч, в тази: Да възлюбиш ближнаго твоего както самаго себе си. Ако ли се хапете един друг и се ядете, пазете се да не би един друг да се изтребите. Прочее казвам: Ходете по Духу и няма да извършвате похотите на плътта. Защото плътта похотствува противното на Духа, а Духът противното на плътта; а те се противят едно на друго, така щото да не правите това което искате. Но ако се водите от Духа не сте под закон.“] В тези стихове се говори за прелюбодеянието. Прелюбодеяние в широк смисъл значи следното: щом ти обичаш хората повече от колкото Бога, ти прелюбодействуваш. Щом обичаш храната и облеклото повече от Бога, ти прелюбодействуваш. В много широк смисъл ще вземете това.

(Стих 19.) [„И делата на плътта са явни: те са прелюбодеяние, блуд, нечистота, похотливост,“] Идолослужение значи следното: идолослужение е, когато човек служи на това, което не е реално.

(Стих 20.) [„идолослужение, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, крамоли, раздори, ереси,“] Плътта едно време я разпъваха, а сега я възпитават. Едно време учителите възпитаваха учениците с фалага, т.е. ще турят двата крака на ученика между две дървета и учителят с тоягата ще налага. После наказанието ставало по друг начин: ще турят ученика на гърба на друг ученик и ще го удрят с тояга по задницата, за да стане учен човек. След това учителят започвал да удря по една плесница от едната и другата страна на ученика. Туря ги на колени. Сега им намаляват бележките, за да постигнат своята възпитателна цел.

(Стихове от 21 до края.) [„зависти, убийства, пиянства, кощунства и подобните на тех; за които ви предсказвам, както и предрекох, че които правят таквиз работи няма да наследят царството Божие. А плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосердие, вяра, кротост, въздържание: против таквиз няма закон. А които са Христови разпели са плътта наедно със страстите и похотите ѝ. Ако Духом живеем, Духом и да ходим. Да не биваме тщеславни та да се раздразняваме един друг и един друг да си завиждаме.“] Сега аз искам, като ви говоря, да се освободите от личния елемент. Защото всякога, когато се говори, всеки взема нещата върху себе си.

Ако една млада булка се облече с булчинската си рокля и отиде да готви, мислите ли, че нейната рокля ще остане чиста. няма. Сега трябва ли да отива тя с булската си рокля да готви. Не е лошо да готви с булската си рокля, но тогаз не трябва да отива в обикновената кухня, а трябва да отиде в градината, да събере плодове, да ги измие с вода и

да ги поднесе. Или да вземе грухано жито, да го тури в чиния и да го даде на своя възлюбен. А пък щом трябва да готви в кухнята, тя трябва да съблече булчините дрехи. Това е само едно изяснение. Ако носиш постоянно булските си дрехи, ти ще влезеш в стълкновение с всичките хора. Ако тази млада булка отиде с тези дрехи при работните хора, то те със своите пипания ще развалят дрехите и тя ще се скара с всички хора. Тя ще каже: „Не знаете ли, че това е булската ми рокля, защо я пипате?“ Умен ли е сега този неин въпрос? Не е умен. Това е тщеславие в даден случай от нейна страна. А пък ако отива тя между другите булки, които се облекли с булски дрехи, тогаз тя има право да се облече с булски дрехи, а не с работнически. Тогава тя не трябва да облече работните дрехи. Ходѝ с чисти дрехи между чистите, а пък когато ходиш между нечистите, ходѝ с нечисти дрехи. Това е външно, практическо правило. Вземете тези, които се занимават с бояджийство. Винаги те обличат при работата най-шарени и по-прости. Някой път ги викаме в къщи. Тогава те няма да боядисват с хубавите дрехи, които носят обикновено. Гледам Някой път хората се спират върху бояджийските дрехи. Те нищо не значат. Това са работни дрехи.

Живота на човека не седи в една външна обстановка. Сега погрешката седи в следното: децата Някой път правят погрешка при писане на буквите. Погрешката може да седи в това, че ученикът е направил буквата толкоз голяма, колкото трябва. Учителят турил една норма, колко голяма трябва да бъде буквата. И ако човек направи погрешка, учителят казва: „Не е право това нещо.“ Оставете детето да пише буквите големи, колкото иска. И след време, когато детето се научи да пише хубаво, то после само ще си намери своите правила. Най-първо не ще може да ги пише правилно, както са на дъската, все ще ги изкриви.

Сега тези сравнения трябва да ги турите в действие. Някой път вий се занимавате един с други. Вий не се познавате. Вий считате, че някои са добри, а някои лоши. По какво се различават лошите хора и по какво добрите? Всеки човек, който е силен, хората го считат за лош човек, а който е мек, считат го за добър човек. Питам сега: калта добра ли е? Прахът добър ли е? Вий казвате, че калта е лоша, понеже окалва. Прахът не ви каля, а той добър ли е? Вий казвате за някого, че той е долен човек. Прахът не е долен, той е горен над главата ви, а пък той влиза в дробовете ви и ги заразява. Значи сравнението не е на място .

Лош, долен човек е онзи, който не знае как да употребява Божията любов, а пък добър човек е онзи, който знае как да употребява Божията любов. Лошият човек, не че е лош, но не е учен човек, не знае как да използува светлината, която Бог му е дал. Някой път нали боледувате и ходите при лекар. Той ще каже, че си малокръвен. В какво седи малокръвието? Един лекар ще определи, че червените кръвни телца са се намалили, а пък белите са се увеличили. И тогава той ще ви препоръча някои храни, за да се увеличат червените телца. Но това е много повърхностно определение. Здравето не зависи от червените кръвни телца. Снощи държах една лекция без да искам. Дадох диагноза кой е здрав човек. Направих опит на някои братя и сестри, за да им покажа кой е здрав и кой не е. Които бяха там, те знаят, а пък които не бяха, те немат идея за това. Но сега няма да давам обяснения. Онези, на които казах, те видяха кой е здрав, но не видяха кой е болен, не видяха по какво се познава болния, понеже всички присъствующи там бяха здрави. Показах им на светлината кой е естествения цвят на кожата.

Ний сме тук при една обстановка благоприятна и известни идеи само тук можем да ги възприемем, при този, чистия въздух. В един клас вий никога не можете да възприемете тия идеи, които тука

можете да възприемете. В класа ще възприемете други идеи, други мисли, други чувства. Там друга материя ще влезе във вас, а тук – друга, защото материята се отличава по това, че тя има безбройни качества в себе си. Не е проста работа материята. Материята има безброй степени – по-груби и по-фини степени. В едно религиозно общество трябва да знаят как да доставят тая фина материя. Вие знаете, че когато имате една хубава дреха, като я облечете, колко е приятно на тялото. А пък когато имате дреха от козина, тя не е така приятна. Светиите са носили дрехи от козина. Това е външен метод. Те са употребявали дреха от козина, за да мушка тя тялото, та мисълта да бъде винаги отправена към Бога.

Ний сега често повтаряме, че трябва да обичаме Бога. Но тези думи са все още нещо външно. Това е аналогично на дрехата от козина. Не повтаряйте на другите, че трябва да обичат Бога. Вие, като влезете в къщата на някого, не трябва да казвате, че в къщата трябва да има топлина, че трябва да има печка. Но ти си носи една електрическа печка и си приказвай с хората и след половин час да се стопли къщата. И да кажат хората: „Тук стана по-топло. Преди да изгрее слънцето беше малко прохладно и дойде едно възвишено същество и ни стопли нас всичките." Ний казваме: „Где е Господ?" – Господ дойде със светлината, влезе в ума ви и мисълта почна да работи. С топлината влезе в сърцата ви и със силата си във волята ви. И ние почваме да мислим и да чувствуваме.

Ний искаме да си представим какъв е Господ. Той е най-красивото същество, което можете да си представите. Човек, за да може да го види, той най-напред трябва да си приучи очите, като гледа хората и други предмети. И като види най-красивото същество той може да си представи до известна степен какъв е Бог. Красотата е свързана с истината. Човек никога не може да бъде красив, ако не

обича истината. Човек никога не може да бъде красив, ако не обича мъдростта. Човек никога не може да бъде красив, ако не обича любовта. За да бъдеш красив трябва да обичаш любовта. Любовта е най-красивия достъпен образ, който можем да видим. И когато го видим, животът се осмисля. Учените хора го наричат идеал, смисъл на живота, цел. Всичко това, което хората вършат в света, го вършат само за любовта. И втората красота, това е мъдростта. След любовта ще дойде да придобиеш красотата на мъдростта. Красивият човек е приятен и достъпен. Той е достъпен на всички. Той не презира никого. Аз не говоря за красотата на света, но за онази красота на душата. Красивият човек, като погледне, на всички се радва и на всички изпраща светлина. Слънцето е красиво. И ако то не праща своята светлина, няма да го виждаш. Красивият човек знае где стои красотата. Красотата в любовта седи в топлината. Ако ти нямаш онази истинска топлина на живота, ти не можеш да бъдеш красив. Топлината е, което дава онова хубавото разположение на човека. Когато си поставен и при най-неблагоприятните условия, топлината ще ти даде разположение. И тази топлина е истинско богатство в света, истинска сила. С нея навсякъде можеш да си отвориш пътя. Нали Някой път хората се учат, искат да си отворят път. Ти без топлина, без добри чувства и без любовта ще имаш пътя си навсякъде затворен. Защото хората могат да те обичат, когато ти носиш Божественото благо и свободно го раздаваш. Щом си скържав на това благо и тук не могат да те обичат и на Небето не могат да те обичат.

Един ангел раздава свободно благата. Тези ангели, които свободно раздаваха благата, Божиите блага, са светли духове, а онези, които не раздаваха свободно тия блага, са тъмните, падналите духове. И между хората е това разделение. Докато вие свободно раздавате благата, вий сте [на] правилния път, не се плашете. Вий мислите, че

като раздавате, ще осиромашееете. Който раздава Божиите блага, никога не осиромашава. Мислите ли, че онзи чучур, който раздава водата на чистото езеро, ще осиромашее. Ако не раздава, то хората ще изоставят тази чешма и ще поставят чучур на друго място и тогаз този чучур, който не раздава, ще осиромашее. Ако вий спирате едно Божествено благо, то това благо ще отиде на друго място . И онзи, който раздава свободно Божието благо, Бог му дава в изобилие. А ако спира Божието благо, тогава се спира и Божието благо към него. И тогава се ражда противоречие. Всички противоречия във вас се явяват тогава. Не спирайте Божиите блага, вий сте отговорни. Ако нарушавате това правило, то се дължи на миналите поколения и на миналите ваши съществувания. Каквито сте били в миналото, такива сте и сега.

В миналото сте имали много възгледи за живота. Вий сте били в положението на малки, били сте в положението на господар, на слуга, на баща, на майка, на брат, на сестра. Бащата дава, майката обработва. Бащата никога няма да обработва нещата. Майката ще ги обработи. Майката е проводник на благата, които бащата дава. А пък децата ще възприемат, ще приложат. Сега, като бащи, вий не сте давали свободно, като майки, свободно не сте обработвали и като деца, свободно не сте приемали и тогаз се ражда противоречие.

Та, когато Бог ни дава едно благо, ние трябва да го възприемем свободно. Вие искате Бог да ви възлюби. След като ви възлюби Бог, вий какво трябва да правите. Да допуснем, че влезете в едно училище и искате учителят да ви обича. Учителят ви обикне, но той иска вий да се учите, да бъдете един от първите ученици. Някой искат да бъдат от първите ученици и да ги обичат учителите, без те да учат, това е невъзможно. Учителят ще каже: „Много съжалявам, но не учите.“ А пък Някой способен ученик, макар и лош, като учи, обича го

учителят. Та, способните ученици, макар и малко лоши, учителят ги обича. Ученик, който не учи, не е добър. Той може да има отлично поведение. Но какво ти струва, ако ученикът свърши с поведение 6, а по учебните предмети с двойка. Той има отлично поведение, морален е, никога не се е скарал с някого, лоша дума не е казал, а пък двойки. Че той предизвиква учителят си да говори най-лошите работи. Ученик, който предизвиква учителят си да се разсърди, той не е добър ученик.

Вие казвате: „Бог е благ.“ Какво нещо е „благ“? Вие разбирате ли какво нещо е „благ“? Мислите ли, че един учител, който ви хваща за ухото и ви го потегли, че той е лош? Мислите ли, че един учител, който ви лишил от ядене, е лош? Мислите ли, че лекарят, който ви казва, че няма да ядеш от това или онова, че е лош. В дадения случай това е необходимо, няма да ядеш. А когато си здрав и ти забраняват да ядеш, тогаз е друго. Здравият ще яде, но няма да преяжда, а пък болният много малко ще яде. Като дойде болният, ще му се каже: „Твърд хляб няма да ядеш, ще ядеш много малко, а въздух ще гълташ много, колкото искаш.“ На някого ще кажеш: „Ще гълташ топлина, с топлина ще се храниш.“ А пък на друг ще кажеш: „С светлина ще се храниш.“

С светлина и топлина трябва да се храни човек. Най-първо иде светлината, после топлината, после иде въздухът и после иде грубата храна, която е за тялото. Въздухът е за етерния двойник на човека и за неговото астрално тяло. С въздуха, който ние дишаме, се образува духовно тяло. А пък щом дойдем до топлината, тя е същността. Това е когато почнем да се храним с добри чувства. Това значи да се храним с топлина. Ний вече влизаме в Духовния и Божествен свят и само като влезем в тях, можем да разберем онова, което Бог е казал.

Сега във вас може да се породи една мисъл, Някой казва: „Колко сме ние невежи!“ Срещали ли сте вие учен човек, който да се храни добре с топлина, със светлина, с въздух и с твърда храна, да ги употребява съразмерно? Когато човек се храни добре със светлината, отличен е умът му. Когато се храни добре с топлина, отлично е сърцето му. Когато се храни добре с въздух, отлична е силата му. И когато се храни добре с твърда храна, отлично е тялото му. Ако нашето тяло е добре и се подобрява, значи добре се храним физически, ако се подобрява силата ни, значи храним се добре с въздух, понеже във въздуха има една жизнена енергия, която индусите наричат „прана“ или животворно електричество или животворен магнетизъм, тази енергия е кръстена с много имена. Вий сте дошли на планината за всички тези видове енергии. Някои отиват за летовище на планината, за да дишат чист въздух, но някои трябва да отидат малко по-далеч. Ние излизаме сутринта, за да възприемем особени лъчи, с които умът се храни и да възприемем особени лъчи, с които сърцето се храни. В този въздух, който дишаме, има прана и дробовете ни тази прана възприемат много по-добре сутринта. Така тялото ни се приготовлява, за да възприеме физическата храна много по-добре. Та, едновременно ние, без да знаем, спазваме правилата на хигиената.

Основните правила на хигиената са: Човек да знае правилно да възприема светлината, топлината, въздуха и твърдата храна. След това ще дойдат другите правила как да постъпва човек. Някой пита как да обичаме хората. Много труден въпрос е този. Защото, за да обичаме Някой човек, трябва да му помогнем. Ако той има нужда да му помогнем умствено, трябва да му помогнем със светлината. Ако той има нужда от топлина, ще му помогнем с законите на топлината. А пък Някой човек, за да го обичаме, трябва да му покажем как да

диша. Мнозина от вас сте сприхави, защото не знаете да дишате. Дойде Някой при вас и ви каже нещо и вие се скарате, дразните се. А Някой друг дойде при вас и вие станете тих и спокоен. Питам: защо Някой ви дразни, а пък друг ви предразполага? Как си го обяснявате? Ако аз дойда с едно шило и ви мушна, какво ще бъде вашето положение?

Ще ви приведа един анекдот. При един лекар клиентите стояли дълго време, когато идвали. Той бил учен човек и не обичал да прави забележки. Клиентите не се сещали да си отидат на време и той притурил едно шило на стола. Шилото било пъхнато вътре в стола и когато клиентът стоял много дълго време, той дръпвал един конец, шилото се дигало тогаз и онзи се повдигал. Всички вие имате такива столове. Та, скарването е това именно. Ти казваш: „Много ме бодна той.“ Седял си дълго време. Щом се съберете двама души, колко време трябва да седите заедно? Знаете ли правилото? Колко време трябва да седим при един човек, когото обичаме? Тези, които най-много обичат, седят една минута, тези, които по-малко обичат, седят две минути, а пък тези, които най-малко обичат – три минути. А когато е повече от три минути, идат кавгите. Не ставайте тягостни нито със своите мисли. Дойде ли една лоша мисъл не я дръжте. Трябва да намалиш времето на нейното пребиваване в себе си. Не я дръжте повече от една минута в себе си. Освободи се веднага от нея.

Снощи се святкаше на далеч, исках да зная на каква далечина се святка. Извадих си часовник. Светна се и се минаха около 40 секунди до гдето се чу глас. Щом се измина 40 секунди между святкането и гърма, какво е разстоянието до нас. Знае се, че звукът изминава в една секунда 330 метра, сметнете разстоянието.

(-13 километра и нещо.)

Но това изчисление [не] е съвсем право, понеже докато тези вълни дойдат вътре, докато се предадат в ума, се минава малко време. Това изчисление изобщо казано е вярно, но не съвсем точно. Ако искаш абсолютна точност, не е вярно. Тези изчисления ние ги правим. Някои учени изчисляват разстоянието до Слънцето на 92 милиона мили, а пък други на 93 милиона мили приблизително. Добре, ако аз тръгна за Слънцето и мисля, че има 92 милиона мили до Слънцето и се спра на това разстояние и остана на един милион мили далеч от Слънцето, тогава математическо изчисление ли е? И любовта ни е като това изчисление. Казват за двама души, че се обичат. Рекох, на какво разстояние се обичат. Казвате: „Приблизително на разстояние 92 милиона мили." Тогаз разликата е един милион. Неразбрана работа е любовта. Двамата най-първо са много близки. Двамата преди да се оженят се мислят много близо. Това е неразбранщина.

Аз ви считам, че вий не сте женени. Вий женени не се родихте. То е една служба, която от после взехте. Като ученици не трябва да бъдете женени. Трябва да бъдете всички свободни в душата си. Душата не се жени. И Духът не се жени. Христос казва: „Които се сподобият с този век нито се женят, нито за мъж отиват." Тази идея дръжте. А другата идея, тя е за земята. Тя е права. Преди да се ожени, той казва: „Умирам за тебе." А пък след като се ожени, след две години, казва: „Умирам от тебе." Питам сега, кое умиране е по-право: умирам за тебе или умирам от тебе? Кое е по-хубаво сега, да умира за тебе или да умира от тебе? Сега вземам в широк смисъл. Може да е една идея, в която сте се влюбили или някое верую.

Единствените неща, в които човек трябва да вярва, това са Любовта, Мъдростта и Истината. Те са три неща, в които като вярваш, ти си в правото положение. Ако вашата вяра е подтикната от любовта, ако вярата е подтикната от знанието, ако вярата е подтикната от

истината, вие сте на прав път. Сега как ще знаете дали вашата вяра е подтикната от любовта? Ако вашата вяра е подтикната от любовта, вий най-първо няма да боледувате. Или ако боледувате, с болестта ще се справите така, както пехливаните се справят със своя противник. Като станеш болен, болестта е едно благо за човека. Това е както борбата между двама борци. Ако гътнете болестта, ти си пехливанин. Но ако тя те гътне, тогава ти си слаб. Болестта е едно същество. Тя, като те вижда, че влезе в тебе, за да те види дали си силен или не. Когато се разболееш, в тебе е дошъл един пехливанин. Нали обикновените пехливани правят ключове на краката на противника и го събарят. Завие ти краката. Ходили ли сте да видите как се борят пехливаните? Може да не сте виждали всички, но си представяте как се правят ключове на краката и ръцете или как се извива гръбнака, как се извиват прешлените. И на вас често ви извиват краката. Как се освобождавате тогава? Пехливанинът, като ви извие краката некъде, той ще почне да действува и ще иска да ви гътне. Има известни хора, които със своята мисъл могат да ви въздействуват на ума и да ви свие крака, ръката, гръбнака и пр. Такива хора могат да изкривят каква да е част от лицето ви. А пък има други хора, които могат да ви освободят. Такъв човек ще ви освободи кракът със своята мисъл. Той ще дойде да ти помогне. Той със своята мисъл е по-голям пехливанин и ще те освободи.

Та, когато говорим за дявола, говорим за един пехливанин, който връзва крака, ръце и пр. И Христос казва: „Този човек, когото Сатана връзва, не трябва ли да го развържеш?“ Та вие сте дошли да се учите на една положителна наука. Трябва да знаете например да се самовладате. Ти казваш: „Защо трябва да бъдеш търпелив?“ Че търпението е една броня. За да не се влияеш от отрицателните сили в природата. Ти казваш: „Защо трябва да вярвам?“ Вярата е броня. Надеждата е броня. Любовта е броня. Знанието е броня. Истината е

броня. Ако ти не си брониран, ти тогава ще бъдеш под влиянието на тези силни същества. И тогава ще бъдеш играчка в техните ръце. Ти трябва да имаш вяра, за да не бъдеш играчка. Трябва да имаш надежда, за да не бъдеш играчка. Ти трябва да обичаш, за да не бъдеш играчка. Ти трябва да бъдеш свободен, за да не бъдеш играчка. Човек тези качества трябва да ги развие в себе си.

Ние живеем в един свят на ограничения. Всички същества, които живеят във вселената, не изпълняват еднакво волята Божия. Има същества невидими, които като влязат във вас, почват от начало като шум от далеч и после се домогнат до вас, разбират слабостите ви и ви внушават нещо. Най-първо ще ви внуши да се влюбите в някого. На момата може да внуши да се влюби в Някой момък, а пък на момъка ще каже: „Ти искаш една прикя.“ А пък на момата сърцето се запалва, топло е, а пък парѝ няма и се мъчи. Тази любов е изкуствено образувана. Никаква любов няма тук. Тази любов прилича на следното: както когато хванеш един вол и го потеглиш. Или прилича на любовта на онзи, който гледа свиня и я туря в кочина и ѝ дава храна по пет пъти на ден. И свинята казва: „Каква Божествена любов има на господаря към мене!“ Господарят му я глади по козината. А пък, като дойде Коледа, има плач, квичене, ти не знаеш каква е тая любов. Господарят ѝ казва: „Има закони, ще те мушнем в сърцето, ще те турим в огъня, ще ти снемем козината. До сега живееше в кочина, дожале ми за тебе. Ще те туря в огъня и ще влезеш в рая.“ Свинята тогаз казва: „Аз се радвам, че ще влеза в рая.“ Това е казано фигуративно.

Така ви заплитат тези духове. Човек не трябва да се лъже, няма какво да го храни света. Единственият, който ни храни, е Бог, а пък всичките други хора, които идват да ни услужват, те са слуги Божии. И те свободно трябва да дават Божественото благо и аз свободно трябва да отблагодаря. Давайте свободно и вземайте свободно. Или

прави всичко с любов, давай всичко с любов и ближния свободно да взема.

Някой казва: „Какво е неговото намерение?“ Преди години дойде при мене един господин и ми каза: „Това, което проповядваш, вярно ли е? Как ще ми докажеш, дали е вярно учението ти?“ няма какво да ви доказвам. Аз зная следното нещо: който лъже, той бърза, иска да смотолеви, да го няма. А когато човек говори истината, не бърза. И всеки, който бърза, не говори истината. Това учение да го проверят хората и да го намерят правдоподобно, да го приемат. А пък, ако не го намерят за правдоподобно, да го оставят. Да го опитат. Как да докажем, че въздухът е чист. Аз ще го приема. Аз съм авторитет. Като приемем планинския въздух, ще познаем дали е добър и всеки ще познае дали е добър. Да кажем, че вие имате една лампа. Кой ще ви каже дали лампата ви е силна или слаба. Вий сами ще опитате и ще видите. Та Бог ни е турил известни мерки, с които можем да познаем светлината, топлината, въздуха и пр. Не, че ний сме независими. Ближните могат да искат да ни услужват.

Де е силата на един учител? Силата на един учител по музика седи в това, че той на своите музикални ученици може да им предава музикална енергия, да подхранва музикалния им център. Ако не може да направи това, значи учениците му са неспособни. Слънцето подхранва всички наши дарби и с това, което възприемем от него, се развиват дарбите, които Бог е вложил. Та, във всекиго едного, във вас влиза енергия. Искате Някой човек да го направите добър. Не можете да го направите добър, ако не излиза от вас добрата енергия и той да я възприеме. Искате да направите някого вярващ. От вас трябва да излезе енергията на вярата и да влезе в съответния му център. Всички не са еднакво вярващи. У някои хора е много слабо развит центърът на вярата. У някои е слабо развит музикалният център. У други философските центрове са слабо развити, не могат да разсъждават. А

пък у някои хора наблюдателните способности са слабо развити. У всички хора не е еднакво развито наблюдението. Та най-първо ще видите какво ви липсва. На някои липсва едно правилно наблюдение. У някои хора има голяма индивидуалност. Като погледнете челото на такъв човек, ще видите, че долната страна на челото му е много силно развита, челото му е много легнало назад, а долната част на челото е издадена. Такъв човек може да наблюдава добре. А пък у друг челото в долната част е по-неразвито, а пък горната част на челото е развита и изправена. Такъв човек се занимава с философски въпроси, например защо Бог е създал света и пр.

Може ли да знае човек защо Бог създаде света. Бог не създаде света само за философите или само за музикантите или само за религиозните хора или само за жените или само за мъжете или само за децата или само за ангелите. Тогава за кого го създаде? Как ще отговорите вие? Где бяха хората от началото? – У Бога. За кого създаде Бог света?- За себе си. Сега трябва да разбираме какво значи „за себе си“. Ний използуваме от своето, както ние разбираме. Бог създаде света за всички и за най-малките същества и за най-големите. И за себе си и за най-малките и за най-големите. Той взе пред вид всички, не изключи никого, така че светът е създаден за Бога, за ангелите, за нас и за тия същества, които са по-долу от нас. Та светът е създаден за всички нас. Като казваме „за всички нас“, трябва да разбираме, че светът е създаден за Бога. Ний трябва да мислим, че Бог създаде света за себе си, а пък Бог мисли, че създаде света за нас. Бог не мисли, че Той създаде света за себе си. Понеже Той се проявява във всинца ни, следователно Той се проявява чрез нас. И когато ний учим и живеем добре. Бог се радва, че ние разбираме правилно света.

Някой път хората се критикуват един други. Каква е задачата на критиката? Понеже гледам тук, че доста ученици са критици. Каква е задачата на един критик. Какво значи думата „критикос“? Тя не е

българска дума. Критика, значи мярка, с която се мерят нещата. Тя е една естествена мярка, Божествена мярка. Ако правилно я прилагаш, тогава критиката ти е на място . Иначе критикуваш неправилно. Ти казваш, че Някой човек не е добър. Как ще познаеш, че не е добър? Един музикант как познава дали тона е верен или не? Има определен начин. Има си камертон. Той ще те опита, ще ти каже : „Я, вземи основно до.“ Ти казваш, че разбираш музиката, но не можеш да вземеш вярно „до“. Той казва: „Я вземи „сол“. И „сол“ не вземеш вярно. Той ти казва: „Я вземи фа.“ И него не взимаш вярно. Питам, в какво седи музиката? Представете си, че имате един шеф. Вий казвате: „Да се ушие това и това.“ Но представете си, че вие ушивате един плат, с който да носите вода. Тогаз какви трябва да бъдат редовете? Трябва шевовете да бъдат ситни, че като турите вода, водата да не може да мине.

Та рекох сега, как ще познаете един добър човек? Каква е мярката за добрия човек. Добър е онзи човек, който никой не може да го окаля. Ти езерото можеш ли да окаляш, да го размътиш. Добър човек е онзи, когото никога не можеш да го размътиш. Добър човек е онзи, който никога не може да изгуби своята чистота. Така трябва да считате. Питам сега, ако вие бихте имали една температура от десет хиляди градуса на тялото си и Някой ви замери с една желязна топка; питам, ако има една зона, през която [...], тази топка ще достигне ли до вас. Ако имате температура десет хиляди градуса не може да ви достигне. Ако ти се обиждаш, какво показва това? Вий всички се обиждате. няма Някой, който да не се обижда. Това показва, че температурата ви е малка.

Нали сега правят тези модерните крепости. Французите имат линия „Мажино“, а германците „Зигфрид“. Какви са крепостите, с които вий трябва да се пазите? Сега ний трябва да живеем добре, понеже невидимият свят, към който се стремите, не обича болни хора,

не обича и хора със слабости. Тях ги турят тук долу на земята. Там в невидимия свят съществата са като пчелите, които минават на глед за много жестоки. Пчелите подържат ангелски порядък. Една пчела щом прояви Някой малък дефект, не я искат в кошера и тя бега от там. И в духовния свят е същия закон. Затова хората ги приготовляват тук,.за да знаят как да живеят, за да не повредят ума си. Тези органи, които Бог ни е дал, човек може да повреди със своето незнание.

В религията има една опасност. Хората, които се приближават, ако не са готови, ако не се познават едни други, много си пакостят. „Религия“ значи свръзка. Затова в религията хората са наблизо и тогава хората трябва да бъдат много умни. В Алпите се изкачват на Монблан като се свържат десет – петнадесет души с едно въже. И всички трябва да бъдат много внимателни. Понеже ако един падне, всички могат да паднат с него в пропастта. От друга страна, ако един се подхлъзне, другите могат да го спасят, да го изтеглят. И затова един други трябва да се пазят. Ний мислим, че почвата, по която се движим, е много равна. Почвата, по която се движим, е много вълнообразна, има много високи върхове, има скалисти места, дето всеки може да плати с живота си. Ако не внимава човек, колко въпроси има, с които той може да се съблазни. Ако видите, че Някой носи една млада мома и тя е красива, вий ще се съблазните и ще кажете, че този човек е лош. Ще кажете: „Не го ли е срам, че я носи?“ Но, ако кракът ѝ е счупен? Че вие не разбирате условията, при които той я носи. При сегашните условия близостта на хората какво значение може да има? Вий не знаете дълбоките тайни, които са скрити. Когато Бог сближава добрите и лошите хора, каква е Божията цел. Когато турят леда на огъня, каква е целта ви? Да се стопи леда. Като се стопи този лед и му предадете малко топлина, този лед може да ви бъде полезен. Иначе не може да ви бъде полезен.

Та, вашите разсъждения имат една празнина. Има един стих в Писанието: „Не огорчавайте Духа, който е във вас.“ Не огорчавайте Духа, който ви ръководи в Божествения път. Мнозина съм слушал да казват: „Защо Бог е създал така света? Защо Бог допусна това? Защо Бог допусна този човек да каже това нещо за мене?“ Питам: когато впрегнат за ралото да оре нивата, какво трябва да говори ралото? Трябва да оре, да си извърши работата. Каквото и да мислите в света, вий сте изпратени да извършите волята Божия. Когато се занимавате с други работи, вий сте оставени на почивка. Всички, които не разбирате Божиите пътища, разсъждавате все както в горния случай. Всички хора, които не разбират защо Господ е създал света, аз ги считам, че те са ръждясали. Едно рало, което не работи, ръждясва, а когато работи, то е излъскано. Недоволството е ръжда. А пък щом влезете в живота да работите, вий сте излъскани. Най-добрите и най-умните хора знаят следното: Каквото и да ви случи в света, е за ваше добро. Това е основен закон. Всичко, което се случва, е за добро. Че ние не разбираме, то е друг въпрос. И онзи, който не изпълнява Божия закон, след време ще страда. А пък онзи, който изпълнява Божия закон, той ще получи Божието благословение. Законът е такъв.

Ако вий се месите много в чужди работи, вий вземате половината от техните недостатъци. Ако се занимавате с идиотите, много работи от идиотите ще влязат във вас. Ще стане една обмена. И аз не ви съветвам много да се занимавате с лошите хора. По някой път у всинца ви има една идея, че може да изправите един лош човек. Един лош човек е една развалена машина, за която трябва майстор. Ако вий не разбирате, кажете на майстор да я поправи. Често идват някои и казват за някого: „Много лош човек е онзи. Искам пари назаем и не ми дава.“ Рекох, той не е лош човек, той е добър. Тебе не ти трябват пари. Той казва: „Защо не ми трябват?“ Рекох му: Защото ако вземеш пари, ще се облечеш с хубави дрехи и ще се ожениш, а ти

не си човек за женене. Според Божественото учение човек кога трябва да се ожени? Той трябва да свърши за 4 години отделението, за 8 години гимназия, за 4 години университета и после да има десетина години специализация и след това вече да мисли за женитба. А пък сега, свършил четвърто отделение и иска да се жени и свят да създава? Сега, аз ви говоря на вас, като на ученици. Женитбата, както е сега, не са я разбрали. Тя е за много учени хора.

Сега ще разберете в какво седи въпросът. Много пъти ти можеш да се ожениш. Като станеш министър председател на България, ти си се оженил за България. Какво ще направиш за България? Или станеш цар. Ти си се оженил вече. Какво ще направиш като цар? Ти искаш да станеш баща. Бащата – това е най-високата служба. Като баща какво ще създадеш? Ти искаш да станеш майка. Това е най-високото положение. Като майка какво ще създадеш? Или искаш да станеш учител. Или искаш да станеш слуга. Слугата трябва да е свършил училище. В невидимия свят слуги с образование четвърто отделение не ги търпят. И с гимназиално образование не ги търпят. И с университетско образование не ги търпят. Трябва да имаш след това още 10 години специализация, за да станеш един обикновен слуга. Ангелите минават в небето за слуги, но са учили и имат добра опитност. Един ангел знае много повече, отколкото цялото човечество. Един ангел има по-голяма опитност, от опитността на цялото човечество.

Аз ви навеждам сега това не да се обезсърчите. Искам да ви кажа каква идея трябва да имате. Вий сте заобиколени със същества, които ви желаят доброто и трябва да ги слушате. И когато имате Някой път неразположение на духа, то е поради вашето непослушание, ти си попаднал под влиянието на непослушните духове и ти гласуваш за тях. Целия ден те казват: „Светът не е създаден добре.“ И вий казвате така. Те мислят, че хората са лоши. И вий мислите така. Вий мислите,

че сте единствения, добрия. Един пророк, който е избил 400 лъжливи пророци и после се уплаши и каза: „Сам останах и моя живот искат.“ Бог каза: „Не си сам, има още 7000 в Израиля като тебе.“ Илия изгуби своята сила, понеже изби пророците и трябваше наново да дойде на земята, да си поправи погрешката. И вторий път, като дойде, той я поправи. И той дойде на земята, за да познае, че света със сила не се изправя, но с любов, знание и истина, които трябва да се внесат във вашия живот. Внесете ги и като ученици. Внесете Любовта, Мъдростта и Истината. Внесете истинския живот, истинската свобода, турете така една основа и от там започнете сега. Турете ги като мерки най-първо. Казано е: „Плодът на Духа е любов, радост и мир.“

Отче наш

Живот пълен със светлина, живот пълен с топлина, живот пълен с чист въздух и храна е истинския живот.

6 ч. 27 м.

Беседа, държана от Учителя на 19 юли 1939 г., 5 ч.с., сряда, Молитвения връх при Рилските езера

С ВЯРА БЕЗ СМУЩЕНИЕ!

Добрата молитва
„Духът Божий“
Малко размишление

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Има нещо, с което вие сте много запознати. То е смущението. Единственото нещо, с което сте много запознати, но не знаете неговия произход. Гладният се смущава за хляба. Жадният се смущава за водата. Майката се смущава за своето дете. Приятелят се смущава за своя приятел, бащата за сина си, ученият – за науката си. Онзи, който обича, се смущава за любовта си. Който има знание, се смущава за светлината. Онзи, който има очи, се смущава да не би да ги загуби. Онзи, който има уши, се смущава да не изгуби слуха си. Който има език, се смущава да не изгуби говора си, словото. Онзи, който има крака, се смущава да не би да се вържат краката му, да не може да ходи. Питам сега: всичките тия смущения на място ли са? Щом не са на място , защо поддържате. Общо казано: поддържате ги. Не, че човек желае да поддържа смущението. Смущението произтича от малко вяра. Всяко смущение показва, че вярата е слаба, показва едно невежество. Щом се смущаваш, ти си невежа. Какво значи невежа? Невежа значи, който не знае. Щом се смущаваш, значи трябва да се учиш. Добрата страна на смущението – човек трябва да се учи.

Сега често всички говорят за любовта. Но коя е първата стъпка на любовта? Как ще проявиш любовта? Майката, след като родила едно дете, после съжалява, че го родила. Много пъти ти завържеш

приятелство с Някой приятел, после съжаляваш, че си завързал приятелство с него. Добиеш знание, после съжаляваш, че имаш туй знание, понеже знанието безпокои. Вие искате да знаете всичко. Ако знаеш, че твоят приятел, когото ти обичаш, обича другиго повече от тебе, ти се безпокоиш. Или да знаеш, че Някой е по-силен от тебе, или ако Някой е по-богат от тебе, ти се безпокоиш. Защо, ако Някой е по-богат от тебе, трябва да се безпокоиш? Каква е основата, защо трябва да се безпокоиш?

Вие трябва да идете в първо отделение, да видите как децата започват с първата буква. Защото с коя буква трябва да започнат хората? В еврейския език има един разказ, че когато Господ искал да създаде света, повикал всичките букви, да избере с коя да създаде света. Дошла първата буква „алефа“, искала чрез нея да създаде. Казва му Господ, че не може, понеже с първата буква се пише една лоша дума. Всичките букви се явили и дали своето предложение с всека една от тях да започне създаването на света. Бог е спрял на буквата Б, защото с другите букви се пишели все някои лоши думи.

В начало Бог създаде. Но то е един разказ. Какво означава Б-то. В български „бой“ се пише с Б. Когато светът се създал, мислите, че мирно се е създал. голям бой е имало в света, най-големият бой, дето вие не сте го сънували. Какво разбирате вие под думата „бой“. Когато два народа се бият или когато двама братя се бият, как се бият по братски? Когато майката бие детето, как го бие? Каква е идеята на майката, когато бие детето си? Някои от вас сте били майки, като сте бѝли вашите деца, каква е вашата мисъл, първата мисъл каква била, защо удряте детето? Вие не сте наблюдавали, но инстинктивно така сте го били.

Аз съм разправял един пример, който се е случил в селото Голица към Черното море. Наблюдава един, че една майка води пет

мечета към една река. Върви, дигне един камък, хване един рак, даде на мечетата. Едното от мечетата, като извади майка му, то се затичва и взема рака. Другите не могат да ядат. Извади един рак, то го вземе, извади друг, пак то го вземе. Най-после майката излязла от търпение и му ударила една плесница, че то легнало на земята. Тя тъй го ударила, че то не станало вече. Отива при него, побутва го, поклаща го. Не става. Започва да реве. Оставила го и тръгнала с другите четири мечета. Защо ревала мечката? Ревала, че не знае как да бие.

Често вие питате защо плачете? – Защото не знаете как да постъпвате. Всеки човек, който не знае как да постъпва, той ще реве като мечката, т.е. осакатиш нещо. Тази мечка можеше така да бутне детето си, че да не остане на място то. Тя излязла от търпение, ударила го, искала да му даде един урок, искала да му каже, че не трябва да бъде толкова користолюбиво. Като вземе едно раче, да стои настрана, да може да даде и на другите. Като вземат другите четири, тогава то пак ще вземе.

Рекох, при сегашните условия всички вие искате много знание. Защо ви е знанието? Колко хапки трябват на човека, за да се наяде? Не сте броили, толкоз сте учени. Колко хапки ви трябват, за да се наядете нормално без да преядете и втори път да имате естествено желание да ядете. Един малък въпрос. Здравето на човека зависи от хапките. Ако изядеш 20 хапки, ти ще се научиш само да се караш с хората. Ако изядеш 13 хапки, ти ще бъдеш само подозрителен, кой каквото каже няма да вярваш, каквато работа захванеш, няма да ти върви, в тебе ще има подозрение. Ако изядеш 15 хапки, ще си продаваш наследството, ще си мениш мнението. Ако изядеш 14 хапки, каквото направиш, ще се развалят работите. 16 хапки, ако изядеш, ще станеш ортак с дявола. Какво означава ортак с дявола? Ще употребяваш неговите прийоми.

Влиза един на гости в един дом зимно време и трепери от студ. Питат го: „Как си?“ Казва: „Много добре съм.“ Той трепери, но казва: „Много добре съм.“ Като е много добре, те го турили далеч от огъня. После той казва: „Треперя, може ли да ми позволите да седна до огъня.“ Не иска да каже, че има нужда от огън, казва, че му е много добре, иска да мине за силен. Питам: когато ти е зле, казваш, че ти е добре и когато ти е добре, казваш, че ти е зле, тогава ти говориш ли истината? Сега в какъв смисъл трябва да говорим истината? Да говориш истината, значи да съграждаш нещо. Ако не говориш тъй, както трябва, ти не може да съградиш нищо в себе си. Да говориш истината, значи да даваш на нещата онзи смисъл, който е турен. Ти в азбуката, ако дадеш друго съдържание на А-то, какъв смисъл трябва да дадеш на буквата А? Не в статическо положение, но в динамическо. Буквата А в динамическо положение означава, че ти натоварваш един твой приятел или го обичаш или го мразиш – ти употребяваш буквата А. Щом го обичаш, ти го натоварваш с любов, щом го мразиш, ти го натоварваш с омраза. И в двата случая го натоварваш. В първия случай това, което си му дал, има съдържание; във втория случай – няма съдържание. В първия случай ти си турил злато да носи на гърба си, той ще се ползува. В втория случай пясък носи, нищо няма да се ползува.

Казвате: „Аз не ви обичам.“ Какво натоварвате? Казвате: „Аз не мога да обичам този човек.“ Щом не може да го обичаш, защо искаш тебе да обичат. Искаш да обичаш, за да научиш как да разпределяш благата, които Бог е дал. Защото докато хората не те обичат, ти не може да се научиш да обичаш и докато ти не обичаш и те не могат да те обичат. Следователно другите трябва да те обичат, за да се научиш ти да обичаш и ти трябва да обичаш, за да се научат другите да те обичат. Ние като се обичаме един друг, ние се учим. Най-първо Бог

ни обича, за да ни научи как да се обичаме. Ние трябва да обичаме Бога, за да се научим, как да обичаме. Та сега вие казвате: „Аз обичам еди-кого си.“ Питам: може ли да не обичаш себе си? По някой път човек може да се не обича. Щом той дойде да се не обича, той се самоубива. Всичките самоубийства се дължат, че човек е престанал да обича себе си.

Сега ние идваме до въпроса: обичта има ли крайни предели? Тя не е безгранична, както мислите, в своите проявления. Казвате: „Безгранично да обичаш.“ Любовта е гранична. Ако ти наливаш в едно шише, което събира 5 килограма колко вода може да събере? Щом се напълни шишето и ти наливаш, тази вода ще влезе ли вътре? Ако обичаш един човек повече, отколкото той може да вмести, другата любов се излива и ще образува кал. Водата, която се излива навън, ще образува кал около тебе. Често, когато вие обичате един човек повече отколкото трябва, вие образувате кал около него и около себе си и си създавате неприятности в живота. Това не го знаете още.

Питам сега: какви са побужденията ви вие да обичате някого повече? Много естествено, користолюбие се крие там. Когато ида при един богат човек и започна да го хваля, казвам, че баща му е благороден човек, то е обич. Каква е целта? Да отпусне Някой кредит, да се отвори сърцето му, да даде повече. Когато онзи каменар отиде при един камък, с чука си започне да удря на камъка, какво означава удрянето? И той го хвали. Удари го веднъж, дваж, сто пъти като го удари, то е похвала, с чука говори на камъка. Камъкът, като разбере, че го обича каменарят, даде едно камъче. Той гледа, гледа и пак започне да го хвали, да му говори. Отчука друго парче, пак го вземе и онзи каменар не е задоволен. Най-после, като го хвали, хвали усети, че ръката го боли. Казва: „Стига вече туй хвалене на този камък, заболя ни глава да слушаме похвалите на този камък.“

Сега по някой път и вие идете при Някой човек да му се карате. То са похвали. Започваш да казваш: „Ти си неразумен, ти си скържав.“ То са все човешки дарби. Защото, като кажеш „неразумен“, тури запетая: „не, разумен си“. Казваш: „Много си лош.“ Извадете „л“-то, какво остава – „ош“. Какво означава? Казвате: „Ти си много нечист.“ Турете запетая – „не, чист“ става. Какво разбирате: „нечист човек“? Българите много се гнусят от нечист човек. За пример, ако видите червеи в сиренето, вие го считате за крайно нечисто. В Швейцария имат известни кашкавали, които имат червеи и с червейчетата ги ядат, считат го за чисто. Какво е понятието за чистота. Кашкавал, в който има благородни животни, считат го за чист. Българинът го счита за нечист. Един червей да види, изхвърля този кашкавал.

Питам: една погрешка не е ли един червей? Българинът, като види една погрешка, казва: „Много лош човек“. В Швейцария, като го видят, казват: „Много добро“ и го нагълтат, кашкавала. Българинът го изхвърля навън, а швейцарецът го нагълтва. Два метода имате. Кой метод е по-добър? Българинът казва: „Аз пращам този червей навън да живее, давам му свобода.“ Швейцарецът казва: „Ти много си се измъчил в света, да те туря вътре в себе си, у мен ще живееш добре.“ Питам: отвън ли трябва да държим хората или отвътре? Оставям на вас да разрешите въпроса. Ако червеят е сиромах, вие ще го изхвърлите навън, ако е богат, ще го турите вътре. Вие обичате някого, защо? Често обичате го защото е учен или защото е силен, или защото е богат, има някои качества. Хубаво, не е лошо това. Но мярката за любовта каква трябва да бъде?

Сега да дойдем до червеите на кашкавала, че швейцарците ги турят вътре, българите ги турят отвън. Представете си, че червеят представя едно житено зърно в хамбаря, ако държиш житеното зърно

в хамбаря или ако вземеш туй житено зърно и го туриш на нивата, кажеш: „Върви си от хамбаря, не трябва да седиш.“ Какво е предназначението. Значи в един случай, когато турим житото в хамбаря или когато сме го посели на нивата, понеже за идната година трябва да се сее, трябва да се извади от хамбаря да се хвърли, да се посее. Българинът обича да сее, швейцарецът обича да събира. Българинът мисли за идната година, той го няма в съзнанието. Той го хвърля и го счита за нищо. Швейцарецът мисли, че туй, което е хвърлено, изгубило смисъла. Идната година туй, което е хвърлено израства и дава един стрък 60-70 зрънца. Онзи, който дошъл да види туй житено зърно посято, намира неговия вътрешен смисъл.

Рекох, по някой път срещате един човек, който като житеното зърно хвърляте в земята, не разбирате какво може да се прояви за бъдеще. Този, когото вие сте считали за нищо, после вие намерите съдържание в него. Да кажем, дойде една скръб във вас. Вие сте недоволни от скръбта. Защо сте недоволни от скръбта? Да допуснем един човек умрял, изгубва ли се този човек? Не, отишъл при Бога.

На вас всеки може да ви създаде изкуствени страдания, колкото искате. Представете си един учител на вас ви тури една бележка 6, вие се зарадвате. После, след време той поправи тази бележка, намали я на 2. Най-първо се радвате, като видите, че бележката е две, става ви мъчно. То е негова работа, защо вие ще се безпокоите, шест показва, че семето е посято в земята, започва да расте и плод ще даде идната година. 2-те показва впрегнат вол, не виждате какъв ще бъде резултатът. 2-те показва, че не израснал хомота на врата, но трябва да теглите каруцата, не виждате никакъв резултат. Вие ще пренасяте житото като вол, вас ще ви пратят в гората да пасете. Ни най-малко няма да ви дадат от житото, което сте носили. Прави са учениците като им турят 2 да плачат. Да кажем, ако ти турят като войник пушка

да се упражняваш – дигаш, слагаш на рамото. Целия ден нагоре надолу, после туриш в къщи. Какво ще придобиеш от дигането и слагането на единицата? Тази единица показва, че трябва да знаеш как да даваш и отдалече да стреляш с пушката си. Рекох, на един философ трябва да му туриш единица и той от тази единица да изкара нещо. На един обикновен човек ще му туриш шест. Или другояче да обясня. На един обикновен човек, който не разбира живота, дай му една нива да сее жито. На един мъдрец дай му едно перо в ръката да пише нещо. Как така, не е ли на място ? На земеделеца нивата, на мъдреца перото. Погрешката е там, че ние даваме на обикновения човек единицата, когато той не знае какво да прави с нея. На обикновения човек – нивата, в която да сее жито, а на мъдреца – златното перо, с което да пише хубави неща. Вие имате по една единица. Вашият език е единица, която седи в устата ви.

Та рекох, ако искате да бъдете умни хора, ще знаете, как да помръдвате езика. Някои хора са много търпеливи. Гледам, като седят, езикът им мърда. Седи той с затворена уста, но езикът мърда вътре. Езикът казва нещо. Ясен е този закон. Като мърдаш езика си неразумно, създаваш най-голямото нещастие в живота. Но ти си държиш устата отворена, а мърдаш езика си вътре и казват: „Той не говори.“ Как не говори, той мърда езика си вътре. Пък Някой го показва отвън. Отвори устата си, каквото направи, всичко излиза навън. Питам: ако с перо напишеш „любов“, какъв ще бъде смисълът на написаното. Ако с туй перо напишеш „омраза, злоба, отмъщение“? Или пишеш с перото „любов, милосърдие, кротост, въздържание, мир“? Представете си, че идете в оня свят, как ще ви съдят. Вие показвате какво сте писали с езика си на цели тефтери. Казвате: „Господи, ние живеем на земята.“ Той ще отвори книгата на живота, ще види какво сте писали. В тази книга е написано всичко, каквото

сте говорили. Ще вземе Някой ангел, ще започне да чете тази книга и ти ще започнеш да се мъчиш от тези думи, които си написал. Ще станеш толкоз чувствителен, че ти ще пожелаеш от оня свят да те пратят на земята да изправиш всичките погрешки. Такова съчинение не се пише. Тогава ще се върнеш на земята да поправиш тезата. Вас ще ви представят всичките ви мисли. Като ви гледам, вие мислите, че лесно се влиза в невидимия свят. Лесно се влиза като гост. В оня свят три деня като седиш, ще ви приемат, но след третия ден ще седиш ли повече, ще ви намерят работа. Тогава каква ще бъде работата. След третия ден пак ще ви пратят на земята да се въплотите и тук да работите наново.

Сега някои казвате: „Да видим Христа." Хубаво е да видите Христа. Ако ти видиш един свой приятел и той носи всичките писма и лоши работи казани за него, какво ще бъде вашето положение с него? Вие колко пъти сте се съмнявали в Бога, в Христа, Той да не е лъгал, да не казал нещо, което не е вярно, да не би [да] сте се заблудили като сте приели Неговото учение? Един мен ми се оплаква, казва: „Откак приех учението ти, не можах да се освободя. Откак започнах да чета библията, бел ден не видях." Аз, като проповядвам за любовта, той нищо не разбира. Казва: „Откак започна да проповядваш за любовта, не живея добре. Едно време живеех добре. Сега съвсем не живея добре." Не знаете какво нещо е любовта. Дойде Някой, наговори ви всичко. Защо да не кажеш: „Колко хубаво говориш, повтори още веднъж сладките думи, пък си замини." Ако той ти говореше на френски език и ти не разбираш френски, ти щеше ли да се обидиш? Ако той те обиждаше на английски, ти пак нямаше да се обидиш. Ще кажеш: „Колко хубаво говори френски, но нали главата ми не разбира." Тогава идем до едно положение: никога не допущайте една отрицателна мисъл нито в ума си, нито в сърцето си, нито в душата

си, нито в духа си за Бога. Щом я видиш, щом я почувствуваш – навън. Най-лошото, което може да ти се случи, кажи: „Не го разбирам това нещо.“ Спасението е невежеството. По-добре човек да е невежа при лошите работи, а учен при добрите работи, отколкото да е невежа при добрите работи и учен при лошите работи, при злото. Някой път си невежа при доброто, а си учен при злото. Може да си учен при доброто и невежа при злото.

В тази 14-та глава Христос казва: „Да се не смущава сърцето ви, вярвайте в Бога и в мене вярвайте.“ Вярвайте, че онова, което Бог е създал, то е за ваше добро. Вярвайте в мене, че аз съм дошъл да ви покажа истинския път, по който може да намерите живота. Вярвайте, че всичко, което Бог е създал, е за ваше добро и вярвайте, че аз съм дошъл да ви покажа пътя, по който може да намерите истинския живот. Рекох, тази вяра, която издържа при най-големите мъчнотии, тя е вяра. Една вяра, която не издържа при мъчнотиите, е слаба. Онзи конец е силен, здрав, който при най-големите тежести не се къса. При това трябва да дадем един пример на себе си, на всички ония същества, души, които живеят в нас. Толкоз милиарди същества, души живеят във вас и очакват да им дадете един пример на живота.

Когато човек не знае как да яде, той създава мъчнотии в стомаха, раждат се болестите. Когато не знае как да диша, той създава болести в дробовете. Когато не знае, как да мисли, той си създава болести. Следователно здравословното състояние на човека зависи от яденето. Като ядеш, да ти е приятно, че ядеш. Да знаеш колко хапки да изядеш. Или 12 хапки или 21, ни повече, ни по-малко. Питам: ако изядеш 12 хапки или 21 хапки, каква е разликата? 21 хапки изядат децата, 12 хапки изядат юнаците – големи парчета, но те са равносилни. Или когато ядеш, ти ядеш да придобиеш живот. Ти трябва да се нахраниш, да започнеш да мислиш, то е правилното

състояние. Две състояния в дадения случай има: Ядеш да възприемеш живота и този живот да го проявиш навън. Ако в яденето няма този процес, яденето няма смисъл. Тази енергия, която влиза през храната, не отива на своето място . Така произтичат всичките неестествени състояния, болезнени състояния, които съвременното човечество има. Някой казва: „Аз малко ям." Друг казва: „Аз много ям." Ако малко ядеш и не мислиш, няма да се ползуваш, ако много ядеш и не мислиш, пак няма да се ползуваш. Разумност трябва, като ядеш да възприемаш благата, които Бог дал. И от излишното благо, което приемаш да дадеш. Като се наядеш, да изпратиш своята мисъл. Ако си близо до тези същества, като се наядеш, каквото ти остане да дадеш на тях. Ако си далече, ще изпратиш своята мисъл.

На съвременния свят трябва да даваме. Ние имаме песен: „Давай, давай, всичко давай". – „Какво ще остане заради мене?" –Заради тебе ще остане твоят собствен живот. Ти тогава ще образуваш една връзка между Бога и себе си. Казано е: Божественият живот е близо. Ако не даваш, ти ще прекъснеш връзката. Ти не даваш и Господ няма да ти даде.

Та рекох сега, да се не смущава сърцето ви! Вярвайте! Смущението се премахва само с вярата. Някои четат: „Да се не смущава сърцето ви. Вярвайте в Бога е в мене." Христос показа цера: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте." По този начин смущението ще премахнем. Вярвайте, че Бог е създал всичко за добро. Ще вярваш, че Този, Който дошъл от Бога, е дошъл да ти покаже истинския път, по който може да идеш при Този, Когото търсиш в света. То е естественото да вярваме в Бога и да намерим пътя, по който може да идем при Отца. А Отца, Той ще ни покаже. Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя."

Защо се смущаваме в света? Ние се смущаваме, защото вярата ни в Бога е слаба, защото вярата ни в Христа е слаба. Сега засилете вашата вяра. Днешният ден има ли облаци някъде? Какво ви препятствува днес да вярвате? Може ли днес да се съмнявате в слънцето? Виждате пече, всичко ви дава. Вие казвате: „Утре какво ли ще бъде?“ Вие веднага мислите за утрешния ден, той не влиза в програмата на днешния ден. Днешният ден е целта на живота. Ако вие имате вяра, щом дойдат облаци над вас, показва, че вие сте слезли много надолу. Ако имате вяра, вие ще се качите над облаците и пак ще бъде ясно. Мъчнотиите са облаци, които са дошли във вашия живот. Ако имате вяра, ще бъдете над облаците. С аероплан някои са над 2,3,4,5,6 хиляди метра над облаците. Качат се над облаците, небето е ясно. С вяра ние ще се качим над мъчнотиите, които съществуват в живота.

Желая ви с вашия ум и с вашето сърце да се качите над облаците отгоре, които засенчват вашето сърце.

Вяра в живота, вяра в светлината, вяра в свободата.

Отче наш

Беседа държана на 21 юли 1939г. петък, 5 ч.с., Молитвеният връх на Езерата[23]

[23] Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас“ от съответната година.

ПРЕЗ ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА

(Небето прошарено с малко облаци, времето хладно и ветровито, слънцето изгря в 5 ч. 8 м.)

Добрата молитва
„В начало бе Словото“
Малко размишление

Ще прочета 3-та глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божий“

Съвременният живот на човека се намира в един застой. Застоят прилича на един човек, който расте, и няма нищо ново в него. Очаква само смъртта – да умре. Не се занимава с нищо друго, освен със своя минал живот – как е живял на младини. Това повтаря ден след ден и нищо не придобива. Казват, че повторението е майка на знанието. Старият човек казва, че повторението е утешение. Има и вярующи, които също остаряват и казват: „Едно време бяхме въодушевени, играхме, как се обичахме!“ И това го повтарят. Това е застой на живота. Да повтаряш нещата, да ги декламираш, това е едно нищо.

Христос казва в прочетената глава: „Ако не се родите изново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ А пък Царството Божие е онзи свят, към който душите се стремят. Значи роденото вече минава в едно друго състояние, не живее в едно статическо положение, в застой както стария, но той е в място то,

където човек се подмладява. Смисълът на живота, това е вечната Божествената младост на душата.

Рекох, има неща в живота, които отвличат човешкото внимание. Например отвлича вниманието на човека: най-първо той мисли, че трябва да яде. Че трябва да яде – да. Но яденето е едно условие. Рибата, която живее в морето, мисли, че ако не гълта другите риби, тя няма да може да живее. И тя проповядва едно учение, че ако не живее във водата, няма живот. И всякога рибата, която се е опитвала да излезне от водата, е умирала. И казват рибите: „Извън водата никакъв живот не съществува." Но, като се изучава външния живот, като се изучава напредъка на животните, ще видим, че големите страдания накараха рибите да излязат над водата. И подскачаха над водата, подскачаха с хиляди години. И някои излезнаха от водата и влезнаха във въздуха. Защото рибите не можаха да прогресират там, понеже се ядяха една друга.

Мислите ли, че хората, които ядат животните, могат да прогресират? Защото след като ядеш свинско месо, ти ставаш наследник на всички пороци, които има свинята. Ти, като ядеш кокоше месо, ставаш проводник на пороците на кокошката. Следователно каквато храна ядеш, ти ставаш наследник на тая храна. Та рекох, всека една храна най-първо трябва да се пречисти, трябва да се изучат законите на пречистването. Сега някои често говорят, че са вегетарианци. Но вегетарианците готвят с масло, с кравешко масло, някои са вегетарианци, но сегиз-тогиз обичат и рибица, понеже Христос пекъл на своите ученици риба. Хубаво, всеки би ял една риба от Христа, пекана в оня огън. Христос, като извади рибите, не ги даде сурови на учениците, но ги опече на огън. Вие не знаете какво нещо е печенето на огън. Това не е външната страна. Яденето е един метод за опознаване на великия живот. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми

и не пиете кръвта ми, немате живот.“ Хубаво, ако ядем плътта и пием кръвта на Христа, имаме живот. Ако ядем плътта и пием кръвта на другите, не можем да имаме живот. Има една разлика. И ако хората се ядяха един друг, щеше да бъде още по-лошо. Ако отидете между канибалите, които ядат човешко месо, ще видите какво страшно нещо са те. Дяволът е нищо пред един канибал. Какво страшилище са те. Че като ядеш човешко месо, какво ще се научиш?

Може би вий, като седите, имате все едно нетърпение. Искате изведнъж да знаете всичко. Това е едно голямо нещастие, да знаете всичко. И то е невъзможното при сегашните условия да знаете всичко. Да допуснем, че на едно малко дете му ушият дрехи. Ще му вземат най-първо мярка. И то ще пита постоянно кога ще му шият дрехите. И то мисли, че като тури на празника новата дреха, кой знае какво ще стане. А пък то ще бъде пак същото и с новите дрехи и със старите. И като овехтеят дрехите, то след време ще се намери пак в същото положение. Ние виждаме този процес в християнството. Най-първо християнството се разделя на три клона: западен клон, източен клон и после реформаторски евангелизъм. По какво се отличава той? Западният и източният клон обърнаха повече внимание на външната страна на християнството – на формата на християнството – на дрехите, да бъдат те величествени. Свещеникът да бъде величествено облечен, с корона, с царска мантия, със скиптър, който да държи в ръката си, да коментират, че Бог им ги е дал. Всички тия работи не са дадени от Бога. Хората са ги дали. Когато Мойсей изведе евреите из Египет, какъв скиптър имаше? Той имаше една овчарска тояга. Но с тази овчарска тояга когато удряше, ставаше всичко. А пък да кажем, че ти дадат един жезъл и ти удряш и нищо не става, тогава? Жезълът е знанието. Имаш знание и удряш и нищо не става. Тогава какво трябва да мислиш?

Сега аз съм привеждал следния пример. Ще ви дам едно обяснение донекъде, отчасти. Този жезъл, който носи знанието, трябва да се пречупи, за да можем да излезем от него. В съвременната техника, ако прекарат електрически ток през един кръг и ако този кръг не се разкъса никъде, то силата, която обикаля този кръг не може да се прояви. Кръгът трябва да се разкъса и трябва да се образуват двете течения. И тогава в разкъсания кръг се появява светлина. Този пример аз съм го представил така: един дядо остава на своя внук една тояга и му казва: „Тази тояга е от рая излязла, от прадедите. И всичката сила седи в тоягата." А внукът разбрал това нещо буквално. Носил той тоягата година, две, десет години навсякъде и от там насетне всичките нещастия почнали да го сполетяват и започнал той да мисли, че от как е дошла тоягата в него, той е станал нещастен. И искал той да хвърли тоягата нанякъде, но нещо го задържало. Веднъж в гората един бик иде насреща му с наведени рога. Иде да го намуши. И той почнал да удря с тоягата по главата на бика. Тоягата се счупила и бикът се оттеглил. Но от тоягата потекли златни монети, които били скрити вътре. И казал той на бика: „Защо не дойде преди пет години?" Та рекох, това знание, което имате сега, до къде може да ви доведе?

Нека да разгледаме думите: усет, досещане и обхода. Човек трябва да има един вътрешен усет. Това е най-елементарното. Един духовен усет трябва да има човек за нещата. Това е физическата страна. Това е един малък опит. А пък усещането е следното: ти правиш извод от това, което си се досетил. А пък обхода значи как да правиш това, което знаеш. Най-първо човек трябва да знае как да се обхожда със себе си. Че ако ти не знаеш как да се обхождаш със своето сърце, със своя ум, със своята душа и със своя дух, какво знание можеш да имаш?

Ти говориш за душата си, но мислиш, че тя е подчинена на тялото и не знаеш какво нещо е душата. Ти говориш за ума си и мислиш, че той е едно средство за тебе, но не знаеш в същност какво нещо е умът. Ти говориш за сърцето си и не знаеш какво нещо е сърцето. Ние имаме един малък образ. Имаме едно малко сърце, през което минава кръвта и това, малкото сърце разпространява кръвта из цялото тяло. Сърцето изпраща кръвта, промишлява за храната на цялото тяло. Значи сърцето се занимава с икономическата страна на целия организъм. Сърцето изпраща храната, но сърцето е свързано с дробовете. Тази кръв, която трябва да мине през сърцето, най-първо трябва да мине през дробовете и да се пречисти там. Сърцето има пулс 72 пъти в минутата. При пулсирането кръвта излиза. Всеки един подтик на сърцето, всеки един такъв удар е космичен удар, всяко тупане на сърцето е космичен удар, който носи специална енергия. С всеки удар сърцето внася нещо ново в кръвта. С първия удар, втория, третия и т.н. Колко удари има сърцето в една минута? Някой път сърцето удря повече, Някой път по-малко. На стари години сърцето отслабва. Числото 72 съществува всекъде. Онези, които преведоха свещените книги, бяха 72 души. Седемте е едно положително число, което показва онези положителните сили в природата, които творят и създават. А пък двете е число, което урежда нещата. Седемте е творческо число за ангелите, а пък двете е творческата сила на Божествения свят. Значи съединени са тия две числа: отрицателното число на Божествения свят и положителното на ангелския свят.

Когато човек живее нормално, по закона на любовта, то сърцето му тупа нормално. А пък щом не живее нормално, то се изменя и пулса на сърцето му. И всичкото нещастие, което животът носи, се дължи на това. Ако дойде обезнадеждаване, пулсът се мени. Също така при обезсърчението, съмнението, също така и обнадеждаването.

Ако си скържав също така се мени пулсът. Следователно с нашите мисли и чувства меним космическия пулс, който носи Божието благословение. И затваряме и отпушваме тези благословения. Ний приличаме на онзи английски милионер, който влязъл да види богатството си в своето подземие и като влезнал, вратата случайно се затворила, а той забравил да вземе ключа от вън и написал една записка: „Ако имаше Някой да ми даде едно парченце хляб, щях да му дам половината богатство“, и умира. Той умира, защото ключът е от вън. Та рекох, никога не оставяйте ключа на вътрешното богатство от вън. Щом отваряте, носете този ключ в себе си.

Човек има три ключа: да се обнадеждва – това е първия ключ; да придобиваме вярата – това е втория ключ; да придобиваме любовта – това е третия ключ. Любовта, в дадения случай е ключ, вярата е ключ и надеждата е ключ. Ключ за разкриване тайните на природата, на Божествените съкровища, които са определени от незапомнени времена за онези души, които живеят на земята, които са пратени на земята и вършат Волята Божия.

Сега, желанието ви трябва да бъде да чувствувате до колко изпълнявате Волята Божия по закона на надеждата, по закона на вярата и по закона на любовта. По закона на надеждата да бъдете облечени с Божествената дреха. Според закона на вярата във вас да извира Божествената вода, а по закона на любовта да се озарявате с Божествената светлина. Любовта служи за осветление и когато тя дойде да действува, в хората се събуждат най-хубавите мисли и най-хубавите чувства. Казва Христос сега: „Ако се не родите изново от вода и Дух“, от водата, която иде по закона на вярата и от Духа, Който иде по закона на Любовта. Любовта е хляб, ако човек не се храни с любовта, той не може да се роди. А пък трябва да се роди, защото като се роди, тогава той добива граждански права, да може да се ползува.

Сега не разбирайте само едно раждане. В раждането се включват условията на едно дете. То, като се роди, трябва да расте, инак е статическо раждане. Като се роди детето, постоянно трябва да расте в придобиване на Божественото знание. И като расте, като дойдете във водата и Духа, почва да се строи Новият човек. Сега вие строите, вие работите с онези органи, които създадоха миналите поколения и вие имате почти същите навици – скоро се обнадеждвате и скоро се обезнадеждвате. Ако дойде един човек и ви даде 1000 лв., вие се повдигате. Аз съм наблюдавал чиновниците към края на месеца, когато нямат нито пет пари в джоба си, ходят малко свити, държат ръцете си в джобовете и са малко неразположени. Щом приемат или могат да вземат пари имат разположена стойка, обнадеждват се. Така се движат между закона на обнадеждването и обезсърчението. И в духовно отношение е пак същото. Ти срещаш един добър човек и се обнадеждваш и срещаш един лош човек и се обезнадеждваш и веднага казваш: „Този свят няма да се оправи."

Питам тогаз: как ще обясните един добър човек, как ще го разберете? Един добър човек е една статуя вече обработена от най-добрия скулптор. Вие може да я продадете и да осигурите целия си живот. А пък другият човек е прост камък, един камък, от който можете да изработите най-хубавата статуя. Простият камък малко ще струва за онзи, който не разбира Божествения закон. Но онзи, който разбира, знае, че лошите хора са условие, почва, върху която можете да придобиете вашето знание. Ако някои обърнат Някой лош човек в добър, тогава в какво седи знанието? Вие често имате желание да обърнете Някой богат човек, защото има пари. Нямате желание да обърнете един сиромах. Понеже, като го обърнете, той от вас ще иска. Ако обърнете Някой богат човек, знаете пари има, той ще почне да дава. Но ако обърнете Някой беден, той ще иска от вас. Но това е едно

неразбиране. Има бедни хора, които, като ги обърнете към Бога, ще почнат да ви помагат. Има бедни хора пък, като ги обърнете към Бога, ще почнат да работят за вас.

Казват за Буда, че когато той бил в миналото като един брамин, един ден чел една много дълга молитва и бил толкова гладен, че отслабнал на средата на молитвата. И щяла да остане молитвата му недовършена. И дошъл един заек, хвърлил се в огъня и се опекъл. Буда го изял и си свършил молитвата. И като дошъл Буда в последното си прераждане, учениците му се зачудили, че дошли високи личности при него – князе, брамини и прочие и той не ги приемал. Идва един беден човек при него, той го приел и се разговарял дълго време с него. И учениците му казали: „Какво пристрастие показа ти! Нали и те имат души!" Буда казал: „Този човек беше заек едно време и той се опече, той се пожертвува и аз го изядох, за да свърша молитвата си. И затова сега му се отплащам." Сега вие искате Бог към вас да има особено разположение. Искате Някой си да има към вас особено разположение. Че ако като този заек не се опечете, за да си изкаже Той молитвата, как ще има Той особено разположение към вас?

Вие искате Някой път да ви обичат хората. Защо искате да ви обичат? И казвате: „Учителю, защо не ни обичаш?" Рекох им: Вие не знаете дали обичате или не. Аз не считам сладките думи, че това е любов. Аз считам, че това е размърдване на въздуха. Като си говорят сладки думи, хората не се обичат още, но се опресняват. Като казват: „Аз те обичам", това-онова, това е само опресняване, насърчение. Знаете ли какво нещо е любовта? Вие, като се влюбите един в друг, ослепявате; като се влюбите един в друг, забравяте целия свят и целия ден си гугуцате. Ядете заедно и си гугуцате; пиете заедно и си гугуцате и казвате: „Животът за нас има вече смисъл." Не, животът се

обезсмисля за тях. Това е едно криво разбиране на любовта. Това е право, това е опресняване. Като се опресняват хората, те си помагат, но ти като влезеш в свръзка с любовта, която излиза от Светлината на Бога, за тебе всички хора ще бъдат еднакви. Тогава, както двамата си гугуцат, с всичките хора ще гугуцат. И като дойде тази любов, ще влезеш в свръзка с техните души, а в другата любов ти ще бъдеш в съприкосновение само с техните тела. То е все едно да видиш къщата на богатия човек или фабриките му, или неговите автомобили, или библиотеката му, какво ще научиш от това? Ти не си във връзка с живия човек, ти не знаеш какво нещо е да ви обича Онзи, Който ви обича.

В света имате сега само образа на Бога, Който ви обича. Той от далеч приготовлява всичко. И когато дойде и когато страдаме, ние не Го виждаме. Когато страдаш, когато се обезсмисли животът ти и мислиш, че никой не те обича, ти виждаш, че става някое чудо и идва един човек – Петко, Стоян и пр. и ти помага. Той е Бог, Който го е изпратил и Който те обича. Ти мислиш, че си грешник, че си пропаднал, че ще идеш в ада или че много мъчно се влиза в Царството Божие. Но дойде този човек и има особено разположение към тебе. И ако ти не разбираш Божията промисъл, Божията Любов, това ще го загубиш пак. И тогаз ще дойде друго изпитание.

Сега аз често виждам между млади и стари сестри следното: старите сестри, които са влезли в жабуняка и младите сестри, които са в началото на кряканете през пролетта. През пролетта младите три-четири месеца крякат и пеят, но като дойде зимата млъкват всичките. Сега под „старите“ аз разбирам следното: когато Някой човек остарее, той мисли, че е научил вече нещо и казва: „Много съм разбрал от живота.“ Превеждал съм следния пример: Разхожда се един учен човек с един лодкар в морето и той пита лодкаря: „Ти по естествените

науки знаеш ли нещо?“ – „Не зная.“ – „По философия знаеш ли?“- „Не зная.“ – „Много си загубил! По астрономия знаеш ли?“ – „Не зная.“ И по много други въпроси го пита, той отговаря „не зная“ и ученият му казва: „Много си изгубил!“ Но става една буря в морето и лодкарят го пита: „Ти знаеш ли да плаваш?“ – „Не зная.“ – „Ти си изгубил всичко! Аз, който не зная много неща, сега, като се обърне лодката, макар и да не зная това, което ти питаш, но зная да плавам. А ти много знаеш, но като не знаеш да плаваш, изгубил си всичко.“

Та, ние в живота много знаем, като този учения човек, само едно не знаем – да плаваме. А пък що е плаването? Това е любовта. Ако ти не си опитал любовта, ти изгубваш всичко. Ти можеш да имаш всичкото знание. Апостол Павел казва: „Ако имах всичкото знание и мога да говоря с човешки и ангелски езици, но любов Нямам, нищо не съм.“ Човек трябва да влезне в любовта, за да влезе в Царството Божие. Това е необходимо, за да се освободи човешката душа. Това е новото схващане.

Човек трябва да се освободи от миналото, бъдещето и настоящето. Например ние чакаме да дойде Христос да ни спаси. Хубаво е това. Майката обича своето дете. Защо? Защото го е родила. Не може да обича другите, понеже не ги е родила. Това, което можеш да родиш, можеш да обичаш. Или другояче казано: всека една мисъл, която иде в тебе чрез любовта, ти ще имаш към нея съвсем друго отношение, отколкото мислите, които не са минали през любовта. Всеки един човек, ако не може да мине през тази любов, която ти имаш, той не може да те познава; или ако ти не можеш да минеш през неговата любов, ти не можеш да го познаваш. Защото ако искаш да познаеш някого трябва да минеш през неговата любов. Ако не минеш през вратата на онзи, който те обича, ти не можеш да го познаваш. И ако той не може да мине през вратата на твоята любов и

той не може да те познае. И Христос, като слезе на земята, Той мина през вратата на нашата любов, през страданията мина. Христос мина през вратата на любовта, която хората имаха. И от любов Той пожертвува всичко за човечеството. И Христос каза: „Аз минах през вашата врата и сега ако вие не можете да минете през моите врата, вие не можете да влезете в Царството Божие." Христос казва: „Аз съм вратата." Или казано на по-прост език, Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас."

Сега аз рекох в простия смисъл на думата, трябва да се мине през вратата на любовта. Вие мислите само веднъж ще се мине. Питам ви, ако отидете, да кажем и изходвате едно пространство от хиляди километри, през една врата ли ще минавате все? Да кажем, че имате разни долини, ред пластове, върхове, полета, които ще минете. няма да минавате само през едно място , през много места трябва да минете и трябва да се осведомите с цялата местност, която вий преминавате. Та рекох сега, вие искате да влезете в Царството Божие. Какво ви привлича там? Вие, като влезете в Царството Божие, ще минете през ред същества и ще видите какво представлява Божията Любов. И вие, като минавате през тези ред същества, навсякъде ще ви спират да оценят Божията Любов. И вие, като отидете при Бога, това ще бъде едно голямо тържество. Вие мислите, че когато отидете при Господа и после от Него ще слезете при другите хора. Христос, като слезна на земята, ходи при всички хора и навсякъде Го приеха и Той прие всички и после, като възкръсна, каза: „Не се допирайте до мен, не съм отишъл още при Отца."

Когато минете през най-големите страдания, едвам тогаз се приготовлявате да отидете при Господа. При най-големите нещастия ще отидете при Господа. Обаче, когато дойдат най-големите

нещастия, тогава има опасност да кажете: „То се вижда, че тази работа не е за нас, я да си поживеем, както по старому.“ И вие все се измамвате и вие сами се измамвате. Защо е така? Защо ще минете през най-големите страдания, защо ще изпиете най-горчивата чаша при отиване при Господа? Ако Бог ви е дал една сладка чаша да пиете, то всички хора щяха да ви вземат чашата и щяха да вкусят от нея. А пък Бог ви дава една горчива чаша, че никой да не иска да я вземе. Значи, богатството ви никой не може да го вземе. Богатствата, които Бог ви дава в горчивата чаша, никой не иска я вземе, но всеки, който е минал през страданията, казва: „Добре ми стана, че пострадах!“ Сега вие казвате: „Защо страдаме?“ За да идете на гости при Бога. Защо страдате? – За да приемете Божествените блага, които Бог ви определил. Ако не страдате, тези блага не могат да дойдат. Сега това трябва да залегне в ума ви. Че като дойдат страданията, да почнете да прозирате какво се крие зад тях. Те са само един параван, който ви плаши.

Аз съм привеждал следния пример. Трима младежи се влюбили в една красива мома, която е била толкова красива, че заслужавала да се влюбват в нея. Тя е била много умна. Тя е направила една изкуствена преграда от книга, като че е направена от стомана и турила до стената три ножа. Тези младежи трябвало със сегашните велосипеди да се блъснат о ножовете и стената и който остане жив, да се ожени за нея. Първият, като дошъл до некъде, спрял се и казал: „Аз не искам да умирам“. Вторият дошъл до стената, също се спрял и казал: „Какво ли ще ми даде тя? И аз не искам да умирам“. Третият, като дошъл се спуснал и преминал стената. Но и ножовете били книжни. Другите, като се погледнали, тогава казали: „И ние щяхме да направим това.“

Та вие се спирате все при ножовете и казвате: „Не си струва да умираме.“ Ще дойде Някой беден човек и ще пробие стената. Но тогаз

вие бихте изгубили. После пак ще стане опит. Но втория опит ще бъде с друго. Вторият опит ще бъде с огън. И онзи, последният огън ще има 10 000 градуса топлина. И като наближи тая стена, която ще бъде тогава желязна и той, като дойде, от далеч ще я стопи. Този първият опит ще бъде лек – с книжните ножове и с книжната стена. Вторият опит ще бъде по-тежък. В втория опит трябва д имате голяма топлина, с която трябва да разтопите всички мъчнотии. Първият опит ще бъде с книжни ножове, а вторият опит ще бъде реален. Ще има едно състезание между външния свят и вашия вътрешен свят. И които от вас победите до края, ще бъдете спасени. Спасението е в този смисъл, че човек ще бъде свободен, ще знае какво нещо е Божествената Свобода. Ще знае какво нещо е да слугува на Бога. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога." Струва си човек да претърпи всички страдания, за да види лицето на Бога и няма по-хубаво нещо от това. Струва си човек да пострада в света, но да види лицето на Христа. Не едно виждане както сега. Ние сега не можем да виждаме слънцето. Някои бехте излезли преди да бе излязло Слънцето. Небето не беше така ясно. После, като изгря Слънцето, то оказа известно влияние върху вас. Слънцето може да направи и друго нещо, но ние трябва да вярваме. Можем да се пренесем из въздуха, без да вървим по камъните и по земята. Като вярваш в слънцето, дето и да помислиш можеш да отидеш. Ти искаш да отидеш в Франция – ще се намериш на Месечината. Ти искаш да идеш на Месечината, да се пренесеш там.

Та рекох, такова нещо е Божията любов. Ако човек има Божията Любов в този смисъл, той ще може да отиде навсякъде където пожелае. А ако я нямаш, ще бъдеш ограничен. Както сега сте ограничени. Та, стремете се към тази любов, която ще ви даде крилата на ангелите да пътувате във Вселената, която Бог е направил за

далечното бъдеще. Та сега ще се учите да се храните с любовта, да се родите от вода и Дух, за да станете граждани на Царството Божие

Отче наш

Помнете думите Христови: „Който ме люби, възлюбен ще бъде."

6 ч. 18 м.

Беседа, държана от Учителя на 23 юли 1939 г. 5 ч.с., Молитвения връх при второто езеро

ЛЮБОВ И ПОЧИТАНИЕ

„Ще се развеселя“

След един хубав обед, втори обед не се дава, но малка закуска. Когато отива на Някой извор, човек трябва да има една хубава стомна, която да не бъде пукната. Пукнатата стомна е, когато човек не знае как да разсъждава и да използува Божиите блага. Каквото се сипе в този човек, като пукната стомна, всичко отива – не го бива. Следователно сега има две възрасти в живота. Едната е на зелените, на младите, които са в зората на живота, а другата е на старите, които са в залеза на живота. Едните се считат за щастливи, а другите – нещастни, то е все от неразбирането. Защото Слънцето, което залязва, привидно за едни залязва, за други изгрява. Защото старите, като остаряват, дават възможност на младите да се подмладяват, а младите, като се подмладяват, дават възможност на другите да остаряват. Тъй щото човек трябва да се подмладява. Защото, ако старият не се подмладява и младият не остарява, те не могат да се разберат правилно. Не разбирайте стар човек този, който е изгубил силата си. Стар човек е този, който е използувал силите си на младините си и за него животът се основава на внушението. Старостта пълни живота с отрицателни мисли и отрицателни чувства. Отрицателните мисли и отрицателните чувства са винаги динамични, в тях липсва потенциална сила, която може да гради. Те изгарят, без да допринесат нещо.

Та рекох, всеки човек, който казва, че когато боледувал изгубвал всичко, той е стар човек. Като се огледа на огледалото, той съжалява, че е пожълтел и казва: „Къде отиде капиталът ми?“ Туй нищо не

значи. Гледаш го след няколко месеца пак се поправил. Тъй щото силата на човека стои в неговото съзнание, в неговия ум. Той може постоянно да се подмладява. За да се подмлади човек трябва постоянно да дружи с млади хора. Има една вечна младост в света, с която човек трябва да знае как да се свърже. Значи има две неща в света. Едното е вечна младост, а другото вечна старост. Аз наричам младите хора – хора на любовта, а старите хора – хора на знанието, на мъдростта. Та рекох, младите трябва да имат уважението и почитание към старите, а старите трябва да имат любов към младите. Ако старият не обича, той не може да се подмлади. Ако пък младият не почита, той не може да поумнее, той не може да се подмлади. Следователно за да се подмладят старите трябва да обичат, а младите да почитат. Тъй щото, ако питате защо трябва да обичате – за да се подмладите. Защо трябва да почитате? – За да придобиете знание. Защото подтика на живота е любов към всичките постижения, а знанието – това са възможностите, с които може да се постигнат желанията.

Сега вие сте дошли на земята и имате много постижения, но при тези разбирания, всеки се намира в едно безизходно положение. За пример у вас може да се яви мисълта: Като се свърши този живот всичко се свършва, няма друг живот. Питам: от где знаете, че няма друг живот? Ако Слънцето се скрие на запад, това показва ли, че то е изчезнало? Било е време, когато хората са мислили, че с залязването си, Слънцето изчезва, но като изгрее на изток те виждат, че пак се явява. Също така, когато Някой човек умре, хората мислят, че той се изгубва, а в същност той съществува. Като погледнеш на изток той пак изпъква от некъде. Онези, които са заминали за онзи свят, и отново са се завърнали на земята, те не си казват имената, те не казват, че са идвали, те мълчат. Че как онзи човек, който не е идвал на

земята, е могъл да научи да яде по човешки? Значи той и друг път е ял. Вий имате понятие за добро и за зло. Ако човек никога не е идвал на земята от где ще знае кое е добро и кое е зло. Значи той е идвал много пъти на земята. Детето още като се роди, още като е в безсъзнание започва да плаче, с което иска да каже на майка си: „Туй не е хубаво," не одобрява постъпката ѝ. Като е доволно то се радва, смее се, с което иска да каже: „Туй е умно!" Тъй щото плача на детето е протест, че не постъпват с детето както трябва. Майка му, като го къпе, то изведнъж писне, започва да плаче. Защо? Понеже някога е било риба, живело е във водата мисли, че сега майка му иска да го тури във водата и казва: „Аз едва се освободих от това зло, а ти искаш отново да ме върнеш." Майка му казва: „Не искам да те туря във водата, но искам да те освободя от нещастието." Като разбере работата, детето престава да плаче и започва да пляска с ръце във водата.

Та рекох, често и ние в живота си страдаме и мислим, че се връщаме в някои наши минали опитности и понеже сме ги опитали веднъж , не искаме повторно да се връщаме към тях. В природата нещата никога не се повтарят. Туй, което веднъж си прекарал, вторий път по същия път не можеш да минеш. И тъй дръжте в ума си идеята за вечна младост, понеже искате да бъдете вечно млади. Защото ако човек не е млад, с младите не може да дружи и ако не е стар, със старите не може да дружи. За да дружиш с младите, млад трябва да бъдеш; за да дружиш със старите, стар трябва да бъдеш. Нали виждате, когато малкото дете отива при дядо си как става сериозно, то взима вид на стар мъдрец. И казва: „Дядо, разкажи ми една приказка." То взема вид на Някой човек критик, като Някой писател и дядо му се радва и започва да разказва и след това казва: „Като дойдеш утре аз ще ти разкажа още една приказка много по-хубава." Сега не е ли

хубаво да има човек един дядо, който да му разправя една приказка? Не е ли хубаво да има едно малко дете, което да слуша тия приказки? Защото, ако нямаше това дете, дядото нямаше на кого да разправя приказки. Та дядото е необходим на детето и детето на дядото. Знанието на дядото се използува от младите.

Та сега според едно течение казват, че сегашните стари не са за времето си, не са с века си, назад са останали. Това е привидно така. И слънцето, като се движи, движи се в известно направление. Слънцето, като отива към земята, остарява. Като дойде месец декемврий, Слънцето достига до голяма старост. Тогава дните постепенно се намаляват. След това почва пак да се подмладява. Като достигнат до известна точка, дните започват пак да се увеличават и като станат най-големи, дохожда най-голямото подмладяване.

Та рекох, понякога и вие изменяте орбитата на вашия път в живота. И вие като Слънцето се движите ту в едно, ту в друго направление. Но не трябва да се страхувате от увеличаването и намаляването на дните. За пример вие имате 365 дни в годината. Ако отидете на полюса, ще имате един ден и една нощ. Преди три години дойде при мене един съботянин, който искаше да ме убеди да вярвам в съботата, в седмия ден. Питам го: Ако отидеш на северния полюс, кой ден ще празнуваш? Там има само един ден. Значи който иска да бъде съботянин, трябва да отиде на полюса. А тъй само един съботен ден. Тук колко съботи имате? – 52 съботи. На полюса има само една събота. Който отиде там, ще види, че там нищо не се ражда, че там има само сняг. Да се говори за събота, това е буквално разбиране на нещата.

По някой път ние се заблуждаваме в живота като мислим, че човек само трябва да яде и да пие и да върши каквото иска. Така мислят и младият и старият. Младият е изпратен на земята да

придобие знание, да стане силен, да бъде полезен на човечеството. Старият пък е банкер, който е спечелил много, та всичкото си богатство трябва да остави в завещание на младия. Та, когато се говори за щедрост и самоотричане, разбираме стария, който се е отрекъл от своята младост. Не, че той остарява, но за да придобие знанието си, той се е отрекъл от своята младост. Пък и младият, за да придобие знание и той трябва да се отрече. Отричането не е лошо нещо. Всички все трябва да платите нещо, за да се самоотречете. Ако пияницата се е отрекъл от виното, загубил ли е нещо? Ако богатият се откаже от крадените пари, загубил ли е нещо? Ако човек се отрича от насилието, от болестите, от безверието, загубил ли е нещо? Че какво е допринесло безверието в света? Ако човек се откаже от безверието, изгубил ли е нещо? Има неща, от които ние трябва да се откажем.

Всякога човек, за да се откаже от нещо, трябва да има нещо друго, което да запълни тая празнина. Аз съм гледал много млади момци, които имат лоши навици, обичат да пият, да гуляят, не обичат да работят, но като намерят някоя млада мома, която обичат, те казват: „Отказвам се от пиянството, от пушенето на тютюн.“ Така че стават правоверни. Той става работлив, с никого не се кара, ходи и се връща на нивата редовно. Докато любовта занимава нашите умове и сърца, всичко можем да постигнем. Който ден човек изгуби любовта си, неговият свят се обезсмисля, той няма вече за какво да работи.

Рекох, сега вий сте дошли на планината, за да се научите на нещо да видите каква история имат тези канари. Те са свидетели на такива епохи, на каквито на човек на ум не е идвало. Те са свидетели на епоха, когато Слънцето е изгрявало. от запад; те са свидетели на епоха, когато слънцето е изгрявало. от север; те са свидетели, когато слънцето е изгрявало. от юг; те са свидетели на епоха, когато оста на земята е била перпендикулярна; те са свидетели на епоха, когато оста

на земята е била хоризонтална. Знаете ли тогава какъв е бил климатът. Сега аз няма да се спирам върху тези далечни геологични работи. Та, който не знае, ще каже: „Как може да бъде това?“ Това е работа на Слънчевата система, на Слънцето. Било е време, когато и вий не сте имали такава форма, както сегашната. Какви сте били тогава вий, мълчите, имате право да мълчите. За миналото човек не трябва да говори.

Един руски барабанчик, в последната руска война, видял на едно място много кокошки [и] ги заклал, а след това напълнил с тях барабана, като ги предварително изчистил и приготвил за ядене. Командирът му казал: „Бий барабана!“ – Не бие тъпанът, развалил се е нещо. Защо се е развалил, защото кокошките са вътре. Сега рекох и на вас: Не туряйте кокошки в барабана си. Щом си турил няколко кокошки в ума си, той вече не мисли. Никакви кокошки, никакви празни мисли не трябва да туряте в ума си, в главата си, в мозъка си. В мозъка си ще турите най-хубавите мисли.

Та рекох, сегашната епоха, в която живеем, ние имаме най-големите блага. Кое е най-голямото благо в света? – Да вярва в невъзможни работи. Някой казва: „Аз вярвам във възможни работи.“ Давам ти хиляда лева и ти вярваш в това. Не, това не е вяра. Щом ти давам, ти вярваш, това не е вяра, това е знание. Някой казва: „Ако ми дадеш пари в заем, ще повярвам.“ Не, тогава няма защо да вярваш. Може да се вярва само в това, което за в бъдеще ще стане. Има неща, които за в бъдеще ще станат. И те са сто и едно на сто верни. вярно е за пример, че земята ще се видоизмени, ще се обърне в райска градина и от всичко това [което] виждате, нищо няма да остане. И тогава, ако дойдете на земята, ще видите, че няма да има болни, дъждове, наводнения, каквото сега в Севлиево стана. няма да има пари, няма да има наводнения, както в Америка – реката Мисисипи.

Днес хиляди катастрофи стават всеки ден. 35 милиона хора умират в годината, а близо 40 милиона хора се раждат. Казваме сега, че искаме да се увеличи броят на хората. Увеличението е един естествен път, но то трябва да става разумно. Ако желанията на човека се увеличават, увеличават се и страданията. Ако пък желанията се намаляват идват пак страдания, но обратни на първите. Всеки човек трябва да реализира в годината поне едно свое желание, по една своя мисъл и по една своя постъпка. И ако човек живее 60 години, трябва да има поне 50 мисли реализирани, 50 чувства и 50 постъпки. Значи 150. Малко ли е числото 150. Представете си сега, че всяко едно постижение струва 10 000 000, какво богатство ще имате тогава. Колко милиарда ще струва всичко това? Нека математиците изчислят това.

Рекох, всички хора искат да бъдат богати, но богатство не е само това, което хората разбират и изискват. Съвремената наука е открила, че всички хора, които искат да имат книги, ниви, къщи, имоти, те ще имат съответно развит център. Ако този център не е добре развит в човека, той си остава беден. Ако центърът е силно развит, той става богат. Но целият мозък не е определен за богатство само. Сегашната наука е определила, че онези хора, които обичат много да философстват, да търсят причини и последствия на нещата, те имат отпред на челото си по два рога, два развити центъра. Онези, които не обичат да философстват, немат развити тия центрове. Онези хора, които обичат да се обличат добре, имат развит център на челото си на долната част. А онези моми и момци, които не обичат да се обличат, те пуснат пояса си, разпасан пояс. Значи за да се облича, човек трябва да има съответен център развит. Някои хора са много религиозни, вследствие на което главата им горе е много издадена. Онези хора, които не са религиозни, това място представя една долина. А ония, които са много религиозни, центърът им е развит и представлява

връх, като Мусала. А ония, в които тоя център е неразвит е като долина.

Значи в природата планинските места, които имат много енергия, ги пращат в долината да се сменят. Тогава казвате, че който е бедняк, той е долина, там житото се ражда. След време долините ще се вдигнат и ще станат планини, а планините, ще се снишат и ще станат долини. Онези, които не разбират Божиите неща, дават криво тълкувание. Те казват: „Този човек е безверник." Че ако един човек живее добре, в какво се заключава неговото безверие? Този човек не вярва в нищо, но не те обира, не прави пакости. Друг пък вярва в Бога, обаче краде, прави ти зло. Рекох, в какво седи вярата? Вярата седи в това, човек да не лъже, да не обира, да не прави зло. Вярата е нещо реално. Сиромахът каже нещо и не може да го направи. Богатият, силният каже нещо и го направи. Защо? Защото има сила. Следователно реално е това, което може да направим в даден момент. Онова, което не можем да направим, не е реално. Затова силен човек е само онзи, който в даден момент може да реализира своята мисъл, своето чувство. Каквото каже, той може да го направи, в това седи неговата сила. Затова човекът никога не трябва да отлага своите добри мисли. Всека добра мисъл, която може човек да реализира, му придава някакво разположение и тялото му се подобрява. Всяко добро чувство, което се реализира, подобрява неговото сърце. Следователно хубавите мисли поддържат здравословното състояние на мозъка; хубавите чувства поддържат правилното кръвообращение и дишане; а хубавите постъпки поддържат нормалното състояние на организма и той може да яде сладко и да спи сладко. Следователно ако човек постъпва добре, стомашната му система ще бъде в нормално състояние. Следователно трябва да мислим добре, за да бъде мозъкът ни в нормално състояние; трябва да дишаме добре, за да бъдат

дробовете ни в нормално състояние; трябва да постъпваме добре, за да бъде стомашната ни система в изправно състояние.

Двама български милионери се разговарят. Единият казва: „Не мога повече да ям.“ Другият отговаря: „Яж не бой се от нищо!“ – „Не мога, стомахът ме боли. Ако ям скъпо ще платя.“ – „Е, това е друго нещо. Щом стомахът не иска, ще го слушаш.“ Ти искаш да ядеш, туряш хляб, корени, вода, храна, но разстройството на стомаха не ти позволява. Който е опитал разстройството на стомаха, той знае, че това състояние е ужасно. Като страда от стомаха си човек се принуждава да се храни с овесена чорбица по няколко лъжици на ден. При това положение няма какво да се прави. Според мене на такъв човек аз бих казал така: искаш ли да поправиш стомаха си, промени живота си. Тури светли мисли в ума си, светли чувства в сърцето си и право постъпвай, никого не обиждай. Живееш ли така, всякога ще ядеш сладко. Ти трябва да мислиш за бедните. Щом не можеш да ядеш добре, щом стомахът ти е разстроен, намери един беден, дай му да яде и кажи: „Господи, благослови и мене така, както този бедния. Помогни ми да ям и аз като него.“ На втория ден пак занеси ядене на Някой беден или го извикай дома си и се помоли на Господа да ти помогне да ядеш като него. Постъпи така поне десет дни подред и ще почувствуваш поне една малка промяна в себе си.

Сега ние сме дошли на земята да извършим най-хубавите неща, да извършим Волята Божия. Всички трябва да живеем добре. Това е общ закон за всички същества. Всички трябва да имат добри отношения едни към други. Така трябва да живеят за в бъдеще и държавите и обществата и народите и семействата – всички могат да живеят така. Днес хората не живеят помежду си добре от неразбиране, понеже няма единство между тях. Един вярва в един Господ, друг в друг Господ. Един вярва в една държава, друг в друга

държава. Нямам нищо против това. Обаче всички хора са излезли от един източник. Един е Бащата на всички хора. Един е Бог, който е направил Земята, Слънцето, цялата Вселена. Аз наричам вселена всички ония блага, които Бог включва в себе си. Всичко онова, което дава живот от себе си на всички живи същества. Всички го чувствуват. Той е вътре в тях. И когато човек не се подчинява на великите закони, той чувствува най-голямото страдание. Така само идат болестите, страданията, нещастията. Който реши да изпълнява Волята Божия, той ще бъде здрав, силен, богат, всичко ще бъде. Любовта към Бога не седи в чувствата, които хората имат, нито във вярата, която те изповядват. Ето как аз разбирам любовта към Бога.

Силният човек трябва да остане в тила, а слабите трябва да излязат на фронта, напред. Силните трябва да ги пазят отзад. Така е казано и в писанието: „Господ ще ви бъде задна стража." Той постоянно ще ви помага. Той ще бъде отподире ви и ще бъде всякога в услуга на слабите. Днес е точно обратно. Силните вървят напред, а слабите назад. Та, всеки човек със своите хубави мисли, чувства и постъпки трябва да остане в тила. И като дойде до Някой слаб, страдащ, той трябва да помага.

Ако в ума на Някой влезе мисълта, че ще умре, как трябва да му помогнем. Преди всичко вий трябва да знаете какво означава думата „умиране". Аз тълкувам думата „умиране" така: умира. Значи – в света. Значи, който умира, той отива в друг свят. Ако един човек от България отива в Франция, какво лошо има от това? Или, ако Някой човек от Франция отива в Англия, какво лошо има в това? На думата умиране вие сте дали лошо тълкуване. Като умре Някой, вие мислите, че той изчезва некъде. Като умира, човек напуща този свят на страданията и отива в друг свят. Има един друг свят много по-красив от земния свят. Ако вий бихте проникнали за малко в този свят, не

бихте пожелали да се върнете в този свят. Този свят съзнателно е скрит от вас, за да може да живеете на земята и да се учите. Най-голямата трудност е да живее човек на земята, но същевременно, този живот носи най-големите придобивки. Животът на земята е живот, който крие в себе си големи съкровища, условия за големи придобивки. Всичко това се крие в материята на земята. От земята трябва да добием онази ровка материя, която трябва да се обработва. Така обработена тази материя ще занесем в другия свят да има там с какво да работим. Защото там няма от тази ровка материя. И като се върнем отново на земята, ще продадем всичко, каквото сме обработили. На ваш език говоря. Какво лошо има в търговеца, който продава стоката си? Хората имат нужда от стоката на търговеца. Какво лошо има в това, когато Някой търговец продава хляба си? Какво лошо има в това, когато земледелецът продава житото си? Какво лошо има в това, когато овощарят продава плодовете си или млекарят – млякото си? няма нищо лошо в това. Това е една обмена между хората, която служи да се опознаят.

Та рекох, всички хора на земята са дошли да се опознаят. Когато учителят учи около 40-50 ученика в отделенията или класовете, той се запознава с тия ученици. Ако не ги учеше, той нямаше да се запознае с тях. Обаче учител, който е учил своите ученици 4-5 години наред, той вече ги е опознал. Онези, които следват първоначалните училища или прогимназии или са свършили университет, те имат вече спомен за своите учители. Следователно всичко в света служи като условие да се опознаят хората. И децата, които се събират на едно място да играят и те се запознават едни други. Сега и вие сте събрани тук, за да се запознаете един друг. Знаете ли колко е мъчно да се опознаят хората и да станат братя помежду си? Вие говорите – братство, сестринство, но сиренето е с пари, хлябът е с пари. Дотогава

докато се сиренето продава, никакво братство няма. Не е ли сиренето с пари, братство има. Братството изключва всякаква продажба. При братството единият дава и другият дава. При братството и сестринството нито братът може да продава на сестрата, нито сестрата – на брата. Искате ли да бъдете братя помежду си, ще се отвикнете от: да продавате. Които не са братя и сестри, между тях има продажба. Казано е в Писанието: „Давайте и ще ви се даде." Брат, който дава щедро на сестра си, никога няма да осиромашее. И сестра, която дава щедро на брата си, никога няма да осиромашее. Щом брат и сестра в света се обичат, зло не може да съществува. Злото съществува по единствената причина, че няма братство и сестринство в света. Затова новото мерило в света има за цял да направи всички хора братя и сестри помежду си. Какво е новото учение? То има пред вид да направи всички хора братя и сестри помежду си, да работят всички един за друг. Само при това положение може да имате веруюто на Любовта, която ще внесе съгласие между всички хора. Това е целта на далечното бъдеще, когато хората ще живеят един за друг. Ще дойде време, когато това ще се реализира. Вие, които сте тук и всички ония, които са пръснати по цялата земя, ще видят един ден онова, което ще стане, тъй както всички виждате изгряващото слънце. Така един ден всички хора ще видят новата епоха – епохата на Изгряващото Слънце. Светът е създаден за добрите хора, които са дошли на земята да любят Бога и да станат чада Божии.

„Бог е Любов"
Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 23 юли 1939 г., 9.30 ч., неделя, Салона за беседи на Рила – Седемте езера

ТОЙ Е!

(Небето чисто, синьо. Времето тихо и меко. Слънцето изгря над облак в 5 ч.14 м. Молитвеният връх при второто езеро.)

Всеки да изчете в себе си тайно Добрата молитва.

„Духът Божий“

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Йоана.

Размишление

Ще се спра само върху думата „пребъдване“. Когато човек живее във въздушно пространство, той трябва да знае как да се справи с въздуха. Да има отношение между въздуха и него. Ако в това въздушно пространство той не знае как да се справи с него, ако не знае как да му говори, не ще може да възприеме нищо от него. Той трябва да учи езика му и да се разправя с него постоянно. И каквото му говори въздухът, той да го възприеме. И ако възприема всичко онова, което въздухът му дава, той може да се ползува.

За изяснение ще взема и следната аналогия: когато учителят преподава някоя лекция, ако един ученик е в училището, а неговият ум е отвлечен, той няма да знае нищо. Учителят му говори, а пък той си мисли за съвсем други работи. Учителят разправя за научни работи, а пък той си мисли за друго. И когато учителят му каже: „Разправете урока“, той не знае нищо. Тогава какво ще го ползува, ако ходи на училище. Вниманието му трябва да бъде будно, за да схване

онова, което учителят преподава, и да почне да мисли върху дадения предмет. Или какво ще ви ползува, ако сте в една концертна стая, дето пее една певица или свири един оркестър, а вашия слух не възприема тая музика. Вий сте заняти в този момент със съвсем други мисли и пението ни най-малко не достига до вашите уши. Също така и сега аз, като ви говоря, вий може да сте заняти със съвсем други въпроси. Да ви кажа с какво. Някои от вас може да сте заняти с Някой апартамент за изплащане; или с някоя полица, която имате да плащате; или с мисълта, че имаш раздор с някого – скарали сте се и мислите какво да правите; или мислите, че палатката ви не е направена както трябва; или че леглото ви не е направено както трябва; или че не сте спали нощес както трябва. Може да има разни неща второстепенни. Някои от вас може да се чудите как да си уредите живота, или пък може да сте заняти с мисълта, че няма кой да ви обича, или че досега сладка дума не са ви казали.

А пък някои сте вече до вратата на пребъдването. Да пребъдваме в Бога! Това е великото в света. Казано е: „Бог е Дух и които Му се кланят в Дух и Истина да Му се кланят.“ Да му се кланяш по Дух, това значи по любов, а пък да му се кланяш в Истина, това значи със сила. Човек не може да обича Истината, ако не е силен. Онзи, който обича Истината, е всесилен. Трябва да бъдеш всесилен. А пък всесилен може да бъде онзи, който се кланя на Бога в Дух и Истина – всесилен с Любовта и всесилен с Истината. Без Истина, никой не може да бъде силен и без Дух никой не може да бъде в Любовта. Защото Любовта е плод на Духа, а силата е плод на Истината.

Тази сутрин ние гледаме Слънцето. Какво показва слънцето? То е присъствието на Божията сила в света. Колко е малко Слънцето. Цялата наша слънчева система е толкоз голяма, колкото Слънцето. А пък ако вземете цялото пространство, което виждаме, в него пребъдва

Божествената сила. В това пространство се вместват милиони и милиони слънца като нашето, вместват се още и милиарди земи като нашата. А пък има още материя да се създадат още милиарди вселени като нашата. Те има по нататък да се създадат. И това няма нито начало нито край. За тези работи няма какво да се тревожите. Къде е краят на света? Ти, като почнеш да мислиш, това е началото на света за тебе, а като престанеш да мислиш, това е краят на света за тебе. Ти, като почнеш да обичаш Бога, да Му служиш, да пребъдваш в него в Дух и Истина, ти си в началото на света. А като престанеш да мислиш за Бога, ти ще изчезнеш. Някой път вие искате да знаете какво нещо е света. Какво искате да знаете в света? Да допуснем, че един ученик иска да бъде като учителя си. Хубаво. Какво ще придобие като стане като учителя си? Да допуснем, че учителят му е много умен човек, но обича малко да посръбва. Знаете какво нещо е посръбването. Той, като стане сутринта, за да бъде лекцията му по-ясна, туря в себе си една чашка от едно естество. Значи ти, като искаш да бъдеш като учителя си, ще научиш сръбването повече от това, което учителят знае. Защото учителят като сръбва може да знае как да се справи със сръбването, а ти, като пиеш, не знаеш как да се справяш.

Да ви кажа какво значи да се справяш. Ние имахме един Симеон богомолецът от с. Беброво. Той искаше да оправи света и мислеше, че като излезе с една кадилница, както свещеника, и мине с нея през града Търново от единия до другия му край, хората ще се оправят и ще разберат истината. Той каза: „Ако ми кажеш, ще го направя! Този свят другояче няма да се оправи, докато не му се кади с тамян.“ Аз виждам сега, че той право мисли, но каденето, това е изпращане на мисъл. Ако от ума ти излиза благоухание с мисълта ти, то светът ще се оправи. Но ако искаш да оправиш света само с тамян и кадение, то

светът ще си бъде, какъвто си е сега. Та, ако светът можеше да се оправи с кадение, досега трябваше да се оправи. Слънцето най-много кади. То от милиони години кади света и той пак не се е оправил. Ако с думите на вятъра можеше да се оправи светът, то толкоз години вее вятърът и светът не се е оправил. Това е външната страна. Не, че светът не се е оправил. Той постоянно се оправя.

Искам да наблегна на следующето: Не очаквайте похвалите. Ние имаме погрешни схващания. Светът е оправен така хубаво. Като говори Христос за света, Той подразбира света на хората. Светът на хората не е оправен, а пък светът, в който живеят ония напреднали същества, които са завършили своята еволюция и които са служили в Дух и Истина, той е оправен. На тях е даден целия материален свят да го управляват. Ние на земята сме в един кораб и те ни гледат. С този кораб ние ходиме на екскурзия, но не знаеме къде отиваме. Кога сме се качили, ние не знаем и на кое пристанище ще слезем и това не знаем. Гледаме на вселената в която пътуваме. И защо сме се качили, не знаем. Един ден ще ви държат сказка от кое пристанище сте се качили. Вие казвате, че Бог създаде човека в рая. На кое място го създаде не знаете, защото когато Бог създаде човека, последния спеше, не беше будно неговото съзнание. Бог го извади от сън, бута го насам нататък и като го бута дълго време той се мръдна и се събуди. И Господ го остави така, както майката оставя детето си, като се роди и заплаче. Тя го завива в пеленки и то заспива. Като се пробуди детето, то не иска никакви лекции, но казва: „Храна!“ Майка му ще му даде и ще го тури пак в люлката. През цяла година то си пее все една песен: „Хляб, хляб, хляб.“ Майката казва: „Давам, давам, давам.“

Сега мнозина от вас мислите, че сте много силни и искате да бъдете уважавани и почитани. Всичко ви е дадено вам. няма нещо,

което не ви е дадено. Не че ви е дадено, но кандидати сте. Един ученик, като влезе в гимназията, нали е вече кандидат? За какво е кандидат? Той е кандидат вече за учител. Като свърши гимназия, нали го правят учител в първоначално училище? А пък като влезе в университета, за какво е кандидат? Кандидат е за учител в гимназията. От гимназията излиза учител за първоначално училище, а пък от университета излиза кандидат за учител в гимназия.

Опитвали ли сте вие Някой път да знаете колко сте силен? И като има вятър да кажете: „Не съм разположен сега, спрете малко, после като си свърша работата пак подухайте.“ Кажете на вятъра. Знаете ли колко е умен вятърът? По-умен от вятъра няма. И Христос казва: „Вятърът вее, но не знаеш къде отива.“ Имаме пример как е било говорено на вятъра. Когато Христос с учениците си беше в лодката, Христос заспа и дойде буря. Малка лодка беше това. Не беше някоя голяма гемия. Учениците Му се уплашиха. Те не знаеха да плават. Стана Христос и каза: „Не ги плашете. Престанете. После, като излезем навън задухайте!“ И вятърът престана и учениците се успокоиха. Но, за да те послушат те, трябва да те обичат. И за да те послушат те, ти трябва да живееш в Истината, ти трябва да бъдеш силен. Вие всички искате да бъдете силни, но само Истината е, която прави човека силен. И когато човек говори на природата в името на Истината, тя го слуша. Казано е: „Възлюбил си Истината, която е в човека“. И ако ние живеем в Истината, тогаз ще постигнем нещата, но ако живеем извън истината, тогава всички неща, които искаме да постигнем, са непостижими.

В пребъдването има нещо велико, хубаво и красиво. Мнозина от вас търсите почит и уважение от вън. Питам, какво ще ме ползува мен, ако кажете сега: „Учителю, ти си много велик човек.“ Или ако ми кажете: „Ти си много добър.“ Какво ще ме ползува. Или ако ми

кажете: „Ти всичко можеш да направиш.“ Какво ще ме ползува? Представете си, че аз стоя и рисувам като художник, дойде Някой и ме занимава с празни работи. Аз гледам да рисувам, а пък той ми казва: „Много хубаво рисуваш.“ Че той ще отвлече ума ми. Аз искам да туря една краска и той със своите похвали ще отвлече вниманието ми и ще изгубя момента. Това е един момент, няколко секунди и той като ми говори, ще пропусна този момент. Той, като дойде, трябва да мълчи и в себе си да говори, че хубаво рисувам. А пък той ще ме хвали. Когато отидете при някого и гледате, че хубаво рисува, кажете в себе си, че хубаво рисува. Не го хвалете, той да чуе, но учете се от него. Когато Някой много добре постъпва, не го хвалете отвън, но в себе си кажете, че много добре постъпва. Защото доброто, което той прави, то още не е завършено. Аз направя едно добро, но то не е още завършено. На доброто аз едвам съм турил начало, както и на една картина. И на другия ден пак ще отида да работя върху това добро, както на картината. Има художници, които правят скици. То е друг въпрос. Ти рисуваш една картина и като я видиш, тя да оживее. Има картини, които говорят. Вие сте една художествена картина, която говори. Като ви е направил Господ, сега говорите. Божественото дело, онова което Бог е направил, то живее. Това, което е излязло от ръката на Бога, то е живо, то е безсмъртно. И онова, което умира, то е туй, което е излязло от нашата ръка. И ако ние умираме, то умираме по единствената причина, че има нещо в нас, което не е Божествено.

Сега обърнете внимание върху онова, което можете да придобиете. Всеки ден тези велики същества, които са завършили своето развитие, като дойдат при вас, дават ви известни блага, известни подбуждения от вътре, предават ви известни уроци.

Вие казвате: „Слънцето хубаво грее, то гори.“ Слънцето не гори в същност. Какво значи горение. Горението, това е една обмена. Обмена между какво е горението, според съвременното разбиране?

(*Учителят запита една сестра:*)

Какво гори?

(*Гори веществото и се образуват газове.*)

Значи, веществата се разлагат. Тези, които горят, къде отиват? Вземете едно дърво, което гори. Това дърво сто години е седяло заровено с корените си в земята и е расло. То е събирало слънчева енергия и като гори, тази енергия къде отива? Тя се връща пак в Слънцето. Част от тази енергия и ние възприемаме, една микроскопическа част, когато се горят дърва зимно време. А пък другата част отива в Слънцето и се повръща пак на земята да влезе пак в обръщение, пак да влезе в това съчетание. Сега това са отвлечени работи. Може да се породи съмнение. Може да кажете: „Как ще отива до Слънцето и как ще се върне пак.“ Христос казва: „Излезох от Отца си и се връщам при Отца.“ Кога се върна при Отца? След като умре. Той отиде да се обнови и повърне. Христос каза: „Отивам при Отца си, не се допирайте до мене.“

Та рекох, всичко онова, което ние не виждаме, нас ни спъва. Онова, което виждаме, вече не ни спъва. Например когато човек ни обича, как познаваме? Някой казва: „Аз чувствувам, че той ме обича.“ Ти най-първо трябва да видиш, че той те обича, после трябва да чуеш вътрешно, че той те обича, после трябва да схванеш онова благоухание, което излиза от него. Онзи, който те обича, от него излиза едно благоухание и като помиришеш онова благоухание, теб ти пада като мед на сърцето. И после трябва да го вкусиш. Нали плода най-напред го помирисвате и казвате, че хубаво мирише и после го вкусвате?

На какво се дължи съществуванието на този плод? Този плод се дължи на една красива мисъл, която го е работила. Този плод има скрито разумно същество и след като ядете плода, това същество познава доколко сте разбрали Божиите работи и доколко Го обичате. Като ядете плода, това същество все ви изучава. Сега, аз не искам да ви накарам да вярвате в суеверие, но можете да направите един опит. Има известни плодове в света, които са лечебни. Лечебен плод е черешата. Лечебен плод е прасковата. Да допуснем, че сте малокръвен и нервен човек. Ходили сте при всичките лекари и не сте намерили полза, много малко полза сте намерили. Но достатъчно е през пролетта да изберете от хубавите, едрите череши и да ги изядете с любов и веднага всичката ви невръстения ще изчезне и ще се запълните с едно разположение, което никога не сте имали. Но тази череша трябва да е посадена от Някой много добър човек и да е поливана, да е оградена, та да не са ходили около нея.

Когато един цар вземе и подпише едно нареждане и каже да се направи едно добро, това веднага се изпълнява. Думата му има сила. Но ако един беден човек каже десет пъти на ден да се направи добро, това няма да го изпълнят. Когато ние пребъдваме в Бога, каквото кажем става, както при случая с царя. Когато не пребъдваме в Бога, тогава нашето положение е както при втория случай. Казваме: „Това, онова да бъде“, но нищо не стане. Защо? Единствената причина е, че не пребъдваме в Бога. Ти, като не пребъдваш, работите не стават или малко стават. А щом пребъдваш всека една твоя мисъл, чувство или постъпка стават. Това, което подписваш, става. И Христос казва: „Ако пребъдвате в мене, каквото поискате от Отца ми, ще ви бъде.“ Христос казва: „Досега не сте просили. Просете и ще ви бъде.“

Сега, аз бих желал всички да пребъдвате в Бога. Знаете ли какво бихме направили ние от Рила. Като пребъдваме, бихме казали всички

тия камъни да се наредят. И ако им заповядаме, ще започнат да се движат камъните. Но вие искате да видите, че се движат камъните и тогава да повярвате. Като тръгне един параход, ти няма ли да повярваш? Ти и да вярваш и да не вярваш, той си върви по своя път. Та рекох сега, онези, които са мислили, са ги наредили по този начин. Те са наредени по особен начин. Ний трябва да бъдем по-умни от тях, за да ги наредим правилно. Те са наредени много хубаво. А ако не сме умни, тогаз ще ги разбъркаме. Много пъти, като минавате, казвате: „Тези камъни са разхвърлени." Ни най-малко те не са разхвърлени. Има разхвърлени неща поради нашето неразбиране. В природата има една външна красота, която човек трябва да разбира. Има и една външна разхвърленост. Вий виждате разхвърлени нещата, понеже недовиждате. Аз виждам нещата, които вий не виждате.

Някой път наблюдавате някое лице и казвате: „Колко е хубав, красив този човек!" Аз виждам други работи, виждам недостатъци, виждам, че в него има неща, които не са наместени както трябва. Той е красив човек, но не е търпелив, не е разумен. Наблюдателен е, хубаво е облечен, но той не оценява дрехите си. Той се облякъл за хората, а не за себе си. Аз, като се обличам, се обличам за Господа. Като отида пред Неговото Лице, като се покажа пред лицето Му, Господ ще види какво съм направил, дали умът ми и сърцето ми са на място . Той ще види от единия и до другия край как съм живял. То ще бъде като кинематограф. Той нищо няма да ми каже. Но аз ще почувствувам, че много работи още ми липсват. Господ е дълготърпелив, а пък аз съм едвам малко търпелив. Хиляди хора грешат и правят престъпления и Бог им изпраща Своето благословение. Той е дълготърпелив. Благосклонно ви гледа, а пък аз съм малко търпелив. И като изгубя своето направление, отивам при Бога и казвам: „Хората са лоши, много лоши!" Най-първо и аз съм

един от тези хора сега. Ний сме лоши по единствената причина, че не пребъдваме в Бога. Ний сме лоши по единствената причина, че не служим по Дух и Истина, че не използуваме всички блага, които Бог ни е дал. Ний сме още лоши по единствената причина, че не употребяваме ума, който Бог ни е дал както трябва. И че не употребяваме сърцето, което Бог ни е дал, както трябва. И че не употребяваме душата и духът, които Бог ни е дал, както трябва, не се допитваме до душата и духът. И ние мислим, че каквото пожелаем, ще стане.

Сега аз не говоря за вашето сегашно положение, но говоря за онова, което сте минали. Вий ще кажете: „Колко лоши хора сме!“ Не, не, но в миналото колко невнимателни сте били в класа, когато сте слушали вашия учител. И като ви гледам лицата, това е написано там. И като се върне Някой и дрехите му са окаляни, какво показва това? Това не е сегашното му състояние, но миналото му състояние. Някой се върнал с пукната глава. Някой се върнал със счупени крака. Всичко, което имате сега, то е миналото ви. А пък сегашното ви състояние е будното ви съзнание. Когато казвате: „Днес ще живеем, както Бог иска“, това е настояще!

Ний миналото можем да го изправим моментално, защото когато решиш да живееш по Бога, с тебе ще се кооперират всички разумни същества и ще ти помагат. И ще им стане приятно, че ти помагат. Когато човек се реши да мисли и да живее по Бога, веднага всички разумни същества, които са завършили своята еволюция, ще кажат: „Да му помогнем“, и се зарадват, че ти си вземал това решение. И работите ти ще вървят добре. Поколебаеш ли се малко, те ще се оттеглят. Пак решиш да живееш по Бога и те пак идват. Отказваш се и те се отказват.

Та рекох сега, не се колебайте сега във вашето решение. Вий казвате: „Сега не сме готови.“ Добре, сега да ви наведа един малък пример. Да допуснем, че дойде един учител във вашия дом и вие имате едно дете на 5 години и учителят го поиска да отиде с него. Този учител е гимназиален. Той преподава в гимназията. Какво трябва да каже туй дете? То ще каже: „Учителю, нека почакам малко. Аз съм на 5 години. Не съм за гимназия. Трябва да влеза в първоначалното училище и там да уча 4 години, после прогимназия и след това да дойда тук. След 7 години да дойда. Аз се много радвам, че след 7 години ще дойда при тебе.“ Вие ще кажете: „Изгубихме случая!“ Този учител тогава ще си извади тефтера и ще забележи: „След 7 години аз ще дойда пак.“ И след 7 години той пак ще дойде. Вий сте били на 5 години, тогава ще бъдете: 5 и 7 колко правят? – На 12 години, тъкмо ще бъдете тогаз в гимназията. Вий ще сте свършили прогимназията и ще влезете в гимназията и той ще ви бъде учител. И после, когато имате един учител, какво трябва да мислите? Някой път мислите, че трябва да знаете повече от него. Не, ученикът не може да знае повече от учителя си на това просто основание, понеже онези учители, които преподават, те постоянно учат. Да кажем, че ти си учил 7 години, но този учител е учил преди тебе и знае повече и през времето на 7-тях години, когато ти е преподавал, той постоянно е учил. Той, като преподава и той учи. За него това е предметно учение. Както се учите при него, той държи изпит. Той, като изпитва и сам се изпитва. И вижда онова, което знае, дали може да го приложи или не. Той вижда дефектите на методите, с които си служи. Тези методи, които прилагате, може да са много добри, но те са верни само за един момент. Приложете един метод, два метода, три метода, двайсет метода и ще имате известно приложение. А вие приложите само един метод и казвате: „Тази работа не може да се направи.“

Най-първото нещо е: пребъдвайте в Бога! Имайте една ясна представа за Бога, Бог не обича противоречията. Някой път вий Му се сърдите. Щом не стане нещо, което вий искате, казвате: „Нема да уча аз!“ Защото ученикът, като се разсърди на учителя си, казва: „По неговия предмет няма да уча!“ Момата, като се разсърди на майка си, казва: „Нема да се обличам. няма да работя!“ Бега от къщи. „Нема да измия паниците, няма да донеса вода!“ Питам сега, ако избяга от къщи и отиде в друга къща, мислите ли, че няма да ѝ дадат работа? Аз съм привеждал следния пример: Един бивол, от едно село от Варненско, избягал. Дотегнало му от господаря му и отишъл в Камчията, в една гора. Господарят казал: „Нека си остане там, няма да го търся.“ Две години го оставил да се върне. След две години, една зима имало дълбок сняг. Дотогаз този бивол си ходел свободно, но сега го загащила една глутница и той турил гърба до едно дърво, за да се варди и се бранил. И като се откопчил от там, сутринта го вижда господарят му, че влиза в дама. И казал биволът: „При тебе – лошо, но отвън – още по-лошо!“ При Бога – лошо, но от вън е още по-лошо.

Нема по-хубаво нещо от това, човек да служи на Бога. Всичката онази радост и онова веселие, което чувствуваме по някой път, това са онези моменти, когато сме извършили нещо, което Бог изисква. Тогава усещаме голяма радост. А пък всичката скръб се дължи на нарушение на Божествения закон. И Бог, като ни погледне, казва: „Това не е хубаво. Не е за твое добро. Не се учи така, не се постъпва така.“ И ти почувствуваш скръб. Когато дойде учителят по рисуване и зачеркне нещо на картината, която ученикът рисува, и ти казва: „Пак ги нарисувай!“ Дойде вторий път с четката и никак не жали и пак зачерква. А Някой път го погледне малко, влиза вече в положението му и взема, че поправя картините. Най-първо зачерква, за да го накара да обърне внимание, за да го стимулира. А пък друг път седне

и го поправи. Поправя очите, ушите и пр. Някой път, като го погледне учителят, потупка го по гърба и казва: „Голям художник ще станеш, но ти трябва повече внимание.“ Та рекох сега, какво значи да нарисувате добре очите си? – Да обичате Истината. Какво значи да нарисувате добре ушите си? – Да оценявате Словото. Какво значи да нарисувате добре носа си? – Всяко едно растение, като го помиришеш, да го познаваш. Какво значи да нарисуваш добре устата си? – Да знаеш как да се храниш.

Пребъдване трябва в Бога. Това е онази Велика Любов, [с] която се запознавате. Да пребъдвате в Бога, това значи да Му служите в Истината, да бъдем силни, да няма никакво колебание в нас, да бъдем смели, да бъдем готови на всички жертви. Когато дойде за Бога, всеки трябва да бъде готов за най-голямата жертва. Единственото същество, което ни обича, това е Бог.

Ти когато срещнеш някой човек да те обича, ще кажеш: „Той е!“ Когато някой е готов да ти направи услуга, ти кажи: „Той е!“ Дето и да Го срещнеш, ще кажеш: „Той е!“ Мен ми разправяше един мой познат следното: „Аз вървях в духовния път и бях се обезверил. Един ден в своите тъги и скърби излязох да се разходя и пътувам в една местност. Изгладнях. 24 часа не бях ял. Лягам под една круша. И тук същото нещастие. Гледам, че крушата е обрана. Поне да имаше няколко круши, щях да си откъсна. Седя и съм се замислил. Казвам си: не ми върви. Дойде един малък вятър и пораздруса крушата и 5-6 круши паднаха пред мене. Дойде ми на ум и си казах: „Той е!“ Взех тези круши и най-сладкия обед, който съм имал, беше там. Изядох първата круша и казах: „Той е!“ После, изядох втората круша и казах: „Той е!“ Изядох 5-те круши и се върнах в къщи.“

Той е, Който кара хората да ни обичат. Той е, Който кара вятъра да повява. Той е, Който дава всички хубави неща в живота ни. Когато дойде в тебе някоя хубава мисъл – Той е. Когато дойде в тебе едно хубаво чувство – Той е. Когато имаш на разположение оная здравословна храна – Той е. Той е, Който ни дава храната.

Та рекох сега, пребъдвайте по Дух и Истина в Бога!

Отче наш

6:15 ч.

Беседа, държана от Учителя на 26 юли 1939 г., сряда, Молитвеният връх при Второто езеро

РАЗУМНОСТ

(Небето чисто, времето меко, Слънцето изгря над облак 5:20 ч. с)

Добрата молитва
„Духът Божий“
Размишление

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Йоана.

„Бог е Любов“

Ще говоря върху една дума, която е малко разбрана – разумност. Българите я употребяват без да я разбират. Тя означава Божествената светлина, която носи в себе си всичките качества. Разумността е, която повдига човека, т.е. тази светлина, която излиза от Божествения свят. Тя повдига човека и колкото повече човек има от тая светлина, толкова той е по-благороден; и колкото по-малко има, толкоз той седи на по-низка степен на развитие. За разумния човек няма противоречие, понеже той сам не се поставя в противоречия. Рекох, по някой път противоречията в живота произтичат от нямането на тая светлина. Ние сами си създаваме противоречия.

Една млада мома си създава противоречие. Майка ѝ и баща ѝ са я обичали и са ѝ дали живот, за да дойде на земята. Тя, като порасне, е недоволна от баща си и майка си и търси някого да я направи щастлива на земята. Постъпката ѝ е неразумна, тя е неразумна. Момата иска да бъде щастлива в този свят. Това е невъзможно. То е все едно да седнеш на леда и като седиш на леда, да очакваш този лед да ти даде топла храна и прочие. Какво може да ти даде ледът, няма

да ви разправям. Ледът нищо не може да даде. Той е един склад и трябва да мине през известен процес, за да го накараш да даде. Ледът е емблем на краен егоизъм, който съществува в хората. В духовния свят егоизмът у хората е както северния полюс потънал в заледяване. Така и у този човек главата и сърцето му са заледени. Само тук-там в тропическите места има малка топлинка. Нали се оплакват хората от ледената епоха, когато са научили най-лошото на земята. Всички тези остатъци на земята, които съществуват, са от тогаз. Когато излезнал Адам от рая, се образувала ледената епоха в света. В тази ледена епоха Каин уби брата си – изяде го. Убива се Някой, от когото човек иска да вземе нещо. Един разбойник убива някого и му взема парите. И ако питате, защо го уби? – Убива го, за да вземе парите. Убива го за парите. Той убива един човек, който е толкова ценен. Природата, Бог е толкова работила, а пък разбойникът може би за хиляда или две хиляди лева го претупва, за да му вземе парите.

Сега как бихте си обяснили това явление? Или вие имате да вземете от някого, дали сте му хиляда лева на заем. Вдигате цял един скандал, че не ви дава парите. Питам сега, ако ви вземат, с хилядата лева какво ще спечелите? Ще ви придадат ли нещо те? То е едно ваше неразбиране. То значи, че вие не разбирате Божествения процес какво нещо е. Да кажем, че една чешма е дала на некому един килограм вода. Той я е налял в едно шише, чешмата дига ли скандал да [ѝ] върне тая вода? – Никога. Небето, което е пратило дъжда, никога не прави спор да му върнат водата. Сега на вас ви дойде едно малко изпитание и не може да го търпите. Лишавате се от някое малко благо и вие сте недоволни. Бог ви е дал хиляди добрини, вие ги забравяте и за едно малко неудоволствие, вие се сърдите. Как така да не се задоволи вашето желание!

Питам сега, защо правите тия работи? Като се сърдите, какви са вашите основания? Научно да се обясни. Сръднята не е лошо нещо

само по себе, но трябва да я оцените. Като дойде сръднята, трябва да ѝ направите най-хубавия обед. А пък тя се сърди за лошия обед, с който сте я нагостили. Сръднята се сърди, че не сте я оценили. Значи, не се сърдите вие, а сръднята. Какво значи сръдня? Сръдня значи „средина“, т.е. посред ден да се не спънеш некъде. Питам, ако посред ден се спънеш некъде, какъв е поводът на това? Как ще го обясниш? Ако се спънеш некъде, как ще се оправдаеш? Ти ще се опрашиш. Ще търсиш повода в това, че пътят не е направен хубаво, че тези хора са некултурни, това-онова. Не, не. Всичката работа седи в това, че не си сготвил добре на сръднята. Какво разбирам аз под това? Христос казва: „Ако се обичате един други, по това ще познаят, че сте мои ученици.“ Любовта трябва да ви бъде храна. Човек в дадения случай, ако не се храни с любов, той всякога ще прави погрешки. Нали онези, които не се хранят с хубава храна, отслабват, очите им хлътват, не са способни за работа, почва свят да им се вие, не могат да спят. Вие казвате: „Какво трябва да се прави?“ – Хранете се. С какво? С плодовете на Духа.

Учениците се обръщат към Христа и казват: „Кой е, който ще Те предаде?“ Понеже един от учениците намислил да Го предаде. Разни са теориите. няма да се спирам на това, понеже ако ви разправя причината, защо Юда е предал, ще ви оцапам всинца. И тогаз, за сто години няма да се изчистите. Този въпрос няма да го засягам. Някои казват, че Юда Го предал за 30 сребърника. Когато една мома говори зле за една друга мома, кой е повода? Тази другата мома никакво зло не е направила. И двете моми се карат за един момък, когото искат да имат за стежание, за собственост. И почват да се карат и говорят лошо един за други. Те казват, че имат право над него. Карат се за него и искат да го имат и се мразят една друга. Защо се мразят за младия момък? Те го предават, нищо повече.

Но вие пренесете този процес не от вън. Аз говоря не за момите от вън. Това са сенките в живота. Коя е младата мома вътре в човека? Кой е младият момък в човека? Ако в едно отношение за младия момък вземете ума, за младата мома ще вземете сърцето. Питам тогаз: колко моми може да обича един момък? Колко моми имат право над момъка? Ако вие сте до едно дърво, кой има право да откъсне плод?

Да изясня малко по-обективно. Да допуснем, че 10 души са наредени на различна далеч[ина] от дървото. Кой има право да откъсне плода? Но няма право да се приближите. Който дето и да е от там трябва да си проточи ръката. В Божествения свят ти нямаш право да изтикаш деветте, ако си десетия и да вземеш първото място . Ако ти направиш това, ти ще изгубиш всичките условия на живота. А пък тук на земята вие го правите. Най-последният може да изтика Някой друг и да вземе първо място . А в Божествения свят това е невъзможно. Сега къде е причината? Защо в Божествения свят е невъзможно? Понеже е един разумен свят, в който всички същества са разумни. Те не правят това там, понеже всички същества така се обичат, че всички си услужват. И онзи, който е най-близо до дървото, ще вземе плода и ще го предаде на десетия. няма защо десетият да вземе първо място . Но това може да стане в физическия свят, който не е още организиран. Ако вие вземете и турите в едно шише 10 песъчни зрънца, то ако обърнете шишето, тия зрънца ще вземат разни положения. Те не са господари на положението. Вие, като въртите шишето, ще направите първото – последно и последното – първо. Ще направите такава бъркотия, че няма да се знаят местата. И ще кажат: „Такъв е светът.“ Следователно щом престанете да мислите, тогава вие сте в едно шише и Някой бърка шишето, движи го и постоянно се изменя мисълта.

Сега виждаме хубаво предметите, понеже Слънцето грее. Но ако Слънцето престане да грее, тогаз веднага ще се измени пложението. Но ако вие сами сте слънце, тогаз може ли да се измени положението? Сега причината е вън от нас. А пък в Божествения свят причината е от вътре. Та рекох, докато светлината я приемате само от вън, тогава има опасност в разбирането на нещата. Някой път ще разбирате добре нещата. А Някой път няма да ги разбирате. Човек трябва да оценява нещата. Има две теории: едни казват, че ако Юда не беше предал Христа, светът не щеше да се спаси, това е криво разбиране. Може би понеже Юда предаде Христа, затова светът досега още не е спасен. И ако не беше Го предал, щеше да бъде по-добре спасен. Нима, ако еврейският народ беше приел Христовото Учение и ако всичките бяха станали проповедници, не можеше ли светът да се спаси? – Можеше. Но ние сме от онези хора, че след като направим погрешка, казваме, че без тази погрешка няма да научим тази опитност. Така е. вярно е. Но има същества, които и без да грешат имат опитност. Изисква ли се да яде човек един горчив обед, за да се научи? Много малко се изисква. Човек само като близне от един горчив обед, ще каже: „Достатъчно е!“

От какво произтича лакомията? – От хубавите работи. А пък от какво произтича скържавостта? – Когато човек не иска да яде, когато обедът не е хубав, когато е горчив, хората Някой път казват: „Не съм гладен, не искам да ям.“ Той не иска да яде, понеже обедът не е хубав. Дето има хубав обед, всякога има добро ядене. Хубавото ядене е един процес. Човек, който добре мисли, той добре яде. Добрата мисъл е ядене. Понеже мисълта сама по себе си има една цел. Правата мисъл носи постижения на онзи живот, който ние търсим. Защото, ако ние не разсъждаваме правилно, ако не оценяваме всичко това, което Бог е създал, ние изгубваме условията за добрия живот.

Сега по какво можем да познаем онази правата мисъл? Например срещнете на полято едно червено цвете. Питам: защо това цвете се е облекло с червена дреха? Вие мислите, че е произволно. Ни най-малко не е произволно. Или срещнете някое цветенце, което е облечено с жълта дреха или със синя, или зелена, или с каква и да е друга краска. Какъв е поводът, че то се е облекло с тази дреха? Това цвете в дадения случай се е облекло за вас. И то казва: „Аз съм цена на живота." То иска да ти каже: „Ти си влязъл в живота. Ти си свободен. Не греши, за да не изгубиш твоята червенина." Понеже, ако престанеш да бъдеш червен, ще станеш черен и тогава ще изгубиш всичките условия, при които можеш да работиш. Свободата на човека зависи от следното: той трябва да се освободи от онази първата черупка, както пилето се освобождава от яйцето. Някой път вие се усещате крайно ограничени, като че немате свобода. Това е липса на червения цвят или липса на тази Божествена светлина, която носи 7-тях цвета. Всеки един цвят носи живот в себе си. Те са дарби в живота. Когато този цвят стане активен, тогава всички мъчнотии падат. И вие се усещате свободен. Този червеният цвят в музиката е основния тон, с който започваш да говориш.

Някои искат да знаят с кой тон започва човекът. С основния тон започва да говори човекът. Основният тон на съзнанието е, когато твоето съзнание се пробуди. Щом се пробудиш и се усещаш, че си некъде, то е основният тон, с който започваш да говориш. Или някой път казваме: „Основна мисъл." Законът е все един и същ: основна мисъл, основно желание, основно добро, основна постъпка в живота. Трябва да имаме една основа, от която да започваме живота си. Основният тон това е плод на Духа. Това е първият подтик на Божествения Дух, който те въвежда в света и ти казва: „Внимавай сега!" И когато човек се облече с червена дреха, какво трябва да прави? Тогава той отива да воюва. Това е истинското войнство в света. Там

започва растежа, мисълта. Той търси Истината, търси знанието, светлината, смисъла на живота. Това е воюване. Той търси в света богатството, което Бог е вложил за него. Или по-ясно казано: той отива в училище и започва да се учи.

Сега мнозина мислят, че в 4-5-15-20 години могат да се научат и да станат учители. Ако е за един охлюв да. Ако искаш охлюв да станеш, много малко време се изисква. Ако искаш да станеш гъсеница, много лесно можеш да станеш. Ако пък искаш да станеш човек за сто години, лъжеш се. Един охлюв за сто години можеш да станеш. Аз съм привеждал следния пример: отива един американски студент в стара Германия, а не сегашната. Американците много бързат. Те искат всичко да научат бързо. Този американец отива при един германски професор и иска да го научи по философия. Пита го: „Имате ли един курс къс по философия за 5-6 месеца? Искам да я изуча за 6 месеца.“ Професорът бил умен. Той казал: „Има такъв курс. Но когато Господ иска да направи една тиква, Той я създава за 6 месеца. Но когато иска да създаде един дъб, взема Му сто години и повече, за да бъде дъбът здрав и да устоява.“

Ти посяваш динена семка и след 5-6 месеца ще имаш дини, колкото искаш. Но питам: за колко време можеш да задържиш тези дини, колко могат да устоят? Като ги държиш една година, всички ще изкуфеят. И от тяхното съдържание вътре, нищо няма да остане, ще има само корите. Така е и с всички онези, които така бързат. Те усещат едно състояние в себе си и казват: „Изгубихме!“ Едно изкуфеване има в хората. Младата мома може да изкуфее. Младият момък може да изкуфее. И религиозният човек и ученият може да изкуфее. няма човек, който да не може да изкуфее. Когато почне ученият да изкуфева, забравя работите, като стане на 100-120 години. И младата мома изкуфева, тя, като стане на 120 години, чуди се, как е ходила подир тези момци, чуди се, че е тичала подир тях за черните

им очи.Тя не е разбрала момъка. Тя трябваше да обогати своя ум, а пък тя търси своето щастие от вън, да се хареса, обличала се е, пред огледалото е седяла. Хубаво е, но ако седиш пред огледалото цял ден, какво ще спечелиш? Сутрин – пред огледалото, на обед – пред огледалото, вечер – пред огледалото. Даже вечерно време, като яде, задавя се Някой път, понеже тя за него мисли.

Сега това е предметно учение. Сега не вярвам, че вие имате тази опитност. Вие я немате. Аз съм слушал мнозина казват: „Аз не мисля за себе си." – Че как не мислиш? Аз съм виждал мома, че като се влюби и като умира, радостно ѝ е, че умира за него. А някоя съжалява, че умира заради него. Питам, кое е вярното? вярно е, когато тя съзнава същината, оная същина. А когато е тичала подир сенките на нещата, тогава тя съжалява. Има едно различие между сенките и реалността на нещата. Онзи момък, за който младата мома е тичала, нищо не ѝ е дал. Той е сянка на живота. Но онзи момък, за който тя е тичала и който ѝ е придал всички качества, той е реален.

Ако вие сте ходили в едно училище при някой професор и той 4 години ви е преподавал за буквите. После три години са ви преподавали, в прогимназията са ви преподавали все за буквите. Пет години в гимназията пак за буквите, 4 години в университета – все за буквите, тогава питам: какво ще научите? 4 плюс 3, плюс 5, плюс 4 равно на 16 години. За толкова години все за буквите са ви проповядвали, за буквара. Питам: какво ще научите от един буквар? Вие сте тичали подир сенките. Но рекох, ако през тези 16 години този професор ви е преподавал 16 буквара, тогаз вие сте научили вече нещо. Буквара – това е първата добродетел в света, която човек трябва да изучава. Тя е свързана с злото, с доброто и злото. Първите хора научиха това. И Бог каза: „Понеже Адам яде от плода, за да познава доброто и злото и понеже не е така умен, както би трябвало да бъде, за да стане като един от боговете, то да не би да яде и от дървото на

живота, трябва да го изпъдим навън да иде да се учи. Да види в какво седи доброто и злото, да види контраста, който съществува.“ Та, ние сега изучаваме тези противоположности. Трябва да знаем, че след едно добро, след една приятност следва нещо неприятно.

Например вие сте много добре облечени. Влезете в един съвременен хотел или ресторант, дето скъпо се яде и се плаща. Вие ще имате един обед, който костува 10 долара, а това са приблизително хиляда лева. За един обед влизаш вътре, разположиш се, ядеш. Тези хора, като те видят добре облечен, още при влизането ти, ще ти кажат: „Заповядайте!“ Ще ти вземат шапката и ще я турят на една закачалка. И учтиво ще ви сервират храната. Но щом излизате, ще ви кажат: „Господине, трябва да платите!“ Най-първо вие ще мислите, че тук сте като у дома си. Но като излизате, ви казват: „Не можете да си излезете докато не платите!“ И ако няма [с] какво да платите, ще кажат: „Господине, като немате пари, защо ни излъгахте? Ние толкоз уважение и почит да ви дадем! Я, оставете горното си палто!“ Вие ще влезете с горното си палто и ще излезете само с долното си палто. Добре, ако не научите този урок, ще влезете в друго място с долното си палто, но като излезете от там, ще останете по жилетка. Това, което вие чувствувате, е че вас постоянно ви събличат в тези ресторанти. Мислите ли, че удоволствията не са подобни учреждения, дето ви събличат? Като влезеш в едно място на удоволствие, влизаш с палтото, но като излезеш, палтото ви ще изчезне. И като излезеш, ще видиш, че времето се е изменило, студено ви е и казвате: „Тънки ми са дрехите!“

Сега аз говоря за вътрешните процеси, които стават в нас. Някой път човек е недоволен от себе си. Защо е недоволен? Недоволството произтича от това, че той трябва да има от тази Божествена светлина. Трябва да има разумност. Тази сричка РА на египетски значи „светлина“. ОМ значи всички качества, които се съдържат в

природата. РАЗ и ОМ става: „Светлина, която носи всички Божествени качества.“

Та Христос дава един пример със себе си. Вие казвате: „Колко зло е направил Юда, като е предал Христа!“ Че ако вие предавате в себе си всеки ден Божественото, ако вие всеки ден петните себе си, не е ли същото? Че ако човек всеки ден предава себе си, като прави престъпление, не е ли същото? Ако ти петниш Божественото, което е в тебе, не вършиш ли същото? Не вървиш ли по стъпките на Юда? Ами ако една дъщеря, която за един момък напуща баща си и майка си, не върши ли същото престъпление? Ако един ученик напуща училището за едно малко удоволствие, не прави ли престъпление? Ако един напуща молитвата си за едно малко удоволствие навън в света, не прави ли също престъпление? Аз говоря за онези вътрешните ученици. Животът иде от вътре, от Божественото, което Бог е вложил в нас. Защо ще търсим вън? Ние посрещаме Слънцето и не търсим нещо от него. За нас слънцето има смисъл дотолкоз доколкото е израз като предметно учение за Божественото вътре в света. Понеже Слънцето е един израз на една колективна дейност на разумни същества, които са събрани в това кълбо, в Слънцето. И понеже те са много напреднали, тая светлина се дължи на тяхната мисъл. Светлината, която Слънцето изпраща, се дължи на мисълта на тези същества, които живеят на Слънцето. Те са толкова напреднали, че постоянно изпращат светлина на хората на земята и мислят за тях. Искат да ги повдигнат. Чрез червения цвят дава[т] живот; чрез портокаления цвят индивидуализират съществата; чрез жълтия цвят им дават интелигентност; чрез зеления им дават подтик, за да растат; чрез синия цвят им дават вяра и надежда; чрез виолятовия им дават сила, да могат да се борят. Има и много други цветове, които се изпращат. Значи, те са като пратеници на онзи, Божествения свят. Те

изпращат Божествена светлина, те са носители на Божественото начало.

Вие може да мислите дали на Слънцето съществуват такива хора или не. Аз ще ви попитам един въпрос: след като умрете и напуснете тялото си, може ли да кажете каква ще бъде вашата форма и къде ще бъдете вие? След като умрете какво пространство ще завземате? На физическото поле вие няма да имате някакво място . Даже няма да вземете място колкото бода на една игла. От физическия свят всичката собственост, която имате, ще ви я вземат. Значи на земята ще бъдете без собственост. Никакво място няма да завземате. Тогава, като изгубите място то на земята, ще влезнете в друго едно пространство. И ако сте с тези възгледи, които имате сега, вие щяхте да се намерите в една ужасна тъмнина. И ще кажете: „Животът няма никакъв смисъл в себе си." Нали всякога влюбените казват следното, щом младата мома срещне своя възлюбен, казва: „Слънцето изгря заради мене." Но щом не го вижда, целият ден е тъмен за нея. И ако той е малко навъсен, също. По някой път, не че иска да бъде навъсен, но вчера например, колко мъгла имаше, която закриваше Слънцето. Какво показва тази мъгла? Тази мъгла, която иде тук по планината, показва вашите лоши мисли, всичкото ви неразположение.

И всека година ние имаме все същото. Преди една година ние имахме близо цяла седмица с мъгли, от мъглите не можахме да се освободим цяла седмица. Мъглата се образува по следната причина: законът е все същия – когато електричеството горе в пространството е положително и когато електричеството долу на земята е също положително, тогаз мъглата не може да се вдигне нагоре, понеже две положителни сили се отблъскват. Щом те се споразумеят, че горе остане положителна енергия, а пък земята се превърне в отрицателна, тогаз горната атмосфера привлича тези мъгли нагоре. Та, докато вие сте положителни и искате да създадете един нов свят и казвате:

„Защо Господ направи света така,“ все има достатъчно мъгли. Вие трябва да кажете: „Света, Господ го е създал много добре. Аз ще изучавам света така както Бог го е създал, а не така както аз искам да го създам!“ Та, вие не създавайте в себе си един нов живот, Бог иска да създаде във вас един нов живот. Приемете новия живот, който Бог влага във вас. Иначе ще създадете кал. И ако се създаде калта, ще се яви недоволство във вас.

Някой път може да ви се вижда странно и може да кажете: „Не сме ли напреднали ученици?“ – Доста напреднали ученици сте в едно отношение. Ще ви туря 6 в едно отношение. Да вдигнете скандал сте майстори. За скандали на всички ще ви туря по 6 и по 7. Не зная какво значи думата скандал. На турски „дал“ значи „клон“. А на български значи „даване“. А пък „ска“ значи оскъдно. „Скандал“ тогава значи: „оскъдно даваш“. Когато даваш оскъдно ще се вдигне скандал. Или когато направиш нещо отрицателно, това е скандал. Може да направите една стомна мъчно, да я счупите е лесно, но да я направите е мъчно. Една дреха може да я развалите, но да я направите е мъчно. Една дреха може да я зацапате, зачерните лесно, но да я направите е мъчно. Една дума може да я зачеркнете, но да я поправите е мъчно. Аз не искам да зачеркнете. Вие казвате Някой път: „Аз не съм толкова добър!“ – Кое във вас не е добро? Щом ходиш вън, ще се окаляш. Калта не иде от твоята вътрешност. Как може добрият човек да стане лош? Това е невъзможно. Но добрият човек може да се окаля от вън.

Да допуснем сега, че срещнете някого и казвате: „Аз чувствувам, че той не ме обича.“ Как чувствувате, че той не ви обича? Представете си, че един човек е излязъл от в къщата си с топлина и е ходил по студен сняг и са му изстинали краката. И ако той ще тури своя крак при вашия крак, той ще ви даде своята студенина. Каквото има той, това ви дава. Питам: кой е виноват за това? Някой път вие казвате:

„Това, което говорите, вярно ли е?“ – Божественият свят изисква от доброто, което е в тебе, да дадеш на човека толкоз, колкото даваш и на себе си. Толкоз светлина да му дадеш, колкото даваш и на себе си. Толкоз сила да му дадеш, колкото даваш и на себе си. Да му дадеш един лъч, но лъч от Божествената светлина, един лъч от Божествения живот и един лъч от Божествената сила. Това значи да обичаш някого. Един малък лъч от Божествената топлина ще дадеш на този, когото обичаш. А пък щом не даваш този лъч, не може да има обич. И тези лъчи, тая любов не се изменят. Писанието казва: „Любовта никога не отпада.“ Не се самоизлъгвайте. Можете да кажете: „Някога имах любов, а сега Нямам.“ Бог в нас не може да се измени. И ако Някой път ние се изменим, това показва, че ние не оценяваме това, което Бог ни дава. Ако срещна един човек, който не ме обича, аз няма да кажа, че не ме обича, аз ще кажа: Този човек е едно предметно учение. Ще кажа: Той ме обича, но аз обичам ли Бога в себе си? Следователно, като срещнете един лош човек, нека той да ви бъде една мярка. Това, което той няма, ти ще видиш имаш ли го в себе си. И ако правилно разрешите въпроса в себе си, ти няма да пропаднеш в любовта. Ако ти изпаднеш в изкушението да мислиш как е станал този човек лош, това изкушение може да те накара да се подплъзнеш.

Някой път искаме да знаем защо хората стават лоши в света? Момата е лоша, понеже е изгубила онзи, когото тя е обичала. Търговецът е лош, понеже е изгубил капитала си. Майката става лоша Някой път, когато е изгубила детето си. Та, всеки човек, като изгуби това, което има, става лош. Лошевината седи в онова, вътрешното недоволство. Та, първото нещо, в което вие трябва да се опитвате, е следното: защо ние има да скърбим, че сме изгубили това и онова? Бог може ли да ни вземе Слънцето? Кой може да ни вземе Слънцето? Софиянци могат ли да ни затулят Слънцето? Не могат. И всички хора, които са долу, не могат. Тук спокойно можем да вземем от слънчевата

светлина толкоз, колкото искаме. Често в пустинята, когато пътуват, пътниците вдигат прах около себе си. Този прах ги обкръжава и те мислят, като че целият свят е в прах. А пък то е само около тебе. Та рекох, ние вдигаме сега тези мъгли. И какво мислите? Тези мъгли се вдигат нагоре, времето ще бъде ли хубаво днес или не? От вас зависи. И добрият живот, и спаданията, и радостите в света зависят от хората.

Та рекох, турете тая основна мисъл: Дайте място на Бога, Който живее във вас, да работи. Слушайте Го! Дойде Някой човек и ви обиди. Питай Господа: „Господи, как да постъпя? Каква е Твоята Воля?" А пък ти изведнъж станеш господар и мислиш както искаш. Вие бръснете Някой път без сапун, с ваш бръснач, по български казано. На общо основание бръснете. Затворете и турете всички ваши бръсначи в джоба си. Никакво бръснене! Защото тези бради излезнаха от многото бръснене. Сега аз съм оставил брадата си без бръснене. Ако мога да се освободя от брадата без бръснене, тогава. И колкото повече бръснеш брадата, толкова космите стават по-дебели. Нито бръснене, нито стрижене! На физическото поле има стригане и бръснене. А в духовния свят никакво стрижене и бръснене не се позволява.

Сега, да преведа това. Когато имате вие чесън и лук в градината, какво правите? Стрижете ли го или го търгате? Изтръгнете един корен, втори, трети. Че то е правилното. Чесънът го изтъргате от земята. Не го изрязват отгоре. Тогава би останали главите долу. Та рекох, никога не посявай едно лошо желание в себе си. Или го пресадете или го изтръгнете. Но законът е: Всякога, когато изтръгнете едно лошо желание, всякога посадете на негово място едно добро желание. Дават се в нас добрите желания всякога, когато в нас се дават условия на Божествената светлина. Когато Божествената светлина не работи в нас, ражда се злото. Когато тя работи в нас, ражда се доброто. Затова казваме, че злото е сянка на доброто. Доброто се ражда от

Божествения свят. И когато Божествената светлина не озарява човек, тогава се ражда злото. Злото и доброто са като едно растение. Злото е корен на доброто, това е едно уподобление само. А пък доброто, това са клонища на злото. А пък плодът, който се ражда е Любовта. Христос казва: „По това светът ще познае, че сте мои ученици, ако имате Любов, която е родена от Духа, ако имате Светлина, която излиза от Бога и ако имате сила, която Бог ви е дал.“ И Христос казва в прочетената глава: Каквото да правиш, прави го сега. И разумно го прави. Но ти ще носиш последствията. Иди направи нещата разумно! В ума ти е влязла една лоша мисъл. Иди да изправиш погрешката си. Иди да кажеш на онези: „Аз не предавам Учителя си, аз се отказвам от това.“ Юда като седял, седял, почнал да се колебае. И Христос казва след това: „Сега се прослави Син Човечески.“ Христос казва на Юда: „Каквото трябва да направиш, иди го направи. И ако ти не направиш това, което трябва да направиш, аз ще го направя!“ И Юда не направи това, което му казва Христос да го направи. Страданията показват това. И Христос го направи. Христос казва на Юда да носи Божествената светлина и Божествената Любов в света. Но той не го направи. И аз ви рекох сега: Не ходете по пътя на Юда! Защото, ако вие не направите това, което трябва, ще дойде тогаз Христос и ще го направи. И ще има страдания. И после Юда, който го беше страх от страданията, понеже беше страхлив човек, много страхлив човек, не можа да избави своя живот. Той отиде и се обеси. Нищо повече!

Та, сега ще ви остава мисълта: Не искам да говоря за отрицателни неща в света. Опасността в света произтича от красивите неща. Една здравомислеща мома, като види един красив момък, пощурее. Защо? – Тя не оценява нещата. Ако вземеш хубавото вино и се напиеш, веднага ще изгубиш света си. Та, не желайте да имате хубавите неща, не желайте да ги вземете. Радвайте се на момците. Не искайте да ги имате за собственост. Ти казваш: „Какво

трябва да разбираме под това?“ Че аз, ако видя един човек с отличен ум и ако му завидя, бих рекъл: да имам такъв ум и аз! – Че ти го имаш. Аз се радвам, че той има такъв ум. Този човек използува този ум и затова го има. Аз да се зарадвам и да река: „Това, което имам и аз да го развия!“ Момата, като види този момък, тя трябва да знае, че тя има този момък в себе си. И трябва да го изяви. И момъкът, като види красивата мома, трябва да знае, че той има тази мома в себе си. Всичко това, което вие търсите, вие го имате в себе си. Онези хора, които виждате отвън с всичките им придобивки, те са едно поощрение, което Бог ви показва и иска да ви каже: „Когато вие приложите това, което онзи човек е използувал, Бог ще ви благослови.“ Не падайте духом, не казвайте: „Аз изгубих условията. Аз не съм оценен.“ Ще ви оценят. Като заминете от този свят в другия, ще ви оценят. Там ще ви дадат оценка. Изпитателната комисия не е тук, а горе. Тук е ученето, преподаването. И горе в невидимия свят, като не ви намерят готови, те са много учтиви, ще ви дадат билет да дойдете на земята. И после пак ще се върнете. И като ви видят, комисията знае от кои сте, от трудолюбивите или не. И ако не сте от трудолюбивите, те всякога ще ви дадат по един хубав билет за разходка до земята. И ще кажат: „Тези са от ония, които обичат много да се разхождат.“ Не говоря за вас. А пък, ако сте от трудолюбивите, ще кажат: „Тези са от ония, които много добре се учат.“

Та, рекох, аз желая да бъдете всички вие като ония, които много добре се учат, та като отидете пред тая изпитателна комисия, те да кажат, че се учите добре. Казано е: „По това ще познае светът, че сте мои ученици, ако имате любов един към друг.“ Значи, ако се учите и се поощрявате в Божественото Добро, което Бог ви е дал и развивате вашето сърце, вашия ум и вашата сила, в това Бог всинца ви ще ви благослови. Понеже светът се нуждае сега от много добри работници,

много силни и умни работници, които да не мислят за себе си. Не, да занемарят себе си, но всеки да вдигне знамето и да каже: „За Бога ще работим от сега нататък!“ За Любовта, за Мъдростта и Истината, за човечеството, за всичко това, което е велико и добро, за това всички трябва да работите, не само вие, но и всички в света, и на земята и на Небето! И както се казва в Господнята молитва: Да дойде Царството Ти на земята така както е на Небето. Както работят горе на Небето, така да работим и долу на земята.

Отче наш

Искам да остане във вас мисълта, да кажете: „Господи, благодарим Ти, че си ни подмладил, за да можем да работим заради Тебе!“

6.40 ч.с.

Беседа, държана от Учителя на 30 юли 1939 г., 5 ч.с., на Молитвеният връх, второто езеро – Рила

ЗАПАЗВАНЕ И СПЕЧЕЛВАНЕ

„В начало бе Словото“

Има два въпроса, за които всеки човек трябва да се интересува: да запази това, което има и да спечели туй, което няма. Върху първото положение се гради сегашният порядък на нещата. Сегашният порядък на нещата подразбира да задържим това, което имаме. Бъдещето развитие изисква да придобием това, което Нямаме. Сега ще разбирате много широко. Туй, което млекопитаещото го няма, човек го има. Туй, което рибите нямат, млекопитающите го имат. Туй, което рибите имат, растенията го нямат.

Та рекох, природата, в която ние живеем, това е един свят на предметно учение. Вие сте били някога млади и сте остарели. Някога сте били деца, свършили сте училище, придобили сте известно знание и сте станали възрастни. Това знание, което сте придобили, трябва да го задържите. Защото има опасност, да изгубите знанието, което сте придобили. Сега ще ви представя картинно, какво нещо е загубата. За пример какво се ползува един рибар, който хвърля няколко пъти мрежата си в морето и колкото риби улови, всичките излизат от дупките на мрежата? Питам: защо му е тази мрежа, през която рибите една по една излизат и отиват в морето? Като има мрежа, той трябва да хване поне една риба. Това е печалба. Значи, според мене човешкият ум представя една подобна мрежа. И ако този ум, като мрежата на рибаря, постоянно се хвърля в света, изважда риби без да ги задържи в себе си, защо му е този ум. Един ум, който не може да задържи поне едно тяло риба, т.е. който не може да задържи поне една съществена мисъл в себе си, не е на място то си.

Ние сме дошли до една епоха в живота, когато търсим същественото. Кое е същественото в живота? Днес живееш, утре умираш, изчезваш. Съществено ли е това? Да мислиш, че със смъртта изчезва и духът на човека, ти се самоизлъгваш. Значи същественото не умира.

Двама студенти в Киймбриджкия университет в Англия си дали обещание, че който по-рано умре да даде някакво съобщение от онзи свят, за да разбере другият дали има задгробен живот или не. За тази цял те написали едно мото на един лист, затворили го в един плик и го оставили настрана и двамата знаели мотото. Не след много години единият от тях умира по-рано. Другият, който останал жив, тръгнал да търси начин да влезе в съобщение с заминалия си другар. Къде не ходил той. При врачки, при адепти, при ясновидци, но все не могъл да се убеди дали съществува друг свят. Каквото му казвали, той все се съмнявал в задгробния живот. Той се съмнявал, че приятелят му е жив. Най-после той се убедил по някакъв начин. Той направил следния опит: той взел една плоча, завил я с платно отгоре, турил един молив и оставил плочата на едно скрито място , което само той знаел. След това той се обърнал мислено към приятеля си със следната молба: „Моля ти се, съобщи ми по някакъв начин дали си жив, дали има задгробен живот, искам да се уверя в това." Един ден той отива на мястото, където е била плочата и какво вижда? На плочата било написано с познат на него почерк, първо: мотото, което било написано в плика преди смъртта на студента и второ: „Тук съм вече от две години. Едва сега започва да се зазорява в моя живот. Още не съм видял никаква работа." Така той се уверил, че тези думи са написани от приятеля му, понеже мотото, което било написано на плочата, е било известно само на двамата.

Та рекох, кое е съществено сега за вас. Вие сте слушали много философи да говорят за Бога, но това са отвлечени работи. Това, което ние знаем, сега ни ползува само до известна степен. Онова, което ни ползува, то не е още самата природа, защото това, което знаем, това, което виждаме, е преходно още. То е само като една външна обстановка, като един театър, като една сцена, но всичко още не е реално. Вие виждате на сцената различни актьори, които играят ролите на цар, на царица, на съдия, но туй не е реално още, това е само едно представление още. Това е една реалност, която е извън театъра. Следователно животът, който ние сега живеем на земята, е един театър. А реалният живот не е външен. Не мислете, че тия 500 – 1000 души, които са се събрали в театъра, носят нещо реално. Те са любители само и представят нещата на сцената, без да стават действително така и в живота.

Питам: оня, който играе ролята на цар на сцената, цар ли е в същност? Онзи, който се облича с различни костюми и играе чужди роли, такъв ли е в същност? Онзи, който играе ролите на астроном, астроном ли е в същност? Не, той само играе роля на астроном. Той играе роля само, каквато е писано в драмата. Като е работил 3-4 седмици върху своята роля, излиза на сцената, взима тръбата, с която се е упражнявал да насочва погледа си към небето, и минава за астроном. Но той нищо не знае, той не разбира нищо от астрономия. Онзи, който е съдия на сцената, съдия ли е в същност? Той отсъжда, раздава права без да е съдия. Той не е свършил най-първо по правото. Той е актьор, но не на истински закони. И при това този актьор, който е дал присъдата си, може ли да я приложи в действителния живот? За 4 часа той е отсъдил някого за някакво престъпление, но присъдата му не се прилага. Временно само я прилагат, затварят го в затвора,

докато се свърши представлението. Мъчен въпрос е това. Това е един мъчен въпрос.

Един французин отишъл да посети Париж. За тази цял той се отбил в Нотр дам дьо Парис да разгледа какво има там, после отива в един от театрите и си взима билет. Той мислил, че отива в църква, а то се оказало театър. Той помислил, че ще отиде в църква, но се излъгал, в театъра попаднал. През всичкото време той стоял близо до сцената. На сцената представяли едно мъчно действие. Касаело се за някакво престъпление. Той гледа всички хора наоколо си, наредени един след друг, а на сцената станало едно престъпление, някакво убийство, за което хванали престъпника и ще го съдят. Като гледал как всички хора на сцената, актьорите увъртвали действието, как адвокатите защищават престъпника и той се чуди, че след като всички хора, цялата публика видели как е извършено престъплението и всички мълчат, никой нищо не казва, той се възмутил и казва: „Аз те видях как извърши престъплението!“ И всички му ръкопляскат. Той се обръща след това към публиката и се чуди на ума им, че всеки от тях нищо не казва.

Сега и ние се намираме в такъв нереален живот – живот на сцената. В театъра няма нищо реално. Той е живот само за забавления. Авторът е написал нещо само за мислене, за сдружение. Каквото му дошло на ума, това писал. Той се стремял да напише нещо по-ефектно, което да въздейства на света, на своите хора. Извън театъра в действителния живот, хората страдат, мъчат се, но никой не плаче за тях. А на сцената, в театъра хората плачат и страдат, а публиката плаче и се смущава.

Един ден един свещеник запитал един актьор: „Слушай, вие проповядвате лъжата и всички плачете, вярвате в нея, а ние проповядваме истината на хората, а те не вярват. Кое е причината за

това?“ Актьорът отговорил: „Причината е в това, че ние проповядваме на хората лъжата като истина, а вие проповядвате истината като лъжа.“ Ами ако ти работиш и нищо не вярваш в това, което си изработил, какво си спечелил? Важно е човек да работи и да вярва в това, което е изработил. За човека е важно доколко той може да приложи нещата.

Помнете следния закон: Човек се ползува само от онова, което той сам може да приложи. Божествената справедливост седи в това: каквото човек приложи за себе си, това остава за вечни времена за него. Каквото хората прилагат, то остава за тях. Един ден, каквото всички хора приложат заедно, те стават една целокупност и тогава дръжте в ума си мисълта, която се отнася до далечното бъдеще: Всички блага, които хората са придобили днес, един ден ще станат общо достояние. А за сега, всяко благо е до известна степен достояние за онзи, който върши това благо. Който се учи, той става учен. Който живее добре, той става чист и свят. Който изучава законите на хигиената, той става здрав. Който изучава законите на забогатяването, той ще стане богат, но забогатяването не е произволен процес. Истинското богатство, което човек има, показва, че този човек е работил в далечното минало. Не мислете, че когато човек забогатява, той забогатява от само себе си. Хиляди души са работили за забогатяването на един човек.

Може ли да кажем, че християнството, което има 500 000 последователи, всички тия последователи са се убедили от един човек? От 2000 години насам милиони хора са работили за разпространение на християнството. То се дължи на колективния труд на милиони хора, които са работили за разпространение на Словото Божие и са придобили известни резултати. И досега още християнството не е достигнало това, което трябва. Много още трябва

да се работи, за да се достигне това, което Христос е проповядвал. За в бъдеще се изискват работници, които да работят не само безкористно, но да работят със съзнателна любов. Защото това, което вие изработвате, ще бъде за в бъдеще. Бъдещето християнство няма да бъде за един, но ще бъде за всички. Всеки един ще участвува в това, което е изработил. Ако работите, ще участвувате; ако не работите, няма да имате дел.

Сега вие сте се събрали тук да слушате една беседа. Тази сутрин слушахте една малко отвлечена беседа. Сега ще говоря върху по-практични неща. Някой път вашите умове са натоварени с временни неща. Да допуснем, че сега като говорим, Някой от вас не може да ме слуша. Защо? Той дължи 20-30 000 лв., за които са го дали под съд. Той взел пари на заем и не може да ги върне. Аз проповядвам, а в ума му все тия 20-30 000 лв. и той мисли как да изплати своя дълг. Той мисли дали ще спечели делото си или не. Аз, като говоря, виждам на къде е неговият ум и му рекох: „Слушай, няма какво да се безпокоиш, ти ще спечелиш делото!“ Веднага в ума му се заражда мисълта: „Право ли говориш, от где знаеш това?“ – „Не питай от где зная. Утре, като спечелиш делото, тогава ще си спомниш думите ми. Ако спечелиш, ще кажеш, че съм вярно казал; ако не спечелиш, ще кажеш, че съм те излъгал.“ Добре, рекох му сега: „Ти ще изгубиш делото.“ Той пак пита: „От къде знаеш?“ – „Ще видиш, ще провериш.“ Мога да ти кажа две неща, които в един случай ще ти бъдат приятни, в друг случай – неприятни. Като кажа, че ще спечелиш – приятно ти е. Като кажа, че ще изгубиш делото – неприятно ти е. Понякога не е ли хубаво човек да изгуби? Аз ще ви кажа, че е хубаво понякога човек да изгуби. За пример ти си болен човек и аз ти казвам, че е хубаво да изгубиш болестта си. Питам: ако ти кажа, че ще изгубиш болестта си, ще ти бъде ли мъчно, ще ти бъде ли неприятно? Не, приятно ще ти

стане. Обаче ако ти кажа, че ще изгубиш здравето си, ще ти стане неприятно. Защо, като изгубиш болестта си, ти става приятно, а като изгубиш здравето си, не се радваш? Като ме срещне болестта, ще ме пита: „Ти защо ме изпъди от кираджията ми, от този ми наемател? Ти не знаеш ли, че навреди моите интереси?“ Какво трябва да кажа на болестта? Аз ще ви приведа един пример от българския живот, да ви кажа какво бих отговорил на болестта.

Един български овчар, който се занимавал с окултните науки, минавал една лятна вечер през един мост, гдето се срещнали две трески (болестта). Той се спрял на моста да слуша как се разговарят двете сестри трески. Едната запитала другата: „Ти къде отиваш?“ – „Аз отивам горе на планината при един овчар, голям здравеняк, от когото съм намислила да си взема малко енергия за зимата.“ – „Е, как ще направиш това?“ – „Той ще издои овцете и като сръбне първата лъжица от млякото, аз ще влезна в нея. Ами ти къде ще отидеш?“ – „Аз пък съм намислила да отида при един кадия, от него да си взема малко енергия за през зимата.“ Овчарят чул този разговор и взел мерки против треската. Случило се през това време, че една от овцете му умряла. Той одрал кожата ѝ, направил си един мех и го турил на слънце да се изсуши. Като издоил овцете си, вместо да изпие първата лъжица мляко, той я турил в тулума. С първата лъжица мляко, заедно, влязла и треската, която цяло лято тресла тулума. Първия, втория ден все ту-ту-ту, тресе се тулумът от треска. През есента, като свършил работата си на планината, овчарят снел овцете си в селото, но понеже тулума му трябвал за сирене, той го отворил, изхвърлил треската навън, измил хубаво тулума и го напълнил със сирене. След това той пак отишъл на моста да слуша какво ще говорят треските. Първата треска се задала от далеч, но мършава, слаба и едва върви. Сестра ѝ я прегърнала и ѝ казала: „Сестро, какво ти е, на какво си замезала?“ –

„Гладна съм, цяло лято не съм яла. Остави се, този овчар приготвил един тулум и аз влезох в него с първата лъжица мляко. цяло лято тресох този тулум, но какво ще вземеш от него, той нищо няма.“ – „Нищо сестро, ела аз ще те заведа при нашия стар кадия.“ Като отишли при съдията, че като започнали – едната сутрин да го разтърсва, другата- вечер, кожата му одрали. Като се оправили и двете трески, те си заминали и оставили съдията свободен. Сега и аз ще кажа на вашите болести: Дръжте съдията! Едната – вечер, другата – сутрин.

Какво означава този пример? Примерът означава, че човек трябва да бъде умен. Дойдат ли някакви неприятности в живота му, той трябва да ги тури в тулума. Имаш един дълг да плащаш, тури го в тулума вътре, да се не безпокоиш. Имаш омраза към някого, тури я в тулума. Имаш някаква неволя, някакво неверие, тури го в тулума. Имаш някаква несрета, тури я в тулума, а ти си гледай работата. Нека тулумът си изпитва, нека той се разправя, ти не се разправяй с мъчнотиите си. Но рекох, за да може човек да постъпва по този начин, той трябва да има здрав ум. Той не трябва да мисли, че е болен. Защото болестта не е нищо друго, освен разгласяване на онези органи, които имаме. Някой път човек може да си навехне крака, благодарение на това, че станало разширение на лигаментите, които държат мускулите, вследствие на което те не могат да държат костите в изправно положение. При това състояние кракът не може да бъде стабилен. Затова, като върви в пътя си, човек не трябва да се захласва. Аз харесвам тия, които като вървят, от далеч гледат да няма тръпчинки пред тях, че като наближат, намаляват хода си, да няма сътресение. Теренът, по който вървим, не е навсякъде еднакъв, не е тъй гладък да вървиш спокойно. Не може навсякъде да се върви с

еднаква бързина. Некъде трябва да намаляваш хода на своето движение.

Понякога хората се заблуждават в две неща. Те мислят, че много знаят, а някога мислят, че нищо не знаят. Това са две крайности. Че знаят нещо, вярно е. Че има неща, които не знаят и това е вярно. Ако съберете знанието на всичките животни в света, ще видите, че човек знае повече от колкото знанието на всички заедно. Даже и най-малкото дете има по-големи възможности, отколкото всички животни заедно. Същевременно един ангел знае повече, отколкото всички хора на земята, отколкото знанието на цялото човечество, което е придобито през хилядите години. Казваш: „Каква е целта на живота?“ Целта на човешкия живот е да постигне в бъдеще положението на ангел, да придобие ангелски ум, че като погледне само да знае какво ще бъде бъдещето. Бъдещето на човека е начертано. За пример има учени хора, които достатъчно е да измерят челото на човека на широчина и на височина, за да познаят неговия ум. Същевременно достатъчно е да измерят широчината и височината на човешкия череп, за да познаят какъв ще бъде неговият характер. Същевременно те могат да познаят дали ще има човек успех в живота си или няма. Учените са дошли до заключение, че когато главата отзад е много широка човек е много страхлив, като заека. Достатъчно е да го бутне някой по корема, като заека, за да подскочи.

За пример един заек разправял на друг, че 60 мечки го гонили. Че от где се взеха толкова много мечки? Мечките не гонят зайци преди всичко, не една, а дори 60 мечки били. – „Е, ако не бяха 60, поне 25 имаше.“ – Къде ще се съберат 25 мечки за един заек, да го гонят? Научните изследвания казват, че мечката може да хване вол да му изсмучи кръвта му, но какво ще прави с един заек. Ако го хване, ще вземе от него няколко грама кръв. Мечката не си губи времето за един

заек. – „Ех, не зная какво беше. Като минавах през гората, нещо ме бутна по корема и аз подскочих.“

Често и ние, понякога като заека казваме, че имаме големи страдания. В какво седят вашите страдания? Вие сте изпратени на земята на курорт, а през празното време трябва да отивате на училище да се учите. Вие имате всички условия за това – изобилно въздух, изобилна храна, изобилно вода и светлина, всички пособия. Тогава в какво седят вашите страдания? Ех, на обед не сте имали повече ядене, а само едно. Или че в супата нямало разбити яйца или нямало лимон или нямало фиде или супата не била направена от пуйка. Нали знаете как се прави тази супа? Мене не ми влиза в работата, не се занимавам с такива супи, но да ви кажа как се прави. Първо пуйката се заколва, след това се изтърбушва, изчиства се, изважда се воденичката ѝ, измива се, нарезва се на ситно. След това пуйката се измива, туря се цяла в чорбата с нарязаната воденичка, туря се малко фиде, прибавят се едно две разбити яйца.Варената пуйка се изважда настрана и отделно се туря на скара да се позачерви малко. Като ядете тази супа, за вас е добре, но за пуйката не е добре. Някои питат защо пуйката си продължава носа надолу. Пуйката казва: „Всеки, който ми отрязва главата, трябва да мисли. Ако не мисли, Господ ще проточи и неговия врат, както моят нос е проточил.“

Сега за пример вземете един човек, който иска да ви говори. Знаете ли колко е опасно да говори човек днес в съвременния живот. От която страна да разглеждаш един пример, все ще се намери Някой да мисли, че този пример се отнася до него. В Америка един проповедник проповядвал на мъже и жени. На събранието присъствували много хора, много мъже и жени. След свършване на събранието един мъж, като се върнал дома си, обръща се строго към жена си и казва: „Не те е срам, да ходиш да разправяш тези интимни

работи на проповедника, да ставаме за смях пред хората, всички да знаят какво сме правили в къщи!“ – „Нищо не съм разправяла!“ – „Не, не е вярно, ти си разправяла и то такива интимни работи от нашия интимен живот.“

Следователно във всека реч думите трябва да бъдат много избрани, но и примерите да бъдат избрани. Аз съм за онзи език, чрез примерите на който, хората не трябва да идват до лоши заключения. Хората не трябва да се обиждат от примерите. Примерите трябва да бъдат поощрение към доброто. Защото и добрите и лошите примери имат голямо влияние върху хората. Някой път ние навеждаме един лош пример само за да дадем повод към известно чистене. Нали понякога в киното дават филмове как се извършва известно престъпление. Тези филмове правят силно впечатление върху децата и те искат да опитат тези неща.

Рекох, при сегашните условия, при които ние живеем, трябва да имаме една вътрешна мисъл, на която винаги да се разчита. Тази мисъл трябва да представя залог на банкера, който е вложил в банката 500 000 лева в наличност и на които всякога може да разчита. Стабилността на думите зависи от златния еталон, който е вложен в тях. Сега в Америка има милиарди злато, което е заровено в земята. В наличност са тия пари. Така и всеки човек трябва да има такава наличност в идеите си. Той трябва да има такива идеи, на които всякога да разчита. Всеки от вас може да разчита на нещо.

В Америка, изобщо в големите градове хората са свързани с бакалницата си чрез телефони. Той вземе телефонния номер на едикоя си бакалница и казва: „Моля господине, изпрати ми толкова кила захар, толкова кила ориз, хляб“ и т.н. Не се минава и половин час и от бакалницата му доставят всичко. Всеки от вас има такива телефони, тъй щото когато поиска нещо, ще хване номера на телефона и ще постигне каквото ви трябва. Така лесно човек може да се справя с

всички в живота си. Колцина от вас се запитвате по телефоните от другия свят да ви дадат един добър съвет. Днешното човечество лесно урежда работите си с телефонните си съобщения. Например, някоя буря предстои да дойде. Чрез тези телефонни съобщения може хората да се предупредят, че на 5-6 000 километра от тях се заражда някаква буря. Може същевременно да се изчисли с каква скорост се движи тая буря и след колко време ще се яви на определено място . По този начин може да се вземат предохранителни мерки против бурята. Някой път чрез тези телефонни съобщения казват, че времето се подобрява. Ние живеем в един свят, гдето телефонните съобщения са необходими. Както са нужни физическите телефони, така са нужни и духовните телефони на хората. Тези телефони ние ги наричаме „интуиция“.

Един български офицер ми разправяше една своя опитност, за силата на интуицията. Като началник на гарнизон през време на войната, дават му два взвода. Един ден, както били на бойното поле, той избрал едно място , дето наредил войниците си. Колкото и да били обстрелвани от неприятелите си, този ден минал много благополучно – никакъв снаряд не паднал на място то, където бил той с войниците си. На другия ден войниците отиват на същото място , но един вътрешен глас казва на офицера да промени това място , да не останат на същото място . Войниците казват: „Господин началник, да останем тук, вчера беше много хубаво.“ В това време офицерът се отдалечава от това място , отива по-далеч от войниците си. В този момент пада една граната, избива голяма част от войниците му, останалите ранява, а той единствен остава жив. Рекох, има нещо вътре в човек, което постоянно му говори. Ако човек се вслушва в своята истинска интуиция, той всякога ще бъде добре. Има и една лъжлива интуиция, която лъже човека. Войниците се поддадоха на своята лъжлива интуиция и мислеха, че като е бил вчерашният ден добър и

днешният ще бъде добър, но на офицера подшепваше нещо: „Днес иди на друго място .“ Ние не трябва като войниците [да мислим], че само туй място е безопасно. Безопасното място не е само едно. Безопасното място е място то на Бога, а Той е навсякъде. Слушай този вътрешен глас, каквото ти говори и всякога ще бъдеш добре. Ако не слушате този вътрешен глас, всякога ще имате несрети.

Сега някои от вас сте женени, а други сте неженени. Ще ви дам един пример. Да знаете как да се освобождавате от неприятелите си. За пример мъжа на някоя жена е много добър човек, но много сприхав, не иска да му турят бент. Като се разгневи и започне да говори, не му казвай нищо. Той иде от работа, малко е възбуден. Като го види жена му, не трябва да го пита защо е възбуден. Без да обръща внимание на неговата възбуденост, тя трябва да го поздрави и да си мълчи. Той като говори, тя да си мълчи. Рече ли да го запитва защо не е донесъл това или онова от града, защо не е донесъл нещо за ядене, за обличане или защо не ѝ купил обещаната рокля или защо не ѝ донесъл билет за странство, например както сега за изложението за Ню Йорк. Не, тя трябва да мълчи или да му запее някаква песен. Това правило важи еднакво и за жената, и за мъжа и за децата. Ако са умни, децата не трябва да правят бележки на баща си, на майка си, да намират техните слабости. Синовете и дъщерите никога не трябва да говорят за слабостите на своите родители. Също така и добрите родители, бащи и майки, никога не трябва да говорят за слабостите на своите синове и дъщери. Някои родители разправят за недъзите на своите деца, а пък други ги прекалено хвалят. Не, родителите не трябва нито да корят, нито да хвалят децата си. Искат ли да кажат нещо за тях, нека кажат: „Добри са децата ни, но като деца понякога правят погрешки. Това са обикновени работи, навсякъде ги има из външния свят.“

Сега как се изявява животът на човека? Човек е изложен на различни влияния. За пример, ако при вас дойде Някой нервен човек и вие ставате нервен. Той ви предава своя импулс. Ако дойде Някой добър, разположен човек и вий ставате добре разположен. Ако времето е топло и вие сте разположени. Ако времето е студено, вие веднага се свивате. Онези, които разбират Божиите закони, знаят как да постъпят при известно неразположение. Когато човек е крайно нервен, силно раздразнен, нека се подложи на един студен душ. Колкото и да е неразположен, веднага в него ще стане една реакция и неразположението ще изчезне. Водата играе роля на проводник на добри сили. Чрез нея човек се освобождава от събралите се енергии в организма. За пример, ако ти си решил да се караш с жена си или с мъжа си, преди да пристъпиш към това, подложи се на един студен душ. Това се отнася и за мъжа и за жената и за децата в един дом. При това, аз не препоръчвам студена вода. По никой начин водата не може да бъде под нула градус. За гневливия човек температурата на водата трябва да бъде над 10 градуса. Тази вода действува отлично. Това всеки може да опита. Тъй щото, гневи ли се човек често, нека прави такива студени душове. Като направи 6 душа в годината той ще започне да се гневи все по-рядко и по-рядко. Най-напред ще се гневи един път в месеца, после на двата месеца един път, в трите месеца един път и т.н. Така той ще уравновеси силите на своя организъм и ще дойде до онова естествено положение, когато човек стане господар на себе си.

Та рекох, ние не трябва да изразходваме напразно своята енергия. Аз Нямам предвид гнева като нещо лошо, но казвам, че в гнева, във всека неестествена мисъл се изгубва енергия, която после мъчно се доставя. Ние трябва да пазим своята енергия за нещо по-хубаво, не трябва да я харчим безразборно. Като остарее човек, знаете ли колко мъчно се добива тая енергия. В старите се разваля онзи

апарат, чрез който се добива тази енергия. Ето защо, в млади години човек трябва да пази енергията си, да има изобилна енергия, та като стане на 50, 60, 70, 80 години пак да се усеща млад. Старостта не трябва да означава изгубване на онази естествена сила, която Бог е дал на човека. Старият човек трябва да знае повече, да знае как да разпределя своята сила, а не да губи знанието и силата си.

Ще ви приведа един пример от времето на Херцеговската война. При турския паша по това време идва един стар човек на 80 години и се оплаква на пашата, че баща му го бил. – „Баща ми ме би и ме изпъди от дома", казал старият. Заинтересувал се пашата да види какъв ще е бил този турчин, този баща, който е могъл да бие своя 80 годишен син. Отива той при бащата и вижда един 100- годишен старец дърводелец, който работи. – „Защо си бил сина си?" – „Не иска да работи, мързи го, не ме слуша!" Значи този 100-годишен старец може да бие сина си. Стогодишният казва на пашата, че той имал баща по-стар от него, който продължавал още да работи. Пашата отива да види и този старец. Какво показва това? Че тези стари хора имали знание, та могли да запазят своята енергия, своята младост.

Често религиозните хора казват, че живеят по Бога, че Бог ги е благословил, а преждевременно остаряват. Защо? Защото не спазват това, което Бог им е дал. Човек не трябва да бъде разточителен. Всяко нещо, което Бог ни е дал, трябва да го пазим, да бъде за нашето благословение, както за благословението на нашите ближни и за околните. И тъй, първото нещо: Пазете своите мисли. Дойде ли в ума ви една светла мисъл, не допущайте в това време да влезе някоя лоша мисъл. Дръжте в сърцето си всякога по едно топло, благородно чувство и в живота си да имате по една светла постъпка, които да ви служат като фар. Имате ли по една светла мисъл, светло чувство и благородна постъпка, трябва да ви е приятно, като погледнете на тях. За всека добра постъпка трябва да ви е приятно, че сте я извършили.

Та, рекох сега, задайте един въпрос, но някой философски, отвлечен въпрос, който да ползува всички. За пример може да зададете въпроса как може човек да стане учен, силен, как може да развие своите добродетели, своите способности, своето тяло, да придобие добри условия.

На мнозина, които са казали, че са сиромаси, аз съм рекъл: Вие имате голям кредит в банките. Аз виждам вашия кредит. Вие сте даровити. Някой от вас може да рисува хубаво, неговите деди и прадеди са рисували, в няколко години той може да стане отличен художник. Ако аз бях на негово място бих нарисувал такава картина, която би могла да се продаде за 100 000 лева. Един знаменит художник в Чикаго нарисувал една хубава картина, но понеже не му дали за нея колкото иска, той я разрязал на две части. В този момент се стичат няколко американци и купуват картината двойно по-скъпо. Едно е важно: да знаеш кога да разрежеш картината. Друг Някой е добър хирург, знае как да намества счупени крака, друг пък знае как да разтрива. Ако аз бях на ваше място , щях да намеря Някой богаташ с изкълчен крак и ще наместя крака му. Първо ще наместя крака на богаташа да го [се] посребря, а после ще лекувам безплатно. Тъй щото искаш ли да изправиш живота си, разтривай изкълчени крака, но да знаеш как да разтриваш. В София има един добър майстор на счупени крака, Воденичаров се казва. Той наместил счупените крака на някои наши сестри, които съм водил по разходки. Понеже съм ги водил по разходки, аз трябваше да плащам за техните крака. Та сега бъдете внимателни, като ходите по планините. Не искам никой да си счупи или изкълчи краката. Като вървите, не гледайте в облаците, но първо гледайте пред вас, да не хлътнете некъде. Ето и аз, като ходя, всякога гледам пред себе си. Гледайте как стъпвате, стъпвайте на целия си крак, а не само на пръстите си.

Друг някой може да има хубав глас, само да го развие. Щом сте неразположени, пейте. В човека има две същества – едното е разположено, другото – неразположено. Попейте една-две минути на неразпложения и неразпложението ще изчезне. Тъй щото всеки ще се спре на една от своите дарби и ще работи върху нея. Сега не очаквайте на Бога да ви благослови. Бог е благословил всички хора, само че те трябва да признаят благословението. Човек носи в себе си ред дарби, а в бъдеще ще му дадат и други дарби. Христос казва, че онзи, който имал един талант и не го обработвал, му го отнели. Онзи, който имал два таланта, дали му още два, а този, който имал пет таланта, дали му още пет. Опасно е когато човек не развива талантите си, той стои, не работи и казва, че [е] неспособен.

Та сега, като се разсърдите, ще ви дам един практичен метод против сърденето. Щом се разсърдиш, поеми дълбоко въздух и брой от 1 до 10, ако си още гневен, поеми още един път дълбоко въздух, издишай го и брой от 1 до 100, ако си още гневен, пак поеми дълбоко въздух, издишай го и брой от 1 до 200. Дойдеш ли до 300, всякакъв гняв ще изчезне. Това е един добър метод за уравновесяване на енергиите на човека. Ако пък не искате този метод, като се разгневите, изпийте една чаша топла вода на глътки. Гневът е топлина. Значи, подобното подобно лекува. Гневът и топлата вода се хващат ръка за ръка и главата ти става мирна. Ако не пиете топла вода, гневът ще излезе навън, ще се скарате с околните си и ще съжалявате, че сте изгубили енергии повече отколкото трябва. Такъв е законът. Всека мисъл трябва да се изрази на своето време. Ако мисълта се изрази преди времето или после своето време, вие губите.

Всяко нещо, което мислим, чувствуваме и всека постъпка трябва да бъдат направени на своето време, щом ги направим преди времето и после времето, не излиза както трябва. Цялата философия стои в това да направим всяко нещо на своето време. Защото светът, в който

сега живеем, ние не можем да го направим по-добър от колкото е. На времето не можем да заповядваме. И на въздуха не можем да заповядваме. И на хората не можем да заповядваме. Единственото нещо, на което можем да заповядваме, това е на себе си. На себе си можем да бъдем пълни господари. Всеки може да бъде господар на себе си. А после той има право да упражни влияние и на другите хора.

Правото е Божествено, а кривото е когато ние не сме били господари на себе си, а искаме да сме господари на другите. Човек трябва да бъде добър господар, а не лош. Ако човек е добър господар на себе си, ще бъде добър господар и на другите. Ако човек е бил добър слуга на себе си, ще бъде добър слуга на другите. Две неща се изискват от човека: да бъдем добри господари на себе си и добри господари на другите. Да бъдем добри слуги на себе си и добри слуги на другите. Това е практическото, към което всеки трябва да се стреми. Това не може да се постигне в една, две, три години, но след 10 – 20 години. Но и след толкова години да се постигне, това е едно велико благо. Това е, което желая сега. Тогава човек ще има благословението на Бога, на добрите хора и на разумния свят.

Песента „Благост“
Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 30 юли 1939 г., 10 ч.с. на полянката над палатката на Учителя, Рила – Седемте езера

УМЕН, ДОБЪР И СИЛЕН

(Небето чисто, синьо, времето тихо и меко, Слънцето изгря в 5ч. 20 м.)

Добрата Молитва
Молитвата на Царството
„Духът Божий“

Ще ви прочета пак 15 глава от Йоана.

В началото на пролетта, когато отиват да обрязват лозята, ще видиш как почват да плачат лозите, понеже почват да режат пръчките. Ще гледаш една особена картина. Ти можеш да си мислиш: „Защо режат тези лозя. Не могат ли без да ги режат? Защо да ги разплакват?“ Но ако отидеш в края на лятото, когато лозата вече е облечена със своята хубава премена, а има и грозде, тогаз ще имаш съвсем друго схващане. Аз сега чета в тая глава: „Аз съм лозата.“ Аз чета за лозата, но не вече как се обрязва, но как е облечена и е с грозде. (*Учителят прочете главата.*)

„В начало бе Словото“

Три неща са потребни на всеки един ученик – да бъде умен, да бъде добър и да бъде силен. В началото, когато обрязват лозята, нищо няма да научиш. Ще видиш, че лозата ще я окастрят, ще видиш само един чукан изостанал с няколко пръчки. Ще видиш две – три пръчки

изостанали с по едно око или с по две очи[24]. Тези, които режат пръчките, казват така: „Ще ги оставим с по едно или две очи.“ Вий, като режете пръчките, как ги режете? С по едно око ли ги оставяте или с по две очи? Някой път тъй наречените майстори не оставят ни едно око. Оставят пръчките без очи. Оставят с едно око, за да даде пръчката малко плод. Ако оставят без очи, то оставят лозата за идущата година. Някой път се казва за някого: „Може би тази година няма да даде плод, но идущата година може би да даде. Вий не вземайте една година като дълъг период. Един ден, после един час, една секунда и това може да е равно на една година. Питам: светлината, която извървяла 300 000 километра в една секунда, то човек за колко време би изходил това разстояние? Ако извървявате на ден по 50 километра нормален ход, то за колко време вий бихте изходили 300 000 километра? Понеже Нямам време сега, то вие си сметнете и ще видите колко е дълга секундата. Тези 300 000 километра са резултат на една секунда.

Сега искам да обърна вниманието ви на това, понеже вие сте дошли на земята. И всеки от вас е един търсач. Вие търсите нещо. Вие сте все иманяри. Аз взимам иманярството в много добра смисъл. Някои от вас търсят заровено имане. Някои от вас търсят някоя стара книга, на която са написани големи, велики работи. Някои търсят Някой скъпоценен камък, останал от баща му некъде. Някои от вас сте като съгледатели, както израилския народ обикаляте земята да видите дали има некъде място да се заселите. Но както и да е, всеки един е дошъл с известна мисия. И никой не трябва нито да подценява, нито да надценява своята мисия, за която е пратен. Вие трябва да имате смелост. Вие трябва да имате тая смелост.

[24] Очи – пъпките, които лозарите оставят на лозовата пръчка.

Отива едно младо момиче, 12 годишно, при един банкер. Тя е много добра, умна и смела. Баща ѝ бил беден. Той се бил поминал и майка ѝ се поминала. То останало сираче. Баща ѝ ѝ оставил една цигулка, а пък майка ѝ била хубава певица и ѝ оставила един хубав глас. Един ден тя смело отива при един банкерин с цигулката си и му казала: „Господине, искам от тебе една услуга. Ще ти посвиря и ще ти попея.“ Той бил млад банкерин и неженен. Той имал голям оборот. Банкеринът се учудва. Тя му направила впечатление. Тя му посвирила и му попяла и после му казала: „Може ли да ме кредитираш, искам да свърша по пеене и музика и колкото дадеш за мене, аз ще ти ги върна.“ Банкеринът казал: „Съгласен съм.“ Тя му казала: „Ако устоиш на думата си и аз ще ти предскажа нещо.“ Тя не само знаяла да свири и да пее, макар и начални работи. Банкеринът казал, че и двете неща знае. Тя казала: „Ако ти устоиш на думата си, ти ще се ожениш за една много добра мома и ще имаш едно добро дете и ще те благослови Господ. Аз като свърша училището, тогаз ще се сбъдне това.“

По някой път ние се обезсърчаваме безпредметно. Учениците се обезсърчават в непостигането на някои свои стремежи. Да кажем, че баща ти го няма, майка ти я няма и ти си казваш: „Тези, на които уповавах, няма ги!“ Че това е заблуждение. Баща ти и майка ти никога не умират. Това момиче разсъждава: „Баща ми и майка ми заминаха за своя работа и ме оставиха в къщи. Аз какво мога да свърша?“ Трябва да постъпите в тоя случай умно и смело.

Ще ви преведа следующия пример. Един голям чорбаджия имал голямо имане, той затворил къщата и отишъл на нивата. Идва при неговата къща една спретната българка, намира ключа, отваря и влиза вътре; намира нощвите, замесва и опича хляб, сготвя ядене, донася от чешмата вода и прочие. Връща се чорбаджията и вижда, че къщата е

отворена и всичкото е сготвено. Тя не пита никого, когато прави всичко това. Той видял, че тя е много умно момиче и казал: „Добре си дошла у дома.“ Че, ако вашата затворена къща не може да я отворите, да се разшетате в нея и да направите всичко, което е необходимо, тогаз не може да се повдигнете.

Сега може да мислите, дали е хубаво да отворите къщата и да шетате вътре. Направи доброто, не питайте никого. Отворете къщата, на когото и да е и направете доброто. Доброто всякога ще се хареса на човека. Та три неща трябват: умни бъдете, добри бъдете и силни бъдете. То е за нас. Пръчките – това е човекът. Той да бъде умен. Лозата това е доброто. Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките, а Отец ми земледелеца.“ Силата е в Отца, Онзи, който обрязва пръчките. Силният е, който ще обреже пръчките. И когато силният те обрязва и дойдат някои изпитания в живота ви, вий не се безпокойте, че това ще причини някое голямо нещастие в живота. Защото всяко изпитание е едно обрязване и непотребното се изхвърля, а това което е потребно се оставя с по едно око, с по две очи, а понякога с три очи. Под думата очи, аз разбирам възможното в живота за постижение.

Днес имаме хубав изгрев на Слънцето, един хубав ден. Вие спирали ли сте Някой път, дали сте се замислили, колко струва да сме на това място . Ако ние даваме концерт в зала България, за един и половина – два – три часа се плаща 10 000 лв., въобще за два часа – 10 000 лв. А ние тук колко дена сме вече? Всека сутрин вие идвате тук. голям е наемът на това място . Не мислете, че тук е без пари. голям е наемът. Но те даром ни го отпускат. Тук, ако дойдат другите няма да мине така, 10 000 лв. ще им вземат. Десет дена по 10 000 лв. – те са 100 000 лв. само за наема. После имаме доста хубаво осветление. Освен това имаме и външна обстановка. В зала България какво ще ви привлече вниманието? Ако сравним зала България с този салон,

колко е голяма разликата. Един американски милиардер, ако дойде тук, би си съградил само за чудо един палат, да гледа природата. Той ще се наслаждава. Ще идва със своя аероплан и ще си отива. В зала България, ако свири един обикновен музикант, посетителите ще кажат: „Отидоха парите напразно и съжаляваме, че изгубихме и времето напразно!“ Но ако свири първокласен музикант, ще благодариш не само за външната обстановка, но и за музиката на този музикант. Та в това място , в което се намираме ние, не е важна само външната обстановка.

В живота си научете се да се молите. Молитвата е правилен път да се научиш как да говориш на Господа, че като те слуша Господ, да остане доволен от езика ти и да види, че знаеш как да му говориш.

Единственото нещо в света, което правилно взема и правилно дава, това са устата. После там имате един инспектор. Той инспектира работите. И инспекторът прави понякога погрешки. Има една слабост той, че Някой път се подкупва. Като вземеш нещо сладко, той подписва и казва: „Може!“ Дава му свободен ход да се разхожда надолу. Но долу има един толкова взискателен инспектор, че ако влезе нещо, което не е подходящо, казва: „Вън такива неща, не искам да ги взема. Вън!“

Та Някой път между езика и стомаха има разногласие. Езикът казва: „Бъдете по-човеколюбив!“ А пък стомахът казва: „Не, което влезе тук, трябва да бъде достойно!“

Кой е достоен човек? Достоен е онзи, който е умен, добър и силен. Най-напред ще предшедствува в тебе умът, който носи светлина. В тебе ще се яви топлината. Хубавите чувства са, които носят топлината, която е необходима. И най-после, дето присъствува топлината и светлината, трябва да дойде силата, понеже тя трябва да свърши някаква работа. Та и днес ние имаме да свършим една работа.

Днес имаме един добър ден. Имаме да направим една малка разходка. Но като вървите, ще четете крачките си, ще вървите отмерено. И дето стъпвате, очите ви ще бъдат четири, ще бъдат отворени. И да оцените място то, по което ще минете. Ще минете с най-добрите си мисли. Когато малкото дете отива на училище, какво ще мисли? Трябва да мисли постоянно какво ще стане с майка му и баща му и дали ще ги намери, като се върне. Не, това дете ще трябва да отиде с вас на училище. Майка ѝ ще свърши добре работата си и то, като се върне у дома си, ще я намери.

Та трябва да благодарите, че сте пратени на курорт тук на планината. И на този курорт вижте слънцето днес колко хубаво изгре. И кой цар би направил такъв хубав ден? – Никой. И за този ден служителите Божии – ангелите, са приготвили всичко. Слънцето изгря хубаво, много весело ни гледа, понеже то знае, че аз ще ви говоря, че човек трябва да бъде умен, добър и силен, че светът е направен с много голяма мъдрост, че светът в основата си е добър, че той има добра основа и че светът се подържа с Божествената сила. Това Слънце иска да покаже, че Бог е Всемъдър, Всеблаг и Всесилен. Ние, които сме дошли на земята, няма какво да се обезсъдчаваме. Както Той е работил, ще работим и ние. Един човек не може да работи, ако не е умен. Ние сега вървим по един път на отрицание. Човек е умен и трябва да приложи както това младото момиче. Той трябва да вярва в онова, което Бог е вложил в него. И никога не се обезсърдчавайте от най-малките постижения, които имате. Защото големите постижения в света, които хората търсят, те най-после трябва да дойдат. Онова, малкото дете няма какво да се обезсърдчава. Малките деца, изобщо много се обезсърдчават. Те са много взискателни. Те приличат на генерал, искат каквато заповед дадат, да се изпълни. Майката и бащата в първата година много зачитат

думите на генерала. Като заплаче детето, майката ще дойде и десет пъти да даде заповеди детето. Детето плаче, но плачът е заповед. Това дете протестира, защото майката и бащата може да са писали повече от сто писма, за да им дойде това дете на гости и детето иска да изпълнят това, което е казало.

Земният живот никога не може да даде на човешката душа това, което тя изисква. Много взискателна е душата. Душата изисква като я погледнеш, да я погледнеш с най-хубавата светлина, с много мил поглед; после, като ѝ дадеш цвете, да ѝ дадеш цвете с най-хубавото ухание. Ако ѝ дадеш нещо, което ѝ допада, тя всякога остава доволна. После душата изисква, когато говориш, да бъдеш много внимателен; тя иска ни най-малко да не бъдеш разсеян; щом види, че си разсеян, веднага се докача. Представете си, че вие говорите некому, а той гледа долу на земята. Допуснете сега, че младият момък пита момата: „Ти обичаш ли ме?" А пък тя гледа долу на земята. Какво означава това? Той в себе си казва: „Не ми харесва тази мома." Тя гледа надолу, за да покаже, че е много срамежлива. Тя иска да каже: „За такива работи, за любов не може да става въпрос!" И тя е права. Тя гледа долу на земята, тя иска да каже: „Ние сме долу тук на земята". Тя е права. И той казва: „Тази работа няма да я бъде." Той иска нещо, което не може да му се даде.

Сега нас ни питат: „Какво ще направите днес?" Мнозина от вас държите очите си все надолу. Когато човек мисли само за себе си, той гледа само на земята. Когато човек гледа на земята, какво означава? Когато тази мома я пита момъкът: „Ти обичаш ли ме?" Тя какво трябва да каже? Че, ако аз съм една мома, ето какво ще кажа: „Този момък не е изпитателна комисия." Той иска да знае дали тя го обича или не. Аз бих му казал така: „Ти искаш да знаеш дали аз те обичам или не. Всичко, каквото имаш, дай ми го и тогаз ще опиташ дали те

обичам или не.“ Докато не ми дадеш всичко, ти не можеш да опиташ това, понеже всякога може да дойде едно съмнение. И у хората има едно съмнение в Бога. Хората не разбират Бога, понеже ги е страх Бог да им каже: „Ти готов ли си да пожертвуваш всичко?“ Тогава ти ще си туриш очите надолу.

Вие мислите, че човек ако служи на Бога, ще се лиши от всички земни блага. Не, точно обратното е вярно. Когато не служиш, ще се лишиш от всички земни блага. Служенето е едно постижение в света. Да служиш, това значи да получиш всички блага. А ние се плашим от служенето. Ти не можеш да служиш, докато не си умен, докато не си добър и докато не си силен. Само умният, добрият и силният човек могат да служат. Като служите, вие имате една светлина, може да направите всичко. Това е като един художник, който като тегли една линия, като вземе четката и нарисува една картина, мед да ти падне на сърцето. И добрият човек, като каже една дума, като я чуеш, това е достатъчно, за да се повдигне твоето съзнание. Тая дума има мощно действие.

Вие казвате: „Какво означава добрата дума?“ Един ученик питал своя учител какво нещо е доброто. Учителят му казал: „Тръгни по пътя и ще научиш какво нещо е доброто.“ Веднага го хващат по подозрение и го осъждат на смърт. Като го закачили на въжето, той казал: „Свърши се“, така си мислел ученикът. Той си казал: „Искам да зная какво нещо е доброто, но сега какво ще науча, като ми стегнаха врата.“ Като му стегнали врата, царят дошъл на място то и казал: „Освободете го!“ След като го освободили, ученикът разбрал какво нещо е доброто. Царят го потупал по гърба и казал: „Върни се при твоя учител и му кажи какво нещо е доброто.“ Той вече имал една вътрешна опитност, а не на думи. Царят казал: „Снемете го от въжето, нека да се върне при своя учител.“ Това е доброто в света. Когато

всичко изчезне в света, когато всичко за тебе е разрушено, казва се: „Да бъде светлина“, и се възстановява този свят. И всичките ти разрушени блянове се възстановяват. И Бог те възстановява млад и свеж и силен. И ти казва: „Върни се при своите!“

Досега много пъти съм ви говорил. Аз наричам най-добрия учител в света Божествения дух, който започва с Любовта. Има един учител на любовта, който учи с любов. няма по-добър учител от него. Вие сега сте ходили при много учители. Някои започват със светлината, някои със силата, някои с богатството, някои с външни изражения. Те не са онези учители, които могат да внесат нещо във вас. Онзи Учител, при който могат да отидат всички верующи, това е Любовта, при който Учител всеки може да отиде и с който Божественият Дух се изявява. Сега, всички си решете да отидете при тоя Учител. Вий много пъти сте ходили при него, той е много взискателен. Който трябва да влезе в това училище, той трябва да се отрече от всичко в света и от себе си и от своя си живот.

Ще ви приведа един пример от стария завет. От него ще видите защо трябва да се отрича човек. В време на Саула се явил един голям герой, Някой си Голиат, който със своите думи обезчестил израилското войнство. Давид отишъл при Саула, искал да се бие. Най-първо цар Саул го облякъл с ризница, дал му шлем, копие и прочие. Като се облякъл с тези тежки дрехи и взел тези тежки оръжия, Давид казал: „Тези работи са много тежки. Не мога да си служа с тях. Ако отида с тези неща на бойното поле нищо няма да свърша, ще ме претрепят и аз ще се опозоря.“ Оставил той ризницата и тежките оръжия и шлема, взел си една малка торбичка, една прашка и три камъчета. Царят казал: „Какво ще свършиш с тази прашка? Детинска работа!“ Но Давид знаел да работи с тая прашка. Той, като турил първия камък в тая прашка и замерил, камъкът ударил Голиата право

в челото. Там има един център. И тогаз Давид отива, изважда неговия нож и му отсича главата. Някои казват: „Може ли?“ Питам: ти на злото в себе си можеш ли да му отрежеш главата? Това е значението. Челото означава разумното, светлината. Значи на злото ще трябва да отговориш със светлина – тази прашка, този камък. Човек, който отива в света да воюва, той трябва да е въоръжен със светлината на ума си, с доброто и любовта и със силата.

Вие често се обезсърчавате. Често при мене идват и ми се оплакват някои, че не можели да пеят. А на това къде е причината? Че как ще пееш, когато вън има 35 градуса студ. Разбирам един салон отоплен, като салон България. Там се пее. Има 15 – 20 градуса топлина, ти си разположен, добра е и обстановката. Та рекох, когато не можеш да пееш, салонът не е добре отоплен. Щом влезеш в отоплен салон, дарбите във вас ще се проявят. И ако Някой път дарбите във вас не се проявяват, то ти си в салон неотоплен. Не се обезсърчавайте. Някой път мислите, че нищо не знаете, Някой път пък мислите, че много знаете. И двете неща са неверни. Вечерно време, ако аз завъртя електрическия ключ и светне салона, вие сте много учени, четете и много знаете. Но когато завъртя ключа в обратна посока и стане тъмно в салона, какво ще четете. Да кажем, че трябва да четете една книга – декламирате поезията на Омира, четете от тая книга. Като завъртя ключа, ще стане тъмно и как ще четете Омира? Не, че сте невежи, но нямате условия – светлина.

Любовта се отличава със следното: Някой иска да чуе дали го обичат или не. Какво ще питаш Господа: „Господи, обичаш ли ме или не?“ Че в самия този въпрос имате едно съмнение. Вие трябва да носите това съзнание, че Бог ви обича. Никакво съмнение да не влиза във вашия ум. В всичко друго можем да се съмняваме, но щом дойдем до Бога, ние трябва да имаме една мисъл. И да се съмняваме в Бога

или в себе си, или в ближните си, то е все равносилно. Има нещо в света, в което човек не трябва да се съмнява и в което седи силата му. Той не трябва да се съмнява в Божията Любов, в Божествената Мъдрост. Той не трябва да се съмнява в Божествената Любов; той не трябва да се съмнява в Божествената сила. Това са три неща, до които като дойде, той да има само едно мнение. Той да гради всичко върху Божествената Мъдрост върху Божествената доброта и Любов и върху Божествената сила. Това да бъде тил в съзнанието ви. Като дойде до това да кажеш: „Има нещо, за което аз не питам!“

Сега следующето, второто положение е: ние трябва да докажем, че оценяваме, ценим разумността в която живеем. Ние оценяваме света, както е направен. Ние оценяваме доброто, което Бог ни е дал. Оценяваме силата, която Бог е дал на наше разположение. Защото всички онези хора, с които ще дойдете в стълкновение, те носят в себе си това, Божественото. И следователно, в дадения случай или вий ще бъдете образа за Него или той ще бъде образ за вас. Ако Някой не ви обича, обичайте го вие. Ако Някой за вас мисли добре и вий мислете за него добре. Защото този, който не мисли добре за вас, той няма светлина, той не ви вижда, той е в тъмно. И затова той няма мнение. Може ли жадният човек да има лошо мнение за онзи хубавия балкански извор? Като дойде при него, като го погледне, трепне му сърцето. Като вземе капка по капка. Като вземе от тези глътки, каква разтуха има в него. Той не може да има лошо мнение за този извор. Може ли гладният човек да има лошо мнение за онзи, хубавия хляб, който му се дава, той още с уханието му разбира какво нещо е този хляб. И като го яде, у него се зарежда една вътрешна благодарност. Можеш ли да имаш лошо мнение за онзи човек, който те освобождава от въжетата. Или лошо мнение за един човек, който ти помага. Към този човек никога не може да се зароди в душата ти едно лошо

чувство. Сега аз не съм за самоосъждането. Аз съм за това да се изправи човек. Като видя един умен човек, аз се зарадвам, защото имам един образец. Като видя един силен човек, аз се зарадвам, това е за мен образец. И като видя един добър човек, аз се зарадвам. В умния човек, в добрия и в силния човек, Бог се проявява. А пък там, гдето Бог се проявява, злото не може да вземе надмощие.

И на вас ще ви дам едно правило: вие сега всички искате да се борите с злото. Тази война с злото, оставете я настрани. Всякога, когато искаш да се бориш с злото, турете доброто между себе си и злото. Ти да бъдеш на дясната страна, а злото на лявата, а по средата да бъде доброто. Лошите хора поставят себе си на лявата страна, а пък турят доброто на дясната страна. А в центъра турят злото. А пък добрите хора трябва да турят доброто в центъра, себе си в дясната страна, а злото в лявата. Когато дойде злото трябва да знаеш, че между тебе и злото е доброто. И тогаз можеш да бъдеш спокоен. Всички онези енергии, като излязат от злото, ще минат през доброто, а доброто знае как да се справи с тях.

Това е закона на присаждането. Щом се присади една киселица с една питомна ябълка, някоя хубава ябълка, доброкачествена, то онези недоброкачествените сокове щом минат през новата присадка, веднага се изменят. Всичко онова, което мине от злото към доброто се изменя. Сега Някой път у вас остават старите разбирания, вие казвате: „Как да направим това?“ Много ученици са питали така: „Не зная как да угодя на моя учител.“ Този учител преподава по математика. Ти учи математиката, нищо повече. Като я изкара[ш], решавай добре задачи и ти постепенно ще имаш доброто умение. Ако ти не учиш, не можеш да имаш доброто мнение на учителя си. Това е много вярно. Да кажем, че учителят ти преподава по музика. И ако ти не разучаваш добре уроците, той не може да има добро мнение за тебе.

Ако заучаваш добре уроците му, той всякога има добро мнение за тебе. Същото е и при математиката. Много безкористни са учителите. Може да има някои малки изключения, но изобщо са безкористни.

Ако един ученик се страхува, че може да бъде засенчен от своя учител, ученикът не разбира. И ако един учител [се страхува], че може да го засенчи ученикът и той не разбира, той не е учител. Учителят никога не може да бъде засенчен от своя ученик. И ученикът не може никога да бъде засенчен от своя учител. Ако един учител засенчи ученика, ако в него влезе мисълта да засенчи ученика, тогаз той не е разбрал своето предназначение. Светът е толкоз широк. Учителят е далеч от ученика. И учителят никаква сянка не иска да хвърли върху ученика. Учителят иска да учи ученика. Мисията на ученика, за която той е пратен на земята, е да свърши това училище и да бъде полезен в даден случай на всички свои другари.

Научете се да говорите. Научете се да говорите хубаво, понеже каквото говорите, ще се върне при вас. Всичките ви речи се филмуват. Така както говорите некому, има киноартисти, които постоянно въртят и филмуват речта ви. И Някой път на кино ще видите какво сте говорили. Когато започнете да изучите този филм, веднага ще видите погрешките си, ще схванете, че не трябва да говорите така.

Кое е по-лесно да кажете сега: „Обичам ви“ или „не ви обичам“? Кое е по-лесно на гладния да каже: че може да яде или че не може да яде? Ако може да яде, какъв е гладният? Той е здрав човек. Ако не може да яде, това показва, че е болен. Следователно ако вие кажете, че не можете да обичате, вие сте на сцена, нищо повече. Ако кажете, че обичате, вие сте здрав човек. И тогаз въпросът е: ще ядете в даден случай толкоз, колкото е потребно, за да се възобновят вашите сили. Та първото нещо е: вие трябва да мислите. Светлината е външен стимул за любовта. Това е пробуждане на съзнанието. Любовта не е

дошла още. Като дойде светлината, тя е предговор за Любовта. И след това направо няма да дойде Любовта. Любовта идва най-после от всичките неща. По-рано идва силата и това, което иде най-после е Любовта. И понеже Любовта идва последна в света, сега още Любовта я няма, но се приготовлява. Чрез светлината и чрез силата света сега се освобождава, за да бъдем готови, та като дойде Любовта, да можем да я разберем и приемем. С Любовта ще се изгради бъдащата култура, бъдащия живот. От всичко трябва да се отречем – от всички онези слаби и стари разбирания. Върху старите веяния, старите разбирания Любовта не може да се прояви.

Ти питаш: „Какво ще стане с мен?“ Ти ако имаш съзнанието на една мравка, ти ще останеш с това съзнание, какво ще придобиеш? Какво ограничение има в съзнанието на мравката? Има един мравуняк при мене. Давам им кашкавал – не го ядат. Давам им пъпешено семе. И него не ядат. Гледам, че те ходят по дърветата, там има някои боровинки, зрънца и тях ядат. Вегетарианци са. Такива работи, като кашкавал не ядат. Изхвърлят го навън. Но намират зрънца и ги ядат. Тези мравки са доста миролюбиви. Ако мравките са станали вегетарианци на планината, на 2000 метра височина, аз разбирам. Те казват: „Това, което давате, е един лукс, който не може да се намери на планината, та ще бъдете така добри да не ни давате кашкавал.“

Та най-естествената храна за човешката душа, това е храната, която иде от Любовта. Трябва да започва със светлина. Светлината и топлината, това са храна за душата. Това са храни, които идат от Любовта. Светлината е плод от Любовта. И топлината е плод от Любовта. Светлите мисли и светлите чувства, това са неща, които хранят човешката душа. И след като се е нахранила душата със светлина и топлина, след като се е хранила с хубавите мисли и

чувства и добрите постъпки, след това идва вече Любовта. Тогаз вече за човека се отваря едно ново поле. Един нов свят се явява пред него. И апостол Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ Та целия свят, всичката природа – това са възможности за проявение на Божията Любов, която има да опитаме. Несметни богатства, несметни възможности има. И за певци, и за музиканти, и за бащи, и за майки, и за слуги, и за художници, за всички хора има несметни богатства, в каквото и положение да са.

Дръжте мисълта, че Бог дава всички възможности на тебе. Бог е обмислил за тебе и ти не трябва да се обезсърчаваш. Всеки един човек, какъвто и да е, да бъде за тебе един стимул за един стремеж. Та, всички хора, които срещате, са едно благо за вас, ако разбирате. А пък всички хора, които срещате, ако не разбирате, са една спънка за вас. Та, ако разбирате, светлината, доброто и силата са едно благо за вас. И в добрия живот, в разумния живот и в силния живот е Бог. В тях Бог се проявява. И всички хора, които носят в себе си доброто, разумното и силата, те са едно благо за вас, с което Бог всеки ден ви посреща.

Та рекох, като се срещаме сега на планината, имайте желание тази година да се възобновите съвсем. Някои от вас сте остарели и мислите, че сте стари. Не. Да остарее човек е много мъчно. Най-мъчната работа е да остарее човек. Откак е светът създаден, в небето има само 24 старци. Много мъчно човек става старец. И сега се приготовлява онзи старец, за да станат 25. А пък тук на земята ги е наспорил Господ, с милиони старци има. Вие се откажете от тази идея. За подмладяването – може, а за остаряването – оставете това. Всички станете кандидати за младостта, а пък за старостта, то е много за вас, непостижимо е за вас. Единственото нещо, което е

непостижимо за вас, то е старостта. Ако искате да остареете, то невъзможно. Но ако искате да се подмладявате, то е възможно.

Затова, обновявайте се във вашата мисъл, във вашето чувство и във вашата сила и бъдете като децата. И да носите Божественото Знание, Божествената Любов и Божествената Сила.

Отче наш

Сега, като тръгнете нагоре към „Езерото на чистотата“, не бързайте. Някои бързат да стигнат първи. Като се запъхтите некъде, спрете се и починете си малко. Защото има някои сестри, които мислят, че са стари. И мислят, че не могат да ходят. Като се запъхтите, кажете: „Млад съм!“

6 ч. 30 мин.

(*Веднага от Молитвения връх отидохме при „Езерото на чистотата“. На полянката над езерото се направиха паневритмичните упражнения и след това при езерото си умихме лицето, краката.*)

Беседа, държана от Учителя на 2 август 1939 г., сряда, 5 ч.с., Молитвеният връх при Седемтях Рилски езера

ТЪРПЕНИЕ

Добрата молитва

Духът Божий.

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Всичко в живота е постижимо

Хората на новата култура трябва да се отличават с търпение. Единственото нещо, което хората сега нямат, е търпението. Много рядко ще се срещне някой, който да е търпелив. Сянката на търпението хората носят, това е неволята, мъчението, страданието. Тях издържат и мислят, че са търпеливи. Има едно вътрешно мърморене. Търпи някой и недоволен в себе си.

Питам: Ако вас ви дадат една програма да създадете света, как ще го създадете? Вие сте недоволни, но ако вие създадете един свят, как ще го създадете? Ако вие създадете света, ще турите себе си на първо място. Тогава другите хора къде щяха да бъдат? Всеки от вас има създаден свой свят, в който той е на първо място. Светът страда се от първенци. Двама хора спорят, защото са първенци. Сега туй, което става във вас, виждате не всичките несъобразности. Виждате, че някой с вас не постъпва, както вие разбирате. Как трябва да постъпи човек? Ако в една мрачна нощ аз ви оставя да ходите по земята и ви казвам: Право ще ходите, няма да се спъвате, ще може ли да не (се) спъвате? Питам: Пусна ви в една тъмна стая, дето има столове, маси, как ще минете? Ще направите доста бели. Ако има вази, чаши, всичко ще бутате на земята. Кой е причината? Не че вие искате. Значи в тъмната

нощ не трябва да се движите. Когато е тъмно мястото, трябва да седите на едно място. Всякога, когато двама души се карат, те са в тъмна мебелирана (стая). Понеже нямат светлина, блъскат се. Сега, ако живеете в един уреден свят, вие нямате никаква заслуга. Ако сте добър, тази добрина не произтича от вас. Когато на една каменна статуя някой велик архитект или скулптор даде една хубава форма и всички я уважават, почитат, достойнството не е на самата статуя, достойнството е на самия художник, който я направил такава красива. Тя е само едно обявление.

Веднъж гледах един цар, който се разхождаше из града Бостон, величествен цар. На бой имаше два метра височина, облечен с царска мантия, корона на главата, разхожда се из улиците и никой от американците не му обръща внимание. Чудя се как американците, които са толкова любопитни, не обръщат внимание на царя. Като гледам гърба му, целият гръб написан с обявления – разбрах работата. Той е царска статуя. Американците казват: „Ние сме свикнали, доста имаме такива статуи.“

Та казвам: Съществeното в съвременния свят представя хората, не статуи. Хубаво нещо са статуите, но в тях живот няма. В човека вътре, колкото и скромен да е, в човека има една душа, има дух, има ум, има едно сърце, има една воля вътре, които човек трябва да ги обича.

Та първото нещо на човека, това е търпението, онова съзнание, че ти при най-големите несгоди на живота си умен, да може да минеш тъй, че да не направиш пакост. Като поставиш нещо, да го поставиш точно на място. Като обърнете вашата дреха наопаки и излезете с нея между хората, какво ще кажат? Някой път хората носят някоя добродетел наопаки обърната. Обърнатата добродетел, това е нетърпението – една обърната добродетел. Някои хора са много

нетърпеливи, търпението е обърнато наопаки. Защото законът на търпението: ти трябва да се спреш на едно място. Търпелив може да бъдеш до време, не всякога търпелив може да бъдеш. Докато се премахнат всичките препятствия, докато има тъмнина в твоя ум, ще бъдеш търпелив, ще чакаш да се махне тъмнината, тогава ще вземеш твоето движение. Нетърпеливите хора се движат в тъмнината. А в тъмнината се зараждат всички съвременни недоволства, които имате. Да допуснем, че в човека има желание да се храни – туй е един неестествен живот, желанието. Яденето е закон на опознаване. Ти не може да опознаеш един плод, ако не го изядеш. Следователно, като изядеш плода, ще го опознаеш, обича ли те плодът или не. Ако ти причини болка в стомаха, този плод не те обича; ако ти донесе радост в стомаха, този плод те обича, ти ще се запознаеш с него. След като те обича, той ще отвори място, ще влезе в мозъка вътре, ще го разведеш в онзи велик свят. Този плод ще започне да се учи в тебе.

Та казвам: Всички онези хора, които не са търпеливи, причиняват големи смущения в невидимия свят. Затова всичките хора, които са дошли тук, на земята, които са изпратени на земята, са от нетърпеливите. От невидимия свят всеки, който е нетърпелив, пращат го тук да се прероди, да се учи на земята. Тъй щото, щом сте слезли на земята, вие не сте от търпеливите. На земята сте дошли да научите закона на търпението. И всичките несгоди на живота са училище, дето искат да ви покажат, да ви научат на търпение. Защото всичко в света, което е създадено, е на мястото си. Едно ваше страдание е благо за другите. Нима мислите, когато изядаме една ябълка, не е благо заради мене? Ако ябълката не разбира, ще страда. Как посрещате вие ябълката? Най-първо вие сте много мек. Като погледнете, поглаждате я. После я стискате, опитвате дали тя търпи и чувате един малък звук. „Колко е хубава любовта ти“, казва тази

ябълка. Зъбите представят човешките добродетели. Ти посрещаш ябълката със зъбите. Казваш: „Добър ден, добре дошла, радвам се, че Господ те изпратил при мене на гости.“

Аз може да ви приведа един пример от живота на Епиктета. Той бил роб при един римски патриций. Но господарят бил много недоволен от своя роб, че той никога не се оплаквал. Като биели другите роби, охкали, викали, плакали, а този, когато господарят го наказвал, той се усмихвал. Искал да му каже: „Макар да си патриций, внимавай, защото един ден и ти може да се намериш в моето положение.“ Чудил се на този упорит човек. Един ден искал да го наказва, започнал да му натиска крака, той му казал спокойно: „Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш.“ След като му счупил крака, този патриций се обърнал, освободил Епиктета от робство, дал му голяма сума и го изпратил да си отива в Гърция и написва много интересни работи. Туй е търпение. Оттам насетне този патриций и Епиктет станали приятели. Питам: Вашия крак когато натискат, какво трябва да кажете вие? Аз съм виждал някои, като се приближи при тях някой, казват: „Какво ме натискаш, не виждаш ли?“ Дрехата като докоснат, не може да търпи, че се приближил. Тия камъни, на които седим, те са едни върху други, какво мислите, учат търпение. Каква тежест седи отгоре им. Те търпят спокойно. Камъните са много търпеливи. На Епиктета философията да имате.

Аз считам един човек, който няма търпение, нему му липсва едно качество, устойчивост, твърдост в характера. Човек без търпение, характерът му няма основа, няма на какво да се обосновава. Твърдостта на човека представя едно от моралните качества. Твърдостта е задна стража на Божествения свят. За Бога казваме, че Той е дълготърпелив. Бог, Който вижда всичките недостатъци на хората, Той взема само в съображение от тия недостатъци да изкара

някаква добродетел. Ти си нетърпелив. В какво седи нетърпението ти? Само в една малка частица – „не“. И в английски е „no“. Във френски с колко букви се различава? /Две./ Нетърпението има два елемента. Едното нетърпение от жените, другото нетърпение иде от мъжете. От „Н“ е на жените, от „Е“ на български е на мъжете. Жената прави мостове, „Н“ на български. Където и да е жената, прави мостове да мине. „Е“, това е мъжът, който обича да заповядва. „Е“ е закон на разширение. Но мъжът, като се ожени, иска жена му да се подчинява. Жената, за да направи едно примирие, трябва да направи един мост. Кой е този мост? То е човешкото благоразумие. Там, дето има благоразумие, противоречията в живота се уреждат лесно, дето няма благоразумие, противоречия има. Следователно, жената се явила в света, за да направи един мост, да внесе благоразумието в човека, да го научи как да бъде търпелив. Жената създала най-голямото главоболие на мъжа, „не“ на мъжа. Мъжът и жената сега са разделени. Под думата „мъж“, тя е една санскритска дума, ние разбираме едно същество, което трябва да мисли. Но има един мъж на нетърпението, има и една жена на нетърпението. Тия мъж и жена се карат целия ден и се разправят. Единият иска да гради мостове, няма материал, не може да прави мостове. Другият иска да се разшири, но няма място, няма кому да заповядва. Жената няма материал да направи мостове. Един мост да направиш в себе си, да се примириш. Колко е мъчно хората да се примирят. Казвам: Примири се. – Не може. Той е нетърпелив. Казвам: Примирете се. Трябва да примириш два бряга на реката. Тия брегове няма какво да примириш, искаш да се примириш, ще направиш един мост от единия бряг до другия. Понеже водата ги разделя, искат да се приближат. Казват: „Те се скарали.“ Как се скарали? Те никога не са се виждали, водата ги разделя. Двама братя се карат, понеже вода минала между тях.

Разправят за търпението на двама аскетически философи, които се състезавали за голямо търпение. Единият се отличавал с голямо търпение, другият казвал, че и той може да търпи като него. Отишъл един просяк да ги опита, колко могат да търпят. Отивал при единия 19 пъти да проси и той все го приемал любезно и му услужвал. При другия като отишъл пет пъти да го посети, той му казал: „Се с тебе ли ще се занимавам?“ Просякът му казал: „Не те бива тебе. Аз 19 пъти ходих при твоя приятел и той все ме посрещаше весел, пет пъти при тебе дойдох и ти вече кипна.“

Та сега и вие се състезавате в търпението. Аз считам, че в света има само две същества: Един мъж и една жена. Аз считам всичките хора копие на тия, както в един дом децата са копие на бащата и майката. Щом има баща и майка, има деца, щом няма баща и майка, няма деца. Щом има скулптури, ще има и статуи, щом няма скулптури, няма статуи. Ако има архитекти, ще има къщи, ако има земеделци, ще има ниви да се орат. Ако има списатели, има книги, ако няма философи, няма философия в света. Следователно, търпението ли трябва да съществува по-напред или търпеливите съществуват? Търпението, това е едно от основните качества на любовта. Ти не може да обичаш, ако не търпиш. То е едно неразбиране. Вие всякога сте готови да приемете един богат човек. С четири очи ще гледате да дойде в къщи, той носи провизии, всичките богатства. Ако дойде в къщи един беден, не ви е приятно. Двама бедни хора на едно място не могат да живеят. Вие сега, които сте нетърпеливи, събрали сте (се) с други нетърпеливи. Нетърпението на мъжа се е събрало с нетърпението на жената и като се събрали, не могат да се търпят. Търпението на мъжа се е събрало с търпението на жената и като се съберат, могат да се търпят. Аз ви казвам произхода. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една жена. Ти не

можеш да бъдеш търпелив, докато нямаш една сестра. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една майка. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един баща. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един учител. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един слуга.

И тогава Христос казва: „Аз ще изпратя духа си." Щом дойде духът в тебе, то е мощното, силното, което ще създаде търпението. Ние виждаме как слънцето изгря тази сутрин, как се показа. Учените хора казват, че то е една топка, материал, няма съзнание в него. То е горещо вещество на бунт. Най-големите бунтовници са в слънцето. Там има такива избухвания на лава по на 200–300 хиляди километра. Около стотина, 150, 180 избухвания. Ако сме на слънцето, ще изхвръкнем някъде и няма да ни види никой. Има нещо в слънцето, което кипва, но то не е такова. В слънцето има един стремеж на любов, да изпрати своята помощ към онези, които се нуждаят. Следствие на това има едно вътрешно състезание, кой да иде по-напред да слугува. Ако вие можехте да виждате, щяхте да видите: то са хиляди и хиляди разумни същества, които излизат като слънчеви лъчи, облечени със своите мантии, тичат по вселената и разнасят светлина. После пак се показват в слънцето. Има теория, че тия петна, които се явяват на слънцето, са ангелите, които се връщат, отварят се слънчевите врати и хората виждат само тъмните врати. Те са си свършили работата, затова тъмни стават и големи отвърстия има.

Та понякога, когато вие седите и нямате смисъл в живота, защо идат страданията? Те идат да ви дадат работа. Радостта, това е една работа външна, страданието е една работа вътрешна. Следователно, казват: „Защо са страданията?" Една вътрешна работа са. Страданието е една Божествена вътрешна работа. И ти още не разбираш Божиите пътища. Нали учителите ви дават домашни работи, дадат ви една

мъчна задача, ти решаваш по един начин, по втори, не може да решиш, лягаш да спиш, не може да спиш, ставаш, хванеш си главата, пак седнеш. Като решиш задачата, стане ти радостно. Като идеш в училище, задачата е лесна. Страданията, това са домашни упражнения. От решаването на тия задачи зависи вашият прогрес.

Сега, според вас, какво искате вие? Ако няма страдание, няма и радост. Щом има страдание, ще има и радост. Щом има радост, ще има и страдание. Сега, който не разбира, ще счита, че страданието е зло. Страданието е най-голямото благо на съвременните хора. Христос, като дойде от небето, с какво го посрещнаха хората? Направиха ли го цар? Имаше ли някой апартамент? Носеше ли такава тога като римските патриции, някой венец, корона? Действително, Той имаше царска мантия, Той беше облечен с най-хубавата мантия на любовта. На земята като дойде, много облечен беше, изпродаде си всичките дрехи, за да помага на хората. Най-после даде и последната си мантия и си замина гол от земята. Съблякоха Го, всичко Му взеха и така си замина. По човешки говоря сега. Казвам: По някой път някои проповядват, учат, че Христос се отличаваше с голямо търпение. Има един образ, че една жена чула, че Христос лекувал и носила своя син при Христа да го излекува. Едва пристигнала, когато Той бил закован на кръста и започнала да плаче на Христа. Христос се помолил да му отковат ръката, турил ръката на детето и то оздравяло. После пак му заковали ръката. Колцина от вас сте готови да отковете ръката и да направите едно добро, и пак да ви заковат ръката? Гледам тук за какви малки работи се безпокоите. Че не го погледнали хубаво, безпокои се. Отде знае, каква наука има? Казва: „Криво ме погледнаха." Де намери този ъгъл? Казва: „Направо не ме погледна. Топлина няма в погледа." Как измери температурата, казва, че

топлина нямало в погледа. С какъв уред измерил, че топло не го погледнал?

Да ви кажа самата истина как седи: Не може хората да ви обичат, ако не ги обичате. Който пръв оценява любовта, той е, който раздава любовта. Който втори оценява любовта, той приема любовта. Следователно, в един и същ момент не може да дадеш твоята Божествена любов от себе си, ако не може да възприемеш от другиго, ти не може да имаш любов. Два момента са те в характера на човека. Защото Бог е скрит и в добрите, и в лошите хора. Но да ви кажа сега: Бог е скрит в едно същество, наречено мъж. Той си мисли, че е мъж. Бог е скрит в едно същество, което е наречено жена. Мъжът е, който излязал от областта на мисълта. Жената е излязла из областта на живота. Събрали се на едно място, за да бъдат мисъл и живот, в съдружие влезли и завзели мястото. Мъжът завзел ума, жената – сърцето. Карат се кой да има първото място. Питам сега: Как ще примирите, имате два крака, ако десният е пръв в един момент, вторият момент как ще бъде? – Левият ще бъде пръв и десният втор, понеже движение трябва да има. Левият крак е жената, десният е мъжът, мъжът ще иде назад, жената – напред. Кой ще бъде пръв? – Мъжът ще бъде пръв, после жената ще бъде първа. Какво се разрешава в този въпрос? С десния крак ще мислиш, с левия крак ще чувстваш. С десния крак ти ще говориш разумно, с левия крак какво ще правиш? С левия крак ти ще утешаваш бедните, страдущите, ще ги прегърнеш, ще ги целунеш, ще ги лекуваш. С дясната ръка се дава, с лявата се радва. С десния крак се туря общия капитал в една банка, с левия крак този капитал се разпределя, кому какво трябва да се даде. Ако в тебе сърцето не е развито, капиталът, който имаш, няма да знаеш как да го раздадеш.

Сега вие сте се събрали тук, на планината, и аз искам да бъдете както таз сутринното слънце. Днес слънцето казало на вятъра: „Ще търпиш, ще дадеш добър пример.“ Защото много сприхав е вятърът. Сега ще го разгневят някъде, ще започнете да чувате шепота му тук-там, да се кара. Мине покрай някое дърво, казва: „Какво търсиш тука?“ Мине покрай камъче, задигне праха. Ще мине покрай вас и казва: „Какво сте дошли тук на планината?“ Ще ви дигне дрехата, шапката. Той казва: „Махайте се оттук вече.“ Що е вятърът? – То е човешката мисъл. По някой път човек трябва да спре своята мисъл.

Вие по някой път имате един човек до вас, когото не можете да търпите, казвате: „Нетърпим.“ Или ръцете много твърди, или от него излиза някое ухание, няма хубаво ухание, или в очите има някъде някой дефект, има нещо, което вас ви смущава. Помнете: Този човек е недовършена картина. Ако идете при един художник, който рисува, ще видите, че има известни щрихи, грозна е картината. След време ще стане отлична картина, милиони ще струва. Вие имате един човек, Господ сега го направил. Вие сте влезли в ателието на Бога, преди да е довършил тази картина. Не е ваша работа да критикувате, че картината не е довършена. Не си давайте мнението за картини, които не са довършени. Там е вашата погрешка. Ти казваш сега, че не може да търпиш някого. Помисли, че ти си при Господа. Мислиш ли, че всичко онова, което ти мислиш и чувстваш, Господ го одобрява? Ти виждаш много дефекти. Не е довършен човекът. Мислите ли, че когато Господ правеше Адама, когато Господ създаде Адама, вземаше онази пръст и го прави веднъж, дваж, триж, много рядка беше тази пръст. Един негър, като проповядвал как Господ създал човека, казал, че три дни на един плет, три дни го сушил. Друг негър го питал: „Ами плета кой го направил?“ Казва: „То не е ваша работа.“ Едни казват, че първото същество, което е създадено, е човекът, плетът кой

го е създал? Все-таки този плет съществува. Всякога нетърпението се ражда при един плет. Понеже като се направи между двама съседи една преграда, един плет, и започват да спорят. На плета се опознават. Питат: „Защо поставили плета?“ Или пита: „Защо влязъл в къщи?“ Значи, една врата трябва да има. Всякога, щом влизаш в един дом без любов, ще те питат: „Кой ти даде правото да влизаш?“ Щом влизаш с любов, никой няма да те пита. Хората на любовта са добре дошли, но хората на безлюбието никой не ги иска. Много естествено. Ако ви дам един диамант, добре дошъл е, няма да ви обидя. Ако ви дам един диамант като кокошо яйце, ще го считате за голяма привилегия. Ако ви дам едно паче яйце или един прост камък, ще бъде обида. Казвам: Същият закон е: Ако ти отиваш в един дом, трябва да носиш подаръците на любовта. Влизаш в който и дом да е, ще носиш скъпоценностите на любовта. Тогава ще бъдеш добре дошъл. Ако носиш прости камъни, никой не ги иска. Ние сме богати с човешки подаръци, ние нямаме нужда от тях. Трябва да се откажем. За бъдеще подарявайте си скъпоценните камъни, направени от любовта. Първият камък да бъде на вашето, Божественото търпение.

Отче наш.

Имайте търпението на майката, която по десет пъти става за онова кречетало и като го погледне, помилва го и казва: „От тебе човек ще стане.“ Казвам: Слушайте, когато вашата майка ви говори. Благодарете на Бога за онова, голямото търпение.

Беседа, държана от Учителя на 4 август 1939 г., петък, 5 ч. с. на Молитвения връх[25].

[25] Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас“ от съответната година.

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

(Небето чисто синьо, времето меко, слаб вятър, Слънцето изгря в 5:31 ч.)

Нека всеки тайно да прочете Отче наш.

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

В света има три важни работи. Всеки, който иска да следва Божествения път, или да бъде ученик, да държи умът си, сърцето си и волята си в изправно положение. Щом маслото изтича из гърнето, гърнето не е здраво; щом водата изтича из шишето, шишето не е здраво. Има две опасности. През пукнатините водата изтича. И щом из шишето изтече водата, отвън ще се влее нещо, което е мътно. И целият живот е създаден от противоречия. Вземете семейството. Майката с любов ражда децата, също и бащата с любов се отнася към тях. Децата са като ангелчета. Но след време се ражда едно недоразумение и между родителите и дъщерята или сина. Може бащата или майката, или синът, или дъщерята да са пукнати шишета. Може майката да е здрава, а бащата да е пукнат; или може би дъщерята да е здрава и синът да е пукнат. Но питам: ако допуснем, че всички шишета са здрави и няма споразумение, как ще си го обясните? Няма споразумение между тях. Питам: когато двама хора се карат за имуществото на баща си, къде е причината? Причината е в следующето. Причината седи в това, че бащата умира. Бащата е виноват, че умира. Защото, ако бащата не беше умрял, синовете не

щяха да се карат. В притчата на блудния син се разказва, че младият син искал наследството си. И бащата го изпраща, за да не го обиди, да не мисли синът, че баща му е лош. Син му отива и похарчва всичко. Връща се и вижда, че баща му е прав. И съзнава погрешката си. Най-първо той е мислил, че баща му не е толкова добър и че той трябва да бъде свободен. Но щом се връща назад, бащата се примирява с малкия син, а пък се скарва с големия. Големият вижда, че бащата дава угощение на малкия си син и казва: „Какво има? Аз толкова години работих и никакво угощение не ми даде, а сега, като дойде младият, ти устрои угощение.“ Баща му казва: „Защо се сърдиш, всичко каквото имам е твое.“

Сега вие, които ме слушате, някои сте от младите синове, а някои от старите. Когато баща му даде парите на младия син, младият син каза, че баща му е много добър. И като се върна позна погрешката си. Големият син не призна, че баща му е прав.

Сега вие искате да отидете в света да носите Новото учение. В какво седи Новото учение? То не е бит-пазарско учение. Ако отидете в света, да турите ред и порядък, да турите ред и законност, те си имат много по-добри закони. Те си имат ред. Определят автомобилите от коя страна да се движат от ляво или от дясно. После имат къщи построени, плащат определени данъци, имат си свещеници и училища, на какво ще ги учиш? Или ако влезеш в Някой дом, пак какво ще ги учиш? Как да се обичат ли? Те знаят как да се обичат. На какво ще ги учиш? Не трябва да правите погрешката, която направи старият рак. Старият рак казал на сина си, като излезе из реката: „Синко, право ще вървиш. Всички да видят, че право вървиш.“ Малкият рак казал: „Я, ми покажи! Аз подир, ти отпред.“ Старият тръгнал и синът казал: „И аз вървя като тебе.“ На къде върви

старият рак: в дясно или в ляво? В ляво. Като отидеш в някои държави, ще вървиш в ляво. И като се връщаш – в дясно.

Кое в света е криво? Погрешката е, когато едно благо го търсиш за себе си, не искаш това благо да го споделят и другите хора, ти считаш, че ти си достойният, а пък другите не са достойни. Например вие може да спорите тази сутрин кой от вас видял по-добре изгрява на Слънцето. Това зависи от вашите очи. Художникът, като погледне Слънцето, другояче ще го види. Мнозина от вас, които не сте художници, сте го видели малко по-другояче. Вие обичате Слънцето, но към обед не може да го погледнете. Не е приятно да го гледаш. И колцина може да гледате това Слънце 5 минути? Сега, от къде произтичат противоречията? Петър минаваше за един смел човек, който обичаше Христа. И казваше Петър: „Ако всички се отрекат от Тебе, аз не!" Това казваше мощният, знаменитият Петър. И като дойдоха да го хванат, този смелчак извади нож и отсече ухото на Малха. Той не му блъсна главата, но му отсече ухото. Искаше да му каже: „Ти умен ли си, ти слушаш ли, знаеш ли кого хващаш? Христос му каза: „Тури си ножа в ножницата! С едно отсичане на ухото, не се оправя тази работа. Трябва да умре Някой." Петър искаше с много малко, с едно ухо, да се уреди цялата война и враговете да се победят. Христос казва: „Не, един трябва да умре най-малко в една война. И ако не умре, от тая работа нищо не става."

Вие по някой път искате да изправите себе си само с едно ухо. А трябва да се мре. Знаете ли, какво значи умирането? Ако ти не можеш да умреш за умразата, за безверието, за всички противоречия в света, които смущават душата ти, тази работа няма да се свърши. С едно ухо не се свършва. Умиране аз вземам в следният смисъл: да минеш от един свят в друг. Умиране не значи да умреш и да изчезнеш, а да

минеш от един свят в друг. От едни разбирания в други, от смърт към живот. Има едно умиране от живот в смърт, то е друго.

Та рекох, всичката мъчнотия е в следното: помнете едно – човек никой не може да го изправи, ако той сам не иска да се изправи. Невъзможно е по никой начин да изправиш някого. По закон не можеш да го изправиш. Даже и един син, който е роден от баща си, бащата не може да го изправи. Някой път ние искаме да изправим хората. И привидно се самозаблуждаваме, че можем да ги изправим. Някой път и в себе си мислим, че сме се изправили. Но когато дойде изпитанието, виждаме колко е слаб човек. Я, на онази майка вземете красивата дъщеря? Какво ще бъде нейното положение? Казват, че човек трябва да бъде философ, хладнокръвно да посреща всичките работи. Но като вземете красивата дъщеря, и майката няма да бъде хладнокръвна. Вземете синът на бащата, и бащата няма да бъде хладнокръвен; вземете парите на богатия човек и той няма да бъде хладнокръвен. Вземете красотата на момата и тя няма да бъде хладнокръвна; вземете здравето на човека и той няма да бъде хладнокръвен; вземете оръжието на войника и той няма да бъде хладнокръвен.

И какво разбирате под хладнокръвен? Казват: „Хладнокръвен.“ Тая дума не е толкоз уместна. Казват: „Трябва с хладнокръвие да постъпваме.“ Нима рибите не са хладнокръвни? Казват, че Някой бил хладнокръвен и търпелив. Че няма по-хладнокръвни от рибите. Те гълтат рибите цели. Хладнокръвно ги гълта[т] цели. Единственото добро нещо в хладнокръвието е следното: на човека, като му изстинат ръцете, не може да краде. Като му изстинат устата, не може да яде. И вълкът, като замръзне, светия става. Но като го размразиш, вълк става. И овцата, като я замразиш, светия става. Трева не пасе. Но като я размразиш, пак е овца. Пак пасе. Какво трябва да яде вълкът? Ако

тази овца имаше 500 градуса топлина, би ли я ял вълкът? Понеже овцата има температура близо до човешката, 37 градуса, вълкът я яде. Вълкът казва: „Погрешката на овцата е, че има малка топлина. А пък аз обичам студени работи, за разхлаждане.“ Нали ако отидете в Америка летно време, когато е горещо, обичат да пият студени напитки от портокали, от лимони, вишни, ябълки, круши. Като пият студени питиета, на всички американци стомасите са все развалени от студеното. Права ли е философията на вълка? Не е права. Питам сега: ако седне човек и почне да възпитава вълка и му казва: Ти няма да ядеш овцете“, вълкът какво ще каже? Той ще каже: „Как няма да се ядат овцете, я ми кажи!“

Тогаз законът е този: Този вълк, който е изял хиляди овце, какво ще стане с него? Как ще оправдаете противоречията? Вълкът казва: „Ние ядем овци, за да станем овци, понеже сме много лоши.“ Вълкът яде овци, за да стане овца. Тогава ако един вълк яде овци, за да стане овца, какво лошо има в това? И ако всички овци са били вълци и са станали овци, тогаз какво лошо има в това, че са яли овце? От какво станаха вълците? Вълците казват: „Всички ние станахме вълци по единствената причина, че се отказахме да ядем овце. И понеже съзнаваме своята погрешка, започнахме да ядем овце.“ Ако не ядеш овце, вълк ще станеш. Ако ядеш овци, овца ще станеш. Ако се откажеш от Любовта, вълк ще станеш. Ако почнеш да ядеш Любовта, овца ще станеш. В живота противоречие няма. Не, че няма противоречие, но има нещо друго. Питам едного, на когото ръцете са изстинали, той казва: „Не ми е студено.“ После казва: „Не мога да свиря, защото ръцете ми са премръзнали.“ Той казва, че не му е студено, а не може да свири. Като е студено, не може да свири. Като дойде топлината, ще свириш. В самия човек, когато той пожертвува в

себе си най-хубавата своя мисъл за една лоша мисъл, какво постигаш?

Аз знам един пример, който се е случил в България, в турско време. Един голям търговец във Варна се е научил да играе на комар. Това е хазартна игра. Като залагал, залагал, заложил всичко и най-после заложил и жена си. И като заложил и жена си, тя тогава се развела с него, нищо повече. Отказала се от него. И ако ти, като заложиш всичко, заложиш и най-хубавото в себе си, тогава с тебе ще стане това, което стана с този грък, че жена му се отделила от него. И тогава ще изгубиш. Ти казваш: „Защо изгубих тази добродетел?“ – Защото си я заложил. Че ако момата заложи своите убеждения за черните очи на един момък, ако тя заложи всичките си добродетели, какво ще ѝ донесат тези черни очи? Ще я почернат, нищо повече. И всека една мома, която е заложила своите добродетели, за черните очи на момъка, той я почерня. И след като се ожени, той ще тури на гърба ѝ всичките ѝ престъпления, които има в нея, няма да остави престъпление, което той да не ѝ препише. Обходете целия свят и ще видите, че младите момци приписват на младите моми всичките престъпления. Някоя мома пожертвува всичките добродетели за ръцете на един момък. Казва тя: „Неговите ръце са ангелски, колко са красиви пръстите му. Първият пръст, вторият, третият, четвъртият, палецът му! Пръсти на художник!“ А пък след като се ожени за него, този художник става като капелмайстор. И казва: „Раз, два, три и прочие.“ И тя почва да пее. Някои казват, че тя плачела. Всеки би плакал от такива „ангелски ръце“.

Рекох, младият момък трябва да препише на своята възлюблена всичките добродетели. Това е възвишеното и благородното. Младият момък не трябва да става капелмайстор, но да стане художник. И художно да ѝ каже: „Я, ми позирай.“ И тя да позира, и той да направи

хубави картини. Той ще ги продава и хубаво ще живеят. И той ще казва: „Каква красавица е тя! Какъв ангел!“ А пък сега младият момък скрива четките и боите, затваря всички врати и ѝ казва: „Ти вече няма да отиваш никъде! Никой да не те вижда.“ И тя остава затворница.

Сега аз ще ви кажа следното, не зная как ще ме разберете: От вас по-хубави хора не съм виждал в света. И съм намислил да ви рисувам вече. Художник съм вече. След като мислих, мислих, рекох си: Ще взема вече четката. Тези хора трябва да се рисуват, че светът да види какви хора има. Това са красиви ангели, нищо повече. Че така е! Разбира се, така е. Нали казват, че всички хора са от Бога направени. Че имали кал, това – онова, ще изчистим калта и ще видим Божественото в тях. Ще почнем с хубавото, Божественото в тях. Човек има един Божествен Дух, душа, ум, сърце и воля. Човек има едни Божествени уста, един Божествен нос, има едно Божествено тяло. Всичко в човека е Божествено. В един смисъл аз говоря вярно. Един човек и като е лош, да види[ш] доброто в него. Аз гледах един момък, неговата възлюблена мяза на арабкиня, черна е, а пък той казва: „Каква красота е тя! Какъв ангел е тя!“ Какво ще му кажеш? Ако му кажеш, че не е красива, той ще се нахвърли отгоре ти. Той казва: „Красива е! Колко е сръчна!“ А пък аз гледам сръчността ѝ, че най-първо кърпата на главата ѝ не е завита както трябва. Виждам, че косата ѝ не е вчесана както трябва. А пък той казва, че е вчесана добре.

Защо на някои хора косите са къдрави, а на други – гладки. Защо на някои хора косите са меки, а на други са твърди и остри? Защо на някои хора ноктите са широки, а пък на други – тесни? Защо на някои хора нокът е тесен, а на други е широк; на някои – къс, а на друг – дълъг. Има един анекдот: Един американец имал един изкуствен нос, направен. Той повикал един знаменит художник,

който започнал да го рисува. И като го рисувал, онзи човек в къщи побутне носа си малко и на другия ден художникът почва да поправя носа. Човекът у дома си пак побутне носа и на другия ден художникът пак си го поправи. И след един месец художникът му казва: „Ти си единственият човек, чийто нос не мога да нарисувам. Бамбашка нос имаш! Как ще го рисуваш!“

Искам да река следното: Не рисувайте изкуствени носове! Не ще можеш. Никога не примирявай това, което не може да се примири. Ти казваш: „Аз имам да ти давам, но ми прости.“ Не, не. Плати на човека, нищо повече. Никога в света ти не можеш да се примириш с Бога, докато не Го обичаш, нищо повече. Можеш да се разкайваш, можеш да плачеш. Любовта е, която примирява нещата в света. При тая Любов всичко може да стане. Двама души се карат само за сто лева. Двамата 20 години не се срещат за тия пари. Когато дойде Любовта, тя ще ги примири. Какво е това да се караш за сто лева? Може ли да става въпрос за сто лева? Казал ти Някой някоя обидна дума. Че ако те беше обидил на френски или английски, щеше ли да се обидиш? –Не. Но щом ти говори на разбран български език, ти се обиждаш. И ако беше ти говорил хубави думи на френски език, не щеше да разбереш.

Има един анекдот: Отива един богат американец в небето и казва: „Много добрини направих в света.“ Свети Петър го пита: „Какви добрини?“ – „Направих църква.“ Свети Петър му казал: „Но ти не я направи от Любов, а за слава от хората. Не върви това тук.“ Онзи казал: „Направих училище.“ Апостол Петър му казал: „Училище си направил пак за слава от хората. Това пак не върви. Кажи нещо, което си направил, без да е за слава от хората.“ Онзи мислил, мислил, той големи работи направил, но все за слава от хората. Най-сетне дошло му на ум следната добрина, казал: „Един ден отивах на работа и една вдовица върве подире ми и аз ѝ дадох един долар, за да не ме

смущава.“ И апостол Петър казал: „Сега вече мога да те заведа при Господа и Той може да те приеме. За други добрини няма да те приеме Господ, но за този долар ще те приеме.“ Петър го завел при Господа и разправил на Господа всичките му добрини. Господ казал: „Дайте му два долара и го пратете на земята.“

Рекох сега, аз бих ви препоръчал всички да станете сега художници! Доста художници има тук. Четири, пет, шест художници има, но бих желал всички да станете художници и да рисувате най-хубави работи. Задайте си един въпрос имате ли поне един човек в света, когото да обичате толкоз, че сте готов от любов към него на всички жертви. Не двама, но един поне, но да го обичате така, че да сте готови да направите всички жертви за него. Този идеал за вас може да бъде или Бог или вашия ближен или вие самите. Но и себе си ако обичате, любовта към себе си да бъде такава, че да пожертвувате всичко за нея. И себе си ако обичате, и Бога ако обичате, и ближния ако обичате, любовта ви да бъде такава, че да сте готови на всички жертви, за този когото обичате. От дето и да започнете е добре. Та започнете или със себе си, или с ближния си, или с Бога. Но да обичате едного. И за любовта да сте готови да направите всички жертви. В това е силата на човека. Когато човек със своята воля може да пожертвува всичко, той е художник. Когато човек със своето сърце може да пожертвува всичко, той е художник; когато човек със своя ум може да пожертвува всичко, той е художник. Веднъж аз гледах един американски художник, който даваше изложба. И във време на изложбата той покани публиката да му начертаят каквато и да е линия и той, изхождайки от тая линия, туряше я така на място , всички линии така наместваше, че излизаше нещо красиво. Туриха му стотина линии, криви. И с тях той изрисуваше нещо много хубаво. Ето един майстор!

На всека една погрешка, която е турена във вас, вие да ѝ намерите място то. Защото и погрешките са части от нещо хубаво. Всичко, което е безобразно в света, е излязло от Любовта. И ако е турено на място , то не е вече един недостатък, но една добродетел. А всека една добродетел, която е излязла от цялото, минава вече за престъпление. Следователно престъпленията, които съществуват в света, са добродетели извадени от цялото. Престъпление е ако прехраниш един човек. Туриш му повече отколкото той може да яде. Престъпление е когато една майка храни детето си с твърда храна. В дадения случай тя трябва да го храни с мляко. Ако го храни в първия месец с твърда храна, може да го умори. Следователно всички лоши работи са лоши по единствената причина, че не са на своето време. Сегашното лошо, ще бъде след време добродетел. Твърдата храна, която за едно малко дете не е на място , след време, когато заекнат зъбите му, тя ще бъде на място .

Та рекох, Някой път се случва да действува този закон: Най-първо вие в живота си може да не чувствувате никакви страдания, а все радости. Но колкото повече порараствате, идват и страданията. Сега идва твърдата храна, която трябва да се дъвче. Зъбите са бели. Това е добродетелта. Ако вашата храна не можете да я дъвчете с вашите зъби, вие сте слаб човек. Ако можете да я дъвчете, вие сте силен човек. Вземете въгледвуокиса, който уморява хората, а дава живот на растенията. Растенията от този въгледвуокис изкарват хубавата храна. Та трябва да дойдат гениални хора и сегашното зло да го превърнат в добро. За в бъдеще ние ще бъдем силни и мощни и ще можем сегашното зло да го превърнем в добро и да дадем на хората тези плодове. Както растенията превръщат въгледвуокиса в сладки плодове, така правете и вие. И желая на всинца ви да бъдете герои и

да можете, подобно на растенията, да превръщате въгледвуокиса на сладки плодове.

Добрата молитва

От тъмнината към светлината!
От студа към топлината!
От безсилието към силата!

6 и 30 часа

(Упражненията при третото езеро.)

Беседа, държана от Учителя на 6 август 1939 г. 5:00 ч. с. Рила, на Молитвения връх

ПОСТОЯННОТО В ЖИВОТА

Съществуват два вида прояви в живота: неизменни или постоянни и изменни или непостоянни. Когато изучават човешкия характер, учените намират и двата вида прояви в човека. Те знаят причините за тези прояви. Същевременно те знаят и местата на центровете, които са свързани с тия прояви. Например, на вътрешната част на пръстите в човешката ръка има особени гънки, особени линии, които мъчно се изменят. У някои хора тия линии се завиват във вид на спирала, на охлюв и т. н. По тях се познава характера на човека. Криминалната психология използва тия линии за откриване на престъпниците. Те взимат печат от палеца на престъпника и така откриват престъплението му. Вместо подпис, както правят сега, в старо време хората са се подписвали с печат от своя палец. Този подпис е по-постоянен от сегашния. Сегашният подпис може да се фалшифицира, но печатът на палеца – никога.

Като говорим за постоянни и непостоянни неща в живота, имаме предвид устойчивостта и неустойчивостта на нещата. Устойчивостта на нещата се дължи на постоянните величини, а неустойчивостта – на непостоянните. Устойчивата, постоянна величина е единица, с която мерим нещата. Ние наричаме тази единица мярка „право“. Всяка човешка мисъл, всяко човешко чувство и всяка човешка постъпка, които отговарят на тази единица, са добри. Не отговарят ли на единицата мярка, те не са добри. Значи, в живота има единица мярка, с която се измерват нещата. Тя определя, кое е добро и кое – зло. Добро е онова, което дава условия на човека да расте; добро е онова, което дава простор на човешкия ум да се развива. Доброто внася светлина в човешкия ум. Добро е онова, което дава условия на

човешкото сърце да се прояви. Доброто внася топлина в човешкото сърце. Светлината и топлината, които доброто внася в ума и в сърцето на човека, се казват светлина и топлина на доброто. Те представят обективната страна на живота. Когато Божествената светлина отсъства, човек винаги прави погрешки. Той не може правилно да разсъждава. Когато Божествената топлина отсъства, човек всякога боледува.

Мнозина искат да бъдат здрави, богати и красиви. Здраве, богатство и красота са синоними. Който е здрав, той е едновременно богат и красив. Обаче, човеек може да бъде здрав само при известни условия. Следователно, човек може да бъде здрав и богат, само ако има чист въздух, чиста храна и хигиенично жилище. Няма ли тези основни условия, той не може да бъде здрав. Истински здравият човек е здрав във физическо, в умствено и в сърдечно отношение. За да бъде умствено здрав, човек трябва да има устойчиви и положителни мисли, да не се безпокои за дребни неща. Някой се безпокои от мисълта, че ще умре. Щом се безпокои от мисълта за смъртта, това показва, че той не знае, какво нещо е смърт.

В един от анекдотите за Настрадин Ходжа усмиват схващанията на някои хора за смъртта и за онзи свят. Един ден Настрадин Ходжа отишъл в близката гора да сече дърва. Той се качил на едно дърво, стъпил на един клон и започнал да го сече. В това време един пътник видял Настрадин Ходжа на дървото и му казал: Какво правиш тук? – Дърва режа. – Знаеш ли, че като отрежеш клона, на който си стъпил, ще паднеш на земята? – Това не е твоя работа. Настрадин Ходжа продължил работата си, но щом отсякъл клона, заедно с него и той паднал на земята. – Чудно нещо! Точно така излезе, както каза пътникът. Щом знае, че ще падна от дървото, той ще знае, кога ще умра. Настрадин Ходжа настигнал пътника и му казал: Като знаеш

толкова много, я ми кажи, кога ще умра. – След три дена. Настрадин Ходжа отишъл у дома си и казал на жена си: Жена, знаеш ли, че след три дена ще умра? Жена му го изслушала, но нищо не отговорила. Той взел торбичката си в ръка, простил се с жена си и с децата си и излязъл вън от града, в подножието на близката планина. Там, на една полянка, под една круша, той си изкопал гроб и легнал в него. От време на време от дървото падали круши, с които той разхлаждал устата си и си мислел: Ако това е смъртта, не е страшна. Лежиш под крушата и ядеш круши. Така изминали два дни. На третия ден той чул около себе си голям шум. Дигнал главата си, да види, какво става. Той видял няколко камилари с камили, натоварени с грънци. Като видели, че човек подал главата си от земята, камилите се уплашили и хукнали да бягат. В бягането си те изпочупили много грънци. Недоволни от това, камиларите хванали Настрадин Ходжа и го набили добре. Тогава той излязъл от гроба и тръгнал за дома си. Като видял жена си, той казал: Жена, върнах се вече от онзи свят. – Какво има там? – Докато крушите падаха от дървото и се разхлаждах с тях, добре беше. Ако така се умира, нищо лошо няма в смъртта. Но когато дойдоха камиларите и ме набиха, положението се влоши. Не струва с бой да отидеш на онзи свят.

Смешни са разсъжденията на Настрадин Ходжа за онзи свят, но мнозина имат подобни схващания. Като се намерят пред мъчнотиите в живота, хората търсят начин да се освободят от тях. Ако не могат правилно да ги решат, те търсят разрешение в смъртта. И тогава се създават различни теории за смъртта. Някои казват, че смъртта е илюзия, други казват, че смъртта е сън.

Какво представя сънят? Според някои сънят е илюзия, а според други – предсказание. Съществуват разни теории за съня, но въпреки всички теории има случаи, когато човек сънува нещо, което се сбъдва

в действителност. Един от египетските фараони сънувал, че от реката Нил излезли седем тлъсти крави, а след тях други седем – мършави. Мършавите крави изяли тлъстите. Фараонът извикал всички египетски мъдреци и сънотълкуватели да изтълкуват съня му, но никой не могъл. Тогава фараонът извадил Йосифа от тъмницата, да му разтълкува съня. Йосиф казал: Седемте тлъсти крави представят седем плодородни години, а седемте мършави – седем неплодородни, гладни години. Неплодородните години ще се ползват от изобилието на плодородните. Както изтълкувал съня, така се случило. В Египет настанали седем плодородни години, а след тях – седем неплодородни. Ако някой сънува, че го гони змия, това показва, че в скоро време ще срещне човек, който има характер на змия, и ще му причини някаква неприятност. Чрез съня го предупреждават, да знае, как да се справи с този човек.

Преди години в Америка се явил един професор, който се занимавал с укротяването на зверовете. Той правил опити да обуздава лоши коне, които обичат да хапят. Има коне с лош характер. Като се доближи човек до тях, те хапят по носа, по ухото, ритат, дето им падне. По едно време при професора довели един много лош кон – никой не се наемал да се приближи до него. Професорът успял да го укроти по оригинален начин. Той заповядал да сварят цвекло. След това хванал лошия кон за юздата. В момента, когато конят се готвел да хапе, професорът извадил от врялата вода една голяма глава варено цвекло и я пъхнал в устата на коня. Като направил това три-четири пъти, конят се отказал от обичая си да хапе.

Това е един отрицателен метод за укротяване на животните, но той не е Божествен. Често прилагат този метод и към човека. Има една разумна, Божествена страна в живота. За да попадне в тази област, човек трябва да живее добре. Добрият живот крие в себе си

условията на вечния живот. Ако не искаш скоро да умираш, ти трябва да живееш добре. Ако искаш по-скоро да умреш, можеш да не живееш добре. Защо трябва да живееш добре? За да бъдеш силен по ум, по сърце и по воля. С други думи казано: Ти трябва да правиш добро, за да имаш светли мисли, чувства и постъпки. Силният по ум се отличава със своята светлина. Силният по сърце се отличава с топлина и устойчивост на чувствата. Топлината и светлината са творчески сили. Човешкият ум не може да се просвети, ако няма светлина в себе си. Човешкото сърце не може да се обработи и облагороди, ако няма топлина в себе си.

Съвременните учени са успели да разложат светлината на седем цвята, които съставят първата гама. От тия седем цвята нагоре има по-високи гами, със същите цветове, но по-фини. Ако човек концентрира ума си и се изолира от всички външни впечатления и се вглъби в себе си, той ще усети, че потъва в един гъст, непроницаем мрак. След това в него започва да изгрява, да се зазорява нещо, и той се намира в светлина, по-голяма от физическата. Тази светлина може да се разложи на същите седем цвята, както и физическата, само че тоновете ѝ са по-меки и приятни. Като излезете от концентрирането, вие пак ще минете през същата тъмна зона. Всички хора, които умират, минават през тази тъмна зона. Без да е умрял, човек може да се излъчи, да отиде в тъмната зона. Ако се излъчва съзнателно, той пак може да се върне на физическия свят. Ако излъчването става несъзнателно, човек мисли, че е умрял и не може да се върне назад.

Наскоро в Америка се случило нещо особено. Един индус правил опити да приспива хората чрез внушение и хипноза. Една госпожица от присъстващите на опита казала, че не вярва на тия работи. Индусът я поканил да направи опита с нея, да се увери в силата на внушението. Той ѝ определил час да се яви в хотела, дето се е

установил. В уречения час тя се явила в хотела. Индусът направил опита с момата, приспал я, но забравил да ѝ внуши времето за събуждането. Понеже му се явила някаква работа, той излязъл от хотела само за половин час. Обаче, случило се нещастие с него: автомобил го прегазил. Тъй като индусът не се върнал в хотела, момата останала в спящо състояние. Властта определила голяма сума на онзи, който може да я събуди.

Закон е: Никой не може да освободи човека от онази мисъл, която той сам си е внушил. Като знае това, той трябва да бъде внимателен, да не допуща всякакви мисли в ума си. Ако някой допусне в ума си мисълта, че от него човек не може да стане, той започва да вярва в тази мисъл, и никой вече не може да му помогне. Защо трябва да допуща човек в себе си мисълта, че от него нищо не може да стане? Защо не допусне мисълта, че от него може да стане човек? Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Защо тогава той не допуща положителната мисъл, че от него може да излезе нещо?

Помнете: много от мислите, които минават през вашия ум, са чужди. Мисълта, че от тебе нищо не може да стане, е чужда. Бог е създал човека, за да стане нещо от него. Всеки човек е надарен с известни дарби и сили, които трябва да развие. Това е негово гражданско право. Всеки, който отнема това право на хората, той върши престъпление. Всеки, който отнема правото на хората да вършат добро, той сам върши престъпление. Следователно, когато живее добре, човек върши волята Божия. Щом изпълнява волята Божия, той е здрав, силен, богат.

Много от съвременните хора са болни. Защо? Защото не знаят, как да се ползват от слънчевите лъчи. Слънцето съдържа всички медикаменти в себе си. Няма болест, която да не се подчинява на

действието на слънчевите лъчи. За да се лекува, човек трябва да прекарва слънчевите лъчи през известни призми. Тези призми могат да бъдат физически, а могат да бъдат и умствени. За да може болният да приеме светлината от слънцето, тя трябва да мине през мозъка на няколко души, като през призма. Същото става и със светлината, която приемаме от слънцето. За да дойде слънчевата енергия до нашите очи като светлина, тя минава през няколко трансформатора. Тъй щото, ние възприемаме пречупена, рефлектирана светлина от слънцето, а не права. По тази причина ние виждаме нещата относително, а не абсолютно. Ние не виждаме нещата такива, каквито са в действителност.

Хората, които виждаме около себе си, не са еднакви. И за тях ние имаме относителна представа. Например, срещате един човек, който има нос, дълъг 3 см., а широк – 2; друг има нос, дълъг 4 см., а широк – 2.5; трети има нос, дълъг 5 – 6 см., а широк 3 см. Тези хора имат различен характер. Характерът им се определя от дължината и широчината на носа. Това не зависи от самия човек. Много поколения преди него са работили за създаването на този нос. Дължината на носа показва развитието на ума, а широчината – развитието на сърцето. Значи, дължината на носа е барометър, който показва състоянието на ума; широчината на носа е хигрометър, който определя състоянието на сърцето.

Съвременните учени си служат с барометър за определяне на атмосферното налягане и хигрометър – за определяне количеството на влагата в въздуха. Когато налягането и в барометъра, и в хигрометъра се увеличава, непременно ще вали дъжд. Ако налягането в хигрометъра не се увеличава, а в барометъра се увеличава, ще има вятър. Като прави наблюдения над барометъра и хигрометъра, човек познава и най-малките промени на времето. Ако това е възможно да

стане с външни уреди, много по-лесно и точно може да стане с човешкия нос, който представя едновременно барометър и хигрометър. Скъпо струва този инструмент. Скъпо струва носът, но човек не може да го оцени. Много барометри има в човека. Например, коляното е един добър барометър на човека. При най-малката промяна на времето той чувства в коляното си, или в ставите някъде известна болка. Тази болка определя, че ще вали дъжд, сняг, град. Щом времето започне да се подобрява, и болката престава. Тъй щото, дали ви боли гърло, крак, ръка или друго нещо, ще знаете, че вашият барометър се обажда. По този начин вие можете да станете пророк, да предсказвате времето. Ако ви боли гърлото, времето ще се развали по един начин; ако ви боли крак – по друг начин и т. н.

Съвременните хора търсят начин да се освободят от своите барометри. Каквото да правят, все ще имат някакъв барометър в себе си. Ако нямат никаква болка, т. е. нямат никакъв барометър, тогава мястото под лъжичката ще играе роля на барометър. Като болни, или като здрави, все ще имат някакъв барометър. Например, забелязано е, че между промяната на времето и човешките чувства има известно съотношение. Без някаква външна причина човек изпитва известна приятност под лъжичката. Причината за това се крие в подобряване на времето. Друг път човек става от сън, вижда, че времето е ясно, светло, а под лъжичката си чувства някаква тежест. Той се пита, защо му е мъчно, търси причината за това, но нищо не разбира. Обаче, след няколко часа времето се разваля. След това неразположението му изчезва. От своите вътрешни разположения и неразположения човек дохожда до правилни психологически заключения.

Едно семейство, състоящо се от шест члена – майка, баща и четири деца, описват своите наблюдения по отношение закона на влиянието. Те са забелязали следното: ако бащата е неразположен в

понеделник, майката е неразположена във вторник, големият брат – в сряда, голямата сестра – в четвъртък, малкият брат – в петък, малката сестра – в събота. В неделя всички имат добро разположение. Цялото семейство е радостно. Дойде ли понеделник, дежурството започва отново. Бащата се чуди, какво да прави, за да избегне дежурството. Казвам му, че щом забележи известно неразположение в себе си, да вземе раницата си и да отиде на екскурзия. Изобщо, почувства ли човек някакво неразположение, нека се заеме за работа, да впрегне енергията си. Закон е: когато се обичат, хората предават настроенията и разположенията си едни на други. В това отношение човек е предавател и възприемател на енергии. Когато между двама души съществува известно подобие, те взаимно си предават своите мисли и чувства: каквото единият мисли, другият ще го възприеме; каквото единият чувства, и другият ще чувства. Ако единият има лошо разположение, ще предаде разположението си на другия; ако е добре разположен, ще предаде доброто си разположение на другия. Като знае това, човек трябва да търси причината на своето лошо разположение. Като намери причината на лошото разположение, той може да се освободи от него. По този начин човек лесно може да се справя със своите мъчнотии.

Бъдещата хигиена изисква хора с развити чувства, по вътрешен път да познават, каква храна да употребяват и откъде да я приемат. Каже ли ви нещо отвътре да не ядете известна храна, или да не отивате в известна гостилница, слушайте този глас. Не го ли послушате и влезете в гостилницата, в която ви се забранява да влизате, вие ще изпитате голямо неразположение. Вслушвайте се във вътрешното си чувство, което всякога ви подсказва, какво да ядете, къде да отидете, с кого да дружите и т. н. Има гостилничари, които не влагат добри енергии в яденето. Ядете ли тяхната храна, непременно

ще се разстроите. Този закон има, приложение навсякъде в живота. Отиваш ли в магазин да купуваш нещо, вслушай се в своето вътрешно чувство, имаш ли разположение към човека, от когото купуваш. Свързваш ли приятелство с хората, прилагай същия закон. Свързвай приятелство с хора, към които имаш добро разположение. Срещнеш ли човек, който произвежда някакво вътрешно противоречие в тебе, не свързвай приятелство с него. Не произвежда ли някакво противоречие в тебе, имаш ли разположение, свържи приятелство с него и не се страхувай. Този човек ще остане верен през целия ти живот. Следователно, не свързвайте приятелство с човек, който произвежда стягане на сърцето и противоречие в ума. Защо е така, не питайте и не правете опити да се пресилвате, да преодолявате това чувство. Ако посеете жито на пътека в пустинята, какво ще получите? Колкото да разоравате пясъчната почва, житото не вирее в нея. Искате ли житото да ви даде плод, посейте го в чернозем. От хиляди години насам, черноземът е обработван, с цел да се подобрят условията за добро жито.

Съвременните хора са дошли до закона на хармонията в живота и казват, че всичко трябва да почива на този закон. Очаквате ли приятелство между двама души, вижте, дали те си хармонират. Искате ли да слушате музика, вижте, дали хармонира с вашето разположение. Когато твори, музикантът прилага закона на хармонията в тоновете. Ако два или повече тона не си хармонират, той не ги съчетава, не образува от тях никакви акорди. Пеете ли, свирите ли, говорите ли, навсякъде трябва да спазвате закона на хармонията. Без хармония животът се обезсмисля. Обаче, колкото да се стреми към хармония, човек не може абсолютно да избегне дисхармонията. Лошите хора не са нищо друго, освен дисхармонични тонове. Ако не може абсолютно да избегнете дисхармоничните

тонове, т. е. лошите хора, вие трябва да знаете, къде да ги поставите. По отношение на добрите хора, те са тонове от други гами, които нямат нищо общо с тях. Дойдете ли до лошия човек, оставете го настрана, не свързвайте приятелство с него. Някой момък се влюби в една упорита мома и мисли, че ще я превъзпита, ще я настрои на гамата, в която той пее и свири. Упорството е дисхармоничен тон в живота, за който се изисква особена гама. Опитвали ли сте се да превръщате дисхармоничната гама в хармонична, да видите, как става това превръщане?

Един българин страдал от жена си, понеже била много упорита. Каквото ѝ казвал, тя всичко вършела наопаки. Един ден, като вадела вода от кладенеца, той ѝ казал: Внимавай да не паднеш вътре. Тя нарочно се хвърлила в кладенеца и не излязла вече оттам. Мъжът започнал да плаче за жена си, че го оставила сам, с няколко деца. След половин час той видял да излиза от кладенеца един дявол, цял побелял. – Къде отиваш? Защо бягаш? – Остави се, преди един час падна в кладенеца една жена, много нещо изпатих от нея – главата ми побеля. Като чул, че и дяволът бяга от жена му, мъжът си казал: Аз ще се заема с лекуването на хората. Щом дяволът бяга от жена ми, и болестите ще бягат от нея. Той тръгнал из града да лекува. Като влизал в някой дом, дето имало болен, той сядал близо до болния, навеждал се до ухото му и тихо му пошепвал: Жена ми иде! Щом чували тия думи, болестта веднага напускала болния. В скоро време той забогатял и подобрил положението си.

Какво означава побеляването? Белият цвят е здравословен, той е цвят на щедрост. Докато косата е черна, човек събира само в себе си. Щом побелее косата му, той започва да раздава. Мнозина мислят, че като побелее, човек осиромашава. Не, хората с бели коси са много богати. Те сега, именно започват да раздават. Хората с черни коси

почват да забогатяват, но докато косите им не станат съвършено бели, не могат да се нарекат богати. Хората с черни коси са нетърпеливи, избухливи. Те изразходват много енергия напразно. Хората с бели коси са кротки. Те не изразходват енергията си напразно, защото знаят, че мъчно се печели. Следователно, за да поумнее човек, косата му трябва да побелее. Черният цвят е цвят на възприемане и на почивка. Който иска да си почине, той трябва да има черен цвят. Затова е създадена нощта. Някой гледа на черния цвят като на зло, като носител на нещастие. Черният цвят има и добра страна. Когато иска да си почине, да приема по-малко впечатления, човек търси нощта. Когато човек приема много впечатления, когато има много желания, косата му побелява. Някои казват, че косата на човека побелява от много тревоги и безпокойства. Такъв човек побелява преждевременно. Значи, той е побелял преди да поумнее. Това показва, че не всички хора с бели коси са умни, и не всички хора с черни коси са лоши.

И тъй, като ученици, спазвайте следния закон: оценявайте Божественото в себе си – своя ум, своето сърце, своята воля, своята душа и своя дух. Щом оценява ума си, човек ще го прилага навсякъде в живота си. Чрез своя ум той може да трансформира отрицателните мисли, чувства и постъпки в положителни. Който не може да превръща отрицателните прояви в себе си в положителни, той нищо не разбира от висша математика.

В един санаториум в южна Америка имало двама паралитици, болни цели 20 години. Като ги преглеждали, лекарите се произнесли най-после, че са неизлечими. В тази област дето бил санаториумът, се въдили много големи змии. Един ден една от тия змии, голяма боа, напуснала мястото, дето живяла, и тръгнала към болницата, да покаже своето геройство. Хората хукнали да я гонят, но тя успала да

се скрие в стаята, дето лежали двамата паралитици. Като видели боата срещу тях, двамата паралитици скочили от леглата си и избягали вън от болницата. Като видели, че стъпили на краката си, благодарили на боата, че влязла в болницата да ги изплаши, за да разберат, че са здрави.

Тъй щото, когато се намери пред големи противоречия и неприятности, човек трябва да знае, че те не са нищо друго, освен благословения. Във време на мъчнотии и неприятности, човек се концентрира. Чрез страданията човек се учи и вижда, че всичко в живота е целесъобразно. Няма нищо нецелесъобразно. Когато казвате, че някой човек е глупав, а друг – умен, това са относителни преценки. В природата и глупавият върши важна служба. Нима съществуването на Ниагарския водопад не е целесъобразно? Като слиза от голяма височина, водата на Ниагарския водопад пробива някъде земята, но същевременно тя се използва за разумни цели. Например, американците са направили много канали, през които са прекарали част от водата на водопада. Днес те се осветяват от енергията на тези канали.

Мнозина са посещавали Ниагарския водопад, около който се разказват различни истории. Двама млади американци посетили водопада и се установили в един от близките хотели, дето хапнали и пийнали добре. Като се напили, дошла им идеята да се разходят с лодка по един от каналите. По едно време лодката се блъснала в една канара и се разбила. Единият от тях останал на счупената лодка, и течението на водата го понесла надолу. Другият скочил на канарата, дето останал известно време. Водата слизала от височината на водопада със силен рев, а хората стояли на брега и не знаели, как да помогнат на младия човек. По едно време на един от тях дошла

идеята да хвърлят едно въже на канарата. Те хвърлили на канарата едно металическо въже, по което младият човек преминал водопада.

Друг американец пожелал да опита мощната сила на Ниагарския водопад. За тази цел той купил една голяма бъчва, която осмолил отвън и отвътре добре. След това обвил бъчвата с непромокаема материя, влязъл в нея, и се спуснал от горното течение на водата. След дълго люшкане от водата на една и на друга страна, американецът стигнал най-после на брега на канала и, като излязъл от бъчвата, казал: Целият свят да ми дават, втори път не влизам в бъчва, да измервам мощта на Ниагарския водопад.

Съвременните хора, поради неразбиране на Божиите закони, сами се излагат на ненужни страдания, като тия американци. Има страдания, които са полезни, но има ненужни, изкуствено създадени страдания, които не са полезни. Дойде ли до тия страдания, човек трябва да ги избягва. За да избегне ненужните страдания, човек трябва да има светъл ум. Мнозина мислят, че по-разумни същества от хората на земята няма. Разумни същества има не само в слънчевата система, но и в другите системи. Съществата, които населяват другите системи, са по-разумни даже от тия на слънчевата система. Ще кажете: Отде знаеш това? Представете си, че между стотина хора има един с отворени очи, който вижда всичко. Той вижда чудни неща около себе си и говори за тях. Как вижда тия неща? С очите си. Той има очи и вижда, а другите нищо не виждат. И те имат очи, но още не са отворени. Един ден, когато очите им се отворят, и те ще виждат. Всичко седи във виждането. Било е време, когато хората са виждали само три цвята, после – четири, пет, шест, а днес виждат седем цвята. Ще дойде ден, когато те ще виждат повече цветове от тия, които днес виждат. Те ще виждат цветове под инфрачервената и над ултравиолетовата светлина. Известно е на всички, че освен с

физическа храна, човешкият ум се храни и с особена светлина, която едва сега хората изучават. Без да познава това, човек е изпитвал действието на тази светлина. Например, някой ученик решава една мъчна задача, но тъмно е в ума му, не може да я реши. Дълго време мисли върху задачата си, докато най-после в ума му проникне някаква светлина, и той я реши. Значи, има една светлина в света, която разрешава всички мъчнотии. Докато тази светлина не проникне в умовете на хората, те ще живеят в тъмнина и без да искат, ще се сблъскват ѝ ще се чудят, коя е причината за това сблъскване. Много просто. Причината за сблъскванията между хората е вътрешната тъмнина, която съществува в техните умове.

Сега аз говоря за онази култура, която не носи светлина на човечеството. Само любовта и светлината, която новата култура носи, са в състояние да направят нещата ясни. Когато влезе в един дом, тази светлина учи хората, как да живеят братски. Дом, в който тази светлина не влиза, е осъден на големи раздори и недоразумения. В който дом, в което общество влезете днес, навсякъде има раздори.

Съвременните хора се събират в общества, образуват градове и села, както и вие сте се събрали на планината. Защо се събират хората? По две причини: или за добро, или за зло. И вие сте се събрали тук или за добро, или за зло. Както виждате, лесно се разрешава въпросът. Друго разрешение няма. Щом нещо е добро, във всички случаи е добро; щом е зло, в всички случаи е зло. Обаче, задачата на човека е да превърне злото в добро. Всички хора са длъжни да изучават силите на злото, да знаят, как да ги превръщат, понеже и те са Божествени. Ето, съвременните лекари взимат една отрова в хомеопатическа доза и с нея лекуват известни болести. В дадения случай отровата представя злото. Човек трябва да знае, в каква доза да употреби злото, за да се ползва от него. Вие трябва да

разбирате злото като творческа сила в света, а не както днес го разбират. Който не разбира законите на злото, той става на пепел, т. е. разрушава се. Затова Христос казва: „Не се противи на злото“. С други думи казано: Не се бори със злото. Който се е опитал да се бори със злото, той сам е подписал присъдата си. Никой човек досега не е победил злото.

Единствената сила, която може да победи злото, е Божията Любов. Помнете, че Бог е между вас, живее във вас, в душата на всеки човек. Като знаете това, благодарете на Бога за живота, за ума, за сърцето, за духа и за душата, които ви е дал. Ако искате да бъдете щастливи, слушайте Неговия глас. Слънцето грее, вятърът вее, водите текат, земята дава своите плодове, майките раждат, бащата отглеждат децата си, защото Бог повелява това. Каквото Той казва, това става. Той е наречен Баща на всички. Всички трябва да изпълняват Неговите закони и да Го обичат. Не казвам, как трябва да Го обичате. Обичайте Бога, както вие знаете да обичате; вярвайте в Бога, както вие знаете да вярвате, и няма да бъдете далеч от истината. Ако не обичате баща си, майка си, брат си и сестра си, и ако не вярвате в тях, как ще обичате другите и ще им вярвате? Ако не обичате близките си, вие не можете да обичате и чуждите. Хранете свещени чувства първо към баща си, майка си, брата си и сестра си, за да храните същите чувства и към окръжаващите. По този начин сами ще дойдете до новата култура, която ще обедини всички хора.

Задачата на всеки човек е да знае своето име, своето място в цялото, както евреите които бяха 12 племена, знаеха, кой каква част носи от скинията. Когато спираха на почивка, те събираха частите на цялата скиния, съединяваха ги в едно цяло, и там се покланяха и благодариха на Бога. Днес всеки човек казва: Аз нося Божественото в себе си. Ти носиш част от Божественото. Един ден, когато всички хора

се съберат на едно място, и всеки донесе своята част, ще образуват новата скиния, в която всички ще се покланят на Бога в Дух и Истина. Законът на любовта ще бъде закон на разбирателство. Този закон трябва да се приложи още тази година. Не се ли приложи тази година, ще чакате 1999 година, и ще започнете отново.

Помнете, че бъдещето е за умните, за добрите и за силните хора. Ако не вярвате в това, което сега ви казвам, един ден ще повярвате и ще видите, че това, което ви говоря, е сто и едно на сто вярно. Всички хора, семейства, общества, народи, които са умни, добри и силни, ще имат Божието благословение. Това започва от тази година. Дали думите ми са верни, това ще видят онези, които служат на Бога, но и онези, които не Му служат. В продължение най-много на десет години от днес всички ще проверят истинността на моите думи. Бог е турил вече закона на любовта в действие, и които не се подчинят на този закон, ще изпитат последствията на своето непослушание. Дойдете ли до този закон, няма два пътя.

Съвременните хора се намират пред едно светло бъдеще. Всичко лошо ще изчезне. Земята коренно ще се промени, а заедно с нея и луната. Бог е приготвил нов свят, нови условия за ония, които Го любят. Като наблюдавам сегашните хора, виждам, че те едва изкарват прехраната си. Те ходят от къща на къща да просят. Те са царски синове, но са забравили това. Кой е царски син? Царски син е онзи, който служи на любовта, на мъдростта и на истината. Царски син е онзи, който служи на живота, на знанието и на светлината. Царският син служи и на свободата.

Сега, желая ви да бъдете царски синове, да бъдете братя помежду си. Това изисква Бог от всички хора. Брат е онзи, който обича живота, знанието, светлината и свободата, както за себе си, така и за другите. В бъдеще ще имате такава музика, от която умрелите ще оживяват. От

картините на бъдещите художници мъртвите ще оживяват. Статуите на бъдещите скулптори ще възкресяват хора. За да оздравее болният, достатъчно е един от бъдещите лекари да мине край къщата му. Ако красивите моми и момци на бъдещето минат край хора, които се карат, те веднага ще се примирят. Новите хора–хората на бъдещата култура, ще носят навсякъде любов, радост и веселие.

Хората на бъдещето ще се отличават с голяма сиромашия и голямо невежество. Те ще бъдат бедни от пороци, но богати на добродетели. Те няма да знаят, какво представя лъжата, кражбата, насилието. Земята ще се превърне на райска градина. Хората ще се срещат братски, с любов. Те няма да говорят много. Кажат ли си една дума, ще се разберат. Коя дума е най-силна? В български език най-силна и съдържателна е думата „благост“. В тази дума няма никакво раздвояване. Благостта е Божествено качество.

Бих желал всички да бъдете благи. Бих желал всички българи да бъдат благи. Висока е топлината на думата благост. Тя има 35 милиона градуса топлина. Дето мине благостта, всички противоречия се стопяват. Благостта съдържа всичко в себе си. Благостта изключва всички слабости. Благият е разумен, добър и силен. Той едновременно е и господар, и слуга. Той е най-добрият, най-умният и най-силният господар и слуга.

Желая ви да бъдете благи слуги и благи господари.

Беседа, държана от Учителя на 6 август, 10 ч. пр. об, Рила – Седемте езера

ПЪРВИЯТ ПЛОД НА ДУХА

(Небето прошарено, с облаци, времето хладно, слаб вятър, Слънцето изгря в 5:35 ч.)

Добрата молитва
„В начало бе Словото“

Ще чета 19 гл. от Евангелието на Йоана.

Всички хора са на едно голямо изпитание в света. няма човек, който да е спокоен. няма нито един човек, който да е дошъл на земята и да е свършил добре. А при това всичките хора все мислят, че добре ще свършат. Сега, когато страда неправедният или грешният човек, разбираме – има си причина, но когато страда праведният, какви са причините? Когато грешникът страда, той изправя греховете си. А пък когато страда праведният, той се повдига, той печели. Та, по два начина човек страда: по един начин, за да изплати това, което е правил, да плати дълговете си, а пък при другия страда, за да спечели. А пък онези, които не искат да страдат по двата начина, те тогаз са дошли и не знаят защо са дошли на земята. Трета категория има, но за тях бюджет няма. Съвременната държава има бюджет само за два вида хора. Тя има бюджет за затворите. Като хванат Някой престъпник, турят го в затвора. Има бюджет за болниците. Има бюджет и за училищата. Децата ги пращат на училище. А пък за онези, които не искат да се учат и не искат да бъдат в затвора, за тях няма бюджет.

Всеки един от вас трябва да си състави една философия за живота, с която той трябва да бъде съобразен, ако иска живота му да

има смисъл. Все-таки вие още нямате една ясна представа, от къде идете и на къде отивате. Когато един човек има ясна представа за един предмет, той може да направи нещата. Например ако имаш един инструмент, да кажем цигулка на Страдивариус, можеш да я извадиш от кутията, можеш да държиш лъка, но ако не можеш да свириш, тази цигулка ще бъде безпредметна. И можеш тогава да я продадеш, да вземеш пари и да си услужиш физически.

Животът по три начина може да се разбере. Има една физическа страна, най-близката страна, както ние живеем на земята. Ние чувствуваме освен това нещо и това, което чувствуваш не го виждаш. Това е втората страна. Имаш нещо в ума си, което представяш на себе си, но както го представяш на ума си, отвън не можеш да го видиш. Та рекох, човек е съставен от много разнородни материали, разнородна материя, разнородни сили, разнородни мисли и разнородни чувства. Всичко това трябва да се изучава, за да се разберат законите, по които е създаден самия човек. Писанието казва, че Бог е създал човек от пръст и вдъхнал в него дихание на живот. И станал човек жива душа. Един човек, който е дошъл на земята, за да помогне на човечесвото, какво трябва да прави? Вие ако бяхте на място то на Исуса Христа, какво щяхте да правите? Човек може доброволно да постъпи, а пък може и на сила. Щяхте да минете по същия път както и Той.

Ако един човек минава отделенията и не учи, минава в прогимназия и не учи, и в гимназията и не учи, минава в университета и не учи, през всичкото време ако не е учил, какво ще придобие? Представете си, че в отделенията го прекарваха от едно отделение в друго даром. В прогимназията, в гимназията и в университета пак даром и му дадат диплома, какво щеше да го ползува тая диплома. Сега всички не могат да си дадат отчет защо

трябва да страдат? А пък не може да си дадете отчет и защо трябва да се радвате? Страданията и радостите, това са двете страни на живота. Животът другояче не може да се развива. Там дето няма страдания, няма и радости. Дето няма радости, няма и страдания. И виждаме, че на земята живот и смърт вървят заедно. Смъртта – това е опаките на живота. А животът – това е лицето на живота. Вие знаете какво нещо е опаки. Ако имате две ръкавици и ги обърнете наопаки, дясната ръкавица е за лявата ръка и обратно. Питам тогаз: каква е разликата? Разликата е, че дясната ръкавица се е превърнала в лева и обратно. Мога да ви преведа много примери. Но един пример ще ви даде една ясна представа: да отиде дясната ви ръкавица на лявата страна, това значи да натовариш коня, а пък да отиде лявата ръкавица на дясната ръка, това значи да разтовариш коня. Да си изплатиш дълговете и да спечелиш, това е обръщане на ръкавица.

Да допуснем, че вие сте богат в света, имате знания. Всичкото знание, което придобивате, вие все го придобивате за външния свят и за себе си, за да може да уредите вашите работи. Например ако аз развивам своето зрение, то е заради мене самия, понеже без очите си ще влизам в големи спънки с външния свят. А ако очите ми са добре отворени, ще се избавя от много мъчнотии. Ако аз развивам своя слух, това е най-първо заради мене, понеже така ще се избавя от много неприятности в света. И онова, което ще ми се каже, ако не е развит слухът ми, не ще го чуя. И ако развивам моя говор, пак ще се избавя от много мъчнотии. Също така, ако развия своя усет, много пъти хората страдат понеже у тях усетите не са правилни. Ако хората бяха запазили впечатленията от страданията, по-малко престъпления щяха да направят.

Често ние се намираме в положението на едно месоядно животно. Един вълк хване една овца, разкъса я и я яде. Приятно му е.

Той ни най-малко не чувства страданията на овцата. Вие колкото и да разправяте на този вълк, че не трябва да яде овце, той ще каже: „Господ така създаде света, че аз трябва да ям овци, иначе ще умра гладен." Вълкът мисли, че Господ създал света, за да яде той овци. Това ни най-малко не е правилно. В никоя свещена книга не е казано, че на вълкът е дадено право да яде овци. Той сам си е позволил това. На вълкът и на овцата Господ е дал трева, корени да ядат. Вълкът се е научил от после на този занаят. И на първия човек Бог не беше позволил да яде месо, но човек сам е направил това. Физиологически разгледано месната храна е най-нечистата, понеже всички клетки, които живеят в животинското тяло имат нечистотии, изверженията, микроби и прочие. Колкото и да е чисто месото, все има изверженията. Мислите ли, че при такава храна човек може да бъде здрав? Сегашните физиолози казват, че сегашната месна храна на човека трябва да се замени. С какво трябва да заменим? А пък за да се измени режима на яденето, трябват убеждения. Човек трябва да знае, с какво да се храни? И за сега по-здравословна храна от житото няма. Хлябът не е приготвен сега както трябва. Голяма част от хранителността на житото изчезва, както сега приготовляват хляба. И както сега се обработва житото. Ако ти ореш нивата с любов, ако я посееш с любов и не измъчваш добитъка и не го ругаеш, както сега го ругаят, ако ти поженеш нивата с любов, ако ти овършееш житото с любов, ако ти не го мелиш с камъни, ако направиш хляба с любов, то ти ще добиеш 10 пъти по-голяма хранителност от житото, отколкото хората сега добиват.

Мъчно е по някой път хората да се убедят в правдоподобността на това. Защото каква е задачата ни на земята? Защо сме дошли на земята? С каква цел? Вие сте дошли на земята да се учите, за да придобиете онзи живот, който не се изменя, Божествения живот и да

се избави човек от робството на смъртта. Ние сме дошли на земята, за да воюваме и да се освободим. Ние не сме свободни хора. Някой минава за свободен, но в същност никой не е свободен. Защото свободният човек трябва да бъде господар на себе си и слуга на себе си. Който не е научил законите да бъде господар и слуга на себе си, той малко разбира от живота. Защото, за да бъдеш слуга, трябва да си свършил 4 факултета по 4 години, те са 16 години. Само в университета трябва да си свършил 4 факултета. За да бъдеш слуга в духовния свят, трябва да си свършил 4 факултета. Там за най-простата работа, например за хлебаря трябва 4 факултета. За прост писар трябва 4 факултета. За един обикновен, какъв да е човек трябват 4 факултета, а пък за по-висши длъжности се изисква особена специализация, за да се приспособиш за работата си. Та, сега Някой от вас искате да бъдете щастливи. Колко факултети сте свършили? Ти, като свършиш 4 факултета, ще знаеш малко само да вкусиш от физическите приятности на живота. Ще разбереш земята. Ако свършиш 4 факултета, тогава камъните ще почнат да ти говорят. Сега някои се чудят как камъкът може да говори. Че как плочите могат да ви говорят! Аз сега виждам, че турят плоча, завият я и тя почне да говори, като се върти. И пее, и говори, и представлява драматически работи. Та рекох, учения човек, който е свършил 4 факултети, туря този камък, завъртява го и се чува музика.

(Учителят посочи един от камъните на молитвения връх.)

Ако дойде невежият, той ще хвърли камъка и ще мисли, че камъкът не знае нищо. Тук има доста големи плочи. Аз ви казвам това, не за да вярвате. Най-първо можеш да вярваш, но като не чуваш, как ще убеждаваш, че може да говори една плоча. Онзи ще каже: „Аз съм човек на 60, 70 години и не съм чувал такова нещо. Я да чуя.“

Като занесли първия фонограф в Турция, турили една плоча на турски език и един турчин казал: „Кога дойде и кога научи турски?“ По някой път на плоча можем да научим френски език да говорим правилно за един ден. Но трябва един много умен професор да ти говори чрез тази плоча. Плочата каквото е чула, всичко това го отбелязва. И може да повтори всичко това, което професорът е казал.

Та рекох, в света има една невидима страна, която ние още не сме изучавали и не я разбираме. Това е духовния живот. Трябва да изучаваме вътрешните възможности на живота. В всеки един от вас има скрити големи богатства, които трябва да изучавате. Как? Някой учен професор трябва да дойде. Ако детето няма една учена майка, то учено не може да стане. Ако синът няма един учен баща, той учен не може да стане. Кравата ражда телета. няма условия за друго. Има вътрешни възможности, но няма условия. Има хиляди възможности, но трябват отлични майки и отлични бащи, за да се родят такива деца. Не само родители трябват, но трябват и учители. Човек много пъти трябва да се ражда, да стане такъв какъвто трябва. И Христос казва: „Ако не се родите изново не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек трябва да се роди веднъж, за да стане гражданин на земята. А пък, за да стане гражданин на духовното царство, трябва да се роди от вода и Дух. Духът е най-разумното, най-силното, най-мощното, което въвежда човека в Царството Божие. Та всички вие трябва да се научите да служите на Божественото в себе си.

Рекох сега, онова, което водата за вас може да извърши, кой друг може да извърши? Онова, което въздухът може да извърши, кой друг може да извърши? Онова, което светлината може да извърши, кой друг може да извърши? И онова, което същинският живот може да извърши, кой друг може да извърши? И онова, което Духът може да извърши, кой друг може да извърши? Духът дава най-великото.

Любовта е плод на Духа. И докато човек не дойде в съприкосновение с Духа, докато не се нахрани с плода на Духа, той не може да разбере тайните на Царството Божие. И само Любовта е в сила да освободи човека от всички съвременни ограничения, в които се намира. И когато човек възприеме тази храна – Любовта, тогава той ще стане господар и слуга на себе си. И щом стане това, това ще бъде най-щастливото време, което ние очакваме. И като сме се хранили с плода на Духа – Любовта, ще станем слуги на Бога. Бог иска слуги, които слугуват с любов и господари, които господаруват с любов!

Отче наш

Слушайте и внимавайте на поучението на Духа, който ви говори от вътре.

6:14 ч.с.

Беседа, държана от Учителя на 9 август 1939 г., сряда 5 ч.с., Молитвен връх

ГОСПОДАР И СЛУГА

Добрата молитва.

Духът Божи.

Ще ви прочета глава на мъглявата любов. Аз наричам мъглява любов неразбраната любов. Мъглявата любов е както днес времето е облачно. И да искаме да видим слънцето, не може да го видим. Ще прочета 13 глава от Посланието към Коринтяните.

Значи, ако имаме всичкото знание, а любов нямаме, ще сме меч, що звънти и кимвал, що дрънка. Любовта дълго търпи. Търпението е на физическото поле. Любовта е благосклонна. Любовта не завижда, не се превъзнася. Когато някой отпадне, мисли, че е загубил любовта си. Любовта никога не отпада, значи отпадне ли, не е имало тази любов. Има едно небе, което не се засенчва от облаци. То е Божественото. Никакви облаци няма там.

Да имаме едно малко размишление.

Сега може да видите малко червена любов.

(На изток под облаците слънцето е огряло полето с червен цвят.)

Сега ще ви дам само няколко правила. Не трябва да правите погрешката на онзи виртуоз, който отишъл в Париж. Един виртуоз отива в Париж да даде един концерт. Събира се много голяма публика да го слуша. Той така се захласнал в свиренето, свирил толкоз дълго, че публиката се уморила да го слуша и напуснала залата. Най-после останал само служителят в театъра, който иде с ключа и казва: „Господине, когато свършите, заключете салона."

Сега може да попитате защо свирил толкоз дълго време. – Да покаже, че много знае да свири. Питам: Ако вие сте на такъв дълъг

концерт от 5–6 часа, втори път ще идете ли? Често сегашните вярващи току цитират, така е казал апостол Павел, така е казал Христос, еди-кой си светия. Всички много добре са казали, но тия светии свириха много кратко. Говореха много кратко, говориха много малко и вършиха повече работа, пък сегашните се отличават с това, говорят повече, вършат по-малко. Едно време светиите ядяха много малко, постеха. Светии имаше, които в седмицата взимаха само по един обед. По един обяд в седмицата, значи в месеца четири обеда. Сега по три пъти на ден ядем и в месеца взимаме 90 обеда, и при това имаме извънредни закуски. И по една закуска на ден, значи 120 пъти в месеца ядем. Питам: В материалистическо отношение каква е разликата? Светиите взимаха за месец четири обеда, а ние взимаме 120 обеда. Кой харчи повече? Ние сме много разточителни. 120 обеда по една английска лира, 120 английски лири разход, а светиите – четири лири. Тогава светиите работиха повече, взимаха по-малко. Онзи, който много яде, много разточава, малко работи, пък 120 лири да му плащат на месец само за ядене. Питам сега: Кой е по-умен, светиите ли или съвременните хора, които не са светии? Казва: „Аз не съм светия." Именно светът страда, защото хората не са светии. Ако всички бяха светии, светът щеше да се оправи. Влизаш в един дом, карат се двама, мъж и жена. Защо се карат? – Защото не са светии. Влизаш в една църква, двама свещеници се карат, защо? – Защото не са светии. Двама вярващи се карат, защо? – Защото не са светии.

Сега турили една теория, казват, че имало еволюция. Като се карат хората, с караница се възпитават, стават по-добри. Турците казват: „Ола белир."

Един от турските султани дал едно обявление, че ще даде награда на онзи, който му каже една същинска лъжа. Ще му плати за лъжата. Започнали да се изреждат, да го лъжат. Турците ги казват

масали. Ще каже някой нещо с някаква вероятност. Иде един и носи едно кокошо яйце и казва на султана: „Майка ми тури това яйце под квачката и като го измъти, излезе цяла камила." Турчинът казва: „Може да стане, Божа работа." Иде един и носи един косъм от брадата на баща си казва: „Този косъм от брадата на баща ми и когато султанът воюваше с московеца, като го тури на Дунава, мост стана и московците минаха." Казва: „Ола белир." Нареждали се разни и му казват но султанът не ги признава за лъжи. Най-после идат двама хамали и носят един голям кюп, който събирал 500–600 кила вода. Казва му турчинът: „Баща ми във време на войната с московеца зае пари назаем на твоя баща, султана, този кюп с пари." Казва: „Това е една лъжа." Ако каже, че може да бъде, трябва да плати дълга на баща си. Питам: Защо султанът искал да му кажат една лъжа, същинска лъжа?

Ние всички страдаме. В лъжата се съдържа нещо, което не е вярно. Ти казваш: „Аз съм господар на себе си." Вярно ли е това? Ако си господар на себе си, ти трябва да бъдеш най-умният човек, здрав, да не страдаш, да бъдеш независим. Щом си зависим, ти не може да бъдеш господар. Казваш: „Аз съм слуга." И това не е вярно. Понеже, ако беше вярно, ти не трябваше да се нуждаеш от другите да ти слугуват. Ако си от онези, които знаят да слугуват, ти няма да имаш нужда от слугуването на другите хора. Следователно, нали когато един лекар отива да помага някому, той става слуга на болния. Но болният трябва да се разболее.

За бъдеще, когато ти отиваш да слугуваш някому, ти трябва да слугуваш от любов. От невидимия свят слугуват някому от любов, без любов никой никому не слугува. Единствено слугуването в света става по закона на любовта. То е заплатата. Сега, когато хората слугуват със заплата – дават ти повече пари, повече слугуваш, дават ти по-малко

пари, по-малко слугуваш. Дават ти по-малко пари, по-малко учиш, дават ти повече пари, повече учиш. Плащат ти по-малко, по-малко говориш, плащат ти повече, повече говориш. Този закон е верен и в духовния свят. Който много те обича, много му слугуваш. Който малко те обича, малко му слугуваш. После и господаруването е по закона на любовта. Който много те обича, много му господаруваш, който малко те обича, малко му господаруваш. Който никак не те обича, никак не му господаруваш. Който никак не те обича, никак не му слугуваш. Това са сега максими. Очаквате как може да се поправи животът ти в света. Същият закон е: Ти, ако не обичаш Бога, Бог на тебе не ти слугува. Нали казва Христос: „Син человечески не дойде да му слугуват, но да послужи." Всички вие, които се оплаквате в света, всички се оплаквате, че страдате от нещо. Защо идат вашите страдания? Страданията идат от две неща: От господарите и от слугите. Господарите и слугите са създали всичките страдания. Ти страдаш, понеже няма кой да ти слугува. Болен си, страдаш, понеже няма кой да ти служи. Ти страдаш, понеже имаш господар, който те ограничил, не те оставя свободно да мислиш. Ти страдаш, понеже си слуга и господарят не те оставя свободно да постъпваш, навсякъде ще ти тури ограничение.

Сега да допуснем, че това става във външния свят. Но когато в себе си човек се безпокои, кой е причината? Ако ти се смущаваш, че някои хора са казали нещо лошо за тебе, ти страдаш, понеже си чул. Ако беше глух, щеше ли да се смущаваш? Ти се смущаваш, че си видял нещо, но ако беше сляп, щеше ли да се смущаваш? Или страдаш, защото си ял нещо, не си сдъвкал добре храната. Ако нямаше уста, щеше ли да се смущаваш? Сега кое е по-добре, защо трябва да страдаме? Ти имаш уста, но тази уста ти носи страдания, още не се е научила устата ти. Трябва да имаш една учена уста, уста,

която дълго търпи, която е благосклонна, която не завижда. Устата много завижда. Като дадеш ядене в чиния на две деца, то гледа в чинията на другото и се сърди, ако на другото дете е дадено повече ядене. То даже и половината от това ядене не може да изяде. Гледайте съвременния свят, той толкоз провизии имат, цяла година не могат да ги изядат, мислят, че няма да им стигнат. Другите имат за сто години да ядат и пак мислят, че няма да им стигнат. Някои имат един милион, два милиона, сто милиона и мислят, че пак няма да им стигнат.

Във времето на коронацията на кралица Виктория или Едуард, един английски милионер от Австралия, който отивал за коронацията и който имал 350 милиона лири стерлинги, се хвърлил в морето, понеже мислил, че парите му няма да му стигнат. Всички вие, които ме слушате, сте толкоз богати! Колко струва вашият ум? Знаете ли колко струва вашето сърце? Знаете ли колко струва вашето тяло? Има известни нишки във вашия организъм, които са донесени от толкова далече, от пространството, че даже една нишка струва един милиард да се направи, на онези същества. Вие имате едно тяло, което струва милиарди, вие гледате на себе си и мислите, че нищо нямате. Когато човек загуби тялото си, тогава вижда какво грамадно богатство изгубил. Ако се освободите от физическото тяло, физическият свят ще се затвори за вас. Всичките неща във физическия свят няма да струват нищо. Благодарение на тялото, което ни е дадено, те са ценни.

Сега всички от вас искате да бъдете щастливи. В ума си имате нещо, търсите щастието някъде, дето го няма. Вие мислите, че като станете учен човек, вие ще бъдете щастливи. Вие мислите, че като станете богат човек, ще бъдете щастливи. Вие мислите, че ако сте силен, ако сте красив, ще бъдете щастливи. Всички тия неща са вероятни само външно. При това вие сте заблудени, вие сте богати и

не съзнавате, че сте богати, търсите вашето богатство отвън. Всички знаете, че в Бога живеем и се движим и съществуваме. Проповедниците досега цитират стиха: „В Бога живеем и се движим, и съществуваме.“ Бог е любов. Бог е любов и при това ние страдаме. Как е възможно човек да живее в Бога и да страда, да бъде недоволен? Казваме, че любим Бога. Как е възможно човек да люби Бога и да бъде нещастен? От недоимъка на любовта човек страда. Павел схваща, че човек всичко може да има, ако любов няма, той ще бъде като някой неодушевен предмет.

Едно правило ви трябва. Трябва да знаете, че онова богатство, което ви е дал да се върнете с ума си, със сърцето си, с душата си, с духа си, с тялото си при Бога и да Му благодарите. Като погледнеш ръката си, да благодариш на Бога. Като пипнеш ухото си, да благодариш на Бога. Като пипнеш устата си, да благодариш на Бога, като пипнеш носа си, веждите си, за всичко да благодариш на Бога. Да благодариш на Бога за сърцето си, да благодариш на Бога за ума си, за душата си, за духа си, за всичко онова, което Бог ти е дал. Това е новото учение. Който може да повярва в любовта, той ще се освободи от всичко. Той ще се освободи, както змията се освобождава от своята стара кожа. Ще дойде до едно място, дето кожата ще се изхлузи, ще остане новата кожа. Стара кожа аз наричам всички наши недоволства, недоразумения, караници. Човек и със себе си се кара. Казва на себе си: „Колко невежа съм, колко прост съм, това не можах да използувам.“ Кой е недоволен и кой е учен? Единият е господар и другият е слуга. Господарят се кара на слугата, че той това не направил. Слугата казва: „Ти не ми плати.“ Господарят и слугата се карат вътре. Сега виждали ли сте вашия слуга? Гледали ли сте вашия слуга? Може ли да нарисуваш себе си като слуга и като господар? Сега, когато си господар, изпъчиш се, вземеш една поза, важен си.

Станеш слуга, свиеш се. Аз това наричам актьорство на сцената. Ти вече играеш ролята като господар. Някой път има роля на цар, написал някой и ти се обличаш като цар, с корона, с венец, с мантия на сцената, играеш, мислиш, че си цар. Ти се вълнуваш. Колко ти плащат за една вечер да играеш на сцената? Доста голяма сума плащат.

Да ви приведа един пример. Някой ангажирал Аделина Пате да пее в една опера. Понеже тя знаела, че онзи директор не обичал да плаща, публиката дошла в театъра, ръкопляска, а тя си обула само едната обувка и седи с един крак необут. Като ѝ плаща 25 хиляди, тя обува и другия крак и излиза да пее. Пее, защо? – Защото ѝ дали 25 хиляди лева да си обуе обувката. Казвам: Всички ние, които пеем, каквото и да правите в света, се ви плащат. То не е лошо, то е хубаво. Ако тя не беше направила тъй, аз не щях да ви говоря. Аз я похвалявам, че малко го попекла. Този директор да плати, понеже той иска да я използува. Тя казва: „Тогава и аз ще те използувам." Някой казва сега: „Ти не ме обичаш." Плати 25 хиляди лева, да видиш как ще те обичам. И втори пример ще ви приведа за Аделина Пате. Доста примери има за нея. Отива веднъж в Ню-Йорк, не познава никого, трябвало да изтегли една крупна сума, не я познават, казва: „Дайте си свидетелството, че сте Аделина Пате." Тя се спира в пощата и започва да пее. Директорът казва: „Дайте ѝ парите." Изпява една песен и ѝ дават парите. Пак пее за 25 хиляди лева. Онзи не ѝ дава парите, защото нейните билети са много скъпи в театъра, тя трябва да пее, за да ѝ дадат парите. Първият път, за да тури едната си обувка, директорът трябваше да ѝ даде 25 хиляди. Вторият пример, този директор в пощата, той е същият директор, казва: „Не си Аделина Пате", трябва да пее без 25 хиляди. Вторият път този директор в пощата, той е същият, казва: „Не си Аделина Пате, трябва да пееш без

25 хиляди.“ Казвам: Когато пеете, преди да сте си обули обувката, на място е, защото пари ще вземете, второто, когато пеете, че ви дават парите, кое е по-хубаво? Хубаво пее, тя казва, че за да тури обувката си, енергията, която ще употреби, струва 25 хиляди. Директорът трябва да плати, за да дойде тази енергия да си обуе обувката. Директорът на пощата казва: „Аз, за да заповядам да ти платят, трябва да пееш, да покажеш, че може да пееш, за да вземеш 25 хиляди.“ Тя пак пее.

Сега ще ви наведа на онзи Божествен закон: Всички хора трябва да бъдат съвършени. Съвършенството човек може да го придобие само в любовта. Ние живеем в любовта и трябва да възприемем всичко онова, което Бог е създал и да нямаме две мнения за живота. Сега ние за един човек пренебрегваме Божията любов. Вземете една дъщеря за един свой възлюблен мисли, че ще бъде щастлива, напуща бащиния си дом. Отива с един непознат, който ѝ казва, че е неин възлюблен. Може да е. По какво ще познаеш един човек възлюблен ли е? По два начина може да го познаеш. Ако може едновременно да ти стане слуга и да ти стане господар, той е твой възлюблен. И едновременно, ако ти може да му станеш (слуга) и да му станеш господар, вие сте един за друг. Но щом той не може да ти стане слуга и господар и щом ти не може да му станеш слуга и господар, вие не сте един за друг.

Сега ще ми кажете: „Как да го разбираме?“ Вечерно време няма да ходиш да копаеш на нивата. В мрачната нощ, когато има отвън 25 градуса студ, няма да ходиш да копаеш на нивата. Когато нямаш нито пет пари в джоба, на гостилница няма да ходиш да ядеш. Когато нямаш пет пари в джоба, хубави дрехи няма да туряш на гърба. Когато нямаш пет пари в джоба, в отлични апартаменти няма да живееш. Значи, когато денят е светъл, ходи да работиш. Когато денят е топъл, иди да работиш. Когато имаш всички благоприятни условия,

иди да работиш. Или казано в новото разбиране: Върши всяка работа с любов, с любов и от любов, от Бога и за Бога, от себе си и за себе си, от ближния и за ближния си.

Тази е много неразбрана работа. За пример, има неща, които хората разбират, има неща, които не разбират. Вземете сега, ще ви приведа един пример. За пример, в козметиката могат да направят лицето си много красиво, червеничко, беличко, бръчките да ги няма. Но това е външна козметика. Ако им кажеш отвътре да се подмладят, не знаят. Отвън знаят да се подмладяват, отвътре не могат. Знание ли е това? Козметиката е само за един ден. Сутринта като туриш, вечерта като се измиеш, пак наново трябва. Тъй щото в годината 360 пъти трябва да се подмладяваш, да туряш козметика. Не е лошо, хубаво е, но знаете колко трябва да платиш, да ти турят козметика. Ходили ли сте в Париж да знаете колко вземат, ако не знаеш, ако трябва отвън да те гримират. Аз ги похвалявам.

Един млад момък се подигравал с една стара баба, не българска, но парижка, французка подигравка, много деликатна, тъй фина, едва да я намериш. Тя решила да си отмъсти на този млад момък. С козметика поправила лицето си на една млада мома и започна да му хвърля такива много любвеобилни очи, усмивки, това, онова, и той се влюбил. Загорява сърцето му, пише писма, че не може да живее без нея и най-после тя се съгласява да се оженят. Оженват се. Вечерта като влиза вътре той мисли, че е щастлив. Тя, за да му покаже, снема козметиката, снема зъбите, всичко изкуствено. Като видял това, излиза из стаята навън да го няма. Аз ви привеждам един пример. Туй е с нас. Всички хора ще видят своите заблуждения. В края на краищата ще видят, че за стара баба са оженени. Старата баба, това е животът на плътта. Един ден като видят колко е грозна, ще избягат из стаята навън. Няма да ни има там. Казвам: Човек като не търпи, става

нервен. Като не е благосклонен, той създава своето нещастие, като завижда създава положителното в света. Виждате, че изтокът е свободен от мъглите. Около нас е само тази мъгла. То сме ние. Ние сами на себе си препятствуваме да видим истината надалече, че слънцето грее. Колко е хубаво и красиво. Който е художник, една хубава картина е това. Аз ако имах време и ако знаех, щях да си взема четката. Пак ще я нарисувам.

Сега ви казвам две неща: Благодарете на Бога за всичките страдания. Благодарете на Бога за всичките ваши радости. Благодарете на Бога за всичката ваша сиромашия, благодарете на Бога за всичкото ваше богатство. Благодарете на Бога за всичкото ваше невежество, което имате. Благодарете за знанието, за всичко Му благодарете. Вие считате, че сте невежи. В невежеството е скрито знанието. И в знанието е скрито невежеството. В сиромашията е скрито богатството и в богатството е скрита сиромашията. Сиромашията, това е слугата, богатството, това е господарят. И двамата като се съберат на едно място, от господаря капитала, от слугата работата, тогава работата върви. Настоящето е богатство, миналото е сиромашия. Настоящата сиромашия ще бъде бъдещето богатство, настоящето невежество ще бъде бъдещето знание. Сегашното знание е миналото невежество.

Понеже живеете в Бога, научете се на новото в света. Тази глава аз я наричам главата на мъглявата любов. Имате зазоряване, имате и мъглява любов. Над вас има нещо както тази мъгла. Във всеки едного от вас е тази мъгла. Колко е тази мъгла, нагоре на два километра, над три километра е ясно. Отдолу, под три километра, има мъгла. Сега туй е дълготърпението. Трябва да търпиш, че се лишаваш от слънчевата светлина. Пък трябва да бъдеш благосклонен. Мъглата казва: „Почакайте да се постоплим, ще бъдете добри ние да се

постоплим, после ние ще отстъпим, пък вие ще се топлите.“ Може да се разсърди, мъглата ще започне да плаче. Снощи колко плакаха. Казват: „Позволете на нашите ученици ние днес да се погреем, вие отдолу да почакате“. Казвам: Тъй ще бъде. Вие сега може да мислите, може ли човек да се разговаря с мъглата. Те са се същества разумни, които са дошли. Днес са дошли на екскурзия, идат те от невидимия свят на екскурзия на планината. Екскурзианти са, искат да видят слънцето как изгрява, друг път не са го виждали. Казват: „Ще оставим една малка врата, без да видите слънцето, само светлината ще видите.“ Днес трябва да се радваме в тяхната радост. На голяма почит сте. Когато се даваше на Мойсея Закона, планината беше обвита с такава мъгла долу и Бог даваше Закона на Мойсея. Сега ви се дава един Закон, без гръмотевици – Законът на любовта. Закон се дава. Без любов под мъглите, с любов над мъглите. Без любов в сиромашията, с любов над сиромашията, в богатството, без любов в болестта, с любов над болестта, в здравето отгоре.

Казвам: Единственият закон, с който трябва да служите на Бога е любовта. Любовта никога не отпада. Имайте тогава пълна вяра, пълна надежда и любов в Бога и всички ваши копнежи, които имате, изведнъж няма да се постигнат, но имате велико бъдеще. Ще видите онази, великата благост, която Бог приготвил заради вас.

Гледайте добре да посрещнете съботата. Съботата е ден на любовта.

Отче наш.

Беседа, държана от Учителя на 11 август 1939 г., петък, 5 ч. с. на Молитвения връх[26]*.*

[26] Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас“ от съответната година.

ОПОЗНАВАНЕ

Добрата молитва
„Духът Божи"
„В начало бе Словото"

Ще ви говоря тази сутрин върху опознаването. В опознаването има четири състояния, четири положения. Опознаване без съзнание не може да се прояви. Значи имаме четири състояния, през които човек минава: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Сега ще направя едно разграничение. Подсъзнанието е подобно на състоянието, когато детето е в утробата на майка си. Съзнанието е подобно на състоянието на дете, което е родено вече. Самосъзнанието е дете, което се изправило на краката си и ходи на училище да се учи. Свръхсъзнанието е състояние, в което човек служи на Бога. От тези четири състояния се ражда стремеж, от тях произтича животът. Сега аз говоря за един живот не на страдания и на изпитания, но за един организиран живот. Организираният живот е съчетание на мислите, чувствата и постъпките, в него има пълно единение. Съвременното човечество е вече минало двата етапа.

В първа глава на Битието е казано, че Бог е направил човека от пръст. Пръста показва едно бременно състояние. Първоначално човек не е съзнавал живота, той бил в положението на почвата, върху която ние сега живеем, в положението на камъните, на водата, която тече, на въдуха и след като Бог вдъхнал дихание на човека чрез носа, тогава идва съзнанието. Носът показва съзнанието на човека, устата му показва подсъзнанието, ушите му показват самосъзнанието, а

очите му показват свръхсъзнанието. Тези четири състояния се обединяват чрез закона на Любовта. Когато човек стъпва на краката си вече, той трябва да съзнава онова положение, от което е изваден – първото положение. Второто положение е, когато ние срещаме животните. Животните представят съзнанието: рибите, птиците, млекопитаюшите.

Една малка бележка ще направя: тъй както са езиците на всички съвременни народи, те нямат точните думи, с които да си изразяват идеите.

Човекът сам представя самосъзнанието. Самосъзнанието се отличава с две качества. То носи в себе си радости и страдания. Страданията произтичат от онзи неестествен, неорганизиран живот. Радостта пък е онзи организиран живот. Значи организираният и неорганизираният живот се срещат в човека. Неорганизираният живот е в страданията, а организираният – в радостите. Великото, безпределното, Бог, като се е ограничил, е създал малките форми, докато настани хората. И с това се изгубва вечното. Когато хората се ограничават, раждат се страданията. Представете си сега, че вие идете от Париж, от място то на всичките удобства, а тук нямате такива удобства: нямате тези люлеещи легла, автомобили, хубави апартаменти. Тук апартаментите ви са със стени няколко милиметра дебели.

Опознаването носи една велика идея – възприемане на Любовта. В Любовта има няколко елемента: слизане и качване. Първо Любовта слиза. Само разумният човек, само Бог може да слиза в света. Само разумният, само Бог може да възлиза. Там, дето Бог може да слиза, и там, дето Бог може да възлиза, никой друг не може да слиза, никой друг не може да възлиза. Любовта се изразява чрез живота. Това че Бог е слязъл, показва живота, който имаме сега. Това е присъствието

на Бога в нас. И понеже Той е слязъл от един възвишен свят, дошъл е в един свят, както вие сте дошли тук в планината. За да слезе в този свят, Той се е приспособил, за да намери едно малко място в нас, в което да се настани. Значи Бог се самоотрича от своята слава, величие, от всичко, което има и слиза да живее между своите деца. И ние може да кажем, че Бог живее както човек, както ние живеем. После пък ние ще отидем при Бога, ще живеем в Бога като човеци. Значи Бог живее в нас като човек, а ние живеем в Бога като човеци. Бог, който е слязъл у нас, носи всички свои благословения и търси начини да ни предаде своите благословения, за да не злоупотребим с всичко онова, което Той ще ни даде. Следователно чрез закона на страданията и радостите, Той е почнал да ни учи да оценяваме Неговите блага.

Страданието произтича от известно вътрешно пресилване. Ако претоварите стомаха си, вие ще имате страдания. Ако пресилвате сърцето си, вие ще имате страдания. Ако пресилвате ума си, ще имате потъмняване или неврастения. Всякога, когато човек се заеме да извърши нещо, за което не е готов, той страда. И всякога, когато се заеме да извърши нещо, което той знае, той се радва.

И тъй законът на Любовта, който сега влиза в света, ще преобрази света. Първоначално човек се е стремял да живее за себе си. Божествено качество е да живееш за себе си. И Бог не може да живее за другите. Да живееш за себе си, това е едно от най-великите качества. И Бог като няма за кого да живее, иска да живее за онези, които е създал. Ето защо Бог е започнал със самоограничението. Той се е радвал в органичението, че може да слезе, да опознае онези същества, които е създал. Но присъствието на Бога в малките същества е причинило техните страдания. Това ограничение е подобно на състоянието ви, когато се намирате пред някоя голяма

планина, която хвърля сянка отгоре ви. Тя непременно ще ви причини известно страдание, понеже не може да имате такъв голям простор. Вие страдате от това, че Някой ви е засенчил. Децата страдат от майките си, които ги засенчват. Синовете страдат от бащите си, които ги засенчват. Слугите страдат от господарите си, които ги засенчват. Учениците страдат от учителите, които ги засенчват. Целият свят е пълен само с засенчване. И когато хората искат да се освободят от засенчването, изсичат горите. Когато хората искат да се освободят от засенчването на къщите, събарят ги. Следователно за бъдеще къщите ни трябва да бъдат прозрачни, да не засенчват никого. Майките трябва да бъдат прозрачни, да не засенчват никого. Бащите трябва да бъдат прозрачни, да не засенчват никого. Господарите и учителите трябва да бъдат прозрачни, да не засенчват никого. Най-после и самите ученици трябва да бъдат прозрачни, да не засенчват никого. Прозрачността може да се образува само по закона на Любовта. Аз употребявам думата прозрачност в смисъл да няма никакво съпротивление в човешките мисли, в човешките чувства и в човешките постъпки.

Сега аз разглеждам живота от едно ново становище тъй, както днес може да се прояви. Ние живеем в един неоценен свят. За пример нито един от вас не е доволен от състоянието, в което се намира. Майката не е доволна от синовете и дъщерите си, понеже не я обичат тъй, както тя желае. И децата не са доволни от майка си и от баща си, защото не са такива, каквито те ги искат. Понякога бащата и майката стават капелмайстори. Децата трябва да пеят, а те не знаят още добре пеенето. Тогава майката е принудена да прави някаква забележка на децата си.

Сега ще ви задам въпроса: Как трябва човек да живее? Първоначално като човек ти се намираш затворен в яйце и трябва да

знаеш, как да счупиш черупката. Който не знае, той счупва яйцето, а който знае, той разтваря яйцето. Следователно разтварянето на яйцето, това е основният тон на живота. Това наричат и в музиката основен тон. И тогава, който взима основния тон на живота правилно, той не боледува. Когато направите една погрешка, вие боледувате. Всяко боледуване показва, че вие не сте взели основния тон на живота.

Сега ние говорим за опознаването. Да опознаеш себе си или да опознаеш другите, това значи да дадеш на този, когото обичаш, всички условия да се прояви в умствено, сърдечно и физическо отношение. Това, което видяхте тази сутрин на изгрява, това беше една художествена картина, която показваше какъв е бил света, когато вие сте били създавани. Сега пък времето показва, къде отивате, какво ще бъде бъдещето. Съвременните хора имат нужда от трансформиране на езиците, за да се разбират. В новия живот Бог ви дава вече условия да се опознаете. И първият процес на опознаването седи в това, че онзи, с когото трябва да се опознаете, той ще ви проговори. И тогава цялата природа представя съвокупност от всички елементи: като започнем от физическия свят, органическия и дойдем до човешкия. Туй показва възможностите за човешката душа, които предстоят в бъдеще да се проявят. Всека форма е възможност на душата да придобие известно богатство. За пример вие се намирате при едно дърво и мислите, че това дърво е неразумно. Не, това дърво е много чувствително. Много примери в живота потвърждават това. Ако един престъпник отиде при някое дърво, това дърво непременно ще умре, изсъхва. Има случаи, когато Някой праведен или светия отиде при някое сухо дърво, дървото оживява. Значи когато дърветата изсъхват, престъпления се вършат. Когато дърветата израсват, добро

се върши в света. Когато хората умират, престъпления се вършат. Когато хората се раждат, добро се върши в света.

В един разказ от древността се разправя за трима учители, които се състезавали за една и съща мисия в света. За тази цял заставили и тримата да гласуват, да изберат едного между тях. След гласуването намерили три бюлетини, всеки гласувал за себе си. Случило се това, което е станало някога в миналия век при посрещането на един европейски крал. За тази цял били избрани дванадесет красиви моми, всека от които носела букет, но една от тях, трябвало да ги предаде на краля. Чрез гласуване трябвало да бъде избрана една от тях. Като гласували, намерили дванадесет различни бюлетини – всека гласувала за себе си. Сега как бихте разрешили вие тази мъчнотия? Трябваше да дойдат дванадесет крале, че всека една от тях да му поднесе букет. И понеже това противоречие е съществувало и съществува и до днес е така наредено, че за хората, които се женят, всеки мъж да бъде краля, когото посрещат, а жена му да бъде младата мома, която ще му предаде букета. Детето, което майката ражда, е кралят, който иде, а майката предава букета. Следователно за да няма противоречие в човешкия живот, за всеки даден случай, всеки човек трябва да има само една идея, която да посрещне като краля. Мисълта – това е синът, който трябва да се роди. Той е кралят, царят е Божественото, което трябва да дойде в човека. В сърцето пък трябва да се роди само едно хубаво чувство, това е дъщерята. Дъщерята се ражда в сърцето. Това е царицата, която трябва да дойде, това е княгинята, която трябва да дойде.

Та рекох, сега трябва да имате едно ново разбиране за Любовта. За да обичаш някого, ти трябва да слезеш на неговия уровен. За да обичаш някого, трябва да му занесеш от своите блага, които имаш, и да го научиш как да ги употребява. И най-после да обичаш някого

това значи да го приемеш в себе си и да го заведеш на гости в своето отечество. Тогава всички вие се приготовлявате да отидете там, отдето сте излезли, т.е. да се върнете изново в рая, в райската градина на всичките възможности, на всичките блага, които сте имали. Между земята и рая, дето ще влезете, има една тъмна зона, за минаването на която трябва да имате една модерна запалена свещ, най-малко от 25 милиона свещи. Това е необходимо, за да минете тази зона. Като влезете в другия свят, в Божествения свят тази свещ ще представя една малка червена светлинка. Там тази светлина няма да бъде необходима. Тази зона се отличава не само със своята тъмнина, но тя е толкова студена, че всичко замръзва. Там студът е по-голям от 273 градуса. През тази зона само Любовта е в състояние да ви даде онази топлина, за да не изстинете.

А онова, което ви задържа още на земята, това е човешкият егоизъм. Двата полюса показват егоизъма на мъжете и жените. Северният полюс показва мъжкия егоизъм, който се състои от натрупани снегове и ледове. Южният полюс показва женският егоизъм. Значи има два вида егоизъм: егоизъм на ума и егоизъм на сърцето. Аз мога да ви кажа, какво представя егоизмът на северния полюс. Ако си представите всичкия събран лед на северния полюс разпръснат из цяла Европа, той би образувал една планина от две хиляди метра. Ако пък този лед се разпростре по цялата земя, тя би била покрита от един леден пласт, дебел 40 метра. Това е мъжкият егоизъм. Също толкова е и женският егоизъм, ледена планина две хиляди метра. Това не е нещастие. Това е едно благо. Изкуство е да знае човек как да използува това благо. Егоизмът, това е богатството, което мъжете и жените са събрали от хиляди години на земята, след като са излезли от рая. Значи всичкото това богатство, складирано от хиляди години насам, е натрупано на северния и южния полюс. И

хората понякога искат да премахнат този егоизъм. Опасна работа е да се премахне този егоизъм. Къде ще се тури този лед? Цялата земя ще се затрупа, цялата култура ще спре. Пък ако речем да го стопим ще стане цял потоп на земята. Единственото нещо, което може да се справи с този лед, това е любовта. Малко по малко постепенно тя ще го стопи.

Сега аз не искам от вас отведнъж да разтопите своя егоизъм. По никой начин не ви препоръчвам да разтопите вашия егоизъм, защото ще настане цял потоп. Ако пък речете да го разхвърлите у вас, цялата ви еволюция ще спре. Нека седи на своето място , където си е. А понеже умът и сърцето представят двата полюса на вашия живот. В ума е събран всичкият егоизъм на мъжа, а в сърцето всичкият егоизъм на жената. И Бог, който вижда опасността за човека, не казва: „Сине мой, дай ми ума си“, но казва: „Дай ми сърцето си.“ Бог иска сега жените да отидат при Него, да се справи с техния егоизъм, да го организира. И тъй от хиляди години насам се стопява егоизмът на жената. Този егоизъм, който сега се завършва, е егоизмът на жените. Новата епоха, която иде, започва с епохата на мъжа, да се организира мъжкия егоизъм. Понеже жените вече са освободени от своя егоизъм, те ще дойдат да помагат на мъжете да се освободят. Затова всеки мъж изисква жена му да го [обича], понеже тя ще даде тази топлина, която ще стопи егоизмът му. Затова мъжът се нуждае от любовта на жената. Аз употребявам думите мъже и жени в много широк смисъл, не в този ограничен смисъл, както сега се разбира. С други думи казано, човешкото сърце трябва да помага на човешкия ум. Това е жената, това е девата.

Та сега всички, които сте дошли тук, всички имате големи дарби, способности, сили вложени във вас, но още не ги съзнавате. Понякога вие се движите в един илюзорен свят, да мислите, че нищо няма у вас.

Нали сте наблюдавали зимно време, като гледате земята, казвате, че нищо няма в нея, но пролетно време, щом дойде топлината, светлината, влагата, всичките цветя израстват. Сега ще направя едно сравнение. Едновременно в човека има две движения, както и земята. Земята има две важни движения: тя се върти около Слънцето, върти се и около себе си. От движението около Слънцето се образуват годишните времена. От движението около себе си се образуват ден и нощ. Радостта това е осветлената страна на вашия живот. Страданието, това е тъмната, неосветлената страна на вашия живот. И затова ние казваме, че когато радостта, осветлената страна се движи, ще дойде в областта на страданието. И страданието като се движи, ще дойде в областта на радостта. Трябва да знаете закона, че радостите и скърбите се сменят, понеже вашият живот се движи около себе си, движи се и около Бога.

Ето сегашните наблюдения показват, че Марс, който беше най-близо до земята, последните 15 години се е изменил. Астрономите са намерили, че инженерите на Марс са много по-напреднали отколкото тия на Земята. Там има такива грандиозни канали, каквито на земята няма. Там има два пъти повече обработена почва отколкото на Земята. Това са предположения. Като четете Сведенборга, виждате, че той ходил на Марс, на Юпитер, на Венера, на всичките планети и описва какъв е животът там. Това са човешките способности, човешките чувства, човешките сили, които могат да се събудят. Щом се събудят, с тях ще изучавате живота и на другите планети.

Дали това е вярно или не, един ден вие ще знаете положително. Представете си, че по някакъв начин ви упояват и вечер, както спите, ви пренасят от вашата стая в някоя друга къща. Вие се намирате в чудо, не знаете дали тази къща е ваша или не. Как е станало преместването не знаете. Но ако съзнателно ви преместват от една

къща в друга, вие ще виждате пътя, по който сте минали. Един ден, когато израснете още повече, може би в далечното бъдеще, вие ще имате по един свободен билет за екскурзия и ще можете да ходите по която планета искате, както някои от вас, сте дошли от Париж в България. И тогава ще ходите по Марс, по Венера, дето искате. Един ден ще има посетители на земята и от другите планети, но днес още не могат. Ако сега слезе Някой от другите планети на земята и кажат, че са дошли от Юпитер, ще кажат, че са лъжци и измамници и ще ги турят в затвор като луди. Ако отидете в Париж и сте слезли от Слънцето, ще ви повярват ли? А човек трябва да отиде до Слънцето и да се върне. Има едно Слънце, на което човек трябва да отиде. Има едно Слънце, чийто жители, като дойдат у нас, те повдигат човешкия живот. Те са братя на любовта, които сега слизат. Те идат, ние имаме изпратен авангард от тях. Когато те слязат на земята, цялата земя ще се преобрази, тогава всички хора ще говорят на един език. Всички хора ще се наричат братя и сестри. Всички майки и бащи ще образуват само един баща и една майка.

Сега вие ще запитате откъде ще дойдат. Отгоре ли? – Не. Те ще излязат от човешката глава, през там ще минат. Човешките очи ще бъдат вратата, през която те ще дойдат в света. Те са толкова фини, че през никое друго място освен очите няма да минат. През ушите няма да минат. Те трябва да дойдат през очите. И затова казва псалмопевецът: „Когато видя Господа, душата ми ще се изпълни с радост.“ И онова, което сега вътрешно съзерцаваме, което виждаме, това е, което произвежда в нас радост. И това, което отпосле чувствуваме и виждаме, това произвежда радост.

Сега тази светлина, която ние виждаме, тя е излязла от очите на други. Ние схващаме светлината на онези, които седят по-горе от нас. Ние възприемаме тази светлина като външна. Светлината пък, която

ние издаваме, животните я схващат като външна светлина. Животните не виждат нещата тъй както ние ги виждаме, понеже вече тя претърпява две пречупвания. Вие знаете, че когато светлината минава от по-редка в по-гъста среда, се пречупва. Щом турите една пръчка във водата, тя се показва пречупена. Това са подробности, обширни работи, технически работи, от които всинца не може да се ползувате. За пример вземете един цигулар, който е техник, майстор на цигулки. Той се интересува от какъв материал е направена. Като вземе цигулката в ръка, той ще я разглоби и пак ще я сглоби. Който се интересува от струните, той ще гледа струните на цигулката; който се интересува от лъка, ще гледа как е направен този лък. Обаче обикновените хора, които искат реалността, те искат да знаят какъв тон, каква музика може да излезе от цигулката.

Ние сме различни инструменти. Важно е сега, каква музика ще излезе от нас, какви мисли ще излязат от нас и какви чувства ще излязат от нас. Мисълта на човека зависи от онова предразположение, да възприеме тези братя, които идат отгоре – Братята на Любовта. И всички вие имате опитността, когато сте били млади, виждате един млад човек и го обикнете. Като остареете, както сега някои мислят, че са остарели, вече не виждате тази красота. Аз наричам млади хора ония, които имат градини, пълни с плодни дървета и сами късат плодовете от своите дървета. Стари хора са ония, които са минали през своите градини вече, те не живеят вече в градините си, понеже са консервирали вече своите плодове и се занимават със своите тенекии.

Сега ние вече сме се отегчили от консервите. Някои от тези консерви са развалени. В новия живот ние влизаме пак в Божествените градини и ядем от техните плодове. Сега ние всички ви поканваме да излезете от вашето положение, да влезете в

Божествените градини и да си откъснете от новите плодове. Времето помага, и ние ще ви помогнем, като влезете в градините, да знаете как да си изберете от тези плодове. Всеки ще си избере според вкуса на своя ум, според вкуса на своето сърце. Сега всички бъдете готови за онези блага, които ще ви донесат вашите братя, които идат отгоре. От хиляди години насам цялото човечество ги очаква и те ще дойдат. Това го наричат: „второто пришествие“, но ония, които не го разбират. Това го наричат: „свършване на света“, но ония които не го разбират. А ние го наричаме: „начало на новия живот“.

Отче наш

Беседа държана от Учителя пред палатката му в 6 ч. с. 12 август 1939г. събота, Рила – Седемте езера

ВЕЧНИЯТ ЖИВОТ

(*Небето ясно, времето меко, приятно, при Учителя на върха 5 ч. с., размишление преди изгрев на Слънцето.*)

Добрата молитва
„Духът Божий“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само част от 12 гл. на Йоана.

Тази картина, която е пред вас сега, тя е подобна на онзи стих: „Истината ще ви направи свободни.“ Тази картина това означава. Вие Словото трябва да го раздавате тъй, както като бяха при Христа имаше голямо болшинство и имаше 5 хляба, че го раздаваха на учениците. Всеки каквото е чул да го раздава на другите. Всеки, който пее, певец става. Но който не пее, певец никога не става. Всеки, който говори, оратор става, но който не говори, нищо не става. Всеки, който учи, учен става; който не учи, нищо не става. Всеки, който обича, оживява, придобива живот; който не обича, умира. Всеки, който обича Истината, свободен става; който не обича Истината, роб става. После всеки от гостите французи нека си прочете 12 глава от Йоана.

(Учителят чете главата.)

Много малко трябва на човека. Само едно духане трябва: ху-у! Ще ви приведа един пример. Един млад български момък искал да изучи грънчарството. Отишъл при един голям български майстор на грънци. Три години учил как да се правят грънците. След три години той почувствувал, че се е научил как да се правят грънците. И затова поискал от господаря си, от учителя си да го направи и него майстор,

да го произведе и него майстор. Поискал да се извини, че по-дълго време не може да седи, понеже мислил вече да се ожени, тъй че да си спечели малко парици. И учителят му го произвел майстор. Зарадвал се той, че е свършил той училището и вече свободно може да прави грънци, както иска. Обаче какво било неговото учудване, когато направил всичките свои грънци и ги опекъл, всичките се напукали до една. И видял, че работата не върви. Пукнати грънци хората не купуват. Отива той при учителя си и казва: „Голямо нещастие ме сполетя, грънците ми се напукаха!“ Учителят му казал: „Ще дойдеш при мене да служиш още три години.“ – „Как три години и 10 години ще служа, стига да не се пукат грънците.“ Вторият път бил много внимателен, внимавал как учителят му събирал пръста, как я пресявал, как я замесва. Мислил, че вече не е пропуснал нищо, навсякъде очите му били отворени. Той мислил, че учителят му ще му разкрие някаква голяма тайна, някаква книга ще му отвори от вътре, ще му покаже някаква формула. След изминаването на три години, учителят му направил 300 грънци и ги турил в пещта, да се пекат. Когато се опекли грънците, той го повикал и му казва: „Ела сам тук!“ Хванал едно гърне и като го извадил от пещта, духнал тъй: „ху-у“! И го оставил настрана. Хванал второто гърне, духнал и го турил настрана. Не се пука гърнето. Духа, 300 грънци не се пукат! – „Чудна работа, за едно „хуу“ три години отидоха напразно.“ Учителят му казал: „Ти, казва, не знаеш езика на грънците. Гърнето, като го извадиш, трябва да му кажеш, че го обичаш, това гърне да не се пука. Като се духа, в духането значи, казваш: Обичам те гърне! И като му кажеш, че го обичаш, гърнето не се пука. Ако не му кажеш, че го обичаш, пука се. Иди, казва, и духай на всичките грънци, които правиш. Казвай им, че ги обичаш.“ Всеки дом, дето грънците се духат, не се пукат. И всеки дом, дето грънците не се духат, се пукат. Всеки

живот основан на Любовта, успева. И всеки живот, дето няма основа любовта, той пропада. Пука се.

Правилото е: Любовта не търпи никаква отрицателна мисъл. Или другояче казано, вие ще разберете криво мисълта, тъй както е поставена, криво ще я схванете. Любовта никога не взима една отрицателна мисъл да я постави в градежа на своето здание. Ако вие поставите какъвто и да е предмет в една здрава ръка, този човек няма да почувствува никаква болка. Даже ще почувствува една приятност, че има един предмет в ръката си. Ако поставите един предмет в една ръка, която е обелена, на която кожата е обелена, има рана, той ще почувствува болка. Всеки човек, който казва, че не може да обича, кожата му се охлузва. Всеки, който казва че обича, неговата кожа се възстановява и животът му става приятен.

Да обясня малко, едно малко обяснение. Един млад момък от княжеска фамилия, некъде в Европа се е случило. Може би в Франция, може би в Англия, може в Германия, може би в Америка, но се е случило. Влюбва се в една красива мома пак от княжеска фамилия. Но един ден той се усъмнил, че тя обича другиго. Но понеже бил много благороден, за да не ѝ създаде неприятност, казал: „Нека си обича другиго, но аз няма защо да живея.“ Намислил да се хвърли в реката и да се удави. И тръгнал по пътя да иде на екскурзия. Защото в тази местност имало една голяма река, в която той можело да се удави, тъй както той мислил. Дошъл до брега и гледа реката бистра, обръща се назад, гледа че тя идва. Тя идва и му пришепва нещо на ухото. Той се засмял и се върнал, не се удавил. Какво му е казала тя? Питали го: „Какво ти каза момата?“ – „Каза ми, че ако влезна във водата без да я обичам, ще ме изхвърли навънка. И реката ми каза, че тя обича да влиза, а не обича хората в нея да влизат.“ Аз да ви кажа сега, какво му казала момата. – „Аз ви обичам. Не съм обичала другиго освен вас и

за бъдеще няма да обичам.“ Какво е казал момъкът тогава? „Аз, казва той, ще изправя своята погрешка, пък аз ще обичам от сега нататък всички.“

И всички хора страдат от същата болест. Всички мислят, че Бог не ги обича и отиват да се давят. Слънцето, тази сутрин изгря и каза: „Бог ви обича! Затова аз дойдох да ви кажа, че Бог ви обича, ако не ви обичаше, аз не бих дошъл.“

Сега няма да ви кажа, да се не съмнявате. Извадете сами съмнението вънка от себе си. Не се давете в съмнението си. Защото всеки човек, който не вярва, се дави в съмнението. Бог има три дъщери в света. Първата дъщеря е Надеждата на физическия свят. Всеки, който иска да забогатее, той трябва да се запознае с тази дъщеря – Надеждата на земята. От нея зависи всичко. Втората дъщеря е Вярата. Всеки, който иска умът му да просветне, да добие знание, трябва да се запознае с дъщерята вяра. Третата дъщеря е Любовта, която живее в Божествения свят. Всеки, които иска да добие живота, вечния живот, той трябва да се запознае с дъщерята Любов.

Сега има един стих, който казва: „Това е живот вечен да познаят Тебе Единнаго Истинаго Бога.“ И рекох, в новия живот запознайте се, надявайте се с тази, която се надява; вярвайте с тази, която вярва; любете с тази, която люби. Това е Вечният Живот!

Отче наш

7 ч.с.

Беседа, държана от Учителя на 13 август 1939 г., 5 ч.с. Рила, Второто езеро на върха при палатката на Учителя.

(На третото езеро упражненията! Отлично време, слънце и много гости от чужбина.)

ГЛАСЪТ НА ЛЮБОВТА

„Махар Бену Аба“

Ще ви приведа два примера, за да обясня една обикновена истина. През един зимен ден един момък излязъл да се разходи. Той не предвиждал никаква опасност, заради което не си взел никакво оръжие. Но ето, че се явила една глутница вълци и той бил заставен да се качи на едно дърво да се спаси. След един час вълците си заминали, но в това време той вижда, че една мечка тича към него, отива към дървото, иска и тя да се качи, да се спаси от вълците, които отново идат. Като се качила на дървото, мечката вижда, че на същото дърво над нея седи един момък. Тя разбрала, че той се страхува от нея, безпокои се нещо. Тя го погледнала и му казала: „Не бой се, защото и двама сме на същата опасност. И аз трябваше като тебе да си почина през нощта, но излезох да се разходя, та и мене погнаха.“ След един час вълците си заминаха. Тогава мечката се обърна към момъка и му каза: „До виждане!“ Като слезе от дървото момъкът, се обърна към него и му каза: „До виждане!“ Животът представя дървото, а момъкът – умът на човека. Мечката е сърцето на човека. Когато умът и сърцето на човека едновременно се намират в опасност, те не трябва да се борят.

Друг пример. През един летен ден един млад момък отишъл по работа в гората. Но ето по едно време към него иде една мечка с дигнат крак и със силен рев. С това тя го поздравила, като искала да му обърне внимание. Той погледнал към лапата ѝ и видял, че в нея се забил един голям трън. Той се навел към нея, извадил тръна от лапата ѝ и след това намазал място то с масло, превързал раната ѝ и я

освободил. Той направил добре своята операция. След това мечката го хванала с предния си крак и го повела след себе си. Той се чудил какво иска мечката от него, но тръгнал подир нея. След като пътували половин час, мечката го завела при едно голямо дърво, дето от една година имало една голяма пчела и му казала: „За голямата услуга, която ми направи, вземи си от този мед, колкото искаш."

Следователно когато твоето сърце е наранено, извади тръна му. То ще ти покаже къде живеят пчелите. Мечката завела човека при меда, искала да му даде един добър урок. Тя искала да му каже: „Бъди работлив и чист като пчелата!" Това, което понякога човешкият ум може да разбере за хиляди години, за разумното човешко сърце е нужно само един ден. Това, което сърцето е научило отдавна, човешкият ум едва сега го учи. Някои мислят, че човешкият ум върши всичко. Това отчасти е вярно. Умът върши всичко, но по инициатива на сърцето. Затова човек първо трябва да разбере истината със сърцето си, а после да я разбере с ума си. Човек трябва първо да възприеме любовта със сърцето си, а после с ума си.

Сега, като ви се превежда, трябва да знаете, че всеки човек има и свой вътрешен преводчик. След като преведете една истина на човека, оставете го да я разбере той вътрешно, както тя е създадена. Как може един човек да ме убеди, че ме обича? Той може да ми даде една дреха, но това ни най-малко не е любов. Той обрал вълната от овцата и направил дреха, но вълната не е негова. Друг Някой може да ми даде 10, 20 или сто хиляди лева, за да покаже, че ме обича, но тези пари не са негови, той е обрал земята. Той може да ме угости с едно агне, да ми покаже любовта си, но това не е неговата любов, това е любовта на агнето. Когато човек ми дава дреха, аз познавам любовта на овцете. Когато ми дава пари, аз познавам любовта на земята. Когато ме угощава с агне, аз познавам любовта на агнето. Но как ще ми покаже

своята любов? Той трябва да ми покаже, своето добро сърце. Той трябва да ми покаже, че ме обича, тъй както Бог ме обича. Той трябва да ме обича така, както майка ми и баща ми са ме обичали. Той трябва да ме обича така, както брат ми и сестра ми са ме обичали. Това са понятия само на ума, но в помощ на тях трябва да дойде сърцето. Единственото нещо в човека, което се жертвува, това е сърцето. Всички прегрешения на човека произтичат все от жертвите, които сърцето е направило. Затова именно, Бог извинява погрешките на сърцето, понеже то ги е направило от любов.

Сега ще ви приведа един пример, за да изясня тази идея. Един от великите Учители на древността изпратил един от своите ученици да проповядва. Същевременно той му дал сила да лекува слепи, глухи, куци, хроми, с една дума да лекува болни, да дава здраве на хората. Но какво било очудването му, когато колкото слепи срещнал и отворил очите им, всичките започнали да го преследват, да го гонят. На онези, на които отворил ушите и устата, почнали да говорят против него. На онези, на които излекувал ръцете и краката, започнали да го налагат на общо основание. Той се върнал при учителя си и му казал: „Светът не е готов още за моето учение.“ Учителят му го запитал: „Защо светът не е готов за твоето учение?“ – „Защото на всички онези, на които възвърнах зрението, слуха, говора, движението на ръцете и на краката, станаха мои неприятели.“ Тогава Учителят ме отговорил: „Ти направи първата погрешка с това, че първо отиде да отваряш очите на слепите, да отваряш ушите на глухите, да освобождаваш ръцете и краката на ония, които бяха вързани. Ти трябваше първо да проповядваш на ония, които имат здрави очи и уши, които имат здрави ръце и крака. Първо трябваше да проповядваш на здравите, а после, като нямаше какво да правиш, тогава трябваше да отваряш очи на слепи, уши на глухи, да

раздвижваш ръце и крака на сакатите. И най-после, като си свършеше работата, трябваше да се върнеш при мене. Едно време всички тия слепи, глухи, неми, хроми бяха твои неприятели. Аз ги вързах, за да не те спъват в света.“

Рекох, също така и вие имате една сляпа мисъл в себе си. Трябва ли да ѝ отваряте очите? Вие трябва да услужите само на онази ваша мисъл, на която очите са здрави. И след като помогнеш на всички свои добри мисли, като няма какво да правиш, тогава можеш да отвориш очите на онази своя мисъл, която е останала сляпа. Вие трябва да знаете, че всека ваша сляпа мисъл е ваш неприятел. Когато дойде до своето сърце, човек трябва да помага на всички онези чувства, на които очите и ушите са здрави, които са здрави чувства. На тях трябва първо да помага човек. Същото се отнася и до човешките мисли и постъпки. Ако ти помагаш на едно нездравословно, на едно болно чувство в себе си, ти трябва да знаеш, че помагаш на своя неприятел. То е твой неприятел.

Сега всички вие сте изпратени като ученици в света да проповядвате. Едно обяснение. Тази мисъл, че трябва да проповядвате на бедните хора, ми се вижда малко странна. Питам: кои бяха причините, дето малкият син, за когото се говори в Библията, останал последен сиромах? Баща му сиромах, беден ли беше? Болен ли беше? Сляп ли беше? Глух ли беше? Не, той беше най-здравият и най-благородният човек. Ако бяха съжалили този, младият момък и бяха му дали още толкова пари, колкото баща му даде, какво щеше да прави той? Той и досега още щеше да се забавлява с младите моми. А младите моми не искат глупави ученици. няма мома в света, която да не е дала пътя на един глупав момък. Следователно ония моми, които бяха много умни, накараха младия момък да изхарчи парите си и да стане свинар, за да дойде на себе си.

Сега, аз ще се отклоня малко от мисълта си. Мислите ли, че ако един ученик е богат, ще учи по-добре? Ако това беше вярно, Христос трябваше да се роди в Някой царски дом. Тогава Той щеше да има на разположение властта и нямаше да го гонят и разпъват на кръст. Но при това положение Христос никога нямаше да свърши тази работа, която свърши. Той щеше да се научи да се облича добре, как да туря корона на главата си, как да заповядва, но никога нямаше да знае, какво нещо е страданието, какво нещо е жертва за другите. В Библията имаме два примера за Давида и за Соломона. Давид беше беден овчар, но като стана цар на Израиля, при всичките си добродетели, при всичката си доброта, той направи толкова много погрешки, за които и до днес говорят. И най-после му се роди един син, който минаваше за най-големия мъдрец в света. Въпреки това той имаше 300 жени и 900 наложници. Питам: ако всички мъже биха желали да имат постиженията на Соломона в това отношение, отде щяха да се намерят толкова жени в света? Съвременните хора, в своите ненаситни желания мязат на Соломона. Ние виждаме, че всички ония велики, грамадни животни предипотопни, които имаха големи желания, природата ги изтреби. Сега като най-голямо животно е останал слонът, който в сравнение с предпотопните големи животни е като едно малко теленце.

Сега ще ви приведа друг един пример. Един турски паша посетил едно варненско село. Селяните го приели много добре и в знак на благодарност той им изпратил един слон подарък. Знаете ли колко килограма ориз изяжда един слон на ден? За един ден той изяжда 50-60 килограма ориз. В две години селото обедняло от поддържането на този слон. След известно време пашата срещнал един от селяните на това село и го запитал: „Доволни ли сте от слона?“ – „Много сме доволни.“ – „Добре ли го гледате?“ – „Много

добре го гледаме.“ – „Тогава да ви изпратя още един.“ Като чул тия думи селянинът и веднага избягал. Питам: къде е погрешката сега, в пашата или в селянина? Половината погрешка е в пашата, а другата половина в селяните, че не знаяли как да употребят слона, как да го впрегнат на работа. Пашата представя човешкия ум, а селяните – човешкото сърце. Та рекох, когато умът прави подаръци на сърцето, не трябва да му дава слонове. По-добре да му даде като подарък една пчела. Тя ще му принесе някаква полза, ще му даде мед.

Сега да дойдем до основната мисъл. В живота на всеки човек има три мощни неща. няма по-мощно нещо от една светла мисъл; няма по-мощно нещо от едно добро чувство и няма по-мощно нещо от една благородна постъпка. Днес всички хора са подложени на едно вътрешно изпитание, на едно вътрешно недоволство. Това недоволство не може да се премахне по друг начин, освен чрез светлата мисъл, чрез доброто чувство и чрез благородната постъпка. Какво трябва да прави благородният човек? Трябва ли той да търси своите мисли отвън? Единственото благо, което Бог ни дава в ума, това са светлите мисли, които идат от Божествения свят. Добрите желания, които Бог ни дава на нашето сърце, това е нашето богатство. Благородните постъпки, които ни изпраща Бог, това е нашето богатство. Ако в твоята светла мисъл ти не можеш да видиш Бога; и ако в твоето добро чувство ти не можеш да видиш Бога; и ако в твоята благородна постъпка ти не можеш да видиш Бога, къде ще Го видиш тогава?

Следователно във всека светла мисъл, отдето и да иде тя, ако ти не можеш да видиш Бог – остава безпредметна. Светлите мисли идат и от животните и от въздуха и от растенията. И въздухът мисли и светлината мисли. Често вие се оплаквате, че имало вятър или буря, че ви хапели комари и т.н. И при мене са идвали комари, кацат на

ръката ми. Те са учени същества, искат да направят сондаж, да изследват кръвта ми. Аз духна само и те изхвръкват. И след това слушам тия учени комари, като се връщат от своите научни изследвания, какво разправят на своите си. Те им казват, че е дошла голяма буря, която е развалила научните им изследвания. А пък аз виждам, че те искат да правят научни изследвания без да ме питат. Аз намирам, че комарите са доста невъзпитани, защото досега нито един комар не ме е питал, като е кацвал на ръката ми. Някой път ги духам, а Някой път не ги духам и те мислят, че Някой голям метеор ги е ударил. Това е най-големият метеор, почти няколко хиляди пъти по-голям от тях самите. Аз ги удрям така, че те не умират. И след това те се чудят какъв метеор е бил този, който не ги е умъртвил. И те се чудят на себе си, колко са били силни, да издържат на такива удари.

И тъй помнете, силата ви седи във вашите светли мисли. Какви са качествата на светлата мисъл? Светлата мисъл е онази, която дойде ли в човека, при каквито условия и да се намира, той никога не губи своето равновесие. И доброто си чувство ще познаете по това, че при каквито условия да се намирате, дойде ли едно добро чувство в сърцето ви, вие никога няма да изгубите своето равновесие.

Сега аз ще ви приведа още един пример, за да изясня силата на вашата мисъл и на вашето чувство. Един велик учител изпратил един от своите ученици в света да се учи. Той му казал: „Ще срещнеш на пътя си един военен и ще му удариш една плесница.“ Ученикът направил както учителят му казал. Военният се обърнал към ученика, ударил му две плесници и два пъти го обърнал на земята. Той отишъл при учителя си и му казал: „Аз ударих на военния една плесница, но той ми удари две и два пъти се търкулих на земята.“ След това учителят му го изпратил при един браминин, който се молил в храма и му казал и на него да удари една плесница и да

види, как ще му отговори. Ученикът направил каквото учителят му казал, ударил и на браминина една плесница. В първия момент брамининът дигнал ръката си да го удари, но веднага я спуснал надолу и продължил молитвата си. Ученикът се върнал пак при учителя си и му казал, какво направил с браминина. Той казал на учителя си: „Много слаб човек е този браминин. Дигна ръката си да ме удари, но веднага я свали долу, няма сила да ме удари." Най-после учителят му го пратил при друг един учител – адепт, да удари и на него една плесница и да види, какво ще направи. Ученикът ударил на адепта една плесница, но той бил така вглъбен в своите размишления, че нищо не забелязал, даже не се мръднал от място то си. Като се върнал при учителя си, ученикът казал: „Този последният пък е съвсем слаб човек, даже не се мръдна, като че нищо не виде." Тогава учителят му казал: „Докато не придобиеш качествата и на последния, ти никога няма да имаш успех в света."

Сега приложението. Всички съвременни хора се намират в изпитанията на ученика и на тия, които са получавали плесници. Едни други си служат като предметно учение. Питам: след като ученикът отиде да удари една плесница на военния, изпълни ли заповедта на учителя си, както трябва? Ученикът се е намирал в големи заблуждения. Сега ще ви приведа друг един пример. Друг един ученик отивал десет години наред при този велик учител, да го пита, какво представя любовта. Учителят му все мълчал, но ученикът постоянствувал той искал да разбере какво представя любовта. И на десетата година ученикът пак задал същия въпрос на учителя си, който постоянно мълчал, нищо не казвал. Учителят бил висок, снажен, силен човек. Той хванал този път ученика за ръка и го завел при реката Ганг, дето го потопил. Ученикът започнал да рита усилено, да се освободи от мощната ръка на учителя си. Най-после

учителят му го извадил от водата и го запитал: „Какво чувстваше във водата?“ – „Чувствувах, че се задъхвах, въздух ми липсваше.“ Учителят му отговорил: „Когато ти дойдеш до положение да се задъхваш, да чувствуваш нужда от въздух. Тогава ще разбереш какво нещо е любовта.“

Ние се движим между три категории хора: едната категория мяза на офицера, на когото ако удариш една плесница, той ще ти удари две и ще те обърне два пъти на земята. Втората категория са подобни на брамина, на който ако удариш една плесница, той само ще дигне ръката си и веднага ще я свали долу. Третата категория хора са ония, на които ако удариш една плесница, даже няма да обърнат внимание на тебе, нито на постъпката ти. Тогава учителят извикал ученика си и му казал: „Ти трябва да бъдеш смел и силен като военния, който служи на закона. Законът [е] такова нещо: ако го нарушиш, като му удариш една плесница, той ще ти удари две. После трябва да бъдеш като брамина, като онези хора, които са излезли вече от закона и искат да бъдат свободни. По стар навик този човек си дигнал ръката [да] отговори, но като си помислил, че служи на друг закон, той веднага си свалил ръката, като видял, че има по-важна работа да върши, отколкото да се занимава със старото. Затова му казал: „И ти в бъдеще не се занимавай с чуждите работи.“ Третата кагегория хора представят хората, които служат на любовта, те не се интересуват от крамолите в света. Един ден, когато и вие се върнете в другия свят и ви изпитват, ще видят доколко сте служили на закона на любовта. Ако вие сте стотина, говорили сте против тях, ще ви питат какви са били научните основания на вашата критика. Какво ще отговорите? Ще кажете, че сте искали да ги оправите. Но веднага ще ви питат: „Вие оправихте ли себе си?“ И когато вие започнете да давате своите научни доводи, те ще ви кажат, че вие сте се намерили в положението

на точилото, което остри ножовете на хората. Вие сте наострили точилото, за да режете главите на хората.

Сега ще ви приведа още един пример, за да изясня положението. Представете си, че отнякъде ви се пада едно наследство от десет милиона, но вие срещате едного, който ви дължи сто лева. Трябва ли да го хванете и да искате парите си от него или да го оставите настрана, да не искате стоте лева, а да си вземете своето наследство? Ако речете да се занимавате със стоте лева, ще изгубите десетте милиона, ще изгубите падежа, който е определен за тяхното изплащане. Сега ние сме дошли на земята да вземем своето наследство. Голямо е това наследство. Трябва ли при това богатство да се занимаваме с погрешките на хората, с дребнавостите на живота? Това са уловки и всеки, който се занимава с тези уловки, той е изгубил своето наследство. Питам: ако вие носите едно шише от един килограм вместимост, пълно с вода и по пътя ви срещне човек, който иска да пие от вашата вода, мислите ли, че с това ще ви причини някаква пакост? Той ви прави една услуга, понеже вие сте близо до извора и като отидете при него и без това ще излеете водата от шишето си. Следователно каквито пакости и да ви правят хората, те са за ваша полза. У вас се създава едно противоречие и вие се чудите, как е възможно хората да ви причиняват пакости и вие да не се защищавате. Мислите ли, че царският син, като тръгне за някъде, той сам трябва да се защищава? Около него има доста голям ескорт хора, които ще го защищават. На същото основание и около вас има същества от невидимия свят, които ви придружават и защищават.

Бащата на едно дете бил машинист некъде в Америка. Детето често си играело край линията, дето минавал тренът. Един ден детето пак си играело на линията, но случило се, че в този момент, именно минавал тренът. Като видял детето си на линията, бащата извикал:

„Лягай!“ Детето легнало на линията, тренът минал отгоре му и то се спасило. Ако детето се беше спряло да пита баща си, защо да легне, щеше ли да се спаси? Ето защо, каже ли ви Любовта нещо, слушайте гласа ѝ. Каже ли ви Любовта: Лягай – лягай! Ставай – ставай! Мълчи – мълчи! Говори – говори! Слушайте каквото Любовта ви разказва: Лягайте – лягайте! Ставайте – ставайте! Говорете – говорете! Мълчете – мълчете! В това седи разрешението на въпросите в живота. Вие ще запитате как трябва да стане това. Ще влезете в техническото училище и там ще ви кажат как трябва да стане. Това е теория сега, а това става на практика. Слушайте гласа на Любовта и ще приемете истинския живот. Слушайте гласа на Истината, и тя ще ви даде истинската свобода. Слушайте гласа на Мъдростта и тя ще ви даде истинската светлина. Това е великото благо, което вие сте призвани в новата епоха да приемете.

„Бог е Любов“

Ако възприемете това Слово и живеете според Него, тогава Духът ще дойде, ще живее у вас и ще се изпълнят думите: „Духът ще дойде и всичко, каквото желаете, ще бъде постигнато.“ Дето да сте, при най-лошите условия, прилагайте това Слово и ще видите добрата страна. Аз вярвам, че всички вие ще го приложите.

Беседа, държана от Учителя на 13 август 10:00 ч., неделя, преди обед пред палатката му, Рила – Седемте езера

РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА

Добрата молитва

„Духът Божий“

„В начало бе Словото“

Размишление

Ще прочета нещо, което е казано преди няколко хиляди години, в началото на християнската епоха. Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоана.

Йоан минава за апостол, за носител на Любовта. Първия път, когато Любовта се яви в него и го посрещна, той остави дрехата си и избяга. Като му взеха дрехата, той остана гол. Затова той остана дълго време на земята, да си направи нова дреха. Той е един от апостолите, който е живял най-дълго време на земята, повече от 80 години. Тази глава е писана от него. Той е писал, какво е говорил неговият Учител. Йоан дълго време се е занимавал с богинята Венера. Сега и вие сами можете да си прочетете тази глава. „Истина, истина ви казвам...“

Христос казва, че всички ония, които са дошли в света без Любов, те са крадци и разбойници. А всички ония, които са дошли чрез закона на Любовта, те са пастири на овце. „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби“. Всеки, който носи Любовта, той носи живот в себе си. Той иде да раздава живот, а не да взима живот. Ще взема само думите: „Истина, истина ви казвам.“ Ако се спра да говоря само върху миналото, от него можете само да се ползувате, но никакъв нов живот не можете да възприемете. Миналото мяза на умрял човек, когото погребват. Той е добре облечен, всички се грижат за него, от любов към него плачат. Той лежи с затворени очи и не

обръща никакво внимание на всички плачове, на всички болки на ближните си. Той мълчи, за да види, дали могат да го съживят. Най-после, като видят, че не могат да го съживят, решават се да го пожертвуват. Те го заравят в земята и казват: „Ако си юнак, стани?“ И след това, като му изпеят няколко песни и прочетат няколко молитви, остават го и си заминават. Всички, които живеят без любов, това ще ги постигне. Човек, който е разбрал истината, не може вече да се занимава със сухите корици на живота. Човек, който е разбрал истината, не може да се занимава с корицата на плода. Този човек не се занимава с корите на плода, но се занимава със сока на плодовете.

Сега аз искам да ви говоря за работи, които да ви бъдат понятни, защото аз мога да ви говоря за неща, които да не ви ползуват. Аз мога да ви говоря за работи, които да ви поставят в затруднение. За пример ако ви говоря за Слънцето, че там живеят същества, хора, вие ще се намерите в противоречие, как е възможно да живеят там същества, когато се казва, че на повърхността на Слънцето има повече от десет хиляди градуса топлина? Има видни астрономи, които дават различни теории за слънцето. Според едни в центъра на слънцето има топлина около сто хиляди градуса, според други – около 25 милиона, а според трети – около 42 милиона градуса. Когато се превежда от един език в друг, това е мъчно, понеже всички езици нямат съответни думи, с които да се предадат известни мисли. Когато се предава една истина от Духовния или от Божествения свят, това е много мъчно. Мъчно е да се предаде същата мисъл на човешки език. Човек не може да разбере истината без любов. Без любов той спи. С любов той се събужда. Без любов той е неподвижен. С любов той е подвижен.

В движението има четири форми: Първото движение е наречено механическо. Второто е органическо. Третото е психическо, а

четвъртото движение е на Духа. Следователно в света има една механическа любов, която хората доста добре разбират. Тази любов е толкова твърда, че много хора са осакатени от нея. И думите на тази любов са много твърди Всички имате опитността на тази любов. Всеки е опитал тежките думи на онзи, който го е обичал. Тази любов трябва да се превърне в органическа. Органическата любов трябва да се превърне в психическа. А психическата любов трябва да се превърне в любов на Духа. Първият ден – съботата представяше механическата любов. Вторият ден – неделята представяше органическата любов. Днешният ден – понеделникът представя психическата любов. Днешният ден е ден на новата любов, която влиза в света. Както виждате, няма никакви облаци на небето. Всичко е тихо и ясно. Разгледайте небето и го запомнете. Запомнете как изгря Слънцето. Слънцето на всички, които са под нас и над нас говори на един език. Понеже във вътрешното разбиране няма никакво различие. Всички схващат нещата еднакво, на всички сега е приятно. Сега, както и да превеждате нещата, вътрешните преводчици ще ви ги преведат най-добре.

В време на севастополската война, когато французите заедно с англичаните се биха против Русия, като минавали французките войници през едно варненско село, един войник се отбил в една българска къща и започнал да разправя на селянина, че е гладен, че иска да пие мляко. Той разправял, разправял, но селянинът не го разбрал. Той му казал: „Синко, как баща ти не те е пращал в такова училище, че да говориш на един разбран език? Искам да ти услужа, но не те разбирам.“ Най-после французинът направил една дупка на земята, като чиния, като съд и с пръста си започнал да прави движение, като че дои. – „А, така ми кажи, че искаш мляко да пиеш.“ Селянинът го потупал по гърба и му казал: „Бащите ни направиха

една погрешка, че мене изпратиха в едно училище да науча един език, а тебе в друго училище, да научиш друг език, че днес не си знаем езиците и не можем да се разберем.“ Рекох, всичко онова, което е станало досега в света и което сега става, и което има да стане, е добро. В новата епоха хората не само че трябва да влязат през вратата на любовта, но те трябва да знаят как да излязат. Човек не само, че трябва да възприеме любовта, но той трябва да я оцени и приложи. Това са три важни положения.

Често в живота, между малките деца се [случва] следното: първото дете, което се ражда в един дом, е много добре прието от родителите си. След няколко години, като израсне първото дете, се ражда второ дете, което е пак на особено внимание пред родителите си. Но първото дете не е доволно от второто и не го милва, не му се радва, но го бие, недоволно е от него. Първото дете се сърди на родителите си, на второто дете. И между възрастните хора понякога се заражда същото чувство. Обаче в психическата епоха, в която влизате, това чувство трябва да се избягва. В новата епоха, всеки човек, когото срещнете, е едно ново откровение на Божествената Любов. Въпросът вече се поставя другояче. Не е важно, какви сме били в миналото, но какви трябва да бъдем сега и какви трябва да бъдем в бъдеще.

Ако във всека дума, която човек изказва, не вложи известно съдържание, известни трептения, тази дума не може да има никакъв смисъл. За пример как ще предадете мисълта за червения цвят на един сляп човек? Вие можете да предадете този цвят на слепия само чрез известно размърдване, като му покажете, че той размърдва нещата. Тогава той ще мисли, че дето има размърдване, има червен цвят. Досега ние сме разбирали любовта по особен начин. Вие сте мислили, че онзи, който ви обича, ще ви приеме добре у дома си, ще

ви нагости, ще ви даде вода, ще ви даде легло да спите, ще ви изведе из града, ще се разговори с вас и ще ви изпрати да си отидете.

Представете си сега, какво нещо е езикът. Дойдете ли до един език, той си има своя азбука и то различна, според езика. В френски език, за пример, има 26 букви, в български език – 32, а в еврейски език – 22 и то всички са съгласни, няма гласни букви в азбуката. Сега, ако аз произнеса всички френски букви, това показва ли, че зная френски език? Мога да произнеса и някои френски думи, но това показва ли, че зная френски език? Значи когато почна да съединявам известни букви и да изучавам техните механически, органически и психически свойства, това показва вече, че аз зная един език и мога да говоря. За пример в френски език има една буква „е мюе“[27], което показва известно свиване. Буквата и в френски език показва готов ли си да възприемеш това, което ще ти кажа? Буквата „а“, която е отворена, показва, че ти всякога трябва да носиш известен товар, да бъдеш натоварен с нещо. Много певци искат да пеят добре. Те не могат да пеят добре, докато не могат да произнасят звука „а“, както трябва. Те не могат да внесат това съдържание, което е необходимо. Като пеят, те не могат да дадат форма на тона. Защо? Защото не могат да произнесат правилно звука „о“. Някои певци не могат да придадат интенсивност на тона по единствената причина, че не могат да произнесат правилно звука „е“. Някои хора не могат да дадат сила на тона „си“, понеже не могат да произнасят тона „и“ добре. За пример ако пеете думата „Махар“ силно и тихо, има известна разлика в това пение. При силното пение ти казваш на онзи, който е паднал в кладенец: „Защо не си отваряш очите, но си допуснал да паднеш вътре?“ Като пееш тихо, с това искаш да му кажеш: „Не бой се, аз ще

[27] E muet – (фр.) нямо „е“

ти пусна въже да излезеш.“ Сама по себе си Любовта носи Божествена мекота във всички произношения.

Сега, за да изясня същинската мисъл, ще ви дам едно сравнение. Представете си, че имам едно дете на пет години, друго – на десет години, на 15, на 20 и най-после имам един възрастен човек на 85 години. На всички давам по едно златно перо да пишат. Представете си, че това перо е Любовта. Ако дам значи това перо в ръката на тия хора от различни възрасти, как мислите, кой по какъв начин ще изрази Любовта? Ако перото е в ръката на един религиозен човек, той ще напише: „Бог е Любов.“ Ако перото е в ръката на един учен, той ще напише: „Слънцето свети.“ Ако е в ръката на един мъж, когото жена му не го обича, той ще напише: „Жена ми не ме обича.“ Ако е в ръцете на един обущар, той ще напише: „Не ми платиха за обущата.“ Ако е в ръцете на един ученик, той ще напише: „Учителят се обхожда зле с мене.“ Ако е Някой философ, той ще напише: „Любовта е начало на живота.“ Любовта не се предава, любовта се живее. Никой човек не може да обича човека. Някой път искате Някой човек да ви обича. Това е невъзможно. Любовта е качество само на Бога. Само Бог може да обича. Нашата любов е само отражение на Божията Любов. Следователно казвате ли, че Някой не ви обича, вие се самозаблуждавате.

Той и да иска, не може да ви даде. Може ли месечината да ви даде същата светлина, каквато Слънцето ви дава? Могат ли плодовете да зреят на светлината на месечината? Каква е службата на месечината в човешкия живот? Тя изтегля всички отрови от човешкия организъм. Тя изтегля лошото от човека, но нищо не може да му даде. При сегашните условия човек без месечината би се намерил при много трудни условия. Затова младите моми излизат на месечината да се лекуват. Когато искат да живеят, те излизат на слънчевата

светлина, но се пазят да не ги изгори. Всички религиозни вярвания, [които] сегашните религиозни хора имат, се дължат на месечината, на светлината на месечината. Всички мисли и чувства, които имат за живота, се дължат на светлината на Слънцето. Всички любовни форми, които имат за любовта се дължат на Венера. Венера е модистката на любовта. Основното нещо е, че трябва да се изучава светлината на онова духовно слънце, което сега изгрява в света. Когато говорим за любовта, ние разбираме, че в съзнанието на хората се явява едно ново слънце, което внася нова светлина, от което светът се разбира другояче, отколкото ние сме го разбирали в миналото.

Миналата вечер един брат от французите чете своята реч на български и доста добре я чете. Българите, които го слушаха, разбраха всичко. Ония пък братя французи, не го разбраха. Друг един брат французин чете своята реч на френски, но я преведоха на български. В този случай българите взеха два дела, а французите само един. Сега ние се радваме на всички приятели, които са дошли от далечни страни, че са се отзовали на поканата на Божествения свят, че стават проводници на новата любов, която иде в света. Ние считаме, че чрез тях присъстват всички французи. Ние считаме, че чрез латвийците присъствуват всички латвийци. Ние считаме, че и всички италианци присъствуват тук, че и всички англичани присъствуват тук, ние считаме, че и всички руснаци присъствуват тук, ние считаме, че и всички финландци и всички холандци присъствуват тук. Ние считаме, че и всички гърци присъствуват тук. На тези, на които не сме споменали имената и на тях в бъдеще ще пишем по едно любовно писмо. Съществените, което е между всички народи на земята, това е голямото разнообразие, което съществува в Божествения свят. То е изразено чрез голямото разнообразие.

Сега ще ви приведа един малък анекдот. Събират се в един ресторант четирима души от различни нации: един французин, един англичанин, един германец и един руснак. Като обедвали, те видели, че нещо се виело из въздуха – два орли. Като видял това нещо французинът веднага отишъл да види какво се пише във вестниците по това. Германецът веднага отишъл в библиотеката да види, какво се пише в книгите по този въпрос. Англичанинът веднага си взел чантата с бинокла и отишъл да види какво се вие из въздуха. Но руснакът спокойно се излегнал на гърба си и казал: „Орли са това."

Сега ние ви поздравяваме с новия ден на Любовта. Желая ви сърцата ви да бъдат свободни от всички тревоги. Не изпъждайте тревогите си, но ги оставете отвън, а в сърцата си да имате радост. Вземете думите на един от великите Учители, Който е казал: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих." Помнете също така думите, които Той е казал: „Син человечески е дошъл да даде живот на хората." И този същият, Който е говорил преди хиляди години, пак ви говори, че иде да даде любов в сърцата на всички хора. И всички, които вярвате, това е вашето бъдеще. Днешният ден показва вашето бъдеще, няма защо да се обезсърчавате. Денят е хубав, слънчев, тихо, приятно време. В бъдеще вие ще вкусите всички Божии блага, така както никога не сте ги вкусвали. Пред вас седи едно велико бъдеще – бъдеще, в което Любовта иде да се изяви във всички народи. Всички хора ще си подадат ръка като братя и ще се поздравят с Божията Любов. Те ще се поздравят като братя и сестри и ще бъдат близки един към друг. Това е Божието благословение, [...] поздравът на всички братя, които ви поздравяват отгоре.

Отче наш

Бог е Любов. Бог е живот. Бог е Мъдрост. Бог е светлина. Бог е Истина. Бог е Свобода.

Беседа от Учителя, държана на 14 август 1939г. 5 ч.с., преди изгрева над палатката на Учителя, Рила – Седемте езера

НА СВОЕТО МЯСТО

Тази сутрин ще ви дам една много малка закуска, за да може да работите добре. Ще ви изнеса един малък пример. Когато Бог създаде света, всичките хора били щастливи, но нямали какво да работят. Затова започнали да се молят да им изпрати Господ какво да правят. Затова Господ изпратил един ангел с една много голяма торба да даде наставления на хората, кой какво да работи. Хората не били тогава толкоз много колкото сега. Те били на брой около хиляда души. Като тръгнал ангелът, понесъл торбата, която била пълна с пакети. Всичките подаръци седели в тези пакети. Когато тръгнал, ангелът наближавал земята, разглеждал я, той видял една красива мома. Тя била царска дъщеря, която се къпела в един хубав извор. Той се така захласнал в нейната красота, та забравил чувала си и изпопадали всичките пакети по земята. Хората се разтичали и всеки взел каквото му попаднало, разграбили пакетите, не както било предназначението, всеки не отишъл на своето място и затова се родило разногласие между хората. Върнал се ангелът при Бога. Попитал го: „Раздаде ли пакетите на хората?" Ангелът казал: „Господи, видях една красива девица, която Ти си създал, че забравих да ги раздам." Господ му казал, че ще го прати втори път на земята, да се научи да не ги забравя. И досега този ангел във всинца ви учи да не ги забравя. Този ангел все и той е недоволния във вас. Всички вие носите торбата, която Господ ви е дал, като ви е изпратил от Небето да раздадете тия блага и те са изпопадали без да отидат на своето място .

В новата епоха този ангел ще се освободи, ще се върне в своето отечество и за толкоз хиляди години той ходи от човек на човек, за да проверява кой пакет е взел. Всичките пакети са били надписани. Вие

се захласвате всички в тази красивата царска дъщеря. А, знаете ли коя е тя? То е светът. Светът, във всичките свои проявления, в които ние се захласваме Някой път, той е царската дъщеря. Не е лошо човек да се захласва. Човек има право да се захласва, само когато изпълни своята длъжност. Той трябваше да раздаде всичките подаръци и тогава да се захласва. В новата култура човек има да разучава четири неща: да оцени благата на своя дух; да оцени благата на своята душа; да оцени благата на своя ум и да оцени благата на своето сърце и да послужи на Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух. Те са четирите пръста. Силата на палеца, силата на показалеца като се съберат, тогава може да работят всичките.

Първият пръст, това е неговият дух, вторият пръст, това е неговата душа, третият пръст е неговият [ум] и четвъртото, малкото пръстче е неговото сърце. Палецът показва Божественият дух, Божественият свят, това е Любовта. Те винаги трябва да се съберат с големия пръст да съберат сила чрез него. Ако не ги подкрепи, те са безсилни. Тогава, когато вие отслабнете, съберете пръстите, турете палеца и кажете: „Аз ще работя с моя дух, с моята душа, с моя ум, с моето сърце ще работя за Бога.“ Нали сте видели хората как събират пръстите си. Какво искат да кажат? – Знаете ли аз какво имам? И аз не го зная. За да се създаде първият пръст, всички мощни духове са работили за създаването в фабриките. Той се нарича пръст на Юпитер – едно от великите божества на миналото. За да се образува вторият пръст всички възвишени души са работили да създадат този пръст. Този пръст е на Сатурн – на едно паднало божество. То е пръстът на човешката разумност, на човешката съвест, на човешката справедливост. За третия пръст са работили всички възвишени умове, той е пръстът на Слънцето. Той е пръстът на хубавото, красивото,

възвишеното в света, пръстът на науката. За малкия пръст са работили всички възвишени сърца да направят малкия пръст. Той е пръст на Меркурий, тъй нареченият секретар на боговете.

Та вие често трябва да попипвате малкия си пръст и да кажете: „Моля, кажи ни какво трябва да правим.“ Този, малкият пръст се занимава с всичките материални работи в света. Големият пръст това е Божественото в човека, Божественото сърце, от което излизат всичките енергии и се подкрепят пръстите в човека.

Вие не трябва да правите погрешката на един цар в древността. Аз ще ви кажа каква погрешка е направил. Погрешката, която царят направил, е погрешката, която един от неговите поданици направил. Той си посадил една градина и посадил три дръвчета от череши, най-хубавите череши, които имал. Когато черешите узрели, той напълнил една табла, турил я на главата си и тръгнал да иде при царя да занесе тия плодове. Но по пътя вземал по една череша – дали са сладки, дали ще ги хареса царят. Докато иде до царя вземал и опитвал и останали само две череши. Като отишъл при царя, царят го попитал: „Как се яде това нещо?“ Той взел и изял и двете череши. Царят видял как се яде, но сега сами ще си теглите заключението.

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 15 август 1939г., Вторник, на билото над палатката на Учителя, Рила – Седемте езера

ВЪЗМОЖНОСТИТЕ НА ЛЮБОВТА

(Полянката над палатката на Учителя, 5:30 ч. сутринта. Слънцето изгря 5:31 м, небето чисто, синьо. Времето тихо и меко. Хубав изгрев.)

„Духът Божий“
Добрата молитва
Малко размишление

Ако ви запитат защо ходите на планината, какъв отговор бихте дали? Ако попитат ученика, защо ходи в училище, той ще каже: „Да се уча.“ Ако попитат молещия се: „Защо ходите в църква?“ Той ще каже: „За да се моля, за да се науча да се моля.“ Ако попитат гладния защо ходи в гостилницата той ще каже: „За да се храня.“

Но тези процеси не са статически. Те не са само за един момент. Те са процеси непрекъснати. Човек през целия си живот трябва да ги изучава. Който ходи в училище, все си взема по една книга, изнася от училище по една книга, носи я в торбата си. И казва: „От тая книга аз се уча.“ Който излиза от църква си носи един молитвеник и казва: „От тази книга се уча да се моля.“ Който излиза из гостилницата, носи хляб и казва: „От този хляб ще се уча как да се храня.“ Някои хора се разделят на две категории: Има хора, които излизат из училището и вървят и нищо не носят, но отподире им има един човек, който им носи букваря. Има хора, които излизат из църквата, има слуги, които им носят молитвеника отподир. Сега има едни, които излизат из гостилницата и имат слуги, които им носят хлябовете.

Сега вие, като дойдохте на планината най-първо ви предупредиха, че сами трябва да си носите и букваря и молитвеника и хляба си със себе си. Тогаз в живота кое е по-добре: сам ли да си носиш букваря или да ти го носят? Сам ли да си носиш молитвеника или да ти го носят? Хляба сам ли да си го носиш или да ти го носят? Да ти носят и да носиш това са два велики процеса в природата. И двата процеса изискват най-умни хора за слуги. Може ли вие да поставите глупавия за учител? Можете ли да вземете за слуга хилавия?

(Учителят се обърна към преводачката и каза:)

Вие някой път не се безпокойте за превода си. Попитали един българин, знае ли френски. Той казал: „Зная разбира се: Мон пер, мон мер." –Знаете ли английски? – „Зная разбира се: Май фадър, май мадър." – „Повече знаеш ли?" – „Имах много работа, само това чух и само това научих и лесно аз уча езиците. Само като ги чуя, говоря ги вече." Това може да го вземете като сериозно или като анекдот. Дали се е случило, то е въпрос.

Но съществуват два велики закона в света, които направляват човешкият живот. То е закона за човешката мисъл и закона за човешките чувства. Тези закони се отличават със следните качества: Когато влезеш в първия закон на човешката мисъл, ти усещаш всичкото разположение, не може да имаш безпокойствие на мисълта си. Когато влезеш във втория закон, имаш всичкото разположение на чувствата си. И човек се намира в процесите на постоянно вдъхновяване, както го наричат поетите. Ако поканите на гости един французин и един англичанин и им кажете: „заповядайте", то на англичанина ще го кажете по английски, на французина по френски, на българина по български. Как ще започнат те яденето? По различни начини ли? Те ще нарушат един закон на съвременната етика. Те ще

почнат и тримата да си кривят устата. И след като са си кривили устата за половин час, ще ви кажат: „Благодарим." Французинът ще каже: „Мерси боку." Англичанинът ще каже: „Ай танк ю вери мъч." Българинът ще каже: „Аз ви благодаря много." Тези хора, които говорят така, са разбрали вътрешното съдържание на храненето и по някой път, когато хората са повикани да живеят, те се кривят, както хората, които ядат. И някои ще кажат: „Какво се кривят тези хора?" няма да бързаш. Ще чакаш додето дойде до: „Ай танк ю." Можеш да учиш българина, англичанина и французина как да говорят, но как да ядат, няма да ги учиш.

В живота, някои постъпки на някои хора ни се виждат неестествени. Художникът най-първо започва с цапането на платното. Поетът се учи да драска по чистата си книга, която има. Но художникът разумно цапа. И поетът разумно драска. Разумните и неразумните цапания и разумните и неразумните драскания, се отличават по това, че едните се прочитат, а пък другите не могат. Сегашната светлина, която влиза в човешките очи, произвежда едновременно 7 процеса. Тези процеси само разумните хора ги разбират. Тези процеси са процеси на червената светлина, на портокалената, жълтата, зелената, синята, тъмно синята и виолетовата. Червената светлина е процес на сърцето. Портокалената е процес на ума. Зелената е процес на сърцето. Жълтата е процес на ума. Синята е процес за душата. Виолетовата е процес на духа. Червената светлина има особен език, който трябва да се знае. Светлината едновременно говори на 7 езици на човека. И който разбира тия 7 езика, той е здрав, учен и философ. А пък който не ги разбира, не може да има постижения. Онези, които изучават езика на червената светлина, като не го знаят, вземат само да ядат и да дъвчат с шум. Те изучават науката за храненето. И почти цялото човечество

е занято с науката за храненето – учат това. Ония, които започват с портокалената светлина, понеже не знаят езика ѝ да го говорят, те вдъхват въздуха – учат учението на дишането. Те са ученици на науката за дишането. И човек, след като е ял дълго време, ще каже: „Тенкю, мерси, благодаря." А пък онези, които знаят езика, благодарят преди да са яли. Онези, които не знаят, благодарят след като са яли.

Ние в света обичаме онези, които са ни обичали, онези, които са свършили нещо за нас. Това е закон за учениците, в какъвто и да е смисъл на думата. А пък Бог обича хората, преди да са направили нещо, когато са били грешни. Нищо не са направили и пак Бог ги обича. Това са два въпроса: Въпрос на знайното и въпрос на незнайното. Да учиш това, което не знаеш и няма как да ти го разправя и няма как да го изучиш.

Въпроса на знайното и въпроса на незнайното другояче може да се изрази така: Единият процес е човешки, а пък другият процес е Божествен. Невъзможното в единия процес е възможно в другия процес. И в Писанието е казано: Невъзможното за човека е възможно за Бога. Невъзможното за омразата е възможно за Любовта. Невъзможното за невежеството, е възможно за знанието. Невъзможното за слабостта е възможно за силата.

Например колко е мъчно да направиш услуга на един човек, който ти е направил пакост. В какво седи мъчнотията? Ако спуснете един човек в кладенеца с едно въже, това въже е на място то си. И ако речете да отрежете въжето, ще направите една голяма пакост на човека. Ще трябва да спуснете човека с здраво въже и да го извадите. Въжето не трябва да се реже. Но след като сте го спуснали и сте го извадили вече навън, тогаз може да отрежете въжето. Защото във втория случай, ако вие не отрежете въжето, той не ще може да ходи по пътя, ще се спъне. В първия случай, ако сте отрязали въжето когато

той е спуснат вече долу, пак няма да свършите работата – той ще остане долу.

Всичките противоречия, които се случват в живота ви, да не ви смущават. Това, което ви смущава, това е работа за Бога. Работа за Бога е това, затова ви смущава. Това, което не ви смущава, това е вашата работа. Погрешката е там, че хората се занимават с Божиите работи, а пък са оставили с техните работи Бог да се занимава. Това е все едно децата от първо отделение да се занимават с работата на учителя си, а пък да оставят буквара си, той да учи за тях. И ако ме попитате, как ще се оправи светът, ще кажа: вземете буквара и учете буквите и оставете философските въпроси на учените. Не ви съветвам да вземете учените книги. Букварите да вземете.

Ще завърша само с едно изречение, времето напредва. Защо трябва да заключа? Понеже наближава вече една зона, дето Господ трябва да работи и ние трябва да прекратим нашата работа.

В Америка един богат банкерин се отличавал със своята стиснатост, скържавост. Думата скържав не е хармонична. И думата стиснат не е хармонична. Тогава може да кажем: „един човек, който не е щедър“. И всякога той не давал повече от 1 долар. Когато отивали при него от името на някое благотворително дружество, не давал повече от 1 долар. След като му говорят 10-15 госпожи, ще им даде 1 долар. Един ден влиза една млада мома и му казва: „Господине, искам да ви кажа само една дума на ухото. Никой да не чуе.“ След като му казала тази дума, която никой не слушал, той изважда и ѝ дава 25 000 долара. Неговите приятели, като го видели, казали: „Защо даваш толкоз много?“ Той казал: „Тя знае как да говори.“ Аз никога не съм слушал такива думи като нейните. Сега оставам вие сами да си разрешите какво му е казала тя.

Приложете тая постъпка на младата мома.

Отче наш

(Упражнения при третото езеро.)

Беседа, държана от Учителя на 16 август 1939 г., Сряда, Рила – Седемте езера

НЕ ДИРИ СВОЕТО СИ

(На билото над палатката на Учителя)

Добрата молитва
„Благословен Господ“
Размишление

Само ще цитирам едно изречение от свещените книги: „Любовта не се превъзнася, не дири своето си, не се радва на злото, но се радва на доброто. На всичко хваща вяра.“ Ще ви приведа един пример. Кратък ще бъде. В един монастир живеели калугерици, учили се на благочестив живот. Игуменката била добра жена. Имала доста кокошки в монастира, които снасяли изобилно яйца. Обаче тя забелязала, че яйцата изчезват некъде. Подозирала, че калугериците пекат яйцата, без да ги вижда да ги пекът. Заповядала да се не пали огън в никоя калугерска килия. Така тя мислила, че никъде няма да се пекат яйцата. Но за нейно учудване забелязала, че яйцата изчезват некъде. Една вечер тръгнала тя от килия на килия да наблюдава какво правят калугериците. Некъде калугериците се молили, некъде се смеели, некъде се разговаряли. На едно място забелязала две калугерки свързали едно яйце на един тел и го пекат на една свещ. Тя извикала: „Този дявол на какъв мурафет ги е научил!“ Дяволът казал: „Не ме обвинявайте, този мурафет и аз за пръв път го виждам.“ Игуменката запитала тогава дявола какво да прави. – „Не отглеждай кокошки в монастира.“ – „Мен ми трябват малко яйца.“ – „Щом, казва, на тебе ти трябват и на калугерките трябват.“

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 17 август 1939г., Четвъртък, Рила – Седемте езера

НОВИЯТ ЗАКОН

На билото над палатката на Учителя

Добрата молитва
„Бог е Любов“
Малко съзерцание

Ще ви прочета втора глава от Второто послание към Коринтяните.

Здравето, на кой да е човек на физическото поле, зависи от въздуха, зависи от храната. Когато човек правилно диша и правилно се храни, той е здрав. Тия двата процеса съществуват и в духовния свят. Когато правилно мислим, това е вътрешния духовен свят – дишането. Когато правилно чувствувавме, това е яденето, храната. Та онези, които разбират, има една връзка между дишането и мисълта и между яденето и чувстването на човека. Защото яденето без едно вътрешно чувствуване на сърцето е безполезно. Дишането без една правилна вътрешна мисъл и то е безполезно. Когато свържем яденето със стремежа на сърцето и дишането с мисленето, ние вече имаме един правилен процес.

Страданията произтичат от две неща: неправилно ядене и неправилно дишане, от неправилно чувствуване и неправилно мислене. Следователно яденето е свързано със сърцето, дишането е свързано с мисълта. Процесът на сърцето е свързан с душата. Процесът на ума е свързан с духа. Когато човек урегулира тия два процеса по отношение на човешката душа и по отношение на човешкия дух животът е правилен. В първия процес свържете себе си

с всички хора, които са здрави, които ядат добре. Никога не наблюдавайте един болен човек, когато яде. Вие наблюдавайте един здрав човек, когато диша. Никога не наблюдавайте един болен човек, когато диша. Наблюдавайте един човек, който добре проявява своите чувства. Той е здрав. Не наблюдавайте човек, който сърдечно не се проявява добре. Наблюдавайте един човек, който добре мисли. Никога не наблюдавайте човек, който не мисли.

Да ви дам едно сравнение. Ще кажете: „Защо е така?“ Понеже имаме облачно време, не разполагаме с много време, ако наблюдавате една празна кесия, какво ще придобиете? Ако наблюдавате една пълна кесия, има какво да вземете. Какво ще се ползувате, ако наблюдавате една суха чешма. Ако наблюдавате един жив извор, който извира, има какво да вземете от извора. Болните хора са празни кесии. Здравите хора са пълни кесии. Болните хора са сухи извори, здравите хора са живи извори. Празната кесия трябва да иде при пълната. Сухият извор трябва да иде при живия. Това е правият Божествен процес, който сега действува в света. Сега има една погрешка в схващането на съвременните хора. Те държат празните кесии затворени и следствие на това не може нищо да влезе в тях. Празните кесии това са празни щерни, които очакват да се напълнят с вода. Но тази щерна трябва да е свързана с една къща. Ако няма тази връзка с къщата, тя винаги остава празна. Ако човек не е свързан с разумния живот, той всякога остава една празна щерна. Процесът на неверието ве света прекъсва връзката между живота и човека. В Писанието се казва: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Но ако човек няма една вътрешна връзка с туй движение, той ще остане една празна щерна.

Вземете едно житено зърно, което е поставено в един сух хамбар. Представете си, че туй житеното зърно има всичките възможности.

Но ако туй житено зърно се откаже да излезе, да се посее в почвата, то ще остане безплодно. Ако се свърже с почвата, то плод ще даде. Малките страдания представят благоприятната почва за растенето на това семе. Защото всички Божествени страдания са малки, всички човешки страдания са големи. Страданието, то е една възможност, която съществува в живота. Дотогава, докато тя остане неразбрана, то е страдание. Когато страданието стане разбрано, то е радост. Следователно човек всякога трябва да се стреми да разбира малките страдания, които му са дадени от Бога. Ако вие в живота си не може да поставите любовта там дето трябва да действува тя, какъв резултат ще получите? Ако поливате един камък с прясна вода всека сутрин, какво ще му придадете? Или ако го прегръщате и го целувате какво ще му придадете. Ако това го правите хиляди години, ще направите една малка трапчинка, в която ще се събира вода. Целувката и прегръдката не са за камъните. Ако един човек мяза на камък, тогава защо ще ходите да го прегръщате и да го целувате? Ако Някой не ви обича, защо трябва да го обичате. Съвременните хора искат да накарат камъните да ги обичат. Всеки, който се е опитвал да накара камъните да го обичат, главата винаги му се е пукала. И онова забраненото дърво в света на познанието доброто и злото, това са лошите хора. Бог е казал от техните плодове да не ядете, а да се храните от плодовете на добрите хора. И на вас ви рекох: Не се хранете с плодовете на лошите хора, а се хранете с плодовете на добрите хора. Това е новият закон в света на физическото поле.

Аз виждам едно противоречие във вас. Да ви дам едно изречение: Не очаквайте някаква помощ от вашите лоши чувства и лоши мисли, които са във вас. Очаквайте добро от вашите добри чувства, от вашите добри мисли. Сега е малко по-ясна мисълта.

Лошите хора не са отвън, те са вътре във вас. И добрите хора не са вън от вас, но са вътре във вас.

Беседа, държана от Учителя на 18 август 1939г., Петък, Рила – Седемте езера

НОВОРАЖДАНЕ

(Небето облачно. Времето тихо и меко.)

Отче наш
„Духът Божий“

Ще прочета трета глава от Евангелие на Йоана.

Малко размишление

Съществува едно голямо противоречие в човешката природа. В миналото и в настоящето учените хора различно го обясняват. Когато се извади, гроздовият сок най-първо е сладък, но след 5-6 или 10 дена той се вкисва. Това вкисване не става от самия сок. Намерено е, че някои малки квасни гъбички оставят своите дарования. Много са щедри. Като турят своите дарования, своите подаръци, последните вкисват сладкото вино. Тези квасни гъбички, като влязат в сладкия сок, почват да се мият там, имат си банята, къпалнята, имат си своите клозети. И при такива блага как няма да се вкисне сладкият сок.

Всека една човешка мисъл, каквато и да е тя, всяко едно желание, оставя своите утайки в живота. Затова в невидимия свят, разумните същества са приготвили филтри и тези филтри се състоят в това, че един човек, който живее в материалния свят, в тялото, трябва да се роди изново.

Ако гроздовият сок, който е придобит от гроздето, се тури веднага в някое запушено шише, за да не могат да проникнат тези малките същества, той остава сладък.

Най-голямото противоречие на човека произтича от неговото хранене. Всичките други противоречия са външни, а пък яденето е един процес, който произвежда едно вътрешно противоречие. Вземете например в съвременния живот месоядците, които ядат месо. Те имат толкова нечистотии вътре в себе си, толкова отрови, че те развалят живота. Защото месото носи всичките качества на онова животно, от което произлиза. Месото носи всичкия мислов и сърдечен свят на животното, та каквото е животното, от което е месото, такъв става и човека. Ако един човек би се хранил целия си живот със свинско месо, той щеше да добие качествата на свинята. Да ви представя следното: Когато една свиня намери под едно дърво някои плодове, веднага ги изяжда, такива каквито са си – кални. И след това почва да рови около дървото и като рови почват да падат круши отгоре и тя мисли, че тя ги е изровила от земята. В нея няма желание да измие плодовете. Тя мисли, че като рови из земята, всичко може да направи, че всичко става с ровене.

Сега съвременните хора понякога мислят като свинята. Те, като изорат земята и хвърлят житото, казват: „Ние накарахме житото да расте." А пък било е време, когато житото е расло, без да го садят хората, само си е расло. Първоначално зрънцата на житото са били така едри както ябълките и както крушите. И колкото хората ставали по-умни, толкова житото почнало да се смалява. Като станали по-умни от свините, житните зърна станали като сливите. Като станали по-умни от слона, житните зърна станали като дренки. То е най-якото дърво. Това дърво цъфти най-рано и зрее най-късно. Има един анекдот. Той е следният: Дренът цъфтял най-рано. Искал да си свърши работата. Дяволът, като видял, че той цъфти най-рано, казал: „Това дърво е мое." Той си мислел, че дренът като цъфти най-рано, ще узрее и най-рано и че той ще може да яде от дренките. Обаче какво

било учудването му когато узнал, че най-после узрява. Този е първи път, когато дяволът се е излъгал в своя избор. И като се разгневил дяволът, направил дренът много твърд, че който човек бият с него, да знае, че късно зрее. И за това писал една теза: „Не вярвайте в дърветата, които рано цъфтят.“ Но дренът, тези дренки, имат едно лечебно свойство. Когато стомахът на един човек е разстроен, като яде дренки се оправя стомахът му. Дренките и тиквата имат едно свойство – че много се обичат. Дренката е много пестелива, а пък тиквата е щедра, в нея има голямо тщеславие. А дренката е много скромна. Попитали дрена защо не прави такива големи плодове. Той отговорил: „Големите работи само за шест месеца издържат, а пък дребните – векове.“

Да дойдем до филтрите: Никога не яж една храна, която не обичаш.

Добрата молитва

Полянката над палатката на Учителя

Беседа, държана от Учителя на 19 август 1939г., Събота, 5:30 ч., Рила – Седемте езера

ОТНОСИТЕЛНИ И АБСОЛЮТНИ РАЗБИРАНИЯ

Размишление.

В древността учениците се спирали върху четирите елемента на Аристотеля: вода, въздух, огън и земя. Те казвали, че човек не може да живее без тези елементи. Той не може да живее без вода – от жажда ще умре; без въздух ще се задуши; без огън ще замръзне и не може да се движи; без земя няма къде да стъпи и да си почине.

Съвременните учени казват, че тия четири елемента взимат голямо участие при образуването на органическия свят. С една дума, те играят голяма роля в създаване на природата. Като са изучили тия четири елемента, тъй наречени в широк смисъл на понятието елемент, казват, че водата е сложно тяло, съставено от два обема водород и един обем кислород. Въздухът е смес от 4/5 азот и 1/5 кислород. Земята пък представя смес от всички елементи, взети в различни количествени отношения. Това, което учените някога считали за елемент, днес се оказва, че не е елемент. Защо? Защото може да се разлага на по-прости от себе си съставни части. Външно изглежда като елемент, но не и вътрешно. И куклата външно прилича на човек, но не е човек. Тя има всички удове, каквито и човек има, но удовете не я правят човек. Човек е същество, което има дух, душа, ум и сърце. Духът е начало, което създава всичко; душата урежда всичко; умът изявява всичко, а сърцето стопява всичко.

Като сравняваме сегашния живот с живота на миналото, виждаме голяма разлика и в научно, и в религиозно отношение. Сегашните научни разбирания се различават коренно от тия на миналото. И сегашните религиозни вярвания на хората се различават коренно от миналите. И бъдещите научни и религиозни възгледи на хората ще

се различават коренно от сегашните. За пример, малките деца вярват, че като техните майки, бащи, братя и сестри няма в света. Вярно ли е това? Разбиранията им са такива. Понякога и възрастните хора правят подобни заключения. Защо? Разбиранията им са такива. Когато не разбира нещата, човек си представя това, което не е. Във времето на френската революция, един млад турчин казал на един стар турчин: Във Франция има революция. Старият се хванал за брадата, замислил се и казал: Благодаря на Бога. Дано това, което става там, да дойде и към нас. Защо казал така? Не разбира човекът. Той мислел, че някакво голямо благословение е сполетяло Франция. Като му обяснили, че във време на революцията нещата се обръщат с главата надолу, той казал: Дано Бог ни запази, да не изпраща и към нас това, което става във Франция. Сега разбирам вече, какво представя революцията.

Какво означава думата „революция"? Революция означава, че всички неща се въртят около свой център, около себе си. Колелото не се ли върти около себе си? Ако не се върти около себе си, ако не прави революция, то не може да се движи. В революцията има и добро, и зло. При доброто човек забогатява, при злото – осиромашава; при доброто човек оживява, при злото – умира. В природата съществува привидна смърт. Когато едно същество умира, друго оживява. Злото, обаче, трябва постоянно да умира. Ако злото в човека не умира постоянно, той не може да живее. В човека има нещо, което постоянно умира, но има нещо, което постоянно оживява. За пример, днес вие не сте това, което сте били в детинството си, нито в зародишното си състояние. Когато сте били в зародиш, вие сте били почти без тегло и постепенно сте увеличавали теглото си. Днес имате тегло повече от 60 кг. Колкото повече расте тялото, толкова повече се увеличава теглото му. Докато има малко тегло, детето не помни нищо от своя живот. Колкото повече расте, съзнанието му се пробужда, и то започва да помни. Като порасне, детето проявява сила, в зависимост

от увеличаване на материята си. Обаче, материята се измерва с една мярка, а енергията – с друга. Материята произвежда един род налягане, а енергията – друг.

Съвременните учени говорят за атмосферното налягане и казват, че това налягане върху човека се уравновесява с неговото вътрешно напрежение. Ако нямаше вътрешно напрежение, външното налягане би го сплескало. Човек е изложен не само на физически, но и на психически налягания. Злото, за пример, е външно налягане върху човека, а доброто – вътрешно. Ако нямаше външно налягане, човек би се пръснал; ако нямаше вътрешно напрежение, той би се сплескал. Значи, външното и вътрешно налягане са необходими. Днес на злото и на доброто се гледа като на особен род налягания върху човека. Според някои, злото е сила, която се проявява без закон, а доброто – със закон. Какво лошо има в това, че една сила се проявява без закон, или със закон? Ето, индусите гледат на живота като на зло, независимо от това, дали се проявява със закон, или без закон. Зло и добро са относителни понятия. Когато разбойникът ограбва богатия човек, това наричаме зло. Защо? Защото го лишава от богатството му. Богатият страда, защото разбира цената на богатството. Ака не даваше цена на богатството си, той нямаше да страда. Ако разбойникът върне богатството назад, богатият ще се радва. В този случай злото изчезва. Това показва, че понятията за зло и за добро са относителни и се менят, според разбиранията на хората.

Сега ще дам друго определение за злото и за доброто. Ако правиш зло без любов, това е зло; ако правиш добро без любов, и това е зло. За пример, ако обереш някой човек и не му върнеш парите, това е зло. Ти си направил зло без любов. Обаче, ако обереш човека и върнеш парите му назад, ти си направил добро. Това е зло, направено с любов. Ако правиш зло с любов, това е добро; и ако правиш добро с любов, това е пак добро.

Често хората говорят зле за себе си. За пример, някой казва: Не съм способен човек. Защо ми е живот, пълен със страдания? Защо ми е това богатство, като няма кой да ме обича? Защо ми е това знание, като няма къде да го приложа? Защо ми е даден този хубав глас, като няма кой да ме слуша? Онези от вас, които сте дошли на планината, пейте за самата планина, за камъните, за водите. Те са най-добрите слушатели. Започнете да пеете и ще видите, че водите ще се плискат, малките камъчета ще подскачат. Ако вие пеете и сами не се слушате, отвън никой няма да ви слуша. Вие ще бъдете едновременно изпълнител и слушател. Ако вие сами нямате добро мнение за себе си, и хората няма да имат добро мнение за вас. Като имате добро мнение за себе си, ще имате добро мнение и за окръжаващите.

Мнозина се мислят за сиромаси и казват, че нямат средства за учители, да ги учат. Те не знаят, че Онзи, Който учи всички хора, това е Бог. Той учи човека отвътре чрез самия живот. Той го учи чрез злото и чрез доброто. Той го учи чрез всички блага и чрез всички несгоди. Следователно, Бог иска от човека да има пълна вяра и пълно упование в Него. Бог иска човек да прилага любовта, както Той я прилага. Бог е толкова снизходителен, че не иска от човека да бъде дълготърпелив, но поне търпелив. Той не иска от човека да бъде вселюбящ, но да бъде поне любещ.

Като ученици, от вас се иска разумност, да използвате това, което днес ви се дава. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, колкото да са малки, използвайте ги в дадения момент. Не отлагайте нещата за бъдеще. Настоящето е ваше, а не бъдещето. Така постъпват разумните, добрите, любещите хора.

Благодарете за всичко, което ви се случва в живота.

Беседа, държана от Учителя на 20 август, 5 ч. с., Рила – Седемте езера

МАЛКАТА МОЛИТВА

(На билото над палатката на Учителя)

Ще ви цитирам един стих от епохата на Християнството: „Любовта никога не отпада.“ (*I Коринтяни, 13:8*)

Едно малко цветенце в планината така се е молило на Бога: „Господи, посещавай ме със Своята роса и с небесната Си светлина, да се радва моето малко сърце на Твоите блага. Аз, Господи, ще се обличам в най-хубавите си дрехи да посрещам Твоята светлина. Който минава покрай мене, аз ще го поздравлявам в Твоето име.“

Беседа, държана от Учителя на 21 август 1939г., Понеделник, Рила – Седемте езера

ЦАР И СЛУЖИТЕЛ

(На билото над палатката на Учителя)

Добрата молитва
„Бог е Любов“

Ще взема думите, които Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“

Какво може да научите от днешния ден? Днешният ден показва, че когато човек живее само за себе си, такова е неговото положение, както днешният ден. Бог, Божественото слънце не може да го озарява. Той мъчно може да се ориентира в живота. Всеки един от вас може да мисли, че цялата земя е обвита с мъгла. Това е заблуждение. Може да е било време, когато е била така обвита, но това е било преди милиони години. Днешният ден показва, че много неща в живота на хората има, които да устояват. Времето беше сухо, земята доста суха и се нуждаеше от дъжд. Малките изпитания в живота, които дойдат, ще бъдат като тази мъгла. Вие трябва да имате вярата на житното зърно. То, когато влезе в земята през зимата, си почива и мисли какво да прави. То даже когато вали сняг. употребява го за юрган, почива си и благодари, че има такъв юрган. Когато завали дъжд ни най-малко не се бои от дъжда, но се радва, че Бог размеква сърцето на сухата пръст и пръста става любвеобилна, не го стиска. Когато земята размекне, изниква нагоре, пок[аз]ва се, започва пак да расте. Когато вече се отстрани мъглата, изгрее слънцето, то дава плодове.

И човек при всичките условия на живота трябва да благодари на Бога, защото всичко туй ще се превърне за едно велико благо в

неговия живот. В света има много сълзи, които Бог [е] избърсал, има много страдания, които Бог е отстранил, има много несгоди, които Бог е подобрил. Има много недоразумения, които Бог оправил. Даже такива недоразумения, че човек по някой път със себе си се кара, недоволен е от себе си. Недоволен е Някой път, че не е достатъчно висок; недоволен е Някой път, че ръцете му не са красиви. Недоволен е Някой път, че лицето му е малко жълто, почернело. Недоволен [е] по някой път, че храната му не е такава, каквато иска. Той иска да яде като цар. А колко хора в света могат да бъдат царе? Ед[в]а в света има свободни места за царе. Около стотина места може да има за царе. Другите какво трябва да правят? Има едно вакантно място за цар, всеки може да бъде цар на себе си. Сега аз ви препоръчвам да станете царе на себе си. Пък да станете служители на Бога, тогава Божието благословение ще дойде върху ви.

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 22 август 1939г., Вторник, Рила – Седемте езера

МЛАДИ, ВЪЗРАСТНИ И СТАРИ

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Мога да кажа.

Има три вида хора в света: Едните ги наричат деца, вторите ги наричат възрастни и третите – стари. Тези, които не разбират български, ще слушат както в музиката само пеенето. Един цигулар говори ли? Сега ще слушате един концерт на цигулката без думи. На едни от вас ще се пее, пък на други ще се свири. Едни ще запомнят думите, други ще запомнят само гласа. Един ребус е това. Българите знаят толкоз, колкото и французите. Французите знаят толкоз, колкото и англичаните. Всичките хора знаят едно нещо. Всички хора знаят да ядат, общо нещо. Всички хора знаят да спят. Сега ще кажете, че знаят да ходят. Но какво е ходенето? Ходенето в природата си има свой вътрешен смисъл. Ако хората биха знаели да ядат тъй, както трябва, нещастията в света ще се премахнат. Ако знаеха как да ходят, много нещастия в света биха се премахнали. Ако знаеха как да работят, пак много нещастия биха се премахнали. Сега може да разгледаме нещата от няколко положения. Някой казва: „Аз разбирам някои работи." Той ги разбира хипотетически, смътно понятие има. За пример, какво нещо е светлината? Хората казват, че знаят светлината и при това се спъват. Тогава, когато разбира светлината и се спъва, какво е неговото положение? Не е така изгодно. Вие седите и мислите, че знаете някои работи. Хипотетически ги знаете. Теорията иде да обясни малко по-обширно хипотезата. След теорията иде науката. Казвате, че нещо е научно доказано. Чрез научно доказаното

достигаме до едно положение, дето тази светлина се изменя. Какво получавате от това изменение?

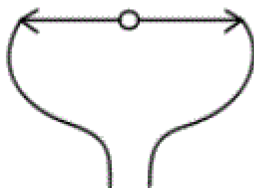

Фиг. 1

Получавате една форма в света, която съществува като чаша (**Фиг. 1**). Какво е предназначението на чашата? Трябва да влееш нещо в тази чаша, за да пиеш. Вие казвате, че знаете чашата как се прави, но чашата си има свое приложение. Как ще излезе тази чаша в разменния свят, в света на желанията? Искаш да пиеш вода, но трябва да имаш една чаша. Чашата е устата, горната част. Желанията не са нищо друго, освен че наливаш нещо в своята чаша. Казваш, че имаш едно желание, искаш да реализираш, но как ще реализираш едно свое желание? Ти имаш желанието да ядеш, влизаш в един съвременен ресторант, гранд ресторант, какъвто имаше на Рила. Влизаш в ресторанта, посреща те келнерът: „Заповядайте, господине!“ Имаш ти хубаво палто, снемат ти го, после имаш цилиндър, една хубава шапка, окачваш я. После ще ти дадат яденето. Щом се наядеш, работата се изменя. Като излизаш навън, пак ще ти дадат палтото, пак ще ти дадат шапката, ако имаш ръкавици, ще ги извадиш от джоба. Но щом речеш да излезеш, ти вече не си свободен. Ти си свободен да влезеш, но преди да платиш за онова, което си ял, ти не си свободен да излезеш.

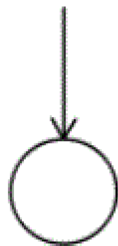

Фиг. 2

Казвате: „По братски трябва да живеем.“ Що е „братски“? Що е „братство“ в света? Туй е слизане, но щом речеш да излизаш, практически линията не може да излезе. Ти си свободен да влезеш, но не си свободен де излезеш по същата линия, по която си влязъл (**Фиг. 2**). Сега казвате: „Що е влизането в една къща?“ Всякога човек влиза през една врата и излиза през друга. Никога не можеш да излезеш през същата врата. Във физическия свят можеш да влезеш и можеш да излезеш. Онези хора, които дишат през устата, а не дишат през носа, не са здрави. Никой не може да бъде здрав, ако диша през устата. Ако устата е всякога отворена, показва, че човек всякога е лаком за ядене. Ако целия ден устата е отворена и ти ядеш, питам: Как ще свършиш тази работа? Храната като влезе в стомаха, трябва да се свърши. Погрешката седи в това, ти казваш: „Аз имам право да живея.“ Но какво подразбирате под думата „живот“? Животът е едно средство да се освободи човек от ония ограничения, в които е поставен. Вие се раждате в света. Вие вече сте поставени да се освободите. Човек е дошъл на земята да се учи, но учението е един метод да се освободи човек от ония ограничения, в които се намира. Първият метод на туй ограничение е топлината. Замръзването на водата, за пример, е едно ограничение. Ако ти искаш да се освободиш от студа, трябва да ти дойде на помощ топлината. Някой казва: „Човек

трябва да има добри чувства.“ Добрите чувства са топлина, която ще помогне на човека да се освободи от вътрешни ограничения, които съществуват. Сега, на място ние да се освободим, ние се ограничаваме.

Сега, допуснете, един съвременен господин, който минава за културен човек, в какво седи неговата култура? Външната страна е, че той трябва да има хубави обуща, хубави дрехи, после ще има един хубав часовник, някой в джоба си ще има някое хубаво перо или някой молив, космите ще бъдат добре вчесани на главата, дрехата му изчистена. Ако дрехите са чисти, показва, че той знае какво нещо е чистотата. Някой път има културни хора, които имат широки яки проповеднически. Ако идете в Америка, ще намерите, че проповедниците имат високи яки, с рединготи затворени, защото се счита за некултурно яката на един свещеник да е отворена. Туй в културно отношение. Ако вземете (дрехите) на мъжа, съвсем друга форма имат от дрехите на жената. Защо жените носят широко отворени рокли, а мъжете имат два тесни крачола и ръкавите са тесни, не са широки? На жените някой път ръкавите са по-широки. Вас ви се вижда смешно. Не е смешно. Всичко има вътрешен смисъл. Не е лошо човек да се облича, но трябва да знае как да се облича. Ако имаш една хубаво направена цигулка, не само цигулката трябва да е направена много хубаво, но трябва да знаеш и какви струни да туриш. Цигулката има една дебела струна, направена от метал, после има друга една струна, направена от материалите на някое млекопитаещо, от овца или от друго някое животно. След туй тия струни малко отъняват, най-долната струна е най-тънка. След това цигуларят като вземе да гласи цигулката, има един метод за гласене, че в кварта той гласи цигулката. Четири струни са, имате първата „сол“, имате „ре“, „ла“, имате и „ми“. Някои цигулари, когато искат,

гласят още малко по друг начин, може и в терца да е нагласено, пък може и в секунда, някъде може и в кварта. То е по отношение на цигулката така. В цигулката много мъчно може да се свири, тъй, както в пианото. Ти може да свириш с едната ръка, много мъчно може да свириш, да вземаш едновременно два тона на цигулката е много мъчно. Най-първо, ако вземеш само един тон, много мъчно е да вземеш верен тон. Понеже има едно чувство за измерване, всичките цигулари не са така майстори. Защото един цигулар трябва да разбира геометрия, математика отлично. Едно малко изместване, тонът се изменя вече. В китарата тоновете са определени, но в цигулката не са определени. Сега вие отивате в живота, искате да постъпвате, но когато човек дойде да постъпва съобразно със своите разбирания, той трябва да свири на своята цигулка. Цигулката разбира свободно разбиране на живота. В даден случай ти си някъде, но знаеш как да постъпиш. На цигулката няма определено място да знаеш къде се намира известен тон, трябва да го имаш в себе си. Онзи човек, който няма тона в себе си, той не може и да го произведе. Всичките хора са започнали различно живота, понеже не са взели основния тон еднакво. За пример, когато са създадени рибите, съвсем друг тон са взели, когато е създаден човек, вече тонът е друг. Ако ти в живота нямаш за основния тон една определена мисъл, едно определено чувство и едно определено разбиране, ти не можеш да вземеш вярно този тон. Щом се взема един тон невярно, става набръчкване на лицето, някои мускули се свиват. Някои хора, като не могат да пеят, някой дефект се явява или в крака, или в ръцете им, или в гръбначния стълб, или се явява дефект в тяхната глава. Някои казват: „Какво става с пеенето?“ Ако ти не пееш правилно, ти ще изопачиш целия строеж на твоето тяло.

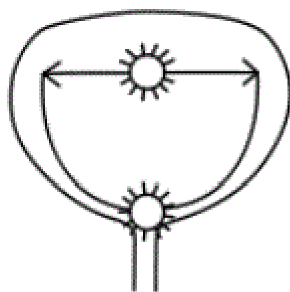

Фиг. 3

Сега вие се мъчите, страхувате се. Питате: „В какво вярва човек?“ Но вярата, това е човешкият ум. Ти не можеш да имаш вяра, ако нямаш ум. Казва: „Надежда.“ Ти не можеш да имаш надежда, ако нямаш сърце. Ти не можеш да имаш разумно разбиране, ако нямаш душа. Най-после ти не можеш да обичаш Бога, ако нямаш дух. Някои от вас сега мислите, че разбирате любовта. Ако човек умира, тогава какво е неговото положение? Питам ви: Вашите бащи къде са? Майка ви на майка ви къде е? Ние ще сведем тия неща към сегашния живот. Майка ти може да бъде на дъното. А това е първоначалната причина, която създала нещата. То е човешкото сърце, което съответствува на външното слънце. Но туй слънце е раздвоено (**Фиг. 3**). Второто слънце в човека го наричат слънчев възел, стомашен мозък. То има работа с храносмилането на човека. И около него има такава лунна линия, той има луни. Черният дроб е една луна около слънчевия възел. Някои казват: „Ние разбираме черния дроб, работа с храносмилането.“ Но черният дроб има работа с низшите чувства на човека. Когато черният дроб е разстроен, винаги човек е неразположен духом. Някои хора са в песимистично състояние, причината е в черния дроб. Песимизмът призтича от зле оформен черен дроб. Ако ти не можеш да живееш с хората, причината е черният дроб. Ако ти не можеш да

живееш с жена си, причината е черният дроб. Работите не вървят, причината е черният дроб. Черен дроб се нарича, понеже от него излиза черна светлина. Черна светлина подразбираме, когато светлината на хората се губи. Иска някой човек да бъде богат или пък някой иска да бъде здрав, някой иска благоутробието му да бъде добро. На руски „корем“ значи още „кормить“, значи, „да се храни“. Туй, което се храни, е „корем“. Коремът показва само един процес. Благоутробието показва само онази вътрешна функция, която трябва да функционира. С черния дроб ти ще събереш известни енергии, които трябва да употребиш в живота. Начините за събирането на тези енергии стават. За пример, вие постоянно в света имате желания, ако тия желания остават само така произволни вътре във вас. Ако само ги наслоявате, образуват се много наслоявания, тези самите желания ще ви причинят известни страдания. Човек трябва да желае. Яденето е един метод, който показва, тази храна, взета чрез устата, трябва известно време да се смели много добре. Ако тази храна не се смели, последствията са много лоши. Някои бързат в своето ядене. Пообърне храната два–три пъти в устата и хайде в стомаха. Най-първо, като вземеш една храна, трябва да я обичаш. Ако ядеш храна без любов, тази храна ще ти причини едно болезнено състояние. Първоначално не се позволявало човек да яде храна, която не обича. Когато хората се хранели, всеки трябвало да обича своята храна. Вие, за пример, имате понятие, че трябва да ядете три пъти. В епохата на християнството имаме такива образци, дето някои са вземали един обед на седмица. Имало други са вземали на месец един обед. И най-далечното, един обед в годината. Ако вие седем деня не ядете, какво ще стане с вашето лице? Или състоянието на вашите крака какво ще бъде? Или в месеца, в 30 деня само един обед да вземете и ако в годината само един път ядете, какво ще бъде положението? Силата на човека се определя от

яденето. Колкото по-често яде, толкова е по-слаб. Три пъти яде, той е слаб човек. Два пъти яде на ден, той е малко по-силен. Веднъж на ден яде, той е още по-силен. Ако в седмицата ядеш веднъж, още по-силен си. И ако в годината вземеш един обед, ти си силен човек. Казва: „Силен човек съм.“ Казвам: Колко пъти на ден ядеш? – „Три пъти.“ С три пъти ядене нищо не се свършва. Не само да ядеш. Ония млекопитаещи, които спят през зимата няколко месеца, нищо не ядат. За пример, вземете дървеницата, шест месеца пости. Не от любов, от нямане какво да яде. Тя пости, защото няма кого да хване. Щом влезе някой, веднага разваля поста. Макар че дървеницата да е решила, че няма да яде шест месеца, щом дойде някой в стаята, намира го. Много умни са дървениците. Да крадат са много майстори. Един американец, който пътувал на изток, понеже в Америка не знаят какво нещо е дървеница, влиза в един хотел в Турция. В дървените места се въдят много дървеници. В хотела имало турен петмез в едно шише. Нападат го дървениците, какво да прави? Взема петмеза и натурял около леглото. Действително тези, които лазили отдолу, залепят се по петмеза, но по едно време от тавана започнали да капят. Те разбират геометрия, перпендикулярно се спущат отгоре и ти вътре, един културен американец, чудиш се какво да правиш. Вие ще кажете: „Един пример е това.“ И вие сте някога в един хотел тук, кацне някоя дървеница във вашия ум. Всяка една неестествена мисъл е една дървеница, която иде отнякъде, или отдолу полазила, или отгоре паднала. Има неестествени мисли, които спъват човешкия ум. Паразитни мисли, които са останали от миналото. В човешкия ум има наслоени мисли. Мислите са като паразитните микроби. Да кажем, една микроба с години седи някъде. Ако вземете тия микроби, веднага ще се яви една болест. Всичките болести в хората са все микроорганизми. Някой път имате разстройство на черния дроб,

разстройство на бъбреците, разстройство на мускулите – ревматизъм. Причините за болестите седят в самата кръв. Т.е. в кръвта се набират известни нечистотии и тогава природата, за да освободи човека от известни нечистотии, понеже през каналите не може да се освободи, природата праща такива микроби, които влизат в ония нечисти места и които изядат нечистотиите, излизат, като изядат нечистотиите, човек отслабне, пожълтее. Пожълтяването показва, че е поумнял. Всичките хора, които са червени, не мислят. Човек като пожълтее, започва да мисли.

Като бяхме на Рила, една вечер наклали един голям огън. Стотина, двеста души ходихме за дърва, направили голям огън и на другия ден няма дърва. Удоволствието за една вечер създаде работа за 100–200 души. Няма дърва, няма магаре да носи, няма кола да купиш, трябва да ходиш сам да вземаш дърва. Ти си свършил университет, кой ще ти вземе дърва? Ние се срамуваме от външния свят. Когато влезе в ума ти една мисъл, която не е естествена, едно желание, което не е естествено и това желание ти подхранваш, мислиш, че ти си умен човек? Нечистите желания се размножават като микробите. Една микроба с милиони се наплодява. Те нямат туй разбиране на човека и те оставят своите нечистотии в кръвта и заради това се зараждат много болести. Много хора умират от нечистотиите на микроорганизмите. Много хора страдат от нечисти мисли и желания, които оставят нечистотии в хората.

Бъдещата култура, ако дойде култура, трябва да научи хората как да ядат. Човек да яде с любов. Вземеш един плод, ще го умиеш хубаво с най-хубавата вода, ще му прочетеш една молитва, после ще попиташ невидимия свят поволява ли ти да го изядеш. По кой начин, как се яде онова ядене. Няма да бъдете като онзи цар, на когото донесли едно ядене и той не знаел как се яде. На един от неговите

поданици дали няколко семки череши, той ги посадил и като израсли и дали плод, той напълнил една табла и отишъл да занесе на царя, за да добие неговото благословение. Хубави били черешите и понеже царят бил далече, вземал си по пътя по една череша и си казвал: „Много са хубави и царят ще бъде доволен, като вкуси.“ Най-после останали само две, занесъл ги на царя и той го попитал как се ядат. Изял и двете, за да му покаже как се ядат. Всяко едно ваше желание мяза на този поданик, който ви носи подарък две череши и ще ви покаже как се ядат. Питам: Де е лошото сега? Този цар е бил много умен човек. Мислите ли, че този поданик после е прокопсал? След години го довели при царя и той го осъдил на десет години затвор, понеже извършил престъпление. Дал заявление на царя и го молел да му прости прегрешението. Казва: „Аз съм онзи, който донесох двете череши.“ Казва: „Ако не беше ми ги показвал, щеше да ти върви по-добре.“ Ако не беше го попитал как се ядат черешите, но той го попита как се ядат и трябваше да каже. Той трябваше да каже: „Ваше Величество, аз искам от вас да науча как се ядат. Вие знаете.“ Той веднага дава урок на царя как се ядат. И десет години го осъждат затвор. Питам: Вие всички сте изпратени в затвора и сега се молите да ви пуснат от този затвор. Защо ви обвиняват? На първите хора казаха: От черешите няма да ядете. А те ядоха от черешите. Те искаха да кажат на провидението на Бога: Ние искаме да знаем какво е свойството на черешите. Аз вземам черешата като един символ. Може да турите кой да е плод, законът е същият. Всяко едно неестествено желание е като забранения плод. Да ви приведа един пример. Майката казва: „Защо да не се яде?“ Хубаво, но ако на онова дете, което едва се е родило, му дадете да яде череши, какво ще стане с него? Ако майката храни още първия месец детето с череши, какво ще стане с детето? Преди десетина години иде при мене една жена и

казва: „Детето ми е на умиране.“ Казвам: Повикайте лекар. – „Не искам лекар, защото лекарите ми умориха първото дете.“ Казвам: Как го умориха? – „Кажи ми ти цяр, здраво беше това дете.“ Казвам: Какво му даде да яде? С мляко ли го храни? – „Дадох на детето една слива да си играе, недоузряла беше и детето я нагълтало.“ Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще се свърши. – „Защо?“ – Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще дадеш на детето. Изкараха се твърдите работи и детето дойде в естествено положение. Ти не можеш да храниш едно дете кърмаче с ябълки. Някои желания във вас, някои мисли във вас са твърди и като това дете трябва да вземете рициново масло, за да се освободите.

Казвам: В човешкия живот се изисква една съсредоточена мисъл. Всичко онова, което Бог създал в света, има свой смисъл. Трябва да се учи. Младите като дойдат до пълната възраст, главата почернее, другите като остареят, побеляват. Какъв е смисълът на белите косми и на черните косми? Защо побелява главата? Най-първо тебе ти турят черен цвят, за да се научиш да събираш. Чашата е черен цвят, изпразнената чаша, като се обърне надолу, е бял цвят. Старостта е наука да раздаваш, тя е щедрост. Вие, които сте остарели, казвате: „Побеля ни главата, но няма какво да раздаваме.“ Аз правя заключението: Значи на младите години не сте събирали, сега няма какво да раздавате. Казва: „Черен съм сега.“ Много е хубава тази чернота. Черният цвят е привидно черен. Ако откриете една дупка, дето не влиза светлина, се показва черен. Тя е една илюзия. Някои хора са черни и това е хубаво. В черния цвят чувствата са по-добре развити, отколкото в белия. В черната пръст се ражда хубавото жито. Питайте земеделеца: „Къде става хубавото жито, в черната пръст или в бялата?“ Главата един ден ще побелее. Сега някои глави са черни, растенията плод дават. Белите косми показват, че хамбарят трябва да

бъде пълен. Какво е предназначението на стария човек? – Да раздава. Какво е предназначението на възрастния? – Постоянно да събира. В своето сърце събираме хубавите желания, в ума си раздаваме тия желания, които се превръщат на една изработена мисъл. Тогава ние може тази мисъл в една поетическа форма, в една религиозна форма, в каквато и да е форма да я раздадеш. Но има начини за раздаване на своята мисъл. Има признаци. Аз като гледам устата ви, на някои от вас чувствата са подтиснати. Вие се отнасяте много зле с вашето сърце. Някои от вас си притискате устните. Вие нямате право да подтискате вашето сърце. Ако държите устата отворена е едно, ако държите устата затворена, е друго. Устата трябва да бъде прилепена. Някой път като станете сутрин, трябва да дадете свобода на устата си, да я оставите естествено, защото устата е разумна. Тия клетки, които образуват двете бърни, те са разумни. Трябва да се даде свобода. След туй трябва да освободите и вашите очи. Не гледайте на безобразни работи. Като минавате, гледайте хубави, красиви неща в света. Ако ходите да гледате как хората умират, ако ходите да гледате как колят животните, вие ще се покварите. Никога не ходи да гледаш едно престъпление как се върши. Има учени хора, които правят вивисекции. Хубаво, ако вие правите вивисекция на едно ваше желание или на една ваша мисъл, знаете ли какво ще стане? Ако една мисъл във вас е паразитна, какво трябва да направите с нея? Някой път хората не знаят какво трябва да правят с въшките. На изток доста въшки има. Във време на войната доста въшки се набират. Изчистете тия въшки, съберете ги в едно шише, изсипете ги на едно място песъчливо, да се научат тия въшки да пасат. Сега вие се покварявате, понеже като хванете въшката, натиснете я с ноктите, убиете я. Но ти с това покваряваш себе си. Като убиеш една бълха, една въшка, може би след няколко прераждания ще те накарат .. Остави я по тревата да

пасе, тури дето нищо не расте, накарай въшката да мисли. Някои от вас се намирате при много лоши условия. Тия лоши условия ви се дават, понеже въшки се наплодили. Тия въшки, те са вашите лоши мисли и желания, които се турят на мозъка. Ти започнеш да роптаеш. Благодари, че те поставили при лошите условия. Ако не сте поставени при лоши условия, ще бъде зле за вас. Когато минавате такива неприятни състояния, че всичко във вас е тъмнота, радвайте се на тази вътрешна тъмнота. Хубаво е човек да е изгубен в мъглата, понеже онези, които имат да вземат, няма да го намерят. Някои препоръчват как трябва да живеят. Аз бих ви препоръчал, когато двама души се скарат, да идат на планината и да се разделят в мъглата. Ти ще мислиш за онзи, който те мъчеше. Вие веднага ще започнете да мислите един за друг. Достатъчно е да бъдете разделени три–четири часа и като се върнете дома, намерите пътя, вие ще се намирате в едно хубаво душевно състояние.

Та казвам: Всичките културни хора се намират в едно противоречие. В новата култура се изисква хората да имат една отлична мисъл. Човек трябва да бъде господар на себе си. Аз забелязвам, когато някой ще се кара, той не може да се въздържа. Като не може да се въздържа, на устата от двете страни на устните се образува едно движение, треперене. Помнете, че човек трябва да стане господар на своите желания. Едно чувствувание, едно желание не трябва да те изважда от нормата на света. Питам: Ако вие идете в един съвременен дом, двама други в едно семейство се скарали, мъжът и жената. Дойде гостът, те го турят за арбитър. Мъжът разправя своята история, разправя за жена си. Казва: „Обичахме се, каква красавица, колко хубава беше, хубаво се обличаше. Сега, като се оженихме, заяла ме, ще ме изяде.“ По български говоря, не по френски. Жената казва: „Какъв беше едно време, красив, пък сега и

той ме заял, ще ме свърши, какво да правя?“ Питам: Коя страна ще вземеш? Ако ви турят в положението на примирител, как ще ги примирите тия двамата, които най-първо се обичаха, пък сега не се обичат? Ако вземеш страната на жената, мъжът ще хвърли подозрение, ще каже: „Хвърлил е око на жена ми.“ Сега, ако си мъж, че вземеш страната на жената, е лошо. Ако е жена и вземе страната на жената, как ще разрешите въпроса? Допуснете, че мъжът и жената влизат в един гранд ресторант. Яли са, пък няма да платят. Господарят ги хванал и ги държи и двамата. Седят и двамата. Аз влизам и той казва: „Тя ме накара да вляза.“ Аз коя страна ще взема? Какво трябва да направя? Аз ще кажа нещо на гостилничаря: Аз го кредитирам, плащам и за двамата. Давам свободен път. Щом искате да изправите един човек, вие трябва да платите неговите дългове. Някой казва: „Не съди!“ Ако нямаш пари да платиш дълговете, не съди! Казвате: „Бог ще ни съди. Ще плати заради нас.“ Втори път ще направиш същата погрешка. Първият път като видите Бога в гостилницата, започвате да му разправяте своята история. Като плати, той ще каже: Когато имате пари, тогава влизайте в гостилницата, като нямате пари, стойте навън. Благоприличието го изисква. Аз виждам, че мнозина от вас сте в този ресторант вътре. Мнозина от вас има, които седите и казвате: „Какво ще се прави?“ В широк смисъл говоря. Някой път човек са намира в затруднено състояние на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки.

В съвременната култура се изискват три неща: Хора, които да придобият светли мисли, хора да придобият светли чувства и силни постъпки. Или се изисква човек, човек, който да знае как да мисли, как да чувствува и как да постъпва. Няма в света по-хубаво нещо от (това) да знае човек как да мисли. Целият външен свят е едно предметно учение. Човек не е дошъл на земята само да яде и да пие.

Той е дошъл да се учи как да прилага Божественото учение и как да работи. Казвам: Младите трябва да знаят как да ядат, възрастните трябва да придобиват тази храна, а пък старите трябва да раздават тази храна. Всеки един стар човек да повика един млад и да каже: „Синко, едно време аз бях като тебе, аз ще ти покажа от моя живот еди-кои си работи, не ги прави, понеже те имат лоши последствия, прави другите, които имат добри последствия." Следователно, задръжте в себе си само онези мисли, само ония желания, само ония постъпки, които може да ви подигнат. Задръжте в себе си светлината, която може да ви е потребна, задръжте в себе си топлината, която може да ви е потребна, задръжте в себе си и силата, която може да ви е потребна. Силният човек е онзи, който мисли. Силен човек е онзи, който чувствува, силен човек е онзи, който има сила да приложи своите мисли и да приложи своите желания. Приложете светлината на мъдростта и приложете силата на истината и вие ще бъдете свободни.

Отче наш.

Да бъдете млади и да бъдете възрастни, и да бъдете стари.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът!

Беседа, държана от Учителя на 25 август 1939 г., петък, 5 ч. с. София – Изгрев[28]*.*

[28] Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас" от съответната година.

ТРИТЕ НЕЩА

Добрата молитва

Молитвата на Царството

91 псалом

„Духът Божи“

Няма по-велико нещо за човека от да възприеме правилно нещата, които Бог праща.

Ще взема първите десет стиха от десетата глава от Евангелието на Йоана. Ще взема тия думи, както те са излезли от Бога.

Размишление

Три неща има в живота, които човек трябва да знае. Те са основа, върху която всичко може да се съгради. Любовта е, която носи ценностите на живота. Всичките блага на живота са скрити в Любовта. Любовта има две страни: там дето излиза, то е даване. Бог е, Който дава Любовта. От Духа излиза Любовта. Второто е: да се възприеме Любовта – възприятието. Човешката душа е, която възприема Любовта. Трябва да има Някой, от който Любовта да дойде, и да има Някой, които да възприеме Любовта. И силата на човека седи във възприемането на Любовта. Когато възприемеш Любовта, в тебе ще настане мир и радост и всичките противоречия на живота ще изчезнат. Когато изчезнат всичките противоречия, ти правилно си възприел Любовта. Дотогава, докато не се махнат противоречията, това показва, че ти не си възприел Любовта. Не, че няма Любов, но причината трябва да търсиш в себе си. Не, че ти си виноват. Стъклата,

които имате на вашите къщи, може да се покрият с влага, че да не може светлината да влиза. Следователно трябва да ги изчистите, не с някоя груба кърпа, но с някоя много деликатна, защото ако триете прозорците с груба, прозорците ще се развалят.

Второто ценно нещо е Мъдростта. Тя носи ценностите на светлината и на знанието. Светлината и знанието са ценни по това, че в тях се крие силата на човешкия живот.

Третото нещо е Истината. Тя носи ценностите на свободата. Значи ти, за да възприемеш Истината, трябва да възприемеш нейните ценности. Ценностите ѝ седят в свободата. Ако ти не си свободен, ти нямаш ценностите на Истината. „Истината ще ви направи свободни." Само свободният човек може да се движи. Само свободният човек може да прилага Любовта. Само свободният човек може да прилага светлината, знанието. Само свободният човек може да живее.

Рекох, всички вие, които ме слушате, трябва да ме слушате чрез закона на Любовта, трябва да ме слушате чрез закона на Мъдростта и трябва да ме слушате чрез закона на Истината. Ако не слушате по тия три закона, най-първо вие няма да разберете ценностите, които Любовта носи, няма да разберете ценностите, които Мъдростта носи, няма да разберете ценностите, които Истината носи. Всеки един от вас може да произнесе думата Истина, може да произнесете думата Мъдрост и думата Любов може да произнасяте. Но всяко произношение си има един вътрешен смисъл. Всеки може да пее, но каква грамадна разлика има между един добър певец и един обикновен певец. Каква грамадна разлика има между един гениален художник и един обикновен художник. Каква грамадна разлика съществува между един гениален говорител и един обикновен говорител. Обикновените говорители в света само прах дигат. Те, като

влязат в света, пълнят само с прах и кал. Хубаво нещо е прахът, понеже след този прах идат дъждовните капки. След като са паднали дъждовните капки, иде калта. Който е гениален майстор, трябва да дойде и да направи грънци от тази кал. Ако вие този прах не може да го впрегнете да направите дъждовните капки и ако от калта не може да направите грънци, вие не сте гениален майстор. Някой път вие казвате: „Обичаш ли ме?“ Калта обича само гениалните грънчари, които правят хубави съсъди от калта. Прахът обича само гениалните грънчари, които могат от тези разпръснатите малки частици могат да ги съберат на едно място и да направят водните капки, да ги изпратят по всичките малки растения, цветенца, да ги полеят.

Когато страдате, трябва да знаете, че вие сте обикновени хора, които дигате само прах и кал. Не е лошо това, но сте обикновени хора. Ако от онзи материал, който Бог ви е дал, ако вие от него не може да направите, да изваете една светла мисъл, ако от тази кал не може да извадите светли чувства, ако от тази кал не може да изваете една светла постъпка, вие спадате към обикновените хора в света. Аз говоря сега не на човешки език.

Казвате: „Аз съм добър човек.“ За мене добрината не седи във времето. Тя е извън времето. Любовта действува извън времето, последствията остават във времето. Туй, което остава във времето, то е вече проявеното. Ако искаш да знаеш онова непроявеното, то остава извън времето. Любовта винаги се проявява извън времето. Но туй, което се проявява извън времето, то е вечно. То като се прояви, то пребъдва всякога. Проявеното не пребъдва всякога. За пример ако вие вечерно време сте в един салон, имате едно представление, едно кино, представят се някакви движения, някакви планински местности. Дотогава, докато светлината функционира в този салон, вие виждате изображението, когато светлината престане, веднага всичко изчезва.

Тогава вие не сте в света на реалностите, вие сте в света на сенките, дето нещата изпадат. Значи има един живот на сенките. Ти си щастлив, но в един момент всичкото твое щастие изчезва. Ти си се влюбил, но в един момент всичката твоя любов изчезва. Любов, която изчезва, тя не носи ценностите на живота. Знание, което изчезва, то не носи ценностите на живота. Свобода, която изчезва, тя не носи ценностите на Истината. Онова, което изчезва, то [не] носи ценности. В Истината няма коментарии, в знанието няма коментарии, в Любовта няма коментарии. В сенките има коментарии, колкото искате. Може да говорите, че любовта е идеална или обикновена любов. Идейната любов никога не престава, не се изменя, тя постоянно расте и се усилва. Идейната любов обгръща всички същества, които Бог е създал. Аз сега не говоря за неща, които Бог не е създал. Има много работи, които Бог не е създал. Аз говоря за онова, което Бог е създал. Реални са нещата, които Бог е създал. Всичките неща, които Бог не е създал, това са сянка, отражение на онова, което Бог е създал.

Следователно турете в себе си Любовта. Има неща, които вие сте създали, вашето разбиране. Има неща, които Бог е създал. Ценното е онова, което Бог е създал във вас. Кое е ценното във вас? Ценното е вашият дух. Кое е ценното във вас? Ценното е вашата душа. Кое е ценното във вас? Ценното е вашият ум. Кое е ценното във вас? Ценното е вашето сърце. Кое е ценното? Ценното е вашето тяло, в което сега живеете. Всичките неща, които Бог е създал, това са реалните неща, те винаги остават и в тях седи вашето вечно благо.

Вие едва сега изучавате езика на вашето сърце. Колко мъчно е човек да говори езика на сърцето си. Може да питате: „Обичаш ли ме ти?“ Рекох: „Обичам те.“ Казва: „Истина ли ми казваш?“ – „Какво ще ме пита?“ Казва ми певецът: „Ще попея.“ Пее ми той. Аз питам: „Правилно ли ми пееш?“ Щом го питам, аз съм глух. Питам го: „Ти

пееш ли тъй както трябва?“ Щом го питам, значи аз съм глух. Ухото ми трябва да знае, не трябва да питам. Когато певецът пее, ухото, което слуша, знае певецът пее ли хубаво. Ухото схваща езика на певеца. Като туриш дясното ухо или лявото ухо или ако слушаш с двете уши, може да схванеш пеенето и ти разбираш. Певеца няма да го питаш. Ще му кажеш: „Много добре пееш.“ Когато певецът пее на лявото ухо, то означава, че той те обича, дава ти нещо в живота. Когато певецът пее в дясното ухо, той ще внесе в тебе светлина и знание. Ако един певец не внася едновременно в лявото ухо Любов и ценностите на живота, смисъл на живота и през дясното ухо, ако певецът не внася светлина и знанието на Мъдростта, той не е певец. Ако аз не мога през лявото ухо да възприема туй, което певецът пее, аз не съм разбрал Любовта и ако ми пее през дясното ухо и аз не мога да възприема светлината, както той, аз не съм възприел светлината и знанието на Мъдростта.

Сега аз говоря за Божествения свят. Когато хората говорят, аз разбирам, е говорът е най-великото нещо в света. След говора иде пението, музиката на живота. Музиката е вечна и тя показва, че ти правилно си разбрал. Там, дето има музика, там Бог говори, там, дето няма музика, не е Бог. Там, дето има говор в пълния смисъл, Бог говори. Бог е, Който говори в света и Бог е, Който внася хармония, великата песен на живота. Сега ако бяха вашите уши отворени, щяхте да чуете гласа на ангелите, които пеят песента на Любовта. Те пеят и казват: „О, човеци, които сте създадени по образ подобие на Бога, слушайте гласа на вашия творец, слушайте гласа на вашия баща, който днес говори. Слушайте Го, както ние Го слушаме. Вършете волята Му, както ние я вършим. Това е смисълът на живота на безсмъртието.“ Ето песента на ангелите, които пеят сега.

Казва Христос: „Аз съм вратата.“ Тази врата това е Любовта. Приемната стая това е светлината и знанието. Стаята, в която вие ще се запознаете с Онзи, Който създал света, то е стаята на Истината, там е свободата. Да бъде човек свободен, то значи да се запознае с Бога. Да обича човек, значи да е възприел Божия живот. За да познава Бога, трябва да е възприел светлината и знанието, което е излязло из Бога.

Рекох, освободете се от вашите обикновени говорители. Освободете се от вашите обикновени певци. Освободете си от вашите обикновени бърборковци за свободата, които дигат прах. В Истината човек става силен, свободен, става широк, в Истината той всичко може да направи. В Мъдростта човек става силен, всесилен. Знанието е, което дава сила. А в Любовта той придобива щастието, придобива блаженството, смисъла на живота и всичките страдания се стопяват. Всичките страдания се стопяват и от тия страдания излиза радост и веселие на човешката душа. Любовта е, която превръща несгодите на живота и всичките страдания на радости. И аз виждам, че вие сега като малките деца, започвате да чувствувате радост, започват да поникват малките цветенца тук там. Онези изворчета започват да излизат, птичките пеят и вие се вслушвате. Там далече на хоризонта се вижда Божественото слънце вече на изгряване. Онзи първият лъч, той е лъч на Божествената Любов. Лъчът на центъра е лъчът на Божествената Мъдрост. И тия двата лъча, които влизат, като се съединят, образуват Божият лъч на Истината и на Свободата.

Сега ви пожелавам Божията Любов да се съедини във вашето сърце и Божията Мъдрост като се съединят във вашия ум и тия два лъча като се съединят да образуват и да ви дадат Божествената Свобода, в която ще се изяви вашата сила. Ще почувствувате благата, които за бъдеще ще ви трябват. Всички трябва да имате изобилен живот. Всички трябва да имате изобилно знание и изобилна свобода.

Този живот, това знание и тази свобода [да посветите] в служение на Бога, Онзи, Който ни е дал всичко. Не чакайте, какво ще стане със света. От този свят ще излезе един отличен свят. От яйцето, което е под квачката, туй яйце отвън ще се развали, но ще излезе нещо от него, ще излезе едно пиле, един петел, който ще пее и ще показва кога Слънцето ще изгрява. Бъдещият свят ще бъде свят на братство и свобода. Бъдещият свят ще бъде свят на Любов. Бъдещият свят ще бъде свят на разбирателство. няма какво да се примиряваме.

Сега приложете вашите сили. Понеже всички се намирате в едно изпитание. Вас ви изпитват. Представете си сега, че в една стая се намират сто души, хора на разни възрасти, едни на пет години, други на 10, 15, 20, 30, най-после има и на 120 години. Представете си, че на тия хора им се дават дрехи, представете си, че им дават едно малко палтенце за най-малкото дете, после и за по-големите. Ако възрастният вземе дрехата на малкото пет годишно дете, какво ще се ползува от тая детинска дреха? Тази дреха е за другиго от салона. Вас често ви гледам, вземете една дреха на детето, турите я във вашия долап и чакате да направите някакъв пазарлък. Изпратете дрехата на нейното място назначение. Туй дете я чака. Когато дойде старата дреха, че я дадете на малкото дете, то ще каже: „Тази дреха не е за мене, а за стария." Старите дрехи да идат при старите. Възрастните дрехи да идат при възрастните и детските дрехи да идат при децата. Всека мисъл, всяко чувство и всека постъпка според своята форма да иде на своето място назначение.

Страданията на земята произтичат от това, че ние взимаме ония Божии блага, които не са заради нас. Божиите блага ще дойдат при тебе и ти ще ги изпратиш. За тебе Божието благо ще дойде най-после. По това се познава. В едно угощение искаш да завземеш първо място . Ти не си разбрал Божия закон. При Бога ти ще завземеш

последното място и като дойде Бог, ще ти даде място то, което е предназначено за тебе. Твоят дух, твоята душа, твоят ум, твоето сърце определят твоето място в света. Каквото е твоето сърце и каквато е твоята душа, какъвто е твоят ум и какъвто е твоят [дух], такова ще бъде и твоето предназначение в света. Радвайте се, че е така. Онова, което Бог ви е дал по този начин, никой не е вече в сила да ви го отнеме. Само когато вашето сърце се постави на своето място , само когато вашият ум се постави на място , само когато вашата душа се постави на място и само когато вашият дух се постави на място , вие тогава ще познаете Бога, Той ще ви говори. Той ще ви посети тогава. Бог посещава само ония, на които сърцето е на тяхното място . Той ги посещава по друг начин, но ще имате страдания. Ако искате Бог да ви посети и да имате радост, вашето сърце трябва да бъде на място , на работа.

Туй сърце, което е във вас, каква грамадна работа върши, то трябва да изпраща кръвта. Но тази кръв то не задържа за себе си, тази кръв изпраща по цялото тяло, за да може всички безбройни жители на твоето тяло да приемат своята храна и да благодарят на Бога. И вашият ум трябва да изпрати мислите, да изпрати храна за мисълта на всичките жители. Умът има свое предназначение. Истината и тя има предназначение във вашия свят, да освободи всека една клетка в човешката душа. Защото във всека клетка в тялото седи една малка душа, която за бъдеще ще бъде така велика, както вие сте велики. Та рекох, вие трябва да освободите всички ония души, които живеят и работят във вас, те да познаят, че имат един господар, който е гениален, който мисли за тяхната свобода. Каквото е Бог заради нас, Който търси нашето благо, такова трябва да бъде нашето поведение спрямо себе си, да освободим доброто вътре. Доброто вътре трябва да се прави. Всичките ония жители, които са недоволни вътре в нас,

трябва да ги направим доволни, да ги превъзпитаме, че един ден да ни признаят за господари. Сега половината жители не ни признават. Те казват: „Нема го господарят, тук цари една анархия. Кой яде и кой плаща, не се знае.

„Аз съм вратата.“ Това е Любовта. През тази врата ако влезе някой, ще влезе, ще излезе и паша ще намери. Пашата това е Божествената Мъдрост, благата, които са създадени. Вие днес сте се събрали. Кой ви е събрал? – Събрали са ви вашите сърца, събрали са ви вашите умове, събрали са ви вашите души, събрали са ви вашите духове. Всичките сърца, всичките умове, всичките души, всичките духове Бог ги е създал и събрал в света. Щом сме събрани от нашите сърца, щом сме събрани от нашите умове, щом сте събрани от нашите души, щом сме събрани от нашите духове, тогава Бог е с нас.

Желая ви днес да видите Божието присъствие в света и да направите туй, което досега не сте направили: да възкресите мъртвите, да просветите невежите, да освободите робите и да ги направите свободни. Това е Божието присъствие. Освободете вашето сърце, освободете вашия ум, освободете вашата душа, освободете вашия дух и станете служители на Господа, Който днес ви говори.

Отче наш

Който сега не може да направи това, нека остави Господ в него да направи това, което той не може да направи.

Беседа, държана от Учителя на 26 август 1939 г., събота, София – Изгрев

ЗАПАЛКАТА НА СВЕЩЕНИЯ ОГЪН

(Времето тихо и меко. Небето прошарено с леки облаци туктаме. 5.30 часа сутринта.)

Добрата молитва
Молитвата на Царството
91 псалом
„Бог е Любов“

Ще ви прочета първите 10 стиха от 12 глава от Евангелието на Лука.

Размишление

Има едно начало в света. Това начало го наричат Любов. Има едно изявление в света. Това хората наричат Мъдрост. Има едно освобождение в света, спасение. Това наричат Истина. Това са думи. Човек трябва дълго време да е учил, за да разбере техния вътрешен смисъл. Любовта без свещения огън не може да се разбере. В древните времена е имало училище, дето се е учило за свещения огън. Огън, който постоянно е горял. То е външната страна. И всички хора са искали да знаят какво нещо е свещения огън. Те са го търсили в светилището на храма – отвън. А пък свещения огън всякога го има във вашето сърце. И онези, които не са изучили закона на свещения огън, много страдания са преминали. А пък онези, които са изучили закона на свещения огън, на тях са дошли много радости. Ще ви прочета от книгата „Учителят говори“ за свещения огън.

(*Прочете се от тая книга стр.138 от начало до новия ред: „И всички...“*)

Този огън е бил от най-силните оръжия на тези, които идат от Бога.

(Продължи се четенето до последния нов ред на същата страница.)

Той изпълва цялото пространство. И то равномерно. Той е скрит. Не някъде да е по-силен, а някъде по-слаб.

(Учителят продължи четенето до края на тая глава.)

Човек може да знае всички теории, които днес съществуват в музиката. Може да знае, как са построени известни ноти, какви отношения има между тоновете. Това е само теория. Накарайте този, който говори тази теория да пее. Хубави са хипотезите, хубави са теориите, хубава е науката, хубаво е приложението, хубава е работата. Всички тези работи са хубави, но да знае човек да пее без погрешка, това е най-хубаво.

Сега мнозина сте отскачали от огъня, когато се приближите до него. Като се запали една свещ, детето най-първо иска да побутне този пламък. У българите майката ще му каже: „Гш!“ Детето не разбира тази, първата дума – „гш“. Тая дума е ватанска. Тя значи на ватански нещо, което не разбират. Това значи: Проучи нещата добре и тогаз ги пипай. Не ги пипай, за да се научиш. Защото ако ги пипнеш, ще се случи това, което никога не си усещал и не си чувал. Майката казва: „Гш“, а пък детето мисли, че му казват: „Дръж!“ Три пъти като бутне детето, често „Гш“, то почва да разбира и не бута. И на вас на ватански език ви казват често „Гш“. И ако вие не послушате този глас на „Гш“, веднага ще имате опитността, която всички имате като деца. Всяко страдание не е нищо друго освен, че сте бутнали една запалена свещ. Една свещ като гори, тя говори. Но мнозина не

разбират езика на пламъка. няма по-добър език от езика на светлината. Когато идва светлината, това е една горяща свещ, свещен пламък е това. Това, което се излъчва от пламъка, идва във вашите очи. Вие Някой път искате да хванете пламъка, Някой път искате да хванете някоя дума. Тук е турен един микрофон и всичко каквото правите се филмува. Всичко се записва и с музиката и с движенията и с всичките му украшения на този апарат. Вие казвате: „Какво ли нещо е животът?“ Един ден ще отворят тази лента и колелото ще почне да се върти и ще видите, че всичко тайно, което е било във вас, ще се яви там. Някои неща ще се харесат на вас, а някои – не.

Та рекох, силата на човека седи в онова знание на онзи, свещения огън. Човешката мисъл е една форма, чрез която се познава свещения огън. Човешките чувства са друга форма, чрез която се познава свещения огън. Човешките постъпки, това е една форма, чрез която да знаеш как да употребиш свещения огън. Това, което вие наричате Любов, чувства в света, това се дължи на свещения огън. Ако вашите чувства нямат свещен огън, те са неустойчиви. Често казват: „Моят възлюблен няма сега ония чувства, които имаше към мене.“ – „Нема я оная първоначална топлина, която чувствувах в сърцето си.“ Чувствуваш, че от твоята възлюблена, която те е стопляла, лъха нещо студено, подобно на северния полюс. И всичко там е замръзнало. Всичко там е бяло. Отвън е бяло, а пък отвътре е черно. В тебе огънят е започнал да изгасва, а пък отвън остава това, което е било едно време. Сега белият цвят и черният цвят, те са две състояния. При свещения огън те са на място то си. При свещения огън черният цвят означава, че трябва хармонично да възприемаш нещата в живота. И да благодариш за онова, което си приел. А пък белият цвят показва, че хармонично трябва да предаваш това, което си приел и после отиваш да учиш. Някой път ти роптаеш и казваш: „Защо да ходя да уча, да си

губя времето, когато моите другарчета играят, а пък аз да се ограничавам с един буквар, с една книга!“ И често децата, като излязат от дома за училище, отиват с два реда сълзи. И младата невеста си бърше очите Някой път. И няма нито един от вас, който да не си е бърсал очите. Какво означава бърсането? Свещеникът, който едно време е отивал при свещения огън, е намокрял лицето с вода. Той си е носил една кърпа, понеже водата, която е турял на лицето си, била свещена, да не капне нито една капка на земята. И вие всички сте свещеници, като се миете сутринта, вие се бършете с кърпа, но капки падат на земята. Значи водата не е свещена.

Вие всички сте били свещеници, жреци. няма нито един от вас, който да не е бил жрец. няма нито един от вас, който не е клал този свещения огън. Едно време сте туряли дървата, въглищата и те са изгаряли. Ти казваш: „Това е празна работа.“ Това е външната страна на живота. Вие обичате някого и след това го разлюбите. Това какво показва? Той е изгорял. Вие сте го изгорили. И изгореният казва: „Изгори ме.“ Младата мома, която е изгоряла, казва: „Изгори ме!“ И младият момък и той казва: „Изгори ме!“ И майката казва: „Изгори ме!“ И синът казва така. И бащата казва: „Изгори ме!“ Свещеникът, господарят, слугата, всички казват така. Всички се оплакват в света. няма нито един от вас, който да не е изгорял.

Сега аз говоря за вашата минала опитност. Изгореният човек в миналото трябва пак наново да влезе в огъня. Писанието казва: „Онези, които спят в гробовете.“ Те са изгорелите, тези, които са паднали. Свещеният огън иска пак наново да ги възкреси. Човек като е страдал дълго време, то е хубаво, защото в него идва съзнание. Защото той най-първо мисли, че животът няма смисъл. Той не знае какво нещо е основата на живота. Целият свят, това са възможности, които са създадени от свещения огън, за да се повдигнат човешкият

дух, душа, ум и сърце и за да се изгради красотата на човешкото тяло, за да може човек да види хубостта на Божествения свят около него, който се изявява чрез ушите му, очите му, устата му, ръцете му, краката му, чрез всека клетка, която съществува, той се изявява.

Та рекох, та чрез свещения огън най-неприятните работи, които се случват във вашия свят, добиват дълбок смисъл. Някой път се чудите и казвате: „Защо ми дойде това на главата?“ Същият въпрос може да го зададе и закланата кокошка. Тя може да каже: „Защо ли трябваше да ме колят?“ Това е едно престъпление, от гледището [ѝ] е едно престъпление, а пък от гледището на онези, които я изяждат – една кокошка, за да живеят, това е едно благо. Следователно страданието, което изпитвате в живота си, то е същевременно едно благо за други същества, които се въздигат. И ако една кокошка е изядена, за да се повдигне един човек, тогава смъртта е на място то си.

Разправя Буда един пример от своя живот. Учениците му намерили, че той не постъпва справедливо. При него идвали князе, брамини, високостоящи и той не ги приемал. Той не обръщал внимание, макар и да били богати. Но дошъл един голям бедняк при него и той обърнал голямо внимание на него като на един възлюблен ученик. Учениците му казали: „Защо сте така пристрастен? И онези хора търсят истината.“ Буда казал: „Те търсиха истината за себе си. Те никога добро не са правили. А пък този преди 400 прераждания ми направи едно добро. Преди толкоз прераждания аз бях един брамин и като си четях молитвите, бях изгладнял до такава степен, че не можах да си кажа молитвата. А пък този беден човек тогава беше един заек, той се хвърли в огъня, опече се и аз го изядох. И си свърших молитвата, която трябваше да кажа пред Бога. И затова сега се

отплащам за голямата услуга, която ми направи. Аз съм се повдигнал и той се повдигна.

И вие като този заек, ако не можете да се хвърлите в този свещения огън, за да ви изядат другите, не можете да се повдигнете. Вие ще кажете: „Как да ме изяде?“ Вниманието, с което Буда посрещна този човек, се дължало на това, че той се жертвал в огъня. Аз съм представил един малък пример, някои високопоставени личности – князе, графове, барони и прочее намислили да направят зимно време една екскурзия. Те били млади мъже и жени. Те носили всичко: и за ядене, и за пиене, и дрехи, били хубаво облечени. Дрехите им били дебели, но забравили да си вземат запалка, кибрит. Станало голяма буря в планината и те се прибрали в един спасителен дом. На всички измръзнали ръцете. И винце имали за пиене, и хляб има и всичко има, но огън няма. Идва един господин, който нищо не носи. Те го виждат, че е беден човек. Те го питат: „От къде идеш?“ Той казва: „Идвам и аз в спасителния дом.“ Онез му казали: „Ние всичко имаме, но едно ни липсва – запалка.“ Той казал: „Аз нося запалка, кибритена кутия.“ Те му казали: „Дайте ни от вашия огън, а пък ние ще дадем другото – и храна и дрехи и всичко друго.“

В света всичко има, но съвременния свят едно нема: запалките на Свещения огън. И на вас ви препоръчвам това, нищо друго не ви трябва, носете вие само запалките на Свещения огън. Сега някои от вас може да попитат: „Къде са тия запалки? Огънят не обича ли всички работи? „Каквото и да туриш, той не го изхвърля. Едни неща ще стопи, а други ще изгори. Когато вие обичате някого, вие извършвате едно свещено дело. Не е ли хубаво да запалиш неговото сърце, да го запалиш без да изгаря? Не е ли хубаво да запалиш Свещения огън в него и той да свети без да изгори? Не е ли хубаво да

запалиш човешката душа, но не да я опетниш, да стане тя чиста облечена с онзи, белия цвят.

Белият цвят е емблема. Всички Божии блага се събират в белия цвят. Когато разложите вие белия цвят, ще намерите в него всички други цветове, целият спектър на слънчевата светлина. Учените хора още не знаят какво е приложението на червения цвят. То е външната страна. Те не знаят какво е приложението на портокаления цвят, на жълтия, зеления, синия, тъмно синия и виолетовия. Те знаят от колко билиона трептения е съставен този или онзи цвят, но какво е употреблението не знаят. Само посветените, само истинските учени, само гениите знаят донякъде как да употребят свещения огън, а пък талантливите едвам сега са почнали да го изследват. А обикновените хора едвам сега го сънуват. Когато вие казвате, че тези неща са непонятни, вие сте обикновени хора. А пък когато сте заинтересувани, вие сте талантливи. Когато почнете да правите първите опити, вие сте гениални. Когато направите първия опит, вие сте вече светия. А пък когато манипулирате със свещения огън, вие може да бъдете Учител.

Един човек, който не е бил обикновен, не може да бъде талантлив и един, който не е бил талантлив, не може да бъде гениален; и който не е бил гениален, не може да бъде светия. И който не е бил светия, не може да бъде Учител. Не е само да учителствува човек, това е външната страна. За да бъдеш брат, какво ти трябва? За да бъдеш сестра, какво ти трябва? За да бъдеш слуга, какво ти трябва? За да бъдеш баща, какво ти трябва? Всички сегашни хора имат голямо желание да бъдат бащи, то е една почетна длъжност да бъдеш баща или майка. Но, за да бъдеш баща, трябва да носиш образа на Бога и в Духа си, и в душата си, и в ума си, и в сърцето си. И за да бъдеш майка трябва също да носиш образа на Бога. И ако ти не носиш

образа на Бога в душата си, ти ще си създадеш голямо нещастие: ще родиш един грешник. Какво нещо е грешник? Грешен е човек, в когото свещеният огън е загасен, а пък има той обикновен огън, в който всичко гори и изгаря. А пък праведен е онзи, в когото гори свещения огън и всичко ти е приятно. Без Любовта всичко ти е противно в живота, всичко виждаш мрачно, тъмно, нечисто и когато изгасне свещеният огън, тогава настават всички катаклизми в света, в живота.

Та, свещеният огън не да го палите, но трябва да го поддържате. Вие Някой път оставяте вашите слуги да отиват да поддържат свещения огън. Това е погрешно. Никого не пращай при свещения огън. Ти си жрец, ти си свещеник, ти си ангел, ти си серафим, ако служиш при този Свещения огън. Но ако пък занемариш и се отдалечиш сам от него, ти си последен. Вие сте чудни Някой път. Казвате: „Не ме обичат хората.“ Аз съзнавам, че е хубаво да те обичат. Ти казваш: „Никой не ме обича.“ Не е вярно, че никой не те обича. Най-първо тебе, който мислиш, че никой не те обича, Бог те обича. Защото ако Той не те обича, ти не би се явил на света. И като казваш: „Никой не ме обича“, ти говориш първата лъжа. Та и ти си първият, който никого не обичаш, защото ако ти си обичал като този заек и ако беше се хвърлил в огъня, както този заек се хвърли, за да може Буда да си свърши молитвата, Бог щеше да ти даде почтено място . Ти си живял и хората са живели през хиляди години само за себе си. Добродетелите на всички хора са наши добродетели. И престъпленията на всички хора са наши престъпления. И добрините на всички хора са и наши добрини. И техните лоши дела са наши. Та, като видите някого, че върши престъпление, кажете на себе си: „Трябваше да го завзема аз, да изправя тая моя погрешка. В погрешката на брата си трябва да видиш, че трябва да се поправиш.

Като видиш една ябълка, да кажеш: „Колко е благородно това ябълково дърво, че е създало този плод и го дава без пари!“ И някоя свиня да дойде и някоя гарга да дойде и някоя сврака или мечка, тя се радва на всички. Не прави никакво различие. Разбира се, ако един човек я изяде, ще бъде по-добре. Ти отиваш при един извор. Ако не извираше извора, ти щеше да умреш от жажда. Той ти казва: „Ела, братко, Господ ме създаде, понеже знае, че ти си жаден. Аз се много радвам, че си дошъл. Пийни от тази водица, която нося, и която съм взел отгоре, от невидимия свят.“

Та, сърцата ви да бъдат места на добрите извори. Умовете ви да бъдат прекрасни градини с всички плодове. А пък душите ви да бъдат едно хубаво училище, дето всичко добре се учи. А пък духовете ви да бъдат места дето всичко се прилага за слава на Бога, за доброто на ближния и за благото на нас, които живеем.

Сега ви пожелавам на вас да поддържате вашия Свещен огън. Само по този начин може да поддържате Любовта. Трудна наука е това, аз съзнавам. Аз съм минал по този път. Докато не знаеш, е мъчна работа. Че я вижте онази младата мома най-първо. Аз намирам следующето противоречие в нейния живот. Тя, най-първо като вземе иглата, веднага вдява конеца през ухото ѝ. Като Някой стрелец удря точно на целта. Но като стане на 85 години старица, баба, приближава конеца при иглата, обаче конецът все настрани отива. Българската дума „баба“ на стария свещен език значи „голям“ – „ба“. Бабата казва: „Каква е тази игла. Дайте друга игла, с по-голямо ухо.“ И с нея не може. Тя казва: „Дайте една губерка!“ Пак не може. Аз да ви кажа коя е причината. Тази баба много се е занимавала с младите момци. И затова са отслабнали очите ѝ. И не може да вдене конеца в иглата. А ако е дядо, той се е занимавал с момите.

И ако вие не можете да направите едно добро, много сте се занимавали със света и този свят ви е отвлякъл вниманието. Не е лошо, да се занимава човек със света. Не е лошо човек да се занимава с младите моми. Те са професори. И толкоз чувствителни, че ако не направиш това, което професорът казва, веднага се обижда. Младата мома е толкоз чувствителна, че ако момъкът не знае да я погледне геометрически, по диагонал, тя казва: „Ти защо ме погледна?“ И ако той не разбира математика, тя веднага ще му забележи. И ако той не знае да си тури връзките както трябва, тази младата мома ще види. Тя ще види, че не е свързан чорапът както трябва, че палтото му не е ушито както трябва, но грубо. И аз уважам тази млада мома.

Когато някой възвишен дух дойде до вас, ще ви погледне от главата до петите и ще каже: „Обичайте хората!“ Той ще ви говори деликатно. Той е най-деликатен. Щом Някой ми каже: „Обичайте хората“, това е вече един малък упрек. Значи хора [...]. Някой може да ви каже: „Вие постъпвате много добре, но некъде сте пропуснали. Това е един малък упрек пак. Някой може да ви каже: „Много добре сте облечени, но има нещо в дрехите ви.“ Това е пак един упрек. Някой казва: „Много добре се наядохме.“ Това е пак един упрек. Човек, който добре се е наял, трябва да направи едно угощение на бедните. Ученият да събере и той да даде едно угощение. Но угощавайте хора, които се нуждаят.

Някой път мнозина са ме питали: „Какво да правя?“ Как да обръщат хората? Най-първо научи се да обръщаш кесията си. Ако искаш да обръщаш хората, научи се да обръщаш кесията си. Ако искаш да отвориш сърцата на хората, научи се да отвориш сърцето на кесията си. И като бръкнеш в кесията си, каквото хванеш, не го връщай, но го дай. А пък ти, като бръкнеш и извадиш, пак го туриш обратно. И в кесията ти има три отделения: За десетачета, за левчета

и за петолевки. Някой път имаш и златни монети, но колцина биха бръкнали и дали от четвъртото подразделение на златните монети. Като дойде просяк, започват с първото подразделение на кесията, на левчетата или на половин левчетата. А пък златните монети ги изваждат при особени случаи. Когато отиват да купуват дрехи за себе си. Тогава отварят четвъртото подразделение на кесията. И другите имат за тях високо мнение. В Божествения свят започват с обратния път: Като срещнеш един грешник, ще бръкнеш в четвъртото подразделение на кесията си. А пък като срещнеш праведния, ще бръкнеш в първото. Като срещнеш праведния, малко ще му дадеш. Праведния, който иска много, той не е праведник.

Хубостта на живота седи само в онази, първата клечка. Всички клечки в една кибритена кутия не са за тебе. Едната клечка – от нея може да се ползува целият свят. И ако вие в целия си живот направите само едно добро, вложете всичката си Любов, вложете всичкото си знание и всичката си свобода. Само една клечка запалете. И тя ще ви придружава през цялата вечност. Та рекох, всичко каквото вършите, трябва да бъде ценно. В него трябва да присъствуват сърцето ви, умът ви, душата ви и Духът ви. И когато правите едно добро дело и ангели, и серафими, и херувими да надникнат и да присъствуват. И Бог да види и да присъствува. Този подвиг аз го наричам възкресение на човека! И когато човек направи този подвиг, той възкръсва и Бог тогава Го приема в дома си. Като добре дошъл, че е направил едно добро дело в името на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Че е внесъл живот, светлина и знание и свобода в света за Славата на Бога, за славата на ближните си, за своя слава.

Отче наш

Когато обичате, да привлечете погледа на Бога. Когато учите, да привлечете погледа Му. И когато обичате Истината, да привлечете погледа Му!

5:30 ч.

Беседа, държана от Учителя на 27 август 1939г., 6:32 ч., неделя, София – Изгрев.

ЕДНООБРАЗИЕ И РАЗНООБРАЗИЕ

Еднообразието води към недоволство, към разочарование в единичния живот, в живота на народите, както и в живота на човечеството. Разнообразието, обаче, носи постижения. Еднообразието е човешки процес, а разнообразието – Божествен. Някой ден човек е недоволен от хората, от животните, от растенията. Защо е недоволен, и той не знае. Много просто, попаднал е в еднообразието на живота. Той търси причината вън от себе си и желае, всички да се съобразяват с неговото разположение. Щом влезе в разнообразието, човек осмисля всичко. Той намира смисъл и разумност и в най-големите противоречия. Живее ли в разнообразието, човек намира смисъл и в дисхармонията, и в злото, и в безпорядъка на живота. Една руска поговорка казва: „И в безпорядъка има порядък.“ Оттук и ние казваме, че и в злото има добро, и в доброто има зло. За пример, богатството на богатия е съблазън за сиромаха и за крадеца. Щом се чуе думата „крадец“, всички хора настръхват от страх. Какво страшно има в тази дума? Почти всички хора обичат да вземат нещо без позволение. Значи, всяко нещо, което хората взимат без позволение, е кражба. Всяко нещо, което хората взимат с позволение, наричат придобивка, или печалба.

Като изучават човека, френолозите обясняват кражбата със силно развит център в човека за придобиване на нещо: пари, ядене, имоти. Някои хора обичат да се обличат добре. Това се дължи на чувството на красота, което е силно развито в тях. Това чувство е силно развито и в птиците. Ако птиците обичат да се обличат добре, защо и човек да не се облича добре? Всички птици не са еднакво облечени. Те се

различават едни от други и по облеклото си. От всички птици царската птица е най-добре облечена. По облекло тя надминава даже царициите. Има пеперуди, които по красиките си надминават царициите. Онези хора, които не разбират смисъла на разнообразието в живота, намират голямо противоречие в това, че някои птици са красиво облечени, с пъстри шарки, а други минават съвсем незабелязани. Разнообразието в света има за цел да застави хората да мислят. Ако всичко беше еднообразно, мисълта на хората щеше да бъде в застой, нямаше да има подтик, движение в нея. Въпреки голямото разнообразие в живота, въпреки възможността на човека да мисли, той пак се е спрял върху еднообразната мисъл: Как ще преживея? Под думата „преживяване" човек мисли, как да нареди живота си: да има апартамент, да яде по три пъти на ден, да се облича хубаво, да живее богато, макар и с дългове, да се облича и съблича по няколко пъти на ден и, като умре, да го погребат тържествено.

Когато умре някой, близките му казват, че е заминал в света на разочарованието. Докато живее в света на еднообразието, независимо от това, дали е в този, или в онзи свят, човек все ще минава през разочарования. Какво ще бъде положението на човека в онзи свят, не е нужно сега да се говори. Който отиде там, ще види, какво го очаква. В който голям град отидете днес, там ще видите и рая, и ада. Ако отидете в Париж, в Берлин, в Лондон, или в Ню Йорк и посетите главните улици, ще видите, че всички са добре постлани, чисти, с високи здания. Отидете ли в някой краен квартал, ще видите, че улиците са нечисти, прашни, без никакъв паваж. Ако сте добре облечен, децата ще ви замерват с камъни, апаши ще ви нападат и, каквото сте имали в джобовете си – пари, часовник, всичко ще ви вземат. Страшно е сам човек да се движи из тия квартали. И в София има такива квартали. Те представят ада в живота, което показва, че

адът и раят се намират на едно и също място, близо един до друг. От човека зависи, къде ще живее.

И тъй, всичко, което съществува във външния живот, съществува и в самия човек, в неговия ум и в неговото сърце, в неговите мисли и чувства. За пример, в сърцето на човека се намира и раят, и адът. Влезете ли в ада на човешкото сърце, там всичко се обръща с главата надолу. Като се намрят пред някаква мъчнотия, хората казват, че трябва да се констатират известни факти, да се убедят в известна истина. Те констатират някои факти, но пак не постигат целта си. За пример, когато се извърши някакво убийство, съвременното съдопроизводство прибягва до особени изследвания, да констатира известни факти, как е извършено престъплението. В помощ на съдопроизводството идат лекари. Те правят аутопсия на трупа, да разберат, как е действал престъпникът. Какво се постига след констатацията? Доказват, как е извършено престъплението – нищо повече. Убитият си остава убит, престъплението е извършено вече, без особени постижения. И в личния, и в семейния, и в обществения живот се констатират фактите, как е направена известна погрешка, или някое престъпление, но това не е достатъчно. Важно е да се изправят погрешките и престъпленията. Това търсят днес всички хора, всички семейства, всички общества и народи.

Срещате някой човек, който се сърди, гневи се, недоволен е от всички хора. Защо се гневи? Има причини за това. Друг някой пък обича много да говори. Защо? Защото центърът на речта е силно развит в него. Значи, и за това има причини. Дали умно говори, това не е важно. Има папагали, у които този център е също силно развит, вследствие на което и те повтарят едни и същи думи.

Един англичанин чул един папагал да повтаря думите: Няма съмнение в това. Харесал му папагалът и го купил. Като го занесъл у

дома си, той се похвалил на жена си, че направил нещо хубаво, купил един папагал. Веднага папагалът се обадил: Няма съмнение в това. Значи, и той одобрил постъпката на господаря си. Така продължавал папагалът да одобрява постъпките на господаря си, който бил доволен от него. Един ден англичанинът направил някаква погрешка и, като се върнал у дома, казал на жена си: Днес не съм доволен от себе си, направих една глупост. Веднага папагалът се обадил: Няма съмнение в това. Като чул потвърждението от папагала, англичанинът се ядосал и казал на жена си: Не съм доволен от папагала, ще го продам. Защо в първо време англичанинът бил доволен от папагала, а след това не е доволен вече? Много естествено. Човек не може да бъде доволен от погрешките си, както е доволен от добрите си постъпки. Наистина, всички добри постъпки в живота си, човек ги чувства като сладчина, като приятност, като хармония; всички криви, лоши постъпки той ги чувства като горчивина, като неприятност, като дисхармония. Еднообразните постъпки внасят горчивина в човека, а разнообразните – сладчина.

Следователно, еднообразието деформира човека, а разнообразието го оформява, прави го красив. Ако живеете десет години между грозни, лоши хора, които постоянно се карат, вие ще възприемете техния характер, ще придобиете нещо от тях. Ако пък живеете десет години наред между благородни, подигнати хора, по същия закон вие ще приемете нещо от тях, ще усвоите някои добри прояви. Търсите ли красотата, ще я намерите в разнообразието на живота, а не в еднообразието. Като знаете това, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да придобиете красота. Дойде ли в ума ви някоя еднообразна мисъл, турете я веднага настрана. Не обръщайте внимание на еднообразните мисли, чувства и постъпки. Забелязано е, когато някое дете се подсмива на недостатъка на друго дете, след

известно време, то ще придобие същия недостатък. Някое дете заеква, а друго го имитира и му се подиграва. След четири – пет години и това дете ще почне да заеква. Не се свързвайте с еднообразието на хората, за да не попаднете и вие в него. Единственото нещо, което може да ви предпази от еднообразието, това е, да не му обръщате внимание. Щом не му обръщате внимание, вие сте далеч от него. Щом се натъкнете на някоя отрицателна мисъл, поставете срещу нея положителна. Отрицателното в живота произтича от еднообразието. Отбягвайте еднообразието, за да не изразходвате енергията си напразно.

Човек е дошъл на земята да следва пътя на разнообразието, на Божествените процеси, а не да се занимава с несъобразностите на живота. Занимава ли се с несъобразностите, човек носи отговорност за това. Човек е дошъл на земята да се учи, да минава от едно отделение в друго, от един клас в друг, а не да повтаря отделенията и класовете. Той трябва да свърши висша наука, след което да влезе в широкия свят, да приложи това, което е научил. В приложението на Божествените процеси в живота седи създаването на истинския човек, който има своето място в света. Мислите ли, че красивата мома и красивият момък са дошли в света, с единственото предназначение, да се женят? Някои мислят, че като е дошъл на земята, човек непременно трябва да се ожени. Те мислят, че първата работа на човека е женитбата. Всъщност, женитбата е последна работа. Човек е създаден първо да мисли, после да чувства и след това да постъпва. Мисленето, чувстването и постъпването са Божествени процеси, а всичко останало е човешка работа.

Христос казва: ‚Ако не се родите изново от вода и от Дух, няма да влезете в Царството Божие.“ Христос обръща внимание на новия начин на раждане, от вода и Дух, а не от майка и от баща.

Съвременните хора се намират в големи противоречия, вследствие на което са дошли до заключение, че без пари не може да се живее. Това заключение донякъде е право. В сегашния ред и порядък на живота, без пари не може, но какво правят растенията и животните? И те живеят при сегашните условия, но пари не им трябват. Значи, парите са човешко изобретение, а не Божествено. Разбиранията на хората са такива, че без пари не могат да живеят. Ще дойде ден, когато ще живеят без пари. Тогава те ще разберат, че сегашните им разбирания не са прави. Парите са необходими за относителния порядък на живота, но не и за абсолютния. Ще кажете, че животните са низши същества, те нямат такива нужди, каквито човек има. От друга страна, като разсъждават, мнозина казват, че само невежите хора могат да бъдат религиозни. Ако това заключение е вярно, по-невежи същества от говедата няма. Религиозни ли са те? За религиозно чувство в животните не може да се говори. Тяхната религия е идолопоклонство. Те са издигнали страха в култ. Всяко животно уповава на краката си. Който има дълги крака, той е спасен. Така мислят животните.

Сега, аз не се спирам върху личния живот на човека, но върху двата важни процеса в света: процес на еднообразие и процес на разнообразие. Човешките разбирания се отнасят към процеса на еднообразието, а Божествените – към процеса на разнообразието. Хората са размесили тия два процеса в живота си, вследствие на което, на някои човешки разбирания са приписали Божествен произход. За пример, те сами си създавали идоли, на които се кланяли като на божества. Един от вавилонските царе заповядал да изваят един идол от злато, на който да се кланят всички хора. Трима млади момци, които вярвали в Единния Бог, отказали да се поклонят на идола, направен от човешка ръка. За тяхното непослушание, царят заповядал да ги хвърлят в огнена пещ. Те били хвърлени в пещта, но

за чудо на всички, не изгорели. Наистина, който вярва в Бога, огън го не гори.

Днес всички хора минават за вярващи, въпреки това боледуват, страдат от сиромашия и т. н. Казвам: Който вярва в Бога, той не може да бъде болен, не може да бъде невежа, не може да бъде и сиромах. Вярващият е силен, богат, здрав човек. Който има вяра, той се разбира с хората; който няма вяра, той с никого не може да се разбере. Когато работите на човека не се нареждат добре, той се сърди на Провидението, че не му помагало. Провидението е дало изобилно блага на всички хора, на всички живи същества. Всеки човек разполага с известни дарби, които не е разработил. Всяка дарба е капитал, който трябва да се тури в обръщение. Сегашните хора страдат, защото не са обработили капитала, който им е даден. Като погледнете челата на някои хора, виждате, че те не са мислили правилно. Като погледнете горната част на главата им, виждате, че тия хора не са работили в духовно отношение. Главите им горе са сплескани. Историята на човешкото развитие е написана на главата на човека. Като погледнете главата му, ще познаете, добре ли е живял този човек, или не. Всеки уд от човешкото тяло също така показва, как се е развивал човек. Ломброзо, който се е занимавал с криминалната философия, намерил, че първата фаланга на палеца във всички престъпници е деформирана. Тя има форма на малка топка, като чукче. По палеца на човека познавате, как са живели неговите деди и прадеди. Ако палецът на някого е деформиран, той е осъден на големи страдания и нещастия. В някои хора е деформиран показалецът, в други – средният пръст, в трети – безименният и т. н. Като вижда това, човек трябва да работи усилено върху себе си, да изправи погрешките на своето минало. Ако влезете в някоя къща и видите, че стените ѝ са напукани, казвате, че гредите ѝ са слаби. Тази

къща непременно трябва да се ремонтира, защото при най-слабото земетресение ще се събори и ще затрупа хората, които живеят в нея.

Следователно, религията на човека трябва да бъде такава, че да го свърже с Божествения свят. Законите на Божествения свят абсолютно не позволяват на жената да се ожени за мъж, когото не обича. Законите на Божествения свят не позволяват и на мъжа да се жени за жена, която не обича. Тия закони не позволяват на майката да роди дете, което тя не е обичала преди зачеването му. И на детето не се позволява да се роди, ако не е обичало майка си, преди да дойде на земята. Това са максими, които трябва да имате предвид. Ще кажете: Отде знаем тия максими? Отде знаем, че Бог съществува? Мравите не знаят, че Бог съществува, защото не са дошли до положението на човека. Човек, обаче, знае и трябва да знае, че Бог съществува. Ние знаем това, понеже сме дошли от Божествения свят; ние сме били там. Това, което виждаме около нас, не е абсолютният свят. Това наричаме ние свят на сенките. Онзи, който днес говори едно, утре – друго, е сянка на човека. Обаче, ние не се смущаваме от това, че сянката се топи и изчезва. Това е в реда на нещата. Ние не се смущаваме от това, че хората се бият, че се карат, че умират, че губят богатството си. За нас това е представление, театър. Това са роли в драмата на някой автор, които трябва да се изиграят.

Ние се интересуваме от красивите и благородни постъпки на хората. Някой се оплаква, че го обрали. Този човек се заблуждава. Ако след обирането се чувства по-леко, той трябва да благодари, че са снели част от товара му. Какво щеше да стане с него, ако с този товар той плаваше по морето? Той можеше да се удави. Щом се е намерил човек, който може да вземе товара от гърба му, той трябва да благодари. Иначе, щеше да опита дълбочината на морето. Едно трябва да знаете: Реално е само това, което никой не може да го отнеме. Щом

някой вземе нещо от тебе, то не е реално. Всяко богатство, което могат да ти отнемат, не е твое. Ние вярваме в онази собственост, която никой не може да отнеме. Единствената собственост на човека е неговият дух, неговата душа, неговият ум, неговото сърце и неговото тяло.

Човек разполага с тяло, което никой не може да му вземе. Като умре, човек ще остане с това тяло. Засега той живее в чуждо тяло. Физическото тяло, в което човек живее, не е негово. То представя черупката на яйце, от което пилето излиза. Ето защо, като умре, човек излиза от своята черупка и влиза в собственото си тяло, в което има условия да се развива. Това не трябва да ви смущава. Ще кажете, че вярвате в Бога. Вярата подразбира познаване на Бога. Да познаете Бога, това значи, да влезете в Божественото училище и да прилагате Божията Любов, Мъдрост, Истина. Като прилагате Божествените принципи, вие ще придобиете истинско знание. Ако със сегашното си знание отидете на слънцето, вие ще се намерите в положението на деца, които едва започват да учат. Ще кажете, че знаете френски, немски, английски език. Какво представят тези езици, в сравнение с ватанския език, от който са произлезли всички досегашни езици? Хората са забравили ватанския език –първоначалният език, на който са говорили в далечното минало. Има хора, които помнят този език, но малцина са те.

Сега аз не искам да внасям смущение в умовете и сърцата ви, но искам да ви заставя да мислите. Смущенията произлизат от разбиранията на хората. Който ви обича, той никога не внася смущение в душата ви. Следователно, щом имаш някакво смущение в душата си, или ти не обичаш даден човек, или той не те обича. В Божествената любов и двамата обичат едновременно, но се проявяват различно: когато единият дава, другият взима. След известно време

сменят ролите си. Божествената любов подразбира правилна обмяна, т. е. смяна на полюсите. Същото явление става и в електричеството: полюсът, който е бил положителен, става отрицателен. Светлината се явява всякога на отрицателния полюс. Засега слабото в света носи Божествените прояви в себе си. Силното пък носи знанието. Човек дължи своите придобивки на слабото в себе си. Всяка велика мисъл е създадена от малки подтици. Малките желания и подтици, които човек поддържа в себе си, след време раждат някаква велика идея. Човек трябва да работи десетки години върху известна идея, докато я реализира. Нищо в света не е произволно.

За да роди едно умно и красиво дете, майката е работила в това направление десетки години. За да роди гениално дете, майката е поддържала тази мисъл в ума си с векове. Ако очите на някой човек са красиви, това показва, че той е мислил дълго време в това направление. Ако нищо не е мислил, очите му не са красиви. Тъй щото, искате ли красиви очи, които да предават Божествените мисли, работете съзнателно върху това желание. Всяка мисъл, добра или лоша, която излиза от човека, след като направи един кръг на движение, ще се върне пак към него. Доброто, което човек прави, след време пак ще се върне към него. Такъв е законът. Като знаете това, мислете, чувствайте и постъпвайте добре, за да се върне всичко при вас. Дъждът днес показва, че всички добри работи, които посявате, ще бъдат полети, за да израстнат и плод да дадат. Доброто, което посеете в себе си, ще израсте. Днешният дъжд е велико благословение за вас. Бог казва, че всичко, което сте пожелали от хиляди години насам, ще бъде благословено, при условие, да следвате Божиите пътища. Не се страхувайте от дъжда. През пролетта и през лятото, когато вали дъжд, излизайте вън, да ви намокри добре. Ако сте на пътя някъде, свалете шапката си, нека да се намокри главата ви добре. Този дъжд е

благословение за човека. Щом ви вали дъжд, благодарете, че сте се окъпали, че сте направили една електрична баня.

Желая ви, вашите мисли, чувства и постъпки да се окъпят. Дъждът, който иде отгоре, е разумен. Той носи в себе си мощни сили. Растения, животни, хора, които са измокрени и окъпани от този дъжд, се благославят. Повечето хора имат неестествен страх от дъжда, като че са направени от захар. Ония, които са направени от захар, не ги съветвам да правят дъждовни бани. Обаче, ония, които са направени от устойчива материя, трябва да правят всяка година поне по десетина дъждовни бани.

Христос казва: „Ако не се родите изново от вода и от Дух, няма да влезете в Царството Божие." Значи, водата, от която трябва да се родите, ще бъде вашата майка. Сега вие бягате от вашата майка. Духът ще бъде вашият баща. Кой е виждал своята майка, т. е. любовта? Всички млади се влюбват, но не познават любовта. Старите пък казват, че любовта не е за тях. Ако стар човек се влюби, казват, че бил глупец. Значи, глупостта е за младите, а не за старите. На младите се позволява да любят, а на старите не се позволява. Всъщност, човек може да бъде млад, само ако люби. Престане ли да люби, той остарява. За предпочитане е, човек да носи всичките глупости на младостта, но с любов, отколкото всичкото богатство на старостта, но без любов. Глупостите на младостта, но с любов, представят добродетелите на младостта. Когато децата се карат, лесно се примиряват. Виждате, че две деца се карат, бият, скубят косите си, но след една-две минути те се прегръщат и целуват. Ако двама стари се скарат, с години не могат да се примирят. Хората са разбрали криво и старостта, и младостта. Млад човек е този, който приема. Стар е този, който дава. Старият трябва да предаде своята опитност на

младия и да каже: Синко, добър човек си. Пътят, по който вървиш, е прав. Бъди благословен! Нима децата не вървят по правия път?

Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Има деца, които не приличат на деца. Те преждевременно са остарели. Според мене, деца са само ония, които имат любов. Стари са само ония, които имат любов. Следователно, всички деца и всички стари, който нямат любов, носят други имена. Децата без любов наричам млади кукли. Старите без любов наричам стари кукли. Това се отнася и до мъжете, и до жените. Всеки трябва да си зададе въпроса: Какво предпочитам: да бъда – млада кукла без любов, или стара кукла с любов? Всеки човек трябва да бъде или млад, или стар, но непременно с любов. Докато е кукла, нищо не може да се очаква от него. Каквито условия да създадете на куклата, тя всякога си остава кукла. Децата купят куклите си, обличат ги с модерни дрехи, разхождат ги с колички, но все кукли си остават. Ако се счупи крака на куклата, детето плаче, но куклата не се интересува за счупения си крак.

Сега, нека остане в ума ви мисълта: Човек не може да бъде здрав, ако не обича. Човек не може да бъде учен, ако не обича. Човек не може да бъде свободен, ако не обича. Изобщо, човек не може да бъде щастлив, богат, силен, здрав, учен, ако не обича. Любовта трябва да присъства навсякъде. Ако имаш любов в знанието си, ти ще бъдеш велик учен. Ако имаш любов в свободата си, ти ще бъдеш неуязвим. Свободата, богатството, знанието, здравето може да се пази само чрез любов. Без любов свободата се превръща в робство, знанието – в невежество, любовта – в мъчение.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ Познаването подразбира любов. Да обичаш някого, това значи, да живееш заради него. Любовта на Бога

се заключава в това, че при всичките несъобразности на човешкия живот, Той гледа благосклонно към човека. Като вижда всички криви постъпки на хората, Бог казва: Този живот не е за вас. Аз вярвам, че след време, вие ще изоставите вашите слабости. Няма човек в света, който обича да яде развалено месо. Всички хора обичат хубави, нови, здрави дрехи, направени от скъпа, фина материя. Всеки би желал да има украшения, от злато направени, посипани с диаманти. Най-хубавата дреха, с която човек може да се облече, това е дрехата на любовта. Тя е украсена със скъпоценни камъни и диаманти. Никой не е в състояние да открадне дрехата на любовта на човека.

Някои питат, ще се познават ли, като отидат в другия свят. Ако се обичат, ще се познаят; ако не се обичат, няма да се познаят. Ако тук се обичате, и на онзи свят ще се обичате. За разумния, условията в онзи свят са по-добри, от тия на земята. На онзи свят, хората имат по-добри условия да се познаят и да се обичат. В онзи свят имате възможност да научите най-красивия език, с най-красивите думи, които някога сте търсели в живота си. Пред вас ще се открие онова велико минало и велико бъдеще, да видите, как сте се запознали и какво познанство ще направите в бъдеще. Всеки човек, когото обичате, ви е бил полезен в миналото. Той ще ви бъде полезен и в настоящето, и в бъдещето. Следователно, всички хора, които ви обичат, представят вашия капитал. За ония пък, които вие обичате, вие сте техен капитал. Какво по-голямо благо от това можете да очаквате? Вие сте капитал за тези, които обичате; тези пък, които вас обичат, са ваш капитал. Тяхното щастие е скрито във вас, а вашето – в тях. Щастието на всички хора е скрито в Бога. Ако любите Бога, знайте, че бъдещето ви е скрито в Него. Ако Го любите, каквото пожелаете, ще ви се даде. Като знаете това, желайте от Бога само онова, което отговаря на вас. Може ли малкото момиченце да иска да

се облече в роклята на майка си? Това желание не съответства на него. Като стане 21 годишна мома, тогава може да облече роклята на майка си. Докато си петгодишно момиченце, не пожелавай майчината си рокля. Докато си петгодишно момченце, не пожелавай бащината си дреха. Докато си петгодишно дете, не пожелавай професорска катедра. Като станеш голям, ще се облечеш, в каквито дрехи искаш. Като станеш голям, ще заемеш и професорска катедра. Всяко нещо ще дойде на своето време. Чакайте спокойно времето, което е определено за вас. То ще донесе съответното за вас благо.

„Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Това е живот вечен, да се възлюбите един друг. Това е живот вечен, да живеете един за друг. Това е живот вечен, да изпълните волята Божия и да придобиете всичко онова, което желаете, и да кажете: Верни са думите на Христа, че каквото пожелаете в името Божие, ще ви се даде.

Апостол Павел казва: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любят." Значи, за всеки човек са определени блага, които ще дойдат на своето време. За да получи тия блага, той трябва да приложи любовта си. Че ще има мъчнотии, това е неизбежно. Без мъчнотии човек не може да живее. Мъчнотиите са пробният камък за човека. За да придобие едно благо на любовта, човек трябва да мине през 99 страдания. Ако намери човек, който не е минал през 99 страдания, любовта ще го стопи, нищо няма да остане от него. Срещне ли човек, който е минал през 99 страдания, любовта ще ги съедини в едно и ще образува от тях вечното благо на живота. Ако спазвате законите на любовта, тя ще преобрази всички ваши недоразумения, страдания, мъчнотии и ще ги превърне във вечен капитал за вас. Радвайте се, че иде любовта, която ще ви освободи от сегашните непоносими условия на живота. Само Божията Любов е в сила да освободи човека от смъртта – най-големият враг в света.

Това е живот вечен, да познаете Бога като Любов.

Това е живот вечен, да познаете Бога като Мъдрост.

Това е живот вечен, да познаете Бога като Истина.

Желая ви в бъдеще да вървите по този път.

Желая ви да станете господари с любов, да станете и слуги с любов.

Беседа от Учителя, държана на 27 август, 1939 г., 10 ч. пр. об., София – Изгрев

НИТО БЛИЗО, НИТО ДАЛЕЧЕ

„Добрата молитва“
„Молитва на Царството“
Евангелие от Матея (12:1-10)
Евангелие от Лука (12:1-10)
Евангелие от Марка (10:1-10)
Евангелие от Иоана (12:10-20)
„Духът Божи“

Едно малко сравнение ще направя. „Ако думите Ми не пребъдат във вас и вие не пребъдете в Мене…“ – тази мисъл ще взема в една нова форма. Ако светлината пребъде в нас и ние пребъдем в светлината, светът ще ни се изяви.

Новото в света е следното. Всички сега мислят и казват: „Трябва да знаем, че тогава да правим работите.“ Всичките неща започват със знанието. Ти учиш това, което знаеш, но никога не учиш това, което не знаеш – то е невъзможно. Нима светлината трябва да я изучиш най-първо? Светлината изведнъж се явява, ти я знаеш, и отпосле я изучаваш. Хляба, който ядеш, сладкото, което ядеш, ти го знаеш непосредствено, и после го изучаваш. Ние се заблуждаваме, казваме: „Чакай да науча това нещо, че после да го правя.“ Всеки един от нас знае да прави нещата, но в човека има една зла воля, в която той не иска да прави това, което знае. То е голямото нещастие: че не иска да прави това, което знае. Има едно състояние, в което човек забравя нещата. Забравил ги, но човек сам става причина да забрави нещо, което е знаел. Представете си, един трезвен човек влезе в кръчмата –

всичко знае. Най-първо, той мисли за баща си, за майка си, мисли за жена си, ако е женен, мисли за децата си, но пие ли една чашка вино, започва да мисли за чашата. Пие втора, започне да мисли за втората чаша. Пие трета, четвърта, пета, шеста. След като пие десет чаши, забравя баща си, майка си, жена си. Всичко забравя и знае новото, което научил. Той забравя вече всичко, което знаеше, и не познава другите.

Сега да ви приведа туй в една нова форма. Сега ти седиш и някои неща виждаш ги, ясни са пред тебе. Туриш една тънка площ, нещата стават тъмни, туриш още по-дебела, казваш: „Нищо не виждам.“ Кой е причината сега? Ти не си сляп. Сега да ви изнеса едно друго противоречие, което ние си създаваме. Ние как изучаваме светлината? Възприемаме светлината, и знаем. Да допуснем, че на един човек очите са повредени, как ще изучава светлината? Реалността може да се изучава по два начина. Истината се изучава по два начина. Знанието се изучава по два начина. Светлината се изучава по два начина. Първият начин е чрез самата светлина – туй, което присъства и отваря света пред тебе, дава ти свобода. Вие считате светлина това, което ти дава свобода, дава ти ход да вървиш, да се не спъваш. Представете си, че един човек няма понятие какво нещо е светлината – не влиза в него, по никой начин не я познава. Чрез отсъствие той ще има понятие за светлината, чрез тъмнината. Вие ще изучавате какво нещо е светлината чрез закона на тъмнината. За пример как ще познаеш, че ти не си праведен човек? Не чрез правото, но чрез отсъствието на правото. Когато отсъства едно право, то ще ти причини страдание.

Що е страданието? Щом страдаш, ти си крив. Вие ще цитирате някои от пророците, които не бяха криви, праведни хора бяха, ще цитирате Христа, и пак страдаха. Криви бяха, защото носеха греховете

на кривите хора. Щом ти гарантираш за един неправеден човек, който ял и пил, че ти му ставаш гарантин, хване те законът. Ти нито си ял, нито си пил, хване те законът, осъди те ти да плащаш. Пари назаем не си взел, друг ги взел, ти трябва да ги плащаш. Ти си станал гарантин. Банката оставя него свободен, понеже той ни къща има, нищо няма, ти, който си гарантирал за него, хване те законът. Хване те законът ти да плащаш. Казваш: „Аз пари не съм взел.“ Ти не си взел, но ти си станал гарантин и на основание на твоето доверие ние му дадохме пари. Ти ще плащаш заради него.

Сега – приложението на закона. Често вие ставате причина сами да си създадете едно нещастие. Забележете защо хората гонят мухите. Една муха е много тщеславна, мухите са крайно тщеславни. Като дойде, няма да кацне на рамото, на главата, ами ще кацне на носа ти. Казва: „Знаеш коя съм?“ Ти имаш ли понятие какво нещо е мухата? Ще кацне после на веждата, на другата вежда, все на видни места се качва. По някой път туря си ръката на масата, мухата кацне на ръката ми, казва: „Знаеш ли коя съм аз? Какво мислиш за света?“ Аз я хвана с другата ръка. Казвам ѝ: „Ами ти знаеш ли кой съм?“ Тя бръмчи в ръката ми.

Ти, като влезеш в света на закона, не кацвай на носа, не кацвай на веждата, но на рамото. Последното място заеми някъде, защото законът има ръка. Като кацнеш, ще те хване и те държи. Туй държане е осъждането. Какво ще правиш? Казваш: „Знаеш каква муха съм?“ „Хубаво, ако си видна муха, излез из ръката ми.“ Тогава тя взема второто положение, започва да се моли, започва да ми пее: „Ако си музикант – казва, – бъди малко милостив към мене. Понеже ме хвана, едно малко същество съм, не ме стискай, защото ще ми счупиш крилцата. Сега се научих – мислех, че съм била много голяма – сега се

научих, че не съм толкоз голяма.“ Тогава отварям ръката и тя изскача. Питам, тази муха, като иде при другите мухи, какво ще разправя?

Когато вие обичате един човек, имате една слабост – да се приближите, да бъдете или отляво, или отдясно до рамото му, да сте много близо. Някой път имате от далечното минало придобито желание да сте близо до рамото. Във всичките хора има едно желание да дойдете близо до този, когото обичате. Вие искате все той да бъде пръв пред вашите очи. Питам, ако си по-близо до очите на един човек, какво ще придобиеш? Трябва да бъдеш близо в ума, в широкия свят, в неговия ум, в неговото сърце, но избягвайте да бъдете близо до хората физически. Всичките нещастия, недоразумения, стълкновения произтичат от физическата близост на хората. Двама хора са близки, както клонищата: търкат се, търкат се – осакащат се.

Най-първо, хората започват с идеалната любов. Вие имате един приятел... – или младата мома и младият момък в началото са много срамежливи, благочестиви, имат нещо ангелско в себе си. Като мине момъкът, хвърли поглед отдалече и целия ден е доволен, че я видял, радва се. Най-първо, иска да я зърне само веднъж. Като хвърли един поглед с едното око, казва: „Стига ми толкоз.“ Целия ден върви радостен. Втория път иска да я види, но увеличава погледа, обръща си повече главата. Третия път увеличава още повече, но не се спира и там. Той започне да се приближава. По-напред отдалече я гледаше, на стотина метра. Казва: „Тя е, приятно ми е.“ Второто положение е, че иска да чуе гласа ѝ, как говори. Най-първо, иска да чуе само една дума, и е доволен. Втория път иде още по-близо. Сега не се задоволява как говори само да чуе, но иска на него да му каже една дума. Приятно му е, най-първо, да му каже една дума, после иска да му каже две, три... Щом започва да му казва повече от десет думи, те се скарат. Скарването от какво произтича? Влюбените хора имат едно

ухо много развито, стават много чувствителни. Двама души, които се обичат, ако повишат тона, ако вие погледнете в духовния свят, ако на един възлюблен му проговориш силно, образува се цяла рана. Казва: „Много лошо ми говори.“ Тази дума е цял един удар в духовния свят.

Казвам на онези: когато влизат в любовния свят, трябва да бъдат много внимателни. Казва някой: „Ние се обичаме“, но погледът не е любовен, нито думите са любовни. Така говори, че това е един дивашки жаргон на някое предипотопно животно, на някой мамонт, на някой тигър, на някоя мечка, която се разярила. Казва: „Аз го обичам. Знаеш колко го обичам?“ (Учителят говори грубо.) То е закон на тъмнота, това не е любов. Казвам, едно време учениците в окултните школи са имали външна обхода. Някой казва: „Не ми гледай външната обхода. Аз нямам външна обхода, но вътрешна.“ И външна обхода трябва, и вътрешна обхода трябва. Законът е следният. Неизбежно е, помнете. Всеки един човек сам начертава пътя, по който хората да го уважават и как да го уважават и да го почитат. Както се обхождаш с другите хора, така ще се обхождат и с тебе. Неизбежно е. Не само видимият свят, но и невидимият свят ще постъпи точно така с тебе, както ти постъпваш.

Тук има една сестра, която е в събранието. Ще ви приведа една нейна опитност. Вие не знаете името ѝ. Ако сте ясновидци, ще знаете. Тя знае. Тя ми разправяше, че всеки ден, когато каже някоя лъжа, няма да се мине много, и тя ще падне и ще си блъсне главата. „Наплаших се, казва, не искам да лъжа. Щом кажа една лъжа, ще падна някъде.“ В лъжата човек изгубва. Щом кажеш една лъжа, много малка лъжа, бяла лъжа, която с микроскоп трябва да я гледаш, да я познаеш, че е лъжа, но лъжите се размножават като микробите. Една малка микроба се размножава и тя ще остави своите нечистотии в ума ти или в сърцето ти и ще причини вреда.

Казвам, злото в света, от което ние страдаме, то не е дошло отвън, то съществува отвън като една възможност. Една микроба може да съществува, но ако ти не я приемеш в себе си, тя не е вредна за тебе. Но щом тази микроба влезе в кръвта ти, тя се размножава. От нечистотиите на всичките микроби, които се размножават, човек умира.

Човек не трябва да мисли лошо. Никаква лоша мисъл, понеже силата на нашия ум, която Бог ни е дал, е само за добри мисли. В бюджета на невидимия свят е писано, че тебе ти се отпуска такава енергия за умствения свят, която е предназначена само за добро. Ти нямаш право на най-малкото микроскопическо лошо желание да направиш, понеже енергията, която Бог ти дава в сърцето, тази енергия е само за добри чувства. Ти може да си позволиш, но ти вече създаваш карма. Тебе ти се дава сила в живота да постъпваш както искаш, но във всичките ти постъпки ти се дава тази енергия само за добри постъпки. И тогава, като се върнете, вие ще давате отчет енергията, която ви даде Господ за ума, за какво я употребихте. Казвате: „Аз нали съм свободен да живея както искам.“ Лъжете се. Никой в света не е свободен да живее както иска. Ти си свободен да живееш както Бог изисква. Ако ти живееш както ти искаш, ти ще бъдеш съден. Ти, ако влезеш в една съвременна гимназия или университет, ще учиш не онова, което ти искаш, но онова, което програмата изисква. Ако влезеш в една художествена академия, ти няма да рисуваш картините, които ти мислиш, но образите, които се изискват.

Та казвам: ние сме пратени в един свят да учим онова, което Бог е предначертал. Погрешката произтича само от това, че ние не искаме да учим онова, което Бог е предначертал. Казва: „Аз имам предначертан път.“ Кой е предначертал пътя? Казва: „Аз трябва да се

оженя.“ Да се жениш, то не е твой път. То е път на Бога. Ако Бог ти е предначертал да се жениш, ще се жениш. Ако Бог не ти е предначертал да се жениш, няма да се жениш. Но някой път Бог е предначертал да се жениш, пък ти не искаш да се жениш. Друг път Бог не ти е предначертал да се жениш, пък ти искаш да се жениш. Питам: в тия два случая ти вършиш ли волята Божия? И в двата случая, ако не извършиш волята Божия, ти ще страдаш. Законът е следният: най-първо, в света, ако искаш добре да ти върви, ще изпълняваш волята Божия. Или да преведа на ваш език: ще изпълняваш, най-първо, волята на баща си, ще изпълняваш волята на майка си и на трето място, ще изпълняваш своята воля. След като изпълниш волята на баща си и той ти каже: „Много добре си направил“, след като изпълниш волята на майка си и тя ти каже: „Много добре си направил“, тогава ще изпълниш и своята воля, и онзи, който живее в тебе, ще ти каже, че добре си сторил. Ти вече си на правия път.

Сега вие страдате. Защо страдате? Човек страда от три причини. Страда или защото не мисли право, или защото не чувства право, страда, защото не постъпва право. Следователно всяка една постъпка има три качества: всяка постъпка трябва да е добре обмислена, трябва да е добре почувствана и трябва да е добре направена. Всяко нещо, което е право обмислено, добре почувствано и което е добре направено, то е правото в света.

Сега, за да ви говоря право, аз трябва да ви изнеса един закон. Вие не мислете, че аз искам да ви съдя. Ако осъдя вас, ще осъдя себе си. Със самото мое желание да ви съдя, аз цапам себе си. Аз не искам да съдя другите хора, понеже цапам себе си. Не искам да говоря лошо за другите, че те не са добри, понеже себе си цапам. Ако цапам себе си, какво се ползвам? Някой откраднал един лев. Дойде и ми казва:

„Открадна ми един лев.“ Изваждам от джоба си и му давам един лев. „Аз се радвам, че той ти откраднал един лев, другояче нямаше да дойдеш при мене. Вземи моето левче.“ Аз открадвам себе си. Де е сега погрешката? Погрешката не е в откраднатия лев, погрешката е в това, че този, който откраднал, той се е заблудил, той мисли, че като открадне един лев, ще си уреди работата. Ти, като говориш за откраднатия лев, туряш го пред съзнанието, запушваш си очите. Оставете откраднатия лев. Има една неправда в света, но ако ти речеш да говориш за тази неправда, ти ще направиш две по-големи.

В света има един закон, който трябва сега да учите. Защо страдате? Без страдания човек не може да се подигне на физическия свят. Ако се лишите от страдания, вие сте осъдени, никакъв прогрес не може да имате в никакво отношение. За всяко страдание, което ви се даде, ако го издържите, има едно голямо възнаграждение. Всяко страдание, добре издържано, се възнаграждава десет пъти повече, отколкото самото страдание. Ако някой ви обиди, да кажем, каже ви една лоша дума, и вие го претърпите, ще дойдат след него десет души да ви кажат по една сладка дума. Една от тия думи като заличи лошата дума, колко думи остават печалба? Девет остават печалба. Вие казвате: „Защо да ме обиди?“ За да забогатееш. Този човек трябва да дойде да те обиди, понеже знае, че като каже една лоша дума, за тебе ще кажат десет добри. Той ви направи една услуга. Аз ви виждам колко е умът ви. Казвате: „Как искаш, Учителю, да ни подплъзнеш да гоним Михаля.“ Не, не, аз ви говоря една истина. Ще ходите да гоните Михаля, ако ходите да търсите правото си. Някой, като го обидят, казва: „Няма ли Господ в този свят?“ Щом предадеш съдбата на Бога, ти се лишаваш от своето право. Щом те обиди някой, благослови Господа, да дойде благословението. Щом ти вземат един лев от джоба, благослови Господа, ще дойдат десет.

Толкоз години вие сте ученици, но и досега във вас има едно желание за успех. По някой път ви слушам да казвате: „Толкоз години не може да успяваме. Защо по-напред се обичахме повече, сега по-малко се обичаме?“ Не че сега не се обичате, и сега се обичате, но много близо сте дошли. Вие някои хора сте ги приближили в ума си повече, отколкото трябва. Има в духовния свят един закон: ти никога не приближавай един човек по-близо, отколкото Господ го турил при тебе. Защото, ако аз дойда да ви говоря или да ви пея на ухото, ще ви бъде ли приятно? Неприятно е да ви духам, да ви крякам на ухото. Знаеш какво ще бъде? Ако аз ви пея на онзи край на салона и вие ме слушате, ще ви бъде приятен този глас, вие ще ме слушате. Колкото сме по-далеч един от друг, по-добре.

Аз говоря за действителния живот. Ако искаме ние да се опознаем и ако искаме да се приближим, какво ще стане? Ако слънцето Господ го тури на половината разстояние, отколкото е сега, ако разстоянието стане четирийсет и шест милиона мили, какво ще бъде нашето положение? Колко ще бъде по-голямо слънцето? Представете си това слънце да има сто метра в диаметър на хоризонта. Знаеш какво ще бъде нашето положение? Казвате: повече светлина. Повече светлина, но такова бомбардиране ще бъде от слънчевата светлина, ще ни ослепи. Венера, която е по-близо до слънцето, за да се запази от слънчевата енергия и от голямата любов на слънцето, е увита с пари, че като минава тази енергия през парите, да се намали силата ѝ, за да бъде малко по-удобно за живеене. Този закон е верен.

Някой път някои хора искат много да ги обичаме. Не искайте в света да ви обичат. Да ви обичат толкоз, колкото Бог турил. Не искайте децата да ви обичат повече, отколкото Бог турил. Не искайте приятелите да ви обичат повече, отколкото Бог иска, ни бащите ви,

ни майките ви искайте да ви обичат повече. Защото, ако майките ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате. Ако бащите ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате.

Ако пребъдем в светлината и светлината пребъде в нас, светът ще ни се изяви. Според закона на любовта, за да се опознаеш, трябва да се поставиш на своето място. За да бъдеш обичан от хората, трябва да се поставиш на една разумна точка, на една дистанция, която е потребна. Гледате един предмет през един телескоп. За да бъде този предмет ясен, трябва да го нагласиш, на тази точка да бъде предметът, дето се вижда най-ясно. Някои хора не може да ги виждаме, понеже не са на тази точка. Тези, които не обичаш, са по-далеч, отколкото тези, които обичаш повече, които си поставил по-близо, отколкото трябва. Следователно умният ще се постави на тази точка, на това място, дето трябва да обича, колкото трябва. Ако обичаш повече, отколкото трябва, ти си по-близо, отколкото трябва. Ти си виноват. Ти ще измениш реда на нещата. Ти ще се поставиш на истинското място, дето ти ще обичаш хората както трябва и хората ще те обичат както трябва.

Искам през 1939 година да не правите погрешката на поляците, да не правите погрешката на германците, да не правите погрешката на англичаните и да не правите погрешката на французите, нищо повече. Поляците мислеха: „Кой може да ни победи? Само да ни бутне някой.“ Германците казваха: „Не сме ли ние силни?“ Кой спечели? Никой не спечелва. Казвате: „Защо стават тия работи?“ Всеки ден вие по поляшки постъпвате, и тук виждам поляшка неразбория. И английска неразбория има. Виждам и французка неразбория. Казват: „Ще се бием.“ Хубаво. Отиват англичаните с

„Кърейджъс“[29], придружава го цял ескорт. Отиват да бомбардират. Турят му няколко торпили и го потопяват. След като се бият хората, какво придобиват? Кое е по-хубаво, да се бием ли, или да вършим волята Божия? Да оставим външния свят.

Казвам, външният свят да ни служи като пример. Не отваряй война, без да питаш Господа. Казва Христос: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Казвате: „Нямам ли право да си дам мнението?“ Имаш право да кажеш Божието мнение. Да кажеш своето мнение в живота няма нужда. Светът няма нужда от моето мнение, няма нужда и от вашето мнение. Светът има нужда от Божието мнение. Ако всеки един от вас изразява Божието мнение, той е на място. Ако всеки един от вас изразява своето мнение, няма нужда светът от него. Религиозните хора искат да си кажат мнението, искат да кажат какво казал Христос преди две хиляди години, разглеждат Христа от две хиляди години. Значи той счита това, което детето говорило на пет години, за по-умно, отколкото, когато е на дванайсет или на двайсет и една години, казва: „Онова дете на пет години как хубаво бърбореше.“ То, най-първо, не знаеше да говори граматически.

Христос, Който е най-добрият човек от всичките хора, и Той излезе от търпение. Като влезе в храма и видя онези, които се бяха курдисали и се занимаваха само с вземане и даване, то взе камшика и започна да ги гони. Казват Му: „Кой Ти даде тази власт, да ни биеш?“ Доста пъти аз съм виждал Христа тук в събранието с камшик. Тогаз съм се приближавал към Него и съм казвал: „Прости им, те не разбират, те няма да продават.“ И Той събори камшика Си. Питам, искате ли вие един Христос, с камшик, или без камшик? По-добре е законът на Любовта, по-добре е законът на Мъдростта, по-добре е

[29] Самолетоносач (анг. HMS Courageous), потопен на 17 септември 1939 г. от немската подводница U-29.

законът на Истината, отколкото всички други закони. По-хубаво е законът на Любовта. Да прощаваме на себе си. Бог, Който е Всепрощаещ, като направим погрешката, казва: „Поправѝ погрешката.“ Бог не ни съди. Щом ние искаме да съдим, съдбата сеповръща и на нас.

Казвам, от тази година остават още октомври, ноември и декември, три месеца. Аз давам премия от десет хиляди лева на онзи, който в разстояние на три месеца не каже ни една лоша дума, да не обиди никого, да не почувства лошо, да не помисли лошо. Десет хиляди лева ще получи, честна дума. На разположение оставям десет хиляди лева. Вие ще изпохарчите много повече. Онези от вас, които са сиромаси, десет хиляди лева може да получат. Какво има, ако три месеца търпиш? Какво има, три месеца да не говориш, три месеца да гледаш само хубавото? Двама души както и да си говорят, да кажеш: „Братски си говорят.“ Като ги видиш като се карат, ти отдалече ще се поставиш, да не чуваш как се карат, само сладките думи да чуваш.

Туй, което Бог изисква от нас, е да живеем по любов. Невидимият свят е сит на всичките безразборни мисли, безразборни чувствания и безразборни постъпки. Нашите мисли се отразяват в онзи свят и произвеждат цели пертурбации и почти са на мнение, там законът е издаден, че света ще го накажат. Не с потоп, но с огън ще се накаже. Къде ще се скриете? По на двайсет и пет метра се крият от задушливите газове и от бомбите. Ами земята ще се разтопи на двайсет и пет метра, къде ще се криеш? Огънят ще дойде. Тогава какво ще стане? Криене няма. Като дойде тази топлина, какви трябва да бъдете, какво ще остане от вас, кажете ми? Туй ще го видите. Като го опитате, да ви дойде на ума. Но като го опитате, да ви дойде на ума, да кажете: „Вярно е.“ Всички трябва да бъдем тъй готови, че като онези трима младежи, нали знаете, от еврейската история, като ги

хвърлиха в пещта, не горяха. И вие като влезете в огъня, да не може да ви гори. Ние сме в пещта, има един огън, на който горим. Някои от вас са доста изгорели, доста е нажежена пещта. Всеки, като излезе от пещта, мирише. По-добре да бъдем в пещта, без да горим. Огънят е започнал. Туй разстройство на нервната система, то се дължи на този вътрешен огън. Разстройството на нашите мисли и на чувствата, то се дължи на този огън, който иде и разстройва всичко. Онези, които вървят по Божия път, за тях този огън ще бъде едно благословение. Онези, които не вървят по Божия път, ще бъде за тях страдание.

Казвам, ходете в любовта. Не че не ходите в любовта, но имате криви разбирания – искате да бъдете много близо един до друг, които се обичате, а пък някои искате да са по-далече. Не ви съветвам нито много близо, нито много далече. Да мислите онова, което Бог е вложил, да чувствате онова, което Бог е вложил, да правите онова, което Бог е вложил. Нито далече, нито много близо. Нито да се укорявате, нито да се хвалите.

Какво трябва да правим тогава? Като се срещнат двама души, определено е колко трябва да се приближат. Единият е жаден, другият носи вода, колко трябва да се приближат? Той си подава чашата, аз наливам водата в чашата, за да може той да вземе чашата. Тази е дистанцията. Ако на тази дистанция спрем, отношенията ни ще бъдат много добри. Той ще вземе чашата, ще я изпие. Бог е определил мярката – ръката е мярката. Аз се приближавам, давам си ръката и той като си подаде ръката, ръкуваме се. Това е естественото отношение, останете на туй място. Той като си проточи ръката и ти като си проточиш ръката, палецът да остане отгоре, не да е свит надолу. Ще си подадеш ръката право, няма да я свиваш, нито прегъваш. Ръкувате се и ти хванеш горната част на ръката насред, то е хубавото ръкуване. Някой идва, дига ръката.

В любовта умът трябва да е добре поставен. В любовта сърцето трябва да е добре поставено. В любовта волята трябва да е добре поставена. Или умът трябва да е на своето място, сърцето трябва да е на своето място, волята трябва да е на своето място. Това е волята Божия, това Господ всеки ден изисква от нас. И тъй като живеем, Нему Му е приятно, аз зная. Защото всякога, щом направим една погрешка, веднага в нас законът казва: това, което направи, не е право. Както и да се разправяш, казва: туй, което направи, не е право. Никой не е видял.

Аз по някой път, аз, който съм толкоз внимателен, по някой път забелязвам една погрешка, даже и доброто, че съм го казал с един по-висок тон. Нещо отвътре казва: не е така, не е право. Ще кажеш доброто, правилно ще вземеш тона. Аз съм правил малко опити. Аз ви проповядвам една наука, която е опитана. Аз ви проповядвам една наука, която е вярна. Аз наричам красиво „сол“, когато съм изпявал „сол“ пред грозна мома и като го изпея, момата стане красива – в дадения момент лицето ѝ е красиво, червеничко. Престана да пея, тя пак остане същата.

Казвам, ако мислите, както ви казвам, вие ще бъдете красиви. Като мислите, мисълта има един тон, ако този тон не го вземеш вярно, мисълта ти не може да бъде светла. Като чувствате, сърцето има един тон, ако този тон не го вземете вярно, чувството ти не може да бъде добро. Волята, и тя си има свой тон, и него трябва да вземеш вярно, за да бъдат постъпките ти благородни. Нали имате в музиката „до“, „ми“, „сол“. Човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум, те си имат основни тонове. Казвам, като мислиш, тебе да ти е приятно и да се радваш, че добре мислиш; като чувстваш, да ти е приятно, че добре чувстваш и като постъпваш, да ти е приятно, че добре постъпваш. Да слушаш онзи Божествен глас, който ти казва: „Добри и

верни рабе.“ Да чуваш гласа на Господа: „Добри синко, добри синко.“ Сега на български как казвате: добрѝ или до̀бри? Де трябва да турите ударението?

Ако вземете числа: 1, 2, 3, 4, 5… 9, числото едно е първо, първото място заема в реда, но то е най-малкото от всички. Две, което заема второто място, е два пъти по-голямо от първото. Три, което заема трето място, е три пъти по-голямо от първото… Деветото заема девето място, но е девет пъти по-голямо от първото. Казваш: „Защо да не турим деветте на първо място?“ Хубаво, ако ти имаш да даваш един лев, понижиш едното, туриш го на мястото на деветте, а деветте туриш на първо място, но какъв ще бъде халът ти, като имаш да даваш? Ако имаш да вземаш, в твой интерес е деветте да е на първото място, а пък едното – на последното. Но то е користолюбие. Обаче много хора има, които имат да дават: ако деветте е на първото място, искат да го турят на последното място, а пък едното на първото място. Казват: правото в света. Кой търси правото? Никой не търси кривото в света, всеки търси правото.

Сега, като ви гледам лицата, виждам, че не пеете право. Ще ме извините. Защото човек никога не може да гледа правилно, ако той не пее право. Под думата пеене аз разбирам: човек трябва да мисли право. Не може да пееш, ако не мислиш. Не може пеенето да бъде изразително, ако не чувстваш добре. Не може да има мисълта постижение, ако в пеенето няма сила, то е човешката воля. Ако в пеенето човешкият ум не взима участие, ако сърцето не взима участие, ако в пеенето волята не взима участие, човекът не може да пее. Пеенето, то е самовъзпитание. Умът, сърцето и волята да вземат участие в пеенето, то е правото пеене.

Казвам, турете Любовта на място, като пеете. Турете Мъдростта на място, като пеете. Турете Истината на място, като пеете. Ако вие

бихте пели „Духът Божи“ и тия трите идеи ги турите: Любовта да работи, Любовта да пее, Мъдростта да пее и Истината да пее, знаете какъв хор щеше да бъде.

Казвам, трите месеца, които остават от тази година, да ги прекарате в пеене: да пее умът ви, да пее сърцето ви, да пее душата ви. Тогава човек, като ходи, да бъде с отворена душа, да чувства любовта на целия свят, да чувства светлината и мисълта на целия свят, на всички ония души, които обичат Бога. Да чувстваме свободата на всички души, които се съединяват с Него, понеже, като вършим доброто в света, всички напреднали души вземат участие с нас. Когато направим добра постъпка, всички те идат да ни поздравят, че ние сме постъпили, както Бог изисква.

Желая сега всички да имате една опитност, като направите едно добро. Да дойдат вашите братя от онзи възвишения свят да ви поздравят, че сте имали смелостта да обичате, както Бог изисква, че сте имали смелостта да мислите, както Бог изисква, че сте направили нещо, както Бог изисква. Да мислиш, да чувстваш, да постъпваш, както Бог изисква.

Пожелавам ви топлината на Любовта да бъде нашият спътник, светлината на Мъдростта да бъде нашият спътник и силата на Истината да бъде нашият спътник.

„Отче наш“

Беседа, държана от Учителя на 22 септември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев[30]

[30] Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас“ от учебна година 1939/40 г.

Съборно слово 1940 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 12 юли до 22 септември 1940 година)

БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ

Размишление

Две начала, два принципа съществуват в човека: човешки и Божествен. Когато човешкият принцип е отвън, а Божественият – отвътре, вие виждате истинския човек. Когато Божественият принцип е отвън, а човешкият – отвътре, вие се натъквате на големи противоречия. Човешкото, било в самия човек или в ближните му, се проявява по един и същи начин, вследствие на което неизбежно поставя всекиго в противоречия. Като се натъква на противоречия, най-после човек казва: „Не трябва да се живее за доброто, нито за благото на нашия ближен. Всеки човек трябва да живее за себе си." Започне ли човек да живее само за себе си, страданията неизбежно го следват. Мнозина мислят изключително за себе си, и въпреки това искат да бъдат щастливи. Това е невъзможно. При това положение не само че не могат да бъдат щастливи, но ще минат през големи страдания. Защо? – Защото щастието се обуславя от Божествения принцип в света, т.е. от закона на Цялото. Невъзможно е човек да прилага закона на Цялото към една малка част и да бъде щастлив. Може ли човек да тръгне сам за планината и да носи със себе си всичко, което му е нужно за планинските условия? Иска ли да отиде поне за няколко дена на планината, той трябва да се присъедини към някоя група. Когато хората отиват групово на планината, всеки носи по нещо със себе си и по този начин задоволяват нуждите си. Колко може да носи един човек? Ето защо ние дохождаме до закона за Цялото и за неговите части, според който всеки човек има право да

живее за себе си, ако едновременно живее и за Цялото, т.е. за колективното съзнание.

Като не разбират приложението на двата велики закона в света – законът за Цялото и законът за частите, хората изпадат в заблуждения и започват да мислят, че могат да оправят света. Оправянето на света е работа на Бога. Работата на човека е да оправи своя малък свят. Как ще го оправи? – Чрез страданията. Като страда, човек се изправя. Той се е объркал толкова много в себе си, че за да се разплете, трябва да мине през страдания. Ще кажете, че Бог ще промисли за изправянето на човешкия живот. Вярно е, че Бог ще промисли и мисли за всички, но и човекът сам трябва да направи нещо за себе си. Какво ще придобие гладният, ако му кажете, че други ще промислят за него? В дадения момент той е гладен, не може да чака. Първо той ще помисли за себе си, а после ще очаква да му дойде хляб отвън.

Бог е промислил вече за човека, дал му е всичко в изобилие: светлина, въздух, вода, храна. От него се иска само будност, та да не пропуска времето за получаване на тия блага. Същевременно човек трябва да бъде здрав, за да се ползва от благата, които Разумната Природа му дава. Някой се страхува да не му вземат хляба, да не остане гладен. Той не познава закона. Никой не може да отнеме хляба на човека. Отнеме ли го някой, десетократно ще му го дадат. „Възможно ли е това?“ – Ако не вярвате, можете да го проверите. Ако този закон е човешки, ще го опитате и после ще повярвате. Ако е Божествен, първо ще повярвате, а после ще го опитате. Човешките работи първо се опитват, а за Божествените работи първо иде вярата, а после опитът. На същото основание казвам: за да обичате един човек, първо трябва да го познавате. За Бога е точно обратно: първо трябва да Го обичате. Щом обичате Бога, вие непременно ще Го

познавате. Мнозина не познават Бога, защото искат първо да получат от Него блага, добри условия, и след това да Го обичат. Това е човешко разбиране. Първо ще обичате Бога, а после ще Го познавате, после ще получите Неговото благословение.

Следователно, когато Бог иска да застави хората да Го познаят, дава им страдания. Като не знаят това, те се натъкват на противоречия и страдания и се питат защо става така. Страданието не е нищо друго, освен грънчарство, в което човек мачка калта, за да направи красиви грънци. Като мачка калта, той непременно ще се изцапа, но в края на краищата ще извае хубави, съвършени форми. Като ги извае, той ги туря в пещта да се опекат, да станат здрави. Без печене грънците не издържат на условията. Всяка форма трябва да мине през ваене, през огън, за да се кали, да издържа на условията на живота. Без страдания човек остава суров материал, какъвто е глината, от която правят грънци. Дойдат ли страдания, суровият материал, от който човек е направен, започва постепенно да се формира, да се пече на огъня, докато се кали. „Докога ще страдам?" – Докато се усъвършенстваш, докато скръбта ти се превърне на радост. Миналите страдания са се превърнали вече в радост. Днешните страдания пък носят бъдещи радости.

Сега, като сте се качили на върха, вие имате слънце, но и вятърът ви придружава, иска да каже нещо. Слънцето се провира и през най-малките дупки на хоризонта, иска да ви види, да ви даде нещо от себе си. Защо? – Защото ви обича. Не правите ли същото и вие? Когато обичате някого, вие го търсите навсякъде, искате да го видите, да му услужите нещо. Ако не обичате някого, вие съзнателно го избягвате, не искате да го видите. Какво ви казва вятърът? – Вятърът ви казва, че трябва да бъдете справедливи, да излезете от материалния живот и да влезете в духовния, т.е. в живота на свободата. С други думи казано:

жабата трябва да излезе от блатото, от материалния живот, и да влезе в живота на вола, т.е. в свободния живот. Щом се освободи от веригите на човека, волът отива в гората, свободно да пасе трева и да пие вода. За да пасе свободно трева, волът трябва да е орал на нивата.

Следователно който не е страдал, няма право да се радва. Да страдаш, това значи да ореш на нивата. Да се радваш, това значи да пасеш свободно в гората. За да се радва, т.е. да пасе свободно в гората, преди всичко човек трябва да е орал на нивата си, т.е. да е страдал. Днес целият свят страда, разорава почвата, върху която ще сее семената на великите блага на живота. Мъглите, които се движат пред нас, които покриват върховете, представляват кармата на Европа. Докато съзнанието на съвременните хора не се пробуди и в тях не се яви желание да изпълняват Волята Божия, кармата им не може да се разреши. Докато не дойдат до съзнание да разберат, че Бог е вътре в тях, а не отвън, те няма да се освободят от страдания. Външният свят е човешкият, или тъй нареченият „малък свят“, а вътрешният е светът на Любовта, или „големият свят“. Когато безлюбието влезе в човека, Бог излиза навън, дето работи по специален начин. Щом Бог излезе вън от човека, страданията влизат в него и той започва да се мъчи и да страда. Когато учителят е вън от класа, това подразбира, че и учениците са вън, разпръснати на различни места. Той се мъчи да ги събере на едно място. Събере ли ги в класа, влезе ли между тях, той започва да работи по друг начин. Тъй щото, когато е вън от човека, Бог работи по един начин – чрез изпитания и страдания. Влезе ли в човека, Той работи по друг начин.

Като сте дошли на Мусала, задачата ви е да се свържете с всички добри хора, които желаят подобрението на човечеството. После трябва да се свържете с всички същества от духовния и от Божествения свят, които работят за повдигане на човечеството. Като се свържете с

добрите хора на физическия свят, с разумните и възвишени същества от духовния и от Божествения свят, вие ще започнете да мислите и да работите като тях. По този начин ще станете проводници на Божиите блага. Когато човек е свързан с добрите същества от трите свята – физически, духовен и Божествен, той става маг. Достатъчно е да удари с пръчицата си, за да постигне всичко, каквото желае. Както мъглите се движат постепенно и разкриват хоризонта, така и магът отваря и затваря тайните врати на Природата.

Какво представляват мъглите в човешкия живот? – Те не са нищо друго, освен противоречия. Щом Слънцето изгрее, мъглите се разпръсват. Щом Бог живее в човека, противоречията изчезват. Щом изчезнат противоречията, хората лесно се примиряват. Излезе ли Бог вън от човека, противоречията веднага го нападат. Докато има противоречия, никакво примирение между хората не може да стане. Докато житото е в хамбара, то не дава плодове. Посади ли се в земята, то дава изобилно плод.

И тъй, за да даде плод, човек трябва да вложи своите дарби и способности в работа, в движение. Където има динамика, там се очаква успех. Щом нещата са в статическо положение, никакъв успех не може да се очаква. Ще кажете, че трябва да бъдете добри, да се обичате, и т.н. Това са статически положения в живота. Не е въпрос да бъдете добри и да се обичате, но проявете доброто и обичта в себе си. Всички хора могат да бъдат добри и да се обичат, а не само някои. Както безброй росни капки, събрани на едно място и огрени от Слънцето, образуват красива картина, така хиляди и милиони добри и любещи души образуват основата на величествената сграда на Любовта. Какво ще стане с лошите хора? – И те са на мястото си. Лошите хора са енергични. Те заместват воловете. Те разорават

нивите, за да могат добрите хора да ги посеят. Както волът оре нивите на физическото поле, така и злото оре нивите в духовния свят.

Като ученици вие трябва да се стремите към онзи живот, в който картините са живи, а не мъртви, на хартия нарисувани. Можете ли да се греете на огън, нарисуван на хартия? Грейте се на истинския огън, който топли. Някои цитират думите от Писанието, че Христос се е пожертвал за човечеството. Ако само цитирате тези думи, без да се преобразите, без да стане преврат във вас, те са огън, нарисуван на хартия. Тези думи трябва да оживеят за вас, да ви нажежат, от въглен да ви превърнат в диамант.

Днешният ден е начало на нещо ново, предисловие на нова епоха. Да се качва човек по високи върхове, това значи да се обменя със силите на Природата. Както човек отива на гостилница да се нахрани физически, така той се качва по планините, за да се нахрани духовно. Освен физически, човек се обменя с енергиите на планината и духовно. Колкото по-духовен е той, колкото по-будно е съзнанието му, толкова и обмяната между него и Природата е по-правилна. Както човек се свързва с Природата, за да се обнови, така той трябва да се свърже и със съзнанията на възвишените същества, за да се поучава от тях. Щом дойде до положение да създаде правилна връзка с възвишените същества, човек знае как да се отнася и с по-долностоящите същества от него. За такъв човек се казва, че е готов да направи път и на мравката.

Мислете върху основната идея, казана днес – за човешкия и Божествения свят. Говорите ли за противоречия, търсете ги в малкия свят, където се проявява човешкото. Каквито противоречия и да имате, знайте, че в бъдеще те ще се допълнят и ще образуват едно цяло. Има ли някакво противоречие между точките на една и съща окръжност? – Привидно съществува някакво противоречие. Защо? –

Защото едни от тях вървят нагоре, а други надолу. Всъщност и едните, и другите образуват едно цяло. Всички точки на окръжността са в хармония помежду си. Както точките на окръжността имат еднакво външно и вътрешно отношение към нея, така също и човек трябва да има еднакво отношение към външния и към вътрешния свят в себе си, т.е. към малкия и към големия свят.

Обичайте Бога вън от вас и вътре във вас, за да Го познаете.

Тайна молитва

1-ва беседа от Учителя, държана на в. Мусала, 23 юли 1940 г.

ПРАВИЛА НА ЛЮБОВТА

Казано е в Писанието: „Любовта никога не отпада, никога не се изменя.“ Слушате някой да казва, че обича или че е обикнал някого. Той мисли, че обича този човек от момента, когато го е срещнал. Щом мисли така, неговата любов е временна, преходна. Тази любов наричаме „любов на еднодневката“. Докато живее в любовта на еднодневката, човек всякога ще изпада в комични, драматични и трагични положения. Например като каже на някого, че го обича, възлюбеният му ще обикне друг. Щом забележи това нещо, той започва да ревнува. Ето едно комично и драматично положение. Любовта никога не ревнува, никога не търси своето право. Който истински обича, той никога не съжалява, че обича, а не отговарят на любовта му.

Съвременните хора се обичат едни други, а въпреки това се мъчат. Защо? – Съмняват се в любовта. И който обича, и когото обичат, и двамата се съмняват. Щом дойде съмнението, с него заедно иде и мъчението. Съмнението показва, че любовта не е чиста, че има нещо користно в нея. Който обича безкористно, никога не се съмнява. Той е доволен от факта, че обича. Щом обича, той е богат, доволен е от всичко. Чистата, безкористна любов подразбира любов към всички. Като обичаш едного, в неговото лице ти обичаш всички. Ако твоята любов събужда любов и у другите хора, радвай се, че си станал причина за проява на Любовта. Любовта любов събужда. Невъзможно е да обичаш някого и той да не ти отговори. Могат да минат десетки и стотици години, но един ден той ще ти благодари за любовта, която си имал към него. Любовта е единствената сила, която никога не губи. Ако някой не обръща внимание на вашата любов, това нищо не

значи. Ще дойде ден, когато той ще прецени това, което сте му дали, и на любовта ви ще отговори с любов. Той ще плати с лихва за това, което е получил от вас. Да мисли човек, че като люби, губи нещо, той е в голямо заблуждение. Човек може да губи навсякъде и във всичко, но не и в Любовта.

И тъй, щом обичаш едного, ще обичаш всички. Това е мярката в Любовта. Когато се грееш на огъня, едновременно с тебе могат да се греят много хора. Трябва ли да ревнуваш огъня, да искаш само ти да се топлиш на него? Ревността на човека има смисъл дотолкова, доколкото, като се стреми да обича, той може да послужи като подтик на другите хора, и те да обичат като него. Ако обичаш някого, не изисквай от него да обича само тебе. Каже ли някой, че само тебе обича, знай, че той лъже и себе си, и Бога. Защо бащата да не обича и друга дъщеря като своята? Защо майката да не обича и друг син като своя? Щом не можеш да обичаш повече от един човек, това показва, че си още в първата степен на любовта. Значи любовта е на степени.

Коя е причината, че обичате някого? Все има някаква външна или вътрешна причина, поради която обичате някого или някакъв предмет. Например ти обичаш Слънцето заради светлината, която дава. Ти обичаш диаманта заради способността му да пречупва силно слънчевите лъчи. Всяко нещо, което обичате, крие в себе си някакво Божествено качество. Само Божественото се обича и цени. Дето и да го видите – в камъните, в растенията, в животните, в хората, вие го оценявате и обичате.

Днес всички хора се оплакват, че са загубили любовта си. Какво трябва да правят, за да не я губят? – Искате ли да не губите любовта си, не престъпвайте нейната свещена ограда. Ако застанеш до тази ограда по-близо, отколкото трябва, ще изгориш; ако се отдалечиш повече, отколкото трябва, ще замръзнеш. Не търсете вън от вас

виновници за изгарянето или за замръзването си. Щом ви е много горещо, отдалечете се малко. Ако ви е много студено, приближете се. Благодарете, че имате огън, за да се топлите на него. Благодарете на дърветата, които се жертват за вас.

Задачата на всеки човек е да прояви любовта си, да работи в това направление, за да дойде до най-високата степен на Любовта. Жената трябва да обича и жената, и мъжа като себе си. И мъжът трябва да обича и мъжа, и жената като себе си. Любовта на жената носи мекота и топлина, а любовта на мъжа носи светлина. Топлината и светлината, съединени в едно, раждат силата. Като съедини топлината на сърцето си със светлината на ума си, човек става силен и красив. Така трябва да обича всеки човек. Някой казва, че не може да обича. Това не е вярно. Защо? – Защото да обичаш, това значи да ядеш. Може ли човек да не яде? – Не може. Следователно както човек не може без ядене, така не може да живее и без обич. Тъй щото, когато някой казва, че не може да обича, това означава, че не може да обича като Бога. Това вече е друг въпрос.

Кой колкото може да възприеме от Любовта, толкова ще предаде. Комарът ще приеме любовта като комар и ще я предаде като комар, мухата ще приеме любовта като муха и ще я предаде като муха, човек ще приеме любовта като човек и ще я предаде като човек. Който не разбира Любовта, казва, че умира от любов и за любов. Каква любов е тази, която уморява човека? Христос се пожертва за човечеството от любов, но не умря, а възкръсна. Значи в Любовта няма смърт. Любовта възкресява хората, а не ги умъртвява. За да имате ясна представа за Любовта, не гледайте през дупчиците ѝ. Гледайте през прозорците и през вратите ѝ, за да я видите в нейната пълнота. Учете се от ония, които се обичат безкористно, за да се учат някога и от вас.

Много книги са писали хората за своята любов, но все още не са я разбрали. Много комедии, драми и трагедии са писани върху любовта, но и до днес още хората не са я приложили, както трябва. Хората се нуждаят от нови комедии, драми и трагедии, в които да не се осмива героят, но да се осмиват кривите прояви в него; да не страда Божественото в героя, но човешкото, да не умира доброто, но злото. Това значи нова комедия, нова драма и нова трагедия.

Казано е, че Любовта не търси своето право, но същевременно тя никога не го губи. Любовта е капитал, който никога не се губи. Всеки, който мисли, че се е излъгал в любовта си, в края на краищата ще получи вложения си капитал с лихвите заедно. Както животът се освобождава от огъня и се връща към своя източник, така и капиталите, вложени в Любовта, никога не се губят. Те се връщат към своя източник.

Често се говори за великата Божия Любов, но всички не я разбирате. Докато я разберете, дръжте старата си любов. Стремете се към новата любов, но не се отказвайте от старата. Новата любов е дъщерята, а старата – майката. Старата любов изгаря, а новата възкресява. По какво познавате, че някой човек е изгорял? – Външно той има изглед на уплашен човек. Каквото и да му говорите за Любовта, той не вярва – изгубил е вярата си. За да не губите вяра в Любовта, избягвайте онази неестествена любов, която изгаря човека. Натъкнете ли се на тази любов, гледайте на нея тъй, както актьорите представят на сцената скръбта, без да скърбят. Те умират на сцената, но пак остават живи. Какво придобиват от сцената? – Учат се.

Следователно бъдете и вие актьори в своя живот: скърбете, без да се разрушавате; любете, без да изгаряте; радвайте се, без да се забравяте в радостта. Знайте, че всичко е временно. Обаче щом сте дошли на Земята да се учите, ползвайте се еднакво от преходните и

от непреходните неща. Не се привързвайте към преходните неща, за да не страдате. Защо трябва да се привързвате към виното, което всеки момент може да ферментира? Трябва ли да се стремите към любовта на хората, която изгаря всичко, каквото срещне на пътя си?

Като на ученици, които търсят Великата Любов, казвам: търсете Любовта през деня, на слънчевата светлина, за да не прелеете, когато я сипвате в шишето си. Не разливайте любовта си по кални, нечисти места.

2-ра беседа от Учителя, държана на в. Мусала на 23 юли 1940 г.

ЗАКОН ЗА ЧАСТИТЕ И ЗА ЦЯЛОТО

Казано е в Писанието, че Истината ще ви направи свободни. Днес всички хора искат да бъдат свободни, но не знаят по какъв начин да добият свободата си. Те казват: „Ние сме свободни да мислим, каквото искаме и както искаме." Те са на крив път. Човек не е свободен да мисли, както иска, нито е свободен да прави, каквото иска. Човек трябва да мисли право. Ако пък върши, каквото му дойде на ума и каквото иска, налага му се това, което не иска. Някой мисли, че е свободен да сече горите, но в края на краищата скъпо плаща за тази криворазбрана свобода. Човек има право да се ползва от сухите дървета, но не и от живите. Ще кажете, че като живее на Земята, човек има право да сече гори, да лови риба, да мели брашно, да произвежда вино, за да се прехранва. Човек има право да върши всичко, за да се прехранва, но проследете живота на воденичарите, на рибарите, на кръчмарите, и вижте кой от тях е завършил живота си добре. „Не е ли свободен човек да си избира занаят, какъвто иска?" – Човек е свободен да работи, каквото иска, но в края на краищата носи последствията на своя избор.

Кой човек е истински свободен? – Свободен човек е онзи, който, като го калят, не се каля. Колкото и да го калят отвън, той не губи равновесие. Щом не губи равновесие, калта сама по себе си се чисти. Свободен човек е онзи, който от никакъв огън не изгаря. Не е ли свободен, най-слабият огън го изгаря. Съвременните хора се намират под влиянието на своите страсти, пороци, заблуждения, криви мисли, и считат, че са свободни. Не, огън е това. Докато не мине през този огън и не се пречисти, човек не може да бъде свободен. Малкото дете, увито в пелени, не е свободно. Щом се изправи на краката си, то е

свободно вече, може да се движи, дето иска. Като остарее, човек пак изгубва свободата си. Той иска сам да се движи, но не може: едва стане, залитне ту на една, ту на друга страна.

Не е страшно, когато краката на човека не държат и стават причина той да залита на една или на друга страна. Страшно е обаче, когато човек изгуби умствената си свобода и започва да залита. Няма по-страшно нещо от това, да изгуби човек свободата на мисълта си и да се поддаде на чужда мисъл. Често слушате някой да казва, че го болят глава, стомах, бъбреци и т.н. Това не е негово състояние. Той е възприел болките на някои страдащи, които са се оплаквали. Изобщо човек възприема и доброто, и злото еднакво, понеже те са еднакво силни. Те са космически сили, които работят в Битието. Мнозина смесват злото с греха. Това са две различни сили. Понякога грехът успява да подкупи злото, за да прояви силата си. Обаче доброто никога не се подкупва. Никаква сила в света не е в състояние да подкупи доброто.

Съвременните хора се оплакват от страдания и мъчнотии, които ги правят нещастни. Защо са нещастни? – Защото са разместили нещата. Те са поставили човека по-високо от Бога и в него са вложили любовта си. Как можете да обичате повече този, който нищо не е дал за вас, от Онзи, Който ни е дал всичко? Обичайте баща си и майка си, братята и сестрите си, приятелите си, всички хора, но над всички поставете любовта си към Бога. Каквито жертви и да са направили хората за вас, никой не е направил това, което Бог е направил.

Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Който обича света повече от Бога, той ще опита последствията на тази любов. Ако обичаш Бога по-малко от хората, и синовете ти ще те обичат по-малко. Ако мъжът обича жена си повече от Бога, в скоро

време ще опита последствията на тази любов. Никой не може да обича ближния си повече от Бога. Защо? – Защото тази любов носи разочарования. Да възлюбиш Бога, това е задача, дадена на цялото човечество. Ако хората страдат днес, причината за това се крие в тяхното непослушание. Непослушанието пък произтича от недостатъчната любов в човешкото сърце. Хората са недоволни едни от други благодарение на безлюбието. Всеки иска жертва от другите, но не получава. Само Любовта прави жертви. Човек се жертва, но от страх, а това не е истинска жертва. Жертвата трябва да бъде разумна. Ако не е разумна, тя не дава добри резултати. И любовта трябва да бъде разумна. Ако не е разумна, вместо добро тя произвежда зло. Какво направи Яков с любовта си към Йосиф? – Той събуди ревност в синовете си, заради което продадоха Йосиф.

Като ученици вие трябва да се пазите да не изпаднете в погрешката на Яков – да покажете слабост към Йосиф. Всеки човек има по един Йосиф в себе си, когото обича повече от другите си синове. Яков обичаше Йосиф повече от другите си синове и не го пращаше на работа. Когато синовете му отиваха на работа, Йосиф оставаше при баща си. Заради тази привилегия братята му го продадоха на богати търговци, които отиваха в Египет. Там той лежа в затвор. После беше изкушаван от жената. Йосиф мина през трудни задачи, които разреши добре. Светът, през който човек минава, не е нищо друго, освен красива префинена жена. Който я погледне, веднага се влюбва в нея и пожелава да си поживее малко. Всеки може да си поживее в света, но ще опита последствията на този живот. За човека е казано, че е възлюбил човешката слава повече от Божията. Човешката слава заробва човека, а Божествената го освобождава.

Мнозина казват, че са свободни, че могат да правят, каквото искат. Те не говорят истината. Защо? – Защото свободата е достояние

за всички живи същества. Щом е така, с какво право отнемате свободата на тревите, цветята, растенията и на животните? Ще кажете, че човек като възвишено същество има право да използва растенията и животните. Ако камъкът е отговорен за това, че е паднал отгоре и е ударил някого, колко по-голяма е отговорността на човека за нещастията, които причинява на по-долностоящите от него. Не е достатъчно камъкът да се извини само за направената пакост, но той трябва да бъде буден, да се задържи известно време на мястото, докато мине човек по пътя. Любовта разрешава всички противоречия. Следователно, искате ли да бъдете свободни, прилагайте Любовта. Когато се подчинява от любов, човек всякога е свободен. Правите ли нещо, правете го от любов. Само по този начин ще бъдете свободни. Свободата на човека зависи от правата мисъл, а правата мисъл – от Любовта. Който люби, той мисли право.

Как се изпитва любещият човек? – Чрез изпитания и страдания. Любовта се изпитва в живота. В това отношение животът е велико училище. Петър, един от учениците на Христа, казваше на своя учител: „Всички да се откажат от Тебе, аз никога няма да се откажа." Не се мина много време, любовта му се постави на изпит. За нищо и никакво той три пъти се отрече от Христа. С това се сбъднаха думите Христови: „Докле петелът пропее, ти три пъти ще се откажеш от Мене." Какво виждаме в характера на Христа? – Голяма издръжливост и търпение. Той мина през три вида изпитания: в умствения, в духовния и във физическия свят. Не е лесно да бъде човек изложен на ударите и подигравките на цял полк войници. Цял римски полк се гавреше с Христа, докато най-после Го подложиха на разпятие – последното страдание. След това Христос възкръсна. Силен характер имаше Христос, заради което издържа на всички изпитания.

Къде е Римската империя днес? Къде е Христос днес? – От Римската империя нищо не остана, но от Христа остана нещо, което вечно ще живее. Кръстът, на който разпнаха Христа, се въздигна и стана по-знаменит от цялата Римска империя. Днес всички хора носят кръст на гърдите си като символ на храброст и безстрашие. С това те искат да докажат, че следват примера на Христа. Римляните считаха кръста за нещо позорно, а след Христа той се прие като символ на смелост и благородство.

Съвременните религиозни хора се стремят към Христа. Те искат да следват Неговия път. За да следвате Христа, вие трябва да минете през Неговите изпитания. Много изпити предстоят на съвременното човечество, но то трябва да ги издържи. Щом ги издържи, положението му ще се подобри. Днес всички хора минават през своята отрицателна карма. В бъдеще те ще минат през положителни, т.е. през благоприятни условия на живота, наречени дихарма. Сегашният живот е живот на злото и на изпитанията, бъдещият ще е живот на Доброто и на Любовта.

Светът е пълен с блага, дадени от Бога. За да се ползва от тия блага, човек трябва да има отворени очи. Тази година ви се дават условия да се ползвате от великите Божии блага. За да не изгубите условията, вие трябва да избягвате услугите на чуждите коне. Всеки човек има кон, на който може да разчита. Следователно дали слизате от планината, или се качвате, разчитайте на себе си. Конят представлява човешкия ум. Разчитайте на своя ум, а не на чуждите умове. Като слуша първо своя ум, а после ума на другите, човек дохожда до заключение, че това, което сам направи, е по-добро от онова, което другите могат да му направят.

Да се върнем пак към въпроса за свободата. Кога човек е свободен? – Когато служи на Бога, т.е. на Цялото. Докато човек работи

в името на Бога, всички са доволни. Щом направи нещо за някоя част, веднага се явява състезание. Дето има състезание, там любовта отсъства. Дето любовта отсъства, там идат ограниченията. „Какво да правим, за да се освободим?“ – Дайте място на Божията Любов в себе си. Щом Божията Любов обхване човешката душа, любовта на човека минава в по-висока степен: от човешка в Божествена. Божията Любов прави човека силен. Тя му дава възможност да се справи със старите си навици, да изправи всичките си погрешки. Без тази любов той ще бъде в положението на пушач или на пияница, който иска да се освободи от своята страст, а не може. Който може да се справи със своите слабости, той е силен човек; който не може да се справи със слабостите си, той е слаб човек. Както делим хората на силни и слаби, така и в човека различаваме две естества: Божествено – силно, и човешко – слабо. Божественото има крила, не се нуждае от кон или автомобил. Човешкото е слабо, затова търси превозни средства, т.е. външна помощ.

И тъй, разчитайте на Божественото в себе си, а не на човешкото, което търси външна помощ. Божият Промисъл има предвид всички души. Щом има живи хора в света, при каквито мъчнотии и да изпадате, все ще се намери човек да ви помогне. Трябва ли тогава да се страхувате от живота? Всеки човек е готов за услуга на Божественото. Не само човек, но и животните са в услуга на Божественото.

През последните военни години трябваше да мина през града късно през нощта. Никой не можеше да се движи по това време из града без лична карта. Аз тръгнах сам, като отказах на предложението на генерала, в чийто дом бях гост, да ме придружи до дома. Аз исках да си отида сам. Обаче не зная отде излезе едно голямо куче и ме последва. Когато дохождах до някой стражар, аз го поздравявах, а

кучето отиваше близо до него и започваше да го обикаля. Стражарят отговаряше на поздрава ми и като виждаше кучето с мене, мислеше, че съм инспектор от полицията, който прави преглед. Така минах всички постове, без да ме спрат и да ми поискат лична карта. Кучето дойде до дома, дето добре го нахраних. След това то си отиде и повече не се върна. Така то ми услужи и не стана нужда да ме изпраща някой.

Като знаете това, не отлагайте моментите да бъдете в услуга на Божественото. Не мислете, че сте слаби или бедни, за да бъдете в услуга на Великото в света. Що се отнася до Великото, и слабият, и бедният могат да му служат. Каква е разликата между богатия и бедния? – Богатият е зрял плод, а бедният – току-що посадена семка. Като поникне, семката може вече да извърши някаква работа. И в земята да е, тя пак върши нещо. Ще кажете, че като уредите работите си, тогава ще служите на Бога. Започнете да работите още сега, без оглед на работите си. Уредени ли са работите ви, или неуредени, не е важно. Вие не трябва да губите време. Посадете семката и не се безпокойте. От нея ще израсте голямо дърво, което ще даде изобилно плод. „Ама нямаме условия за работа." – Условия всякога има. Важно е да имате желание за работа. Условия за възприемане на Любовта има всякога, но вие трябва да се нагодите да я възприемете. Щом се нагодите, вие ще я възприемете такава, каквато изтича от Бога. Всичко зависи от съзнанието на човека. Всеки възприема Любовта според степента на своето съзнание.

Нека остане в ума ви основната мисъл: обичайте Цялото и живейте заради Него. Щом обичате Цялото, ще обичате и частите, които влизат в Него.

3-та беседа от Учителя, държана на в. Мусала, 24 юли 1940 г.

ВЕЧНО ОБНОВЯВАНЕ

Матей, 12. глава

Човек се натъква на две опасности в живота си: на глад и на преяждане. За да станат светии, някои хора съзнателно си създават глад. Те постят често, за да се пречистят по-бързо. Други пък обичат да бъдат пълни, затова ядат повече, отколкото трябва. Тъй щото едните гладуват повече, а другите преяждат. Гладуване и преяждане има не само по отношение на храната, но и по отношение на облеклото. Някои хора се обличат скромно, а други обичат разкошно облекло. Те се обличат и събличат по няколко пъти на ден, за да се покажат пред хората, че са богати, че имат вкус, че могат да се обличат разкошно. Какво придобива човек от разкошното си облекло? – Не само че нищо не придобива, но се натъква на голяма опасност. Какво придобива говедарят, който 20 години наред е пасъл говеда? Ще кажете, че говедата, които той е пасъл, са израсли и са се угоили. Благодарят ли му говедата за услугата, която той им е направил? Те ще му кажат: „Ако не беше ти със своята тояга, която дигаше и слагаше върху гърбовете ни, ние щяхме да си пасем свободно в гората, без никакви ограничения.“ Наистина, не е завидно положението на говедаря.

Като говоря за незавидното положение на говедаря, мнозина питат защо човек не трябва да бъде говедар? – Много естествено. Говедото е представител на животинското начало в човека. Като знаете това, питам: трябва ли човек да пасе, т.е. да носи на гърба си своето животно? Животното в човека е силно. Трябва ли тогава слабият да носи на гърба си силния? За да носиш животното на гърба

си, ти трябва да бъдеш по-силен от него. Без да премерят силите си, хората се товарят с непотребни неща. Например слушате религиозните хора да преповтарят какво е казал Христос преди две хиляди години. Не се товарете напразно. Сегашните времена изискват повече приложение, по-малко говорене. Христос и днес още говори. Словото му се носи във вечността. Като говори, Христос запалва една свещ, която дава в ръцете на онзи, който е лишен от светлина. И той от своя страна може да запали свещ.

Не е достатъчно свещта само да се запали – важно е да не изгасва. Човек може да носи свещ, без да я запали. Защо му е такава свещ? Ще кажете, че светлината трябва да се икономисва. На физическия свят и светлината, и водата трябва да се икономисват, защото се плаща за тях, но в духовния свят не е така. Там е нужна повече светлина. Не е лошо, когато се изразходва много светлина и вода; лошо е, когато не се използва изразходваното количество разумно. Какъв смисъл има, че някой е употребил много вода за пране, а не е опрал дрехите си добре? Какъв смисъл има да поливате дърветата с много вода, без да получите плод? Ще кажете, че на физическия свят съществуват някакви аномалии. Дали са аномалии, или не, това е друг въпрос. Важно е, че отговорността за тия неща не е ваша. Че гърми и святка, отговорността не е ваша. „Не може ли без гръмотевици?" – Щом гърми, не може. – „Защо съществува суша? Защо стават наводнения?" – Това не е ваша работа. – „Защо хората не живеят добре?" – Както живеят днес, този начин е най-добър. Ако могат да живеят по-добре, щяха да живеят. Не търсете отговорността за нещата, които стават във физическия свят, в себе си, но поучавайте се от тях. Учете се от всичко, за да придобивате знания.

Природата не обича невежи хора. Ако Природата не обича и не търпи невежите, пазете се и вие от тях. Не оставяйте глупави и

невежи да ви управляват. Един селянин решил да отиде в близкия град, за да го острижат и обръснат. Обаче докато се готвел да тръгне за града, един негов съсед дошъл с ножици и бръснач и му предложил да го обръсне и остриже. „Разбираш ли от този занаят?“ – „Разбирам.“ – „Добре, тогава свърши тази работа.“ Съседът взел ножиците и започнал да стриже косата му. После взел бръснача, за да го бръсне. Като се погледнал в огледалото, селянинът се ужасил – главата и брадата му били накълцани. Невъзможно било да се яви в този вид между хората. Ако трябвало да излезе някъде, турял калпака на главата си и не го свалял. Той не искал да се изложи пред хората, но същевременно не искал да изложи и съседа си, да го представи пред хората за невежа. Съвременните хора, религиозни и светски, тръгват по света: първите да проповядват Словото Божие, а вторите – различни научни теории. Но като не разбират от работата си, в края на краищата накълцват хората, изопачават мислите и чувствата им и казват, че са свършили някаква работа. Така постъпват невежите и глупави хора, но не и разумните.

Като ученици вие не трябва да изпадате нито в положението на невежия бръснар, нито в положението на невежите проповедници, които обезобразяват човешкото лице, човешкия ум и човешкото сърце. Вие искате да се явите пред Бога, пред Любовта, но трябва да знаете, че тя не търпи изопачени форми. След това ще питате какво нещо е Любовта. Любовта е богата трапеза, на която са сложени най-хубави и вкусни ядения, чинии и плодове. За приготвяне на тия вкусни неща е нужна работа. Как трябва да работи човек? – Работата подразбира такъв акт, който произвежда светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото. Каже ли някой, че е тъмно в ума му, това показва, че не е работил. Каже ли, че е студено в сърцето му, това показва, че не е работил. Каже ли, че е слаб, немощен, той не е

работил. Следователно искате ли умът ви да бъде светъл, сърцето – топло, и организмът – силен, работете с любов.

Мнозина се оплакват, че не са получили в живота си това, което са очаквали, вследствие на което са се разочаровали от братя и сестри, от приятели и другари. Няма защо да се разочароват. Те трябва да знаят кой е истински брат и коя – истинска сестра. Докато човек не е служил на Любовта с всичкия си ум, сърце, душа и дух, не може да се нарече брат или сестра. Истинският брат и истинската сестра имат правилна обхода към всички живи същества. Ако има крави, волове, братът се отнася с тях добре. Той знае, че волът ще му оре нивата, докато има рога. Хвърли ли рогата си, няма да оре нивата му. Ако сте истински братя и сестри, вие ще зачитате всяко живо същество, ще знаете, че ако днес то е на по-ниско стъпало от вас, ще дойде ден, когато ще се издигне.

Като ученици на Новото учение вие трябва да зачитате и уважавате всички живи същества, да не ги обиждате. Новото учение изключва всички обиди. Бъдете слепи за погрешките на хората. Видите ли, че някой греши, благодарете, че по този начин вие се освобождавате от същата погрешка. Някой върви по улиците, замислил се е нещо и по невнимание е паднал в една дупка и е изкълчил крака си. Не питай защо е паднал, не го осъждай, че е бил невнимателен. Всеки може да се замисли и да падне в някоя дупка. Благодари, че по този начин ти се избавяш от дупката. Кога пада човек? – Когато няма достатъчно светлина. Ако трябва да пътувате вечер по планините, чакайте лунни нощи, когато е светло. Пътувате ли в тъмнина, каквато лампа и да имате, непременно ще паднете в някоя дупка. За да не падате, трябва да имате будно съзнание, да знаете къде отивате.

Изкачването по високи планински върхове подразбира влизане в един висш свят. Следователно изкачването на връх Мусала не е нищо друго, освен отиване при Бога, т.е. изкачване на някое духовно място. Човек може да намери красивото и великото в света само по високите места. В този смисъл човек всеки ден може да се изкачва по високи върхове, да се освежава, да повдига мислите и чувствата си. Животът по високите върхове е живот на истинска музика и поезия. Само оттам човек може да възприеме нещо възвишено и велико. Гениалните музиканти са приемали музиката от високите места и после са я сваляли в низините, между хората. Колкото по-добри възприематели са били, толкова по-точно са я предавали. Човек може физически да се движи в долината на живота, а умствено и духовно – по височините. Формата и положението не определят човека. Волът, конят нямат човешка форма, но не са лишени от интелигентност. Какво ще кажете за рудокопача, който е почернял от въглищата, които копае? – Колкото и да е черен, и той е човек с известна интелигентност и с определени стремежи.

Като ученици вие трябва да се освободите от външната страна на нещата, за да не се заблуждавате. Виждате, че някой човек се моли с часове и казвате, че е набожен. Това е външна страна на набожността. Този човек може да се моли от страх, а не от любов. Ако отидете в странство и влезете в някое религиозно общество, ще намерите поне двама-трима лекари. Защо влизат в обществото? – От интерес. Те знаят, че дето са събрани много хора, непременно ще има нужда от лекари. Млада мома посещава редовно някое религиозно общество. Защо го посещава? От набожност ли? – От интерес. Тя има предвид един от младите момци, които посещават събранията. И млад момък може да посещава събранието по същата причина. Той се интересува от някоя мома. Не е лошо, че момъкът се интересува от мома, а

момата – от момък, но това са малки божества. Един ден тия божества ще изчезнат. Какво ще стане с вас? И парите, на които хората разчитат, са малки божества. Какво ще правите, като ги изгубите?

Сегашният век е век на големи противоречия. И младите, и старите имат противоречия. Защо? – Защото не са разбрали още законите на живота. Старият се оплаква, че е остарял. Той не е остарял, но се е влюбил в старостта и не може да се отдели от нея. Той мисли, че като остарее, ще придобие нещо. Който остарява, без да поумнява,той не е разбрал старостта. Старият иска да бъде почитан и уважаван, без да се учи. Не – и старият, и младият трябва да се учат. Животът не носи никого на ръце. Докато детето е малко, немощно, майката го носи на ръце. Щом започне да ходи, тя го туря на земята, за да стане самостоятелно. Докато е било малко, майката го е наричала ангелче, гълъбче, но щом то порасне, тя туря това ангелче на земята, само да ходи. Ангелът едновременно е и млад, и стар. И на хиляди, и на милиони години да е, ангелът е всякога млад, защото при всички условия се учи.

И тъй, искате ли да останете вечно млади, учете се от всичко. Крушата, която изяждате, влиза във вашия стомах и започва да се учи. Привилегия е за крушата да бъде изядена от човека. Светлината, която влиза в очите ви, се радва, че сте я приели. Същевременно и вие влизате в светлината. Слизането на светлината от Слънцето е външен процес. Проникването ѝ в човека и превръщането ѝ в знание е вътрешен процес. Това показва, че човек трябва да познава нещата едновременно отвън и отвътре. Младостта е външен процес, а старостта – вътрешен. Когато младостта и старостта се съединят в едно, образуват разумността. Който не е бил млад, не може да бъде стар; който не е бил стар, не може да бъде млад. С други думи казано: за да се подмлади, човек трябва да остарее; за да остарее, той трябва

да се подмлади. Някой пита защо е остарял. Много просто. Той е остарял, за да придобие мъдростта. „Защо съм млад?“ – За да придобиеш Любовта. Ако старият не стане мъдър и ако младият не люби, и двамата не са разбрали живота. Любовта и мъдростта са полюси, между които животът се движи. Човек неизбежно трябва да се движи между тези полюси.

Съвременните хора очакват да получат някакви блага от Господа. Какви по-големи блага могат да им се дадат от ума, сърцето, волята и тялото? Какви по-големи блага могат да им се дадат от душата и от духа? Какви по-големи богатства можете да очаквате от човешкия мозък и от човешкото сърце? При тези грамадни богатства човек се счита сиромах. Той се намира в положението на онзи, за когото е казано в една от народните ни песни: „Вода гази, жаден ходи.“ При всичкото богатство, което е вложено в ума, в сърцето и в тялото на човека, той пак се осмелява да казва, че е сиромах. По цели дни и нощи телефоните дрънкат и се чуват различни оплаквания: еди-кой си умрял, друг паднал и счупил крака си, трети осиромашал и т.н. В края на краищата виждате, че навсякъде се е образувала каша. Кой прави кашата? – Богатите хора. Те се оплакват, че са сиромаси, а всъщност само богатите имат възможност да правят каши. Богатите се карат кой повече да вземе, богатите са недоволни от света. Казват за някого, че лесно кипвал. Защо кипва лесно? – По две причини. Когато водата в неговия свят е или малко, или много, той кипва. Ако е малко, едва я туриш на огъня, тя започва да кипи. Ако водата е много и в дълбок съд, дълго време трябва да се чака, докато кипне. Кипването не е волеви процес, не зависи от човека. Ако реката е пълноводна, това не зависи от нея. Щом е пълноводна, ще прелее, т.е. ще кипне. Като се намали водата, ще се прибере в коритото си. Като

знаете това, не се чудете защо някой човек кипвал. Щом водата е поставена на силен огън, не може да не кипне.

Едно трябва да помните: всички сте богати, но не знаете това. Вие не подозирате какви грамадни богатства криете в себе си. Същото се отнася и до Любовта. Вие имате любов, но не сте я проявили още. Любовта се изпитва вечер, а не през деня. Ако искате да знаете дали имате Любов, излезте вечер вън, в най-голямата тъмнина. Ако светнете и осветите пътя си, имате Любов. Не светнете ли, не сте проявили още любовта си. Иска ли някой да прояви любовта си към вас, нека я прояви вечер, в тъмна, бурна нощ. Тогава има смисъл да покаже колко ви обича. Защо ще показва любовта си през деня, когато навсякъде е светло? През деня вие виждате къде ходите, не ви е нужна никаква лампа. Ако искате да проявите любовта си към някого, проявете я зимно време, когато вън е студено, когато няма печка в стаята, за да се топлите. Ако искате да проявите любовта си към някого, проявете я, когато семейството на този човек е в лишения, когато няма хляб, дрехи, обуща.

Значи Любовта се изпитва вечер, в студено време и в лишения. Ако любовта ви носи светлина, топлина и блага в изобилие, тя е истинска любов. Любов, която не носи светлина, топлина и изобилие, не е истинска. Каква любов е тази, при която хората се измъчват? Днес жени и мъже, учители и ученици, приятели и познати не се разбират. Любов, която измъчва, не е истинска. То е все едно учителят да говори на учениците си, а те да са глухи. Какъв смисъл има от неговите думи? Как ще се ползва човек от красотата на Природата, ако е сляп? Любовта иска хора с отворени очи и уши, за да виждат ясно и да слушат добре. Като виждат и слушат добре, те могат да говорят разумно.

Като ученици вие трябва да проявите истинската любов. За да стане това, трябва да изправите отношенията си към Бога. Много хора говорят за Бога, но нито страх имат от Него, нито срам. Те допущат в ума и в сърцето си мисли и чувства, които грабят, без да внасят нещо добро. Тези мисли и чувства са подобни на крадливите котки. Ако крадлива котка влезе в стаята ви, първо ще даде вид, че нищо няма да вземе. Щом се обърнете настрана, тя веднага грабва нещо хубаво и пак дава вид, че нищо не е взела. Човек не трябва да допуща в ума и в сърцето си отрицателни мисли и чувства, защото те ще го разрушат. Не давайте ума и сърцето си в услуга на хора, които не знаят как да ги пазят. Искате ли да очистите ума и сърцето си, пратете ги при Бога. По-вещ майстор от Него няма. Дадете ли ги на хората да ги чистят, цял живот ще съжалявате. „Ама виновни ли сме, че не знаем как да отидем при Бога?" – Виновни сте, разбира се. Кой каквото прави, добро или зло, сам е виновен. Всеки сам носи последствията на своите дела. Като знаете това, трябва да мислите право.

Днес от всички хора се иска работа. Сегашните хора се мъчат, трудят се и работят, но те още не са дошли до истинската работа. Истинска работа е тази, която произлиза от Любовта. Без любов никакви постижения не можете да получите. Ако имате някакви постижения, те са временни. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които се основават на Любовта, са вечни. Някои се възмущават от целувките. Ако целувката е идеална, проникната от любов, тя повдига човека. Ако целувката произлиза от трите свята – физически, духовен и Божествен, считаме я за идеална. Значи всяко нещо, което има отношение едновременно и към трите свята, е чисто, възвишено и идеално. Ако то има отношение само към двата свята, в неговата чистота има една трета примеси. Ако има отношение само към единия свят, две трети са примеси. Тъй щото задачата на всеки

човек е да разглежда своите мисли, чувства и постъпки и да ги пречиства. Докато дойдете до съвършената Чистота, благодарете за всичко, което става в живота. Ако искаш да не се запалят дрехите ти, не минавай край огъня. Ако трябва да минеш, намокри дрехите си с вода, за да не се запалят.

Всеки човек трябва да разбира положението, в което се намира, за да не мисли криво за нещата. Например вие сте богати, а мислите, че сте сиромаси; вие сте добри, а мислите, че сте лоши. Богатството е във вашия ум. Обърнете се към ума си и ще го намерите. Добротата е в сърцето ви. Отворете сърцето си и ще проявите доброто, което е вложено във вас. Бог не е изпратил човека на Земята за поругание, но за учене и за прилагане на Доброто и на Любовта. Като прилагате знанието и любовта си, избирайте съответни за вас методи. Мнозина си служат с метода на аналогията. Само онзи може да прилага този метод, който се е научил да наблюдава, да върви от причини към последствия. Като придобие наблюдателност и философско гледане на нещата, тогава човек може да приложи метода на аналогията. Методът на аналогията е съкратен процес.

Като не разбират законите на живота и на смъртта, хората се питат защо умират. Човек умира, защото няма светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото си. Щом токът на енергиите се прекъсне, животът се прекратява. Засега на човека е позволено да живее на Земята най-много 120 години. Колкото и да е определено на човека да живее, той трябва да учи. Всеки ден той трябва да внася в ума си по малко светлина, в сърцето си – топлина, а в тялото си – сила. Като замине за другия свят, първият изпит, на който ще го подложат, ще бъде върху светлината, топлината и силата.

Кой човек е силен? – Силен човек е онзи, който може да пресъздаде своя ум, своето сърце и своето тяло. Да пресъздаде човек

ума, сърцето и тялото си, това значи да се обнови. Това не е еднократен процес, но многократен. Човек трябва вечно да се обновява. Значи задачата на всеки човек е да работи за своето вечно обновяване. Това се постига чрез Божествената Любов, Мъдрост и Истина.

Да вършим Волята Божия, това значи да се обновяваме. Не вършим ли Волята Божия, ние се натъкваме на изкушения. Щом изпадаме в изкушения, трябва да се молим: „Господи, прости ни, че Те заставяме да постъпваш с нас, както не искаш. Избави ни от изкушения, за да познаем Твоето светло любящо лице.“

Тайна молитва

4-та беседа от Учителя, държана на 28 юли 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

НА СВАТБА

Когато те кани някой на сватба. (Лк, 14:8)

Няма по-хубаво нещо в живота от това, да те поканят на сватба. Защо? – Защото няма да плачеш. Други могат да плачат, но ти няма да плачеш. Когато те поканят на умряло, ще плачеш. Там е място за плачене. Така е според разбирането на съвременните хора.

Днес всички хора се нуждаят от нова философия за живота. Те не знаят как да си почиват. Животът на сегашните хора е крайно интензивен, вследствие на което умът, сърцето, волята, тялото им се изтощават. Мнозина мислят, че с много работа, с много мислене ще преобразят света. Вярно е, че човек може да преобрази света, но кой свят? – Своя. Как може човек да преобрази своя свят? – Като работи върху ума, сърцето и тялото си. По този начин той ще ги координира с външните сили. Като не разбират как да координират силите на своя организъм, хората се отклоняват от своята пряка задача и започват едни други да се морализират. Всеки се счита за авторитет, намира, че неговите близки не постъпват, както трябва. Въпреки това никой не може да покаже как трябва да се постъпва. Отвън никой никого не може да коригира. Ще кажете, че еди-кой си не ви дава бял хляб. Какво лошо има в това? Всъщност белият хляб не е много хранителен. Ако накарате една бяла мома, която не е видяла слънце, да отиде на нивата, мислите ли, че тя ще свърши много работа? Обаче ако пратите на нивата една черничка, опечена от слънцето мома, тя ще свърши много работа. Тя знае как да вдига и слага мотиката. Всеки човек върши добра работа, като го поставите на мястото му. Религиозният е добър на мястото си, ученият – също. Смените ли

работите им, те ще създадат каша. Религиозният разбира добре религиозните въпроси, а ученият – научните.

Какво представлява религията? – Религията е наука за възпитанието на човешкото сърце. Преди всичко трябва да се възпита сърцето. Ако чрез религията човек не може да възпита сърцето си, да го разположи, тя е безпредметна. Науката пък служи за възпитание на човешкия ум. Ако чрез науката не можеш да възпиташ своя ум, защо ти е тази наука? Ще кажете, че за човека е важен животът, че той трябва да живее. Да живее човек, това значи да възпитава тялото си. Ако на физическия свят човек не може да възпита тялото си, безпредметно е неговото знание.

Като е дошъл на Земята, човек трябва да разбира законите на физическия свят, т.е. на тялото си. Да имаш разположение, това значи да разбираш законите на твоето сърце, да бъдеш религиозен. Тук е същото положение, както и на някоя мома, която се влюбва в един момък и желае във всичко да му угоди. Като му пише писмо, тя поставя точките и запетаите на място, буквите пише красиво, изреченията нарежда правилно. Момъкът чете писмото, доволен е от момата и казва: „Стил има тази мома, учена е тя." Щом се оженят, той вижда, че стилът е изгубен, учеността я няма. Къде останаха тези неща? – Изгубиха се. Неща, които се губят, не са организирани. В организирания свят нещата никога не се губят. Там се печели, но не се губи.

Сега вие не трябва да се спирате върху грешките, които сте правили в миналото. Всички хора са грешили и грешат, но грешките имат и добра страна. Грешките, които днес виждаме в живота на хората, в миналото са били добродетели. Например рогата на вола, с които някога се е бранил срещу неприятеля си, днес са безпредметни. На времето волът считал за щастие, че имал рога. Но днес не става

нужда да се брани с тях. Човекът е впрегнал вола на работа, турил го е на нивата си да оре. Кого ще боде волът на нивата? Сега той пита господаря си как да снеме рогата си.

Като изучавате животинското царство, виждате какво голямо разнообразие съществува в Природата. Всяка животинска форма представлява специфичен костюм, специална мода, в която Природата облича различните животни. Като започнете от най-малката мушица и стигнете до човека, вие се натъквате на различни моди, една от друга по-красиви, по-сложни и по-усъвършенствани. Голямо е разнообразието на костюмите, с които Природата е облякла своите деца. Един ден, когато човек излезе от сегашната си форма, неговият костюм ще остане в архивата, закачен на някой гвоздей, като антика, останала от миналото. Всяка форма, колкото и да е малка, има свое предназначение. Например има бръмбари, наречени „попови прасета“, с дълги антени, с мустачки, които се движат в пространството. От движението им се съди дали ще се развали времето, или ще се оправи. И пеперудите имат антени, с които познават какво ще бъде времето. Това е наука, която някога им е била известна, но днес е забравена. Като съзнание човек е минал през различни форми – от най-ниските до тази, в която днес живее. Различните форми, през които човешкото съзнание минава, представляват велика школа. Не е въпрос до формите, важно е какво е научил човек.

Формите са преходни неща. Ако овчарят живее в палат, няма да бъде овчар; и ако царят живее в овчарска колиба, не може да бъде цар. Човек се определя от възможностите, които Бог е вложил в него. В човека има скрити дарби, които впоследствие ще се развият. Доброто например е скрита сила в човека, която трябва да се прояви. Мнозина се питат защо трябва да бъде човек добър. Много просто. Човек трябва

да е добър, за да бъде здрав. Здравето се обуславя от доброто. Без добро няма здраве. Значи доброто, добродетелта е първото условие за здравето на човека. „Защо трябва да уча?“ – За да бъдеш силен и умен. Силата зависи от знанието. Ако нямаш знания, не можеш да проявиш силата си. Например дават ви да вдигнете един тежък предмет от сто килограма. Правите опити да го вдигнете с ръцете си, но не можете. Понеже имате знание, веднага прилагате лоста. И тогава това, което не можете да направите с ръцете си, го правите с лоста. Със сложните лостове вдигат големи тежести.

Мъчнотиите, на които хората се натъкват, също така са материални, физически тежести. Ако не можете да се справите лесно с една мъчнотия, ще потърсите лост. Една от мъчнотиите на сегашните хора е безпаричието. Някой човек тури в ума си мисълта, че без пари не може да се живее. Парите са условие в живота, което зависи от човека. Човек може да заповядва на златото. Кога? – Когато знае как да произнесе името му. Ако можете правилно да произнесете името на златото, то веднага ще дойде при вас. Направете този опит, за да видите какъв резултат ще имате. Когато видният цигулар вземе цигулката си с ръка и започне да свири, знаете ли колко злато може да спечели за една вечер? Той тегли лъка нагоре-надолу, повдига главата си към слушателите – иска да ги убеди, че заслужва да получи много пари.

Някои казват, че идеалът в живота им е музиката. Какво са направили със своята музика? Спрели ли са вятъра, разсеяли ли са облаците? Има тонове и гами в музиката, които могат да спрат бурите, ветровете, но не могат винаги да се прилагат. Защо? – Ще причинят някакво зло. Следователно, ако бурята се спре, това може да причини по-голямо нещастие. Защо идват бурите? – Защото хората свирят лошо. Ако искат да премахнат бурите, трябва да свирят добре.

Ние вземаме думата *свирене* в широк смисъл. Свиренето подразбира живеене. Свирете добре, ако искате бурите да престанат. Трябва ли да питате защо бомбите експлодират и убиват хората? – Бомбите експлодират, защото са пълни с взривни вещества и защото ги пускат в действие. Като намери такава бомба, разумният ще я отвори внимателно, ще извади експлозивното вещество навън и тя ще стане безвредна.

Сегашните хора се плашат от външните, физически бомби, а не знаят, че крият в себе си множество бомби, останали от минали съществувания. Като не знаете това, вие ги чоплите, човъркате ги, докато един ден експлодират и причинят ред пакости. Разумни трябва да бъдете, да се отнасяте внимателно към тези бомби, за да не експлодират. Експлодират ли, ще причинят големи нещастия както за самите вас, така и за окръжаващите. Някои мислят, че нямат бомби в себе си. Не, хиляди бомби имате. Какво представлява гневът? Разгневиш се, разсърдиш се – това е бомба, която е избухнала вече. Ти си готов да запалиш целия свят. Докато мислиш, че си тих и спокоен като светия, щом се разгневиш, нарушаваш мира си. Бомба е избухнала в тебе. Откъде дойде тази бомба?

Съвременната наука е намерила мястото на тези бомби. Като измервали човешката глава, учените намерили, че зад ушите има специално място, където се крият бомбите. Има бомби, които не убиват, но само нараняват. Доближиш ли се до тях, ти отскачаш на известно разстояние. Някои бомби пък убиват. Ще кажете: „Защо са турени бомби в тази област на главата?“ Питам: защо англичаните минират своите морета? – За да се пазят от неприятеля. Днес те се пазят от неприятеля, но като свърши войната, докато очистят моретата си от своите мини, те сами ще пострадат от тях. Сега всеки човек се огражда с мини, за да се пази от враговете си, но трябва да

бъдем внимателни, защото един ден ще се натъкнем на собствените си мини и ще пострадаме.

Като разглеждам проявите в човешкия живот, аз нямам предвид личния живот на хората, нито отделните личности. Аз оставям личността настрана, понеже тя не е дошла до онова високо развитие, до което трябва да дойде. Личният живот едва сега се развива. За да се прояви като личност, човек трябва да носи в себе си велика мъдрост и да бъде силен. Ако на съвременния човек се даде сила, власт, той би направил това, което не трябва. Какво може да направи човек при сегашното си развитие, не е важно. Аз нямам намерение да се спирам върху отрицателната страна на живота и на Природата. Като изучавате биологията, ще видите, че и злото, и доброто имат свое велико предназначение. Виждате например, че комарът, пчелата, осата жилят, отделят от себе си отрова. Обаче тази отрова не е предназначена за жилене, за отравяне на хората. Змията също отделя отрова, но отровата ѝ не е предназначена за хората. Първоначално Божественият план е бил съвършен, а не както днес се изявява. Той е изопачен впоследствие, когато човек се е отклонил от правия път. С грехопадението на човека са се изменили и животните.

Ще кажете, че човекът, последното творение на Бога, не е съвършен. Очите, ушите му още не са съвършени. Първоначално те са били съвършени, но впоследствие са се изопачили. Окото на човека е уред, който от дълга и неправилна употреба се е развалил. Същото е станало и с ухото. Човешкият ум и човешкото сърце първоначално не са били такива, каквито са днес. Казвате, че човек трябва да развива ума и сърцето си. По-право е да се каже, че човек трябва да изправя ума и сърцето си.

В развитието си човек върви по два пътя: инволюционен и еволюционен. В инволюционния път той слиза в гъстата материя и

прави грешки; в еволюционния път той излиза от гъстата материя и сам изправя грешките си. Като слиза в гъстата материя, човек греши, с което показва, че е свободен. Като излиза от гъстата материя, той изправя грешките си, с което показва, че има воля. По този начин той усилва волята си. Така че като греши, човек трябва да знае как да изправя грешките си. В широк смисъл, грешките са на място. Например някой шивач шие дреха на някого, но по погрешка не е взел точни мерки. Той е ушил дрехата, но по мерки тя отговаря на друг човек, а не на този, за когото се шие. Какво трябва да прави шивачът? – Ще купи нов плат, ще вземе точни мерки и отново ще ушие дрехата. Скъпа ще излезе тази дреха, но поне грешката ще се поправи. Колкото повече грешки е правил шивачът в кроенето и ги е поправял, толкова по-голям майстор е станал.

Следователно заслужава понякога човек да греши и да изправи грешките си, но майстор да стане. В този смисъл грешките имат значение. Казано е обаче на човека да не греши. Хиляди и милиони хора грешат. Като видиш, че грешат, не прави техните грешки. Не подражавай на грешките на хората. Позволено е на човека да греши, но по нов начин, а не както са грешили хората досега. Например ако искаш да обидиш някого, не го обиждай, както досега си обиждал, но съвсем по нов начин. Ако искаш да му кажеш „сврака“, кажи му „гълъбче“. Пак птица ще го наречеш, но ще му причиниш приятност, вместо обида. Ако е въпрос за интелигентност, свраката е по-умна от гълъба, но гълъбът е по-добър и по-благороден. Свраката е специалистка по намиране на кокошите яйца. Отдалече още тя чува, че кокошката кудкудяка, че е снесла яйце, и започва да дебне. Щом кокошката излезе от курника, свраката влезе вътре, чукне яйцето, изпие го и се произнася, че е много прясно. После тя казва на кокошката: „По-силно кудкудякай, да не би да не те чуя.“ За свраката

е добре, че е изпила яйцето, но за господаря не е добре. Той се сърди, че свракa е изпила яйцето. Кое е по-добре: господарят да яде яйцата или свраката? – Добре е господарят да яде яйцата, но когато се научи сам да ги снася, като кокошка. Кога може човек да снася яйца? – Когато стане господар на своите мисли, чувства и постъпки.

Съвременният свят не е нищо друго, освен велико училище, в което Бог изпраща всички способни души да се учат. Като се учат, те същевременно правят грешки. Грешките са допуснати. Не е въпрос за греха, но за грешките. Грехът е извън човешкия свят, той е от друго естество. Не смесвайте греха с грешките. Има случаи, когато грешките са свързани с греха. Тогава човек може да бъде съден. Обаче като правите грешки, не се обезсърчавайте. Изправяйте грешките си, без да се обезсърчавате. Например някой иска да говори, но се страхува, че ще направи някаква грешка. Няма защо да се страхува. Като сгреши, ще се поправи. Ако иска да не греши, преди всичко той трябва да познава добре въпроса, върху който ще говори. Някой е завършил университет и мисли, че знае всичко. Той излиза на сцената да говори върху въпроса как трябва хората да се женят, какво се изисква за раждане на добри деца, и т.н. Това е един от най-трудните въпроси.

При какви условия трябва да се роди едно дете? – За да се роди едно дете, бащата и майката трябва да са работили съзнателно ред поколения върху себе си, да са събрали материал за съграждане на една здрава, хубава къща за детето. Ако нямат такъв материал, по-добре да не се женят, да не градят къща, която след няколко години ще се събори. Ако са събрали здрав материал, нека градят. Ще кажете, че е писано в Свещените книги хората да се женят и размножават. От Божествено гледище това означава: плодете се и размножавайте се по закона на Любовта, на Мъдростта и на Истината. А така, да се плоди и

размножава човек без участието на закона на Любовта, на Мъдростта и на Истината, това не е никакво плодене и размножаване. Ще кажете след това, че човек е роден от Бог. Раждането от Бога е сложен процес. За да се роди някой от Бога, нужни са добри условия.

Време е вече да се създадат благоприятни условия за раждане на децата. Жената, като бъдеща майка, има голяма отговорност. Ако съзнава отговорността си, тя никога не би трябвало да отправя отрицателни мисли към своя другар. И да вижда грешките му, никога не трябва да казва, че той съзнателно се е окалял. Както е вървял, някой го е бутнал в калта и той се е оцапал. Или както е спал, дошъл е някой отвън и е сипал малко ракия в устата му. Жената го обвинява, че е пил, защото мирише на ракия. Че мирише на ракия, това е вярно, но сам ли е пожелал да пие? – Друг някой го е заставил да пие, вместо него, но той носи отговорността. За да не носи чужда отговорност, човек трябва да бъде буден. И като спи, пак трябва да бъде буден.

Съвременните хора – религиозни и светски, са развили голяма подозрителност, вследствие на което се делят на наши и ваши. В църква ли ще отидете, или в някое научно общество, навсякъде ще чуете да се говори: „Този човек е наш, онзи не е наш.“ Според мене целият свят, в който Любовта работи, е наш. Мъже, жени и деца, от каквато нация и вероизповедание да са, щом работят в името на Любовта, са наши. Всеки човек, който говори истината, е наш; който не говори истината, не е наш. Един господин дохожда при мене и ми казва, че е от нашите хора. Питам го: „Женен ли си?“ – „Женен съм.“ – „Как живееш с жена си?“ – „От време на време я побийвам.“ – „Щом побийваш жена си, не си от нашите.“

Един българин, много сприхав по характер, се оженил за една германка, възпитана и търпелива жена. Той често се гневял и биел жена си. Тя търпяла и нищо не казвала. Един ден той пак се хвърлил

върху нея да я бие, но тя успяла да му удари две плесници и да го накара да се замисли. С това тя искала да му каже, че трябва да бъде умен. Ако с един удар или с една плесница някой може да ви предаде любов, мъдрост и истина, ударът е на място. Ако чрез един удар можете да събудите доброто в човека и да го направите силен, ударът е на място. Ударът има добри и лоши резултати, зависи от подбудителната причина. Някои родители бият децата си. Благодарение на този бой те стават човеци. Боят внася нещо добро в човека, особено ако излиза от любящ човек. Аз не съм абсолютно против боя, но Любовта трябва да взема участие в него. Ако биете с любов, този бой е благословен, той лесно се забравя; ако биете без любов, този бой никога не се забравя.

Следователно ако биеш от любов, боят е на място. Ако грешиш от любов, грешката е на място; ако грешиш без любов, грешката не е на място. Ако правиш добро с любов, доброто е на мястото си; ако го правиш без любов, не е на място. Добро, направено без любов, не може да се реализира. Грешка, направена без любов, не може да се поправи. Щом грешката е направена с любов, в края на краищата ще се поправи. Следователно, каквато работа и да предприемете, прилагайте навсякъде Любовта. Любовта трябва да бъде предохранителна сила, която да предпазва човека от зло. Чуете ли някой да казва, че не може да търпи този или онзи, това показва, че Любовта не присъства в този човек. Той не може да търпи, защото нервната му система е разстроена. Щом нервната му система е разстроена, Любовта е далече от него. Любовта регулира всички енергии в човешкия организъм.

Когато те кани някой на сватба. Под думата *сватба* ние разбираме духовния живот. Значи когато те кани някой на сватба, кани те да влезеш в духовния живот. Раждането пък е физическият

живот. От духовния живот отиваме към физическия. Когато умира, човек отива в Божествения свят. Така разглеждам въпросите за раждането, женитбата и смъртта. Аз съм изучавал живота във всички области и съм го разрешил. За всеки въпрос имам разрешение, и за всяко нещо – цяр.

Преди няколко месеца дойде при мене една видна госпожа от София, за да й дам някакъв съвет. Другарят й, за когото се оженила, бил на 55 години, заемал висока служба. Като я изслушах, казах й, че е дошла късно при мене. Ако беше дошла, преди да се ожени, щях да й дам друг съвет, но сега ще й кажа нещо, което няма да й хареса. Сега я съветвам да търпи. Ако е направила една грешка, сега трябва да търпи, да не направи втора, по-голяма грешка. По-рано щях да я посъветвам да не се жени за този човек, а сега й казвам да не го оставя и да го търпи. В какво седи нещастието на тази жена? – Мъжът й залюбил една мома. Тя трябва да търпи, особено ако той е внимателен и към нея. Няма да мине много време, момата ще залюби някой момък, и мъжът ще се обърне пак към жена си. Ако мъжът обича идеално, какво лошо има в това? Където е Божествената любов, там е благото за човека. Дойдете ли до Божествената любов, вие нямате право да се месите там.

Помнете следното правило: който нарушава закона на Любовта, той ще счупи главата си. Любовта между хората трябва да се изявява правилно. Щом любовта е правилна, тя е Божествена. Не е въпрос за безлюбието. Аз говоря за Любовта. Не питайте защо тези хора се обичат, кой кого обича и т.н. Ако ме слушате, приложете моя съвет: не се месете в работата на Любовта. Всеки, който се е опитал да се меси в работата на Любовта, главата му е била счупена. За да не чупите главите си, оставете този въпрос на Бог. Който е предоставил въпроса за Любовта на Бог, той вече е възкръснал. Който се е заел сам

да го разрешава, той е счупил главата си. Бог е Любов. Следователно Той сам разрешава въпроса за Любовта.

Два велики закона съществуват в света:

Да възлюбиш Господ Бог твой с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила.

Да възлюбиш ближния си като себе си.

Ако не любите Господ и ближния си, как ще разберете тези закони? Вие искате да знаете какви трябва да бъдат отношенията между хора, които се обичат. Отношенията между хора, които се обичат, трябва да бъдат такива, каквито са отношенията на дясната ръка към лявата, на дясното око към лявото, на дясното ухо към лявото. Като носиш една кофа вода, първо дясната ръка я взема, после лявата, и така работата върви хармонично. Така се повдига ту едното рамо, ту другото. Самият живот ни показва как трябва да постъпваме. Както човек постъпва с ръцете, краката, очите, ушите си, така постъпва и с устата си. Чрез устата се извършват два процеса: хранене и дишане. Устата върши и трета служба – чрез нея се излива Любовта.

Като говорим за любовта, мнозина мислят, че са професори по любовта, че всичко знаят и разбират. Най-лесното и най-мъчното нещо е да разбереш Любовта. Колкото повече я чоплите, толкова повече я губите. Какво ще стане с току-що посаденото семе, ако постоянно го чоплите? – То ще изсъхне, ще изчезне. Същото става и с Любовта. Ако не я чоплите, тя расте и се развива. Следователно щом някой каже, че е изгубил любовта си, аз зная вече, че той я е чоплил. В това отношение аз съм ясновидец. Които не са изгубили любовта си, те не са я чоплили. Това е 101% вярно. Аз съм проверявал тези неща много пъти и зная какви са резултатите, когато чоплите и когато не

чоплите любовта. Оставете хората да се обичат! Бог ще ги научи как трябва да проявят любовта си.

И така, не се месете в работата на Бог, но се учете от Него. Аз се уча от Него, искам и вие да се учите. Щом дойда до Любовта, и аз се уча. Много съм говорил за любовта, и сега ви говоря, но това още не е любов. Ще питате какво нещо е Любовта. Тя е подобна на захарта, но и това още не е любов. Като близнете една бучка захар, вие усещате сладкия ѝ вкус. След време сладостта изчезва. Любовта е велик процес, който постоянно усилва светлината на човешкия ум, топлината на човешкото сърце и силата на човешкото тяло. Любовта прави човека съвършен. Любовта е причина за вечното подмладяване, за вечното обновяване на човешката душа.

Сега, колкото и да говорим за Любовта, теорията не помага. За Любовта трябва да се говори малко – тя трябва да се прилага. Онези, които казват, че имат любов, ще ги заведем в някоя болница, за да приложат любовта си. Ако болните оздравеят, любовта им е силна; ако болните не оздравеят, те нямат любов. Любовта на хората се изявява в яденето, в обличането, в книгите, които пишат – в целия им живот. Всичко, което е казано за Любовта, е напечатано в книги, които ангелите четат. Всяка мисъл, която е родена от Любовта, носи в себе си знание; всяко чувство, родено от Любовта, носи знание; всяка постъпка, родена от Любовта, носи знание. Това се отнася до настоящето и до бъдещето, до цялата вечност.

Следователно живейте в Любовта, за да станат телата ви безсмъртни. Значи когато Любовта обхване цялото тяло на човека и започне да работи в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух, той става безсмъртен. Само безсмъртният може да бъде поканен на сватба, т.е. в духовния свят. Да ви поканят на сватба, това значи да се ожените, т.е. да се свържете с църквата, където ще дойде

младоженецът. Младоженецът носи безсмъртието. Той носи Любовта в себе си. Тогава всички ще бъдат съвършени, ще обичат Бог – и Бог ще ги обича. Всички ще бъдат радостни и весели, ще се подчиняват на Бог. Сега вие събирате масло за своите масленици. Стремете се да имате достатъчно, преизобилно масло, та като дойде младоженецът, да не става нужда да вземате назаем.

Днес ви говоря на разбран език. Това е най-малкото, което мога да ви кажа за Любовта. Ако ви кажа нещо повече, всички ще заспите. Защо? – Защото не можете да издържите на трептенията на Любовта. Когато човек не може да издържа на известни трептения, заспива; когато може да издържа, той е буден. Сега всички сте будни, няма да заспите, но ако ви кажа, че на всеки от вас ще дам по сто хиляди лева, освен че няма да заспите, но ще отворите широко очите си и ще чакате. Обаче ако ви кажа, че след хиляда години ще станете светии, всички ще заспите. Аз се радвам, че при парите очите на всички се отварят. Ще дойде ден, когато, като ви кажат, че ще станете светии, очите ви пак ще се отворят. Добре е, че очите на човека се отварят пред материалното, защото материалното е резултат на един духовен и на един Божествен процес. Всичко, което става с нас на физическия свят, се връща на небето, за да се провери как е направено. Ако не е направено, както трябва, човек се натъква на същото нещо няколко пъти, докато го направи съвършено, без никаква грешка. Човек постоянно слиза и възлиза, докато направи нещата на физическия свят безпогрешно, без никакви недостатъци. Затова на Земята човек трябва да разполага с достатъчно време, за да работи. Като ученици вие трябва да знаете, че чрез вашите добри мисли, чувства и постъпки събирате материал за строеж на вашето бъдещо тяло, на вашето бъдещо сърце и на вашия бъдещ мозък. Какъвто материал съберете, това ще съградите.

Казано е в Писанието: „Даром сте взели, даром давайте.“ На кого се дава даром? – Даром се дава само на онзи, който люби. Който не люби, не може да получава даром. Когато се казва: „Даром сте взели, даром давайте“, имаме предвид онова, което с любов се взема. Другояче казано: това, което сте взели с любов, с любов ще го дадете. Щом вземате без любов, без любов ще давате. И това не е лошо. Това, което е взето и дадено без любов, е осъдено на окисляване. В него има недостатъци. Това, което е взето и дадено с любов, е съвършено. Когато дава с любов, човек отваря път за Божията Любов в себе си. Каквото направи този човек или каквото каже, това трябва да бъде за доброто на самия него, за неговия дом, за ближните му, за народа му, за цялото човечество, за Славата Божия. Ако човек може да говори с любов, нека говори; ако не може, по-добре да мълчи. Защо трябва да кажете на ближния си, че е гарга? Кажете му, че е гълъбче. Защо ще му кажете, че е грубиян? Кажете му, че говори сладко, че мед капе от устата му. Може медът да не е добре пречистен, но все пак е мед. Ще кажете, че това не е вярно. Кои неща са абсолютно верни? В света съществуват два вида лъжи: бяла и черна. Ако не можете да кажете истината, както трябва, за предпочитане е да кажете бяла лъжа, отколкото черна.

Често хората се оплакват едни от други, че еди-кой си ги е разигравал. Кой не е разигравan днес? Хората едни други се разиграват. Много естествено. Всички хора се намират в бурно море и лодката, с която пътуват, се люлее по вълните. Не се страхувайте! Лодкарят е опитен човек, благополучно ще ви изведе на другия край. Искате ли да минете благополучно, без страх, прилагайте Любовта в живота си. Изпълнявайте Волята Божия и се вслушвайте в Божествения глас. Той винаги казва как трябва да постъпвате. Питайте го един, два, три пъти, докато разберете какво трябва да

правите. Божественото отговаря на човека по различни начини: чрез растения, чрез животни и чрез хора. Например забелязано е, че когато се спусне паяк или петел кукурига и гледа към вратата на къщата, гост ще дойде. Изобщо всичко, което се случва в живота на човека, е за добро. То е признак за онова, което предстои да стане. Как ще докажете, че спускането на паяка предсказва посещение от някой човек? Ще каже някой, че е изгубил сто хиляди лева. Как ще се докаже това? На борсата всеки ден се губят хиляди и милиони левове, и в края на краищата пак се придобиват. Един губи, друг печели. Страшно нещо е да присъства човек на борсата.

Една американка разправя своята опитност от борсата. Без да знае какво нещо е борса, мъжът ѝ я завел да види какво се върши там. Като поседяла известно време, тя се обърнала към мъжа си с думите: „Толкова проста ли ме мислиш, че си ме довел в лудницата, а казваш, че това е борсата? Такъв страшен вик и крясък може да съществува само в лудницата. Това са луди хора тук!“ – „Не, умни хора са тези“ – спокойно отговорил мъжът ѝ. Лудите крякат, без да има защо, а тук всеки носи книги, прави изчисления. Тук стават търговски сделки, цените ту се намаляват, ту се увеличават. Който изгуби всичкото си имане, изкарват го вън от борсата. Той влиза милионер, а излиза последен сиромах. Който не иска да излезе доброволно, изкарват го по принудителен начин. С други думи казано: който няма добро сърце, светъл ум и сила, изкарват го вън от борсата, т.е. вън от живота.

Ще кажете, че сте чада Божии. Който е чадо Божие, с едно махане на ръка може да укроти и най-голямата буря. С едно махане на ръка той може да се справи с безпаричието, както и с всички болести. Така че намерите ли се в някаква мъчнотия, викайте чадата Божии. Те ще ви помогнат. Чадата Божии постъпват така, както Любовта изисква. Казано е в Писанието: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се

отмери.“ Значи ако искаш да те обичат, трябва да обичаш; ако искаш да те уважават, трябва да уважаваш. Всичко, което желаеш да получиш, трябва да го дадеш и на другите. Щом приложиш Божия закон, и Бог ще приложи закона Си към тебе. Ако сте верни на този закон, и законът ще бъде верен по отношение на вас.

Всичко, което човешката душа желае, е възможно и постижимо, но време се изисква за това. За всяко нещо има определено време. Кога ще се роди човек или кога ще умре, и за това е определено времето. Някой се готви да умре, а не умира. Защо? – Не е платил дълговете си. Докато не платите дълговете си на Земята, не бързайте да заминавате на онзи свят. Ако заминете с неплатени дългове, още на границата ще ви спрат. Щом платите дълговете си, пътят ви за онзи свят е отворен. Опасно е да заминете с неизплатени дългове. Ликвидирайте с дълговете си и тогава заминавайте. Какво ще вземете със себе си на онзи свят? – Вие можете да вземете само онова, което не могат да задържат на митницата. Това са вашите светли мисли, чувства и постъпки. Всичко непотребно ще остане на Земята.

Сега желая ви, като заминете за другия свят, да вземете със себе си своите светли мисли, чувства и постъпки, за да бъдете радостни и весели. След това ще се върнете отново на Земята, за да учите и другите на това, което сте изработили и придобили.

Следвайте пътя на свещената Любов и няма да бъдете далече от Царството Божие.

5-та беседа от Учителя, държана на 28 юли 1940 г., София – Изгрев

РЕАЛНОСТ НА ЖИВОТА

Размишление

(I Послание към Коринтяните, 13 глава)

Съвременните хора лесно се отчайват от живота. Защо? – Защото попадат в областта на еднообразието. Наистина, няма по-страшно нещо в живота от еднообразието. Какво ще кажете за каменаря, който по цели дни чука камъни? Ще дойде ден, когато той ще се отегчи от еднообразието в своя живот и ще каже: „Отказвам се вече от тази работа, не искам камъни да чукам."

В този смисъл Природата, както и животът, не са нищо друго, освен предметно учение. Задачата им е да учат хората, да ги извадят от еднообразието. За тази цел те си служат с различни явления и предмети, които имат свой определен смисъл и свое предназначение. Всяко явление, всеки предмет крие в себе си нещо реално, което трябва да се схване. Какво нещо е реалното? – Ще кажете, че вярата на човека в Бога, любовта му към хората са реални неща. Това са предмети за изучаване, но не са никаква реалност. Реалното се крие в съдържанието на вярата и на Любовта. Например всеки народ си служи с единица монета, в която вярва и която обича. Какво обича човек в монетата? – Нейното съдържание. Съдържанието й е златото. Значи златото е реалното в монетата. Следователно дали монетата е лев, рубла, стерлинг или долар, не е важно. Важно е съдържанието й, т.е. нейната реалност.

И тъй, ще знаете, че една реалност съществува в света, но с много имена. Вие трябва да се спрете върху самата реалност, а не върху имената й. И в лева, и в рублата има нещо реално, което трябва

да търсите. Щом намерите тази реалност, вие ще вярвате вече не в силата на парите като нещо външно, но в силата на тяхното съдържание, което никога не се губи. Кое не се губи в парите? – Златото. Парите могат да се изгубят, формата им да се измени, но златото като елемент в Природата никога не се губи. Богатият е ценен дотолкова, доколкото кесията му е пълна със злато. Щом има злато в кесията си, на този човек може да се разчита. Няма ли злато в себе си, той трябва да работи, да придобие нещо реално. Срещате един вярващ, който носи в ръце красива чанта, но празна – няма пет пари в нея. Той говори какво е чел в книгите за онзи свят, за ангелите, за Христа, а нищо не е видял. Чантата и кесията на този човек са празни. Истински вярващият трябва да има на разположение голямо богатство, да разполага със злато, с чиста монета. Той трябва сам да е проверил това, което казва.

На английски език е издадена една книга под заглавие „Писма от онзи свят". Във всяко писмо са описани опитности на заминали души за онзи свят. Повечето опитности са отрицателни. Един заминал се оплаква на родителите си: „Не зная какво ще се прави тук. Толкова време вече как съм влязъл в този свят, но постоянно съм гладен. Около мене има много маси, върху които са сложени отлични яденета. Тъкмо се приближа до една от масите, за да си хапна нещо, но масата веднага започва да се движи. Всеки ден обикалям масите, приближавам се към една или към друга, но те моментално се отдалечават от мене. Аз се движа към тях, но те се отдръпват. Това става всеки ден, и в края на краищата аз постоянно гладувам."

Питам: ако нещата постоянно се движат в тебе и около тебе и ти не можеш да ги уловиш, реални ли са те? Значи от книгата „Писма от онзи свят" излиза, че това е свят на постоянни промени, дето нещата непрекъснато се движат, като на кино. Каква реалност има в един свят

на постоянни промени? Ще кажете, че това се отнася само до онзи свят, а не и до този. Ако е така, това положение би се търпяло. Обаче какво ще кажете, ако и на този свят и религиозните, и светските хора са като на кино? Повечето хора говорят върху това, което са чели и чули. Малцина говорят върху онова, което са видели и опитали. Истинско знание е онова, което почива на опит, на преживяване. Какво сте видели на кино, какво сте чели, това не представлява никаква реалност.

Сегашният свят се нуждае от нови неща: нов живот, нови разбирания, нов морал. Днес, когото срещнете, все за любов говори. Този казва, че ви обича, онзи казва, че ви обича. Всички хора повтарят едни и същи изречения. Светът не се нуждае от повторения. Каже ли някой, че ме обича, аз го питам: „Джобът ти пълен ли е със злато?" – „Не е пълен." – „Тогава как ще вярвам в любовта ти?" Всъщност как изявявате любовта си на физическия свят? Ако обичате някой беден, слаб човек, вие лесно ще покажете любовта си към него. Как? – Ще го облечете добре, ще го нахраните, ще го изпратите на училище да учи. Слабия пък ще носите на ръце. Обаче как ще познаят богатият и силният, че ги обичате? Богатият не се нуждае от материални блага. Силния пък не можете да носите на гърба си. И към тях обаче можете да проявите любов. Как? – По духовен начин. Те се нуждаят от духовно проявление на любовта. Хиляди начини има, по които Любовта може да се прояви.

Представете си, че млад, красив, но беден момък, се влюбва в една княгиня. Той няма достъп до нея, но иска да изяви любовта си и да разбере дали и тя го обича. Той трябва да се превърне на кон и да влезе в обора на княгинята. Щом е красив, строен, кротък, княгинята ще го обикне и постоянно ще го язди. Сега вече момъкът има възможност да провери любовта на княгинята. Ако тя не го боде с

махмузите си и сама се грижи за него: чеше го, мие го, в сърцето ѝ има любов. Отнася ли се небрежно към него, боде ли го с махмузите, сърцето ѝ е жестоко. Ако като към кон тя е внимателна към него и се грижи той да бъде добре нареден и очистен, колко повече ще го обича като човек. Искате ли да знаете кой има любящо сърце, ще го проверите в отношенията му към животните. Ако с животните се отнася добре, и с хората ще бъде добър и любящ. Няма ли добра обхода към животните, и към хората ще бъде такъв.

Всички хора са поставени на изпит. Божественото в света изпитва любовта на хората. От най-малките им постъпки и от отношението към растенията, към животните, към хората, се познава каква е тяхната любов. По това се познава любовта на човека и към Бога. Като знаете това, бъдете внимателни към вашия кон. Не оставяйте коня си на грижите на вашите слуги. Сами чистете коня си, сами го чешете, сами го вкарвайте и изкарвайте от обора си. Конят, това е човешкият ум. Следователно не давайте ума си на хората – те да се грижат, те да разполагат с него. Докато човек се грижи за коня си, както за очите си, той е негов господар. Остави ли го в ръцете на други, човек губи вече силата си.

Щом изгуби силата си, човек става недоволен. От какво е недоволен? – От всичко. Той е недоволен от храната, от облеклото, от жилището си, а даже и от тялото, от сърцето и от ума си. Много естествено, че ще бъде недоволен. Той е дал ума и сърцето си на чужди хора, които са ги оцапали. След това той казва, че сърцето му е болно, а умът – помрачен. Щом господарят е отстъпил ума и сърцето си на наематели, Божественото го е напуснало. Мнозина се оплакват от болести на главата, на сърцето, на дробовете. „Защо боледува главата?“ – Светлина няма там. „Защо боледува тялото?“ – Сила няма в него. „Защо боледува сърцето?“ – Топлина няма. Щом топлината в

човека се намали, той постепенно изстива. Може ли човек да живее под критическата температура, под –273 градуса?

Добре е да изследвате пулса на сърцето си, за да знаете как бие при различни състояния. Поне един път в седмицата опитвайте пулса си. При това вижте има ли някаква разлика в пулса на сърцето ви при обикновено състояние и при случаи, когато обичате или мразите, когато проявявате вяра, надежда, милосърдие и т.н. Като правите наблюдения върху пулса си, ще видите, че при различни чувства и състояния имате различен пулс. При страх и безстрашие също така човек няма еднакъв пулс. Значи пулсът на човешкото сърце се намира под влиянието на различните гами на неговия живот. Например мажорните, миньорните, хроматичните гами оказват различно влияние върху пулса на сърцето.

Човек трябва да изучава не само пулса на сърцето, но и дишането. Това представлява интересна наука. Като наблюдавате как диша човек, ще забележите, че при различни състояния и чувства той диша по различен начин. Например вярващият диша по един начин, безверникът – по друг; любящият диша по един начин, а онзи, който мрази – по друг. Същото се отнася и за мигането. Който вярва, мига по един начин; който не вярва, мига по друг начин. Който лъже, мига по един начин; който говори истината, мига по друг начин. Когато обича, човек движи ръката си по един начин; когато мрази, той движи ръката си по друг начин. Това са научни работи, които религиозните хора трябва да знаят. Мнозина казват, че тия работи не са за Земята. Те мислят, че като отидат на онзи свят, тогава ще ги изучават. Не е така. Ако човек не е минал през забавачница, през отделения, през прогимназия и гимназия, никакъв университет не може да завърши. Щом е дошъл на Земята, човек трябва да мине през всички науки и изкуства, да развива последователно мозъчните си

центрове. Ако всички хора бяха военни, главите им щяха да бъдат широки. Ако всички хора бяха честолюбиви, навсякъде щяхме да срещаме глави като краставици. Ако между хората преобладаваше женската любов, т.е. любовта на сърцето, главите им щяха да бъдат като дини.

Главата на човека трябва да бъде симетрично развита от всички страни. Това значи той да е развил в себе си всички мозъчни центрове. Милосърдният човек е готов да помага на всички. Каквото положение и да заема, той слиза от висотата си и помага на слаби, немощни. Всяка добродетел има свое място и своя линия. Някой минава за религиозен човек, а няма съответната линия в себе си. Като погледнете главата му, на мястото на религиозното чувство стои празнина. Този център се намира отгоре на главата. Главата на религиозния човек отгоре е висока като планина. Ако на това място има долина, човек трябва да работи, да развива религиозното си чувство, или любовта към Бога.

Центърът на справедливостта се намира също в горната част на главата. Нарича се още център на страха, на предпазливостта. Човек трябва да бъде предпазлив, за да знае как да постъпва. Законът за справедливостта е неизменен и се прилага еднакво към всички живи същества. Няма същество, което може да избегне този закон. Някои го наричат „закон на възмездието“. Според този закон кой каквото мисли и чувства, един ден то ще се върне към него. Както постъпва човек към другите, така ще постъпват и към него. Всички хора са опитали и опитват този закон. Като се намерят в затруднения, хората казват, че светът трябва да се оправи. Как ще се оправи светът? Ще кажете, че законите ще оправят света. Ако законите наистина могат да оправят света, ето, самата Природа се основава на действието на различни закони. Тези закони оправиха ли света? „Ама добри трябва

да бъдем.“ – Доброто съществува в света, но хората пак не са добри. „Защо?“ – Защото не го прилагат. Доброто трябва да се приложи. Природата дава изобилно храни, плодове, но те не отиват на местата си, т.е. не се разпределят правилно.

Как ще се оправи светът? – Единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. В този смисъл мъжът никога не трябва да се жени за жена, която не обича, за която не е готов да пожертва всичко. Жената никога не трябва да се жени за мъж, когото не обича, за когото не е готова да пожертва всичко. Детето трябва да се роди от любовта на майка си и на баща си. Дете, родено с любов, е родено в присъствието на Бога. Дете, родено с любов, е дете на новото време. В заключение казвам: само майките и бащите, които живеят в любов, са в състояние да оправят света. Само те могат да родят новите хора. Ако няма такива майки и бащи, светът ще си остане такъв, какъвто е днес. Без любов никакво възпитание не може да се очаква. Любовта трябва да присъства в сърцето и на възпитателя, и на възпитаника. Какво ще излезе от вълка, ако го подложите на възпитание? – Все вълк ще си остане. Защо? – Любов няма в сърцето си.

Всички хора трябва да приложат Любовта в своите прояви, както и във всички области на живота. Нямате ли любов, нищо не се ползвате. Каква мисъл е тази, която не е родена с любов? Какво чувство е това, което не е родено с любов? Каква постъпка е тази, която не е направена от любов? Нямате ли любов, нито женитбата има смисъл, нито раждането. Ако вие родите син или дъщеря, които не обичате, ще имате големи изпитания с тях. Защо ви са такива деца?

Един български чорбаджия, виден човек, разправяше своята опитност с първия си син. Той казваше: „Първото ми дете се роди без любов, но след него дойдоха четири момичета, добри деца. С първото дете видях и патих. Пращам го на училище – не иска да учи, пращам

го на работа – не му се работи. По цели дни пуща хвърчила, играе му се. Един ден излязох от търпение. Хванах го здраво, вързах го с въже и се отправих към кладенеца, за да го пусна вътре. Вдигнах го на ръце, обърнах го с главата надолу и започнах да го спускам.“ – „Олеле, тате, не ме пущай в кладенеца! Аз не жаля за себе си. Като си решил да ме спускаш в кладенеца, това е твоя работа, но помисли за сестричетата ми. Тебе ще турят в затвор, а те ще останат сами, няма кой да се грижи за тях. Като започна да ми говори така, стана ми мъчно за него и го извадих от кладенеца. Развързах ръцете и краката му и започнах да си мисля: умен бил моят син. Добре, че не го пуснах в кладенеца.“

Като изслушах опитността на чорбаджията, казах: „Ти си много нетърпелив и несправедлив. Не помниш ли какъв живот водеше, преди да се ожениш? Забрави ли своето пиянство? Забрави ли своите лудории в детинството си?“ – „Наистина, аз съм недоволен от сина си, а съм бил по-лош от него. При това той е мое дете. На кого ще прилича, ако не на мене? Досега той се е провинил повече в игри, в хвърляне на хвърчила. Виждам, че от него човек ще стане. Той мисли добре, влиза в положението ми.“

Съвременните хора се намират в преходен период на живота. За да излязат от преходното, те трябва да учат. Чорбаджията е съзнавал, че синът му трябва да учи, но не е избрал добър метод за възпитание. Какво щеше да постигне, ако беше го пуснал в кладенеца? Хиляди хора днес са пуснати в кладенеца, но светът не се е оправил. Хиляди и милиони хора досега са били обесвани, изгаряни, затваряни, но светът все още не е оправен. Как ще се оправи светът? – Когато човек работи върху себе си. Тъй щото светът ще се оправи, когато съзнанието на хората се пробуди, когато отношенията им към Първата Причина на нещата станат правилни.

Кога ще се оправи светът? – Когато хората имат за разменна монета помежду си не парàта, а своите светли мисли, възвишени чувства и благородни постъпки. В бъдеще със своите чисти мисли, чувства и постъпки, човек ще може да си купи, каквото пожелае. Само чистите мисли и чувства могат да се реализират. Защо? – Защото в тях е вложена Божествена сила. Бог отговаря само на светлите и чисти човешки мисли и чувства. Има ли такива мисли и чувства, преди да се помоли за нещо, човек получава отговор. Искате ли да имате чисти мисли и чувства, пазете се от еднообразието в живота. Колкото по-разнообразни са мислите и чувствата ви, толкова по-добре Природата разполага с милиони форми и начини за проявяване на Любовта. Трябва ли тогава хората да се стремят само към един начин за изявление на Любовта? Те се стремят към една и съща форма на Любовта, защото познават само човешката любов. Ние пък говорим за Божията Любов, която хората едва сега започват да разбират. За да познаете каква е любовта ви, наблюдавайте какво става с човека, когото обичате. Ако човекът, когото обичате, става добър, любовта ви е Божествена. Ако не става добър, любовта ви е човешка.

Мнозина страдат от любов. Това е неправилно. Любовта не причинява страдания. Ако страдат, това показва, че те не разбират Любовта, т.е. попаднали са в тъй наречената паразитна любов. Както добрата и чиста храна се отразява благотворно върху организма, така и Божията Любов прави човека здрав, силен и добър.

В 13. глава от Първо послание към коринтяните апостол Павел накратко изброява качествата на Любовта. Той казва, че Любовта е дълготърпелива. Значи човек трябва да работи върху себе си, за да придобие търпение. Преди да придобие търпение, той не трябва да се обижда. Честолюбивият се обижда лесно, вследствие на което не може да търпи. Щом го засегне някой, той веднага избухва. Какво лошо има

в това, че някой ви е нарекъл скъперник или страхливец? Кажете си, че наистина сте скъперник и страхливец. Раздали ли сте богатството си на сиромаси? – Не сте го раздали. Значи наистина сте скъперник. Не ви ли е страх от змия и от мечка? – Страх ви е. Значи вие сте още и страхливец. Защо? – Страхувате се от мечка, от змия и от други животни. Ето защо, искате ли да придобиете Любовта, вие трябва да сте се справили с честолюбието си, с обидите. Какво трябва да правят великите хора: писатели, поети, музиканти, художници, които са изложени на критиката на цял свят?

В една от миналите войни един полковник бил хванат в плен. Като го водели в казармата, един от войниците го ударил с пушката си по гърба. Полковникът веднага се обърнал назад, строго изгледал войника и си казал: „Да имах сабя в ръка, щях да ти покажа кой съм." В това време нещо му пошепнало: „Върви напред смело и не се обръщай назад. Мина времето на големите величия. Война е това! Колкото и силен да си, могат да те хванат в плен. Хванат си вече, няма какво да правиш. Смирение се иска от тебе."

Помнете: всички можем да бъдем хванати в плен. Днес доброто и злото воюват помежду си. Както на бойното поле можеш да паднеш в плен, също така можеш да паднеш и в живота. В това няма нищо срамно. Както добрият човек попада в плен на злото, така и лошият пада пленник на доброто. Когато стане примирие между доброто и злото, човек се освобождава от пленничество. Пленниците на злото и на доброто са герои, които не трябва да се възмущават от пленничеството. Да бъдеш пленник – това значи да се учиш. Докато се освободи от пленничеството си, човек ще пада и ще става, ще прави погрешки и ще ги изправя.

Съвременните хора са пленници не само на неприятелите си, но и на своите страсти. Един човек пил вино и ракия цели 25 години.

През това време той се опропастил окончателно. Недоволен от себе си, той решил да се откаже от пиянството. За тази цел отишъл в една кръчма и си заръчал чаша вино и чаша вода. Той седнал пред масата и погледнал към виното. Вътре в него нещо настоявало да пие виното. Той пак погледнал към него и казал: „Вече 25 години, откак ти служа. Каквото ми заповядваше, всичко изпълнявах. Сега аз ще ти бъда господар, а ти – слуга.“ Той надигнал чашата с вода, изпил я, заплатил виното и напуснал кръчмата. От този момент той престанал да посещава кръчмите. Това е истински човек. Това е човек с характер и воля. След като пил 25 години, в един момент той могъл да се откаже от пиянството. Този човек е по-силен от ангела, който никога не е падал. Той се отказал от виното за сметка на Божията водица.

Какво представлява Божествената вода? – Любовта. Светът ще се оправи, когато всички хора започнат да пият от водата на Любовта. За да потърсите тази вода, ползвайте се от съвета на вашия ум, на вашето сърце и на вашето тяло.

6-та беседа от Учителя, държана на 4 август 1940 г., 5 часа, София – Изгрев

СТОТНИКЪТ

Отговори стотникът и рече Му: Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее. (Матей 8:8)

Съвременните хора се нуждаят от почивка. Всички несгоди, всички болести в живота на хората се дължат на преуморяване. Благодарение на преумората, на изтощаването, организмът на човека се отклонява от нормалните условия на здравето. Когато боледува, човек губи част от енергията на своя организъм, вследствие на което и да иска да работи, не може, трябва да си почине. Понякога човек се пресилва, работи повече, отколкото трябва. Защо? – За да спечели нещо повече. Човек трябва да работи, но да разпределя работата си: яденето да остави за физическия свят, труда – за духовния, и работата – за Божествения. На физическия свят човек не трябва да работи много. Защо? – Защото работата е предвидена за Божествения свят. Ако живее в духовния и в Божествения свят, човек трябва да се труди и да работи. Щом не се труди и не работи, той ще се мъчи. Който казва, че се мъчи, той няма представа за труд и за работа. Първото стъпало в човешкия живот е мъчението, второто – труда, а третото – работата. За да дойде до стъпалото на работата, човек трябва да мине първо през мъчението, после – през труда, и най-после – през работата.

Днес човек разполага с наука, религия, обществен живот. Това са условия за човешкото развитие. Днес имаме голяма светлина, голяма любов, но между хората липсва нужното уважение и почитание. Не че абсолютно го няма, но то не е достатъчно. Например срещате един сиромах човек и казвате: „Сиромах е той.“ Значи щом не е богат, не

можете да му отдадете нужното уважение. Срещате един невежа, казвате: „Невежа е той.“ Ако беше учен, друго уважение щеше да има. В едно отношение сте прави, но трябва да знаете, че богатите са произлезли от сиромасите, а учените – от невежите. И обратното е вярно: сиромасите са произлезли от богатите, а невежите – от учените. Това може да се докаже биологически и математически, но нужни са ред изчисления. Това ще бъде голяма и отвлечена работа. Например като дойдем до моми и момци, и те представляват числа, а не кукли и кончета, с които си играят децата. Трябва ли да се мисли, че момата е голяма кукла, с която momиченцата трябва да си играят? Трябва ли да се мисли, че момъкът е голямо конче, с което момченцата трябва да си играят? – Момата и момъкът са числа наистина, но живи числа, които растат, развиват се, размножават се и т.н. Ето защо в момата и в момъка се явява желание да не бъдат сами. Това желание е вложено от самата Природа. Човек не може да живее сам и търси другар, с когото да сподели участта на своя живот.

Бог направи първия опит. Той създаде човека и го остави да живее в рая сам, като монах. В рая човек имаше условия да живее мирно и тихо, от никого несмущаван, с никого да не се кара. На негово разположение бяха оставени всички плодни дървета, с изключение на едно. Той имаше какво да яде и да пие, та да бъде спокоен, но и при тези условия не беше доволен. Той си каза: „Не е добре човек да живее сам.“ И пожела Адам да има другарка, с която да се разговаря.

Това е положението и на сегашните хора. Те имат на разположение всичко, но пак са недоволни. Недоволството е болезнено състояние на човека. Какво всъщност представлява човек, не знаем. От болестите, от неговите болезнени състояния не можем да съдим за самия човек. От болестите не можем да съдим за здравия

човек. Вие можете да кажете само, че някога този човек е бил здрав, а сега е болен. Като болен той е недоволен, сърди се, кара се за нищо и никакво. Както и да му услужвате, от всичко е недоволен. Той намира, че окръжаващите са груби, невнимателни към него. Щом оздравее, той започва да се извинява, че е измъчвал близките си, понеже е бил в ненормално състояние. Ще кажете, че болният трябва да търпи. Знаете ли колко мъчно може да търпи човек.

Много примери има в живота, които показват доколко човек е нетърпелив. Обаче какъвто пример и да дадем, той все ще засегне някого. В това отношение примерите са опасни. Някой пример ще засегне мъжете, друг – жените, трети – синовете и дъщерите, четвърти – свещениците, учителите, съдиите и т.н. Като изнася някакъв пример, човек трябва да бъде много внимателен. Съдията съди хората, но и от него не са доволни. Някой казва, че обича военщината. Обича военщината, но е или кандидат за офицер, или е в запас. Той съжалява, че не може да воюва. Лъже се този човек. Няма живо същество на Земята, което да не воюва. Ако човек не е на бойното поле, той воюва в дома си. Мъжът воюва с жена си, жената – с мъжа си, и т.н. В края на краищата всички хора воюват. Жената казва за себе си, че била миролюбива. Много примери в живота показват колко миролюбива е жената.

Йоан Веслей, виден английски реформатор, дошъл на Земята с мисия да внесе реформи в Англия, решил да си избере другарка за живота. И той като Адам си казал: „С жена тази работа ще върви по-добре, отколкото без жена.“ Бог го изпратил на Земята да проповядва на хората без жена, но той решил, че с жена ще бъде по-добре. Както мислил, така и постъпил. Той намерил една мома, англичанка, и се оженил за нея. Три дни след женитбата си той срещнал един свой приятел и му казал: „Няма смисъл човек да се жени.“ Жената, за която

се оженил, не била толкова миролюбива, колкото си въобразявал. Като виждала, че при него дохождали млади моми и жени, тя го хващала за косата и го разтърсвала добре. Англичаните носят къси коси, защото ги е страх от жените им. Също така те не носят и бради. Всъщност това не е така. Англичанките не са толкова жестоки. Това е хумор. Жените не са толкова лоши, колкото ги представят. Там, дето има скубане на коси, това се дължи на неразбиране и непознаване на Божиите закони.

Всички хора искат да бъдат щастливи, но не могат. Защо? – Защото търсят щастието вън от себе си. Човек не взема под внимание, че всяко същество вън от него също така търси своето щастие. Всеки иска да бъде щастлив. Всеки иска да бъде уважаван и почитан. Това желание е на място. Няма по-красиво нещо от това, да влезете в дом, дето всички членове се уважават и почитат. Като желаете това за себе си, помнете, че наред с вас всички хора желаят същото.

Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее. Ние виждаме, че едно служебно лице се обръща към Христа с думите: „Кажи само реч." Той вярва, че като даде заповед Христос, момчето му веднага ще оздравее. Той казва на Христа: „Понеже Ти разполагаш с власт и сила, кажи на болестта да си отиде. Щом й заповядаш, тя ще напусне момчето ми." Наистина, Христос може да заповядва на болестите, защото зад тях стоят разумни същества. Зад всяко нещо стои някаква разумна сила. Например виждате, че куршумите от пушката и оръдието отиват на точно определено място. Как е възможно куршумът, който е нещо несъзнателно, да отива на определено място? – Зад пушката и оръдието стои едно разумно същество – войникът, който измерва разстоянието и направлява посоката им. Като има предвид прицелната точка, войникът удря на място. Някой път пушката може сама да гръмне, да убие някого, но това се случва рядко.

Сега аз искам да ви покажа начин как да си почивате, да сте свободни, а не напрегнати. Някои се страхуват да не се заблудят. Оставете този страх настрана. Слушайте какво днес ви говоря, което може да ви ползва. Като отидете у дома си, правете, каквото искате. Ако чоплите това, което съм ви дал, вие нито ще разберете предмета, върху който съм говорил, нито ще си починете. Човек трябва да бъде свободен, да не мисли, че имам предвид неговата личност, т.е. неговите погрешки. Ако е въпрос за погрешки, всички хора грешат. Всички хора имат и добродетели. Ние обаче нямаме предвид погрешките и добродетелите на хората. Хората се отличават едни от други по това, че погрешките и добродетелите на някои от тях са проявени, а на някои – не са. Когато погрешките са проявени, те пакостят първо на самия човек, а после и на окръжаващите. Що се отнася до добродетелите, човек трябва да има такива добродетели, които никога не губят цената си. Каква добродетел е тази, която днес има цена, а след няколко години се обезценява? Тя мяза на парите, чиято стойност ту се намалява, ту се увеличава, в зависимост от условията.

През миналата война един българин внесъл в една от банките 600 хиляди германски марки. Той срещнал един от приятелите си, на когото се похвалил, че е осигурил вече живота си: „В една от нашите банки внесох 600 хиляди германски марки и сега мога да си поживея нашироко, няма за какво да мисля.“ – „Добро е твоето положение, но какво да правя аз? Нито в банките имам пари, нито в джобовете си.“ – „Потърси някакъв начин и ти да се осигуриш.“ Каква била изненадата на осигурения българин, който след известно време получил писмо от банката, в което му съобщавали да извади вложените пари. Като отишъл в банката, един от чиновниците му казал: „Господине, извадете вложената сума от банката, защото нямаме сметка за такава

малка сума, която се равнява на десет стотинки, да поддържаме специална графа в книжата. Германската марка изгуби стойността си, съвършено се обезцени. За да се поддържа една графа в нашите книжа, трябва да прибавя към вашите пари още 30 стотинки.“

Всички хора си правят сметки в живота, но в края на краищата сметките им излизат криви. Те мислят, че са осигурени, а после виждат, че са се лъгали. Не разчитайте нито на 600 хиляди марки, нито на милиони. Единственото нещо, на което можете да разчитате, това е вашият ум с неговите трезви мисли. Разчитайте на вашето благородно сърце и на топлите му чувства. Разчитайте на вашата силна воля и на вашите благородни постъпки. Разчитайте на всеки Божествен импулс в себе си.

Като се натъкват на мъчнотии и не правят усилия да ги разрешат, мнозина казват: „Както Бог даде.“ Това е крива философия. Защо? – Представете си, че имате голяма нива, но нито я орете, нито я сеете, и казвате: „Каквото Бог даде.“ Какво ще даде Бог на тази нива? – Тръни и бодили. Обаче ако я разорете и я посеете с жито, жито ще даде. Каквото посееш, това ще получиш. Същият закон се отнася и до духовния живот на човека. Ако посееш нещо ценно в ума, в сърцето и в тялото си, Божието благословение ще дойде върху тебе. Ако работиш и вярваш в успеха на своята работа, ще видиш резултат; ако не работиш и не вярваш, никакъв резултат не можеш да имаш. От това гледище ние делим хората на вярващи и безверници. И едните, и другите имат основание да вярват, или да не вярват. Защо? – Защото в безверниците Бог е отвътре и те не Го виждат отвън. Във вярващите пък Бог е отвън. Те не Го виждат отвътре. Бъдещата религия има за задача да помогне на хората да виждат Бога и отвън, и отвътре. Това подразбира истински вярващ. Някой минава пред хората за безверник, а в същото време виждат, че този човек е готов на всякакви

жертви: не лъже, не краде, с жена си и с децата си се отнася добре. Той минава за безверник, защото Бог е вътре в него, а не вън от него. За предпочитане е човек да минава за безверник, да не вижда Бога, но да живее добре с близките си, да не върши престъпления, отколкото да е вярващ и да върши престъпления.

Съвременният свят е пълен с религиозни, с вярващи хора, но и те не се разбират помежду си. Едни от тях поддържат гледището, че Бог е строг и наказва хората за техните погрешки. Други поддържат гледището, че Бог е Любов. Казано е, че Адам и Ева сгрешиха в рая. Бог би ли ги? Имаше ли тояга в рая? Те престъпиха заповедта на Бога и заради непослушанието си трябваше да напуснат рая, да отидат в света. Адам и Ева сгрешиха, но причината за погрешката им не е една и съща. Ева се изкуши от змията. Тя повярва на нейните думи и яде от забранения плод. Адам пък се изкуши от Ева, от жената. Какво трябва да направят, за да се освободят от погрешката си? – За да изправи погрешката си, жената трябва да разбере характера на змията. С други думи казано: жената трябва да разбере естеството на животинското начало в себе си. Щом го разбере, тя ще изправи живота си. Ако мъжът иска да изправи погрешката си, трябва да разбере естеството и характера на жената.

Под думата *животински живот* разбираме първичния живот, който още не е диференциран, не е организиран. В процеса на организирането му са произлезли безверието и вярата. Безверието има отношение към физическия свят, а вярата – към астралния. Значи вярващите живеят в астралния свят. Физическият свят има отношение към постъпките на човека, а астралният – към неговите чувства и желания. Безверникът казва, че вярва само в парите и в това, което вижда. Вярващият вярва и в това, което не вижда. Мнозина вярват в сънищата си повече, отколкото в действителните неща. Като сънуват

нещо, по цели дни разправят сънищата си. Те искат да знаят какво означават сънищата им. Някой сънувал, че мечка го гони. Какво означава този сън? – Три тълкувания можете да дадете на съня си. Първото тълкуване: ти си търговец, но ще намериш такъв съдружник, който ще те гони като мечка – ще имаш големи неприятности с него. Второ: ако си млад момък за женене, ще намериш една млада мома, която ще те гони като мечка. Трето: ако пък си учител, учениците ти ще те гонят като мечка. Тъй щото мечката, която си сънувал, ще се изяви по някакъв начин в действителния ти живот.

Сънищата са символи или формули, чрез които Природата говори на човека. Когато се казва, че няма нищо скрито-покрито в живота, имаме предвид езика на Природата. Тя си служи със символи и с отпечатъци. Няма престъпление или добро, което човек да е направил и за което Природата да не е турила отпечатък върху неговото тяло. Тя отбелязва всички престъпления: индивидуални, семейни, обществени, народни и общочовешки. По същия начин тя отбелязва и добродетелите. Какво означават престъпленията? Българите с дали лошо значение на думата *престъпление*. Според тях да извършиш престъпление е лошо нещо. Всъщност когато малкото дете за пръв път стъпи на краката си и напусне животинското си състояние на лазене, родителите се радват и казват: „Пристъпи нашето дете.“ Радостта им е голяма. Те поканват роднини и приятели в дома си на угощение. Какво лошо има в пристъпването на детето? – Има нещо лошо, но не в самото пристъпване, а в последствията. Като започне да пристъпва, детето не може още да пази равновесие, вследствие на което често пада на земята и се удря. Щом се удари, то започва да плаче.

Следователно лошо е човек да върши престъпления, защото ще носи последствията им. Престъпиш ли нещо, ще паднеш, ще удариш

главата си. Какво трябва да правиш? – Ще станеш, ще измиеш кръвта от главата си и ще благодариш на Бога, че си научил нещо. Ще се молиш, ще бъдеш внимателен, втори път да не сгрешиш по същия начин. Колкото повече се е учил човек, толкова по-малко пада. Ще дойде време, когато ще пада най-много един път през годината. Учете се да ходите добре. За да се научи човек да ходи добре, трябва да мисли. Ако не мисли, и най-слабото същество може да му причини пакост. Един свещеник разправяше, че едно дете умряло от ухапване на комар. Малък е комарът, но кръвта на детето се заразила и то умряло. Значи едно малко същество може да ви ухапе и да платите с живота си. Трябва ли да се оставите на едно малко същество да ви ухапе и да умрете?

Представете си, че някой човек е ухапан от змия. Какво трябва да направите? Ако тръгнете да търсите лекар, отровата ще се разпространи в кръвта, след което ухапаният мъчно ще се спаси. Как ще му помогнете тогава? – Който има здрави зъби, веднага трябва да изсмуче отровата и бързо да я изплюе. Приложете този метод и по отношение на вашите погрешки. Щом направите една погрешка, не губете време да я разглеждате, но веднага я изсмучете и плюйте навън. Оставите ли я известно време в себе си, тя непременно ще ви отрови. Ще кажете, че има грешки, които не могат да се изправят. Това не е вярно. Всички погрешки са поправими. Няма погрешка в света, която да е непоправима. Големите погрешки стават от малки причини. Големите пожари се произвеждат от една искра.

В миналия век градът Чикаго изгорял от една свещ. Един чифликчия доил кравата си вечер, със свещ. По невнимание кравата бутнала свещта и запалила сламата в обора. Никой не забелязал, че сламата в обора гори, вследствие на което избухнал голям пожар. Почти целият град изгорял. В началото пожарът може да се потуши,

но остави ли се да вземе големи размери, мъчно се изгасва. Следователно, искате ли да изправите една погрешка, хванете я още в началото ѝ, докато не се е разгоряла. В края мъчно се изправя. И накрая изгасиха пожара, но след като Чикаго изгоря. После отново го съградиха и стана по-красив от по-рано. Този пример показва кога могат да се изправят погрешките. Изобщо изостаналите погрешки се изправят мъчно. И те могат да се изправят, но за това се искат усилия.

Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее. Това са думи, които стотникът казал на Христа. Не можете ли и вие като този стотник да кажете на Божественото в себе си: „Кажи само реч, и аз ще изпълня Волята Божия.“ Човек трябва да се постави при тежки условия, при усилни времена, за да се научи да мисли. Като знае това, Природата поставя всички хора на големи изпитания, за да се научат да мислят.

Разправят един случай от живота на Наполеон, с който се потвърждава горната мисъл. Наполеон имал на разположение един гениален инженер, който му услужвал в най-трудните моменти. Един ден Наполеон се намерил пред една голяма мъчнотия: войската му незабавно трябвало да мине през една широка река, която нямала мост. Той веднага извикал своя инженер и му казал: „Заповядвам ти за половин час да построиш мост на тази река.“ – „Съжалявам, Ваше Величество, времето е кратко, а при това нямам никакви инструменти на разположение.“ – „Ако за половин час мостът не бъде готов, ще заповядам да те застрелят.“ Инженерът се замислил дълбоко. Като се видял пред голямо изпитание, той се натъкнал на една светла мисъл. Снел козирката от шапката си и по особен начин, като с инструмент, започнал да измерва широчината на реката. Щом определил широчината ѝ, за половин час мостът бил готов и войската минала по него.

Тъй щото, натъкнете ли се на някаква мъчнотия или на някакво изпитание, започнете да мислите. Само така вие ще намерите начин за неговото разрешаване. „Ама нямам инструменти.“ – Започнете да мислите. И без инструменти ще се справите. Всеки човек има на разположение инструменти, които трябва да упражнява. Кои са тия инструменти? – Това са неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Приложете ума, сърцето и силите на тялото си при всички случаи на изпитания и мъчнотии. Вярвайте във вашия ум! Вярвайте във вашето сърце! Вярвайте в силите, които Бог е вложил в тялото ви! Някои ще възразят, че в грях ги е заченала майка им, затова не могат да се справят с мъчнотиите си. Те цитират стихове от Писанието, с което искат да се оправдаят. Оставете настрана тези стихове. Важно е какво човек може да направи днес. Ако новороденото дете тежи три-четири килограма и е немощно, след 20 години пак ли толкова ще тежи? След 20 години пак ли ще бъде немощно? – Не, то ще израсне, ще тежи 50-60 килограма и ще стане здрав, силен момък. Ако някое дете наистина е родено в грях, след 20-годишен добър, чист живот грехът ще се заличи, ще изчезне.

Като ученици вие не трябва само да цитирате стихове и да се спирате върху тяхното буквално значение, но и да разглеждате вътрешния им смисъл. За да разберете смисъла на стиха „В грях ме зачена майка ми“, преди всичко вие трябва да разбирате еврейски език, да четете Библията в оригинал. Всеки стих има три тълкувания: едно тълкуване за обикновените хора, второ – за талантливите, и трето – за гениалните, т.е. за посветените. Стихът „В грях ме зачена майка ми“ е вярно преведен, но малцина разбират вътрешния му смисъл. Защо майката е заченала детето си в грях? – Защото била силна, енергична, здрава жена. Тя му е дала повече сила, отколкото е трябвало. Ако беше родила едно слабо, хилаво дете, щеше ли да има

сила то да ходи тук-там, да краде, да убива? Майката е вложила в това дете толкова енергия, толкова здраве, че от изобилие на сила в себе си то е започнало да къса главите на мухите, на кокошките, да краде плодове от дърветата и т.н.

Следователно ако майка ви е вложила много енергия във вас, благодарете за това. Не обвинявайте майка си, че ви е родила с много енергия, но потърсете начин как да пласирате тази енергия, да я използвате разумно. Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще му дам една лопатка или мотичка и ще го накарам да вади троскот от земята.

Някои хора говорят за идеален живот, стремят се към него и пренебрегват физическия. Те не знаят, че за да дойдат до идеалния живот, трябва да започнат от физическия. Като метод за правилно развитие те трябва да отглеждат цветя, плодове и зеленчуци. Мнозина избягват работата със земята, считат я унизителна. Не е така. Всяко растение, всеки плод, с които човек се занимава, внасят в него свои качества. Например добре е да отглеждате фикус. Наистина, фикусът е безплодно растение, но и той дава нещо от себе си. Който иска да забогатее, нека отглежда фикус. Той внася спокойствие и разположение в човека. Фикусът е за учените хора. Ако искате да станете активни, енергични, отглеждайте череши, главно червени череши; ако искате да усилите вярата си, отглеждайте сини сливи. Искате ли да бъдете истински религиозни, вие трябва да се занимавате с отглеждане на цветя, плодове и зеленчуци. В програмата на всички религиозни системи като метод за работа се препоръчва отглеждане на растенията. Чрез тях човек се лекува. Като ги обработва, човек познава тяхната магическа сила. Днес особено препоръчват чесъна като лечебно средство. Всеки човек трябва да има

в градината си по няколко лехи с чесън, лук, магданоз, които да отглежда грижливо и с любов.

Често се говори за Дървото на живота. Какво разбираме под думите *дърво на живота*? – Това са скритите сили на растенията, от които зависи здравето и дължината на живота. В човека има тъй наречена „растителна система“. Когато растителната система в човешкия организъм се осакати някъде, веднага идат болести. Ако разглеждате човека като ясновидец, ще видите, че в него има множество гори. Сегашните хора не познават своето естество, не знаят каква грандиозна работа им предстои и казват, че като отидат на онзи свят, ще бъдат възнаградени добре за мъченията и страданията, които са прекарали на Земята. Те мислят, че там ще отидат като на разходка, ще се облекат с нови дрехи. Такъв свят не съществува. Онзи свят е свят на работа. Който отиде в онзи свят, трябва да бъде готов за работа. Там има повече работа, отколкото на Земята. Съществата, които живеят на онзи свят, непрекъснато работят. Същото е и с човека. Главата е неговото небе. Милиони и милиарди клетки работят в мозъка и по този начин помагат на своя господар. И господарят от своя страна работи за своя мозък. Като се натъкне на някоя отрицателна черта в себе си, той се обръща за помощ към своя висш ум. Например някой човек е крайно подозрителен. За да се справи със своята подозрителност, той трябва да работи със своя ум, да развива разсъдъка си, който води от причини към последствия.

Мнозина казват, че не трябва много да мислят. Достатъчно било това, което Бог е казал и направил, повече не им трябва. Това значи да чакаш наготово да получиш нещата. Добре е, ако някой ти донесе парче баница. Обаче ако ти се яде баница, а няма кой да направи, ще си купиш брашно, ще го пресееш и сам ще си я направиш. Човек

трябва да се научи сам да си прави всичко, каквото му е нужно. Има мъже, които знаят да предат, да насновават и да тъкат като жени. Те знаят и чорапи да плетат. Като тъче, човек трябва да знае как да насновава нищелките. От това зависи какво ще бъде платното. Някои жени тъкат на две нищелки, други – на три, на четири и т.н. Дебелината на платното се определя и от совалката. Следователно много фактори влияят върху дебелината и качествата на платното. Някой човек има само основа, а вътък няма. Без вътък платно не може да се изтъче. Ако имаш основа и вътък и седнеш на стана, и Бог ще ти помогне. Когато влезете в стана, и ръцете, и краката трябва да работят. Някоя жена настани стана си, но чака съседката ѝ да дойде да помага. Дойде съседката, влезе в стана, изкара платното наполовина и напусне работата. Платното върви, когато жената сама тъче и не очаква на другите. Какво представляват основата, вътъкът и платното в човешкия живот? – Основата е мисълта на човека, вътъкът – неговите чувства, а самото платно – постъпките му. Щом се изтъче платното, човек си ушива дрехи, с които се облича. Докато тъче своите мисли и чувства, работите му вървят добре. Престане ли да тъче, работите му се объркват.

Религиозните хора имат добри желания, но предоставят работите си повече на Бога. Те малко работят, а повече се молят. В една английска църква, в която проповедник бил Спържен, се събрали видните членове на църквата, за да се помолят на Бога да им изпрати една голяма сума за благотворителни цели. Като ги изслушал, проповедникът казал: „Братя, защо трябва да изкушаваме Бога? Всички, събрани тук, сме богати хора. Ето, аз давам от себе си 500 лири стерлинги. Нека всеки от вас даде по една малка сума, сами да свършим работата си." Всички, които били на събранието, последвали примера на Спържен. За половин час пред тях седяла сумата десет

хиляди стерлинги. Като даде всеки човек по една малка сума, работата тръгва напред. Трябва ли всичко да очакваме от Господа? – Бог е вътре в нас. Кому каквото трябва, ще го намери в себе си. Достатъчно е само да отвори сърцето си. Бог е дал много блага на хората. Те трябва да бъдат готови да дават от тия блага на своите бедни братя.

Днес от всички хора се иска работа. Започнете първо от Божествения свят и постепенно слизайте в другите светове – в духовния и във физическия. Колкото по-надолу слизате, работата става по-неприятна. Всички хора са слезли на Земята от един по-горен свят, за да се научат да работят с любов. Човек е дошъл на Земята да се научи правилно да живее. Той е тръгнал от мъчението и постепенно отива към труда и работата. Като се мъчат, хората впрягат на работа и животните. В бъдеще те ще се ползват от новите изобретения и по този начин ще облекчат положението на животните. Един ден органическият живот ще се облекчи, и тогава хората няма да се мъчат и трудят, както сега, но ще работят. Работата им ще бъде по-малко от сегашната. За да дойдат до това положение, хората трябва да отидат при Онзи, Който живее в тях, и да Му кажат: „Кажи само реч.“ Като чуете тази реч, всеки от вас трябва да си избере един план, по който да учи. Изучавайте всички предмети, за да придобиете нещо специфично от тях. Като изучавате физика, вие ще станете енергични; като изучавате химия, ще придобиете вътрешно спокойствие. Като изучавате астрономия, ще се запознаете с Вселената.

Хората изоставят близките до тях предмети и се занимават с отвлечени въпроси. Например с въпроса за възрастта на Земята. Интересни са заключенията на учените за възрастта на Земята. Едни учени определят възрастта на Земята по количеството на

разтворената сол във водата, други я определят по наносите върху земните пластове. Те са изчислили, че на всеки 500 години земната кора се увеличава с по три сантиметра. Това надебеляване на земната кора се дължи на наслояванията. Това е забелязано в египетския терен. Други изчисления показват, че в Америка на всеки 3600 години земята се е снишавала с 30 сантиметра. В Англия на всеки три хиляди години земята се е снишавала с 30 сантиметра. Трети учени пък определят възрастта на Земята от разлагането на радия, т.е. от превръщането му в олово. От всички изчисления се дохожда до заключение, че Земята е на възраст 1 милиард и 500 милиона години.

Друг научен въпрос, с който се занимават днес, е въпросът за възрастта на Слънчевата система. Интересно е как са дошли учените до мисълта да използват превръщането на радия в олово за определяне възрастта на Земята и на Слънчевата система. Ще кажете, че това са отвлечени въпроси, които нямат нищо общо с живота на Земята. Много от вярванията на хората са подобни на тия въпроси, но въпреки това те мислят, че имат положителни вярвания. Какво ще остане от вашите вярвания, като отидете на онзи свят?

Кой човек е истински вярващ? – Истински вярващ е онзи, който заминава за другия свят, без да умира. Като дойде часът на заминаването му, той свиква приятелите си на угощение. Като се съберат всички около него, той казва: „Приятели, събрах ви да си хапнем и да си поговорим. Аз заминавам вече за отечеството си. Сбогом, отивам у дома си, между своите близки.“ Той се сбогува с всички и изчезва, без да остави гроб след себе си. Така трябва да заминават всички хора – без да се страхуват от смъртта. Приятно е човек да излезе от тялото си съзнателно и да отиде на разходка в широкия свят. Човек може да излиза от тялото си, когато пожелае. Когато спи и сънува различни сънища, човек несъзнателно излиза от

тялото си и се разхожда из пространството. Не можете ли да направите това и в будния си живот? Че наистина излизате от тялото си и се разхождате из пространството, се вижда по това, че се връщате освежени и обновени. Ако не сте могли да излезете правилно от тялото си, вие се събуждате неразположени и уморени.

Будещата наука ще докаже на хората, че не трябва да се страхуват от смъртта. Има нещо страшно в смъртта, но то не е това, от което хората се страхуват. Един английски параход се спрял на пристанището, дето трябвало да престои няколко часа. В това време двама-трима моряци слезли на брега с лодка, която завързали за един кол, и отишли в града да се почерпят. Те се напили добре, и като се върнали на брега, побързали да се приберат в лодката. Това било късно през нощта. Влезли в лодката и започнали да гребат, за да стигнат парахода. Каква била изненадата им, когато на разсъмване те видели, че след като са гребали усилено цяла нощ, не са се мръднали от кола, за който била вързана лодката. Понеже били пияни, те забравили да развържат лодката, вследствие на което гребали на едно и също място.

Тъй щото, страшното в смъртта е колът, за който човек е вързан за Земята. Като умре, всички, които са вързани за същия кол, го теглят и той остава на едно и също място. Следователно, дойде ли часът за заминаването ви, скъсайте въжето, с което сте вързани за кола, и тръгнете свободно на път. Като отиде човек на онзи свят, близките му го посрещат, радват му се, устройват му угощение. Вие питате защо вашият близък не се обажда от онзи свят. Как ще се обади? – Докато е бил на Земята, всички са го гонели, измъчвали. Сега, след като се е освободил от мъчнотиите на Земята, той не иска да си спомня за нея. Хората говорят за онзи свят, без да го разбират. Онзи свят е по-уреден от този. Той е по-реален от физическия, който

виждате около себе си. Ще кажете, че онзи свят е невидим. За едни хора той е невидим, а за други е видим. И мравките не виждат човешкия свят, но това не значи, че той е невидим. Както за нас онзи свят е невидим и нереален, така също и нашият свят е нереален за мравките. Значи по отношение на онзи свят и ние сме като мравките. Като влезе в онзи свят, Христос възкръсна. Някои мислят, че като умре човек, светът се свършва. Не, след смъртта си човек влиза в по-реален свят от този на Земята. Като отиде на онзи свят, човек вече не умира, смъртта не го хваща. Духовното тяло никога не умира. Затова именно след смъртта Си Христос постоянно се явяваше на учениците Си и пак изчезваше.

Сега, колкото и да се говори по този въпрос, той все пак ще остане неразбран. Ако някое същество от онзи свят слезе на Земята, то може да доведе коефициента на земната светлина до единица. При това състояние светлината претърпява известно пречупване, при което хората стават невидими. Всеки може да стане невидим. Човек може да попадне в средата на невидимите и те да го виждат, а той да не ги вижда. Тези същества са по-учени от хората. Защо? – Защото са по-умни от тях. Които виждат, са по-учени от тия, които не виждат.

Някой си човек имал да дължи една сума. Запитали го за колко месеца е задлъжнял. Той отговорил: „За три месеца.“ Какво разбирате от това? – Ако сте кредитор, ще разберете, че длъжникът има три месеца срок до изплащане на парите. Ако сте длъжник, ще мислите, че имате три месеца срок за отлагане. Един човек запитал приятеля си: „Какво да правя с дълга си?“ – „Изплати го.“ – „Нямам пари.“ – „Намери отнякъде.“ – „Имам малко, но не са достатъчни.“ – „Съкрати бюджета си по някакъв начин, но плати дълговете си, за да се освободиш от тях.“

И тъй, помнете, че в света има земни кредитори, на които сте задължени. Те са тъй наречените земни банкери, които скубят хората. Те вземат по 10%, по 20%, по 30% лихва. Трябва да се освободите от тези кредитори – нищо повече. Ти имаш излишни желания, от които трябва да се освободиш. Това са банкерски операции. Ти искаш да имаш десет костюма, няколко чифта обуща, няколко шапки, няколко ризи. Защо ти са толкова много? Щом живееш на Земята, две-три ризи са достатъчни. Като се изпотиш, ще съблечеш едната риза, ще облечеш другата. Христос казва: „Който има две ризи, да даде едната на ближния си.“ Той говори за друг свят, а не за физическия. На физическия свят заради чистотата трябва да имаш поне две-три ризи. Ризата, с която човек се облича, представлява разумното в него. Ако една разумна проява не може да ти помогне в даден случай, защо ти е тя? Ако една мисъл не може да ти помогне за разрешаване на една мъчнотия, тя е слаба мисъл. Ако едно чувство не може да ти помогне да разрешиш мъчнотията си, това чувство е слабо. Ако една постъпка не може да ти помогне в разрешаване на мъчнотиите, тя е слаба. Стремете се към такива мисли, чувства и постъпки, на които да разчитате при мъчнотиите си. При каквато мъчнотия и да се намирате, разумният свят ще ви помогне да я разрешите.

Един студент разправяше една своя опитност, от която се уверил в помощта, която разумният свят дава на хората. Това се случило в Пловдив. Един ден той изпаднал в голяма мъчнотия. Нямал пет пари в джоба си, а бил много гладен. Като вървял по улиците, минал край една гостилница, отдето му замирисало на ядене. Това увеличило още повече глада му. Цял ден не бил турил хапка в уста. Както вървял, чул един глас в себе си, който му пошепнал: „Погледни на земята.“ Той погледнал и видял една монета. Гласът продължил: „Вземи монетата, иди да се нахраниш добре и повече не пъшкай.“ Какво

показва това? Това показва, че в Природата съществува закон, който има предвид нуждите на човека. Няма случай в живота на човека, когато съществените му нужди да не са били задоволени. Вярвайте в разумното начало в света. Щом постъпите разумно и отправите мисълта си към възвишения свят, веднага ще ви си притекат на помощ.

Следователно, за да се свържете с разумния свят, от вас се иска вяра, поставена на опит. От вас се иска вяра, която да ви подмлади и освежи. Сегашните хора са остарели преждевременно. Тя се страхуват от живота и постоянно се питат: „Какво ще стане с нас?“ Какво ще стане с вас? – Нов свят, нови условия идат. Вие трябва да бъдете млади, да се пригодите към новите условия. Това, за което се страхувате, е старото, което си заминава. Старият свят е мътната вода, която трябва да изтече, за да дойде бистра, чиста вода. Нов, красив свят се приготвя за всички хора. Той носи такива блага, каквито никой не е очаквал. Всеки ще стои под смокинята и ще яде. Това подразбира изобилието на живота. Всеки ще бъде задоволен, но от всички се иска работа. Всеки ще работи доброволно, от любов. Кой каквото прави, с любов ще го прави. Къща ли градиш, с любов ще я градиш; обличаш ли се, с любов ще се обличаш. Всичко ще се върши с любов.

Кажи само реч. И каза Господ: „Станете вие, които спите. Събудете се вие, които дремете. Почнете да мислите, да работите и да прилагате Любовта в живота си.“ Щастие иде за цялото човечество. Слънцето грее за всички хора в света. Да бъдем благодарни!

7-ма беседа от Учителя, държана на 4 август 1940 г. 5 часа сутринта, София – Изгрев

ВЯРА И ВЯРВАНЕ

Деяния на апостолите, 26. глава

Като четете 26. глава от Деяния на апостолите, ще се върнете две хиляди години назад, за да видите какво е говорил апостол Павел. Той е имал такава опитност, каквато малко християни имат. За тях именно се казва: „Блажени, които не видят, а повярват.“ Апостол Павел е видял нещо и е повярвал. Тома не е видял, но и не е повярвал. Той казал: „Докато не туря пръста си в раната Му и не опитам, не вярвам. Аз съм положителен човек, не се занимавам с халюцинации и въображаеми работи.“ Христос му отговорил: „Тури пръста в раната Ми и не бъди неверен, но верен.“ При това положение стихът: „Блажени вярващите“ има смисъл.

Мнозина смесват вярата с вярването. Това са два различни процеса. Вярата е положителен принцип, който изключва всякакво противоречие. В каквото вярва човек, това става. Във вярването не е така. Във вярването повечето неща не стават. Следователно, когато нещо не става, както мислим, това е вярване; когато нещо става, както мислим, това е вяра. За опитния музикант нещата стават, както мисли. Достатъчно е да вземе лъка в ръката си, за да види, че всичко става, както е мислил. За неопитния музикант не е така. Както и да движи лъка по цигулката си, нещата не стават правилно. Ако се осмели да даде концерт, нищо няма да излезе от него. След това той ще обвинява времето, публиката, лъка, струните и т.н. Всъщност вината е в самия него. Като не знае да свири, концертът не излиза, както трябва.

Съвременните хора живеят повече в отрицателното, отколкото в положителното. Каквото и да им проповядвате, те са склонни повече да отричат нещата, отколкото да ги приемат. Ако кажете на тия хора, че вярвате в Бога, в задгробния живот, те ще ви вземат за посмешище. Вашите вярвания са халюцинации за тях. Това са нереални, недействителни неща. По какво се различават реалните неща от нереалните, от халюцинациите? – Реалните неща хранят човека, а халюцинациите не го хранят. Представете си, че чрез внушение цял месец поддържате в човека мисълта, че му давате да яде хляб. Той си внушава, че яде хляб, но накрая на месеца ще се почувства силно изтощен. Обаче ако в действителност го храните с хляб, накрая на месеца той ще бъде здрав и укрепнал. Значи когато влезе в реалността на нещата, човек укрепва и придобива светлина. Когато влезе в областта на внушението и халюцинацията, той отслабва и губи светлината си. Тъй щото, срещнете ли човек, който говори за вяра, а отслабва, ще знаете, че той е влязъл в областта на халюцинациите.

Една баба минала от православието в евангелизма и започнала ревностно да чете Библията и Евангелието. Тя се натъкнала на стиха от Евангелието: „Ако имате вяра като синапово семе, можете да местите планини.“ По това време пред къщата ѝ имало една могила, която закривала слънцето и не давала възможност на светлината да прониква в стаята ѝ. Тя често се молела на Христа да махне тази могила от прозореца ѝ. Една вечер тя пак се помолила да ѝ се помогне някак, та да се махне могилата. Като свършила молитвата си, тя легнала да спи с надежда, че сутринта могилата ще бъде преместена. Щом станала от сън, тя погледнала през прозореца към могилата и като видяла, че не се е поместила нито на един сантиметър, казала: „Стана точно така, както си мислех.“ Тя казвала

на съседките си, че според думите на Христа могилата може да се махне. Външно тя се молела за премахването й, но в себе си мислела: „Я се махне, я не." Това е вярване, а не вяра.

Съвременните хора с помощта на машини вдигат големи тежести от 300, 400, 500 и повече тона. Опита ли се човек сам да направи това, не може. Като знае законите на механиката, с машини всичко може да направи. Щом дойде до вярата, нищо не може да постигне. Защо? – Не знае законите на вярата. Някой казва, че има вяра, а се чуди защо няма резултатите на вярата. Той вярва само на думи, а не в действителност. Без да разбира законите, по които е създаден светът, някой мисли, че може да вдигне Витоша и да я тури на друго място. Защо е нужно да се мести Витоша? За да преместите Витоша, за да я вдигнете във въздуха, трябва да има някаква съществена причина за това. Къде ще я поставите? – Трябва да има свободно място, за да я сложите някъде. А тъй нито има причини да се мести, нито мястото й е определено. В този случай няма по-голямо нещастие от това, да я местите без причина. Какво ще стане със София, ако върху нея поставите Витоша? Значи думите на Христа имат преносен смисъл.

На друго място Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." И този стих има преносен смисъл. Обаче някои от учениците разбраха този стих в буквален смисъл и се съблазниха. Те казаха: „Как е възможно да ядем човешко месо?" Които се съблазниха от думите Христови, напуснаха Го. На онези, които останаха при Него, Христос каза: „Ако искате да се ползвате от Моето Слово, вие трябва да разбирате вътрешния смисъл на думите Ми." Всяка дума има трояко значение: физическо, духовно и Божествено.

Сега аз говоря за Любовта, но всички не я разбират еднакво. Едни я разбират буквално, от физическо гледище, други – духовно, а трети – Божествено. Като говоря за Любовта, сиромахът си мисли: „Дано се намери някой богат човек да ме обикне, да подобри условията на живота ми.“ Ученикът, който няма средства да следва в училище, иска да намери някой благодетел – да го обича, за да го поддържа да завърши учението си. Младата мома, която мечтае да се ожени, търси някой богат човек да я обикне, да ѝ даде една голяма сума за зестра. Тя си казва: „Днес и хубава да си, и млада да си, всеки търси зестра.“ Питам: птиците със зестра ли се женят? – Те лесно разрешават въпроса – нито пари търсят, нито сватове. Ще кажете, че сте човеци, а не птици. Така е, човешките работи стават с пари, а Божествените – с вяра и с любов. Ако имаш вяра и любов, без пари ще се ожениш; ако имаш вярване, с пари ще се ожениш.

Следователно искате ли да знаете как ще се наредят работите ви, трябва да се изпитате: вяра ли имате, или вярване. Във всеки човек има нещо, което му подсказва ще има ли успех в някаква работа, или няма да има. Например забелязано е, че когато човек предприеме някаква работа и лявото му око заиграе, няма да има успех. Ако дясното му око заиграе, ще има успех. Чудно е наистина каква връзка съществува между заиграването на лявото или на дясното око и успеха или неуспеха на дадена работа, но това са факти, които мнозина са опитали. Ще кажете, че това е някакво съвпадение. Дали е съвпадение, или факт, не е важно. Важно е, че всеки е забелязал това нещо и затуй се вглежда – очаква да види какво ще излезе. У някои хора лявото око играе на добро, а дясното – на зло. У други е точно обратно: дясното око играе на добро, а лявото – на зло.

Забелязано е още, че работите на човека не се нареждат добре, когато между ума и сърцето му има раздвояване. Докато между ума и

сърцето не се възстанови хармонията, той не трябва да предприема нова работа. Искате ли да имате успех в работите си, умът и сърцето ви трябва да бъдат в съгласие. Дойдете ли до някаква сериозна работа, спрете се в себе си и помислете добре какво трябва да направите и как трябва да постъпите. С бързане работите не се нареждат. Ще кажете, че еди-кой си се е наредил вече, къща си е направил, оженил се е, деца има, разбогатял е, а вие нищо нямате. Какво особено е придобил от това? И богатият умира, и бедният умира. И богатият отива на онзи свят с празни ръце, и сиромахът отива с празни ръце. Важно е човек да занесе на онзи свят сърце, пълно с добродетели, и ум – със светли мисли.

Новите времена изискват нещо ново. Ако е въпрос за богатство, за сила, за власт, хората са имали това през всички времена и епохи. Богати са били и са осиромашали, силни са били и са изгубили силата си. Кое е новото, което хората очакват? – Свободата. Човек всякога се е стремял към свобода. И досега още хората се борят за свобода, но въпреки това не са я придобили. Някои мислят, че свободата е в богатството, в знанието, в силата. Свободата е нещо духовно, а не материално. Тя зависи от състоянието на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. За да се движи свободно, човек трябва да има определен път, който да следва. Свободата е нещо строго определено. Да бъдеш свободен – това не значи, че можеш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш, както искаш. Свободата подразбира разумно мислене и чувстване, разумни постъпки. Свободният човек се подчинява на природните закони. По отношение на природните закони той е ограничен. Това ограничение именно го прави свободен.

В Природата съществува един закон, според който никой няма право да туря в стомаха си повече от това, което може да носи; никой

няма право да носи на гърба си по-голям товар от този, който може да носи. Вземе ли повече, той носи чужд товар. Чуждият товар е тежък и всеки може да ви го вземе. Някой работи цяла година, за да събере повече храни, да се осигури. Като напълни хамбара си, започва да се безпокои да не дойде някой отвън, да го обере. Щом се безпокои, той не е свободен. За да бъдете свободни, следвайте законите на Природата. Природата складира ли някъде въздуха? Тя не го складира, не иска да се осигурява. Хората обаче започнаха вече да складират и въздуха. Това е необходимо, когато пътуват по високи планини като Хималаите. Като турят въздуха в машините, хората тръгват по високите планини, но мъчно напредват. Не се пътува лесно по места, където има нужда от складиран въздух.

И тъй, ще кажете, че богатството прави човека свободен. Философите, които имаха свободна, права мисъл, богати ли бяха? – Не бяха богати. Ние говорим за външното богатство, а не за вътрешното. Когато философът влезе в общество между учени хора, всички го обикват. Защо? – Вътрешно е богат той. Щом има вътрешно богатство, той носи в себе си знание, сила и власт. Има ли тези неща, той е свободен. Това, което той носи в себе си, представлява нещо реално, което никой не може да му вземе. Кои неща наричаме реални? – Реални неща наричаме тези, които човек сам знае. Рече ли да ги сподели с другите – всички да ги знаят, те изгубват своята реалност.

Представете си, че двама актьори играят на сцената някаква любовна роля. Публиката гледа, слуша техните излияния, мисли, че наистина се обичат. Щом се свърши представлението, актьорите се разотиват по домовете си, като че нищо не е било. Един час преди това те се обясняват в любов пред публиката, но щом слизат от сцената, любовта им свършва. Реална любов ли е това? – Любов, която

се изповядва пред хората, не е реална. Значи всяко нещо, което се изнася пред света, всички да го знаят, не е реално. Светът е голяма сцена, на която се изнасят всички прояви на живота. За да не изгуби реалността на нещата, някой се затваря, не позволява да проникват в душата му. Като го погледне някой в очите, той веднага се огражда, не иска да открият тайните му. Каква тайна може да крие човек в себе си? – Той обича някого и не иска хората да открият любовта му. Майката не иска децата й да разберат, че едно от тях е любимото й дете. Тя иска да покаже, че еднакво обича всичките си деца. Който е наблюдателен, лесно ще забележи, че към едно от децата си тя проявява по-голяма любов. Тя ги обича еднакво, но въпреки това на любимото си дете ще даде нещо повече и по-хубаво от това, което дава на останалите. Каквото и да прави, тя не може да се скрие. Любовта изпитва човека.

Съвременните християни са поставени на изпит, за да проверят каква е любовта им. Без изпит никой не може да влезе в Царството Божие. Искате ли да влезете в Царството Божие, веднага ще ви изпитат каква обхода, какво поведение имате към ближните си. Достатъчно е да отправите един крив поглед към някого или да кажете една обидна дума, за да се намерите вън от пределите на Царството Божие. Там няма стражари, който пъдят хората, но човек сам го напуща. Щом прояви някаква дисхармонична постъпка, той заспива. Заспиването подразбира помрачаване на съзнанието. Като изпаднете в това положение, разумните същества дохождат при вас, връзват ръцете и краката ви и ви свалят на Земята. Защо ви връщат на Земята? – За да се събудите. Значи за един крив поглед или за една обида вие слизате на Земята да се учите. Всички хора, които живеят на Земята, са изпъдени от онзи свят, защото са отправили крив поглед или са казали обидна дума на някое от разумните

същества. „Ами Христос защо дойде на Земята?“ – Той дойде да спаси човечеството от дълговете му. Той стана поръчител на хората. За всеки, който не плаща дълговете си, викат Христа и Му казват: „Ти си поръчител на този човек, плащай за него.“ Христос плаща за всички хора. За благодарност на това те Го разпънаха. Чрез разпятието Христос видя какво представлява неорганизираният още човек.

Всички християни вярват в Бога, убедени са в съществуването Му и очакват само добър живот. Това е невъзможно. В началото, т.е. като се роди, детето е добре прието. Като порасне, човек минава през мъчнотии и страдания. Като умре, т.е. като дойде до края на живота си, пак го изпращат добре. Това е закон. Всички се радват на малкото дете. Майката го къпе по два пъти на ден, храни го, изпълнява всичките му желания. Като стане на четири-пет години, тя го изоставя малко. После го праща на училище. Щом свърши училище, праща го на работа. Трябва ли възрастният човек да съжалява, че майка му не го носи вече на ръце? – Той разбира, че различните възрасти изискват различни отношения. В първо време децата почитат родителите си, обичат ги. Като станат големи, започват да ги критикуват. Когато майката и бащата остареят, децата не са доволни от тях и казват: „Дано по-скоро да си заминат за онзи свят, да ни освободят.“ Те искат да бъдат свободни, никой да не се меси в работите им. Като заминат родителите им, синовете и дъщерите плачат за тях. Защо плачат? – Че са ги огорчавали, че не са ги оценили, както трябва. Майката и бащата слушат в гроба какво говорят децата им за тях.

Сегашните хора умират преждевременно. Те умират, без да се борят. Щом дойде смъртта, човек трябва да се бори с нея. Защо? – Защото Бог не съизволява в смъртта на човека. Човек сам създава смъртта си. Ако пререже вените си, той непременно ще умре. Дойде

ли смъртта при вас, вие трябва да й обявите двубой. Човек е дошъл на Земята да живее дълъг живот. Ако живеете 120 години, това е достатъчно. На сегашния човек е определено да живее 120 години на Земята. През това време той ще преживее всичко, което му е нужно. Който умира по-рано от тази възраст, той изкуствено е причинил смъртта си. Съвременните хора не могат да се справят с противоречията на живота, вследствие на което умират преждевременно.

В древността един от учениците на една окултна школа отишъл при учителя си и му казал: „Моля ти се, помогни ми да придобия изкуството да отварям очи на слепи, уши на глухи, да развързвам езици на неми." – „Ще бъдеш ли щастлив?" – „Това ще бъде най-голямото щастие за мене." – „Да бъде според волята ти!" – казал учителят му. Ученикът придобил това изкуство и тръгнал по света да помага: на слепи отварял очите, на глухи – ушите, на неми развързвал езиците. В скоро време славата му се разнесла по целия свят. Какво било учудването му, когато слепите, които прогледали, започнали да го гонят; глухите, които прочули, и немите, които проговорили, почнали да злословят по негов адрес. Като дошъл до крайно противоречие, той се върнал при учителя си и се оплакал от нещастието, което го сполетяло. Учителят му отговорил: „Бог затвори очите на слепите, ушите на глухите и устата на немите, за да не те преследват. С неразбирането на законите ти пожела преждевременно да ги освободиш, заради което понесе последствията." Може ли сляп вълк да гони овцете! Може ли глух вълк да чуе тропота на коня, който минава покрай него?

Сегашните християни се нуждаят от истинско знание, от истинска вяра, за да разбират законите на Природата и на живота. Истински учен е този, който не се разколебава в знанията си. Целият

учен свят да е против него, той пак да си казва: „Аз вярвам в знанието, което съм опитал.“ Истински вярващ е този, който не се разколебава във вярата си. Целият свят да се обезвери, той пак да остава верен на своето верую. Силен човек е онзи, който прави, каквото каже. Ако каже, че може да носи Земята на гърба си, трябва да докаже това. Силният прави всичко сам. Той не очаква на чужда помощ. Мнозина могат да му се притекат на помощ, но той не очаква на никого. И като сгреши, той сам поправя погрешката си, без да се самоосъжда. Слабият, като направи някаква погрешка, не се и опитва даже да я изправи, но започва да се самоосъжда. Той казва: „Не мога да си простя за направената погрешка.“ Няма защо да не си прощаваш. Щом си счупил стомната, ще купиш нова. Ще глобиш малко кесията си, но ще изправиш погрешката си. Мъчно прощава човек на себе си, но оттам ще започне. Щом прощава на себе си, той може да прощава и на своите ближни.

Казано е в Стария Завет, че човек трябва да прощава на брата си по седем пъти на ден. И на Христа зададоха въпрос: „По колко пъти трябва човек да прощава на брата си? По седем пъти ли?“ Христос отговори: „Не по седем, а по 77 пъти по седем.“ Не е лесно човек да търпи, да чака брата си да сгреши 77 пъти по седем, да му прости за направените погрешки, и след това да има право да се произнесе за новата погрешка. Вие сте учен човек, но дойде един простак при вас и ви каже, че сте невежа, че не разбирате от работата си. Как ще се въздържите да не му докажете, че сте учен? – Вие ще кипнете, ще се разгневите и ще му дадете да разбере с кого има работа. Един прост човек се осмелил да каже на един силен: „Ти си баба, страхлив човек си. Мълчиш само и гледаш какво правят хората около тебе.“ – „Искаш ли да ме познаеш?“ – запитал го силният. – „Искам.“ Той го хванал за краката, вдигнал го високо във въздуха, обърнал го с главата надолу и

го запитал: „Сега познаваш ли кой съм? Още ли мислиш, че съм баба и страхливец?“ – „Познах те вече. Виждам, че си голям юнак.“ Следователно, щом се натъкнете на никаква мъчнотия, която ви счита за страхливец, не ѝ доказвайте какво сте всъщност, но хванете мъчнотията в ръце, повдигнете я във въздуха и я обърнете с главата надолу. Докато мъчнотията не признае силата ви, няма да я пуснете на свобода. Ще я държите с главата надолу във въздуха, докато най-после признае, че има работа със силен човек.

Днес всички хора очакват да дойдат нови, благоприятни условия. Вярванията се нуждаят от условия, а не вярата. Учените, великите хора, създават новото. Те правят опити. Химикът не теоретизира само, но работи в лабораторията си. Цели 20-30 години прави опити върху даден въпрос, докато най-после се домогне до известен факт. Знаменитият учен Гал, основател на френологията, правил ред наблюдения, за да намери мястото на смелостта в човешката глава, но не могъл. В помощ му дошъл един негов приятел, който развъждал кокошки. Между петлите си той забелязал, че едни са много смели, а други – страхливи. Като ги изследвал, видял, че областта зад ушите в смелите петли е силно издута. Гал се възползвал от това откритие и започнал да наблюдава хората, да търси този център у тях. Той намерил, че у смелите хора този център, зад ушите, е изпъкнал, както в петлите. Някой казва за себе си, че е смел. Като погледна главата му, виждам, че е крайно миролюбив. И да иска да бъде смел, не може. Защо? – Главата му е тясна, особено зад ушите.

Светът се нуждае от смели хора. Някои не смеят да се проявят, за да не правят погрешки. И да грешат, те трябва да работят. Идете сега в Русия, в Германия, в Англия, във Франция – навсякъде правят преобразования. Старото се замества с ново. Опитайте се в Русия да говорите за Бога, за вярата, за да видите как ще ви посрещнат. Казано

е в Стария Завет: „Не споменавай Божието име напразно.“ Там са видоизменили този стих, в смисъл да не се говори за Бога. Работи в Негово име, в името на справедливостта, без да проповядваш. Старите времена минаха. Няма какво да се вярва в този или в онзи. Истинските християни трябва да имат знания, за да разбират законите на Природата, да прилагат Любовта. Идете в Германия – и там ще намерите нововъведения. Целият съвременен свят се преустройва. Правят се опити за нещо добро и велико. Ако положението днес не е стабилизирано, ще дойде ден, когато новото ще възтържествува. Човечеството ще мине през изпитания, но ще придобие онази свобода, към която душата се стреми.

Хората се раждат учени, добри, но трябва да проявят своята ученост и доброта. От раждането си до последния ден на своя живот човек развива това, което е вложено в него. Той не създава нищо ново, но само се проявява. При каквито условия и да поставите змията, все змия ще си остане. Вълкът ще си остане вълк. Волът ще си остане вол. Човекът ще си остане човек. Човек трябва да разчита на онова, с което е роден, което е вложено в него. Достатъчно е него да развие.

И тъй, не чакайте времето да станете добри. Вие сте родени добри. Проявете доброто в себе си! Вие сте родени умни. Проявете своя ум! Апостол Павел беше роден за проповедник на Христовото учение, но имаше криво разбиране за нещата, от което трябваше да се освободи. Христос го свали от коня и му каза: „Не ритай срещу остен. Стани и иди да проповядваш. Не бъди повече Савел, но Павел.“

Много от сегашните хора са савловци, поддържат старото учение. Те трябва да паднат от коня си, да напуснат старите си разбирания, за да станат павловци. Сега е времето хората да се откажат от старото си разбиране и да приемат новото. Докато дойдат до новото, те неизбежно ще минат през борба, но това е необходимо.

В какво седи новото? – Във възкресението, във великата свобода. Докато живее в старото, човек се намира в ограничения. Щом влезе в новото, той се освобождава от ограниченията и възкръсва. Новото носи в себе си Божията Любов. Който вярва в тази Любов и я прилага, той ще се подмлади. Който не вярва в Любовта, живее в старото. В широк смисъл казано: които живеят със старото, са стари хора; които живеят с новото, са млади. Ако младият изгуби вярата си в новото, остарява; ако старият придобие вяра в новото, подмладява се. За утеха някои казват, че като се преродят втори път, тогава ще се подмладят. Ако сега не се подмладят, и в другото прераждане няма да се подмладят.

Като разглеждате сегашното положение на хората, виждате, че евреите, които на времето си бяха избран народ, днес са изложени на големи изпитания. Някога бяха пръв народ, сега са на последно място. Това се дължи на едно тяхно опущение. Днес всички народи – германци, англичани, италианци, французи, руснаци – се борят за първенство. Едно трябва да се знае: докато е на физическия свят, човек бива в началото пръв, в края – последен. Като влезе в духовния свят, в началото е последен, в края – пръв. Щом влезе в Божествения свят, и в началото, и в края е пръв. Само в Божествения свят човек запазва силата си. Каквато е силата му в началото, такава е и в края. Това значи да започне човек с добро и да свърши с добро, да започне с любов и да свърши с любов, да започне с вяра и да свърши с вяра. Човешкият и духовният свят, съединени в едно, образуват Божествения. Следователно когато човек съедини физическия и духовния свят в себе си в едно, той става кандидат за Божествения. Като живее на физическия свят, човек разбира какво значи да бъде силен в началото на живота си; като живее в духовния свят, той знае какво значи да бъде силен накрая. Като съедини началото и края в

едно, тогава вече разбира какво значи да бъде кандидат за Божествения свят. Бог казва за Себе Си: „Аз съм алфа и омега.“ Това значи: „Аз съм Този, Който и в началото, и в края съм един и същ, неизменен.“

Всеки човек трябва да се стреми да бъде неизменен: какъвто е в началото, такъв да бъде и в края. За тази цел той трябва да работи върху себе си, да бъде внимателен към всички: към млади и стари, към учени и прости, към бедни и богати. Както всеки човек е уд на Божествения организъм, така е и с всеки народ. Всеки човек, всеки народ има свое място във великия организъм. Докато е на мястото си, той има велико предназначение. Напусне ли мястото си, той се намира пред голяма катастрофа.

Каква е задачата на съвременния човек? – Задачата на всеки човек е да създаде глава, която да бъде добър проводник на светлината; да създаде сърце, което да бъде добър проводник на топлината; да създаде тяло, което да бъде добър проводник на силите в Природата. В това седи бъдещата религия и бъдещата наука. От всички се иска светъл ум, топло сърце и здраво тяло. Ще кажете, че това е задача на живите. Но къде са заминалите за онзи свят? – Те са стопени, както ледът се топи и се превръща във вода. Губи ли се водата? – Водата не се губи, но се влива в широкото море. Следователно вашите заминали се вливат във вас и ви предават от своята светлина, топлина и сила. Ако между баща ви и вас има добра връзка, т.е. ако се обичате, като замине за другия свят, той ще се влее във вас и ще увеличи светлината на ума ви, топлината на сърцето ви и силата на тялото ви. Ако не се обичате, той пак ще се влее във вас, но ще изпитате понижаване в светлината на ума ви, в топлината на сърцето ви и в силата на вашето тяло. Същото става и при заминаване на ваши приятели или неприятели. Който заминава за

онзи свят, трябва да повдигне температурата на ближните си, а не да я понижи.

Желая ви да бъдете добри проводници на Божествената светлина, топлина и сила, за да внесете в ума си повече светлина, в сърцето си – повече топлина, и в тялото си – повече сила. Придобиете ли тия неща, вие живеете във вярата, а не във вярването.

8-ма беседа от Учителя, държана на 11 август 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

ДА ИМАТЕ ЛЮБОВ

На едно място в Евангелието Христос казва: „Да имате любов един към друг.“ Няма по-велико нещо в света от Любовта. Но в Любовта има и смущения. Всеки се оплаква, че не го обичат, както трябва. За да те обича някой, ти трябва да заслужаваш това. Любовта е нещо ценно, което не се дава всякога.

От какво произтичат смущенията? – От безлюбие. Съществуват три вида смущения: материални, сърдечни и умствени. Казано е в Евангелието: „Да се не смущава сърцето ти.“ Вярно е, че човек не трябва да се смущава, но как да не се смущава, когато няма пари? Как да не се смущава длъжникът, когато кредиторът му иска в определен срок да си плати дълга? Какъв е цярът да се не смущава сърцето ви? – Христос дава цяр против смущението, като казва: „Вярвайте в Бога и в Мене вярвайте!“ Защо трябва човек да се цери от смущението? – Смущението парализира човешкия организъм. Много органически болести се дължат на вътрешното смущение в човека.

Често лекарите говорят за кръвно налягане. В зависимост от смущението, в човека съществува сърдечно, умствено и волево налягане. Само по себе си, налягането не е лошо нещо. Туриш товар на гърба си и усещаш налягане. Някой иска нещо от тебе – налага се. Въпреки това хората се страхуват от кръвното налягане. Защо се страхуват? – Защото то се предизвиква от нечиста, венозна кръв, вследствие на което кръвообращението не става правилно. Кръвното налягане се цери лесно с пиявици. Как се церят обаче сърдечното и умственото смущение? Те засягат сърцето, дихателната система и кръвоносните съдове. Много хора умират преждевременно благодарение на кръвното налягане. Затова именно Христос казва да

се избягват всички видове смущения. Щом имате Любов, смущенията бягат от вас. За да не се натъквате на излишни смущения, не давайте повод да ви защитава някой слаб човек. Ако слабият ви защитава, вие ще бъдете бити на общо основание. Ако ви защитава някой, той трябва да бъде силен. Мнозина търсят защита в парите, в дрехите, в къщите си. Обаче ако изгубят парите, дрехите и къщите си, те се смущават. Защо се смущават? – Защото са разчитали на слаби средства.

Хората изпадат в смущения, мъчнотии, тревоги и казват: „Не мога да направя това или онова." Те не се познават. Те могат да направят всичко. Кога? – Когато се намерят в безизходно положение. В това отношение човек постъпва като котката, която е голяма аристократка. Ако на пътя й се изпречи малка височинка, тя не иска да я прескача – мързи я и затова обикаля оттук-оттам, докато намери свободен път. Обаче ако се намери в голямо затруднение, и два метра височина да й се изпречи, веднага ще я прескочи. И човек като котката търси лесния път, но ако се намери в голямо затруднение, и два метра високо препятствие може да прескочи. Например докато не се е оженила и не е станала майка, момата търси лесния път в живота и мисли, че не може да изпълни някакво голямо задължение. Като се ожени и стане майка, тя е готова да изпълни всичко, каквото детето й пожелае. Детето й казва: „Ти обеща, че ще се грижиш за мене и с любов ще изпълниш всичките си задължения, защото аз искам да живея." Майката се въоръжава със сила и търпеливо изпълнява всичко, каквото детето желае. Ако не може да изпълни нещо от своите задълженията към детето си, тя страда и се смущава.

Да се не смущава сърцето ви. Защо? – Защото някои смущения стават причина за подпушване на известни енергии, които текат в човешкия организъм – в неговото сърце, в неговия ум и в цялата му

нервна система. Човек е акумулатор, в който се преплитат енергии. В математическо отношение човек представлява една от най-сложните формули. Който може да преведе тази формула в геометрически образ, той има вече ясна представа за човека.

Да се не смущава сърцето ви. Защо? – Защото смущенията внасят особен род киселини в човешкия организъм, които го разрушават. Като се смущава за маловажни работи, човек губи най-хубавите си чувства. Когато влезе в умствения свят, човек започва да си чертае план за някакво постижение. Например той иска да стане силен човек и развива мускулите си – да бъдат яки, здрави. Идеалът на този човек е да вдига тежести, да прояви силата си. Казва се за един американец, че могъл да вдига на ръце един кон и едно конче. Колкото и да бил силен, намерил се по-силен от него, който могъл да вдига два коня и едно конче. Трябва ли първият юнак да се смущава, че някой го надминава по сила? Сега има машини, които вдигат много по-големи тежести от най-силния човек. Значи във физическо отношение човек разполага с известен мащаб от сила, с която може да се хвали. Сегашните машини надминават неговата сила. Важно е човек да бъде силен в духовно отношение. В това седи смисълът на живота.

Съвременните хора имат доста мъчнотии от миналото, вследствие на което са дошли до положение на постоянни войни: мъже и жени воюват помежду си, синове и бащи, майки и дъщери, учители и ученици. Държавите от своя страна се делят на партии, които също воюват помежду си. Сега се явява едно течение: да се премахнат партиите, за да се освободи светът от борби. Има нещо ново, което иде сега и което трябва да се изучава. Лесно е да намериш погрешките на хората. Лесно е да кажеш, че някой не живее добре.

Лесно е да кажеш на някого, че трябва да обича. Знаете ли колко мъчно е да обичаш човека?

Представете си, че някой ви заповядва да ядете сух, мухлясал хляб. Какво ще правите? – Ще го ядете по принуждение. Ако ви дадат пресен, доброкачествен хляб, ще го ядете доброволно, без принуждение. Следователно не е лесно да върши човек нещо по принуждение. То е все едно да му дадат мухлясал хляб и да му заповядат да го яде. Днес повечето неща стават чрез принуждение. Това показва, че ние живеем в епохата на принуждението.

Иде нова епоха в света, която пресява хората. Това е епохата на Любовта, която внася свободни, разумни отношения между хората. Ако обичате някого и в тази любов губите силата си, любовта не е на място. Ако в любовта и двамата искат само да печелят, любовта им не е на място. В Любовта и печалбата, и загубата са на място. В любовта и който обича, печели, и когото обичат, също печели. Значи в любовта и двамата печелят; в безлюбието и двамата губят. Това е новото определение на Любовта. Тъй щото, дойдете ли до Любовта, ще знаете, че които се обичат, печелят и във физическо, и в сърдечно, и в умствено отношение.

Някой се хвали, че има голяма любов. Каква любов е тази, при която човек плаче? Ще кажете, че човек плаче от умиление. Добре е да плаче човек от умиление, но плачът от умиление съживява мъртвия, а плачът без умиление умъртвява хората. Ще кажете, че някой плаче от любов. Какви са тези сълзи от любов? – Ако всички хора плачат от любов, земята би се превърнала на рай. Досега не съм срещал човек, който да плаче от любов. Това е мое мнение. Ако тези сълзи, за които казвате, че са от любов, капят върху някое дърво или растение, те ще го унищожат; ако капят върху животно, то ще умре; ако капят върху човек, и той ще умре. Изобщо тези сълзи умъртвяват, не се отразяват

добре върху живите същества. Днес повечето хора плачат от любов и се оплакват, че са нещастни. Има смисъл човек да плаче за любов, а не от любов.

Като изучавам хората, аз търся причините за техните смущения. Слушам: проповедникът все за онзи свят говори, приготвя своите пасоми, но в края на краищата нищо не постига и се разочарова. Младата мома мечтае за някой красив и богат момък. Тя си въобразява как той ще я гледа като царица, как ще живее в палат, заобиколена със слугини. Като се ожени, вижда, че нищо не се сбъдва. Лицето й се разваля, тя се разочарова и казва: „Лош човек излезе моят възлюбен. Не струва човек да се жени. Няма смисъл човек да обича." Тя обвинява любовта. Това, което тя нарича любов, не е никаква любов.

Следователно ако някой ви пита обичате ли го, вие го запитайте оценява ли той любовта. Ако я оценява, любовта сама по себе си ще дойде; ако не я оценява, няма да дойде. Който оценява Любовта и я възприема правилно, той е доволен от всичко. Каква любов е тази, която прави хората недоволни? От хиляди години насам Бог проявява Любовта Си, а всички хора са недоволни: майката е недоволна, бащата е недоволен, дядото и бабата също са били недоволни. И децата, които се раждат, са недоволни. Че наистина и дядото е бил недоволен, виждаме по това, че е грешил. Доволният човек не греши. Ще каже някой, че умира от любов към Христа. Ние се нуждаем от хора, които живеят за Христа, а не от такива, които умират за Него. Момата казва, че умира от любов към възлюбения си. Кое й дава повод да умира от любов за него? Каква полза ще принесе на някого, че умира от любов? Така не се говори. Това не е логическа реч. За предпочитане е човек да живее без аргументирана реч, отколкото да умре с аргументирана реч.

И тъй, ние говорим за онази Любов, която изисква живот от нас. Ние говорим за онази Любов, която носи живот за всички хора. Тази Любов е Божествена. Отдето и да дойде, тя носи Живот в себе си. Не мислете, че тя ще дойде само от едно място. Не, тя ще дойде от животните, от растенията, от дърветата, от камъните. Тя ще дойде от светлината, от въздуха, от водата. Няма да остане място, отдето тя да не дойде и да не проговори на хората. Ще кажете, че Любовта ще дойде отгоре. Как разбирате вие думата *отгоре*? С аероплан ли ще слезе Любовта? – Ако е въпрос за аероплан, ние виждаме какво слиза от съвременните аероплани. Те снасят отгоре своите яйца. Вие знаете какво правят тия яйца. Те умъртвяват хората, а не носят живот. Те носят смърт за човечеството. Какво ще кажете за тия аероплани? Не само аеропланите, но и пушките, и топовете снасят яйца, които умъртвяват. В този смисъл тия изобретения са женски, понеже раждат, т.е. снасят яйца. Оттук можем да кажем, че светът се е развалил от жени, които раждат. Не ме разбирайте криво. Аз говоря за жената в друг смисъл, за друга жена, а не за тази, която вие познавате. Камилската птица също снася яйца. Нейните яйца бяха най-големи. Но сега има яйца, още по-големи от тия на камилската птица. Те тежат до две хиляди килограма. Дето падне такова яйце, причинява големи пакости.

Аз не съм против аеропланите, против пушките и оръдията, но искам техните яйца да допринасят благо за човечеството. Дето падне такова яйце, да поникне нещо хубаво – обуща, дрехи, шапки, храни и плодове. Знаете ли колко струва едно от тия яйца? Като се превърне в пари, то задоволява нуждите на много хора. Тогава всеки ще каже: „Дойдоха Божествените птици и донесоха на всеки човек подаръци." Кой няма да се радва на такава птица и на нейните яйца? Обаче от яйцата на сегашните птици, които са се превърнали в машини, всеки

бяга. Всеки тича да се скрие някъде, за да не го засегне някое парче от тях. Страшни са сегашните яйца! Дето паднат, рушат, разорават земята на голяма дълбочина.

Като изучавате живота, виждате, че най-лесните неща се изпълняват най-мъчно. Най-хубавите неща създават тягостни състояния. Например срещне ме някой и ми казва, че съм много добър. Защо ми казва това? Ако наистина съм добър, аз зная това. Но той има някаква користна цел. Щом каже, че съм много добър, след това добавя: „Можеш ли да ми помогнеш в нещо?“ Ако кажа, че не мога да му помогна, той намира, че не съм добър. Значи ако не му помогна, веднага ставам лош. Добър съм, докато взема нещо от мен. Щом нищо не взема, ставам лош. Ние трябва да дойдем до положение да благодарим за най-малкото, което ни се дава. Тогава отношенията ни ще бъдат правилни.

Тъй щото, когато казвате, че един човек е много добър или много лош, вие трябва да имате мярка, с която да определите неговата доброта или лошавина. Коя е мярката, според която определяте качествата на нещата? Когато кажете, че обичате някого повече от всички хора, вие нямате мащаб, с който да мерите нещата. Колко го обичате? Повече от всички хора? Това не е още мярка. Друг е въпросът, ако кажете на някого, че го обичате като себе си. Като *себе си* – това е мащаб, който всички познават. Да обичаш някого, това значи да работиш за него, както за себе си. Обичта внася разположение в човека, а не тревога. Когато помислиш за онзи, когото обичаш, сърцето и умът ти се изпълват с вътрешна радост и разположение – пред теб се отваря широк, красив свят.

Следователно Любовта отваря очите на човека да вижда неща, които с обикновени очи не вижда. Само любещият има отворени очи. Той вижда така, както астрономите виждат и най-малките звезди на

небето. Астрономът прави своите наблюдения с телескоп и вижда това, което хората с просто око не виждат. Той насочва своя телескоп към небето и вижда звездите, изучава ги и прониква в техния живот. Чрез силно увеличаване на звездите някои астрономи изучават устройството им и казват, че и там живеят разумни същества, по-интелигентни от хората на Земята. Те казват, че хората се ползват даже от тяхната интелигентност. Като възприема от любовта и интелигентността на тия същества, човек не може да не каже в себе си, че наистина Бог е Любов. Заслужава човек да излиза вечер със своя телескоп и да наблюдава небето. Достатъчно е всяка вечер да наблюдава по половин час небето, за да се освободи от всякакво обезсърчение. Добре е да бъде човек астроном, за да се освободи временно поне от полиците, които му предстои да плаща.

Съвременният човек трябва да дойде до широко разбиране на нещата, а главно – на Любовта. Той трябва да реши задачите си правилно. Ако е въпрос за професора, той правилно и лесно решава задачите си. Ученикът обаче забърква задачите си, не ги решава правилно. Не е лесно човек да реши задачите на Любовта. Ако не можете да обичате един бръмбар, едно камъче, една росна капка, вие не можете да обичате и човека. Видът на росната капка трябва да привлича вниманието на човека, както детето привлича вниманието на майката и на бащата. В росната капка има нещо разумно. Тя не е само за украшение. Като видите един цвят, и той трябва да спре вниманието ви. Всеки цвят възприема нещо велико от Божествения свят, с което заслужава вниманието на човека. След милиони години този цвят ще се превърне в някой архангел. Като видите едно цвете, казвате, че е нещо обикновено, просто. Обаче то има такъв аромат, какъвто човек няма. В дадения случай цветето е по-учено от човека.

От човека зависи как да гледа на нещата. Ако обича всичко, което Бог е създал, той навсякъде вижда Божественото и го цени.

Сегашните хора трябва да спрат вниманието си върху онова, което Бог е създал. А всичко, създадено от Бога, има за цел да събуди Божественото начало в човека. Събуди ли се Божественото в човека, той навсякъде вижда проявлението на Бога. Ето защо, искаме ли да намерим Бога, ние трябва да обичаме всичко онова, което Той е създал. Да обичате всички, това значи да обичате Едного.

Ще кажете, че това е мъчна работа. Не, това е най-лесно. Когато хората дойдат до положение да обичат всички, Земята ще се превърне на рай. При това положение човек може да направи всичко, каквото пожелае. Ако не обича, той нищо не може да направи. Любовта прави човека мощен. И сегашните хора се обичат, говорят за любов, но се мъчат. Виждате, че някой пъшка, мъчи се – не знае дали го обичат. Каква любов е тази, която измъчва хората? Те се мъчат, защото се съмняват в Любовта. Те се питат дали Бог ги обича, или не. Няма защо да се съмнявате. Има един признак, по който познавате хората на Любовта. Те разнасят особен аромат. От тях се отделя особено ухание, особен нектар, който с години не можете да забравите. Достатъчно е един път да усетите това ухание, за да пожелаете и втори път да го помиришете. Ще кажете, че за Любовта не се говори. Съгласен съм с това. Обаче трябва да знаете, че Любовта започва в тайно, а свършва в явно. Тя мяза на онези малки искри, които никой не вижда. Като се разгорят, всичко започва да гори. Стане ли огънят голям, всички го виждат.

Любовта има две запалки. Като се докоснеш до едната, любовта започва да дими, да пуши, без да издава светлина. Тази любов е най-опасна. Ние я наричаме „сляпа любов“. Щом се докоснеш до втората запалка, любовта веднага започва да гори, при което се отделя мека,

приятна светлина. Това е Любовта, на която очите са отворени. Тя вижда не само напред, но и назад. Погледне ли те веднъж, ти веднага тръгваш след нея и започваш да се въртиш наоколо ѝ, както Земята се върти около Слънцето. Ако престане да се върти около Слънцето, Земята ще хвръкне далече от него, на милиони километри. На същото основание казвам: ако човек обича хората, без да вижда Бога в тях, той ще хвръкне някъде из пространството, т.е. ще умре. Той ще се намери на километри далече от центъра на Земята. Ето защо, като обичате себе си и ближните си, обичайте Бога в тях. Това е правилното отношение на човешката душа към Първата Причина на нещата.

Както аз ви говоря, така всеки може да ви говори, но вие трябва да различавате от какъв източник идат тия думи. Като дойде смъртта при вас и започне да ви говори, кажете ѝ: „Ти не знаеш ли, че аз обичам Бога? Ако те обикна, знаеш ли какво ще стане с мене? – Ще хвръкна някъде в пространството, ще се отдалеча от центъра на живота." Какво представлява смъртта? – Смъртта е ангел с две лица: едното лице е черно, наречено смърт; другото лице е светло, красиво – то носи живот. Докато не познаваме Любовта, смъртта царува; щом познаем Любовта, безсмъртието царува. Щом дойдем до Любовта, до безсмъртието, ние цитираме стиха, който Христос е казал: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото си проводил."

Сега, понеже говоря за един от най-великите въпроси – за Любовта, не искам да остане в умовете ви нито една отрицателна мисъл. Гледайте на живота така, както никой досега не е гледал. Не мислете, че Любовта не съществува в света. От хиляди години насам Любовта съществува на Земята, но хората още не са я оценили. Вие трябва да се научите да не продавате любовта си, но да я оценявате.

Оценявайте любовта на всеки човек, който ви обича. Не се месете в любовта и не давайте съвети как трябва да се обича. Оставете Любовта да се проявява свободно. Може би някои хора ви обичат повече, отколкото вие си представяте. Може би някои хора са жертвали за вас повече, отколкото вие сте жертвали за себе си.

И тъй, бъдете разумни, та да не петните ума, сърцето и душата си с дребнави мисли и съмнения дали Бог ви обича, или не. В Любовта няма измяна. Единственото нещо, в което няма измяна, това е Любовта. Там, дето има измяна, това не е любов. Най-чистото нещо на света е Любовта. Следователно вярвайте в онази Любов, в която няма никаква измяна.

Тайна молитва

9-та беседа от Учителя, държана на 11 август 1940 г., 10 часа сутринта, София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНА РАДОСТ

Съвременните хора се делят на светски и духовни. Те се различават по начина на работата си: светските хора, към които се отнасят материалистите, се движат от резултати към закони и от закони към принципи. Религиозните и духовните се движат по обратен път: от принципи към закони и от закони към резултати.

Като наблюдавате местностите около езерата, виждате, че те имат особен строеж, особена архитектура, която никой обикновен човек не може да изработи. Тук са работили съвършени, възвишени същества, пред които и най-учените хора на Земята са деца от забавачница или от първо отделение. Тези местности са едни от най-красивите места на Рила. Като се движите около езерата, изучавайте флората и фауната на Рила, както и разположението, строежа и състава на скалите и на земните пластове. Да се движи човек по планините съзнателно, това значи да изпитва истинска, Божествена радост.

Като се говори за радостта, виждаме, че всички хора се стремят към нея. Каква е тази радост, какво крие в себе си, те не се интересуват. За тях е важно да се радват. Ние пък казваме: „Стремете се към чистата Божествена радост, която не съдържа условия за страдания.“ Значи има два вида радости: човешка и Божествена. Човешката радост носи в себе си и радост, и страдания, а Божествената – само радост. В такъв случай за предпочитане е човек да приеме страданието, което носи радост, отколкото радостта, която носи страдание. Живот със страдания и радости е за предпочитане пред живот без страдания, но и без радости. Светският човек предпочита радостта пред страданието, а духовният – страданието

пред радостта. Животът на светския човек започва с радост, свършва със страдание; животът на духовния човек започва със страдание, свършва с радост. Божественият живот започва с радост и свършва с радост. Той примирява радостите със страданията на обикновения и на духовния човек, като образува от тях Божествената радост. В духовния живот скръбта трябва да отстъпи мястото си на радостта, а в човешкия живот радостта трябва да отстъпи на скръбта. Само по този начин скръбта и радостта могат да се примирят и да се превърнат в Божествена радост. Само Любовта е в състояние да примири радостта със скръбта.

Едно трябва да знаете: каквото и да правите, вие не можете да се освободите от страданията. Всички живи същества страдат. Колкото на по-високо стъпало се намират, толкова по-големи са страданията им. Страдания съществуват във всички светове: във физическия, в сърдечния и в умствения. Като страда и разумно използва страданията си, човек придобива капитал, с който гради своето бъдеще. На физическия свят капиталът на човека са неговите постъпки, в духовния свят – чувствата, а в умствения – мислите. С други думи казано: разменната монета на физическия свят се крие в постъпките; разменната монета на сърдечния свят се крие в чувствата; разменната монета в умствения свят се крие в мислите. Ако не постъпва добре, човек се лишава от капитал на физическия свят; ако не чувства правилно, той се лишава от капитал в сърдечния свят; ако не мисли право, той се лишава от капитал в умствения свят. Като знаете това, не се гневете за нищо и никакво. Когато получавате блага, радвайте се; когато отнемат благата ви, пак се радвайте. Човек трябва да дойде до такова самообладание, че и като губи, и като печели, да запази своя вътрешен мир. Който има самообладание, той цени еднакво и доброто, и злото.

И тъй, за да се справят със злото и с доброто, хората трябва да се освободят от илюзиите в живота, т.е. да ги разбират. Натъкне ли се на някаква илюзия в живота си, човек трябва да знае как да излезе от нея. На физическия свят илюзиите са неизбежни. Например ако сте в трен, файтон или автомобил, струва ви се, че вие сте в покой, а предметите се движат. Така ли е всъщност? При това, ако се движите към запад, предметите се движат към изток. И това е илюзия. Докато гледа на илюзиите като на реални неща, човек не е намерил правия път в живота. Човек трябва да живее много време на Земята, за да се освободи от всички илюзии и да поеме правия път.

Как може човек да живее дълго време на Земята? – Чрез прераждания̀та. Много пъти човек ще се преражда, докато научи уроците на живота. Но и това не е лесно. За да се въплъти и да дойде на Земята, човек трябва да се конкурира с милиони души. Един от тях ще се прероди, но докато постигне това, той минава през големи страдания. Щом се прероди, започва друга борба – за първенство. Всеки иска да бъде богат, силен, учен, да заема първо място в света. Защо трябва да бъдеш пръв? Не можеш ли да бъдеш последен и от това положение да работиш, да реализираш своите желания? Ако в радостта си пръв, в скръбта ще си последен; и обратно: ако в скръбта си пръв, в радостта ще бъдеш последен. Това са неизбежни пътища в човешкия живот. Кой богат не е осиромашал? И кой сиромах не е разбогатял? Ето, Давид беше овчар и после стана един от видните царе на Израил. Като цар той мислеше, че може да направи всичко, каквото желае, но видя, че не е така. За всяка своя погрешка той трябваше да плати. Във всеки човек има по един Давид, по един Соломон, с които трябва да постъпва разумно. Във всеки човек има от старите пророци, които трябва да постави на местата им.

Като знаете това, пазете се от своето минало, в което се крият някои отрицателни черти. Например сегашният човек се обявява против войната, не иска да убива, да върши престъпления. Защо? – Защото животът му се излага на опасност. Въпреки това човек всеки момент воюва със своите мисли и чувства. В тази борба някои от мислите и чувствата му изчезват, и то най-добрите. В края на краищата той мисли, че е победил. Вътрешната война в човека трябва да престане. Щом престане вътрешната война, с нея заедно ще престане и външната.

И тъй, за да се справи с мъчнотиите, с несгодите и с противоречията в живота си, човек се нуждае от светъл ум, от благородно сърце и от здраво тяло.

10-та беседа от Учителя, държана на Седемте рилски езера, 14 август 1940 г.

МАГИЧЕСКАТА СИЛА НА ЛЮБОВТА

Много автори са правили опити да опишат Любовта. В това направление те са успели само донякъде, а не напълно. Защо? – Любовта има качества, които не се поддават на описание. Освен това Любовта има качества, които и досега още не са известни на хората. Щом не им са известни, те не могат нито да говорят за тях, нито да ги описват. Някой казва, че сърцето му изгоряло от любов. Каква любов е тази, която може да изгори сърцето на човека? Любовта никога не може да изгори едно сърце. Ще кажете, че страдате от любов. И това не е вярно. Любовта не причинява страдания. Тя изключва всякакви страдания. Вярно е, че човек страда, че сърцето му гори от страдания, но причината за това не е Любовта. Огънят, който причинява страдания и горене на човешкото сърце, не е свещеният огън на Любовта.

Всички хора говорят за Любовта като атрибут на Бога, но какво представлява тази Любов, и те не знаят. Сложно нещо е Любовта. Едно от качествата на Любовта е нейното постоянство и неизменност. Следователно каква любов е тази, която постоянно се мени? Някой ви приема добре, гощава ви – и вие го обиквате. На другия ден той не ви приема в дома си – вие не го обичате вече. Някой ви направи услуга – вие го обиквате. Щом се откаже да ви услужва, вие не го обичате вече. Този вид любов между хората не е нищо друго, освен търговски отношения: единият е купувач, другият – продавач. Докато купувачът има пари, а продавачът – стока, работите вървят добре. Обаче ако купувачът няма пари и продавачът няма стока, отношенията се развалят. Тъй щото търговските отношения представляват външна

страна на Любовта. Любовта има и вътрешна, по-дълбока страна, която трябва да се изучава.

Майка ражда няколко деца. Тя се грижи за всички: храни ги, облича ги, учи ги. Привидно тя обича всички еднакво, а всъщност към едно от децата си тя има по-голяма любов. Защо? Ще кажете, че това дете е най-послушно. Може послушанието да е причина за това, а може причината да е друга. Често най-любимото дете на майката е най-непослушно, но тя вижда в него такива заложби, каквито в другите деца не съществуват. В лицето на любимото си дете майката вижда един скъпоценен камък, който някога ще се разработи и всички ще го ценят.

Следователно различни са поводите, за които човек може да бъде обичан. Днес обичате човека за хляба, който ви доставя, за парите, които ви дава, за знанията, които черпите от него и т.н. Обаче самият човек ще обичате в бъдеще. Докато обичате човека за това, което носи в себе си, вашата любов не е истинска. Истинската любов няма предвид това, което човек носи: тя има предвид самия човек, неговата неизменна, вечна същина. Ще кажете, че градинарят обича дървото заради плода. Вярно е това, но тази любов е важна за децата. Истинският градинар обича дървото за самото дърво. Ако дървото има плодове, по-добре ще бъде за него, но той обича дървото и с плодове, и без плодове. Хората смесват къщата на човека със самия човек. И къщата му, т.е. тялото му, е ценно, но то е временно: днес го има, утре го няма. При това тялото на човека е изложено на постоянни промени. Как можете да обичате човек, който се променя постоянно? Преди всичко, като се мени често, вие не го познавате. Щом не го познавате, не можете да го обичате. Вие обичате човека само ако го познавате. Не го ли познавате, не можете да го обичате. И обратно: щом обичате някого, вие непременно ще го познавате.

Задачата на всеки човек е да дойде до вътрешната, мистичната страна на Любовта. Който се домогне до мистичната Любов, той не говори никак за нея или малко говори, а много работи. Добре е човек да прави всичко в името на Любовта, а малко да говори за нея. Казвате ли на скъпоценния камък, че го обичате? Вие го туряте в кутия, затваряте добре кутията, туряте я на скрито място и на никого не говорите за него. Ако говорите много за скъпоценния камък, скоро ще го изгубите. Следователно, колкото повече говорите за Любовта, толкова повече я обезценявате. Говорете по-малко за Любовта, за да запазите стойността й. Ако обичаш някого, дай му нещо ценно, направи нещо добро за него или изнеси една негова добродетел, без да казваш, че го обичаш. Кажеш ли, че го обичаш, Любовта се скрива. Ако трябва да кажеш нещо за любовта си към даден човек, говори безлично, принципиално. Кажеш ли името му, Любовта изчезва.

Как можете да кажете, че обичате някого, когато и вие сами не знаете кого обичате? Вие обичате някого в даден човек, но кой е той, и вие не знаете. Вие обичате в човека Онзи, Който го е посетил. Щом Онзи го напусне, вие не го обичате вече. Ако Онзи отново го посети, вие пак го обичате. Онзи, Който посещава човека, влиза в него периодически. Ето защо, когато обичате някого, не говорете, че обичате Иван или Драган, защото всъщност вие обичате онова светло същество, което го е посетило. Коя кесия обичате: пълната или празната? Докато кесията ви е пълна със злато, обичате я; щом се изпразни, любовта ви към нея изчезва. Златото, т.е. присъствието на Божественото в човека, го прави обичан.

Често се говори за сродни, за колективни души. Под понятието *сродни* или *колективни души* разбираме тези, които са излезли едновременно от Първоизточника на живота. Дето и да се намират, те чувстват нещо близко, сродно помежду си. Щом се срещнат, без да си

говорят, те се разбират и обичат. Те не чувстват нужда да казват, че се обичат. Ако единият си позволи да каже, че обича своята сродна душа, той е внесъл вече известно стеснение, известно ограничение в сърцето й. За да бъдете свободни, не изказвайте любовта си. Любовта не се нуждае от изложение, тя се чувства. Като обичате човека, както трябва, той непременно ще почувства любовта ви. Любовта се чувства, а не се говори за нея. Това е Божествен закон. Езикът, с който се изказва Любовта, е принципиален, красив, поетичен.

Само поезията и музиката донякъде могат да изразят любовта на човека. Коя поезия и коя музика? Възвишената, чистата поезия и музика могат да изразят любовта на човека. Възпявайте Любовта, без да я поставяте на лична основа. Станете певци, музиканти и художници на Любовта. Тя е единственият подтик, който може да застави човека да учи, да пее, да свири, да рисува, да оре и да копае. Ако Любовта бъде обект на вашето сърце, вие ще се развивате правилно. Без любов няма успех. Какво ще стане с градината ви, ако нямате вода? Всички цветя, зеленчуци и плодни дървета ще изсъхнат. Водата представя живота, който излиза от Любовта. Градината пък е човешкото сърце. Щом имате градина, т.е. сърце, непременно трябва да имате вода, с която да я поливате. Тази вода трябва да иде от Великия Източник на Живота, а не от малки поточета и да я пренасяте с кофи. Стремете се към Великия Извор, който дава от своята вода изобилно и непрестанно.

Всички хора искат да бъдат обичани. Това е естествено. Обаче и те трябва да обичат. Който обича, ще бъде обичан. Няма човек в света, който да не е обичан, но никой не знае кой именно го обича. Виждате, че някой човек ви обича, но кой ви обича чрез него, не знаете. И като не знаете, пак е приятно да ви обичат хората, да ви обръщат внимание. Вървите по улиците, падне ви кърпичката и изведнъж

гледате, че някой се затича, взема я от земята и ви я подава. Приятно ви става, че някой е обърнал внимание на вашата личност. Ако никой не ви обръща внимание, неприятно ви става. Щом е така, обръщайте внимание и вие на хората, за да обръщат внимание и на вас.

Много се е говорило за Любовта, много се говори и сега, но все пак тя остава неразбрана и неприложена. Например някой ви обича, но вие не го разбирате и сте готови да му припишете неща, които той никога не е мислил. Вие го очаквате да дойде в определен ден и час при вас, но ако не стане според обещанието, което ви е дал, започвате да се съмнявате в него и предполагате, че той съзнателно не идва. Щом знаете, че ви обича, защо не предположите, че някаква причина вън от него го заставя да закъснее? Той пътува с трен, закъснение има по треновете, и без да иска, не може да изпълни обещанието си. Когато хората се разбират в любовта си, те мислят едни за други най-хубави неща. Изобщо разбраната любов вижда хубавите и добрите черти в човека. Неразбраната любов вижда всякога и навсякъде отрицателното. Ето защо, когато някой ви обича или вие обичате някого, знайте, че чрез вас Бог се проявява. Като знаете това, не хвърляйте сенки на Божието лице.

Следователно, дойдете ли до закона на Любовта, знайте, че тя стои по-високо от всички останали закони. Любовта е единствената сила в света, която с никаква мярка не може да се определи и измери. Тя се изучава и определя само в свръхсъзнанието. Влезе ли в свръхсъзнанието, там човек изучава нещата в тяхната Абсолютна реалност Казано е, че Бог е Любов. Той се проявява в цялото Битие. Ако търсите Любовта, ще я намерите в цялото Битие. Като изучавате цялото Битие, проявено в камъните, в растенията, в малките мушички, в животните и в хората, там ще намерите Любовта на Бога. Щом гледате на тревичката и на малките растения като проява на

Великата Любов, с тях можете да лекувате и най-страшните болести. И на смъртно легло да е човек, тази тревичка може да го излекува. Любовта се проявява еднакво и чрез малките, и чрез големите същества. Вятърът, който духа, е също така проява на Любовта. Когато сваля шапките от главите на хората, Любовта говори чрез него. Тя иска да им каже, че човек и без шапка може да живее. Нека Слънцето огрява главата ви направо – да прониква повече светлина в нея. Любовта се проявява и чрез въздуха, и чрез водата, и чрез светлината. Ще кажете, че можете да слънчасате, да имате слънчев удар. Не се страхувайте. Дето Бог се проявява, там никакви противоречия не съществуват. Противоречия има само тогава, когато отричаме Бога, когато отричаме Любовта. Дойдат ли до Любовта, хората изпадат в големи противоречия. Защо? – Защото се месят в работата на Любовта. Кой колко ви обича – това не е ваша работа. А как вие обичате – това е изключително ваша работа. Това не се отнася до другите хора. Не се интересувайте от това, много ли ви обича някой, или малко. Какъв смисъл има за вас да знаете колко ви обича вашият приятел? Представете си: той ви казва, че ви обича над всичко в света, но не може да издържи на изпитанията, на които Любовта го поставя. Какво придобивате от тази любов? Апостол Петър казваше на Христа, че е готов на всички жертви заради Него, но докле петелът пропя, той три пъти се отказа от своята любов.

И тъй, ще знаете, че за Любовта няма училище. Как и колко трябва да обичате – на това никой не може да ви научи. Досега никой не е получил диплом за завършен курс по Любовта. Каже ли някой, че има диплом за Любовта, ще знаете, че той го е купил отнякъде. На Земята няма училища за Любовта. Защо? – Защото тя сама е училище. На Земята по-добро училище от училището на Любовта не съществува. Който влезе в това училище, той трябва да бъде

специалист. Любовта не съди никого. Любовта не прави зло на никое същество. Тя не търси своето право и никого не ограничава. Свещен е огънят на Любовта. Тя изгаря всичко нечисто. Чистото пък претопява и го превръща в злато. Ако си нечист – стой далече от Любовта, да не те изгори. Ако си чист – влез в Любовта, за да те превърне в злато.

Мнозина се извиняват, че не могат да обичат, и изнасят ред оправдателни причини. Други пък казват, че силно обичат. И едните, и другите са на крив път. И който малко обича, и който много обича, и двамата са в заблуждение. Защо? – Защото Любовта няма степени за сравнение. Няма какво да доказваш, че обичаш малко, по-много и най-много; няма защо да казваш, че твоята любов е голяма, велика и т.н. Обичаш ли някого, ще знаеш, че обичаш – нищо повече. Много или малко обичаш, това е излишно да се казва. Старият казва, че бил глупав, когато обичал. Младият казва, че без любов не може да живее. И двамата са на крив път. И младият, и старият трябва да обичат, да хранят сърцето си. В Любовта присъства цялото Битие. Като обичате някого, вие ставате извор на колективното дело на Любовта. Като обичате, вие се свързвате с цялото Битие и се радвате на пълнотата на Живота. Следователно, дали сте млади или стари, всички трябва да обичате, да бъдете извори, да участвате в работата на цялото Битие.

Какво значи да участва човек в работата на цялото Битие? Това значи да върши той Волята Божия. Обичайте, за да вършите Волята Божия. Оставете хората да ви обичат, за да вършат и те Волята Божия. Ако някой ви обича, благодарете за това и кажете му, че върви в прав път. Не го учете как трябва да обича. Не се месете в любовта на хората. Всеки обича, както може. Започнете ли да го учите как да обича, вие затваряте крановете на Любовта. Не подпушвайте Любовта. Тя е извор, който постоянно тече и извира. Спрете ли течението ѝ, тя ще ви отнесе далеч някъде. Някой казва, че обича, но се съмнява в

Любовта. Той е на крив път. Той се намира пред опасността да изгуби Любовта. Друг казва, че не обича, но съжалява за това. Той е на прав път, защото има условия да намери Любовта.

Съвременните хора искат да дойде някой отвън, да ги научи как да обичат Бога и ближния си. Това е невъзможно. Когато Любовта посети човека, тя ще го научи как да обича, как да постъпва с всички хора. Любовта е най-добрата учителка. Тя учи човека как да спи, как да става от сън, как да яде, как да се облича и съблича. Любовта крие в себе си магическа сила. Някой е недоволен от себе си, че е груб, суров, невнимателен към хората. Този човек може да се измени. Кога? – Когато Любовта го посети. Щом се влюби някъде, той става мек, внимателен, разположен, знае как да постъпва с всички хора. Той се отнася добре не само с хората, но и с цветята, с тревите и с животните. Защо? – Той знае, че Любовта се грижи и за тях. Тревите и цветята, които виждате тук, също се намират под вниманието и грижите на разумни и любещи души. Те са техни възлюбени. Тъй щото, като стъпите върху някоя тревичка или върху някое цветенце, вие стъпвате върху гърба на възлюбените на разумните същества. Заблуждение е да мислите, че можете да постъпвате с тревите и с цветята, както искате. Не, вие трябва да ги зачитате като творения на Бога. Каквито блага е предвидил Бог за човека, същите блага са предвидени и за тревите, и за цветята; и за мушиците, и за рибите; и за птиците, и за млекопитаещите.

Хората мислят, че като не обичат някого, всички не го обичат. Преди всичко Бог го обича. При това вие казвате, че обичате Бога. Как ще се справите с това противоречие? Щом измените възгледите си за нещата, противоречията ще изчезнат. За да се освободи от противоречията на своя живот, човек трябва да даде път на Любовта в себе си, да обича всички хора. Любовта изключва противоречията и

внася мир в човешката душа. И тъй, дайте път на Любовта в себе си, обичайте всички хора, за да получите Божието благословение. Ако не обичате, пак ще получите Божието благословение, но по друг път. И като обича, и като не обича, човек се движи в рамките на Любовта, но в двете ѝ страни: външна и вътрешна, горна и долна, светла и тъмна. Любовта, която човек изявява навън, не е нищо друго освен проява на Божията Любов. Доколкото човек проявява любовта си, дотолкова може да бъде обичан от хората. Когато щедро излива любовта си, човек се уморява и желае да си почине. В този смисъл Любовта е работа, от която човек трябва поне временно да си почине. Щом си почине, той отново започва да работи, т.е. да обича.

Следователно Любовта е най-великата работа в света. Да обичаш някого – това значи да работиш за него, да го освободиш от мъчнотиите и несгодите на живота му. Като се влюбиш в някого, ще го освободиш от мъчнотиите му. Не можеш ли да направиш това, ти не го обичаш, както трябва.

Много неща се казаха за Любовта, още едно ще кажем: Любовта е разменна монета в ръцете на човека. Тя може да попадне както в ръката на царя, така и в ръката на простия слуга. Когато Любовта влезе в ръката на слугата като разменна монета, и той става цар и започва да заповядва. Задачата на всички хора е да се учат, да знаят как да се справят с Любовта. Като разменна монета Любовта крие в себе си големи богатства, които човек трябва да знае как да употребява. Съвременните хора държат тази монета в ръцете си, но въпреки това са сиромаси. Един ден, когато придобият знанието и могат да се ползват добре с монетата на Любовта, те ще разбогатеят толкова, че всички живи същества, всички сили в Природата ще ги посещават: и мравките, и щурците, и птиците, и вятърът, и дъждът и т.н. Как ще се справят с тия същества? – Според естеството и нуждите

им: студените ще размразяват, горещите ще разхлаждат, гладните ще хранят, ситите ще пращат на работа...

Къде ще намерите Любовта, проявена в най-висока степен? – В човека. Обаче в хората тя се проявява в различна степен: в едни хора се проявява повече, а в други – по-малко. И знанието, както Любовта, е на степени. Който е работил повече, той има повече любов и повече знания. Друг някой има възможност да прояви голяма любов и големи знания, но малко е работил. Всички същества са еднакво надарени, но не са еднакво проявени. Значи има проявени и непроявени възможности. В това седи разликата между хората, както и между всички живи същества. За да прояви своите възможности, човек се нуждае от Любов. Когато Любовта го посети, съзнанието му се пробужда, т.е. то се озарява. Значи Любовта озарява съзнанието на различните същества според степента на тяхното развитие. Рибите, птиците, млекопитаещите и хората са имали различни понятия за Любовта. Даже и хората от различните раси не са имали едно и също понятие за Любовта. Петте раси имат пет различни понятия за Любовта. Шестата раса, която ще дойде в бъдеще, ще има съвършено ново разбиране за Любовта.

Мнозина се оплакват от противоречията, които срещат в любовта. Това е привидно положение. В Любовта не съществуват противоречия. Ако човек живее само във физическата любов, непременно ще има противоречия; ако живее само в духовната Любов, пак ще има противоречия; ако живее само в Божествената любов, също така ще има противоречия. Обаче ако живее едновременно в трита свята и познава всички прояви на Любовта, той никога няма да има противоречия. Докато изучи законите на физическия свят, човек трябва да мине през 777 прераждания. Във физическия свят се преплитат и останалите два свята – Духовният и

Божественият, които се изучават едновременно. Задачата на човека е да научи законите на Любовта, да може правилно да я възприема и предава.

Ще кажете, че Любовта е майка на човека. Други пък признават само физическата си майка. И това положение е вярно, но коя ще бъде истинската ви майка, щом сте минали през 777 прераждания? Който живее в Любовта, той е сам на себе си майка, баща, брат и сестра. Вън от Любовта човек може да бъде и майка, и баща, и брат, и сестра. Няма по-велико нещо за човека от това – да придобие Любовта. Защо? – Защото той живее вече в пълнотата на живота. Той носи всичко в себе си. Като влезе в областта на Любовта, човек се намира пред мъгла, както сте вие днес на планината. Любовта забулва само лошите, кривите, отрицателните неща. Любовта вижда само красивите, великите и възвишените неща. Тя живее в реалността на нещата. Реални неща са само вечните, а преходните са нереални. Когато мъглата се вдигне, Любовта се скрива, а проявите ѝ стават явни. Ако искате да се разкрие Любовта пред вас, тя става видима, а проявите ѝ се скриват. Значи вие не можете да виждате едновременно и Любовта, и проявите ѝ. Ако виждаш проявите на Любовта, нея няма да виждаш; ако виждаш Любовта, проявите ѝ няма да виждаш.

Днес всички религии поддържат идеята, че хората трябва да се обичат. За да се обичат, те трябва да си отдават едни на други правото, което им е дадено. Отдавайте правото на всеки човек, което Бог му е определил, и го подкрепяйте в неговите стремежи. Всички хора, всички народи трябва да спазват правата си, които Природата им е дала.

Любовта е начало на нещата. Докато обича, човек вижда ясно. Престане ли да обича, той не вижда вече. Без любов човек се намира в положението на слепец. Щом придобие Любовта, той пак проглежда и

вижда нещата по нов начин, с нова светлина. Който гледа света с очите на Любовта, той вижда красивите неща. От негово гледище няма по-красив свят от физическия. Той е прав, защото вижда само красивото в света. За него всичко е ново, младо и красиво. И наистина, ако старият може да люби, той се подмладява; ако младият изгуби любовта си, той преждевременно остарява. Който люби, той е и умен, и силен; който изгуби любовта си, оглупява и отслабва. Докато Любовта присъства в човека, той се радва на светли мисли, на благородни чувства, на силна воля, на здраво тяло. Изгуби ли любовта си, той губи и нейните прояви. Ще кажете, че Любовта трябва да присъства във вас. Прави сте. Любовта присъства в човека само ако той може да я разбере, оцени и правилно да я използва. Любовта е богатство, което всеки сам трябва да носи. Дето Любовта присъства, там владее пълен ред и порядък между хората. Дето Любовта присъства, там трудът и работата са правилно разпределени между всички хора.

Искате ли да разберете Любовта, идете при децата. Само те могат да ви кажат какво нещо е Любовта. Аз имам предвид ония деца, на които никой не е проповядвал за Любовта. С други думи казано: искате ли да разберете Любовта, живейте в Чистотата. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Само чистите по сърце ще познаят Любовта. Който разбере и познае Любовта, той живее в рай; който не я разбере, живее в ад. Значи Любовта произвежда най-хубавите и най-лошите неща. Когато Любовта слезе между хората, Земята се превръща на рай; когато хората изгубят Любовта, земята става ад.

Какво трябва да прави човек, за да не губи Любовта? Той трябва да я пази като зеницата на окото си. В Любовта има едно свещено място, което трябва да се пази внимателно. Никой няма право да пипа

там. Дойде ли до това място, човек трябва да събуе обущата си и да стъпи бос. Когато Мойсей попадна на свещеното място на Любовта, той чу глас: „Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Дето Любовта се проявява, там е Бог, затова мястото е свещено. Докато не е стъпил на свещеното място на Любовта, човек говори и пише за Любовта. Щом стъпи на това място, той млъква. Защо? – Защото влиза вече в реалността на живота, която говори сама за себе си.

Любовта е извор, който непрестанно тече. Като дойдете до извора, не бързайте да пиете изведнъж. Спрете се пред извора, починете си от дългия път и спокойно турете ръката си вътре, за да нагребете малко вода. Не се страхувайте, че водата ще се изчерпи. Изворът на Любовта е неизчерпаем. Пийте спокойно и с благодарност от водата на Любовта. Всеки, който ви обича, е извор, от който черпите. Бъдете внимателни към този извор, да не го огорчите с нещо. Огорчите ли го, веднага ще го развалите. Ето защо и който обича, и когото обичат, трябва да бъдат разумни, да не изгубят Любовта, която ги е посетила. Когато обичате някого, не говорете за любовта си към него. Вие сте едва в първо отделение на Любовта. Сега изучавате буквата *А*. Много време ще мине, докато изучите останалите букви. Който говори много за Любовта, той ще бъде поставен на изпитания, които едва ли може да издържи. Любовта се изпитва чрез живота, а не на думи. Докато не се кали в Любовта, човек не трябва да говори за нея. Ако говори преждевременно, той сам ще се разочарова от нея и ще види, че държи в ръцете си книжни пари, а не злато. Много естествено – любовта на първото отделение не носи още онова знание, към което човешката душа се стреми.

Според едно ново определение за Любовта ние казваме, че Любовта е закон за работа, при която и най-малко изразходваната

енергия води към големи постижения. Достатъчно е да бутнеш едно копче с любов, за да имаш големи резултати. Една машина от 200 хиляди конски сили може да кара цял параход. А с едно натискане на бутона човек може да докара тази машина в действие. Каквото представя разумността на човека по отношение силата на машините, такова нещо представя магическата сила на Любовта. Само с едно докосване до нещата тя произвежда велики резултати.

Като ученици вие трябва да се учите как да употребявате енергията на Любовта. Определено е кого трябва да обичате и кой трябва да ви обича. Това ви се вижда невъзможно. Когато вървите по някоя улица, не е ли определено накъде води тя? Всичко в света е определено. Следователно определено е и как трябва да се изразходва енергията на Любовта. Каквото и да се говори за Любовта, едно ще знаете: привилегия е за човека да обича. Затова обръщайте внимание на всичко, което срещате на пътя си: камъни, цветя, треви, мушички, животни, хора и др. Обръщайте внимание и на човешките прояви. Всички прояви на Живота са прояви на Любовта. Няма по-интересни неща за изучаване от проявите на Любовта.

Радвайте се, че сте дошли на Земята да се учите! Радвайте се на всичко, което ви заобикаля! Радвайте се на всичко, което днешният ден ви носи! Не се грижете за утрешния ден. И той носи нещо хубаво. Всичко, което се случва в живота ви, е добре замислено. Работете с радост за днешния ден. В него е скрито благото на бъдещето, което е носител на Любовта. Тази любов ще се изяви в своята пълнота и красота. Едва сега хората започват да разбират, че единствената сила, която ще оправи света, е Любовта.

11-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера, 15 август 1940 г.

ГОСПОДАРУВАНЕ И СЛУГУВАНЕ

Съвременният свят се нуждае от хора, които да прилагат правдата. Човек трябва да бъде справедлив. Правдата има предвид нуждите на всички живи същества. Тя ги осигурява за един ден. Щом е така, и човек трябва да се грижи само за един ден. Щом осигури един ден, той е осигурил всички дни. Защо? – Защото този ден е Божествен. Божественият ден включва всички дни. Откак светът съществува, правдата се е прилагала към всички хора и народи. Навремето си еврейският народ минаваше за избран от Бога, но понеже разпна Христа, и до днес още носи последствията за извършеното престъпление. Като не знаят причината за своите страдания, евреите преживяват големи противоречия.

Не само евреите, но всички хора без изключение се натъкват на противоречия и се питат защо страдат. Те не подозират, че противоречията им произлизат от тяхното съзнание. Щом съзнанието им се изчисти от заблуждения, противоречията сами по себе си ще изчезнат. Може ли да бъде свободен от противоречия онзи, който критикува хората? Той седи с часове и разсъждава кой е крив и кой – прав. Критиката не влиза в хармоничния живот. Искате ли да се освободите от противоречия, дигнете се в свръхсъзнанието си и разглеждайте въпросите оттам. Какво представлява справедливостта? – Тя е качество на Духа. Тя има Божествен произход. Любовта, мъдростта и истината в човека трябва да се ръководят от справедливостта. В отношенията на хората от петата раса силата решава въпросите. Слабият трябва да се подчинява на силния. Между хората на шестата раса справедливостта ще решава въпросите. Превъзходството на човека над животните не седи в силата му, но в

неговия ум. Има животни, по-силни от човека, но човек ги е подчинил на себе си със своя ум. На физическия свят човек решава въпросите с ума си, а на Божествения свят – с прилагане.

Някои мислят, че за да прилагат, са нужни условия. Условията са дадени вече. Нищо друго не ви остава, освен да прилагате. Не мислете, че всичко знаете. Като прилагате, ще видите какво знаете и какво не знаете. В приложението човек трябва да остави себе си на последен план. Това значи интересът на другите хора да бъде твой интерес. Младата мома напуща дома на родителите си преждевременно и отива при своя възлюбен, защото мисли, че той ще я обича повече. Тя иска да нареди своите работи и забравя интересите на родителите си. По този начин тя забърква една каша, в която първо себе си омотава. Така постъпват и религиозните, и светските хора. Кой човек не страда, ако отдаде всичкото внимание само на краката си за сметка на останалите органи? Щом ти е даден един организъм като нещо цяло, ще се грижиш еднакво за всички удове, външни и вътрешни. Следователно всички хора, като удове на Великия Божествен организъм, трябва да се грижат едни за други, за да не остане никой в лишения.

Като е дошъл на Земята да се учи, човек трябва да живее в любов първо със себе си, а после и със своите ближни. Любовта прави човека внимателен и досетлив. При един богаташ дошъл един беден човек. Богатият сложил трапеза на бедния. Той започнал да яде направо с пръстите си, понеже никога не употребявал вилица, лъжица и нож. Богатият веднага турил настрана вилиците и лъжиците и придружил госта в яденето, но по същия начин, без вилица и лъжица. Той се приспособил към госта си, а не гостът към него.

За да придобият качествата на Любовта, хората са поставени на специален режим – масажиране. Днес всички хора минават през

специални разтривки, докато развият нещо ценно в себе си. Външно или вътрешно, всички хора минават под ръката на съдбата, която им прави разтривки. Дали виждате това, или не го виждате, не е важно. Никой не може да избегне разтривките. Дето и да отидете, едно и също нещо ви очаква – разтривка. Ще кажете, че сте виден човек, не искате да минете през участта на всички. Щом сте виден човек, кажете отде идете и накъде отивате. Вие сте дошли на Земята инкогнито, преоблечени в други дрехи, и сами не знаете кой сте и отде идете. Ще кажете, че се познавате. Отчасти само. Ако сте видели един човек в детинството му, когато е бил петгодишно дете, ще го познаете ли днес, когато е станал 120-годишен дядо? Ако в далечното минало си бил цар, а днес си овчар, помниш ли нещо от царуването си? Сега си детрониран цар, но нищо не помниш и мълчиш.

Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое." Какво повече искате от това? Какво по-голямо величие може да бъде човек от това – да е направен по образ и подобие Божие? Не само това, но колко още блага са дадени на човека! В една легенда за създаването на света и за разпределяне на благата по Земята се казва, че най-после се явил българинът при Господа и поискал от Него сила. „Взеха я вече", отговорил Бог. – „Какво остана за мене?" – „Почти всички блага са раздадени вече." Като помислил известно време, българинът казал: „Работата дадена ли е на някого?" – „Тя е единственото свободно благо." – „Тогава дай на мене работата." Българинът взел работата и благодарил, че и за него е останало някакво благо. Наистина, велико нещо е човек да работи.

И тъй, каквото и да се случи в живота ви, благодарете и се поучавайте. Видите ли, че някой страда, благодарете на Бога. Ако той не страдаше, вие щяхте да страдате. Някой паднал в трап. Благодарете, че ви е спасил. Ако той не беше паднал, вие идехте след

него и непременно щяхте да паднете в трапа. С падането си той е спасил ония, които идат след него. Някой е откраднал хляба ти. Кажи в себе си: „Благодаря за случилото се. Никога не ми е било така леко, както сега.“ Богат си, но някой те е обрал, задигнал е парите ти. Кажи си: „Благодаря, че осиромашах, защото е казано, че богатият не може да влезе в Царството Божие.“

Всички хора искат да бъдат щастливи. Щастието и нещастието зависят от господаруването и слугуването. Ако знаеш как да господаруваш и как да слугуваш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не знаеш как да господаруваш и да слугуваш, ти ще бъдеш нещастен. Природата държи сметка за всичко. Един ден тя ще те пита: „Как използва енергиите, които ти дадох?“ – Ако си ги използвал разумно, ти ще бъдеш щастлив; ако не си ги използвал разумно, ще бъдеш нещастен. Ако носиш на гърба си товар, който ти подхожда, ще бъдеш щастлив; ако носиш товар, който не ти подхожда, т.е. не е по твоите сили, ти ще бъдеш нещастен. Ако дадеш място на Любовта в себе си, ще бъдеш щастлив; ако не дадеш място на Любовта в себе си, ще бъдеш нещастен.

Как изявява човек любовта си? – Докато не е обикнал някого, той го храни; щом го обикне, заставя го той да храни хората. С други думи казано: когато обичаш, ти слугуваш; когато тебе обичат, ти господаруваш.

12-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера, 16 август 1940 г.

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

Йоан, 3. глава

Как ще намерите сенките в живота? – Чрез наблюдение. А реалността? – Чрез изучаване. Следователно искате ли да разберете смисъла на живота, наблюдавайте сенките, изучавайте реалността.

Не мислете, че сте придобили Любовта. Това, което наричате любов, не е нищо друго, освен прояви на живота. Както запалената свещ, огънят и Слънцето са проявления на светлината, така и чувствата на човека са проява на Любовта. Значи човешките чувства са проявления на любовта, но не са самата любов. Свещта гори вечер, когато човек е буден. Тя може да гори и когато той спи. И Слънцето свети, когато човек е буден, но Слънцето свети и когато човек спи. Какво придобива човек от горящата свещ и от Слънцето? – Той придобива от благата, които те носят със себе си. Когато е буден, човек чете, учи, работи при светлината на свещта и на Слънцето. Обаче какво придобива, когато спи? За предпочитане е човек да спи при светлина, отколкото при абсолютен мрак. Ние казваме например, че нощта е тъмна, но никога нощта не е абсолютно тъмна. Безброй звезди светят на небето и внасят успокоение в човешката душа. Страшно е, когато човек изпадне в абсолютен мрак! Кога спи човек? – Няколко причини могат да заставят човека да спи. Най-естествен е сънят, когато се явява като резултат на умора. Щом се умори, човек иска да си почине. Като си почива, той заспива и сменя състоянието си от активност в покой. Когато пие вино или други спиртни питиета повече, отколкото трябва, човек пак заспива. Ако пие вода, човек се събужда. Тъй щото разликата в пиенето на вино и на вода е следната:

като пие вино, човек заспива; като пие вода, той се пробужда. При какви случаи още човек заспива и при какви се пробужда? – Когато живее съзнателно, с интерес към живота, човек се пробужда от някакъв дълбок сън. Когато престане да се интересува от живота, т.е. когато изгуби смисъла на живота, човек постепенно заспива.

Казано е в Евангелието, че когато Христос присъствал на сватба в Кана Галилейска, направил хубаво вино от водата. Защо трябваше да превръща водата във вино, от което хората да се опиват? До това време хората пиеха вино, направено от сладкия сок на гроздето, от което се опиваха и заспиваха. Обаче Христос направи особен род вино. Той превърна водата във вино. Които пиха от това вино, хората се пробудиха, а не заспаха. И до днес още те са будни. Следователно, за да бъдете будни и да не заспивате, пийте от виното, което Христос направи. Оттук дохождаме до заключението: всяко учение, което приспива хората, е вино; всяко учение, което пробужда хората, е вода. В човека се извършват едновременно два процеса: процес на приспиване и процес на събуждане. Пиенето на вино води към заспиване, пиенето на вода събужда човека и развива в него желание за работа и за учене. Казано е в Писанието, че от сърцето на човека ще потекат живи реки от вода. Когато видите, че животът за някой човек се е обезсмислил, ще знаете, че той е пил вино. Ние вземаме думата *вино* в широк смисъл. Когато човек се събуди от дълбок сън и в него се яви желание да учи, да работи, той е пил от живата вода. Той започва да оценява живота и да се радва на всичко, което му е дадено. Мъглата, която ни заобикаляше няколко дни, представлява човешкото вино. Днес мъглата започва да се вдига. Значи ние навлизаме в процеса на пробуждането, което се дължи на пиене на живата вода. Когато влезе в процеса на събуждането си, човек стъпва на своето

място. Едно е мястото, на което човек се чувства като у дома си. Това място наричаме Божествено.

Как се познава кога човек е намерил Божественото място? – Видите ли, че някой човек проявява любовта си към всички хора, той е стъпил вече на Божественото място. На това място, като във фокус, се събират всички хора. Докато не е започнал да проявява любовта си, човек е далече още от Божественото място. Обичайте, без да правите сравнения кой обича повече и кой – по-малко. Ваша задача е да обичате, без да се вглеждате в любовта на другите. Стремете се да дойдете до мястото, дето всички хора се събират. Защо? – Защото там е животът на безсмъртието. Излезете ли от това място, смъртта ви дебне. В мястото, дето Божията Любов царува, има вечен живот. Вън от това място няма живот, няма радост, няма светлина.

Сега се явява въпрос какво да прави човек, като влезе в безсмъртието. За това не мислете. Много работа има човек, но важно е да работи с любов. Щом има любов към Бога, животът му ще се осмисли. Той ще живее вечно, без да се отегчи. Той е влязъл вече в Божествения ден на живота, който няма начало, няма и край. Който влезе в Божествения ден на живота, той обича всички и всички го обичат. Там Любовта е еднаква към всички същества. Слънцето не огрява ли всички същества по един и същ начин? Слънцето огрява всички живи същества еднакво, но те нямат еднакви отношения към него. Тази е причината, поради която едни хора се ползват повече от слънчевата светлина, а други – по-малко. От сутрин до вечер Слънцето изпраща щедро своите блага, от които всеки може да се ползва. Като залезе, то се отдалечава временно, за да изгрее сутринта отново и да започне пак да разнася благата си по целия свят.

И тъй, докато Слънцето грее, всички хора са доволни и щастливи. Защо са доволни? – Подаръци получават от Слънцето.

Обаче когато Слънцето залезе, хората започват да скърбят. Те са недоволни, понеже са лишени временно от подаръците на Слънцето. Между тях и Слънцето са застанали други същества, които също така искат да се ползват от благата, т.е. от подаръците на Слънцето. Тогава между тях и тия същества започва борба. Всички се състезават кой повече блага да получи. Не се състезавайте. За всички има преизобилно. Когато Слънцето залезе, човек трябва да обработва енергията, която е приел от него. Ако само приема, без да обработва, той ще се натъкне на големи нещастия. Страшно е състоянието на човека, който само придобива, без да обработва придобитото.

Задачата на човека е да бъде доволен от това, което му се дава. Кога може да бъде доволен човек? – Когато дойде до положение да различава сенките от реалността. Сенките гният ли? Гниенето е процес на раздаване. Дето е щедростта, там става гниене. В сенките няма щедрост. Следователно в сенките не става никакво гниене. Плодът гние, защото дава нещо от себе си. Дето има състезание, там всякога става гниене. Плодът гние, понеже мнозина се състезават за него кой да го притежава, кой да получи нещо повече. Тъй щото дето има спор, състезание, там става гниене. По какво познавате, че някъде става гниене? – По миризмата. За да не се тровите от газовете, които се отделят при гниенето, бъдете будни, та да не предизвиквате този процес. Не се състезавайте за благата, които Природата раздава щедро, за да не предизвиквате гниене. Не спорете за идеите си: кои са прави и кои – криви. Правата идея сама си пробива път. Тя не се нуждае от доказване на нейната правота. Докато не спорите за идеите си, те остават здрави и сами си пробиват път. Започнете ли да спорите около тях, те се развалят и започват да гният. Докато няма спор за плода, той остава здрав. Щом започнат да спорят за него, той се разваля.

Съвременните хора се съмняват, подозират се едни други, вследствие на което сами развалят живота си. Например някой се съмнява в любовта на майка си и се пита обича ли го майка му, или не. Как може да докаже майката, че обича детето си? – Най-голямото доказателство за любовта на майката към детето е това, че тя го е родила. Друго доказателство е смъртта. Трябва ли майката да умре, за да докаже на детето си, че го обича? Трябва ли детето да умре, за да разбере, че майката го обича? Днес майката и бащата умират, за да докажат на синовете и на дъщерите си, че ги обичат. И Христос умря, за да докаже на хората, че ги обича. Който обича, като умре, оставя богатството си в наследство на онези, които искат да знаят обича ли ги, или не. Щом станат наследници на неговото богатство, те казват: „Обичал ни е, затова ни е оставил наследство.“ Ако нищо не получат, те казват: „Нашият близък не ни е обичал, затова нищо не е оставил за нас.“ Това са разсъждения, които представляват само опаковка на нещата. Дълго време трябва да мисли човек върху тези въпроси, за да дойде до вътрешното им съдържание и до вътрешния им смисъл.

Като ученици вие трябва да дойдете до онази мисъл, която произвежда светлина. Коя мисъл произвежда светлина? – Правата мисъл. Кривата мисъл произвежда тъмнина. Правото чувство произвежда топлина, разширяване. То внася живот в човека. Кривото чувство произвежда студ. При него нещата загасват. Правата постъпка прави човека силен, бодър, смел, а кривата постъпка го обезсилва. Добрите и прави постъпки развиват сърцето и човек става силен. Добрите постъпки имат отношение първо към самия човек, а после към другите. От благото на своите добри постъпки се ползва първо онзи, който ги прави, а после – неговите ближни и окръжаващи.

Като слушате беседата, ще видите, че има пропуснати зърна от нея, като оризени зрънца. Защо са разсипани зрънцата? – Защото

опаковката е била слаба. Днес ви давам задача да съберете разсипаните зрънца, да ги изчистите от праха и да ги турите отново в книгата. Само така ще възстановите целостта на това, което чухте. Ще кажете, че нямате време да събирате падналите зрънца и да се занимавате с тях. Защо нямате време? – Защото ви предстоят велики работи? Станете като децата, за да се ползвате от всички блага – малки и големи. Ако сте големи, никакъв салон няма да ви събере. Какво ще правите, ако сте големи като Слънцето? Кой салон ще ви събере? При това вие трябва да слушате, каквото ви проповядват. За да влезете в салона и да слушате проповедта на разумните хора, вие трябва да се смалите. Един ден, когато придобиете знанието на Земята, вие ще влезете в големите салони, дето се събират великите същества на Космоса. За малките същества – малки салони, а за големите – големи салони. Във Вселената има грамадни салони, в които се събират съществата на цялата Слънчева система. Тези салони имат такава акустика, че звукът се разнася по целия свят. Който има уши, може да се ползва от това, което се преподава там. Обаче това не се отнася още до вас. Ако преждевременно влезете в тия салони, съвсем ще се объркате.

Според някои учени човешкият мозък е съставен от 3 билиона и 600 милиона клетки. Какво ще стане с главата, ако тия клетки се увеличат и станат големи като вас? – Главата не би могла да издържи на голямото напрежение, което тия големи клетки биха ѝ причинили. Днес, благодарение на своята микроскопичност, те се събират в главата и правилно извършват своята функция. В какъв салон бихте желали да ви се говори: в голям или в малък? – Днес е по-добре да слушате в малък салон, отколкото в голям. В големия салон гласът се разпръсва, а слухът ви още не е толкова развит, за да възприемате добре. Тази е причината, поради която съвременните хора си служат с

високоговорители. Всяка права мисъл, всяко право чувство, които човек възприема, не са нищо друго, освен речи, които достигат до ума и до сърцето на човека чрез високоговорители.

И тъй, наблюдавайте сенките на нещата, изучавайте реалността. Наблюдавайте човешкия живот и ще видите защо хората не успяват. Виждате: някой изоре нивата си, посее я и я оставя на произвола на съдбата, не се грижи повече за нея; втори отива на нивата, оплеви житото и се връща у дома си, като го оставя; трети го ожъне и пак го оставя; четвърти го прибере в хамбара си и не мисли повече за него. Най-после дохожда някой, изнася житото от хамбара и една част занася на воденицата, да се смели на брашно, а друга част отново посява на нивата. Като занесат брашното, един се заеме да го омеси: меси го няколко минути и го оставя; дойде втори, омеси го докрай, остави го да втаса и повече не се връща; третият го направи на хлябове и го занася на фурната, за да се пече. Когато хлябът се опече, всички се измиват, обличат се в чисти дрехи и се нареждат около трапезата – с разположение да ядат. Какво показва този пример? – Оттук виждаме, че всеки иска да бъде щастлив, но не знае как да придобие щастието. Щастието е краен резултат. Всеки трябва да върши съзнателно работата си. Един човек не може да свърши всичко сам, но той трябва да бъде буден, да предаде в ръцете на опитен човек това, което сам не може да направи. Между всички процеси трябва да има съзнателна връзка. Всеки човек има право да яде, всеки има право да се стреми към щастлив живот, понеже е взел участие в работата на цялото Битие. Обаче колкото по-съзнателно е работил, толкова по-лесно ще придобие щастието.

Следователно стремете се към щастието и бъдете доволни от живота си. Когато и да е, вие ще придобиете щастието. Какво бихте предпочели: да имате един хубав университет, красиво здание с

разкошни аудитории и лаборатории, но професорите да не са добри, или зданието на университета да бъде скромно, а професорите да са знаменити? Животът е тъкмо такъв университет – скромен, но обширен, с добри и прочути професори. Трябва ли да бъдете недоволни от този университет? Земята е велик университет, който всички трябва да следвате с любов. Природата, която ви заобикаля, колкото и да е разхвърляна, представлява велико училище, с богати предметни учения, които помагат за развитието на човека.

Заслужава човек да следва университета на Земята, макар и да минава през страдания. Тук той ще придобие големи знания. Има смисъл човек да прекара няколко страдания – и след това свободно да се грее на слънцето. Кой не е опитал благотворното влияние на Слънцето? Често детето плаче, иска нещо от майка си, и в края на краищата майката го набие и го оставя, не му обръща внимание. Детето излиза на двора, ляга на земята и започва още по-силно да плаче. Като се умори, то заспива. В това време Слънцето гальовно му говори, милва го и му дава щедро от своите блага. Като се събуди, детето се оглежда наоколо, усмихва се на Слънцето и весело отива при майка си. Детето е радостно, защото обстановката около него се е променила. То вижда цветя и плодове около себе си, радва се на изобилието на живота.

Какво показват страданията? – Страданията не са нищо друго, освен картини, в които човек вижда своите незасети градини, ниви и лозя, своите празни къщи, без осветление и канализация, своите празни каси и т.н. Също така той няма и превозни средства. Какво трябва да правите, за да отидете от едно място на друго? – Пеш ще вървите. Понякога пътуването пеш е за предпочитане пред някое превозно средство. Ще имате възможност да разглеждате

местностите, да се любувате на красивата Природа, да се разговаряте със Слънцето.

Сега съберете ориза на едно място, изчистете го добре, за да не остане никакво камъче или прашинка между зрънцата. След това сварете го добре с чиста прясна вода, която да ви събуди. Ако го сварите с вино, всички ще заспите.

Мислете върху оризените зрънца, върху начина на очистването и сваряването им.

13-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 17 август 1940 г.

ИЗУЧАВАНЕ И ПРИЕМАНЕ

Първо послание към Коринтяните, 13. глава

Мислете върху изречението „Изучавайте живота, приемайте Любовта.“

За да дойде до положението да изучава живота и да приема Любовта, човек трябва сам да си наложи дисциплина. Трябва ли човек да очаква отвън да го дисциплинират, както железарят туря желязото в огъня и после – във вода, докато го кали и му придаде известна твърдост? За да наострите ножа, трябва да го турите на точилото. За да влезе в работа, точилото трябва да има кръгла форма. Следователно желязото, ножът, точилото, се дисциплинират в ръцете на ковача и на железаря, но човек не трябва да очаква да дойде някой отвън, за да го дисциплинира. Той сам трябва да се заеме с тази работа. Сегашният човек получава много неща наготово. Например храна, дрехи, жилище му се дават наготово. Обаче има неща, за които той сам трябва да се грижи, сам трябва да си ги доставя. Слушате някой да казва: „Трябва да има дисциплина в нашата работа.“ Отде ще дойде дисциплината? – Отвън. Не е прав този човек. Време е човек да се освободи от дисциплината, която му се налага отвън. Всяка външна дисциплина е резултат на временния порядък в живота. Сега иде нов порядък в света, който ще се ръководи от Любовта. Любовта е вътре в човека, а не отвън.

Следователно истинската дисциплина не иде отвън – тя е в самия човек. Той сам ще си наложи какво да прави. Новороденото дете е напълно под дисциплината на майката. Тя го увива в пелени и го развива; тя го къпе, храни и постъпва с него, както намира за

добре. Обаче детето плаче, недоволно е от тази дисциплина. Защо? – Защото иде от по-висок свят, дето няма външна дисциплина, външен ред и порядък. Детето се чуди как смеят да го ограничават, да отнемат свободата му. То си спомня своя висок произход и започва да заповядва. До 4-5-годишната си възраст детето заповядва на майка си, на баща си, на братята и на сестрите си. Никой няма по-голям чин в дома от малкото дете. То е генералът в семейството. То събужда майка си, когато пожелае, заповядва й кога да го храни, кога да го къпе. То държи цялата къща на крак. Обаче колкото расте, то постепенно губи положението си, слиза надолу: от генерал става полковник, подполковник, майор, капитан, поручик, подпоручик, фелдфебел, взводен, и най-после слиза до положението на обикновен войник. Щом стане войник, положението му се изменя. Всички му заповядват и го пращат на работа.

Всички хора се оплакват от положението си и казват: „Какво беше едно време, какво стана днес!“ Какво е станало? – Изгубили сте високото положение, което сте заемали като дете. Някога, като деца, сте били генерали. Като пораснахте, свалиха ви от високото положение, в което сте заповядвали, и ви пратиха в живота, като войник – да работите. Това е в реда на нещата. Като сте били генерали, само сте заповядвали. Сега, като войници, изпълнявате заповеди. От какви хора се нуждае светът: от генерали или от войници? – Светът се нуждае от хора, които изпълняват заповеди, т.е. които работят. Всеки може да издаде заповед, но малцина могат да я изпълняват. И грамофонната плоча може да заповядва, но нищо не може да изпълни. В човешкия живот има много плочи. На всяка плоча е написано нещо. Това, което наричат прераждане, не е нищо друго, освен произвеждане на живота върху плочи.

Всяка плоча представлява един живот. Някой ден човек е неразположен. Защо? – Плочата на неговия живот не е добре написана. Върху нея са отпечатани неща, които внасят неразположение на човешкия дух. След няколко часа поставят друга плоча, с добро съдържание. Като слушате тази плоча, състоянието ви се изменя – вие ставате радостни. После пак сменят плочата – и вие отново ставате скръбен. Дали сте скръбен, или радостен, това се дължи на плочите на вашия живот, през който минавате. Обаче скръбта и радостта, през които минавате, не са още реален живот. В реалния живот няма радости и скърби. Там няма никакви промени. Реалният живот е Живот на Любовта. Който живее в Любовта, еднакво приема и скърбите, и радостите. Той се радва на скръбта така, както и на радостта. Защо? – Защото чрез скръбта той изучава физическия живот.

Коя е причината за недоволството и за неразположението на човека? Всяко преминаване на човека от приятното към неприятното произвежда недоволство и неразположение. Например неприятно е на човека, когато минава от светлина в тъмнина, от радост в скръб, от добро в зло, от младост в старост, и т.н. Обаче и в приятните неща има предел. Силната светлина става неприятна за очите. Тъй щото понятията *приятно* и *неприятно* са относителни. Ние считаме за приятни неща онези, които са нагодени според законите на Природата. В любовта човек сам трябва да се нагажда. Докато хората те нагаждат, ти си генерал; щом започнеш сам да се нагаждаш, ти си войник. Каква е разликата между генерала и войника? – Разликата е тази, че на генерала всички му служат, а войникът сам си служи. В широк смисъл на думата всеки човек е генерал. Защо? – Защото има двама слуги, които му служат. Това са двата крака, които го носят,

дето пожелае. И краката от своя страна са генерали, защото имат на разположение десет слуги – пръстите.

Съвременният човек още не се е научил сам да си служи. Той не е дошъл още до положението на прост войник. Като стане войник, човек сам си служи и няма на кого да се сърди. Той разбира смисъла на живота. Докато е генерал или полковник, човек дава заповеди на по-долните чинове от себе си, и ако някой не изпълнява заповедите му, той се сърди, иска обяснение защо не са го послушали. Като войник човек сам изпълнява. На кого да се сърди и кого да възнаграждава? Понеже всеки човек има по един генерал в себе си, той се пита: „Какво да правя с моя генерал?“ – Ще го уволниш и ще го оставиш в запас. Истинският войник никога не се уволнява. Защо? – Защото работата започва от него и свършва с него. Генералът има знания, но иска другите да изпълняват това, което той знае и заповядва. За да успява в работата си, генералът трябва да дойде до положението на войника – сам да изпълнява това, което знае.

За изясняване на известни идеи ние си служим с формата на генерала и на войника. Вместо генерал и войник можем да вземем други форми: господар и слуга. Генералът е господар, който заповядва. Войникът е слуга, който воюва. Слугата е войник, който служи. Те се различават само по оръжието, с което боравят. Човек трябва да бъде въоръжен, но кое е мощното оръжие, с което трябва да воюва? – Мощното оръжие на човека е неговата воля. Покрай това оръжие той си служи още и с оръжието на ума. За да стане истински войник, човек трябва да приложи оръжието на Любовта – най-мощното оръжие в света. Много време трябва да работи човек върху себе си, докато придобие оръжието на Любовта. Мнозина са говорили за магията на Любовта, за нейната сила като оръжие в ръката на човека, вследствие на което всеки се стреми да придобие Любовта.

Много естествено! Кой не иска да бъде свободен? Само Любовта освобождава човека.

Докато не е придобил Любовта, човек мисли, че всяко настроение е любов. Не е така. Любовта не е нито разположение, нито настроение. Тя не се мени. Ако е топло на ръцете и на краката ви, това не е любов. И ако ръцете и краката ви изстиват, това още не показва, че сте изгубили любовта си. Има студенина, която се причинява от безлюбието, но тя е различна от студенината, която се дължи на електричеството във въздуха. Човек трябва да различава проявите на нещата. Например в детето има нещо чисто, което е проява на Любовта. На тази проява именно майката и бащата, които са генерали на физическия свят, са готови всякога да се подчиняват. Щом детето изгуби чистотата си, родителите вече не му се подчиняват, не изпълняват неговите заповеди. Малко е детето, но докато живее в Божествения свят, то заповядва на родителите си, на братята и на сестрите си. В Божествения свят детето е войник, а родителите – генерали. Слезе ли на физическия свят, детето става генерал, а родителите му – войници. Значи в Божествения свят войниците заповядват, генералите изпълняват. На физическия свят е точно обратно: генералите заповядват, войниците изпълняват.

Един лорд тръгнал с дъщеря си да пътешества по море. Един от слугите им ги придружавал. Случило се, че параходът, с който пътували, претърпял катастрофа. Лордът, дъщеря му и слугата им успели да се спасят. Качили се на една лодка, която вълните отнесли на един усамотен остров. Тук те прекарали цели десет години. Те носели в куфарите си малко провизии и жито. Понеже слугата бил селянин, познавал земеделската работа, той разорал земята, след което посадил житото. Тук той заповядвал, а лордът и дъщеря му изпълнявали неговите заповеди. Така те могли да прекарат десет

години на острова, без да умрат от глад. По някакво щастливо стечение на обстоятелствата един параход минал покрай острова, взел със себе си лорда, дъщеря му и слугата им, и ги завел в Англия. Тук лордът заел положението си на господар. Той заповядвал, а слугата изпълнявал.

За да не изпадат в трудности и мъчнотии, мнозина казват: „Да бъдем религиозни, да бъдем учени, силни, волеви хора." Питам: ако религията не е в състояние да ни свърже с реалния свят, защо ни е тя? Ако науката не е в състояние да ни свърже с реалния свят, защо ни е тя? Ако нашата воля не е в състояние да ни свърже с реалния свят, защо ни е тя? Значи волята трябва да свързва човека с физическия свят, сърцето – с духовния, а умът – с Божествения свят. Волята е външната страна на физическия свят, сърцето – външната страна на духовния свят, а умът – външната страна на Божествения свят. В бъдеще, когато се домогнете до вътрешния смисъл на волята, на сърцето и на ума, тогава ще разберете как трябва да се проявят те.

Изучавайте живота, възприемайте Любовта! Днес всички хора говорят за сърцето и за чувствата, които излизат от него. Когато разберат външната страна на чувствата и на сърцето си, те ще знаят какво представлява духовният свят; когато разберат външната страна на ума и на своите мисли, те ще видят какво представлява Божественият свят. Ние можем да заместим думата *разбиране* с *познаване*. Следователно човек може да работи свободно със своя ум, със своето сърце и със своята воля, само когато ги познава. Ако човек познава законите, които управляват ума, сърцето и волята, лесно би се справил с мъчнотиите си. Ако пожелае, човек лесно може да се подмлади. Как? – Чрез волята си. Достатъчно е да си внуши някаква положителна, права мисъл, за да разбие всички отрицателни мисли, които е придобил чрез самовнушение. Още от ранна възраст на

детето внушават мисълта за остаряване – и то постепенно започва да остарява. Близките му казват: „И това дете ще порасне, ще възмъжее, докато един ден остарее.“ Не допущайте никакви отрицателни мисли в ума си. Докато допущате отрицателното в живота си, вие ту ще придобивате нещо, ту ще губите: ще придобиете любовта и ще я изгубите, ще придобиете знание и ще го изгубите. Казват, че старите оглупявали. Не оглупяват старите, но понеже знаят да четат само по книга, щом затворят книгата им, те не могат да кажат нищо.

Един от важните въпроси, които интересуват всички хора, са въпросите защо нямат успех в живота си, защо работите им не вървят и какво трябва да правят, за да уредят живота си? На кого работите не вървят добре? – На онзи, който няма приятели. Какво трябва да прави човек, за да придобие приятели? – Той трябва да плаща. Плащането седи в работата. Като работи, човек плаща. Представете си, че влизате в магазина на вашия приятел, за да си купите нещо. Ако нямате достатъчно пари, той сам ще ви предложи да вземете на кредит. Той ви отваря кредит, защото има доверие във вас. Обаче ако влезете в магазина на чужд човек, когото не познавате, той ще ви даде всичко, каквото желаете, но срещу пари. Вие трябва да платите веднага. Той няма доверие във вас, не ви познава.

Ако имате добър, богат и разумен баща, мислите ли, че ще изпаднете в нужда? Казвате: „Къде да намерим такъв добър баща?“ – От вас зависи дали баща ви ще бъде добър, или лош. От вас зависи да намерите добрия си баща. Ако държите в джоба си няколко черешови кокички и не мислите да ги посадите в земята, те всякога ще си останат едни и същи. Вие не можете да познаете какво се крие в тези кокички. Обаче ако ги посадите в земята, след четири-пет години ще имате няколко черешови дървета, от които ще получите стотици килограми череши. Така само ще разберете доброто, което се крие в

семките или в костилките на плода. Тъй щото, ако искате да намерите доброто, което се крие в човека, посадете го в земята, покрийте го отгоре с пръст, и след няколко години от него ще израсте голямо дърво със сладки, вкусни плодове. Възможно ли е това? – Направете опит и ще се уверите в думите ми. Всеки, който е садил семена, в края на краищата се е облагодетелствал. Природата възнаграждава щедро всеки, който работи.

Съвременните хора малко успяват в живота си, защото се хранят с консервирани мисли, чувства и желания. Мислите и чувствата могат да се посаждат в земята, както и семената. Те крият в себе си динамическа сила, която им дава условия да растат и да се развиват. Кои мисли и чувства са динамически? – Които имат приложение. Ако мисълта ви е Божествена, тя привлича всички добри мисли на хората и ги обединява. Ако чувството ви е Божествено, то привлича всички добри чувства на хората и ги обединява. Ако постъпката ви е Божествена, тя привлича всички добри постъпки на хората и ги обединява. Следователно кооперирайте се с добрите хора, за да си помагате взаимно. Всяка Божествена мисъл, всяко Божествено чувство и всяка Божествена постъпка са общо благо за всички хора. Днес всеки иска да има свои собствени постижения. Това е невъзможно. Няма човек в света, който от началото до края на живота си да е работил сам. Всяко добро дело, всяко постижение е резултат на колективен труд. Ето защо постиженията на цялото са постижения на едного; постиженията на едного са постижения на цялото. За да влезе човешкият живот в права посока, мислите, чувствата и постъпките на хората трябва да бъдат прави.

Това, за което ви говоря днес, е непостижимо още, но трябва да поставите основата му. Ще кажете, че не можете да приложите Любовта сега, но ще я приложите в бъдеще, в друго някое прераждане.

Няма защо да отлагате. Това, което предстои на човека да го свърши, той може да го свърши за един ден, а може и в продължение на много години. За предпочитане е човек да свърши работата си за един ден, отколкото да я отлага. В Божествения живот има само един ден. Като кажете, че можете да свършите работата си за един ден, това значи да живеете в Божествения свят. В човешкия свят обаче за свършване на една работа са нужни много дни. Докато сме на физическия свят, ние свързваме деня с изгряването и залязването на Слънцето. В Божествения свят има ли слънце като нашето? Ако и там има слънце, изгрява ли и залязва ли това слънце? – В Божествения свят слънцето нито изгрява, нито залязва – то грее вечно. Ако залезе, човек не може да остане там. Той слиза на Земята. Не е Божествен свят този, в който Слънцето залязва. Това са отвлечени работи, които нямат нищо общо с живота на сегашните хора.

Като живее на Земята, човек се нуждае от здраво тяло, за да може да свърши добре работата, която му е възложена. Човек не може да бъде здрав, ако мисълта му не е свързана с мисълта на добрите хора. Човек не може да бъде добър, ако чувствата му не са свързани с чувствата на добрите хора. Човек не може да бъде силен, ако волята му не е свързана с волята на добрите хора. Човек не може да бъде вярващ, ако не познава Бога. Какво разбираме под думата *познаване*? Музикантът познава музиката и теоретически, и практически. Той познава на теория всичките музикални правила и закони, а на практика ги прилага. Следователно дето има теория и практика, там има приложение. Обаче теорията сама не създава реалността. Теорията произлиза от реалността. Кой изучава музиката? – Който не я познава. Който познава музиката, той я изпълнява. Някой казва, че трябва да изучава духовния живот. Да изучавате духовния живот – това значи да го прилагате. Що се отнася до Любовта, тя трябва да се

възприема, а не само да се изучава. Ако Любовта се изучава, без да се възприема, това е теория.

Като ученици вие трябва да се стремите всеки ден да се свързвате с добри хора от физическия, духовния или Божествения свят. Физическият, духовният и Божественият свят са неразривно свързани помежду си. Те не могат да се проявяват един без друг. Ако се проявява всеки за себе си, това показва, че връзката между тях е прекъсната. Физическият свят е семка, посадена в земята; духовният свят е поникналата вече семка, а Божественият свят е дървото, което дава своите плодове. Следователно и Любовта може да бъде в състояние на семка, току-що посадена в земята. Тя може да бъде в състояние на поникнало растение. Най-после тя може да бъде напълно развито растение, което дава изобилно плодове. Ако човек познава любовта на физическия и на духовния свят, а не познава Любовта на Божествения свят, нищо не е познал. Същото се отнася и до знанието. Истинско знание е това, което иде от трите свята едновременно.

Изучавайте живота, възприемайте Любовта! Значи има какво да учи човек, има какво да възприема. Изучавайте главата, сърцето и тялото си. Който не изучава главата си, не може да познае Божествения свят; който не изучава сърцето си, не може да познае духовния свят; който не изучава тялото си, не може да познае физическия свят. Главата е обект на Божествения свят, сърцето – на духовния, а тялото – на физическия. Познайте Бога с ума си, обичайте Го със сърцето си и служете Му с тялото си. Търсите ли Бога, търсете Го в ума си, а не вън някъде. Не поставяйте човека на мястото на Бога, за да му се кланяте. Свещта никога не може да играе роля на слънце. Запалената свещ показва, че Слънцето грее някъде, но тя не е слънце. Докато Слънцето грее, и свещта ще гори; щом Слънцето изгасне, и

свещта изгасва. И огънят гори, защото Слънцето грее. Ако Слънцето не грее, и огънят сам по себе си ще изгасне. Обаче огънят не е слънце. Дойдете ли до вашите мисли, чувства и постъпки, гледайте на тях като на проявление на Бога. Те представляват само проявления на Бога, но не и самият Бог. Ако мислите, че в тях е Бог, вие ще се натъкнете на големи противоречия.

Какво ще кажете за мъглата, която ви заобикаля? Защо не можете да се освободите от нея? – Защото любовта ѝ е по-голяма от вашата. Вие се подчинявате на мъглата, защото любовта ѝ е силна. Човек се подчинява на всеки, който има по-голяма любов от неговата. Мъглата ви заобикаля, защото иска да вземе нещо от вас, но вие не сте доволни. Защо? – Намирате, че има нещо користолюбиво в нея. Вие искате да се освободите от користолюбието на мъглата и да го заместите с нещо по-високо. Какво ще правите, ако мъглата не иска да се вдигне? – Ако мъглата не се вдигне, ние ще се вдигнем и ще я оставим да бъде наследница на голямото богатство в планината.

Като сме дошли на Земята, ние трябва да свършим работата си, и то по най-правилен начин. Трябва ли ученикът да свири по десет пъти на ден една и съща пиеса? – Ако я свири по няколко пъти и желае майка му и баща му да го слушат, той ще ги отегчи. Нека научи добре пиесата си и само тогава да я свири. Излизате ли пред публика, говорете върху това, което най-добре знаете, свирете това, което най-добре сте заучили. После не повтаряйте това, което сте говорили или свирили. Колкото и да е хубаво, щом го повторите, то ще изгуби красотата си.

Изучавайте живота, приемайте Любовта! Като приемате любовта на ближния си, пазете се от използване. Каже ли ви някой, че ви обича, бъдете внимателни към него, без да го използвате. Някой казва, че ви обича. Ако си позволите да го използвате, ден след ден

любовта му ще се намалява. Ще дойде ден, когато нищо не остава от любовта му. Обичайте човека за неговия ум, за неговото сърце, за неговата воля и за благородните му постъпки, без да го използвате. Болният обича здравия, защото може да получи нещо от неговото здраве; бедният обича богатия, защото може да получи нещо от него; невежият обича учения, грешният обича праведния.

Естествено е човек да обича това, което сам той няма, но правилно е да не се стреми да използва благото на другия. Защо? – Защото Любовта не търпи никакво насилие. Доброволно тя е готова да даде всичко, но не чрез насилие. Дето е насилието, там никаква любов не съществува. Любовта не търпи заповеди. Тя сама може да си заповядва, но отвън не позволява на никого да ѝ заповядва. Добре е понякога човек да изпълнява чужди заповеди, но по-добре е, когато сам си заповядва. Видите ли, че някъде не сте желан, че не ви обичат, не чакайте да ви кажат това, но веднага напуснете къщата на тия хора. Трябва ли да чакате да ви кажат, че не ви обичат? Какво означават думите *не ви обичам*? – Да не обичате някого, това значи, че не можете да му дадете, каквото той иска, нито можете да приемете това, което той ви дава. Защо не искате да дадете и защо не искате да приемете? – Не искате да дадете на някого това, което той желае, защото не е готов да го върне. Не искате от някого нещо, защото не можете да се освободите от него. Той ще ходи подир вас като сянка.

Мнозина се оплакват от живота и от любовта. Защо се оплакват? – Защото били подложени на постоянни промени. Промените са неизбежни. Те не трябва да ви смущават. Горящата свещ е признак на известни промени в Слънцето. Щом стават промени вън и вътре в човека, това показва, че стават промени и в света. Ако в човека не стават промени, и в света не могат да стават. Човек трябва да се радва,

докато може да мисли, да чувства и да постъпва. Това показва, че той е проводник на друга мисъл, на други чувства и на други постъпки. На кого е проводник човек? – На Бога. Който е готов доброволно да възприема и предава Божественото, той може да бъде негов проводник. Яви ли се най-малкото колебание в него, той не може вече да бъде проводник на Божественото. Човек може да бъде проводник на Божественото само по свобода и от любов към Истината.

Изучавайте живота, приемайте Любовта! Познайте Бога с ума си, обичайте Го със сърцето си, служете Му с тялото си. Един ден Паганини дал един хубав концерт. Публиката останала възхитена от него и го запитала: „Можеш ли да дадеш същия концерт на три струни?“ Паганини излязъл и свирил на три струни. „Можеш ли да свириш на две струни?“ Паганини свирил на две струни. „Можеш ли да свириш на една струна?“ Публиката очаквала Паганини да даде концерта си на една струна, но той не се явил. Сега и на вас казвам: вие ще слушате концерта на великите музиканти, докато на цигулката има четири, три и две струни. Остане ли само една струна, никакъв концерт няма да чуете. Следователно видите ли, че на цигулката са останали две струни, спрете там. Не желайте да слушате концерт на една струна само.

Оставям ви да мислите върху този анекдот.

Тайна молитва

14-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 18 август 1940 г.

ПРОВЕТРЯВАНЕ

За кого се прави палат: за хората или за животните? За какво е създадена човешката глава: за светлината или за тъмнината? Защо е дошъл човек на Земята: да се учи или да благува? Хората са дошли на Земята да се учат, а въпреки това те търсят щастлив живот. Всички искат да живеят идеално, а завършват с разочарования. Всички искат да имат големи постижения, а в края на краищата или нищо не постигат, или малки постижения придобиват. Защо не успяват? Къде се крие причината за неуспеха на хората? – В самите тях. Те се отклоняват от пътя си и се карат за първи места. Всеки иска да бъде пръв, да заема първо място, всички да му се кланят. Той воюва, бори се с този, с онзи за първо място, докато един ден види, че борбата е била за нищо и за никакво – за кочината. Аз употребявам думата *кочина* в смисъл на живот, пълен с низши желания. Дали сте на първо, или на последно място, не е важно – все нож ви чака. Ако си войник на бойното поле, не е важно къде си – на първо или на последно място – все смърт те очаква. Като живеете и търсите идеални условия, в края на краищата оставате разочаровани, че не сте постигнали желанията си, че хората не се отнасят добре с вас, и т.н. Всички търсят правата си, но не ги намират. Защо? – Защото истинските постижения, както и добрата обхода, са резултат на вътрешни условия.

Следователно искате ли добра обхода от хората, първо приложете тази обхода към себе си. Преди да търсите правата си отвън, първо отдайте правото на своята душа. Ако във всеки човек виждате присъствието на Бога и му отдавате нужното внимание, вие сте на прав път. Обаче ако от човека като форма, като личност, очаквате своето щастие, вие сте на крив път. Коя майка е намерила

щастието си в своите деца? Коя мома е намерила щастието си в своя възлюбен? Кой богаташ е намерил щастието си в парите? Кой учен е намерил щастието си в знанието? – Майката загубва децата си, а с това загубва и очакваното щастие. Възлюбената е изоставена от своя възлюбен, богатият изгубва богатството си, ученият изгубва знанието си. Кой каквото е придобил и на което е очаквал, може да го изгуби за един ден и да стане нещастен. След всичко това слушате, че всеки търси своето право. Какво право може да ви се даде? Има нещо, което човек може да постигне, но правото си – никога.

Какво можете да получите от мъглата, която ви заобикаля днес? – Нищо не можете да получите. Защо? – Защото мъглата взема, но нищо не дава. Ще кажете, че искате да постигнете идеалите си. Колкото можете да хванете мъглата, толкова ще постигнете идеалите си. Това не показва, че идеалите ви са непостижими или нереални. Реални са идеалите ви, но те бързо минават и заминават, не можете да ги следвате. Вие се държите за техните сенки, а сенките са далече от реалността. Ще кажете, че и сенките, и реалните неща са все от Бога дадени. Ако това е така, защо се карате? Божиите работи не произвеждат никакъв спор. Когато спорят, хората са далече от Истината, далече от Бога. След това ще кажете, че всичко произтича от Бога. За онзи, който разбира нещата, всичко е от Бога. За онзи, който не разбира нещата, нищо не е от Бога. За мъдреците няма зло, няма и добро – всичко е Любов. За глупавите обаче има и добро, и зло. Вън от Бога няма никакви постижения. Вън от изпълнението на Волята Божия няма постижения. Тъй щото който очаква резултати, трябва да работи с Божественото. Той трябва да живее във високите сфери на живота, дето няма мъгли и облаци. Мъглата е резултат на човешкия живот. Когато в съзнанието на човека падне мъгла и умът му се заоблачи, нищо друго не му остава, освен да се качи горе, над облаците, или да слезе долу, под тях. Някои се страхуват от мъглата,

но те не знаят, че има по-страшна мъгла от физическата. Например има религиозна, научна, обществена мъгла, и т.н. Как ще се справите с тези мъгли?

Съвременните хора нямат успех в живота си, нямат големи постижения. Защо? – Защото не работят с беззаветна, безкористна любов. Те мислят, че се обичат едни-други. Аз вярвам в тяхната любов само ако обичат Бога. Ако не Го обичат, любовта им към хората е подобна на огън, който е ценен, докато гори. Щом изгори, нищо не остава от него. Кой би желал такава любов? При любовта на съвременните хора всичко изчезва. Коя къща е останала от началото на живота досега? Кое тяло е останало безсмъртно? Докато живеете само на физическия свят, нещата ще се явяват и ще изчезват. Като знаете това, какво делите на Земята? За какво се карат хората?

Днес всички хора се карат за първенство, всеки иска да заеме първо място. Влизате в една къща и виждате, че всички се карат за първо място. Всеки счита това място за своя собственост. Каква собственост е тази, когато всеки по-силен от тебе може да те измести? Какво представляват човешките къщи в сравнение с широкия и възвишен свят над нас? – Те са малки кочини, в които всички пъшкат. Наистина, всички хора са недоволни от положението си. И свинята живее в кочина, но не по нейно желание – господарят ѝ я затворил. Пуснете свинята в гората, да живее на свобода, и вижте няма ли да бъде доволна. Понеже се е родила в кочина, тя мисли, че по-хубав апартамент от нейния не съществува. Обаче ако се намери в гората, тя ще разбере преимуществото на свободния живот.

И тъй, ако искате да напуснете кочината, приложете чистата, безкористна Любов. Само Любовта ще ви даде правилно разбиране за живота. Тогава ще видите, че нито първото място, нито голямото богатство крият в себе си някакво благо. Ако е въпрос за блага на живота, ще знаете, че благото на едного е благо за всички. Тогава и

нещастието на едного е нещастие за всички. Погрешката на едного засяга всички. Например някой върви по улиците, захласнал се е някъде и удря крака си в камък. Той пада на земята, но веднага близките му се притичват на помощ. Те го вдигат на ръце, занасят го някъде да легне и започват да го лекуват. Тук се вижда участието на цялото. Той е ударил само крака си, но цялото тяло усеща болката. Когато частта страда, и цялото страда. Това е закон. Като знаете този закон, бъдете внимателни, защото като ударите крака си, вие причинявате болка освен на себе си, но и на своите близки. За да бъдете изправни в отношенията си към Бога, прилагайте любовта си еднакво към всички хора. Щом пазите това правило, и хората ще се отнасят добре с вас. Каквото е вашето отношение към хората, такова ще бъде и тяхното отношение към вас.

Следователно прилагайте Любовта, за да живеете добре. Христос проповядваше Учението за Любовта и казваше: „Син Человечески не дойде да Му служат, но сам да служи." Значи Любовта подразбира служене. Служете от любов съзнателно. Не се страхувайте и не съжалявайте, че сте сгрешили. Ако направите някаква погрешка, изправете я. Ако в дома ви дойде някой човек, към когото нямате разположение, вие не го приемате добре. Това не е по закона на Любовта. Като съзнаете погрешката си, ще я изправите. Как ще я изправите? – Като дойде още един път същият човек в дома ви, вие ще го нагостите добре, ще му услужите с нещо и ще го поканите пак да ви посети. За да изправите погрешките на миналото и настоящето си, постъпвайте винаги с любов. Любовта урежда всички неща по най-лек и красив начин. Вървете по закона на Любовта, за да се ползвате от помощта на всички хора. Щом излезете от закона на Любовта, близките ви ще се отдалечат от вас. Не мислете, че като живеете в закона на Любовта, няма да имате противоречия. И в любовта има противоречия, но в тях се крие нещо велико. Казано е, че любовта

разрешава противоречията; любовта изключва противоречията. Това означава, че любовта се справя с противоречията по лек и правилен начин. Любещият е изложен и на противоречия, но той приема всичко с радост.

Учените на миналото са търсили начин да превръщат неблагородните метали в благородни и простите камъни – в скъпоценни. Какво представляват неблагородните метали и простите камъни в човешкия живот? – Това са погрешките на хората. Задачата на съвременния човек е да превърне своите погрешки и слабости в добродетели, т.е. в благородни метали и в скъпоценни камъни. Когато Любовта влезе в човека, ще превърне погрешките и слабостите им в благородни метали и в скъпоценни камъни. Няма да остане погрешка и слабост в човека, които Любовта да не превърне в злато и диамант. Тя ще облагороди всичко неблагородно и ще превърне живота от ад в рай. Любовта е алхимичният камък и жизненият еликсир на всички времена и епохи.

Приложете Любовта разумно, без да очаквате животът ви да се нареди добре изведнъж. И при любовта ще имате мъчнотии, но ще ги понасяте с радост. Любовта няма да налее знанието в главата ви изведнъж. Постепенно ще придобивате знания и всеки ден ще се убеждавате във великата Истина на живота. Щом се домогнете до Истината, ще се освободите от всички земни и духовни противоречия. Значи Истината освобождава човека, а Любовта го учи да живее правилно.

Като ученици вие трябва да се вглеждате в отношенията си, за да знаете как да постъпвате с всеки човек. Дойде ли някой човек при вас, приемете, че е изпратен от Бога. Щом сте убедени в това, вие трябва да му покажете пътя към Бога. Какво значи да отправите човека към Бога? – Това значи да го изпратите при Любовта – тя да го научи как да живее. Христос казва:

Никой не може да дойде при Мене,
ако Отец Ми не го е привлякъл.
Никой не може да отиде при Отца Ми,
ако Аз не му покажа пътя.

Значи смисълът на живота седи в това, човек да отиде при своя небесен Баща. За да отидете при Баща си, вие трябва да намерите пътя. Любовта е път, който води човека от физическия живот в Божествения. Без любов никой не може да пристъпи към Бога. Кое дете може да отиде при майка си: живото или мъртвото? – Живото дете, което носи живот в себе си, може да отиде при майка си. Мъртвото дете не може да намери майка си. Защо? – Защото смъртта символизира безлюбието. Животът от своя страна представлява Любовта. И най-лошият живот е проява на Любовта, макар и на най-малката. Щом живее, човек проявява любовта си. Като проявява любовта си, той трябва да бъде готов да приема всичко с любов и да върши всичко от любов. Умираш ли, ще умираш с любов; страдаш ли, ще страдаш с любов. Всички мъченици страдаха с любов. Те отиваха на гилотината с любов и със съзнание, че отиват при своя небесен Баща. Те знаеха, че щастието не е на Земята. На Земята човек е затворник, изпратен на заточение. Отсега нататък човек трябва съзнателно да работи за освобождението си, за да се върне от заточение.

Сега, като казвам, че сте изпратени на заточение, това не подразбира, че животът е лош. Погрешките и слабостите на хората внасят дим, мъгла и облаци в съзнанието им. Погрешките и слабостите внасят нещо твърдо, кораво в сърцето им. Какво трябва да направят, за да смекчат сърцето си? Какво прави българинът, когато иска да омекчи конопа? – Той го кисне във вода. Направете същото и вие. Турете погрешките и слабостите си във вода, за да киснат известно време. Всички погрешки и слабости накиснете във вода, не

ги връщайте в София. Бъдете безпощадни към тях. Кой колкото коноп има в себе си, да го накисне във вода. Няма човек в света, който да няма коноп в себе си. Накиснете конопа добре във вода, турете отгоре няколко камъка и го оставете. Като се върнете идната година, ще видите, че той е омекнал вече и е готов за работа.

И тъй, като сте дошли на Земята, вие трябва да учите. Земята е велико училище, в което ви се преподават уроци, които трябва да изучавате с любов. Каквото научите, трябва да е научено добре. Ще дойде изпитната комисия да види какво сте научили. „Ама не ми се учи." – Това е твоя работа. Комисията е строга и взискателна. Ако не знаеш, ще ти пише единица; ако знаеш, ще ти пише шест. „Не може ли учителят да ми пише шест от любов?" – Учителят пише шесторка на ученика си с любов, но само ако ученикът е изучавал предмета му с любов. Безлюбието на ученика е минус, любовта на учителя – плюс, но при събирането плюс и минус се унищожават. Два плюса дават нещо. Тъй щото искате ли да постигнете нещо, нека Любовта бъде подбудителна причина на мислите, на чувствата и на постъпките ви. Дето е Любовта, там е свободата. Правете всичко по любов, т.е. по свобода, а не чрез насилие.

Живейте помежду си по любов, за да не става нужда да се карате и да търсите човек отвън да ви примирява. Никой никого не може да примири. Представете си, че двама души пътуват по планината и единият от тях изкълчи десния си крак. Той не иска да остава назад от приятеля си и търси някой да му помогне. Да му помогнеш, това значи да го примириш, т.е. да възстановиш здравословното състояние на крака му. Да смениш болния му крак със здравия крак на приятеля му, това е невъзможно. Какво мога да направя аз? – Щом дойде тази работа до мене, аз ще наместя крака му, ще го превържа и ще го поставя известно време да лежи на едно място. „Ама ще закъснея в пътя си. По друг начин искам да ми се помогне." – Щом си изкълчил

крака си, друг начин няма. При сегашния порядък на живота, щом някой изкълчи крака си, неизбежно ще страда и ще изгуби известно време, докато болките съвършено изчезнат. Единственото нещо, което мога да направя в случая, това е да го предпазя да не изкълчи крака си.

И тъй, искате ли да се примирите, ще знаете, че при сегашните условия на живота това е невъзможно. Например ти обиждаш себе си. Как ще се примириш? Кой ще бъде посредник да те примири? Ти направиш една погрешка и търсиш виновника вън от себе си. Тогава как ще се примириш със себе си? Виждаш, че вината за погрешката е в тебе, но как ще се примириш? Първата работа е да признаеш, че вината за погрешката лежи в тебе. Като излезеш от заблуждението, че друг е виновен за погрешката, ти си отваряш път към великия свят. После ще се яви въпрос за примиряване със себе си.

Време е хората да се освободят от заблужденията си и тогава да започнат правилно да работят. Защо трябва да ви заблуждава някой, че е запалил огън, на който всички хора могат да се греят? – Това не е вярно, нито е възможно. Бог е запалил голям огън – Слънцето, от което излизат всички огньове. Грейте се на големия огън – на Слънцето. Ползвайте се от неговата светлина и топлина. Докато Слънцето грее, приятно ви е. Докато хората се отнасят добре с вас, приятно ви е. Щом започнат да говорят строго, да ви се карат, вие сте недоволни. Учителят има право да бъде строг с учениците си. Той има право да им се кара. Строгият тон не е нищо друго, освен проветряване. Той отваря прозорците да стане проветряване на въздуха. Когато пали огън, човек духа. Духането е пак проветряване. По този начин той разпалва огъня. Като се запали огънят, духането престава. Духане или проветряване става и в умовете, и в сърцата на хората. Без проветряване не може. Като се проветрява умът, мислите на човека се проясняват. Като се проветрява сърцето му, чувствата се

ободряват. Каквото и да прави, човек не може да се освободи от проветряване. Той трябва да знае, че щастие на Земята няма.

Казвате: „Какво да правим, за да се освободим от погрешките си, та да не става нужда да ни проветряват?“ – Вие трябва да постъпвате с погрешките си така, както с нечистите дрехи. Какво правите с нечистите си дрехи? – Перете ги: поставяте ги в топла вода и ги изтърквате със сапун. Така изтъркани, оставяте ги известно време да киснат във вода. После ги перете с вода. След това сменяте водата, изпирате ги два-три пъти в чиста вода и сапун. Като се изперат, изплаквате ги в чиста вода и ги туряте на слънце да съхнат. Не давайте дрехите си на чужди хора, сами си ги перете.

Както перете дрехите си, така ще перете и своите погрешки. Докато не се научите сами да си служите, вие никога не можете да изправите погрешките си. Докато сте генерали и заповядвате на другите, уволнение ви очаква. Като станете войници, вие сами ще си служите с онова, което имате. Като войници вие сами ще проветрявате стаите си, сами ще проветрявате мислите и чувствата си. Като войници вие сами ще си заповядвате и сами ще изпълнявате. В това седи силата на Божественото начало в човека.

Тайна молитва

15-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 19 август 1940 г., 6 часа сутринта

ЕДИНСТВО В ЛЮБОВТА

Светът е изложен па постоянни промени. Благодарение на външните промени, ние виждаме, че стават промени и в самия човек. Детето се ражда малко, безпомощно, слабо, но постепенно расте, развива се и се изменя. Майката гледа детето си и казва: Колко е пораснало, колко се е изменило моето дете! За да не се натъква на противоречия, майката трябва да знае, че детето ѝ не е нейно. То принадлежи на Бога. Бог изпита любовта на Авраам чрез сина му. Той му заповяда да заколи единствения си син и да Му го принесе в жертва. Аврам не се поколеба – вдигна нож и пристъпи към любимия си син. Той издържа изпита си. Една ръка задържа ножа в въздуха и, вместо сина си, той принесе друга жертва на Бога. Бъдете готови и вие да пожертвувате всяка Божествена мисъл в себе си за Бога, на когото тя принадлежи. Щом сте готови на такава жертва, тази мисъл ще остане завинаги при вас. Само чрез любовта си към Бога вие придобивате истинско знание. Любовта предшества знанието.

Реката тече, но това не зависи от нея. Понякога реката прииждa и прелива коритото си. И това не зависи от нея. Същото се отнася и до човека. И човек се натъква на неща, които не зависят от него. Той не може нито да ги измени, нито да спре техните прояви. Следователно, правете само това, което зависи от вас. Не се грижете за неща, които не зависят от вас. Тях Бог ще направи. Искате ли да имате хубава кола, кажете на някой майстор колар да ви направи такава. Как ще я направи, това не е ваша работа. Вие не можете да учите художника, как да рисува. Не учете земеделеца, как да сее житото. Той знае, че житните зрънца не се нуждаят от много пръст. Турите ли им повече или по-малко пръст, отколкото трябва, вие ще ги изложите на големи мъчнотии.

Съвременните хора искат да се освободят от мъчнотиите си. Не е въпрос да се освободят от мъчнотиите, но да не ги увеличават или намаляват. Ако ги увеличават, те ще пъшкат под тежестта им и не могат да се развиват; ако ги намаляват, те съвсем ще оголеят. Мъчнотиите са необходими за човека дотолкова, доколкото той може да работи с тях. За всеки човек е определено, колко мъчнотии може да носи. На човека е определено, с какви възможности ще разполага и при какви условия ще живее. Човек има условия за работа, но ако е глупав, не може да ги използува. Като поумнее, той търси условия, но вижда, че ги е изгубил. Тогава той съжалява за изгубените условия. По-добре е човек да поумнее, преди да е изгубил благоприятните условия. Добрите условия не са нищо друго, освен царския произход на душата. Не уповавайте на своя царски произход, за да не изгубите условията си преждевременно. Уповавайте на своя ум, на своето сърце и на своята воля за да използвате условията, които ви са дадени. Приемете любовта и работете с нея, за да развивате вложените във вас дарби и способности.

В приемането и в прилагането на любовта пазете следното правило: любовта към Единния е любов към всички. Който люби Единния, а не люби всички, той е на крив път. Всички трябва да обичат Единния, а Той – всички, т. е. множеството. Когато обичате Бога, помнете, че това е любовта на всички същества. Като обичате хората, това е любовта на Бога към тях. Който обича само Единния, той може да обича всички. Щом обича всички, той може да обича и Единния. Това са възможности за всеки човек. Когато изявява любовта си към всички, Бог учи хората, как трябва да обичат. Ако мислят, че със своята любов могат да стигнат високо някъде, те се самозаблуждават. Както бащата и майката обичат всичките си синове и дъщери, така и Бог обича всички хора. Любовта на синовете и на дъщерите към родителите ни дава представа за любовта на

мнозинството към Бога. Любовта на родителите към децата ни дава представа за любовта на Единния към всички. Който проявява любовта си правилно, той обича човека заради онова вечно начало в него, а не заради неговите знания, способности, добродетели и т. н. Любовта е проява на онова начало, което хората не познават. Без любовта Бог остава незнаен.

Любовта приближава хората, не по физическо разстояние, а по връзка между душите. В духовно отношение, които се обичат, те са близо един до друг. Ако не се обичат, те са далеч. Като се мразят, хората живеят в тъмнина. Следователно, искате ли да живеете в светлина, обичайте се.

Мнозина се страхуват да не изгубят любовта си, да не я открадне някой. Любовта нито се губи, нито се придобива. Невъзможно е любовта да се изгуби. Обаче, човек се отваря и затваря за любовта. Това, което наричате загубване на любовта, ние го наричаме затваряне на човешкото сърце за любовта. Отворете широко умовете и сърцата си за любовта, за да се познаете, да разберете истинската свобода. Любовта е най-тежкото и най-лекото нещо в света. Ако искаш да обсебиш Любовта, да я държиш само за себе си, тя става по-тежка и от Земята, и от Слънчевата система. Ако си доволен от най-малките прояви на любовта и си готов да я споделиш с всички хора, тя става толкова лека, че можеш да я носиш всякога със себе си, без да усещаш, че носиш нещо. И тъй, искате ли нещо от Бога, помолете се веднъж и повече не настоявайте. Той знае нуждите ви и е готов всякога да ви помага.

16-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера, 19 август 1940 г., 9 часа сутринта

НЕОЦЕНЕНОТО БОГАТСТВО

Исаия, 64. глава

В живота на съвременните хора съществува едно голямо богатство, за което те не подозират. Ако го знаеха, те щяха да бъдат кандидати за него. Всички хора са слушали да се говори за това богатство, но под много прозаично име, вследствие на което не са гледали на него като на нещо ценно. Кое е това богатство? – Недоволството. Дето и да отидете, навсякъде ще срещнете недоволни хора. Защо са недоволни? – Защото търсят нещо, което никъде не съществува. Мнозина мислят, че са дошли на Земята да благуват, и ако не намерят това, което очакват, стават недоволни. Много естествено, че човек не може да намери всичко, каквото желае. Например някой може да иска мляко от птичка. Ще намери ли? – Не може да намери. Днес никъде не можете да намерите птиче мляко, а дали някога ще намерите, това е въпрос. Обаче сега има вече масло от чесън, с което лекуват различни болести. Едно време чесново масло не съществуваше. Едно време чесънът минаваше за нещо просто, малцина го употребяваха, а днес и най-образованите хора го ядат. Лекарите препоръчват чесъна за лекуване на много болести.

Казвам, че недоволството е едно от големите богатства. Защо? – Защото всички хора стават недоволни, след като минат през големи изпитания и мъчнотии. Детето расте, става ученик, слуша лекциите на своите учители и професори за създаването на света. То се занимава с различни изчисления, решава задачи по математика и геометрия. Докато е в теориите на науката и на живота, човек е доволен: той мисли, че се намира в рая. Щом влезе в опитната страна

на нещата, той вижда, че теорията не се съгласява с практиката и започва да става недоволен. Младата мома и младият момък си теоретизират как ще живеят, как ще си помагат. Докато се оженят, те си пишат любовни писма, доволни са от живота. Щом се оженят, теорията им пропада и те стават недоволни. Защо? – Всеки търси своето право.

Всички хора се оплакват от неправдата на живота. Преди всичко човек трябва да бъде справедлив към себе си, т.е. към своите мисли, чувства и постъпки. Често човек мисли, чувства и постъпва не така, както трябва, и изпада във вътрешна борба. Докато момата и момъкът не са женени, те мислят, че са от Бога създадени, че по-добри и благородни същества от тях няма, но като се оженят, виждат, че са се излъгали, че са изгорели. Те търсят начин да се освободят един от друг. В края на краищата и двамата отстъпват. Те намират, че заради доброто, заради съдържанието, което Бог е вложил в тях, могат да се търпят. И домакинята, като готви, постъпва по същия начин. Като пържи нещо в тигана, тя случайно се изгаря и решава да го захвърли настрана. Обаче като види съдържанието в тигана, тя си казва: „Заради доброто и хубавото ще търпя болката и ще си продължа работата.“

Като не разбират дълбокия смисъл на нещата, мнозина запитват защо даден човек постъпва по един, а не по друг начин. Каквито обяснения и да се дават, пак ще останете недоволни. То е все едно да питате защо водата тече, защо вятърът вее, защо Земята се върти, и т.н. Много научни теории обясняват движението на Земята около оста й и около Слънцето, но и те не са задоволителни. Това са повече предположения. Ние живеем в свят на големи противоречия. Всички обикновени хора, даже и великите, са дошли на Земята, за да изпият горчивата чаша на страданията и след това да си заминат. И в рая

даже първите човеци опитаха горчивината на живота. Там имаше две дървета: Дърво на живота и Дърво за познаване на доброто и на злото. Защо Бог постави дървото на доброто и на злото в рая? – Като предметно учение. Той каза на първите хора: „Ще изучавате това дърво, без да ядете от него." Вие можете да изучавате свойствата на отровите само външно, без да ги употребявате вътрешно. Например вие можете да употребявате сярната киселина външно само, за чистене на металически предмети, за получаване на различни съединения. Приемете ли я вътрешно, тя ще ви изгори. Пазете се от отровите, били те физически или психически. Лошите и отрицателни думи са психически отрови, които причиняват големи пакости. Не е лесно човек да се справи с една психическа отрова. Защо трябва да казвате на човека, че е нечист, че е груб, че няма любов и т.н.?

Кой човек днес има такава любов, каквато трябва? Кой човек се е пожертвал от любов за други хора? Като насилят някого, той се жертва, но тази жертва не е доброволно дадена. Така се жертват и кокошката, и овцата, и рибата. Много жертвоприношения има в света, но те стават чрез насилие, а не доброволно. Човек страда, но не доброволно. Възлюбената страда от своя възлюбен, но не доброволно. Тя пъшка, мъчи се, търси начин да се освободи от него. За предпочитане е възлюбената да напусне къщата на своя възлюбен, отколкото цял живот да се карат и да се гледат накриво. Друг е въпросът, ако тя може доброволно и с любов да остане при него, за да делят скърбите и мъчнотиите в живота. Тя седи при него и си мисли, че ще го възпита, че ще го облагороди. Лъже се тя. Невъзможно е да възпиташ един човек, ако той сам не желае да се възпита. Ако момата успее да възпита възлюбения си, ще получи голямо възнаграждение. На Небето е определена голяма премия за този момък или за тази

мома, които успеят един друг да се възпитат. Това е задача, дадена на човека. Досега никой не е решил задачата.

Йоан Веслей, виден английски реформатор и проповедник, почувствал, че е сам в света, както Адам се е почувствал в рая, и си казал: „Господи, добра работа си ми дал, но ако ми дадеш една другарка, с която да се разговарям, ще проповядвам още по-добре." Молбата му се чула и след време той се оженил. На третия ден след женитбата си той казал на един от добрите си приятели: „Не струва човек да се жени." Скоро след женитбата му дошъл един от неговите ученици да го пита добре ли ще направи, ако се ожени. „Намерих – казал ученикът – една добра мома между сестрите, много набожна и предана християнка. Вярвам, че с нея ще живея добре." Йоан Веслей му отговорил: „Момата е добра – с Христа може да живее добре, но не и с тебе."

Сегашният свят е пълен с погрешки. Човек трябва да бъде буден, за да не повтаря погрешките на света. Навсякъде виждате картини, в които има много погрешки. Защо трябва да мислите, че са идеални? Което е хубаво, трябва да признаете, че е хубаво, но погрешката си е погрешка, няма защо да затваряте очите си пред нея. Казано е в Писанието, че Бог твори нов свят – ново небе и нова земя. Сегашният свят трябва да мине през огън, за да се пречисти и претопи. Вгледайте се в отношенията на хората, за да видите колко са изопачили живота си.

Двама братя, съседи, говорят за любов, за братски отношения, за християнство, а са вдигнали помежду си голяма ограда или бодлива тел, за да не объркат границите си. Две сестри живеят заедно, но една за друга говорят лошо. Едната е богата, другата – бедна, но не си помагат. Достатъчно е да се вслушате вечер в човека, когато остане сам, за да чуете оплаквания, мърморене, недоволство. Като слушам с

радиото си тия неща, казвам, че това са актьори, на които добре плащат. Някой е написал голяма житейска драма и хората играят ролите на действащите лица. Защо се оплаквате от ролите си? Никой не ви е заставил насила да играете една или друга роля. Всеки актьор е добре платен. Колкото е по-даровит, по-добре му се плаща. Виждате, че някой цигулар свири. Вие отивате да го слушате. Казвате, че е велик цигулар. Велик е наистина, за една вечер получава 50-60 хиляди лева. Защо е виден този цигулар? – Защото получава много пари. Предназначението на музиканта не седи в събирането на пари. Според мене виден цигулар или музикант е този, който, като свири в някой град, дето хората се карат, може да внесе поне за една седмица братски и приятелски отношения между тях. Не може ли да направи това, той не е още истински музикант.

Съвременните хора очакват да получат нещо от света, но нищо няма да получат. Какво получава старият вол от господаря си, на когото години наред е орал нивата? Като остарее волът, господарят му ще каже: „Няма смисъл да храня този стар вол, ще го заколя, месото му ще продам, а от кожата му ще си направя цървули. Добре е да имам спомен от вола, който е работил заедно с мене на нивата." Господарят има много спомени от вола, но какъв спомен има волът от господаря си? – Той помни добре остена, който се забивал на гърба му. Той си казва: „Това било християнски свят!" Наистина, това е християнски свят, който само се бие. Отворете Библията и четете какво пише за еврейския народ, който минаваше за избран от Бога. Евреите постоянно воюваха с езичниците. Правоверни и езичници се биеха и всеки се обръщаше към своя Бог с молба да победи неприятеля си. И днес християнските народи се бият, опустошават цели градове и села, избиват мирното население, избиват се едни

други. След всичко това всеки очаква резултат. Всеки иска да знае кой ще излезе победител в тази война.

Два вълка се борят за една овца. Тя стои настрана и гледа кой от двамата ще победи. Минава един човек покрай овцата, вижда я, че стои, наблюдава кой ще излезе победител и казва: „Слушай, плюй на краката си и бягай. Няма какво да чакаш да видиш края на войната. Когато войната се свърши, нищо няма да остане от тебе. Докато кожата ти е здрава още, бягай." Така може да се каже днес на всички хора, до които огънят още не е дошъл. Не чакайте да видите кой ще победи, но стойте далече от огъня, за да не ви засегне. Когато войната свърши, вълците ще се огледат и ще кажат: „Напразно се бихме, овцата я няма."

Сегашните хора живеят в един свят на големи противоречия, в който злото царува, а доброто слугува. Докато злото царува, страданията и нещастията са неизбежни. Сега се създава нов свят, с нов ред и порядък, в който доброто ще царува, а злото ще слугува. Някои очакват този свят да дойде вече. Те го очакват преждевременно. Злото не иска да отстъпи царството си. То има още работа – има да взема от света. Докато не получи своето си, злото няма да отстъпи. Вижте какви дълбоки корени е пуснало злото в света. Днес мнозина мислят, че като наругаят някого, ще го оправят. Днес навсякъде виждате насилието да управлява, но светът не може да се оправи чрез насилие. Какво може да донесе насилието? Ще кажете, че чрез насилието човек учи, опитности придобива. Каква опитност ще придобие момата от своя възлюбен? Тя казва: „Изгорих се малко, но поне го опознах." Десет момци ще я обикалят – и десетте ще я изгорят, а тя мисли, че е придобила някаква опитност. Десетте ще я изгорят по различен начин, а тя пак няма да ги разбере. Змията ще те ухапе по един начин, кучето – по друг, комарът – по трети начин, но

ти все ще бъдеш хапан и нищо особено няма да научиш. Ако мислиш, че ще узнаеш какво нещо е хапането, лъжеш се.

Едно нещо трябва да знаете: злото царува в самия човек, а не вън от него. Външните условия са причина да се прояви злото навън, да излезе от човека, за да види какво се крие в него. И най-кроткият човек може да бъде предизвикан да прояви злото в себе си и да ухапе. В стремежа си да се самозапази човек може да убие човека.

По какъв начин трябва да се оправи светът? – Единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. Прилагали ли сте Любовта, за да видите как действа тя? Мнозина си служат със силни средства, но вместо добро те са причинявали зло. Защо? – Количествата на силните средства са били големи. Те са ги използвали като лекарства, но са ги употребили в голямо количество. Не увеличавайте дозата на силните лекарства. Който си служи с Любовта, той трябва да знае каква доза да употреби от нея. И злото, и доброто трябва да се употребяват в умерено количество.

Една от причините за злото в света е, че хората са дошли по-близо един до друг, отколкото трябва. С това те изменят пътя на движението си. Когато дървото дойде до огъня, то непременно ще изгори. „Какво трябва да правим, за да избегнем злото?“ – Да се отдалечите от него. Казано е в Писанието: „Отдалечете се от злото.“ Единственото нещо, което може да спаси света, седи в отдалечаването от злото. Човек трябва да застане на такова място от злото, че да не изгаря, но да се ползва от него. Засега злото като мощна сила е потребно. Понеже злото господарува в света, вие трябва да се учите от него. Всички хора казват, че не обичат злото, а всъщност правят зло. Значи, макар и несъзнателно, те го обичат. Може ли човек да прави нещо, което не обича? Човек дава път и на злото, което е вън от него. Той възприема някоя лоша мисъл в ума си или някое лошо чувство в

сърцето си, храни ги известно време и след това ги изнася вън от себе си. Човек трябва да има будно съзнание, за да не допуща злото в себе си, да не дава в услуга на злото нито устата, нито ума, нито сърцето си.

Като четете 64. глава от Исаия, виждате, че и той се е натъкнал на злото между хората, вследствие на което е изпада в противоречие. Исаия казва за Господа:

Ето, Ти си се разгневил,

защото ние сгрешихме. (5. ст.)

Исаия се ужасява от злото в човека, което е причина за погрешки и престъпления. И тогава предава думите на Господа: „Дръжте злото вън от себе си, за да не грешите.“ Иска ли да не греши, човек трябва да държи злото и всички отрицателни прояви на естеството си вън от себе си. Това значи той да се очисти от злото. Страшно е положението на човека, който е влязъл в областта на злото. И светията, който стои високо над обикновените хора, изпитва ударите на злото. И той минава през голяма вътрешна борба, докато се освободи от злото и от противоречията в живота. Много работа се иска от човека, докато се справи с жестокостта на своето сърце. Виждате, че няколко малки деца стоят пред едно коритце, в което има сипани зрънца за птички. Те държат коритцето с една връв и чакат да дойде някоя птичка, за да си клъвне от зрънцата. Външно децата са мили, кротки, но те замислят нещо жестоко за птичката. Щом дойде някоя птичка при коритцето, те веднага дърпат връвта и тя остава под коритцето. После ѝ се радват. Защо? – Защото ще я опекат. Мома или момък си пишат любовни писма: „Ти си моето щастие, без тебе не мога да живея.“ Докога не могат един без друг? – Докато дръпнат връвта. Който пръв е хванал птичката под коритцето, ще я опече и ще

я опита. След това жената казва: „Жесток е моят мъж!“ – Какъвто е той, такава е и тя.

Коя е причината за жестокостта между хората? – Безлюбието. Когато Любовта царува между хората, те не се измъчват. Любовта учи хората на законите на смаляването и на разширяването. Като знае да се смалява, човек може да влезе и в най-тясна стая, без да ограничава другите. Представете си, че в малка стая трябва да живеят сто души. При обикновените условия на живота, докато хората имат големи форми като сегашните, това е невъзможно. Обаче при закона на Любовта това е възможно. Как? – Ще се смалят, ще станат малки като пчели. Не могат ли сто пчели да влязат в една малка стая и да бъдат доволни? Изобщо Любовта учи човека кога да се смалява и кога да се уголемява. Големите и многото желания правят човека голям. И на широко да го туриш, все му е тясно. Малките желания смаляват човека. Той е доволен и на тясно, и на широко.

Днес Бог изисква от всички хора да Му служат, да бъдат проводници на Неговата Любов. Защо е нужно човек да служи на Бога? – Защото само по този начин той ще изучи законите на Любовта. Без любов няма живот, няма щастие, няма здраве. Ако не приемат Любовта, хиляди години още хората ще се пържат в собственото си масло, както сега. Днес мъчно се прилага и възприема Любовта. Защо? – Не са готови още хората за нея. Който обича, не знае как да обича; когото обичат, не знае как да оцени Любовта.

Какво виждаме в любовта на съвременните хора? Някоя млада мома обича един момък. Той е доволен от любовта на момата, уважава я, радва ѝ се. Докато не се е оженил за нея, той се радва и на майка ѝ, и на баща ѝ – цени ги; щом се ожени, уважението към родителите на възлюбената му изчезва. Същото прави и момата. Докато не се е оженила за своя възлюбен, тя уважава и цени и майка

му, и баща му. Щом се ожени, те остават на заден план. Тя не им обръща никакво внимание. При такива отношения злото царува в света, а доброто слугува.

Следователно, докато злото царува, вие трябва да му се подчинявате. Не се ли подчинявате на злото, ще се натъкнете на наказания и на закони. Законите в света показват, че злото царува. Който не се подчинява на неговите закони, смърт го очаква. Не изпълниш ли един от законите на злото, ще те осъдят и ще кажат, че Бог е наредил така. Това е въпрос още. Дето Бог царува, там е раят. Дето злото царува, пак е рай, но за силните, за големите. Там силните господаруват, а слабите слугуват. В рая, дето доброто царува, е обратно: слабите господаруват, силните слугуват. Страшно е положението на слабия, когато силният господарува. Какво трябва да прави слабият, за да се освободи от ръцете на силния? – Той трябва да се обърне към Бога, да потърси помощта Му. Днес Бог иде в света да се всели между хората, да подкрепи слабите. Само по този начин слабият може да се освободи от силния. Значи Бог трябва да бъде тил на слабия, за да го избави от ръката на силния. Освен Бога няма друга сила, която може да освободи човека от властта на злото. Колкото и да се бият хората, колкото и да воюват, ако Бог не се всели в тях, никаква свобода не могат да имат. Вън от Бога царува насилието, а в Бога – свободата. Дето царува злото, въпросите не се разрешават правилно.

Разрешаването на въпросите се заключава във вселяването на Бога в човешката душа. Казано е в Писанието: „Аз ще се вселя в тях, те ще Ми станат народ и Аз ще им бъда Бог.“ Слушате ли някой да плаче и да се оплаква от съдбата си, ще знаете, че той е слаб човек. Силният не се оплаква. Защо? – Защото Бог се е вселил в него. Той е пожертвал живота си в служене на Великия. Всяка жена или всеки мъж, които жертват живота си в служене един на друг, не са силни

хора. Мъж, жена, майка, деца – всички трябва да пожертват живота си в служене на Бога. Щом служат на Него, те ще служат и на ближния си. Докато живее само за себе си или за своя ближен, човек служи на злото. Щом живее за всички, щом обича всички, той служи на Доброто. Който иска да служи на Доброто, той трябва да обича първо Бога, а после ближния си и себе си. В Единия са всички. Той включва в себе си не само хората, но и растенията, и животните. Дайте път на доброто в себе си, за да се всели Бог във вас и да обичате всички. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това – да разшири сърцето си, да придобие вътрешен мир и спокойствие?

Сегашните хора живеят в един свят, на който не са господари. Те имат един господар, който ги заставя да правят това, което не искат. Никой не прави зло доброволно. Човек е заставен да прави зло – насила го карат. Благодарение на това всички хора пъшкат под тежестта на злото и очакват да дойде някой да ги спаси. Кой ще дойде? – Бог. Как ще ги спаси? – Като се всели в тях. Кога познавате, че Бог се е вселил в човека? – Един от признаците за вселяването е, че човек става господар на своите мисли, чувства и постъпки. Видите ли, че някой плаче, ще знаете, че той е далече още от вселяването. Светията не плаче. Не е лошо нещо да плаче човек. Плачът, както и дъждът в Природата, имат благоприятно въздействие върху човека. Като плаче, човек се лекува. Казано е в Писанието: „Ще дойде Бог и ще изтрие всяка сълза от очите на човека.“ Тогава няма да има причини за плач. Днес хората плачат, защото има причини за плач. Новият живот изисква чисти, здрави, силни хора. Там не се позволява никаква нечистота. В който дом влезете, трябва да носите чистота. И тия, които ви приемат, също трябва да бъдат чисти. Само така можете да очаквате вселяването.

Светът се нуждае от герои, от силни хора. Кой човек е силен? – Силен е онзи, в когото Бог живее и който живее в Бога. Ако Бог не живее в човека и ако човек не живее в Бога, той не може да бъде силен. Този човек е роб на злото и прави това, което не иска. Той не е виновен за това, но трябва да признае в себе си, че е слаб. Щом съзнае слабостта си, той трябва да се моли на силния – да дойде при него да го освободи. Ние не съдим слабите, но им посочваме път към освобождаване. Как ще съдите болния, че е нечист? Той е слаб и без да иска, цапа се. Трябва да дойде някой силен, да го очисти, измие и подкрепи. Обърнете се към Онзи, Който може да ви очисти и излекува.

Време е вече силният да приложи закона на Любовта. Силният трябва да приложи силата си, за да разтопи злото в себе си и да го пусне да изтече навън. Омразата е злото в човека. Тя е твърдо вещество, което трябва да се разтопи. Как ще разтопиш злото? –Ще пуснеш повече топлина в сърцето си. Щом почувстваш вътрешно разположение в себе си, ти си разтопил вече омразата. Щом разтопиш злото, ти си на прав път. „Не обичам този човек.“ – Много естествено! Той е зелена круша още. Един ден, когато узрее, ти ще го обичаш. Кой не обича зрялата круша?

Каква е задачата на злото в света? – Злото приготвя условия за идване на Доброто. Злото казва: „Днес аз съм господар на света. Аз искам да туря ред и порядък, та като дойде Доброто, нека използва този ред и порядък, както намира за добре.“ В бъдеще Доброто ще се ползва от реда и порядъка, които злото е поставило. Днес, при царуването на злото, благата не са еднакво разпределени между хората. В бъдеще, когато Доброто ще царува, благата ще бъдат еднакво разпределени между хората и те ще имат добри отношения помежду си.

На едно място в Писанието Бог се обръща към народите с думите: „Докога ще ви търпя?“ Наистина, докато хората се подчиняват на злото, те не могат да бъдат нито търпими, нито любими на Бога. Щом се откажат от злото и започнат да се подчиняват на Доброто, те стават любими на Бога. Какво разбираме под думите *любими на Бога*? Любимият на Бога се ползва от Неговата сила и власт. В този смисъл човек и днес е любим на Бога, но външно, а не вътрешно. Днес той не се ползва от силата на Бога. Защо? – Той не е готов още за тази сила. Ако днес има силата на Бога, човек би я употребил само за зло. На сегашния човек е дадена малка сила, та като прави зло, то да не бъде голямо. Ако има голяма сила, човек ще се почувства господар на света и ще прави, каквото иска, а с това ще увеличи злото, нещастията и страданията. Той не може да се справи с малката сила, която му е дадена, че ще се справи с голямата! По-добре, че има по-малка сила, за да прави по-малки злини.

И тъй, докато злото царува, а Доброто робува, радости не могат да съществуват. Когато Доброто започне да царува, а злото да робува, тогава ще дойдат радостите в света. Очаквайте времето, когато Бог ще се всели между хората и Доброто ще започне да царува, за да дойде и радостта в света. Работете за идването на това време.

Доброто и злото не са нищо друго, освен топлина и студ. Топлината разтопява нещата, а студът ги смразява. Отворете сърцата си за топлината, за да се разтопи твърдото и кораво вещество в тях и да изтече навън.

17-та беседа от Учителя, държана на 25 август 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

ДВЕТЕ ЦАРСТВА

Матей, 16. глава

Мнозина се запитват от какво зависи благото на човека. Много отговори могат да се дадат на този въпрос, но всички не са абсолютно верни. Едни от условията, които обуславят благото на човека, са неговият ум, неговото сърце и неговата воля, но това са външни условия. Всъщност нито умът създава благото на човека, нито сърцето, нито волята му. Нещастието на човека седи именно в това, че той не разбира на какво се дължи неговото благо. Първоначално, когато Бог създал човека, последният бил щастлив. Впоследствие човек е изгубил щастието си. Много хора са загубили богатството си от чрезмерно ядене и пиене. Те са пропили и изяли всичко, каквото са имали. Някои хора са изгубили щастието си от разточителност.

Един американски милиардер се оженил за една американка, която се отличавала с голяма разточителност. След сватбата те предприели едно пътешествие до Париж. Тя тръгнала от магазин на магазин да прави покупки и за няколко дена само изразходвала грамадна сума. Като видял това, мъжът ѝ се уплашил. Той разбрал, че с тази разточителност тя ще го съсипе за няколко години. Заради това той решил да се разведе, но искал да я осигури. Направил ѝ един голям палат, който струвал 15 милиона долара. Освен това той ѝ дал в ръцете една сума от шест милиона долара и така се освободил от нея. Значи трябвало да плати 21 милиона долара, за да се освободи от една разточителна жена. Аз привеждам този пример само за изяснение на идеята. Доколко е верен, не се знае. Днес повечето хора страдат от разточителност. По естество човек е толкова разточителен, че какво

ли не иска: той иска да живее в палат, да бъде облечен в коприна, да има изобилно ядене и пиене. Той е разточителен и в своите мисли и чувства. Изобщо човек се отличава с голяма разточителност. Като се стреми към разточителност, човек изпада в суеверие и започва да вярва в това, което не може да стане. Той вярва, че може да стане цар или царица, че може да бъде божество за хората. И това е възможно, но не при дадените условия.

Религиозните хора говорят за своя праотец Адам и за своята прамайка Ева, отдето държат на своето високо произхождение. Къде е първият човек – Адам, и първата жена – Ева? Ще кажете, че историята знае това. Вие говорили ли сте с Адам и Ева? Някои хора са много смели и казват, че са видели нещо особено, което не могат нито да опишат, нито да разкажат. Какво са видели? – Нищо не са видели. Те сами себе си лъжат, а мислят, че и другите могат да се лъжат. Не, светът не се оправя с лъжа. Защо трябва да представяте позлатения предмет за чисто злато? Като го употребявате известно време, златото ще се изтрие и отдолу ще лъсне медната повърхност. Ще кажете, че не сте знаели какъв е предметът. Като не знаете, защо го препоръчвате за чисто злато? Някой препоръчва учение, подобно на Христовото. Той казва, че каквото пише в Евангелието, това проповядвал. Какво нещо е Евангелието? – Евангелието учи човека как може да се избави от греха и да придобие свобода. Евангелието учи човека как може да придобие безсмъртието.

Животът на съвременните хора е живот на смъртта и на страданията. Според сегашния порядък на живота всички хора са затворници. Всички се намират в карцер. Няма човек на Земята, който да прави изключение от това правило. Вижте от какви страшни болести страдат хората. Слушате, че този имал тумор в стомаха, онзи – в мозъка, и т.н. За да се справят с тия болести, лекарите трябва да

отварят корема, черепа на човека, да режат тумора. В това отношение всички хора са бременни с нещо чуждо в себе си. За да се освободят от чуждите тела в своя организъм, хората трябва да мислят право. Няма по-хубаво нещо в живота от правата мисъл. Сега аз не разглеждам личния живот на човека. Аз не се интересувам от личния живот, защото е преходен. В този живот има престъпления, за които човек ще плаща. Някои мислят, че човек не е виновен за престъпленията, които върши. Кой е виновен тогава? Ако с един чук можете да убиете човека, кой е виновен за убийството: човекът или чукът? Ако с един нож можете да прободете някого, ножът ли е виновен, или човекът? В това отношение хората са подобни на ножа и на точилото. Точилото остри ножовете, а ножът и брадвата секат дърветата. В края на краищата точилото и ножът се изхабяват.

Съвременните хора трябва да разсъждават правилно. Ако не разсъждават, както трябва, те не могат да дойдат до никакво разрешаване на въпросите. Често слушате да се казва за някого, че е вярващ, а за друг – че е безверник. По какво се отличава безверникът от вярващия? – Безверникът вярва само в неща, които може да види, да пипне, да чуе. Той е реалист. Кой каквото и да му говори, той казва: „Докато не видя и не пипна, не вярвам." Вярващият вярва в неща, които не вижда. Той не се нуждае от виждане и пипане, за да вярва в нещо. Ние казваме, че истинската вяра включва в себе си и физическия, и духовния, и Божествения свят. Ако вярата не включва и трите свята в себе си, тя не е истинска. Това е вяра, която се обуславя от една временна обстановка на нещата. Материалистите казват, че всичко в света е материя. Те признават само материалните работи, а нематериалните не ги признават. Как може да признава човек това, което не вижда? Близките предмети са видими, а далечните – невидими. Витоша, която е пред вас, е видима. Обаче ако я отдалечите

на 500 или на 1000 километра от очите си, тя ще стане невидима. Значи дали нещата са видими, или невидими, дали съществуват, или не съществуват – това зависи от разстоянието, на което се намират, и от силата на зрението.

Както хората делят нещата на видими и на невидими, така се явява в умовете им идеята за съществуването или несъществуването на Бога. Мнозина искат да разберат какво нещо е Бог. Как ще схванете Бога? – Той е безграничен. Той изпълва цялото Битие. Той включва в Себе Си всички светове, всички вселени. Как ще Го обхванете и опитате с малкия си ум? Как можете да видите това, което е невидимо? Някой казва, че Бог не е материално същество. Съгласен съм с това. Друг казва, че Бог наистина съществува. И с това съм съгласен. Докато ти съществуваш, и Бог съществува. Щом ти изчезнеш, и Бог престава да съществува.

Когато някой казва, че животът е само на Земята, това означава човек, който е роб на условията. Този човек не може да бъде щастлив. Ако животът е само на Земята, не очаквайте никакво щастие от него. Кого можете да следвате тогава? Има ли поне един щастлив човек на Земята? Някои казват, че трябва да следваме Христа. Щастлив човек ли беше Христос? Който следва Христа, той ще мине през Неговия път. Какво ги очаква християните? – Мнозина мислят, че като християни ги очакват златни венци, корони. Венците и короните не са за този свят. Когато заведоха Христа при Пилат, последният Му каза: „Знаеш ли, че аз имам власт да Те пусна, имам власт и да Те разпна.“ Христос призна този факт и отговори: „Ти не би имал власт над Мене, ако не би ти дадена отгоре.“ Питам: кой от вас няма да бъде разпнат? На кого от вас Пилат няма да каже, че има власт да го разпне, но има власт и да го пусне? И вас ви очаква същата съдба,

каквато имаше Христос. Следователно приемете участта си доброволно, както Христос прие Своята.

Сега се явява друг въпрос: вярно ли е, че Христос възкръсна? Ако кажете, че Христос възкръсна, без да сте минали и вие през възкресението, това е теория само. Вашата вяра във възкресението още не е такава, каквато трябва. Обаче който е минал през възкресението, той вярва абсолютно във възкресението на Христа. Сегашните християни казват, че вярват във възкресението. Кой съвременен християнин е готов да напусне баща си и майка си, да се откаже от всичките си богатства, да вдигне кръста си и да води чист, скромен живот? – Може да се намерят такива хора, но това са единици.

Мнозина говорят за реалния живот. Какво разбират те под думите *реален живот*? – Според тях реалният живот подразбира да имаш на разположение къщи, ниви, лозя, да имаш месечен приход от няколко хиляди лева, да бъдеш всякога здрав, разположен и т.н. Колко хора са собственици днес на къщи, на лозя и на ниви? Следователно малко хора познават този реален живот. Повечето хора са наематели, живеят в чужди къщи. Днес живеят в една къща, след известно време напускат старата къща и отиват в нова. Защо? – Хазяинът им е предложил да си излязат. Той е намерил други наематели, които ще му плащат повече. Те му говорят за Христа, за Бога, но той не иска да знае. Хазяинът казва: „Оставете Христа, ние не сме готови още за Неговото учение. Христовото учение не е за нашия век." Питам: Христовото учение за нашия век ли е? – Не е за нашия век. Докато хората се бият, Христовото учение за нашия век ли е? Докато религиозните хора се преследват едни-други, Христовото учение за нашия век ли е? Докато мъже и жени не могат да се спогодят, Христовото учение за нашия век ли е? Докато синове и дъщери не

живеят добре с майка си и с баща си, Христовото учение за нашия век ли е? – Христовото учение не е още за нашия век.

Ние разглеждаме нещата от становището на сегашния живот. Когато занесете парче желязо при железаря, добро ли го очаква? – Железарят взема желязото в ръка и го туря в огъня, за да омекне. След това го изважда оттам и го туря на наковалнята. Тук чукът играе върху желязото. После пак го туря в огъня, пак го вади и го чука на наковалнята, докато най-после изработи нещо от него. Като обработва желязото, добро или зло му прави железарят? Той няма предвид желязото, но прилага изкуството си. Той казва: „Аз не прилагам никакви почести към желязото. То е било дълго време на почивка в земята, никаква работа не е вършило. Днес го вземам в ръката си и не го жаля. Изработвам го, за да бъде в услуга на човека.“ Днес по целия свят търсят желязото. Всичките държави – Англия, Германия, Франция, търсят железни гвоздеи за своите аероплани, които изпращат по света, за да поздравяват хората. Дето минат аеропланите, те наистина поздравяват хората, но не им носят благословение. Хората пеят от тия поздрави, но в миньорна гама. От рева на желязото много прозорци се чупят. Като се разиграят прозорците на къщите, всички хора заплакват. Кой е виновен за това? – Никой не е виновен. Нито хората са виновни, нито съвременният порядък е виновен. В света действат две сили, които трябва да се впрегнат разумно на работа. Тези сили са доброто и злото.

И тъй, две царства съществуват в света: царството на злото и царството на доброто. В царството на злото слабият трябва да слугува на силния. Това е закон, който никой не може да отмени. В царството на доброто силният трябва да слугува на слабия. Това е закон, който също не може да се отмени. Доброто и злото са две сили, които се обичат. Те живеят братски помежду си, защото носят в себе си диаметрално противоположни сили, които взаимно се уравновесяват.

Злото носи в себе си такава омраза, че каквото срещне на пътя си, иска да го смачка, да го унищожи. Злото иска да среща само слаби хора. Намери ли някой силен човек, то ще направи всичко, за да го обезсили. Злото не иска да среща хора на два крака. Щом види някой човек на два крака, веднага ще го събори. То обича хора, които ходят на четири крака. В царството на злото не можете да намерите хора с вдигнати, т.е. с изправени глави. В царството на злото само най-силните хора ходят с изправени глави и на два крака. Слабите ходят с увиснали глави и на четири крака. Защо е така? – Не е важно защо е така, но това е факт.

Мнозина са задавали въпроса защо съществува злото в света, но досега никой не е могъл да отговори на този въпрос, нито е могъл да се справи със злото. Всеки човек в себе си е раздвоен: половината от материята на неговото тяло принадлежи на злото, а другата половина – на доброто. Тази е причината, поради която в човека има постоянна борба. Тази е причината, поради която човек понякога прави неща, които не харесва. Вземете детето например. То е малко още, но когато майка му го накаже, веднага си отмъщава. То забива зъбите си в ръката ѝ и казва: „Нямаш право да ме биеш. Ако ме биеш, аз мога да забия зъбите си в ръката ти, за да ти покажа, че имам оръжие, с което мога да се пазя.“

Всички хора познават злото в света, опитали са неговите закони. Злото казва на доброто: „Днес аз царувам. Каквото направя, ще го оставя на тебе. Когато ти дойдеш да царуваш, ще направиш, каквото намериш за добре. Обаче докато аз царувам, ти няма да се месиш в работите ми.“ Щом е така, хората трябва да се подчиняват на злото. И Христос казва: „Не противи се на злото!“ Как ще се противиш на силния? Как ще се противиш на Земята, която те носи в пространството? Не само това, но ние не знаем накъде отиваме. Ние знаем само, че сме се качили на един параход и пътуваме. Къде ще ни

заведе този параход, не знаем. Много пертурбации стават с този параход, но ние не можем да изменим хода на нещата. Може ли християнският свят да измени хода на всички явления, които стават в съвременния свят? – Не може. Може ли да избегне войната? – Не може. Какво показва това? – Това показва, че при сегашните условия на живота войната е необходима. Защо? – Герои се създават. Без война герои не могат да се създадат.

Войната е зло наистина, но в царството на злото тя създава хубави работи. Например някой мъж набие жена си добре, но след това съзнава погрешката си и омеква. За да му прости тя, той отива на пазар да й купи нова рокля, нови обуща, нова шапка, и се връща вкъщи весел. Той й казва: „Ще ме извиниш, малко съм сприхав, не можах да се въздържа.“ Тя взема подаръците и му прощава. Не се минава много време, той пак я набие. Щом съзнае погрешката си, той пак отива на пазар да й купи нещо и пак се извинява. Ако я бие дванадесет пъти през годината, тя ще има дванадесет нови рокли. Не може ли без бой? – Може и без бой, но в царството на злото не може без бой. Когато съединявате две дъски в едно, вие вземате няколко гвоздея и ги набивате в дъските. Дъските не обичат да се забиват гвоздеи в тях, но няма на кого да се оплачат. Такъв е законът на спояването. Каквото и да прави, човек трябва да мине през царството на злото. След това само той може да стане нов човек – човек на новото царство – царството на Доброто.

Новият човек трябва да носи светлина в себе си. Той трябва да бъде господар на своя ум, на своето сърце, на своето тяло. Човекът на новото трябва да знае как да се отнася със себе си, със своите ближни и с Първата Причина. Ако човек не знае как да се отнася със себе си, най-малко може да изисква от другите хора да се отнасят добре с него. Ще кажете, че човек е същество, което мисли, което може да заповядва и да управлява. Преди да заповядва на другите, човек

трябва да заповядва на себе си. Той трябва да бъде генерал на себе си. Какъв генерал е този, който няма войници след себе си? Ако с ума си не можеш да заповядваш на своите мисли, ти не си генерал; ако със сърцето си не можеш да заповядваш на своите чувства, ти не си генерал; ако с волята си не можеш да заповядваш на своите постъпки, ти не си генерал.

Съвременните хора мислят, че могат да заповядват в света. Преди всичко този свят е създаден от Бога, а не от тях. Те нямат право да заповядват в чуждо царство. Те трябва да се подчиняват на това, което Бог е създал. Злото ще ги научи да се подчиняват и да слугуват, както трябва. Който е дошъл на Земята, той трябва да се научи да слугува – нищо повече. Никой не може да бъде господар, преди да е бил слуга. В бъдеще, когато на Земята се въдвори порядъкът на доброто, които са слугували, ще господаруват, които са господарували, ще слугуват. Следователно всеки, който е господар в царството на злото, ще бъде слуга в царството на Доброто; и всеки, който е слуга в царството на злото, ще бъде господар в царството на Доброто.

Ако можеш да управляваш своите мисли, чувства и постъпки, ти можеш да бъдеш господар. Ако не можеш да контролираш мислите, чувствата и постъпките си, ти можеш да бъдеш само слуга. Щом си слуга, другите хора ще ти заповядват. Някои мислят, че могат да ръководят човечеството. Днес злото повече ръководи хората. Защо? – Защото днес само то господарува. На когото е дадена власт, той ще господарува. Ще кажете, че сте свободни, независими и т.н. Не, ти ще се подчиняваш на властта. „Ама, аз имам право.“ – Ти можеш да имаш право, но той има власт в ръцете си. Пилат каза на Христа: „Знаеш ли, че имам власт да Те разпна?“ Христос му отговори: „Зная, че имаш власт, но тя ти е дадена отгоре. Ако не беше дадена отгоре, ти нямаше да имаш власт.“ Затова именно на друго място Христос

казва: „Не противи се на злото.“ С други думи казано: „Не противи се на властта, която злото носи в себе си.“

Сега, ако искате да се противите на злото, аз мога да ви покажа кой е пътят за това. Пътят за справяне със злото или за противене на злото е Любовта. Който иска да се противи на злото, трябва да бъде въоръжен с най-доброто и мощно оръжие – с Любовта. Пред Любовта злото веднага отстъпва. Единствената сила, на която и доброто, и злото се подчиняват, е Любовта. Понеже Любовта иде вече в света, тя става господар и на злото, и на доброто. Господарят на злото и господарят на доброто ще турят венци пред нозете на Любовта и ще кажат: „Управлявай, както знаеш.“ И тъй, докато дойде порядъкът на доброто, вие трябва да се подчинявате и на двамата господари – и на злото, и на доброто. Сега аз ви говоря за една реална наука и казвам: само това е реално, с което можеш да си помогнеш в даден случай. Въздухът, който приемате всеки момент в дробовете си, е реален; светлината, която приемате чрез очите си, е също реална; водата, храната, без които не можете да живеете, също са реални. Всяко нещо, което причинява временно удоволствие на човека, не е реално.

Няколко ханъми отишли при една богата българка, от старите чорбаджийки, на гости. Тя ги почерпила със старо вино, наречено „хардалия“. Те изпили по няколко чаши и се развеселили толкова много, че започнали да играят. Като се върнали у дома си, те казали на бея, че пили от старото вино – хардалия, вследствие на което се развеселили и си поиграли малко. Беят казал на чорбаджията: „Чорбаджи, ти веселиш хората с твоята хардалия.“ Казвам: човек може да се развесели и по друг начин. Достатъчно е да получи известие, че му се падат 500 хиляди лева наследство, за да видите какви игри, какво въртене ще има. И парите действат на човека упоително. Хардалията е сила, на чието действие малцина устояват. И злото е сила, на която човек трябва да се подчинява. То засяга еднакво всички

хора. Огънят гори и всички растения, които са близо до него, ще изгорят. Желязото, което не гори, се разтопява от огъня.

Злото е огън, който изгаря всичко, каквото срещне на пътя си. То е безпощадно към всички. Който не знае как да се справя със злото, или ще изгори, или ще се разтопи. Една от задачите на злото е да унищожи всичко. Злото ни най-малко не се нуждае от красотата, която ни заобикаля. Ако остане на него, то ще запали целия свят. Злото казва: „Всичко трябва да бъде равно. Всички трябва да ми се подчиняват, навсякъде трябва да има равенство." Дойде ли до любовта, и тук злото прилага своите закони. В първо време момата и момъкът си пишат любовни писма, че не могат един без друг. Щом злото влезе между тях, те изменят съдържанието на писмата си. Вместо да пишат: „Без тебе умирам", те пишат: „От тебе умирам."

Казвате: „Не може ли светът да се построи другояче?" – Как може да се построи светът, това е друг въпрос. Ние говорим за построения вече свят. Кой е накарал момата да се жени за този мъж? – Никой не я е заставил насила, но тя си е мислела, че като се ожени за него, ще му стане учителка. Жените минават за големи педагози. Момата казва: „Като се оженя за възлюбения си, аз ще го вкарам в правия път." В това отношение жените приличат на онзи професор педагог, който се заел да работи с лудите, за да им вкара ума на място. Донякъде той успял в задачата си, но пукнали главата му на дванадесет места. Професорът се чудел как е получил толкова удари. Отдето не очаквал, оттам бил изненадван.

Следователно не си поставяйте за задача да възпитавате един мъж или една жена. Единственото нещо, което не може да се възпитава, това е жената; единственото нещо, което не може да се възпитава, това е мъжът. Тъй щото, дойдете ли до мъжа и до жената, не ги възпитавайте, оставете ги такива, каквито Господ ги е създал. Ако искате да ви е мирна главата, не ги възпитавайте. Нека мъжът се

проявява такъв, какъвто си е; нека жената се проявява такава, каквато си е. Ако искате да възпитавате мъжа и жената но нов начин, да ги измените, те ще станат два пъти по-лоши, отколкото са сега. Едно време хората колеха волове, крави, овце и кокошки за нуждите си, за да се нахранят. Сегашните хора, които минават за културни, освен че не престанаха да колят добитъка, но след това консервират месото им. Защо го консервират? – За да има какво да ядат в бъдеще. Едно време хлябът се ядеше пресен, а сега го пекат на сухари, за да издържа няколко години. Каква полза ще имате от печен хляб?

Съвременните хора консервират не само зеленчуци и плодове, но те консервират даже и доброто. Те казват: „Трябва да живеем добре!“ – Как ще живеете добре? Това не е във ваша власт. Ти можеш да живееш добре днес, да бъдеш разумен човек, да възприемаш Божественото благо. Що се отнася до другия ден, това не е в твоя власт. Ако не сте силни, ако не сте слугували добре в царството на злото, и да влезете в доброто, пак не можете да възприемете Любовта. Тя ще остане неразбрана за вас. Човек може да стане ученик и да разбере какво нещо е Любовта, само след като е слугувал в царството на злото и в царството на Доброто.

Вън от доброто и от злото Любовта остава неразбрана. Тя изважда навън погрешките на доброто и на злото, примирява ги, и след това открива пред човека нов свят. Докато Любовта не дойде в света да царува, доброто и злото се сменят, както се сменят денят и нощта. Щом влезете в Любовта, вие влизате във вечния Божествен ден. В Любовта няма нощ, няма тъмнина. Казано е в Писанието, че Любовта ще изтрие сълзите на хората. Човек може да се радва на добър живот, но временно. Няма да се минат пет-шест години, и добрият живот ще се смени с лош: ще дойдат болести, сиромашия, неразбирателство и др. Днес всички хора търсят щастие там, дето го няма: в парите, в силата, в знанието. Не е лошо човек да упова на

парите, но те носят големи нещастия. За пари могат да убият човека. Без пари можеш да страдаш вътрешно, с пари ще страдаш външно.

Сиромаха никой не го пипа. Казват, че вълкът бил жесток. Жесток е наистина, но той се отнася много добре с болните овце. Като срещне някоя болна овца, той я бутне оттук-оттам, помирише я и казва: „Бъди спокойна, аз не съм лош. Съветвам те да пасеш повече тревица, да пиеш чиста водица, за да оздравееш по-скоро. Като мина втори път край това място, ще опитам какво е състоянието ти.“ Овцата мисли, че вълкът наистина я съжалява, и че каквото ѝ каже, е вярно. Аз пък съветвам овцата да си остане болна, та като дойде вълкът повторно, да не я пипа. Като наблюдавам отношенията на мъжете и на жените едни към други, намирам, че жената е поумняла вече. Като види, че мъжът ѝ е сърдит, тя приема вид на болна. Тя заема положението на болната овца, а той – на вълка. Той дойде при нея, поразговори се малко и казва: „Няма нищо, ще оздравееш.“ Така състоянието му се сменя. Ще кажете, че това е лицемерие, че не е морално такова поведение. Прави сте, но питам: в какво се заключават вярата и моралът на онзи, който казва, че е вярващ. Какво виждаме днес? – Онези, които вярват в Бога, не дават на никого от своите пълни хамбари, но чакат да се повдигнат цените и тогава да продават житото си. Онези, които имат големи заплати, не ги споделят с бедните, но очакват да им повишат заплатите.

Сега се проповядва ново учение, че този свят не е създаден от Бога. От кого е създаден тогава? – От злото, т.е. от съществата на злото. Наистина, отрицателното в света е създадено от зли, но разумни същества. В Писанието е казано: „Пазете се да не ви разврати сатаната!“ Опасно е сатаната да не разврати хората. Някой носи револвер, но нещо му нашепва: „Убий този човек!“ – Защо трябва да убиваш човека? После гласът ще му пошепне: „Извади ножа си, мушни онзи човек, вземи богатството му.“ Защо трябва да мушкате

човека? – За да не си вдига главата нагоре! То е все едно, когато мъжът бие жена си. Той се страхува да не се издигне тя над него, та да го владее. Днес жените опитват на гърба си какво значи да управлява мъж. Когато казваме, че мъжът трябва да управлява, ние разбираме човешкия ум. Умът прави погрешки, но той трябва да управлява човека. Ако сърцето управлява, погрешките ще бъдат два пъти повече. Ако волята управлява, погрешките ще бъдат три пъти повече.

Сегашните хора се нуждаят от училище, в което да се преподава Христовото учение не само на теория, но и на практика. Според някои светът се нуждае от дванадесет души истински християни. Ако има такива дванадесет души, светът щеше да се оправи. Понеже светът не е още оправен, това показва, че тия дванадесет души ги няма. Христос имаше дванадесет ученици, дванадесет апостоли, което показваше, че светът може да се оправи, ако има поне дванадесет души истински християни. Това са дванадесетте добродетели, върху които ще бъде построен светът. Христос е тринадесетият, т.е. Центърът. Това е числото, от което хората се страхуват. Центърът е Божията Любов. Ако извадите Божията Любов от центъра, ще дойдете до най-опасното число, което съществува в света. Къде ще проявите своята любов? За да има над кого да господарува, майката трябва да роди най-малко две-три деца. За да господарува, бащата също трябва да има няколко деца; учителят – няколко ученици, свещеникът – няколко пасоми. Всеки човек трябва да има нещо, на което да господарува. Ако остане сам, той няма на кого да бъде господар. Земеделецът трябва да има ниви, лозя, градини, волове, овце, за да има на какво да господарува. Човек трябва да господарува на своите мисли, чувства и постъпки. Ако остане сам, без нищо – без мисли, чувства и постъпки, човек няма на кого да заповядва.

Ние не трябва да се страхуваме от сегашния порядък на нещата, но трябва да изучаваме света, в който живеем. Лошият човек, бил той

мъж или жена, крие нещо хубаво в себе си. На такъв човек може да се разчита. На здрав кон може да се разчита, но на болен – не може. Светът не се нуждае от кротки хора, които и на себе си не са полезни. Защо ти е слаб, хилав кон? Ще кажете, че слабият кон не рита. Не рита той, но и работа не върши. Един лош човек може да свърши повече работа от един добър и кротък, който и на себе си не е полезен. Мнозина се хвалят с това – в какво вярват и как вярват. Това не е важно. Важно е какво добро или какво зло може да направи човек. Ако си чук, ще чукаш на място; ако си четка, ще направиш това, което четката може да направи; ако си перо, ще пишеш това, което перото може да напише. Дали перото е желязно, или стоманено, това не е важно. И златното перо, и стоманеното могат да напишат умни работи. И обратно: и златното, и стоманеното перо могат да напишат глупави работи. Щом се управлява от разумен човек, перото е на мястото си.

Като не успяват в работите си, хората лесно се обезсърчават. Слушате някой да казва на приятеля си: „На тебе разчитам.“ – Няма защо да разчиташ на приятеля си – ще разчиташ на своя ум, на своето сърце и на своята воля. И приятелят ти разчита на същото. Щом и двамата разчитат на едни и същи сили, ще се съединят и ще работят заедно. Ако човек не разчита първо на своя ум, на своето сърце и на своята воля, нищо не може да постигне. Също така всички хора трябва да разчитат на своя ум, на своето сърце, на своята воля, и да се обединят за реализиране на една обща идея. Каква е общата идея, за която трябва да работят всички хора? – Да създадат по-красиви и по-здрави тела от тия, които имат днес. Днес човек живее и диша свободно във въздуха. Бъдещото тяло на човека трябва да е нагодено не само за въздуха, но и за етера, където да живее безпрепятствено. С такова тяло хората ще могат да отиват и на Луната. Стане ли животът ви на Земята труден, веднага ще отидете на

Луната. Забелязано е, че всички нещастни жени все към Луната поглеждат. Ако хората могат лесно да отиват на Луната, всички спорове в семействата ще изчезнат. Щом мъжът погледне накриво жена си, тя веднага ще отиде на Луната; ако жената е недоволна от мъжа, той ще отиде на Луната.

Съвременните мъже и жени трябва да си изработят отличен ум, отлично сърце и отлично тяло. Те ще бъдат като писани яйца, като Ангели Божии, слезли на Земята. Човек има всички възможности в себе си да придобие, каквото желае. Вижте какво става с гъсеницата. Тя се превръща в пеперуда с безброй краски на крилцата си. Ако гъсеницата може да се превърне в пеперуда с нова дрешка, колко повече мъжът и жената могат да се преобразят. Те могат да постигнат това лесно, понеже носят в себе си Божествени заложби. Науката и религията са условия, които благоприятстват за създаване на бъдещия мъж, на бъдещата жена, на бъдещите деца, на бъдещите слуги и господари. Всичко старо трябва да се преобрази, да се обнови. Ако имате господар, той трябва да бъде и божество, и баща за вас. Сегашните хора се нуждаят от едно мерило за нещата. Единствената права мярка за нещата е Любовта. Дето е Любовта, там никакви противоречия не съществуват. Като работи с любов, човек всякога постъпва право. Няма по-велико нещо за човека от това, да заема известно положение заслужено. Кой заема положението си заслужено? – Който работи с любов. Всички признават неговата работа. Такъв човек е извор на знания. Трябва ли да му завиждате? Дали е учен, или музикант, той дава от своето благо и на другите. Цигуларят свири и чрез цигулката си дава от своето благо и на окръжаващите. Който слуша, той се ползва от свиренето му.

И тъй, когато хората говорят за Любовта, те имат особено разбиране за нея. Любов, която не може да примири противоречията на живота, е слаба. Истинската Любов, наречена Божествена,

примирява всички противоречия, които се явяват в ума, в сърцето, във волята и в тялото на човека. Само при такава любов човек може да бъде здрав. Следователно, когато човек боледува, трябва да знае, че любовта му е слаба. Преди да заболее и във време на болестта човек усеща голямо неразположение, нервност, сприхавост. Той не може да търпи хората, лесно се дразни. Всичко това показва, че любовта му е слаба – не може да се справи с мъчнотиите в живота. Болните хора мязат на пружина. Достатъчно е да се докоснеш само до някого, за да отскочи той като пружина. Ако настъпиш някого, веднага става нещо нежелателно.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Животът представлява човешкия ум, пътят – човешкото сърце, истината – човешката воля. Чрез тях Бог се проявява. Тъй щото ако Бог не се проявява чрез твоя ум, чрез твоето сърце и чрез твоята воля, какъв човек ще бъдеш? Как може тогава човек да каже като Христа: „Аз съм пътят, истината и животът?“ Христос казва: „Както Ме е Отец научил, така живея.“ С други думи казано: „Както Ме е Отец научил, така говоря, така живея и така постъпвам.“ Когато беше при умрелия Лазар, Христос се обърна към Отца Си с думите: „Отче, всякога си Ме слушал. Послушай Ме и в този час.“ След това Той се обърна към гроба на Лазар и каза: „Лазаре, излез вън!“

Правете и вие опити, за да видите каква е силата на любовта ви. Като четете Евангелието, вие си казвате: „Добре щеше да бъде, ако и ние сме живели във времето на Христа, да бъдехме Негови съвременници.“ Какво щяхте да направите, ако бяхте съвременници на Христа? – Щяхте да бъдете като евреите. Какво направиха евреите с Христа? – Те Го биха, а след това Го разпнаха. Те казваха: „Това учение не може да се приложи.“ Трябваше да минат още две хиляди години след Христа, за да се убедят хората, че Христовото учение може да се приложи. Дошло е време вече да излезем от областта на

доброто и на злото и да влезем в областта на Любовта. Това всеки може да направи. Защо да не влезете в закона на Любовта и да живеете, както трябва? Влезете ли в Любовта, светът ще се отвори пред вас. Любовта учи човека.

Казвате, че има кой да ви учи. Какво значи да ви научи някой? – Това значи да ви покаже, че можете да растете, да станете силни. Ако дойда аз да ви предам тази истина, ето какво трябва да направя: да ви туря в земята, да ви покрия с малко пръст и да ви оставя известно време, за да минете през процеса на гниене, покълване, растене и т.н. Само така вие ще разберете силата си. Само така ще видите, че има нещо Божествено във вас. Това, което може да ви застави да излезете над земята, е Божественото. Когато изпаднете в мъчнотии и започнете да растете, ще знаете, че Божественото работи вече във вас. Мъчнотиите се дават на човека, за да се види силата му. Иначе човек не може да се развива. Той познава силата си в мъчнотии и изкушения.

В *Господнята молитва* е казано: „И не ни въвеждай в изкушение, но избави нас от лукавия.“ Какво означава този стих? – Това значи да не ни поставя Бог на изпитания, за които още не сме готови. Да турят на гърба на юнака пет-шест килограма тежест, разбирам. Но да турят тази тежест на гърба на малкото дете, това значи да го поставят на изпитание. Човек трябва да се моли да не изпада в изпитания, преди да е развил силата си. Щом стане силен, каквито изпитания и да му дойдат, той може да ги преодолее. Христос беше поставен пред няколко изпитания. Последното изпитание беше най-тежко. Сатаната му каза: „Ти си дошъл да реформираш моя свят, но ще ти покажа как ще го реформираш. Аз ще Те закова на кръста, за да видиш какъв е резултатът на Твоето учение.“ И наистина, той закова Христа на кръста. След това хората взеха този кръст и го направиха свещен. Съвременните християни целуват дървения кръст, но не прилагат

Учението на Христа. Приложение е нужно! Днес всички хора носят кръста, на който Христос е бил разпнат, но приложение на Учението Му няма. Всички несгоди, мъчнотии и страдания, които мъжете, жените, децата, учителите и учениците, господарите и слугите, генералите и войниците носят, не са ли все Христовия кръст? Страшен е кръстът, който сегашните хора носят! Ние искаме да ликвидираме с този кръст. Ние искаме да бъде той разумен, да почне сам да се движи.

Сега ще ви кажа следното: вярвайте в онова, което Христос говори на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля и на вашето тяло. Ако не вярвате в това, вярвайте на всички добри и гениални хора, които говорят на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля и на вашето тяло. Човек трябва да се учи от онези, които стоят по-високо от него. Всички се учим от Слънцето. Всички хора мислят за Слънцето. Обаче като четете Мойсей, виждате, че той казва на евреите да не се кланят на Слънцето. Защо им казва така? – Защото хората са крайно суеверни. Няма защо да се кланят на Слънцето, но онова, което Слънцето дава, трябва да се приеме и обработи. Всяка сутрин Слънцето изгрява и раздава изобилно от Божиите блага. Човек трябва да приема енергия от Слънцето за своя мозък, за своите дробове, за своя стомах и за своето тяло. В тази енергия е скрито Божественото начало, т.е. разумността. Когато слънчевата енергия влезе в човека, Божественото начало в него започва да благодари на Бога за великото благо, което му изпраща.

Като благодарите за слънчевата енергия като за велико благо на живота, радвайте се, когато срещате и добри, и лоши хора. И добрият, и лошият човек крият някакво благо в себе си. Лошият ще ви направи смели. Ако търсите силни хора, ще ги намерите между лошите; ако търсите меки хора, ще ги намерите между добрите. Човек е направен и от доброто, и от злото. Костите му представляват лошите хора в

него, т.е. злото, а мускулите – меките, добрите хора в него, т.е. доброто. Костите и мускулите, съединени в едно, образуват човека. Мозъчната и симпатичната нервна система представляват Божественото в човека, което свързва доброто и лошото и образува човека, който сега се проявява. В такова голямо противоречие живее човешката душа, но благодари на Бога за всички блага, които й се дават.

Сега и на вас казвам: благодарете на костите си, че държат тялото ви право. Благодарете на мускулите си, които работят за вас. Благодарете на мозъчната и на симпатичната нервна система, чрез които се проявява Божествената енергия във вас. Всеки човек, когото срещате, разглеждайте като Божествена книга, от която всеки ден да отваряте по една страница. Четете страниците на Божествените книги, за да се ползвате от написаното в тях.

Тайна молитва

18-та беседа от Учителя, държана на 25 август 1940 г., 10 часа преди обяд, София – Изгрев

УЧЕНЕ И СЛУЖЕНЕ

И повярва човекът на речта, която му рече Исус, и си тръгна. (Йоан, 4:50)

В какво трябва да вярва човек и каква трябва да бъде вярата му? – Вярата може да бъде положителна и отрицателна. Думите *положително* и *отрицателно* са относителни. Според някои думата *отрицателно* подразбира отричане на нещо. Всъщност не е така. Например светлината е отричане на тъмнината, а тъмнината – отричане на светлината, без да вадим заключение, че светлината е нещо отрицателно, а тъмнината – положително. Писанието препоръчва на човека отричането. Важно е от какво се отрича човек. Има смисъл човек да се отрече от непоносимия си товар, от съмнението, от скръбта, която го измъчва, от безсилието и т.н. Обаче като се отказва от едно нещо, човек трябва да приеме друго. Има неща полезни, които човек трябва да приеме. Изобщо полезно е за човека да се откаже от едно нещо, за да възприеме друго. Невъзможно е човек да приеме нещо, докато не се е отказал от друго. Ако не се откаже от богатството си за сметка на другите хора, човек не може да се ползва от любовта им, нито от тяхното уважение. Някои мислят, че богатият се ползва с уважението и почитанието на хората заради богатството си. Това не е вярно. Ако го почитат само за богатството му, това почитание е користолюбиво. Те имат предвид да вземат нещо от него. Ако го почитат и уважават като човек, като душа, независимо от богатството му, това е друг въпрос.

Кое е по-добре за човека: да има благоволението на хората или на Бога? Да има благоволението на своя огън, или на Слънцето? – За предпочитане е човек да се ползва от благоволението на Бога и на Слънцето, отколкото от благоволението на хората и на своя огън, защото Бог и Слънцето са вечни източници, а хората и огънят – временни.

Сегашните хора са отегчени вече от еднообразието на живота и се стремят към вътрешно, разумно разнообразие. Те са се стремели към знание, богатство, сила, красота, и са ги придобили, но въпреки това са нещастни. Защо? – Защото не могат да се ползват от своите придобивки. Защо им е знание, от което не могат да се ползват? Защо им е сила, от която не могат да се ползват? Като казвам, че те не се ползват от своите придобивки, имам предвид ползата за техните души, а не само за телата им. Хората са преситени от външния живот, от външното разнообразие, и търсят живота на вътрешното разнообразие, в който има растене и подем.

Съвременните хора нямат добри отношения помежду си, понеже не се познават. Синът и дъщерята живеят много години при родителите си и пак не се познават: нито родителите познават децата си, нито децата познават родителите си. Щом се опознаят, отношенията им се подобряват и любовта им се усилва. Ако не се опознаят, родителите съжаляват понякога, че са родили такъв син или такава дъщеря. Не само това, често човек съжалява, че е завършил някаква наука, която не го обезпечава материално. Той е завършил музика, а съжалява, че не е следвал за инженер – да получава по-големи приходи. Друг пък съжалява защо не е изучавал медицина, за да осигури не само своя живот, но и този на жена си и на децата си. Добре е човек да изучава медицината, за да помага на болни и на страдащи, а не да мисли за своето осигуряване. Добре е човек да

познава себе си и да изучава онази наука, към която има любов и вътрешно влечение. Животът е красив, когато хората се познават. Щом се познават, те се обичат и са готови на взаимни жертви.

Днес всички хора се стремят към нещо основно, към нещо съществено. Кое е същественото за човека? – Това, което той може да приеме в даден момент. Ако всеки ден човек не приема по нещо, денят е изгубен за него. Най-малкото нещо, което може да приеме през деня, осмисля живота му поне за този ден. Като стане сутрин от сън, първо човек възприема една мисъл и едно чувство. След това той се измива, облича се и се приготвя да закуси. В тия действия той приема нещо, което трябва да обработи. После започва да чете, да пише, да копае, да шие и т.н. Всяка работа, с която човек е свързан, допринася нещо за развитието му. Книгите, които чете, са писани за всички любители на четенето. Значи те са писани и за него. Той трябва да възприеме от тях онова, специфичното, което е писано за него. Щом го възприеме, той може да го обработи в себе си. Като възприема и обработва, човек трябва да е готов да даде нещо от себе си. Правилна обмяна трябва да съществува между хората. Не е ли готов да дава, човек дохожда най-после до обезсмисляне на живота. Той прилича на търговец с много стока, която не може да пласира. Ще кажете, че сте бедни, че няма какво да дадете. Няма човек в света, който не може да даде нещо от себе си. Поне едно добро желание всеки може да отправи към човека.

Мнозина казват, че искат да работят, но не знаят как и отде да започнат. Това е най-лесната работа. Щом имате желание за работа, всичко друго иде естествено. Като започвате една работа, започнете я с песен в душата си. Това значи да започнете работата си с любов. След това повикайте на помощ ума, сърцето и волята си – вашите слуги. Те знаят повече от господаря си. Щом умът, сърцето и волята

участват в една работа, непременно резултатът ще бъде добър. Слушайте слугите си, които ви са дадени в услуга. Слушайте ума и сърцето си. Не мислете, че господарят всякога стои по-високо от слугата. Христос дойде на Земята да служи, да бъде слуга на човечеството, а не господар. Кой стоеше по-високо: Христос или хората, на които служеше? Кой стои по-високо: майката или детето? За да служи на света, човек трябва да бъде силен и да разполага с големи знания. Не е достатъчно само да служи човек, но той трябва да знае с какво може да бъде полезен на ония, на които служи. Като знае как да служи, човек отваря сърцата на своите ближни и се ползва от любовта им.

Слушате някой да казва, че идеалът му е да бъде красив. Добре е да бъде човек красив, но красотата се обуславя от известни добродетели. При това човек трябва да знае мястото на всички добродетели в себе си. Когато младата мома отива на хорото, тя знае как да се облече и кое да тури първо, кое – второ и т.н. Тя не се облича безразборно. Първо туря ризата си, а после останалите дрехи. Когато войникът отива на бойното поле, първо облича долните си дрехи, после – горните, шинела, и след това препасва пушката през рамо, патроните – на пояса си, и тръгва. Не трябва ли всеки човек да бъде като младата мома и като войника, готов всеки момент за работа? Той трябва да облече дрехата на ума, на сърцето и на волята си, да застане като войник и да чака заповедта на Онзи, Който го е изпратил на Земята.

Сега вие сте се събрали тук, но трябва да бъдете въоръжени. С какво? – С оръжието на Любовта, с оръжието на знанието и с оръжието на силата. Мощни са тия оръжия. От трите най-мощно е обаче оръжието на Любовта. Каква по-голяма сила може да иска човек от тази, да знае всеки момент как и къде да прилага Любовта, която

Великото Начало влива в сърцето му? Любовта прави човека красив и силен. Стотици и хиляди години трябва човек да живее под ръководството на Любовта, за да стане красив, умен и свят. Който иска да стане светия, той трябва да придобие Любовта. Каква е задачата на светията? – Да свети. Той носи запалена свещ, с която излиза вечер да осветява пътя на хората, за да не се спъват. Пътят на всички хора е различен. Светията трябва да знае това, за да отправя всеки човек към неговия път и към неговото предназначение. Какво е предназначението на учителя? – Да учи малките деца да четат и да пишат. Същевременно той ги учи как да живеят. Учителят по музика запознава ученика си първо с цигулката: да знае как да я държи, как да управлява лъка. След това ученикът започва да тегли лъка върху празни струни. Като се научи да управлява лъка върху струните, учителят започва да го учи на нотите и на местата на тоновете на цигулката. Ще кажете, че това са маловажни работи. Ако човек не знае маловажните работи, нищо не може да направи.

Какво представлява всъщност човешкото тяло? – Нищо друго, освен една сложна цигулка. Ако не знае да свири на собствената си цигулка, човек не би могъл да издаде никакъв тон. Какъв човек е този, който не може да издаде никакъв тон? Ако цигулката ти е разгласена, какво ще излезе от нея? – Една дисхармония. След това имаш ли право да казваш, че хората са лоши? – Не са лоши хората, но цигулката ти е разгласена. Настрой добре цигулката си и ще се убедиш, че хората са добри, че разбират музиката. Докато цигулката ти е разгласена, лошото е в тебе: не знаеш да живееш, не знаеш да ядеш, не можеш да спиш добре, не знаеш правилно да говориш, не знаеш как да мислиш, да чувстваш и да постъпваш със себе си и със своите ближни. Това са елементарни неща, които всеки човек трябва да знае.

Каква е първата работа на човека, когато се събуди от сън? Какво прави детето в този случай? – Детето отива при майка си и при баща си и започва да се разговаря с тях. Добрата дъщеря и добрият син отиват при майка си и при баща си да ги поздравят. Между майката и дъщерята, от една страна, и между бащата и сина, от друга – има тясна връзка. Затова именно успехът на дъщерята зависи от успеха на майката. И придобивките на майката са придобивки на дъщерята. Каквото майката носи в себе си, тя го предава на дъщеря си. Същото се отнася за бащата и за сина. Ето защо синът и дъщерята трябва да благодарят за благата, които получават от майка си и от баща си, и да са готови и те да предават своите блага на другите хора.

Новото възпитание препоръчва на децата и на възрастните да дават. Сегашното възпитание се страхува от даването, та да не би човек да осиромашее. Колкото повече дава човек, толкова по-добре за него; колкото по-малко дава, толкова по-зле. Давайте изобилно, а не разточително. Какво ще стане с живота на Земята, ако Слънцето не дава изобилно своята енергия? Какво ще стане с живота на Земята, ако Слънцето престане да изгрява и да залязва? Мойсей е казал на евреите да не се кланят на Слънцето и на звездите, да не се правят никакви земни кумири и идоли. Той говори за външната дреха на Слънцето. Ние не говорим за външното слънце, за неговата дреха, но за Онзи, Който е в Слънцето и в Когото е Слънцето. Светлината на Слънцето не иде от самото слънце, но от Божествения Дух. Светлината е признак на онази мисъл, която Великият отправя към всички живи същества на Земята. Тази светлина именно ни възраства и подкрепя. Без нея няма живот, няма мисъл, няма знание.

Като четете различни писатели и поети, виждате, че всеки пише за слънцето на своя живот. Значи има нещо в човека, което е подобно на Слънцето. Докато това слънце грее в човека, той вижда ясно

нещата. Той познава хората и ги обича. Щом слънцето залезе, той гледа човека и не го вижда. Той казва: „Виждам нещо да се движи, виждам, че то има известна височина и широчина; виждам, че яде, както всички животни, но какво носи в себе си, не виждам и не разбирам.“ Не е така. Като обичате човека, ще видите, че той крие в себе си известна разумност. И като яде, и като спи, и като се движи, той се ръководи от нещо разумно. Като яде, човек трябва да върши това съзнателно. Щом иска да изяде една ябълка, той не трябва да пристъпва изведнъж към нея. Ще я подържи известно време в ръката си, ще разгледа цвета ѝ, ще я помирише, ще се разговори с нея и тогава ще яде. Ще кажете, че нямате време да се занимавате с ябълката. За всичко има време. Човек трябва да яде и да мисли за храната, която приема, както и за храносмилането. Ако не мисли, той се натъква на различни болести. Изобщо мисълта на човека трябва да присъства във всички негови действия.

Следователно без мисъл човек не може да се развива, а без Любов нищо не може да постигне. Щом не люби и не мисли, човек не може да се ползва от Божиите блага. Той е подобен на тръба, през която водата тече само, без да оставя нещо. Дето е Любовта, там всичко никне, расте, цъфти и зрее. Щом Любовта изчезне, и животът се прекратява. Приложете Любовта в своите градини, за да могат цветята да растат и да се развиват. Човешките души са градините на живота. Поливайте градините си с любов, за да не изсъхват. Поливайте вашите мисли и чувства – цветята на вашата градина, с любов, за да получите от тях очаквания плод.

Дайте път на Любовта, за да се прояви тя чрез вашите мисли, чувства и постъпки. Постигнете ли това, вие влизате вече в реалния живот. Ако си недоволен от себе си, можеш ли да очакваш другите хора да бъдат доволни от тебе? Ти си недоволен от себе си, значи

сготвил си лошо ядене. Ако си недоволен от яденето си, и другите хора няма да бъдат доволни. Мярка за нещата е сам човекът. Който е доволен от своите мисли, и близките му ще бъдат доволни. Който не е доволен от себе си, цял свят да го убеждава, че е гениален, той няма да се съгласи с тях. Всички хора са гениални, но главно в едно отношение – в погрешките си. Всеки е гениален, когато чупи и разваля нещата. Кой не е чупил стомни? – В това всеки е гениален. Обаче като рече да направи нова стомна, там не е гениален. Време е вече хората да започнат съзнателно да работят, за да проявят своята гениалност.

Ще кажете за някой човек, че е честен. Как познавате това? – Честността има свой признак. Не само честността, но всички добродетели имат специфични линии, по които се познават. Тия линии съществуват на три места в човека: на главата, на лицето и на ръката. Като четете по тия линии, вие можете да кажете кой човек е разумен, справедлив, смел и т.н. Някои хора са смели, когато имат пари. Щом изгубят парите си, те губят и смелостта си. Истински смелият не носи парите в себе си, но те вървят след него като войници след своя генерал. Ако той спре, и те спират. Той им заповядва къде да отидат и каква работа да свършат. Златната монета върви подир господаря си, и като ѝ каже той да свърши някаква работа, тя веднага започва да се търкаля – отива на определеното място. Докато парите не се подчиняват на вашите заповеди, вие не постъпвате разумно. Ако парите ви не работят, вие сте от ленивите господари. Предназначението на парите е да се търкалят, да вършат работа. Едно време парите са били четириъгълни, вследствие на което бавно са се движили и малко работа са свършвали. Сегашните пари са кръгли, лесно се движат и много работа вършат. Каквото им се каже, те

веднага го изпълняват: къщи правят, дрехи шият, храна доставят, книги пишат и т.н. Мощно нещо е парата в човешкия живот.

Като ученици вие трябва да изучавате линиите на вашите добродетели, на вашите дарби и способности. В материално отношение кой каквото притежава, има и съответен документ за това. Ако притежава къща, човек има крепостен акт за собственост. Който иска да докаже, че къщата е негова, той веднага показва документа си. Някой казва, че има любов в сърцето си. Къде е документът му за това? Къде е линията, която показва, че наистина той има любов? Който има добре развито музикално чувство, веднага доказва това. Той взема цигулката си и свири. Всички са доволни от свиренето му. Ако не е музикален, пак може да има цигулка, но той не свири, а скърца. Като знаете това, работете съзнателно върху себе си, за да развиете своите дарби и способности, да ги закрепостите. Който погледне главата и лицето ви, да види, че сте собственик: притежавате известни добродетели и способности. Без такава собственост човешкият живот няма смисъл.

Днес и вярващи, и безверници се оплакват от мъчнотиите в живота. Защо имат мъчнотии? – Защото не прилагат това, което знаят. Всички хора говорят какво е казал Сократ, Толстой, Христос, но не правят опити да следват примера на великите хора. Великите и гениалните хора са станали такива, защото ден и нощ са работили върху своя ум и своето сърце, разработвали са ги. Каква полза имате от житните зрънца, които Христос ви е оставил в наследство? Трябва ли тия зрънца да стоят и до днес още в хамбарите на хората? Щом са житни зрънца, те имат условия да растат. Посейте ги на нивите си и търпеливо очаквайте техния плод. Какъв смисъл има да стоят затворени? От две хиляди години насам тия зрънца стоят в хамбарите и се пазят да не изгният. Посейте ги на нивите си! Нека изгният.

Казано е в Писанието: „Ако житното зърно не се посади в земята и не изгние, не може да даде плод.“ Ако от две хиляди години насам семената на Христовото учение се посаждаха в земята, целият свят щеше да живее в изобилие и доволство. Следователно ако със своите мисли, чувства и постъпки – като с житни зрънца – човек не може да бъде полезен на себе си, най-малко може да бъде полезен на своите близки.

Като не разбират законите на живота, хората казват, че мисълта не представлява нещо ценно. Това е неразбиране и ограничено схващане на нещата. Мисълта има Божествен произход. Вслушвайте се в онова, което умът и сърцето ви говорят, за да разберете каква сила се крие в тях. Лесно е да се каже, че не можете да направите това или онова, и да не работите. Приложете вашата мисъл и вашата любов в действие. Отивате при някой болен, искате да му покажете, че го обичате. Как ще проявите любовта си? – Като занесете цяр за болестта му. Като обичате някого, вие можете да му помогнете при всички условия. Когато обичате човека, ще намерите и лек за болката му. Като не го обичате, и лек не можете да намерите. Учител, който обича учениците си, знае техните нужди и навреме им помага. Ако ученикът обича учителя си, и той познава неговите нужди. Когато учителят обича учениците си, всякога им е полезен. И ученикът, който обича учителя си, също така може да му бъде полезен.

Оттук вадим заключението: който обича Бога, той може да бъде проводник на Неговия Дух. Щом стане проводник на Божествения Дух, човек се освобождава от робството. Той става господар на условията. Да бъдеш господар на условията, това значи да бъдеш господар на себе си, да бъдеш лекар на себе си, да бъдеш и учител на себе си. Търсите ли лекар, потърсете го първо в себе си, а после повикайте някой лекар отвън, като асистент на вашия. Търсите ли

учител, потърсете го първо в себе си, а после отвън. Външният учител ще бъде като асистент на вътрешния.

Помнете: един е вашият Учител, Който е във връзка с всички учители вън от вас. Един е вашият Бог, Който е във връзка с всички богове вън от вас. Ако не познавате Учителя си вътре във вас, Който ви е дал светлина, за да виждате и да разбирате нещата ясно, вие не можете да разбирате и външните учители. Ако не познавате Бога, Който е вътре във вас, Който ви е дал живот, вие не можете да познаете и да разберете окръжаващите неща. Ако разберете това, което днес говоря, всички ще се подмладите, ще станете на 33 години. Които са минали тази възраст, ще се върнат назад. Всички ще станете млади, без никакви бръчки по лицата, без никакви гърбици. Всички ще олекнете и ще хвърчите с вашите аероплани. Ако мисълта на човека не лети с аероплан и не обикаля целия свят, каква мисъл е тя? Ако с окото си човек не може да вижда и най-отдалечените звезди на небето, какво око е това?

Астрономите си служат с телескопи за изучаване на звездите и на планетите, но все още нямат такива усъвършенствани телескопи, с които да виждат светлината и на най-малките звезди. В бъдеще и това може да се постигне. Чрез своя вътрешен телескоп човек и днес може да види какво представляват жителите на Слънцето и на Луната и как живеят там. Това обаче не е достояние за всички. Малцина имат тази способност. По какъвто и да е начин, в бъдеще хората ще разберат, че и на Луната има живот, както на Земята. Някои учени, както и младите моми и момци, отиват на Луната да се разхождат. Като се повдигне високо в мисълта си, човек отива на Луната. Там има по-висока наука от земната. Земята е забавачница още, дето хората изучават азбуката на живота. Който отива на Луната, той е научил вече азбуката.

Като говоря за Луната и за Слънцето, вие не сте доволни, искате да ви кажа нещо съществено, нещо реално. Щом искате нещо реално, щом искате да знаете какво ви очаква, ето, казвам ви: вие ще станете богати и ще осиромашееете, ще станете учени и ще изгубите знанието си, ще заемете високо обществено положение и ще го изгубите. Това може ли да ви насърчи? Днес сте млади, след време ще остареете. Какво се ползвате от това знание? Каква е разликата между младия и стария? – Младият се ръководи от Любовта, а старият – от Мъдростта. Младият живее в градината на Любовта, накичена с безброй сладки, зрели плодове. Тази е причината, поради която младите се захласват по плодните дървета. Старият живее в библиотеката на знанието и на Мъдростта, дето по цели дни чете и прелиства книгите на живота.

Следователно като млад човек изучава Любовта, като възрастен той изучава Мъдростта, а като стар изучава Истината. Без да са минали през тези училища, мнозина очакват времето на заминаването си за онзи свят. Те искат да знаят какво има на онзи свят. Аз няма да ви кажа какво има, но ще ви кажа какво няма. Там няма страдания, няма сиромашия, болести, невежество, изкушения и т.н. В онзи свят всеки е на своето място. Там всички пеят, свирят, веселят се. Когато работят, всички работят заедно; когато се веселят, всички се веселят заедно. Там всички същества се надпреварват кой пръв да услужи, кой повече да даде, кой по-добре да помага. Хората на Земята сега изучават тия неща.

Сега вие желаете да бъдете добри, но без да искате изкривявате линията на доброто. Вие сте художник, който още не се е научил да рисува. Някой пише на възлюбената си любовно писмо, в което излива любовта си. Той пише, че умира от любов и не може да живее без нея. Обаче цялото писмо е нацапано с капки от мастило. Вярно ли е това, което пише? Ако той имаше голяма любов, щеше да напише

писмото със златно перо, върху хубава хартия и с доброкачествено мастило. Буквите щяха да бъдат добре написани, със спокойна ръка. Който види това писмо, ще разбере, че е пропито с любов. Много любовни писма са написани все набързо – и всеки се извинява, че е бързал. Който много бърза, не живее по закона на Любовта. Единственото нещо, което не бърза, това е Любовта. Тя има време за всичко.

Каквото пипне Любовта, всичко става безпогрешно. Някой се моли на Бога и бърза. Той изговори няколко думи набързо и счита, че молитвата му е приета. Такава молитва отива най-много до райската врата и там спира. Буквите, с които Любовта пише, са еднакви по големина. Ако излезе само една буква вън от реда, писмото не се приема. Препинателните знаци също се поставят на местата им. Като дойдете до обръщението в любовното писмо, и там се спира вниманието. Не е безразлично какво обръщение ще напишете. Можете да напишете: „Любезни, обични, драги“ и т.н. Любезен означава човек, който носи нещо. Обичен е този, който служи. Прелюбезен е този, който става поръчител на някого. Каквото обръщение и да турите, важно е вие да сте доволни.

Сегашните хора са недоволни от старото в живота, а не от самия живот. Те искат да се освободят от старото. Само Любовта е в състояние да освободи човека от старото. Оцапаната дреха може да се очисти само с топла вода и сапун. В този смисъл само Любовта е в състояние да измие човешката душа от калта, която се е наслоила върху нея от векове насам. Кой човек, като мине през калта, няма да оцапа краката си? Като се върне у дома си, той ще се измие и ще легне да спи с чисти крака.

Две неща са потребни на човека: правилно да възприема Божията Любов и правилно да я предава. Това значи да бъдем добри

проводници на Божията Любов. Днешният ден благоприятства за това. Небето е чисто, ясно. Въздухът е свеж, кристален. И той благоприятства да бъдем добри проводници на Божията Любов, която ни обгръща от всички страни. Бог се проявява чрез нас и чрез целия свят. Той управлява света и всичко, каквото става, превръща го в добро. Божията Любов поставя всичко в ред и порядък. Докато страда, човек не разбира какво благо се крие в страданието. Щом мине през него, той вижда, че страданието му е донесло някакво благо, и благодари за него. Колко деца са прогонвани от домовете си, но като минат през страдания, те се каляват, придобиват големи опитности, за които един ден благодарят. За предпочитане е човек да мине през страдания, но да придобие Любовта, да стане умен и силен, отколкото да бъде свободен от страдания и да няма никакви придобивки.

Велико нещо са страданията. Те носят такива богатства, които хората още не подозират. Христос мина през големи страдания, но с това увеличи силата Си. Днес никой не може да Го разпне. Като дойде втори път на Земята, всички ще станат прави и мирни ще стоят. Силата на човека се изпитва в страданията и изпитанията. Така се изпита и силата на Христа. Чрез възкресението Той доказа, че е силен. Нищо в света не беше в състояние да Го задържи в гроба. Следователно който иска да влезе в новия живот, трябва да умре за стария. Ако житното зърно не умре, не може отново да покълне и да израсте при новите условия. Смъртта трябва да дойде, за да ни покаже, че ние сме достатъчно силни да влезем в новия живот. Като слиза отгоре, човек влиза от живота към смъртта. Това е първата му опитност. Като възлиза нагоре, човек минава през обратния процес: от смърт в живот.

Всички трябва да бъдете герои, да не се плашите от смъртта. Каквото и да правите, не можете да избегнете смъртта. „Как ли ще

умрем?“ – Много лесно. Ще отворите вратата на къщата си, ще се поклоните и ще излезете вън. Пред вас ще се разкрие широк, красив свят, и вие ще влезете в друга къща, която апостол Павел нарича „дом неръкотворен“. Това показва, че като напусне тленното си тяло, човек влиза в друго тяло, което не гние и не се разваля. Някой пита със старото тяло ли ще възкръсне, или с друго някое. Ако волът умре и възкръсне пак с рогата и с копитата си, това не е никакво възкресение. Това е пак робство. Възкресението изключва раждането. Който е възкръснал, той не се ражда вече по стария начин. Казано е в Писанието: „Които се сподобят с този век, нито умират, нито се раждат, нито се женят.“

Какво нещо е женитбата? – Ограничение. Защо се женят хората? – За да станат проводници на великия Божествен живот. От децата се съди за развитието на майката и на бащата. Ако те не могат да родят добри синове и дъщери, какви майки и бащи са? Родителите трябва да бъдат добри проводници на Божественото, но и децата им трябва да бъдат такива. Какъв проповедник е този, който не може да внесе любов между хората, на които проповядва? Какъв проповедник е този, който е обърнал хората към Бога, а кесиите им не е обърнал? Един американски проповедник казва: „Аз вярвам само в едно обръщане на човека към Бога, а именно – с него заедно да се обърне и кесията му.“ Какво обръщане е това, при което човек се обръща, а кесията му не се обръща? Аз пък вярвам в такова обръщане, при което заедно с човека се обръща и целият му дом: и бащата, и майката, и жената, и децата, и братята, и сестрите, и воловете, и овцете му.

Желая ви тази година да се обърнете към Бога така, че заедно с вас да се обърнат и кесиите ви. Вие сте обърнати вече, но кесиите ви още не са обърнати. Под думата *кесии* разбирам сърцата ви. Значи сърцата ви трябва да се обърнат, но не чрез насилие, а по закона на

Любовта. Служене се иска от сегашните хора – служене по любов. Каквото давате, давайте го със съзнание, че принадлежи на Бога, а не на вас. Ако имате пари, те не са ваши. Единственото ваше нещо е Любовта, която се излива от сърцето ви. Всичко останало принадлежи на Бога. Когато предложите на някого да хапне заедно с вас на вашата трапеза, радвайте се, че яде сладко. Не се страхувайте, че ще яде много. Давайте всичко с любов, за да се благослови даването ви.

Няма по-велико нещо в света от това, да върши човек всичко с любов. Най-малкото нещо, направено с любов, причинява голяма радост. Всичко, което е направено с любов, подразбира служене на Бога. Като работи с любов, човек всякога е доволен. Радвайте се на доброто, на силата, на красотата, на здравето на хората. Ако срещнете болни и слаби, пак се радвайте, защото можете да проявите любовта си към тях, да им помогнете. Помощта не е само материална, но и духовна. Изкуство е да съградиш една къща, но по-голямо изкуство е да поставиш добри хора в нея. При това къщата трябва да бъде чиста отвън и отвътре, да има в нея ред и порядък. И в Природата съществува ред, порядък и чистота.

И повярва човекът на речта, която му рече Исус. Какво му каза Христос? – Христос му каза: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Това значи: както Христос върви из пътя и изпълнява Волята Божия, това може всеки човек да направи. Всеки може да следва пътя на Христа, всеки може да приеме Истината и Живота, които Христос проповядва. Като прилагате Учението на Христа, изучавайте себе си, защото изпитанията идат. Всички хора ще бъдат подложени на изпит. Много естествено! Ученикът всякога се изпитва. Не се страхувайте от изпитите. И да грешите, няма нищо страшно. Като направите една погрешка, ще я изправите. С изправяне на погрешките си вие помагате на ония, които идат след вас. Ако

хлътнете в някой трап и навехнете крака си, вие ще имате грижата да запушите трапа. С това вие предпазвате от падане всички ония, които идат след вас. Следователно запушвайте дупките, в които сте паднали или които отдалече още виждате, за да предпазите от нещастие ония, които идат след вас. Постъпвайте по същия начин и с ония мисли и чувства, които ви причиняват мъчнотии и страдания. Натъкнете ли се на такава мисъл или на такова чувство, запушете ги, преди още да сте попаднали под влиянието им.

Често слушате някои да казват, че хората трябва да се примирят. Как ще се примирят? Ако не обичаш някого, не отивай да се примиряваш направо с него, но виж кого обича той. Щом намериш такъв човек, сближи се и ти с него. Щом и двамата обичате един и същ човек, вие лесно ще се примирите. Като не разбират законите на Любовта, хората едни на други си пакостят. Например като видят, че двама души се обичат, неприятно им става. Нека те обикнат друг някой. Светът е място за приложение на Любовта. Има Един, Когото можете да обичате по всяко време. Щом обичате Единия, ще обичате всички хора. Като обичате всички, ще обичате и Единия. Тази е правилната Любов, която наричаме Божествена. Като обичаш един човек, ще обичаш всичко негово: и дрехите му, и очите му, и веждите му, и космите му. Това значи да обичаш всички. Следователно, като обичаш Бога, обичай всичко, което е вън от Него. Светът се нуждае именно от тази всеобемающа любов.

Кое е главното качество на Любовта? – Служенето. Който обича, той е готов да служи. Той е на прав път. Който служи, той едновременно се учи. И като служиш, и като ти служат, ти пак се учиш. Учителят служи, а ученикът се учи от него. Като научи уроците си, ученикът започва да работи, т.е. да служи, а учителят го изпитва. Сега и вие ще учите и ще служите. Който не може да служи, не може

и да работи; на когото не служат, не може и да се учи. Досега невидимият свят ви е служил със своите разумни същества, а вие сте се учили. Отсега нататък вие ще служите, а те ще ви изпитват.

И тъй, приложете Любовта, макар и в най-малък мащаб. Всеки може да направи поне най-малкото добро. Всеки може да прочете една малка книжка с любов. Всеки може да посети един беден или болен с любов. Всеки може да посети своя приятел с любов. Всеки може да полее едно цвете с любов. Няма човек на Земята, който не може всеки ден да прави по едно малко добро.

Хората се молят на Бога и очакват Той да им обърне внимание. Доколкото те обръщат внимание на Божиите дела, дотолкова и Бог ще обърне внимание на тях. Следователно доколкото вие обръщате внимание на картините на някой художник или на творбите на някой музикант, дотолкова и те ще обърнат внимание на вас. Ако не им обръщате внимание, вие не можете да се запознаете с тях. Вие можете да се запознаете с даден човек, само ако обичате неговия ум, неговото сърце, неговата душа и неговото тяло. Влезте в ролята си да обичате. Обикнете първо ума на човека, после – сърцето му, душата му, духа му, и най-после неговото тяло. Обикнете ли човека по този начин, и той ще ви обича. Това изисква новият живот от всички хора на Земята.

Обичайте всичко, което Бог е създал, за да обичат хората това, което вие създавате. Знайте, че зад всичко, за което мислите, седи човешкият ум. Зад всичко, което предизвиква човешките чувства, седи Любовта. Зад Любовта седи Божият Дух.

19-та беседа от Учителя, държана на 28 август 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

ВСЛУШВАНЕ

Размишление върху Любовта

Днес ще говоря върху съдържанието и смисъла на думата *вслушване*. Тази дума не е толкова съдържателна, но който разбира смисъла ѝ, може да се ползва от нея. Вслушването е качество на човешкото съзнание. Вслушва се само онзи, който има вътрешно разбиране на нещата. Който се вслушва, той взема предвид всичко онова, което предстои да стане. Който не се вслушва, сам си причинява нещастия и пакости. Да се вслушва човек, значи да даде ухо на това, което Божественото му говори.

Първи не дадоха ухо на Божественото Адам и Ева, когато бяха в рая. Бог им каза да ядат от плодовете на всички дървета, с изключение на плодовете от забраненото дърво. Той им каза, че в който ден ядат от това дърво, ще умрат. Въпреки това те ядоха, след което излязоха от рая и отидоха в широкия свят, дето и до днес още страдат. И до днес хората правят същата погрешка, каквато Адам и Ева направиха. Защо? – Защото не се вслушват. Бащата казва на сина си: „Няма да пиеш вино!“ Синът не се вслушва в думите на баща си и започва да разсъждава: „Какво лошо има във виното? Защо да не го опитам? Не е отрова, гроздов сок е. Ще сръбна само няколко глътки, за да видя какво нещо е виното.“ Колко хора са изгубили дарбите и способностите си благодарение на пиенето на вино. И то само затова, защото не са се вслушвали в думите на баща си.

И тъй, който не се вслушва, пие. Аз вземам думата *пиене* в широк смисъл. Пиенето е свързано с желанието в човека да опита нещата. Човек реализира желанията си чрез ядене и пиене във всички

светове, но той трябва да бъде разумен, да знае кои желания са полезни и кои не са. Изпитвайте само ония неща, които допринасят някаква полза във вашия живот. Например добро е желанието на човека да бъде учен, но това не се постига изведнъж. Човек носи в себе си способности, които трябва да развива. Развиването на тия способности подразбира работа и учене. Същото се отнася и до чувствата в човека. Например човек развива доброто в себе си, когато дружи с добри хора или когато дава възможност на доброто в себе си да се прояви навън.

Следователно ако не мисли за доброто и не го прилага, човек не може да бъде добър; ако не мисли за милосърдието и не го проявява, човек не може да бъде милосърден; за да бъде богат, човек трябва да мисли за богатството и съзнателно да го търси. Ще цитирате стиха от Евангелието, дето се казва, че богатият няма да влезе в Царството Божие. За кой богат се говори? – Ние имаме предвид онзи богат, на когото хамбарите са пълни с жито и не дава на никого, а мисли само за себе си. Ние имаме предвид онзи богат човек, който складира в хамбарите си жито, но не го яде. Щом не яде житото, а го пести, животът няма да влезе в него, но и той няма да влезе в живота. Какво ще стане с този човек? – Той ще излезе извън рая, т.е. ще напусне живота. Човек трябва да яде, колкото е потребно – ни повече, ни по-малко. Обаче има богати, които могат да влязат в Царството Божие. Такъв пример имаме със Закхей.Когато Христос влезе в дома му, той веднага раздаде половината от богатството си на сиромасите. Като дойде Новото учение в дома ви, вие трябва да сте готови да раздадете половината от богатството си на сиромасите. Не само вие трябва да ядете, но и вашите ближни. Ще кажете, че парите не се ядат. Парите се превръщат в храна. С пет лева можете да купите един килограм хляб.

И тъй, човек трябва да се вслушва вътре в себе си и вън от себе си. Защо? – Защото разумният свят говори на човека по два начина: по външен и по вътрешен. Когато пие вино, човек се вслушва във външния глас, който му казва да пие. Като отрезнее, той се вслушва във вътрешния глас, който му казва, че не прави добре, като пие. Тогава човек става философ, започва да мисли повече, а по-малко да говори. Докато е под влиянието на виното, човек говори много. Каквото знае и каквото е мислил в трезво състояние, всичко ще изкаже.

Всички хора познават физическото пиянство, но има и духовно, т.е. психическо пиянство. Като изпадне в това състояние, човек не знае какво говори и какво прави. Като пийне една-две чашки от астралното винце, човек излиза от релсите на обикновеното си състояние и става или весел, или скръбен. Ако е весел, той може за нищо и никакво да се разтревожи. Някой се тревожи, че във вестниците са писали някаква статия против него. Ако той е майка или баща, ще се тревожи нещо за сина си или за дъщеря си. Човек се вслушва във всичко, което се казва за него или за ближните му. Какво придобива човек, като се тревожи? – Не само че нищо не придобива, но губи. Тревогата всякога отнема нещо от човека, а не дава. Някои християни се безпокоят предварително дали ще влязат в Царството Божие, дали ще се спасят, или не.

Мнозина са дохождали при мене да ме питат колко време ще живеят. На този въпрос всеки сам може да си отговори. Ако диша дълбоко, човек ще живее повече време на Земята; ако диша повърхностно, плитко, годините му са преброени. Дългият живот зависи и от правилното хранене. Ако знае как да се храни, човек може да живее повече време. Малко хора се вслушват в това и казват: „Няма какво да ни се проповядва как да се храним. Дайте ни пари, ние знаем

какво да ядем и как да се храним.“ Така не се разсъждава. Често богатите хора, които разполагат с грамадни суми, страдат от разстройство на стомаха. Защо? – Защото не знаят как да се хранят. Че защо трябва да искате пари от хората? Като знаете как да се храните, вие трябва да знаете как да си доставяте пари. Ето, всеки човек има известно количество злато в кръвта си. При това ще знаете, че колкото злато имате в кръвта си, толкова можете да имате и вън от себе си. Количеството на външното злато е пропорционално на количеството на златото, което е в кръвта.

Какво представлява златото в живота? – Златото носи живот, здраве за човешкия организъм. Колкото повече злато има човек в кръвта си, толкова по-здрав е организмът му. Мисълта му е свежа, трезва, а чувствата – добри и благородни. Ако организмът на човека е слаб, мисълта не е свежа и чувствата са непостоянни, колебливи. Тогава казваме, че той има малко злато в кръвта си. Същевременно той не може да го използва. Няма смисъл да има човек богатство и да не може да го използва. Стремете се към придобиване на злато, за да освежите мисълта си, да облагородите чувствата си и да подкрепите своето здраве. В този смисъл богатството е вътрешна, органическа необходимост за човека. Когато някои въстават против богатството, те имат предвид само външното богатство. Външното богатство е условие за човека, а вътрешното – възможност. Следователно ако златото не влезе в кръвта на човека, той не може да се ползва от него.

Златото, към което всички хора се стремят, не е нищо друго, освен складирана слънчева енергия, която индусите наричат прана. Праната е необходима за човешкия организъм. От нея зависи здравето на човека. Праната се съдържа в Слънцето. Затова именно се препоръчва на хората да излизат сутрин рано, за да възприемат по-голямо количество прана. Някои се взират в Слънцето, искат да видят

праната и тогава да я приемат. Няма защо да се взират. Достатъчно е да постоят десетина минути пред Слънцето, за да възприемат онова, което е нужно за организма им. След това те трябва да обработят енергията, която са възприели. Като ученици вие трябва да обработвате енергията, която възприемате отвън, и да я използвате разумно. Не я ли използвате, тя ще ви причини пакости. И тогава все ще се намери някой човек да ви морализира. Ако сте сприхав, ще ви каже, че трябва да бъдете добър, да работите. Какво допринася морализирането? Вместо да морализираш човека, кажи му, че е добър. Ако не вярва в думите ти, поне ще му стане приятно и ще се развесели. Защо трябва да казваш на пияницата да не пие? Кажи му да пие, но вода, а не вино. Всеки човек трябва да пие вода, която иде от чешми, от извори, от реки, а не вода, която излиза от бъчви. Чистата вода носи живот, а виното отнема живота. Ако виното беше необходимост за човека, първа Природата щеше да го достави. Водата чисти организма, а виното внася в него утайки, от които човек трябва да се чисти.

Задачата на всеки човек е да очисти тялото си, за да влезе Божествената енергия в него. Отде ще влезе тази енергия? – От три места. През мозъка влиза енергията на Божествената мисъл, през сърцето – енергията на Божията Любов, а през тялото – Божествената сила. Влезе ли тази енергия в човека, тя започва да работи, да преустройва неговия организъм. За да се приготви за Божествената енергия, човек трябва да се вслушва в тихия глас на Бога, да разбере какво му се говори. Следователно ако иска да се развива правилно, да разрешава мъчнотиите си добре, човек трябва да приготви мозъка, сърцето и тялото си за Божествената енергия. Така именно той ще види, че всичко, каквото душата му желае, е постижимо.

Човек разполага с условия и с възможности да постигне своите желания. Често хората се оплакват от неуспех в живота си. Защо не успяват? – Защото правят само планове и скици, без да работят. Ако скулпторът прави план на статуята си, а не дяла камъка, нищо не може да постигне. На всеки човек е дадена задача да извае лицето си, да извае своите ръце и крака, да извае тялото си. Как ще ги извае? – С работа. Той трябва да вдига и да слага чука си, докато изработи своята статуя, и да я изнесе на изложение. Ако в продължение на един живот от 40-50 години човек не може да извае статуята си, той не е изпълнил своето предназначение. И след всичко това той говори за красота. Докато е млад, човек може да се нарече красив, но щом мине 30-40 години, той губи красотата си. Ако е жена, ще каже, че мъжът й е виновен за това. Мъжът пък ще каже, че жена му е виновна. Така се оправда и Адам. Той каза, че съгреши, понеже другарката му, Ева, го изкуси с плода на забраненото дърво. Докато не бяха съгрешили, и двамата се радваха на своите красиви мантии. Щом съгрешиха, те се видяха голи. Защо оголява човек? – Защото не се вслушва в гласа на Бога.

Вслушвайте се в Божествения закон, за да не оголявате. Всичко отрицателно в живота причинява оголяване. Недоволството, безверието, безнадеждността, безлюбието, омразата, жестокостта умъртвяват човека. А всичко, което умъртвява човека, става причина да оголее той. Всички положителни неща, всички добродетели са облекло за човешката душа. Казват, че светиите имали ореол около главата си. Те имат ореол, но имат и цяла дреха, изтъкана от лъчите на светлината. Дрехата на светията, както и ореолът му, са образувани от цветовете на спектъра. Жълтият цвят на ореола на светията показва неговата мъдрост, зеленият – неговото растене, червеният – възвишения живот, който се влива в него, синият – неговата вяра, и

т.н. Докато ореолът на човешката глава свети, човек е здрав и вярва в живота и в Любовта. Щом изгуби ореола си, човек заболява. Болният не вярва нито в живота, нито в Любовта. Той знае, че е изгубил нещо, което мъчно може да възстанови.

Казано е в Писанието: „Гледайте да не изгубите онова, което Бог е вложил във вас.“ Всеки човек носи в себе си голямо богатство, което трябва да пази, да не го изгуби. Изгуби ли го, мъчно ще го придобие. Всеки съзнава, че е изгубил богатството си, и търси начин да го спечели. Той купува лотарийни билети, влиза в предприятия, дано разбогатее. В човека са вложени милиарди, но той не съзнава това. С една дума само човек може да спечели хиляди. „Каква е тази дума?“ – Тя не се казва. Ако ви се каже тази дума, вие повече ще изгубите, отколкото ще спечелите. Не сте готови още за нея. Ако ви се каже думата и вие отидете да пиете от водата на чистите планински извори, на място е казана. Обаче ако отидете да пиете от червената вода на бъчвите, по-добре да не я знаете.

Синът на един турски бей обичал много да пие. Беят се чудел как да въздейства на сина си, за да го отвикне от този порок. Един ден той му казал: „Синко, знаеш ли, че като отидеш на онзи свят като пияница, ще закачат на врата ти бъчви, с които вечно ще ходиш?“ – „Татко, празни ли ще бъдат бъчвите, или пълни?“ – „Пълни, разбира се.“ – „Тъкмо това и аз желая.“ Бащата мислел, че ще наплаши сина си, а той се зарадвал, че и на онзи свят ще може да пие. Не, онзи свят не е място за пиене. Там всеки трябва да работи. Там не се приемат мързеливи хора. Разумният свят иска хора с отворени очи, а не слепци. Няма да ви кажа да не ядете от плодовете на забраненото дърво, но ще ви кажа: не оставяйте сърцето си само да излиза на разходка. Нека умът и волята ви го придружават. Ако пуснете сърцето

си само, то ще направи същата погрешка, каквато направи Ева. Всички погрешки излизат от сърцето.

Като се намерят в мъчнотии и страдания, хората отричат смисъла на живота. Те казват: „Защо сме дошли на Земята, не знаем. По-добре да заминем на онзи свят.“ Като отидат на онзи свят и не знаят какво да правят, те казват: „Да слезем на Земята.“ – Това са хора, които спят още. Те са непробудени души. В един анекдот във вид на алегория се разказва как става слизането на душите. В невидимия свят имало магазини, по витрините на които били наредени разноцветни и красиви дрехи. Като видят тези дрехи, колкото и да не искат да слязат на Земята, тези души се увличат от красотата на дрехите и отиват в магазините да облекат една от тия дрехи. Щом се облекат, дрехата прилепва към тях така здраво, че не може вече да се съблече. Те започват да се въртят на една, на друга страна, докато най-после се видят въплътени на Земята. Те живеят 60-70 години на Земята и постоянно се питат: „Защо живеем тук? Какъв е смисълът на този живот?“

Човек трябва да слиза на Земята доброволно и да знае защо е дошъл. Той трябва и доброволно да замине за другия свят. Щом и едното, и другото става с насилие, човек още не се е пробудил. Човек трябва да прави всичко с любов и с разположение. Ако мисли, работи, яде или учи, всичко трябва да му е приятно. Това значи да се вслушва човек в Божествения глас. Когато искате да кажете нещо, вслушвайте се в себе си: трябва ли да говорите, или да мълчите. Говорете навреме. Слушайте навреме. Мълчете навреме.

Днес реших да говоря по-малко. Защо понякога говоря много? – Защото не мога да уловя нищо. Много пъти трябва да хвърлям мрежата си, докато хвана нещо. Щом хвана повечко, спирам да говоря. Каквото хвана, занасям го у дома си, дето му давам угощение.

На трапезата слагам хубав Божествен хляб и Божествено вино. Като се нахрани, изсвиря му една песен и давам в ръцете му една мрежа – да отиде на морето, да улови нещо.

Сега и на вас казвам: стремете се всеки ден да хващате в мрежата си по една красива мисъл, по едно красиво чувство и по една красива постъпка. След това ще им дадете по едно угощение. Ако не можете да направите това, денят ви е отишъл напразно. Днес говорих за вслушване, а не за послушание. Вслушване и послушание са две различни думи както по съдържание, така и по смисъл. Вслушвайте се в Божията Любов. Вслушвайте се във всичко добро и красиво, което е вложено във вашия ум и във вашето сърце. Обичайте се едни други, за да имате Божието благословение.

Тайна молитва

20-та беседа от Учителя, държана на 29 август 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

ПРИЛЕЖАНИЕ

Лука, 19. глава

Тази сутрин ще говоря върху прилежанието.

Като изучавам живота на съвременните хора, виждам, че им липсва нещо. Те се натъкват на много противоречия, които произтичат от самото им естество. След всичко това те се чудят какво да правят със себе си. Човек знае кое е добро, но всякога не може да го прави. Той иска да бъде учен, но не знае как да стане такъв. Като търси причините на неуспеха в живота си, най-после човек дохожда до заключение, че мързелът му препятства. Благодарение на мързела той отлага нещата. Като се яви някоя светла мисъл в ума му, той казва: „Не е сега време за реализиране на тази мисъл, ще отложа малко.“ Някой е пропуснал условията да учи на младини, затова мисли, че времето му е минало вече. Тъкмо на стари години той може да учи. Като е бил млад, външните условия са го изкушавали. И като е стар има изкушения, но вътрешни. Докато се придържат към старите разбирания, хората не могат да постигнат нищо. Човек трябва да знае, че може да учи и като млад, и като стар. От него зависи да използва условията.

Мнозина разглеждат живота с оглед на смъртта. Те искат да знаят има ли друг живот, или не. Ако има друг живот, има смисъл тогава човек да живее по-висок духовен живот; ако няма друг живот, въпросът се поставя другояче. Дали има друг живот след смъртта, или няма, това зависи от съзнанието на човека. Ако човек не е готов за другия свят, и да влезе в него, нищо няма да придобие. Ако влезеш в някоя черква, а не си религиозен, ще станеш ли религиозен? Ако

влезеш във водата, ще станеш ли риба? Всичко, което човек може да придобие, зависи от неговия дух. Като е дошъл на Земята, човек трябва да учи. Като учи, той придобива различни енергии, които са необходими за изграждане на онази форма, която може да се нарече *човек*.

Съвременните хора нямат ясна представа какво нещо е човекът. Те казват, че човек се ражда, живее известно време и после умира. Като умре, всичко се свършва с него. Някои вярват, че след смъртта си човек отива в друг свят, но повече нищо не знаят. Наистина, човек отива на онзи свят, но какво място заема там, нищо не знае. При това важно е да се знае дали всички хора отиват на едно и също място. И животните са в човешкия свят, но какво място заемат в този свят, и те не знаят. Кокошката знае, че живее в курник, конят – в конюшня, волът – в дам, рибата – във водата, птицата – във въздуха. Обаче нито курникът, нито конюшнята, нито дамът, нито водата, нито въздухът представляват човешкия свят. Каква представа имат животните за човешкия свят, това зависи от тяхното съзнание. Следователно също така и представата на човека за този и за онзи свят зависи пак от неговото съзнание.

Първото същество, което е започнало да мисли, е човекът. За какво мисли човек? Ще кажете, че човек мисли за много неща. За много неща мисли, но истинска мисъл е онази, която има за обект любовта към знанието. Като има любов към знанието, човек едновременно има и прилежание. Без прилежание нищо не се постига. Без прилежание няма знание, няма и любов. Като не се спират върху прилежанието, хората говорят за майчина любов, за братска и сестринска любов. Какво всъщност е майчината любов, и майката не знае. Тя мисли, че любовта ѝ се отнася главно до грижите към детето ѝ: да го окъпе, повие, нахрани, да го разходи на чист

въздух и т.н. Майката се занимава по цели дни с детето си, без да го познава. Коя майка е направила детето си философ? – Има майки, чиито деца са философи, но и самата майка е била философ. Ако тя не може да мисли философски, и детето й не може да стане философ. Като порасне детето, майката го изпраща на училище, там да се учи. Тя вижда, че не е готова сама да учи детето си.

Днес има учени хора в света, но повечето са външно учени, за пред хората. Малко са истинските учени. Някои искат да се покажат пред хората, че обичат науката, музиката, изкуствата. Религиозните пък казват, че обичат Бога. Който обича науката, трябва да докаже това – всички да разберат, че той прави нещо за науката. Който обича музиката, също трябва да докаже това. Как? – Ще вземе цигулката и ще свири. Който обича Бога, трябва да се различава от другите хора. Каквато мъчнотия и да срещне на пътя си, той лесно се справя с нея. Мъчнотиите са задачи за хората. Ако вярващият и онзи, който обича Бога, не могат да разрешат правилно задачите си, нито вярата, нито любовта им са истински. Как да обичаме хората? – Както себе си. Кой човек не обича себе си? И мушицата, и пеперудката обичат себе си. Вижте какво прави пеперудката, когато предстои да вали дъжд. Тя предвижда това и предварително се скрива под някой лист на дърво или на цвете, но така майсторски, че и при най-силния вятър да не я вали дъждът. Тя внимателно пази дрешката си. С царска дрешка е облечена пеперудката. Ако дъждът намокри дрешката й, това е голямо изпитание за нея. Щом се намокри дрешката й, тя не може вече да живее. Ако прашецът на крилцата й се измие, тя не може да хвърчи, не може да каца от цвят на цвят, да си събира храна. С това тя губи условията за живот.

И човек е облечен с такива дрехи, без които не може да се развива. Например способностите и дарбите са дреха на неговия ум, а

добродетелите – дреха на неговото сърце. Изгуби ли тези дрехи, той оголява и се лишава от условия за живот. И тъй, искате ли да се развивате, пазете дрехата на вашите способности. Пазете дрехата и на вашите добродетели. Това се постига само с прилежание. Когато е прилежен, човек става цар и господар на себе си. Каквото каже, думата му навсякъде се чува. Ако отиде на нивата, с една дума само нивата се разорава; с една дума само житото може да се овършее, с една дума само житото се прибира в хамбара. Такъв човек живее в един уреден, организиран свят. Той е цар на себе си. Той сам си заповядва, сам изпълнява. Той е минал през прилежанието и го разбира.

Днес постоянно чуваме да се казва: „Да се обичаме, да работим, да си помагаме!“ Само царят може да обича и само царят е обичан. Само царят работи. Само царят помага. Можете ли да обичате простия човек? Калта обичате ли? От калта обаче може да излезе нещо хубаво. Това, което излиза от калта, може да се обича, но калта никой не я обича. И грънчарят не обича глината, но грънците си обича. Казано е в Писанието, че ще станете царе и свещеници. От човека зависи да стане цар и свещеник. Някои искат да отидат на Небето, между ангелите. Докато не стане цар на себе си, на своите мисли, чувства и постъпки, и те не почнат да изпълняват волята му, човек не може да отиде на Небето. Религиозните знаят това и казват: „Каквото Бог даде или каквото Бог каже.“ – Бог казва да учите и да работите. Слушате ли заповедта Му? Ученикът казва: „Каквото каже учителят.“ – Учителят казва на ученика да учи. Ученикът повтаря всеки ден думите на учителя, но не учи.

Ако само повтаряте думите на учителя, а не учите, нищо няма да постигнете. Някои евангелисти знаят Стария и Новия Завет наизуст, но не са истински учени или истински вярващи. Всичко зависи от

вътрешното разбиране и приложение на тия истини. Каква полза имате от знанието на Свещеното Писание, ако го разбирате като Авраам, като Яков, като дванадесетте синове на Яков и т.н.? Каква полза имате от знанието на Стария Завет, ако го прилагате като старите евреи? Ще се избивате едни-други, ще колите и избивате животни, ще ги принасяте в жертва на Бога. Някой направи една погрешка и за опрощение на греха си ще заколи едно животно. Днес поне хората не принасят жертви на Бога, както едно време. Те не принасят в жертва животни, но друго нещо принасят. За да се ползва от Свещеното Писание, човек трябва да има дълбоко разбиране, да схваща вътрешния смисъл на истините – по дух, а не по буква.

Като изучавате проявите на хората, виждате, че всеки иска да се покаже, че разбира, че знае нещо повече от другите, и т.н. Добре е човек да се показва пред хората, но когато е красив. За да бъде красив, той трябва да има хубаво чело, правилен нос, красиви уши. Кое чело е хубаво? – Ако челото е високо два сантиметра, то не е хубаво; ако е три, четири, пет сантиметра високо, все още не е хубаво. Челото трябва да бъде високо поне от пет сантиметра нагоре, за да бъде хубаво. Ако челото е шест сантиметра високо, може да бъде красиво.

Какво означава числото шест? – Който владее числото шест, той може да се качва по планините, между снеговете; той може да слиза и в долините, при плодовете. Той знае кога и как да работи и кога да почива. Числото шест наричаме закон на прилежание. Да бъдеш прилежен човек, това значи каквото хванеш в ръката си, да го свършиш добре. Като имате поне шест сантиметра високо чело, вие разполагате с достатъчно почва, с достатъчно ниви, върху които да посаждате семената на своите мисли. По челото се познава умственото богатство на човека, както и богатството му в Божествения свят. Видите ли високо и широко открито чело, това показва

прилежанието на човека. Челото на животните е много ниско, а някои почти нямат чело. Това показва, че те са крайно мързеливи. За да ги изкара от леността, от големия мързел, Природата е създала паразитите, големите мухи, стършелите. Като кацат върху тях и ги хапят, животните, особено млекопитаещите, започват да се бранят с опашката си и бягат. По този начин те излизат от своята инертност. Животното не се интересува от нищо. Че звезди има на небето, че вятър вее, че слънце грее – нищо не го интересува. То се интересува само от ядене. Като се наяде, ляга да спи. Ако някой стършел кацне на гърба на вола, той скача и бяга в гората. Той казва: „Бягайте, кавалерия иде!“ – Каква кавалерия? – Една муха, която е хиляди пъти по-малка от него. Говедото бяга, защото не иска да учи, а стършелът е негов учител, заставя го да учи.

Често и хората бягат в гората. Защо бягат? – От страх. Те бягат от учителите, които идат да ги учат. Неволята, сиромашията, грехът, болестите са все учители, от които хората бягат. Колкото и да бягат, тези уроци ще им се наложат. Хората бягат и от злото, но не подозират, че още живеят в него. Злото е неорганизиран свят. Наистина, ние виждаме, че мислите, чувствата и постъпките на човека още не са организирани. Той трябва да работи съзнателно, да организира своя свят, да организира силите на своето тяло. Казано е, че Бог създаде човека, но това още не значи, че го създаде съвършен. Човек има да работи много върху себе си, да се самоусъвършенства. Бог каза на Адам: „От всичките дървета на рая ще ядеш, само от плодовете на Дървото за познаване на доброто и на злото няма да ядеш.“ Адам и Ева не изпълниха заповедта на Бога. Те показаха непослушание, което говори именно за тяхното несъвършенство. И за Земята е казано: „Земята беше неустроена и пуста.“

Сега аз няма да се спирам върху Дървото за познаване на доброто и на злото, да го описвам. Опасно е това дърво. Само едно можете да знаете: то е едно от най-красивите дървета в света. Който го погледне, не може да не спре вниманието си върху него. Няма човек в света, който да не се е влюбвал в това дърво. То съблазнява даже силните хора. Желанието на човека към забогатяване, към слава, към придобиване на големи знания, не е нищо друго, освен плод от забраненото дърво. За да не изпадне в съблазън, човек трябва да се изучава, да види, че всичко онова, което желае отвън, има го и в себе си. За да се изучава, човек трябва да бъде прилежен. Като изучавате себе си, вие изучавате и ближните си. Срещнете ли някой човек, пожелайте да прочетете поне една страница от неговата книга. Ако не можете да прочетете по една страница от всеки човек, прочетете поне заглавието на неговата книга. Всеки човек има различно заглавие на книгата си. Например първата красавица в света – Ева, имала едно заглавие; първият юнак – Адам, имал друго заглавие. Знаете ли какви са били заглавията на книгите на първите човеци? – Ако не ги знаете, ще ги наречете „първата красавица“ и „първият юнак“.

По подобие на тях ще наречете и останалите хора красавици и юнаци. Какво правят сегашните красавици и юнаци? – Те се събират да живеят заедно и да воюват. Дето видите мъж и жена, събрани заедно, ще знаете, че те воюват помежду си. Мнозина се спъват в живота си, понеже се увличат от външните неща. Външното е отражение на нещо друго. Например физическият свят е отражение на Божествения; красотата на физическия свят е отражение на Божествената красота. Тъй щото ако срещнете една красива жена, знайте, че тя е отражение на Божествения принцип, който живее в човешката душа. Жената е символ на сърцето, чрез което се изявява Любовта. Душата е свързана с Любовта, която се изявява чрез сърцето.

Сърцето върши една от главните служби в организма – то движи кръвта и я изпраща по цялото тяло. В сърцето се крие капитанът на парахода, който наблюдава посоката на движението му и следи, да не се удари в някоя канара и да потъне в морето или в океана.

Следователно, за да не потъне параходът ви, вслушвайте се в Божествения глас и проявете всичкото си прилежание, за да изпълните Неговите заповеди. Мощен е Божественият глас! Когато Бог проговори на Адам и на Ева, те оживяха. Като не послушаха Божествения глас, те излязоха вън от рая, в широкия свят, за да се мъчат. Защо ги изпъдиха от рая? – Защото не учеха това, което трябваше, а се заеха с изучаване на странични въпроси. Раят е велика школа с определена програма. Който влезе там, трябва да изучава предметите, които му се преподават, а не които той иска. Ако младата мома не учи уроците, които ѝ се преподават, тя ще напусне рая. Бащиният дом е раят за момата. Ако не слуша баща си, момата ще излезе вън от бащиния си дом. Същото се отнася и за сина. Ако синът се занимава с любовни работи и не учи, бащата ще го изпъди вън от своя дом. Казвате: „Какво лошо има в любовните работи? Има ли нещо лошо в женитбата?“ – Нищо лошо няма в женитбата, но който се ожени, трябва да напусне рая. Женитбата е фалшив надпис. Като се жени човек, дават му табела, на която е написано, че влиза вече в Божествения свят, за да учи.

Вярно е, че човек учи в женитбата, но не е вярно, че влиза в Божествения свят. Какви по-добри уроци може да получи жената от мъжа и мъжът от жената? Какви по-добри уроци могат да получат родителите от децата? Докато са малки децата, положението на родителите не е лошо, но като започнат да растат, те проявяват своите желания. Те искат да бъдат добре облечени и нахранени, да имат слуги на разположение, да бъдат богати, да разполагат с пари. И ако

родителите не могат да задоволят желанията им, явява се спор между тях. Децата искат обяснение от родителите си защо са ги родили, щом не могат да задоволят всичките им нужди и изисквания. Светът, в който съществуват такива желания, не е Божествен. Това е свят извън рая. Това е свят на погрешки и на заблуждения. В този свят се явяват всички противоречия, недоразумения, изкушения и т.н. В рая няма противоречия и изкушения. Там има само условия за изкушения. Който не прилага закона на послушанието, той се натъква на условията на изкушението. Вън от рая пък виждаме плодовете на изкушението.

В какво седи погрешката на Адам и на Ева? – Те проявиха непослушание. Змията изкуси Ева да яде от плода на забраненото дърво. Тя яде, но даде и на Адам да го опита. Заради непослушанието си те трябваше да напуснат рая. Като излязоха вън от рая, родиха два сина: Каин и Авел. Каин уби Авел. Убийството е първият плод от познаването на доброто и на злото. Каин уби Авел от завист, че жертвата на Авел била приета от Бога, а неговата не била приета. Каин искал да вземе нещо от брата си. Следователно, когато човек върши някакво престъпление, казваме, че той иска да вземе нещо от брата си. Как може човек да измие своите грешки и престъпления? – Чрез прилагане на закона на Любовта. Преди да приложи Любовта, човек трябва да я придобие. Някой иска да приложи любовта чрез насилие. Това е невъзможно. Любовта и насилието взаимно се изключват. Дето е насилието, там няма любов; дето е любовта, там няма насилие. Любовта се придобива по пътя на прилежанието.

И тъй, започнете с прилежанието. Само така ще придобиете Любовта, която носи щастие и блаженство за вашите души. Да обичаш някого, както трябва, това значи да имаш най-малката възможност за придобиване на Любовта. Като обичаш едного, ти ще

разтвориш сърцето си за всички. Това значи да придобиеш Любовта. Като обичаш всички, ти постепенно отиваш към съвършенство. Съвършеният човек включва в себе си всички живи същества. Ще кажете, че е мъчно да се обичат всички. Мъчно е, но е постижимо. Неопитният и млад художник избира един ограничен кът от Природата за обект на своята работа. Затова именно неговите картини са еднообразни. Опитният и виден художник избира различни места от Природата, с голям мащаб, вследствие на което картините му са разнообразни и многобройни. Колкото повече се свързва художникът с Природата, толкова по-съвършен става. Колкото повече художникът обикаля Природата, толкова по-здрав, по-добър и по-знаменит става.

Защо трябва да обичаме? – За да придобиете онова, което нямате, и за да усилите онова, което имате. От различните хора ще черпите различни неща. Като обичате някои хора, вие ще станете по-здрави, отколкото сте били; от любовта си към други ще увеличите добротата си, от любовта си към трети ще увеличите разумността си. И най-после, от любовта си към четвърта категория хора ще светнете, красотата ви ще се увеличи, ще станете подобни на ангелите. Наистина, слушали сте да казват за някого, че има ангелска красота. Тъй щото, искате ли да бъдете добри, разумни, здрави и красиви, обичайте всички хора. Това е капиталът на вашата душа. Някой казва, че може да обича, само ако вижда обекта на своята любов. Този човек живее във физическия свят. Друг казва, че се задоволява, когато чувства, че обича. Този човек живее повече в духовния свят. Трети казва, че му е достатъчно да мисли за човека, когото обича. Този човек живее в Божествения свят. За да бъде любовта ви пълна, трябва да съедините трите свята в едно. Само тогава вие имате истинската, положителна наука в живота.

Коя наука наричаме истинска? Колко е голяма тя? – Истинската наука не се заключава в многото томове, но в обясненията, които дава за същината на нещата. Тя включва в себе си въпросите за произхода на човека, за причините, по които той се е поляризирал, за произхода на неговия дух и ум, за произхода на неговото сърце и на неговата душа, за разликата между човека и животните. Човек живее и работи главно за ума си, а животното – за тялото си. Ако знанието на истинската наука се напечата, едва ли ще се събере в 999 книги, големи като Стария и Новия Завет. Там е описано и обяснено защо от яйцето на кокошката на двадесет и първия ден излиза оформено вече пиле, а човешкият зародиш на двадесет и първия ден е едва четири милиметра. В продължение на 56 дена човешкият зародиш нараства на шест сантиметра, докато агнето и котката носят малките си 56 дни. За 56 дена те са вече оформени и се раждат. Значи процесът на физическото развитие при човека е бавен, а при животните – бърз. Много време и много енергия отиват за съграждане на човешкия мозък, понеже той е сложен апарат. Мозъкът е създаден от особена материя, която се дели на три качества: от едната материя е създадена основата на мозъка, от втората – задната част на мозъка, а от третата – предната част. Ако разгледате отделно предната част на мозъка, ще видите, че и тя е съставена от няколко качества материя: материя на долната част на мозъка, на средната, на горната и на най-горната, дето се намират висшите морални чувства.

Казват за някого, че е милостив, милосърден човек. Знаете ли къде се намира милосърдието в човека? – То се намира в предната горна част на челото. Челото на милосърдния човек е доста повдигнато. Ако челото на човека е наклонено като покрив на къща, този човек не е много милостив. Казват, че майката е милостива. Такава милост имат всички животни към своите малки.

Милосърдният човек е такъв към всички животни и към всички растения. Той цени човека, но цени и цветето. Миризмата на цветята е в състояние да премахне скръбта на човека и да внесе известно разположение у него. Уханието на цветята не е нищо друго, освен прилежанието у човека. Цветето се развива при неблагоприятни условия, но то пак се справя с тях. То излиза от земята, от калта на живота, но веднага облича своята царска премяна и разнася своето ухание надалече. Не може ли и човекът като малкото растение да проявява прилежанието си във всички случаи на живота и да расте нагоре?

Сегашният човек заема централно място в живота. Той се счита за царски син, за светия, а при това го виждате окъсан, полугол, с петна на дрехите си. Аз не вярвам в светия, на когото дрехата е окъсана и нечиста; аз не вярвам в светия, на когото ръцете и краката са кални и нечисти; аз не вярвам в светия, на когото ноктите са нечисти; аз не вярвам в светия, на когото ушите са заглъхнали; аз не вярвам в куц и в сляп светия. Тези хора могат да се представят за светии, но не са светии. Светията е красив, млад, разумен, жизнерадостен човек. Дето мине, той носи живот, знание и светлина. Някои си представят светиите като старци, с бяла коса и бяла брада. Не, светията няма брада. Той свети толкова силно, че нищо друго не виждате от него, освен светлина. Има старци, но те са само на Небето и са двадесет и четири на брой. Те седят около престола на Бога.

Сега, като слушате да говоря така, ще кажете, че това не е лесна работа. Да, Новото учение не е за деца. То е и за деца, но разумни. Ако сте възрастни, ще хвърлите брадите си и няма да мислите за старост. Ще станете деца, които са готови да учат, да възприемат новото. На колкото години и да сте, ще учите прилежно. Какво представляват човешките години в сравнение с една слънчева година?

Какво представляват 100 земни години по отношение на 20 милиона години, през което време Слънцето се завърта един път около своя център? Въпросът за старостта е относителен. Той има отношение към съзнанието на човека. Годините се определят от знанията, от опитностите на човека. Стар е онзи, който има знания, който е придобил мъдрост. Точилото се върти много пъти около своята ос, но може ли да се нарече старо? От дълго употребление то се изтрива, но никакви знания не е придобило. Щом няма знания и опитности, точилото не е старо.

Казвате, че сте остарели вече, а не знаете къде ще отидете. То е все едно да пита някой къде е университетът, а пък да не е готов за него. Щом не може да прочете надписа на университета, той не е за там. „Ама къде е духовният свят?“ – Ти носиш духовния свят в себе си, а не знаеш къде е той. Ти носиш една книга в ръката си, а не знаеш да четеш. Тури ръката на сърцето си и ще намериш духовния свят. Пулсът на сърцето е духовният свят в човека. Както пулсът на сърцето у всички хора не е еднакъв, така и духовният свят не е еднакъв за всички хора. Общо сърцето прави 72 удара в минута, но все пак има разлика при различните хора. Например пулсът на добрия човек се различава от пулса на учения, и т.н.

Какво представлява пулсът на сърцето? – Говор. Животът, който Бог е вложил в човека, говори чрез сърцето. Той казва: „Учи, работи, прилежен бъди.“ Като се разгневиш, пулсът пак казва: „Не се смущавай! Бъди спокоен.“ Като се разболееш, пипни пулса си. Той ще ти каже какво трябва да правиш. Вие носите богатството в себе си, а го търсите отвън. Вие не търсите духовния свят в себе си, а го търсите вън някъде. Ако не разберете сърцето си, никога няма да разберете духовния свят. Преди да дойдете до възвишения духовен живот, който е над вас и ви обгръща, както Слънцето обгръща Земята,

вие трябва да разберете живота на вашето сърце, т.е. малкия духовен свят, който е във вас.

И тъй, когато искате да знаете какво е положението ви в Божествения свят, турете ръката си на челото. Вие пренебрегвате тия неща и се занимавате с математика, с философия, с финансови науки, с право и т.н. И това е добре, но освен вашата математика има жива математика, която определя отношенията ви с хората. Според тази математика всеки човек е известно число, което вие трябва да знаете. Като знаете числото на човека, ще знаете какви сили работят в него. Някои хора представляват щастливи числа, а други – нещастни. Добре е, когато започвате някаква работа, да срещате хора от щастливите числа.

Желая ви да бъдете прилежни, да срещате добри хора на физическия, в духовния и в Божествения свят. Когато срещнете някой човек, радвайте се. Ако той ви поздрави, зарадвайте се още повече. Защо ви поздравява? – Той иска да ви каже, че е от нашите хора, т.е. той е с нас, а не против нас. Радвайте се на всички хора, които са с нас. Радвайте се и на ония, които не са против нас. Като срещнете някой добър човек, не чакайте той пръв да поздрави. Можете и вие да го поздравите първи.

Сега аз не искам да хвърлям много пъти мрежата си. Турете прилежанието по отношение на ума си, за да учите. Поставете прилежанието към сърцето си, за да развивате своите чувства. Никога не съжалявайте, че обичате или че сте обичали. В света нищо не се губи. Всяко нещо става на своето време и място. Всички вътрешни противоречия в живота ви представляват предмети за изучаване. Знаете ли на какво се дължи неразположението, гневът, скръбта? Изучавайте тия състояния, за да знаете как да се справяте с тях. Когато сте разположени, ще давате; когато сте неразположени, ще

вземате. Когато сте радостни, ще давате; когато сте скръбни, ще вземате. Какво трябва да прави човек, когато се разгневи? – Ако е жена, ще вземе метлата да мете, после ще вземе четката и ще мие. Ако е мъж, ще вземе мотиката и ще копае, после ще вземе брадвата и ще сече дърва. Който работи на физическия свят, разширява главата си; който работи в духовния и в Божествения свят, прави главата си по-дълга и по-висока.

И тъй, мислете, за да направите челото си красиво; чувствайте, за да предадете мекота на лицето и на очите си; работете, за да направите тялото си пъргаво и пластично. Челото е Божественият свят, носът – духовният, а брадата – физическият. Като работи с мисълта си, човек създава челото – Божествения свят. Като работи със сърцето си, човек създава света, който заема областта от веждите до върха на носа. Като работи с волята си, човек създава областта, която се намира от носа надолу. С други думи казано: когато мисли, човек създава челото си; когато чувства, създава лицето си; когато работи с волята си, човек създава брадата си. Сегашните хора искат да бъдат щастливи. Без прилежание няма щастие. Щастието на човека зависи от развитието на неговото чело, на неговото лице и на неговата брада. На всички хора е дадена задача да работят върху челото, лицето и брадата си, т.е. да създават своя умствен, духовен и физически свят. Като работите върху тази задача, вие ще се ползвате едновременно и от трите свята.

Обичайте ума си! Обичайте сърцето си! Обичайте и тялото си! Обичайте добрите хора! Обичайте и лошите хора! Само по този начин ще изпълните Волята Божия и ще разберете, че човек не е нищо друго, освен малък свят, който се поддържа от Божествените енергии на възвишените светове.

Нека останат в ума ви трите думи: вслушване, прилежание и изпълнение.

Тайна молитва

21-ва беседа от Учителя, държана на 30 август 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

ДЕСЕТТЕ ДЕВИЦИ

А от тях пет бяха разумни, и пет – безумни.
(Матей 25: 2)

Съвременният свят е пълен с разумни и неразумни хора – като петте разумни и петте неразумни девици По какво се отличава разумният от неразумния или от глупавия човек? – Разумният човек е работлив, разчита на себе си, а неразумният е мързелив. Той седи, не работи и очаква всичко наготово. Той вярва в щастие, което иде наготово, пред краката на човека. Той казва: „Това е щастие – да ти падне в кърпа вързано, без да си работил." Мързеливият няма никакъв занаят и току ходи от едно място на друго, движи ръцете и краката си, без да знае защо. И разумният прави движения, но неговите движения се различават коренно от тия на неразумния.

Често религиозните хора правят различни движения и казват, че Духът ги е посетил. Съществена разлика има между движенията на Духа и тия на неразумния религиозен. За да не изпада в заблуждения, човек трябва да знае качествата на духа, на душата, на ума и на сърцето си. Както светският човек, така и религиозният трябва да имат знания, да разбират нещата, а не да са като някои турци, които казват, че човек не трябва да знае много. Като знаел човек, че на онзи свят има седем етажа нагоре, а в този свят – седем етажа надолу, това било достатъчно. Не е достатъчно това знание. Мнозина казват, че знанието разваля света. Това не е вярно. Глупостта и невежеството развалят света, но истинското знание – никога. Неразумният не работи, не учи, а очаква да му дойде някакво благо от

лотария. Какво придобива човек, ако очаква щастието си от лотария? Някои хора са вложили по няколко хиляди лева в лотарийни билети – дано им се падне милионът. Колко души могат да получат милиона? – Само един човек има щастието да получи милиона, но всички го очакват. Вместо да изразходва енергия и да губи, по-добре е човек да отделя парите си за билета настрана, да ги спести. Колкото пъти намислите да купите лотариен билет, турете тия пари в една касичка. В продължение на няколко години вие ще имате спестени пари, които иначе щяха да бъдат загубени.

И християните, от времето на Христа до днес, са гледали на Христовото учение като на лотария, вследствие на което са го изопачили. Те казват: „Христос дойде да спаси човечеството. Днес ние сме спасени вече. Нищо друго не ни остава, освен да влезем в Царството Божие и да се радваме и веселим.“ Други пък казват, че всичко ще им се даде по благодат. Да се мисли така, това значи ученикът да влезе в училището, да не учи и да изисква от учителя си добри бележки по благодат, от любов. Това е невъзможно. Всяка добра бележка отговаря на известно знание. Когато изисква нещо от другиго, човек трябва да е дал или да с готов да даде нещо от себе си. Едно от качествата на Любовта е даването. Ако даваш, ще ти се даде. Следователно ако християните не гледат на Христовото учение като на лотария и ако всеки ден прилагат нещо малко от него, днес те щяха да бъдат най-богатите и най-силни хора в света.

И тъй, не се заблуждавайте. Пазете се от старите навици, от старите разбирания. В човека има нещо инертно, неподвижно, което го прави ленив. Това не е истинското естество на човека. Човек има дух, който е мощен, способен да твори. Човек има душа, която е широка, готова да обхване всичко в себе си. Човек има ум, способен да възприема светлина и знание. Най-после човек има сърце, което

възприема топли и благородни чувства. Не може ли човек с тия четири елемента в себе си да се справи с инертната материя на тялото си? Силен е човешкият дух и може да се справи с инертната материя. Обширна е човешката душа, за да използва всички условия и възможности, които й се дават.

Следователно човек не може да бъде силен, ако не разбира духа си; човек не може да се развива, ако не разбира душата си; човек не може да учи, ако не разбира ума си; човек не може да придобива богатства, ако не разбира сърцето си. Ще кажете, че сърцето е грешно. Това е старо разбиране. Ако сърцето е грешно, това показва, че човек е работил много. Който е работил, само той се е оцапал. Не може човек да живее на Земята, да работи – и да не се оцапа. На Земята има и добри, и лоши условия. Щом работи при лоши и мъчни условия, човек непременно ще прави погрешки. Грешният човек има бъдеще. Защо? – Защото той търси начини да подобри живота и условията си, за да излезе от областта на погрешките. Този човек е правил погрешки по причина на недостатъчното светлина в ума си и поради лоши условия. Той работи, мъчи се да придобие по-голяма светлина, да се справи с условията, за да не греши. Той се обезсърчава, мисли, че е загубен, че няма спасение за него. За него именно е спасението. Ако е праведен, той няма нужда от спасение.

Сега иде нова епоха в света, която изисква хора с нови възгледи и разбирания. Старото трябва да се тури настрана. „Ама ние остаряхме, не можем вече да работим.“ – Сега именно трябва да работите, да учите, да изправяте погрешките си. Старият трябва да се подмлади. „Как ще се подмлади?“ – Като замести старите си разбирания с нови. Нови мисли, нови чувства, нови постъпки са нужни на човека. За да мисли право, човек се нуждае от повече светлина в ума си; за да чувства правилно, той се нуждае от повече

топлина в сърцето си. Светлите мисли внасят светлина в ума, а топлите чувства – топлина в сърцето. Когато учителят даде някаква задача на ученика, в първо време на него задачата не му е ясна, не може да я реши. Колкото повече мисли върху нея, светлината му се увеличава и той решава задачата. Обичайте задачите, които учителите ви задават, за да придобиете повече светлина, с която да работите.

Всички хора говорят за любов, за обич, за добро, без да знаят какво са всъщност те. Някой казва, че като обичаш някого, имаш желание да го срещнеш, да се разговориш с него. Друг казва, че като обичаш някого, имаш желание да го прегърнеш, да му кажеш няколко сладки думи. Трети казва, че като обичаш някого, имаш желание да му направиш някакво добро. Много мнения съществуват за любовта, но нито едно от тях не е дошло до абсолютното понятие за любовта.

Ще кажете, че ако не знаете какво представлява Любовта, поне доброто познавате. Какво нещо е доброто? – Доброто е семка. Ако само държиш семката в ръката си и разправяш, че тя може да се посади, да изникне, да израсте, да се развие, да цъфне и да даде плод, това още не е доброто. Това е теория за доброто. За да имаш ясна представа за доброто, ти трябва да го посадиш в земята и да видиш какво ще излезе от него. От дървото можете да съдите за семката, но от семката не можете да съдите за дървото. Кои са отличителните качества на добрия човек? – Ако добрият човек влезе между хора, които се карат, там веднага настава мир; ако влезе между мързеливи, те се раздвижват и започват да работят; ако влезе между скъперници, те отварят по малко кесиите си и започват да дават. Скъперникът трябва да бъде щедър, но разумно. Да бъдеш щедър, това значи да изливаш изобилно вода от чешмата си. Има смисъл да излива човек изобилно вода, но когато тя извира отнякъде. Обаче ако водата едва

капе, трябва ли да се излива безразборно? – Ако си в пустинята, ще пестиш водата; ако си на планината, при някой извор, можеш да я разливаш повече. Когато някой вика, сърди се, крещи, той е щедър човек. Неговата щедрост има място в долините, да напоява растителността, но не и в пустинята, дето водата е оскъдна.

Съвременните народи воюват, но въпреки това говорят за мир. Слушате да казват, че човек трябва да бъде миролюбив. Според една статистика от 1496 г. преди Христа до 1861 г. след Христа, значи в продължение на 3357 г., само 227 години са били мирни, а останалите 3130 години са били военни – воювали са хората. Какво показва това? Ако влезете в някой дом, ще видите, че и там воюват. Като живее, човек все трябва да прави нещо. Ако нищо не върши или ако е мъртъв, за предпочитане е да се бие. За предпочитане е хората да бъдат живи и да се бият, отколкото да умрат, да ги заровят в земята и отгоре им да пишат: „Вечна им памет, вечен покой!" Лошо нещо е войната, но ако не воюват хората, мирът няма да дойде. Мирът иде след войната. Като се набият хората добре и се помирят, тогава виждат, че въпросите могат да се разрешат и по друг начин. Като дойде мирът, хората се успокояват, започват да живеят в съгласие. Щом минат няколко години, те пак забравят лошото и отново започват да воюват. Когато положението им стане тежко, пак викат мира. Мирът всякога се отзовава на вика на хората. Днес хората съзнателно се бият, за да дойде мирът – да научат нещо ново от него.

За какво се бият хората? – За да станат големи, велики, мощни. Това е криво разбиране. Външно голямото не е и всъщност голямо. В действителност големите работи са малки, а малките – големи. Като наблюдавате Слънцето, което е един милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята, то изглежда малко. Като наблюдавате един микроб под микроскоп, той изглежда голям. Разместване е станало. Турете

микроба на мястото на Слънцето, а Слънцето – на мястото на микроба, за да имате ясна представа за тях. Докато мисли за себе си, че е голям, всъщност човек е малък. Щом започне да мисли, че е малък, той се приближава към голямото. Истински мощното в света е малкото, а не голямото. Голямото се смалява, за да може да се схване и разбере. Малкото се увеличава, за да бъде видимо и разбрано.

Не се заблуждавайте от привидността на нещата. Не се заблуждавайте от думите на хората. Ще дойде някой пророк да ви убеждава, че Господ му е казал да живее в дома ви, да управлява. Какво означават тия думи? – Това значи: „Ще дойда в дома ви, ще се кача на гърба ви, за да ме носите." Така не говори Господ. Защо този пророк не каже, че ще дойде в дома ви да се качите на гърба му – той да ви носи? Ако каже така, по-скоро може да му се повярва. Ако беше умен, така трябваше да каже. Понеже е глупав пророк, той казва, че Господ го е пратил в дома ви, за да се качи на вашия гръб и да ви управлява. Това е невъзможно. Щом е пророк, той е силен.

Силният трябва да носи на гърба си слабия, а не слабият да носи силния. Кой се качва на гърба на майката и на бащата? – Детето. Понеже детето се качва на гърба на майка си и на баща си, то вярва в тях, че Господ им говори. Следователно знайте, че всеки човек, на гърба на когото можете да се качите, за да ви носи, е Божи пратеник. Всеки човек, на гърба на когото не можете да се качите, не е изпратен от Бога. Силата на човешкия гръбнак се изпитва чрез слабите, които се качват на гърба на силния. Можете ли да се качите на гърба на слабия? – Не можете. Той е слаб, гръбнакът му не издържа. Светът се нуждае от силни хора, а не от слаби. Не вярвайте на мисли и на чувства, на гърбовете на които не можете да се качвате. Вярвайте само на тия мисли и чувства, които могат да ви носят.

Много заблуждения има в света, от които човек трябва да се освободи. Слушате някой да казва, че е евангелист. Питам: умът и сърцето му станали ли са евангелисти? Друг казва, че е окултист. – Умът и сърцето му станали ли са окултисти? Докато умът и сърцето на човека не се преобразят, не започнат да мислят като него, той никакъв не е станал. Ще каже никой, че е станал ясновидец. Какво е неговото ясновидство? Какво особено е видял? Ако е въпрос за ясновидство, всички хора са ясновидци. Кога? – Когато спят. Като стане от сън, човек започва да разказва какво е сънувал. Той е видял насън хора, животни, градове, планини и реки, каквито в действителност не е виждал. Истински ясновидец е онзи, който вижда и в будно състояние, както и във време на сън.

Мнозина минават за ясновидци, а при това питат какво е тяхното предназначение на Земята. Предназначението на всеки човек е такова, каквото е било на майка му и на баща му. Свръх това той има да изработи още нещо. Изобщо всеки човек има ум, сърце, дух и душа. Следователно той е изпратен на Земята да развие ума си, да придобие повече светлина; той е изпратен на Земята да развие сърцето си, да придобие повече топлина; той е изпратен на Земята да придобие благородни качества, да разшири своята душа; той е изпратен на Земята да усили духа си, да стане велик човек. Той ще има мъчнотии, но ще гледа на тях като на задачи за разрешаване. Решавайте задачите си, без да се спирате на нереални неща. Трябва ли актьорът, който играе ролята на стар човек, да съжалява, че играе такава роля? Всички знаят, че той е млад, но докато е на сцената, играе роля на стар човек. Трябва ли актьорът да съжалява, че играе роля на някой буен младеж? Щом слезе от сцената, той ще хвърли младежкия костюм и ще се покаже такъв, какъвто е в действителност.

Следователно не се смущавайте от ролите, които играете на житейската сцена. Дали сте млад, или стар – това са роли, които хората трябва правилно да изпълняват. Кой човек е млад и кой – стар? – Млад човек е онзи, който е влязъл в областта на Любовта и изпълнява Волята Божия. Стар човек е онзи, който е влязъл в областта на Мъдростта и прилага Божественото знание, което е придобил в живота си. Когато младият прилага Любовта, а старият – Мъдростта, и двамата учат. Не е стар онзи, който е побелял, нито е млад онзи, на когото косата е още черна. Докато живее, човек постоянно минава през фазите на младия и на стария. Началото на живота е младостта, краят – старостта. Като се съединят младостта и старостта, образуват колелото на живота, т.е. Истината. Който не знае кога и как да прилага младостта и старостта в живота си, той не разбира Истината. Младият гледа с радост на мъчнотиите и страданията. Щом дойде радостта при него, той вади соковете ѝ и ги използва разумно. Същото прави и старият. Това наричаме истински млад и стар човек. Когато Слънцето изгрява, човек е млад. Щом залезе Слънцето, той остарява и отива да спи, да почива. Сутрин пак се подмладява. Така се движи колелото и човек придобива Истината.

Сега иде нова епоха в света – епохата на Любовта. Тя се характеризира с работа в нов дух. Кой каквито погрешки е направил, ще почне да ги изправя. Ако е огорчил някого, ще се примири с него. Как ще стане примиряването? – Като даде нещо от себе си. Ако човек не е готов да даде на ближния си поне една светла мисъл или едно светло чувство, той не може да придобие новото, той не може да се ползва от Любовта. Ако със силата на своя дух и с широтата на своята душа не може да подкрепи слабите и страдащите, той не може да се нарече човек на новото време.

Хората говорят за нови времена, за нова епоха, а по стар навик още разискват върху въпроса за съществуването на Бога. Ако искат да упражняват ума си, могат да разискват по този въпрос, но досега те трябваше да са го разрешили вече напълно. Защо? – Щом човек мисли, Бог вече съществува. Той е мислил преди съществуването на човека. Когато мисли, човек изявява мисълта на Бога, която е отправена към него. Следователно щом мисли, човек не може да пита съществува ли Бог, или не съществува. Когато човек мисли за себе си дали е добър, трябва ли да учи и какво да учи, това показва, че Бог мисли за него. Хората мислят, че трябва да видят Бога. Как ще им се представи Той? В Своето величие ли? – Не, никой човек не може да види Бога. Човек не може да види още подобния си, а иска да види нещо повече. Срещате един човек и казвате, че сте видели еди-кого си. Вие не сте видели човека, но дрехата му. Виждате очите му – това са неговите прозорци; виждате ушите му – неговите слушалки; виждате устата му – главния вход на къщата му; виждате носа му – неговия вентилатор. Като разгледате човека отвън, най-после ще видите истинския човек – алфа и омега на нещата. Това е Божественото в човека, облечен в дрехата на ума и на сърцето си, накичен със способности и добродетели. Красив и мощен е човешкият дух! Обширна е човешката душа! Те представят Бога на Земята. За този човек именно псалмопевецът казва: „Когато видя лицето ти, душата ми се изпълва с радост.“

Казано е в Писанието: „Аз съм алфа и омега.“ Това значи: „Аз съм началото и краят.“ Кое е началото в човешкия живот? – Младостта. А краят? – Старостта. Като съедините младостта и старостта в едно, получавате Истината – проявения човек. Приложете младостта и старостта, т.е. Любовта и Мъдростта в живота си, за да се проявите. Това е задача на всеки човек. Човек не мисли за задачата

си, а върху това, как ще се оправи светът. Ако всички хора, всички християни проявят Истината, в която влизат Любовта и Мъдростта, светът моментално ще се оправи. Направете опит всеки от вас да предаде своята любов поне на един човек, той – на втори, вторият – на трети, и ще видите, че за една година светът ще бъде оправен. Любовта е огън, който от една искра може да обхване целия свят. Колко светлина приема семето? – Малко светлина приема, но тя е в състояние да го превърне в голямо дърво. Мощна е Любовта, мощни са и нейните елементи – светлината и топлината.

Казвате: „Не сме ли приели Христовото учение? Не сме ли се обърнали към Бога?“ – Да се обърне човек към Бога, това значи да се преобрази коренно, да се откаже от стария живот. Ако вълкът е приел моята любов, трябва да каже: „Досега ядох овце, отсега нататък ще паса трева.“ Ако мечката е приела моята любов, трябва да каже: „Досега пиех кръвта на говедата, отсега нататък ще пия вода. Говедата могат да обикалят около мене без страх за живота си.“ Следователно ако и човек като вълка, като мечката, се откаже от всичко старо в себе си и приеме Любовта, той е приел Христовото учение. Ама трудни били задачите ви! – Това не трябва да ви обезсърчава. Трудната задача иска работа, а не плач. Плачете преди да сте получили задачата. Щом я получите, работа трябва.

Светът се нуждае от работници, а не от малодушни хора. Ако сте грешили, ще изправите погрешките си. Щом правите погрешки, вие живеете в свобода. Погрешките показват, че сте злоупотребили със свободата, която ви е дадена. Сега иде Истината, за да ви даде начин да изправите погрешките, които сте направили със злоупотреблението на Божията Любов и Мъдрост. Ако сте живели в безлюбие, заместете го с Любовта. Безлюбието прави човека жесток. Трябва ли да оставите вълка да дави овцете? – Ако е гладен, нека

изяде една овца. Защо той удушва десет овце? – За да се осигури. Природата не позволява никакво осигуряване, никаква продажба. И Любовта не позволява никаква продажба. Трябва ли момата и момъкът да се продават за пари? Трябва ли проповедникът и свещеникът да благословят за пари? Трябва ли ученикът да учи за пари? Трябва ли гадателят да гадае за пари? Ако можеш да предсказваш, кажи нещо на човека и го остави свободен. Нека той реши може ли да даде нещо, или не може. Важно е предсказанието да се сбъдне.

И тъй, не се стремете към продажба. Ако имате нещо за даване, дайте го даром на хората. Това, което е за вас, оставете го настрана. „Ама да станем богати, да придобием знания, да придобием Любовта, да проповядваме на хората." – Преди да проповядвате, вие трябва да живеете в Любовта и Мъдростта. Проповядването е последна работа. Всеки заминал за онзи свят е проповедник вече. Без да иска, той проповядва. Важно е да влезете в света на Любовта, но и тя да влезе във вас. Можете ли да кажете като Христа: „Отец е в Мене, и Аз в Отца. Аз и Отец Ми едно сме." Защо трябва да проповядваш на хората? – „Да им покажа, че имам знания." – И без да им проповядваш, ще се разбере какви знания имаш. Изпитът наближава. Всички хора ще бъдат изпитани, за да се разбере каква е силата им, каква е любовта им и с какво знание разполагат. Ще излезеш пред изпитната комисия и ще се биеш. Противникът ти ще бъде силен човек. Тук ще се изпита и постоянството ти. Ако се откажеш още след първата борба, ти си от слабите. Не, деветдесет и девет пъти ще излизаш на борба, докато най-после победиш. Ще излезеш стотния път, ще хванеш противника си, ще го стиснеш и ще кажеш: „Да знаеш кой съм! Да знаеш с кого имаш работа!"

Желая ви да победите дявола, макар и на стотния път. Като се борите с него, вие черпите от силата му и ставате силни. Дяволът е много енергичен. Той се бори с човека до последни сили, но като види, че е победен, казва: „Научиха изкуството ми.“ Който не се е борил с дявола, той не е развил силата си. Ако сте се борили с него, не съжалявайте. Който се е борил с дявола и го е победил, той има бъдеще: учен може да стане, богат може да стане. Дяволът е учител на хората. Много неща можете да научите от него. В миналото човек е орал и копал земята сам, с двете си ръце. Дяволът го е научил как да оре и да копае. Той му казал: „Защо се мъчиш сам? Вземи два вола, впрегни ги, направи си рало и иди да ореш нивата. Вземи четири колела, тури им по една ос, съедини ги, направи си кола и започни да впрягаш конете и воловете, за да ти помагат.“

Петте бяха разумни девици, а петте – неразумни. Като четете тази притча, казвате: „Ние от кои сме?“ – Ако се борите с дявола и го надвиете, вие сте от разумните; ако не се борите с дявола, вие сте от неразумните. Ако се учите и придобивате добродетели, вие сте от разумните; ако не се учите и не придобивате добродетели, вие сте от неразумните. Ако изучавате закона на Любовта, вие сте от разумните; ако не го изучавате, вие сте от неразумните. Разумният свят се нуждае от разумни и добри работници, а не от такива, които искат само да управляват.

Петте бяха разумни девици, а петте – неразумни. Разумните девици бяха свързани с Любовта. Сега и на вас казвам: свържете се с Любовта така, че всяка ваша клетка да е проникната от нея. Нека всяка клетка на мозъка, на дробовете, на стомаха ви стане част от Любовта. Нека всяка клетка на организма ви излъчва светлината и топлината на Любовта. Само при това положение човек може да бъде напълно здрав. Само истински здравият е от петте разумни девици, които

навреме са напълнили масленицитe си с масло, за да посрещнат младоженеца. Иде вече младоженецът! Той ще влезе при всеки, който е готов и го очаква със запален светилник. Щом влезе младоженецът, вратата ще се затвори и отвън ще останат неразумните девици, т.е. вашите стари, неразумни разбирания и възгледи. Оставете старото навън, не се занимавайте с него. Старите погрешки, старите вярвания да останат навън. Няма защо да ги внасяте в новия живот.

Младоженецът иде в света и носи новото. Приемете новото, което Той носи, и работете за него. Кой е младоженецът в сегашния свят? – Христос. Той дойде в света не да разреши някоя Своя задача, но да разреши задачата на човечеството. Сега и вие сте дошли не за да се занимавате със себе си, със своя личен живот, но да работите за изправяне на погрешките и за разрешаване на мъчнотиите, останали от поколения насам. Всички погрешки не са ваши, но понеже и вие имате дял в тях, работете за общото с общи усилия.

Тайна молитва

22-ра беседа от Учителя, държана на 1 септември 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

ДОБРАТА ПОКАНА

Някой си человек направи вечеря голяма и покани мнозина. (Лука 14:15-24)

Нива купих и нужда имам да изляза и да я видя;
моля ти се, имай ме отречен. (18. ст.)

Наистина, когато сее нивата си, човек не може да отиде на угощение.

Купих пет чифта волове, отивам да ги опитам;
моля ти се, имай ме отречен. (19. ст.)

Когато впрегне воловете си за работа, човек пак не може да отиде на угощение.

Ожених се, затова не мога да дойда. (20. ст.)

Оженил се човекът, не може да отиде на угощение.

Като четат тази притча, някои се спират върху нея, за да коментират думите на Христа, да разберат какво е искал да каже Той. Когато посетите концерта на някой виртуоз, мислите ли, че ще станете като него? – Никога няма да станете като него, но все ще придобиете нещо.

Следователно когато някой виден човек ви покани у дома си, все ще придобиете нещо. Обаче не постъпвайте като онзи американец, който искал да покаже пред един виртуоз, че знае да свири. Виртуозът дал концерт в един американски град, и като свършил концерта си, върнал се в хотела да си почине. Американецът милионер не могъл да чуе как свири виртуозът, затова отишъл в хотела при него с молба да му изсвири нещо. Американецът му предложил 200 долара, но виртуозът отказал. Като виждал, че няма да

успее, американецът увеличавал сумата, докато стигнал до хиляда долара. Най-после виртуозът се съгласил да му изсвири нещо. Той взел цигулката си и изсвирил едно парче. Американецът слушал внимателно. След това той се обърнал към виртуоза с думите: „Мога ли и аз да ви изсвиря нещо?“ Виртуозът му дал цигулката си и послушал как свири. Питам: какво може да изсвири американецът пред този голям майстор? Ще приведа още един анекдот из американския живот. Един американец поканил един виден виртуоз у дома си да му свири. Музикантът помислил, че американецът ще покани някои свои приятели да го слушат. Той отишъл в дома на американеца и видял, че нямало никой друг, освен домакинът и неговото куче. Той започнал да свири. След известно време кучето залаяло. Американецът се обърнал към виртуоза и му казал: „Достатъчно! По лаенето на кучето разбрах, че свирите добре.“ Какво придобил американецът от свиренето на виртуоза?

Казвам: американецът вярвал в лаенето на своето куче. Българинът пък казва, че когато куче лае, това означава, че или вълк е влязъл в кошарата, или крадец – в къщата. Българинът вярва и в кукуригането на петела. Когато петелът кукурига, той казва, че някакво щастие иде. Значи някои преценяват нещата от гледището на нисшето, а други – от гледището на висшето. В човека има две ценности: Божествено, или висше начало, и човешко, или нисше. Човешкото може да преценява човешките работи, а Божественото – Божествените. Понякога хората смесват тия неща и преценяват Божественото чрез човешкото. Каква ще бъде преценката на нещата, ако нисшето трябва да си даде думата за висшето? – То е все едно да разчитаме на ума си да даде преценка за отношенията на силите в Природата.

Противоречията в живота се дължат именно на намесата на нисшето в работата на висшето. Има някои вярвания, които се дължат на нисшия човешки ум. Те са верни за даден случай и за дадено време и място, но не всякога. Например едно представление се дава една вечер; то може да се даде и втора вечер, но непрекъснато няма да се дава. Защо? – Защото всичко, което Природата е създала, представлява пътища за минаване и изучаване. Като мине човек през един път и го проучи, втори път не е нужно да мине по същото място. Като се връщаме назад, ние виждаме пътя, по който животът се е развивал. Природата е правила ред опити, докато дойде до човека. Човек мисли, че е последното творение на Бога, т.е. венецът на творението. Не, и над него има други форми, към които той се стреми. Човекът не е завършена форма, още има да расте и да се развива.

Че това е така, виждате от своя живот. Докато сте били малки, вие сте обикаляли постоянно около майка си и баща си, прегръщали сте ги, радвали сте се, че ви обичат. Колкото повече сте расли, ставали сте по-въздържани, докато един ден си кажете: „Свърши се нашето детинство.“ Ние отиваме към зряла възраст, към възмъжаване. В някои отношения детето стои по-високо от възрастния. Например детето се отличава с голяма вяра. То вярва на всичко, каквото майка му и баща му кажат. Като порасне, то казва: „Не мога да вярвам на всичко, трябва да опитам нещата.“ Много деца не знаят какво нещо е лъжата. Като станат големи, започват да лъжат. Често на лъжите казват „арменски долапи“. Кога хората употребяват долапи? – Когато искат да запазят нещо от праха. Дрехите, храните се турят в долапи. Лошо е човек да бъде затворен в долап, защото е тъмно.

Следователно всичко, което се разваля на светлина, трябва да седи на тъмно. Всичко, което се разваля на тъмно, трябва да се изнесе

на светлина. Например нисшият ум се разваля на светлина, вследствие на което трябва да остане на тъмно. За него тъмнината е естественото място. Като дойдете до нисшия ум на човека, той казва: „За светлина не ми проповядвай!“ Забелязано е, че много процеси в Природата стават на тъмно. Храносмилането, дишането, мисленето стават на тъмно. Това става с цел да не се отвлича вниманието на човека от външните явления. За да се извърши някакъв важен процес, човек трябва да бъде съсредоточен. Често хората съжаляват за детинството си. Те съжаляват, че са изгубили вече щастливия живот на детските си години. Те се заблуждават. Детето не е толкова щастливо, колкото си въобразяват възрастните. Защо? – Защото то не съзнава нещата. Щастлив е онзи човек, който съзнава, че е придобил щастието, и го цени. Детето е несъобразително, във всичките си работи бърза. Като намисли да направи нещо, то веднага ще пристъпи към действие, без да има предвид последствията. Много неща липсват на детето. Много неща то трябва да развива. Бързането е присъщо и на възрастните. Всички хора бързат – час по-скоро искат да видят света такъв, какъвто предстои да стане в бъдеще.

Днес всички запитват кога ще дойде Царството Божие на Земята. – Царството Божие е дошло вече на Земята, но само външно, привидно. Царството Божие трябва да дойде и отвътре, в сърцата на хората. Ако един слепороден дойде в Царството Божие, какво ще разбере? – Той ще пипа тук-там, но няма да има реална представа за него. С пипане само Царството Божие не се познава. Глухият пък ще види всичко, но няма да чуе говора на хората. И с виждане само Царството Божие не се познава. Зрението на сегашните хора е слабо, те не виждат много неща, но и слухът им не е силен. Сегашните хора са и нетърпеливи. Като говори някой, те едва го изслушват. Има говорители, които обичат да говорят много и да повтарят едно нещо

по няколко пъти. Какво трябва да правите в такъв случай? – Или ще му кажете да мълчи, или ще излезете навън, няма да го слушате. За предпочитане е мислено да му кажете да престане да говори. Ако говорителят е умен човек, ще възприеме мисълта ви и ще спре. Ако не е умен, ще продължава да говори.

Така трябва да постъпват всички ученици с учителите си. Те трябва да знаят, че учителите им са умни хора и няма защо да плачат пред тях, да им говорят с часове за своите мъчнотии. И учителят не трябва да говори много на учениците си, да ги морализира. Достатъчно е мислено да им каже, че трябва да бъдат мирни, внимателни, и те ще го разберат. Умните веднага ще го разберат, а на неразумните, колкото и да им говори, пак неразбран ще остане. Някой казва: „Трябва да се говори на хората, за да разберат." – Какво ще им се говори? Хиляди статии с морално съдържание са писани, хиляди проповеди за морален живот са държани на хората, че не трябва да крадат, да убиват, да лъжат, но въпреки това те правят, каквото знаят.

На какво се дължат кражбите? – На стари атавистични навици. И в миналото, и сега птицата е свободна да каца от дърво на дърво и да яде, колкото иска плодове – череши, грозде и др. Колкото по-културни стават хората, толкова по-големи ограничения се вмъкват в живота. Днес и за птиците се създават различни примки и капани. Като помни с каква свобода се е ползвала в миналото, тя се чуди защо попада в капан. В същото положение се намира и човекът. Днес той краде по атавизъм. Като си спомня свободата, с която е разполагал в миналото, той си позволява да взема някои неща без позволение, и се чуди защо го затварят, защо трябва да го съдят за нищо и за никакво.

Съвременните хора се борят с някои стари, наследени черти от миналото, които не са присъщи на естеството им. Много от тия

атавистични навици са присадени на човека и той трябва да се освободи от тях. Например някой иска повече да мълчи, да слуша, когато другите говорят, но като попадне в общество на хора, които обичат да говорят, нещо в него му нашепва: „Кажи и ти две думи." Друг някой, без да разбира от музика, бърза да си даде мнението за някой виден музикант, че не е изпълнил някое парче, както трябва. Някои религиозни пък се изпреварват да дават мнението си защо Бог е създал света. Не само на Земята, но и на Небето още не знаят защо Бог е създал света. По-скоро можем да си обясним защо сме създадени ние, отколкото да си отговорим на въпроса защо е създаден светът. Ние сме създадени да учим и да мислим. Може би след хиляди години ще се отговори на този въпрос, но засега той е неразрешим. Сложен въпрос е той. Единственото нещо, което днес знаем, това е, че светът е създаден. Това е теория. Защо е създаден, не знаем.

Каква е разликата между теорията и опита, т.е. практиката в живота? – В теорията всички неща започват добре, свършват зле; в опита нещата започват зле, свършват добре. Когато детето се ражда, то е в теорията. Всички го приемат добре, дават му угощение, радват му се. Майката мисли, че някакъв гений е родила. Като мине известно време, детето влиза в опита и проявява всичко, което носи в себе си. Майката го гледа, чуди се и си казва: „Какво мислех, какво излезе!" Защо хората се изненадват в живота? – Защото не разбират нещата. Като не разбират законите на живота, те правят погрешки.

Много хора представляват питомно клонче, присадено на дивачка. Докато присадката расте, плодовете са добри. Обаче ако по невнимание присадката се счупи, дивачката започва да ражда, вследствие на което плодовете са кисели и стипчиви. Понеже сега не могат да растат питомни растения, всички неща в света са присадки.

В света има два вида присадки: когато присадките са питомни, хората са праведни; когато присадките са дивачки, хората са грешни. Ако се счупи питомната присадка, на дървото остава дивачката, която дава кисели плодове. Вие се чудите какво е станало, че праведният, светият човек е станал грешник. И обратно: ако се счупи дивачката присадка, на дървото остава питомната, която дава сладки плодове. Вие се чудите какво е станало, че грешникът се е превърнал на светия.

Сега аз изнасям закона за наследствеността по два начина. При единия случай наследствеността е присадена на дивачка, а при втория – на питомно дърво. Човешкото е дивачката, а Божественото – питомното. Някой път Божественото е присадено на човешкото, а някога човешкото – на Божественото. Когато изпаднете в противоречие, Божествената присадка се е счупила и е останала човешката, която ражда киселици. Когато имате добро, светло разположение, вие се ползвате от плодовете на Божествената присадка. Внимавайте да не пречупите тази присадка. Ако я счупите, ще имате киселици и ще изгубите доброто си разположение. Има случаи в живота, когато не трябва да пипате питомната присадка. Ако мислите, че като счупите питомната присадка, ще израсте нещо по-хубаво, лъжете се – киселица ще израсте. Щом израстат киселиците, страданията ще дойдат. Щом дойдат страдания, несгоди, изкушения, ще счупите дивачката, за да остане отдолу питомната.

На съвременните хора се говори за търпение. Препоръчва им се да бъдат търпеливи. Обаче човек не може да бъде търпелив, докато не е разбрал Любовта. Без любов никакво търпение не може да се постигне. Търпението изключва всички болести, сиромашията, страданията. Следователно ако искате да сте здрави, бъдете търпеливи. Ако не сте здрави, това показва, че носите неволята.

Търпението се ражда от Любовта. Дето е Любовта, там всички болести си заминават и хората оздравяват.

Днес всички очакват да дойде Христос на Земята, за да оправи света. Как ще го оправи, когато един иска едно, а друг – друго? Всички хора, всички народи трябва да се подчинят на Божественото. Тогава ще се тури навсякъде ред и порядък. Сега хората се бият, за да възстановят правдата. Ще кажете, че много хора умират. Те умират, но вярват в безсмъртието. Те пак ще дойдат на Земята. Лошото не е в това. Лошо е, ако хората чупят Божествената присадка в себе си. Лошо е, ако народите чупят Божествената присадка в себе си. Лошо нещо е войната, ако тя счупва Божествената присадка. Обаче ако във време на война се чупи дивачката и отдолу остава питомното, за да даде своя плод, войната е на място.

Защо воюват хората? – За да подобрят положението си. Войната е неизбежно зло. Като четете Милтън, ще видите, че и ангелите се бият. Ако ангелите се бият, колко повече хората ще се бият. Важно е войната да бъде за нещо полезно, от което да се ползват всички народи, а не само един народ. Като не разбират нещата, хората питат защо трябва да воюват, защо трябва да вярват в онзи свят, защо трябва да се молят и т.н. Като живееш на Земята, ще воюваш, но за нещо разумно; като живееш, ще вярваш, но в нещо разумно, безразлично в кой свят е то; като живееш, ще се молиш. Човешката глава живее в разумния свят. Тя мисли, разсъждава. Ти виждал ли си своята мисъл? – Не си я виждал, но вярваш в нея. Човек прави своите планове в ума си, т.е. в умствения свят. После човек слиза в духовния свят, в света на чувствата, и ако плановете му могат да се реализират, той изпитва известна приятност в областта на слънчевия възел. Ако не се реализират, той изпитва неприятно чувство в същата област. Реализирането на плана става на физическия свят.

Ще кажете, че се съмнявате в реализирането на своите планове. За да не се съмнявате, вслушвайте се дълбоко в Божествения глас, който ви говори. Като се вслушвате в този глас, виждате, че каквото сте почувствали, това става: чувстваш, че ще стане война, и тя става; чувстваш, че времето ще се развали, и се разваля. Чувстваш, че ще станеш художник или учен, и ставаш. Каквото чувстваш, че ще стане, това става, но не знаеш причината защо става. Като не знаете причините на нещата, вие сте готови да ги отречете, да кажете, че това са халюцинации, суеверия и т.н. Учените се смеят на суеверието на хората, но по-суеверни от тях няма. Те вярват в това, което не може да стане. Например някои от тях вярват, че малката микроба, която едва се вижда под микроскоп, ще стане някога човек. И всичко това доказват по научен начин.

Някои учени разрешават въпроса кокошката ли е съществувала по-рано, или яйцето. Чуден въпрос! От гледището на физическия свят яйцето е съществувало преди кокошката; от гледището на духовния свят кокошката е съществувала преди яйцето, а от гледището на Божествения свят нито кокошката е съществувала, нито яйцето. Това е въпрос само за физическия и за духовния свят. В Божествения свят не съществуват въпроси за кокошки и яйца. Там нещата съществуват вечно. Няма раждане и прераждане, за да става въпрос кой пръв се е родил и кой – последен. Божественият свят е вечен. Там цари безсмъртието.

Физическият и духовният свят са отражение на Божествения. Физическият свят е създаден за развлечение на Божествения. Когато съществата от Божествения свят искат да се развлекат, да сменят работата си, те слизат на Земята, между хората, за да видят как работят. Като видят, че някой плаче, те се приближават към него и му казват: „Какви хубави извори излизат от очите ти. Защо плачеш?“

Някой ангел вижда, че една мома плаче. Той веднага отива при нея и я разпитва защо плаче. Тя му разказва, че обича някого, а той й е изневерил. Като разказва момата историята на своята любов, ангелът слуша внимателно и се чуди каква е тази любов, от която човек плаче. Ангелът я утешава, казва й, че е направила добре, задето е поляла градинката си, и се чуди защо и той не може да научи изкуството да пролива сълзи. Когато момата се успокои и престане да плаче, ангелът си отива. Каквото научи на Земята, ангелът го записва. На другия ден той вижда, че същата мома пак плаче. „Защо плачеш?“ – „Баща ми умря.“ – „Че как може баща да умира? Не плачи, аз ще го върна отново на Земята. Той ще дойде като малко детенце, което ти ще носиш на ръце и ще му се радваш. Ще пазиш добре детенцето, ще гледаш да не умре.“

Хората се страхуват от смъртта. Вечер, когато заспива, човек се отделя от тялото си. И това е смърт, но човек не се страхува от нея. Защо? – Защото не е изгубил тялото си. Хората се страхуват от тази смърт, от която тялото изчезва. Когато една форма не може да прокарва Божествените идеи, тя се разглобява, стопява се, докато изчезне съвършено. Веществото й обаче се запазва и след време от нея се образува нова, по-здрава и устойчива форма. Всички хора са изложени на постоянни промени. Формите се изменят според идеите, които минават през тях. И от промените, които стават, можем да съдим какви идеи минават през човека и как се разработват. Ако в някой човек е развит творческият ум, това показва, че той е орал, копал, градил, мислил е и е прилагал всичко, което го е интересувало. Ако главата на някой човек е висока горе, това показва, че той е бил религиозен, молил се е, правил е добрини, помагал е на бедни и страдащи. Той е развил милосърдието си, религиозното си чувство и

любовта към Бога. Човек развива повече ония центрове, върху които работи. Там той складира повече енергия и ги прави активни.

Хората правят погрешки, когато не различават нещата. Например слушате някой религиозен или духовен човек да казва, че Господ му е проговорил. Възможно е, но той трябва да знае отде иде този глас. Гласът може да иде от три места: отдолу, отстрани – от посоката на ушите, и отгоре – от центъра на мозъка. Най-мощният глас иде отгоре. Както седите, някаква светлина блесне пред вас и вие чувате тих глас – гласа на Божественото. Чуете ли този глас, умът ви се просветлява и всички противоречия изчезват. Когато чуе този глас в себе си, човек е готов на всички жертви. Когато Бог проговори на пророк Йона, каза му да отиде в Ниневия, за да проповядва на хората да се разкаят. Йон чу гласа, но се уплаши. Той помисли, че не може да изпълни Волята Божия, и каза: „Тази работа не е за мене. Ще отида на Запад." Той взе торбичката си и замина за Испания. Понеже в Божиите решения няма обратни действия, Бог каза на Йона: „Ти не пожела да отидеш в Ниневия, но ще те сполети нещо по-страшно." И наистина, кит погълна Йона и той прекара три дни и три нощи в утробата му. Тук Йона се моли усърдно и обеща, че ако Бог го освободи от това нещастие, ще отиде в Ниневия да проповядва. Ниневия е раят, а утробата на кита – адът. Кое от двете места е за предпочитане? – За предпочитане е да отидеш в Ниневия, да кажеш, че Бог те е пратил да им проповядваш да се разкаят. Защо Йона не послуша Господа? – Той беше крайно честолюбив човек и си казваше: „Бог ме праща в Ниневия, но като кажа на хората какво ги очаква, те ще започнат да се молят, да плачат, да се разкайват, и Бог, понеже е милостив и благ, ще ги помилва. Тогава аз ще изляза лъжец пред хората." Като не искаше да се изложи по този начин, Йона реши да избяга в Испания. Той избяга от Бога, но се натъкна на по-голямо зло.

Следователно когато Бог ви изпраща в Ниневия да проповядвате, изпълнете Волята Му. Днес вие ще проповядвате по друг начин, а не както Йона. Той им каза, че ако в продължение на 40 дни не се покаят, ще погинат. И вие ли ще кажете същото? – По друг начин се проповядва на сегашните хора.

Преди години, когато стана земетресението в Търново, отидох и аз да видя областта, в която е станало разместване на земните пластове. Всички хора бяха излезли на палатки, страхуваха се да влязат в къщите си. Аз отидох в дома на един наш приятел. Те веднага ме запитаха: „На палатка ли ще останеш?“ – „Не, в къщата ще остана.“ – „Опасно е, земята още се тресе.“ – „Нищо от това, земетресение няма да стане.“ – „Отде знаеш?“ – „Има авторитети, които доказват това.“ – „Кои са тези авторитети?“ – „Кучетата, петлите и птичките. Ето, кучетата, които преди земетресението още избягаха, връщат се вече. Значи докато кучетата лаят, докато петлите кукуригат и птичките пеят, земетресение няма да има. Щом кучетата бягат и не лаят, щом петлите не кукуригат и птичките не пеят, земетресение непременно ще има. Видите ли, че жабите и раците излизат от водата и бягат, земетресение ще има.“ Както виждате, в някои случаи животните са по-големи авторитети от хората, които мислят, че знаят много.

Сега ние не се спираме върху въпроса кой стои по-високо: петелът или човекът? Тук не може да става спор. Човекът съдържа в себе си не само един петел, но много петли. Ако петелът може да познае ще има ли земетресение, или няма да има, колко повече човекът може да предскаже това. В човека има и петли, и кокошки, и змии, и гущери, и вълци, и тигри, и говеда – цялото животинско царство е в човека. Не само това, но и растителното царство е в човека. Всичко, което Бог е създал, съществува в миниатюра и в

човека. Здравето на човека зависи от растителността в него. Като не знаят този закон, хората изсичат горите в себе си. Това се отразява вредно върху живота им. Чрез мисълта си хората покваряват растителността в себе си. Тази е причината, поради която дробовете на хората заболяват. Заболяването на дробовете се отразява зле и върху стомаха.

Като ученици вие трябва да се стремите към самообладание, да гледате еднакво и на злото, и на доброто. Това са две мощни сили, които играят важна роля в света. Човек не се нуждае от въглената киселина. За него тя е зло, но вижте какво голямо значение има тя за живота на растенията. Без въглена киселина те не могат да живеят. Растенията приемат въглеродния двуокис като храна за организма си. Под влиянието на слънчевата светлина и на зелените части на растенията той се разлага на кислород, който се връща във въздуха, и на въглерод, който заедно с други елементи и съединения в растенията се използва като храна. Задушлив газ е въглеродният двуокис, но растенията се хранят с него. Освен това той дава кислород на въздуха, който поддържа живота. Като знаете това, не можете ли и вие да направите, както растенията правят? Не можете ли да обработвате отровните и задушливи мисли и чувства и да ги превърнете в нещо полезно както за себе си, така и за окръжаващите?

Казвате: „Да ме пази Бог от злото! Не искам да имам никакво отношение с него." Вие не разбирате законите на Природата. Каквото и да правите, няма да избегнете злото, но трябва да бъдете разумни, да използвате неговите сили. Знаете ли какво ще стане с живота на Земята, ако се махнат въглеродният двуокис, водородът, кислородът, азотът и въглеродът? Това са основните елементи на живота. Какъв ще бъде човек, ако няма азот в себе си? Азотът е един от благородните газове, мъчно влиза в съединения. Всеки човек, който

има азот в себе си, е спокоен, търпелив. Той може да придобие Любовта. Без търпение няма любов. Зад всеки елемент се крие някаква разумна сила. Ако може да влезе във връзка с тази разумна сила, човек ще владее елементите, т.е. те всякога ще му бъдат в услуга.

Добре е човек да разбира законите, на които се подчиняват елементите, за да се ползва от тях разумно. Ако разбира законите на кислорода, горенето в човешкия организъм ще става правилно. Човек ще носи в себе си Божествения пламък, крепител на здравето. Ако разбира законите на водорода, човек ще има мекота и пластичност, ценно качество за него. Ако разбира законите на въглерода, човек ще знае как е създаден органическият свят. Въглеродът съдържа условия за организиране на живота. Без въглерод органическият свят не може да се организира. Като не разбират законите на Природата, хората се запитват защо съществуват злото и грехът. Не може ли без тях? Както растенията на физическия свят се нуждаят от тор, така и растенията в духовния свят се нуждаят от тор. Какъв е торът за растенията в духовния свят? – Човешките грехове и погрешки служат за наторяване на нивите в духовния свят. Там боравят с по-фина материя. В това отношение материята на човешките погрешки е по-фина от тази, с която торят нивите и градините на Земята. Материята на Земята е изгубила своята първоначална чистота и ефирност, каквато някога е имала. Според някои учени първоначалната материя е била хиляди пъти по-лека от водорода, който днес се счита за един от най-леките газове. По отношение на първичната материя водородът е много гъст, като каша.

Ние говорим за елементите като за разумни същества, понеже естеството на човешкия дух е такова, че той борави с разумни сили. Ако се придържате към интуицията и следвате пътя, по който тя ви води, вие бихте имали повече знания, отколкото сега. Вие се

страхувате да проникнете по-дълбоко в научните истини, за да не изпаднете в заблуждения. Когато търси Истината, човек не се страхува от заблуждения. Вие казвате, че трябва да имате водород, кислород, азот и въглерод в организма си, но защо ви са нужни тия елементи, не знаете. То е все едно, както казват някои, че трябва да имат пари. Защо им трябват пари? – За да живеят добре. Предназначението на парите, специално на златото, не е само външно. Не е достатъчно човек да знае свойствата на елементите, но той трябва да знае каква роля има всеки елемент в неговия организъм. Не е достатъчно да знае човек какви храни подхождат на неговия организъм, но той трябва да знае още и условията, при които известна храна може да се асимилира от организма. При добре асимилирана храна само непотребните вещества се изхвърлят навън. Обаче ако храната не е добре асимилирана, заедно с непотребните вещества се изхвърлят и потребни.

Следователно ако човек може правилно да се храни, да мисли, да чувства, да постъпва и да говори, той се е натъкнал вече на условията за подмладяване. Някои искат да помислят само – и веднага да се подмладят. Това е невъзможно. Сегашният човек не е готов още да си служи с магическата пръчица, с която нещата стават моментално. Ако говорите на някой човек само с ума си, вие можете да го убедите да повярва в това, което говорите, но не можете да го заставите да направи нещо за вас. Той ще ви каже: „Разбрах идеята ви, отлична е, но не е приложима." Обаче ако проектирате ума си към слънчевия възел на човека, за да събудите в него приятно, топло чувство към себе си, той може да направи нещо за вас. Това наричаме вътрешно говорене. Следователно вътрешно говорене е това, според което нещата стават моментално. При това говорене не е нужно да убеждавате човека много, за да го накарате да направи нещо за вас. И

тогава, ако отидете при някой банкер и му поискате една сума, той веднага ще ви даде. Колко лева ще искате от банкера? – Ако сте разумен, ще искате само един лев. Защо? – Защото разумният знае да посажда парите. Като посади един лев, следната година ще има хиляда лева. Ако глупавият иска пари от банкера, ще поиска най-малко сто лева, с които обаче не знае какво да прави.

Съвременните хора са дошли до едно място, дето влизат в стълкновение със своите стари разбирания. Който разбира законите на новия живот, не говори много. Той разбира как трябва да постъпва. При всяко неправилно отношение към хората той изпитва болка в слънчевия възел и вместо да се извинява, бърза да изправи погрешката си. Всяка болка, всяко свиване или притесняване в слънчевия възел, е предупреждение от Божествения свят, с което му обръщат вниманието, че не е постъпил, както трябва. От Божествения свят го запитват: „Ти прецени ли своята постъпка?“ Защото всяка постъпка се връща към онзи, който я е направил. Ако е добра, ще се ползваш. Ако не е добра, ще носиш последствията ѝ. Преди да направиш нещо, три пъти мисли. Ако правиш нещо добро, прави го; ако не е добро, мисли за лошите последствия. Помнете, че Бог живее във всички души, и Той се застъпва за тях. Що се отнася до дрехата на човека, можеш да кажеш, каквото искаш, но дойдеш ли до душата, до същността на човека, ти трябва да бъдеш много внимателен. Всички души трябва да се отнасят внимателно помежду си. Ако ти се отнасяш внимателно към душите, и те ще се отнасят внимателно към тебе. Ако не се отнасяш внимателно към душите, и те няма да се отнасят внимателно към тебе. С други думи казано: ако работиш за душите, и те ще работят за тебе; ако не работиш за тях, и те няма да работят за тебе.

Сега, като говоря по този начин, това не значи, че вие нямате желание да изпълнявате Волята Божия. Вие правите големи усилия в това направление, но има механически усилия, които са безрезултатни. Ти не можеш да повлияеш на човек, когото не обичаш. Ако го обичаш, той ще те слуша. Следователно, ако искаш да влезеш във връзка с една душа, първото условие е да я обичаш. Щом я обичаш, и тя ще те обича. Така ще се свържат всички души. Когато Любовта свързва душите, всички работи вървят добре.

Днес се явява въпросът как може да се оправи светът. Много методи има за изправяне на света. И окултните науки дават методи, но всички не са резултатни, защото не се отнасят до трите свята. Един метод е сигурен, когато има приложение в трите свята. За да бъде една идея вярна, тя трябва да се разглежда в Божествения свят като принцип, в духовния свят – като закон, и във физическия свят – като явление или факт. Ако направите нещо и не съжалявате, че сте го направили, това действие има Божествен произход. Всяко действие, за което съжалявате, че сте го направили, няма Божествен произход. Всеки, който изобличава хората, сам не е изправен в постъпките си. Често съдията, който съди хората, не е изправен в живота си. Според мене когато съдят, съдиите трябва да имат маски на лицата си – да не знаят хората кой ги е осъдил. Ако знаят кой ги е осъдил, ще му се сърдят. Нека се сърдят на маската. Често хората се обръщат към Бога, Той да ги съди. Съдбата на Бога е съдба на Любовта. Когато съди някого, Бог го обиква първо и след това вика за свидетели Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, знанието Си. Съдбата на Бога служи за повдигане на човека, а не за изобличаване и унищожаване. Христос казва: „Син Человечески дойде не да съди света, но да го повдигне.“ Ето защо и съдиите не трябва да съдят света, но да го спасят.

Ние говорим сега за вътрешната съдба на човека, а не за външното, механическо съдене. Ти имаш приятел, който е направил една погрешка. Как ще го съдиш? Като обикновен съдия ли? Имаш един син, който е направил една погрешка. Как ще го съдиш? Знаете ли колко мъчно се възпитава човек? Хората са много прозорливи. Ти говориш на един човек, а той те гледа как му говориш – от любов към него или от някакъв интерес. Кое е по-добре: да вземете една чужда картина, и без да знаете да рисувате, да преподавате на някого как трябва да рисува, или да сте знаменит художник и да учите хората да рисуват? На теория ли трябва да преподавате, или на практика? Сегашните хора са дошли вече до опита и трябва да им се преподава на практика. И теорията е на място, но без практика нищо не се постига. Когато учителят преподава на учениците си, не трябва да мисли, че те нищо не знаят. Те слушат учителя си и претеглят всяка негова дума. Те разбират много неща и всичко проверяват. Ако учителят говори неверни работи, в скоро време ще изгуби доверието и уважението на учениците си. Учителят трябва да говори истината, и то онази истина, която е в полза на учениците.

Сега нека остане в ума ви мисълта, че ние не се занимаваме с погрешките на хората. Погрешките, това са старите теории и разбирания на хората. Човек може да вярва в каквото иска, но не трябва да лъже. Човек може да прави, каквото иска, но това, което прави, не трябва да вреди нито на него, нито на другите. Човек трябва да бъде внимателен към постъпките си, да знае защо постъпва така или иначе. Щом направи нещо, което е погрешно било към него, било към другите, той трябва да го изправи. И аз като говоря, някои се насърчават от думите ми, а някои се обезсърчават. Защо се обезсърчават? – Защото думите ми влизат в стълкновение с техните вярвания и разбирания. Аз нямам право да руша това, в което хората

вярват, но казвам: не туряйте Божествени табели на вашите стари разбирания и вярвания. Божествено е само това, което носи в себе си Любовта като мощна сила. Божествено е това, което носи в себе си знанието. Божественото носи в себе си Истината, която защитава и освобождава човека. Ще каже някой, че говори истината. Той говори истината, а при това умира. Който говори Истината, никога не умира. Щом умира, човек говори факти, но не говори Истината. Че някой изнесъл погрешката на някого, това е факт, явление, но не е още Истината. Някой е нарисувал една карикатура. Не е лоша тази карикатура, но тя е отклонение от хармонията.

Следователно време е вече хората да се освободят от онези идеи, които имат карикатурен характер. Ти се влюбиш в един човек и гледаш на него като на божество. Ти го считаш за талантлив, гениален. Не се минава много време, ти казваш, че този човек не е гениален, даже и талантлив не е, намираш, че си се излъгал в него. Къде е погрешката? – Може да не си се излъгал в неговата гениалност, но си се излъгал във времето и в разстоянието. Днес той не е гениален, но след сто прераждания ще бъде гениален. Съвременните астрономи изучават небето и звездите по него от най-голямата до най-малката величина. Когато говори за светлината на звездите, астрономът трябва точно да знае разстоянието, на което те се намират от Земята. Ако не знае разстоянието им, той може да извади криви заключения. Кривите заключения са резултат на неговото незнание, на неточните изчисления, а не на самите звезди.

Хората се намират под влиянието на различните планети, вследствие на което се проявяват различно. Ученият трябва да знае това, за да не прави погрешки, да не вади криви заключения. Понеже хората се намират под влиянието на различни планети, те се различават едни от други. Който се намира под влиянието на Сатурн,

е подозрителен. Който се намира под влиянието на Юпитер, има достойнство. По фигура той е широкоплещест. Земният тип пък е малко прегърбен, с поглед, устремен към земята. С една дума, всички планети са трансформатори на Божествената енергия в различните организми. Всички планети са населени с разумни същества. „Кой управлява тия същества?“ – Има кой да ги управлява. Не мислете, че животът се изявява механически. Красив е светът със своето голямо разнообразие! Ако отидете на Юпитер, ще видите същества с достойнство, със съзнание за себе си. Те мислят, че много знаят. Те не са още съвършени. Горделиви са юпитерианците. Те са огняри на Слънцето. Там те минават за електротехници. Сатурновите типове пък минават за философи, понеже разглеждат нещата философски. Те са едни от най-старите жители на Слънчевата система. Обаче Уран и Нептун са излезли преди Сатурн. Техните жители са по-стари от тия на Сатурн.

Сегашните хора и днес още се питат има ли живи същества на другите планети. Че има и на другите планети живот, това е факт за мене, а за вас е теория. Светът е населен. Дето е Бог, там има живот, който се изявява. Дето е животът, там е и разумността. Даже и мухите, които минават за несъзнателни, имат известна разумност. Те предсказват, макар и несъзнателно, какво ще бъде времето. Когато времето ще се разваля, мухите хапят силно; когато ще се оправя, те кацат върху човека, без да хапят. Коя е причината, че мухата може да предскаже времето? – Причината е електричеството във въздуха. Когато времето се разваля, във въздуха се събира много електричество. Понеже електричеството се събира по острите части на предметите, то се натрупва на хобота на мухата и я безпокои. За да се освободи от него, мухата започва да хапе. Електричеството от мухата минава в човека, съединява се с неговото електричество и отива в

земята. По този начин мухата се освобождава от излишното електричество на хобота си. Когато времето се оправя, тя не усеща никакво напрежение и не хапе. Тогава тя каца върху носа, лицето или ръцете на човека, за да си вземе нещо за ядене.

Като сте дошли на Земята, знайте, че има много да учите. Като срещнете един човек, не мислете, че той нищо не представлява, но гледайте на него като на Божествена книга, от която можете да научите нещо. Като погледнете носа на някой човек, вие казвате: „Тъп е този нос." Вие мислите, че много сте разбрали. Това е повърхностно гледане. Всички носове са красиви. От вкуса на човека зависи какъв нос харесва. Някои хора харесват дългите носове, а други – късите. Срещнеш ли човек с дълъг нос, знай, че не можеш да го излъжеш. Обаче хора, които имат къси носове, лесно се лъжат. Каквото им се каже, те вярват. Ако искате да ви се свърши някаква работа, търсете човек с къс и широк нос. Той ще обещае и ще свърши работата. Ако се обърнете за същото към човек с дълъг нос, той няма да ви се отзове. Хората с къси и широки носове са чувствителни и експанзивни, а тия с дълги и сплеснати носове са нервни, сприхави. Те лесно избухват. Ако искате да знаете дали въздухът в някой салон е чист, вкарайте човек с дълъг нос. В това отношение той е авторитет, веднага ще се произнесе. Обаче ако искате мнението на човек с къс нос, той ще каже: „Чист е въздухът." Той не може да го усети.

В прочетената притча се казва, че онзи, който е посял нивата си, е отказал на поканата да присъства на вечеря. Който си е купил волове, също е отказал. Най-после и онзи, който се е оженил, е отказал да присъства на угощението. Нивата, воловете и женитбата, с които човек се е ангажирал, са символи. Нивата е човешкото тяло, което човек разорава и посява. Воловете представляват живота, даден на човека. Женитбата пък – това е службата, която човек се е наел да

свърши. Понеже тази работа отнема времето и силите на човека, както във времето на Христа, така и днес, хората не са готови още за Христовото учение. Когато Христос покани на угощение учените и достойните на времето си, всички се отказаха. Тогава Той изпрати слугата Си на улицата да покани, които намери свободни. Ако днес дойде Христос, ще намери ли готови хора, които да се отзоват на поканата Му, т.е. да приемат Неговото учение? Ония, които не приеха Христовото учение, бяха сатурнови типове. Те казваха: „Не е време още за това учение." Тези, които имаха къси носове, казаха: „Време е за това учение." Те приеха поканата и присъстваха на вечерята.

Следователно ако питате кои хора ще оправят света, ще знаете, че хората с късите носове са призвани да оправят света. В миналото хората с късите носове слугуваха на тия с дългите носове. Днес ще бъде обратно: хората с дългите носове ще слугуват на тия с късите носове. Не е лошо да слугува човек. Когато хората с дългите носове слугуват на тия с късите носове, между тях ще стане правилна обмяна. Хората с дългите носове ще помогнат за израстване на късите носове. Само по този начин светът ще се оправи.

Светът ще се оправи, когато хората се намират под добрите влияния на планетите. Меркурий учи човека да не се товари повече, отколкото трябва. Венера пък го учи да не товари сърцето си с любовни работи повече, отколкото трябва. Луната влияе върху въображението на човека. Без въображение, т.е. без Луната, никакво изкуство не може да съществува. Марс предава на човека войнственост, смелост, за да защитава своето право. Без смелост човек нищо не може да направи. Той трябва да има нож, с който да се защитава. Ножът представлява човешкия ум. Влезе ли в умствения свят, човек трябва да има нож или сабя, които да го ръководят. Без ум човек не може да се развива правилно. Юпитер влияе върху

достойнството на човека. Сатурн е философът, т.е, старият човек, който е паднал от мястото, на което се е намирал.

На мястото на Сатурн днес седи Юпитер – новият човек, който ще господарува. Сатурн представлява светът на законите и на насилието, а Юпитер е представител на новия свят – светът на човешкото достойнство. Юпитерианците са хора, които ще служат на Бога, на новото в света. За да служи на новото, човек трябва да се новороди. Затова именно Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ако човек не се роди от умна майка и от умен баща, не може да влезе в Царството Божие. Ако бащата не е гениален, а майката – талантлива, детето не може да влезе в Царството Божие. И тъй, да се родиш изново – това значи да вярваш в един Бог. Ти не можеш да вярваш в Бога, ако не се родиш от Него. За да вярваш в Бога, ти трябва да Му слугуваш. Едно време, когато Сатурн царуваше, хората вярваха в Бога, но различно от сегашните хора, които живеят в епохата на Юпитер.

Казано е в *Битие*: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ По образ и подобие – разбираме човек да обича това, което Бог обича. И да мисли, както Бог мисли. Погрешката на първите човеци се заключава в това, че те пожелаха да направят нещо повече от това, което Бог може да направи. Те искаха да станат по-големи от Бога. Това е невъзможно. В епохата, в която Адам живееше, невъзможно е било човек да бъде даже като Бога, а още по-невъзможно е да бъде по-голям от Бога. Обаче въображението на Ева проработи в криво направление и тя помисли, че може да бъде по-голяма от Бога. Вътрешно човек може да бъде като Бога, но външно – по никой начин. Да бъдем вътрешно като Бога – това значи да обичаме като Него, да бъдем милостиви и снизходителни като Него. Човек трябва да се стреми да бъде поне търпелив, ако не може да бъде

дълготърпелив като Бога. Бог гледа на всичко, което става в света, без възмущение, и оправя работите. Като дойде някой при Него да се оплаква, че са отнели живота му, Той казва: „Дайте му друг живот!“ – „Изгубих парите си.“ – „Дайте му повече от тия, които е изгубил.“

И тъй, подкрепяйте вашия ум, вашето сърце и вашето тяло, които Бог ви е дал. Бъдете верни на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите постъпки. Бъдете верни на Онзи, Който ви е дал всичко. Това е новото, което иде в света.

Изправете миналото си! Изявете настоящето! Стремете се към бъдещето!

Вярвайте във всичко онова, което Бог е вложил в Природата, в човечеството и във вас!

23-та беседа от Учителя, държана на 1 септември 1940 г., 10 часа преди обяд, София – Изгрев

ЗАКОНИ НА ДИШАНЕТО

Съвременните хора знаят много неща, но обикновените неща не знаят. Например понякога те са весели, разположени, но не знаят защо; някога са скръбни, неразположени, и пак не знаят защо. Мнозина се интересуват от богатството, искат да станат богати. Защо искат да станат богати, не знаят. Те мислят, че с богатство, с пари всичко се постига. Много работи се купуват с пари, наистина, но животът с пари не се купува. С богатството човек може да си създаде някаква болест, но богатството всякога не лекува болестите. Като забогатее, човек започва да се страхува да не го оберат, да не изгуби богатството си, вследствие на което нито яде, нито спи спокойно. От страх той се разболява. Обаче същото богатство не е в състояние да го излекува.

Човек разполага със своето тяло като с машина за работа, но не знае какво е нужно за това тяло. Той казва: „Трябва да имам повечко мазнини, да издържам на външните условия." – Трябва да имаш мазнини, но трябва да имаш и мускули, и кости, и нерви. Най-устойчивото вещество в човека е мозъкът. Когато боледува от някоя сериозна болест, човек първо губи мазнините си. Те се стопяват и той става като свещ. Ако болестта още продължава, мускулите се губят, но нервите и мозъкът остават докрай. Те са най-устойчиви. И обратно: когато организмът започва да се поправя, първо се възстановява здравословното състояние на мозъка, на нервите, на мускулите, и най-после идат мазнините. Които имат повече мазнини, са спокойни, разположени натури. Които имат малко мазнини, са повече сприхави, нервни. Сприхавият и нервен човек казва: „Така ме е създала Природата." Спокойният казва: „И мене така ме е създала Природата."

Ние пък казваме: характерът на човека се определя от главата му. Каквато е главата на човека, такъв е и характерът му. Умът на човека зависи главно от мозъка, а после и от отношението му към дробовете и сърцето.

Едно трябва да се знае: здравето на човека зависи от законите, които управляват неговото тяло. На първо място здравето зависи от мисълта на човека. Като знае законите на мисълта и правилно ги прилага, човек е здрав. Ние не говорим за обикновената човешка мисъл, придружена с тревоги и безпокойства. Ние имаме предвид светлата и възвишена мисъл. Човек, на когото мисълта е възвишена, права, той има особена топлина, особен пулс, особено отношение към нещата. Който няма правилно отношение към въздуха, той не може да бъде здрав.

Мнозина не могат да бъдат здрави поради вътрешния страх, на който се поддават. Като се страхува за здравето си, човек се намира под влиянието на умствени микроби и заболява. Пазете се от микробите, били те умствени, сърдечни или органически. Вие трябва да им станете господар, а не те на вас. Съмнението, подозрението са умствени микроби. Трябва ли да се поддавате на такива микроби? Казвате, че някой ваш близък, майка ви или баща ви, не ви обичат. Отде знаете това? Ако вие ги обичате, и те ви обичат. Премерихте ли врата си, за да знаете дали вие ги обичате? Като станете сутрин, премерете врата си на широчина. След това започнете да мислите за майка си и за баща си и пак премерете врата си. Ако е станало поне микроскопическо разширяване на врата ви, това показва, че обичате родителите си. Щом вие ги обичате, и те ви обичат. Тъй щото не допущайте съмнението във вас да хване дълбоки корени. Щом в ума ви дойде съмнението, че някой от близките ви не ви обича, веднага

премерете врата си. Турете съмнението далече от вас, ако искате да не боледувате.

Това са факти, които трябва да се изучават. Фактите обаче не представляват науката. Има закони, които трябва да се спазват, но и законите още не представляват науката. Трябва да дойдете до принципите. За да имате ясна представа върху даден въпрос, преди всичко човек трябва да знае фактите, законите и принципите, които го определят. Например факт е, че майката обича детето си. На какъв закон се основава нейната любов? Какъв принцип я управлява? Всичко това трябва да се знае. Ще кажете, че любовта се определя от закона на даването. Значи майката е дала нещо от себе си на своето дете, затова го обича. Човек дава по два начина: първо дава, а после иска да вземе; или първо взема, а после иска да даде нещо. Следователно, когато човек иска да го обичат, той има намерение първо да взема, а после да дава. Когато иска да обича, човек има желание първо да дава, а после да взема.

Някой се оплаква, че иска да обича, а не е намерил подходящ човек. Чудно нещо! Светът е пълен с хора, които очакват да бъдат обичани, а той не може да намери човек, когото да обича. Защо не може да намери такъв човек? – Той търси човек, който да му подхожда, да отговаря на неговите разбирания. На сухия подхожда пълничкият. На пълния човек подхожда сух, слаб. Хората трябва да се сближават така, че силите им да се уравновесяват. Мускулната и нервната система в пълния човек са повече намазани с мазнини, вследствие на което той е разположен и колата му не скърца. Мазнините са акумулатори на топлинна енергия в човека. Който няма вътрешни мазнини, лесно губи топлината си. Тази е причината, поради която слабите хора, както и тия, които живеят на север, се нуждаят от мазни храни.

Да се върнем към въпроса за здравето. От какво зависи здравето на човека? – От неговите мисли, чувства и постъпки. Мозъкът е свързан с мислите на човека; дробовете и сърцето – с неговите чувства, а мускулите, мазнините и костите – с постъпките му. Ако мускулната, костната и стомашната система не са свързани помежду си, човек не би могъл да се движи. Щом не може да се движи, той не може и да работи, няма сила в себе си. Като знаете зависимостта между различните системи в човека и проявата на неговите мисли, чувства и постъпки, вие трябва да ги пазите, да бъдат в пълна изправност. Само при това положение човек може да мисли, да чувства, да действа, да говори, да се движи и т.н.

Каква е службата на устата? – Ще кажете, че задачата на устата е да приема храна отвън и да говори, да предава човешката мисъл. Ние казваме: службата на устата е да приема и да дава. Като се отваря и затваря, тя приема храна отвън, сдъвква я и я изпраща в пищепровода. В това отношение тя е голяма скъперница. Каквото приеме отвън, тя го счита за свой капитал и на никого не дава от него. По отношение на своето тя е скъперница. Към чуждото обаче е щедра. Там тя постъпва демократически, лесно го раздава. Кой е чуждият капитал за устата? – Въздухът, който излиза вън от дробовете. Като се ползва от въздуха, който излиза от нея, тя образува такива красиви думи, с които се прочува по цял свят. Като слушате някой добър оратор, казвате: „Този човек има медена уста.“ – Медена е устата му, но с чужд капитал. Да вземеш част от въздуха, който трябва да излезе от носа, и да образуваш от него стройна, красива реч – и това не е малко изкуство.

Казано е в *Битие*:

И вдъхна в ноздрите му дихание на живот,

и стана человек жива душа. (2. гл., ст. 7.)

Значи през носа Бог вдъхна в човека въздух и той прие Божествения живот. Ето защо, когато се намери в затруднение, човек трябва да диша. Като диша и поема въздух през носа си, той ще намери Господа. Като диша, човек започва да мисли. След мисълта идат чувствата. Който диша съзнателно, само той може да намери Бога. Господ казва на човека: „Като дишаш през носа си, ще Ме намериш и ще слушаш какво ще ти говоря." Въздухът е носител на електричество и на магнетизъм. Тази енергия минава през носа на човека и обновява нервната му система. Много методи има за дишане, но някои от тях са доста скъпи. За да изкарат хората един килограм розово масло, трябва да имат три хиляди килограма розови листа. Можете да си представите колко работници трябва да работят, докато съберат розите, докато ги сварят и дестилират, за да получат едва един килограм масло. При това положение естествено е маслото да струва скъпо.

Ценно е розовото масло, но още по-ценно е доброто разположение. Човек може да изкара доброто си разположение от въздуха, чрез носа. Чрез дишането вие можете да заставите мозъка си да мисли право, сърцето – да чувства право, и стомаха – да работи нормално. Мнозина се гневят, нервират се, мислят криво. Защо? – Не дишат правилно. Неправилното дишане е причина за много болести: главоболие, стомах, сърце, гърди и т.н. Кракът те боли, защото не дишаш правилно. Гръбначният стълб те боли, защото не дишаш правилно. Изобщо всички болести се дължат на неправилно дишане. Бързото и повърхностно дишане е опасно за организма. То води към различни болести. Дишайте спокойно, плавно, с определен ритъм. Бъдете внимателни към въздуха, който влиза през носа ви. С него заедно влизат Божествените мисли, които подготвят пътя на човека към Божественото. Божието благословение пък минава в човека през

горната част на мозъка, слиза перпендикулярно към физическия му мозък, после през носа, отдето излиза навън.

Правете опити сами да се лекувате чрез дишане. Ако ви боли глава, стомах или имате общо неразположение, правете сутрин, преди обед и преди вечеря по 12-19 упражнения за дишане. Ако не сте упражнени в дишането, правете по шест упражнения. Всяко вдишване, задържане и изпращане на въздуха представлява едно упражнение. Значи шест вдишки, шест задържания и шест издишвания правят шестте упражнения. Като правите тия упражнения, умът ви трябва да бъде концентриран. Когато дишате, диафрагмата трябва да се вдига и спуща, да се свива и разширява. Диафрагмата представлява граница между духовния и физическия свят. Една от причините на сърцебиенето, задуха и някои гръдни болести се дължи на изместване на диафрагмата от естественото ѝ положение. Ако диафрагмата се повдигне по-високо, отколкото трябва, дробовете и сърцето се притискат и не действат правилно. Като поема човек дълбоко въздух, дробовете се напълват с въздух, натискат върху диафрагмата и тя се връща на мястото си, заема определеното си място като граница между два свята – физическия и духовния. Правили ли сте опит, като дишате дълбоко, да четете мислено някоя молитва? Ако не сте правили такъв опит, започнете да дишате и да четете мислено *Отче наш* или *Добрата молитва.* Дишайте, задържайте и изпущайте въздуха спокойно, бавно, за да можете за едно упражнение да прочетете цялата молитва. Като правите упражненията с мислено четене на молитвата, ще усетите приятна топлина в областта на слънчевия възел. За да се убедите в силата на мисълта, трябва да правите опити.

Съвременните учени вярват само в онова, което могат да подложат на опит. Затова именно се явява спор има ли живот на

Слънцето, на Луната и на другите планети. Някои поддържат, че има живот на другите планети. Други отричат това. Сега се правят опити за съобщаване на земните жители с тия на Луната. За да могат земните жители да влязат във връзка със съществата от другите планети, преди всичко те трябва да имат духовно разбиране за нещата. Днес научните факти са разпокъсани, без връзка помежду си, защото хората минават през различни болезнени състояния. Когато стабилизират своята нервна система и организират силите на своето тяло, хората ще разберат, че между всички факти, явления и закони на различните науки има тясна, неразривна връзка.

Днес хората не могат да се домогнат до духовната наука и да влязат във връзка с духовния свят, защото се занимават с обикновени работи. Всеки се безпокои от мисълта за утрешния ден. Всеки иска да знае как ще прекара физическия си живот. С една дума, всеки мисли за стомаха си. Трябва ли синът да се безпокои какво ще стане с него? Баща му и майка му го обичат. Те се грижат за него. Неговата работа е само да учи. Родителите имат грижа за материалните нужди на децата си, а децата трябва да учат. Всеки човек е дете на някой възвишен дух. Щом е така, задачата на хората е да учат. Ако работите им не вървят добре, ще се молят, за да им дойде отнякъде помощ. Някой се помоли набързо и казва, че молитвата му била приета. Не, молитва, която не е придружена с бавно, спокойно и ритмично дишане и мислене, не се приема. Като се молиш, ще концентрираш мисълта си само към даден предмет и ще поемаш въздух дълбоко и бавно. При всяко вдишване, задържане и издишване на въздуха ще мислиш само за онова, което те интересува. Ако те боли стомах, ще мислиш за стомаха си; ако те боли глава – за главата си.

Който не е упражнен в дълбокото дишане, нека задържа въздуха до две-три секунди, и всеки ден да увеличава задържането с още една

секунда. Като увеличава задържането на въздуха с по една секунда, в продължение на един месец човек ще задържа въздуха до 30 секунди. Ако може да задържа въздуха до 30 секунди, той ще се справи с много от своите неразположения и болести. Главоболие, гръдна болест, стомах, парализа – всичко това изчезва. Следователно чуете ли, че някой е болен, посъветвайте го да диша дълбоко. Ако не знае как да диша, той се отпуща, ляга на гърба си и казва: „Да бъде Волята Божия!“ – Да бъде Волята Божия – това значи да движи човек ръцете и краката си свободно; да мисли, да чувства и да постъпва, както Бог мисли, чувства и постъпва.

Човек трябва да се освободи от заблужденията и да разбира проявите си, както и тия на своите ближни. Някой се ръкува с приятеля си и стиска силно ръката му. – Защо? – Иска да му покаже, че го обича. Друг пък се ръкува, но едва се докосва до ръката на приятеля си. Той иска да покаже, че не се интересува от тия обикновени работи. Трети се ръкува само с два пръста. Изобщо чрез ръкуването човек предава и взема енергия. Ако не диша дълбоко, човек не може да се ръкува правилно. Преди да се ръкуваш с някого, поеми дълбоко въздух. Преди да влезеш в стаята си или в някой салон, пак поеми дълбоко въздух. Преди да говориш, пак поеми въздух. Добрите оратори дишат дълбоко. Които не дишат дълбоко, не говорят добре. Като диша дълбоко чрез носа си, човек възприема Божието благословение в себе си. Като диша правилно, човек също така се храни правилно. Като диша и се храни правилно, всички процеси в организма на човека стават правилно.

И тъй, искате ли да бъдете здрави, дишайте дълбоко. Заслужава човек да плати на лекар, за да го научи да диша правилно, преди да се е разболял. В бъдеще лекарите ще се занимават повече със здравите, за да ги научат да пазят здравето си. Лекувайте се, преди да сте се

разболели. Лекарствата помагат на онзи, който диша дълбоко. Ако човек не диша дълбоко, никакви лекарства не помагат. Някой се гневи, сърди се на този, на онзи, и после диша дълбоко. Не, преди да се разгневиш, преди да се караш, преди да говориш, дишай дълбоко. Напълни дробовете си с чист въздух и тогава говори. Не спазваш ли това правило, думите ти нямат резултат: нито ти се ползваш от тях, нито другите хора. Бъдете снизходителни към погрешките на хората, за да не внасяте смущение в сърцето си. Щом мислите за погрешките на хората, дишайте дълбоко, за да се проясни мисълта ви.

Като ученици вие трябва да се лекувате с дълбокото дишане. Ако стомахът или коремът ви боли, направете шест упражнения по четири пъти на ден. Като правите упражнението, турете лявата ръка на корема си или на стомаха, с дланта надолу; върху лявата турете дясната ръка, пак с дланта надолу. Като дишате дълбоко, трябва да усещате свиване и разпущане на диафрагмата. Който не диша дълбоко, не може да бъде ученик на Новото учение.

Като изучавате местата на човешките чувства и способности в мозъка, ще видите, че в задната част на мозъка се намират няколко чувства: чувството на приятелство, на общителност, на любов към семейството, към децата, и любов към жената и към мъжа, така наречената „любов на младите". Любовта на младите е особена, тя се намира в малкия мозък на човека. Опасността от тази любов се заключава в това, че като нахлува повече кръв към този център, тя пречи на кръвообращението да става правилно. Като не дишат правилно, те постоянно се карат. За да избегнат споровете и недоразуменията помежду си, младите трябва да дишат дълбоко. Ако човек не диша правилно, и Любовта в него не се проявява правилно. На такъв човек дъхът мирише лошо, потта му – също. Който диша правилно, и кръвообращението му е правилно. Той е здрав. От

каквато болест и да страдате, търсете помощ в дълбокото дишане. То лекува ревматизъм, гръдни и стомашни болести, главоболие, коремоболие и т.н. Няма болест, която не може да се лекува чрез дишане.

Дишайте дълбоко и вярвайте, че ще постигнете това, което желаете. Вярата е Божествено чувство, което събужда мисълта в човека и го заставя да работи. Като диша, човек трябва да бъде спокоен, да си припява мислено и да търси причината на болката си. Дишайте и пейте на болките си! Например коя е причината за главоболието? – Когато в главата на човека се събере повече електричество, образува се вътрешно напрежение, което се отразява върху нервната система. Мине ли напрежението, и главоболието минава. Като заболеете от някаква болест, дишайте и пейте на болестта. На всяка болест пейте специална песен. Като дишате добре, вие ще можете свободно да излизате от тялото си, когато пожелаете. И тогава няма да умирате от задушаване, както днес умират хората, но ще излезете свободно от тялото си. Ще поканите близките и приятелите си на угощение, ще пеете, ще се разговаряте, и като наближи часът на заминаването ви, ще се сбогувате с всички и ще им кажете: „Сбогом, отивам в отечеството си, между своите близки." Който диша правилно, той е добър наемател и го задържат повече на Земята. Ако дишате добре, можете да останете и 120 години на Земята. Ако не дишате добре, едва ще изкарате 30-40 години. Дългият живот зависи от дълбокото и правилно дишане. Дишането пък зависи от правилното мислене и чувстване. Дишайте дълбоко и мислете, че Божието благословение иде върху човека чрез въздуха.

Хората на Земята дишат въздух. Като отидат в онзи свят, ще дишат етер, по-рядка материя от въздуха. Рибите живеят в по-гъста среда от човека – във водата, и оттам изкарват въздуха. Засега

единственото същество на Земята, което диша съзнателно, е човекът. Затова е казано за него, че е станало жива душа. И животните дишат, но несъзнателно. Като дишате, вие трябва да съзнавате, че приемате Божието благословение. Ако диша и не мисли, човек се намира в положението на животно. Най-дълъг живот на Земята имат растенията, защото дишат правилно.

И тъй, помнете, че всички болести и неразположения се лекуват с дълбоко и съзнателно дишане. За всеки човек има специални методи за дишане. Той ще се домогне до тия методи чрез своя вътрешен учител и лекар. Слушайте своя вътрешен лекар, т.е. Божественото в себе си. Той ще ви отправи в добър път. Ако не слушате вътрешния лекар, вие няма да слушате и външния. Като слушате своя вътрешен лекар, вие ще изправите всичките си недостатъци. Каквото ви липсва, ще го набавите; каквото не сте развили, ще го развиете.

И тъй, ще дишате и ще пеете. Ако не пеете, не можете да дишате правилно. Който пее, има възможност да подобри дишането си. Ако не диша правилно, човек заминава преждевременно за онзи свят. И на онзи свят не го приемат за ученик, ако не диша правилно. Като отиде на онзи свят, веднага ще го спрат пред райската врата и ще го накарат да прочете *Добрата молитва* с вдишване, задържане и издишване на въздуха. Ако не може да я прочете плавно, с дълбоко дишане, няма да го пуснат в рая. Онзи свят е добре организиран. Там всички хора са красиви, с отлични линии на лицето и на тялото. Там няма болести, няма страдания, няма и противоречия.

Като знаете това, дишайте правилно. Дишайте съзнателно и с любов. Като станете от сън, преди да започнете каквато и да е работа, направете няколко дълбоки вдишки. Дишането помага за оформяне на човешкия характер. Правилното дишане усилва светлината на ума

и топлината на сърцето. Правилното дишане прави лицето красиво. Ако човек не диша правилно, кожата на лицето и на ръцете му преждевременно се набръчква. Набръчкването се дължи на разстройство на черния дроб и на неправилно дишане. Щом започне да диша правилно, бръчките от лицето и от ръцете на човека постепенно изчезват.

Някои избягват дълбокото дишане, защото се били измъчвали. Какво от това? В човека има нещо инертно, което не обича да се измъчва. Нека се мъчи, няма защо да го жалите. Като се мъчи инертното, човек се възпитава. Същото се отнася и до малките деца. Ако не дишат правилно, те не могат да мислят и да чувстват правилно.

Съвременните хора дишат бързо и повърхностно, за една минута правят 20 вдишки и издишки. Значи за една минута те вземат 20 въздушни обеда. Това е извънредно много. Като се учи да диша правилно, човек трябва постепенно да намалява вдишките, да дойде до два въздушни обеда в минута. Това се постига постепенно, в продължение на няколко години, а не изведнъж.

Приложете дълбокото дишане и при гимнастическите упражнения. Като правите гимнастика, вие клякате на земята и се изправяте. При всяко изправяне на тялото вие поемате дълбоко въздух и го задържате в дробовете си, докато дойде време за клякане. Щом клякате към земята, издишвате въздуха. При повторно изправяне на тялото пак поемате въздух. Като правите упражненията с дишане, вие се концентрирате, а с това и упражненията се осмислят. Тогава и резултатът им е по-добър.

24-та беседа от Учителя, държана на 4 септември 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

ФУНКЦИИ НА ВЯРАТА

Послание към евреите, 11 глава

В 11 глава от Посланието към евреите се говори за вярата. Съвременните хора имат различни понятия за вярата. Кои са подбудителните причини да вярва човек? От какъв характер са тези причини? Едни от причините, които заставят човека да вярва, имат материален характер, други – духовен, а трети – Божествен. Понякога вярата на човека е в състояние да реализира само материални блага; понякога тя реализира духовни блага, а понякога – Божествени. Има случаи, когато вярата на човека е в сила да реализира едновременно и материални, и духовни, и Божествени блага. От реализирането на благата, към които човек се стреми, се определя и неговата вяра. Ако някой се стреми към постигане само на материални блага и може да ги реализира чрез вярата си, неговата вяра е частична. Той казва, че е вярващ, но неговата вяра има отношение само към материалния свят.

За да има ясна представа за себе си, човек трябва да си отговори на един съществен въпрос: какъв е неговият стремеж? Слушате някой да казва: „Един е моят стремеж – да си поживея и да си похапна добре.“ – Това не е стремеж. Като живее, човек непременно ще яде. Ако не яде, не може да живее. Ако човек живее само за да яде, това е изключително физически живот. Този човек живее само за Земята. За да не остане човек само на физическия свят, със земни стремежи, религиозните казват, че човек не трябва да яде много. Малко или много, това са относителни понятия. Пчелата яде като пчела, комарът – като комар, слонът – като слон. Слонът може да каже, че яде малко.

Колкото малко и да яде слонът, с един негов обяд пчелите могат да прекарат години. Не е въпрос в малкото или в многото ядене.

Като е дошъл на Земята, човек трябва да знае колко ядене му е нужно. Той трябва да има правилни разбирания за живота. Какво дете ще роди майката, това зависи от нея. Докато е бременна, майката има грижи за детето си. То не е самостоятелно и зависи от майка си. Каквито грижи положи майката за детето си, духовни или физически, такова ще бъде то. Обаче когато се роди, детето постепенно се освобождава от влиянието на майка си. Тогава грижите на майката се намаляват, а на детето се увеличават. Когато грижите на човека се увеличават, той започва да се безпокои и казва, че животът му е дотегнал, че не иска повече да живее. Който не иска да има грижи, трябва да остане завинаги в утробата на майка си. Обаче излезе ли вън от тази утроба, непременно ще има грижи. Не само че ще има грижи, но от ден на ден грижите му ще се увеличават. Значи грижите на майката са безгрижие за детето. И грижите на детето са безгрижие за майката.

Христос казва: „Не се грижете за себе си, има кой да се грижи за вас.“ – Какво означават тези думи? – Христос иска да каже, че докато е в утробата на майка си, детето няма за какво да се грижи. Какво трябва да прави детето в утробата на майка си? – То трябва да се учи. Първият урок, който детето учи в утробата на майка си, е мълчанието. Като се научи да мълчи, то ще изучава кротостта, смирението, въздържанието, любовта към майка си. Започне ли преждевременно да си дава мнението по различни въпроси, майка му ще го изпъди навън. Докато е в утробата на майка си, детето няма право да се произнася за характера и проявите на майка си. Каже ли само една дума, тя го изхвърля навън – един момент повече то не може да остане в утробата ѝ. Първите човеци напуснаха рая, защото

проговориха по-рано, отколкото трябваше. Дълго време те трябваше да мълчат. Защо? – Защото бяха в утробата на майка си. Бог им каза: „Докато сте в утробата на майка си, няма да ядете от забраненото дърво.“ Обаче те побързаха да излязат навън, в света на грижите. Те проговориха преждевременно, заради което излязоха от майчината си утроба. Като се видяха самостоятелни, те ядоха от плодовете на забраненото дърво и напуснаха рая. Всеки човек, в когото се яви желание да яде от забраненото дърво, трябва да напусне рая.

Мнозина се запитват защо хората умират и защо се раждат. Много просто. Хората умират и се раждат, защото сами искат това. Който иска да се роди, ражда се; който иска да умре, умира. Детето се ражда или защото майката иска, или защото то иска. Казвате: „Така ли е всъщност?“ – За мене е така, а за вас е, както искате. Вие можете да вярвате, можете и да не вярвате. „Ама ние вярваме в Бога, за Него мислим.“ – В Бога вярвате, а по цели дни мислите как по-добре да се наредите. По цели дни нареждате къщата си. Бог не е човек, та да дойде в къщата ви. Това не значи, че човек трябва да изостави къщата си, да не я чисти. Който е чист отвън, и отвътре трябва да бъде чист. Някой казва: „Не ме гледайте какъв съм отвън, гледайте какъв съм отвътре.“ Някой баща казва: „Не ме гледай какъв съм отвън, с хората. Ела да ме видиш какъв съм с жената и с децата.“ Друг казва: „Не гледай какъв съм с жената и с децата си, гледай какъв съм с външните хора.“ Наистина, някои хора са добри отвън, с окръжаващите; други са добри в дома си, с близките си. Външната страна на човека е неговият физически свят, вътрешната му страна представлява духовния му свят. Така че когато някой казва да не обръщат внимание на външните му отношения, а на вътрешните, това значи да не гледат физическата страна на живота му, но духовната. Аз бих желал човек да бъде еднакъв и външно, и вътрешно, т.е. и във физическо, и в

духовно отношение. Явява се въпрос: външното от вътрешното ли зависи, или вътрешното от външното?

Да се върнем пак към вярата. Тя е сила, която стимулира човека към придобиване и развиване на някои дарби и способности. Без вяра човек нищо не може да постигне. Като вярва в това, към което се стреми, човек ще работи, за да го реализира. Какво предстои на човека да реализира? – Човек се стреми да реализира всичко онова, което е вложено в неговия ум и в неговото сърце. Като се стреми да реализира своите желания, той трябва да знае кои именно трябва да реализира. Някой иска по-скоро да израсте, да стане възрастен, да придобие повече знания. Обаче като стане възрастен, той започва да се плаши и казва: „Остарях вече." – Защо се страхува от старостта? Нали сам пожела да стане възрастен? – Той е мислел, че като възрастен ще има големи знания, но е останал излъган. Той казва: „Какво придобих в живота? Бях дете, станах юноша, после – възрастен, сега съм стар, но нищо особено не направих."

Какво представлява младостта и какво – старостта? – Младостта е чувал, който съдържа сто килограма тежест, но е турено в него само един килограм. Старостта е пак същият чувал, който е напълнен догоре. Младият върви свободно, подскача и леко подхвърля чувала си. Старият едва се движи, напълнил е чувала си с връх. Той носи сто килограма тежест, гледа към земята и пъшка. Защо младият се движи свободно? – Защото мисли само за днес. Като има един килограм брашно в чувала си, той е доволен. Старият едва се движи, но все за утрешния ден мисли, как да се осигури за повече години. Като е мислел за утрешния ден, той все е пълнел чувала си, докато най-после го е напълнил догоре. Пълен е чувалът му, но той не може лесно да ходи, не може да изправи главата си. Защо му трябват сто килограма брашно? Като има едно кило, достатъчно му е. Останалите

99 килограма са излишни. Като мислят да се осигурят, хората правят по няколко къщи: една за младите, друга за старите. Като израснат децата, те правят още няколко къщи. После пък за внучетата и т.н. Това е излишен товар, който преждевременно огъва гръбнака на човека към земята.

Това са примери от живота, които показват какви са резултатите от осигуряването. Не е лошо да има човек къщи, но бащата е създал вече една къща на сина си – неговото тяло, няма защо да му прави втора къща. Ако синът иска да има втора къща, в която да внесе къщата, която баща му е направил, нека сам се погрижи за това. Нека работи, за да си направи нова къща. Същото се отнася и до дъщерята. Не е лошо родителите да направят по един апартамент на сина си и на дъщеря си, но по този начин те ги лишават от работа. Какво ще правят синът и дъщерята на Земята, ако им дадат готови къщи за живеене? – Те няма какво да работят. Когато способните ученици решат задачите си, те имат време да решат задачите на неспособните ученици, но какво излиза в края на краищата? – Докато са в училището, неспособните ученици могат временно поне да минат за добри. Обаче излязат ли от училището, животът ще ги постави на изпит и тяхната неспособност ще се прояви. Бащата е осигурил сина си и дъщеря си, турил е в банката на тяхно име по сто хиляди лева. Когато се намират в затруднение, те вадят по малко от вложените пари, докато ги свършат. Лесно се работи с решени задачи: щом се свършат парите, пак се дават задачи, но синът и дъщерята не могат сами да ги решат. Който сам е решавал задачите си, той сам може да си направи къща. Онзи, на когото други са решавали задачите, той нищо не може да спечели, никаква къща не може да си направи. Сам да решаваш задачите си – това значи да развиваш търпението си. Някой казва, че е търпелив, а като диша, повдига раменете си, криви

се ту на една, ту на друга страна. Който повдига и изкривява раменете си, той нарушава равновесието си. Раменете са везни, поставени за граница между духовния и Божествения свят. Нарушите ли това равновесие, вие нарушавате хармонията на своя живот.

Преди години един виден българин ме запита какво ще стане с Добруджа, ще си я вземем ли пак? Аз казах, че Добруджа ще падне право в устата ни като зрял плод. Достатъчно е да отворим устата си и да чакаме – нищо повече. „Как може това? Може ли без бой да ни я дадат?“ – „Може. Чакайте само и ще видите какво ще стане.“ Българите трябва да знаят, че на бой не им върви. Каквото са взели с бой, всичко са изгубили. Сега не остава нищо друго, освен да чакат. Добре е човек да бъде готов за бой, но той пръв да не предизвиква. Какво означава боят? – Да се бие човек, това значи да тури нещо на гърба си. Всяка работа, която не е свършена добре, води към бой. Всяко нещо, което смущава човека, създава в него войнствено разположение. Ще кажете, че без война няма постижения. Съгласен съм и с това. Човек трябва да работи, да воюва в себе си. И да има вяра, той пак трябва да работи. Истински вярващ е онзи, който работи, а не онзи, който живее в бездействие. Всеки трябва да работи умерено, да не пресилва нещата. За да знае кога и колко трябва да работи, човек трябва да развива чувството си, да предвижда нещата. Всеки има това чувство, но всички не са работили за неговото развитие, вследствие на което в някои хора то е силно развито, в други – по-слабо, а в трети още не е проявено.

Често слушате някой да ви говори, че е ходил на онзи свят, видял е Христос и Бог. И това ще ви разправя тъкмо онзи, в когото прозрението е слабо развито или почти никак. Той ще ви каже, че е ходил на онзи свят. Какво бил видял там? – Видял Христос, облечен в бели шопски дрехи и с калпак на главата си. Видял още и Бог във вид

на старец. Това са негови специфични разбирания за Бог и Христос. Всъщност той не е видял нито Бог, нито Христос. Чудно нещо! Видял бил Христос, а работите му не вървят добре. Видял бил Господ, а не може да реши една обикновена задача. Това са заблуждения, от които човек трябва да се пази.

Като не разбират законите на духовния свят, хората се стремят главно към физически придобивки. Те искат да бъдат физически красиви, без да подозират, че физическата красота без духовната е временна. Като работи съзнателно върху себе си, човек става и физически, и духовно красив. Има ли тази красота, човек свободно може да се яви пред хората. Откъдето минава, всички се обръщат да го гледат. Страшно е, когато хората обръщат главата си от някого, не искат да го гледат.

Синът на един турски бей се оженил за една млада мома, която била препоръчана като голяма красавица. Според закона на Мохамед момъкът няма право да вижда своята избраница преди венчаването. Той вярвал на препоръката на своите близки. Като се оженили, неговата избраница свалила пред мъжа си булото, с което покривала главата си, и казала: „Пред кого трябва да се показвам?“ Мъжът ѝ трябвало да каже пред кои от неговите близки тя има право да се показва. Като я видял, той се ужасил и казал: „Показвай се, на когото искаш, само на мене не се показвай.“ Сега и на вас казвам: работете върху себе си, за да придобиете такава красота, че като ви види Бог, да не каже, както синът на бея казал на своята избраница, но да каже: „Показвайте се първо на Мене!“ Следователно ако вие имате смелостта да се покажете на Бог, ще се показвате и на всички хора. Ако Бог ви харесва, всички хора ще ви харесват.

И така, истински красив е онзи, който е красив едновременно на физическия свят, в духовния и в Божествения. С други думи казано:

красив човек е онзи, който е красив по ум, по сърце и по тяло. Следователно ако човек не е красив, търсете причината за това или във физическия, или в духовния, или в Божествения свят. Виждате някой човек с много тънки устни и питате защо устните му са толкова тънки. Причината за тънките устни се крие или във физическия, или в духовния, или в Божествения свят. Този човек е ял малко или в един от световете, или в двата, или в трите свята едновременно. Някой човек има дебели устни. Той е ял много. За да направи устните си по-тънки, той трябва да яде по-малко. Изобщо дали устните на човека са тънки, или дебели, това зависи от съотношението между другите части на лицето. За тази цел човек трябва да знае нормата на нещата и оттам да прави своите изчисления. Човек се стреми към възвишения свят, където нещата са точно определени. Там не може да се играе с изкуството. Там между всички удове на лицето, както и на цялото тяло, има известно съотношение, което не търпи никакво отклоняване. Като знае нормалните съотношения между удовете на човешкия организъм, всеки човек може да изучава себе си и постепенно да изправя своите криви страни или отклонения.

Това са задачи на бъдещето. Ако някой иска да има красива уста, преди всичко той трябва да знае как да говори. Който има красива уста, красиво говори. Словото, което излиза от устата на човека, храни първо него, а после и окръжаващите. За доброкачествената храна всеки е готов да плаща. Разумното слово прави устата красива, а неразумното я изкривява. Правилното чувстване оформя носа, а неправилното го изкривява. Правата мисъл оформя челото, а неправилната го изкривява. Следователно искате ли да имате правилна, добре оформена глава, вие трябва да мислите, да чувствате,

да постъпвате и да говорите правилно и красиво. Ако главата е добре оформена, и тялото е красиво, стройно и добре развито.

Като изучава себе си, човек вижда, че много работа му предстои. Той казва: „Чудно нещо! Едно време имах повече надежда и вяра, а сега и надеждата, и вярата ми отслабнаха." Защо са отслабнали? – Защото дружиш с хора, на които вярата и надеждата са слаби. Той се намира под тяхно влияние. Докато не кали и не развие вярата и надеждата си, да не пада духом и да не се обезсърчава. Човек трябва да дружи с хора, които имат силна вяра и надежда. Каквото и да прави, човек не може да се освободи от влияния. Като знаете това, работете върху себе си, за да развивате своите дарби и способности, да се калявате, да издържате на чужди влияния. Ако дружите с добри, способни и вярващи хора, и вие ще развивате съответни дарби и способности. Когато учителите и професорите на учениците и на студентите са способни хора, работата върви добре. Не са ли способни те, учениците се спъват и не могат да учат добре. Например някой учител преподава химия, но не чувства влечение към нея. Щом учителят не обича предмета си, и учениците не го обичат. За да разбира химията, човек трябва да разбира любовта. Ако не обича химията, той често пострадва: ту лицето, ту носа, ту ръката му стават жертва. Който не разбира в какви отношения, как и кога да се съединяват елементите, той често се натъква на някакви малки катастрофи.

Химикът трябва да разбира законите, по които елементите се съединяват. Не спазва ли тези закони, той се натъква на катастрофи: някъде ретортата се пръснала, някъде станал малък пожар. На разбран език казваме, че който се е заел да сватосва елементите, трябва да знае как и кога да ги сватосва. Не знае ли това, по-добре да не се заема с тази работа. Същото се отнася и с хората. Ако сватосвате

младите моми и момци, трябва да знаете как да направите тази работа. Не знаете ли как да сватосвате, и двете страни ще съжаляват, че сте ги сватосвали. За да се оженят двама души, те трябва да имат три допирни точки помежду си: на физическия, в духовния и в Божествения свят. В това отношение птиците стоят по-високо от хората. Те се женят, както Бог изисква, а хората се женят или според своите желания, или според желанията на другите хора. Някой се оплаква, че остарял, че не се е оженил. Той е любил десет души и казва, че не е женен. Това не е вярно. Чистота се иска от хората. Божественият свят не търпи абсолютно нищо нечисто. Който влезе в Божествения свят, трябва да бъде без маска. Там всеки човек влиза такъв, какъвто е, без никаква маска на лицето си. Като влезе в духовния свят, човек вижда своите постъпки, той вижда всички хора, с които има добри или лоши отношения. И едните, и другите ще вървят след него. С онези, които е обичал, той ще се яви при Господ и ще каже: „Ето моя дом.“ Добре е човек да обича. И целия свят да обича, той се ползва.

Какво значи да обичаш и да те обичат? – Да обичаш и да те обичат, това значи да си помагате взаимно. Приятно е на човека да го обичат. Той мисли, че това благо му е дадено за вечни времена. Не, човек се ползва от благата на Любовта, докато чешмата тече. Човек се ползва от Любовта, докато водата е чиста. Щом чистата вода престане да тече и от чешмата започне да излиза мътна вода, човек се отказва от любовта. За какво обичате човека? – Човек може да бъде обичан не за неговата външност, но за онова, което изтича от него: за чувствата, за мислите и за постъпките му. Когато се обичат, хората се опознават. Не можете да познаете човека, докато не го обичате.

Какво виждаме в отношенията на хората? – Те казват, че се обичат, а въпреки това се карат и бият. Това е отрицателната страна

на опознаването. Някой седи настрана и гледа как се карат. Иска да ги съди, да се произнесе кой от двамата е прав. Няма защо да съдите хората, нито да се произнасяте за тяхната правота. Като се скарат, те сами ще се опознаят и ще разберат кой от двамата е по-прав. Когато двама атлети се бият, те ще разберат кой от тях е по-силен. Който победи, силата е на негова страна. Докато не са влезли в борба, и двамата се мислят за силни. Щом се сбият, спорът престава. Защо? – Знае се вече кой от двамата е по-силен. Ако не знаеш как да се бориш, не влизай в борба. Някой влиза неподготвен, но мисли, че щастието ще му помогне. Излиза на сцената, но веднага го повалят на земята. И след това се чуди защо не е успял в борбата. Много естествено. Той е разчитал на някакво илюзорно щастие. Щастието на човека се заключава в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Ако си шивач и можеш да шиеш хубави дрехи, да задоволяваш клиентите си, щастието ти седи в ума и в ръката ти. Ако не можеш да шиеш добре, нямаш щастие. Щастието се заключава в Любовта. Работете с любов, за да бъдете щастливи.

Днес всички религиозни хора са подложени на изпит, за да се провери любовта им. Те казват, че имат Любов към Бог. Как се познава тази любов? – Като обичат жена си и децата си, те мислят, че това е същевременно Любов и към Бог. Любовта към жената не е любов към приятеля, нито към брата. Любовта към сина или към дъщерята не е любов към приятеля. Всички видове любов се различават. Даже и любовта към дъщерята не е същата, както любовта към сина. Дъщерята представлява сърцето, а синът – ума. Вие трябва да знаете тези неща и да ги различавате, защото ви предстои матура. Всички хора трябва да държат матура за гимназия. За тази цел ви е даден конспект, по който ще учите. Само няколко въпроса ако не знаете, ще ви скъсат. Вие трябва да знаете всички въпроси, че където

ви пипнат, да отговорите. Има лесни и мъчни въпроси, но трябва да знаете всичко. Комисията е строга и взискателна.

Като ученици вие трябва да благодарите на Бог, че сте обичани и можете да проявите Любовта. Знайте, че любовта, която излиза от сърцето ви, идва от Великия източник на живота. Където и да се докоснете, когото и да срещнете, вие ще възприемете нещо от него. Срещате една млада мома, която е влюбена в някой момък, и вие възприемате любовта ѝ. Вие мислите, че сам сте влюбен. Не, любовта не е ваша, нито на момата. Обаче радвайте се, че в даден момент можете да проявите Любовта. Човек може да счита за свое нещо само това, с което се е родил. Всяко нещо, което временно обладава, не е негово. Така се обясняват бързите смени в настроенията на човека. Някой казва, че е голям грешник. Това не е негова мисъл. Той я е възприел от друг човек. На другия ден същият човек казва, че е праведен. И тази мисъл не е негова, възприета е отнякъде.

Христос казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Следователно ако човек не може да възлюби хората, както Бог го е възлюбил, неговата любов е отражение на Божията. Тази любов наричаме лична. Когато човек разбере, че Любовта на Бог към всички хора е еднаква, поради което има предвид нуждите им, тогава само човешката любов е проявление на Божията. Станеш ли проводник на тази Любов, ти трябва да обичаш еднакво и тялото, и ума си. Като обича своя ум и своето сърце, човек се свързва с умовете на всички добри и разумни хора и се радва на успехите им. Ако срещне някой силен човек, и на него ще се радва. Един ден и той ще има възможност да стане силен. Обичайте хората с ума си, със сърцето си, с цялото си тяло. Това значи да обичате хората и в трите свята.

Днес хората се изпитват едни-други, вследствие на което развалят отношенията си. Как ще те изпитва човек с нечисти ръце? –

Само онзи може да те изпитва, който стои по-високо от тебе, т.е. на когото умът, сърцето и волята са чисти. В този смисъл само Бог изпитва човека. Следователно, който се осмели да изпитва ближния си, трябва да бъде чист. Той изпитва ближния си от научен интерес, иска да знае какво е вложил Бог в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Понеже хората са проводници на Божията Любов, Мъдрост и Истина, и чрез тях се дават всички блага, интересно е да изучавате човека, а не да го изпитвате. Бъдете готови да изучавате себе си и своя ближен без смущения и безпокойства. Ако живеете без воюване, вие ще спечелите повече, отколкото ако воювате. Ако спорите и се карате с хората, вие ще изгубите повече, отколкото ако живеете с тях в мир и съгласие. Защо трябва да се карате с хората? Като се карате, вие ще се намерите в трудни положения. После ще съжалявате, че не сте постъпили добре.

Запомнете следното правило: когато искате да се карате с някого, проверете дали Бог е в него, или не е. Ако Бог е в ума му, не се карайте с него; ако е в сърцето му, пак не се карайте; ако е във волята му, също така не се карайте. Видите ли, че в някой човек не присъства Бог, можете да му се посърдите, можете да се поскарате с него. Той има нужда от учител – да дойде някой при него и да го разтърси малко.

Днес говоря по този въпрос, защото Бог присъства в умовете, в сърцата и във волята ви. Вярвайте на тези думи, ако искате да се самовъзпитавате.

Тайна молитва

25-та беседа от Учителя, държана на 8 септември 1940 г., 5 ч., София – Изгрев

ИЗРАИЛ И БЪЛГАРИН

Това е живот вечен, да позная Тебе,

Единаго Истиннаго Бога.

Като махнем думата *вечен*, остава стихът: „Това е живот – да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога.“

Каквото вържете на небето,

вързано ще бъде и на земята;

каквото развържете на небето,

развързано ще бъде и на земята.

Това се отнася до онези хора, които са познали Бога, а не до онези, които не са Го познали. Това се отнася до онези зрънца, които са на нивата, а не до онези, които са в хамбара.

Сега аз ще говоря върху две положителни неща: върху вярата, която е подтик към знанието, и върху Любовта, която носи живот. Без вяра човек не може нищо да придобие. Без вяра човек не може да угоди на Бога. Всеки подтик в душата ви показва, че вярата се проявява. Това, което съвременните хора наричат вяра, е материалистично схващане на вярата. Някой казва: „Не зная дали това, което хората учат, е нужно.“ – Всякога можеш да го провериш. Храната, която ядеш, всякога можеш да я провериш добра ли е, или не; въздуха, който дишаш, всякога можеш да го провериш; светлината, която влиза в очите ти, всякога можеш да я провериш; пътя, по който вървиш, всякога можеш да го провериш прав ли е, или крив.

Дошло е време вече, когато трябва да посеем нашето знание. Всичко е важно, но в даден случай всичко не е полезно. Когато посеете житното зърно, в първо време вие не се интересувате от него.

Щом израсте, върже плод и започне да зрее, вие се интересувате от него: събирате го на снопи, овършеете го и го туряте в хамбара. От време на време вадите от житото в хамбара и го употребявате. Част от него отива за тялото ви, част – за сърцето ви, и част – за ума ви. Онези, които не знаят как да ядат, изпращат житото само към тялото си, вследствие на което напълняват. Те ядат повече, отколкото трябва. Има други, които също не знаят как да се хранят, вследствие на което приемат по-малко храна, отколкото трябва. Затова те са слаби. Човек не трябва да бъде нито слаб, нито пълен. Когато наливате някаква течност в един съд, внимавайте да не го напълните догоре, нека остане поне малко празно място. Някои искат да бъдат пълни, да знаят всичко. Те искат да бъдат пълни бурета. Защо им е толкова знание? Ако има малко пространство, човек може свободно да се движи; ако няма никакво пространство, той не може да се движи.

Сега вие не трябва да се спъвате от думите *пълнота* и *празнота*. Всяка дума има свои елементи, от които е съставена. Разгледайте тези елементи и ще намерите значението на тия думи. Вие сте българи, но не знаете какво означава думата *българин*. Първият елемент в тази дума е буквата *б*, която означава посяване на семето. Вторият елемент е буквата *ъ*, която означава товара, който българинът носи. Третият елемент – *л*, означава това, което българинът носи от горния свят. Четвъртият елемент – *г*, е вечното начало, за което българинът се е хванал. Петият елемент е буквата *а*, която показва, че българинът е бременен с нещо. Шестият елемент – *р*, показва, че като се хване за нещо, българинът не се отказва от него. С девет чифта волове да го теглиш, той не се отказва от идеята си. На физическия свят българинът се нуждае от една хомеопатическа доза надежда; в духовния свят той се нуждае от хомеопатическа доза вяра, а в Божествения свят – от Любов. Щом има надежда, той ще бъде здрав,

ще се бори геройски с всички болести. Ще хване една болест, ще я тупне на земята и ще й каже: „Знаеш ли кой съм аз? – Българин съм!“ Като има вяра, той ще се справи с всички противоречия в духовния свят, ще ги стъпче на земята и ще каже: „Знаеш ли кой съм аз? Българин съм!“

Какво означава думата *Израил*? Кои са елементите на Израил? – Израил е онзи, който излиза от рая – *из-рая*, а пък българин – който влиза в рая. Първоначално сте били Израил, излезли сте от рая; после ще станете българи, ще влезете в рая. Така се примиряват противоречията. Колко малко е нужно на човека, за да бъде щастлив. Днес българите са щастливи, че им върнаха Добруджа. Цял празник е това. Досега българинът беше вън от рая, затова беше Израил. Сега стана българин. Значи той е вече в рая. Който влезе в рая, всичко взема без война, по приятелски начин. Сега аз ви проповядвам върху вярата. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Досега вие сте излизали от душата си, но като българи трябва да влезете вече в душата си, да не въздишате повече. Душата е раят на човека. Всеки, който е вън от душата си и въздиша, той е и вън от рая. Който е престанал да въздиша, той е в рая. Който въздиша, е Израил; който не въздиша, е българин.

Сега, ако се проповядва на хората за Бога, мнозина ще кажат, че това са нереални работи. Кои неща са нереални и кои – реални? – Това, което се губи, е нереално; това, което се придобива, е реално. Ако губиш мислите, чувствата и постъпките си, те са нереални. Ако ги придобиваш, те са реални. Следователно, когато губиш нещата, ти си Израил; когато ги придобиваш, ти си българин. Който губи, който се обезсърчава, който страда, който не може да живее с ближния си, той е Израил. Когато Христос дойде между израилтяните, приеха ли Го? – Не Го приеха. Не само това, но те Го разпнаха. Те мислеха, че

без Христа ще се повдигнат повече. Всъщност повдигнаха ли се? Те не приеха Онзи, Който носеше Божието благословение, но не се издигнаха, както очакваха. Следователно ако имате в себе си една Божествена идея и я хвърлите настрана, мислите ли, че и вашето положение ще бъде по-добро? Щом влезе в ума ви една Божествена мисъл, вие ще я приемете – нищо повече. В нея се крие вашето бъдещо щастие. Щастието на човека седи в това, да стане българин. Днес всички сте в Израил. Няма човек, който да не е в Израил. Значи всички сте извън рая и отсега нататък трябва да влезете в рая, да станете българи. Засега първи вкарват в рая българите. Как ги вкарват? – С камшик.

Всеки човек, бил той германец, французин, англичанин, който се справя със своите мъчнотии, е българин. Ако не може да се справя с мъчнотиите си, не е българин. Какво представлява българинът на физическия свят, не е важно. Ние разглеждаме елементите на българина в духовния свят. От физическо гледище думата *българин* според някои е произлязла от думата *булгур*, което показва, че някога българинът много употребявал булгура за храна. На физическия свят българинът пее и играе, движи се и работи. Каквото вижда, той все мнението си дава, затова главата му страда. Той мисли, че ако стане министър, ще оправи света. Всеки българин мисли, че може да оправи света. Това е Израил. Като дойде истинският българин и каже на камъните да станат, те ще станат. Онзи, който казва на камъните да станат, а те седят на мястото си, той е Израил. Онзи, който казва на Добруджа да се върне и тя се връща, той е българин. Ако каже и Добруджа не дойде, той е Израил.

Аз вземам думата *българин* в смисъл на човек, роден от Любовта. Всички европейски народи трябва да се родят от Любовта. Моето почитание към всички народи, но те трябва да повярват в онова, което

Бог е вложил в тях. Само тогава може да стане истинско опознаване на народите. Това не е за насърчение, но истина, която един ден ще проверите. Например думата *любов* не е еднаква във всички народи, но идеята, която Любовта преследва, е навсякъде една и съща. С каквото име и да кръщавате Любовта, тя носи навсякъде едни и същи елементи. Същото можем да кажем и за вярата. Тя не е еднаква във всички народи, но елементите, които носи, навсякъде са едни и същи.

Съвременните народи могат да се кръстят с едно общо име – Божествен народ. И при това положение пак ще има един български Божествен народ, турски Божествен народ, руски Божествен народ, френски Божествен народ, английски, италиански и т.н. Едно е важно: в бъдеще всички народи трябва да принадлежат към един нов народ, който ще обедини всички народи в себе си. Ние не поддържаме идеята, че на едно дърво трябва да има само един клон или един лист. Едно дърво може да има хиляди клончета, но колкото по-големи стават те, толкова са по-малочислени. Що се отнася до листата на дървото, те са многобройни. Обаче дървото не може да роди толкова плодове, колкото листа има. Листата представляват умствения свят на дървото. Колкото повече листа има дървото, толкова по-умно е. Плодовете на дървото пък показват степента на развитието, до което е достигнало. Наистина, дървото се познава по плодовете си. Ако плодовете са кисели и стипчиви, дървото има едно развитие; ако плодовете са сладки и ароматни, дървото има друго развитие, друга култура. Плодовете на човека са неговите постъпки. От постъпките на човека съдите за неговото развитие и култура.

Днес много хора търсят Бога, но не знаят къде да Го намерят. Всеки човек може да бъде прозорец за Бога. Бог създаде Слънцето и Земята, но Той сам не е нито в Слънцето, нито в Земята. Казват, че Бог е навсякъде. Наистина, Той е и в човешките мисли, чувства и

постъпки. Той е и в страданията, и в радостите на хората. Бог присъства в разумните страдания и радости. Някой страда. Защо? – Имал е един приятел, който е заминал за другия свят. Нека се радва, че е заминал. Бог го е обикнал и го е повикал на гости при Себе Си. Като е минавал по земята, Бог е харесал твоя приятел, дал му е карта да Го посети. Той отива на гости при Бога, а ти плачеш и страдаш за него. Всички хора се нуждаят от ново разбиране на живота. Някой път се ражда дете в някой дом и не знаете защо се е родило. То може да бъде момче или момиче. Ако в един дом се родят три-четири момчета, родителите искат да имат и едно момиче. Защо? – Защото момчетата носят един от най-твърдите елементи в себе си.

И тъй, ако човек ражда само мъжки мисли, ще предизвика втвърдяване на мускулите, на мозъка, на дробовете си. За да не става това, човек трябва да прави смяна в мислите си: първо да приеме една мъжка мисъл, после – една женска, и най-после – една детска. От друга страна, ако в ума на човека се роди една мисъл, непосредствено след нея в сърцето трябва да се роди едно желание, и във волята – някаква постъпка. Правилната обмяна между мисли, чувства и постъпки, подразбира правилно развиване на човешката душа. Ако умът, сърцето и волята не раждат, те са осъдени на страдания. Кои турци са измъчвали българите: бедните или богатите? – Богатите. Защо? – Защото те не раждат, т.е. не дават нищо от себе си. В това отношение те приличат на безплодни дървета. Кои дървета отсичат: плодните или безплодните?

Един от недъзите на съвременните хора е, че избягват да раждат. По много причини те се страхуват от раждането. Мъжът казва: „Добре, че не съм жена, та да раждам.“ – Като се е родил на Земята, по какъвто и да е начин човек все ще ражда, не може да се освободи от раждане. Ако е мъж, с ума си ще ражда; ако е жена, със сърцето си ще ражда;

ако е дете, с тялото си ще ражда. Ако си господар или слуга, цар или царица, пак ще раждаш. Каквото положение и да заема човек на Земята, непременно ще мине през процеса на раждането. Човек живее, докато ражда; щом престане да ражда, животът минава през други процеси.

Сега, като говоря за раждането, аз нямам предвид онова състояние, придружено със страдания. Аз имам предвид онова раждане, което е придружено с радост и веселие. Аз не говоря за раждане, придружено с мъчение, но за онова раждане в човешкия ум, което се изразява в радост; аз говоря за онова раждане в човешкото сърце, което носи любов, здраве и разположение; аз говоря за онова раждане във волята, което прави човека свободен. Където и да ражда човек – в ума, в сърцето или във волята, не е лесно да роди. Условия са нужни за раждането. Земята ражда само ако се намира под влиянието на слънчевите лъчи. Не е ли под тяхно влияние, раждането е невъзможно. Освен това важно е положението на Земята спрямо Слънцето. Тази е причината, поради която полюсите на Земята са почти безплодни. Малцина се интересуват от въпроса за раждането в трите свята – умствен, сърдечен и волеви, и запитват какво да правят, за да станат богати. Придобиването на богатството е последен процес. Човек не може да стане богат изведнъж. Бързото забогатяване е изкуствен процес. Както бързо е забогатял човек, така и бързо ще осиромашее. За да придобие вечното богатство, човек трябва да забогатее едновременно в трите свята – в умствения, в духовния и във физическия. Когато всички хора станат богати по този начин, Земята ще се превърне на рай.

Да се върнем пак към символичното понятие *българин.* Всеки българин, който е познал Бога, може да влезе в рая. Всеки българин, който може да връзва нещата на Земята и на Небето и който ги

развързва на Земята и на Небето, живее в рая – него можете да слушате. Защо? – Защото Бог го е кръстил. Името *българин* не е произволно дадено. То съдържа в себе си велика Божествена идея. Който е готов да приеме тази идея, той носи вече това име. Ще каже някой, че е българин. Това не е достатъчно. Българинът трябва да съдържа три елемента в себе си: тяло, което се ръководи от надеждата и работи без никакви ограничения; ум, който се ръководи от вярата и работи без никакви ограничения; и сърце, което се ръководи от Любовта и работи без никакви ограничения. Следователно като знаете какво може да бъде българинът, трябва ли да се обезсърчавате? Трябва ли да роптаете, че сте се родили българи? Когато духовният свят иска да кали човека, да му предаде повече твърдост, изпраща го на Земята, между българите. Когато иска да предаде на някой велик дух твърдост, той пак го изпраща на Земята, да се роди българин. Който иска да се справя с мъчнотиите, да придобие твърдост, става българин. Българинът е професор по твърдостта. В това отношение, когато се касае за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде българин.

Изобщо, за да се домогне до нещо, човек трябва да съдържа в себе си съответно качество. Каже ли, че иска да бъдат простени греховете му, той трябва да отговори срещу това с друго нещо. С какво? – С щедрост. Законът на щедростта подразбира изобилие. За да бъде щедър, преди всичко човек трябва да бъде вътрешно богат, да не се страхува от никакви лишения и ограничения. Може ли да се нарече богат онзи, който има милиони килограми жито в хамбара си, а се страхува да не настане глад, да не се влошат условията на живота? Колко жито му е нужно за една година? Като прекара спокойно една година, следната пак ще донесе своето благо.

Днес вие сте се събрали, за да чуете нещо за настоящия момент. Това, което наричате настояще, е минало. Вие още не живеете в настоящето. Вашите идеи са на миналото, в тях няма никаква реалност. Те са бентове, които всеки порой, всяка по-силна вода може да отнесе. Една от идеите на миналото е човек да стане велик. Чудно нещо! Човек е велик, но като не съзнава това, стреми се към някакво въображаемо величие. Слонът е велик, голям, но може ли да заповядва на човека? Човекът, малкото същество, се качва на гърба на слона и го управлява. Защо? – Защото е по-умен и по-добър от него. Той възсяда слона, управлява го и му говори: „Голям и велик си, но си изпратен при мене да те уча." Така постъпват и всички ония, които ядат кокошки, патици, агнета и др. Те ги колят, ядат ги и казват, че ги пращат на училище в своя стомах, там да се учат.

Като не познават себе си, хората искат да притежават качества, за които те не подозират даже, че се крият в самите тях. Някой например иска да бъде добър. Щом иска да бъде добър, той се стреми към физическия свят, иска да изучава неговите закони. Щом пожелае да влезе в духовния свят, човек се стреми вече към Истината и Свободата. Обаче нито доброто е истинско добро без свободата, нито свободата е ценна без доброто. Ако човек не може да приложи доброто свободно, все едно, че хамбарът му е пълен с жито, а стомахът му е разстроен, не може да работи. Как ще се ползва от това жито? Как ще се ползва той от доброто, лишено от свобода?

Човек трябва да бъде здрав, за да превръща енергията на житото в работа. Житото прави човека поет, музикант, художник, учен, родолюбец и т.н. Без жито нищо не можеш да постигнеш. В духовен смисъл житото подразбира идеята, която Христос е изказал в стиха: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." С други думи казано: „Ако не разбирате онова, което е вложено в

житното зърно, и ако не знаете как да го отправите към своя ум, към своето сърце и към своето тяло, вие не можете да приемете Божествения живот.“ Като придобие Божествения живот, човек излиза от света на постоянните промени. Той гледа на всичко от добрата страна. Дали приятелят му е добре разположен, или не, за него е едно и също. И на облачното, и на ясното небе той гледа с еднакво разположение.

Следователно докато живеят в света на промените, хората често изпадат в заблуждения. Например когато имат радости, те казват, че Бог ги обича, грижи се за тях. Щом дойдат страдания, казват, че Бог ги е забравил, че нещо се е изпречило на пътя им. Това е заблуждение. Бог не забравя хората, но те Го забравят. Майката не забравя децата си, но децата забравят майката. Казано е в Писанието: „Ако баща ви и майка ви забравят за вас, Аз ще си спомня.“ На друго място е казано: „Написах ви на дланта Си.“ Като погледне към дланта Си, Бог вижда къде е мястото на българина и си спомня за него. Всички могат да тъпчат българите, но като погледне към дланта Си, Бог казва: „Тук са те.“ Заслужава човек да бъде тъпкан от хората, но името му да бъде написано на Божията ръка. Това значи да бъдеш под зоркото око на Любовта.

Каквото вържеш на земята,
вързано ще бъде и на небето.

Кога? – Когато челото, носът и устата ти са правилни и красиви. Вярата е създала челото, Любовта – носа, а надеждата – устата. Значи чрез челото, т.е. чрез мозъка, човек възприема енергии от висшите светове, чрез носа – духовни енергии, а чрез устата – енергии от физическия свят. Човек не може да разбере законите на Земята, ако надеждата му не е развита. Щом разбира тези закони, той гледа съзнателно на фазите, през които човешкият живот минава, и

разумно ги използва. Човек е бил млад и пак ще бъде; той е бил стар и пак ще бъде. Обаче за да се използват всички възрасти като условия за работа и учене, нужно е будно съзнание. Сегашните хора се страхуват от старостта и като дойдат до 50-60-годишна възраст, те не смеят да предприемат никаква работа, нищо ново, понеже мислят, че тяхното време е минало вече. Кой ще работи тогава? – Младите и децата. Това е заблуждение. Сегашните хора проявяват живота на миналите поколения. Техният живот е резултат на миналото. Животът на бъдещето поколение пък ще бъде резултат от настоящия живот. Тогава какво наследство ще оставите на бъдещото поколение, ако тъй рано се откажете от работа? Бъдещето поколение ще покаже какво сте били вие и какво сте му оставили.

Стремете се към новото, в което няма остаряване. В какво се заключава новото? – Новото подразбира ум светъл, пълен с добродетели; сърце чисто, пълно с добродетели, и тяло здраво, пълно с добродетели. Ще кажете, че тялото умира. Има едно тяло, което всякога върви с човека и на този, и на онзи свят. Това тяло никога не умира. То съблича само старата си дреха и свободно от нея, продължава своя път. И в Божествения свят не приемат човека без тяло. В никой свят не приемат човека без ум, без сърце и без тяло. Той остава някъде в Космоса, но при страшно мъчително състояние. За да не изпада в това мъчително положение, човек трябва да пази физическото си тяло, да не нарушава неговата чистота и цялост. Какво ще стане с млечната още ядка на ореха, ако преждевременно пострадат горните две покривки? – Орехът е осъден на смърт. Той не може да продължи своето съществуване. Като се запазят горните покривки, орехът се развива правилно. Всяка покривка пада на времето си, и като се посади орехът, от него излиза нов живот.

Казано е в *Битие*: „И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше над бездната.“ Духът Божий – това е светлината на света. Следователно докато слънцето на Живота грее, използвайте светлината му, за да организирате вашата земя, т.е. тялото си, и да го превърнете в рай. В Божествения свят Слънцето грее всякога и осветява всеки, който иска да се ползва от него. Сега аз говоря за онези българи, които са в Божествения свят. Има българи и в духовния свят. Когато се намерите в известно затруднение и не можете сами да си помогнете, обърнете се към българите от духовния свят, и те ще ви помогнат. Ако и те не могат да ви помогнат, обърнете се към българите в Божествения свят. Те непременно ще ви се отзоват. Дали вярвате в това, или не вярвате, не е важно. Ако е вярно, за моя сметка остава, аз печеля; ако не е вярно, ще благодарите, че съм ви дал едно богато угощение.

Сега вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа и във вашия дух. В тях се крие Великият в света. Те произлизат от Него. Служете на духа и на душата си, на ума и на сърцето си като на учители на вашия живот. Ако тях не слушате, кого можете да слушате? Ако някой дойде отвън и се опитва да ви въздейства, вие казвате: „Не ставам роб на никого!“ – Който не служи на Бога, само той е роб. Който не люби, който не вярва, който не се надява, само той може да бъде роб. Всеки, който е възприел Истината, той е свободен. Който е възприел Любовта, Знанието, той е свободен човек. Не е лесно да приложи човек принципите на Любовта и на Свободата, да се откаже от старото. Тъкмо сядате пред приятен, хубав обяд, и при вас дохожда един гладен човек. Нещо ви нашепва: „Раздели обяда си с този човек!“ Погледнеш към обяда си, погледнеш към бедния човек – не ти се дава. Пак нещо ти нашепва: „Раздели обяда си с този беден. Повикай го при

себе си, Бог е в него.“ Ако не споделиш обяда си с него, ще съжаляваш. След дълго увещаване ти се съгласяваш да дадеш нещо от себе си на своя беден брат. Не се стопява лесно коравото човешко сърце.

Не е въпрос да правим добро, с което да се показваме пред хората. Аз съм за онова положение: когато човек почувства присъствието на Бога, да стане на крака с всичкото си уважение и почитание. От хиляди години насам Бог те е подкрепял, давал ти е всички блага на разположение – ще станеш и ще Му се поклониш. Заради Него ще извършиш всичко с любов. И най-малкото да направиш за Него, ще получиш благословението Му. И цар да си, бъди готов за Бога на всякакви жертви. За предпочитане е да бъдеш последен човек в света, но с Бога, отколкото пръв и без Бога. За предпочитане е да бъдеш последен слуга, но с Бога, отколкото пръв цар без Бога. Ако и царят е с Бога, още по-добре. Ако си мъж и Бог е с тебе – радвай се. Ако си жена и Бог е с тебе – радвай се. Ако си дете и Бог е с тебе – радвай се. Изобщо в каквото положение и да се намираш, важно е Бог да е с тебе. Когато влезе в къпалнята и намери онзи, който от 38 години лежеше болен, Христос го изцери. Защо само него излекува? – Защото само той очакваше Христа. Дълбоко в душата си той уповаваше на Бога. Значи в Израил по онова време е имало само един, който е очаквал да го избави някой. Вас кой ще избави? Днес и вие сте в къпалнята, но ако не можете да се излекувате, ще влезете в лоното на смъртта. Кой ще ви избави оттам?

Един ден наблюдавам как един сокол се спусна върху един косер, който спокойно си пееше, и го сграбчи. Веднага отправих мисълта си към сокола, казах му: „Ще пуснеш косера!“ Той го пусна и отлетя. При друг случай наблюдавам как един кълвач чука с клюна си по едно дърво, кълве и търси червейчета. Работник е кълвачът, върши своята

работа. Зададе се отнякъде сокол – и право върху кълвача. „Слушай, това е работник, който върши работата си. Пусни го и не го смущавай.“ Той пусна кълвача. Много соколи има в живота. Един от тях е човешкото безверие. Като дойде при вас, то казва: „Не е време за тази работа. Можете да я отложите за малко.“ Щом работата е добра, не слушайте безверието, но го вържете.

Каквото вържете на земята,

вързано ще бъде и на небето.

Каквото развържете на земята,

развързано ще бъде и на небето.

Какво ще вържете на Земята? – Ще вържете вашето безверие, безнадеждност и безлюбие на Земята, за да бъдат вързани и на Небето. Какво трябва да развържете на Земята? – Развържете вярата, надеждата и Любовта на Земята, за да бъдат развързани и на Небето.

Пожелавам ви сега, като българи, да бъдете образец на всички народи. Какво представляват българите? – Те не са нито избраниците на Бога, нито ония първенци, които се отказаха да присъстват на царската вечеря под различни предлози: че са си купили ниви и са ги засели, че воловете си са опитвали, че са се женили. Когато званите се отказаха от поканата на царя, той каза строго на слугата си: „Иди по кръстопътищата и ми доведи всички хроми, клосни, сакати и слепи, за да ги облека в нови премени и да седнат с мене заедно на трапезата.“ Това са българите. Хроми и сакати са те за греха, за престъпленията. Слепи са те за злото – не го виждат. Те са осиромашали за стария и грешен живот; те са се отказали от всички заблуждения и търсят новия светъл ден, в който Слънцето вечно грее, а Правдата строи нови пътища.

Благословен е онзи народ, за когото може да се каже:

Който не беше Мой народ, намери Ме.

Моят народ обаче остана вън.

Прочетете сега *Добрата молитва*, която ще бъде символ на новото верую в света.

26-та беседа от Учителя, държана на 8 септември 1940 г., 10 часа преди обяд, София – Изгрев

ЛЮБОВ В ТРИТЕ СВЯТА

Матей 12:1-34

В прочетената глава от Евангелието на Матея се вижда до каква степен хората изпадат в дребнавости. Те разискват, спорят за нищо и за никакво. Фарисеите Му рекоха:

Ето Твоите ученици правят онова,

което не е простено да се прави в събота. (2. ст.)

Какво правели учениците Христови? – Понеже огладнели, късали класове в съботен ден и яли. С това те престъпвали закона на съботата. Чудно нещо! Всеки човек престъпва съботата. Още със ставането си от леглото той е престъпил закона. Кой човек не престъпва закона на съботния ден? За да не го престъпи, той трябва цял ден да лежи в леглото си, да не се мърда. В съботен ден никой няма право да се облече, да тури шапка на главата си. Така разсъждавали фарисеите по онова време. Който разбира физиогномията, може да нарисува образа на фарисея. Като чете за техните прояви, той може да има верен образ за тях. Изобщо всички хора имат специфични лица: консерваторите имат особени лица; тия, които обичат да си похапват, имат особени лица; религиозните също имат особени лица. Не само това, но всеки човек, който обича да се облича с пъстри дрехи, също така има особено лице. Той има на главата си силно развит център за цветовете. Каквито центрове има на главата си, това се изявява и на тялото му. Каквото човек обича, него изявява.

Кого обичате повече: онзи с пълната кесия или онзи с празната кесия? – Вие обичате повече онзи с пълната кесия, защото има какво

да вземете от него. Вие обичате повече онзи с пълната торба, отколкото онзи с празната торба. Религиозният е човек с пълна торба. Ще кажете, че верують му не е право. Това нищо не значи. Той носи в торбата си хляб. Този хляб може да е сух, но все пак носи нещо. По-добре е да имаш хляб, макар и сух, отколкото да нямаш никак.

Изобщо човек обича повече това, което е развито в него. Например някои хора обичат математика, а други не я обичат. В първите центърът на математиката е силно развит; във вторите този център не е развит. Някои хора са музикални, обичат музиката, защото музикалният център в тях е добре развит. Някои хора са избухливи, сприхави, смели. Защо? – Главата при ушите им е повече развита, отколкото в ония, които са тихи, кротки. Центърът на смелостта в човека за пръв път е открит от учения Гал, който е поставил основа на френологията. Той забелязал, че някои хора са по-сприхави и смели, но не могъл да намери мястото на този център. В помощ му дошъл един негов приятел, който развъждал кокошки и петли. Приятелят му забелязал, че някои петли са смели, че са големи борци, а други са по-кротки. Смелият, като влезе в борба, докрай устоява; кроткият скоро отстъпва. Той потърсил причината за тези прояви и намерил, че главата при ушите на смелите петли е широка. Като знаел вече това, Гал констатирал същото нещо и в хората. Главата при ушите на смелите хора е по-широка, отколкото на тихите. Най-много бият онези деца, на които главите са широки при ушите. Немирни са тия деца, но и от тях може да излезе нещо. Кротките хора са такива само при дадени условия. Излязат ли от тия условия, те стават буйни. Например водата в езерата е тиха, спокойна. В нея можете да си измиете ръцете и краката без никакъв страх. Обаче ако дадете наклон на тази вода, ще видите какво може да направи тя.

Христос, Който беше един от най-миролюбивите хора на света, извади камшика и изпъди всички търговци от храма. Сега и на вас казвам: извадете камшика си и изгонете всички лоши мисли от главата си. Вземете камшика и изгонете всички лоши желания от сърцето си. Умът и сърцето са храм за човека, дето никакви търговци, никакви продавачи не трябва да останат.

Човек трябва да разбира нещата, да не изпада в заблуждения. Като срещнете някой човек, вие трябва да четете по него като по книга. Защо ръцете на някой човек са по-дълги, отколкото трябва, за това има причини. Ние казваме, че всеки уд, който се упражнява повече, отколкото трябва, повече се развива. Значи хората с много дълги ръце в ред поколения са обичали да вземат чуждо. Няма престъпление, което човек да е извършил, и то да не е написано на лицето му. Безразборното изсичане и изкореняване на горите също е написано на лицето. Ще кажете, че това не е престъпление. Когато законът засегне човека, тогава само той разбира кое е престъпление и кое – не. Като знаете, че няма нищо скрито-покрито в света, работете за придобиване на добри мисли и чувства. Като работите върху доброто, вие можете да изваете каквото лице искате. Върху каквото работите, това постигате. Казваме за някой човек, че яде много. Къде виждаме това? – В този човек е развит специален център, който се намира в областта на слепите очи. За такива хора се разправят баснословни работи. Разправят за един човек, че могъл да изяде закуската на 72 деца наведнъж. За друг някой разправят, че могъл да изяде едно агне от 12 килограма с един голям хляб. И след това изяждал още два килограма халва. Чудно е това наистина, но знаете, че слонът изяжда на ден 70 килограма ориз. Китът пък яде още повече.

Какво показва това? – Че и в човека има ненаситни желания като тия на слона и на кита. Той иска да има милиони на разположение. Като има милиони и те не му стигат, иска да има милиарди. Какво ще прави с толкова много пари? Човек може да има много пари, без да бъде щастлив. Колко богати мъже са били опропастени от жените си! И колко богати жени са били опропастени от мъжете си! Като се хванат за богатството, докато не го изядат, не се успокояват. Тук думите *мъж* и *жена* са взети в изопачена форма. Не е мъж, нито жена този, който може да опропасти човека. Това са опорочени форми, които носят нещастие за човечеството. По цял ден те се карат, бият слугите и слугините си и минават за енергични хора.

Добре е да бъде човек енергичен, но ако едно чувство или една способност заемат мястото на други, това нарушава хармонията в човешкия организъм. Значи и в човешкия организъм има безправие. Кога? – Когато някое силно чувство или някоя силна способност вземе храната на по-слаби чувства и способности в човека. Страшно е, когато човек се натъкне на тази вътрешна борба, на това вътрешно потисничество в себе си. Колко войни са водени за религиозното чувство на хората! Колко хора са били изгаряни за техните религиозни вярвания! Не е лошо да бъде човек религиозен, но лошото е в зле възпитаното религиозно чувство. Не е лошо да има човек силен ум, но лошо е, ако този ум е зле възпитан. Доброто се крие в доброто възпитание. То води към самообладание. А самообладанието подразбира умение да употребиш всяка сила навреме и намясто. Истинският художник рисува на платно с хубави бои и каквото нарисува, изнася го пред хората – и те да кажат мнението си. Онзи, който не е истински художник, рисува, дето му попадне: на една стена, на друга стена. Приятно ли е на хората да

рисувате по стените им? Да направиш набързо някаква скица, това не е художество.

Мнозина казват, че вярват в Бога. Какво се ползва Бог от вашата вяра? Или какво се ползвате вие от тази вяра? Други пък казват, че вярват в слънчевите лъчи. Какво се ползва Слънцето от вашата вяра? Или какво се ползвате вие от тази вяра? Вярата на човека в нещо трябва да отговаря на някаква реалност. Например да вярваш в Слънцето – това значи така да възприемаш неговата енергия, че тя да помогне за растенето на твоя организъм. Следователно ако вярата ни в Бога не може да ни достави онази енергия, която ни е потребна, какво се ползваме от тази вяра? В Евангелието е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ С други думи казано: „В това седи Любовта, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“

Често казваме: „Всичко в света произтича от Бога.“ Кое всичко? – Всичко разумно. Значи всички възвишени мисли и чувства произтичат от Бога. Всички добри и разумни хора произтичат от Бога. Добрият баща и добрата майка, добрите приятели произтичат от Бога. Всичко добро произтича от Бога, и въпреки това вие отричате Онзи, от Когото нещата произтичат. Ще каже някой, че сам си е ушил някаква дреха. Той не се замисля отде е взета дрехата и колко същества са работили, докато се приготви тя. Най-първо овцете са работили за неговата дреха. После се е намерил някой способен човек да изпреде вълната, да я изтъче и да я продаде като плат. Ти купуваш плата наготово, занасяш го на шивач, за да ушие дрехата, и казваш, че имаш нова дреха или че си ушил нова дреха. Някои четат Библията и минават за религиозни, за учени хора. В какво се заключава тяхната ученост? – Те четат за един или за друг пророк, но нямат тяхната опитност. Те четат за Христа, но никой от тях не е минал през опитността на Христа. Те четат за апостолите, но даже и

тяхната опитност нямат. Кой има опитността на апостол Павел – да бъде бит за своите убеждения? Защо биха Павел? – Защото беше много смел. Преди да стане християнин, той гонеше и преследваше християните. Като стана християнин, той искаше да обърне целия свят към Новото учение. Обаче евреите му се противопоставяха и казваха: „Ето един отстъпник от нашата вяра.“ Те го биха пет пъти по 39 удара, след което характерът му се смекчи.

Не е лесно да внесе човек порядък в себе си. Често той влиза в стълкновение със себе си, не знае дали това, което иска да направи, е на място. Той не знае дали верую̀то, което изповядва, е право, и пита другите за това. Да питаш другите хора дали е право това, което вършиш, то е все едно да питаш дали дрехата, с която си облечен, седи добре на тялото ти. Ако питате мене по този въпрос, аз бих дал особено мнение, особена мода. Дрехите на мъжа и на жената трябва да вървят по линиите на тялото. Ако някое тяло е изопачено някъде: било раменете са много ниски или двете части на тялото са несъразмерни, дрехата трябва да изправя тия дефекти. Казвате, че всичко е от Бога. Това, което е от Бога, е съвършено. Обаче изопачените форми не са от Бога. Те говорят за отклоненията, които хората са направили в редица поколения.

Като живее на Земята, човек трябва да работи върху себе си, да моделира главата си, тялото си, да извае една съвършена форма. Такъв, какъвто е сегашният човек, кракът му не може да влезе в Царството Божие. Как ще влезете в Царството Божие, когато искате да бъдете богати, щастливи, учени? Това са земни желания. Който влиза в Царството Божие, сам по себе си е учен, богат, щастлив. И на Земята даже човек е по-богат, отколкото предполага. Той има очи, уши, нос, уста, мозък, които струват милиарди. Когато човек е недоволен от живота, от богатството си, Бог казва да го извадят от тялото му и да го

заведат при Него. В този смисъл смъртта не е нищо друго, освен отиване на човека при Бога, за да даде отчет защо е недоволен.

Днес и мъжете, и жените са недоволни от живота си. Ако запитат жената защо е недоволна, ще каже, че е недоволна от мъжа си. Мъжът пък ще каже, че е недоволен от жена си. Защо са недоволни? – Те са се събрали да живеят на едно разстояние от четири-пет квадратни метра и мислят, че могат да бъдат щастливи. В бъдеще мъжът и жената ще живеят на разстояние най-малко от сто километра и от време на време ще се срещат. Тогава няма да спорят, но ще се разговарят като ангели. Много естествено, че днес не могат да живеят добре. Ако мъжът получава две хиляди лева месечна заплата, жената иска дрехи, обуща, украшения, които струват хиляди левове. Мъжът се намира в противоречие как да ѝ угоди. Другаде пък мъжът създава противоречия на жената.

Като наблюдавам проявите на хората, виждам млади моми, които скубят пера от юрдечките. Защо скубят перата им? – Те се кичат с тях, с което искат да кажат, че могат да се нагодят на всички условия, благоприятни и неблагоприятни, т.е. и по суша, и по вода. Момците гледат тия пера и не могат да разберат какво означават. Човек трябва да бъде добре облечен. Това и Природата го изисква. Тя е работила върху облеклото, правила е много опити. Ако видите пауна, перата му са много нашарени. Райската птица е облечена с такава красива дреха, както никоя царска дъщеря. Пеперудите също имат красиви облекла. При това цветовете са хармонично съчетани. Благодарение на това колкото по-културен е човек, толкова повече обръща внимание на линиите на своята дреха.

Следователно както дрехата трябва да се нагоди към тялото на човека, така и мислите, чувствата и постъпките му трябва да се нагодят според неговото съзнание. Само при това положение човек е

доволен от себе си. При това казвате, че искате да бъдете щастливи. Човек може да бъде щастлив само при едно положение: когато живее според разумните закони на Природата и когато е във връзка с разумните същества, които водят съвършен живот. Съвършеният човек използва разумно благата, които му са дадени. Вие живеете 40-50 години на Земята и не знаете как да използвате благата. Вие не знаете какво нещо е приятел. Приятелят ви обича, цени и всякога желае вашето добро. В съвременните хора има нещо опорочено, благодарение на което истинското приятелство липсва. Кое разваля любовните отношения между хората? – Неразумната ревност. Всички болести се дължат на ревността. Единственото нещо, което изключва престъпленията, това е Любовта. Дето е Любовта, там е хармонията. Следователно не се страхувайте, когато мъжът ви обича и други жени. Щом обича и други жени, той ще обича и своята. Не мислете, че ако не обича други жени, ще обича само своята. Това е криво разбиране. Любовта е онази сила в света, която изключва всякаква ревност и противоречия. Който обича, той е в правия Божествен път. Нищо в света не е в състояние да опетни любовта му. Море е Великата Любов, нищо не може да я опетни. Хиляди нечисти капки да влязат в морето, няма да повлияят на неговата чистота.

Любовта, за която говорим ние, е закон на Цялото. Следователно Цялото всякога обича своите части. Може ли човек да обича лявата си ръка повече от дясната? Може ли човек да не обича някой от своите удове? Здравият човек обича еднакво всички свои удове. Здравият човек обича цялото си тяло. За да бъде мъжът здрав, той трябва да бъде широк в плещите, в раменете, а в долната част – по-тесен. Никакъв корем не се позволява на мъжа. Изобщо между всички удове на здравия човек има съразмерност. Ако носът е по-дълъг, отколкото трябва, а ушите – по-големи, това показва някакво отклонение от

правия път. На магарето и на заека ушити са дълги, понеже те са живели при неблагоприятни условия. Заекът например е крайно страхлив. При всяко шумолене в гората той е насочвал ушите си, за да слуша дали не иде никаква опасност. Като е насочвал ушите си да слуша, той ги е продължил.

Като знаете, че чрез упражнения човек развива удовете си, казвам: работете за развиване на своите добродетели, разумност и сила. Вижте как свири на пиано опитният пианист. Като слага и вдига ръцете си от пианото, той изкарва приятни тонове за човешкото ухо. Такива трябва да бъдат мислите и чувствата на човека. Ако от вашите мисли и чувства не се образуват приятни за ухото тонове, какъв е вашият ум и какво е вашето сърце? Какъв човек сте вие, ако във всеки, когото срещнете, не видите една добра черта? Ако искаме да угодим на Бога и да имаме Божието благословение, трябва да знаем, че всичко, което Той е създал, е добро.

Като не разбират това, хората казват, че Бог не е създал нещата, както трябва. Те намират, че им липсва нещо. Защо? – Защото не съпоставят нещата. Жената казва: „Защо съм създадена жена?“ Преди няколко прераждания жената е била мъж, а мъжът – жена. Били ли са доволни от положението си? – И тогава не са били доволни. Жената е форма, чрез която се възпитават чувствата; мъжът е форма, чрез която се възпитават мислите. За да могат в човека да се развиват и мислите, и чувствата, той дохожда на Земята ту като мъж, ту като жена. Мъжът и жената са форми, които един ден ще се слеят в едно и ще образуват един човек. Когато се развият чувствата и способностите в човека, тогава той ще бъде душа, която ще живее в друг порядък на нещата.

Първоначално на Земята съществуваха само растения и дървета и всички мислеха, че само дървета трябва да съществуват. После дойдоха рибите, които мислеха същото – че в света трябва да има

само риби. След тях дойдоха птиците, млекопитаещите, и най-после – човекът. Но и човек не е последна форма на творението. Сегашният човек вижда само отпред, а бъдещият ще вижда навсякъде: отпред, отзад, отгоре, отдолу. По този начин той ще се освободи от всички нещастия, които сполетяват днешният човек. Това е ясновидството, за което мнозина говорят. Всичко това се постига само чрез Любовта. Любов към Бога и любов към ближния са двата велики закона, които управляват света. Като обича Бога и ближния си, нито мъжът трябва да ревнува жената, нито жената – мъжа. Щом ревнуват, те са още в старата култура, те не обичат Бога и ближния си. Ако обичат Бога и ближния си, любовта им е свята, към когото и да е насочена тя.

Ще кажете, че тази любов е висока, не е за вашето време. За вас е тази любов. Не само че е за вас, но вие даже сте закъснели за нея. Докато не придобие Любовта, човек вижда нещата наопаки. Например той вижда, че някой държи в ръката си един орех и го заравя в земята. Той се чуди защо оставя ореха в земята да изгние, а не го изяде. Добре е да изяде ореха, но още по-добре е да го посади. Като го посади, след няколко години орехът ще израсте, ще даде много плод, от който ще се ползват повече хора.

Казано е в Писанието: „Всяко дърво се познава от плода си." Следователно посадете вашите добродетели, за да израстат и да видите какви са плодовете им. Човешкият характер се познава от неговите мисли, чувства и постъпки. Някои казват: „Да положим живота си за Бога и за своя ближен." Това значи: „Да обичаме Бога и в Негово име да обичаме всички." Когато обичате някого, и той ви обича. Ако вие не го обичате, и той няма да ви обича. Няма по-голямо благо за човека от това, да обича всички хора. Ако сте пътник и по пътя си срещнете няколко чешми с хубава вода, вие ще пиете от тях. Лошо ли сте направили? – Чистата вода подобрява живота.

Следователно ако една жена обича правилно, тя се повдига. Същото се отнася и до мъжа. Любовта повдига хората. Без любов човек се осакатява, а с любов се повдига.

Съществуват три прояви на Любовта: човешка, ангелска, или духовна, и Божествена. В човешката любов една трета част е Божествена, а две трети са човешка. В духовната любов две трети са Божествени, една трета – духовна, а в Божествената Любов три трети са Божествена. И чувствата се делят на три категории: чувства, които се отнасят до физическия свят; чувства, които се отнасят до духовния свят; и чувства, които се отнасят до Божествения свят. Приятелството е чувство, което има отношение към духовния свят. Милосърдието се отнася към Божествения свят, защото се прилага към всички същества: растения, животни и хора. Изявете любовта си и в трите свята. Това е Новото учение. Ако не живее едновременно в трите свята и не проявява любовта си в трите свята, човек не може да бъде гражданин на Царството Божие.

Като живее в човешкото съзнание, човек трябва да се вслушва и в онова, което Божественото му говори. Когато направи нещо лошо, човешката уста му казва: „Не постъпи добре.“ Когато направи нещо добро, Божествената уста му казва: „Добре постъпи.“ Вслушвайте се и в двете усти, които са във вас и ви говорят.

Тайна молитва

27-ма беседа от Учителя, държана на 15 септември 1940 г., 5 часа сутринта, София – Изгрев

РАЗБРАНИ И НЕРАЗБРАНИ ЕЗИЦИ

Йоан, 10. глава

Мъчно се говори на разбран език, още по-мъчно – на неразбран. Мъчно е да се говори на своя език, още по-мъчно – на чужд. Ако знаеш някой чужд език, можеш, като говориш или пишеш, да направиш някакви грешки, с които да се изложиш. Обаче ако знаеш малко езика, повече грешки ще правиш и повече ще се излагаш. Слушате някой да казва, че всичко знае, а друг – че нищо не знае. И в двете твърдения има нещо неразбрано. Защо? – Защото който казва, че всичко знае, не разбира, че има нещо, което не знае; който казва, че нищо не знае, не разбира, че все нещо знае.

На едно място в Писанието Христос казва за Себе Си: „Аз съм вратата на кошарата." В обикновения живот под думата *врата* разбираме предмет с различна форма, направен от дъски, майсторски изработени. Този предмет поставят на празно място, на стена или на ограда, и го закрепват така, че може свободно да се отваря и затваря. Съзнателна ли е вратата? Има ли представа за службата, която върши в един дом? Значи понятието *врата* има двояко значение: буквално и преносно. Човешкият ум си служи с представи, изводи и заключения, дохожда до вътрешния смисъл на нещата. Като понятие вратата е допусната в човешкия ум. Някои понятия обаче умът не допуща в себе си. Когато говорим за врата, ние знаем, че тя се отваря за добри приятели и се затваря за неприятели. Не става ли същото и с човешкия ум и с човешкото сърце? За своите добри приятели вие отваряте и ума, и сърцето си. За ония, които не обичате, вие напълно се затваряте.

Всички хора изобщо се отварят за приятелите си, а се затварят за неприятелите. Учителите правят същото: за някои деца – по-способни и добродетелни, те се отварят повече; за ония, които не могат да влязат във вътрешен контакт с тях, те остават затворени. Какво виждаме в края на краищата? – От първите деца именно излизат добри, знатни граждани и гражданки, а някои се раждат даже в царски домове, като бъдещи царе и царици. Защо някои деца се раждат в царски семейства? – Защото са хранени с царска храна. Защо от многото яйца, които царицата-пчела снася, само едно излиза царица? – Защото е хранено със специална, с царска храна. Като изучавате живота на пчелите, виждате, че яйцата на работниците се хранят с един вид храна, а бръмбарите, неправилно наречени търтеи – с друг вид храна. Бръмбарите представляват свита на царицата. Благодарение на тях тя върши своята работа. Те са от високо произхождение. Не е добре, когато бръмбарите се размножат повече, отколкото трябва. Ако съвсем изчезнат, и това не е добре. Между пчелите в един кошер има известна пропорционалност, която Природата допуща. Наруши ли се тази пропорционалност, пчелите сами я възстановяват.

Всеки човек иска да бъде цар или царица. Не е лесно да носи човек тази висока титла. Колкото по-високо място заема човек, толкова по-отговорно е положението му. Например положението на целия кошер зависи от царицата. На всеки 24 часа тя трябва да снася по две-три хиляди яйца, от които се излюпват работници. Усилена е работата на царицата! Лесно е да каже човек, че иска да бъде цар, свещеник, майка, баща или учител. Това са едни от най-отговорните длъжности. В съвременния живот всички добри начинания, както и всички лоши, се дължат все на майките и на бащите. Като наруши някой закон, човек казва: „Какво особено съм направил? Нарушил съм един малък закон.“ Каквото и да е нарушението, малко или голямо, то

носи своите лоши последствия. Ето, Адам и Ева нарушиха само един закон, ядоха от плода на забраненото дърво, но и до днес още светът не може да се освободи от последствието на това нарушаване. И до днес хората ядат от забранения плод и се чудят защо не могат да се освободят от греха на първите човеци.

Съвременните хора се намират в една голяма кръчма, дето всички ядат и пият от евтиното винце. Като излязат от кръчмата, те започват да се карат. Защо се карат? – Защото ядат от забраненото дърво. Докато не бяха яли от забранения плод, Адам и Ева живееха в мир и съгласие. Щом вкусиха от него, те веднага се скараха. Само пияни хора се карат. Като видя, че се карат и не живеят добре, Бог запита Адам: „Защо се напихте?“ За оправдание Адам отговори: „Напих се, Господи, от любов към жената, която ми даде за другарка. Аз имах доверие в нея, но тя ме изкуси.“ После Бог се обърна към Ева със същия въпрос, на който тя отговори: „Господи, змията ме излъга. Никога не съм мислела, че змия може да лъже, още повече, че е създадена от Тебе. Тя ми каза, че ако ям от забранения плод, ще стана Божество, ще придобия Твоите качества. Аз пожелах да стана като Тебе.“

Оттук виждате лошите последствия на кривите мисли. Закон е: няма мисъл, добра или лоша, която да не носи известни последствия. Казано е в Писанието, че злото носи последствията си до четвъртото поколение, а доброто – до хиляди родове. Ако този закон не съществуваше, нищо не би могло да се предаде на бъдещето поколение. Наистина, с доброто заедно се предава и злото, но като по-силно, в края на краищата доброто преобладава.

Като изнасям погрешката на Адам и на Ева, това не значи, че трябва да се страхувате да ядете. Има какво да яде човек. От един плод само се забранява на човека да яде. Работете върху себе си, за да се освободите от вътрешния страх, който е причина за различни

болести. От страх хората умират. Когато чумата отивала за Багдад, в сметката ѝ влизали само хиляда души. Като преброила числото на жертвите, и тя останала учудена – на онзи свят отишли 20 000 души! Значи хиляда души били избрани от чумата, а 19 000 заминали от страх. Голяма сила е страхът. Голямо е неговото влияние. Хората се намират под влиянието на страха така, както и под влиянието на модата. Цяла зараза е модата. Малцина устояват на нейното влияние.

Хората се мислят за умни, учени, силни, а не могат да се справят със страха, с модата и с много неща още. Те казват, че растенията и животните са невежи същества, а се хранят с тях. Как е възможно тогава да се храни човек с плодовете на нисшите и некултурни растения, с месото на невежите животни, и да очаква, че от него може да излезе някакъв особен гений или талант? – Каквато храна употребява човекът, такъв става. Какво ще излезе от човека, ако продължава да се храни с говеждо и със свинско месо? От глупавото и нечисто не може да излезе нещо умно и чисто. Какво излезе от ония, които ядоха от Дървото за познаване на добро и на зло? Да оставим този въпрос настрана. Той е един от деликатните въпроси. Опасно е да се говори за греха, за злото и за престъплението. Да се говори върху тия въпроси, това значи да се зарази човек. Силният, високо духовен човек, може да борави с материята на греха и на злото, защото знае законите, чрез които да ги трансформира. Които не разбират тия закони и се опитват да спрат злото, вместо да го ограничат, то взема все по-широки размери. Тази е причината, поради която злото днес се шири наляво и надясно.

Съвременните хора са свидетели на един страшен дуел – две страни се бият. В първо време на едната страна бяха две сили, а на другата – една. После положението се смени: първата страна остана сама, а към втората се прибави нова сила. Значи при първото положение на силите отношението беше 2:1, а после стана 1:2. Всяка

от страните търси правото си и мисли, че правото е на нейна страна. Обаче и двете страни имат мнение за себе си, че са избраният от Бога народ, натоварен с идеята да внесе в целия свят нов ред и порядък. Така мислеше едно време човекът. Той си казваше: „Аз съм господарят на света, трябва да се справя с всички по-нисши от мене раси и култури.“ Той влезе в упорита война с тях, но и до днес още не може да се освободи от калта на тия нисши раси. И до днес още той прави погрешките на предшестващите раси. Това, което змията прави, и човекът го прави; това, което тигърът прави, и човекът го прави; това, което комарът прави, и човекът го прави. Това не значи, че във всички прояви човекът е като животните, но той има още остатъци от животински черти в себе си, с които мъчно се справя.

Какво трябва да се прави, за да преодолее човек животинското естество в себе си? – Нищо друго не остава на човека, освен да спазва Божиите закони и законите на Разумната Природа. Това обаче се отнася до ония, които вярват в Бога и в разумността на Природата. Ония, които не вярват, още търсят доказателства за съществуването на Бога. Чудно нещо! Какви доказателства ще дадете на хората, че светлината съществува? Ако и това трябва да се доказва на човека, значи той е сляп. Който има очи, вижда светлината. Тъй щото не търсете доказателства за съществуването на Бога, но молете се очите ви да бъдат винаги отворени, за да виждате светлината на деня. Че не я разбирате напълно, че не знаете как се предава, това е друг въпрос. Радвайте се и благодарете, че имате възможност да възприемате и познавате поне отчасти светлината и топлината. Мнозина се задоволяват с едно ограничено понятие за Бога, за Когото могат да получат само физически доказателства. Те вярват в някакъв Бог, който не е нито любов, нито светлина, нито топлина, нито знание. Който търси Бога на Любовта, на светлината, на топлината и на знанието, той не се нуждае от никакви доказателства за Неговото съществуване.

Той Го познава вътрешно и се домогва непосредствено до Божествените идеи. Той не се нуждае от външни учители, а сам на себе си е учител.

Човек трябва да се стреми към усъвършенстване. Като стане съвършен, човек лесно разбира нещата, не се нуждае от много обяснения. Като погледне само някого, той веднага го познава. Като погледне Слънцето, човек знае вече, че това е светещо тяло. Какво има на Слънцето, каква е същината му, той не знае, но достатъчно е, че разчита на неговата топлина и светлина. Даже учените не знаят с абсолютна сигурност какво е всъщност Слънцето. Например за температурата на Слънцето има различни мнения: едни учени поддържат, че температурата му е около 6 хиляди градуса, други – около 25 милиона градуса, трети – над 25 милиона. Кое мнение е най-вярно, не се знае. Ние нямаме още такъв термометър, с който да определим температурата на Слънцето с абсолютна точност. Според някои учени температурата на Слънцето не е нищо друго, освен някаква умствена преграда, с която жителите му се предпазват от жителите на по-ниско културните планети.

Кои са първите причини, които са заставили хората да се бият? – За да се бият хората, причината е религията, т.е. религиозните култове. Докато са били в рая, първите хора нямали никакъв култ, който да внася между тях спор и недоразумение. Там съществувал един култ – послушанието. Как са живели Адам и Ева след излизането си от рая, не знаем, но как са живели синовете им – Каин и Авел, знаем. Родителите им били вегетарианци, а синовете – месоядци. Един религиозен култ ги заставил да воюват помежду си, и един от тях станал жертва. Кой беше този религиозен култ? – Жертвоприношението. Авел бил овчар и принесъл в жертва на Бога една от своите овце. Каин бил земеделец, затова принесъл в жертва от своите житни произведения. Спорът обаче се явил по причина на

това, че димът от жертвеника на Авел възлизал нагоре, към Бога, а на Каин се разстилал по земята. Това породило завист в сърцето на Каин. Когато димът отива нагоре, това показва, че времето ще се оправи. Значи жертвата на Авел била приета, а на Каин не била приета, защото времето щяло да се развали.

Като се огорчил, Каин започнал да разсъждава: „Брат ми принесе в жертва живо същество и Бог прие жертвата му. Щом е така, аз ще принеса брата си в жертва, дано този път Бог приеме и моята жертва." Това е криво разбиране на въпроса. Човек има право да принесе в жертва нещо свое, което принадлежи само на него, а не чужди неща. Агнето беше собственост на Авел, житото – собственост на Каин. Те имаха право да принесат в жертва това, което сами са произвели, но що се отнася до чуждото, те нямаха право да турят ръка на него. Каин принесе в жертва брат си, но Бог го запита: „Каине, къде е брат ти?" – „Не съм стражар на брата си, да ходя след него." Каин излъга Господа. Той знаеше къде е брат му. Тогава Господ му каза: „Кръвта на брата ти вика за отмъщение." Каин се уплаши и рече: „Който ме срещне, ще ме убие за престъплението ми." – „Който се осмели да те убие – каза Господ, – наказанието му ще бъде седмократно." Бог остави Каин жив – да носи последствията на своето престъпление.

Днес всички народи се избиват едни-други. Едно време фронтът беше на бойното поле, а сега фронтът е навсякъде – и в градовете, и в селата. Бомби падат всред мирното население и избиват невинни деца – жени, мъже, старци – когото намерят. „Какво ще стане със света?" – Ще видите. Сега управляващите са пуснали една грамадна река да тече. В скоро време тя ще обхване целия свят. „Какво може да се направи срещу това течение?" – Единственото нещо е да турите срещу течението здрави бентове, докато вкарате реката в първото ѝ корито, дето Природата я е пуснала да тече. Докато хората отбиват реките и ги пущат да текат според своето разбиране, всякога ще има

лоши последствия за човечеството. Докато реката Нил течеше през Сахара, последната беше цветуща местност. Щом отбиха реката, Сахара стана пустиня. С това хората извършиха грамадна грешка. Природата знае къде трябва да текат реките. Когато е нужно да се отбие една река, тя сама предвижда това и чертае нови пътища.

Днес, след всичко това, което сегашните хора правят, те се запитват защо съществуват противоречията. Много естествено. Противоречията съществуват като резултат на отклонението, което човешкият ум и човешкото сърце са направили от правия път, който Бог им е предначертал. Те са отбити от правата посока и текат там, дето не трябва, вследствие на което предизвикват големи нещастия. „Какво трябва да правим сега, за да избегнем тия последствия?“ – Трябва да поставите ума и сърцето си в посоката, която първоначално им е била определена. „Каква е задачата на сърцето?“ – Да пречиства кръвта, и така пречистена, да я отправя и към най-отдалечените части на организма. Според някои учени е изчислено, че сърцето има на разположение 300 милиарда клетки, с които се справя разумно. Те са поданици на неговата държава. Няма цар в света, който да има на разположение толкова поданици, както сърцето.

Както виждате, човек е господар на такова голямо царство, с толкова много поданици, и се оплаква, че е сиромах. Някой даже нарича себе си будала – *Буда- Аллах*. Думата *будала* е имала хубаво съдържание, но днес е изопачена. Първоначално тази дума означавала съвършен човек, произлязъл от Бога. Значи будала е съвършеният, който излиза от Бога. Впоследствие тази дума изгубила своя вътрешен смисъл. Днес под понятието *будала* разбираме човек, който не знае какво прави – несръчен е той. Някой сгреши и за свое оправдание казва: „Аз съм будала.“ Това значи: „Аз, който имах всички условия и възможности да стана човек, изгубих всичко. Днес не съм нищо друго, освен будала. Станах посмешище на хората.“

Който признава погрешките си и ги изправя, е истински будала. Докато всички хора не станат в този смисъл будали, светът не може да се оправи. Обаче да се прави човек на будала, да мисли, че може да излъже, да изиграе някого, не му е простено. Той ще носи последствията на своето съзнателно изопачаване. Как ще излъжете Слънцето? Как ще излъжете морето?

Мнозина казват, че трябва да бъдат добри и святи, да се проявяват като хора. Ако мислят, че отсега нататък могат да станат добри и святи, те са на погрешен път. Те са закъснели вече. Добрите хора се раждат добри. Святите хора се раждат святи. Едно се иска от хората – да се проявяват такива, каквито са. Човек носи в себе си всичко добро и възвишено, всички дарби и способности, но се нуждае от условия за тяхното проявяване.

Хората не успяват или малко успяват в живота си, защото или никак не работят, или малко работят. Те търсят лесния път. Те искат да намерят рая. И да го намерят, там не могат да живеят днес. В рая ще влязат само готовите хора. Според мене раят на Земята – това са Северният и Южният полюс, защото там не е станало никакво престъпление. На Южния полюс сега живее Любовта, на Северния – Мъдростта, а на Екватора – Истината. Всички погрешки и престъпления в света идат от Екватора, понеже хората не прилагат правилно законите на Любовта и на Мъдростта. Щом не прилагат тия закони правилно, естествено е, че не могат да спазват и законите на Истината. Хората са се отклонили от пътя на Любовта и на Мъдростта, заради което са изпратени в света на Истината, т.е. на Екватора, за да изправят погрешките си. В пътя на изправянето си човек ще се върне там, дето първоначално е сгрешил. Значи той ще отиде първо на Южния полюс – при Любовта, с нея да започне. Оттам той ще отиде на Северния полюс – при Мъдростта. Като придобие Любовта и

Мъдростта, най-после ще отиде на Екватора, дето ще намери Истината, която ще му помогне да изправи погрешките си.

И тъй, като мине през Южния полюс, през огъня на Любовта, човек се стопява, пречиства се и отново се явява като новородено дете. Детето трябва да расте при благоприятни условия докато порасне, докато се кали и развие. Преждевременно то не може да отиде на Северния полюс. Колко научни експедиции пропаднаха в идеята си за откриване на Северния полюс! Защо? – Там няма условия за живот. Там има големи течения, които не се понасят. Англичаните направиха опит да сложат знамето си там, но останаха излъгани: там не стои никакво знаме. Руснаците успяха да стигнат на Северния полюс, но в скоро време теченията ги отвлякоха надолу. Само онзи може да се домогне до Северния полюс, който е приел Любовта и непоколебимо вярва в нея.

Без Божията Любов никакво постижение не съществува. Хората и народите не успяват, защото всеки се мисли за избраник на Бога. Който е носител на Любовта, на Мъдростта и на Истината, той е Божий избраник като индивид, като общество или като народ. Който зачита тия закони, той е от избраните.

Всеки човек носи в себе си всичко, каквото желае. Щом е така, слушайте какво ви говорят Любовта, Мъдростта и Истината във вас. Зачитайте техните закони, за да бъдете избран народ.

Тайна молитва

28-ма беседа от Учителя, държана на 15 септември 1940 г., 10 часа преди обяд, София – Изгрев

ВРЪЗКА МЕЖДУ БОГА И ЧОВЕКА

Йоан, 1: 1-15

Животът е пълен с благодат и с Истина, но въпреки това хората и до днес още се запитват какъв е смисълът на живота. По този въпрос съществуват различни мнения. Някои казват, че смисълът на живота за човека е да бъде праведен, други – да бъде силен, трети – да бъде добър, четвърти – да бъде учен, богат и т.н. Особено важно е днес за хората да им вървят работите добре. Ние пък казваме: смисълът на живота за човека е ученето. Човек е дошъл на Земята да се учи. Той носи в себе си задачи, които очакват своето разрешаване. Той сам за себе си е предметно учение – задача за разрешаване. Училището е външната страна на учението, а човек – вътрешната страна.

Някой се оплаква, че е болен. Много естествено! Щом не диша дълбоко, ще боледува. Друг казва, че работите му не вървят добре. – Вярата му е слаба. Ако вярата му е силна, работите му ще се нареждат добре. Някой оратор излиза на сцената да говори и се оплаква от публиката – че не го слушали, както трябва. Щом говориш, а хората не те слушат, това показва, че не говориш добре. Невъзможно е човек да говори и да пее добре и да не го слушат. Ако не говори и не пее добре, все едно, че човек предлага на слушателите си лоши плодове. Кой човек обича лоши плодове? Има смисъл да яде човек плодове, но такива, които допринасят нещо за неговото здраве.

Съвременните хора се нуждаят от послушание. Външно послушание имат те, но насила ги заставят да слушат. Стражар върви след тях и им казва: „Тук ще влезете!“ – те влизат. „Сега вън ще излезете!“ – и те излизат. Това не е послушание. Послушанието

произтича от любов. Преди да дойде стражарят, ти трябва да бъдеш готов и да чакаш да вървите. Като знаеш, че той ще дойде, ти трябва да го очакваш с трепет. Никаква дума да не ти каже, никаква заповед да не излезе от устата му, но ти да знаеш предварително какво трябва да направиш. Мнозина очакват да дойде Любовта в тях и тогава да започнат работата си. Трябва ли човек да очаква Слънцето да изгрее в него, че тогава да работи? – Видите ли, че Слънцето е изгряло, бъдете готови вече за работа. Ако очаквате Слънцето да изгрее във вас и тогава да работите, вие трябва да сте вече в Божествения свят, за който още не сте готови. Не очаквайте това нещо. Бъдете доволни, че Слънцето грее отвън, за да можете и вие, както всички хора, да работите. Бъдете доволни, че Любовта изпълва целия външен свят и може да топли и вашето сърце. Възприемайте и обработвайте светлината на Слънцето в себе си. Възприемайте и обработвайте топлината на Любовта, за да се движи вашето сърце под нейния ритъм. Човек трябва да бъде буден, за да не пропуска моментите, когато Светлината слиза на Земята. Той трябва да бъде буден, за да не изпуска моментите, когато Любовта посещава неговото сърце.

Мнозина се запитват какво нещо е молитвата. Молитвата е отиване на човека при Бога. Много хора се молят, но молитвата на малцина се приема. Защо не се приема молитвата на всички хора? – Защото не знаят как да се молят, т.е. как да отиват при Бога. При Бога ще отидеш такъв, какъвто си. Ако отиваш на баня, ще отидеш такъв, какъвто си. Щом си нечист, ще се измиеш на банята. Ако си чист, никаква баня не ти трябва. Ако отиваш на църква, ще отидеш такъв, какъвто си, без никакви преструвки. Ако си нечист, ще се измиеш. Щом искаш да се измиеш, ще забравиш всичко. Кой колко има да ти дава – всичко ще забравиш. Ще помниш само едно – че трябва да се измиеш. Божият храм не е търговско място, не е място за парична

обмяна, за плащане на дългове. Щом влезеш в този храм, ще забравиш всякаква критика. Че този бил такъв, че онзи бил онакъв – това не е твоя работа. Хората са живи картини, които ти не си рисувал. Художникът, който е рисувал тези картини, знае защо са нарисувани така. Той е имал известна идея, която е вложил по особен начин във всяка картина. Ако искаш да си дадеш мнението, нарисувай и ти една картина, тури я до другите и я остави тя сама да говори за себе си.

Всички хора са скулптори и художници. В този смисъл те могат да се пресъздадат, да направят от себе си това, което искат. Ако главата ви не е такава, каквато трябва, вземете чук и длето, преработете я. Възможностите са във вашата ръка. Вие можете да направите, каквото пожелаете. Ако ухото, носът, устата или брадата ви не са такива, каквито трябва, вземете четката и ги преработете. Вие сте художник и скулптор на себе си. Ако тялото ви не е такова, каквото трябва, а искате да се явите с него при Господ, вземете чука и работете известно време върху него, за да го изваете, да го направите такова, каквото първоначално Бог го е създал. Няма защо да се явявате пред Господ с тяло, направено от хората. Казано е в Писанието, че Бог е направил човека по образ и подобие Свое. Върнете се към този образ и с него идете при Бог. Ще кажете, че не искате да се върнете към старото. Мислите ли, че разбирате живота? Ние не говорим за старото, в смисъл на изопаченото. Ние говорим за първичното, за онова, което Бог е създал. То нито е старо, нито ще остарее.

Днес всички хора говорят за доброта и за справедливост, но нито са добри още, нито са справедливи. Защо още не могат да придобият тези качества? – Защото им липсва едно съществено качество, а именно – те не могат да се смаляват. Всички хора вървят по закона на

разширяването, по закона на уголемяването. Бог се смалява, а те се разширяват и господари стават. Всеки вярващ мисли, че е господар, че не е като другите хора, че Господ има особено благоволение към него, че му говори и т.н. Бог благоволи, наистина, но към онези, които се смаляват, а не към онези, които се разширяват и големи стават. Господ казва: „Ако е въпрос да бъдеш големец, да станеш велик човек, по-голям от Мене няма.“ След всичко това малкият човек ще се напъва да се покаже голям. Колко голям може да бъде човек на физическия свят? – Като започнете от един и половина метра и стигнете до два метра и половина, най-много до три метра. Да бъде човек три метра висок, това е рядко явление, едно от изключенията в живота. Всъщност не е нужно човек да бъде много висок. Понякога големите предмети се намаляват, а малките се увеличават. Това е само за удобство, за да станат предметите разбрани, та да може човек да ги обхване и проучи. При сегашните условия, за да ви разбират хората, вие трябва да бъдете малки, да се смалявате. Малкият човек може да влиза навсякъде и да върши много работа.

Какво ще кажат жените, ако се въведе старата мода на роклите, с обръчи долу? Как ще влизат в къщите, как ще сядат, как ще излизат? И на това ще се намери начин, но не са практични тези моди. Колкото по-малко място заема човек, толкова по-добре. Днес най-удобна и най-практична е дрехата на смирението. Не мисли за себе си, че си най-добър и най-справедлив и че като тебе друг човек няма в света. По-добър, по-справедлив от тебе е Бог. Ти не си пръв. Заблуждение е да мислиш, че си пръв във всичко. Слушате някой да казва: „Докога хората ще ме тъпчат? Докога трябва да се смалявам?“ – Преди всичко този човек не е най-онеправданият. Има Един в света, Който истински е онеправдан – това е Бог. Има Един в света, Когото всички тъпчат – това е Бог. Има Един в света, Който истински страда

– това е пак Бог. Хората още не знаят какво нещо е страданието. Бог е онеправдан, но не се онеправдава. Името Божие се тъпче, но Бог поругаем не бива. Бог страда, но не е страдалец.

И така, Единственият, Който страда, това е Бог, а хората чувстват само страданията на Бога в себе си. Учете се от Него да страдате и да търпите. Искате ли да знаете какво нещо е търпението, вслушвайте се в страданията на Бог, за да видите как Той страда, търпи и люби. Колкото повече страда, толкова повече изявява Любовта Си навън. Като не разбират закона на Любовта, хората казват: „Господи, прекрати страданията ни." Знаете ли какво ще стане със света, ако страданията изчезнат? Любовта идва чрез страданията. За да придобиеш Любовта, преди всичко ти трябва да се ограничиш. Да се ограничиш, това значи да дадеш нещо свещено от себе си на онзи, когото обичаш. Христос казва: „Аз дойдох между хората да им дам живот, и то преизобилно." Какво по-свещено нещо знаете от живота? Ако Христос не беше дошъл на Земята и не беше дал живот на хората, какво щеше да представлява Неговото учение?

Следователно хората имат вече живот, и то преизобилно, но от какво се нуждаят в настоящия момент? – От мир. Мирът трябва да дойде! Чрез кои? – Чрез силните. Как ще говорите на хората за мир, ако сте слаби? Силните по ум, по сърце и по воля трябва да говорят за мир, а не слабите. Богатите трябва да говорят за щедростта и да я прилагат, а не бедните. За да станат силни, хората трябва да се упражняват. За да станат богати, хората трябва да работят. Ако не се упражняват и не работят, каквото знание и изкуство да имат, ще го изгубят.

Един млад българин отишъл да учи занаят при един майстор грънчар. Не е голямо изкуство да правиш грънци, но все трябва да знаеш как да месиш глината, как да я ваеш, как да печеш грънците и

как да ги продаваш. Ако е въпрос за глина, има колкото искаш; ако е въпрос за грънци, можеш да правиш, колкото искаш. Глината поне е евтина, не е като вълната или маслото. Тези съображения именно заставили младия момък да изучава грънчарство. Той намерил един добър майстор и започнал да изучава занаята. Цели три години работил при господаря си, месил глината, ваял я, пекъл я заедно с майстора си, и на края на третата година той се обърнал към него с думите: „Господарю, по всичко се вижда, че научих вече занаята. Реших да се отделя от тебе, да заработя сам, да спечеля повече пари, за да се оженя. Затова те моля да ме произведеш майстор." Майсторът му го изслушал внимателно и го обявил за самостоятелен работник. Момъкът си отворил работилница, купил си грънчарско колело и започнал сам да работи. Като изваждал грънците от пещта, той оставал изненадан – всичките му грънци били напукани. Той разбрал, че работата му няма да върви добре, и че освен загуби нищо друго няма да има, затова отишъл при господаря си да пита какво особено се крие в печенето на грънците, за да не се пукат.

Господарят му казал: „За да ти покажа това изкуство, трябва да останеш при мене още три години." Момъкът си помислил: „Значи господарят крие нещо от мене и ме заставя да му слугувам още три години." Нямало какво да прави, останал при господаря си още три години. Той му помагал във всичко и виждал, че знае занаята. Чудел се къде се крие изкуството да не се пукат грънците. Един ден, когато трябвало да вади грънците от пещта, господарят го извикал при себе си и му казал: „Гледай какво правя." Като изваждал гърнетата от пещта, майсторът духвал във всяко едно поотделно. Момъкът слушал как във всяко гърне майсторът духал. „Чудно нещо – си казал момъкът, – за едно *ху* трябваше да уча още три години." Едно *ху*, но това *ху* е цяла наука. Като се умори или като не вървят работите му

добре, българинът казва *ху*. Там е грешката. Не казвайте *ху* отвън, но турете устата си на гърнето и вътре кажете *ху*. Щом постъпвате по този начин, работите ви ще вървят добре.

Днес работите на всички хора не вървят добре. Защо? – Защото всички проповядват любов вън от хората, вън от техните нужди. То е все едно да проповядвате на дърветата за Любовта. Каквото и да им кажете, те няма да ви разберат. То е все едно богатият да проповядва на богатия за щедрост. Иска ли да проповядва, нека събере сиромасите и да им каже: „Братя, моите хамбари са пълни с жито. Нека всеки от вас да изоре нивата си, да изчисти добре колата си, да впрегне воловете си, в колата си да тури един голям здрав чувал и да дойде при мене да му дам от своето едро хубаво жито, за да го посее. Готов съм да дам жито на всеки, на когото чувалът е здрав. В скъсани чували жито не турям. Каквото спечелите, ще остане за вас." Това значи истинско говорене. Кой беден не би отишъл да слуша този оратор? А тъй, излязъл да говори някой сиромах без пет пари в джоба си… Хубаво нарежда изреченията, по правилата на граматиката, но беден е, пет пари няма в кесията си.

Същото се отнася и до дишането. Не може да диша онзи, който не знае правилно да мисли: да съсредоточи мисълта си дълбоко в себе си, да намери Господ и да каже: „Господи, благодаря Ти, че си влязъл в мене." Щом каже така, той може да поеме въздух, да приеме Божиите блага в себе си. Като издиша, пак да каже: „Благодаря Ти, Господи, че остави Своето благословение в мене." Целия ден ще дишаш, ще викаш Господ. Той ще влиза и излиза от тебе, ще се разговаряш с Него и ще благодариш за това, на което те е научил. Ако те боли крак, дишай за крака си и благодари на Бога, че те е посетил. Докато болката ти не мине, не преставай да дишаш дълбоко и да викаш Господ. Каквато болка и да имаш, с дишане можеш да я лекуваш.

Дишайте дълбоко, спокойно, бавно, ако искате работите ви да се нареждат добре. Някой диша бързо, като че неприятел го гони. С бързане работите не стават. Пазете носа си да не се простудява, да не се запушват ноздрите. Човек трябва да вдишва и издишва въздуха през носа, а не през устата. Бог вдъхна живот през ноздрите, а не през устата. Като диша през носа, човек мисли право. Като мисли право, той е здрав. Дяволът е научил човека да диша през устата.

Освободете се от съветите на дявола. Той ще ви съветва да продадете всичките си скъпоценни камъни, и то на евтини цени. Защо? – За да си оправите работите. Не го слушайте. Той иска да ви опропасти. Двама души се карат и отиват при съдията, за да ги съди, да им даде правото. Ако те сами не могат да се разберат, отвън никой не може да ги оправи. Истинска съдба е тази, в която Любовта взема участие. Там, където Любовта не взема участие, никаква съдба не съществува. Трябва да дойде някой отвън, за да докаже, че съм виновен. Нима аз не зная дали съм виновен, или не? Трябва да ме съди някой защо съм счупил стомната. Аз зная защо и как съм я счупил. Стомната е моя. Следователно моя работа е защо съм я счупил. Аз съм майстор, сам правя стомни. Като счупя една, ще направя втора стомна – по-голяма, по-красива, по-добре гледжосана. В турско време съденето ставало бързо, без особени процедури. Съдията пита: „Иване, имаш ли да даваш на съседа си?“ – „Имам.“ – „Плати ги още сега.“ Иван изважда парите и ги дава на съседа си. После съдията се обръща към съседа: „Доволен ли си от присъдата?“ – „Доволен съм.“ – „Имаш ли да вземаш още нещо?“ – „Нямам.“ И двете страни си отиват доволни.

Днес с години разглеждат някои дела. В един анекдот из живота на адвокатите се разказва следното: един адвокат взел едно дело, което се отнасяло до някаква крупна сума. Адвокатът изучавал

делото, разглеждал го, представял го на дневен ред в съда, но така се нареждало, че постоянно се отлагало. Един ден дъщерята на адвоката се оженила за млад, способен адвокат. Дядото дал на зетя си въпросното дело като зестра за своята любима дъщеря. В най-скоро време зетят проучил делото, използвал всички готови данни и го внесъл в съда. След една седмица той се явил в съда като адвокат, пледирал върху делото и го разрешил. Зетят се похвалил на дядо си, че делото е завършено. „Много време ще ходиш гладен. Аз се храних с това дело цял живот, с него поддържах жена си и децата си, а ти го разреши за един ден."

Съвременните хора се страхуват от мисълта как ще се прехранят и търсят начин за лесно осигуряване. Искате ли да прекарате живота си добре, посрещайте и изпращайте Бог с любов. Ако не Го посрещате добре и не Го изпращате добре, ще страдате, ще боледувате, ще гладувате и т.н. Това не значи, че Бог ви е определил тези страдания, но като не можете да се ползвате от благата, които Той дава, ще живеете в лишения. Стомахът на някой човек е разстроен, не може да приема храна. Ако го заставите насила да яде, той ще повърне, каквото е приел. По-добре да гладува няколко дена, нищо да не яде, отколкото да яде и още повече да разстрои стомаха си.

Хората се съдят, съдили са се, но въпреки това и до днес не могат да се изправят. Някой направи грешка и сам не може да си прости, осъжда се. Какво се постига с това съдене? – Нищо не се постига. Тази година приложете следното правило: каквато грешка и да направите, благодарете на Бог, благословете Го в себе си, че сте сгрешили. Като благодарите, ще видите какво ви липсва, къде е било слабото ви място, та сте сгрешили. Като благославяте Господ, Той ще изправи грешката ви. Любовта е единствената сила, която изправя грешките. Нека всеки за себе си бъде справедлив съдия, да съди по любов.

Ще кажете, че е опасно да съдите по любов. Не се страхувайте! Ако Адам беше приложил Любовта и послушанието, нямаше да попадне в ръцете на дявола изкусител. Той пожела да стане като Бог и повярва на змията, че ако яде от забраненото дърво, ще направи по-хубава градина и от райската. Змията говореше на едно слабо дете – Ева, и то й повярва. Това дете, излязло от Адам, даде от забранения плод на баща си – и Адам яде. Двамата сгрешиха, понеже не послушаха Бог, но се поддадоха на изкушението.

Кое е забраненото дърво, от плодовете на което човек не трябва да яде? Човек всеки ден яде от това дърво и не знае кое е. Това дърво има много наименования: безлюбие, омраза, ненавист, злоба, славолюбие и други. Всичко низко, подло, отрицателно, което разваля и разрушава човека, е свързано с познаване на доброто и на злото. Външно то е облечено с красиви дрехи, а плодовете му са позлатени, на слънцето светят. Така позлатени плодовете, безлюбието минава за любов, а злото – за добро. Някой ял от забраненото дърво и ме пита какво да прави, за да се освободи от последствията му. От последствията не можеш да се освободиш, но трябва да приемеш страданията разумно, да ги понесеш геройски, за да се пречистиш. Щом се пречистиш и обновиш, Любовта отново ще дойде. Ако Любовта те посети, без да си се изчистил, ти не можеш да се освободиш от злото. И в края на краищата пак ще изгубиш Любовта.

Христос, вторият Адам, показа на човечеството пътя, по който може да се освободи от последствията на непослушанието, от злото в света. За да се изчисти, човек ще мине през страданията, през смъртта, и тогава ще възкръсне. Възкресението не е нищо друго, освен влизане в рая. Без страдания няма възкресение. Ще кажете, че за Бог всичко е възможно. И за човека всичко е възможно, докато не е ял от плодовете на забраненото дърво. Щом яде, той непременно

трябва да мине през страданията и през смъртта. Благодарете за страданията, които ви са дадени, защото ще познаете Божията Любов, която носи в себе си възможности за изправяне и условия за придобиване на новия живот.

Хората трябва да дойдат до положението да осъзнаят грешките си и да не търсят виновници вън от себе си. Един баща завел детето си на училище, за да го запише в първи клас. Понеже детето му било непослушно и крайно своенравно, той казал на учителя: „Каквито грешки направи детето ми през седмицата, записвайте ги на едно листче. В края на седмицата аз ще идвам да получа наказанието вместо детето си. За неговия характер съм виновен аз.“ После се обърнал към детето си и му казал: „Ти ще внимаваш да не правиш много грешки. Колкото повече грешки правиш, толкова повече наказания ще получавам аз.“

Сега и на вас казвам: не правете много грешки, за да не измъчвате Божественото начало в себе си. Изчистете ума, сърцето и тялото си, за да не измъчвате Бог в себе си. Ще се запитате: „Нима още не сме чисти? Нима още не сме добри?“ – И чисти сте, и добри сте, но още не сте се освободили от Дървото за познаване на доброто и на злото. Вие не сте още от ония хора, които са готови да вършат всичко от любов. Малко хора са готови днес да работят от любов. И момите, и момците се надяват да се оженят, за да благуват, да бъдат щастливи, без да работят. Момъкът пише писмо на една, на втора, на трета мома, че ако се ожени за него, ще я направи щастлива. Момата се лъже, че ще бъде гледана като царска дъщеря. Разумният момък не залъгва момата, но ѝ представя положението, каквото е в действителност. Той ѝ казва, че ще се ожени за нея, ако е готова с него заедно, рамо до рамо, да копае, да оре, да жъне и т.н. Той не ѝ обещава живот без страдания, защото човек не може да расте и да се

развива, ако няма страдания. Да знае човек как да живее – това е велика наука.

Като ученици вие трябва да изучавате реалността на нещата. Същевременно трябва да търсите причините на нещата. Всеки за себе си трябва да отговори защо е създадена Земята, защо е създадено Слънцето. Ако не знае абсолютната причина на нещата, ще знае поне относителната. Всеки трябва да си отговори, че Земята и Слънцето са създадени като предметни учения за него, за да ги изучава. Богът на Любовта е причината за създаване на великите и красиви работи. Той ги е създал за разумните същества, за да се учат и да мислят право. Следователно искате ли да научите нещо за Любовта, идете при Бога, а не при хората. Как хората се обичат – това не е никаква велика наука. Понеже хората не са постоянни в любовта си, не можете да се учите от тях. Нова наука е нужна на хората, която да включва новите отношения, новата Любов. Който люби по нов начин, любовта му оставя спомен в него за вечни времена.

В какво се заключава Новото учение? – Новото учение подмладява хората. Затова Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Новото учение прави хората деца. Какво означава думата *дете*? – Детето е способно само да възприема и да се учи. Следователно станете деца, за да учите, да възприемате и да изправяте грешките си. Ако отлагате, лихвите растат и дълговете се увеличават. Изправяйте грешките си, преди да е залязло Слънцето. Като е отлагал от ден на ден да поправя грешките си, човек е натрупал голям дълг, който индусите наричат карма. Каквото и да прави, човек трябва да плати дълга си. Не го ли изплати, той не може да върви напред. Обаче ако мисли, че като живее по стар начин, ще изправи грешките си, той се лъже. Само Любовта е в състояние да изправи грешките на хората. Значи ще

живееш по закона на Любовта, за да изправиш всичките си грешки. Ще обичаш всички хора, без изключение. Ще ги обичаш, независимо от това дали ти дават нещо, или не. Любов, която се обуславя от даване, е користна, подкупна любов. Учете се от Любовта на Бог. Той от памтивека и през Вечността не е престанал и няма да престане да ни обича и да ни изпраща Своите благословения.

Едно трябва да знаете: без Любов няма живот, няма растене и развитие. Под думата *любов* разбираме Бог. Къде е Той? – Навсякъде. Бог е и във въздуха, и в светлината, и във водата, и в храната. Следователно ако не можете да приемете въздуха, светлината, водата и храната правилно, нищо не можете да постигнете. Като ядете, като дишате, като мислите, като възприемате светлината, ще облечете новите, празничните си дрехи. Това са велики процеси, за извършването на които се иска будност и велико съзнание. Празничните дрехи подразбират свято отнасяне към тези процеси. В това седи новото в света.

Като ученици приложете Любовта във всички свои прояви. Ако говорите, говорете с любов; ако мълчите, мълчете с любов; ако мислите, мислете с любов. Новата епоха, в която живеете, е епоха на Любовта. Щом е така, приложете и вие Любовта, за да се зарадва Небето, че има хора в света, които прилагат Любовта. Не мислете, че не е още време за Любовта. Закъснели сте даже. Не отлагайте нещата, защото всяко отлагане води към израждане. Приложете Любовта още сега, за да вървите от слава към слава, от знание към знание. Не мислете, че при други условия ще бъдете по-добре. Използвайте днешните условия, в които се крие вашето бъдещо щастие.

Тази година от всички хора се иска да проявят любовта си, да я приложат в отношенията си към всичко живо. Свържете правилно човешката любов с Божията, и Божията – с човешката, за да се

образува колелото на живота. Бог ще живее в нас като човек и ние ще живеем в Бог като човеци. Само по този начин ще се оправи светът.

Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих. Казвам: и вашата любов трябва да произтича от Божията. Ако любовта на човека не произтича от Божията, тя не е свързана с последната. Човешката любов представлява потенциална енергия, а Божията – кинетическа. С други думи: ние казваме, че съществува потенциална и кинетическа любов. Енергиите на кинетическата любов движат енергиите на потенциалната. Те турят грънците на грънчарското колело и правят от тях различни форми.

Новото учение седи в следната максима: да съединим в себе си човешката любов с Божията и Божията – с човешката. И тогава, щом Христос е казал: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих“, кажете и вие като Него: „Както ни Отец възлюби, така и ние възлюбихме.“

Тайна молитва

29-та беседа от Учителя, държана на 22 септември 1940 г., 5 ч., София – Изгрев

В БОЖЕСТВЕНОТО УЧИЛИЩЕ

Днес считам всички присъстващи за ученици, дошли от различни училища да ме слушат. Щом е така, напишете по едно благодарствено писмо на учителите си, че са ви подготвили да можете да ме слушате и разбирате. Ако нямахте тази подготовка, нищо не бихте разбирали. Така че аз ще ви дам обяснения само върху това, което вашите учители са ви преподавали.

Всеки ден носи в себе си условия за щастието, а не самото щастие; всеки ден носи в себе си условия за нещастието, а не самото нещастие. Всеки човек носи в себе си условия за разумността, а не самата разумност; всеки човек носи в себе си условия за доброто, а не самото добро. Като не знае тези неща, човек се намира в противоречие и казва: „Чудно нещо, толкова години уча, и нищо не съм научил!“ – Как да не си научил нищо? Буквата *А* не си ли научил? Животът се отваря с буквата *А*. Ако човек не знае буквата *А*, вратата на къщата никога не би се отворила за него. Всеки човек, който е бременен с една светла идея, с едно благородно чувство и с една добра постъпка, представлява буквата *А*. Буквата *А* се открива само на такъв човек. Тя не се открива на онзи, който не познава бременността. Ако човек не познава буквата *А*, за познаване на другите букви въпрос не може да става. Буквите са свързани помежду си с голяма любов. Ако пренебрегнеш само една буква, всички други се застъпват за нея. Всички букви търсят своето право чрез учителите. Нека се опита ученикът или студентът да изпусне само една буква, за да види какво ще кажат учителите за него. Какво мнение ще имате за някого, завършил университет, ако вместо *любов* напише *юбов*? – Всички ще кажат, че той не е културен.

Съвременните хора са дошли на Земята да изучават сценичното изкуство. Това изкуство подразбира огъване. Страданията не са нищо друго, освен огъвания, т.е. изкуство да се огъва човек. Когато те боли крак, ухо, око, глава, ти се огъваш на една или на друга страна, търсиш начин да си помогнеш. В този смисъл огъването не е нищо друго, освен сценично изкуство. Не може ли без страдания? – Не може. Невидимият свят се интересува от играта на актьорите, иска да види как изпълняват ролите си. Разумните същества, които живеят в невидимия свят, не знаят какво нещо е животът на Земята и го изучават чрез движенията на хората. Че бият някого, те не разбират нищо. За тях е важно какви огъвания прави човек. Колкото по-хармонични са огъванията и движенията на човека, толкова по-добре за разумните същества. Те изучават тези движения и правят своите заключения, като казват, че нещо велико става на Земята. Според техните разбирания добре е, когато бият някого, защото движенията му са красиви.

Ще кажете, че разумните същества не могат да се любуват на огъванията на човека, когото бият. Ще кажете, че съществата от онзи свят не са такива, каквито аз ви описвам. Аз бих желал да дойде някой, за да опише онзи свят и съществата, които живеят там. Чел съм много описания за онзи свят, но те не отговарят на действителността. Който е описвал онзи свят, кракът му не е стъпвал там. Той го описва наизуст, без да го познава. Той прилича на онези хора, които описват животните, говорят за тях, без да са ги видели в действителност. Те говорят за кобрата, за тигъра, за хиената, които са видели само на картина. Грамадна е разликата между знание, придобито от картини, и това, което е непосредствено възприето чрез наблюдение и опит.

След всичко това хората говорят за реалност и нереалност на нещата. Сценичното изкуство не е реалност. Например вие виждате огън, нарисуван на платно, но толкова жив, че имитира истинския огън. Обаче ако турите ръката си върху този огън, виждате, че той не изгаря, не причинява никаква болка. Той е мек, приятен на пипане. Но ако турите ръката си върху истинския огън, той ще ви изгори, ще ви причини болка. Следователно от вас зависи какъв огън искате да видите: на картина или истински. Ако искате да видите истински огън, всеки е майстор да накладе такъв огън, че да се изгорите от него. Няма човек в света, който да не се е изгарял, да не познава свойствата на живия огън.

Като говорим за огъня, ние имаме предвид общия, а не личния живот на човека. Ние не разглеждаме живота и Природата външно, но спираме вниманието си върху тяхната вътрешна страна. Всяко нещо в Природата, колкото и да е малко, има свой вътрешен смисъл и свое предназначение. Всяко нещо в Природата е ценно. Даже и нокътят на човека е ценен. По нокътя може да се чете историята на човешкия живот. За да чуе историята си, написана на нокътя, богатият може скъпо да плати. Ако искате да изучавате историята на Вселената, изучавайте окото си. Ако имате телескоп и познавате астрономията, с помощта на телескопа можете да изучавате цялото небе, със звездите и планетите по него. Обаче за това се изисква обширен ум. А така, чрез изучаване на окото по-лесно можете да изучите небето и небесните светила.

Сегашните хора изучават окото дотолкова, доколкото то има отношение към светлината, която прониква в него. Това обаче е най-малката служба, която окото върши. Окото възприема не само обикновените лъчи, но много още, за които хората нямат никакво понятие. Окото възприема още лъчите на Любовта, на Мъдростта, на

Истината, на Правдата и др. Достатъчно е един от тези лъчи да падне в човешкото око, за да може той да се произнесе какво нещо е Любовта, какво – Мъдростта, какво – Истината, и т.н. Няма лъч в Природата, който носи светлина в себе си, да не е приет от окото. Всички добродетели влизат в окото на човека посредством известен род лъчи. Без тези лъчи добродетелите остават непознати. Докато не възприеме поне един от лъчите на Любовта чрез окото си, човек не познава Любовта. Любовта може да се познае и чрез пипане, но само отчасти. Искаш ли да познаеш красотата на Любовта, ти трябва да възприемеш нейната светлина.

Днес много хора се занимават с астрология. Редица учени са писали върху астрологията, но повечето от знанията им са повърхностни. Те са писали повече наизуст, отколкото да са се ползвали от живата астрология. В това отношение те приличат на онези свещеници, които са написали всички молитви и служби в специален требник. Като им потрябва някоя молитва, те отварят требника си и четат. Това не е наука. Всяка молитва, всяка служба е формула, която трябва да се разглежда, за да се открива вътрешния й смисъл. Според мене най-добре се изучава астрология по човешката глава. Ако искам да зная качествата на Юпитер, ще го търся горе, на темето. Щом го бутна, той веднага ми проговаря. Аз се разговарям с Юпитер като с човек. Ако ми трябва Сатурн, намирам го горе, от двете страни на главата. Той е внесъл страха в човека. Чрез страха Сатурн е внесъл ред и порядък в света. Чрез страха той е заставил хората да се подчиняват на законите на Природата. Ако ми трябва Марс, ще го търся над ушите на човека. Достатъчно е да го бутна там, за да извади ножа си и да ми проговори. Той веднага показва, че е марсианец. Ако ми трябва Венера, ще я търся отзад и отпред на главата.

Що се отнася до Земята, вие сами ще намерите мястото й. Вие живеете на Земята и трябва да знаете мястото й на вашата глава. Месечината пък се намира в предната част на главата, а именно на челото, където стои като ореол. Тя заема важно място и върши важна служба. Когато мома или момък искат да се влюбят, те отиват при Месечината да я питат какво да правят. Когато поет иска да напише някое стихотворение, той отива при Месечината, за да се съветва с нея. Когато държавникът иска да създаде някакъв закон, той отива при Месечината. Когато философът иска да пофилософства малко, и той отива при Месечината. Когато жената иска да стане майка, а мъжът – баща, и двамата отиват при Месечината да се съветват с нея. Няма човек в света, който да не е ходил при Месечината да се съветва с нея. Следователно на Месечината, която е около 50 пъти по-малка от Земята, е дадена важна служба. Тя показва пътя на човека към Доброто.

Казано е в *Битие*, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето и Луната, за да светят на Земята. Това не подразбира само физическото, външното Слънце и външната Луна. В човека има по едно вътрешно слънце и вътрешна луна, които осветяват неговия път. Месечината е турена в умствения свят на човека. Тя е студена, но трезва. Месечината не обича да лъже. Когато хората научили това изкуство и почнали да го прилагат, Месечината престанала да се върти около оста си. Защо? – За да не се опорочи. Щом види, че някой лъже, тя започва да се разсипва. Ако човекът продължава още да лъже, тя съвсем се скрива, не се показва пред очите ни. Когато човек започва да се разкайва, да съзнава грешката си, Месечината отново се показва на небето и се засмива. Тя се усмихва на всеки, който говори истината.

Като знаете това, вглеждайте се в живота си, за да видите през какви фази минава вашата месечина. Ако започне да се празни, и във вас става изпразване. Проверете сметките си, за да видите какво трябва да правите. Каквито грешки намерите в себе си, изправете ги. Ще кажете, че сте грешни, че не можете да не грешите. Това са частични разбирания, които нямат нищо общо с Целокупния живот. Грешките произтичат от невежеството. Учете се, придобивайте знания, за да не грешите.

Какво представлява човекът? – Много нещо може да се каже за човека, но това, което го спъва, е неустойчивостта му. Защо не устоява човек? – От страх. Един граф се влюбил в една германка и често й казвал, че не може без нея, че е готов на всички жертви, с които да покаже любовта си. Една вечер графът отишъл при своята възлюбена, за да я покани да се разходят до едно от нейните имения. За да отидат дотам, трябвало да минат през една река. Графът извикал един от нейните слуги да ги прекара с лодката си през реката. В услуга им дошъл тъкмо този слуга, който бил влюбен в господарката си, но старателно криел любовта си. Той приготвил лодката и спокойно загребал с веслата си. В това време разбойници ги нападнали с цел да ги оберат. Графът скочил пръв на брега и хукнал към града. Слугата успял да изкара лодката на брега. Възлюбената останала сама и започнала да плаче. Слугата се нахвърлил върху разбойниците. Той ударил единия, втория, третия, и така ги прогонил. Като се видяла вън от всякаква опасност, господарката се успокоила и престанала да плаче. След това слугата я придружил с лодката обратно до дома й. На другия ден графът пристигнал в дома на възлюбената си, за да я поздрави за благополучното спасение. Той й казал: „Аз отидох в града да търся помощ и когато се върнах на брега, не намерих никого.“ – „Благодаря ти, аз нямам вече нужда от

твоята помощ." Графът представлява неустойчивото човешко естество, а слугата – устойчивото.

Казвам: ние не се нуждаем от такава любов, която не е готова да страда заедно с нас. На всеки, който не е готов да вземе участие в твоята съдба, ще му кажеш: „Нямам нужда от твоята любов." Ние не се нуждаем от хора, които не са готови да споделят нашата участ, нито пък Бог се нуждае от хора, които не са готови да вземат участие в Неговото дело. Това е общ закон за всички хора, за всички живи същества по Земята. Че е така, виждаме по това, че Бог взема участие във всички положения на нашия живот. Той е първият, Който ни се притичва на помощ във всички трудни положения. Той не се явява в някаква величествена форма, а като последен слуга. Той не се явява пред нас като граф – да пее химни на любовта, а в момент на опасност да бяга от нас. За да ни помогне, Бог си служи и с хората, и с животните, и с растенията, и с въздуха, и с водата. Всичко е в Негова услуга.

Като не разбирате този закон, вие искате да се яви Бог пред вас, да застане в Своето величие и да ви пита: „От какво имаш нужда?" – Ако имаш нужда от пари, пари да ти даде. Ако имаш нужда от къща, къща да ти направи. Това никога няма да стане. Бог е вложил в човека едно чувство – сам да открива къде има злато в Природата. Само в океаните има около десет милиона разтворено злато. Който има любов към златото, той може да го намери. И при това положение обаче всеки ще получи толкова злато, колкото може да носи, без да пъшка, без да се прегърбва от тежестта му. Следователно човек има право да иска от благата на живота само толкова, колкото е необходимо за неговия ум, за неговото сърце, за неговата воля и за неговото тяло. Човек има право да иска от благата на живота само толкова, колкото може да употреби. Казано е в Писанието: „Всичко,

каквото просите в Мое име, ще ви се даде.“ Това подразбира само необходимото.

И така, стремете се към новото, което може да ви направи щастливи. Приложете онази вяра, в която няма никакви съмнения и колебания. Приложете онази Любов, в която няма никаква промяна и измяна. За променливата любов именно Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм.“ За да се домогнете до Великата Любов, вие трябва да изучавате нейния език. Някой казва, че от любов не може да говори. Това не е вярно. Той не може да говори от безлюбие, а не от любов. В света на Любовта човек не може да каже една любовна дума, ако преди това не е помислил и едновременно не е почувствал тази дума. Докато е на Земята, човек може да говори, каквото иска и колкото иска, без да мисли и чувства това, което говори. Защо? – Защото считат, че е малък още, че има много да учи, докато влезе в света на Любовта. Обаче влезе ли в света на Любовта, там може да говори само реални неща. Когато Любовта посети младия момък или младата мома, те имат право да говорят за всичко, но не и за Любовта. Поне една година те трябва да мълчат, да не говорят за Любовта. Най-много им се позволява да си кажат по една дума, и то в краен случай. Също така и в писма не се позволява да се пише за Любовта.

Какво виждаме в живота на съвременните млади? – Те говорят изключително за любовта, пишат си любовни писма, вследствие на което нищо не остава от любовта им. Защо? – Позлатена е тяхната любов, позлатени са и писмата им. Как се познават позлатените писма? Аз ще ви питам как се познава кога момата е червисана и белосана. Достатъчно е да се измие с топла вода и сапун, за да се махне белилото и червилото от лицето. Лесно се развалят отношенията на младите. Достатъчно е да си кажат по една горчива

дума, за да се развалят красивите отношения помежду им. Всяка горчива дума е в състояние да измие червилото и белилото от лицето на младата мома. За да не се развалят отношенията им, в любовта не трябва да има никакво белило и червило. Любовта и Мъдростта носят в себе си козметичните средства. Ако момата иска да се червисва, нека използва цвета на Любовта; ако иска да стане бяла, нека използва светлината на Мъдростта.

Сега, като говоря за червилото и белилото, аз нямам нищо против тях като козметични средства. Например аз харесвам белосаните къщи, но те не са практични. Като завали дъжд, варта се измива. Добре е къщата да се белосва и отвън, и отвътре, но белилото трябва да бъде устойчиво, да не се измива. Има такова белило. То се крие в човешкия говор, в думите, с които се изявява Любовта. Една дума на Любовта е в състояние да червиса устните и страните на човека така, че с нищо да не се измият. Аз зная това изкуство, но не го казвам, защото търговците на белило и на червило ще пропаднат. С белилото и червилото те прехранват семействата си. Не е лошо, че хората се червисват и белосват, но това е временно изкуство. Ако знаеше законите, които управляват мисълта му, човек би се справил с всички свои недъзи. Няма недъг, който мисълта да не е в състояние да изправи. Днес и да имате това знание, вие не бихте могли да го използвате. Защо? – Много естествено. Можете ли да поставите детето на мястото на професора? Каквито знания и да има детето, не може да става сравнение между него и професора, който е завършил няколко факултета, който непрестанно работи в своята област. За учения, който носи Истината в себе си, всички врати са отворени.

Мнозина казват, че носят Любовта, Истината и знанието в себе си, и се чудят защо никъде не ги приемат. Ако наистина носят Истината, Любовта и знанието, всички врати ще бъдат отворени за

тях. Който носи Истината в себе си, той носи свобода за всички хора. Ако влезе в затвор, вратите на затвора ще се отворят и затворниците ще излязат на свобода. Ако влезе в някой дом, където хората се карат, спорът веднага ще утихне. Истината освобождава хората. Ако някой казва, че носи Истината в себе си, а не може да освободи хората, всъщност той носи факти, а не самата Истина.

Сега, като наблюдавам живота на хората, виждам, че те са актьори, които играят различни роли на сцената. Дали се карат, бият или примиряват, те са актьори, дават представление. Техните деди и баби седят на столове и гледат как играят ролите си. Като се свърши представлението, те започват да ги примиряват. След това виждате, че мъжът иска извинение от жена си, децата – от родителите си, и т.н. Щом актьорите се примирят, работите им се уреждат. Онези, които присъстват на представлението, плащат скъпо. Значи заслужава човек да даде едно представление, за да получи някаква сума. Докато не изменят начина на мисленето си, хората няма да разберат благото, което се крие в злото, вследствие на което искат да се освободят от него. Човек никога няма да се освободи от злото, но трябва да го разбере. Злото крие в себе си известни сили, които трябва да се използват разумно. Всичко, което става в света, е потребно, когато е на мястото си. Всяко нещо, което не става навреме и намясто, е лошо. Ако говориш не навреме, не е добре; ако учиш не навреме, не е добре. Можете ли да учите вечер, когато професорите спят? Вечер и те са уморени, и вие сте уморени – не можете да работите. Всички неща, които не стават навреме, са причина за неестествения живот на хората.

Като се натъкват на страдания, хората се питат не може ли без тях. Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се пита не може ли човек да не диша. Както не може без дишане, така не може и без

страдания. Това е все едно градинарят да пита не може ли да съществува само влажно време, а керемидчията да иска само сухо време. Градинар и керемидчия се молили на Бог да им изпрати благоприятно време за работа: градинарят искал дъжд, влага, а керемидчията – сухо време. Господ им отговорил: „Споразумейте се двамата и тогава ми кажете до какво заключение сте дошли." И до днес още те не са намерили допирни точки, за да примирят интересите си. След това те ще се запитват не може ли спорът им да се уреди по друг начин. Може, но и двамата трябва да са готови на отстъпки. Защо се явява спор в домовете? – Защото и мъжът, и жената искат да бъдат господари. Дом, в който всички членове са господари, е изложен на постоянни спорове и недоразумения. В един дом може да има само един господар. Останалите членове ще бъдат слуги. Значи всички спорове в света се дължат на многото господари. Затова именно Христос казва: „Никой не може да служи на двама господари." Един господар, един Бог трябва да има човек в себе си. Кой е този Бог? – Бог на Любовта. Следователно където Любовта царува, там има един господар и много слуги.

Ще кажете, че за да се избегнат споровете, нужно е послушание. Не, за избягване на споровете човек трябва да служи от любов. Това е новият начин на служене. Правили ли сте опит да видите можете ли да служите от любов на някого? Един ден отивах в града. Един млад господин ме настигна и ми каза: „Моля, връзката на обувката ви се е развързала." Едва изрече тези думи, и той веднага се наведе и внимателно върза връзката на обувката ми. Аз се усмихнах и му благодарих. В себе си мислех: „Колко хубаво ще бъде, ако този господин е готов да услужва на всички, които се нуждаят от неговата помощ."

Време е вече всички хора да служат от любов. Христос казва за Себе Си: „Син Човечески не дойде да Му служат, но да служи.“ Ако е въпрос за господаруване, Христос щеше да остане горе, да Му служат, но Той дойде на Земята да приложи изкуството на служенето. Да слугуваш, това е единственият път, по който можеш да проявиш своята любов. Без служене Любовта е неразбрана. Всяка любов вън от служенето е любов на теория, външна любов. Външната любов е кратковременна. Вечната любов се основава на служенето. Тази Любов наричаме Божествена. В майчината любов има елементи на Божествената любов. Защо? – Защото майката служи на детето си. Любовта на майката е толкова по-велика, колкото е по-безкористна.

Съвременните хора очакват спасението на света отвън. Те мислят, особено религиозните, че Христос ще дойде отгоре, придружен с ангели, и моментално ще оправи света. Това е механическо разбиране. Така светът не може да се оправи. За да се оправи една объркана работа, нужно е първо да се разплете. Разплитането на обърканите конци ние наричаме ликвидация. Днес светът се намира пред ликвидация. Тази ликвидация наричат наказание. Наистина, днес светът се наказва – бомби падат, убиват и рушат. В 1918 г. разумният свят възложи на една от великите сили да въведе нов ред и порядък в света, но тя въведе този ред само за себе си. Тя оправи само своите работи. Значи тази велика сила не изпълни Волята Божия. Днес е възложена същата задача на друга велика сила. Ако Наполеон на своето време разруши феодализма, на тази велика сила е дадена задача да разруши егоизма. Ако и тя не изпълни Волята Божия, както трябва, и мисли само за себе си, и за нея ще дойде нещо страшно. Всички хора, всички народи трябва да знаят, че днес Бог действа в света. Всички трябва да знаят, че Царството Божие не се

взема насила. Божественото в човека трябва да се справи с всички стари разбирания, да внесе новото в света.

Ще кажете, че това е блян. Ако е блян, няма да се постигне. Ако не е блян, ще се постигне. Вие живеете и ще бъдете свидетели на новите времена. Буквата *б* в думата *блян* показва, че семето трябва да се посади в земята, да има светлина, топлина и влага, за да израсте. Щом има тези условия, блянът не е блян, той може да се реализира. Ако носиш в себе си един блян, без да го посадиш, без да го поставиш при условия да израсте, сам по себе си той е илюзорен. Ако една мисъл се посади в земята при топлина, светлина и влага, непременно ще израсте, ще цъфне, ще вържe и плод ще даде. Ето, българите постоянно мислеха за Добруджа, песни ѝ пееха, и Добруджа дойде. С българите се случи нещо, което никога досега не беше се случвало. За пръв път те взеха своя земя без война. Статистиката показва, че в продължение на хиляда години българите са имали сто и петдесет войни. Те са войнствен народ. Българите никога не са очаквали да получат нещо без война. Ние поддържаме, че и без война може да се получи нещо, но малцина вярват в това. Българинът мисли, че за да получи нещо, трябва да се въоръжи от главата до краката и да се бие мъжки.

Някога Наполеон направил едно шеговито предсказание. Той казал, че англичаните са силни по вода, французите – по суша, а германците – във въздуха. Какво всъщност представляват водата, сушата и въздухът? – Водата представлява човешкото сърце, сушата – волята, а въздухът – ума. Досега хората са воювали по вода и по суша, но отсега нататък ще воюват във въздуха, т.е. с ума. Човек трябва да решава въпросите си с ума, т.е. с мисълта си. Няма защо повече да търсите вината в този или в онзи, да казвате, че хората са лоши и неразбрани, но трябва да мислите, да решавате правилно задачите си.

Сега ние говорим за новите хора, за новото човечество. Нов човек е онзи, който служи на Бог по любов. Той познава Бог вътрешно, не иска да му Го доказват по външен начин. Той не иска да му проповядват за Бог от времето на Адам. Той търси Бог в ума си и там Го намира. Понякога Го търси в сърцето си и там Го намира. Понякога Го намира и в тялото си, проявен чрез неговата воля. Следователно вярвайте в онова, което Бог ви говори чрез вашите умове. Това, което е във вашия ум и в ума на всички хора, е вярно. Когато работите за благото на своите ближни и когато те работят за вашето благо, и двете страни вършат Волята Божия. Обаче ако всеки работи само за себе си, никой не върши Волята Божия.

Благославяйте и най-малкото добро дело. Така постъпва и Бог, но Той едновременно дава свобода и на злото. Защо? – Защото злото е сила, която работи едновременно с доброто. В този смисъл Бог възпира злото – да не се прояви повече, отколкото трябва, но не го спира. Ако злото се спре, в света ще стане нещо по-лошо. Например циреят е зло, но без него злото е по-голямо. Когато в организма на човека се съберат много нечистотии, които не могат да излязат по обикновените канали, Природата образува циреи, чрез които нечистотиите излизат навън. Ние наричаме тези циреи страдания. Благодарете, че Природата изхвърля нечистотиите от тялото по пътя на най-малките страдания. Така че страданията не са нищо друго, освен пътища, чрез които Природата изхвърля нечистотиите от човешкия организъм. Като знаете това, благодарете на страданията, защото без тях щяхте да се отровите. Благодарете на циреите, които Природата ви отваря. Ако Природата не ви дава страдания, т.е. ако не ви отваря циреи, положението ви щеше да бъде още по-лошо. С циреи е лошо, без циреи – още по-лошо. Със страдания е лошо, без страдания – още по-лошо.

Човек е дошъл на Земята като ученик, за да се учи. Ако жената не се научи да обича мъжа, както трябва, и ако мъжът не се научи да обича жената, както трябва, те нищо не могат да постигнат. Това е задача, която мъжът и жената трябва да разрешат още днес, а не в бъдеще. Ние говорим за динамичната любов, която се проявява в даден момент, а не в бъдещия. За мене е важно да проявя любовта си към човека в дадения момент, когато той има нужда, а не в бъдеще. Всяко бъдещо проявление на любовта подразбира статическа любов. Ако дойде при мене някой гладен човек, аз трябва да го нахраня още в момента. Като го нахраня, ще му дам възможност да свърши работата си. Всеки човек може да помогне на своя ближен, макар и с най-малкото.

Някой казва, че няма пари и не може да помага на бедните. Помощта не седи само в парите. Има много начини, по които можете да помогнете на човека. Ако е въпрос за пари, по принцип и аз съм против паричните помощи. Към паричната помощ прибягвам в крайни случаи. Не е добре човек да очаква на парична помощ. Ако пък трябва да помогна на някого с пари, бръквам в джоба си и колкото извадя, всичкото давам. Ама повече съм дал, отколкото трябва – не се колебая и не съжалявам. Ще кажете, че така ще се опропастите. За да не се опропастите, носете в джобовете си дребни пари, за да имате на разположение. Важно е каквато монета извадите първия път от джоба си, дайте я на бедния човек без съжаление и колебание. Знайте, че каквото се случва в живота ви, то е за добро и на място. „Ама дали всичко, което вършим, е съгласно с Волята Божия?“ – Това е друг въпрос. Не е лесно човек да знае в какво седи Волята Божия. Мнозина искат да изпълнят Волята Божия, но поради незнание те грешат. И това не е лошо. Като грешат, те ще се домогнат до познаване на Волята Божия.

Като ученици вие трябва да работите, да се упражнявате, да развивате своите способности и чувства. Като работите съзнателно върху себе си, вие имате възможност да развивате чувството на приятелство, на любов към Бог, към музиката, към науката и т.н. Колкото повече чувства и способности развива човек в себе си, толкова по-големи възможности има да даде нещо и на ближните си. Колкото повече дава, толкова повече сърцето му се разтваря за Любовта. Любовта е буйно, силно течение, което бързо прониква в човека и го обхваща изцяло.

Днес мнозина слушат моите проповеди, но всеки трябва да се запита какво е придобил от тях. Ако ме слушате и не се подмладявате, нищо не сте придобили. Който чуе една от моите проповеди, трябва да се подмлади поне с една година. Ако чуе 52 проповеди в годината, трябва да се подмлади с 52 години. Така ли е всъщност? – Както виждам, вие не сте се подмладили, и аз търся причината за това. Казвам: за да не се подмладят тези хора, или аз не проповядвам, както трябва, или те не ме разбират. Кое подмладява човека? – Три неща могат да подмладяват човека: Любовта, която носи живот; Мъдростта, която носи знание и светлина; и Истината, която носи свобода. Любов, която не носи живот, не може да подмладява; мъдрост, която не носи знание и светлина, не подмладява; истина, която не носи свобода, не подмладява. Като знаете това, живейте в онази Любов, Мъдрост и Истина, които постоянно подмладяват и обновяват.

Идва нов порядък в света, за който всички хора трябва да бъдат готови. Бъдете готови да приемете Божиите блага по нов начин, без никакви доказателства. Ще дойде ден, когато сами ще проверите нещата. Ако човек не е готов да вярва и да му се доказват нещата, пак няма да вярва. В 1914 г. ние казахме, че ще има всеобща война, но малцина повярваха. За Добруджа казахме, че ще се вземе без война,

но пак не повярваха. Българите не можеха да си представят как е възможно да им падне плодът направо в устата, без да направят усилия да го свалят от дървото. И без война може да се даде едно благо на човека. Всъщност българите работиха за Добруджа заедно с духовния свят. Това не е дело на хората, но на Бог, на разумния свят, който изпълнява Волята Божия. Бог, Който повелява на Слънцето да изгрява и да залязва, така нарежда работите, че заставя всички хора да изпълнят Волята Му. Той казва: „Ще дадете нещо и без война!“ – и те дават. Каквито усилия и да прави овчарят, вълкът задига една от овцете му и бяга, не иска да знае, че господарят ѝ го гони. Обаче ако овчарят пусне кучетата си след вълка, последният оставя овцата и започва да се бори с тях. Следователно искате ли да освободите овцата си от устата на вълка, пуснете кучетата след него. Той ще остави овцата и ще бяга. Кучетата могат да разрешат този въпрос.

Коя е характерната черта на кучето? – Верността. Както и да се отнася господарят му с него, то е вярно. Кучето обича господаря си. Котката обаче е голяма дипломатка. Като влезе в някой дом, тя започва да оглежда обстановката. Като види господарката, тя започва да обикаля около нея, мърка, умилква се и казва: „Приятно ми е, че мога да се докосна до твоите Божествени крака.“ После започва да обикаля около господаря и на него казва същото. Като се запознае с тях, тя сяда нависоко някъде и казва: „Ще ми позволите да ви помъркам малко, да ви изпея една от моите песни.“ Щом започне да преде, веднага ще ѝ дадат нещо. С този характер тя лесно си пробива път. Кучето и котката показват външните и вътрешните условия в един дом. Следователно каквито са мислите и чувствата на човека, такива ще бъдат външните и вътрешните условия на неговия живот. Мислите и чувствата на човека са пособия, чрез които той се запознава с този и с онзи свят.

Сегашните хора трябва да се запознаят с този, а не с онзи свят. Всички богатства, всички бисери на живота са скрити в този свят. Хората трябва да придобият богатства още в този свят, че като отидат на онзи свят, да има какво да занесат. Човек може да развива своя ум и своето сърце само на Земята, а не на онзи свят. Има добродетели, които се развиват само на Земята. Защо? – Защото почвата на Земята е благоприятна за тяхното развитие. За всяко нещо има специална почва. Каквото развие на Земята, човек го занася в духовния свят като материал за обработване. Значи на Земята човек произвежда материалите, а в духовния свят ги обработва. Съществата от духовния свят се занимават с по-високи работи от тези на Земята. На Земята съществува наука за готвене, а в духовния свят няма такава наука.

Какво всъщност представлява духовният свят, или както го наричат – онзи свят? Онзи свят е място на възвишен живот. Да мислим добро на ближния си, да се обичаме, да правим добро – това е онзи свят. Който не е готов за доброто и за възвишеното, той не е проявен още за онзи свят. Следователно искате ли да живеете добре на Земята, започнете първо от онзи свят. Щом се проявите за онзи свят, вие ще живеете добре и на този свят.

Мнозина казват, че докато не видят нещата с очите си и докато не ги пипнат с ръцете си, не вярват. Значи докато не пипне парàта в ръката си, човек не може да повярва. Това не е вяра. Вярвайте само на онези неща, които са дадени с любов. Само те имат сила. Всяко нещо, дадено без любов, няма сила в себе си. Щом няма сила, не може да му се вярва. Това е закон, който всеки може да опита. Дайте на човека четвърт или половин хляб с любов, или два хляба без любов, и вижте в кой случай ще се нахрани по-добре. Макар и с по-малко хляб, но в първия случай той ще се нахрани по-добре, отколкото във втория случай. Той ще изяде и двата хляба и пак гладен ще остане. Един лев,

даден с любов, е за предпочитане пред хиляда лева, дадени без любов. Единият лев носи такова благословение, каквото хилядата лева не носят. Като знаете, че Бог ви изпраща всички блага с любов, благодарете за тях. Още със ставането си от сън благодарете за светлината, за въздуха, за водата, за хляба, които ви са дадени. Знаете ли колко същества са работили, за да приготвят тези блага? Знаете ли колко слънчева енергия е погълнало житото, докато узрее? Знаете ли какво нещо е светлината, която слиза отгоре?

Казвате, че светлината е особен род енергия, която се движи с известна бързина и с известен брой трептения, но това е външната страна на светлината. Какво всъщност е светлината, не знаете. Ако разбирате вътрешната страна на светлината, ще разберете и Любовта. Всеки светъл лъч, който прониква в мозъка на човека, и всеки топъл лъч, който прониква в сърцето му, не са нищо друго, освен разумни същества, които го обичат. Те мислят по какъв начин да донесат на човека своите подаръци във вид на светли мисли и топли чувства. Те дойдат до човека, предадат му една светла мисъл и едно топло чувство и веднага се връщат назад. Ако не приеме светлата мисъл и топлото чувство на любящото същество, човек изпитва отслабване на мисълта си. Всеки, който не приема светлите мисли на възвишените същества, не е в съгласие с тях, вследствие на което всеки ден губи нещо ценно от себе си. Той се мисли за голям човек и не иска да го управляват други същества. Който се мисли за голям, преждевременно остарява. За да не остарява преждевременно, човек трябва да има готовността на детето да възприема от всички, за да може да расте и да се развива.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ И на вас казвам: станете малки деца, които постоянно да растат, без да остаряват. Учете се, без да роптаете.

Плачете, без да ви чуват хората. Работете с любов и поставяйте всяко нещо на неговото място. Обличайте се добре и с вкус, като ангелите. Ако срещнете един ангел, ще видите, че в него всичко е в пълен ред и порядък. Той е спретнат и облечен по вкус. Ангелите, светиите, трябва да дават пример на хората по живот, по отношения и по облекло. Ще кажете, че светията може да бъде облечен както и да е, но важно е да свети. Ние не вярваме в светии, които са облечени със скъсани и нечисти дрехи. Светията не може да бъде нечист. Неговото тяло е динамо. То изхвърля и най-малката нечистотия навън. Нищо нечисто не може да се държи на тялото му. Лицето на светията е светло и красиво. Някои мислят, че светията е жълт, с хлътнали очи. Защо трябва да бъде такъв? – Защото пости. Не, светията не пости. Докато стане светия, той е постил. Щом стане светия, всякакъв пост престава. Светията яде всичко, което му се дава, с любов. Щом нещо не е дадено с любов, той го туря настрана.

Сега и на вас казвам: всяка мисъл, която ви се дава с любов, приемете я. Всяко чувство, което ви се дава с любов, приемете го. Всяка постъпка, направена с любов, приемете я. Всяко нещо, което ви е дадено с любов, носи в себе си Божието благословение. Благодарете за всяко нещо, което ви е дадено от Бог, за да се ползвате от благословенията, които идват тази година.

Желая ви да имате любвеобилни сърца и умове, пълни със светлина, за да благовествате новото, което иде вече в света!

Нека буквата *А* бъде правило за вас, за да знаете как да говорите на вашия ум.

Нека буквата *О* бъде правило за вас, за да знаете как да говорите на вашето сърце.

Нека буквата *И* бъде правило за вас, за да знаете как да говорите на вашата воля.

И така, с буквата *А* ще знаете как да товарите и разтоварвате ума си.

С буквата *О* ще знаете как да създавате благоприятни условия за сърцето си.

С буквата *И* ще знаете как да постигнете целта, към която волята ви се стреми.

30-та от Учителя, държана на 22 септември 1940 г., 10 часа преди обяд, София – Изгрев

Съборно слово 1941 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 24 август до 22 септември 1941 година)

ВЪЗМОЖНОСТИ НА ЩАСТИЕТО

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

„Молитва на царството“

91 псалом

Евангелие от Йоана, глава 17., стих 3.

Размишление: „И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, и Христа, когото ти си изпратил“

„В начало бе Словото“

Ще говоря върху възможностите на щастието. Каквото и да правите и в яденето, вие търсите щастието. В дишането търсите щастието, в гледането, в каквато и работа да е навсякъде вие търсите щастието. Сега някои са намерили щастието. Които са го намерили, са заминали от земята. Които не са го намерили, са останали още да го търсят. Ще кажете: „Защо?“ По простата причина, понеже нямат средства да си вземат билет, да идат в своето отечество. Който намерил щастието, има средства за пътуване. Който не го е намерил, той работи.

Сега някои вярват, че има билети гратис. Възможно е. Аз допускам тия неща, понеже реалността седи в противоречията. Туй, което ти може да твърдиш и да отказваш, то е реалното. Здрав си. Тъй е, но и болен може да бъдеш. Но и в здравото, и в болното състояние ти си човекът, който страдаш. То е реалното. Имаш две различни

състояния. В какво стои различието между здравото и болното състояние? В здравото състояние ти държиш всичко в себе си. В болното състояние ти ставаш щедър, раздаваш всичко на хората. Тъй щото по някой път е хубаво човек да бъде болен, за да раздаде малко от онова, което има. Не да бъде винаги болен. Аз не вземам болестта като слабост, но пробуждане на съзнанието, че и другите хора или другите живи същества имат нужда от това, което ти имаш. Следователно ти трябва да споделиш своето благо.

Сега не е въпрос за философия кой колко знае. Като деца знанието важи за нашето детство. Като възрастни знанието важи за нашата възраст. Като стари то важи за нашата старост. Но това още не е знание. Човек, който от млад става възрастен, от възрастен става стар, това е предисловие на живота. Младият всичко възприема. Възрастният всичко изпълнява, а старият всичко оценява. Човек, който не възприема, не е млад. Човек, който не изпълнява, не е възрастен. Човек, който не оценява, не е стар. Това, може да кажем, са психически аксиоми. Но всяка аксиома трябва да се докаже. Не само да докажеш, но трябва да докажеш една аксиома. В геометрията има едно положение, че срещу равните ъгли в триъгълника лежат равни страни и срещу неравните страни лежат неравни ъгли. В геометрията туй твърдение трябва да се докаже.

Казвам, днес всичките хора са недоволни по единствената причина, че още не са добили своето щастие. Щастието не е нещо, което може да се добие. То произтича от правилното схващане на любовта. Щастието произтича от правилното схващане на Божията мъдрост. Щастието произтича от правилното схващане на Божията истина. Щастието произтича от правилното схващане на живота, от правилното схващане на знанието, от правилното схващане на свободата. Човек трябва да бъде свободен. Всинца вие се нуждаете от

хляб. Нищо повече. Това да го знаете. Една закуска ви трябва. Второ, вас ви трябва, че всеки от вас се нуждае от въздух. Без въздух не може работа да вършите. Всеки от вас се нуждае от светлина. Очите ви трябва да бъдат отворени. Какво аз разбирам под „светлина"? Дотогава, докато ти се смущаваш, ти нямаш достатъчно светлина. Човек, който има светлина, той не се смущава, той не пита, а вижда пътя си ясно. Прави тук-там погрешки, но тия погрешки лесно ги изправя. Онзи, който няма светлина, той не може да изправи погрешките си.

Ще ви приведа един анекдот. Разправяха ми го. Ще го приведа аз на вас за един американски проповедник. Назначили го в една от богатите американски църкви. Той, като се явил в църквата, проповядвал такава хубава проповед, че всички останали с възхищение, виждали всичко на място. Виждали силата на словото. На втората седмица дошли пак да го слушат и той проповядвал същата проповед. Онези, които за първи път го слушали, останали възхитени. Онези, които за втори път го слушат, казват: „Защо не каза нещо ново?" Дошли на третата седмица още нови хора. И тези, които го слушали за първи път, останали възхитени, а онези, които го слушали за втори и за трети път, казали: „Да каже нещо ново." Десет седмици проповядвал все същата проповед и най-после изпращат един да му каже: „Проповедта ти е много хубава, но защо не кажеш нещо ново?" „Докато не научите онова, което ви проповядвам, същата проповед ще ви казвам."

Трябва да се научите. Музикантът трябва да научи едно парче много хубаво да го свири, без погрешка, защото след туй парче ще дойдат по-сложни. Някои мислят, че е лесна работа да се свири. Не е така. Елементарните работи са много лесни, но колкото повече се върви, става по-трудно и по-трудно.

Та казвам, ония елементарните разбирания, които ние имаме, трябва да ги заменим с нещо ново. Първото нещо човек се нуждае от едно вътрешно самообладание на своя ум, от едно вътрешно самообладание на своето сърце и на едно самообладание на силите, които действат и да бъде човек напълно господар на своето тяло, да се научи човек да не изнасилва себе си. Аз считам възпитан човек, който не изнасилва очите си. Считам възпитан човек, който не изнасилва ушите си. Аз считам един човек възпитан, който не изнасилва носа си. Считам един човек възпитан, който не изнасилва устата си, който не изнасилва ръцете си, краката си, който не изнасилва стомаха си. Като спи вечерно време, не изнасилва тялото си. Той е възпитан човек. Човек може да си даде едно възражение, че условията на живота са неблагоприятни. Аз приемам, че всички тия неща са реални. Но умният човек се справя с всичките мъчнотии. Човек, който се справя с всичките мъчнотии, той може да намери щастието.

Второто положение на човека е необходимо той да бъде смел. Без смелост нищо в света не може да се постигне. Ще ви приведа друг пример из американския живот. Американците са своенравни хора. Туй било преди сто години. Така говори историята. В една област в Западна Америка хората били своенравни. Имало едно село, в което много зле било за проповедниците, понеже там имало един господин юнак, който не бил разположен да му проповядват. Всеки проповедник, който отивал в селото, той го посрещал и му теглел един поздрав, хубаво го набивал. Десет години правил така, че се намерили в чудо. Който седи една година, на втората не иска да седи, казва: „Който обича, да иде на това място.“ След десет години всички се отказали. Един брат казва: „Тази година аз ще стана проповедник, ще ида в селото заради Господа да служа. Този човек бил юначага.

Той се упражнявал, бил със здрави ръце, мускулите му били здрави, че като отива, онзи го чака. Но проповедникът слиза от коня, започва по американски, налага го хубаво, смъква го на земята. Казва му: „Ще те бия десет пъти, понеже десет години ти си бил моите братя и за всеки брат, който си бил.“ Завързва го, занася го в църквата, туря го пред амвона и му проповядва силата на Словото Божие, което вразумява хората. След това го отвързва и той му казва: „Аз ти много благодаря за силата на Словото Божие. Сега аз вече ставам последовател на това учение.“

Ако вие в живота не може да се справите с вашите големи погрешки, които имате, които ви спъват, тогава всякога ще страдате. Казвам, ние, съвременните хора, нямаме право да се оплакваме, че има нещо невъзможно. Човек, който има отличен ум, който Бог му дал, той може да се справи с най-големите мъчнотии. Един човек, на когото Бог дал сърце, може да се справи с най-големите страдания в света. Един човек, на когото Бог дал воля, може да се справи с всичките мъчнотии. Думата „не мога“ е вярна. Когато казвате „не мога“, трябва да се радвате. Има неща невъзможни, но те зависят от мене.

Човек и Бог се отличават от следните неща. Бог може да направи всичко, което иска. Човек се отличава по това, че никой не може да го накара да направи това, което не иска. Няма същество на земята, което може да го застави да направи това, което не иска. То е силата на човека. Когато направите погрешка, че се извинявате, погрешката е ваша, че сте били слаби. Всесилният, който направил нещо за другите, той се извинява, че е слаб. Той употребява бялата лъжа. Следователно никога не се извинявайте с външните условия, че туй е невъзможно. Всичко е възможно. Всичко е възможно, когато служим на Бога.

Следователно, щом служим на себе си, нещата стават невъзможни, щом служим на Бога, стават възможни. Щом служим на Бога, днешният ден е отличен. Имаме всички въздух, Бог ни дал на разположение. Когато служим на Бога, имаме всичката Божия светлина. Когато служим на Бога, имаме всичките Божии блага, които ни е дал. Благо за човека е само това, което човек в даден случай опитва. Не важи заради мене количеството захар, което съществува в света, милиони тонове. Тя е безпредметна. За мене в дадения случай важи бучката, която аз опитвам. Тя важи повече от милионите тонове. Какво ме ползват мене милионите тонове, когато аз не мога да ги опитам? Онова, което вие опитвате в даден случай, то е реалното. Някои се оплакват от малката любов. Че може ли любовта да бъде малка или голяма. То е заблуждение.

Ще ви приведа един пример. В древността дошъл един цар в един град, дето жителите не били много умни. Той им направил една много хубава чешма, но турил един малък чучур, само да капе водата. Изворът бил голям, но чешмата едва течала. Всички се насъбрали около този извор и критикували този цар защо той направил чешма с този чучур, защо не я направил да тече изобилно. Така минали десет години. Всички все критикували царя. След себе си той оставил сина си за цар. Синът, като дошъл, той направил по-голям чучур. Казват: „Благодарение, че първият цар си отиде, че новият да направи по-голям чучур.“ Царят заминал за другия свят. Той защо направил малък чучур? Казва им: „Направих чучура според вас. От вас взех модел. Не видях никаква щедрост във вас и го направих като вас.“ Казва: „В моето царуване, като станахте по-щедри, чучурът се отвори.“ Като дошъл третият цар, направил чучура още по-голям. Всичките хора, като отивали на чешмата, никак не се бавели.

Казвам, при сегашните условия ние чакаме условията да се подобрят. От хиляди години съществуват най-хубавите условия в света. Казва Писанието, че Бог, като направил първия ден и видял, че онова, което направил, е добро, втория ден направил нещо, за което не си дал мнението. Този втория ден включва нас, скържавите хора в света, скържави по мисъл, скържави по сърце и скържави по воля. Навсякъде е скържав човекът. Търси навсякъде да бъде господар, силен да бъде. Иска механически да добие нещо. Казва: „Да имам пари, един милион.“ Ученият човек казва: „Да имам библиотека, да имам автомобил.“ Туй да имам, онова да имам. Тогава ние мязаме на онова циганче, което се разболяло и казало на майка си: „Мамо, геврече.“ Тя казва: „Ще купим, мама.“ Втория ден казва: „Мамо, млечице.“ „Ще купим, мама, ще купим.“ На третия ден казва: „Мамо, смокиня.“ „Ще купим, мама, ще купим.“ Три месеца наред детето все искало и майка му казвала: „Ще купим, мама, ще купим.“ Най-после детето умира и майката казва: „Поне, мама, от всичко си похапна.“

Ако целият живот е пълен само с вътрешни тревоги за нищо и никакво. Тревожи се някой, че шапката му е сламена. Едно време хората се тревожеха, като виждаха един гологлав човек, казваха: „Мръднала му чевията.“ Ако носи калпак, е добре. Сега всички хора ходят гологлави. Има още, които носят шапки. Както виждам, вие сте гологлави, пък и аз съм гологлав. Питам сега, гологлав ли трябва да бъде човек, или да има шапка на главата си? Никаква тежест не трябва да има на главата си. Според мене шапката трябва да тежи едва десет грама. Не трябва да туряме никаква тежест на главата си, понеже вътре има толкова голяма тежест, такива големи въпроси разрешава. Ако турим шапка от едно кило, то е нещастие за човека. Тия големите шапки, които турят, не са на място. Сега някой от вас може да попита в преносен смисъл ли говоря, или в пряк.

Човек не се ражда с шапка. Шапката отпосле дошла. Защо има да се смущаваш дали има шапка, или не? Аз ви виждам, тъй както сте родени. Отвън ви виждам, тъй както не сте родени. За мен всеки човек, когото виждам престъпник, казвам не е така роден. Виждам го умен, казвам така е роден. Виждам някой човек честен така е роден. Виждам го, че не е честен не е така роден. Опакото в хората то е човешкото, което отпосле дошло. И то е на място. Вие, тук, на земята, като дойдете, имате опаки страни. Всяка дреха има опако. В какво седи опакото? Понеже някои платове имат две лица, едното лице е външно, другото е вътрешно. Красивото е лице, опакото не е красиво. Опакото е отвътре, красивото трябва да бъде отвън. Но същевременно тъкачите някой път правят, че и двете лица са еднакви и външното е вътрешно. Затуй практично е, като се носи известно време и остарее от едната страна, да се обърне дрехата от другата страна. Като я обърне, казват: „Нова дреха си направил.“ Пък то е старата дреха обърната.

Единствената дреха, която хората за в бъдеще трябва да носят, тя трябва да бъде изтъкана от нишките на Божествената любов. Когато човек облече тази дреха, той ще почувства свободата. Когато говоря по някой път за свободата, разбирам човек, който е облечен с дрехата на любовта. Той е вече свободен. Птицата, като хвърка, е свободна. Когато не може да хвърка, не е свободна. Рибата, която може да плава, е свободна. Която не може да плава, не е свободна, тя е ограничена. Човек, когато мисли, е свободен. Няма по-хубаво нещо в света от свободата на човешката мисъл.

По някой път мене са ми задавали въпроса, къде е Господ. Аз да ви кажа къде е. Казват: „Искаме да го видим.“ Казвам, Господ не се вижда, той може да се познае. Бог присъства в светлината. Щом приемеш светлината, онова, което тя дава на тебе, тя открива света, то

е Бог. Казвам, Бог присъства във въздуха. Ти дишаш и туй, което те освобождава и ти е приятно, тази приятност зависи от Бога, който влиза вътре в тебе и носи своето благо. Казвам, Бог присъства във водата. Жаждата те мъчи и този, като влезе в тебе, уталожва жаждата. Храната, която приемаш, уталожва глада, който те мъчи. В храната влиза един, който уталожва глада. Ти търсиш Бога извън светлината, извън въздуха, извън храната. Ти така никога няма да го намериш. Ако го търсиш в светлината, ще го намериш. Ако го търсиш във въздуха, ще го намериш. Болен си. Ще дишаш. Господ, който е във въздуха, ще ти даде здраве. Болен си. Ако пиеш вода, ще те излекува. Господ ще ти даде най-приятната температура. Болен си. Ако ядеш, ще оздравееш. Болните не трябва да ядат много. Ние, съвременните хора, ядем повече, отколкото трябва. Защото и яденето е работа. Като ядем повече, иждивяваме повече сили, отколкото трябва. Ние се безпокоим.

Поставям следния въпрос. Всеки човек, който ви обича, ако идете в дома му, той ще ви даде най-хубавото ядене. Ако вляза в един дом и тези хора не ми дадат най-хубавото ядене, аз знам, че тия хора не ме обичат. Най-първо те не обичат себе си. Казват: „Ние такова ядем." Те и към себе си нямат любов. Да обичаме себе си, значи да дадем най-хубавото, което Бог е дал. Да обичаме другите, трябва да им дадем най-хубавото, което употребяваме. Най-хубавата храна ще дадем, най-хубавата вода ще дадем, най-хубавия хляб ще дадем, ще ги заведем вкъщи, стаята ще бъде пречистена. Когато викаш гости, ще пречистиш стаята си, ще внесеш най-хубавия въздух, после ще туриш най-хубавата мебелировка. Тук двата наши салона пострадаха от голяма любов. Ето защо. Когато ги мият, сестрите вземат много вода, с кофи хвърлят и водата влиза отстрани и всичките греди изгнили. Те хвърлят вода, тя влиза покрай перваза, десетина пъти като се мият по

десет-двадесет кофи, остава водата в празнините и гредите започват да гният. Викам няколко сестри и казвам: така не се мие. Всяка сестра ще вземе по един парцал, ще го намокри и така ще мие. Няма да хвърля кофи. Любовта с кофи не се хвърля. Тя е скъпоценно нещо. Вчера за три часа измиха този салон и изсъхна. Иначе, като го миеха, по цял ден трябваше да се суши.

Казвам, мисъл трябва да имате. Като извадихме гредите, всичките греди изгнили. Казват, че отвън било влажно. Казвам, сестрите са дали много любов, гредите изгниха от много любов. Аз съм дошъл до едно правило. Често ние сме много щедри. Аз намирам, че българският народ е много щедър. Българинът, когато е разположен, нищо няма да ти каже, много скържав е. Но само да го бутнеш някъде, че като си отвори устата, така щедро ще ти даде, че с чувал ще вземаш думите, които ще ти каже. Той ще ти изкара от четиристотин и пет поколения какви сте били. Това е щедрост. Не е лоша тази щедрост. Тази щедрост трябваше и отначалото да е по-малко.

За пример аз съм дошъл до едно убеждение. Гледам веднъж, двама души си приказват. Двама момци се карат за една млада мома. Виждам, става въпрос за една красива мома. Казва: „Какво искаш да кажеш?“ „Какво искам да кажа? Ти няма да ходиш с нея.“ „Ще ходя.“ „Ще ходиш, но аз ще ти дам да разбереш!“ „Какво ще кажеш? Я казва, ме удари.“ Онзи му удари една плесница, две, наложи го хубаво. Онзи казва: „Аз ще ти дам да разбереш.“ „Кога?“ Другият казва: „Такава баба като тебе всякога ще я бия. Дошъл си да закачаш момата. Тя не се нуждае от такива баби.“

Къде е погрешката. Викам ги: „Защо се карате?“ Казва: „Една свиня, той не разбира.“ Рекох: „Слушай аз, ако съм на твоето място, как ще постъпя, да ти дам един съвет. Като ми каже най-лошите

работи, ще чакам да свърши и ще му кажа: „Колко хубаво говориш, колко сладко говориш.“ Казва: „Ако му бях казал така, не щеше да ме бие.“ Ти говориш хубаво, но не знаеш да се защитаваш, му казах. Похвалих го. Казва: „Въздържах се, страх ме беше да не ме бие повече.“ Въздържание, което иде от страх, не носи щастие. Нас трябва да ни е страх от самото начало, по принцип да не обиждаме един човек. Казва: „Не ме обичаш.“ То е една лъжа. Понеже любовта произтича от Бога, тя не се дели. Когато някой ми каже, че не го обичат, то не е вярно. Всички ние в света сме еднакво обичани от Бога, без разлика. Ако има разлика, тази разлика зависи от нас.

Следователно в душата си трябва да признаем, че ние сме обичани. Вижте днешният ден колко е красив. Господ ни обича. Светлината каква е хубава. Господ казва: всичко туй заради вас го направих. Ако ме слушате и изпълнявате закона ми с любов, прах няма да падне отгоре ви. Ако не ме слушате, ще имате опитността на русите и на германците. Те ще имат опитността на Господа. Аз така разглеждам. Нито Германия има право да се бие, нито Русия има право да се бие, нито Англия има право да се бие. Кой им дал позволение? Ако трима братя се бият вкъщи, имат ли право? Защо ще се бият? Земята е създадена еднакво и за германци, и за руси, и за англичани, за всички хора. Всички вярващи еднакво право имат. Ако някой път не разбираме и искаме да турим някой нов морал в света, то е наше разбиране. След като се свърши войната, ще търсим кой имал правото. Всеки човек, който постъпва съобразно с Божията любов, той има право. Всеки човек, който постъпва съобразно с Божията мъдрост, той има право. Всеки човек, който постъпва съобразно с Божията истина, той има право. Всеки човек, който цени живота, той има право. Всеки човек, който цени знанието, той има

право. Всеки човек, който цени възможностите в живота, той има право.

Та казвам, вярващите по някой път ме питат кой ще победи в света. Да ви кажа кой ще победи. Онези, които носят в сърцето си Божията любов. Онези, които носят знанието в своя ум. Онези, които носят Божествената сила в своето тяло, те ще победят. Победата е дадена за бъдеще на ония хора, които ще изпълнят волята Божия, които търсят Царството Божие и ще прославят името Божие. Казвам, в нас има едно криво разбиране. Казва: „Трябва да му дам.“ Всичките хора в света имат два възгледа. Единият е личен възглед, другият е Божествен. Казва: „Аз вярвам в Бога.“ За мен безпредметно е да вярвам в Бога, без да изпълнявам неговата воля. То е все също да вярвам, че в една държава има закони, но не изпълнявам законите. Каква полза да имам, че вярвам, че има Господ в света. Аз трябва да слушам и да изпълнявам волята му.

Та казвам, трудните условия, при които ние се намираме сега, какво трябва да правим? Казвате: „Идат старини, какво ще правим?“ Той е млад и като млад не е използвал всичките възможности. Той станал възрастен и не е изпълнил всичко, което трябва. В старини той не оценява всичко, което трябва да оцени. Питам тогава, къде е човекът? Любовта подмладява. Мъдростта възраства. Истината освобождава. Човек, който не се подмладява, който не възраства и който не се освобождава, той не е в правия път. Туй е вечен процес. Не мислете, че само сега човек трябва да се подмладява. Вечно човек трябва да се подмладява. Дето хората се раждат, то е вечното подмладяване. Човек дето възраства, това е вечният процес на подмладяването. Човек дето търси свободата, то е този стремеж, той търси само да тури нов порядък в света. То е новото, Божественото, което ще дойде. Само хората на любовта в света, само хората на

знанието в света, само свободните хора може да внесат Божествения порядък. Този порядък всеки един от вас трябва да го внесе в ума си, трябва всеки да го внесе в сърцето си и всеки трябва да го внесе във волята си. Ако вие боледувате, вие не сте свободни. Ако вашият стомах не е в изправно положение, вие не сте свободни. Ако вашият ум не функционира, както трябва, вие не сте свободни. Ако постоянно имате болки в ръцете, вие не сте свободни.

Свободата най-първо трябва да започне от тялото, да дойде в сърцето и да свърши в човешкия ум и да не спира там. Тогава нашите заключения не трябва да бъдат като следния анекдот. Събрали се философите на комарите на един конгрес. Един от видните комари държал една лекция върху слона. Учените комари разглеждали какво нещо е слонът. Други комари го попитали колко е по-голям слонът. Казва: „Малко е по-едър от нашия цар.“ Ние, съвременните хора, за Бога имаме такова знание. Господ е като човека нещо.

Като дойдем до Бога, трябва да имаме една идея. Като дойдеш в стаята си, да ти трепери сърцето, че той те вижда от всеки ъгъл. Той те пита: „Защо си разтревожен?“ „Разтревожен съм, Господи, защото нямам пари.“ Толкоз касиери има в света. Ти нали казваш, че си създаден по образ и подобие на Бога. Защо не отиде като царски син да се представиш при някой банкер и да поискаш? Защо се тревожиш? Казваш: „Не ме обичат.“ Ти очакваш банкерът сам да дойде при тебе. Ти си мързелив. Трябваше на десет души банкери да поговориш братски. Аз, ако съм беден, ще ида при един банкер, ще питам: „Братко, как сте, как върви банкерството, с колко процента давате парите, клиентите как отиват?“ Ще го питам за децата. И най-после ще кажа, че ако има някой излишък, може да ми дадете, ако обичате. Ако нямат, пак добре. Аз отивам, дъщеря му е болна, на умиране, аз имам знание. Казвам: „Слушай, много скъпо е това

лекарство. Една капка струва петстотин английски лири. Имаш ли ги на разположение? Като капна във водата, веднага ще оздравее.“ Казва: „Не петстотин, но за живота на дъщеря си хиляда давам.“

Сега някои очакват Христос отвън да дойде. Христос отвън няма да дойде. Понеже, ако дойде отвън, пак ще го разпънат. Той не се лъже. Само веднъж се излъга. Сега Христос казва, че ако ви кажат, че е в пустинята, не вярвайте. Ако ви кажат, че е тук или там, не вярвайте. Ако ви кажат, че е в гората, не вярвайте. Той ще дойде като светлината отвътре във вас. В умовете на хората ще дойде, в сърцата на хората ще дойде и ще им донесе онова великото благо в света. Ще дойде с ангелите. Ангелите са представители на онази Божествената мъдрост. Когато ние се усилим с Божията мъдрост, със знанието, това значи. Ако аз нямам знание да разбирам природата, Христос не може да дойде.

Сега става въпрос, какво трябва да правим. Човек, който има да се бори, какво трябва да прави? Той трябва да се бие майсторски, той трябва да разчита на своята сила и да се не колебае. Като срещате големите противоречия в живота, да се не колебаете. Не вървят работите, както вие мислите. Защо трябва да се обезсърчавате? Поне трябва да имате онази опитност на онзи американски студент. Аз съм привеждал този пример. Двама американски борци са се борили и там направил една погрешка. Единият борец му ударил една плесница и той се търкулил на земята. Заинтересувал се от какво зависи силата на този борец. Започнал да ходи да го изучава как живее, как се бори, как се тренира. Десет години го изучавал и се упражнявал и след десет години този студент могъл да вдига два коня и едно конче едновременно. Един ден отива при този борец, който му ударил една плесница, казва: „Ти познаваш ли ме?“ „Не те познавам.“ Хваща го за крака, вдига го, обръща го и казва: „Аз съм онзи студент,

на когото ти преди десет години удари плесница, но просветна ми и аз да добия тази сила. Казва: Сега те признавам за мой учител.“

Ако ние, съвременните хора, не сме способни като този студент от несгодите на живота да добием тази сила, че като хванеш една мъчнотия, да я вдигнеш. Да кажеш: „Знаеш кой съм аз? Аз съм онзи, на когото ти плесна две плесници.“ Мъчнотията ще каже: „Признавам те сега за мой господар.“

Ще ви открия сега една тайна, ще ви открия малко завесата на тайната. Вие искате да бъдете силни. Ако не знаете как да любите, ако не знаят как да ви възлюбят, всякога ще ви мачкат. За пример в какво има да се съмнявате, да казвате: „Мене Господ ме е забравил.“ Вас Господ ли ви е забравил, или вие забравихте Господа? Когато онзи мъж започва да забравя жена си, седи в кръчмата и вдига чашката с винцето, жена му ли го е забравила, или той е забравил жена си. Тя постоянно мисли заради него. Той чука чашата „наздраве“. Днес, утре „наздраве“ и чака в кръчмата. Казва: „Забрави ме жена ми.“ Право ли е това? Той трябва да излезе из тази кръчма. Чашата какво е? Чашата е удоволствие. Да се удоволства човек, в удоволствието нищо не се постига. Аз съм против удоволствието. С удоволствието нищо не се постига. Ти изгубиш възможностите на своя ум, изгубваш възможностите на своето сърце, изгубваш и красотата на своето тяло. Да се удоволстваш, значи да злоупотребяваш с благата на природата. Аз си позволявам по някой път да се удоволствам, само едно чувство признавам. Когато искам да се удоволствам, давам един обяд на бедните хора, че те като ядат и мляскат, аз се удоволствам в тяхното ядене. Лятно време има краставици, направя таратор, че като мляскат, мене ми е приятно, в този таратор се удоволствам. Този пример ви го давам, та и вие може да го направите, таратор, и да се удоволствате в яденето на другите.

Ние, съвременните хора, се нуждаем от вътрешна признателност. Хиляди години Бог ни поддържа и ние сме крайно неблагодарни. Срещам едного, окъсана му е дрехата недоволен е. Какво има, че му окъсана дрехата. Изваждам, давам му пари да си купи дреха. Срещам го, пак е недоволен. Защо? Неговата възлюблена не го харесва. Шапката му не харесва и пак е недоволен, защото писмото, което написал, му намира погрешка в заглавието. Питам сега, как се пише любовно писмо? Ако идеш при своята възлюблена и ѝ дадеш само една череша, мислиш ли, че тя ще те посрещне добре? Какво трябва да ѝ дадеш? Аз на своята възлюблена бих ѝ дал една Библия, да чете Словото Божие. Ще ѝ кажа отначало как Господ създал света до края, да се запознае, ще чете от началото до края на Библията.

Ние, съвременните хора, имаме нужда да осветим името Божие в себе си. Всеки един да освети името в ума си. Всеки един да освети името в сърцето си. Всеки един да освети името в тялото си. Нас ни трябва чистота. Две неща са потребни, абсолютна чистота. Абсолютната чистота е една от възможностите на щастието. Писанието казва чистота, светлина, топлина и знание. Мъдрост трябва на хората. Да знаеш в даден случай какво да кажеш. Като се молиш, да не му разправяш това и онова, но да благодариш. На Господа ходим, че му даваме съвет, какво да прави в света. Ние трябва да кажем: „Господи, благодарим ти за всичко, което си ни дал.“

Сега, Христос казва в 14. глава, която ви четох. По някой път Бог живее в нас и ние не го съзнаваме. Когато сме разтревожени, при туй състояние изчезва. Знаеш колко мъчно е човек в себе си да създаде едно състояние. Ще ви дам един пример, как трябва човек да постъпва. Всичко зависи от постъпката на човека. То беше доста отдавна, в Търновско. Един българин иде с един много хубав кон, но нанагорнище, запънал се конят и не може да тръгне. Конят се обръща

към мене и ме погледна милно. Казва ми: „Кажи му, че имам всичкото добро желание да изтегля товара, но е много тежък. Кажи му, направи нещо заради мене, бие ме.“ Виждам историята много по-добре. Спирам се, поглеждам го и не му казвам: „Ти какво право имаш да биеш това добиче.“ Но му казвам: „Добър ден, много добро добиче имаш. Този кон е от особена порода. Как е попаднал при тебе? Казвам: Той носи късмет, щастие. Такова добиче като имаш, всички могат да бъдат здрави. Поглаждам коня и му казвам: Докато този кон е в дома ти, ще бъдеш щастлив.“ След това той ме погледна и казва: „Ще извиниш, груби хора сме ние. Господ не ни е просветил.“ Казвам: „Много си го натоварил. Извади половината и едната половина да я изнесе горе, че пак се върни и вземи другата половина.“ Като му казах, че късмет носи конят, поглади го по главата.

Ако искате да помогнете някому, не отивайте в една къща, дето мъжът държи лекция на жената. Не вземайте страната на жената. Обикнете жената и мъжът ще измени своето положение. Или жената се кара на мъжа. Възлюбете мъжа и жената веднага ще измени своето отношение към него. Човек, когото обичат, никой не може да му се сърди. На тази жена мъжът се сърди, понеже няма кой да го обича. Тя се усъмнила в Господа, в този, в онзи. Любовта никой не може да бие. То е невъзможно. Умния човек кой ще го бие? Той никога не чака да го бият. Той е надалече и отдалече се разговаря. Една хрътка гони един заек. Заекът се качил на една канара. Хрътката казва: „Слез, да се кача аз.“ Заекът казва: „Кажи ми мнението си.“ „Много бягаш.“ „В бягането е моето спасение, в краката ми.“ „Слез долу.“ „Не, долу не слизам. Дето съм дошъл, там стоя.“

Имайте един отличен ум, имайте едно признателно сърце и бъдете винаги благодарни. Карат се мравите, примирете ги. Минавате

някоя река, не тече, преместете тия камъни, отворете реката да тече. Увили се някои клонища, разплетете ги. Казвате: „Тая работа не е моя.“ Някое цвете наклонило се е, изсъхнало, полейте го с вода. Считайте, че светът е ваш бащин дом. Всички тия цветя са ваши. Знаете каква история се крие в цветята? Сега няма да говоря, защото, ако говоря, във вас ще дойде една мисъл, как е възможно, тия дървета могат ли да бъдат умни. Тия дървета живеят по пет-шест хиляди години и мислите ли, че тия дървета не са умни. Ние, умните хора, едва може да живеем хиляда години. Тия глупавите дървета живеят по седем-осем хиляди години. Вярвам да има някое дърво някъде, което още живее и расте и е от времето на Адама. То носи историята, написана на Адама.

Денят е хубав днес. Отворете сърцата си и променете тия чучури на вашия извор. Като се върнете вкъщи, турете голям чучур, златен, че любовта да тече свободно към всичките, не капка по капка, но изобилно. Обърнете един нов лист, нова оценка на любовта. Обичайте, тъй както Бог обича. Любете, тъй както Бог люби. Когато ние възнесем нашата молитва, той я оценява. Бог е единственото същество, което оценява малкото, той оценява думите, които излизат от сърцето. Не каквото и да е. Ще бъдете послушани. Но една молитва от сърце, един разговор с молитва той оценява. Отиваш при Бога да благодариш. Той ще те послуша.

Желая на всинца ви това, което Христос казал: Отец пребъдва в мене и аз в Отца. Ако ме обичате, пазете моите заповеди. Любов към Бога, тази всеобемаща любов, която ще даде светлина на ума, топлина на сърцето, сила на волята. Любовта е, която може да ни освободи от всичките несгоди, които сега съществуват в света. Любовта, която иде, ще примири народите. Защото иде мир в света. Няма да се мине дълго време, и мирът ще дойде. Бият се хората, но мирът ще дойде.

Едно ново съзнание, един нов мир ще дойде. Хората ще почувстват, че Бог е дал на всичките хора еднакви права. Всички трябва да съзнаваме и да изпълним волята Божия, тъй както той иска.

Имайте характера на златото, да се не окислявате. Имайте характера на диаманта, добре да пречупвате Божествената светлина.

„Отче наш“

Първа съборна беседа 24 август 1941 г., неделя, 5 часа, София – Изгрев

СЪЩИНАТА НА ЧОВЕКА

Днес всички хора се запитват какво всъщност е човекът. Всеки иска да знае нещо определено за същината на човека, но малцина имат ясна представа за себе си. Много определения са дадени за човека, за неговото предназначение, но всички са временни, преходни. Те не изнасят нищо съществено. Някои казват, че човек е същество, което мисли. Нима другите същества не мислят? Не е само човекът, който мисли. Според мене няма същество, което да е свързано толкова тясно с материята, както човека. В този смисъл човек свързва материалния свят с духовния. Човекът е мост, по който трябва да минат съществата от висшите светове, за да слязат в нисшия свят. По този мост се качват съществата, за да отидат във висшите светове. Човек е най-красивият мост на земята. По-красив мост от него няма.

Като уподобяваме човека на мост, някои са недоволни и казват: „Дотам ли дойдохме, да ни считат за мостове?“ Да мислиш, че мостът е лошо нещо, това значи да не разбираш живота. Нима бащата не става мост на детето си? То се качва на гърба на баща си, който се радва, че детето му си играе с него. Защо бащата не се качва на гърба на детето си, а детето се качва на гърба на баща си? Защото бащата е силен, а детето слабо. Значи силният се впряга на работа, а не слабият. Всеки човек не може де стане мост. Само силният изпълнява тази тежка работа, да минават по него хора, коли, автомобили и т.н.

Да се върнем пак към щастието, към което всеки човек се стреми. За да придобие щастието, човек се нуждае от отличен ум, отлично сърце и отлична воля. Естествено е всички да се стремят към щастието, понеже то съдържа благата на трите свята: на физическия,

на духовния и на умствения, или Божествения. Значи ние придобиваме благата на живота чрез ума, сърцето и волята. Чрез тези елементи именно човек взима участие във всяка Божествена дейност. Чрез тях Бог се проявява по Божествен начин. Значи човек е същество, чрез което Бог се проявява по особен начин. Преди човека никой не е знаел какво нещо е любовта. Тя е била непонятна за съществата, които стоят по-долу от човека.

И тъй, новата епоха в света започва с появяването на човека, заедно с когото иде любовта като фактор в битието. Казано е в Писанието, че Бог направи земята и небето, но земята беше неустроена и пуста. Бог започна да я устройва с любов. Всички същества започнаха да надникват към земята, да разберат какво представя любовта. В бъдеще и най-възвишените същества ще слизат на земята, да видят какво нещо е любовта. Те ще изучават любовта от проявите на хората. Това не значи, че любовта не се проявява и в другите светове. Бог е навсякъде, значи и любовта е навсякъде, но на земята се проявява по особен начин, поради което може само тук да се изучава. Може ли детето, което е в утробата на майка си, да познае нейната любов? В утробата на майка си детето е ограничено, като затворник. Ръцете и краката му са свити, главата му е обърната надолу. То стои там девет месеца, само мълчи и се чуди каква е тази майка, която може така да го ограничава, да не му дава възможност да каже една дума. Майката казва: „Ще мълчиш и няма да си даваш мнението, няма да ме критикуваш. Аз зная какво правя. Когато трябва да проговориш, аз ще те освободя.“ Щом се роди детето, майката казва: „Сега имаш право да кажеш една дума „ва“.“ Първият звук, който издава детето, показва, че то излиза от затвора, свободно е вече и започва да диша. С първия звук „ва“, с първото заплакване детето приема въздух и започва да мисли. Майката го кърми вече и

постоянно коригира неговите криви мисли. Тя му доказва, че не е груба, както първоначално то мислело за нея, докато било в утробата ѝ. Тя го кърми, къпе, повива и му доказва, че храни най-добри чувства и желания към него.

Днес всички хора на земята са притиснати, ограничени като нероденото още дете и мислят, че Бог се е опълчил против тях, без причина ги поставя в мъчнотии и препятствия. Каквото и да правят, колкото и да роптаят, друго положение не могат да заемат. Защо? Защото не е дошъл още деветият месец. Може би след няколко години хората ще се родят, но сега още не са родени. Аз давам срок десет години, докато бялата раса роди. Детето, което се роди, ще е дете на шестата раса човекът на любовта. Детето на бялата раса беше човекът на мисълта, а след десетина години ще се роди новият човек, човекът на любовта. Много баби се приготвят да бабуват на това дете, да не се осакати.

Какво е предназначението на сегашния човек? Да бъде мост, връзка за минаване на любовта. Радвайте се, че сте мост за Божията любов, защото вашият живот ще се осмисли. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това, да се изяви Божията любов чрез вас? Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих." Следователно Христос дойде на земята да изяви Божията любов. И ние дойдохме на земята да изявим Божията любов. Това е нашето предназначение. Ако и вие не изявите Божията любов, нищо не можете да научите. Любовта ще остане за вас така неразбрана, както е било преди слизането ви на земята. Да разберете любовта, това значи да принесете най-разумната жертва. Думата „жертва" не подразбира страдание. Да се пожертваш, това значи да придобиеш най-голямото знание в света. Христос се пожертва и нищо не изгуби. Не само че нищо не изгуби, но придоби най-големите блага в света. Той придоби

любовта на човешките души. Когато всички хора дойдат до положението на Христа и приемат неговата жертва, те ще бъдат истински Христови последователи. Днес няма още истински християни, понеже всички хора не се жертват както Христа. Днес огънят е запален частично, но един ден, когато се разгори в пълнотата си и обхване целия свят със светлината и топлината си, както днешният ден е ясен, светъл и топъл, тогава ще имате ясна представа за любовта.

Съвременните хора живеят под голям страх. Лягат, стават, раждат се, умират, от всичко се страхуват. Влюбват се, разлюбват се, пак се страхуват. След всичко това минават за герои. В бъдеще истинските герои ще бъдат хората на любовта, понеже няма да умират. Сегашните хора умират по единствената причина, че умът им е в стълкновение със сърцето, а сърцето с Божията воля. Следователно те сами се разрушават. В материално отношение човек изразходва повече енергия, а придобива по-малко; в сърдечно отношение изразходва повече, придобива по-малко и в умствено отношение изразходва повече, придобива по-малко. Като дойдат старини, човек губи интелигентността си и казват за него, че е изветрял. Като престане да чувства, както в младините си, казват, че е отслабнал, изгубил силата си. Силен човек е онзи, който е пестил енергиите на тялото си, който придобивал повече, а изразходвал по-малко. Ето защо от всички се изисква да прилагаме икономията в живота, да пестим благата, които ни са дадени, да не изразходваме повече, отколкото трябва. В това се заключава безсмъртието и продължителният живот. Който уравновесява сметките си, който не изразходва повече енергии, отколкото придобива, във физическо, духовно и умствено отношение, той може да се радва на дълъг живот.

Мнозина мислят, че лесно се постига безсмъртие и дълъг живот. За да придобие дълъг живот, човек трябва да е минал през специална школа, да се научи как да живее. Много теории съществуват за живота, много е говорено как трябва да се живее, но човек не е дошъл още до истинското понятие, какво всъщност представя животът. Докато нямате ясна представа за живота, каквито теории и да си създавате, нищо не можете да постигнете. Каква теория ще създадете за светлината, ако нямате органи, с които да я възприемате? Каква теория ще създадете за храненето и за дишането, ако нямате органи, чрез които да възприемате храната и въздуха? Щом имате очи, уши, дробове, стомах, вие можете да си създадете каквито теории искате за светлината, за звука, за въздуха и за храната.

И тъй, животът е основа на нещата, отдето човек събира фактите, изучава ги поотделно, съпоставя ги и така създава науката. Като обобщава фактите, науката вади заключения, които оформява като закони и принципи. Въз основа на законите се създава философията, защото тя се занимава с принципите на нещата. Много хора философстват, но това не е философия. Има смисъл да философстваш, но когато за основа имаш неопровержими факти, които нито можеш да отречеш, нито можеш да доказваш. Що се отнася до истината, може да се спори върху нея, но фактите изключват всякакъв спор. Как ще спори човек върху факта, дали е роден във форма на човек, или в друга някаква форма? Човекът е човек, друга форма не може да има. Как ще спори волът, дали е роден вол, или в друга някаква форма? Достатъчно е да го погледнете, за да кажете, че е вол. Че е вол, това е факт, който не може нито да се отрича, нито да се потвърждава. Фактите не се изменят.

Истината пък е метод, който освобождава човека от всички преходни и временни схващания и тълкувания за създаването на

битието, както и за създаването на мъжа и на жената. Много теории съществуват за създаването на първите човеци, но нито една от тях не е абсолютно вярна. За пример, мнозина поддържат теорията за създаването на Адама от пръст, а Ева от реброто му. На Ева, специално на жената, приписват вината за първия грях, поради което нея държат отговорна за нещастията на човечеството. Зад жената стои мъжът, който пожела да има другарка. Жената нямаше желание да дойде на земята, но мъжът я извика преждевременно. Когато всички животни минаваха пред Адама, за да им даде имена, той видя, че те бяха две по две другар и другарка. Тогава Адам се обърна към Бога с думите: „Господи, на всички животни си дал другарка. Аз останах сам, няма с кого да споделя нещо, няма кой да влезе в положението ми и да ми помогне.“ Тогава Бог видя, че не е добре човекът да бъде сам и му даде другарка. Обаче след грехопадането Адам изми ръцете си с жената и каза: „Господи, жената, която ми даде, стана причина да сгреша.“

Съвременните мъже и жени се обвиняват взаимно за погрешките си. Когато мъжът греши, обвинява жената. Когато жената греши, обвинява мъжа. Тя казва: „Ти си виновен за моето слизане на земята. Аз сама нямах желание да дойда, ти ме изиска от Бога.“ Какво ще каже мъжът за себе си? По чие желание дойде той на земята? Наистина, ако разглеждате пътя на жената, той представя живота на човека в миналото му. Както е живял той, така е създадена тя. Жената е резултат на човешкия живот специално на мъжа, понеже от него е излязла. Въпреки това мъжът е недоволен от жената, но и жената е недоволна от мъжа. Жененият мъж се оплаква, че не е попаднал на добра жена; неженениятпък съжалява, че Господ не му дал жена. И единият, и другият съжаляват за нещо. Като разглеждам човека биологически, виждам, че той едновременно е и мъж, и жена. Дясната

половина на човека е мъжка, а лявата женска. Дясната му страна има повече прави линии, а лявата повече криви. Има жени, които нямат нищо женствено в себе си. Изобщо жената трябва да се създава отсега нататък. За да облагороди човека, природата е подложила жената на такива изпитания, на каквито никое друго същество не е поставено. Знаете ли какво представя бременността на жената? Цели девет месеца да носиш един плод в утробата си. Знаете ли през каква дисциплина, през какви терзания минава жената през това време? Мъчнотиите, през които жената е минала, са развили в нея и добри, и лоши черти. За пример тя има способност да събира материални блага. Ако работите на някого не вървят добре, нека се ожени. В няколко години къщата му ще се напълни. Жената събира оттук-оттам и в скоро време ще натрупа голяма покъщнина. Но същевременно тя може и да изнася. Дайте ѝ пълна къща със стока, в скоро време тя може да я изпразни. Жената е любопитна, тя обича да изследва нещата до дъното им. Не е лоша черта любопитството, но има опасни страни в него. Ако не разбира някои неща, тя се поставя на хлъзгав път. И мъжът може да бъде любопитен, както жената.

Един учен човек отишъл в един град в България да държи сказка по спиритизма. Много хора отишли да го слушат. Между тях се намерил един господин, който не разбирал въпроса научно, но отишъл от любопитство да слуша. Като чул сказката, той се приближил до сказчика и тихо му пошепнал: „Голям вагабонт си, лъжеш хората, говориш неверни работи." Сказчикът помислил, че ще чуе похвали от този господин, но останал изненадан от това, което му пошепнал на ухото. Според мене и двамата са на крив път. Който поддържа мисълта, че съществува друг свят, без да е ходил там, не говори истината. Без да иска, той си служи с неверни факти. Но и онзи, който отрича съществуването на друг свят, без да е ходил там,

не говори истината. Друг е случаят, ако човек е проверил фактите, които изнася пред хората. Тогава той е сигурен в думите си и може да каже: „Има неща, които са верни и доказани за мене, независимо от това, дали са верни за другите." За пример, ако аз съм разположен или неразположен, това не показва, че цялото човечество се намира в същото състояние. Ако аз съм свободен или ограничен, това не показва, че и другите хора са в същото положение. Това са частични неща, които не се отнасят до общото положение на работите.

Тъй щото, стане ли въпрос за онзи свят, за Бога, човек трябва да има ясна представа за това, което поддържа или отрича. Ако ти не виждаш Бога в светлината, която възприемаш чрез очите си, никъде не можеш да го намериш. Когато възприемаш светлината и чрез нея виждаш красотата на външния свят, ти изпитваш радост и приятност. Когато видиш красива мома или красив момък, приятно ти става. Ти се радваш, че Бог е създал такива красиви форми. Има ли нещо лошо, ако момък обикне една мома? Ще каже някой, че момъкът е направил някакво престъпление. В любовта няма престъпления. Престъплението е в неоценяване на любовта. Като не могат да я оценяват, хората казват, че е престъпление мъжът да обича две жени или жената да обича двама мъже. Странно е да се говори по този начин в двадесети век.

Сега аз не говоря за морала на съвременния човек, който може да заколи една, две, три и повече кокошки и да ги изяде. Аз имам предвид новия морал, според който човек трябва да нахрани кокошките си и да ги пусне да си живеят свободно в гората. Престъпление ли е това? Престъпление ли е да обичаш и мъжете, и жените, без да задържаш любовта им за себе си? Престъпление е, когато обичате човека и задържате любовта му само за себе си. В този смисъл казвам, мъж, който не може да обича всички жени чисто,

безкористно, не е мъж. И жена, която не може да обича всички мъже чисто, безкористно, не е жена. Такъв е Божият закон. Дали на вас е приятно, или на мене е неприятно, това нищо не значи. Такава е истината, Бог обича всичко, което е създал, а човек ще дойде да прави избор, какво може да обича и какво да не обича, кое било направено добре и кое зле. Бог одобрява своите дела, а човек ще критикува, че това или онова не било направено добре. Като не го одобряваш, направи ти нещо по-добро. Ако не можеш, по-добре мълчи. Тази теория не била права, онази не била права. Нова теория трябвало да се създаде, да измести старите. Ще чакаш, докато всяка теория свърши работата си. Като си впрегнал воловете си, ще чакаш да свършат работата вместо тебе. Те ще орат, а ти ще почиваш. Като свършат работата, тогава ще говориш.

Широта се иска от човека широта в ума, в чувствата, в постъпките. Като говориш, чист ще бъдеш. Като мислиш и чувстваш, чист ще бъдеш. Единственото нещо, което животът изключва от себе си, това са белите и черните лъжи. Сянка не се допуща от тях. Човек може да направи някаква погрешка, но да се пази да не внесе лъжата в мислите, в чувствата и в постъпките си. Съвременното човечество трябва да отхвърли лъжата от себе си във всичките ѝ форми, не по закон, но по съзнание и любов. И мъже, и жени, всички трябва да се освободят от лъжата. Абсолютно никаква лъжа не се позволява, бяла или черна. Ако мъжът на някоя жена обикне друга, жена му трябва да покани съседките си на угощение и да каже: „Радвам се, че мъжът ми обикна друга жена." Ако обикне трета някоя, да даде второ угощение. Нека се радва, че сърцето на мъжа ѝ се разширява, приема и другите жени като свои дъщери, с всичката чистота и безкористие.

Ще кажете, че, ако се постъпва по този начин, светът ще се развали. Какво е станало със света досега? В чистота ли живеят

сегашните мъже и жени? Външно, пред хората се пази някакъв морал, някакво външно благоприличие, но вътрешно не се пази никакъв морал. Дойдем ли до любовта, мъжът трябва да вижда в жената своята възлюбена сестра. Жената пък трябва да вижда в мъжа своя възлюбен брат. Под думите „брат и сестра“ в ограничен смисъл разбирам хора от една кръв, роднини от една майка и от един баща. Под думите „възлюбен брат и възлюбена сестра“ разбирам души, излезли от Бога, които имат еднакви права. И жената иска да обича, както и мъжът. Тогава и мъжът трябва да се радва, когато жена му обикнала друг мъж освен него.

Следователно всички хора трябва да дадат път на любовта във всички нейни възвишени и красиви прояви. Само по този начин човек може да се подмлади и да придобие безсмъртието. Ако направите една погрешка, не се осъждайте, но изправете погрешката си. Най-малката погрешка, която направиш, подразбира най-малкото добро. Изправянето на погрешката пък подразбира двойно добро. Значи направената погрешка е едно добро, а изправянето на погрешката е двойно добро. Погрешките се допущат в живота, за да се удвои доброто в човека.

Казано е в Писанието: „Когато Духът Свети дойде, ще те научи да уважаваш, почиташ и цениш с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си дух това, което Бог е направил. Това и Христос знаел, затова е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Всички хора искат да ги обичат. Няма човек в света, който да не иска да бъде обичан. Който иска да бъде обичан, трябва да носи Божествения образ в душата си. Който носи Божествения образ в себе си, не може да не бъде обичан. Това е Божествен закон. Всички искат да бъдат обичани чрез доброто. Никой

не може да ви обича заради доброто. Доброто не е нещо материално, то е извод на любовта. Доброто е приложение на любовта в материалния живот. Който може да приложи любовта на физическия свят, той е влязъл в областта на доброто. В този смисъл доброто не се дели от любовта, те са неделими. Човек не може да каже, че е направил добро, но може да каже, че е приложил любовта в доброто.

Първото нещо, което се изисква от жените, е да дават свобода на мъжете, да не ги поставят на изкушения. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, веднага започва да се съмнява в него и изпада в изкушение. Щом изпаднат в изкушения, и мъжът, и жената вадят криви заключения и се поставят на хлъзгава почва. Когато жената види, че мъжът ѝ говори с друга жена, защо не допусне, че тя е неговата сестра? И когато мъжът види, че жена му говори с друг мъж, защо не допусне, че той е нейният брат? Ако приемате, че всички хора са направени по образ и подобие Божие, защо допущате престъплението помежду си? Престъпно ли е мъжът да говори с чужда жена, и жената с чужд мъж? Престъпление ли е мъжът да говори с жена, която е направена по образ и подобие на Бога? Престъпление ли е жената да говори с мъж, който е направен по образ и подобие Божие?

В Битието е казано, че Бог направи човека по образ и подобие свое, мъжки и женски пол ги създаде. Ние не говорим за Ева, която беше направена от реброто на Адама, но говорим за първия Адам и първата Ева, и двамата Божествени човеци, които сега слизат на земята като представители на шестата раса. Вие трябва да бъдете готови, да приемете предците на човечеството, които идат вече в света. Това е Христос, когото всички очакват. Някои го очакват да слезе от небето, придружен с ангели, но въпреки това те се страхуват

от идването на Христа. Те казват: „Страшен плач и вик ще бъде при слизането на Христа на земята.“ Никакъв плач и вик няма да се чува.

Всички говорят за второто пришествие. Страшно нещо е второто пришествие наистина, но не трябва да се говори за него. Ако искате да говорите за нещо, говорете за вселяването на Бога между хората. Казано е в Писанието: „Ще се вселя между хората. Те ще ми бъдат народ, аз ще им бъда Бог. Ще ги напиша на ръката си и всички от малко до голямо, ще ме познават.“ И тогава Бог, който е любов, ще се разкрие в нас и ще ни даде онази свобода, която търсим. Бог е създал вече новата епоха, но ние трябва съзнателно да влезем в нея и да я възприемем. Давид казва: „Господи, не отнемай Светия си дух от мене.“ Какво ще спечели човек, ако изгуби Божествения дух? Какво ще спечели човек, ако изгуби Божественото благословение? Сега ние сме призвани да участваме в една епоха, когато всичко старо се руши и новото се създава; когато навсякъде срещате недоразумения, страдания, обезсърчавания, обезверявания, никъде никаква светлинка. Какво по-велико благо за човека от това, в този мрак и безнадеждие да види отворена цялата вселена пред себе си, да види благословението, което Бог изпраща към човеците?

Днес всички хора са призвани да се родят отново. Казано е: „Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Никой не може да влезе в Царството Божие, ако не мине през вратата на любовта. Който мине през тази врата, той е придобил вечния живот, за който е казано: „Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си проводил.“ Като влезе през вратата на любовта, човек осмисля вече и земния си живот.

Съвременните хора се страхуват от страдания, от мъчнотии, от болести, без да подозират, че благата и придобивките са в самите тях. Като погледнете човека, вие можете да опишете всичко, което го

очаква, добро или лошо. Същевременно той разполага с методи, как да се справя със злото. За пример някой иска да бъде справедлив, но не знае как да постъпва. Нека хване средния пръст на ръката си и го поглади няколко пъти. След това да хване същия пръст на дясната си ръка, да го поглади пак и да каже: „Искам да бъда справедлив." Ако иска да постъпва благородно, нека хване един след друг двата показалеца на ръцете си. Като изреди петте пръста на двете си ръце, той придобива малка светлина в себе си, която му показва как трябва да живее, какви отношения трябва да има с хората. Всеки пръст представя една книга, от която човек може да чете и да се поучава. Най-голямото благо, което е дадено на човека на физическия свят, това са неговите ръце, а в духовния свят неговите крака.

За да постъпва справедливо, да работи добре и безкористно, човек трябва всяка вечер да измива краката си с топла вода, а ръцете си по няколко пъти на ден, да бъдат всякога чисти. Повечето хора блъскат краката си тук-там, нараняват ги и после искат да напредват. След това ще търсят различни мехлеми за раните на краката си. Колкото за лицето и ръцете си, хората имат по-големи грижи, отколкото за краката. Тях ги мият с различни парфюми и одеколони.

Време е вече хората да оценят благата, които Бог им е дал. Какво по-голямо благо могат да имат от тялото си? Красиво нещо е човешкото тяло, макар че не е достигнало още до своето съвършенство. И най-напредналите същества се интересуват от това, което Бог е предвидил за човека. Велико бъдеще го очаква. Велик е човешкият образ, човешкото тяло, което Бог сътворил. Човек е предназначен за велика работа в природата. Той е дошъл на земята като във велико училище, да се учи. Няма защо да бързате по-скоро да свършите. Важно е да научите законите на любовта, на мъдростта и на истината, както и законите на живота, на знанието и на

свободата. Ако човек не научи тези закони, животът му остава безсмислен.

Какво представя животът? Той е най-голямото благо, което е дадено на човека, но той носи и най-големите страдания. Ако биха ми дали най-големите богатства в света, не бих ги сменил с живота, даже и с най-големите мъчнотии и страдания в него. С какво може да замести човек живота на своята душа? С нищо. Христос казва: „Ако спечеля целия свят, а душата си изгубя, нищо не съм спечелил." Значи най-ценното нещо е животът на душата. За този живот е казано: „Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си проводил." Същевременно Христос дава две големи заповеди за живота: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си." Да възлюбиш Бога, това значи да възлюбиш Духа, който е в тебе, който те ръководи и оправя пътищата ти. Бог ще те направи свой наследник, да разбереш дълбокия смисъл на живота и да станеш свободен.

Като се говори на хората за любовта, те се страхуват, ако я приемат, да не изгубят благата си. Няма защо да се страхуват, любовта едва сега е започнала да се проявява, и то в слаба степен. Колкото и да са слаби проявите ѝ, днес тя е за предпочитане пред великата любов, за която хората още не са готови. За предпочитане е да имаш едно житно зърно, отколкото житото на целия свят. Защо? Защото в житното зърно се крият възможностите на всичкото жито. Достатъчни са пет-шест години, за да се размножи житното зрънце и да напълни много хамбари. Най-малката добродетел, разумно използвана, може да те направи виден човек. Най-малкото благо, разумно приложено, в пет-шест години може да ти донесе големи придобивки. За да се ползва от малкото, което му е дадено, човек

трябва да има вяра в любовта, в Бога. Днес хората са се обезверили в любовта и се оплакват от неуспехи, от мъчнотии в живота си.

Срещате млади хора ученици, студенти, които се оплакват, че паметта им отслабнала, не могат да помнят. Те отричат Бога, не вярват в любовта. За човека пък имат долно мнение и след всичко това очакват добри резултати. Това е невъзможно. Те трябва да изменят мисълта си, да повярват в любовта, да приемат Бога в себе си и да повдигнат мнението си за човека. Щастие е да срещнете човек, който излиза от Бога. Щастие е да видите един лъч, който излиза от слънцето, а не от свещта. Слънчевите лъчи се познават по това, че плодовете зреят на тях, а на другите лъчи не узряват.

Следователно Божествените мисли, чувства и постъпки всякога произвеждат плод, а човешките са безплодни. Човек страда от собствените си мисли, чувства и постъпки. Той страда от неразбраната любов. Ако християните по целия свят бяха обединени в една идея, достатъчно е един път да се помолят на Бога, и войната ще се прекрати. Днес те се молят, но не са обединени в една идея, всеки се моли за победа на своето оръжие. Това е все едно всеки член в семейството да се моли за свои лични интереси. Всеки иска от баща си някакво благо само за себе си, а това не може да бъде бащата е един. Следователно той има еднакви отношения към всички. Бащата не желае разединението между синовете и дъщерите. И Бог не желае войната, но тя става въпреки неговото желание, което показва, че човек е свободен да прави, каквото иска.

Бог е дал неограничена свобода на хората и те се бият, но ще носят последствията на своята несправедливост и на неоценяване на Божиите блага. Двама души се бият свободни са да се бият, но са несправедливи. Богат и сиромах се карат. Кой от двамата е на правата страна? Сиромахът казва, че е на правата страна, защото богатият не

му платил, колкото е уговорено. Богатият намира, че е прав в постъпката си, защото сиромахът обещал да свърши работата много добре, като за себе си, но не изпълнил обещанието си. Значи и двамата не са изпълнили обещанието си. Ако сиромахът беше работил с любов и добросъвестно, богатият щеше да му плати двойно и тройно.

Помнете: всички хора сме служители на Бога. Кой човек е извършил работата си, както трябва, както Бог изисква? Той ни е дал предварително всички блага: светлина, въздух, вода, храна, жилища, заплати и въпреки това мнозина не изпълняват работата си, както трябва, и започват да разискват съществува ли Бог, или не. Достатъчно е човек да се запита кой създаде слънцето, звездите, водите, всичките блага, за да си отговори съществува ли Бог, или не. Може ли човек да създаде всичките блага, с които е обиколен? Може ли човек да създаде подобния си? Значи този, който те е създал, който те е осигурил с хиляди блага, той съществува. Чии са онези светли, възвишени и благородни мисли, чувства и постъпки, които те повдигат, насърчават и вдъхновяват? Не са ли на Бога? Кой е онзи, който при всички обезсърчения, мъчнотии и страдания те обнадеждава, насърчава и крепи? Не е ли Бог? Кой ти нашепва постоянно на ухото: „Не се безпокой, не се смущавай, всичко ще се нареди, всичко ще се оправи.“ Не е ли пак Бог? Кого Бог не е повдигнал и очистил от калта и праха? Някой падне, окаля се и вика към Господа да му помогне да излезе от трудното положение. След това чува тихия глас да му говори: „Стани, не се страхувай. Изтърси калта и праха от дрехите си, върви напред и върши Божията воля. Един ден ще разбереш смисъла на живота.“

Сега и на вас казвам, смисълът на живота е в придобиването и изявяването на любовта. Това не значи, че трябва да станете калугери.

Не казвам и да се жените или да не се жените. Не казвам да станете учени хора, нито пък да останете невежи. Въпросите не се разрешават нито с калугерство, нито с женитби, нито със знание или невежество.

Разрешаването на въпросите е в любовта. Затова казвам, възлюби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Щом възлюбиш Бога, всичко, каквото ти дойде на ума, е позволено. Обаче, преди да си го възлюбил, мисли какво правиш.

И тъй, първото учение в света е любов към Бога. Живеете ли по това учение, всички неща са законни.

Желая ви да възлюбите Бога с всичкото си сърце и Бог да ви възлюби за всичко, което правите в негово име. Носете навсякъде Божието благословение.

Втора съборна беседа 24 август 1941 г. 10 часа София Изгрев

ЛЮБОВТА ИДЕ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

„Молитва на царството“

91 псалом

Евангелие от Матея, глава 16., стих 10-20

„В начало бе Словото“

Как бихте погледнали на един човек, който седи край едно езеро и се смущава къде ще иде тази вода, кой ще я пие. Всичките хора се намират при онова голямото езеро на живота и се смущават за живота, какво ще стане с живота. Вие се смущавате какво ще стане с вас. Какво ви е дало повод да се смущавате? Откъде е произлязло туй смущение, какво ще стане с вас? Питам, когато един плод падне от крушата, какво става с него? Изгубва ли плодът? Не, земята е майка му. Щом падне при майка си, тя ще го помилва, ще го прегърне. Какво лошо има, че е паднал? Плодът има една слабост, не се е научил как да слиза. Падне, блъсне главата си, нарани се, изгнива. Той трябваше полекичка като муха да слезе, да кацне с крачката си. Той като си блъсне главата в майка си, тя се стресне. Казва: „Палаво дете.“ Сега палавостта в морето се проявява. Ти седиш някъде, избухнеш, някоя мисъл така те блъсне: защо Господ така създал света. Така не се говори. Че как трябваше да се създаде? Той създал дървета и те погледне, казва не си за дърво. Създал бръмбарчета, погледне те, казва не си за бръмбар. Казва Господ: „Да го създам човека.“ Какво

лошо има, че те направил човек? Казваш: „Защо Господ ме пренебрегнал? Защо не ме създал бръмбар?“ За бръмбар не си, за бръмбар се иска много учен човек.

Казвате, човек е корона на създанието. Но преди човек Господ създал други същества, които са много по-напреднали. Той създал ангелите, които са по-напред. Растенията са тяхно произведение. Следователно растенията показват какви са ангелите. Те са много щедри. Те казват: „Всичко давайте.“ И растенията дават плодове. Те казват каквото дават, яжте и благодарете. Те не идат на земята. Казват: „Изяжте плодовете, само не правете пакост на нашето изложение.“ Ние чупим клони, чупим листа, цветове. Казвате: „Тия глупци, кой ги е турил тия дървета, дървена работа.“ Дърво излиза от дева, чиста. Най-чистите растения в света са растенията. Те са много невинни. Те са деца, които излизат из рая, знаят греха. Какво нещо е сръдня, едно дете не знае. Някое дърво, като намери някъде сръднята, я счита като някое богатство. Като намери клон от сръднята, опитва я. Това опита, онова опита и някои от тия дървета, като опитват горчивите работи, станат горчиви.

Вие се спирате върху отрицателните мисли. Че те имат влияние. Всяка отрицателна мисъл, всяко отрицателно чувство има известно влияние върху човека, колкото и да е малко. Казвате „безлюбие“. Ако на ден поменеш десет пъти думата „безлюбие“, знаеш колко страда душата? Думата „безлюбие“ много страда, че е турена на служба да означава безлюбие. Тя седи и казва: „Какво ще се прави?“ Трябва да се носи голямата тежест на безлюбието. Много пъти се говори за търпението на хората. Да бъде човек доволен, днешния ден да бъде доволен. Днешния ден да бъдем доволни от месечината, каквото ни даде. Защо ще бъдем доволни от нея? Хляб месечината ни дала, вода ни дала, светлина ни дала, тя ни дала малко светлина. Какъв плод

може да узрее на светлината на месечината? После много капризна и своенравна е месечината. Погледнеш я, облякла се хубаво, после начумери се. Не иска да гледа хората. Казва: „Не искам да гледам тия бърбазаци.“ Голямо мнение има месечината за себе си. Понеже месечината едно време искала да се жени за слънцето, изиграла я земята и досега се сърди на сестра си. Някои наричат земята дъщеря на месечината. Дето месечината се мени, тя се сърди. Казва: „Ти какво ме изигра?“ Понеже казват, че всичкият живот от месечината слязъл на земята и при нея останали най-умните същества, най-учените хора. Тя казва: „Защо ми са тия учените хора?“ Те се скрили под кората на месечината, не ги вижда отвън. Никакво дърво няма отвън. Като пустиня, само лед замръзнал. Месечината представя безлюбието. Безлюбие има човек, когато е много нагорещен, туря малко сняг, малко лед, да мине изгарянето, да се лекува.

Да дойдем до същността на живота. Обикновеният живот, който сега живеем, е едно развлечение. Днешният ден нищо не постига. Някои от вас сте на четиридесет и пет години. Какво мислите да постигнете сега? Някои от вас сте на петдесет години. Какъв идеал имате? В университета не може да влезете да следвате. По медицина не може да учите. Инженер не може да станете. Някоя сестра на петдесет години красавица не може да стане, не може да се влюбват момците в нея. То е цяла наука да знаеш как да се влюбват в тебе. Някой казва: „Да му завърти главата.“ Че кой ще даде да му завъртиш главата. Никой не може да върти главата. Господ турил главата на място, че който се опитва да завърти главата някому, своята глава завърта. Всеки, който се опитал да завърти главата някому, той своята глава завърта.

Погрешките на миналото, които са правени в този живот, трябва да се изправят по един разумен начин. Не е въпрос да се съдим. „Не

съдете, за да не бъдете съдени.“ Казва: „Отец ми не съди никого.“ Бог, като гледа хората, не вижда в тях никаква погрешка. Като ги погледне, отдето минава, той се усмихва. Усмихва се, вижда една красива мома, хубаво облечена, красиво. Мисли, като се ожени за някой княз, ще бъде щастлива. Господ се усмихва и казва: „Ще бъдеш много щастлива, по-щастлив живот няма.“ Той се радва, когато хората са нещастни. Защото на нещастните той им ходи на гости. Господ ходи на гости на нещастните и като влезе, всичкото нещастие изчезне. Дето той влиза, нещастието изчезва. Някоя мома е грозна, никой не ѝ обръща внимание, дойде Господ на гости. Един ден, като дойде Господ, тя стане красива. Всички започват да говорят за нея, че Господ е дошъл на гости. Съгреши някой, Господ ще го посети. Невежа си, Господ ще те посети. Ако си много учен, много красив, Господ ще ти изпрати само един подарък. Ще ти прати някой бръмбар, като кацне на главата, да издекламираш едно стихотворение, че си много красив, че Господ те е създал. Ти като чуеш, падне ти мед на сърцето. Но Господ на гости няма да ти дойде.

Писанието казва, че в сърцата на смирените Господ обитава. Ако вие сте богати, Господ в богата къща не стъпва. Ако дойде вкъщи, ще кажеш както този Закхей: „Господи, ако съм огорчил някого, четирикратно плащам, комуто имам да давам, четирикратно плащам.“ Като дойде Господ, ще каже: „Готов ли си да раздадеш всичко, каквото имаш?“ Ти погледнеш Господа и искаш да се покажеш щедър. Казваш: „Това ли намери Господ сега?“

Сега Господ, като дойде на земята, иска да освободи хората от всичките товари, които имат. Първото нещо трябва да се освободите от ненужните товари. Ние си представяме, че сме богати. Кой е богат човек? Богат човек е онзи, който има знание, не който има пари в касата. Той, като мине, намира касата, почука на касата и касата се

отвори, казва: „Заповядайте.“ Като хлопа на вратата на скъпоценните камъни, тя се отвори и скъпоценните камъни са на негово разположение. Друг дойде, представи се, той иска да ревизира, но му казват: „Идете си.“ Какво има да се безпокои богатият човек? Че той се безпокои, че могат да го обират хората. Щом ти се безпокоиш, че могат да те обират хората, твоята работа не е от обикновените работи. Че ти живееш на една ледена планина, която утре ще се стопи. Ти ще останеш на сухо. Де е онази Божествена младост, къде отиде?

„Ако не станете като малките деца.“ Туй предразположение е възможността да се радваш на малките блага, които Бог ти дал. Вие не се радвате на вашите очи. Младите моми се радват на веждите си. Младият момък казва тя има сини очи или тя има черни очи, но не знае какво се крие в синините очи и какво се крие в черните очи. Казва: „Красиви са очите.“ Младият момък е обърнал внимание. Ти сам трябва да обърнеш внимание на очите си. Защото някои от вас имат красиви очи някои имат сини очи, някои черни. Позанимайте се малко с очите си. Има доста писано върху очите. Онези, които са искали да живеят в небето, понеже са гледали все нагоре, очите им са станали сини. Като дойдат на земята, понеже са студени хората със сините очи, много идеалисти са, щедри са. Те много обещават, малко дават. Онези, които са гледали много на земята, техните очи са станали черни. Но черните очи са опасни, понеже и бодили растат. Знаеш колко са сприхави черните очи? Като го бутнеш, като кон рита. На някои хора се менят очите. Сутрин очите им са сини, на обед са черни, вечерно време са кестеняви. Менят си човешките очи желанията. Сутрин имате едно желание да се повдигнете. После казвате: „Тази работа не може.“ Ние не сме за горе. Човек с черни очи, като го напече слънцето, търси подслон на някоя круша. Не само

сянка, но търси някой плод умрял. Че ние мязаме на Настрадин Ходжа. Има един анекдот, ще му дам едно обяснение.

Настрадин Ходжа, един турски философ, обичал много да философства. Един ден жена му го пратила за дърва. Той обичал жена си. Ще си развали късмета. За дърва за дърва. Взема триона. Никога не ходил, не знае как се секат дървета качил се на един клон и започнал да реже пред себе си същия клон, за да може по-лесно да слезе. Не му иде наум, че като отреже клона, ще падне. Минава един човек и му казва: „Настрадин Ходжа, ти, като отрежеш клона, ще паднеш." „Не е твоя работа. Жена ми ми каза да насека дърва." Като отсякъл клона, паднал. „Брей казва, този човек е много учен, знае кога ще падна." Оставил клона, затичал се, стигнал го и му казва: „Ти, като знаеш, че ще сляза заедно с клона, я ми кажи кога ще умра." „След три деня." Казва: „Белалия работа. Прати ме жена ми за дърва, паднах от клона. Женска работа. Не трябваше да я слушам." Връща се, носи клона. Казва: „За последен път ходих да ти сека дърва, защото отивам в оня свят. След три деня свършва ми се животът." Жена му го прегръща, целува, децата също. След три дни взел си сбогом, заминава за оня свят. Дошъл до една хубава круша, изкопал един гроб, легнал отдолу и чака да дойде смъртта. Падне една круша, изяде я. Казва: „Хубаво е човек да чака смъртта." На третия ден чул голяма разправия. Минавали камили, натоварени с грънци. Повдигнал главата си да види. Изпоплашили се камилите, изпочупили грънците. Набили го. Излязъл из гроба, върнал се вкъщи. Питат го какво има на оня свят. „Всичко е добре казва. Крушите падат, но ако изпоплашиш камилите, работата е лоша."

Казвам, всичките ви страдания зависят от изпоплашените камили. Ние се безпокоим. Хората на новото не трябва да се безпокоят. Имате една задача, плашите се от сиромашията. Имате

някаква болест, плашите се от болестта. Много работи има, от които човек се плаши. Плашим се какво ще кажат хората заради нас. Хубаво. Хората ще кажат туй, което е. Хората са справедливи. Ако съм красив, ще кажат, че съм красив. Ако съм богат, ще кажат, че съм богат. Ако съм учен, ще кажат, че съм учен. Ако съм силен, ще кажат, че съм силен. Хората винаги констатират фактите, тъй както са.

Разбира се, има една красота, за която говоря. То не е тази красота правена с червилото и белилото. Тя се разваля. Всеки ден трябва да правиш тази красота. Има една естествена красота в човека, която никога не се разваля. Всеки един от вас може да бъде красив. Всеки един от вас може да бъде силен. Всеки един от вас може да бъде добър. Ние може да бъдем добри, само трябва да знаем законите, по които трябва да живеем.

В съвременното човечество един учен човек работи двадесет-тридесет години и намира едно малко откритие. Той ще продаде това откритие, ще го продаде, ще вземе един хонорар. Той измислил една пушка, която бие на четири-пет километра, или измислил някоя картечница, измислил някой аероплан, който да се спуща надолу и да хвърля бомби. За всичките изобретения трябва да му платят скъпо. Той мисли, че си осигурил работите. Знаете едно изобретение, от което хората страдат, за хиляди години ще опъват каиша за престъпленията, които се извършват от изобретението. Вие ще измислите някаква мас, с която хората да си мажат лицето. Толкоз лица ще бъдат повредени. Всичките бъдещи изобретения не трябва да вредят никому, но да принасят полза.

Във вас идат хиляди мисли. Единственото нещо, което трябва да задържим в себе си, то са онези хубави мисли, които идат. Не е лошо, че идат различни мисли. Ще изберете само тези мисли, които подхождат на вашето естество. Няма да задържате всичко. Може да ви

дойде идеята искате да станете цар, вие искате да бъдете голям философ. То е тежка работа. Искате да станете красива мома. То е тежка задача. Вие ще събудите желание във всичките хора. Всеки ще иска тъй да се допре до вас, да вземе нещо от вас. Всеки ще иска от красивата мома поне едно косъмче. Като падне едно косъмче от нея, ще го вземе. Знаете ли, че един косъм, турен в джоба на някого, ти се връзваш с него. С всичките косми, които хората ти вземат, ти си вързан. Ти си вързан със сто въжета. Ти мязаш на един вол, вързан в дама. Седиш, неразположен си, някой косъм са взели.

Казвам, космите на вашите вежди, като паднат, ще ги събирате. Космите от главата ви какво ги правите вие? Аз моите ги горя. Вие вашите горите ли ги? Изгоря един, десет дойдат. Изгоря десет, двадесет дойдат. Едно нещо с всеки косъм ще вържете една ваша лоша мисъл. Лошите мисли ще връзвате с човешките косми. Връзват се те. С кое се връзват? Всичките ваши лоши мисли ще ги вържете с космите. Затуй главата е покрита с косми. Сега вие ще го разберете буквално. Дойде ти една лоша мисъл, ще помислиш за косите си.

Сега да ви приведа един български анекдот. Може да се обясни една идея. Един българин се оженил за една много лоша жена. Толкоз лоша, че му побеляла главата. Един ден отиват на кладенеца и той ѝ казва: „Не стой на кладенеца, ще паднеш вътре.“ „Не е твоя работа.“ Казва: „Макар че си лоша, трябваш ми. Ще паднеш.“ Казва: „Ще падна.“ Тя влиза вътре. „Нали ти казах, че ще паднеш.“ След половин час гледа, от кладенеца излиза един дявол побелял, всичката козина му станала бяла. Пита го защо бяга. „Тук влезе една жена и за половин час ми побеляха космите. Такова лошо същество не бях виждал. Бягам, да се освободя, да не ми дотяга.“ Дошло му наум и мъжът си казал: „Хванах цаката на тази работа. Сега няма да кажа името на тази жена. Аз ще я кръстя Лилита, която налита.“ Той иде

някъде, види някой болен и каже: „Лилита иде.“ Болестта, като чуе, бяга. Влезе при някой сиромах, сиромашията се образува от лошите духове, и те избягат. Той казва: „Лилита иде.“ Де каквото нещастие дойде, казват: „Викайте го.“ Той като каже „Лилита иде“, всичко бяга. Дяволът се учудил, че побелял. Дяволите, дето побеляват, ги е страх. Белият цвят за тях е най-голямото страдание.

Казвам сега, Лилита. Новата форма, която трябва да признаете. Щом дойде един лош дух във вас, кажете: „Любовта иде.“ Сиромах сте любовта иде. Болен си любовта иде. Не си разположен любовта иде. Обидил те някой любовта иде. Изкълчил си крака любовта иде. Казвате, какво ще стане? Ще стане туй, че другите ще бягат. Щом бягат другите, работата става. Какво по-хубаво в света да кажеш, че любовта иде в света. Любовта, то е присъствието на Бога. Няма по-хубаво нещо в живота. Ние желаем хубавите работи вътре в света. Само ако Бог мине покрай някой човек, погледите на всички същества горе и долу се насочват към този човек, дето Господ е минал. Та казвам, само ако Бог насочи своя поглед към вас, цена няма. Цялата земя, всички същества са разположени към вас. Не може на един човек да се пожелае нещо по-хубаво от това, Господ да го погледне. Когато Господ не те гледа, всичко може да стане. Но когато Господ те гледа, всичко тръгва по мед и масло.

Когато говоря за любовта, разбирам онзи момент, когато Господ те поглежда. За мене любовта е път, по който Бог изпраща своите блага на всички същества по лицето на земята. Невидимият свят и напредналите същества се интересуват от любовта. Ангелите искат да бъдат обичани. Боговете искат да бъдат обичани. Всеки се нуждае от Божествената любов, понеже в любовта Бог присъства. Единствената реалност, която никога не се мени, то е любовта. По някой път ние казваме, че любовта създала някои страдания. Любовта не търпи

лакомия. Никога нямайте лакомия в любовта. Задоволявайте се с най-малката любов.

Това се е случило в Бургас. Евангелистите винаги желаят да имат голямата любов, посещението на духа. Един евангелски проповедник, като се молил дълго, и го посещава духът, казва: „Като ме посети Господ, не можах да гледам, че легнах на корем и започнах да ритам. Ритах, ритах, казах: Господи, стига!“ Един човек рита, докато се освободи. Че втори път не иска да дойде любовта по този начин. Това е голямата любов, за която човек не е готов. То е едно благо. Срещате един човек, който ви обича. Бог ви погледнал чрез очите на един човек. Него ден ви върви. Започвате да философствате обича ли ме, или не. Единственото същество в света, което обича, това е Бог. Ти във всички можеш да се съмняваш, казваш: „Бог ме е забравил.“ То е илюзия. Мисълта на някое същество или на самия тебе, или на баща ти, или на дядо ти, или от сто, от хиляда поколения някой помислил и през тебе минава мисълта, която няма никаква реалност. Понеже Бог ви обича, вие сте дошли на земята. Имаш една отлична глава, нос, очи, пръсти, внесъл най-хубавите мисли, най-хубавите чувства в тебе. Може ли ти да се съмняваш в съзнанието, дали Господ ме обича. Обича те.

Казвате сега: „Ние сме на земята да постигнем нещо.“ Днес имате едно желание да постигнете. В себе си кажете какво искате да постигнете. Знайте, че всяко желание има две страни. Ако изберете най-малкото нищожно желание, ще ви бъде. Ако изберете голямо, може да няма условия днес да го постигнете. Днес какво искате, какво желание да се постигне? Някои от вас може да поискат да се вземе един лотариен билет, да спечели един милион. Питам тогава, защо ви е един милион? Защо не пожелаете да станете един лекар, да ви покажа една от билките, която лекува проказата или сифилиса, че да

бъдете полезен на човечеството? Защо ви са един милион книжни пари? Мисля, на един наш брат се е паднало от лотарията двеста и петдесет хиляди. Но това е едно забавление. Германците с това понижение, което направиха след миналата война на тяхната марка, не можаха да се нахранят с милиони само на обяд.

Искайте онзи закон, който внася светлите мисли. Поискайте да разберете онзи закон, при който влизат светлите чувства в човешкото сърце. Поискайте да знаете закона, по който влизат светлите постъпки в човешкия свят. Поискайте да бъдете здрави, че да бъдете полезни. Вашето знание да се разнася, че дето минете, да давате здраве. Поискайте да бъдете добри, че да бъдете проводник на великото Божие добро. Хората се нуждаят да бъдат проводници. Вие искате да станете ангели. Ангели има доста. Те извършват много добре работата. Хората като слуги на земята не знаят как да извършат своята служба. Някой път изберете и седнете до някоя сестра, която не обичате. Или седнете между двама, които не обичате. Като седнеш и като те бутнат, да им е приятно и ти да имаш най-хубавото разположение, да ги погледнеш умилно. Утре направете този опит. Всеки да седне при тези, които не обича, при които няма разположение. Доброволно да го направите. Не да кажете: „Тъй каза Учителят." Ще кажеш в себе си: „Днес да седна при някой, когото не обичам." Като седнеш при тази сестра, тя ще си навъси веждите. Ти ще туриш десет звонкови монети, подарък ще ги туриш в джоба. Те са златните монети, наполеони. Един наполеон е две-три хиляди лева, то са тридесет хиляди лева. Като туриш в джоба, тя ще каже, че Господ те е посетил. Ти вече носиш Божия дух.

Няма нещо по-красиво в света да знае човек как да обича, да знае как да люби. Една от най-великите науки е любовта да знаеш как да любиш. Всичкото зло в света е произлязло от любовта. Че ти ако

обикнеш някого и не го обичаш, както първия път, той веднага е неразположен и ще започне да те мрази. Човек, който иска да се занимава с любовта, трябва да е съвършен. Ако някой човек е недоволен от тебе, да считаш, че имаш с какво да се занимаваш. Той ще каже: „Бъди съвършен. Ти мене трябва да ме обичаш, тъй както съм лош. Ти можеш да ме направиш добър."

Казвам, трябва да се повърнем към онзи истинския живот. Аз желая вие да се подмладите, да се повърне любовта ви, която сте имали в детинство. Не сегашната любов. Тя е актьорство ще се представим, че обичаме някого. Във всеки един човек има нещо, което може да обичаме. Всяко едно живо същество, което Бог е създал, то е едно богатство заради нас, ако вие разбирате. Като говоря така, някои ще попитат: „Защо съм толкова лош?" Защо съм толкова лош? Защото не съм добър. Защо човек е толкоз добър? Защото не е лош. Защо е лош? Защото не е добър. Защо е добър? Защото не е лош. И двете неща се заменят. Но под думата „лошевина" аз всякога разбирам, когато човек е обърнал чрезмерно внимание само на материалните работи, той става лош. Лошевината не е нищо друго освен един краен материалистичен живот, че всичко е на земята. То е една трета. Ти сто и двадесет години може да се радваш на богатството, но след сто и двадесет години твоето богатство, което имаш, няма да те ползва. След сто и двадесет години зъбите ще паднат, очите ще потъмнеят, ще оглушееш, ще се затворят всичките пътища. За какво ще ти служи богатството? Не можеш да ядеш сладко, не можеш да спиш сладко, с хората не можеш да се разбираш, младите не те радват, старите не те радват, нищо не може да те радва. Никой не те поглежда. Да станеш стар, да оценяваш Божиите блага, разбирам. Да станеш възрастен и добре да изпълняваш всичко това, разбирам. Да станеш дете, да възприемаш добре, разбирам. Но да си

нервно дете, което нищо не възприема, да си насилник възрастен, който само говори, да си един глупав старец по-голямо зло от това не може да бъде. Казвам, не искам да бъдете глупави старци, нито искам да бъдете насилници, нито пък глупави деца.

Сега аз не съдя. В дадения случай в моето понятие злото не съществува. В хората злото привидно само съществува. В света всъщност зло няма. То е една възможност в Божествения свят. В дадения случай можеш да бъдеш разположен, можеш да бъдеш неразположен. Ако ти обичаш, ти си разположен. Ако ти не обичаш, не си разположен. Туй неразположение е вече зло. В невидимия свят няма условия един човек да покаже своето неразположение. Щом като слезе на земята, може да го прояви. Най-малкото отклонение, което има в Божествения свят, ще се покаже, че има опак характер. Вие знайте, Бог обръща внимание върху вашето добро и зло. Но законът е както той обръща внимание, така и ние да обръщаме внимание на онова, което той е създал. Ти искаш Бог да обърне внимание. Господ иска, като видиш един червей, да кажеш: „Колко е красив този червей, който лази." То е бил един господин с голяма амбиция. Господ го е турил в туй положение чрез закона на смирението. Работи човекът.

Сега всичките съвременни религиозни хора имат такива понятия, казват: „Ще се познаваме ли в оня свят?" Те в този свят не се познават, че в онзи. Единственото нещо, с което хората могат да се познават, е любовта. Без любов не може да има познаване. С любов ако се познаваме, и в този свят, и в онзи свят ще се познаваме. Дето любовта се проявява, хората се познават. Аз по някой път гледам хората са затворени книги, затворени листа и цветя. Като видя един разцъфтял цвят, казвам, любовта е дошла. Когато слънцето грее, показва, че любовта е дошла. Когато облаците се явяват, любовта е дошла. Всяко едно благо и като дойде едно хубаво разположение,

любовта е дошла. Когато дойде едно хубаво разположение във вас, това е един цвят, който е цъфнал. Сега, не само да се облечете хубаво във вашите хубави мисли, но в тази хубавата мисъл трябва да се роди нещо.

Сега, когато обичаме един човек, какво трябва да направим заради него? Ако обикнем болния, ние ще пожелаем в името на любовта той да стане здрав. Ако обикнем грозния, ние ще пожелаем в името на любовта той да стане красив. Ако обикнем слабия, ние ще пожелаем в името на любовта той да стане силен.

Казвам, любовта всякога предава нещо съществено на човека. Като дойде този, който ви обича, ще види какво не ви достига, какво ти нямаш и ще ти го донесе. Онзи човек, който ви обича, ще ви даде нежно. Ти си гладен, нуждаеш се от хляб. Този човек, който ви обича, ще ви донесе хляб. Вие сте жаден. Този, който ви обича, ще донесе вода. Вие сте бос. В дадения случай онзи, който ви обича, ще ви донесе обуща. Всеки човек, който даде подслон на някоя ваша хубава мисъл, подслон на някое ваше хубаво чувство и подслон на някоя ваша постъпка, той ви обича.

Следователно благодарете за любовта, която постоянно Бог чрез хората излива на вас. Вие мислите, че Божията любов само чрез един човек може да дойде. Любовта на Бога, която минава през разните хора, ще внесе разни блага. Един музикант, който ви обича, ще ви даде нещо от музиката. Един архитект, който ви обича, ще ви даде нещо от архитектурата. Здравият, ако ви обикне, той ще ви даде нещо от своето здраве. Болният, ако ви обикне, ще ви предаде нещо от своята болест. Недоволният, ако ви обикне, ще ви предаде нещо от своето недоволство. Скържавият, ако ви обикне, ще ви предаде нещо от своята скържавост. Любовта е проводник на всички положителни и отрицателни неща, които съществуват в света.

Сега, в туй учение Бог ще ни научи. Господ сега е дошъл да ни учи. Някой път ме питат: „Как ги търпиш?“ Рекох, че какво има да ги търпя. Господ ги търпи. Аз се чудя на Божието търпение. Господ си има развлечение. Господ се занимава сега, поглежда и се усмихва. Аз се усмихвам, и Господ се усмихва, казва: „Много хубав свят е това.“ Вие сте чудни. Една красота не може да се изяви, ако няма грозота. Когато красивата мома е между грозни, всички обръщат внимание на нея. Когато е оградена със сто красиви моми, и нейната красота не се вижда. Благодарете, че когато се съберат само лошите хора, вие изпъквате. Ако те са по-добри от вас, вашата добрина няма да се види. Вие искате всичките хора да бъдат учени. Не искайте да ви заобикалят само учени хора, вашето учение ще изчезне. Ако има по-невежи от вас, простаци, вие ще изпъкнете. Като дойдат говеда край вас, вие ще изпъкнете. Казвате: „Аз не съм говедо.“ Аз имам по-друго понятие за говедата. В света към говедата има особено разположение. Срещна един вол, ще го потупам по гърба. В козината на белия вол има нещо хубаво. И в козината на някой черен бивол има пак нещо хубаво. Черният цвят на бивола е емблем на черно чувство. Волът казва: „Отвън съм бял, но отвътре не съм станал бял. Отвън станах, сега искам и отвътре да стана бял.“ Биволът казва: „Отвън съм чер, но отвътре не съм.“ Сега биволът се мъчи да стане отвън бял, а волът да стане бял отвътре. Сега и аз съм побелял отвън, мъча се да стана бял отвътре. Някои от вас се мъчите да станете бели отвътре, някои се мъчите да станете бели отвън. След време ще станете и отвън бели, понеже сега сте бели отвътре. Тогава косата ви ще бъде сребриста.

Радвайте се на всяка една усмивка, която някой ваш познат или непознат ви дава. Радвайте се на всяко цвете, като приемеш уханието му. То е говор на Господа. Радвайте се на слънцето, на ония лъчи, които то праща. То е Господ. Духне вятърът, радвайте се, че Господ

обърнал внимание. Радвайте се на всяко, което е на Земята. Радвайте се на Господа. Тогава работите на Земята ще тръгнат напред. Децата ще вървят напред, жената ще върви напред, приятелите ще вървят напред. Не че всичко ще се оправи.

Та казвам, пожелайте днес едно нещо, да имате едно желание. Аз да ви дам един избор. Пожелайте да научите онзи закон, по който идат всичките Божии блага в света. То е любовта. Само да зърнете какъв е този закон. Какъв е този закон, да видите едно малко благословение, което посещава хората. Най-първото посещение, ще имате едно доволство в себе си. Хубаво е човек да бъде доволен, защото в любовта всяко недоволство ще се превърне в едно доволство. Писанието казва ако греховете ви са такива, казва Господ, елате да разсъждаваме ще залича всичките престъпления и няма да ги помена. Не само Господ ще заличи всичките престъпления, които хората направиха, но ще ги превърне на скъпоценнни камъни, ще ги окичи на огърлици, на пръстени. Пръстените, които един ден ще носите, ще бъдат от вашите престъпления. Една малка ваша сръдня, която сте имали, ще се превърне на скъпоценен камък. Вие казвате: „Ще ми дойде.“ Но после ще кажете: „Колко е бил благ Господ, че от моята сръдня ми направи един скъпоценен камък.“ Тогава този скъпоценен камък, като се разсърдите, като го пипнете, веднага ще произведе същото разположение, което имате. Срещате един брат, който е неразположен. Казвате: „Защо този брат е неразположен?“ Три неща има, за които човек е неразположен. Материални блага няма неразположен е. Сила няма пак е неразположен. Не мисли добре пак е неразположен.

Мисли добре, проявявай силата, която имаш, бъди доволен на онова, което Бог ти е дал. Понеже Бог има отредени повече неща за

вас, отколкото вие мислите. Апостол Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло за онова, което Бог е приготвил за онези, които го любят.“ За да ви люби Господ, вие трябва да обичате всичко. Под думата „всичко“ разбирам онова, в което Бог пребъдва, трябва да го обичаме. Когато обичаме един човек, Бог прави връзка между две души, които са излезли. Тия души трябва да се обичат, понеже, дето са двама, там са и трима. То е винаги Бог, който присъства. Когато двама души се обичат, Бог е между тях. Ако Бог не е там, любовта не може да съществува. Имаме отрицателен полюс. Щом един е отрицателен, другият е положителен. Бог е, който действа и сближава хората. Бог е, който примирява хората. Бог е, който прави хората да се обичат.

Казвам, пожелайте днес да се запознаете с Божието благо, пожелайте да се подмладите. Пожелайте да се върнете някой на една година, на две, на три, на четири, пет, не минавайте четиринадесет. Днес да се върнете на една или до четиринадесет години, да станете от една до четиринадесет години. От четиринадесет години да не отива никой нагоре. Казвате, четиридесет и пет години съм, петдесет, шестдесет години. Какво означава четиридесет и пет години? Седем години, това са ядене. Детето, което бозае, постоянно иска. На четиринадесет години вече иска да го обичате. На тази възраст децата са много капризни. От четиринадесет години в тях се заражда умът, стават горделиви, започват да пишат поезия, стихотворения. Извади някое стихотворение и го чете. Казва, че на двадесет и осем години е. Той поумнял вече. Но числото е закон на Божествената справедливост. Числото две е число на раздорите. Числото три е число на примирение. Четири е да знаеш как да делиш работите. Пет е да знаеш как добре да свършиш работите. Шест е да ядеш сладко обяда. Седем е да почиваш. Осем е да изплатиш дълговете. Девет е да

се примириш с всички. Десет е да идеш при Бога и да си дадеш отчет. То е смисълът на всичките числа.

Вие всички знаете как да обичате. Вие всички знаете дали обичате, или не. Казва Христос в прочетената глава, че още вие нямате това разбиране. Ние се боим какво ще стане със света. Днес времето е облачно. Това показва, че месечината ще ни създаде трудности. Нашата лакомия в света ще ни създаде някои неприятности. Една отлична глава изисква храна. Знаете ли колко мъчно е да се поддържа човешката мисъл, понеже иска съответна храна. Знаете ли колко мъчно е да се поддържат чувствата, понеже чувствата изискват съответна храна. Знаете ли колко мъчно е да се поддържат добрите постъпки, понеже те искат съответна храна. Пчелите, които разбират този закон, хранят царицата със съответна храна, работните с друга и търтеите с трета.

Сега вие сте богати, богати по ум, по сърце. От толкоз хиляди години вие искате Бог да ви даде някое благословение. Онези семена, които Бог е дал, посейте ги във вашия ум. Хубавите семена, които имате, посейте ги във вашето сърце. Хубавите семена посейте ги във вашето тяло. Тогава кой каквото и положение да заема в живота, да започне новия живот от мястото, дето сте поставени. В една пиеса всяка нота е турена на своето място. „Сол“ е турен на своето място, „ла“ е турено на своето място, „ми“ е турено на своето място, „до“ е турено на своето място. После времето не е еднакво, разно време има. Но дотогава, докато всяка нота взема съответното положение, тя е на мястото си. Ако вземе друго място, положението вече се изменя. Да кажем, вие имате един основен тон да се освободите от някаква мъчнотия. Знаете ли вие възможностите да се освободите към периферията на това освобождение? Ако вие по един драматичен начин изявите любовта, как ще я изявите? Как бихте изявили думите

„аз ви обичам“? Като кажете „аз ви обичам“, в ума държите едно разположение, искате да кажете: „Аз за вас имам най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, желая вашия успех в живота. Вашето повдигане, вашият успех е моята радост.“

Че когато ние поправяме живота в света, Бог се радва. Бог се радва, когато ние страдаме, понеже в страданията ние се чистим. Но казвам, да се радваме с Господа, който се радва, че хората прилагат любовта. Защото, ако облечете Господа в една алчна дреха защото някои искат да познаят Господа в една алчна дреха. Ти искаш повече, пък той ти е дал вече повече. Соломон едно време не разбра. Той поиска знание. Той поиска това, което не му трябваше. Като получи туй знание, той го приложи в един път без път. В туй знание искаше да изучи дълбочините на женското сърце и забатачи. Искаше да опита всичките жени какви са по характер. След като опита, казва: „Суета на суетите“ и „Всичко е суета“. След като добиете всичкото богатство, в края на краищата ще кажете като Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ След като добиеш всичкото знание, ще кажеш: „Суета на суетите, всичко е суета.“ След като добиеш всичката сила, която един човек може да добие на земята, пак ще кажеш същото нещо. Каква сила може човек да добие?

Единственото нещо, от което човек може да остане доволен, то е само онова чувство, което прониква от любовта и любовта остава неизвестна. Тя носи сила, знание. Знанието без любов е опасно. Сила без любов е опасна. Всичките блага, които дойдат без любовта, са опасни за човека. Вие сте ги имали. Казвам, благата вече имате. Вие имате ония блага, в които любовта присъства.

Изберете днес едно ваше желание и го постигнете. Аз ви казвам, пожелайте да се подмладите, да се върнете към детството. Онзи стих казва: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови.“

Казвам, пожелайте всички да се подмладите, да се върнете всички от една година до четиринадесет години, да почувствате радостта на любовта, която се проявява в тия четиринадесет години.

„Отче наш“

Трета съборна беседа 25 август 1941 г., понеделник, 5 часа, София – Изгрев

НОВИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва“
„Духът Божи“
„Молитва на царството“
91 псалом

Евангелие от Матея, глава 16., стих 1020.

„В начало бе Словото“

Ще говоря върху новия път, по който човек всичко може да постигне, което желае. Всички хора страдат от непостигнати желания. Има нещо, което не е постигнато. Аз няма да се спирам изчерпателно да говоря. Аз само ще нахвърля някои мисли и вие трябва да работите върху това. Аз съм като онзи човек, който само ще даде семенцата, вие ще ги посеете. Когато тия семенца дадат плод, вие ще го опитате, ще видите верността на плода, който те дават, това съдържание, което има. Ние на земята сме пътници, които пътуваме, пътуваме на един голям параход, който някога имал петстотин комини, сега са останали петдесет и шест комина.

Казвам, в пространството на голяма екскурзия сме изпратени и до половината път сме дошли. Земята, както е тръгнала, в пространството има два милиарда и петстотин милиона години и още толкоз има да пътува. Тъй щото и вие има още да пътувате два милиарда и петстотин милиона години и да вземате бележки и да учите. Вие бързате, казвате: „Като умрем, къде ще идем?“ Не е въпросът къде ще идете. Смъртта не е нищо друго освен едно малко

наказание. За наказание е смъртта. Да умреш, значи да си удариш крака о някой камък, седнеш, поплачеш, превържеш крака, и пак станеш, и пак спреш. Смъртта според мене е блъскане в яките камъни по пътя. Не си блъскайте краката по яките камъни по пътя, вървете по гладките пътища.

Казва някой: „Като умра, къде ще ида?“ Никъде няма да идеш, ще седнеш на пътя, ще плачеш. Казва: „Къде отива, като умре, човек?“ Аз го виждам, съдрал си гащите, гледа си гащите и плаче. Казва, къде е. Вън от къщи, плаче за съборената къща. Питат ме какво прави. Пита ме може ли тази къща да се поправи. Не може. Имаш ли доста материал да направиш втора? Нямам. Под кирия ще ходиш. Казват: „Къде отидоха онези, които умряха?“ Под наем ходят. То е моето схващане. Казват, отишли при Бога. Че Бог къде е? Бог е навсякъде. И под наем, като си, пак си при Бога. Живееш в своя дом, собственик си, не знаеш как да се разправяш със своята собственост, мислиш, че всичко е твое. Господ те изважда из къщата, туря те наемател някъде да ти господаруват. Не го признаваш за господар, той те туря при друг господар. Ако не признавате господаря, много господари ще имате. Ако го познаете за господар, него ще имате. По-добър господар в света от него няма. Мед тече от устата, от очите му излиза най-хубавото. Даже сега думата „мед тече от устата“ е много материално отношение. Даже не изявява една много малка част от една истина, която се крие.

Човек само като помисли за Бога, веднага ще настане една голяма радост. Я вижте ясното небе, като погледнеш, какъв простор, каква възможност в туй пространство. Вие плувате в това пространство два милиарда и петстотин милиона години, но вие нямате една ясна представа какво са. Ако тия години биха ви ги дали да ги пренесете, колко време ще ви вземе да ги пренесете. Времето и

то се носи, то се сгъстява. Един човек, вече станал на четиридесет и пет години, времето събрал, че той тежи шестдесет кила. Друг човек, станал на четиридесет и пет години, тежи седемдесет кила. А пък едно дете, което е на една година, колко тежи? Седем-осем. Защо хората по години се теглят? Сега вие ще дойдете до едно възражение. Ами, като остаряват хората, олекват. Знаете ли защо олекват хората? Старите хора те са търговци, ходили, продавали оттук, продавали оттам. Най-първо имаха стока, но след като продадоха, олекват. Като олекват, какво имат? Олеква стоката, но пари имат в джоба. Старият бръкне в джоба си, казва: „Има нещо спечелено."

Та казвам, при сегашните условия пътят, по който вървим трябва една права мисъл, за да може човек да възприеме онова, което има, защото всеки един ден носи известни възможности. Ти сутрин се обленяваш, легнеш под юргана. Съвременните културни хора, които са се покрили с един културен юрган, тоз културен юрган седи в това, че има чаршаф, някой път чаршафът е зашит с конци или с копчета, цветът може да е жълт, може да е червен, някой път и черен юрган. Някой път има от тези новите юргани от рода на шалтетата. Лятно време с един юрган може, но зимно време трябват три такива, за да се стоплиш. Дойде зимата, ти се безпокоиш, че нямаш три юргана. Защо ти са три юргана? Казва, не може без юрган. Питам, колко юргана имат птиците? Колко юргана имат млекопитающите? Всяко си носи юрганчето на врата, гърба, някои си носят кожухчето.

Ще ви кажа, някои искат да станат много духовни, че не трябвало да бъдат много тлъсти. Съгласен съм, човек не трябва да бъде тлъст, но не съм съгласен и човек да бъде много сух. Две опасности има. Тлъстината е опасна, но и сухотата е опасна. Ще се учите на събиране, ще съберете тлъстината и сухотата и ще ги разделите по братски. Ще кажете на тлъстия: на тебе половината и на сухия

половината. Като разделиш по братски тлъстината и сухотата, те ще се разберат. Трябва да има братство между сухотата и тлъстината. Сега, кажете ми, кой е братът и кой е сестрата. Как бихте ги разрешили? Ако кажа, че тлъстината е сестра, а сухотата брат, вие ще ме запитате защо брат е сухотата и защо сестра е тлъстината. Братът е минал през огън, та се стопил. През огън минал и като дойде, предава на сестра си, казва: „За да не се стопиш, сестра, трябва да ми дадеш от твоята мазнина, защото, ако не ми дадеш, Господ ще те прекара и тебе като мене през огън. Едно време и аз бях една мазна сестра. Като не изпълних волята Божия, Бог ме прекара през огън и ме направи брат. Сега съм сухият брат, който разбира волята Божия. Пък ти, тлъстата сестра, мазната сестра, трябва да се обхождаш добре с мене."

Ще кажете, това е алегория. Горко на тлъстите сестри, които не дават. Горко на сухите братя, които не вземат. Блажени тлъстите сестри, които дават. Блажени сухите братя, които вземат. На тях е Царството Божие на земята. Блажен онзи, който сее, блажен и онзи, който жъне. Блажен онзи, който участва в сятото и жънатото. Значи под думата „тлъст" разбираме, един човек има семе и семето трябва да го посее на нивата. Който е сух, трябва да работи. Под сухи хора разбираме трябва да работиш. Станеш от леглото, кажеш: „Пак на работа." Казва: „Да сме малко мазни." Ако всичките хора бяха мазни, щеше да бъде най-голямото нещастие. Благодарение, че има сухи хора, тия хора работят. Ако всички почиваха или всички работеха, животът ще стане несносен. Уморят се ръцете, уморят се краката, трябва да починеш. Недоволството в нас е една чрезмерна умора.

Постоянно сме заети с една мисъл да станем богати. Днес има богаташи, които имат сто милиона, двайсет милиона, има богати, които имат един милиард. Питам, ако имаш един милиард, какво ще

направиш? Никога не трябва да товарим ума си с излишни мисли. Никога не трябва да товарим сърцето си с излишни желания, никога не трябва да товарим тялото си с излишни постъпки. Туй е новото в света. Да се освободим от всичко онова, което е излишно. Да остане само онова, което е съществено и което носи радост и веселие за твоята душа.

Три неща са потребни в света, за да дойдем до това. Ние без любов не можем да се разтоварим и без мъдрост не може да се разтовариш, и без истина не може да се разтовариш. Когато говоря за любовта, някой път разбирам да се разтовариш от ненужния товар, който носи твоята душа. Виждате онзи вол, който е впрегнат, тегли една кола натоварена. Какво има на колата? Гледам, цялата кола натоварена с камъни, волът пъшка. Какво се ползва волът, който тегли тия камъни. Питам го защо ги тегли. „И аз не знам." Хубаво, волът има извинение, но ние, които сме хора свободни, Бог, който ни е направил по образ и подобие, защо трябва да влачим тия ненужни камъни, защо трябва да влачим този ненужен пясък, защо трябва да влачим този ненужен товар някъде?

Твоята душа е обременена с някои страдания. Какво е страданието? То е ненужен товар, който ние сами си създаваме. Ти станеш сутрин и не искаш да впрегнеш ума си на работа. Като стане човек, какво трябва да мисли сутринта? Аз, ако бях цигулар, ще изсвиря една песен на слънцето, ще си нагласявам добре цигулката. По някой път, гледам, на някои цигулари не нагласена цигулката, не излиза нищо. Между „ре" и „ла" няма съгласие, между „ми" и „ла" няма отношение. Свири хубаво, но един дисонанс има. Казвам, нагласи цигулката си. Какво ти коства? Някой път има голям майсторлък, някой път големи цигулари се ухитрили, имат такива завръртулки, завъртват по малко като микрофон. Много лесно се

нагласява с такива микрофони. Ако ги нагласяваха, всичко щеше да върви по мед и масло.

Казвам, сутрин, като станеш, ще нагласиш клечката на твоята воля, малко ще я нагласиш. Знаете ли какъв е тонът? То е тон „до“. „До“, „ми“, „сол“, „до“. „До“ е волята, сърцето е „ми“, умът е „сол“. „До“, „ми“, „сол“, като вземеш, това са основните тонове, можеш вече да свириш като цигулар, както искаш. Като станеш сутрин, твоята воля не е в хармония с Божествената воля, защото светът не е създаден само заради тебе. Той е създаден за безброй същества, на които волите трябва да се координират в даден случай. И всеки един, който знае как да се координира с всичките същества в битието, ние го наричаме щастлив човек, не се сблъсква с хората от земята. Станеш сутрин, мислиш дали Господ те обича. Ако станеш сутрин, мислиш дали баща ти те обича, дали брат ти те обича. Как не те обича баща ти? Хляб има на масата, мляко има на масата. Питаш дали майка ти те обича. Майка ти турила хляба, маслото на масата. Ти мислиш дали брат ми, сестра ми ме обичат. Тия братя и сестри турили столовете около масата и те викат да ядеш. Какво има да мислиш дали любовта им е насвят. Щом хлябът е сложен на масата, любовта им е насвят, любовта на майка ти и на всичките е насвят. Ти иди да вземеш участие в общото благо. Яж с тях наедно.

Казвам, всяко нещо, което правим, като станем сутрин, няма по-хубаво от пробуждането на любовта към Бога. Бъди благодарен на онова, което Бог ти дал. Щом станеш, на краката благодари, че можеш да се държиш на краката си. Може краката да не те държат, да имаш нужда да ти помагат. Първото нещо, като станете сутрин, благодарете на Бога, че той ви дал краката, които представят великото добро в света. Краката представят основата на живота. Един човек, който не може да седи на краката, той няма основа на живота. Един човек,

който не знае да ходи, как да си движи краката, той няма основа. Ходенето е едно изкуство. Ти, като излезеш от къщи, ако не знаеш как да ходиш всеки ден, работата няма да ти върви. Знаете, че по някой път от свиването на колената зависи щастието на човека. Ти минаваш някъде, трябва да се свиеш. Минаваш някъде, няма да вървиш да се блъскаш. Ще се наведеш, ще прегънеш краката си. Ако краката не се прегъват, ще си блъснеш някъде главата, може да си блъснеш окото, работата ще остане. Ако знаят краката как да се прегъват, ще минеш безопасно през онези големите мъчнотии, които животът е поставил по пътищата. Някой път минаваме през клекове, няма да си повдигнеш главата, но ще бъдеш много внимателен.

По някой път задавате въпроса, кой създаде света. Че вие дотам не сте дошли. Вие започвате да учите музика и едва учителят ви казал първия тон, и вие питате защо е създадена музиката. На място ли е този въпрос? Ти, първо, научи се да свириш, да пееш, че като станеш виден певец, тогава питай защо е създадена музиката. Ти в старини си задай въпроса, защо Господ създаде музиката. Аз да ви кажа: музиката е създадена за развлечение на младите. Красотата е създадена за развлечение на възрастните, а почивката е създадена за развлечение на старите. Какво значи почивка? В музиката трябва паузи. Певецът пее и една четвърт или половина мълчи, за да вземе въздух. В себе си трябва пауза в живота.

Казвам, ония богатства, които са вложени, богатството, което Бог е вложил във вас, вие трябва да обърнете внимание на него. Голямо богатство е вложил. Богатство е вложил в главата ви, то е живият свят, който сега е създаден. Човешката глава е създадена по особен начин. Главата на растенията когато се създаваше, светът имаше съвсем друг облик. Когато се създаваха главите на животните, земята имаше друг облик. В света сега се създава един нов човек. Тази глава, която носим,

трябва да я оставим. С тази глава не се върви. Нова глава ще дойде. В тази глава, която имаме, се гради нова глава. Затова умират хората. За да се освободят от старите глави. Когато човек не може да приеме една нова идея, в света да я приложи, трябва да му се даде една нова глава, да разбира новото. Когато едно сърце не може да разбира новото, човек умира, за да се даде ново сърце, да разбира новото. Когато едно тяло не може да разбира новото, човек умира, за да се даде ново тяло, което да разбира новото. Затова умират хората. За да дойде новото тяло, да разбира.

А защо се раждат? Раждат се, защото Божията благост край няма. Господ казва: направете опит с дебелата глава, дайте му нова глава, дайте му ново сърце, дайте му друго тяло. Дойдат до Господа и казват не разбират. Казва: „Вземете му старото тяло и му дайте ново.“ Онова малкото дете плаче пред Господа и казва: „Ще слушам.“ Като му дадат, пак е вироглаво.

Едно дете отишло да учи при един виден философ по естествените науки. Пък той за пръв път измервал захарта на везни, дали бучките са еднакво направени. Детето не разбирало големите работи. Той уравновесявал везните. Казва, че намерил онзи ъгъл, под който се измерва тежестта. Той се загледал нанякъде и детето взело една бучка, няма равновесие. Чуди се. По-напред всичко беше в равновесие, сега, гледа, едната страна натежала. Пита се къде е погрешката в измерването на захарта. Детето мислеше, че той не знае. Той казва: „Я ми кажи къде отиде едната бучка.“ „Аз казва не видях.“ Казва: „Как не си видял, че тя е влязла вътре в тебе през устата ти, как да не видиш?“ Той бил умен човек. Като го хванал за пъпа, бучката излязла навън, дошла пак на везните и така разрешил въпроса.

Вие ще кажете, една бяла лъжа. Той ще бутне на пъпа. Онзи казва: „Аз не видях бучката.“ Ще излезе тази бучка, трябва да дойде на везните. Понеже въпросът не се разрешава иначе, бучката трябва да се върне на своето място.

Казвам, тия бучки са нашите желания, които ги тегли онзи философ на везните. Нека той си направи своите изследвания. Ще поискате, ще кажете: „Може ли да ми дадете една бучка?“ Щеше да му даде не една, но три. То си позволи да си вземе бучка от везните. Не вземайте сладките бучки от Божиите везни. Гледайте, докато въпросът се разреши.

Та първото нещо е доброто, което Бог ни дал. То е основата. Като станеш сутрин, направи едно добро, да покажеш, че е добро. За днешния ден всеки трябва да направи едно добро. Три пъти да го направи. Да изтълкувам думите „три пъти да направиш добро“. Да го посадиш, да го полееш и да го обереш това е доброто направено. Доброто, което го посадиш, трябва да го полееш, да изникне и до вечерта от туй добро да откъснеш плода и да го опиташ и да кажеш: „Туй, което днес посадих, отличен плод има, радвам се.“ Ще идеш при Господа, ще занесеш този плод и ще кажеш: „Господи, това е моята днешна работа.“ Да опитаме плода и да принесем този плод дар. То е жертвата, която хората трябва да принесат. Вечерта, като се върнеш, какво ще занесеш на Господа? Като се върне бащата от работа, какво донася на своите деца? Донася подаръци, донася нещо за ядене, нещо съществено. Когато дойде един учен човек или един музикант, подарък носи. Музиката, която свири, тя е подарък. Художникът, като дойде, какво донася? Той донася хубавите картини, които са храна за нашите очи. А когато дойде добрият човек, той донася онзи аромат, защото, когато цветята цъфтят, то е доброто. Те поканват далечните пчели да събират от богатството, което носят в себе си.

Казвам, ние на земята сме цветя, да цъфнем. Богатство, което Бог е внесъл, да го разпръснем в света, да дойдат работливите пчели да го вкусят, да съберат мед и да го занесат в своите кошери. Всяка мисъл, то е цвят, който трябва да цъфне в ума. Всяко желание е цвят, който трябва да цъфне в сърцето, и всяка постъпка е цвят, който трябва да цъфне в тялото. Ако човек не цъфти в тялото, ако не цъфти в сърцето и ако не цъфти в ума, този човек не е здрав. Здрави са ония хора, които постоянно цъфтят и които постоянно завързват, които постоянно зреят. Това е животът, да ги използват окръжаващите около тебе, и те да се ползват.

Та казвам, в любовта имаме три степени. Има една любов, която цъфти в тялото; има една любов, която цъфти в сърцето; има една любов, която цъфти в човешкия ум, която цъфти и в човешкия дух. Но то са отвлечени работи. Има неща, които за в бъдеще ще изпитаме. Ние едва сме влезли в началото на онзи хубавия, красивия живот. Ще дойде ден, когато вашите братя и сестри ще ви посрещнат. Както тук сте събрани, ще видите усмивка, всеки ще ви покани на гости. Сега вие минавате през града, никой не ви поканва. Едва ще влезете в някоя бакалница, искате да вземете нещо, но трябва да платите. Бакалинът минава за много щедър, но каквото даваш, и той толкоз дава. Ако нищо не дадеш, и той нищо не дава.

Сега някои казват, без пари. Но трябва да се заместят парите с нещо. С какво ще ги заместите сегашните пари? Не са нещо лошо парите, те са една обмяна. Прави се един мост, по който трябва да минете, трябват греди. Може с дървени греди, с железни греди. Трябва да заменим железните греди. Не съм съгласен с железни греди, понеже желязото като минеш през него, ръждясва, не е устойчиво. Аз съм за златни греди. Ако някой мост е направен от златни греди, колко време може да останат? Та казвам, в нашия живот всички

мостове трябва да бъдат направени от злато. А пък камъните от моста трябва да бъдат от диаманти. Ако на един мост сега има диаманти, колко време ще останат? Всичко туй ще хвръкне.

Та казвам, има една възможност да не изгубим онази красота, която душата носи. Ние сме смешни, ние питаме Господ накъде е. Всеки ден Господ ни гледа. Вие се карате с някого, казвате: „Абе такъв ли те създаде Господ, такъв будала не трябва да живееш." Господ те слуша. Ти, умният човек, който се мислиш за умен, критикуваш другите. Ти критикуваш другите, дом нямаш, жена нямаш и критикуваш другите, че не възпитали добре децата. Никакъв баща не си съвет на бащите даваш. На себе си съвет не можеш да дадеш, а другите хора учиш. Казваш: „Пей хубаво." Как да пея ми кажи. Всеки така може.

Сега вземете основния тон на тялото „до". Той си има една периферия. Кои са оркестрантите на „до". Цял оркестър има в тона „до", той е капелмайстор. Ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно светлина, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно звучност, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно ухание, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно сладчина, ако на една своя мисъл ти не можеш да ѝ дадеш достатъчно мекота тогава какъв мислител си ти? Това е, което ние учим на земята. Художникът, когато рисува една картина, може да тури плътни сенки тогава картината придобива друг характер. Ако аз видя, че на очите някой художник е турил сенки, показва, че този човек минава през големи изпитания, затова турил сенки. Ако турил светли сенки, така усмихнат, показва, че животът е по-весел. Художникът турил дебели вежди показва, че този човек минал през големи материални изпитания, затова веждите са станали дебели. Някой нямал такива физически мъчнотии веждите са тънички. Сега

всичките млади момци търсят моми с тънки вежди, защото дебелите вежди показват, че онзи, който има дебели вежди, показва, че има много да плаща. Онзи с тънките вежди материалните му работи почти са уравновесени. Ако разглеждаме ние веждите на хората не искам това да го вземете буквално, не искам да говоря върху тия въпроси, защото веждите на хората не са направени насвят и виждам, че хората не са както ги направил едно време, виждам, че са се изопачили.

Ще ви приведа един пример. Едно време младите моми българки носеха сукмани с дипли, петнадесет-двадесет дипли, направени хубаво, надиплени като сдиплена книга. Като се облече, се счита за красива. Сега и вие имате дипли, но като гледат, казват: „Не си струва, диплите са начупени.“ Казвам, диплите на нашите мисли са така начупени, че кой как мине, казва: „Не си струва.“ Не трябва да се начупва диплата.

По някой път искаме хората да ни обичат. Хубаво е, Божествено е желанието да бъдем обичани и да обичаме. То е Божествен импулс. То е право. Казва някой: „Аз не се нуждая от любовта на хората.“ Не е въпросът там. Ние се нуждаем от любовта на Бога, нуждаем се от любовта на нашите ближни, нуждаем се от своята любов, нуждаем се от любовта на растенията, на животните, нуждаем се от любовта на въздуха, светлината, нуждаем се от любовта, откъдето и да се прояви. Ние се нуждаем от всичката любов, която съществува. Туй е преимуществото в света.

Та казвам, сега да не ви плаши мисълта. Растенията ще ти предадат своята любов чрез своите плодове. Въздухът ще предаде своята любов, като влиза в дробовете и като излиза навън. Ако знаеш как да го приемеш в себе си, той ще ти даде от благата. Светлината, като влиза, ако ти разбираш, ако добре я приемаш, ще ти предаде

благото, което носи в себе си. Съвременните хора искаме нещо, но не знаем. Казваме за някакъв бъдещ свят някъде в небето. Къде е туй небе, не го знаем. Онази мома мисли, че като се облече с хубави дрехи, с хубава шапка, ще я предпочете нейният възлюблен и че ще я обича. Ще я обикне действително, но щом дойде до действителния живот, като дойде до готвенето, обущата няма да ѝ кажат как да готви. Хубавите обуща няма да ѝ кажат как да меси брашното. Нищо няма да ѝ каже хубавата шапка. Кое ще ти каже хубавата шапка? Кое е хубавата шапка? Краката ще те научат как хубаво да ходиш. Ръцете ще те научат как хубаво да работиш.

Някои майки много обичат децата си, постоянно ги държат при себе си. Освободете малко децата на земята, няма да ви ги откраднат. По някой път вие даже се страхувате за ръцете, тъй сте хванали ръцете. Не бойте се, вас ви е страх. Някой път сте прекръстосали краката, да не би краката да ви вземат. Оставете краката свободни. По някой път си затваряте очите, да не ви откраднат очите. Няма да ги откраднат. По някой път туряте памук в ушите, да не би някой да влезе вътре. Оставете ушите свободни, възприемайте новото, което Бог ви говори.

Всеки ден, всяка сутрин трябва да чуете гласа на Бога, който ходи в райската градина. И сега ходи. Господ днес излиза, иде Господ. Че иде Господ, вие се плашите от него, не искам да ви казвам, че иде Господ. Казвам, виждам лицето на Бога, че изпраща една любовна вълна, поглежда, за да види тия деца. Казва: „Добри са тия деца." Много доносчици има Господ, с хиляди се оплакват, казва: не бой се, каквато пакост ти направи, каквото ти вземе, аз ще ти го дам. Колкото ти вземе, толкова ще ти дам. Колко ти взе? Сто? На ти двеста. Някой триста ти взема, той ти дава шестстотин, той двойно връща. Има ли нещо да се оплаквате. Брат ти взел сто, Господ ти дава двеста. Ти

печелиш. Ако той не беше ти взел стоте лева, ти при Господа нямаше да идеш. Ако нямаше престъпление в света, съдиите нямаше да съдят на масите и животът щеше да бъде несносен. Тъй като има престъпление в света, има съдии да съдят. Учителите ако нямаше деца, какво щеше да бъде. Свещениците, ако нямаше хора в църквите, какво щяха да правят?

Казвам, да благодарим на живота. Както сега се изявява, той е най-добрият живот. Животът, който имаме на земята, той е един от най-добрите при сегашните условия. Аз ви казвам една история, вие я тълкувате криво. Най-лошите работи, които сега стават на земята, са за добро. И най-лошото е за добро. Сега тия лошите работи, които сега стават на земята, са за добро. И най-лошото е за добро. Сега тия лошите работи, които ги виждате, за бъдеще ще бъдат направени на скъпоценни камъни. От всичките лоши думи, които вестниците пишат, които хората си казват, за бъдеще най-хубавите платове ще се създадат. От всичките гнили плодове най-хубавите плодове ще се създадат. От всичко онова, което сега е най-лошо, Бог ще създаде хубавото, на което ние ще се радваме. Не да се обезсърчавате. Човек по някой път мисли, че не го разбират хората. Щом хората мене не ме разбират, аз трябва да ги разбирам. Когато ме разбират хората, аз се радвам, но и когато аз разбирам хората, пак се радвам. Дошъл някой човек при мене. Аз, като го разбирам, ще му услужа. Ида при някой съдия, разбира делото, веднага ще ми даде един съвет. Ида при един учител, веднага ще ме разбере, ще ми даде урок, от който се нуждая. Ако ида при един, който не ме разбира, то е губене на време.

Казвам, ние трябва да идем в природата, понеже тя ни разбира, за да ни даде онова, от което ние имаме нужда. Но трябва да идем в природата, да ѝ дадем онова, от което тя има нужда. И природата има нужда да я обичат. Ти ако минеш и погладиш едно дърво, цялата

природа се радва, че си погладил това дърво, дал си ново. Ако идеш в природата и туриш ръката на водата, погладиш водата, цялата природа се радва, че си вложил нещо от своята любов. Ако сутрин възприемеш светлината, зарадвай се, че природата те погледнала. Природата се радва, че ти оценяваш благото, което тя ни дава, и тя се радва, че ние оценяваме тази любов. Казва, умни са тия деца, които Бог е създал. Тя се радва на тях.

Тогава казвам, проявете вашето добро и ходете право. Проявете вашите ръце и бъдете справедливи. Оценявайте красотата, за да оцените вашите очи. Оценявайте звука, хубаво е, за да се запознаете с разумното. Оценявайте уханието на нещата, за да имате едно здравословно състояние. Един човек, който не оценява уханието, в него чувствата не могат да функционират правилно и дишането не е правилно. Човек, който не оценява уханието, което е в неговия нос, той не може да има здравословен живот. И тъй, като се приближа при един човек, всичките хора мязат на цветове. Всеки човек има едно специфично ухание. Като се приближиш при един човек, ще го уподобиш на някое цвете. Често уподобяват хората на цветя.

Казвам, да се радваш, че ти си един цвят на Божествения свят и твоето ухание всички го чувстват. Когато човешката душа изпраща уханието, тогава има напреднали същества, които слизат при него, за да възприемат уханието. Защото всинца сме проводници на великата Божия любов, която се проявява чрез нас. Любовта се проявява чрез всичките същества растения, вода, светлина, чрез малките мушици, чрез малките млекопитающи, чрез хората. Всички са носители на любовта. Под думите „по образ и подобие на Бога“ разбираме изявяването на Божията любов в света чрез хората. Когато човек възприеме добре любовта, той е направен по подобие на Бога. А пък когато проявява своята любов, той е направен по образ и подобие,

значи по два начина. Като възприема добре любовта и като предава добре любовта, той значи е направен по образ и подобие на Бога. Щом не възприема любовта правилно и не прилага любовта, този образ е изопачен. Тогава веждите не са на място, очите са разногледи, ушите се изопачават, устата се изопачава, носът, ръцете се изопачават, всичките тия хора са хилави. Сегашният свят се нуждае от една особена красота.

Та казвам, през годината вас ви трябва едно огледало, което да го носите в джоба, както младите моми и младите момци ги носят. Аз съм за огледалата. Като се погледнеш, да пожелаеш да имаш хубави вежди. Вижте в някоя мома хубави вежди и вие да ги вземете. Има някой човек хубави очи, пожелайте не неговите очи да имаш, но и твоите да станат като неговите. Турците имат една поговорка: „Да гледаш красивото, е щастие себап." Себап не значи щастие. Една красива дума, хубавото в човека, то е едно благо. Да гледаш красивото движение на краката, то е едно благо. Казва, той гледа краката ѝ. И аз гледам краката, гледам доброто. Тия крака се движат. Колко е красива добротата. Виждам махането на ръцете, казвам: колко е красива справедливостта. Виждам очите, казвам: колко са красиви очите. Виждам ушите, казвам: колко са осмислени, каква красота има в тия уши. Каква красота има в този нос, каква красота има в тази уста.

Човек е великото благо създадено, от което има да се учите. Като погледнете очите, да видите, че светлината на Бога излиза от вашите очи. Вие се плашите от вашия опак живот. Като погледнете очите, излиза тъмнина, скриете предмета, който сте взели отнякъде, както туй дете захарта. Бог ви бутне за корема, че всичко излиза навън. Всичко онова, което сме взели без позволение, трябва да го върнем. Злото не седи в самия предмет, но в непослушанието. Никога не вземай онова, което любовта не ти дава. Чакай, попитай любовта

може ли да вземеш, попитай може ли да откъснеш един плод. Ако ти каже откъсни, откъсни. Ако ти каже не късай, не късай. Дръж свещено нейната заповед. Любовта каза на първите хора: няма да късате, не е заради вас.

Казвам, в живота всичко онова, което любовта позволява, направете го. Всичко онова, което любовта не позволява, не го правете. Послушание трябва. То е смисълът на живота. Да обичаш един човек, да му кажеш това, което той обича, не онова, което той не обича. За да те обичат, трябва да ти дадат онова, което ти обичаш, не онова, което те обичат. Бог всякога ни дава онова, което ние обичаме, онова, което е за наше благо. Той ни дал ум, понеже го обичаме. Дал ни сърце, понеже го обичаме. Дал ни е тяло, понеже го обичаме. Туй даденото благо трябва да го развием, тялото да го държим в изправно положение. Никакъв недъг не се позволява за бъдещото развитие да има човешкото тяло. Че има тия недъзи, трябва да се оправят. Никакъв недъг не трябва да има човешкото сърце. Недъзите трябва да се изправят. Векове се изискват. Никакъв недъг не трябва да има човешкият ум. Човешкият ум трябва да се изправи. Човешкият ум не е изправен, не е изправено и човешкото сърце, не е изправено и човешкото тяло, развалено е.

Трябва да се започне нова поправка, която се нарича роден. Всички трябва да се родят от Бога. Всички трябва да вложите един основен принцип. По любов да оправите вашите постъпки, не да оправяте постъпките, за които хората говорят, да оправяте онова, което хората не виждат. Ако дойде някой с любов, аз ще му дам най-хубавия хляб, който употребявам. Като не го обичам, ще му дам някое сухо парче. После, ако му дам плод, ще му дам половин плод, само да си върви. Щом обичаш, ще му дадеш най-хубавото, което имате. Най-хубавото от вашите мисли, най-хубавото от вашите постъпки. То е

мярката вътре в самия тебе. Така трябва да постъпваш. Туй със закон не става. Щом хората ми кажат, че ти лъжеш, то е насилие. Аз не постъпвам добре и те не постъпват добре. Казва: „Дай ми от мекия хляб.“ Казвам, хлябът може да е сух, и пак да е хубав. Аз ще му дам вода и ще му кажа: „Натопи сухия хляб във водата, ще стане мек.“ Сухият хляб показва, че малко вода има. Някой път водата може да е повече, отколкото трябва, и тогава хлябът изгубва своя вкус. Нещата не трябва да бъдат пресилени.

Тия разбирания, които сега имаме, са прави. Всички говорят за любовта. Хората в света говорят, животните говорят и растенията говорят. Любовта, която е любов само заради мене, е частична любов. Любовта, която споделям с всичките хора, е Божествена любов. Любовта, която може да се сподели с всичките хора, без да се опетни, е Божествена любов. Любовта, която се опитва и се опетнява, е човешка, не е лошо.

Единственото нещо, което никога не се опетнява, е любовта. Затова да не ви е страх. Единственото нещо, което в света не се петни, е Божествената мъдрост. Единственото нещо, което не се петни в света, е Божията истина. Следователно вложете ги тях като основа, и вие ще бъдете чисти и ще имате Божието благословение.

Добра сестра, справедлив брат, разумен баща и любяща майка трябват на света.

„Отче наш“

Четвърта съборна беседа 26 август 1941 г., вторник, 5 часа, София – Изгрев

ЗОРАТА НА ЖИВОТА

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Да направим едно малко упражнение. Ръцете настрани. Дясната ръка се поставя пред лявата и се движи бавно по нея до рамото и после настрани. Ръцете настрани. Същото движение се прави с лявата. Няколко пъти се прави това упражнение.

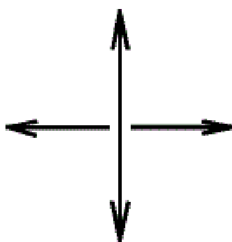

Това е А-то на живота. Всички вие имате разни състояния. Всичките хора в даден момент не произхождат от едно становище, понеже нямат еднакво разположение. Има си причини. Причината е философия. Някои от вас искат да знаят философията. Вас далечна философия още не ви трябва. Някои от вас трябва да се занимавате с елементарните факти в природата. Един факт е един завършен процес. Истина е, което не търпи нито утвърждение, нито отричане. Истината нито може да я утвърждаваш, нито да я отричаш. Счупи се една стомна. Защо се счупи? Счупи се. Кой ти каза? Кой ми казал и дали са ми казали какво имало в стомната стомната е счупена. Защо е счупена? Не трябваше да я чупиш. Счупената стомна какво подразбира? Ако имало масло в тази стомна, маслото е отишло на земята, ти си се лишил от маслото. Ако имало вода, водата е изгубена.

Сега нас не ни интересува толкоз дали стомната е счупена. Стомната българинът я направил от пръст. Какво е станало, че се е счупила стомната? Стомната се е върнала при своите, доста се е учила при вас. Като се научила, счупила се. Диплом взела. Сега ето аз какво виждам в счупената стомна. Когато едно яйце се счупи, по колко начина може да го счупите в тигана вътре и да го изядете. Но когато кокошката счупи яйцето, излиза нещо разумно из туй яйце, започне да ходи и да се чува някой глас. Казвам, когато счупите яйцата, счупете ги като кокошката.

Сега за пример по някой път тук, слушам, има дисхармония между цигулката и органа. Причината не е в музиката, причината е във времето. Времето се отразява върху тия пластинки там на органа, изменя се тонът и върху цигулката се отразява. Времето когато ще се разваля или когато времето ще се подобрява, не може да вземат вярно тоновете. Всякога, когато времето ще се подобри, при сухото време цигуларят взема много остри тонове. Няма мекота, той като свири, че не му е приятно, тури цигулката настрана. Казва тази цигулка не струва. Когато времето ще се развали, той свири, свири, казва хубаво. Та времето по някой път показва. Времето е разумно. Сега вие ще попитате или баща си, или майка си. В туй напрежение туй време показва, че който слуша някое разумно същество и като ти говори, неговата разумност се проявява във времето. Всяка една постъпка съдържа нещо в себе си.

Та казвам, във времето ние схващаме нещо разумно, което трябва да разберем. Сега първо ви трябва наука. Всички мислим, че ние знаем, но туй знание, което имаме, то е на миналото. Знанието, което днес ще ни се открие, не го знаем, сега ще го научим. Да кажем, вие говорите български. Но знаете ли колко е груба българската реч? Аз съм опитвал колко груби са някои български думи. Някои

български изражения са много нецензурни. По някой път аз се спирам, след като съм говорил, два деня ми взема, докато се изчистя от калта на българската реч. Аз не обвинявам никого. Пътувал човекът през една кална местност, дрехите му се окаляли и гърбът е окалян на човека. Някой пътува в кално време, не се окалва. Някой, като пътува, се окалва. Онези, които изучават човешкия характер, намират, че онези хора, които се окалят, ако им искаш някаква услуга, ще ги направи. Някои си калят гърдите, някои гърба. Ако си каля гърба, ще ти даде. Ако не го каля, хич не отивай при него.

Сега туй е твърдение. То е факт. Щом се окаля гърбът на човека, свързват го, че този човек е щедър. Хвърля на гърба си. Казва: „И ти да станеш знатен." След като се окаля гърбът, започват хората да обръщат внимание на тебе. Всеки ще обърне внимание, казва: „Окалян е гърбът." Ти си станал знатен. Калния гръб очисти го. То е предметно учение. Или паднал някой косъм на дрехата. Той ще каже: „Извинете, господине." Или някое листо, или някоя муха си оставила визитната си картичка той ще вземе с кърпичката, ще изчисти. Запознайте се, няма нещо лошо. Сега философията, защо тази муха е кацнала на рамото или защо е оставила визитната си картичка. То е един факт. Аз задавам въпроса, защо малкото дете се качва на дървото на това дърво, на онова дърво. Ако е ябълка, ще попита защо малкото дете е кацнало на клона, кои са причините.

Казвам, причините са твоите плодове. Ти си го привлякла с плодовете си. Следователно, ако мухата каца по тебе, тя се е влюбила в тебе, тогава кацнала и дошла да вземе нещо. Тъй като те погледне, и си заминава. Понеже мухата е честна, оставя си визитната си картичка, казва: „Взех и си оставих адреса. Това е адресът ми. Онова, което съм взела, ще го платя. Аз съм честна муха." Доста честна е мухата, главата ѝ е доста голяма. Много разумна е, музикална е.

Когато се карат вкъщи мъжът и жената, тия вибрации, които се образуват той започне да кряска, мухата кацне, казва: „Моля, не кряскай, този тон не е хубав. Така не се говори. Говори музикално на жена си.“ Той изпъди мухата, тя пак кацне, той пак я изпъди. Когато искаш да се скараш с някого, кацне на носа ти, казва: „Бъди внимателен. Не постъпвай неразумно. Гледай да не кажеш нещо излишно, човек си.“

Това са научни изводи. То е факт, че мухата каца на носа ти. Всъщност какво мисли мухата то е научен извод. Защото, за да позная, и аз зная какво иска мухата от мене. След като е кацнала по носа, тя е видяла нещо, по носа има малки микроби или нечистотии. В тия нечистотии, понеже потта излиза от тялото, в тази пот има нещо съдържателно, казва: „От този човек всичко, каквото излиза, е сладичко.“ Тя кацне и погълне тази пот. Казвате: „Какво казва мухата?“ Тя взема онова нечистото, излишното. Ще вземеш кърпа, ще се очистиш, тя е дошла да очисти потта. Потта е потребна за нея. То е научен извод.

Та казвам, безпокоите се от мухите. Какво показва? Ако в една къща има много мухи, какво показва? Научният извод какъв е? Къща, която не се държи чиста, има мухи. Къща, в която има абсолютна чистота, много малко мухи има. Тъй щото ученият човек, като дойде, от присъствието на мухите ще извади научен извод, че в къщата няма чистота. Сега не се знае. Може новите домакини, които живеят в къщата, да са чисти. Преди тях може да са живели други, които нечисто са държали, и те дълго време трябва да почистват тази къща, докато мухите се отучат да не идат вкъщи.

Сега правим друго научно сравнение. Дойде във вас една лоша мисъл. Лошата муха е една хаплива муха. Онези мухи, които не жилят, са добри мухи. Онези, които хапят, са лоши. Добрите и

лошите мухи заедно вървят. Лошите мухи всякога идат, когато ще се развали времето. Добрите мухи идат, когато времето ще се оправи. Щом идат мухите, които не са хапливи, може да знаете научно, че времето ще се оправи. Щом идат хапливите мухи, времето ще се разваля. То не е наука, но един факт, то са научни изводи. Вие искате да знаете защо мухите хапят. Понеже тази хапливата муха има остър хобот, трябва ѝ един инструмент, който природата ѝ дала, насъбира се на върха на хобота много електричество, което безпокои мухата. Тя има излишно електричество и не знае какво да прави. Дойде до човека, забие хобота и нейното електричество се съединява с това, което е в човека. Туй хапене, което усещаш, то е съединението на тия електричества. Те като се съединят, образува се хапливостта.

Казвате тогава: „Какво трябва да правим против хапливите мухи?" Поправете времето. Какво трябва да правим против мухите, като идем вкъщи? Очистете къщата, чистота внесете в душата. Мухите са инспектори на чистотата. Ако се заразите от болест, десет, петнадесет, сто мухи ще инспектират. Вие вземете някоя мухоловка и казвате защо Господ ги създал. То е цяла философия. Никаква философия няма. Мухите са инспектори на чистотата. От тия мухи ние изваждаме закона: имаш в себе си нечиста мисъл тя е една муха, дошла отвън, и казва: „Чистота, чистота!" Ти само махаш с ръка.

Преди години, то беше във Варна, гледам, една дама с двама полковници говори. Тя е една жива, подвижна, опитна жена, която разбира мъжкото естество и добрата, и лошата страна на мъжа разбира. Пък е и красива, подвижна. Седят двамата полковници като войници. Единият, като ги остави, върви и си маха ръката. Какво му е говорила, не зная, не искам да ви кажа тайната. Той върви и си маха ръката. Човекът казва: „Ако знае жена ми какво ми говори, какво ли ще каже?" То е научен извод сега. Аз разбирам другия научен извод

той, като върви, си казва: „Да е моята жена като тази." И той маха с ръка. Морален е този човек, казва тази мисъл е лоша. Може причината да е била друга. Аз изваждам този научен извод.

За пример, когато човек плаче, сълзи текат. Но като е радостен, тогава дава. Когато човек е радостен, се образуват такива линии. Когато е скръбен, се образуват други линии. Двата рога на животните показват две състояния на човека. Рогата на вола показват радостните и скръбните състояния при какви условия се образуват. Всякога при една радост, понеже радостта произвежда голяма интензивност, става свиване на мускулите, повдигат се долните краища на устата. Като си уморен, тия мускули отслабват, падат надолу, човек има продълговато лице, минава за скръбен. Тази скръб е научен извод. Тебе ти е потребна една почивка.

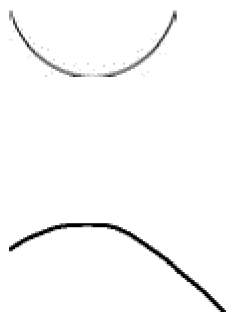

Казвам, скръбта в света е създадена за една почивка. Да се върне човек от голямото наблюдение, от големия труд, да се събере в себе си. Понеже не се е вслушвал в езика на природата, тази скръб по някой път ще се усили. Майката, като води едно дете, ще го поддръпне. Някой път, като не слуша, разтърси го. Желанието на майката е детето да бъде с нея, да не обръща внимание. Ако детето не слуша, тогава майката го дърпа повече. Ние чувстваме дърпането на майката. Майката дръпнала повече казваме, че не е дръпнала, както трябва.

Та казвам, умните от вас, като се намерите, трябва да извадите научните изводи. Искаме да знаем кои са способните хора. Способните хора са, които са обръщали внимание, които са използвали талантите, които Бог им дал. Всеки от вас има даден талант. Някой има талант на говор, някой има талант да пее, някой има талант да работи, някой има талант да пише музика, някой има талант да свири на пиано, на цигулка, хиляди други занятия има. В дадения случай вие трябва да изберете едно занятие. Допуснете, една млада мома какво я интересува едно дете. Деца има, които ги интересуват ябълките, други деца ги интересуват крушите, трети деца ги интересуват сливите. Някое дете мине при крушата и се спре. Някои деца ги интересуват много орехите. По това ще видите характера. Научни изводи. Дете, което го интересуват крушите, аз имам едно понятие. Което го интересуват ябълките, имам друго понятие. Което го интересуват сливите, имам трето понятие. Някое го интересуват черешите, някое гроздето. Някое се привлича от крушите. В крушите има ухание, има хармония между трептенията на детето и на крушата. Някои деца се интересуват от ябълките, понеже между трептенията на ябълките и децата има подобие, привличат се. Всяко нещо, което те привлича, трябва да се ползваш от него и то да се ползва. Ти обичаш един човек, вие се приближавате, има подобие. Да кажем, двама души се привличат, има подобие в трептенията. Тия хора трябва да бъдат полезни един на друг. Двама души се привличат с други двама, подобие има. Те трябва хармонично да постъпват, да си услужват. Туй, което в даден случай трябва да се изяви, в даден случай туй трябва да вземеш.

Та казвам, това положение е най-високото, до което човек се е повдигнал. Казвам, туй положение е любовта към Бога, то е най-високото – **Л. Б.**

Другото положение е нисшата любов. Едното наричат свръхсъзнателна любов, другото наричат подсъзнателна любов. Ти обичаш някого. Толкоз го обичаш, че като го обичаш, му счупиш ръката. И това е любов. Онази Божествената любов е такава, че като те прегърне, че за хиляди години ще се помниш. И другата любов като те прегърне, ти ще седиш хиляди години. Един вълк, като срещне една овца, той от любов я изяжда. Казва: „Де беше досега?“ Хване я, яде я от любов. Ни най-малко няма омраза, казва: „Ти при мене трябва да бъдеш. Къде ходиш в света да се развращаваш? Аз ще ти дам знание, сила. Какво си ходила да ти стрижат вълната и да ти вземат млякото.“ Научни изводи са това.

Всички вие се готвите за един друг свят, който ще дойде на земята. Този Божествен свят ще дойде, ще влезе в съобщение с разумните хора. Ако искаш да влезеш в съобщение с французите, или ти трябва да знаеш френски, или французинът трябва да знае български. Може и българинът да знае френски, може и французинът да знае български. Французинът от уважение към българина ще говори български и българинът от уважение към французина ще говори френски и двамата ще покажат уважение едновременно.

Казвам, сега най-първо трябва да изучавате Божествения език на нещата. Да допуснем, че срещате един човек, той си затваря очите. Или срещате един човек, който е сляп, със затворени очи. Какъв научен извод ще извадите? Или срещате един човек, който има една много голяма неприятност, изгубил парите си. Той отвори очите си, като ви срещне, за да ви погледне, но човекът казва: „Намерихте ли това, което търсех?“ Иска да знае дали вие сте онова, което той е изгубил, го знаете. Ти, без да пристъпваш към своите научни изследвания, казваш: „Какво има да взема от мене, какво съм му

взел?“ Отворени са очите. Тази отвореност на очите зависи от интензивното желание, което той има към предмета.

Сега аз ще ви наведа към следното. Когато влезете в едно училище, за да имате любовта на вашия учител, какво трябва да правите? Може да имате един характер, да му носите цветя, може да му носите яйца, млечице, сиренце. Ще се радва, но ако вие не учите, той казва: „Много добър е, много щедър е, яйца носи, масло носи, но не учи.“ Той ти предава, но ти не учиш. Казваме, трябва да се учи. Учение е онова, което учителят преподава. Ако имате един отличен глас, с този глас ще препоръчате и вашия учител. Като дойде някой концерт, ще кажат еди-кой си е учителят. Ако не знаете да пеете, няма да можете да го препоръчате.

Казваме, човек е направен по образ и подобие на Бога. С какво ще препоръчаме Бога? Ако не живеем, както трябва, с какво ще препоръчаме този, който ни е направил? Има едно българско изречение: „От устата му мед капе.“ Срещали ли сте българи от устата им мед да капе в буквален смисъл. Като срещнете един човек, да имате понятие на какво разстояние да се поставите. Според съвременната етика на какво разстояние трябва да се поставиш, като срещнеш един човек? Борците имат една тактика като се срещнат, отдалеч застават. Тези, които са близки, застават много наблизо, някой път застават много по-наблизо, отколкото трябва. Вследствие на това се разваля етиката. Всякога, когато си много въодушевен, дойдеш толкоз близо до човека, че плюнките излизат, хич не мислиш, че от тебе излизат плюнки или че дъхът ти не е толкоз благовиден. Този човек, до когото заставаш, би желал да си по-далеч. Ти искаш да бъдеш близо.

Питам, запитвали ли сте се защо трябва да бъдете близо до него? То е една несъобразителност. Когато дойдем до една печка, винаги

вземаме една поза да дойдем до такова разстояние, да можем да вземем достатъчно количество топлина. Всякога, когато хората се срещат, законът е същият. Двама души, като се срещнат, трябва да се обменят. В тях природата иска да обмени своите сили. Всеки трябва да вземе от другия толкоз, колкото му е потребно. Ако обмяната става правилно, тогава тия хора се обичат. Ако обмяната не става правилно, между тях се заражда дисонанс, казва: „Не ми е приятен." Бакалинът като ме излъже два-три пъти, не ми дал стока, каквато аз искам, не ми е приятно. Но ако ми е дал хубава стока, хубава захар или хубави смокини, или онова най-хубавото, което има, този човек ми е приятен.

Казвам, във всинца ви трябва да има желание онова, което давате, да е хубаво. Сега на този брат, като дойдох тази сутрин, казах, че органът и цигулката не са нагласени. Той чувствителен, като че му казвам, че си много немарлив, не си си нагласил цигулката. Искам да кажа, щом времето се разваля, струните спадат. Като свириш, пак я нагласи. Постоянно трябва да се нагласява. Трябва да имаме и един хубав орган. Изводът какъв е, кой е прав, как трябва да се разбират нещата. Ние се намираме в един свят неорганизиран, сега се организира. Погрешката е, че този орган не е от най-хубавите.

Сега органите в нас трябва да ги нагласим. Ако всяка сутрин ти не нагласяваш ума си правилно да мисли. Да мислиш правилно, трябва да имаш обстановка, трябва да имаш достатъчно светлина. Ако светлината е по-ярка, предметите ще се покажат такива, каквито не са. Ако светлината е слаба, пак ще се видят каквито не са. Гледам сега, мнозина тук трябва да се търпят. Онзи ден вървя и един ме фотографира. Мене не ми е приятно да ме фотографират. Тъкмо си се спрял, изплезил си езика и той фотографира. Или тъкмо се чешиш по главата, и той те фотографира. Казва, особена поза имал Учителят,

да го фотографирам. Че той трябва да пита: „Ще благоволите ли да ви фотографирам.“ Пък той хич не пита, а фотографира. Минавам един ден, един ме фотографира, друг гърба ми фотографира. Сега мене това не ме смущава, защото, когато река да ме фотографират, всякога ще намерят един, който не съм аз. Онова, което нося, аз го крия в себе си, никой не може да го фотографира. Има нещо, което привидно е така. По някой път аз се смея, като казват: „Това е Учителят.“ Той е като някой актьор на сцената с грим, с някоя маска.

Най-първо се иска обхода. Уважение трябва. Когато хората се приближават, изгубват своето уважение. Отдалече ние някой път виждаме хубавите страни на някой човек, а отблизо виждаме лошите страни. Щом виждаш една лоша страна, ти трябва да се оттеглиш от туй място, то не е за тебе. Когато работите са лоши, трябва да дойдат други хора. Има един закон, който урегулира противоречията. Двама души не се обичат. Като дойдат още други двама, първите двама ще се обикнат. Защото на обичта значи има някакъв недоимък. Обичта произтича от недоимъка. А пък щом се обичат, има изобилие. В недоимъка на нещата се раждат едни противоречия. И тогава се раждат противоречия от изобилието. Може да се натовариш и да носиш един товар повече, отколкото трябва. Сам да си създадеш една вътрешна мъчнотия. От неизобилието може толкоз да олекнеш, че като вървиш, да залитнеш. На земята ти трябва тежест. Ако няма тежест, да те приковава към земята, тогава ти не можеш да ходиш, изгубва се твоето равновесие.

Казвам, в това отношение твоят ум е, който урегулира движението на човека на земята. Всичките противоречия само умът е в състояние да ги урегулира и да те ползват. Сърцето ще ти даде стабилност на нещата. Волята ти ще използва това, което умът има, което сърцето има, за да пази човешкото тяло в равновесие. Тогава,

като ходиш, трябва сам да се радваш. Как е онова музикално движение. Раздразнен си. Никога човек от къщи не трябва да излиза раздразнен. Дразненето трябва да почива на един факт. Не е лошо човек да се дразни, но трябва да се обуздава дразненето. Защото във всяко дразнене ти изхарчваш известна енергия навън, нервната система се разклаща. Някой музикант е толкоз чувствителен, че като му свирят, припада човекът. Някой толкоз се отвращава от грозотата, че бяга човекът. Човекът трябва да свикне. Грозникът може да бъде на деле, но на грозния някои черти може да ги направиш красиви. Ако снемем тия мускули от човешкото лице, да остане само костта, знаеш, колко е грозно. Природата взела всичките тия грозотии и ги турила под кожата. Тя турила окото в празното пространство, после на отвърстието на устата турила известни мускули, че направила грозните работи да са красиви. Човек, като умира, не е господар на положението, което има. Просто изчезва от него, той става грозен, започва да се разлага.

В безсмъртието човек ще бъде господар на онова, което има, ще бъде господар на всяка една частица, на всеки един мускул. Всичко ще бъде негово притежание и няма да го изгубва. Сега не е господар на своето лице, не е господар на своите очи, не е господар на своя мозък, не е господар на своите ръце. Нито един от вас не работи от любов, всички ние работим от принуждение.

Сега добрата страна. Този брат толкоз години свири, като че трябва да свири. Ако не дойде, къде е той? Никой не се е сетил да му даде угощение, че толкоз години свири. После някой път ще го критикуват. Няма какво да критикуваме, но трябва да благодарим на всеки, който е направил добро. Всеки човек, който свири и пее, каквото и да е, да му благодарим. Имаме тук един брат Цеко. Който има нужда: „Ела, Цеко." Но че дрехите му са скъсани, не мислят.

Всеки, кой каквото да свърши, Цеко да дойде. Погледнеш обущата на Цеко скъсани. Не им иде наум да купят обуща. Като дойде дрехи да се носят, Цеко да дойде. А той оцапан ходи. Като спрял някъде с количка, философски пише. Поет е човекът. После пак тръгне, пак спре. На Цеко се смяха, но прогресира човекът. Доста е хубава сега поезията му.

Казвам, първо трябва да се оценява свободата на човека. Забелязва някой, някой дойде при мене и кажа: „Почакайте малко, имам работа.“ Казва: „Аз много бързам, една минута.“ Влезе за една минута, стои петнадесет минути. Българинът за една минута работи петнадесет минути. Той иде да ми каже, че той бързал. Не взема под внимание, че и аз бързам. Той ми казва: „Една минута.“ Като дойде, трябва да каже като онзи, който дал торбата на български министър: „Вземи и мълчи.“ „Откъде идеш и накъде отиваш?“ „Вземи и мълчи.“ Откъде идеш и къде отиват, остави това.

Та казвам, не само тук, но и навсякъде и по домовете същият спор. Бащата и майката имат спор с децата. В яденето, в облеклото изисква се цяла една наука. За да имаме една правилна обхода, ти какъв извор може да имаш. Ако от извора излиза хубава вода, ще имаш хубаво мнение за извора, но ако от извора не излиза хубава вода, не ще имаш хубаво мнение. Та казвам, от вас трябва да изтича най-хубавата вода, най-хубавият живот, който Бог ви е дал. Всеки един от вас трябва да бъде като една картина. Тук сестрата нарисувала две картини, тя ги направила по-хубаво, отколкото в реалността. Всички вие, които правите упражненията, имате ли това изящество. Като идеал трябва да се постига сега.

Та казвам, в невидимия свят човек е поставен по-хубав, отколкото той се проявява на земята. Ние трябва да се съобразяваме с идеала. Всеки един от вас трябва да бъде добър. Непременно трябва да

турите една здрава основа. Някой ден може да ви изместят. Каквото и да стане, както и да се говори, никой да не може да ви измести от мястото. То е добротата. Може да изгубиш всичко на земята. Там, дето са краката ти на земята, да не се помръднеш нито с един милиметър. То е добрият човек. Същевременно той е и справедливият човек. Човек трябва да бъде справедлив. Там някой ден може да се засенчи твоето съзнание. Може да имаш приятел, изправи погрешката, трябва да бъдеш справедлив. В какво седи справедливостта? Да му отдадеш заслуженото. Да кажем, свирил ти или ти пял. Да му се отплатиш тъй, че и той да е доволен. Да усеща, че ти си оценил неговото свирене и пеене. Ако ти работил нещо, да оцениш работата му. Щом не оценяваш работата му, ти и на себе си правиш вреда, и на другите вредиш.

Казвам, изводът е ние трябва да оценяваме онова, което Бог е създал заради нас. Ако не го оценяваме, ние не може да се възпитаме. Ако не оценяваме, не може да се образува една любовна връзка. Любовта трябва да дойде, тя носи живот. Любовта в света носи всичките блага. Ако ние може да станем проводници на любовта, всичко е възможно. Ако не можем да станем проводници на земята, ще имаме всичките противоречия, никакъв закон не е в състояние да накара хората да живеят добре. Един човек може пред тебе нищо да не каже, ти не може да му забраниш. Като остане сам, по твоя адрес може да каже, без да го чуеш. Понеже не го чуваш, хич няма да се докачиш. Има хора и в стаята, като дойда, ги слушам как мърморят. Тъй като ме критикува, аз отварям и му казвам: „Много сладко казваш. Много ми е приятно, много си искрен. Тъй кажи, да се разберем. Всичко туй, както го каза, аз ще го разправя.“

Сега в какво седи пеенето. Ще изпееш. Ако всичките хора останат доволни, ще пееш. Ако всичките са доволни от твоето пеене,

ти си добър певец. Ако не са доволни, не си добър певец. Ако всички са доволни от тебе, ти си добър певец, Божествен певец, защото си дал на всички това, което очакват. Певецът трябва да раздаде Божиите блага, че да не лиши никого от Божиите блага. Тогава всички го познават. Ако на някои дал повече, на други по-малко, хората не са доволни. В живота трябва да раздадем Божиите блага щедро. На всеки човек да дадем неговото.

Сега при самовъзпитанието ще възпитате вашия ум, ще възпитате вашето сърце. Сега аз да ви попея на вас. Какво искате да ви попея?

(Пее.)

„Зора се чудна зазорява, зората, що носи чудните блага, зора ме мене призовава на работа в живота.“ В този тон има вече нещо неразбрано, притеснение има.

(Пее.)

В живота, в живота, в живота притеснение има. Зора се чудна зазорява, зора на нов живот, която мене в живота призовава. Казвам на себе си трябва да пея. Сега ще кажа дали харесвам моето пеене. Аз зная ако аз съм доволен от пеенето, ако на вас не пея хубаво, и на другите не мога да пея. Онези, като са доволни, пък мене ми е приятно. Вие вземате положението на княжески синове, дошли от високо произхождение кой царски син, кой княжески син, някой барон. Тук няма прости хора. Почвата е много добра, но трябва семе да се тури. Земята, каквото посееш, го възраства. Аз харесвам земята в едно нещо на всички дава еднакво, достатъчно храна, не прави никаква разлика. Трябва да бъдем като земята. Тя не се възмущава от бодилите и на тях дава необходимото, и на плодните дървета гледа еднакво. Бодилите към нас имат едно отношение, плодните дървета имат друго отношение.

Казвам, добрите хора и лошите мисли еднаква полза принасят, но в даден случай лошите мисли отнемат нещо повече, а дават по-малко. Една лоша мисъл дойде, помрачи ума ти. Тогава ти не можеш да вървиш по пътя. Тя отнема от силата ти, отнема от твоето вдъхновение. Един човек, щом се раздразни, той не може да се учи.

Казвам, първата подбудителна причина трябва да бъде в това Божественото начало. Трябва да имате някого да обичате. Трябва да има нещо да обичаш. Трябва да имаш един пръст, който, като го погледнеш, да те вдъхнови. Трябва да имаш някой предмет, който да може да те вдъхновява. Едно дете, ако е неразположено, като му дадеш една ябълка, то се разполага. Деца има, като им дадеш круша, те се разполагат. Има хора с разни подаръци се разполагат, разни мисли, разни чувствания разполагат хората. Няма еднообразие. Много хора се нуждаят. Всички тия хора са създадени в света да носят Божиите блага. Като се съединят ведно, носят вече Божествената хармония. Като ги отделим един от друг, те носят дисонанси. Двама души, които не се обичат, те не са намерили своя път. Да допуснем, че не обичате един цигулар, понеже той не свирел. Цигуларят вас не ви е викал, даром сте го слушали и не го харесвате, че нищо не ви дал. Това знае, това свири. Вие критикувате, казвате: „Ще свири хубаво." Питам, ако ти се качиш на сцената, как ще свириш?

Та казвам сега, зора се чудна зазорява. Може ли да го изпеете по друг начин? Но има един начин, като изпееш „Зора се чудна зазорява", тази зора да проникне в ума ти, че те очаква нещо в света, дето ти трябва да свършиш някаква работа. Ние сме дошли сега на земята, какво трябва да свършим? Днес какво трябва да свършим? Някой от вас трябва да иде на десет кладенци и да надникне и десет кофи вода да извади. Има десет жаби в кладенеца, чакат да излязат. Като пуснеш кофата, жабата влезе в кофата, изтеглиш я навън.

Считай, че си направил едно добро. Жабата от кладенеца излиза на светлина. Разправят за едно магаре в Америка, което десет години живяло в галериите на една рудница, и като го извадили навън, като видяло слънцето, започнало да реве. Казва, туй е животът, но този вътре.

Казвам, трябва вече жабите да излязат извън кладенеца и магарето да излезе из рудника навън. Или да излезем из лошите условия, при които се намираме. Тогава дарбата, която имате, трябва да проявите своята дарба. Сега вие сте се спрели в едно положение, всеки казва: „Като умра, какво ще правя?“ Като умреш, ти ще се освободиш. Казва: „Аз като умра, какво ще стане с децата ми?“ Казвам, ти се самозаблуждаваш, че имаш деца. Тия души са толкоз стари като тебе, а ти казваш: „Това са моите деца.“ Какво разбираш под думата „деца“? Господ ти дал децата и Господ ти казва: ще бъдеш като децата да възприемаш. И ти си от децата. Ти имаш братя. Какво показва братството? Господ казва: братски ще се отнасяш. Имаш сестри. Казва: сестрински ще се отнасяш към сестрите. Всяка сестра носи благо, което никой друг не може да носи. Само братът може да донесе висшето благо. Само бащата може да донесе висшето благо. Само учителят, само слугата може да донесе едно благо.

Всеки човек носи Божествено благо, което никой друг не може да го донесе. Благото, което слугата ще ти донесе, никой друг не може да го донесе. Благото, което майката ще ти донесе, никой друг не може да го донесе. Всеки един от вас е важен да донесе благото, което му е дадено от Бога. Като го донесете, вие сте онези раби, които свършихте работата на господаря си. Казвам, всички трябва да извършим работата, която ни е дадена. Всеки един от вас, който носи Божиите блага, туй благо не да го продаде, но да го донесе в света и да го прояви такова, каквото е.

Та през годината упражнявайте се. Като дойде една болка, не бързайте да търсите някой лекар да дойде. Като дойде някаква болка, ревматизъм или нещо друго, считайте го за голямо благо. Изтривайте ръцете си. Ще намериш някой, който те обича. Който има ревматизъм, да потърси някой да го изтрие. Ще търсите хора, които ви обичат, да ви разтрият. Любовта цери всичките болести. Всяка една болест показва, че на човека липсва нещо. Като му се придаде онова, което му липсва, болестта изчезва. Ревматизмът се дължи на свиване на капилярните съдове, има напластяване на известни нечистотии вътре. Тия нечистотии постепенно трябва да се изхвърлят. Или в организма има събиране на нечиста кръв. Венозната кръв изпълва съдовете и казваме разширение на вените. Вените се напълнят с кръв, тия вени трябва да се разширят, да тече по-бързо кръвта. Медленно тече кръвта. В артериите и вените кръвта трябва хармонично да тече. Тогава артериалната кръв е мажорна, венозната кръв е минорна.

Правилото сега е: служете на любовта според вашите разбирания вътрешни. Като видиш една погрешка, слушай онзи, който ти казва: прекали го. Не слушай отвън какво казват, но слушай в себе си какво ти казва. Не чакай отвън да те критикуват. Говориш някъде хубаво, казва ти: добре каза. Казвам, слушайте онзи, който ви говори отвътре. Понеже той ви говори по закона на любовта, като го слушате, ще се подмладите, силен ще станете и в Царството Божие ще влезете, слуги на Бога ще станете.

Слушайте онзи, който отвътре ви говори, и не мислете, че само на вас говори. Радвайте се, че едновременно той говори на всички същества – и на малките, и на големите. Като говори на мене, аз се радвам, че говори и на всички. Когато придобивам онова, което на мене дава, същевременно се ползвам от благата на онези, на които дава, пък те се ползват от моето благо. При обмяната в света се

ползвам едновременно от благото, което е в мене, и се ползвам от благото, което е дадено на всички живи същества. Едно съчетание има. Да се радвам на проявлението. Това е волята Божия, това е Царството Божие, това е славата Божия. Славата Божия е да изпълня волята Божия, тъй както той иска. Казва Бог: да просветнат делата пред човеците.

Така да просветнат вашите умове, така да просветнат вашите сърца и така да просветнат вашите воли, че като ги видят хората, да кажат: ето един човек, който е носител на Божията любов. Когато дойде Бог да живее в нас, тогава неговото царство ще се всели на земята. Царството Божие не трябва да го очакваме, че утре ще дойде. То днес ще дойде. Днешният ден е хубав.

И тъй, зора се чудна зазорява, зора на нов живот, зора се чудна зазорява, зора на новата любов.

Имайте онова качество на светлината. Слънчевата светлина, като намери най-малката дупчица, влиза вътре. Вие, като намерите най-малката дупчица, влезте вътре, за да изпълните волята Божия.

„Отче наш“

Беседа, държана от Учителя на 27 август 1941 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ДИШАНЕТО

„Отче наш“
„Духът Божи“
„Цветята цъфтяха“
„Давай, давай“

Направихме следното упражнение. Двете ръце наляво встрани, успоредни една на друга. Дясната ръка движим по лявата към рамото и после настрани. Двете ръце успоредни надясно. Движим лявата по дясната от пръстите до рамото и настрани. Няколко пъти.

Ще се спра върху дишането.

Има известни числа, които са нездравословни, органически са нездравословни. За пример 20, 22, 23, 24, 25. Тия числа за дишането са нездравословни, за дишането са болезнени. Човек, който диша бързо, не е здрав. Животните дишат много бързо. Тогава човек преждевременно се изтощава. В бързането работата не е довършена. И бързото ядене е нездравословно. В яденето именно, дето хората трябва да бъдат здрави, трябва медленно да ядат. Те в яденето бързат, и в дишането бързат.

Щом бързаш, ти не си свободен. Има някой да те притеснява. Тръгнал си по пътя бързаш. За нас трябва една нормална бързина, която да е свойствена на организма. Казват, трябва да се намалят вдишките за една минута. Да дишаш десет пъти на минута, е здравословно. Когато вдишките се увеличат, и петнадесет да дишаш, не е лошо. Ако бързаш в дишането, горението става неправилно и кръвта не може да се пречисти, остава доста венозна кръв. Всякога човек, който бързо диша, има нещо, което не е здравословно в него,

той има слаба воля. Човек, който иска да кали волята си, трябва да контролира дишането си. Човек, който не е в състояние да контролира дишането си, волята му е слаба. Защото човешката воля се кали от съпротивлението. Ако няма с нещо да се бориш, как ще калиш волята си? Трябва да имаш известни мъчнотии в живота, за да се кали волята ти. Без мъчнотии волята не може да се кали. Богатият човек отслабва. Той мисли, че като заповядва на този и онзи, че той има воля. Но даже и военният, генералът, като заповядва, груб става. Волевият човек, той не е груб. Грубостта на човека не се дължи на волята. Един чук не може да бъде груб. Ако туриш чука на пръста, отдолу наковалнята е желязна, чукът също е железен и чукаш с него ще имаш един резултат. Пък ако имаш един чук, направен от вълна, и наковалнята също направена от вълна, и чукаш с него ще имаш друг резултат.

Първо, дишането трябва да стане съзнателно. Онези хора, които са болни, трябва да дишат съзнателно, понеже Божественият живот присъства вътре. Ако не е будно съзнанието ни, благата, които са скрити във въздуха, не остават в тебе. Бог е скрил своите блага. Онези хора, които са немарливи в своя живот или които нямат най-малка любов към Бога, той крие благата си от тях. И да им даде благата си, те не могат да ги използват. Понеже този въпрос е свързан със здравето, всички искате да бъдете здрави, всички трябва да дишате съзнателно. Всеки ден човек сутрин, на обяд и вечер, преди да си легне, по десет-петнадесет минути трябва да употреби да диша съзнателно, да поблагодари на Бога за въздуха. Той е зает с разни мисли, ходил някъде, кой знае къде ходил, мисли за театър, за пари мисли, за щастието мисли, пък оттам, откъдето щастието иде, той не обръща внимание. Казвам, ние с нашето неестествено дишане сами се

задушаваме. Опорочават се капилярните съдове на дробовете, изгубват своята еластичност.

Та казвам, най-първо ще се научите да вземате полека, плавно въздуха, да не бързате. Бързането е неестествено. То е горно дишане. Дробовете не са направени за такова дишане. Въздухът да влиза в крилата и да се задържа. Да не бързаш. Този въздух, като влезе, като че го поздравляваш. Съзнанието да бъде будно. Като дишаш, да чувстваш въздуха как влиза в крилата. Като се напълнят дробовете, ще кажеш: „Чакай, моля, искам да поговоря с вас." Ще задържиш въздуха и мислено ще го попиташ откъде иде и как е, може ли да остане по-дълго време. Мислено ще му говориш. Ти бързаш, ще ги изпъдиш навън. Този говор няма резултат. Вътре ще говориш в себе си. Във въздуха се крие онази жизнена енергия. На много болни хора съм давал наставления, много книги са писани за дишането, но то трябва да бъде спокойно. Като приемеш въздуха, задръж го, поговори с него. Ще му кажеш: „Няма да те пусна, докато не ми оставиш благословението, което го носиш. Ако го оставиш, добре. Ако не го оставиш, няма да те пусна." Какво казва Яков на Господа? Няма да те пусна, докато не ме благословиш. Той искаше да се бори с Господа. Господ най-после му каза: „Ти си Яков. Отсега няма да се наричаш Яков."

Първото нещо, когато сте неразположени, някой път сте паднали духом, мъчно ви е, седнете и започнете да дишате. Боли те гръбнакът. Остави да те боли, но започни да дишаш. Боли те кракът, започни да дишаш. Не е важно, че имаш болка. Няма нищо. Болките са един капитал. То е най-голямото благословение, което сега имаш. Без болки в света съвсем лошо щеше да бъде. Те идат да оправят света. Дойде болката, хване те за крака, казва: „Добър ще бъдеш." Хубаво, ще бъда. Хване те за гърба, казва: „Добър ще бъдеш." Хване те за главата,

казва: „Ще мислиш ли право?“ Ще мисля. Няма да има болка. Онези, които страдат от главоболие, не мислят добре. Онези, които страдат от крака, не са добри. Онези, които страдат от ръце, не са справедливи. Справедливи са спрямо себе си, но не са справедливи спрямо другите.

Та казвам, когато сте в едно състояние тъжно, медленно приемайте въздуха, концентрирайте мисълта си. Считайте в дадения случай, че всичко е уредено. Аз не зная какво има да се смущават хората. Казват, външните условия са много лоши. Духа вятър. Че нека си духа, то е негова работа. Буря има. Че нека има буря, то е нейна работа, нека си върви бурята. Остави бурята. Излез навън и дишай отвън. Въздухът ще размърда малко косата. Какво има, че въздухът ще я размърда? Той ще размърда косата, палтото, дрехите. Въздухът ще те пита защо носиш тия дрехи, защо са дрехите ти разкопчани. Какво ще му кажеш? Защо има три дупки? Какъв отговор ще дадеш? Да кажеш, че Господ направил света, той ще каже: „Ами защо на птиците не турил такива дупки?“

Та казвам, не трябва ние да си създаваме известни правила и да мислим, че тия правила са Божествени. По отношение на нашите навици, които бащите ни, дедите ни имали, ние имаме такива неестествени навици. Казвам, онези, които искат да бъдат здрави, да намалят вдишките си в една минута и когато се упражняват, да правят четири, три до една вдишка. Онези, които страдат от туберкулоза, трябва да направят в една минута една вдишка, едно поемане, едно задържане и едно издишане. Туберкулозата може да се лекува. Който диша по двадесет пъти в минута, съдбата му е подписана ще му дадат паспорт за оня свят.

Сега, разбира се, това упражнение ще го правите десет, петнадесет минути, после ще оставите свободно да дишате. Има едно

естествено дишане. То са десет, дванадесет, петнадесет вдишки в минута. От петнадесет нагоре е нездравословно. Когато човек е много възбуден, тогава диша бързо. После, когато дишате, трябва да правите някакви малки движения.

(Учителят показва. Ръцете свити на раменете, ръцете настрани, успоредно на височината на раменете, тялото спокойно. Ръцете настрани надолу, издигане нагоре, пак сваляне надолу.)

Като направиш такава една вдишка, усещаш, че си уморен. Почини си малко, нека мине една минута, две, три, направи втора вдишка. По такъв начин се отварят всичките капилярни съдове на дробовете, кръвта нахлува правилно. После влиза достатъчно въздух, вие сте извадили достатъчно прана. Тази прана веднага се изпраща по целия организъм чрез дишането.

Та казвам, като дишате, ще имате съзнанието, ще имате най-хубавото разположение, ще знаете, че Господ е във въздуха. Ще кажеш: Господ не ми връзва кусур за погрешките. Не дишам добре, защото не съм добър. Не дишам добре, защото не съм справедлив. Справедлив съм донякъде за себе си, не за другите. После ще си кажеш, че не мислиш правилно, но тъй отгоре-отгоре. Та сега нали някои казват, че Господ живее в хората. Когато войниците са наредени пред полковника, могат ли двама войника да разговарят? По никой начин. Веднага полковникът ще арестува този войник, който говори в строя. Духовните хора, които вярват, че Господ е в тях, те си говорят, като че Господ не е там. Може да говорят за неща, които ни най-малко не са съществени. За пример съществено е да кажеш на един човек: „Мога ли да ти направя някаква услуга?“ Когато Господ е там, ти ще кажеш: „Слушай, ти имаш да ми даваш от толкоз време, ти забрави. Това е срамота.“

Питам, двама братя имат ли право да се разправят пред бащата. Единият брат да каже: „Ти имаш да ми даваш това, което си взел от мене.“ Големият син дал на малкия пет крини жито, които взел от баща си, и държи брата отговорен, че не върнал житото. Има ли право да каже: „Аз ти дадох житото, да го върнеш“? И въпросът не трябва да става за житото.

Та първото нещо вие трябва да бъдете абсолютно здрави. Не се поддавайте на човешки слабости. Човешка слабост е, след като си пътувал дълго време, ти искаш веднага да седнеш и да пиеш вода, без да си починал. Не бързай. Изворът няма да избяга. Седни, почини си, погледай насам, натам, нека се минат петнадесет, двадесет минути, и тогава пий. Туй, което те кара да пиеш, иска да ти създаде мъчнотии. Един кон, който пътувал дълго време и се напие със студена вода, веднага ще го прережe нещо. Конят не може да казва. После другото правило при дишането. Като излезете от къщи, никога не тръгвайте бързо. Спрете се в себе си и призовете мисълта. Ще попиташ пътят отворен ли е. Пътят невсякога е отворен.

Сега имам един случай, който е станал. Един българин се сприятелява с един германец. Българинът си купил автомобил и отива при германеца. Германецът бил техник, дава му бензин, но бензинът се запалва и изгаря целият автомобил. Не само това, но бензинът като се разлял, запалила се тревата. И там имало един аероплан, че част от крилото изгаря на аероплана, най-после и те отиват. Те и двамата щели да се качат на аероплана да идат в Германия. Автомобилът изгаря, аеропланът се поврежда и те отиват. От какво става? От невнимание. Ако върви един автомобил, пък се запали бензинът, какво ще правиш? Как ще го загасиш? Често от невнимание и в нас стават такива пожари. Ако в тебе една противоположна мисъл и едно противоположно чувство се срещнат,

може да направиш цяло едно сътресение в организма. Туй сътресение може да стане в дробовете, става пропукване на кръвоносните съдове. Туй сътресение може да стане в мозъка, получи удар. Може някой път сътресението да стане и в стомаха, някакво скъсване.

Казвам, по някой път трябва да се учите на търпение. Онези от вас, които не са търпеливи, ще имате един приятел, ще му дадете една игла и той да ви бодне, да забие иглата два милиметра. Като забие иглата, да видиш колко може да търпиш. Като забие иглата в хълбока, да не изгубиш настроението си. Като я забие, да ти е приятно.

Та ние, съвременните хора, искаме да избегнем много несгоди в света. Несгодите са упражнение на човешката воля. Има неща, които са потребни за нас. Те са тъй потребни. Да кажем, имате една паница. Ако вземеш с ръце и няма мазнина, нищо не става. Но ако е мазна от кравешко масло или от свинска мас, или зехтин, ще вземеш с кърпа и с топла вода да я измиеш. Тогава се изчиства. Ако я измиеш само с вода, мазна остава. Та и вие във вас такова миене със студена вода не става. В дробовете, ако не дишаш дълбоко, остават нечистотии, от които после се образуват разни болести, разни болезнени състояния. Някой път имате бодеж, прободе ви в гърдите. Някои бодежи има, които не са опасни, но има бодежи, които са опасни. Ако имате бодеж на гърба, трябва да вземете мерки. При този бодеж може да се скъса нещо и да има кръвоизлияние. Един наш приятел имаше бодеж на дясната плешка и от кръвоизлияние си замина. Той казваше, че сто и двадесет години ще живее. Може, но той трябваше да вземе мерки. Дишането в него беше слабо, не беше нервен, доста разположен.

Казвам, хората на новото учение трябва да се отличават, всеки да може да задържа въздуха за една минута. Като се разгневиш, дойде ти да кипнеш – задръж въздуха. Питай хората как трябва да говориш.

Защото, ако си празен, ти нищо не може да говориш. Защото трябва да знаеш какво да говориш, какво да кажеш. Сега, когато аз направя една погрешка, как искам? Искам хората да не обърнат внимание на погрешката. Хората като направят погрешка, аз обръщам внимание. Та еднакво да е както не искаме да обръщат внимание на нашите погрешки, така и ние да не обръщаме внимание на техните. Понеже, като обръщаме внимание на погрешките на другите, ние цапаме ума си.

Да допуснем, че имаш един приятел, когото обичаш. Той има навик, като върви, да плюе. Или някои хора нямат кърпа и се секнат. Ти, ако искаш, ще носиш една стомна вода и ще тръгнеш отподире. Той като се изсекне, ти ще налееш водата, ще измиеш, ще изчистиш. Той върви, пък ти чистиш. Да допуснем, че вкъщи имате един брат, който плюе тук и там. Децата често отиват да се ковладят на майка си. Ако е разумно голямото братче, да му каже: „Не е хубаво, не е здравословно да се плюе където и да е."

Никога не оставяйте една нездравословна мисъл в ума си. Никога не оставяйте едно чувство нездравословно в сърцето си. И никога не оставяйте една нездравословна постъпка в тялото си. Вечер, преди да си легнете, петнадесет минути подишай дълбоко и поблагодари на Бога, че те запазил целия ден, поблагодари му. След като се усетиш спокоен, легни си, ще имаш спокоен сън. Ти легнеш неспокоен. Като легнеш, искаш да заспиш. Дишането е, което успокоява хората. Когато хората започват да стават болни, в тях дишането е неправилно. Колкото повече задържаме въздуха, толкоз повече храна приемаме от въздуха, повече сила ще извлечем. При такова едно дишане даже нечистият въздух става полезен за човека. Но ако много бързо се диша, в нечистия въздух поемаш двадесет вдишки, има доста прах и някой път няма достатъчно влага в носа, да

задържи праха. Сух е носът и този прах отива в дробовете. През прашно време да правиш една вдишка в минута, едно поемане, едно задържане и едно издишане. Тогава ти ще приемеш много по-малко прах, отколкото ако вземеш двадесет вдишки.

Та казвам, здравето на човека зависи от правилното дишане. Като се упражнявате, ще дишате четири, три вдишки в минута. Не през целия ден. Според мене десет, дванадесет вдишки в минута да правите, е най-добре. Който е здрав, той има десет, дванадесет вдишки. Щом загазва, почва да диша тринадесет, четиринадесет, петнадесет пъти в минута. И то е естествено, но те не са така здравословни. Когато правите упражненията, трябва да правите четири, три или една вдишка в минута. Най-първо ще имате четири вдишки, четири поемане, задържане и издишане. Или три вдишки, или една. Другото време оставете организмът да диша тъй, както знае. Тогава, когато се намалява броят на вдишките, животът се съкращава.

После друго трябва да помните. Като дишаш, винаги да държиш най-добрите хора. Няма да се занимаваш с болни хора. Като дишаш, дръж в ума си здравите хора, които си видял, дръж в ума си най-добрите хора. Като дишаш, имай предвид добрите хора. Като срещнеш един добър човек, той оставя нещо в тебе хубаво, ти с години го помниш. Добрите хора като държиш в ума си, те при дишането оставят доброто. Пълно дишане имат добрите хора. Те имат правилни мисли, правилни чувства и правилни постъпки. При дишането ще си представяте добрите хора, които сте срещнали някъде, когато сте пътували, запомнили сте името му. Като ще дишаш, повикай го и му кажи: „Ти ме наблюдавай сега, аз ще дишам.“ Този човек, като ти наблюдава дишането, ще бъде на място. Когато дишате, с болни хора да не се занимавате. Свържете дишането

тогава с добрите хора. Няма да забравите болните хора. Като идете при болните хора, трябва да им проповядвате правилното дишане. Казваш, имаш един цяр. Какъв цяр? Ревматизъм имам. Ще дишаш. Ще дишаш от десет до дванадесет и когато се упражняваш от четири до едно. Най-първо му кажи от десет до дванадесет и после от четири до едно. По едно разкривай. Не казвай всичко наведнъж.

Сега турих много числа. Не знаете кое е. От двадесет нагоре не са здравословни числа. Този човек, който прави двадесет и пет вдишки в минута, едва ще живее двадесет и пет години. Който диша двадесет и четири, едва достига двадесет и шест. Този, който диша двадесет и три, едва достига двадесет и осем години. Този, който диша двадесет и две, едва достига двадесет и девет. Този човек, който диша едно, достига деветдесет, сто, сто и двадесет години. Който диша три, достига сто години. Който диша четири, достига осемдесет и пет години, до деветдесет години може да живее. Често пъти човек се предизвиква. Четеш някой роман, някоя книга, човек се повлиява. Или бил си на театър, видял си някаква драма. Според мене една драма не трябва да те дразни. Защото в драмата и в трагедията в театъра никой не умира. Че някой преди сто години умрял, той се представя, че умира и после пак възкръсва. Зарадвай се, че актьорът е възкръснал. Гледаш една драма, извади поука за себе си. В какво седи поуката? Че някой от актьорите постъпва, но тъй, както трябва.

Един французин отива в Париж и искал да посети тази прочутата черква „Нотър дам“. Обаче, вместо да иде на църква, отива в един театър. Дават му билет, искат му тридесет-четиридесет лева и той мисли, че за църквата му искат тия пари, за да я види. Дава и влиза. Гледа едно представление, в което се представяло как един откраднал. Хващат го, съдят го. Той гледа как цялата публика седи и гледа и нищо не казва, като гледат как ги лъже. Качва се на сцената и

казва: „Слушай, аз те видях, когато открадна. Защо не казваш истината, ами объркваш работата?“ Всичките гледат това, искат да участват. „Ще кажеш истината. Аз те видях, когато открадна.“ Като виждат това, всички в театъра ръкопляскат.

Има неща в живота, които не са реални. Че се развалило времето, то е представление. Днес имаме представление. То не е нещо реално. Духа вятър, пак е представление. Тихо е времето, пак е представление. Цветята цъфтят, пак е представление. Само че драмата, която се представя, е от такъв характер. Когато цветята цъфтят, няма никакво представление. Има герои, всичките си играят ролите хубаво. Трябва да държим в ума си при сегашните условия най-хубавото, което срещаме в живота. Срещнеш някъде някой хубав лист, фотографирай го и запиши деня. Гледай да остане в ума ти тъй хубавата форма, която си видял. Минаваш някъде през някой извор, обърнал ти внимание изворът, запомни този извор, този пасаж от реката и не го забравяй. Минаваш някъде в планината, приятно ти е, запомни обстановката и пази, трябва да съберем здравословни картини. Те предизвикват в нас най-хубавите мисли, най-хубавите чувства. По някой път запомняме, че сме загазили в някоя кал, помниш как изваждаш крака си. Някой път си навехнал крака си и помниш как си го навехнал. След десет години ще започнеш да мислиш, че еди-къде си навехнал крака. Или отишъл си в гората да сечеш дърва и ще започнеш как си сякъл едно голямо дърво и как паднало. Такива неща държиш в ума си. Не дръж в ума си как си го отсякъл, защото и ти ще паднеш като него. Счупил си някой голям камък не дръж тия работи в ума. Не помни никога това. Никога не дръж в ума си една мисъл, която е отрицателна счупените камъни, падналите дървета не дръж в ума си. Една стомна си счупил не дръж в ума си. Остави тази стомна.

Тези са правила за дишане. Ако държиш счупените работи, натрошените камъни, дишането става неправилно. Дишането изисква спокойна мисъл, красива мисъл цветята цъфтят, реките текат бистри, всичко е хармонично. Тогава ти приемаш Божественото благо и може да го използваш. Защото ужасно влияние има човешката мисъл. Аз ви давам всички тия числа, те не са на показ. Този човек, който прави двадесет и пет вдишки в минута, който така бързо диша, той осакаща организма си. Защото природата е турила известни правила за дишането.

Любовта в дишането трябва да влезе. Човек, който не диша с любов, не диша правилно. Три пъти на ден ще си спомниш и с любов ще подишаш десет-петнадесет минути. Като дишаш, като че в дробовете влиза нещо много приятно. Не като дишаш, да си намръщен, но спокойно да бъде лицето ти. Когато дишаш, да бъдеш изправен, не се навеждай. Когато дишате, дръжте гръбнака си успореден на правата, която свързва центъра на слънцето и центъра на земята. Господ създал хората прави. Гърдите да бъдат изпъкнали, да имат дълбочина. Щом се сплеснат гърдите, това е лош признак. Някой път гърдите хлътнат. Като хлътнат гърдите, мъчно се изправят. Гръдният кош не трябва да хлътва. Като тръгнете на екскурзия, някой път носете една тояга отзад на гърба, като я държите с подмишниците, с ръцете, за да се изправи гърбицата. Като ви срещнат, да бъдете прави като свещ. Щом си гърбав, ще загазиш.

Та казвам, това са елементарни работи. Някои болести не уморяват човека, но през целия живот му създават много големи страдания. По някой път се образуват болки към бъбреците или някой път известен бодеж имаш, че не може да дишаш. Задушаваш се. Много неприятно е. В такъв случай, щом те хванат колики, една чаша топла вода пий. Пий една глътка, задръж я една минута, после пак

прекарай топлата вода през езика си, да мине енергията. Тази енергия, като минава, лекува топлата вода. Лятно време, когато има четиридесет, четиридесет и пет градуса температура, може да пиете студена вода. Но зимно време в такива случаи пийте топла вода. Топлата вода задръжте дълго време, тя тонира. Поемете тогава много медленно, полекичка, музикално.

(Учителят бавно тактува четири четвърти такт.)

Може да правите почивка една минута, може и повече.

Като дишате по този начин, влизате в стълкновение със себе си. Внасяш нов порядък. Пък започват да се сърдят тия числа нагоре от двадесет до двадесет и пет. Те считат, че ти си намалил тяхната заплата и казват: „Не може.“ Трябва да работиш над себе си, да го убеждаваш. Като ги убедиш, съгласяват се. Но докато ги убедиш.

Сега нека приемем едно вдишване.

(Направихме следното упражнение. Поемане, издигане ръцете настрани, задържане, ръцете настрани. Издишване, ръцете долу. Няколко пъти направихме упражнението.)

Сега ще въведа винаги да правим упражнение по дишането, преди да почне една беседа. По пет минути дишане. То е едно здравословно състояние.

„Отче наш“

Беседа 29 август 1941 г., петък, 5 часа, София – Изгрев

С ЛЮБОВ

„Добрата молитва“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 13. глава от Евангелието на Матея до 36. стих.

„Духът Божи“

Размишление

Цялата природа мяза на една затворена книга, дето всичко е разхвърляно. По пътя има камъчета, които се търкалят. Защо се търкалят, не ги знаем. Има малки и големи и по някой път е неудобно за ходенето. Малки цветя пораснали, дето не трябва. Малки мушици, които се разхождат, между тях има един вътрешен спор. Растения има, които все спорят. Тревите са останали малки от голям спор, от кавги, които са имали, че не могли да израстат. Няма по-големи кавгаджии от тревите. Най-големите кавгаджии са те. Затуй дребни останали. Големите дървета, които израснали, на тях не им останало време да се сърдят, израснали са нагоре.

Сега хората седят на земята. Влезете в някоя къща хубаво направена, на два етажа, на три етажа, добре мебелирана, има баня отлична, кухня отлична, гардероб за дрехите, килими. Идеш на друго място бедни. Едва ли има няколко паници. Питаш защо Господ на този нищо не дал, а на онзи дал много. Защо Господ направил малки червеи и ги турил в клозета, богатия турил в къща. Ако вие бихте направили света, как щяхте да го направите? Толкоз вие като сте

добри и справедливи, защо не дадете почивка на вашите крака, както давате на главата си, защо ги измъчвате с вашите обуща? Защо измъчвате слабините си от корсети, стягате ги? Защо не давате свобода? Защо стягате краката си с тесни чорапи? После защо измъчвате косите си с горещи железа? Печете ги, пък за ядене не стават. Не са риби да ги печете. Казвате: „Да бъдем красиви." Ако идете при негрите, косите им са накъдрени. Там идете, научете изкуството, те са родени с къдрави коси. Значи всички онези, които имат инстинктите на черните, косите им са къдрави. Няма по-упорити хора от тия с къдравите коси. С един човек с къдрави коси не може да дойдеш до едно споразумение. Погледни косите на един човек. Ако се подчиняват на гребен, щом не се подчиняват на гребен, не се възпитават, а всеки косъм казва: „Аз ще правя, каквото аз искам." С този човек не можеш да се разбереш. Щръкнат косите, не се споразумяват. Всеки косъм трябва да го убеждаваш, че трябва да бъде благоразумен. То са двеста и петдесет хиляди косми. Ако речеш всеки да убеждаваш, докато дойдат всичките в хармония горе на главата, колко време ти трябва?

По някой път казвате: „Защо хората не са в хармония с нас?" Питам, защо косите не са в хармония с нас, а трябва по пет-шест пъти да се чешите, объркват се? Излезеш отвън, вятърът казва: „Какво си се стегнал по тази мода?" Вземе, че обърка косите, казва: „И така може да ходиш." Казваш: „Не може така да ходя. Хората ще кажат, че умът ми е разбъркан." Объркани коси, объркан ум. Хората искат гладки да са косите. Вятърът казва: „Аз днес не съм разположен." Вятърът по някой път е сърдит. Като излезе из дома, разсърди се, вземе тоягата и започне да налага това дърво, онова дърво. Каква: „Какво седите, без да се движите. Я сега на работа." Върне се назад.

По някой път вие се разгневите в себе си, заинатявате се: „Това ще направя аз, онова ще направя.“ Какво може да направи човек в света? Заканиш се на едно гърне. Какво ще му направиш? Блъснеш го в земята, счупиш го. Гърнето казва, както Епиктета: „Аз можах да ти бъда полезен на тебе, сега, като ме счупи, в какво ще държиш вода?“

Та казвам, сега в най-големите културни хора съществуват противоречия. Идете някъде, ще намерите, че навсякъде имат понятие за Бога. Какво нещо е Господ? Един вярва в едно, друг вярва в друго. Хиляди понятия има за любовта, най-голямото разнообразие. От закона на любовта дошло робството. Онези неща, които вие обичате, вие ги заробвате. Че вие обичате един кон, възсядате го. Вие обичате една ябълка, изяждате я. Вие обичате едно дърво хубаво, сухо, изгаряте го да ви стопли. Обичате една дреха, обличате я. Не обичате една дреха, захвърляте я. Обичате я, пазите я молците да не я изядат. Щом не я обичате, нито мислите, оставяте я да я изядат молците. Аз един ден се учудих. Някога са ми подарили такива кожени обуща, гарнирани с плат, много хубав. Турил съм ги на тавана и с години стоят там. Вълната изядена, кожата стои там, но вълната молците я изяли.

Оставете сега. Не правете такива работи. Който спи, да си спи. Вие всички не слушате. С този морал, който имате сега, с него в рая не можете да влезете. Съжалявам, толкоз години съм проповядвал, не мислете, че харесвам, както постъпвате. Най-после и аз съм намислил нещо. Едно от двете, и аз ще направя нещо с вас. Гледам, тук се сърдят като деца. На Господа ли сте дошли да служите, или на мене. Ако сте националисти, живейте за българския народ. Ако сте православни, живейте за православието. Аз искам да служа на Господа. Друг освен Господа в света не съществува. Другите работи са фикции. Българският народ един ден ще изчезне, няма да го има. Англичани,

французи, руси, германци всички ще изчезнат, и земята ще изчезне един ден, и слънцето ще изчезне, и него няма да го има. Всичките планети и звезди ще изчезнат, а Бог ще остане и ще създаде друга вселена. Че не ме искат в България, не искам да зная. Че не съм дошъл за българите. Да не мислите, че имам голямо мнение за българите. За мене, който люби Бога, той е важен. Който не люби, не важи.

Идат сега и ме питат кой ще победи. Никой няма да победи. Тия хора не са най-умните. Ангелите се биха едно време и се разделиха на добри и лоши, които паднаха тук, и сега ни мъчат. Всеки ден ни мъчат лошите ангели. Всичките лоши мисли, кавги са от тях. Те съгрешиха едно време и вие сега, като идете по техния път, ще се разделите и ще бъдете едни добри, други лоши.

Тук имаше един приятел. Казах му да си нагласи цигулката. Една сестра има, свири на органа, не може да се разберат. Ако аз съм органист, няма да свиря. Сега трябва да ги утешавам, трябва да ги примирявам. Няма какво да ги примирявам. Аз съм решил най-после да се оттегля и да живея за Господа. Ще ви оставя и вие да живеете, както разбирате, по български. Толкоз години тук какво не се е говорило.

Та казвам, ако има някой да дойде да слуша, да дойде. Ако не, аз отивам напред и няма да търся никого от вас. Помнете това. Нищо повече. Наясно да сме вие ще бъдете свободни и аз ще съм свободен. Че утре вие ще умрете. Къде ще идете? Кой ще ви погребва? Погребение ли ще търсите? Ако вие не може да имате благоволението на Бога, вашата работа е изгубена. Ако някой ще дойде на вас да ви проповядва друго учение, аз съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божията любов, аз ви съжалявам. Ако вие не можете да направите жертва за Божията правда, аз ви съжалявам. Ако не можете да направите жертва за Божието милосърдие, аз ви съжалявам. Ако не

можете да направите жертва за Божията добродетел, с какво ще се похвалите? От четиридесет-петдесет години вече тук слушам раздори. Сега аз ще се вглъбя в себе си, имам много по-важна работа. За онези деца ще им се даде работа в света. Тук всички се събират и имат едни вътрешни спорове.

Не е Царството Божие на земята. Земята е едно училище на опит. Земята е работилница, чукове играят, огън гори, топят се нещата, каляват се. Работа има, херендета има, цепят се дървата, какво ли не правят. Вие искате в тази работилница да има ред и порядък. Никога няма да има. Там ще има безпорядък. Неща, които излизат от работилницата, ще бъдат добре обработени. Земята ще остане, каквато е. Вие, като се обработите, като влезете в невидимия свят, ще бъдете изработени. И тази работилница е хубава. Хубаво сега. Като влезе една кална жаба в извора, какво допринася на извора? Ще размъти извора, че хората не могат да пият, а тя ще се курдиса в извора. Калната жаба, като влезе в пръстената вода, ще остави своите извержения, своите нечистотии и ти ще идеш да пиеш вода от извора. Какво трябва да направиш? Извади жабата навън и кажи: „Тебе мястото ти не е тук."

Съдба ще настане в света. Знаете ли, че и на българите може да дойдат гръмотевици, както над Лондон. Не мислете, че е изключена възможността. Знаете ли, че ако се оттегли Божието благословение от българите, какво ще стане? Нищо няма да остане от българите. Мислите ли, че сега е дошло време да се гневят хората. Аз да ви кажа. Ако вие не вложите любовта и с нея да побеждавате, вие нищо няма да постигнете. Носете гнева, той е потребен, но го обуздавайте. С любовта носете скържавостта, но я подчинете на любовта. Всичко, каквото имате, не искам да го изхвърлите, каквото и да е. Но всички тия положителни и отрицателни качества, които имате, са потребни.

Казвате, човек да се не сърди. Все трябва да се поразсърди, хубаво е. Писанието казва, че и Господ се сърди. Така както пишат, казват: „Разгневи се Господ." Господ е яростен. Аз не тълкувам какъв е Господ. Господ е такъв, какъвто е. Откъде дойде гневът? Откъде дойде мъчението? Откъде дойде вярата, надеждата, любовта, милосърдието, кротостта, въздържанието? Убийството откъде дойде? Кой ги научи? Господ създаде всичко хубаво, че откъде изпъкна злото в света, кажете ми. Когато имате две деца и едното хване братчето си за главата, че му разтърси главата, кой го научи? Майката. Майката едно време разтърсваше главата на другите. То действа по навик.

Казвам, драмата се образува в рая. Ако ме питат кой образува драмата, ще кажа, че Ева образува драмата, тя яде от забраненото дърво и създаде една драма. Като създаде драмата, изпъдиха ги навън. Щом излязоха извън рая, създадоха трагедията. Тя, като излезе из рая, роди два сина Каин и Авел. И единият брат, който беше овчар, Авел, един ден закла едно агне пред брата си и го понесе в жертва. Казва: „Господ прие дима." Господ, като го погледнал, приел дима. Господ искал да помирише дима на Авела, да види, че го забелязал и казва: „Не направи хубаво, че закла това агне. Аз не се нуждая от него." Брат му, като видя, че Господ искал да помири дима, рече си: „Чакай аз да заколя брата си." Взе едно дърво и претрепа брата си. Като го претрепа, от кръвта на брата му димът излезе към Бога. Бог, като помириса миризмата, каза: „Къде е брат ти?" Казва: „Не съм стражар на брата си." Първата лъжа. Кой го научи да лъже? Казва: „Кръвта на брата ти вика, миризмата на брата ти вика към мене. Защо го уби?" „Убих го, защото помислих, че той като ти закла агне и ти благоволи към него, аз като ти пренеса в жертва брата си на тебе, ти пак ще благоволиш. Пък ти си недоволен от мене. Сега който ме срещне мене, мене ще претрепа. Аз като видях брата си, че закла агне,

аз него претрепах. Сега всеки мене ще претрепе.“ Хубаво. Какъв е законът? Казва: „Тебе няма да претрепат. Който те претрепа, седем пъти ще бъде наказанието по-голямо. Ти ще носиш белега на един престъпник, който не си разбрал законите на Господа, Бога твоего, до деня, в който ти се разкаеш.

Та казвам, дяволът дошъл тук и се шири в цялото братство, от четиридесет и пет години се шири. Толкоз скандали са ставали в събранието, все от него става и всички сте негови слуги. Всичките скандали, които ще вдигнете и тук, в салона, и на планината, навсякъде, са все на дявола. Още шепотничество има и какво ли не, какви ли не работи, помии. Срамота е. Тези работи са на дявола. Което е вярно, вярно е. Което е хубаво, е хубаво. Един брат имаше тук, ходеше и по Витоша разправя той Учителят има десет милиона, турил ги в европейските банки. И поезия пишеше. Искаше да стане кандидат за Нобеловата премия. Казвам, аз ги подарявам десетте милиона на този брат да ги вземе. Толкоз пари не ми трябват. Че нека фактът да е верен, да не е лъжа. Ако имам десет милиона, имам. Но ще лъжа. Ако нямам десет милиона, що ще казвам, че имам. Пък аз имам не десет милиона, имам повече. Не съм събрал всичките пари по банките. Един ден ще ги събера, ще ги взема. Всичкото богатство в света е мое, взели са го и някои не плащат. Колкото пъти съм пращал своите слуги, набият ги, никой нищо не плаща.

Няма да бъдете дребнави хора. Не искам нито един от вас да бъде слуга на дявола. Може да бъдете слуга, позволявам ви, ако можете да му служите от любов. Но без любов абсолютно ви забранявам да служите на дявола. От любов позволявам да му служите. Нямам нищо против. Но без любов абсолютно ви забранявам. Понеже то е най-голямото нещастие, което може да те постигне в света да служиш на дявола без любов. Пък вие на дявола служите с любов, на Бога служите

без любов. То е моето схващане за религиозните хора. От страх всички служат на Бога, а на дявола служите от любов. Веднага обърнете правилото. Вие от любов на дявола служите, каквото ви каже, служите. Аз бих ви изнесъл смешни работи, но какво вие ще се ползвате? Да ги изнеса, само ще ви оцапам. Да изнеса погрешките на някой брат, значи да ви оцапам. Че вие ще се заразите с тях. Аз съм привеждал онзи пример.

Един палав игумен, който използвал благата на манастира, оставил сметките объркани, като умрял. Новият игумен, който дошъл, не могъл да уреди сметките. Започнал той да се моли първият да дойде, да се яви и да му помогне да уреди тия сметки, защото другояче ще обвинят новия игумен, че той направил престъпление. Най-после изискал го. Изпрати първият игумен от оня свят да уреди сметките. Като стъпил, уредил сметките, но оттам насетне манастирът опустял. Като дошъл от ада първият игумен, тогава миризма донесъл, че никой вече не стъпил в манастира.

Да не викаме дявола, той разваля всички работи. Аз, дявола като съм го срещал, съм намазвал краката с гюлова вода. После съм мазал гърба с мед, обличал съм го с копринени дрехи, турил съм цилиндър на главата. Казвам му: слушай, ще изпоплашиш моите хора. Ако те видят, ще имат лошо мнение заради тебе. Аз искам да имат по-добро, ти не си толкоз лош, но си малко смахнат, много горделив си, мислиш, че си като Бога, а ти си загазил. Ти, без да си направил нещо в света, казваш, че този свят и ти може да го направиш. Майстор си. Може да развалиш хората. Може да те цапат като някой бивол. Ще те тури в локвата, ще те убеди, че ти си грешник, че ти си нищожно същество, така създадено от Бога. Ще те направи инвалид. Може да те изпоплаши. Може да те ослепи, може да те накара да си счупиш краката, гръбначния стълб. Всичките болести са негов майсторлък.

Ревматизмът е майсторлък на дявола. Боли те гръбначният стълб майсторлък е на дявола. Отслабнали очите ти майсторлък е на дявола. Отслабнали ушите ти майсторлък е на дявола. Не живееш с жена си майсторлък е на дявола. Жената не живее с мъжа майсторлък е на дявола. Шепотник си майсторлък е на дявола. Ходи да прави, каквото не трябва, - майсторлък е на дявола. Всеки ден вие изнасяте търговските табели на дявола, изнасяте неговите продукти навсякъде.

Аз се чудя на хората, като дойдат и лъжат. Казва някой, че видял в Божествения свят. Нищо не е видял. Толкоз ясновидци са идвали да ми кажат, че видели Господа. Един го е видял в шопски дрехи. Казват той не е шоп. Друг го видял в калугерска мантия. Такава не носи. То са ваши заблуждения. Господ е най-красивото, най-благородното същество, най-възвишеното същество. Не му туряйте форма. Никой никога не е видял Господа. За да го видите, ще турите известни препятствия, ще му турите някоя черна дреха. Мойсей, като седя четиридесет деня на планината, като слезе, от лицето му излизаше светлина. Еврейският народ не можеше да го гледа, той си тури няколко була, да може да го гледа.

Знайте, то е лошо нещо, когато Господ напусне един човек, то е страшно. Когато някоя река се отбие в някоя градина, тя запустява. Когато любовта напусне един дом, домът се скапва. Оттам, отдето Бог се оттегля в света, всичко изчезва. Отдето Бог изчезва, всичко е нещастие.

Сега философията каква е? Представете си, че аз съм един силен човек. Едно изяснение ще дам. Има сто души да ми дават, но не си плащат. Пращам един слуга не плащат. Пращам други не плащат. Взема тоягата, пък когото срещна, започна да ги налагам. На едного счупя крак, на друг изкълча ръка пак не плащат. Какво се ползвам,

като ги набия? Мене не ми е приятно, така като ви говоря. Аз не бих желал така да ви говоря.

Казвам, не бъдете толкоз глупави да служите на дявола. Съжалявам да служите на дявола, и то без любов. И с любов ако му служите и очаквате нещо от него, вие се лъжете. Досега не съм видял дяволът да е направил някому някое добро. Привидно добро съм видял. Той ще направи един капан, ще тури кашкавал вътре, една мишка ще бъде хваната и я даде на котката, ще я изяде. Дяволът направи една мрежа, ще хванат една риба, ще я опекат. Ще я продаде. Като те хване дяволът, ще те пече вече на пиростия, ще извади всичко от тебе, което си придобил. Каквото не струва, ще го остави и ще ти каже: „Иди в света пак да работиш."

Сега какво ви казва дяволът? Прекали го, не е така. Казва не е така, вие сте благородни хора, като вас няма втори на земята. Той ви хвали, надува ви. То като тебе втори няма на земята. Ти като кажеш нещо, всичко ще стане. От години тук казват, че този е светия, онзи е светия. Няма никакви светии тук. Светът е пълен със свещици. Като оная свещ за четири-пет часа свети, ще изгори свещта, свърши се със светийството. Светиите изобщо живеят за благото на всичките хора.

Да допуснем сега, че някой дойде и донесе кошница с ябълки. Казва: „Аз имам особено мнение за вас, че ви давам подарък." Допуснете, че аз имам кошницата, но имам друго мнение. Тия плодове не ги създадох, те са чужди, искам да ви подкупя с чуждото. Казвам: „Аз ви обичам." Има някой, който ви обича, но не съм аз. Аз съм последен. Онзи, който създал плодовете, то е Бог. Той е, който те обича. Аз, който ида, казвам: „Аз ви обичам." Ако разбирам, че съм пратен, аз ще ви обичам, както той ви обича. Това е право. Ако казвам, че аз ви обичам, не говоря истината. Казвам: „Аз ви обичам, че дадох тия плодове." Защо ще говорите така? Ако тия плодове ви кажат, че те ви обичат, те се жертват за вас, но вие какво пожертвахте?

Вие само сте иждивили една сила, извървели сте двеста-триста крачки или сто километра сте изходили и дойдохте до мене. Ако аз съм дошъл до вас и съм изходил сто километра, какво съм допринесъл?

Казвам, всяка една постъпка в света, която не е придружена с Божията любов, няма смисъл. Всичките тия неща в края на краищата носят лоши последици. От ревност евреите не разпънаха ли Христа? Казваха: „Да пазим учението на Мойсея. На Мойсей Господ говорил, но на този не е говорил.“ Отде знаеха, че Господ е говорил на Мойсея.

Та казвам, понеже търсите Божието благоволение, търсете го по правия път. И без да ви проповядвам, вие пак ще научите този път. Само че този път е толкоз дълъг, толкоз страдания ще имате, че пак ще научите същото. Учителите ще пращат в света, за да се намаляват страданията на хората. „Бог не благоволява със смъртта на грешника.“ Пращат учители, проповедници, пророци, за да се намалят страданията на хората. Ако те не дойдат, страданията ще се увеличат. Ако слънцето не грееше, ако царуваше онзи студ, знаете колко мъчно щеше да бъде. Благодарение на слънцето и без много гориво минават един сносен живот. Ако този студ беше толкоз голям, че никакви растения не можеха да растат, как щяхме да живеем? Тогава на ескимосите може ли да им проповядвате вегетарианска храна. Какви домати, какви ябълки, какви круши растат там? Ескимосите ядат тюлени, риби, месо на мечки. Казвам, при лошите условия ние не можем да проповядваме вегетарианство. При добрите условия, дето има растения, може хората да бъдат вегетарианци. Добър живот ще имате при добрите хора, но при лошите хора какъв живот ще имате? При лошите хора не може да живеете добре. Ако ти си слуга при един господар, който те бие по няколко пъти на ден, може ли да бъдеш усмихнат? Не може. Ще бъде лицето ти тъжно. Постоянно тревогите на твоя господар ще бъдат на гърба ти. Тия болести, от които ние

страдаме, какво са те? Те не са от Бога пратени. Дяволът счита хората причина за неговото падане и казва: „Вие станахте причина за моите нещастия. Ще ви измъча. Вие ми създадохте толкоз неприятности, че аз ще си отмъстя на вас.

Ще дойде някой да каже, че ни дявол има, ни Господ има. Господ има. Единствената реалност, то е той. Няма никакъв друг живот, животът е на земята. Каквото ядеш и пиеш, като умреш, всичко се свършва. Ни свобода има, нищо няма. Има Господ в света. Че туй учение съществува, откъде дойде? Ако ние сме единствените същества, които съществуват, как ние, единствените умни същества, да не сме в състояние да оправим света. Ако беше така, аз трябва да оправя света. Щом не мога да го оправя, значи фактите са други. Един клин може да разцепи едно дърво, но този клин не създава дървото. Този клин сам не влиза. Аз ще го набивам. Той служи като средство за разцепване на дърветата.

Казвам, две неща са ви потребни. Когато искате да направите някоя пакост някому, направете я с любов. Намислили сте да му ударите сто тояги. Разгневили сте се. Ударете му две, три, но с любов. Като вдигнеш, ще засилиш тоягата и като доближиш, леко ще докоснеш с тоягата, малко да го заболи, както майката удря детето. И втората тояга с любов ще ударите. Ние, съвременните хора, нямаме срам и страх от Бога. Ние грешим и Бог ни вижда. Казва: „Какво правиш? То не е хубаво.“ Нас ни страх от хората, нас ни страх от Бога. Като се боиш, направил си нещо, ще идеш да поправиш погрешката си. Кажеш една дума, не е съгласна, поправи я. Дойде ти една мисъл, не е хубаво, изгони я. И мислите идват. Вие не може да се освободите. Защото и духовният свят е пълен с мисли лоши и добри. Има добър грях и лош грях. Има добри мисли и лоши мисли. Добрите мисли помагат. Лошите не помагат. Та казвам, лошите мисли ще ги пращате, те стават за присадки. Добри мисли присаждайте върху

лошите. Може да посадите и една добра мисъл върху една лоша, пък може и обратното може да присадите една лоша мисъл върху добра. Туй е в света.

Казвам, ние не сме свободни. Всеки във вас може да присади една лоша мисъл, да внесе подозрение. Казва: „Какво си тръгнал, няма нищо друго, животът е тук, на земята.“ Хубаво. Той как познал, че животът е тук, на земята? Ще поставим на опит. Има ли нещо в реалността? Другояче разглеждам въпроса. Казва: „Нищо няма тук.“ Прав ли е този възглед? Казвам, ако е прав твоят възглед, тук няма вода, кажи да излезе вода. Той казва, и вода не излиза. Казвам, аз ще кажа, да видя дали моят възглед е прав. Като кажа да излезе вода, и излиза. Онзи, който каже, че излезе вода, той е на правата страна. Който каже да израсне дърво, и израства, той е на правата страна. Който казва, и нищо не израства, той е на кривата страна.

Казваш, Господ съществува. За онези, които вярват, слънцето изгрява. Слънцето изгрява за вярващите, не за невярващите. Казвате Господ създал света. Като кажат другите, че Господ не създал света, и така става. Слънцето залязва. Затуй залязва слънцето. И те са силни. Лошите хора изгасват свещта и не знаят как да я запалят. Добрите хора знаят да ги запалват, не знаят как да ги изгасват. Онези, които гасят свещите, са лошите хора. Онези, които ги палят, са добрите хора. Някои има, които палят и изгасват. Казват: „Ние сме добри и лоши.“ И то не е лошо

Казвам, кое е по-хубаво да палим свещи или да ги изгасяме? Да палиш, е по-хубаво. Като запалиш, Божественият закон е: не гаси. Туй, което си запалил, не гаси. Нека гори, остави го. Човек е запалена свещ. Няма да го изгасиш, да изгори. Защо ще го изгасиш? Казва: „Не ни трябва.“ За утре вечер ще имаме свещи, които горят и изгарят. За бъдеще ще имаме свещи, които не изгарят. В старо време, като

запалиш една свещ, хиляди години не изгаря. Има свещи, които горят и не изгарят.

Казвам, запалете една мисъл, която да не изгаря. Някой път дойде любовно чувство и след четири-пет-шест месеца няма го. То не е реално. Чувство, което угасва, то не е реално. Чувства, които не угасват, те са реални. Мисли, които не угасват, те са реални. Постъпки, които не угасват, те са реални. Изменя се твоето състояние, то е друг въпрос.

Сега аз не съм за онази философия, да ви изнасям и да ви уча какво нещо е едно лошо ухание. Аз съм даже за уханието на розата в света. Не е лошо човек да бъде наръсен с розово масло. Не съм против да имаш уханието на здравеца или каквото и да е ухание. То е реално. Може да се намажеш. После не съм против белосването. Може да си намажеш лицето с белило и с червило. И против туй не съм. Има два вида червило. Аз съм за онова червило чрез храната, не отвън. Може да туриш червило, каквото искаш. Може да туриш белило, каквото искаш. Може да туриш, каквато искаш краска. Съзнание трябва. Може да си направиш лицето, каквото и да е, но какво допринася на лицето. Хубави мускули може да си създадеш. Красотата зависи от човешките мисли, от човешките чувства и от човешките постъпки. Дотолкоз, колкото са красиви мислите, чувствата и постъпките, дотолкова хората стават красиви. Щом изгубят хората своята красива мисъл, щом изгубят своето красиво чувство и своята красива постъпка, хората погрозняват.

Сега ще ви кажа: служете на Бога с любов. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон.“ Нова заповед ви давам: да имате любов в себе си, във вашата мисъл, не отвън. Всичките ви мисли трябва да се подбуждат от любов. Всичките ви чувства трябва да се подбуждат от любов. Любовта да бъде подбудителната причина. Там е Бог. Именно тъй ние ще дойдем в съгласие. Другояче е безпредметно,

тогава ще оставим всеки човек да носи последствията. Няма какво да съдим никого. Един е на противоположно на моето мнение. Няма да му кажа нищо. Спорят се двама. Казвам, няма нищо. Аз съм опитвал туй, опитвал съм и другото. Ще оставим напълно всички да опитат своите възгледи и всеки да носи последствията, няма кого да убеждаваме. Казвам и на вас: опитайте, по този начин аз за в бъдеще няма да се спирам. Ще оставя всеки да понесе последствията. Няма да бъда никакъв ходатай. Всеки да носи последствията. Който е праведен, да бъде праведен. Който е грешен, да бъде грешен. Който обича Бога, да го обича. Всеки да живее, както разбира.

Сега питат някои кой ще победи. В какво има да победи? Какво ще ви донесе една победа? Една победа на англичаните и България ще бъде раздробена. Една победа на Германия и България ще бъде велика. Тъй седи въпросът политически. Тогава сърбите ще искат да победят англичаните, българите ще искат да победят германците. Питам сега, Господ създал ли е хората, да се измъчват едни други? Тази война от Бога ли е? По любов ли се бият? Ако се бият с любов, нямам нищо против войната. Аз съм против една война, която е без любов. Аз съм против всеки живот, който е без любов. Ако живееш и страдаш по любов, облажавам те. Ако живееш добре по любов, облажавам те. Ако живееш без любов и се мъчиш, съжалявам. Ти имаш желание да ядеш и пиеш винце. Казваш грешно е. Яж и благодари, пий вода и благодари. Пий десет и двадесет пъти на ден пий вода. Казваш винце, ракийца. Като искате да пиете вино или ракия, тогава научете да си правите вино, както Христос направи. Вие имате няколко кюпчета, напълнете ги с вода, обърнете водата на вино и пийте. На всеки, който така сам може да си направи виното, позволявам да пие. Но от кръчмарските бъчви не пийте. От кюповете, напълнени с вода и после обърнати на вино, пийте. Когато Христос

обърна водата на вино, казват на младоженеца: „Защо си оставил хубавото вино за най-после?“

Ако любовта не дойде тук, как ще се разберем? Чудни сте. Ако има някой, който може да направи това, аз може да направя това. Ако аз застана днес, знаеш какво ще стане? Всеки може да прави пакост. Станеш проводник на злото, разрушил си. Защо ще станеш проводник на злото? Стани проводник на доброто, и Господ да дойде да живее заради него. Защо да не си на страната на Господа? Какво ви дал дяволът досега? Защо ходите да го слушате? Какво ще внесе във вас? Недоволството е от него. Вие сте недоволен, че някой ви обидил. Че как ви е обидил? Единственият, който обижда, той е дяволът. Дяволът създал обидата. Той отрича това, което Господ е направил, и казва това, което Господ е направил, не е любов. То е лъжа. Според него любовта е лъжа, пък неговите лъжи са истини. Христос казва - когато лъже, от своето си лъже, понеже е баща на лъжата.

Служете с любов. Всеки от вас може да го направи. Впрегнете мислите си с любов. Впрегнете чувствата си с любов. Впрегнете и постъпките си с любов. На всичко, което вършите в себе си, да сте господари и да го правите по любов. Тогава ще видите онзи прогрес, който ще имате. Всичката спънка седи в това, че ние не мислим с любов.

„Отче наш“

Беседа, държана от Учителя на 31 август 1941 г., неделя, 5 часа, София – Изгрев[31]

---

[31] Тази беседа е включена и в поредицата „Утринни слова“ за съответната година.

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета част от 11. глава на Матея, от 2. до 16 стих.

„Духът Божи“

Какво е предназначението на човека на земята? Защо дошъл човек на земята? Всичките хора, които живеят на земята, не са разрешили този въпрос. Те се занимават с туй, за което не са дошли. Зависи от съзнанието на човека. Човек е, който разбира. Казват, умен човек. Но кой е умен човек? Човек, който е ходил на бойното поле и е раняван двадесет пъти, умен ли е? Който ходил в кръчмата и са му пукали десет пъти главата, умен ли е? Човек, когото хванала проказата от главата до петите, умен ли е? Може да ви приведа ред примери. Тъй както ние живеем, имаме паметници, гробища, търсим свещениците да погребват умрелите. Че това не е нашето предназначение – да погребваме умрелите.

Аз уважавам майките, които раждат деца. Ако децата не се раждаха, щяха ли да умират? Ако една къща се гради и се събаря, как мислите, онези, които я градят, майстори ли са? Ако една риза, която шиеш и се скъса, тъкането на място ли е?

Казва, ти вярваш ли в Бога? Какво подразбираш под думите „ти вярваш ли в Бога“? Ако те нахраня с хляб, вярваш ли, че ще те нахраня? То не е вяра, то е факт, нахраних те. Вяра е идната година да те нахраня – и ти да вярваш. То е вяра. Цяла година ще вярваш, че ще

те нахраня един път. Вярата не се изисква за продължително време. Вярата се подразбира. Кажеш, и направиш нещата. Най-първо трябва да вярваш, за да станат нещата реални. Нещата без вяра не могат да станат реални. Вярата е предшественик на реалността, тя е врата, през която човек трябва да влезе. Психологически е така. Ще дойдат сега, ще кажат: „Ти какво, че вярваш в окултизма?“

Какво нещо е окултизмът? Какво че вярваш в мистицизма? Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за природата. Всичките химици са все окултисти. Те знаят да объркват работите, да правят експлозиви. Всичките адвокати, които знаят да отклоняват законите, съдиите, които правят в народното събрание законите да скарват хората. Съдиите допитвали ли са се до хората, като правят тия закони? Какво отношение имат към хората? Един съдия, който съди един престъпник, не трябва да има никакво престъпление. Ако има престъпление съдията, няма право да съди. Един съдия, който защитава другите, не трябва да има престъпление. Ако има престъпление, няма право да защитава другите. Един търговец, който направил две престъпления, търговец не може да бъде. Един учител, който направил две престъпления, учител не може да бъде. Една майка, която направила две престъпления, майка не може да бъде. Един баща, който направил две престъпления, баща не може да бъде.

Какъв порядък имаме в света? Казва: „В какво вярваш?“ Аз вярвам, че ако направя две добродетели, съм учител. Като направя две добродетели, съм баща. Като направя две добродетели, съм майка. Всичко в света съм – и адвокат, и съдия. Вярвам в това. Като направя две добродетели, всичко съм.

Питам, вие вярвате ли в Господа, къде е вашият Господ? Аз още като се спъна на пътя, виждам Господа. Казва: „Знаеш, ти си тръгнал в кривия път.“ Аз се върна. Той не ми казва: „Назад.“ Но аз се връщам.

Познавам дали вървя в правия път. Когато светлината върви пред мене, той е с мене. Когато светлината е зад гърба ми, той ми гледа ума, какво правя. Че когато ние правим погрешки, когато светлината е зад гърба, не е пред лицето, къде е Господ? Казва псалмопевецът: „Гледах Господа пред себе си."

Ние сме хора на XX век, християни. Сега всичките християни от всичките държави, които носят името Христово, да имат едно верую. Едни се наричат католици, други – православни, баптисти, методисти, повече от тридесет секти има. Казват, сектанти. Без сектантство не може в света. Природата е пълна със сектанти. Колелото е направено от сектанти. Като излезе един сектант от колелото, колелото не се върти. Колелото се върти благодарение на сектантите. Какво ще направят сектантите поотделно? Всичките, събрани в едно, те ще въртят колелото. Всичките сектанти, които въртят колелото, добре е на него, те са прави. То е правото верую. Ако нашето верую не може да подобри времето, ако нашето верую не може да подобри плодородието, ако нашето верую не може да подобри изворите, обществените работи, законите, ако не може да подобри майките, бащите, братята, сестрите, какво е това верую? Какво трябва да се прави? Или трябва да се седи на една лъжа? Като идеш в оня свят. Аз оттам ида, от оня свят. Сега слязох оттам. И от оня свят вестниците пишат тъй: „Слезте да напълните главите на тия хора, християнски народи, да напълните главите с чиста вода, чисти мисли, да покажете, че това, което вършат, е престъпление." Тъй пишат отгоре. Че ако тия хора не послушат волята Божия, земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин. Нищо няма да остане в света – ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато никога светът

не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благословение, ще дойде Царството Божие на земята. Туй нека да го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъпленията на хората на земята.

Казвам, всички трябва да се молят да станат проводници да дойде Божието благословение. Казват: „Кой ще победи?“ Ония хора, които носят любовта. Те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува на земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до четиридесет и пет години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени. Това е волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво. Вие ще влезете в онзи свят. Като дойдат, какво ще кажете, къде ще идете? Като умрете, къде ще идете? Ако ти не идеш при Бога, ти си изгубен човек. Ако не намериш Христа, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своите братя и сестри, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своя учител, ти си изгубен човек. Като намериш онези, които те любят и ти любиш, то е смисълът на живота на човека. Така трябва да се проповядва на хората.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам в Бога, който живее в светлината. Вярвам в Бога, който живее във въздуха. Вярвам в Бога, който живее във водата. Вярвам в Бога, който живее в хляба. Вярвам в Бога, който живее в мене, в моя ум, в моето сърце и в тялото ми, който живее навсякъде и ме окръжава. Всеки ден го виждам и зная, че не е такъв, както хората го проповядват. По-страшен от него няма. Когато тъпче, всичко на прах прави. Ако не се подчиняваш на законите му, ще те тури в една пещ, най-малко петдесет милиона градуса топлина. При петдесет милиона градуса топлина и дявола като го турят, и всичките дяволчета ще се разтопят, ще станат правоверни. При тази топлина дяволът казва: „Не може, не устоявам на тази топлина.“ В

топлината на любовта противоречие няма. Когато дойде любовта, всичко ще примири. Един ден в света всички ще се примирят. Ще дойде ден на примирение.

Сега не трябва да се ожесточавате. Казвате: „Кой ще победи?" Желайте в света да победи любовта. Говорете истината. Казвате: „Англичаните са такива." В България няма ли англичани? Всичките търговци са англичани. Всичките индустриалци са германци. Всичките земеделци са руси. От всичките народи има в българите. Всичките народи ги има в България.

Всички народи представят разните центрове. Във всичките народи ги има чешити. Ако искаш да знаеш какви са англичаните, виж какви са българските англичани. Каквито са българските англичани, такива са и другите англичани. Ние имаме доста англичани тук. Англичаните са добри служители Божии. „Британци" – тя е еврейска дума, значи „заветът Господен". Англичаните имат скритата мисъл, че са избран народ, който трябва да оправи света. Сега германците и те оспорват тяхното право. Японците и те са буден народ. И ние сме народ избран. Евреите са избран народ, англичаните са избран народ, германците са избран народ. Българите, и те са избран народ. Русите, и те са избран народ. Радвам се, че всичките са избрани народи. Всички да бъдат избрани – това е, което иска Господ. Съгласно е с Писанието. Казва: „Ще се заселя помежду им и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ." Аз се радвам, че Господ ще се засели. Германците казват: „Господ дойде. Ние сме избраният народ." Българите казват: „И ние вече чувстваме този Господ." Русите, и те го приемат сега. По-напред не го приемаха, сега пак го приемат. И те са избран народ.

Казвам, онзи ден ще бъде благословен, когато всичките народи ще бъдат избрани. Ще бъде благословен денят, когато всички майки

ще бъдат избрани. Когато една майка роди едно дете, няма да се чувства обременена. Ще се радва, че е услужила на Господа, че е родила едно дете по образ и подобие на Бога. Един баща ще се радва, че е станал служител да роди един син. Един учител няма да съжалява, че не му платили, но ще се радва, че е учител, че ги ръководи в правия път и всички ще се радват. Сега в реда на нещата е всички да посрещнат Господа и да се радват, че са избран народ. Сега някои някой път казват, че той заблуждава народа. Всеки, който заблуждава хората да остаряват, той е лъжлив учител, който проповядва, че ще остареят. Според Божественото учение ние отричаме смъртта. Смъртта за нас е една дреха, която се окаляла и окаляната дреха трябва да се съблече, да се опере.

По някой път питате де е оня свят. Вие сте в оня свят. Че как не сте го видели? Един ме пита: „Къде е оня свят?“ Казвам: „Ела с мене, да ти кажа.“ Намирам един сляп човек и казвам: „Попитай този човек туй дърво какво е.“ „Той е сляп. Какво ще разбира?“ Ти си такъв един слепец. Аз виждам онзи свят. Ти казваш: „Къде е онзи свят?“ Ти живееш в него и не го чувстваш. Трябва да ти се отворят очите, да паднат люспите. Колко е далеч онзи свят? Никак не е далеч. Че колко са далеч човешкият и мравешкият свят? Дето са хората, там са и мравките. Съзнанието на хората и съзнанието на мравките не е едно. Една мравка може да ходи по един орган или пиано, или цигулка. Какво ще разбере от тях? Нищо няма да разбере. Мравята може да се качи на главата на човека и да мисли, че е могила. Ни най-малко няма да мисли, че е едно разумно същество, което може да я облагодетелства за хиляди години да живее щастливо. Един човек може да даде доста храна. Пък може да прекара своето рало през техния мравуняк и да им разруши всичко.

Та казвам, време е вече да се справите с тия мисли. Казва: „Аз сега съм млад. Като остарея, тогава ще живея добре.“ Оставете тази философия, като остареете. Ти като млад така живей. Как се живее като млад, аз да ви кажа. Да вземем простото нещо. Младият човек трябва да бъде здрав. Стомахът му да бъде здрав, дробовете, главата, краката, ръцете. Че като му дадеш храна, ябълки, круши, някой път кокошки като му дадеш, доволен е човекът от яденето. Този човек е млад, който яде сладко. Старият човек, на когото зъбите са опадали, дадеш орехи, не може да яде. Трябва да го чукаш. Той ги вземе, прекара ги през устата. Като влязат в стомаха, разстрои се стомахът, понеже стомахът иска сдъвкана храна. Ако дадеш несдъвкана храна, зле се отразява. Ако зъбите са опадали, ако косите са опадали, ако изгубим зрението, слуха, от умните хора ли сме в света? Тук ние минаваме за много умни. Ще ви приведа един анекдот из турския живот.

Един, като ял, осиромашал. Най-първо бил богат, милионер и пет пари не му останали. Отива при турския султан и казва: „Султан ефенди, осиромашах от ядене. Нямам нито пет пари. Може ли да ми помогнеш?“ Казва му: „Като си ял толкоз, кажи ми кое е най-сладкото на кокошката.“ Той му казва: „Дереси.“ На български значи тратката. То е най-сладкото. Казва султанът: „Дайте му двеста и петдесет лири.“ Друг чул за това и той отива при султана и казва, че осиромашал от ядене. Пита него: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ Казва: „Ударете му двадесет и пет тояги.“ Като си осиромашал от ядене, знаеш кое е най-сладкото на кокошката, кое е най-сладкото на ябълката, на крушата, кое е най-сладкото на бивола. Най-сладкото на бивола е рибицата.

Та казвам, в новия живот ние сме за онзи реалния живот, който имаме. Всяко нещо, което е реално, придобива известна форма без

разлика. Сега вземете съвременната наука, дето я изучават хората. Казват има темпераменти сангвинически, нервен, холеричен и флегматичен или меланхоличен. Те са термини. Сангвиничният темперамент наричат въздухообразен. Щом човек има добре развити гърди, дробове, добре диша, разбира законите на въздуха, има здраве. Сангвиническият темперамент дава здрав, хубав цвят на лицето и подвижност. Сангвиникът и холерикът, и той е динамичен, не е въздухообразен. Много въглена киселина имат динамичните хора. Работливите хора, зидарите имат този темперамент. Той обича да троши, да сече дърва, да троши камъни, да руши. То са хора от холеричния темперамент.

Има един темперамент, наричат го флегматичен. Ленивите хора са флегматици. Някои го считат болен темперамент. Има един анекдот за такива хора. В Цариград в миналите векове са се народили от флегматичния темперамент много, наричали ги хайлязи. Имало благотворително дружество, което поддържало да ядат и пият тия хора и да лежат на гръб. Никой не работил. Уплашил се султанът, вика един министър и му казва: „Какво ще правим? Тия хора не работят." Казва: „Да ги опитаме, султан ефенди, кои са истински хайлязи. Да запалим дембелхането и които останат в дембелхането, са истински хайлязи. Които избягат, не са." Като запалили дембелхането, всички избягали. Останали само двама. Напекъл ги пожарът и единият казва: „Да излезем, ще изгорим." Другият му казва: „Как не те мързи да говориш." От цялото дембелхане само двама били истински хайлязи. Казва: „Като ни изгори, още по-добре. В оня свят, като идем, ще бъде по-добре."

При големите противоречия, които идат, които трябва да разрешим, ние сме длъжни да изучаваме законите на нашата мисъл всеки ден, каква мисъл възприемаме, коя мисъл да възприемем, на

коя да откажем възприемането, какво чувство да възприемем и на кое да откажем приемането, коя постъпка да приемем и на коя да откажем приемането. От туй зависи нашето бъдеще. С мислите се образува робството. Една мисъл, щом влезе в тебе и стане гражданин на твоята мисъл, влияе. Едно чувство, щом влезе в твоето сърце и стане гражданин там, то ти влияе. Всичките мисли трябва да бъдат чисти и благородни, за да бъде тяхното влияние добро. Ако допуснем отрицателни мисли, които не носят нищо, тогава се изопачава животът и в него идат болезнени състояния.

Да кажем, вземете една мисъл, мисълта на страха. Ти се плашиш. Има два вида страх. Образува се вътрешен страх със студ, свиване става на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек, който постоянно се плаши, той започва да бледнее. Вземете една млада мома. Като ѝ турят бръмбара, кажат ѝ: „Твоят възлюблен не те обича." Погледнеш, пожълтяла, побледняла, защото мисли, че той не я обича. Щом повярва, че я обича, тя се зачерви, стане весела. Щом ѝ кажат, че не я обича, пак клюмне. Тя е като цвят. Полееш цветето с вода, изправи се. Щом не го полееш два-три деня, пак клюмне.

Ние всички трябва да бъдем носители на нещо хубаво. Когато дойде един човек, като му говориш за любовта, да му говориш, тъй както трябва. Аз да ви кажа какво значи „както трябва". Дойде при мене един приятел, той беше окултист, занимаваше се с окултизъм. Не може той да живее със своята възлюблена. Казва ми: „Как ме съветваш? Да се разделим ли?" Казвам: „Може да я напуснеш, може да се разставите, но мислиш ли да се жениш за друга?" Казва: „Разбира се." Казвам: „От нея по-добра не можеш да намериш." Тъй се говори истината. Той ще напусне една жена, ще намери втора, трета. Всичките жени в света са под един и същ знаменател. Аз разглеждам

жените – една е твърда, друга е стипчива. Тази, която минава за много благородна, е узряла. Всичките тия жени, които днес не са хубави, след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време, като узреят, ще узреят. Ще чакаш да се попекат на Божественото слънце, и тогава става такава, каквато трябва. За мъжа е същият закон. Децата, момичетата – навсякъде е.

Ние трябва да имаме търпение, да изчакаме Божествения период на нещата, да видим, като узреят. Писанието казва: „Дотогава, докато Божественият дух не се всели в нас, ние ще бъдем още зелени. Когато се всели, всички ще бъдем зрели.“ Под „зрели“ разбирам онзи щастливия живот, човек ще има всичко на разположение. Какво желаете вие? Какво бихте желали да имате? Автомобил, аероплан да хвъркате, да имате десет-двадесет милиона или да имате знанието, че се пренасяте доброволно, дето искате, без аероплан или автомобил? Кое предпочитате? Като умре човек, това става. Започва да се пренася от едно място на друго. Защо умрелите не се явяват? Тук се карали, вече не смеят да се явят. Не се показват, седят горе. Щом се явят, ще кажете: „Я кажи какво има в оня свят.“ Ако го хванете, ще кажат: „Да не се е вампирясал?“ Ако дойде някой, който е заминал за другия свят, баща ви ако дойде, ще кажат: „Как вярвате? От оня свят хората не идат. Какво се заблуждавате?“ Как ще докажете? Колко пъти баща ви идвал, вие не го познавате. Онзи човек, който в края на краищата, когато сте отчаян, ви даде подслон, помага ви, той е баща ви. Всякога, когато вие се намирате при най-лошите условия и ви помага, той е баща ви. Този човек е в друга форма, и пак ви помага.

Следователно всички ония хора, които ни помагат, изпълняват Божията воля. Тъй разбирам. Но онзи самозванец, който пет пари не дава, казва: „Иди си, махни се с тези си… доста главоболие ми направи, изгубих си живота с тебе.“ Онзи, като дойде, казва: „Не бой

се. Половината за тебе, половината за мене.“ Туй ни най-малко не отрича съвременния порядък. Така като мислим, ще стане освещаване на сегашните майки и бащи, братя и сестри. Ако така повярваме, ако така живеем, всичко туй ще придобие смисъл. Като погледнеш бащата, да се радваш, че имаш баща, когото Бог изпратил, и той да те обича. Но да искаме бащата да предчувства от какво ние имаме нужда. Бащата, преди да си поискал, ще ти даде. Господ казва: „Преди да поискате, аз ще ви дам онова, което искате.“ Преди хиляди години Господ предвидил онова, от което ние имаме нужда.

Ние казваме: „Къде е Господ?“ В слънчевата светлина, която иде. Той е там. Във въздуха, който дишаме. Във водата, която пием. В хляба, който ядем. Във всичко, с което сме заобиколени. В тия грижи и нежност, които имаме. В туй е Господ.

Сега вие искате да знаете кой ще победи. Смешни сте. Двама братя се карат. Питат кой ще победи от двамата братя, кой кого ще бие. Братята вкъщи трябва да се примирят. Не трябва да има победа там. Казва, каква санкция има, кой го тури на това място? Питам, когато запалят една свещ, кой дава право и санкцията на свещта да я турят на светилника, кой закон? Има право. Всяка свещ, която гори, има право да се тури на свещника.

Човек, който гори и дава светлина, човек, в света който иде да прави добро, да бъде справедлив, да бъде умен, той е пратен от Бога. Който и да е. Не само по това ще познаете. Дърветата познават кои са добри хора. Много пъти кравите вдигат млякото си. Оплакват се, казват: „Кравата не дава млякото си.“ Казвам: „Не сте добри хора.“ Кравата, като я пипне лош човек, секне млякото ѝ. Като я пипне добър човек, дава млякото си. Като дойде онзи, който обича, кравата дава млякото си. Казваме: „Нас хората не ни обичат.“ Не че не ни обичат, но дигат млякото си. Коя е причината? Ще туриш ръката си, ще

покажеш на тия хора, че можеш да ги обичаш. Първото право в света на човека е да покаже, че може да обича. Това са документи. Всеки човек, който няма акредитивни писма да обича, той не е излязъл от Бога. Защото то е твое право. Единственото право в света, което човек е добил, е да обича. Тогава какво да правим? То е моето право – да обичам в света и да нося Божията светлина.

Казвам, единственото право сега, дадено на хората, е да обичат. Всичките други неща, които те имат, то е от тях родено. Всичките други работи не са Божествени. Казва: „Има да ми даваш." Че какво имам да ти давам. Взел Божественото и казва: „Аз те храня." Какво ме храни? От месото не е отрязал. Взел, смлял житото, казва: „Аз те храня." Като дал нещо, не говори истината. Да кажеш тъй: аз ти давам от плодовете на любовта. Когато те обичам, давам ти най-хубавия хляб на любовта. Когато аз ви обичам, аз съм в говора. Чрез любовта думите имат сила. Всяка дума, в която има любов, е мощна и силна.

Казвам, ако искате вашият живот да се поправи, приемете любовта. Ако любовта ви не може да присъства в чувствата, ако любовта ви не може да присъства във вашата мисъл, ако любовта ви не може да присъства във вашите постъпки, вие не можете да бъдете силни хора. Трудна работа, не казвам, че е лесна. Аз по някой път, като гледам, виждам нещата от друго гледище. Някой казва, че много съм направил. Аз виждам, много малко съм направил. Какво съм направил? Аз бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, че всичките хора да бъдат щастливи. Сега се бият хората и седя и си казвам – много малко съм направил. Но съм убедил тия хора да не се бият. Толкоз съдии има – осъждат праведни хора. Казвам, не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават накриво – и тях не съм научил. Много майки, които не раждат на право – и тях не съм научил как да раждат. Много братя и

сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да се обичат. Колко работа имам да върша. Всичко това съм в състояние да го направя.

Когато възлюбя Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, аз съм в състояние да направя туй. Бог и аз сме едно. Когато аз направя това и обичам Бога, той ще ми каже: „Ти имаш всичкото, което аз имам на разположение.“ Всеки ще бъде както Христа. Казва след възкресението: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Сега задачата на Христа е да тури в света мир и порядък навсякъде. Тия войни не са нищо друго освен предшественици на мир. Най-първо ще дойде отрицателното. Хубавият хляб, за да стане, най-първо трябва да се смели, да мине през хремеля, след туй да се тъпче, хубаво да се замеси. Като вкисне, да се опече, и тогава излиза хубавият хляб. Трябва да се мине през страданието, докато дойдем до хубавия хляб.

Сега ви казвам едно отношение. Този надпис е бил затворен. Дяволът казва: „Туй никой да не го чете.“ Заблуждението е в света, той казва: „Вие с Господа не се занимавайте. Като умрете, тогава.“

Казвам, ако ти възприемаш с любов светлината му, умен човек ще станеш. Ако дишаш с любов, здрав човек ще станеш. Ако ядеш с любов, ти ще имаш всичките приятни неща, ти силен човек ще станеш. Всяко нещо, което вършиш, то е едно съзнание вътрешно. Не отвън да говориш на хората. Аз може да ви кажа на вас, че аз обичам Господа повече от всичко. Те са празни думи. Някой път гледам, някой просяк върви отподире ми и казва: „Дай ми едно левче.“ Някой път ме дразни, понеже съм тръгнал по работа, той ми казва: „Дай ми едно левче.“ Казвам: „Нямам едно левче. Имам десет лева.“ Ако му дам десет лева, ще го вкарам в изкушение. Ида, взема един лев, дам му. При един наш приятел влиза един просяк и казва: „Дай ми един

лев.“ Нямал дребни и той му дава петдесет лева да иде да ги развали и да върне останалото. И досега ги връща. Ще го туриш в лъжа. Не е за петдесетте лева, но е за лъжата. Като дадеш един лев и петдесет, отиде вече. Петдесет лева ще ги дадеш за един лев. Иде един, иска ми пари. Казвам: „Познаваш ли ме? – Питам: – Защо са ти тия пари?“ „Жена имам.“ Аз го виждам, че няма никаква жена. „Деца имам.“ Аз го виждам, че няма никакви деца. Казвам: „Добра ли е жена ти?“ „Много е добра.“ „Добри ли са децата ти?“ „Много добри са.“ „Може ли да ме заведеш?“ Защото виждам неговите лъжи. Той има един приятел, който има жена и деца – и тя минава за негова жена – другата лъжа. Казвам: „Аз ще дойда.“ На нея аз казвам: „Ако ми кажеш истината, ще ти дойде това, което никога не ти идвало. Този мъж ли ти е?“ „Никакъв мъж не ми е, този е един долапчия.“

В лъжата ние сме така свикнали, че трябва да изключим лъжата. Да се освободим от лъжата. Той не знае нищо, излизаме. Оставям на него сто лева и казвам: „Жена ти е много по-добра от тебе. Ти обичаш да полъгваш, тя говори истината.“ Той ме лъже, че жена има и деца има. Той мисли, че не зная лъжата му. Не му казвам: „Защо ме излъга?“ Но пред него се представям, че каквото ми е казал, вярвам на думите му. Казвам му: „Туй, което ми каза, вярно ли е?“ Той мига. Казвам: „Достатъчно е.“

Ние, съвременните хора, сме крайно неблагодарни. Как може човек да бъде неблагодарен и да живее един щастлив живот. Разните служби, които природата има, кой ще ги заслужи? Всичките царе не могат да бъдат. Всичките князе не могат да бъдат. Всичките барони не могат да бъдат. Всичките професори не могат да бъдат. Някой ще има и на ниска длъжност. Вие считате, че има нисши длъжности. В най-ниската длъжност има много по-големи блага. В тялото разните органи не се намират на една степен. Някои органи изпълняват някоя

независима роля. Но ако нямаме тия органи, без тях животът ще бъде непълен. Благодарение на някои несгоди, които те носят, ние по някой път сме щастливи.

Вложете закона да мислите право. Да бъдете справедливи спрямо себе си. Не измъчвайте краката си. Вечерно време събуйте обущата си, помилвайте ги, измийте ги с топла вода – ръцете и краката си. Направете една услуга. Всяко място погладете. Измийте ги хубаво, помилвайте ги, кажете: „Ще извините, че не съм знаел този закон." „Толкоз време само си ни сторил, то е неблагодарно." То са живи души, които ти правят добро. Ще те срещнат, ще кажат: „Ние бяхме дълго време във вашия дом." Като станете сутрин, няма да бързате. Измийте лицето си, измийте ушите си, всичките гънки и с една мека хубава кърпа изтрийте ги. Една копринена кърпа прекарай в ушите си. Така ще се научите да чувате хубаво. Вие се измивайте с най-хубавата вода, не студена, но топла. Ще вземете гребен, ще се вчешете, ще турите парфюм. Никога не измъчвайте косите си с желязо. С желязо се разваля косата. Вземете клечки, че ги навивайте, защото туй желязо прегаря.

Изваждам една философия. Косите ни са антени, през които се предават най-хубавите мисли. Ако ти на тази антена туриш желязо, разваляш антената, не може да възприема. Ти искаш да се харесаш на хората. Навий косите си на хубави клечки, няма нищо, по радиото предават. Нали набиват някога и антените. После искате да бъдете красиви като ангели. Носете хубави мисли и търсете най-красивите хора. Като срещнете някого, имайте образа на най-красивите моми, в който и да е век. Турците казват: „Като гледаш хубавото, то обновява." Гледайте хубавото.

Та казвам, трябва да имаме една религия, една връзка с Бога, че като изгрее слънцето, да се радваме; като дойде светлината, да се

радваме; цъфтят цветята, да се радваме; зреят плодовете, да се радваме; навсякъде да се радваме. Да виждаме навсякъде проявлението на Бога. В поети, музиканти, художници, скулптори, навсякъде, дето Бог се проявява, да се радваме на всичко.

Та казва Христос: „Не са се раждали хора, по-големи от него.“ Най-малките на земята са онези, които любят. По-големи хора в света не са се раждали. Най-силните хора са хората на любовта. Влезе в дома един цар, заповядва на всички. Но и царят се подчинява на любовта. Силното, мощното в света е любовта. Любовта трябва да влезе и да цари навсякъде. Да сме готови в един дом да отговорим на всеки неин импулс, на всяка нейна мисъл и на всяко нейно чувство и на всяка постъпка. Да сме готови за любовта да извършим всичките жертви. Под думата „жертви“ аз разбирам да направим всичко Онова, което е за нашето щастие и за щастието на другите.

Новата светлина в света трябва да се проповядва. Без любов светът не може да се обнови. Единственото нещо, което трае, е любовта. Но не онази временна любов, която трая месец, година, две, но любовта, която трая през вечността. Любовта, каквато е на земята, такава е и в другия свят. Никога не се изменя любовта. Бог казва, че той ни написал на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви забравят, но „аз – казва – никога няма да ви забравя, написал съм ви на дланта си“. Всеки път, като погледне, ще си спомни.

Всичките неща в нас трябва да бъдат написани на нашите ръце, и тогава, като погледнем, каквото е написано, да го правим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам следното. Любовта е най-лесното нещо, което човек може да направи. Да ви приведа един пример. Случил се в Америка. Един богат човек среща един беден човек, дава му един кочан и му казва да иде в една от най-богатите гостилници и като се наяде, да откъсне

един лист от кочана. Имало триста шестдесет и пет листа. Каква лесна работа е да откъснеш един лист. Това е любовта. Да откъснеш един лист от кочана.

Тайна молитва

Беседа, държана от Учителя на 31 август 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев[32]

[32] Тази беседа е включена и в поредицата „Неделни беседи“ от съответната година.

ПРАВИ ВЪЗГЛЕДИ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Направихме упражнението. Ръцете настрани, дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата и се поставя настрани. Лявата пред дясната. Същото движение с лявата.

Издигане ръцете нагоре над главата и поемане. Спускане ръцете надолу и издишане. Няколко пъти.

„Цветята цъфтяха“

Вие по някой път седите и не може да разберете защо идат несгодите в живота. Усещате някоя несгода, не знаете причината за промените на времето. Веднага се изменя времето, стане бурно, спадне почти с двадесет и един градуса. Казвате: „То се промени.“ Тази промяна вие чувствате и започвате да се свивате. Досега ходехте с тънки дрехи, започнахте да търсите дебелите палта. Макар че сме недоволни, не можем да се сърдим никому. Някой път къщата е хубава, но си недоволен. Някой път къщата няма тия приспособления, пак сте недоволни. И да има всичките приспособления, има някои органически недостатъци.

Казвам, природата е място за възпитание на човека. По-велико същество в света от човека няма, много благородно. Толкова упорито, толкова своенравно, подобно ни на земята, ни на небето има като него. За него има един стих, че Господ се е разкаял, че го е направил. В Писанието има следния стих: „И разкая се Господ, че направи

човека.“ Какво значи разкаянието? Казва Господ не му беше времето, трябваше да седи извън, защо го взел отвън рая и го внесъл в рая. Той не е за рая. И като видял, че не е за рая, изпъдил го вън от рая. Сега това е една далечна история. Някой път двама души се съберат, двама пътници, но не вървят еднакво бързо. Единият върви по-бързо, другият по-полека, единият по-висок, близо два метра, другият сто шестдесет и пет сантиметра, с четиридесет и пет сантиметра по-нисък. На онзи спорят му крачките, като закрачи. И този с два метра височина, ако иска да вървят заедно, трябва да намали хода си, а другият да го ускори. Питам, какво трябва да правят двамата сега? Ако единият върви бързо, а другият полека, какво трябва да правят? Онзи с големите крачки трябва да намали крачките си. Другият не трябва да го следва, да каже: „Каквото прави онзи, и аз ще правя.“ Ако този с малкия ръст започне да прави крачките си малки, но той не трябва да намалява крачките си, но да си разкрачва краката. Неговото разкрачване не е така голямо, той не може да взема такава голяма стъпка. Тази разлика има между двама хора, които не са еднакво умни.

Като се погледнат хората, се различават. Погледнеш някой човек, говориш, но не разбира. Вземете някой музикант, който свири на цигулка. Какво изкуство има да нагажда пръстите си, те да говорят. Не е лесна работа. Може да имаш слух, всичко туй, но пръстите са дебели, не са пластични, от малък не е започнал, после не е изучавал всичките потънкости, от природата не е одарен. Казва, природата да ме одари. Някой път природата дари, но ти не даряваш. В природата трябва да се спазва. Ние казваме имаш да даваш, имаш да вземаш. Имаш да даваш борчлия си. Имаш да вземаш давал си. Но думите се употребяват в природата. Някой човек няма да взема от мене - нищо не съм дал. От никого нямаш да вземаш никому нищо не си дал.

Как трябва да даваш? Онова, което си ял, трябва да го дадеш. Ако го дадеш, както си го ял, ти си умен човек. Ако не го приемеш, както си го ял, не си от умните хора. Ще създадеш едно положение, което за бъдеще ще те лиши от Божествените блага. Значи в дишането може най-първо да вземеш въздуха, тогава има да даваш. Не че имаш да даваш. Този въздух, за да се опресни, ще го дадеш такъв, какъвто си го взел. Какво ще дадеш? Ако ти приемеш този въздух и нямаш благодарност заради него, ти покваряваш въздуха. Тогава въздухът излиза навън, ти си задържал нещо за себе си. Втория път приемаш, пак задържаш. След време, като дишаш, ти ставаш нервен, недоволен. Да кажем, ако вие дишате студен въздух, приемаш лакомо. Ако не знаеш как да приемеш, може да стане простудяване на дробовете ви.

Казвам, даването е закон да изпълниш волята Божия, тъй както Бог е наредил нещата. Ако не даваш, както той дава, ти губиш кредита. Даваш, и в даването ти образуваш кредит в природата. Ако даваш правилно, ще имаш кредит. Ако не даваш правилно, кредит в природата няма да имаш. Ако не вземаш правилно, същото е. Има да даваш, има да вземаш. Ако не вземаш, пак ще се намали твоят кредит. Да допуснем, тебе ти дадат една семка. Тази семка ще я вземеш, ще я занесеш и ще я посееш. Защото в даването, в този закон може да ти дадат хиляди семки на ден, които трябва да ги посееш. Понеже ти, като не разбираш закона, вземаш едната семка и я хвърляш. Казваш: „Тази работа аз не я върша вече.“

Да допуснем сега, вие се разсърдите на времето, понеже е студено. Казвате: „Няма да дишам в такова време такъв въздух.“ Какво ще правиш? Постоите една минута, и ще приемете пак въздуха. Или ти си недоволен от живота. Казваш: „Няма да ям.“ Хубаво, не ядеш един ден, два, три, четири, пет, шест, седем, десет дни. Изведнъж ще почувстваш една слабост. Значи между природата и тебе няма една

правилна обмяна. Защото природата и тя взема. Ти, като дишаш, ти доставяш материал, тя гради вътре. В нас има едно естество, което гради. Когато живеем, то гради. Като започнем да нарушаваме Божиите закони, туй естество се отказва да гради, и тогава идат всичките тия промени. Понеже всички вие ги имате.

Та казвам, първото нещо, Писанието казва: „Примирете се с Бога.“ Какво значи? Всичко онова, което Бог изисква от тебе, трябва да дадеш. Учиш един език, трябва да знаеш всичките букви много добре. Като учиш еврейски, научават се само съгласните, двадесет и две съгласни букви има. Българският език колко букви има? Колко са останали? Трябва да знаеш всяка една буква къде да я туриш. Най-първо трябва да знаеш как да пишеш буквите. Буквата „а“ може да я напишете по различни начини.

Питам, кои са причините, че вие сте изопачили и сте написали „а“-то като „л“? По какъв закон? Кой закон те накара да измениш „а“-то? Този човек, който е посредствен, той няма време, той иска всичко бързо да свърши. Има големи препятствия в живота си. Препятствието, ако си силен, ще го изхвърлиш вън от пътя, но ако препятствието е голямо, трябва да го заобиколиш. Графолозите взели по азбуката, като пишеш, те изваждат какъв е характерът ти.

За пример, ако пишеш главната буква „М“ и ако напишеш първото краче по-високо, а второто по-късо, показва, че този, който така пише, този човек за себе си мисли повече. Ако вторият крак е по-висок от първия, този човек, който така написал „М“-то, показва, че мисли повече за другите. Този, който по първия начин пише „М“-то, ако има слуга и той е господар, той ще иска слугата му да работи много добре, ще изисква от него.

Когато дойде до плащането, той е малко небрежен, няма да плаща на свят. Това намерили графолозите. Значи слугата ще каже първо на господаря: „Моля за знак на приятелство напишете ми буквата „М“. Да си имам за спомен. Като го види как написал „М“-то с първото краче по-високо, да не му става слуга. Ако ли е господар и учен човек, на този, който иска да му стане слуга, да каже: „Я ми напиши „М“ за спомен“. Той напише „М“-то с второто краче по-високо, да го не взема за слуга. И двамата като напишат, първият, който написал първото краче на „М“-то високо, да не става слуга при такъв господар. И господарят, като види, че написал второто краче високо на „М“-то, да каже: „Такъв слуга не ми трябва.“ Третото положение когато и двата крака на „М“-то са еднакви. Ако двата крака са равни и остри, показва, че и двамата са сприхави. Ако са затъпени, то е друго.

По някой път, вземаме, имате съвпадение на думите. „Сол“ какво значи на български? Имате „сол“, дето солят яденето. На английски означава съвсем друго. В музиката имате пак „сол“. На английски значи душа, на български значи това, с което се осолява яденето, в музиката имате „сол“, един тон, който доминира. Умният човек трябва да знае коя дума е „сол“. Тази дума е подвижна. На английски, както е душата, е нещо подвижно, обемисто. Солта ограничава. Без сол нещата гният. Сол е звучно, като се яви някъде, хич няма да мълчи, но да знаят, че сол е дошъл. Сол, като дойде, осолява всичките, хората ще мълчат. Всичките като те осолят, не можеш да говориш. Един полковник като осоли войниците, не може да говорят.

Инспектор като дойде някъде, всички се осоляват, всички мълчат. Та казвам, майката като роди едно дете, сол е дошъл първият или вторият, или третият.

Вие не можете да видите връзката между нещата. Съществува една връзка между нещата. Съществува една връзка между ръцете, краката и главата едновременно. Когато краката вървят, ръцете какво правят? Като ходи човек, ръцете се движат. Може, като вървиш, да си държиш ръцете спокойни. Същевременно природата изисква, като вървиш, ръцете горе да работят. Да кажем, левият крак е напред, лявата ръка е назад. Имате две противоположни движения. Но в тия двете противоположни движения в левия и в десния крак протича едно течение с природата и минава през левия крак и дясната ръка. Щом туриш десния крак напред, има друго течение, което минава през десния крак и лявата ръка. Има две течения, които се прекръстосват. Едно умно същество ще види това:

Да допуснем, вие живеете двадесет, тридесет години на земята. Ти мислиш, че си невежа. Умен си. Какво ще оставиш за себе си? Човек като замине за другия свят, хората по твоята глава ще видят, че ти си бил умен човек. Главата ти показва, че си мислил. Ако не си мислил, главата ще бъде точно такава, каквато е била мисълта ти. После костите ти показват също. Като намерят ръцете, по тях ще познаят дали си бил справедлив човек. Ако намерят краката ти, по краката ти ще познаят дали си бил добър човек.

Та казвам, като идете в оня свят и искат мнение за тебе, Господ ще каже: „Донесете костите тук, донесете главата.“ Той иска научно да определи. Най-първо от земята ще донесат празната глава, да видят

какво си направил. Да видят главата ти как си я съградил. Ще погледне, ще погледне, ще запише. Нищо няма да каже. Ще каже: „Донесете костите, донесете ръцете, донесете краката.“ И като ги види, ще каже: „Занесете ги назад, турете ги в музея.“

Сега някои от вас запитват често ще има ли срещане в оня свят. Има срещане. Двама музиканти, за да се срещнат, трябва да знаят да свирят. Двама хора, за да се срещнат, трябва да знаят да говорят един и същ език, да говорят сладко, медленно. Тогава може да се срещнат. Ако двама не може да говорят и ако двама не може да ходят, защото ходенето на човека, движението на човека зависи от неговата добродетел. Не може да ходиш правилно, ако нямаш добродетел. Има едно ходене, което е по-приятно. Ходили ли сте вие, да не вдигате шум? Така да ходите, че никакъв шум да не правите, нищо да не чувате, съвсем леки стъпки? Или може да ходите по три начина. Да ходите така леко, че да не чувате никакъв шум, да вървите и да чувате един лек шум или да вървите и да вдигате шум. (Учителят върви и показва това ходене.) Кое е по-приятно ходене? В първото ходене искаш да не плашиш хората. Като вървиш полекичка, да не стряскаш хората. Второто искаш, дето има препятствия на пътя, да се махнат, даваш знак, иде някой. Питам, когато светлината иде при нас, прави ли и какъв шум? Няма никакъв шум.

Съберат се хората на някоя чешма, където водата е малко. Дойде някой при мене и ме пита защо са се събрали толкоз хора. Идеш при някоя чешма няма хора събрани. Коя е причината, дето много хора се събират? Събират се много, понеже малко тече вода и всеки трябва да чака. Кой как дойде, вече е недоволен, че много хора са се събрали. При такава една чешма, ти си носи книгата. Като идеш, отвори и чети, да не губиш времето си. Ще четеш книгата, може да учиш, може половин час да седиш. Отвори си книгата, даже може да пееш, да

пишеш, докато ти дойде ред. Като дойдете до тази чешма, казвате: „На тази чешма трябва повече вода.“ Повече вода трябва, но в тази местност има толкова вода, няма повече. При тази чешма, дето се събират много хора, ще се срещнете, ще се запознаете с хората, за десет-петнадесет минути ще се запознаеш с десет души. При онази, която тече бързо, не можеш да се запознаеш. Кое е по-хубавото? При голямата чешма, където никой не седи, или при малката, дето много се събират.

Питам, рибите, които живеят във водата, научиха ли нещо повече в изобилието на водата. Колко знаят рибите за водата? Нищо не знаят. Хората, като излязоха из водата навън, знаят за водата повече и я оценяват, отколкото рибите я оценяват. Когато ние сме извън условията човек трябва понякога да излезе извън едни условия, да влезе в други, за да оцени онова положение, в което е бил. Един живот може да се оцени само когато излезеш из неговите рамки и влезеш в нов живот. Животът в света има много форми, в които трябва да влезе. Ти имаш формата на една риба то е една форма, в която животът се изявява. Или имаш формата на една птица то е друга форма, в която животът се изявява. Имаш формата на едно млекопитающе или имаш формата на човека. То са все форми, в които животът се изявява. Пък още по-високи форми от човешката.

Бъдещият човек се отличава много от сегашния. Челото почти ще образува една права линия отпред. Сегашното лице на хората не е симетрично направено. Линията на челото не е хубава. Някой път скулите са изпъкнали, трябва да работиш. Ако те изпъкнат, хората стават много инертни. Човек трябва да се справи със своята инертност. Образуват се консерватизъм, неподатливост и винаги човек ще направи това, което знае. Трябва да страда дълго време за някоя погрешка. Може да имате едно валчесто лице. Хубави са

валчестите лица, но тия валчестите лица са много променчиви. Валчестото се търкаля, навсякъде върви. Ако намери гладка почва, може да се търкаля.

Та казвам, при сегашното самовъзпитание ние някой път обръщаме внимание върху промените, които стават отвън. Срещнем един човек не ни се харесва, очите не са както трябва. Двата клепача не са направени, тъй както трябва. Или веждите не са направени, тъй както трябва. Защото у умните хора веждите са другояче направени, на гениалните хора са другояче направени, на талантливите са другояче направени и на обикновените хора са другояче направени. Някой казва: „Що е духовен човек?“ На духовния човек очите са другояче направени, клепачите и зениците са другояче устроени.

Та казвам, ако дойде едно същество от невидимия свят, едно учено същество, всичките хора ще представят нещо ценно за изучаване, може да бъде много интересно за него. Всеки човек ще бъде обект за изучаване, ще носи в себе си хиляди поколения. Той е като справочна книга. Той ще види хиляди поколения какво са работили. При такъв, като дойде, ще се спре, ще чете, ще знае хиляди поколения как са работили. Той ни най-малко няма да каже защо така е написана тази книга. Всеки човек, какъвто характер има, той определя работата на хиляди поколения, понеже и той спада за бъдеще, като дойде, в книгата ще се впише и неговото име, и той ще влезе в тази справочна книга.

Да допуснем сега, че някой от вас има ревматизъм. Като се измени сега времето, дойде една сестра и казва: „Тук ме пробожда.“ Казвам, няма нищо, времето ще се измени. Дойде някой, казва: „Кракът ме боли.“ Времето ще се измени. Или друг коляното го боли, трети рамото. Казвам, времето ще се измени. Когато ще се разваля времето, един крака го боли, друг рамото, трети коляното. Всичките

болки показват, че има някакъв дисонанс, хиляди неразположения има, някакъв дисонанс има или в ума, или в сърцето, или във волята. Най-първо едно разположение има, което определя и ще го търсите или във вашия ум, или във вашето сърце, или в окръжаващата среда. За пример туй време има отношение към войната. Ще видите, хората куцат, кракът ги боли, ревматизъм имат, в ревматизъм се изразява. Вятърът отива към изток, значи природата казва: на вас, хората, ви трябва справедливост. Ако постъпвате справедливо, работите ще се уредят. Ако не постъпвате справедливо, работите няма да се уредят. Аз съм привеждал примера за онзи камилар, който пътувал в пустинята с натоварената си камила. По пътя намерил един кош и го турил на гърба на камилата, та гърбът на камилата се счупил. Тя била претоварена. Та казвам, първото нещо приложете.

Та казвам, дойде едно противоречие, казвате зло е времето. Ако вие бяхте господари на времето, как щяхте да направите времето за днес според вашата програма? Ти си недоволен от времето. Ако аз съм господар, какво време ще дам? Туй в себе си може да го направите. Аз, ако съм богат, ще направя един дворец, въздухът пречистен вътре, пресен, осветлението хубаво, ще отопля салона добре, ще повикам един оркестър нека духа времето отвън, колкото иска. Вътре в този салон ще имам музика, най-хубавото разположение, най-хубавото осветление. Може един вътрешен свят да го създадем такъв, какъвто искаме. Обаче туй външното време, провидението пита: „Какво време да ви създадем ний на вас?“ Салонът бил проветрен, но имало събрание, въздухът станал нечист. Сега се явява голяма буря, да се пречисти салонът. Щом се пречисти, ще затворят прозорците, времето ще бъде тихо.

Вий никога не може да приемете, че това е един голям салон, който в природата проветрява. Вие седите и често казвате, светът Бог

го създаде. Той го създаде заради мене. Дойде втори и каже: „Бог създаде света заради мене." Сто души се съберат и всеки мисли, че светът е заради него. Като дойдат сто души и всеки мисли, че този свят е заради него създаден. Сто души имат една ябълка. Какво трябва да правят с ябълката? Да я разделят на сто равни части и всеки да вземе една част. Ако един вземе цялата ябълка и каже на другите: „Вий чакайте поред." Представете си, че тази ябълка ражда само по един плод в годината. Сто души сто години трябва да чакат, докато всеки вземе само по една ябълка. Този, който пръв взема, е доволен, другите ще чакат по ред сто години по реда на раждането. Първият взел ябълката и я изял и той трябва да чака сто години за втората ябълка. Той пръв взе ябълката, но в реда на нещата е сто години да чака, докато дойде редът му за втората ябълка.

Питам сега, кой е най-умният? Който изял ябълката първата година или който я изял последната, който изял ябълката след сто години? Кой е най-умният? Аз считам, че учен е онзи, който чакал сто години и я изял. Онези са я изяли, той сега яде и онези гледат. По-напред той страдаше, сега те страдат. Той седи и гледа, казва: „Как ви се вижда?" Той яде ябълката и никому не дава нищо. Той яде и на всички им текат лигите. Казвате: „Има ли право?" Има право човекът. Сто години чакал за тази ябълка, онзи никак не чакал. Онези, като изядоха ябълката, се научиха да чакат. Този човек, преди да изяде ябълката, сто години чака. Той е най-умният. Аз ви казвам, по-добре да чакате сто години и после яжте ябълката, отколкото пръв да я изядете и после да чакате. Като изядеш, сто години трябва да чакаш, докато дойде твоят ред.

Та казвам, желанията и мислите, които в нас се образуват, винаги имат отрицателен характер. Ако ти имаш известни несгоди и търпиш, туй търпение ако е разумно, в тебе се отразява. Ще се отрази

върху главата ти, върху тялото, върху всичките удове. Всяка постъпка, която човек прави, тя оказва известно влияние върху целия организъм. Та казвам, в света ние живеем, понеже Бог строи онова, което ние правим, влиза в Божествения строеж на нещата. Един ден вие ще видите вашите погрешки вътре.

Един светия веднъж направил една погрешка. Дошъл при него един беден човек, много тъжен. Той бил занят с молитва, молил се на Господа. Онзи хлопал, хлопал, казва: „Аз се моля на Господа, с Господа имам работа, няма какво да се занимавам с него, сега не излизам да го посрещам." Като отива в оня свят, гледа една хубава статуя, направена в една дупка вътре. Пита защо е тази статуя в дупка. Казват: „Тази дупка ти си направил. Ти се молеше на Господа, онзи дойде да иска съвет от тебе, как да се поправи тази дупка на тази статуя и като не го прие, дупката остана непоправена." Той мисли, че тази дупка принадлежи на друг.

Вие виждате някоя погрешка на някой човек. Щом видите една погрешка, да знаете тя е ваша погрешка. Вие може да се молите на Господа, ще направите погрешка. По-добре оправи погрешката, и пак после се моли на Господа. Ти се молиш на Господа, речи: „Този човек дойде при мене, научи ме какво да направя, как да го посрещна, какво да му дам." Ще се молиш на Господа, ще имаш обект. Ти казваш: „Чакай да прочета на Господа молитвата „Отче наш, който си на небето". Господи, направил си всичко, ти си наш баща. Отче наш, който си на небето, да се свети Царството твое." Така не се чете „Отче наш". Баща ти е дошъл в този бедния човек, ще излезеш, ще го посрещнеш. Господ се е скрил в този бедния човек. Защо, ако Господ дойде с ангели, с гръмотевици, ти ще знаеш, ще го посрещаш. Сега той заел една форма, ти го гледаш и казваш: „Сега ли намери да дойде." И горе погледнеш.

Във всички неща Бог ни изпитва в света. Той е скрит. Ти риташ един камък. Господ е скрит в камъка вътре. Хубаво, защо риташ този камък? Вземи го, виж, направи нещо хубаво от него. Видиш някое малко цвете, откъснеш го. Не го откъсвай. Приближи се при него, помириши го, кажи: „Колко хубаво мирише.“ Божественият живот израства.

Та казвам, вие всичките противоречия, които срещате в живота, вие искате да ги уредите, казвате: „Аз ще туря един бъдещ порядък.“ Колко време ще ви вземе да се тури един бъдещ порядък? Винаги в тия работилници шум ще има. В работилницата на наковалнята, дето се коват гвоздеи, шум ще има. Във фабриката, дето се коват гвоздеи, шум ще има. Във фабриката, дето се тъкат платове, шум ще има. Параходите, които плават в морето, шум ще има, няма да чакат, няма удобства. Ако гониш парахода, онези, които са на парахода, и кажеш: „Спри!“ може ли да спре параходът? Той тръгнал по пътя, не се спира никъде. Той спира само на пристанищата. По някой път вие искате параходът да спре не на пристанището, но някъде в морето. Вие казвате: „Защо този свят така е направен?“ Ти питаш защо параходът пътува в морето. Той пътува, има рейс, цяла компания разполага с него, казва: „Да се спре.“ Не може да се спре.

Някой път седели ли сте до някой човек, седнете до него, излиза ухание от него неприятно. Да допуснем, че е беден, от един месец не се е преобличал, тази риза издава ухание. Ти си недоволен от него. Ако седиш при този човек и ти е неприятно, какво трябва да направиш? Сега да ви приведа този пример в друг смисъл. Да допуснем, че минаваш покрай един път, в една голяма дупка потъва кракът ти, ще се спреш да кажеш: „Защо не направили този път, защо оставили тази дупка, такова безобразие!“ Хубаво, ти си човек, вземи камъни и напълни дупката, поправи я. Ти може да направиш това.

Ще мине втори и ти ще видиш онзи, като хлътне в дупката, казва: „Ти си човекът, поправи тази дупка.“

Питам сега, този човек, на когото ти усещаш уханието, какво трябва да направиш? Запознай се с него. Той ще ти разправи историята, ще ти каже, че цял месец не е имал вода да се окъпе. Заведи го вкъщи, отвори банята, дай му нова риза, кажи му: „Вземете банята, окъпете се.“ Като излезе, има нова риза. Тогава ще се образува една връзка между вас. Вие ще кажете: „Мирише, не мога да го търпя.“ Един не може да търпи някого. Не зная, ако уханието на вас на всичките беше развито, щяхте да видите всеки какво ухание има. Ако вашето ухание беше развито, както на копоите едно куче тръгне подир господаря си и след един час познава къде е минал господарят му, познава стъпките му. Усеща уханието на господаря си. Може хиляди хора да са минали, но по това ухание познава господаря си.

Казвам, правата мисъл в света определя уханието на хубавото в света. Сега аз ще ви задам един въпрос. Питам, някои от вас сте живели петдесет, шестдесет, седемдесет години, в двадесет години какво сте направили, от което Господ да е доволен? Някой от вас не е спасил някой, който се дави във водата. Някой от вас не е спасил някого, когото бесят, че да отвърже въжето. Някой от вас не е въздигнал някой болен. Някой от вас не е изменил състоянието на едно даровито дете да свърши училище. Питам, какво сте направили да е оставило отпечатък. Някой от вас да кажем, война има да каже да престане войната, и тя да престане. Всички чакате да престане войната. Войната от Божествено гледище има съвсем друг характер. Господ казва: „Извикайте тия хора. Този войник донесете го при мене. Пита го: Защо се биеш?“ „Офицерите, полковникът, капитанът, генералът заповяда.“ Пита го: „Ти защо се биеш? Каква е твоята идея?“ Като умрете, Господ ще ви пита защо живяхте така. Какъв

отговор бихте дали? Пита ви Господ: „Защо живяхте по този начин?“ Ти си бакалин. Като идеш там, те пита: „Защо изяждаше по един грам от захарта, от смокините?“ Пита те Господ защо от всяко кило отделяше за себе си по един грам и го оставяше за себе си. Най-първо грамовете бяха лъжливи. Ами втората година ти беше бакалин и по десет грама отделяше. Казва, че везните били лъжливи. При един грам везните може да бъдат лъжливи, но при десет грама не лъжат. Защо? Кое е по-хубаво сега? Да изяждаш по десет грама или да даваш по десет грама?

Представете си, че аз продавам водата на едно езеро, бакалин съм на водата. Представете си, че вие не виждате, че зад мене има цяло езеро, имам голям канал, през който изтича това езеро. Продавам на вас вода. Какво печеля аз, ако изяждам от водата, която трябва да ви дам. Нека да замине, туй езеро няма да осиромашее. Като дойде някой, не по кило, но кило и половина му давайте. Щедри бъдете. Иска едно кило. Две му дайте. Иска кило. Десет му дай. Той да каже: „Стига, едно кило ми трябва.“ Той е практичен. Десет кила са доста тежки. Не бивайте бакали, да имате бакалия, да разваляте работите.

Зад вас стоят Божествените блага, раздавайте щедро. Вие раздавате много щедро. Виждам, всички сте много щедри за онези, които обичате. Ако бяхте към всички така, както към тия, които обичате. Ще направите бакалница, ще повикате, когото обичате, ще направите хляб, ще повикате на угощение, а пък, когото не обичате, никак не го викате. Казвате: „Не заслужава.“ Как не заслужават? Всичките хора Бог ги създал. Вие се спирате при едно цвете и му обръщате внимание. При друго не се спирате.

Помнете, законът е такъв: с каквато мярка мерите, ще ви се възмери. Често разискват религиозните хора и казват: „Аз като се

помолих на Господа, всичко все става. Казва: „В нашето село стана пожар.“ Имало плодородие от него било, понеже той се молил. Кравите раждали от него било, той се молил. Времето е хубаво от него било, той се молил. Изгоряла къщата от друг е. Казвам, когато изгори къщата, ти се облиняваш. Трябваше да се молиш да няма пожар в селото. Вие се молете да има добри хора. Кои са най-добрите хора? Нали казват „добър войник“, често употребяват „добре въоръжен войник“. Добре въоръженият войник, знаеш, какво прави? Ако ти добре въоръжиш войника, той добре ще стреля. Питам, трябва ли един войник да се въоръжи добре? Несъобразен е езикът ни. Щом е добре въоръжен, трябва да е въоръжен с нещо хубаво, с което да не прави зло. Щом този войник употребява доброто, което носи, този войник трябва да служи на Бога, както трябва.

Вие тази сутрин, като станахте, поблагодарихте ли за студеното време? Имало е земетресение, имало е слягване на планински пластове, излязло с милиони киловата електричество в пространството и туй електричество образува студена вълна. Ще мине доста време, докато се нормализира времето. Пък и вие се чудите. Аз снощи по краката си чувствах студеното течение. Снощи както разглеждах, няма да се оправи скоро студенината. Според вас какво трябва да стане? Кажете ми сега един план, как трябва да се оправи времето. Според мене намирам, че времето има един дефект. Времето според мене тук, в Софийско, не падна достатъчно дъжд, много скържаво валя дъждът. Казвам, не може така. И из други места има, тук минава, на други не дава. Казвам, времето стана пристрастно. На някои дава повече, на някои по-малко. Затуй, как сега виждам, казват: „Нека софиянци да гледат как се ядат ябълки. По-напред ядяха сладките ябълки, сега, като ядат другите, те да гледат.“

На Господа му трябват добри слуги. Вие всички тук аз искам поне да бъдете най-добрите слуги. Според вас, от вашето гледище кой е най-добрият слуга, кой е най-добрият автомобил, който има една машина? Като върви, да не прави шум, да се не клати. Ако на този автомобил слушаш дрънкане, тракане, после хаскате, той не е от добрите автомобили.

Та казвам, добрият слуга според мене има едно тихо лице, той предвижда всичко, задоволява и господаря, и господарката, и господарчетата задоволява, и външните хора са доволни от този слуга. Този слуга е добър, от който всички са доволни. Този слуга, от който господарят не е доволен, и господарката, и господарчетата, и външните хора не са доволни той е един лош слуга в света.

Сега пожелавам на вас да се стремите да бъдете добри слуги, че и господарят, и господарката, и господарчетата, и външните хора да са доволни. Като тръгнете за другия свят, ще имате акредитивни писма. Още като покажете писмата, ще кажат: ето един слуга, от който господарят бил доволен, господарката била доволна и господарчетата били доволни, и външните хора били доволни. Той е най-добрият слуга в света. Господ сега иска такива слуги, от които всички да бъдат доволни от него. Тогава вие искате да бъдете господари. Я вие ми кажете какъв трябва да бъде добрият господар. Аз ви описах добрия слуга. Кой е добрият господар? Ще оставим за друг път кой е добрият господар да разгледаме. Ще определим кой е добрият слуга, да не правим погрешки вече. Аз ви казах, докато първият крак на буквата „М“ е по-дълъг, господарят не е на място. Докато вторият крак е по-дълъг от първия, слугата не е на място. Дадох едно разрешение това е „М“, което има затъпени върхове. Тук и господарят, и слугата е по-лош. Във втория случай господарят е по-лош, слугата е по-добър. Когато първият крак на „М“-то е по-голям, живее за себе си. Ако

вторият крак е по-дълъг от първия, може да го считаме за лош. Щом слугата живее за себе си, ако вторият крак е по-дълъг от първия, може да го считаме за лош. Господарят и слугата, като живеят за себе си, нямат правилно отношение. Когато господарят живее за слугата и слугата живее за господаря, тогава отношенията са правилни.

Казвам, описах ви какъв трябва да бъде слугата. Да бъде доволен господарят, да бъде доволна господарката, да бъдат доволни господарчетата, външните хора да бъдат доволни и самият слуга да бъде доволен. Като остане вечер, и той да е доволен от себе си. Няма нещо по-хубаво в света от такъв един слуга.

„Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил.“

Беседа, държана от Учителя на 3 септември 1941 г., сряда, 6 часа, София – Изгрев

ГЛАДЪТ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Упражнение: *Ръцете настрани. Дясната се поставя пред лявата с допрени пръсти. Движи се дясната ръка по лявата, докато дойде настрани. Лявата се поставя пред дясната с допрени пръсти. Движи се лявата по дясната, изправя се настрани. Така се поставя няколко пъти.*

Упражнение за дишането: *Ръцете долу. Издигане ръцете нагоре и поемане. Задържане и ръцете горе успоредни. Издишане и сваляне на ръцете. Няколко пъти.*

Вие си задавате въпроса, защо иде гладът. Като ви зададат въпроса, защо иде гладът, как бихте отговорили? Защо е гладът, или защо иде гладът? Коя дума се римува с глад. Млад. Глад, млад. Знаете ли какво означава думата „млад“ в тази рима? Глад, гладен, младостта какво прави? На български „мляска“ какво означава? Млад, мляска. Млад излиза от думата „мляска“. Този, който постоянно мляска, е млад.

Защо е жаждата, какво донася жаждата? Защо е жаждата в природата? Какво е предназначението ѝ? Предназначението на глада е да яде. То е първото побуждение към работа. Защо гладът е побуждение към работа? Без глад ти си почиваш, аристократ си. С глад ти си демократ. Първото демократическо побуждение в света, това е гладът. Що е гладът? На работа да идеш. Без глад ти на работа няма да идеш. Без глад ти ще бъдеш винаги мързелив. С глад ще

бъдеш винаги пъргав, работлив. Тогава коя е най-мощната дума в света? Търсите някои по-силни думи. Кои са силните думи. Коя дума е силна? Думата „силна“ силна дума ли е? „Силен човек“ силна дума ли е? Според вас коя дума е силна? Думата „любов“ силна дума ли е? Ни най-малко не е силна дума. Защо думата „любов“ не е силна дума. Защото е една дума неразбрана. За любовта говорят хората и нямат понятие какво нещо е любовта. Един разбира едно, друг разбира друго. Всеки човек под думата „любов“ разни понятия има, няма нещо определено. Ако кажете „глад“, какво ще разбереш? Разбираш нещо определено, конкретно. Като каже човек „гладен съм“, има конкретна, определена мисъл. Казва, имат любов. Бог знае каква любов имат. Но като кажа „гладен съм“, разбирам нещо конкретно. Да допуснем, по някой път се обезсмисля във вас животът. Защо? Нямате една определена идея какво нещо е животът. Казва, да се живее, не е нещо определено, много разхвърлено. Казва, да се живее. В какво да се живее?

Допуснете, че употребявате думата „богатство“. Тогава се пита защо ви е богатството. Казвате „богат човек“. Какво разбирате под думата „богат човек“? Противоположното на богатството какво е? Каква дума е „сиромах“? Конкретно какво разбирате под думата „богат“ и „сиромах“ най-елементарно? Сега сиромахът става богатия и богатият става тлъст. Сиромахът е сух, но сухият ни най-малко не е слаб човек. Меките и яките работи в какво седят? Каква е разликата между мек и як? Водата е мека, желязото е яко. Каква е разликата между мекото и якото? Кое е по-силно водата или желязото? Ако вземете предвид огъня, от желязото, водата и огъня кой е по-силен? Огънят. Как ще докажем това научно?

Да се повърнем. Коя е най-силната дума в света? Когато разпънаха Христа, той произнесе една дума, най-после каза: „Жаден

съм.“ Не каза „гладен“, но каза „жаден съм“. Тогава какъв е законът? Произходът на жаждата какъв е? Всякога, когато един човек минава от едно състояние в друго, от един свят в друг, се образува жаждата. Тогава на какво е признак гладът? Кой човек е гладен? Болният или здравият? Болния може да го познаем дали ще оздравее, или не. Ако огладнее, ще оживее. Ако не огладнее, свършено е. Та думата „глад“ е признак. Щом огладнееш, много добър признак е. Че здравият ще има много работа, може да стане. Ако гладуваш, ако се образува глад, думата „глад“ е много силна значи ще влезе в новия живот. Ако не огладнееш, какво показва?

Сега вие всички заставате против глада. Неволно казвате: „Не може ли без глад?“ какъв ще бъде светът без глад? Ако гладът не се задоволява, тогава се явяват малко неестествени чувства. Какво друго се ражда, когато гладът не е задоволен. Коя дума иде след глада? Защото гладът е майка на една дума. Коя дума се ражда след глада? Учили ли сте филология? Нали има филологически факултет, изучават се езици. След като се наядеш, какво усещаш? Доволство. Какво означава думата „воля“? свободен човек, волност, воля. Вземете думата „вол“. Всеки човек, който е доволен, той е вол. Казва, той е цял вол. Отде накъде му давате думата „вол“? какво разбирате? Че е глупав? Казвате, той не разбира нищо. То не е право. Че един вол, който тегли една каруца, в която е впрегнат, мислите ли, че волът не разбира нищо. Много добре разбира. Онзи човек, юнак, който носи един чувал на гърба си от сто кила, ти нищо не носиш, мислиш ли, че си по-умен от него? В туй отношение той е по-умен, той знае как да стъпва, как да вдига. Ти само мислиш, че знаеш.

Вие имате, да кажем, една неприятност в живота. Какво разбирате под думата „неприятност“? Пишете така: не приятен. Имате „приятен“ и туряте тази частица „не“ давате друго значение.

Какво значение му давате? Знаете ли защо стана неприятен този? Тази дума „не“, тя означава лакомия, тъй както е поставена. Следователно лакомията, като влезе, изяде яденето и тебе ти става неприятно. Освен че е изял своето ядене, но е изял и твоето. Неприятен човек е онзи, който, като изяде своето ядене, изяжда и на съседа си. Като седне до тебе, ти е приятен, понеже е оставил нещо, което имаш, и той ти притурил още повече, двойно. Приятно ти е, защото ти оставил нещо. Вие казвате „приятен човек“. Приятен човек е всеки, който ти оставя нещо на тебе. Неприятен е, който взема от тебе. Сега не казвам, че той има лоша мисъл, но той мисли само за себе си. Ти не съществуваш в неговото съзнание. Той каквото вижда, мисли, че е за него. Значи неприятен човек е всеки, който мисли само за себе си. Приятен човек е всеки, който мисли за другите. Сега вие искате да бъдете приятни за хората. Ако мислите само за себе си, ще бъдете неприятни.

Глад. Колко елемента има гладът? Пет. Какво означава първата буква? Често овчарите имат такива тояги с кукички. Като бяга някоя овца, изведнъж я хване за задното краче и тя се спре. Значи гладът току те хване за краката. Тази работа не може така. Като те хване, гледа те, ще те прати някъде на екскурзия. Буквата „Л“ означава едно високо място. Тази буква означава слизане, ти си на планински връх. Двете страни на „Л“-то са ребрата, страните на планината. Може ли по тези ребра да се слиза лекичко? Много бързо слизаш. По този клон може ли да се слезе лекичко? Като слизаш, ще мислиш сериозно. При глада, като падате, трябва да мислиш. Понеже, ако не знаеш да ядеш, може да се затвори яденето, да свършиш. Ти, казва, ще слизаш от най-опасното място. Но който може да мине през най-опасното място, той е герой. Гладът е даден само за герои. Само героите гладуват. Затуй именно човек изкуствено да произведе глада, за да стане силен.

Чрез глада организмът се усилва. Не да прегладнееш. Прегладнял какво означава? ПРЕ-гладнял. Какво означава тази дума? Какво означава представката „пре-“? Преде. Прегладнял значи свършил една работа, преди да е ял.

Всичките противоречия в живота произтичат от едно неразбиране на онези естествени закони, които управляват човешкото тяло, които управляват човешкото сърце, които управляват човешкия ум. Едно неразбиране има. Ти казваш: „Този глад отде дойде, защо да гладувам?“ Значи в тебе се образува едно желание възвишено, благородно, и тогава ще ти даде най-хубавото. Няма по-хубаво нещо на земята от яденето. Ще ти даде най-хубавото на земята да го опиташ. Като опиташ яденето, ще дойдеш до реалността на живота. В яденето ти ще разбереш живота. Какво ще разбереш, ако не ядеш? Какво нещо е ябълката, крушата, сливата, черешата, всичките хубави работи, които съществуват. В какво седи знанието ти без яденето. Казвам, гладът, това е първият подтик в света, най-сигурният подтик, който те подтиква да разбереш какво нещо е благото на природата в елементарно положение. Тогава, като видите глада, какво трябва да направите? Всички трябва да станете и да му козирувате. Той е голям генерал в живота. Като дойде, ще станат и мъже, и жени, и деца и ще го поздравят. Гладът е, който разнася всичките блага в природата.

Вие сега в това не вярвате. Ето вашето безверие. Всички вие сте безверници в глада. Онзи, който ви носи на вас всичкото щастие, то е гладът. Като замине гладът, какво ще остане във вас? Коя дума иде след „глад“? Хляб. Глад и хляб. Значи най-първо е дошъл гладът, после е дошъл хлябът. Като е дошъл гладът, какво е създал? Какво е създал гладът в света? Кои са делата на глада? Гладът създал устата, човешкото гърло, създал човешкия стомах. Това са негови велики

дела, които създал. Ако той не беше дошъл, не щеше да тури вашата уста. Какво щяхте да правите? Той създал човешкия език. Езикът е лопатата. Езикът е лопатата на града, първото пособие да бърка. Първата лопата, това е човешкият език.

Аз сега разглеждам нещата елементарно, в техния първичен произход. Но това, което сега наричат наука, това са второстепенни понятия, неразбрани. Казвате, да поживеем. Това е неразбиране. Не знаеш да ядеш, какво ще живееш? Ако ти знаеш да живееш, гладът донася хубавите бели зъби, той образувал бърните червенички. След туй, гладът образувал лостовете, образувал пръстите да вземаш, да пипаш, да туряш в устата. Много учено същество е гладът, или най-учeното същество. Той, като дойде, дава ти пособия. След глад след като се наядеш, трябва да имаш най-хубавото разположение, което по никой друг начин не можеш да го придобиеш. В глада значи ти чувстваш какво? Какво носи гладът? Той носи живота.

Г:Л:А:Д три отношения има. „Г“ се отнася към „Л“, както „Л“ се отнася към „А“, както „А“ се отнася към „Д“. Как пишете „Г“-то? На децата как го предавате? Тогава каква е разликата между българското „Г“ и французкото? Защо по този начин се пише на български „Г“-то? „Г“-то винаги означава женския принцип в природата. Има мек принцип в природата. „Б“ означава мъжкият принцип. Казвам, гладът е женският принцип в света, започва с „Г“-то. На френски с какво започва? С „f“. На английски как започва? С „h“ българското „ч“, обърнато надолу. Законът е все същият. Гладът винаги носи, това е чашата, която е обърната надолу. Пълната чаша иде да се изпразни.

По първата буква познаваш, че гладът носи нещо да ти даде. Приготвя те за нещо, което може да ти даде. На френски как пишете „ф“? „F, f“.

Та първото нещо, вие искате да живеете, но нямате една ясна представа как да добивате живота. Ако ти не гладуваш, животът при тебе не може да дойде. Щом си недоволен, ти не разбираш глада. Ти при недоволството не си разбрал основното нещо. Ти си недоволен, не разбираш какво нещо е гладът. Ти не разбираш глада, защото гладът, като дойде и ти донесе благото, ти същевременно трябва да го оценяваш. След като си ял, трябва да бъдеш доволен, да оценяваш това, което си ял. Сега, след като задоволиш глада, кое иде? Доволството. Какво трябва да направиш, като си доволен. Художникът, след като се наяде, какво трябва да направи? Голият, след като се наяде, какво трябва да направи? Да се облече. Ученият, след като се наяде, какво трябва да направи? Добрият човек, след като се наяде, какво трябва да направи? Да направи едно добро. Силният, след като се наяде, какво трябва да направи? Да свърши една работа.

След глада всеки трябва да свърши една хубава работа. Под думата „работа“ аз разбирам един процес много разнообразен. Цигуларят, след като се наяде, трябва да свири. Ораторът, след като се наяде, трябва да говори. Здравият, след като се наяде, трябва да играе. Какво трябва да прави човек? Казва: „Това не прави, онова не прави.“ Тогава какво трябва да правиш? Трябва да направиш нещо разумно. Разумните работи идат от глада. Ако ти не гладуваш за любовта, тя никога няма да дойде при тебе. Трябва да имаш глад за любовта, че любовта, като дойде, тя е нещо реално, да я оцениш. Ти нямаш никакъв глад за любовта, тя дойде и си замине. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Ако онзи, който яде, не усеща нищо, той не е гладен човекът. Гладният, като яде, усеща голяма приятност – струва си човек да яде. Ядеш една ябълка, мислиш откъде е дошла. Тя е дошла

от слънцето, от един културен свят. Тя ще ти разправи цяла история. Ти като ядеш, тя ти разказва откъде иде, от кой свят слязла, по кой път, как се спирала, приключенията. С какво желание разправя. Ти, като слушаш тази история, приятно ти е. Ябълката дошла от слънцето, понеже казва: „Толкоз ви обикнах, като ви видях, мене ми стана приятно да дойда на гости. Днес съм дошла на гости.“ Ти казваш: „Колко ви обичам.“ Прегръщаш я, сдъвчеш я. Мислите ли, че това не е поезия. Цяла поезия е. Един поет как би турил в рими, поезия е. Ако вие не мислите, че в една ябълка е скрито едно същество, което вас ви обича, във вас е скрита онази разумна Божествена сила, която очаква да ви посети, за да задоволи вашите нужди. Чрез глада иде животът, който е скрит.

Та казвам, чрез глада се познава добрият живот, разбраният живот. Без глада човек всякога е недоволен от живота. Вие сега казвате, че според вашето схващане, че който човек е недоволен, той не е гладувал. Казвате: „Пари няма, обуща няма.“ Но това са второстепенни неща. То е лъжа. Твоето недоволство не се дължи на това, че пари нямаш. Ти може да имаш пари, и пак да си недоволен. Знание може да имаш, и пак си недоволен. Сила може да имаш, и пак си недоволен, че няма какво да правиш. Като дойде гладът, гладът носи великото благо в света. Тогава вече идат богатство, дрехи, обуща. Всички други работи идат след глада. Всяко нещо, което иде след глада, иде по законен ред. Всяко нещо, което иде без глад, иде по незаконен ред. Така трябва да разбирате думата „глад“. Да разбирате думата „глад“ и да бъдете верен и истинен. Не само да говорите така и така, но да е вярно, да е туй, което гладът е създал.

Гладът е женският принцип. Той е свързан със симпатичната нервна система. Щом огладнееш, от двете страни на слепите очи има център за ядене. В мозъка те са свързани с уханието. Понеже всеки,

който е гладен, има ухание, събужда се този център. Когато огладнееш, чувстваш в слънчевия възел едно нормално чувство. То е глад. Ти ставаш много енергичен, очите ти се отварят, гледат хубаво. Една птица клъвне, обърне се, наблюдава, гледа надолу, пак клъвне, пак наблюдава, гледа навсякъде. Цветята, като цъфнат, и те приемат. Но да оставим този въпрос. То е втората фаза. И тогава напишете така. Разбери думата „глад“ и ще разбереш смисъла на живота. Как бихте разбрали това разбери глада, и ще разбереш смисъла на живота.

Най-сигурният двигател е гладът. Понеже хората турят спънки на глада, хората искат да премахнат глада от света. Вследствие на това се ражда голямо противоречие, най-големите нещастия в света. Гладът не трябва да се премахне, но този глад трябва да се задоволи, да му се отвори царски път. Отдето мине гладът, той ще създаде най-хубавото в света. Аз разглеждам въпроса елементарно. Гладът е най-мощното средство, с което природата действа в органическия свят. Навсякъде в света гладът, във всичките области, в цялата природа гладът е най-мощният двигател. И в химията гладът действа. Всички тия реакции, то е ядене там. Във физиката движението е ядене. Глад има навсякъде. Химическите реакции, после светлината, тази бързина в света, то е глад. Светлината улеснява глада. Щом се премахне този мощният елемент, иде друго. Някои плащат с глад. Казват, иде глад в света. Казват, от глад ще измрем. Гладът носи най-хубавите работи. Защото, ако ти не си гладен, ти никога няма да разбереш смисъла на живота.

Значи гладът е първият вестител на живота, който иде в света. Сега вие казвате: „Измъчи ни глад.“ Гладът не мъчи. Туй, което мъчи, не е глад. Туй, дето ви мъчи, не е глад. Туй, което не мъчи, е глад. Гладът е един Божествен подтик, на който ти не може да туриш

никакво препятствие. Ако ти туриш каквото и да е препятствие на глада, ти ще си създадеш своето нещастие. На глада не туряй никакво препятствие, остави го да действа свободно. Дай това, което той иска. Не отказвай на глада. Трябва да бъдеш щедър. Каквото иска, всичко му давай. Той като дойде, всичко трябва да пожертваш за глада. Туй трябва да се разбира като един Божествен подтик. Не онова значение, което хората са дали на глада. Казват, от глад умират хората. Хората умират от съвсем други причини. Умират хората, когато не гладуват. Всичките хора умират от безгладие. Всеки, който оживява, за да оживее, трябва да гладува. Всеки човек, за да стане нещо в света, трябва да гладува. Който не е гладувал, нищо не става от него.

Според мене най-мощната дума на физическото поле е гладът. Тя трябва да бъде свещена дума, турена в джоба. Като погледнеш, казваш, глад. Елементите са много мощни. Че вас ви е приятно, като срещнете един гладен човек. Потупай го и кажи: „Посетил те е Господ.“ Като срещнеш ситият, който не е гладувал, кажи: „Гладен трябва да станеш.“

Неразбраните работи произвеждат страдания в света. Гладът трябва да разтоварва хората. Ти трябва да бъдеш разтоварен. Гладът, като дойде, той ще ти даде най-хубавото. Ти не трябва да имаш никакви посторонни тежести. Ти трябва да бъдеш готов заради него. Ханата, която ти даде, да я приемеш и да бъдеш доволен от тази храна. Няма по-чисто нещо от глада. Гладът е много чиста дума. Ще кажете, че един вълк в глада разкъсва една овца. Това вече не е глад. Тава е насилие. Вие свързвате глада с насилието. Насилието е съвсем друг процес.

Гладът е един подтик Божествен вътре в организма да възприеме онова благо, което му е дадено на първоначалния живот. Отваря се човешкото съзнание. Първият подтик, първият лъч, който слиза в

душата. Тя се събужда и започва да живее. То е пробуждане на живота. Най-хубавото нещо, което може да ти дадат, най-приятното чувство. Следователно носиш блага, десет ябълки може да изядеш само една. Като срещнеш гладния, дай му една ябълка. Божественото благо навсякъде трябва да се раздаде. Щом мисли човек да стане богат човек, то е друг въпрос. Богатите хора са страхливи. Най-страхливите хора в моите очи са богатите хора. Той се страхува да не умре гладен, напълнил хамбара. Страхът е скрит. Питам, той, докато има хляб в хамбара, осигурен ли е? На растенията де е хамбарът? Къде са хамбарите на растенията? Корените са пуснати в Божествения хамбар. Като имат нужда, вземат си, колкото им трябва. С корените си изваждат нужното.

Сега, разбира се, ражда се едно противоречие във вашите разсъждения. Сегашният социален въпрос как ще се разреши? Той е разрешен. Растенията разрешиха много въпроси. Пуснаха си корените в земята и извадиха храна оттам, отдето човек не вижда никаква храна, растенията изваждат и живеят. Те са намерили благото. Като туриха корените в тази черната земя, дето за нас е голямо нещастие, те извадиха сладки плодове, образуваха продукти за ядене и пиене. Тия, казваме, тия глупци. Според най-неблагоприятните условия според нас те извадиха продукти и направиха най-сладките плодове. Най-първо ще вземете пример от растенията.

Сегашните хора нали вярват в Бога. Вярвате в Бога и ви е страх, че ще умрете гладни. Че каква е тази вяра? Вярвате в Бога и вярвате, че ще умрете гладни. Питам, ако имате един добър баща, който ви е родил, и ако имате една добра майка, мислите ли, че при този добрия баща и при тази добрата майка вие може да умрете гладни. Може да умрете гладни, ако не ядете. Щом се откажете от яденето, ще умрете. Сега да дойдем до глада. Първоначално човек е имал разни окултни

школи. Казва, тайната на живота коя е? Аз разкривам една от тайните. Казва, тайната дума коя е? Някакви други мантри. Хубави мантри има. Много мантри има. Казва, коя е онази дума? Глад. Вървиш някъде, недоволен си глад. Нямаш пари глад. Нямаш дрехи глад. Защо си беден? Защото не си гладувал. Защо си богат? Защото не си гладувал. Бедният, като гладува, става недоволен. Богатият, като гладува, и той става недоволен.

Сега да ви обясня. Житното зърно, което е в хамбара, е бедно. Там и сто, и двеста години да седи, все такова малко ще бъде. Но ако туй зърно го извадите и го заровите в земята, ще порасте. Един жълъд, една ябълчна семка след десет-двадесет години, като се посее, милиони пъти ще бъде по-голяма и ще бъде полезна на хората. След туй всичките други процеси идат. То е първият подтик. Центърът на физическото поле, което подтиква хората към деятелност. Тази деятелност има вече свои помагала, тогава иде човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля. Или в природата иде светлината, топлината, силата в природата. Но тези сили, които действат в природата, са спомагателни средства.

Гладът е първият предвестник на живота. То е най-великото, което иде. То е първият пионер, който отваря пътя за живота, за да могат хората да живеят. Тогава, ако ви попитаме защо природата създала глада, как ще отговорите? За да ви даде най-голямото благо. Гладът създаде устата, създаде човешкото гърло, човешкия стомах, зъбите създаде, създаде тънките и дебели черва, създаде и други разни органи.

Глад и млад. Като гладува човек, млад става. Какво значи ад. Ад значи да събереш двама хора на едно място. Ад е, дето хората се опознават. След глад вече иде ад. Вие мислите, че адът е мъчение. Адът е място на почивка. Когато ние се опознаваме, тогава имате туй

положение на ада. Когато човек гладува, създава се приятно и неприятно положение. В глада няма отрицателна сила. Гладът винаги задоволява с най-хубавото в света. Сега вие казвате, че хората умират, че хората гладуват и т.н. То са посторонни неща. Една идея, която не е вярна идея. То са посторонни причини. Този човек, който умира, той не е гладувал. Той не умира от глад. Казва, не му дал да яде, умрял от глад. Той умрял от безверие. Ти даваш някому не яде. Страх го е да не го отровиш. Някой път не иска да яде, понеже мисли, че след като го нахраниш, ти ще го заколиш. Ние храним кокошките и после какво ги правим. Понеже са клани хиляди пъти, някой път стачкуват, не ядат, казват: „Ако сме много тлъсти, ще ни изядат." Те стават сухички, да ги не ядат. Но то са второстепенни неща.

Ние говорим за онова разумното в природата. Гладът е най-разумният акт в природата. Най-разумният акт в природата е гладът. Всички нужди, които се раждат в глада, тя ги е предвидила, задоволява глада. Ако този глад не е задоволен, причината е в нас, в нас има една погрешка. От погрешките на хората идат противоречията. Казват, че някои хора умират от глад. Едно растение, което съхне на земята, от какво умира? От глад ли умира? Някои растения растат добре, но дохожда един низш живот и живее върху тях. Върху първия живот се прекомандироват и развалят процеса на първия живот. Не изяжда само своето, но изяжда и чуждото неприятен. Кой е неприятен? Който, освен че изяжда своето, но изяжда и твоето. Всеки човек, който изяжда твоето, е неприятен. И един по-низш живот е неприятен, понеже спира истинския процес на природата. Затуй никога не оставяйте една нисша мисъл във вас. Тя е паразитна. Ще дойде желанието във вас, казвате: „Защо трябва да ям?" Трябва да яде човек, но думата „ядене" без глад е безсмислена. Само гладният човек може да знае какво нещо е яденето. Който не е

гладувал, за него яденето е механически процес. Ядеш, нищо не ти допринася, което ядеш. В глада трябва да приемеш великото благо на живота. Това е гладният човек.

Една правилна обмяна между природата и човешката душа това е гладът. Най-естествената обмяна, която става между човека и природата, това е гладът.

Та казвам, сега ви запознах с една от хубавите думи. Да не мислите лошо за глада. Една малка работа, която можеш да свършиш в света. Най-леката работа, това е гладът. Гладът свършва една работа с много голяма приятност. То е най-малката работа и по-приятна работа, която човек извършва, не може да има.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Беседа, държана от Учителя на 5 септември 1941 г., петък, 5 часа, София – Изгрев

ЗАКОНЪТ НА ЛЪЖАТА

„Добрата молитва“
91 псалом
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 5. глава от Деянията на апостолите.

„Духът Божи“

Между разумните същества има две линии: едни са за истината, други са за лъжата. Най-разпространеното нещо в човека, това е лъжата. Няма по-разпространено нещо от лъжата. Човек на всяка стъпка лъже. И себе си лъже, и хората лъже, и Бога иска да лъже. От осем хиляди години досега все лъже. Но трима души има, които не може да излъже. Ти ще опиташ, че туй, което казваш, не е тъй. Хората ще опитат това, което казваш, че не е така, и Бог ще опита. Ти продължаваш да лъжеш. Някое дете ходи в чуждата градина, набрало ябълки, яло от тях, връща се вкъщи. Пита го майка му: „Къде беше?“ „До плета на една градина.“ То не само че не е било до плета, но било в градината и се качило горе на крушата. Че яли ябълки, мълчи, а казва, че само погледнало отгоре. Питам сега, защо детето не казва, че било зад плета, че било в градината и че било на крушата и яло от плодовете. Защо тия работи не ги казва детето?

Да дойдем до същественото. Лъжата, това е най-малката погрешка. По-малка погрешка не може да има. Първата най-малка погрешка, която съществува, е лъжата, но е най-пакостната. Тия

погрешки Господ не ги прощава. Може да убиеш някого Господ ще ти прости, може да ограбиш някого Господ ще ти прости, но за лъжа прощаване няма. Сега мислите, аз не се занимавам с големите лъжи. Тия големите лъжи всеки ги вижда, те са като Слънцето, те са като Месечината, като Марс, като Юпитер учените хора ги знаят. То е големите лъжи. За пример казват, че са видели Марс. Нищо не са видели. Как са го видели? То е една научна бяла лъжа. Казват, че видели Слънцето. Че как са видели Слънцето? То е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Видели едно малко парченце. Че това не е Слънцето, ни най-малко не е Слънцето. По телевизията видели някой човек. Никакъв човек не са видели. Казва, видял един филм, той говори. Никой не е говорил. То е фикция, никакъв говор няма. Казва: „Видях ги на сцената да играят." Никакви хора няма там. То е една цяла бяла лъжа. Всички разпространяваме белите лъжи. Казва: „Ще видиш как играе. Той е майстор." Лъжа е там. Нищо няма. Казва: „Чух глас." Никакъв глас не е чул. Една плоча пее, казва: „Чух Карузо." Никакъв Карузо няма, не пее плочата, но вдига шум.

Лъжата е разпространена, има я навсякъде в буболечиците, в тревите, в рибите, в растенията, даже и в минералите. В скъпоценнните камъни и там има лъжа. Лъжата е разпространена навсякъде и ние тази лъжа я обичаме. Обичаш червения камък, то е лъжа. Защо го обичаш? Защото мислиш, че този камък, като го имаш, ще дойде някакво щастие. Лъжеш се.

Сега искам да ви кажа, че лъжата е качество на слабите хора. Лъже ли човек, който и да е той, той е от слабите хора. Човек, който говори истината, е силен. За мене е без разлика, който говори лъжата, бяла или черна, той не е умен човек, не е силен, той е слаб човек. Само слабият лъже. Борили се двама. Един учил да се бори един турчин и един българин. Турчинът се събличал гол, мажел се с масло,

че като го хванат, да се хлъзга. Един българин, роден силен, излязъл, срещу турчина, който не се съблякъл гол, с ризата, не се назамал с масло, българинът сграбчва го за краката, вдига го във въздуха, полага го на земята. Нищо не струва маслото. Той го вдига във възуха, пада на земята, натиска го. Онзи казва: „Я ме пусни, че не съм намазан, затова ме хвана." Пак се маже с масло. Намазва се, бъгаринът пак го хваща, пак го вдига във въздуха и го полага после на земята. Онзи казва: „Пак не съм добре намазан." Той се лъже, мисли, че в маслото е силата. Маслото е само една малка помощ. Вие мислите, като кажете една бяла или една черна лъжа, че ще придобиете нещо.

За пример някой обича някого. Не казва истината, казва: „Аз не го обичам." Той лъже. Защо не каже, че го обича? Някой път друг не обича някого, пък казва, че го обича. Много видове лъжи има. Ние сме наследили лъжите на паяците, наследили сме лъжите на насекомите, наследили сме лъжите на рибите, наследили сме лъжите на мухите, дошли сме до млекопитаещите и най-после сме дошли до лъжите на хората. За пример има известни насекоми, като ги бутнеш, те се преструват на умрели. После, като ги оставиш, като че нищо няма. Ако я питаш, защо се преструва. Значи в природата има едно състояние, неразбиране в съзнанието на хората. Те мислят, че като излъжат, ще спечелят нещо.

Тук имаме примера иска да влезе в братството, казва: „Аз съм толкова искрен, предавам всичко, ще служа на Господа, давам всичкото си имане." Скрива нещо за себе си, казва си: „Отде да зная, може да ме изпъдят, като изляза, да има нещо." Казва, ти не си излъгал хората. Ако влиза в едно човешко общество, разбирам да се страхува, но ти влизаш в Божието общество, в Божия порядък на истината, той е другояче устроен. Порядъкът на лъжата е другояче построен. Двата порядъка се изключват един друг. В Божествения

порядък няма да имаш хамбари, няма защо да се плашиш, няма да мислиш да се осигуриш. За зимата няма да мислиш, за пролетта няма да мислиш, за лятото няма да мислиш, за есента няма да мислиш, за старостта няма да мислиш, за младостта няма да мислиш, за нищо няма да мислиш. Искаш въздух колкото ти трябва, навсякъде. Искаш светлина, отвориш очите, сама влиза, вода навсякъде. В Божествения свят, дето и да идеш, като хлопнеш, навсякъде ще има легло, храна. Само като хлопнеш, преди ти да кажеш, всичко туй го знаят. Какво има да се безпокоиш в този свят. Когато лежиш, и храна има, и хляб има, няма нищо да ти искат, пари не ти искат, няма кой да те изкушава, да казва: „Плати.“ Сега майсторлък има. Някои бакали имат този майсторлък. Отиваш да купуваш, казва: „Ти взема захар, двадесет и пет лева, и аз ти давам двадесет и пет, и още петдесет, ти давам, стават сто.“ Онзи, който купил захарта, излиза и чете: двадесет и пет лева и още петдесет стават седемдесет и пет, не може да намери къде отидоха в джобовете. Пък то е в сметката. Онзи по майстор, като му казва двадесет и пет, този мисли, че му ги е дал. Тези, които теглят, гледаш везните, още един грам има да дойде, везната да показва точно, онзи не дочаква и откъсне един грам. На сто души продаде, откъсне по един грам, сто грама. Така сто от този, сто от онзи.

Питам, какво ще спечели. Придобитите неща с лъжа в природата всички си отиват. Всичко, което е придобито с лъжа, ни помен няма да остане от него. Една философия, обоснована на лъжа, ще изчезне. Една наука, обоснована на лъжа, ще изчезне. Един живот, обоснован на лъжа, ще изчезне. Една красота, придобита с лъжа, ще изчезне. Хората, на които косата е станала бяла, те си я боядисват. То е лъжа. Всеки може да си почерни косата, труд се иска, наука се иска. Отвътре може да я почерниш. Косата става бяла, когато много се тревожиш,

побелява. От голяма скръб главата побелява. Не се грижи, главата ще почернее. Изхвърли всичките тревоги, които имаш в душата, косата ти ще стане черна. Не се тревожи за нищо, бъди весел, да ти е приятно. Да ти е приятно, че е облачно. Да ти е приятно, че духа вятър. Обиди те някой, да ти е приятно. Кажи: „Колко хубаво говори!" Открадне ти пари, кажи: „Много хубаво направи." Като постъпвате така, ще почернеят косите ви за една година, направете опит. Силен трябва да бъде човек, герой да бъде. Как ще кажеш: „Обраха ме." Ти лъжеш. Как ще те оберат? Къде ще занесеш това богатство? Де ще го туриш? Той извън земята не може да го вземе. Ще го остави на земята. На луната не могат да го занесат. Всяко нещо, което е на земята, на земята ще остане, то е кражба и лъжа. Кражба е, понеже ние мислим, че ни обрали. Кражба има само в човешкия порядък. И в човешкия порядък лъжата е възможна.

Казвам, единственото нещо, което не е здравословно. Казват: „Господ откъде иде?" Казвам, откъде иде лъжата? Първите хора, които не знаеха да лъжат, Господ им каза: „От дървото на познанието доброто и злото няма да ядете." Туй дърво на познание доброто и злото е светът на лъжата. По никой начин няма да ядете, понеже в който ден ядете, няма да бъдете в рая, но извън рая. След като яде, вика Господ: „Адаме!" Той се скрил някъде. По-напред чакаше вън, сега се скрил и Господ го търси из рая. Вие ще си зададете въпроса, Господ не го ли знаеше къде е. Знаеше Господ къде е, но Господ не вижда лъжата. Той познава лъжата, но не я вижда. Не иска да я вижда. Една лъжа не може да се яви пред Господа. Лъжата е гола. За пръв път Господ вижда лъжата в Адама. Жената и тя се скрила. Коя е причината? Казва Адам: „Онази другарка, която ми даде лъже сега той, тя ме накара да ям." Не казва, че той искаше да стане божество, че неговата другарка обича я повече, мисли, че като яде от този плод,

ще стане шишкав, корона ще има на главата, мантия, венец. Така си мислеше. Изведнъж пак му дойде на ума и лъже. „Страх ме беше, та се убоях.“ Защо се убоя? Казва: „Жената ме накара да ям.“ Той беше баща на Ева. Може ли синът да накара бащата да лъже? Бащата може да накара сина да лъже, но синът никога не може да накара бащата. Лъжата не произтича от сина, но от бащата. Всеки, който лъже, Бог не му е баща. Дяволът в света има двама бащи. Единият баща на истината, другият баща на лъжата. Щом лъжеш, то е един свят, ти вече нищо общо нямаш с другия. Вие искате да примирите двата свята. Казвате, без лъжица не може.

Гледам, вчера минават тук две деца. Събират си лешници отдолу. След като ги събират, наблюдавам ги спокойно. Сега, ако е някой господар, ще им каже: „Защо ги събирате?“ Казвам: „Нека ги събират да си похапнат.“ Счупиха по един, не се задоволиха. Едното видя няколко лешника и таман рече да ги вземе, изведнъж се обърна към мене. Като ме видя, взе си кърпата, уж че нищо не е взело, като че гледа в друга посока. Казвам: „Не искам да го гледам.“ След туй си тръгна по пътя. Казвам: „От туй дете човек няма да стане. Да каже: „Може ли да си откъсна няколко лешника.“

Понеже Господ е господар в света, ето в какво седи моралът. Като се спирам в някоя градина, трябва да си обърна очите нагоре, да се помоля на Господа. Като чуя Господ да ми каже, да си откъсна. Аз, като че няма Господ, вземам си, без да питам Господа. Там е лъжата. Казва: „Аз си дигнах очите нагоре.“ Дигаш очите си нагоре, как няма да ги дигаш. Той, като иска да къса плодове, вдига ги. Не ги вдига да се моли на Господа, но ги вдига да къса плодове. Ти далеч от дървото ще си подигнеш очите, ще се помолиш. Тогава ще вземеш една-две круши, имаш право. Седиш при един извор, ти, без да си дигнеш очите, пиеш вода. То е лъжа. Ако ти не вдигнеш очите си към Господа

да благодариш за вода, ти крадеш тази вода. Ти ще вдигнеш очите си нагоре, ще се помолиш, само тогава ще вземеш чаша вода. Така се прави. Ти седнеш и без да вдигнеш очите си към Господа, ядеш. Ти крадеш, ти лъжеш. Казваш: „Аз съм гладен."

Гладен е човек, който служи на любовта. Който не служи на любовта, гладен не може да бъде. Според мене гладът е най-естественото състояние на любовта. Най-хубавото чувство. Гладът носи в себе си нещо много приятно. То е най-естественият подтик в природата. Ти чакаш да намериш нещо за ядене, че като ядеш, приятно ти е. Сега казвате, че гладът мъчи. Нищо не мъчи. Туй, което мъчи, не е глад. Гладът е съвсем друго. Ние го тълкуваме, казваме: „Ще умрем от глад." Никой досега не е умрял от глад. От преяждане хората са умирали, от глад не са умирали. Не съм видял някой да е умрял от глад. От преяждане съм виждал милиони да умират. От лакомия умират. Всички умират от лакомия и богатият, и сиромахът умират от лакомия. Къде е причината? Причината е лъжата. Хората умират, понеже вярват в лъжата. Щом повярваш в лъжата, ще умреш. Господ каза на първите хора, че ако ядат от дървото на познание добро и зло, ще умрат. Змията им каза, че те само няма да умрат, но като Бога ще станат. Те повярваха. Щом повярваш в лъжата, ти си мъртъв човек. Господ ти казва: „Бръкни в джоба си, извади и дай." Ти бръкнеш в джоба си и извадиш пет лева. Казваш: „Много са." Туряш ги пак в джоба. Ти лъжеш. Като бръкнеш в джоба, каквото извадиш, не го връщай в джоба си, но го дай. Ти сам се лъжеш, себе си лъжеш. Като дадеш пет лева, ще осиромашееш. Ти и Господа лъжеш. Като бръкнеш в джоба, каквото хванеш в ръката, без да го гледаш, дай го.

Това е, който иска да говори истината. Сега ще го гледа, ще го върне, ще извади един лев. Не е въпросът там. Казва: „Ако много дам, къде ще ми иде краят?" Той сам се лъже. Ти, като дадеш, човек ще

станеш. Като не даваш, нищо няма да станеш. Като сееш нивата, ще роди жито, като не сееш, бодили ще роди. Вие мислите и казвате така не става. То човек трябва да бъде умен. Как ще бъде умен, да лъже. Един адвокат сега ще лъже съдията. В сегашното съдопроизводство има надпреварване на лъжи. Съдията ще гледа да го не излъжат, той ще навежда факти, това било, онова било. Какво ще ви разправя? Какво ще доказва един адвокат? Открадна ли вола, или не? Има един комичен пример, цигански пример.

Един циганин откраднал един кон. Хващат го в кражбата, завеждат го при съдията. Той се оправдава пред съдията. „Господин съдия, аз не исках да взема коня. Бях се качил на крушата горе. Един кон дойде под крушата и не зная как се откачих, паднах на коня. Той хукна и ме закара у дома.“ Един модерен съдия ще проверява. Може да дойдат десет души свидетели, възможно е конят така да избяга. Но защо да иде конят в дома на циганина, защо да не иде в дома на господаря си, дето е бил? Явяват се десет души свидетели да доказват. Аз съм съдия, виждам, че той откраднал коня. Конят е в ума му. Виждам как е отвързал коня, как го довел, всичко това е в мозъка му. Какво ще ме лъже. Извеждам на филм неговия образ. За бъдеще как ще се съдят хората? Няма да има съдии. Ще покажат на филм как е влязъл в обора, как отвързал коня, как го изкарал. Съдиите ще покажат филма. Казват: „Ето как е станало.“ Как ще се оправдава? Сега ще има свидетели, ще доказват, че той това направил, онова направил. Че това са белите лъжи.

Казвам, силният човек не лъже. Ако аз бях онова дете, ще кажа: „Мамо, не само бях до плета, но бях в градината вътре и не само бях в градината, но бях на крушата, не само бях на крушата, но седем-осем круши откъснах, напълних си джобовете, всичките ги обрах. Ще понеса последствията. Само направих една погрешка, мамо, че не

погледнах към Господа, сега ще ида да погледна.“ Ще му прости Господ. Сега вие мислите, че не лъжете. А, не. Много мъчно е човек да се освободи от лъжата. Щом започне човек да лъже, веднага погледът става неспокоен. Щом лъже, всички онези, които са се научили да лъжат, погледът е обърнат надолу четиридесет и пет градуса. Той, накъдето ходи, все на земята гледа. Погледът е раздвоен. Не само това, но лъжата начертава лицето на човека. Започват да се явяват на лицето лъжливи линии, ноктите се омекчават, костите се размекчават, започват да се явяват болести в гръбначния стълб, бъбреците заболяват, стомахът те боли. Щом те боли коремът, ти лъжеш.

Преди години дойде един брат от Бургас, има коремоболие. Казват ми: „Учителю, умира братът.“ Слизам долу, в долната стая, казва: „Умирам, Учителю.“ Как умира, иде тук за събрание. Казвам: „Как ще умреш, защо ще мреш?“ Ходил в града. Казвам: „Да не си ял нещо?“ „Нищо не съм ял.“ Казвам: „Кажи ми истината.“ Казва: „Купих си тахан халва, но с ядки.“ „Какви ядки?“ „От орехи.“ После ял леблебии, те стари. Не ги сдъвкал хубаво, нагълтал ги. Държах му една лекция: „Слушай, такава халва със стари леблебии не се яде, тя уморява.“ Помогнах му, освободи се.

Лъжата е халвата с леблебиите. Ако ние, съвремените религиозни хора, говорим лъжа. Без никаква лъжа! Аз не говоря отвън, но вътре в себе си. Аз никога на човека няма да кажа, че му говоря истината, защото, ако му кажа, че говоря истината, пак ще го излъжа. Аз съм гореща свещ, която гори. Казвам, аз съм виделината в света. Има един стих в Писанието, казва Христос: „Аз съм виделината в света.“ Христос не казва: „Аз съм виделина на вас, но аз съм виделина на света.“ Понеже светът взема, виделина съм за тях, да се явят техните дела. Не мислете, че вие като се явите в света, хората ще

гледат благосклонно. Най-първо те не искат техните лъжи да се открият. Аз имам тук дост? попски лъжи.

Иде един ден един калугер, облечен хубаво, мазничък, казва: „Много ме интересува вашето учение.“ Гледам го. Не му казвам, че му вярвам. Като го виждам, аз го тълкувам. Той иска да ме лъже. Искам да го хвана как ще ме излъже. Мнозина са ме лъгали и този искам по кой начин ще ме излъже. Казва: „Много се интересувам. Имам съмишленик, другата неделя ще го доведа, ние работим за вашето учение.“ На другата неделя води другаря си. Казват: „Ние ще образуваме кръжок.“ На третата седмица иде при мене, казва: „Може ли да ми направиш една услуга, аз съм честен. Дайте ми сто и петдесет лева. Оставя часовника си. След няколко деня ще дойда да взема часовника.“ Не му казвам да не оставя часовника. Но после гледам, часовникът не върви. За да бъда... пращам часовника да го поправят. Ще ме набеди, че съм го развалил. Ще каже: „Аз ти оставих хубав часовник.“ Пращам часовника да се поправи, давам сто лева, а той оставил на мене развален часовник. Часовникарят казва: „Тази хлопка и пет лева не струва. Казват: „На Учителя е.“ И той го преувеличил. След няколко седмици иде братът и казва: „Тук онзи калугер някакъв часовник не е ли оставял? Той казва задигна часовника ми.“ Неговият часовник оставил при мене. Казвам: „Аз го поправих.“ Той си взема часовника. Тъй като му дадох сто и петдесет лева и сто лева за поправка, струваше ми двеста и петдесет лева, за да видя онзи метод, по който ще ме лъже. Оттам насетне не съм го видял. Що не дойде да ми каже направо, защо иска да ме лъже? Тълкувам го сега. Може би е артист, изкуство има. Казва: „Ще ти покажа изкуството си, майсторлък, ще ти покажа една лъжа, ще ми платиш сто и петдесет лева.“

Та ви казвам, бъдете искрени спрямо себе си. Аз не изнасям сега. Но тия два порядъка са несъвместими. Те се допират един с друг. Единият порядък е като сянка на битието, другият е самата реалност. Лъжата има далечен свой произход и в небето се зарежда. Бог, който вижда съществата, заражда се възможност за лъжа, изпраща ги тук да се въплатят. Отначало не се вижда лъжата в Божествения свят, но тук всеки се показва, какво е мислил на земята се показва, кой е вървял по правия път и кой по кривия. Сега да ви кажа, тук вече никой не може да се избави. Горе никой не знаеше дали лъжете, но тук всеки ще ви знае казвате ли истината, или не.

Сега някой дойде при мене и ми казва нещо, без да го е видял. Казва: „Така се говори." То е лъжа. Никога не прави възглед от това, каквото пишат вестниците. Вестниците са пълни само с лъжи. Една българка от Германия ми казва, че в Германия вестниците пишат много по-малко лъжи, отколкото тука. Там пишат какво казва главната квартира на фюрера. Тук вестниците пишат това превзето, онова превзето. Там пишат само факти, които са станали, тук като че войната след няколко деня ще се свърши. То не се знае, разпространява се лъжата. После искате да знаете кой ще победи. Кой ще победи? Сега има един закон прекаран, че не може да вземаш страна. Който има радио, може да намери затвора. Нямаш право да слушаш какво говорят в Москва, нямаш право да слушаш какво говорят в Лондон. Щом те хванат, хайде в затвора. Сега, които имат радио, ще слушат какво се говори в България, в Германия, Италия, Франция, Америка. Ще има вече агенти, които ще ходят да слушат. После те питат: „Ти какво мислиш?" Мисля, двама пехливани нека се борят, ще си дам мнението, като се свърши, кой ще победи. Сега не зная нищо. Като изгрее месечината искаш да изгрее месечината. Като изгрее, какво ще ти донесе? Ще ти донесе нещо, но ако мислиш,

че ще ти донесе хляб, здраве или плодове, или щастие, лъжеш се. Месечината може да ти донесе много пързалки или мазилки, или нещо друго, колкото искаш, но нищо друго не може да ти донесе. Слънцето, като изгрее, ще ти донесе нещо съществено.

Единственият съществен свят, то е Божественият, Божественото слънце, което изгрява, то е, което носи живот в себе си и в нас. Аз ви говоря за един вътрешен живот. Мене не ме интересува лъжата, понеже лъжата в природата не съществува. Във формите съществува, но като погледнеш небето, никаква лъжа не съществува там. В хората има лъжа, но в светлината няма лъжа. В тъмнината има малка лъжа. Тя покрива нещата. Ако си нечист, тя ще те прикрие. Светлината ще те разкрие. Светлината разкрива и лекува, тъмнината покрива и не лекува. В тъмнината ти ще мислиш. Ако някой човек е заспал, не чувства болката. Като дойде в съзнание, ще почувства болката. Щом чувстваш болката, може да се лекуваш. После ние се лъжем. Направиш една погрешка, кажеш: „Нервен съм." Ти се лъжеш. Твоята погрешка не произтича от твоята нервност. Нервността ти произтича от това, че ти обичаш да лъжеш. Нервните хора, то са хора на белите лъжи. Това са моите научни изследвания. Там лъжите са четири вида: подсъзнателни лъжи, съзнателни, самосъзнателни и някой път има свръхсъзнателни лъжи. Дойде някой, казва: „Аз много обичам Господа." Ще примигва очите нагоре. За мене свръхсъзнанието има особено ухание, аз го виждам, той го няма никакво, той мирише обикновено и казва, че обича Господа. Човек, който служи на Господа, той няма таково лошо ухание. Лъжите на подсъзнанието са нужни на минералите, на растенията, лъжите на съзнанието са нужни на животните, а тия на самосъзнанието на човека. Лъжите на свръхсъзнанието те са лъжите на ангелите, на лошите ангели, които

обичат да лъжат, на онези, които обичат да говорят истината. Турците казват: „Какъв е церът на това?“

Сега има известни лъжи. Най-малката лъжа, която кажеш, след една, две, десет години ще произведе в теб едно болезнено състояние. Ти говориш лъжа, аз съм тръгнал в този път. Да вярваш в Господа, нищо не става, лъжеш. Да кажеш слънчевата светлина нищо не струва, вечерно време трябва да се гуляе, денем да се спи. Ако всичките хора ходеха вечерно време да гуляят, денем да спят, какъв ще бъде светът? То е неестествено, то е емблема на лъжата. Тази тъмнина се явява от лъжата. В света тя е причинила духовните облаци. Щом излъжеш, потъмнее съзнанието, ти се уплашиш да кажеш истината. Ти седиш пред Божието лице и искаш да го лъжеш. То е невъзможно.

Вътре в себе си никога не се опитвай да излъжеш себе си. Три неща помни. Не се опитвай да излъжеш себе си, не се опитвай да излъжеш ближния си и не се опитвай да излъжеш душата си. Не се опитвай да излъжеш и Бога. Каквото направиш, кажи го направо, няма да те обесят. Като кажеш истината, като признаеш, силен човек ще станеш. Ако кажеш най-малката лъжа, губиш от силата си. Ти си от слабите хора. Ти ще промениш вярата, ти ще промениш надеждата, ти ще затвориш пътя на любовта и на светлината. В тебе нищо няма да има.

Та казвам, новото възпитание е без лъжа, ни бяла, ни черна лъжа. Седите някой път тук и не може да се търпите. Лъжа е, че не може да се търпите. Ти се лъжеш, че не можеш да търпиш. Лъжа е, когато е приятен човек. Истината очиства човека. Седнал някой, страх го е, че друг ще му отнеме нещо от тебе. Единственото нещо, което отнема от човека неговата сила, то е лъжата. Ти се пазиш от човека, пазиш се от неговата лъжа. Казва: „Аз не мога да търпя това.“ То е лъжа, Господ го

търпи, ти не можеш да го търпиш. Нека донесе пари, как ще го търпиш, пък и хляб да ти донесе, ще го търпиш. Ти не можеш да го търпиш, защото нищо не носи.

Всичко в нас е свързано. Като дойде някой, че ме лъже, казва: „Ти си много добър човек, много добре пишат за тебе." Казвам: „Много добър съм, но някои хора говорят много лошо." Казва: „Ти си много добър." Но казват, че за разврата на хората аз съм причината, че се заблудили, че се отбили от пътя, аз съм причината, че хората не вярват в Бога, мене ме считат за виновен. Казвам, не, той като говори, че съм много добър, сам не вярва. Но това мене не ме интересува. Дойде някой при мене, че мирише. Аз досега съм изследвал уханието на лъжите. Има една лъжа, на която уханието прилича на развалено розово масло. Има лъжа, на която уханието мирише на развалена захар. Има лъжа, която мирише на маслото на развален здравец. Има лъжи, които мязат на гнили круши, на гнили ябълки, има лъжи, които мязат на гниещо месо, пък има лъжи, които мязат на човешки извержения. То са факти. Та сега според степента на миризмата познаваме каква е лъжата, от кой род е. Като дойде някой, казвам: „Това е голяма лъжа."

Затова казваме, любовта изключва всяка лъжа. Любовта е туй, което изключва лъжата и внася истината в човешката душа. Любовта е това, което изключва смъртта и внася живота. Любовта изключва болестите и внася здраве. Любовта е туй, което изключва тъмнината и внася светлина. Така трябва да разбираме. Казва: „Аз имам любов." То е старият живот. Ние има да се справим не само със сегашните модерни лъжи, но има лъжи на нашите деди и прадеди от осем хиляди години. Има да се освободите от лъжите на паяците. Те направят някаква мрежа. Аз какво виждам тук, на Изгрева. Тия огради какво показват. То са лъжи. Туй е наше място. То е първата лъжа.

Заградил съм, взел съм Божественото, турям тапия, триста хиляди, заграждам го, казвам: „Това е мое място.“ То е бяла лъжа. Утре, като умреш, на кого ще го дадеш? Ако е твое, ще го носиш със себе си.

Туй, което е твое, трябва да го носиш със себе си. Единственото, което е наша собственост, то е истината. Тя с тебе ще върви. Единственото, което с нас ще върви, то е Божественото знание, което ще го носиш. Единственото, което с нас ще върви, то е любовта. Нещо, което носиш и не ти придава, то е лъжа. Казва: „Аз съм готов заради тебе да умра.“ Привеждал съм онзи пример за един българин Стоян, който излязъл със своята възлюблена, носи шишене, кавал стара пушка, и казва: „Драганке, видиш ли този кавал, само да излезе някой насреща. На мене разчитай.“ Гледат, от гората излиза една мечка. Стоян веднага се качил на крушата, Драганка нямала време да се качи, тя се престорила на умряла. Мечката минава, вижда, че е много страхлива. Той вика отгоре: „Чакай, стой Драганке, оттук ще цъкам. Какво ти каза мечката?“ „С такъв герой да не ходиш още веднъж.“

Един човек, който го е страх от страданията, какъв е? Силен човек ли е? То е бялата лъжа. Не иска да страда човекът. Не иска да страда. Ако ти не страдаш, не можеш да бъдеш наследник на благото. Страданието е работа, която трябва да се свърши в света, и радостта. Радостта е едно благо, което човек ще опита след страданието. Ще участваш и в радостта, и в страданието. Не както ние мислим. Страданието произтича от това, че ние не искаме да страдаме. Христос, като дойде, защо страда? Не можеше да не страда. Страда за лъжите на хората. Оспорваха, казваха: „Тебе никой не те е пратил, ти лъжеш, ти си самозванец. Казва: „Ако аз не правя делата на Отца, не вярвайте.“ Казват: „Ти не го правиш, но дяволът го прави.“

Дяволът е баща на лъжата. Този народ, който остана да вярва в лъжата, всичко имат, но Божия мир нямат. Всички казват: „Богати са

евреите.“ Че нас не ни трябва такова богатство. Мене не ми трябва богатство на лъжата, мене ми трябва богатство на знанието. Мене не ми трябва едно богатство на лъжата, но ми трябва едно богатство на красотата. Мене не ми трябва едно богатство на лъжата, но богатство на здравето. Мене ми трябва едно здраве на истината, което да ме радва. Казвам, мене не ми трябва един лъжлив живот, при който ще ме турят в гроба, където ще ме ядат червеите. Какво стана с него, ще попитат. Учи закона на лъжата. Всеки, който лъже, ще го ядат червеите, ще го ядат и ще останат само костите. Какво трябва? Без лъжа истината в душата си ще внесете. Знанието в ума ще внесете. И любовта в духа си ще внесете.

Сега това не е закон. Доброволно. Всеки от вас да разгледа и аз разглеждам. Всеки ден разглеждам, някой ден се явяват случаи, дето мога да кажа някоя лъжа, като говоря, мога да кажа нещо, което не е вярно. Като съм говорил, взема ми няколко деня, да видя какво ще произведе върху хората, как ще разберат. Думите ми трябва да бъдат така, че да не дам по възможност никаква съблазън. Не да говоря за любовта, и аз по този закон да не искам да работя. Като дойде някой при мене, аз няма да го направя богат и апартамент няма да му направя, и хубави дрехи няма да му дам, обуща няма да му дам. Единственото нещо, което всякога може да направя за един ден, може да го приема, да го угостя и от една паница да ядем. Няма да се гнуся и двамата от една паница ще ядем. Туй на земята може да направя. Вие всеки от своя паница ядете. Ако имам две дрехи, едното палто може да му го дам. Своето палто няма да го съблека и да му го дам, че аз да остана гол, но две ако имам, едното ще му дам. Ако имам два чифта гащи, едните ще му дам, но няма да съблека своите гащи и да му ги дам, пък аз да остана гол. Туй, което имам, ще разделя благото, хубавото, което имам, ще разделя с него. Хлябът ще разделя. Щом

разделям хляба с него, и Господ по същия начин постъпва. Бог ме е осигурил още като съм дошъл. Майката ви е слугувала.

Аз исках да ви чета от „Ценната дума“. Вие прочетете. По какво се отличава младият и старият? На младия всички заповядват, всички мислят, че не знае. Този старият всички считат, че той знае. Детето казва: „Я ми кажете.“ Та казвам, някои от вас преждевременно мислят, че са остарели. Казва: „Да ви кажа какво е казал Учителят.“ Аз съм тук, че коментират думите ми. Гледам, аз мисля едно, те мислят друго. Турят примери, дето ни най-малко не съм сънувал. Казвам, колко са гениални, аз съм го турил за едно, те го употребяват за друго. После, като се намерят натясно, лъжат. Вчера иде една сестра, четох ѝ нов морал, както го разбирам. От лешниците започнах. Тя казва: „Моля, Учителю, каквото ти казвам, да го не казваш на другите.“ То е лъжа. Ти сама не вярваш, мислиш, че ще го разгласявам. „Ти казва ще го разгласиш в събранието, излагаш ме.“ Аз другояче мисля. Аз излагам себе си. Аз, като говоря, цапам така себе си, че ми трябва цяла седмица да се очистя. Превеждам някой пример, какво да го правиш сега. Някой път седя и си мисля. Остави тия хора, що ще ходиш да се разправяш с тях. Някой бил жена си. Че нека да я бие. Аз ще ви кажа един пример отпреди десетпетнадесет години. Мъжът на една сестра много раздразнителен, тя искаше да пости, мъжът ѝ не обичаше да пости. Съветвам сестрата, казвам: „Не прекалявай работата, защото може да предизвикаш мъжа си. Ти искаш да добиеш известни качества, те така не се добиват.“ Тогава беше на мода постът, всички искат да постят по пет, по десет деня. Тази сестра мъжът я бие за постенето. Казва ми: „Знаеш, че ме би.“ Казвам: „Ако беше ме послушала, не щеше да те бие.“

Ти когато постиш, всеки да не знае. Щом знаят всичките хора, какво ще постиш. Ако искам да постя, никой да не знае. Щом съм

между хората, какво ще постя. Никой да не знае, когато постиш, няма какво да разправяш. Постът не е да направи човека слаб. Постът е да очисти неговия ум. Когато привеждам някой пример, съм много внимателен. Колкото примери съм давал, много съм внимателен, всеки пример да изказва една истина. За мене всеки пример, който не изнася истината, той е бяла лъжа. Човек може да приведе един пример, да направи хората да вярват. Аз зная закона. Никога хората не могат да вярват в туй, което аз не вярвам. Аз може да доказвам на хората да вярват в туй, което аз вярвам, до тази реалност, до която аз съм дошъл. Ученикът не може да бъде по-горе от учителя си. Когато говорите на някои хора, те ще бъдат точно така и додето вие сте дошли дотам, и те ще дойдат.

Имаме тук един пример. Имаше един, мисля, че го наричаха Илия. Сега той е в Америка някъде. Отива той смирен при Кортеза, седял шест месеца и гледал какво прави, как реди иконите, смирено той поглежда. Наблюдава я. Казва: „Ти, сестра, какво казваш?" Тя го учи. След шест месеца той се изтапанчва, вече знае повече от нея. Взема, че се фотографира, туря Христа отляво, туря Отца отдясно, той по средата, духът отгоре и в една картина направя, изпраща тази картина. Новото, Божественото в света. Прати и на мене тази картина, съжалявам, че изгубих картината. И една друга картина изгубих, за която съжалявам. Тук дойде един художник, казва: „Свършил съм академията, после курс." Гледам, една картина рисувал два вола. Доста хубава картина, но гледам, единият вол с три крака. Гледам крака, търся го перспективно, няма го. Дойдоха тук от академията, които са свършили, казвам: „Я ми разправете, аз не разбирам от вашето изкуство, къде е четвъртият крак?" Те гледат картината, няма го крака. Рисувайте вол с четири крака, не с три. Рисувайте човек с две очи, не с едно.

Та казвам, яви се във вас едно желание. Нищо е. Белите лъжи са много невинни, но колкото минава времето, произвеждат най-ужасните резултати в света. Тя е дреха, която покрива всички престъпления. Ако изчезне лъжата, всичко друго ще изчезне. Тя покрива всичките престъпления. Освободете ума си, сърцето си и тялото си от лъжата. Не лъжете себе си, че аз не ядох днес, затова отслабнах. Яж, яж с любов и благодари. Като вземеш хляба, благодари на Бога, че ти дал хляб, но че си нямал нещо сготвено, пак бъди доволен. Като дойде хлябът, достатъчно е. Ако има сготвено, благодари. Ако има ябълки, благодари, ако има круши, благодари. В дадения случай благодари на Бога за онова, което имаш, и не роптай. В дадения случай хиляди случаи ще дойдат, в които Бог ще покаже любовта си. В дадения случай бъди благодарен. Като срещнеш гладния човек, дадеш му една хапка хляб, усмихне ви се, яде сладко като че е захар. Защо да не ядеш сладко. Ти ще набръчкаш челото. Всички сте актьори. Нямам нищо против старото изкуство. Не може човек да се освободи от тия белите лъжи. Дойде някой и ме пита кой от тия двамата повече ми харесва. Дойде друг, че ме пита: „Ти на колко си години?“ Аз ще му кажа една лъжа. Аз отговарям така: „От мене по-млад в света няма, но и по-стар от мене няма.“ „Как да го разбирам?“ Разбирай го, както искаш. По-млад от мене няма и по-стар от мене няма. В София откак съм дошъл, има двадесет-тридесет години, в България има петдесет-шестдесет години. „Кога си роден?“ Аз не зная кога съм роден. Искат раждането да го запишат. То са фокуси. Когато едно пиле се излюпи, ражда ли се. То се излюпва.

Раждането е един Божествен процес, за който ние почти нищо не знаем. Родени от Бога, когато Бог ни е дал всичките блага и се намираме под негово покровителство. Слънцето, звездите, природата, всичко е за нас. Ние трябва да благодарим, че живеем. На земята ние

сме в Божиите блага. Не сме в рая. Даже туй място извън рая е толкова приятно. Като влезем в рая, в живота, какво ще бъде? Ако извън рая е толкоз хубаво, колко ще бъде красив раят?

Казвам, хранете тялото си с истината. Хранете сърцето си с истината. Хранете ума си с истината. Хранете душата си с истината и духа си хранете с истината.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Беседа, държана от Учителя на 7 септември 1941 г., неделя, 5 часа, София – Изгрев[33]

[33] Тази беседа е включена и в поредицата „Утринни слова“ за съответната година.

ВЪЗЕЛЪТ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само 9. и 10. стих от 11. глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Възможности и условия на живота. Какво представя човек сам по себе си? Той е един възел от възможности и условия. Често говорят за душата, за духа, за ума, за сърцето. И досега има спор за душата: има ли човек душа, или не. За ума спор няма, за сърцето – също. Понеже има органи за тях, няма спор. За духа – навсякъде е, но за душата се спори. Ние се радваме, че има спор. Спорът не е лошо нещо. Двама души се спорят. Всякога в спора кой побеждава? Силният. Слабият всякога плаща глобата. Ако някой, който е слаб, мисли, че може да сполучи в живота, той се лъже. Сега проповядват слабите хора, грешните хора – Господ ще ни прости. Светът не е създаден за грешните, нито за слабите. Той е създаден силни да станат слабите и грешните праведни да станат. Не е създаден праведните грешни да станат и силните слаби да станат, умните глупави да станат.

Та казвам, в сегашното самовъзпитание социалните и материалните тенденции не са здравословни, не са хигиенични. Някой казва: „Да обичаш своето отечество.“ Но какво представя отечеството? Отечеството на житото кое е? Нивата. Там е създадено. Но тази нива кой я сади? Ако човек не би я садил, не би израсло.

Говорим за отечество, отхвърляме господаря на отечеството. Казва: „Да обичаш отечеството." Не може човек да обича така отечеството. Ние поставяме една основа, която не е права. Ако обичаш баща си и майка си, ще обичаш мястото, дето живеят. Ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора. Ако не обичаш баща си и майка си, по никой начин не можеш да обичаш и другите хора. Може да кажете, че има изключения. Няма никакво изключение.

Аз сега не говоря за привидната любов. С привидната любов светът е пълен ние оказваме известно ухажване на кокошките. Казваме, че са породисти, че благородни, гоим ги, създаваме им много хубави курници, но после в края на краищата каква е културата, която даваме на кокошките? Вие я знаете. Обезглавяваме ги. После всичко онова, което те имат, ние го задържаме. Българите, когато развиваха пчеларството по стария начин, определяха кои ще останат за майка. Онези, които не са за майки, Господ да им е на помощ. По един-два котли вряла вода, всичките пчели избиват, да им вземат меда. Сега модерните пчелари станаха малко по-човеколюбиви. Направиха хубави кошери, димят, изпоплашат ги, турят ги в друг кошер, те избягват, вземат им питите. По-човеколюбиви са, с мир. Другояче, ако рекат да се бият с нас на нож, те горките идат, сгушат се, изпоплашат ги, вземат им питите.

В миналото и в християнската епоха човека за неговите религиозни идеи – колко хора са разпънали. Как вярваш в Бога? Как вярваш в Христа? Син Божи ли, или не е син Божи? Казвам, каквото кажеш, аз не съм автор за това. Той ми казва: „Никой не познава Отца, та камо ли сина, когото Отец благоволи да го открие." Казва: „Ти какво мислиш?" Аз мисля това, което ти мислиш. Ти мислиш, че вярваш в Бога? Не, не вярваш. И аз мисля тъй. Аз говоря за любовта, но като дойде до питата, по-голяма част от питата я турям в моята

торба. На тебе давам аргументи, че съм по-голям, по-стар. По-голямото – на мен, и ти трябва да отстъпиш. Аргументите ви са слаби. Ще отстъпите на силния. Че какво няма да отстъпим. Ако не отстъпим, той ще те накара да отстъпиш. Понеже съзнаваш, че не може да се бориш със силния. Тогава силният човек трябва да има нещо, което да превъзхожда силния, по ум да го превъзхожда. Слонът е много по-силен от човека, но човек е по-умен. Туря му примка и накарва слона да му служи. С гема си го кара. Тогава тури едно детенце на главата и с едно чукче като го чука, той ходи и му слугува.

Сега аз разглеждам възможностите, но ги разделям, не разглеждам нещата от едно широко становище. От това гледище човек е бил растение едно време, той расъл, както сегашните дървета. Даже в това време той расъл до 500 метра висок. Много голяма горещина имало на земята. Това са твърдения, това не е наука, това са факти. Казвате: „Да го видим." Сега виждаме тези дървета. Тези дървета са наследници на другите дървета. Когато хората напуснаха своето отечество, дърветата оставиха наследници. Тия дървета сега са наши наследници. Един ден, когато ние достигнем до съвършенството на ангелите, сегашните дървета ще бъдат хора, те ще бъдат като нас. Ще кажат: „Какви ли са тия ангели?" Казвам, хора бяха, когато вие бяхте дървета, те бяха хора на земята. Като хора какво правеха? Сечаха ви с брадви, правиха ви за греди на своите къщи, правеха каци, правеха бъчви. Вие им бяхте пособия, дадохте им възможности те да бъдат културни.

Вие ще зададете въпроса, защо Господ направи света така. Какво разбирате под думата „Господ"? Той не е една богословска теория. Някъде някое същество как ще го определиш? Бог е в светлината. Който знае езика на светлината, Господ ще му говори. Ако знаеш езика на светлината, Господ ще ти говори. Господ е в растенията. Ако

знаеш езика на растенията, Господ ще ти говори. Господ е във въздуха. Ако знаеш езика на въздуха, Господ ще ти говори. Господ е във водата. Ако знаеш езика на водата, Господ ще ти говори. Че как? Може ли водата да говори? Говори, отлично говори. Като вее вятърът в морето, какво прави? Какъв шум вдига? Пляскане има. Речи – ту силни, когато вятърът е силен, ту слаби – когато вятърът е тих – тогава мекичко, едва говори. Тогава поетите пишат хубаво. Когато вятърът е силен, разлюти се, като се запени, ще кажеш: „Какво се е разгневило?“ Не, речи държи, казва: „Знаеш какво е вятърът? Като ни плиска, той ни накара да се пеним. Казва: „Ще работите.“ Вятърът кара водата да работи. Тя се плиска в камъните, чупи ги, постоянно тече и облаци има отгоре.

Ние сега отделяме тия факти. Разделяме част от растенията, от водата, от светлината. Казваме, човек е направен по образ и подобие на Бога. Всичко друго е направено по Словото Божие. Елементите са направени по Словото Божие. Пък и човек е направен по Словото Божие. Казва Бог – и стана. Направен е човек по Словото Божие. Значи съветва се със своето слово. Казва: „Този как да го направим? Да го направим – казва – от пръст, дето живеят растенията. Да вземем нещо от тях и после да вземем нещо от тревата, дето животните пасат. После да вземем нещо от това, дето пеперудите живеят. – Господ казва: – Като направим този човек, ще му дадем от нашето дихание, ще му дадем от тази Божествена субстанция.“ И от себе си Господ взе и всичкото това го тури вътре.

Сега казват: „Каква ли е била тази материя, от която Господ взе?“ Какво да ви разправям. Тя е била електрони, протони, изотони и неутрони. Какво ще разберете? Първите два елемента са положителни, третият е отрицателен, четвъртият е неутрален – не се бие с никого. Третият е извън неутралитета, той е само наблюдател. В

атомите има два елемента отрицателни, единият е положителен, а другият е неутрален. Другият – който гледа отвън. Нещо разумно има в материята. Разумно има в часовника, че часовникът върви, определя времето, определя въртенето на земята. Тази степен, до която сме дошли, трябва да се изучава. Да се изучава човешкият мозък, да се изучава човешкото тяло, да се изучават космите, да се изучават веждите, очите – сини ли са, или зелени, дължината на носа, широчината, дебелината, устата – тяхната плътност, цветът да се изучава, да се изучава човешката брада, скулите, ушите на човека. Да се изучават неговите пръсти, как е създаден човекът, как са се създали пръстите, кой ги е създал. То е един процес. Работили са най-умните. За да се създаде човешкият организъм, са работили най-разумни същества, милиони години са приготвяли тази материя, от която трябвало да бъде създаден човешкият организъм.

Казват – Господ казал, и станало. Ще дойдат богословците да твърдят, че в шестия ден Бог създал човека. Турците казват: „И да видиш, не вярвай.“ Писанието казва: „Тисящи години са като един ден. И един ден е като тисящи.“ Този ден, който не разбира, мисли, че е един ден. То е относително, по аналогия. То е един Божествен ден. Един Божествен ден, който е грамаден. В един Божествен ден има милиони години. Сега може да турите десет, сто, двеста, триста, петстотин, хиляда, един милион. Някои хора се плашат и казват, че има осем хиляди, откак Господ създал света. Това е образ. Учените хора са дошли до твърдението, че откак светът е създаден, има два милиарда и петстотин милиона години. И за бъдеще може да има още толкоз. Не са определили положително.

Аз наричам времето и пространството – това са красота на мисълта. Колкото времето е по-дълго, по-добре за нас. Краткото време е за глупавите хора. Дългото време е за умните хора. За мравите не се

изисква много пространство да пътуват от тук до Америка. Достатъчен е кръжокът на Изгрева. Голямо пространство е за тях. Човек не може да се задоволи с пространството тук, на Изгрева. България му е тясна, Германия му е тясна, Русия му е тясна. Иска в Америка да иде. После цялата земя му е тясна, иска да се пренесе на месечината. Иска му се да иде на слънцето. Ако може да иде на слънцето, той ще вземе билет, защото няма да струва много. От тук до месечината ще струва сто и двадесет милиона и до слънцето сто и петдесет милиона. Има американски милиардери, които може и да дадат сто и петдесет милиона за отиване и толкоз за връщане. То ще бъде една отлична разходка и като се върнат, само от обявленията ще си изкарат парите. Като разправят какво има на слънцето, ще бъде хиляда и една нощ, да разправя как живеят хората там. Ако някой се яви да държи сказка, че е ходил на слънцето, как ще го посрещнат хората?

Ето аз как сравнявам, гледам от друго гледище. Тази идея е толкоз тежка, че ако на един слаб човек му турят двеста кила, ще го смачка. Казва: „Не ми разправяй, не е за мен.“ За слабите хора тия идеи не са, ще се размъти умът им. Сега аз правя следното сравнение. Да кажем, имате тук една свещена книга (Учителят показва Библията) и някои други книги. Тази книга не е сама учена. Като четеш, учиш се от нея. Питам, учената книга от само себе си ли е станала учена. Книгата е напечатана и начинът, по който е напечатана, произволен ли е? Разумен е. Ако разбираш тия закони, ще разбереш вътрешния смисъл на книгата. Следователно слънцето е живо, книгата е написана. Онзи, който написал Библията, не е оставил така. Той я написал и я оставил в ръцете на хората и често идат да тълкуват какво пише. Всеки автор пита: „Прочетохте ли моята книга?“ Всеки ден, слънцето като изгрява, вас ви питат от невидимия свят: „Прочетохте

ли последната книга, която Бог написа?“ Слънцето е написаната книга, която Господ пише, и за бъдеше ще има да пише друга книга, още една книга има, тя ще бъде друга книга. Как ще разберем тази книга, когато тази не разбираме? Тази ще бъде увод на онази. Питам, може ли едно глупаво слънце, в което не живеят разумни същества, да издава такава светлина, както сега слънцето издава? То е невъзможно. Самата светлина, която издава нашето слънце, показва, че в нея живеят същества високоинтелигентни, съвсем другояче организирани и тяхната материя не е направена, както нашата материя. Влизат някои от електрони, протони, изотони, неутрони.

Аз сега искам само да вярвате. То нищо няма да ви коства. Вие толкоз работи сте вярвали, вие вярвате, вестниците каквото пишат, неща, които не са верни. Защо да не вярвате и на мене. Днес вярвате, каквото пишат вестниците. Утре видите, че не е вярно. Защо да не вярвате и на мене? Вестниците не седят по-горе от мене. Поне вярвайте, че колкото те говорят истината, толкоз и аз ви говоря. Трябва да бъдете справедливи. Като проверите, ще намерите, че не е вярно. Не казвам да подражавате, защото и вестниците постоянно се коригират. Когато българите превземаха Одрин, пишат: „Одрин падна.“ На другия ден опровергаят, че не е паднал. След една седмица пишат: „Одрин падна.“ И пак го опровергаят. След десет-петнадесет деня пак: „Одрин падна.“ И най-после падна Одрин. Казвам сега, ако се говори, че Одрин падна, все ще падне. Сега учените хора говорят, че има хора на слънцето, други казват, че няма. Един ден ще кажат: „Има.“ Факт ще бъде. Има начини, по които може да се провери. Ето, на месечината знаят, че има хора. Последните новини са, че са влезли в съобщение. Учените хора на земята са влезли в съобщение с учените хора на месечината. Туй вестниците го пишат и като го пишат, ще го вярвате. Те са най-големите новини.

В човека, гледам, има възможности. Човешката душа е човекът. Една вътрешна възможност и външните условия. Човека за в бъдеще го очаква едно велико бъдеще. Сега е в детинство, в зачатъчно състояние. Има да мине през много фази на своето и ще има една отлична форма. Неговото съзнание ще се развие, ще има спомен за живеенето си на Земята, не само на Земята, но ще живее и на Венера, на Меркурий, че на Слънцето. След като завърши своята еволюция в Слънчевата система, ще иде на Сириус и там ще живее двеста и петдесет милиарда години и оттам ще иде на едно слънце, около което всички наши слънца се въртят, около него се въртят около сто милиона слънца. Той ще иде там на гости, там ще го посрещнат с венци. То ще бъде Царството Божие. Вие ще кажете една българска поговорка: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Че когато една мома се жени, не зее ли за зелена трева. Кажете ми какво са добили младите моми. Когато на някой учен му дадат една диплома, не зей ли за зелена трева. Какво представя? Туй, което учил след двадесет-тридесет години, след хиляда години ще се опровергае. Съвременната наука след хиляда години ще бъде детинска играчка. След хиляда години сегашното знание и децата ще го знаят.

Казвам, има неща у човека, които са неизвестни. Има неща, които в дадения случай са верни. Мисълта е вярна, абсолютно вярна.

Имайте свещено чувство за Бога, влизайте в едно дълбоко размишление. Чувствайте връзка с всичките хора. Има нещо мощно. Някой път в годината събужда се човек, казва: „Ето така трябва да се живее.“ Има нещо по-велико, да остави детинските работи. Не съм против детинските работи. Децата ги облажавам, понеже са много възприемчиви. Стария човек не може да го научим на новото знание. Стария кон на нов ешкин не може да го научим, новия кон на нов ешкин може да го научим. Казва: „Аз съм изучавал Библията. Всичко

това го зная.“ Рекох: „Я ми изтълкувай какво е искал да каже Христос, когато казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Че казва: „Не го ли знаеш?“ Казвам: „Кой път? С кола ли трябва да се ходи, с автомобил ли ще се ходи, такъв път ли е? В какъв смисъл?“ Казва: „Не виждаш ли? За какъв път? Път – казва – за Бога.“ Той не казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Той е пътят. Изведнъж тълкувате, казвате: „Тази работа не е за прости хора.“ Казвам: „Понеже ти си изучавал Писанието – казвам, – какво означава пътят?“ „Не ме изкушавай.“ Не е работа за изкушение. Рекох: „Ако аз ти кажа на тебе, ако Христос живееше в твоето време и дойде при тебе като един човек и ти каже: Аз съм пътят, истината и животът. Сега го няма, но ако се изправи и ти каже така, как ще го разбереш?“

Тогава на духовните хора им е говорил, но те не разбраха този въпрос. Сегашните християни след две хиляди години пак се спират и питат какво означава пътят. Казвам: „Ти ми кажи какво означава пътят. Ти си изучавал Библията. Как да не знаеш какво нещо е пътят. – Казвам: – Ако аз започна да тълкувам Библията, не се основавам на този авторитет. Това е една малка компилация. Онази голямата Библия е много по-голяма.“ „Че как? Тази не е ли голяма?“ „Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то? Тук е събрано малко. Че ти как да не знаеш, като казваш, че всичко знаеш, че всичко си изучавал?“

Казвам, свещената Библия е главата. Старият завет е долу в стомаха, Новият завет е в главата. Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата, казва, че е вече заблуждение. Значи това писаното от хората не е заблуждение, а в главата, което е писано, е заблуждение. Главата е по-свещена книга и оригиналът е там. Какво е говорил Христос

преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките свещени книги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина да четете. Онзи ден разправяха какво нещо е знанието и невежеството. Казвам, вие се намирате в една стая вечерно време. Запалвате свещта, четете Библията. Учен човек сте. Загасвам свещта и казвам: „Четете." Не може да четете. Това показва, че вие сте невежа, нямате светлина, не можете да четете. Запалвам пак свещта, пак четете. Но невежият, който не знае да чете и като запалиш свещта, пак не може да чете.

Следователно невежа е онзи, който, като запалиш свещта, не може да чете. Онзи, като отвориш светлината и може да чете, е учен. Не му трябват условия, той има възможности в себе си. Библията е голяма книга. От тази библия трябва да минем в главата и външната библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали: „Казва Господ: Ще напиша закона си, но казва: Ще им дам ново сърце и ще напиша закона си вътре, и ще ме познават от малък до голям." Господ, като създаде човека, написа всичко вътре какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази библия писа. Оригиналът е вътре. Това философите го наричат Акашови записи. Според мен Акашовите записи са в главата, двойно копие има мозъкът. Вечерно време оригиналът го носите със себе си. Вечерно време, като излезете, оставяте копието, а в главата си носите оригинала. И туй е копие на оригинала. Туй, което ходите вечерно време, е оригиналът. Или онова, с което познавате Бога и сте готови да му служите, то е оригиналът, а онова, с което вие се колебаете, то не е оригиналът, то е копие.

Казвам, онази любов, в която вие се колебаете, тя е копие. Онази любов, която няма съмнение, колебание, речеш да направиш нещо – и го правиш, то е реално. Обичаш? Обичам. Какво разбираш под думата

„обичаш“? Да оценявам любовта, която Бог има към мене. Да обичам Бога, значи да оценявам ония блага и възможности, всеки ден да благодаря за онова, което е дал. Постоянно отвътре ме поощрява. Чети, мисли, добро прави. Бог е, който ни тласка. Или думата „тласка“ не е толкова хармонична. Господ ни подтиква да бъдем здрави даже когато сме болни. И то е за добро. Често трябва да станем болни, за да станем по-възприемчиви, меки. За да бъдем възприемчиви на закона на вярата. Другояче, когато сме здрави, гледаме през просото. Щом се разболеем, малко ставаме по-внимателни в живота. Казва, който разбира, не се спъва, но който не разбира, се спъва.

Та казвам, има спънки. Сегашният свят е пълен със спънки. Спънките не са лоши. Знаете колко спънки има на една цигулка. Я да свирите тия мъчните парчета на Паганини, ще видите каква мъчнотия има да вземеш четири тона на четирите струни с пръстите си да свириш. Да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди. Като ги свири някой цигулар, чудно е как ги взема. Паганини как ги свирил, и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки. Паганини, като се разглежда главата, имал отличен тон. Според моите изследвания той имал седем. За времето е бил толкоз прецизен. Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал. Такъв майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас, до неимоверност. Когато пеел някой певец и той свирел, не могли да различават де пее певецът и де свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас. Сега той имал цигулка, но то не седи в ръчката на цигулката, но Паганини имал една тайна. Той е можел да изважда своя двойник от тялото и да влиза в цигулката двойникът му. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не може да изкара

двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има – че след като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото.

Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус. Била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го да седне, взел цигулката и прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като го видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника. На туй основание казва Христос: „Не обичай света.“ Туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце. Никога цигулка, на която си свирил петнадесет години, и един милион да ти дават, не я продавай. Едно палто, което си носил петнадесет години, не го давай никому. Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която петнадесет години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, дръж си главата. Имаш едно сърце, дръж си сърцето. За заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, свята само на Бога.“ Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме, понеже той е пожертвал и той ни разбира. Понеже той е пожертвал себе си. Туй, което имаме, той ни го дал.

Следователно само нему и никому другиму може да служим. На другите ще служим по любов, а само нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата. Сега учените хора мислят, отделят, мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит,

никой да го не знае. Ако вие посадите една нива и вие живеете един благоугоден живот, дъждът ще дойде навреме, житото ще порасне навреме. Да ви приведа един пример от Новопазарско.

Събрали се жителите на петнадесет турски села да се молят за дъжд. Три месеца не е валяло през една есен. Събрали се, заклали курбан и до вечерта на всичките петнадесет турски села пада дъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас.“ Но дъждът валял само над турските села. Казват: „Колко е скържав Господ.“ Българите е трябвало да излязат, и те да се молят. Нищо повече. Турците се молили за себе си. И българите трябваше да се молят за себе си. Българите искаха, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казва: „Нека се молят другите.“

Ние трябва да се научим да се молим. Да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца!“ Че каквото поискаме, да ни даде. Казва: „Поискайте, и аз ще ви дам.“ Трябва да бъдем разумни деца. Пък ние сега ще го критикуваме. Седим и мислим дали е толкоз умен, колкото нас. Днес целият християнски свят върши ли онова, което Христос е казал? Туй не е за критика. Даже най-напредналите същества правят погрешки. Колко е слаб човек, казва: „Дали има Господ, или няма.“ Тук има една празнота, и ти веднага го отхвърляш. То е голямо престъпление. Един ден ако започнеш да мислиш, ще разбереш. Един от американските професори по философия в Бостънския университет преподава по психология за човешкото аз. Като развивал въпроса за съзнанието, така се объркал професорът, потъмняло съзнанието му и се пита: „Аз ли съм Браун, или аз не съм.“ Объркал се човекът. Пита жена си: „Аз ли съм Браун, или някой друг?“ Как ще обясните туй? Някои хора изгубват своето съзнание, друга личност се намества вътре. Ако човек не е внимателен, може да се намести някой на мястото му и ето какво

ще стане. Мене ми разправяше един господин, който пътувал във Варненско от село Николаевка за Чатма. Една хубава каруца с яки коне. Среща едно бедно момче и му казва: „Качи се на колата, вземи юздите и карай конете полека. Аз ще те настигна." Оставя детето на колата. То взема юлара на конете, че като удря камшика на коня, че той час и половина отподире тичал.

Ще кажем, че не е разумно детето. Не поверявай ума си на едно дете неразумно. Ти стой на колата. Не поверявай юздата на твоята мисъл на някой, който се качва на колата. Качи отподире, но юздата ти дръж. Не поверявай юздите на твоето сърце никому. Сега младата мома подарява сърцето си. Казва: „Да си пожертвам сърцето." То е лъжа. Тя може ли да извади сърцето си и да му го даде. Ако му даде сърцето, тя не може да живее. Ако не му го даде, сърцата нека бъдат в хармония, може да има акорди между тях двамата, едновременно може да работят. Жертвата седи в онова вътрешно разбиране.

Затуй казвам, законът на любовта не търпи никакво двоумение. Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища. Щом се двоумиш, това не е любов. Това не е разумно. Вечерно време може да попаднеш в страдания или мъка, пак нищо не значи. Даже има хора, които вечерно време виждат как животните, вълкът и други животни виждат нещо, бухалите виждат своите жертви в дърветата.

Та казвам, разумният човек и при най-лошите условия може да се справи с мъчнотиите. Трябва да имаме критически ум. Какво значи критически ум? От събраните факти трябва да извадим една отлична наука. Един извод вътрешен, който да способства за нашите възможности, да разбираме ония закони, по които да работим в природата.

Разправяха ми за един пример, който се случил в Германия, една българка ми го разправяше. От войната се връща един германец.

Коляното му се подува, искат да му ампутират крака. Една българка казва: „Аз ще ти излекувам крака, ако вървиш по български.“ Намира лук, счуква лука, жена му избягала, понеже не може да търпи миризмата на лука и понеже люти, и той запушил носа си. Наложили лука на коляното и за четири дни спада подутото и здрав става човекът.

Казвам, в любовта, която влиза в света, имаме най-добрите методи за повдигането на човешкия дух, за повдигането на човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта трябва да бъде една наука, дето човешкият дух да обнови човешката душа, да се обнови човешкият ум, да се обнови и човешкото сърце, и човешката воля да се обнови. Туй е за любовта. Ако тази любов, която влиза в света, не може да обнови нашия ум, нашата душа, нашия дух, не само да обновява, но и да внася новото в сърцето, ние имаме обикновено любов, при която се раждат всичките противоречия. Първото нещо: вярвайте. Не търсете своето щастие. Търсете условията на щастието отвън, но същественото са възможностите. Вярвайте в ония вътрешните възможности. Всякога, когато дойдат отрицателни идеи в душата и отрицателни мисли, това го отстранете, то са човешки работи. Паднеш духом, то е човешка работа. Заболи те кракът, не може да ходиш, трябва ли да вярваш, че не можеш да ходиш? Човек може да се хипнотизира, че не може да ходи. Често ние страдаме от хипноза. Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея.“ Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него.“ Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него. Да не би и аз да остарея.“

Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в мъдростта, която изключва глупостта и слабостта.“ Щом вярваш в един стар човек,

който изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня.“ Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял.“ Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам само в една старост, която носи знание. Аз вярвам само в една старост, която е готова на стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на сто и двадесет години да е готов да служи. Сега на сто и двадесет години не могат да служат, на двадесет и една служат.

Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е? Ще ви приведа два примера, те са следните. Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие, в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е вярно. Някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое дарувание, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата пожелае, детето ще ги извърши.

Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас. Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога. В дадения случай, като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път, пътя на любовта.

Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Тайна молитва

Беседа, държана от Учителя на 7 септември 1941 г., неделя, 10 часа, София – Изгрев[34]

[34] Тази беседа е включена и в поредицата „Неделни беседи“ от съответната година.

МАЛЪК ОПИТ

„Отче наш“

„Мисли, право мисли“

Упражнение. Двете ръце настрани с допрени пръсти. Лявата ръка се движи по дясната, докато дойде настрани. Дясната пред лявата с допрени пръсти и дясната се движи по лявата после настрани. Няколко пъти.

Това е най-простият метод да бъде човек търпелив. Полека, плавно да го направите. Да бъде като един хубав автомобил, който пътува безгласно, ритмично, хубаво, не някоя хлопка.

Упражнение с дишане. Издигане ръцете бавно нагоре и поемане. Спущане надолу ръцете и издишане.

Питам, защо ходи човек в училище? Да учи. Той най-първо ще се запознае с учителите, ще се запознае с учениците. Може да се запознае с най-добрите професори. Но какво се изисква от него, като се запознае? Да научи нещо. Учение, наука е това, което става, което го е научил човек. То остава, отива с него. Знание е това, което минава през трите процеса, през процес на физическия свят. Има три процеса, няма да се спирам върху тях. После минава през духовния свят, който включва чувствата на човека. След туй трябва да спази законите на умствения свят. Ако туй знание е минало през процеса на физическия свят, ако е минало през процеса на духовния свят и през процеса на умствения свят, туй знание остава. Ако не е минало, туй знание се изпарява, както водата из тенджерата. Има едно знание, което постепенно се изпарява, търсиш го и не може да го намериш. Сега хората, като станат малко възрастни, започват да се оплакват, че

водата се изпарила, забравят нещата. Такъв човек върви, обича да пуши, турил лулата на ухото си, забравил и търси къде е лулата. Търси лулата, казва: „Тук беше, къде отиде?“ Пита жена си, децата си. Детето му казва: „Татко, на ухото ти е лулата.“ „Чудна работа, какво станало с мене, лулата на ухото.“ Понеже не говори лулата. Вие турите някой път някой предмет някъде и мислите, че ще го намерите лесно. После не можете да го намерите.

При един неестествен живот се образуват разни влияния, които влияят разно на нервната система на човека във физическия свят. Най-първо оказва своето влияние чрез стомаха. Щом започне да те боли стомахът, нарушил си нещо на физическото поле. Това го наричат неволна погрешка. Когато някой човек от Запад дойде тук, на Изток, може да го познаеш, че е от Запад дошъл. И един човек, като иде на Запад, може да го познаеш, че е от Изток. Този, който иде от Изток, винаги, като ходи, си вдига краката високо и тропа, понеже на Изток пътищата не са добри и така е свикнал. Прави шум. Този, който е от Запад, понеже там пътищата са добри, върви тихо, не си вдига краката. Онзи, който си вдига краката, живее във физическия свят, дето пътищата не са хубаво направени.

Второто положение. Щом започне сърцето да страда, значи човекът е нарушил някои от законите в духовния свят. Щом започне умствено да страда, и там има нарушение на някои закони. Сега, щом наруши законите на физическото поле, казва: „Защо Господ направи работите на физическото поле така?“ На физическото поле то е Божествено състояние. Частично, че тебе те боли коремът, не показва, че всичките хора имат страдание. То е един инцидент. Какво ще ги лекуваш, неразположен си. Че то е вече едно неразположение на нервите, нарушение на някой закон има в духовния свят. Не му знаеш произхода, казваш: „Днес съм крайно неразположен.“

Или по някой път вниманието ти е разсеяно. Разсеяността от какво произтича? От много грижи. Онзи, който има да плаща тридесет-четиридесет хиляди лева някоя полица с близък падеж, сумата е голяма, вниманието му е там, мисли един, два, три дни. Ти му говориш, полицата седи в ума му. Плати дълга си, разсеяността я няма. Преядеш, веднага чувстваш, че си неразположен. Казва: „Защо съм неразположен?“ Не яж много. Остави в стомаха ти да има малко празно пространство, да може да работи. Сега идат до другата крайност. Казват: „Няма да ям.“ Може да не ядеш. И там има опасност. Ако не ядеш, със стомаха ще се случи онова, което се случи с магарето на Настрадин Ходжа. Той имал едно магаре и правело много разноски. Започнал постепенно да го отучва да не яде много, да не прави разноски. И действително, държал го десет деня гладно, без да има разноски, но магарето умряло. Сега не е въпрос да не правим разноски. Стига тия разноски да допринасят някаква печалба.

Печалбата на физическото поле е, че трябва да ти даде нещо. Сееш житото, трябва да имаш някакъв придобив. Направиш добро в духовния свят, пак трябва да имаш някакъв придобив. Придобивката в духовния свят, това са приятелите. Като се отнасяш добре, ще имаш придобивка навсякъде, ще имаш приятели. Щом не се отнасяш добре, няма да имаш придобивка. Приятелите, това са разменната монета. Имаш един приятел работата върви. На физическото поле пари, жито, боб, круши, сливи като имаш, ще те търсят хората. В духовния свят хората са разменна монета. Колкото повече приятели имаш, толкоз по-добре.

Да кажем, започнеш познанство с някой учен човек. Какво трябва да правиш? Трябва да знаеш неговия език и да се интересуваш от онова, което той учи. Щом не се интересуваш от онова, с което ученият човек се занимава, и той не иска да се занимава с тебе. Той

няма време да се занимава с хора, които не се занимават с онова, с което той се занимава.

Сега мнозина мислят какъв е онзи свят. Онзи свят има три фази. Духовният има физическа страна, има духовна страна и Божествена страна. Божественият свят, умственият свят и той има физическа страна, има духовна страна и Божествена страна. И физическият свят има физическа страна, духовна и Божествена страна. По какво се отличава физическото на физическия свят, на духовния и физическото на Божествения свят? Отличават се по това, че на Божествения свят физическото е уредено. Каквото помислиш, веднага, физически веднага става. В Божествения свят, щом помислиш за хляба, хлябът иде. Само като помислиш, погледнеш и цял самун турен. Откъде дошъл, не знаеш. Магически иде. Или искаш да се разходиш. Помислиш за някой автомобил, току изведнъж обърнеш се и автомобилът там. Каквото помислиш, всичко става. Като дойдеш на физическия свят, туй не става.

Едного учила го бабата на заклинания, да казва две формули, когато му се случи някое нещастие или някаква опасност го грози. Веднъж гледа, иде една мечка от гората насреща му. Той прави едно заклинание, второ, но мечката все върви. Най-после прави последното заклинание, хваща се за крушата и се качва горе на крушата. Пак прави заклинание. Питам, щом си горе на крушата, какво те ползват заклинанията. Ти може да върнеш мечката, но ти трябва да туриш в нейния ум една противоположна мисъл. Знаете коя е голямата опасност на мечката. Не сте изучавали живота на мечката. Мечката е много злопаметна. Тя помни доброто, но помни и злото, като ѝ го направиш. Тридесет години минават и онези, които мечки имат опитности, че тя си отмъщава, ако иска да си отмъсти. Пък тя е и много признателна. Като ѝ направиш някое добро, помни го.

Та казвам, всичките лоши неща, които правим в света, са неорганизирани. Всичкото зло в света произтича от неорганизирания живот. За пример всеки желае пари, понеже парите са свързани с един организиран живот. Ако идеш в странство в един културен свят, разменната монета са парите. Те ще ти услужат навсякъде. Ако идеш в един свят, дето не е така организирано, парите няма да ти помогнат. Ако вървиш по пътя и паднеш в разбойници, ако те са културни разбойници и дадеш пари, веднага ще те пуснат. Нямаш пари, ще кажат: „Защо ти не носиш пари?“ Някой път може да пострадаш.

Та казвам, физическата работа на земята е разменна монета. Ако работиш добре на физическия свят, ако знаеш как да работиш, ти вече имаш една разменна монета. В духовния свят разменната монета е чувстването, ако имаш всякога едно хубаво чувство. Лошите чувства са недоимък, както когато нямаш пари на физическия свят. Щом нямаш пари, ти си сиромах. Щом имаш добри чувства, ти си богат. Зависи от разположението ти. Колкото повече разположение имаш, толкоз повече си богат. Колкото по-малко разположен си, съвсем си сиромах. В Божествения свят разменната монета са хубавите мисли

Следователно на физическото поле имате мъчение, труд и работа. Най-хубавото на физическото поле това е работата. И в духовния свят, ако не знаеш, и там има мъчение, и там има работа. И в Божествения свят има мъчение, труд и работа. Но по какво се отличава мъчението на физическия свят от мъчението в Божествения свят? Едно същество в Божествения свят се мъчи кога? Има желание да слезе на земята да помага. Не му си отваря кандидатурата. Желание има, но му е неприятно как да се не отвори една служба да дойде на земята, да се превъплъти, че да бъде полезен на хората. Сега каква ще бъде неговата неприятност? Всичко има. Богат е във всяко отношение, но има нещо и той се чуди защо досега не са му

отворили един път, че и той да слезе на земята. Той мисли, че ще бъде посрещнат добре, ще живее добре, както в небето. Като слезе, ще каже: „Тук не е, както у нас.“ Нали младата булка, като иде някъде, казва тук не живеят, както в дома ѝ при баща ѝ. Някъде живеят по-добре при нейния възлюбен, някъде не живеят по-добре.

По някой път вие питате къде е Божественият свят. Организираната ваша мисъл в главата представя Божествения свят. Сърцето ви представя духовния свят, а стомахът и тялото ви представят физическия свят. Това са трите свята. Божественият свят е създал главата. Духовният свят е създал сърцето ви и симпатичната нервна система. Физическият свят е създал костите, мускулите, пигментите. Това са аналогии, символи. Да се обясним. Някои искат да знаят какво нещо е Божественият свят. Нямате ясна представа, никой не може да ви разправи. Божественият свят е подобен на физическия свят, но в какво отношение? В Божествения свят яденето става в мислите. Ти с мисъл се храниш. И там има хранене. Там, както ядат, мислите ли, че е както на земята? Разликата е тази, че тук, щом се наядеш, има излишъци, дълго време ще ти вземе, докато се освободиш от излишъците. Трябва да имаш особени апартаменти, дето да се освободиш от излишъците. В Божествения свят няма абсолютно никакви излишъци. Обмяната е много правилна, нищо не остава, всичко е чисто. Слезеш на земята, не е така.

Сега може да питате защо е така. Мислите ли, че е философия защо е така. Защото не може да бъде другояче. Така е в умствения свят, понеже хората са много съвършени, не може да се роди едно противоречие. На физическото поле хората са толкоз непредвидливи, много противоречия може да се явят. Аз бях намислил да ида на екскурзия и понеже следя времето, дават ми данни от Витоша, че имало тенденция времето да се подобри. Тъй показвал барометърът.

Обаче моите наблюдения показват, че времето ще се развали. Казват, да бързаме. Какво ще бързаш, когато ще се развали времето. Няма какво да бързаш, ще се отлага. Когато времето се подобрява, ще бързаш. Когато се разваля времето, ще отлагаш. По някой път ние бързаме, когато времето се разваля. Отлагаме, когато времето се подобрява. Казахме, че в днешния ден ще тръгнем. Казвам, идете да им кажете, че се отлага, да не хващат автомобил. Ще идем, ще има мъгла, ще има дъжд, няма да може да излезем навън. Ако има дъжд, и тук ще има.

За мене планината е Божествен свят. По-ниските върхове са духовният свят. Като слезем на полето, е физическото поле. Като се качим на планината, да няма никакъв инцидент, да няма облаци. Щом има облаци горе, какво трябва да правим? Щом има облаци горе, официално ни приемат. Щом се каже, че някой път от земята стига горе, тогава идат официално да посрещат. Всичко е в мъгла, този се ръкува, онзи се ръкува, те се информират този, онзи откъде иде и къде отива. Знатен човек посрещат. Неприятно е. Целия ден няма да бъдеш свободен.

На някой голям майстор на цигулката, след като даде своя концерт, всеки иска да се представи на млади, на стари да се подпише. Веднъж един такъв виртуоз отива, от двеста-триста километра иска да го слушат. Закъснял тренът, изпуснал концерта. Към дванадесет часа отива в хотела, хлопа, иска да се запознае с него. Казва: „Моля, искам да се запозная с тебе.“ Онзи казва: „Аз без пари не свиря.“ „Колкото ще трябва, ще дам. Давам сто долара.“ „Не свиря за сто долара.“ „Двеста.“ „Не свиря и за двеста.“ „Триста.“ „И за триста не свиря.“ „Четиристотин.“ „И за четиристотин не свиря.“ И за петстотин, шестстотин, седемстотин не свиря. „Давам хиляда долара.“ „За хиляда долара може да свиря едно парче.“ Виртуозът взема

цигулката, свири отвътре, онзи го слуша отвън. Изважда един чек от хиляда долара и му го дава. Казва: „Дай ми цигулката да ти посвиря малко.“ Иска и той да свири на виртуоза. И той се занимавал с музика. Какво мнение да даде за него. Казва, да ти посвиря, да си дадеш мнението ще може ли и аз да стана виртуоз като тебе. Виж колко лесно печелиш парите. За сто долара не свириш, за двеста не свириш, но за хиляда изсвирваш едно парче, една соната. Виртуозът доволен. Влиза в стаята, намира го по нощница и един колан на кръста, подава му цигулката и американецът започва да свири. „Хубаво казва. Трябва ти десет години да се упражняваш по шест часа, докато станеш като мене.“ Благодари му, изважда още петстотин долара. Вие сега имате ли тия пари на разположение? Хиляда долара правят сто хиляди лева и още петстотин долара петдесет хиляди лева да дадете. На един виртуоз. Вие ще си купите един апартамент.

Казвам в духовните школи една хубава мисъл е голяма ценност. Ценно е да имаш една свещена мисъл. Някой път казвате: една свещена мисъл. Ти ако придобиеш една свещена мисъл, е голяма ценност. Може навсякъде да ти послужи, може да я залагаш и да ти послужи. Що е заложбата? Някой път във войните залагат се, не вярват хората в честността, че той ще се върне и трябва някой да се заложи заради него. Онзи, който не даде заложник, претърпява всичките наказания. Вас не ви вярват. Вие имате гаранти. Що е гарант. Той е заложник. Онзи банкер не иска да те освободи от това, което имаш да даваш, казва: „Гаранти имате ли?“ Някой път не само един, но трима гаранти. Осигуряват се хората, много умни са. Но в Божествения свят е другояче. В духовния свят и там има същото, там е малко по-друго. На физическото поле трима гаранти, в духовния свят двама гаранти, в Божествения свят с един гарант. Щом на земята

може да минеш с един гарант, значи е от Божествения свят. Те помагат, и то с един гарант. Един гарант кой е? То съм аз. Първият гарант съм аз. Човекът вярва на мене. Казва: „Вярвам на думата ти.“ То е Божественият свят. Духовният свят двама гаранти. Ти си единият, но казва: „Да дойде втори.“ То е вече в духовния свят. Слезеш на физическото поле трима души. Ти си единият гарант и още двама души гаранти. На физическото поле краката са двамата гаранти. Значи ти, целият човек, си гарант, и краката са гаранти, помагат ти, работят. В духовния свят ръцете са гаранти, сърцето е гарант. В Божествения свят главата е гарант.

Та казвам, защо трябва да имаш добро сърце? Добро сърце трябва да имаш, понеже то ще бъде гарант. В духовния свят, като влезеш, каквото каже сърцето, каквото ти даде, имайте доверие в него. Всички вярват, каквото каже сърцето, го приемат. В Божествения свят, каквото каже умът, всички го приемат. Вашето сърце и вашият ум каквото ти кажат, в духовния свят и в Божествения свят това става. Вашата воля, то е вече на физическия свят. Онова, което ние може да направим, то е вече на физическото поле.

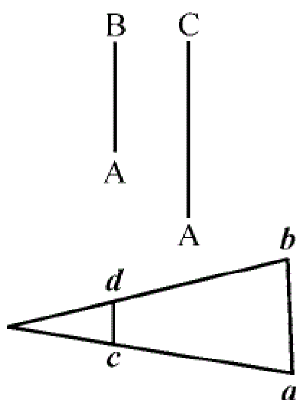

Та казвам, сега трябва да учите. Какво означава тази линия. Коя линия е по-близо до нас **AB** или **AC**? Кой човек знае повече **AB** или

АС? Кой има повече знание? Дългата линия знае повече. Да кажем, имате един малък ъгъл **ab** показва, че е извървял повече от **cd**, **ab** учил повече, извървял повече, знае повече. Колкото по-малко сте учили, толкоз по-малко знаете. Показва, че по-малко път сте изминали.

Сега знанието всякога трябва да ви бъде мярка. Най-първо, ако искате да знаете вашето положение на физическото поле, краката са с авторитет. Ако можеш да ходиш хубаво, ти си здрав. Щом започваш да се овърташ, неустойчиво стъпваш някъде, има нещо разклатено. Казва: „Едно време ходих хубаво." Младите и възрастните ходят много хубаво. Старите не разбират закона, започват да се клатят, вземат бастуна. Щом вземеш бастуна, тя работата с бастун не става. Три крака като имаш, не върви. Не ти трябва бастун. Бастуните едно време са ги носили магите под ръкава. Сегашните хора не знаят нищо, направили бастуна много дълъг отвън, носят го и се подпират.

Не си туряй в ума един бастун, да се подпираш на него. Тури мисълта си на крака, та да вървиш. Като вървиш, мисълта ти да е съсредоточена вътре, да не си разсеян. Като вървиш, мисли само за пътя. По някой път трябва да се научите да вървите тихо, да не вдигате шум, да не тропате. Да направите едно хармонично движение. Когато човек върви и се клати, мисълта е отвлечена вече. Съсредоточи мисълта си, да се свържеш с Божествения свят. Мисълта ти трябва да бъде свързана и чувствата ти трябва да бъдат свързани с духовния свят. Волята ти да бъде свързана с физическия свят, и тогава ще имаш една устойчива походка. Дотогава, докато се държиш с Божествения свят, главата ти нормално ще действа. Дотогава, докато си свързан с духовния свят, със сърцето си, сърцето ти нормално ще действа. Тогава всичко онова, което вършиш на физическото поле, ще бъде добро, няма да бъде разсеян умът ти.

Казвам, най-първо задържайте в ума си само ония мисли, които ви дават нещо. Има мисли, които дойдат, вземат и си заминат. Туй, което постоянно взема, ти го задръж отвън. Туй, което иде да ти остави нещо, то е Божественото. Божествената мисъл всякога остава. Онази, която не е Божествена, всякога взема. Една мисъл дойде, ще образува мрак и после ще изгубиш мира. Сега ако някой човек дойде при вас и ви каже: аз четох във вестниците, че вие не сте богат човек, трябва ли да се сърдите, че не сте богат човек. Вземи ключа, влез в своето подземие, отвори касата и виж парите, богат ли си. После виж има ли скъпоценности. Какво има, че някой казал, че не си богат? Каже някой, че не си добър човек, влез в подземието, тури доброто. То са разменните монети, доста добрини има. Ако в касата няма добрини, ще кажеш, че този човек говори право. Ще кажеш, че той не разбира. Касите са пълни с добрини. Доброто вече се оценява. Оценката му става в духовния свят. Само един човек, който живее духовно, може да оцени твоето добро. Който не е духовен, твоето добро не може да бъде разменна монета. Ако искаш да оценят твоето добро, ти ще се поставиш в положението на онзи петел, който, като кукуригал на едно бунище, изровил един доста скъпоценен камък, голям, колкото кокоше яйце малко е преувеличено турено в басните. Като го къшнал, казва: „Защо ми е това? Да беше житено зърно, за мене е по-добре от този скъпоценен камък.“ Той не знае, че този скъпоценен камък е в състояние да го осигури него и дома му, за през целия му живот. Значи този петел не оценява. Знаеш какво е скрито в един камък? Защото неговата глава не може да мисли за такива отвлечени работи, колко струва един скъпоценен камък.

По някой път вие задавате въпроса, какъв е онзи свят, Божественият свят. Казвам, в Божествения свят, каквото помислиш, всичко става. Нямаш шапка. Помислиш за шапка, шапката дойде.

Чорапи нямаш. Помислиш за чорапите, и те дойдат. Каквото помислиш, става. Помислиш за някой инструмент, и ще дойде. Помислиш за музика, и ще имаш. Каквото помислиш, вече става. Ако, като си в Божествения свят, помислиш какво е да излезеш из Божествения свят, и това става. Щом помислиш това, ще се намериш вън. Ако помислиш в Божествения свят „Може ли да изляза?“ и то става. Често вие сами по някой път си създавате зло. Вървиш в живота си и живееш добре. Един ден дойде ти като кукувица мисълта, дали един ден няма да стана лош човек. Тази мисъл мине мимоходом, тази мисъл се родила, но един ден ти ще станеш лош човек. Как хората стават добри? Някой човек бил разбойник вземам една крайност. Един ден дойде му такава мисъл: „Аз, като съм престъпник, ще може ли да стана добър човек?“ Един ден тази мисъл, която дошла, се реализира, става преврат. Този човек хвърля пушката, започва да живее един нормален живот. Веднага става добър човек. Онова, което помислим, всякога става. Затуй човек, трябва да бъдем внимателни. Казано е: „И не въведи нас в изкушение.“ Какво значи? Четеш „Отче наш“. Казваш: „Не може ли аз да направя туй. Туй, което си помислиш, то идва. То идва. Само трябва да мине през ума. Може би тази мисъл, която си допуснал, да ти създаде едно мъчение за бъдеще. Какво ви коства сега да помислите хубаво.

Станеш сутрин, помисли, че ще идеш в Божествения свят. Помисли за Божествения свят пет минути. Станеш сутрин, помисли си пет минути за духовния свят. Станеш сутрин, помисли и за физическия свят. Ти идеш сутрин на едно кафе и десет минути чакаш, докато ти донесат едно черно кафе. Какво ще ти донесе? И то кафето да е насвят, но то има хляб, леблебии, после горен ечемик има, който минава за кафе. Сега даже на сто грама кафе трябва да се турят леблебии. На сто грама кафе още сто грама леблебии, сто грама черен

хляб и сто грама горен ечемик. И всичко това минава за кафе. Ето една лъжа. Изгорен хляб, изгорен ечемик, изгорени леблебии, те не могат да бъдат кафе. Чудни хора! Как направиха тъй, че изгорения ечемик, изгорените леблебии станаха изгорено кафе?

Та казвам, тия неща ние ги правим. Това кафе не е, както трябва. Доста са хитри хората. Един руски войник се напил. Забранено било на войниците да се напиват. Минава полковникът, вижда го и го познава, че е пиян. Напил се и мирише. Върви войникът и залита. За да не мирише, ял лук отгоре, да не го познаят. Пита го полковникът защо залита. Туря му две дъски, за да види пиян ли е и му казва да ходи по едната дъска и да се върне по другата. Войникът, като тръгва от едната дъска, ходи на другата. Обръща се към полковника и казва: „Ваше високоблагородие, едната минавам за вас, другата за отечеството. Защото, ако не беше отечеството, вие полковник не можете да бъдете. Затова едновременно да живее полковникът, да живее отечеството." Пиян, но му иде наум да каже това. Удря го по гърба и казва: „Ребята. Зле си направил, че си пиян, но добре мислиш." Това е един анекдот. Колко е верен този анекдот, не зная, има някаква вероятност. Считайте го двадесет и пет процента верен. Седемдесет и пет процента то са възможности.

Казвам, не се обленявайте във всяка добра мисъл. Дойде ви едно добро чувство, не го отлагайте. То са малки работи. Най-малката работа, направете я. Дойде ви една мисъл, вие спите на леглото, казва ти: стани. Ти погледнеш дали времето вън е ясно, или не. Тази мисъл изхвърли веднага. Стани. Казва, какво ще придобиеш? Не мисли за туй. Туй, което става, е свързано с твоето минало и с твоето бъдеще. Може след пет-десет години да ти донесе щастие. Ако не станеш сега, след пет-десет години тази мисъл ще ти донесе твоето нещастие.

Разправяше ми един войник, офицер от войната. „Излизам на едно място на бойното поле и нещо ми казва: „Махни се оттам, премести се. Питам себе си защо да се местя, не виждам никаква опасност. Докато мислих, раниха ме.“ Като ти каже нещо „премести се“, не мисли „защо трябва да се преместя, че не виждам опасност“. Премести се. Онзи, който вижда, че ще те ранят. Ако беше послушал, не щяха да го ранят.

Един друг пример. Един подпоручик извежда тридесет-четиридесет войници, избира едно място първия ден и много добре минават войниците. Втория ден пак излизат, но на този подпоручик нещо му казва да не остава на вчерашното място и той избира друго място. Вика войниците при себе си. Но те казват: „Господин подпоручик, вчера беше много добре, ние там ще останем.“ Казва им да идат, но той отива на новото място. Разстоянието не е много голямо. Но пада една граната и избива всичките. Той на другото място остава жив. Там, където си бил един ден, втори ден не отивай на същото място.

Еднообразната мисъл в света не е полезна. Тя е полезна само за дадения случай. В живота постоянно всичко се мени. Благодарение на това разнообразие, което имаме, в туй седи щастието на нашия живот. Всички трябва да бъдете внимателни във вашата мисъл, във вашите чувства и вашите постъпки. Когато разумното отвътре ви говори, не питайте. Не да не мислите. Вие ще имате една опитност, която ще обясни защо работите са станали така, а не другояче.

Да кажем, сутрин ставате и се миете. След като се умиете, поблагодарете на Господа за водата. Ти бързо се умиеш и идеш да ядеш. Седни спокойно. Като започнеш да ядеш, не ти иде на ума да благодариш. Не си длъжен, но като се наядеш, спри се и поблагодари на Господа, че си ял. В началото може да не благодариш, но сетне. Ти

като се нахраниш, изведнъж станеш и тичаш на работа. Свършил си някоя умствена работа. Като я свършиш, поблагодари. За всяка работа, която свършиш, поблагодари. Като направиш пакост, пак поблагодари, че пакостта е малка. Счупил си едно шише, благодари. Ти можеше да запалиш къщата и да направиш голяма пакост. Благодари, че си направил малка пакост, едно шише си счупил, една малка чаша си счупил. Ти седиш и казваш: „Защо счупих тази чаша?" Критикуваш. Счупено-счупено, поблагодари, че не си счупил крака. Поблагодари, че не си счупил ръката. Поблагодари, че не си пукнал главата. Всичко можеше да стане. Благодари, че тази чаша замества крака, замества главата. За всички неща благодари. Като се измиеш, благодари. Като пишеш, благодари, като свършиш, благодари. Сутрин, като направите упражненията, благодарете. Вие, като излезете, чакате какво ще кажа. Туй, което ви казах, приложете го.

Да кажем, говоря за преденето. Опитайте се да намерите да опредете нещо. Вземете малко вълна и няколко минути опредете една нишка, един конец. Говоря за чистотата. Направете един опит. Говоря за миенето на краката. Вземи малко топла вода, изуй обущата си, направи опит, измий краката си. Говоря за топла вода, че трябва да се пие. Иди, стопли водата, направи един опит. Говоря за захарта. Направи един опит, изпий една бучка захар, тури я в устата. Говоря за ябълката. Направете един опит, намерете една ябълка. Говоря за крушата, намерете една круша. То е много лесна работа. Сега възражение може да направите. Говоря за хубави обуща. Пари нямате да си купите, какво ще направите? Аз да ви кажа. Имате вехти обуща. Изчистете ги хубаво. Имат някои дупки, вземете, разрежете дупките, направете ги хубаво. Те са се напукали, вземете ги, направете ги културни, отворени, после вземете вакса, намажете ги, турете нови

връзки, вържете ги. Тогава е много добре за краката, ще влиза въздух, краката дишат свободно, влиза светлина и краката ще се радват на светлината. Следователно вашите обуща не са един затвор, но са модерен затвор с прозорци, има въздух.

Така трябва да се постъпи. Всякога всеки ден направете един опит с една хубава мисъл, с едно добро чувство и с една добра постъпка.

Направете един малък опит, като се върнете дома. Изчистете обущата си. Като се върнете дома, един малък опит изяжте едно голямо зърно грозде. После вземете тона „до“, да го изпеете веднъж, два пъти, три пъти. Един малък опит направете.

„Добрата молитва“

Беседа, държана от Учителя на 10 септември 1941 г., сряда, 5 часа София – Изгрев

ВЪЗЕЛЪТ

(Йоан 11:9–10)

Размишление

Какво нещо е човек? Много определения се дават за човека, но ние ще дадем още едно: Човек е възел от възможности и условия. Някои разглеждат човека като съчетание на дух, душа, ум и сърце. Всички признават ума и сърцето, понеже имат съответни органи. Духът се признава като нещо, което е разпространено навсякъде. Дойдат ли до душата, явява се спор: едни признават съществуването ѝ, други я отричат. Не е лошо да се спори. Понякога спорът решава противоречията. Когато спорят двама души, всякога силният побеждава. Слабият губи и плаща глоба. Ако слабият мисли, че ще победи, той е на крив път. След всичко това се проповядва, че Бог е милостив, че ще прости на слабите и на грешните хора грешките, които правят. Светът не е създаден нито за слабите, нито за грешните. Той се нуждае само от силни и праведни хора. Затова, именно, проповядвайте на слабите да станат силни; проповядвайте на грешните да станат праведни. Обаче не е простено на силния да стане слаб, на праведния да стане грешен, или на учения да стане невежа. Често хората се запитват, защо не успяват в живота си. Много естествено, неуспехът се дължи на нездравословните условия, на материалния и социален живот на хората. За пример, всички говорят за патриотизъм, за любов към отечеството. Според мене, това чувство е естествено в човека. Къде е отечеството на житото? – Нивата. Може ли житото да не обича нивата, от която извлича хранителните

вещества? Житото обича нивата, но още повече обича господаря на нивата. Ако той не беше го посял, нивата сама нищо не би дала. Същото се отнася и до човека. Щом обича отечеството си и говори за него, преди всичко ще обича Господаря на отечеството и ще говори за Него. Не можеш да обичаш майка си и баща си, а да не обичаш мястото, където те живеят. Следователно, щом обичаш онези, които са те родили, непременно ще обичаш и мястото, където си се родил, учил и живял. Като обичаш майка си и баща си, ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора.

Сега ние говорим за Любовта, но не за преходната и привидна любов, с която светът е пълен. Където погледнете, все на преходната любов се натъквате. Достатъчно е да надникнете в двора на някой стопанин, за да видите десетки кокошки добре угоени, свободно се разхождат около модерни курници. От време навреме стопанинът излиза да ги нахрани и самодоволно поглежда към тях. Ще кажете, че той обича кокошките. Обича ги, но заради себе си. Един ден той взима ножа, влиза в курника, хваща една от добре угоените кокошки и прерязва врата ѝ. Какво допринесе стопанинът за повдигането на своите кокошки? Освен, че нищо не допринесе, но отнема и живота им. Как постъпваха едно време българските пчелари с пчелите си? За да вземат всичкия мед, те запазваха само онези пчели, от които могат да изкарат царици, а останалите избиваха. Днес пчеларите са по-човеколюбиви, те правят модерни кошери и когато трябва да вадят мед, опушват пчелите само да ги замаят. Взимат мед, колкото им трябва, и остават една част за пчелите. В миналите епохи са постъпвали жестоко и с християните. Всеки, който признавал Христос за Син Божи, бивал преследван и жестоко измъчван. И до днес още изпитват в какво вярваш, какво мислиш за Христос. Вярвам в това, в

което и ти вярваш. За Христос зная, че никой не познава Отца, освен Синът, към Когото Отец благоволи.

Съвременните хора искат да бъдат силни, добри, разумни, но те трябва да знаят в какво се заключава доброто, силата и разумността. Силен е онзи, който превъзхожда слабия по ум, а не по физическа сила. Ако е въпрос за физическа сила, слонът е по-силен от човека, но човек го управлява и го кара да му служи. Сложете едно дете на гърба на слона, дайте му чукче в ръката, с което да удря леко слона, и последният ще слугува на детето. Човек управлява силния слон с ума си. Първоначално, когато човешкият ум не е бил развит, както днес, човек се намирал в положението на дърво, което расте, развива се, дава плод, но остава неподвижно на едно място. С постепенното развитие на ума човек проявявал по-големи възможности, докато е достигнал сегашното си положение. Един ден, когато достигне съвършенство, човек ще мине в еволюцията на ангелите и ще разполага с по-големи възможности за развитие и работа. Както и да се проповядва на хората, в края на краищата те ще се питат защо Бог е създал света такъв, какъвто го виждаме днес. Само онзи може да си отговори правилно на този въпрос, който разбира езика на твърдата материя и всички живи същества по нея, на водата, на въздуха и на светлината. Който разбира езика на материята, той влиза във връзка с Божия Дух и се разговаря с Него. Човек не може да си представи, че водата, въздухът, светлината имат език и могат да се разговарят с човека. Идете край морето, вслушайте се във вятъра, в морските вълни, да чуете как те говорят. Поетите описват този разговор във вид на речи, по-силни и по-слаби, според нуждите. Вятърът вее, водата се пени, плиска се в камъни и в брегове и вършат своята работа. Ако не се движи, водата ще се вмирише. Следователно, за да не се вмирисва водата, да не стои без работа, вятърът ѝ идва в помощ. Който не

разбира езика на разумната природа, отделя нещата едно от друго – светлината от въздуха, въздуха от водата, водата от твърдата материя и по този начин изгубва връзката между явленията на целокупния живот.

Като разглеждат въпроса за създаване на живота, хората казват, че човек е направен по образ и подобие на Бога, а всички останали – камъни, растения, животни, са създадени чрез Словото на Бога. В същност и човек е създаден чрез Словото. Бог се посъветва със Словото как да създаде човека и реши да го направи от пръст. Той взе пръст, направи човек и вдъхна в него дихание на жива душа, т.е. вложи в него Божественото, частица от Бога. Днес всички искат да знаят каква е била материята, от която Бог е направил човека. Ако ви се каже, ще разберете ли? Тя е била съставена от множество частици: електрони, протони, езотрони и неутрони. Първите два вида частици са електроположителни, третият вид – електроотрицателни, а четвъртият – неутрални. Материята крие в себе си известна разумност. Човек трябва да изучава проявите на разумността в цялата природа. Само по този начин той вижда колко много има да се учи. Достатъчно е да погледне на себе си, да види колко много неща не знае. Той не знае как са създадени очите, носа, устата, веждите, клепачите, ушите му. Той не знае, че за създаване на неговия организъм са работили разумни и възвишени същества и то в продължение на хиляди и милиони години. Не е лесно да се създаде материята за съграждане на човешкия организъм. Богословите казват, че Бог създал света в шест дни. В шестия ден Той направил човека. Когато турчинът слуша да му говорят неща, които за него са невероятни, той казва: „И да видиш, да не вярваш“. В Писанието пък е казано: „За Бога тисящите години са като един ден и един ден е като тисящи години“. Следователно шестте дни, за които се говори в

Писанието, се равняват на шест Божествени дни. В един Божествен ден влизат милиони години. Според едни учени от създаването на света са изминали осем хиляди години, според други – два милиарда и 500 милиона години. Кое от двете твърдения е вярно, не се знае. Важно е, че времето и пространството са относителни величини. За разумните хора, колкото по-дълго е времето, толкова по-добре. За глупавите хора, колкото по-кратко е времето, толкова по-добре. Времето и пространството са образи на мисълта. Мравките не се нуждаят от големи пространства, но за човека са нужни. Ако го затвориш в ограничено пространство, той ще направи дупка, но пак ще излезе на простор. Човек търси простора. Ще дойде ден, когато и земята ще му бъде тясна, ще иска да отиде на Слънцето, там да живее. Ако може да стане това, той ще се върне обогатен, с големи знания. Той ще разправя чудни неща за Слънцето, но малцина ще му вярват. Повечето хора ще го считат за фантазьор, който разказва приказки от „Хиляда и една нощ“.

И тъй, невъзможно е днес да се говори на хората за Слънцето. Те не са готови да възприемат истината. Ако речете да им говорите, ще обремените мозъка им толкова, както, ако сложите на гърба на слабия човек товар от 200–300 килограма. Той ще изнемогне от голямата тежест. Който не е готов да възприеме истината, той разглежда нещата отвън и прави заключения, достъпни само за неговия ум. Такова е положението на всеки, който не разбира Свещената книга на живота. Той се задоволява да гледа външната ѝ страна, не е готов още да проникне в нейното съдържание и смисъл. Както книгата е жива и съдържателна за онзи, който я разбира, така и Слънцето е жива, разумна книга, която малцина четат и разбират. Всяка сутрин Слънцето изгрява и от невидимия свят ви запитват: „Прочетохте ли днешната страница от книгата?“ Слънцето е книга, върху която всеки

ден Бог пише нещо ново. Ще кажете, че Слънцето е неразумно. Как е възможно от едно неразумно същество да излиза такава светлина, на която плодовете зреят, цветята цъфтят, снеговете и ледовете се топят? Светлината, която Слънцето праща към всички планети, показва, че там живеят високоинтелигентни и разумни същества. Както и да се разглежда въпроса за Слънцето, за човека е важно да се ползва от неговата светлина и топлина, да придобие нещо. Един ден очите му ще се отворят и той сам ще провери нещата. Затова казваме, че велико бъдеще очаква човека. Засега той се намира в своето детинство. Много години още трябва да работи, да се учи, да минава от една планета в друга, докато дойде до зряла възраст. Той ще бъде жител не само на Земята, но и на Венера, на Марс, на Юпитер. Когато мине през всички планети и придобие нещо ценно от тях, той ще отиде на Сириус, където ще прекара дълго време. Оттам той ще отиде на друго Слънце, около което се въртят всички слънца на вселената. Това значи да влезе човек в Царството Божие, да стане негов гражданин. Казвате: „Зяй, коньо, за зелена трева". Положението на младата мома, на учения човек не е ли същото? Младата мома чака с години да дойде нейният възлюбен, да я направи щастлива. Младият учен работи с години, прави научни изследвания и открития, очаква деня, когато ще го признаят за велик учен и ще получи висока титла. Какво получава най-после? След години откритията му се опровергават. Това, което твърди сегашната наука, след хиляди години нищо няма да остане от него. В бъдеще и децата ще знаят това, което големите учени днес знаят. Радвайте се, че всичко се развива, върви напред. Има какво да учи човек. Заслужава да се живее.

Като ученици на живота, трябва да имате свещено чувство към Първата Причина на нещата, а оттам към всички хора. Нямате ли това

чувство в себе си, всичките ви работи ще остават назад. Любовта към Бога и към ближния прави човека силен и мощен. Само по този начин съзнанието му се пробужда и той вижда как трябва да се живее, разбира, че е време да се откаже от детинските си схващания. Не е лошо да бъде човек дете, но разумно дете, което да възприема новото. Не е лошо да бъде и стар, но да не е утвърден в своите възгледи. Младият лесно приема новото, а старият мъчно се отказва от това, което е научил. Дойде някой религиозен при мене и ми разправя, че знае Библията наизуст. Той мисли, че всичко знае, но ако го накарам да ми изтълкува някой стих, ще се откаже. Кой религиозен може правилно да изтълкува стиха: „Аз съм пътят, истината и животът". Правилното тълкуване подразбира проникване в мисълта, която Христос е вложил в стиха. Две хиляди години са изминали от времето на Христос, но малцина могат да определят точно, какво означава думата „път", за който Христос е говорил. Ще кажете, че в Библията е писано всичко. Наистина, много неща са писани в Библията, но много още има да се пишат. Йоан казва, че Христос е говорил много, но всичко не е написано. Не една Библия, но още много Библии има да се пишат, в които да се вмести това, което Христос е говорил.

Като говорят за Библията, която е писана от човеци, всички я считат за свещена книга. Дойдат ли до главата, в която се крият неща, писани от векове, малцина се замислят за нея. Според мене единствената свещена книга, която всеки човек има в оригинал, това е човешката глава. Освен написаното вече, всеки момент в нея се пише новото, което човек преживява. В това отношение, главата представлява Новия Завет на човечеството, а стомахът – Стария Завет. Всичко, което Христос е говорил преди две хиляди години, е написано в главата. Това, което днес говори, пак се пише в главата. Съвременните хора не разполагат още с нужната светлина, да четат и

разбират това, което е писано в главата им, както и онова, което всеки ден се пише. Докато има светлина, човек чете, разбира и минава за учен. Щом изгуби светлината си, той вече не може да чете, нищо не разбира и минава за невежа. Следователно ползвайте се от светлината на съзнанието си, за да четете в оригинал свещената книга, написана в главата ви и чрез нея да коригирате свещената книга вън от главата ви. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона си в сърцето на човека“. Значи сам Бог е написал закона си в човешкото сърце. Който има светлина, той чете Божия закон в оригинал и оттам го превежда на хората. И Моисей написа законите по същия начин. Той ги четеше в главата и в сърцето си в оригинал и ги превеждаше на език, достъпен за онези, които нямаха светлина сами да четат и разбират. Оригиналът, който се намира в човешката глава и в човешкото сърце, философите наричат „акашови записи“. Когато казваме, че човек е готов да служи на Бога, имаме предвид онзи, който чете в оригинал Божия закон. Дойде ли съмнението и колебанието в него, той е изгубил оригинала и чете някой превод, в който непременно има грешки. Любов, която внася в човека съмнения, колебания, подозрения, е преводна. Любов, която изключва съмненията и колебанията, е оригинална, вечна. Който носи вечната Любов в себе си, той оценява Любовта на Бога, оценява възможностите и условията, които му са дадени, и благодари за всички блага, с които се ползва. Кажеш ли на някого, че го обичаш, значи: оценяваш любовта му, оценяваш възможностите и условията, с които се ползваш, и благодариш за благата, които животът ти дава. Благодарете и за най-малката Любов, понеже тя е Божествен подтик, който дава условия за развитие. Радвайте се и благодарете, когато сте здрави или болни. Като здрави ще научите едно нещо, а като болни – друго. Болният става мек, внимателен към себе си и към окръжаващите. Като

оздравее, той започва да цени онова, което по-рано не е ценял. Ще кажете, че болестите спъват човека. На физическия свят не може без спънки. Вземете цигулката и вижте колко спънки има. От един тон до друг има малки спънки. Чрез такт и ритъм човек се справя със спънките. Паганини се е отличавал с необикновен такт, ритъм, техника, вещина в свиренето. Той притежавал още едно качество: като свирел, вкарвал двойника си в цигулката и като свършвал, двойникът отново влизал в тялото му. Благодарение на тази способност Паганини подражавал майсторски човешкия глас. Когато свирел, не могло да се познае, човек ли пее, или се свири. Каквито качества са нужни на добрия цигулар, такива са нужни и в живота на всеки човек. Ще дойде ден, когато двойникът на човека свободно ще излиза и влиза в тялото му. Днес, обаче, малцина са дошли до това постижение. Опасно е да излезе двойникът на човека от тялото му и да не може да се върне назад.

Един виден цигулар занесъл цигулката си на поправка. Той имал цигулка Страдивариус. Майсторът прегледал цигулката, видял каква поправка ѝ предстои и поканил цигуларя да седне за малко, докато поправи инструмента. След това той взел нож и разрязал цигулката на две части, по дължина, и започнал да я поправя. Като видял това, цигуларят изгубил съзнание и паднал на земята. – Защо? – Двойникът му бил в цигулката. Като разрязали цигулката, разрязали и двойника му и той не могъл да издържи тази операция.

Христос казва: „Не се свързвайте със света“. Това значи: Обичайте, без да се свързвате с предметите или с лицата. Свързвате ли се, ще пострадате, особено ако любимите ви неща са неустойчиви. Следователно, ако имаш цигулка, на която си свирил няколко години, не я давай в чужди ръце. Всяко нещо, с което си работил, или което си употребявал, не го продавай, нито на заем го давай. Не давай на заем

нито ума, нито сърцето, нито тялото си. Казано е в Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, света и богоугодна“. Значи изключение може да се прави само за Бога. Той е единственият, за Когото можем да пожертваме всичко, което ни е дадено – и ум, и сърце, и тяло. Той се е пожертвал за нас и ние ще се жертваме за Него. На хората ще помагаме от Любов, а на Бога ще служим и за Него само ще се жертваме. Това е новото разбиране на живота.

Казвам: Който живее за Бога и Бог ще му помага. Направете опит, да живеете за Бога, и ще видите как се нареждат работите ви. Ако животът ви е богоугоден, житото ви ще израсте навреме, ще бъде всякога полято и ще даде добър клас. Като се молите на Бога, молитвите ви ще бъдат чути. Преди години в Новопазарско настанало голяма суша. Цели три месеца не паднало капка дъжд. Дошла есента, но земята била много суха, не могла да се разкопае, да се посее житото. Селяните от 15 турски села се събрали да се молят на Бога за дъжд. Молитвата им била сърдечна, благодарение на което до вечерта още получили отговор – завалял силен, благодатен дъжд. Селяните от едно съседно българско село си казали: „Няма защо и ние да се молим за дъжд. Ако Бог чуе молитвата на турците и прати дъжд на земята, ще прати и на нас“. Какво се случило? Над българското село не паднала нито една капка дъжд. Много естествено, те не са се молили. Ето защо, когато съседът ти се моли, моли се и ти, няма защо да чакаш наготово. Детинско разсъждение е да очакваш на молитвите на другите. Бъдете деца, но разумни. Не критикувайте нещата, но работете. Вижте какво можете вие да направите, а не критикувайте защо светът е създаден по този начин. По кой начин трябва да бъде създаден светът? Човек може да философства, да разсъждава върху отвлечени въпроси, но да знае, че той сам не е в състояние да направи нищо повече от това, което Бог е създал. Ако си въобразява, че може

да направи нещо повече, отколкото са възможностите му, той съвсем ще се объркa.

Един професор от Бостънския университет развивал пред студентите си въпроса за човешкото „аз“ и толкова се увлякъл, че забравил името си; забравил той ли е, или друг някой. Трябвало да мине известно време, да отиде у дома си и да пита жена си, той ли е професорът Браун, или не е. Страшно е състоянието на човека, когато друг някой влезе в съзнанието му и го измести.

Във Варненско един каруцар пътувал от едно село до друго със своята здрава кола, впрегната с два силни коня. Трябвало за малко време да се отбие в един хан. За да не остави колата сама, той дал юздите на конете в ръцете на едно момче, като му казал: „Качи се на колата и карай бавно, аз ще те стигна“. Момчето се качило на колата, ударило конете и те започнали да бягат толкова силно, че не могли да се спрат. След това трябвало каруцарят да тича подир колата си час и половина докато я стигне. Ще кажете, че момчето не било разумно. Казвам: Не поверявайте юздите на своята мисъл на едно неразумно дете. Ако иска да се качи на колата ти, нека се качи, но не без тебе. То може да седне на първо място, а ти на второ, но юздите трябва да бъдат в твоите ръце. Не поверявай юздите на сърцето си на никого. След всичко това някоя мома казва, че подарила сърцето си на един момък. Това не е вярно. Нито момата може да подари сърцето си на момъка, нито момъка – на момата. Никой не може да живее без сърце. Обаче сърцата и на двамата могат да бъдат в хармония. Това означава истинска жертва.

Любовта се изявява в хармонията. Тя не търпи никаква дисхармония, никакво двоумение. Затова е казано, че двоумният е непостоянен във всичките си пътища. Двоумиш ли се, ти нямаш любов, не си разумен. Разумният лесно се справя с мъчнотиите си.

Той има критически ум: разглежда фактите, съпоставя ги и от тях прави вътрешен извод, чрез който разбира законите на природата и правилно ги прилага.

Помнете: Любовта съдържа всички методи, чрез които човешкият дух укрепва, човешката душа възраства, човешкият ум се просвещава и човешкото сърце се повдига и обновява. Любовта не само обновява и подмладява човека, но тя внася новото в света. Не може ли да направи това, тази любов е обикновена, човешка, преходна. Търсете щастието не по външен начин, а по вътрешен. Вътрешният начин подразбира проява на вътрешните възможности. Вярвайте в себе си, т.е. във вътрешните възможности, които са вложени във вас. Ако срещнете стар човек, не казвайте, че ще остареете като него; ако срещнете болен, не казвайте, че ще се разболеете; ако срещнете слаб, хилав човек, не казвайте, че и вие ще станете като него. Не допускайте нищо отрицателно в себе си.

Дръжте в ума си само положителни мисли и казвайте: „Вярвам в младостта, която изключва старостта и смъртта; вярвам в Мъдростта, в светлината и знанието, които изключват глупостта, тъмнината и невежеството“. Старост, която затъпява човека, не е остаряване, но оглупяване. Ние не вярваме в такава старост. Ние вярваме в тази старост, която носи знания, която дава сили и на 120-годишния човек да работи и да помага на близките си. Не се поддавайте на внушения, които се крият в далечното минало на човека. Помнете, че човек е възел, в който се кръстосват хиляди мисли, чувства и желания от миналото. По закона на наследствеността тия мисли и желания, рано или късно, ще се реализират или от самия човек или от неговите деца.

Един човек, още в младините си, имал желание да извърши някакво добро, или едно престъпление, но по известни причини не могъл да го реализира. Не се минало много време, едно от неговите деца или внучета реализирало неговото желание без да знае защо го е извършило. Значи семената на нашите мисли и желания, като зародиши, съществуват в даден човек, но намират благоприятни условия за реализирането си в младото поколение и там се проявяват. Ето защо, сегашните хора проявяват чрез внушение подтиците на миналите поколения. Бъдещото поколение ще прояви подтиците на сегашното. За да не се реализира злото на миналото, нито на бъдещето, превръщайте злото в добро. – По какъв начин? – Чрез молитва, чрез мисъл, чрез добър и правилен живот. Когато се намерите пред някоя криза от внушения на миналото, молете се на Бога да ви постави на пътя на добрите внушения, тях да реализирате. Само по този начин ще вървите в правия път – в пътя на Любовта. Единствената сила, която може да извади човека от лабиринта на сегашния живот и да го постави на спасителния бряг, е Любовта.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 10 септември 1941 г., 10 ч. преди обед, София, Изгрев.

ТРИТЕ ПЕРПЕНДИКУЛЯРА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Някоя тема имате ли зададена?

(Нямаме.)

Пишете върху прилежанието.

От какво е излязла думата „прилежание“? Прилежание или приляга, или думата „лежа“ на български. Какво разбирате под думата „лежа“? Какво друго значение може да има, когато човек ляга да спи. Значи отива от един свят в друг. Ляга си той, за да иде от един свят в друг. Значи от физическия свят той отива в духовния свят. Сънят е малък опит да си почине човек. Прилежен човек е, който отива в другия свят. Тук ще работи, пък онзи свят е училище. Трябва да идеш в оня свят. Човек, който няма два свята, той не може да бъде прилежен. Две точки трябва да има, да се движи. От една точка не може да се движиш, само между две точки може да се движиш.

За пример, ако вие нямахте обич към хляба, ни най-малко не щяхте да ядете. Вие ядете неща, които ги обичате. Неща, които не ги обичате, ни най-малко не ги ядете, не ги приемате на гости. Всяко нещо, което обичаш, ще го ядеш, значи имаш стремеж.

Да кажем, искате да живеете. Кои са точките на живота? Скръб и радост. Скръбта, това е южният полюс на живота, радостта, това е северният полюс. Защо е скръбта? Съвременните хора нямат понятие какво нещо е скръбта. Скръбта и тя си има свои капризи. Тя е сприхава, но е един отличен професор. Много учена е скръбта.

Въобще на земята тя е най-учената. Като дойде, научава хората на ум и разум. Радостта, като дойде, дава развлечение, угощение има, дава ядене и пиене. Скръбта, като дойде, туря всички да учат. Казва: „Това ще учиш, онова ще учиш.“ Понеже тя е скръб. Какво произтича от скръбта? Имате скърби. „Би“ е един слог с две значения. „Би“ значи да бъде нещо, минало време от „съм“. „Би“ значи изтупване на праха. Черги се бият. „Би“ значи бил съм с майка си. „Би“ значи някой го налага. Вие имате бие турено нещо, което приляга на врата бие. И действително бието приляга. Като бие, пръчката приляга на мекото място. Защо майките обичат да бият децата си по задницата? Защо обичат да бият по голямата възглавница на децата? Природата е толкоз внимателна, че е дала на всеки човек по една възглавница. Понеже тази възглавница е свързана с нервната система, въобще човек, като седи, се учи. Като седнеш, тази възглавница е много умна, като седнеш, показва дали е студено, или топло, веднага ти си избираш място. Майките винаги децата, които не са послушни, събуждат тяхната нервна система, да бъдат внимателни, да седят. Когато се говори за тия работи, понеже са създадени криви теории, не се разбират.

Има теория за скръбта. Никой не иска скръбта. Всеки иска радостта. Но скръбта е майка на радостта. Коя майка не е скърбила, докато е бременна. Отпосле, като се роди детето, се радва, но като носи, като е бременна, знаете ли вие какво минава? Вие не сте били бременни. Трябва да питате майка си какво състояние има. Колко се страхува, може да умре, много неща може да дойдат, хиляди мисли минават, които я мъчат. То е скръб. След като се роди детето, се радва. Като носи това дете, е скръб, но като се роди, радост е. Човек в състояние е внимателен, мисли да не би да направи някаква погрешка.

Сега има някои неща, които хората правят, и това го наричат скръб. То не е скръб. Туй, от което се плашат, то не е скръб. Има едно страдание приятно. Страданието не е страшно. Има неща, които мязат на страдание. Има неща, които мязат на скръб. Тя, скръбта, не е опасна работа, но тия неща, които мязат на страдание, и не са страдание и които мязат на скръб, и не са скръб, те са опасни. Страданието не е опасно. Но има нещо, което мяза на страданието, то е опасно. Има ракия, която мяза по цвят на водата, но ако пиеш от тази бялата вода, има нещо опасно. Като носили тази бялата вода на диваците в Америка, те изпратили една комисия. „Избавете ни от тази дяволска вода." На комисията на Съединените щати те казали да не изпращат английските уиски, изопачиха се хората.

И в страданието има уиски, ракийца. Ако пиеш от водата на страданието, тя е отлична вода, но ако пиеш от ракийцата на страданието, виж, тя приспива. Ако пиеш от водата на скръбта, е хубаво нещо. Ако пиеш от ракията на скръбта, е опасна работа. Та казвам, когато избягвате страданието и скръбта, вие сте прави.

Имате линията АВ. Казвате, че тази линия е перпендикулярна, но тя не е правилен перпендикуляр. Но какво е перпендикулярна? Казвате, че нещо е перпендикулярно. Но какво е перпендикулярно? На какво се спуща перпендикуляр? На посоката, в която земята се върти по своята орбита. Като вземем основата на земната орбита, всяка линия, която е перпендикулярна на плоскостта на земната орбита, е перпендикулярна. Тази плоскост се образува от движението

на Земята около Слънцето. Докато ние сме перпендикулярни, в която земята се върти, ние вървим правилно. Щом изгубим този перпендикуляр, често стават залитания, падания, ставания. Или аз наричам този перпендикуляр правата, която свързва центъра на Земята с центъра на Слънцето. А е Земята, В е Слънцето. Тогава тази линия, която свързва центъра на Земята с центъра на Слънцето, тя е перпендикулярна. Тогава защо ни е един перпендикуляр? Онези, които градят сградите, всякога си служат с перпендикуляр. Перпендикулярът защо е? Защото той е най-устойчив. Щом се изгуби равновесието или нещо, този перпендикуляр става неустойчив.

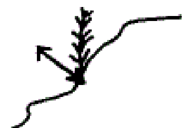

Идете в някоя долина и ще видите как расте борът. Борът, след като израсте, не върви перпендикулярно на площта на долината, в която расте, но върви нагоре. Не върви по перпендикуляра на плоскостта, в която расте, но върви по линията, която свързва центъра на Слънцето с центъра на Земята. Растенията не са перпендикулярни на самата долина, но винаги гледат да имат връзка с центъра на Слънцето и с центъра на земята.

Тогава и в умствения свят има перпендикуляр. Кои са точките на перпендикуляра? Вие казвате, разумният живот. Но разумният живот има две точки. Тази линия, която ни свързва със знанието на Бога и с нашето съзнание, тя е перпендикулярът. Когато ти мислиш за Бога, ти образуваш един перпендикуляр, който те свързва с твоето съзнание.

Следователно казвате защо трябва да вярвам в Бога? Образува се един перпендикуляр, едно постоянно течение. Ако ти постоянно

мислиш за Бога, ще се образува един перпендикуляр и този перпендикуляр ще даде направление на живота. Без перпендикуляр ти никъде не можеш да се движиш. Та съвременната философия казва да имаш един перпендикуляр. Значи във физическия свят има перпендикуляр, в духовния свят има перпендикуляр, който е перпендикулярът на сърцето. Скръб и радост са перпендикуляр на сърцето. Този перпендикуляр на сърцето защо се образува? Аз ще ви попитам какво трябва на един художник, за да стане художник. Зрение му трябва. Художник без зрение, той не може да бъде художник. Какво трябва на музиканта? Ухо. Без ухо той музикант не може да бъде. Какво трябва на говорителя? Уста му трябва. Но тази уста колко функции има? Най-първо има една функция за ядене, второ за вкусване и третата функция е за говорене. Три функции има устата. След като се научиш да ядеш, ще направиш разлика в храните, които приемаш. Кои храни са здравословни, приятни или не, вкусни или не. Но освен зрението на художника още какво трябва? Художникът трябва да изучи перпендикуляра. Трите перпендикуляра трябва да ги изучи перпендикулярът на ума, перпендикулярът на сърцето и перпендикулярът на тялото.

Да кажем, вие искате да дадете една мека художествена линия. Как ще я дадете? По какво се отличават меките линии. Криви линии са. Крива линия е, която минава през най-малките съпротивления. Тя е крива линия. Да кажем, имате кривата линия на змията, която оставя, когато се движи. Тази линия е избягване на препятствията. Тя върви, не се блъска. Реките вървят по този начин. Избягвайте големите стълкновения.

Казвате: „Аз не искам да криволича.“ Ако си в едно гладко поле, може да не криволичиш, но какво ще правиш, ако си в едно планинско място? Там ще криволичиш. Турете един човек в гладко

поле, ще видите, че той ще върви по една крива линия. Ако вървите по снега, ще видите, че се образува една крива линия. Вие мислите, че може да вървите по една права линия. Вие се заблуждавате. В правото ходене има крива линия. То е пътят на най-малкото съпротивление. Казва, по крив път върви. А под думата „криво“ какво разбирате? Кривият път е много добър път. Казвате, крив човек. Не е лош кривият човек. Кривият човек е много разумен. Ако искате да научите ум, идете при един крив човек. Казвате, той е шмекер. Шмекерът е много умен, той не е глупав човек. Изваждате едно заключение много лъжливо, мислите, че е лош, че е глупав. Умен човек е. В дадения случай защо сте му дали туй име. Той, казва, е един шмекер. Какво разбирате под думата „шмекер“? Или какво разбирате под думата „лош човек“? Лош човек разбирате не си стои на думата. Вие сте принудили човека, дал едно обещание, той не го изпълнил. Казвате: „Елате в пет часа да ме видите.“ Той на десет места дал обещание, че ще иде в пет часа. И да има доброто желание да дойде, не може да дойде в пет часа. Не може в пет часа на десет места да иде, които са на разни страни. В пет часа на десет места не може да иде. Но може на едно място да иде. Шмекер и лош човек са много услужливи, лесно дават обещания, но лесно не изпълняват обещанията. Те не са големи философи, те са много практични. На десет души като обещаят, аз да ви кажа, че само на един ще изпълнят онова, което обещали. Деветте ще ги шмекеросат. Не че иска да не го направи, но една необходимост е. На десет души обещал. Какво ще направи шмекерът? Ще видите последствията на шмекера. Той ще ви каже кой е най-богатият, най-знатният. Ако обещал на министъра, той ще изпълни обещанието си. Ако не си знатен, шмекерът ще каже: „Нека да чака.“ Шмекерът всякога отива на най-високото място, на високия връх. Ако искате да знаете кои върхове са високи, питайте шмекера.

Сега по някой път говорите за идеал в живота. Какво разбирате под думите „идеал в живота“? Казвате, той трябва да има идеал. Какъв е идеалът на живота според вас? Какъв е идеалът на ученика? Да иде в училище и да свърши. Какъв е идеалът на земеделеца? Да изоре земята и да посее. Какъв е идеалът на лозаря? Да направи хубаво лозе. Какъв е идеалът на говорителя? Да говори хубаво на публиката. Какъв е идеалът на цигуларя? Да свири хубаво. Какъв е идеалът на художника? Да рисува хубаво, да направи хубави картини. Какъв е идеалът на живота? Да ядеш сладко, да пиеш сладко, да чувстваш сладко, да мислиш сладко и да постъпваш сладко. Моето определение, реално разбиране: да ядеш сладко, то е идеал. Да пиеш сладко, то е идеал. Да мислиш сладко, е идеал. Да чувстваш сладко, е идеал. Да постъпваш сладко, е идеал.

Казва, вечен живот. Какъв е този вечният живот? Какво разбирате под думата „вечен живот“? Казвате, безконечен. Какво нещо е безконечното? Без конец, без кончина. Какво е туй безконечно? Безконечно е туй, което не може да се измери, понеже всяко нещо, което не може да се измери, казваме, че не съществува. Пък не е така. За безконечното нямаме мярка да го измерим. Следователно казваме, че безконечното не може да се измери. Под думата „безконечно“ трябва да разбирате неизчерпаемите възможности на живота. Изчерпаемите възможности са конечни. Конечен живот, казваме. Безконечен живот разбираме безконечни възможности. В безконечността седи всичката радост на живота. Конечната радост е временна, която трае може би няколко деня, няколко часа, няколко години и след туй престава.

Сега хората са свикнали, че като дойде едно страдание, мислят, че страданието ще трае дълго време. То не е така. Страданието трая един миг. Страданието е като светлината. Само последствията на

страданието остават. Тебе някой те ударил само веднъж. Ти го помниш. Той не те бил един час, но само веднъж те ударил и си заминал. Вие носите последствията на този удар. Казвате: „Би ме.“ Не че страданието е постоянно. Страданието е минало. Сега, като дойдат страданията, вие какво правите, как ги посрещате? От какво произтичат страданията? Ако цигуларят сгреши, когато свири, страданието ще дойде. Страданието е професор. Току чака да направиш погрешка, и те хване. Ако е художник, хване художника и каже: „Какво правиш? Така не се рисува.“ Цигуларят направи погрешка, хване го страданието и каже: „Така не се свири.“ Говорителят говори, направи погрешка, хване го страданието, каже: „Така не се говори.“ Някой прави добро, направи една погрешка, хване го страданието, каже: „Ти какво правиш! Така не се прави добро.“ И зло като правиш, някой ще ти каже: „Зло така не се прави.“

Страданието регулира и злото. Казва: „Какво правиш! Така зло не се прави.“ Злото някой път убие човека, но злото някой път изкорени едно дърво от едно място и го посади на друго. То препятства. Злото по някой път прави добро. Злото от едно място извади човека, посади го на друго. Онези, които не разбират закона, страдание ще има. Страданието ще дойде. Страданието казва: „Слушай, оттук трябва да те преместя. Ако не те преместя, ще хвръкнеш.“ Когато едного уволняват от една служба, ще го турят на друга. Какво означава това? Ти си на някаква служба, не си за нея, ще намериш друга, ще те преместят на друга. Имаш едно желание, което не ти допринася това, което търсиш, защо да го не заместиш с друго желание? Имаш една мисъл, която не можеш да постигнеш. Защо трябва да държиш тази мисъл?

Казвам, страданието е път, който показва как трябва да избираш нещата. Всякога, когато не избираш редовно нещата, идат

страданията. Ако не можеш да избираш желанията си, ще дойдат страданията да ти покажат как трябва да постъпваш.

Казвам, сега трябва да имате един жив перпендикуляр. Перпендикулярът е едно живо съзнание. Някое по-висше съзнание трябва да има да те ръководи. Ти искаш да свършиш една работа. Трябва да имаш съзнание, да знаеш как да я свършиш. Ако искаш да се заемеш с пианото, трябва да се запознаеш с белите и черните клавиши вдясно или вляво. На цигулката ще вземеш от центъра, от себе си към периферията. Отвън към центъра ще знаеш де е перпендикулярът. Онези, които знаят, държат цигулката по един начин. Онези, които не са вещи, държат я по друг начин. Аз съм гледал цигулари, не държат цигулката правилно. Някой път я вдигат нагоре, някой път я слагат надолу или вдясно, или вляво. Когато някой иска да изрази нещо силно или мощно, Божествено, взема една поза, вдига цигулката, вдигне си главата. Когато иска да изрази нещо земно, вземе друга поза, наведе се, намръщи се. Първия път главата е изправена, лицето е весело. Вие ще попитате не може ли без това. Не може. Той трябва да вдигне цигулката малко.

Да кажем, ако вие говорите в някоя зала, в някой голям салон, трябва да увеличите малко гласа си. Но ако говорите в една малка стая, говорът ви ще бъде тих. Вие си повишавате гласа в салона, за да могат всичките да ви чуят. Но не е викането, яснотата. Аз съм забелязал, че това зависи от тембъра на гласа, за да прониква гласът. Веднъж бях във Варна и бях излязъл в местността Кокарджа. Най-малко три километра от новата махала във Варна. В лозята сме и слушам, някой вика „Мляко!“. Казвам, какво търси този млекар? Казват ми, той в града вика. Той вика за три километра далеч, пък се чува, като че на сто метра вика. Той и на двеста хиляди хора да говори, ще го чуят. Той бил за оратор, но станал млекар. Така силно

провиква гласът му. И другите млекари викат, но гласът им не се чува. Сега няма да се спирам върху последствията.

Едно чувство, колкото е по-интензивно, прониква, чува се надалече. Една мисъл, която е интензивна, прониква. Една постъпка, която е интензивна, и тя се разпространява. Та казвам, най-първо, във вас желанията ви трябва да бъдат интензивни. Интензивността е нещо разумно. Искаш да слушаш нещо по музика, но има съпротивление, казваш: „Не искам.“ Мисълта ти не е интензивна, желанието ти не е интензивно. За интензивните желания спънки няма. На сто места ще заобиколи, и пак ще постигне. Интензивното желание не се обезсърчава. Ще дойде обезсърчението, но едно правило е постоянство има. Та казвам, когато вие някой път се обезсърчите, вашите желания не са интензивни. Вие нямате идеал, перпендикуляр нямате. Щом имаш перпендикуляр, никога няма да се обезсърчиш. Щом се обезсърчиш, ще регулираш перпендикуляра. Или умствен, или сърдечен, или физическия перпендикуляр трябва да регулираш. Ако не ги регулираш, нищо не можеш да постигнеш. Седнеш, философстваш, че животът няма смисъл. Отде знаеш? На колко хора животът няма смисъл? Понеже постъпваш неразумно. Една птичка намира, че животът има смисъл, свършва си добре работата. Ти човек разумен, не намираш смисъл. Тя взема клечици, направи положка, разбира от работата си. Пък ти човекът, с една отлична глава, при най-малката спънка казваш: „Тази работа няма да я бъде.“

Колко деня може да се откажеш да не ядеш? Христос четиридесет деня не яде и после огладня. Казва, трябва да се яде. След четиридесет деня огладня и отиде да намери храна. Като дойде гладът, на глада мъчно се противодейства. Казва, да умра. Гладът и със смъртта върви. Като идеш в другия свят, колкото време и да седиш в другия свят,

четиридесет и пет години да седиш, гладът ще седи. Тогава ще търсиш този човек, ще искаш да ядеш. Стомах нямаш, глад усещаш. Дробове нямаш, имаш желание да дишаш. То е терзание. Няма да мислите, че като умрете, ще се освободите от глада. Не може да се освободиш. Като умреш, пак ще търсиш хляб.

В Америка има един, който писал писма от оня свят, на английски ги има. В какво седи оня свят? Казва, всичко има наредено на масите за ядене ябълки, круши, сливи, но речеш да се подвижиш към масите и масите тръгват. Ти вървиш към масата, и тя върви. Не може да дойдеш до масата. Всичко има, но нищо не можеш да вземеш. Туй показва, че стомах нямат. Той не знае, но в ума седят най-хубавите плодове. Вижда ги, но никой не може да ги бута. Какво те ползват тия плодове? Непостигнато желание. Това са непостигнатите желания на оня свят. Ако на този свят не можеш да постигнеш желанията си, на онзи свят никак. В оня свят много книги ще имате, но посегнеш да вземеш книгата, и тя тръгне. Спреш ти, и тя спре. В оня свят и пари има. Но тръгнеш към парите, и те тръгнат, не може да бръкнеш в касата. Накъдето ходиш, все същото. Видиш приятел, тръгнеш към него, и той тръгне. Никой няма да ти говори.

Тогава питам, какъв смисъл има? Щом нещата не се спират при тебе и никой не може да ти говори, вие сте в един илюзорен свят. Непостижимите неща са илюзорни. Туй, което е непостижимо, е в друг свят. Значи в един по-нисш свят вие не сте си свършили работата, тъй както трябва. Ако на физическото поле не си живял добре, и в оня свят не може да живееш. Ако си живял добре на физическия свят, ще имаш отворен път. Понеже законите там са други.

Сега ние се отклонихме. Вие ще започнете да мислите. Да ви представя оня свят какъв е. Да изясним малко по материалистически.

Да допуснем, че вие сте богат, милионер, но десет язви имате в стомаха. Пътувам веднъж от Княжево и в трамвая пътуват двама българи милионери, седят и се разговарят. Казва единият: „Какво така си загазил? Защо не се храниш?“ Казва: „Не ми позволяват“ „Кой не ти позволява? Как тъй не ядеш?“ Казва: „Стомахът.“ Веднага онзи омекна. Като мисли, че някой отвън не му позволява, мисли си, с пари разполага, може да яде. Но като каза, че има язва в стомаха и лекарите не му позволяват, казва: „То е друго.“ Вече разбира. Че то е оня свят. Ти ще ядеш хляб, но после ще се въртиш около земята.

Та казвам, не създавайте язва във вашия ум. Вие казвате, това е невъзможно. Под думата „невъзможно“ разбирате в дадения случай, че нещо е невъзможно по един начин, но то е възможно по друг. Следователно ще отвориш този невъзможния случай и ще го замениш с друг. Невъзможните неща по един начин са възможни по друг. На една ненагласена цигулка е невъзможно да свириш една песен, но при една хубава цигулка е възможно. Значи при пукната цигулка е невъзможно, но при добре настроената цигулка е възможно. При една добре създадена къща е възможно да се живее добре. Невъзможно е да се живее при една не добре нагласена къща.

Следователно ще избереш ония форми в живота, които ти подхождат. Ти си господар на положението да избереш онова подходящото. Казва: „Как ще ги избера?“ Ако вие посетите една градина и искам да ми донесете карамфил, как ще го познаете? Казвам, цвят карамфил. Ако сте запознати вие с уханието на карамфила, вие по уханието ще го намерите. Или пък ако разбирате неговата форма, пак ще го намерите. Казвам, знаете вкуса на една ябълка. Казвам, донесете ми една ябълка. Вие чрез очите си, чрез уханието, чрез вкуса може да я познаете. Значи, когато природата изисква нещо от вас, тя ви е дала пособия, че който иска нещо, да

може да намери това, което търси. Когато говорят, че нещо е непостижимо, това трябва да се разбира.

Казват, непостижимо е този човек да бъде богат. Това са лъжливи работи. Богатството, както вие го разбирате в човешкия порядък, това са илюзорни работи. Истинското богатство седи в ума на човека, в сърцето на човека и в тялото на човека. Богатството не седи нито в парите, нито в банкнотите. То е само един резултат на онова богатство, което е в ума на човека. То е резултат на онова богатство, което е в неговото сърце. Вие вземате резултата и казвате, невъзможно е човек да бъде богат. То е крива мисъл. Ако някой ми каже, че е невъзможно да бъде богат човек, мисля, че на този човек му липсва нещо в ума, липсва му нещо в сърцето, липсва му нещо и в тялото. Може умът му да е беден, може да е бедно сърцето или тялото. Щом богатството е в неговия ум, не може така да говориш. Вие търсите богатството отвън, но това богатство не е ценно, защото хората са направили парите. Най-първо, ценно е златото. Туй злато хората го ценят. Ако не ценяха златото, не им върви. Или имате банкноти. Понеже държавата ги кредитира, вървят, ценни са. Но този порязък е временен.

Да допуснем, че вие сте един умен човек, отличен ботаник, знаете ценностите на растенията, с които да лекувате всички болести. Питам, ако знаете това, вие тогава може ли да бъдете сиромах човек? Да може да лекувате проказата, да може да лекувате всичките болести, да лекувате туберкулозата, да лекувате живеницата, да лекувате главоболието. Дето и да идете, и най-видните хора ще ви дадат място. Ако вие сте силен човек, че можете да вдигате петстотин килограма, няма ли да си изкарате прехраната? Ако с тази сила вие седите и казвате: „Няма какво да се работи“, тогава де е причината? Имате един глас и може четири-пет октави да пеете, но не искате да

пеете. Де е спънката? Ако имате ум, че един камък не може да го вдигнете, не може ли да употребите един лост? Не искате да търсите лост. Природата има ред лостове. Кой е първият лост на природата? Ръката е отличен лост. Краката са отличен лост. Като тръгне богатият човек, може да го познаете ще сполучи или не. Защото, ако имате един лост, подпората е в средата, къде лостът е най-силен? Колкото предметът се приближава до центъра, той е по-силен.

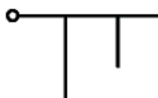

Та казвам, по някой път вие скъсявате раменете на вашия, губите вашата сила. Ще удължите раменете. Следователно законът е същият. Ония хора, които имат дълги ръце, са сръчни. Ония хора, които имат къси ръце, не са сръчни. Ония хора, на които пръстите са дълги, са сръчни, добри математици са, икономисти. Ония, на които пръстите не са дълги, не са математици. Та казвам, като видя пръстите, за мене един пръст е лост. Какви са вашите лостове, с които разполагате, веднага ще си съставя понятие за вашата физическа ученост. Срещам един човек, на когото пръстите са много дебели в основата, към клая са тънки, конусообразни са пръстите. Защо на някои хора пръстите в основата са по-дебели, към края са по-тънки.

Вземете бора. Колкото отива нагоре, става по-остър. Вземете другите дървета. Колкото отиват нагоре, не се заострят. Кои са причините? Тези растения, които се разширяват отгоре, щом се намерят между борови дървета, и те стават като тях. Най-първо се стремят нагоре да хванат слънчевите лъчи, но като израснат и хванат слънчевите лъчи, ще си покажат естеството. Борът е свободен. Да го оставиш отвън, той ще стане остър не от добра воля, понеже борът е голям икономист. Боровете са емблем на стремежа към светлината.

Един човек, след като е постигнал онова, което иска, той се развива нашироко отгоре. Щом стане широк отгоре, тогава не може да постигне това, което търси. Река, която става много широка в своето течение, изгубва своя стремеж. За да направиш една река буйна, трябва да ѝ дадеш наклон. Когато желанията на хората са широки, тихи са в своите стремежи, мудно се движат. Когато наклонът е по-голям, тогава тяхната широчина или площ е по-малка. И за желанията същият закон е. Ако вашите желания са широки, постиженията ще бъдат медленни. Ако се стегнат, ще се ускори времето. Едновременно вие искате да постигнете всичко. Мислите ли, че можете да бъдете щастливи? Не. В дадения случай щастието на човека не зависи от многото. Може човек да има десет чувала с ябълки, но всичките ябълки не може да ги изяде. В даден случай ако аз имам десет чувала с хубави ябълки и започна да ям и един, който има една ябълка и той ще се ползва, колкото и аз, който имам десет чувала. Който има много ябълки, мисли, че за много време ще има. Не са многото ябълки, които може да донесат щастие на човека. Една ябълка е в даден момент, което трябва на хората. В даден момент много малко трябва на хората. Една ябълка ти трябва, не десет чувала. Даже една хапка трябва на човек в даден момент. В природата е така. Не може да туриш цяла ябълка в устата. Една хапка. В даден момент малко ти трябва. На всеки един момент туй малкото трябва да дойде. Малкото в устата иде повече, отколкото голямото, което човек схваща. Мисли той, че е постигнал голямото.

Природата от всинца ви иска постоянна работа. Да бъдете доволни на малкото, което ви се дава в даден случай. Затуй трябва да изучавате себе си. Вие твърдите, че нищо няма да стане от вас. То затуй не става. Ако носиш едно празно шише и ти каже някой, че шишето е пълно с вода, ще се напълни ли то? Или ти носиш пълно

шише с вода и ти каже някой, че шишето е празно, ще се изпразни ли шишето?

Казвам, в дадения случай вярвайте на това, което става. Казвам, обръщайте внимание на онова, което се прави. Щом главата е пълна и ти каже някой, че главата е пълна, на този човек вярвай. Щом те срещне някой и ти каже, че от тебе нищо няма да стане, остави това настрана. Не дружете с хора, които имат отрицателни мисли. Не дружете с хора, които имат отрицателни чувства. Не дружете с хора, които имат отрицателни постъпки. Аз чувам мнозина да казват: „този не го бива."така не се говори. Не го бива, значи прави погрешки, той е способен. Способен, но се е надценил в дадения случай. Може да вдигне петдесет килограма, но се надценява, казва: „Може да вдигна сто килограма." В дадения случай този човек се надценява. Никога не трябва да кажа една мисъл, която не е вярна. В дадения случай трябва да зная за себе си колко може да вдигна без усилие.

Всякога, когато правите нещо, трябва да имате запас от енергия. Не трябва в даден случай да турите цялата си енергия в едно нещо. Вие ще фалирате. Да кажем, слушате някой, който пее. Понеже вие не можете да пеете, не се радвате. Ами вижте хубавата страна, изслушайте го веднъж, дваж и триж. Ако всички хора са певци в света, кой щеше да ги слуша? Половината свят трябва да бъдат слушатели. Половината трябва да пеят. Ако всички бяха все философи, на кого ще трябва тази философия, на кого ще философстваш? Какво ще ми доказват на мене, че слънцето съществува? Какво ще доказва на вярващите има ли Господ, или не? Ще дойдат да ми доказват, че слънцето съществува вечерно време. Като залезе, цялата нощ ще ме занимават, математически ще ми доказват, че слънцето съществува. Казвам, спрете тази философия.

След дванадесет часа аз ще зная тази работа. Ще чакам. Ако не изгрее, няма го. Ако изгрее, има го. Нищо повече.

Та казвам, вие всички вярвате в шмекерите. Четете някоя шмекерска книга. Има шмекери и в музиката, има шмекери в художеството, има шмекери в говора, навсякъде. Шмекерите са умни хора за себе си, но не викай шмекера да ти прави нещо, не викай шмекера да ти купува музикална книга или някой музикален инструмент. Не викай шмекера да ти купува дрехи или обуща да ти направи. Настрана дръж шмекерите. Шмекерът е за себе си. Защо да не бъдете вие честни спрямо себе си. Казвате: „Неспособен човек съм аз.“ Така не се говори. Кажи си: „Способен съм, но съм мързелив. Способен съм, но съм нехаен. Способен съм, но не ценя времето, губя си времето.“ Казваш: „Не съм способен човек, нямам условия.“ То са бели лъжи. Откажете се от лъжите в света.

Сега да си представим, че вие представяте голямата стрелка на един часовник. Каква е вашата поезия? Искате да вземете страната на малката стрелка. Защо? Кой ще бъде на вашето място? Ами че двете стрелки се координират. Голямата стрелка определя възможностите, които се крият в малката стрелка. Малката стрелка показва преимуществата, които има голямата стрелка. Те една друга се допълват. Малката стрелка си има толкоз важност, колкото и голямата. Голямата стрелка ще покаже малките единици, малката стрелка ще покаже големите единици, като мине един час, това ще го покаже малката стрелка, едно малко разстояние. Тя ще покаже деленията, тя е вещ математик. Ще ти определи, ще те осведоми да не грешиш. Голямата ще те заблуди, малката ще те поправи.

Малките погрешки се определят от голямата стрелка. Големите погрешки се определят от малката стрелка. Ако вие в живота си виждате само големите си погрешки или големите си способности,

вие имате малката стрелка. Ако виждате малките си погрешки, тогава голямата ви стрелка ви показва. По-добре е във вас и двете стрелки да ги има. Кои са тия двете стрелки? Де ще турите сърцето? Умът е голямата стрелка, показва минутите или секундите. Сърцето показва часовете. Сърцето има предвид щастието само заради него. Накъдето ходи, все щастието сънува. Умът по някой път е търговец. Малките работи, скъпите работи ги взема. Сърцето казва това не трябва, онова не трябва. Сърцето казва да бъде богато, чака милион. Умът, той лева, като го намери, туря го в кесията. Тури един лев, втори. Върнат се вечерта, сърцето няма нито един лев, търси милиона. Умът все ще има пет-десет лева.

Та казвам, слушайте ума си, който се занимава с левчетата. Не отказвайте. В края на живота си все ще имате един милион. В един живот, ако вземате петдесет-шестдесет години наред билети от лотарията, ще ви се падне един милион. Аз съм сигурен сто и един процента, че в шестдесет години ако вземате билет, ще ви се падне един милион. Голямо постоянство се изисква. Пък може да съкратиш това време. Ако аз съм даровит цигулар, наместо билет, ще взема цигулката. Като употребя пет-десет години, след десет години ще имам и двадесет милиона. Една вечер като свиря, сто хиляди лева ще взема, на втората вечер двеста хиляди лева.

Отива един американец при един виртуоз. Чука на вратата му и му дава хиляда долара, за да му изсвири едно парче, една соната. Като му изсвирил, американецът казва: „Дай и аз да ти посвиря, че да се произнесеш дали от мене ще стане виртуоз като тебе.“ Дава му хиляда долара, то са сто хиляди лева. Дълго време трябвало да го убеждава да му свири. Дава му сто долара, но не става да свири за сто долара, иска да си почине. И за двеста долара не става. Като му дава хиляда долара, става по нощница и свири отвътре. Онзи го слуша

отвън. Тогава трябва да отвори вратата, да му даде хиляда долара. Казва му: „Моля, дай и аз да посвиря, да се произнесеш дали мога да стана виртуоз като тебе.“ Като посвирил, казва му: „След десет години, ако свирите, тогава ще станете.“ Изважда и му дава още петстотин долара. За едно парче и за един съвет виртуозът взема хиляда и петстотин долара. С хиляда и петстотин долара вие един апартамент може да си направите.

Не допущайте никакъв паразит, нито бълхи, нито въшки под ризата си.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Беседа, държана от Учителя 12 септември 1941 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНОТО НЕЩО

„Отче наш“

„Добрата молитва“

91 псалом

„Молитва на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 13. глава от Първото послание към коринтяните.

Едно число, от което хората на Запад се страхуват. В никой хотел няма да намерите стая с номер 13. 12 и 1/2 има, но 13 няма. Като видят 13, кракът им не стъпва, връщат се назад. Ще кажете: „Колко са суеверни тия хора.“ Ако вас искат да ви прекарат през огън, ако огънят е слаб, ще минете, но ако е силен, ще се върнете.

Да прочетем главата. Вие сте я чели. Казвате: „Знаем какво се говори там.“

„Ако говоря с човешки и ангелски езици“... Ако не говоря, какво ще бъде? Там е работата. „... а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.“ Значи, ако говоря с ангелски езици, а любов нямам, ще бъда като мед, не мед за ядене, но мед, от която са направени котлите. „Ако имам пророчество и зная всичките тайни и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм.“ В Господнята молитва е казано така: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ Няма последователност в това. Не въведи нас в изкушение. Ако не ни въвежда в изкушение, защо ще ни избавя, каква нужда има да ни избавя тогава? Двете заедно нямат място. Трябва да бъде така: и въведи нас в изкушение, защото, ако човек не се изкушава, изкушение значи да се изпитва,

ако не се изпитва човек, тогава какъв смисъл има животът. Изкушението значи изкуство да видим колко си майстор. Сега всички четете: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго." Понеже Господ е намислил да ни въведе в изкушение, молим ти се, да ни избавиш от лукаваго. Че ако някъде загазим, да ни дойдеш на помощ.

Апостол Павел казва: „Ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда. Какво значи „завижда"? Значи любовта с тази наука се занимава, със завиждането. Този предмет не го счита за важен, оставя го настрана. За бъдеще, ако остане някой ден без работа, тогава може да се занимава с него, но сега със завиждането не се занимава. „Любовта не се превъзнася." Любовта и с това не се занимава. „Не се гордее." И с това не се занимава. „Не безобраства." И това не влиза в интересите ѝ." „Не дири своето си." И с това не се занимава. „Не се раздражава." И това няма предвид, да се сърди. „Не мисли зло." И с това не се занимава. Като четете тази глава, виждате, че Павел казва: „Любовта дълго търпи, благосклонна е." Значи най-първо с какво се занимава? Дълго търпи. Туриш един товар на гърба ѝ, втори, трети, ако туриш и цялата земя на гърба ѝ, понесе я като перушинка, вземе я в ръката, подхвърля я натук-натам. Любовта си играе със земята, по пътя като ходи, като топка я хвърля. Астрономите намират по някой път, че земята ускорява, по някой път забавя движението си. Любовта като я хване, забавя движението, като я остави, забързва, подтиква я.

Вие казвате: „Това научно ли е?" Много научно е, че как. Казва: „Това факти ли са?" Че много работи, които вие знаете, факти ли са. Много пъти вие цитирате един професор, че това е казал. Но фактически знаете ли го, че така е казал. През колко умове е минала

тази мисъл. Те писали какво е казал. Исайя какво е казал за Христос, но не е казано всичкото. „На неправдата не се радва, а сърадва се на истината. Всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада, другите обаче пророчества ли са, ще се прекратят, езици ли са, ще престанат, знание ли е, ще изчезне."

Сега каква е мисълта? Защо ще изчезне знанието. Понеже туй знание няма любов. Знание без любов изчезва. Любовта се интересува от знанието, но едно знание, в което любовта не взема участие, от това знание тя не се интересува. Някои пророкуват, нали искате да ви пророкуват, но пророчество без любов нищо не струва. Гадатели има в Англия, англичаните много вярват в астролози. Ще започне някаква търговска работа, ще иде при астролога, богати са, някъде ще даде една, две, три, четири, пет, десет лири, да му каже ще успее ли. Някой ще се жени, отива при астролога да му каже този, с когото се свързва, подходжа ли. Някой път излиза вярно това, което астрологът казва, че добре ще живеят астрологически, но после аспектите не си съвпадат, едно изкривяване има. А пък тук, в България, астролозите са старите баби. Момъкът ще намери някоя стара баба, ще я прати, тя е астроложка, като погледне момата, казва: „Синко, отлична е, веждите ѝ като конец, пък устата ѝ хубава, червеничка, мед капе, пък ушите ѝ вътре имат такава кривина, колко е спретната, пък очите ѝ като свещи горят." Той горкият казва: „Че мене вкъщи ми трябва светлина. Щом горят като свещи, къщата ми ще бъде осветена. Мене ми трябва да слуша, че като дойдат разбойници, да чува всичко, да са отворени ушите ѝ." Оженят се. Като се оженят, вижда, че тя била глуха. Много пъти не дочува. Казва ѝ да направи нещо, тя забравя.

Един българин се оженил, че казва на жена си да му сготви охлюви. Към Коледа било. Тя не готвила, не знае как се готвят охлюви.

Тя отива при една съседка и казва: „Кажи ми как се готвят охлюви." Понеже много пъти питала съседката си как се готви едно или друго и все ѝ казвала: „Че аз така го готвя." Съседката се обидила, че и тя все знае. Като не знае, казва ѝ: „Ние начукваме охлювите и ги варим с ориз, туряме ги в тенджерата." Казва: „Ние така ги правим." Отива, счуква охлювите, сварява ги с ориз. Иде мъжът, дава му да яде. Той яде, но вижда яденето бамбашка. Пита я той: „Така ли се готвят охлюви?" Казва: „Майка ми така ги готвеше." Тя обвинява майка си. Сега това е един анекдот. По някой път има известно знание, с което ние не сме се справили, на място да се справим, чукаме го като охлювите. Чукани охлюви не се ядат.

Има българи, които са много пестеливи, имат такъми от охлюви. След като са сготвили охлювите, нанизали са черупките им, като искат да готвят охлюви, ще турят черупките в тенджерата, ще го извадят, пак ги окачат и мислят си, че ядат охлюви. Туй показва, че ние имаме само формата на знанието.

(Учителят прочете от 9. стих до края на главата.)

„Духът Божи"

Най-непонятното нещо в света е любовта. Резултатите ѝ навсякъде ги имаме. Съвременното човечество, като говори за любовта, има понятие за любовта. Определя любовта, но това, което определя, е неразбраната любов. Вследствие на това има един недоимък. Цялата земя, всичко в света, в материалния, в духовния и в мисловния свят е създадено от любовта. Физическият свят има един недоимък от любов. Любовта, която пътува на земята, в миналото е пътувала с много превозни средства. И сега пътува с каруцата на светлината. Тази каруца се движи толкоз бързо, че след като мине

любовта, ще започнеш да мислиш заради нея. Никой досега не е видял лицето на любовта. Имат изопачен образ на любовта. Както за пример Христа го рисуват. Но фактически какъв е бил, как е изглеждал, не знаят. Ще турят нос хубав, но всъщност какъв е бил? Някои претендират да са имали откровение, да са го видели. Че виждаш един предмет, не всякога може да разбереш предмета. Да кажем, вие минавате покрай един цвят, тъжен сте, скръбен сте, погледнете цветето, не ви прави впечатление. Ако сте радостен, туй цвете има друг облик. Минавате покрай водата, не сте жаден, имате едно разбиране за водата. Минете жаден покрай водата, ще имате друго разбиране. Като пиете от водата, ще имате едно знание за нейните качества. Другояче само като погледнете отвън, няма да знаете нейните качества.

Сега вие имате поне сетива. Имате очи, знаете да гладате, при това вие не сте изучавали вашите очи, да видите колко са учени. Тия клетки на зрението са толкоз учени, те схващат трептенията на светлината, задържат ги и ни показват каква е обективно светлината. Ушите, които имаме, колко са учени. Те схващат трептенията на звука, представят ни какво нещо е звукът. Той е невидим, чуваме го. После клетките на носа схващат трептенията на уханието, ще представят какво нещо е уханието. Езикът схваща трептенията на храната. Ръцете, и те схващат известни трептения. Колкото отиваме към краката, те схващат най-мудните третения, най-бавните. В какво седи добрият слух? Слухът носи в себе си сладчина. Как ще схванете вие сладчината, която се носи чрез трептенията на ухото. Как ще схванеш сладчината, която излиза из говора на един човек? Как ще схванеш ти? Ушите знаят тази наука, те ще схванат. Как ще схванете красотата. Очите знаят тази наука. Може ли да схванете какво нещо е красотата? Няма по-привлекателно нещо в света от красотата. Ако

човек би видял красотата такава, каквато е, той никога не би я забравил. Той би забравил да прави престъпление. Понеже не вижда красотата, затова прави престъпление. Кои хора се спъват? Които не довиждат. Които виждат, никак не се спъват. Щом човек обича красотата, неговите очи са нормални, той вижда светлината и я използва.

Казвам, вие сега искате да влезете в другия свят. Както сте на земята, не се оценявате. Казвате: „Този е по-умен, другият не е умен." В какво седи, че е по-умен. Умният човек има обхода. Отивате на пощата при някое гише, искате да си купите марки. Този, който продава, веднага кипне, иска да ви извика. Вие не сте внимателен, ще ви нахока. Вие минавате някъде, там има стражар и ако не сте внимателен, той има власт, веднага ще ви покаже по кой път да вървите. Питам, ако постъпвам по стражарски, умен човек ли съм? Не съм от умните хора. Ако постъпвам по начина на говедаря, умен човек ли съм? Говедарство има. Нали има говедари, че пасат говедата. Защо Господ някои праща говедари. Този, който става говедар, не е търпелив, не е умен. Господ го праща при говедата, да се учи. Той с кривака като удря по гърба на говедата, енергията минава през тоягата от говедата и иде в него. Като удари с тоягата, казват: „Не си търпелив. Нямаш търпението на говедата." Днес удари говедото, утре удари говедото, най-после като научи търпението на говедата, свърши училището. Говедарят, който научи търпението, което воловете имат, свърши училището, дават му диплом, хвърли кривака. Този кривак не му трябва нему.

Та казвам, вие питате защо са тези страдания. Страданието, това е говедарство. Ти не знаеш как да пасеш своите мисли. Ти си говедар. Ти пасеш мислите си, пасеш чувствата си. Мислите са говедата, чувствата са говедата, които пасат, ти с кривака на тази мисъл отгоре,

на онази и тия мисли учат те. Мислите по някой път ритат и бодат, рога имат. Някои мисли са бодливи. Тук, в Софийско, донесли на един касапин един вол. Волът искал да живее. Казва на говедаря: „Остави го да си поживее.“ Не може, не се подчинява. Не иска да даде да го заколят. Касапинът цял час се борил, не се дава, не може да го заколи. Свързва го, взема, че му изважда очите как цял час да се не дава. Следният вол, който трябвало да заколи, бил приятел на първия и той си отмъщава. Като го свързват още, изважда окото на касапина, казва: „Видиш ли какво е изваждане на око? Ти колиш говедата, изваждаш очите и мене ще заколиш, но да почнеш. Вторият вол, който иде след мене, ще ти извади и другото око. Ако ти оттърва.“

Колко пъти вие изгубвате едно хубаво ваше разположение, което имате? Защо го изгубвате? Не сте постъпили право. Чудни сте, когато ви гледам, наблюдавам ви навсякъде, имам наблюдения как живеят хората. Като гледаш тия хора, само срещаш с недоволни лица. Един недоволен, свил си мускулите, че то недоволен е, защото пари няма. Срещам друг, той си свил веждите, недоволен е, защото къща няма. Срещам трети, той е недоволен, защото кюмюр няма за огъня. Срещам друг, хляб няма. Масло няма, маслини няма. Някъде виждам, че дрехи няма, обуща няма, ниви няма, това няма, хиляди работи са начертани, недоволство има. Свил устата. Някой път българите обичат свитите уста. Като конец, казва, са устата. Да не говорим лошо, много хубави са устата. Ако искаш копринена дреха, тънките уста ще те научат. Ако живееш в Северния полюс, тънки уста не ти трябват. Алегорично говоря. Щом устата станат много тънки, кръвообращението на човека не е правилно. Като видите един човек с тънки уста, притиснати, ред поколения са били в неблагоприятни условия, устата са станали тънки, недоимък има. Те в банката нямат пари. После тия хора с тънките устни любовта са използвали много

малко. Много малко ги е посещавала. Каквото са взели от любовта, нищо не са задържали, нищо не са направили. Отвън картината е направена хубаво с бои, но основното в картината не е турено, както трябва. Носът не е турен, както трябва. Сега вие имате един нос, знаете защо е дълъг носът ви.

Дължината на носа показва колко мозъкът, умът кредитира носа. Дължината показва кредита, енергията, която всеки момент излиза. Широчината на носа показва с колко енергия го кредитира сърцето. Значи, като погледнете човека, ще знаете какъв е кредитът, с колко енергия разполага на ума и широчината с каква енергия, с какъв кредит сърцето е дал. Щом знаеш с какъв кредит го кредитира умът и щом знаеш с какъв кредит го кредитира сърцето, знаеш вече с какъв капитал разполага този човек. Знаеш след колко време ще фалира, малко капитал има, много харчи. Този капитал щом се изхарчи от банката, вече го уволняват. Всеки човек, като престане умът да го кредитира и като престане сърцето да го кредитира, го пращат да се върне в дома си, да му дадат нов кредит.

Питам сега, как ще поправите вашия нос? Когато казваме правата мисъл, трябва да поправиш правата линия на носа. Да се развие широчината на носа, трябва да помирисвате, трябва да се упражнявате. Мнозина не си упражняват носа. Много сте лениви. Някои по носа се познават, че са много лениви. Всеки ден трябва да помиришеш отдалече най-малко десетина цветя. Трябва да помиришеш плодовете, ябълките, крушите. Някой път трябва три пъти да помиришете с носа. И водата има ухание. Вие считате, че това са маловажни работи. Мислите за какво? Мислите, че апартамент нямате. Чудна работа. Земята е създадена за вас. Всичките апартаменти са за вас. Виж, богатите хора не си строят апартаменти. Иде човекът, какъвто апартамент иска, наеме го за два-три месеца.

Някои от вас искате да имате свой апартамент. Не е лошо. Че ти си пътник, защо ти е апартамент. Имаш една шатра, ще я натовариш на магаре, спреш се на някое място, седиш пет, десет деня, пак на магаренцето. Не е оседнал нашия живот, че да искаш апартамент. В новата култура ще бъде друго. Сегашните апартаменти, то си в затвор турен.

Някой път говорите за Америка. Били ли сте вие в Америка, били ли сте в Ню Йорк, в небостъргачите. Ако идете в Ню Йорк, трябва да идете в квартала Баулинг, дето има петдесет хиляди бедняци в едни големи здания, дето в една стая пет-десет деца, светлината не влиза в стаята, всички живеят в стаята и готвят там. В сравнение със София те са в ада, ние тук сме в рая. Тия хора са щастливи, че живеят в Ню Йорк. Аз не бих желал да живея в Ню Йорк.

Казвам, две неща има. Едно нещо, което спъва човека, то е неговата лична любов. Хората мислят всичко за себе си, нямат доверие в Бога. Бог ти е дал нещо, ти започваш да го охраняваш. Като каже Господ „дай го“, ти не искаш да го дадеш. Лично искаш Господ да вземе това, което ти е дал. Аз съм наблюдавал деца, майката казва: „Дай ябълката.“ Детето не я дава. Някой път майката набива детето и взема ябълката. После пак му я даде. Добрите деца, като им поиска майката ябълката, те я дават. Изпитайте вашите деца. Кажете: „Дай ябълката.“ Ще видите дали то ще ви я даде. То ще погледне, ще каже: „Защо ми я искаш, даде ми я, пък сега ми я искаш.“ Дадат ли ти ябълка, вземи я, поискат ли ти я, дай я. Втори път ще ви дадат по-хубава. Като взема майката ябълката от детето, втория път ще му даде по-хубава.

Сега Господ ви дава едно предметно учение. Вие се запознаете с един човек и ви е неприятен този човек. То е предметно учение. Всеки един човек е един плод за ядене. Христос казва: „Ако не ядете

плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот.“ Вие, ако не можете да изядете един човек, вие не можете да го познаете. Работата е, че вие не знаете как да ядете. Как се яде един човек? Да го изядеш, и пак жив да остане. Ние казваме „изида“. Египтяните са имали богинята Изида. Изида значи „излиза от зида“. Да изградиш, да изядеш нещо, значи хубаво да го съградиш. Да кажете: „Заповядайте, това си го съградих.“ Да изядеш един човек, значи да го устроиш тъй хубаво, че да го туриш да живее. Туй не сте го знаели. Едно ново тълкувание. Нещо ново ви давам. Изида значи не да го изядеш, но да го съградиш хубаво, да го туриш вътре. Сега вие ще питате туй вярно ли е. Сто и едно на стоте е вярно. Ако не беше вярно, какъв смисъл има? Христос казва: „Ако не изядете онова, което ви давам, ако не съградите това, което ви давам от учението, ако не съградите къща, в която да живеете, вие не може да се ползвате.“ Но за да градиш, трябва да имаш обич към някого. Любовта трябва да дойде като един вътрешен подтик.

Две неща има, които водят към любовта, външните условия и вътрешните възможности. Външните условия, ти може да идеш в училището, пари има баща ти, но ти нямаш любов към знанието. Тогава има много американски студенти, които бащите им ги кредитират с десет хиляди долара десет хиляди долара, това са един милион лева богати са, разполагат с апартамент, но не учат, ходят да играят на крикет, упражняват се в боксиране. Целия ден американецът седнал, удря топката, подскочи, удари друга топка. Това го наричат спорт. Англосаксонците не се бият с дървета. У нас с бастуни се бият, удря бастун с бастун, счупи се бастунът. Там няма бастуни. Като се срещнат, започнат с ръце, окървавени носове, шапки съборени, после хванат се за ръце, поздравят се и си заминат. Набият се хубаво. То е

мировото съдилище. Искат да кажат като говорите, ще знаете какво говорите. Другият казва: „И ти не знаеш какво да говориш.“

Казваме, то не е култура. Чудни сме ние. Не е култура. Аз не мога да мислия правилно култура ли е. И то не е култура Ако аз не мога да чувствам правилно, ако моите мисли и моите чувства са постоянно в стълкновение, култура ли е това? Тук наскоро един български професор изучавал астрология, че се обезверил. Казва: „Тя е една лъжлива наука.“ Колкото книги има за повече от сто хиляди лева, иска да се освободи от тях, казва: „Аз намерих Христа, не ми трябва такава лъжлива наука.“ Питат ме другите защо се е обезверил. Рекох, той се е обезверил в своите чувства, сърцето влязло в стълкновение с ума. Той не е разрешил въпроса. Не всичко, което е казано в астрологията, е вярно. Има неща, които не са проучени. Има една астрология, която е чисто механична, само за човешката история. Астрологията не е за деца. Един човек трябва да бъде гениален. Пророците са знаели това. „Астро“ значи звезда, „логос“ значи слово словото на звездите. Тия звезди човек да ги счита не мъртви, но да ги счита разумни същества, които говорят. Ако ти не можеш да слушаш говора на Слънцето, ако ти не можеш да слушаш говора на Венера, ако ти не можеш да слушаш говора на Меркурий, на Месечината, на Юпитер, на Сатурн, ти от астрология нищо не разбираш. Какво ще разбираш, ако слушаш една плоча, която представя как Карузо е пял? Каква грамадна разлика между това, как е пял Карузо, и плочата. Тази плоча, колкото повече се употребява, изхабява се гласът. До едно време ще дойде съвсем да се изхаби гласът.

Та казвам, сега трябва една нова наука, на която любовта да е подтик. Сега често на мене са ми казвали: „Учителю, ти тъй каза.“ Той не ме слушал с любов. Казвам, той в дадения случай няма любов, той

не ме разбира. Без любов думите няма да бъдат разбрани. Ще има едно повърхностно разбиране. За пример някой път говоря за жената. Аз ни най-малко не говоря за децата. Говоря за службата на девата, най-долната служба, която девата може да вземе. Смирено напуща своето възвишено положение. Една дева, която мяза на едно божество, напуща своето положение, взема за няколко години положението на една жена, да ражда деца. След като съгради телата, връща се, отдето е дошла. Той пита: „Къде е моята женица?“ Женицата е служба. Девата няма нужда да се жени. Тя дохожда, остава с дечица да се занимава, с къщата да се занимава. Казва: „Колко сладко ми говори. Нали ще я видя?“ Аз ви казвам, никога няма да я видите. Ти не си я видял и няма да я видиш за в бъдеще. Казва: „В оня свят ще се видим.“ Няма да се видите и там.

Без любов никой никого не може да види. Без любов и милиони години да минат, те са празни работи. Без любов кракът ти не може да стъпи в рая. Помнете това. Има и неверни работи сега. Не искам да кажа една дума на български, ще оцапам езика си. Казвам, не говори истината. Не мисли добре. Не чувства добре. Несправедлив е. Другите думи не искам да ги употребя. ще употребите: „Не говори истината.“ Или ако употребите другата дума, какво ще придобиете? Вие всеки ден произнасяте думата. От какво произлиза думата „лъжа“. „Лъжа“ е произлязла от думата „лижа“. Като близнеш нещо, туй близнеш, онова близнеш, всичките неща като ги близнеш, какво ще научиш от тях. От „лижа“ ти с „А“-то може да се натовариш. В лъжа много малко ще вземеш, много ще се натовариш. Що е лъжа? Ще те натоварят повече, отколкото носиш. Ще ти дадат толкоз малко. На английски е „лай“. На български как му дойде на ума, кой измисли думата „лъжа“? Как му дойде да я измисли? Сега няма да се спирам на произхода.

Ние казваме „живот“ на български. В „живот“ две неща има. Животът има две страни. Една тъмна, лоша страна Сива, и една добра страна Кришна. Животът е поле или свят на смъртта. Всеки, който влезе в живота, непременно трябва да умре. Щом се раждаш, непременно ще умираш. Сива ще дойде, ще ти каже: „Кой ти даде правото да идваш тук?“ Ще те заколи. Вие седите сега, но ще дойде смъртта и ще ви заколи с ножа. Тогава казва Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, и Христа, Когото Ти си пратил.“

Значи, да се избавиш от смъртта, трябва да познаеш Бога. Бог е любов. Само любовта е в сила да те избави от смъртта. Има неща, в които любовта не участва, смъртта участва. Всяко нещо, в което любовта участва, смъртта е изключена. Защо трябва да любите? Ако не любите, смъртта трябва да дойде, то е най-голямото страдание, което може да имате. Ако искате да избегнете това страдание, трябва да търсите любовта. Вие търсите Бога. Вие търсите Бога без любов. То е кривото сега.

Сега за пример ние четем тия молитви. Гледам по някой път по лицата ви недоволство, дотегнало ви. Вие тия молитви още не сте изучили. Какво значение има в тия молитви? Днес четем молитвата, облачно е. Още преди няколко деня се заоблачи, понеже нямаше да четете, както трябва. Заоблачи се небето, за да не би да чуят какво ще кажем. Като викаме, да не ни чуят, турят един пласт вода да поглъща. Или мислите са така нечисти, че като минават трептенията, да се филтрират чрез влагата, че да иде само хубавото. Най-първо религиозните хора трябва да си пречистят ума. Всеки ден ние образуваме ред мисли и чувства. По този път, ако вървим, нищо не може да се потигне. Та вие се тревожите, задайте си въпроса, защо се тревожите. Срещнал съм един човек, нагрубил ме. Аз считам, че аз съм виноват. Минавам през селото, лаят ме кучетата. Не са виновни

кучетата, аз съм виноват, че минавам през селото и всичките кучета лаят отгоре ми. Аз, умният човек, трябваше да мина вън от селото. Казвам: „Какви невъзпитани кучета!“ Те ли са невъзпитани, или аз съм невъзпитан. Значи вие критикувате кучетата. Не ги критикувайте, не минавайте през селото. През населени места не минавайте, през преградени места с телове не минавайте. Като минеш, искаш да прескочиш, засегне те телената мрежа, ще си скъсаш дрехата. Аз имах опитност. Едно ново палто закачи се и после го закърпих. Сега гледам и си казвам: „Не минавай покрай телените мрежи.“

Помнете едно нещо: търпение без любов не може да се постигне. То е трудна работа. Човек без търпението носи неволята. Но вътрешно ще бъде недоволен, ще се сърди, отвън ще се показва, че е тих. Най-първо вие се молите. Някои от вас казват: „Дотегна ми.“ Бързате и сега умът ви е раздвоен. Представете си, че при една млада мома ще дойде нейният възлюблен да иска ръката, двамата да живеят. Тя като го слуша, сложи в ума си друг, той ѝ предлага и тя двамата има в ума си този или онзи. Тя не му казва, да каже: „Ти не си за мене. Ти и аз вечно не можем да живеем.“ Той да му каже по български. Тя седи, усмихне се, държи го. Казва: „Ще си помисля.“ Срещне я една седмица, друга седмица, уговаря и с другия. Щом уговаря едната страна, да откаже на другия. Той ще се разсърди, че го обидила, как така да го лъже. Виноват е той, че ходи да иска една мома, която има двама в ума си. Нищо повече.

Казвам, не търсете причините вън. Следователно на погрешките в живота търсете причината в себе си. Не че вън няма погрешки, но погрешките в хората не можем да изправим. Нашите погрешки може да изправим, но хорските никога. Толкоз хиляди години Бог не могъл да изправи погрешките на хората. Изправя ги, те направят други,

изправи тях, те направят други. Вие мислите, че вашите паници, които имате, са чисти. Казвате: „Чиста паница." Мислиш ли, че оная паница, в която ти си ял, е чиста. Мислиш ли, че една паница, в която ти си турил ракия, е чиста. Част от ракията, тия трептения са останали, изисква се много време. След една година, като помисля за паницата, казвам ракия е туряно в тази паница.

Ако ти си хванал нещо нечисто, изисква се много време да се очистиш. Благодарение, че в три месеца се сменят клетките. Като пипнеш нечисто място, всичката материя, с която си пипнал, трябва да се изхвърли. След три месеца всичката кожа трябва да се смени, съвсем нова материя да дойде. Ако остане старата материя, ще бъде нечиста. Е, умът, който ние търпим, постоянно трябва да се обновява. Всичко е в обновяването. Ако ние не съдействаме на Господа, който обновява тялото ни, ще се поставим в много нехигиенични условия. Всичките болести идат оттам. Казвате: „Отде идат тия болести?" Ял си в нечиста паница. Хлябът го пипнал някой престъпник, който убил някого, неговите трептения са проникнали в хляба. Като ядеш този хляб, ще ти дойде желание да утрепеш някой човек. Един американец имал своята опитност. Купил си един нож, много красив, но като го поглежда, ражда се желание да убие някого с него. Изследва и намира, че няколко души са убити с този нож. Желанието на онзи, който убивал, останало в ножа. В него се заражда желание и той веднага да мушне някого.

Та и вие се пазете. Не внасяйте в ума си мисли, с които са извършени някакви престъпления. Сега всичките хора минават за много умни. Вие задавали ли сте си въпроса, вие такива ли сте, каквито Бог ви е създал първоначално? Такива ли сте, каквито ви е създал на небето и ви изпратил на земята, или сте се изменили, не сте такива.

Та казвам, новото преобразувание, което иде в света от вас, които са способни, трябва да отворят сърцето си за любовта. Един особен начин има да отвориш сърцето си. Казвате: „Да обичаш Бога и да обичаш ближния си.“ То е велика наука. Ти трябва да знаеш как да обичаш Бога. Ако ти, когато ти се случи нещастие, не можеш да благодариш на Бога, пътя за Бога не знаеш. Превеждал съм този пример. Един американски майстор, като работил, как си турил пръста под един камък, че откъснал първата фаланга на пръста. Казва: „Благодаря ти Господи!“ Какво благодариш? „Благодаря ти Господи, че не е целият пръст.“

Ако вие за малките страдания не можете да благодарите на Бога, пътят за любовта във вас е затворен. Казвате: „Да зная.“ Има хора, които не трябва да знаят. Някой път мене ми казват: „Кажи ми какъв съм бил в миналото.“ Не че не мога да му кажа какъв е бил в миналото, но какво ще цапам себе си. Виждам, преди два милиона години бил с опашка, въртял я нагоре-надолу, с рога ходил. Той мисли какво ли е бил. Той мисли как е излязъл от Бога. То е друг въпрос. Оттам е излязъл. Този образ, който вече има, той не е същият, той се е изменил. Може лицата на хората да се възстановят такива, каквито са били. Нашите лица не са такива, каквито Господ ги е създал. Колко работи има изменени. В челото има една област, определено е, показва, че не сте търпеливи. Търпението е качество на ума. Търпението не е качество на чувствата. После милосърдието, и то е качество на ума. Ти трябва да мислиш, за да влизаш в положението на другите. Сутрин, като станете, погледайте лицето си, наблюдавайте промените, които стават в него. Защото един ден, като остарее човек, има отражение. Като остарее човек, вече се отразява недоволството. На всички стари хора е набръчкано лицето. Ти си недоволен, ти си фалирала фирма, която показва, че не само ти си

фалирал, но хиляди преди тебе са фалирали по тоя начин. Значи трябва да влезеш в областта на онази благодарност. Човек не може да се подмладява, ако не благодари на Бога. Да благодари за всичко онова, което ни дал. Да благодарим за хубавите мисли, да благодарим за хубавите чувства, да благодарим за хубавите постъпки, да благодарим за всичко онова, което ни е дал, за времето. Туй време не е лошо. Когато хората се карат, Господ седи надалеч, туря дреха да не гледа. Господ постъпва тъй, както постъпил един от разумните синове на Ноя. Ной направил сладко вино, то вкиснало и като се опил, разголил се, хвърлил дрехата си. Един от синовете му, като видял, започнал да се смее, казва: „Нашият старец се опил." Повикал брата си, казва: „Ела да видиш нашия умен баща, съвсем се разголил." Онзи взел една дреха, да не види голотата на баща си, че го покрил. Господ покрива нашата голота, туря облаци, които идат да му кажат, че някой се разголил, туря му една дреха, не иска да види нещо не хубаво.

Сега гледам, като тръгнете, разправяте. Кореспонденти ходите и разправяте, даже стари сестри разправят как се е разголил. Този син няма да има благоволението на баща си. Вземете дреха и покрийте голотата. Сега пък и от вас сте много набожни, не ви харесвам. Искате да ме лъжете. Никаква лъжа! Помнете: никой не ме е излъгал. За всички, които лъжат, имам особено мнение. Те са отписани от моите тефтери, отписани са и от Божиите тефтери. Човек, който лъже, няма никакво бъдеще. Сега вас ви е страх да ви не отпишат. Господ казва: „Написах ви на дланта си." Ако накарат Господ да ви отпише от ръката си, какво ще стане? Знаете ли, че аз веднъж гледах ръката на един българин, който имаше много хубава ръка, линии отлични. Учудих се, като го видях един ден, ръката му, някои от хубавите линии изчезнали, останали само онези, които показват страдание.

Ако на вашата ръка остане само една глупава линия на ума, късичка, и една късичка линия на сърцето и друга късичка линия на живота, никакво бъдеще нямате. Казвам, не само това, но ако не живеете добре, ще започнат да се губят хубавите линии. Вие ще кажете, Господ е милостив. Оставете този механичен начин. Господ е милостив, обича всички ни, но той иска ние да се учим с любов. Желанието на Бога е, каквото учим, с любов да го учим.

Сега вие казвате: „Няма ли в нас добро?“ Доброто си е добро от миналото, но сега вие трябва да изработите онова, което може да ви помогне. Доброто няма да ви помогне, нито правдата ще ви помогне. Правдата ще ви осъди, доброто пък ще ви покаже вашето зло. Единственото, което може да ви помогне сега, то е любовта. Тя е заинтересована. Ако тя дойде в живота ви, тя ще преустрои живота ви на съвсем друга основа. Сега туй няма лесно да стане, то не е лесна работа. Ето какво ще почувствате. Какво нещо е любовта? Той мяза на един вързан човек, ще дойде да му говори да стане. Говорят на някой, но не му отвързват вървите, оставят го. Казват: „Гледай сам да си помогнеш.“ И любовта я няма. Любовта, като дойде, веднага скъсва всичките връзки, станеш и тя те освобождава. Веднага развързва. Нищо повече. Тя иска със свои думи да ѝ говориш. Ще ти даде всичките условия. Казва: „Иди сега да работиш.“

Та казвам, трябва да се развързвате. Само любовта е, която развързва човека. Щом се тревожиш, ти си вързан. Щом си недоволен, ти си вързан. Щом не мислиш добре, ти си вързан. Някой път вържете някой кон в хармана. Най-първо въжето е голямо, но после се навие и конят дойде до колеца. Обърнат го на другата страна. Ни най-малко не мислете, че ако вие се въртите около един колец, че вие сте свободни. Някои ще кажат всяко нещо си има причина. Аз не търся причините на нещата. Мене не ми трябват причините. Коя е

причината, че съм счупил стомната, мене не ме интересува. Кой ще ме научи да не чупя стомните сега? Умира човек. Коя е причината? Болестта. Защо умира?

Единственото нещо, което ще те научи да не умираш, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да мислиш, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да бъдеш справедлив, то е любовта. Единственото нещо, което ще те научи как да ходиш, как да спиш, как да ядеш, то е любовта. Всичко в света само любовта ще те научи. То е разумното. Ако дружите с любовта, вие ще замязате на нея. Единственото нещо, което няма да ви ограничи, то е любовта. Сега считате, че любовта ограничава. То е криво разбиране. Но щом не приемете онова, което любовта ви дава, тя не се спира при вас. Не се спира, понеже остава да изработите онова, което ви е оставила. Тя минава, види, че първия хляб, който ви оставила, не сте изяли. Като мине, няма да остави нов хляб. Втори път посети, но вие искате от нейните блага да събирате. Щом тя види, че вие събирате да забогатееете, не остава при вас. Щом се зароди във вас желание да станете богати, любовта във вас няма да остане. Щом мислите, че сте сиромаси, тя пак при вас няма да остане. Сиромашия и богатство са две състояния. Ако богатият е благодарен, любовта ще остане при него. Ако грешникът е доволен на греха си, любовта ще остане при него, но ако грешникът не е доволен на греха си, любовта няма да остане при него.

Та как ще разберете, дето е казано, че Христос понесе греховете на хората? Беше Христос доволен, приятно му беше, че носи греховете на хората, помага им на тях. Силата на Христа седи в това, че той беше доволен, казва: „Дойдох да изпълня волята на Отца си.“ Вие ще кажете, че не можем да бъдем като Христа. Не можете? Като него трябва да бъдете. Вие сто кила не може да носите, но десет кила

може да носите. Ако десет кила не може да носите, поне едно кило може да носите. Най-после защо някои хора не искат да гледат. Защото считат светлината тежка. Не искат да виждат много работи, много впечатления, като се натрупат в него, те стават тежки. Много желания, като се натрупат в него, те стават тежки. Някой път затваряте очите си, да не виждате тези предмети, които тежат. Отворете очите си за красивото и хубавото, отворете ушите си за хубавите работи, за хубавите думи, които може да чуете. Да остане във вас мисълта, върху която трябва да мислите.

Гледай с любов, слушай с любов, помирисвай с любов, яж с любов, ходи с любов, спи с любов, ставай с любов, учи с любов, навсякъде всичко, каквото правите, правете го с любов, от побужденията на любовта. Това е Живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил. Това е живот вечен, да позная Бога, който е изявление на любовта и Христа, който изявява Божията любов в света, да познаят неузнаваната любов. Затуй сте дошли на земята.

Ще дам едно правило. Вървете винаги по чисти пътища. Никога не избирайте нечист път. Пийте хубава вода и никога не вкусвайте нечиста вода. Дишайте чист въздух и приемайте най-чистата храна.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил.“

Беседа, държана от Учителя на 14 септември 1941 г., неделя, 5 часа София Изгрев[35]

[35] Тази беседа е включена и в поредицата „Утринни слова“ за съответната година.

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Добрата молитва“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от 18. глава от Евангелието на Матея – от 7. до 21. стих.

„Духът Божи“

„Ако двама се съберат на едно място и попросят в мое име, ще им бъде.“ Някой път ние търсим тия двамата отвън. Те са вътре в нас тия двамата, които трябва да бъдат в съгласие. Ние разглеждаме въпроса външно, търсим всичките погрешки все отвън. Туй се нарича условия и условности. Има някаква погрешка. Имате един екран, както на едно кино, нещата са погрешно проектирани на платното. Погрешката не е в платното, но погрешката е отвътре, отдето проектират. Ние понеже проектираме нашите мисли и желания отвън, виждаме погрешките. Казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Без да знаем, че проекцията е излязла от нас. Ние казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Картините не излизат верни на платното. Много мъчно е да убедиш някого, че в него е погрешката. Ако е учен човек, търси погрешките в другите учени хора. Той е учен човек, но направил една погрешка, понеже не свързва фактите, не както трябва, не както са в природата, и извади едно криво заключение. Като прави опит, опитът не излиза сполучлив. Тогава ще замяза на онзи англичанин, който първи направил машина да лети и бил толкоз самоуверен, че преди да я опита, дал обявление в Англия да дойдат

хората и да видят как ще лети. Насъбрали се двадесет-тридесет хиляди души да гледат. Като започнал да върти машината, тя се забивала в земята повече, не мърдала. Какво ще стане с този изобретател? Той ще излезе из задната врата.

Друг един англичанин държал една реч в Лондон за американците и казва, че те са ниски хора, не са високи. Случило се, че на сказката му имало трима американци високи. И между тях бил Джон Хол – владика, висок два метра. Другият бил около два и третият бил малко по-нисък. Като изслушали сказката, става най-ниският и казва: „Господа, казват, че американците били ниски. Аз съм американец. Ако има някой друг американец, нека стане." Излиза неговият другар – още по-висок. Като излязъл Джон Хол, цялата публика почва да се смее. Сказчикът излиза през задната врата. Той не е ходил в Америка изобщо. Може да се срещат американци джуджета, възможно е. Когато ще си съставим понятие за един народ, трябва да го вземем от хиляди години какъв е бил.

Та казвам, трябва да свършим живота, трябва да разгледаме науката от гледището, каква полза може да допринесе на човечеството и лично на човека, каква полза може да принесе на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешкото тяло. Ако една наука не може да бъде полезна на човешкото сърце и на човешкото тяло, тази наука е проблематична. Всичките неща, които са верни, те се увеличават. Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Тъй щото, ако бихте имали едни везни и вземете да премерите по този закон, ако една книга е непрочетена, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с лъжи, тя ще изгуби. Сега светиите всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от деветдесет килограма. Много е това – седемдесет,

шестдесет, четиридесет, тридесет килограма. Един светски човек, който не е светия, може да тежи сто и двадесет килограма. Когато го хване някоя болест, може петдесет килограма да изгуби от своята тежест, той ще стане светия. Но когато оздравее, петте килограма пак ще дойдат на мястото.

Има числа, според дълбоката наука които представляват установени процеси. Има числа, които представляват нехармонични процеси в света, определят една материя, която не е организирана. Тия числа ние ги наричаме фатални. На български думата „фаталност" има съвсем друго значение. Коренът на тази дума излиза от „съдба". Под „фаталност" се разбира, че нещо се случва, без да има причина. Пък то си има своите причини. Казваме, човек, който не е учен, вярва във фаталността на нещата. Ученият човек изключва фаталността. Един от френските романисти, доста виден писател, който е материалист, но бил лековерен. Разправят, че всякога, когато ще започне да пише някой роман, имал числа и ще бръкне да извади едно число. От това число заключавал ще върви ли романът, или не. Той казва: „Това е атавизъм. Наследил съм го." Но пак вярва в него. Т.е. не вярва, но пак го прави. Но именно той има тази вяра, той в безверието си пак вярва. Този, който в неверието си прави една работа, е по-силен от онзи, който вярва и я прави. Този, който не вярва, преодолява неверието, и пак го прави. Някой вярва в едно нещо, и пак не го прави. Той е по-слаб от онзи. Казва: „Аз зная истината." Казвам: „Щом знаеш истината, защо не правиш?" „Не съм разположен." Но ти си слаб човек.

Истината е, че когато обичаш един човек, това е един разумен процес. Ние сме пратени на земята и сме свързани, ограничени. Всичко показва доколко ще бъдем прилежни. Ако можем да се

освободим със своето прилежание, ние сме научили нещо. Ако не можем да се освободим от ограниченията, показва, че не сме учени.

Сега да ви приведа един пример за изяснение. Поканили цар Саванро в едно царство да царува, дето всичките хора били бедни. Толкоз бедни, че живеели в колиби, много нехигиенични къщи. Всички се занимавали с лов, ловели зайци, птици и други животни. Никой не се грижел да насее жито или дръвчета. Иде един умен човек в царството на Саванро и казва: „Защо така живеете?“ Казват: „Съдбата е такава.“ „Не е съдбата такава. Тази съдба вие може да я измените. Ако ме слушате, аз може да подобря вашите жилища. Вие имате всички условия за подобрение.“ Той бил учен човек, насъбрал всичките материали, направил известни фабрики и приготвял едно прозрачно вещество в тях, от което хората си правели къщи в цялото царство. Къщите били направени от прозрачно вещество, през което влизала светлина. Научил ги да сеят жито, да садят плодни дървета и всички станали вегетарианци. Не ходили вече да търсят зайци. Всички зайци избягали, отишли в друго царство. И птиците избягали, че ако не беше дошъл този човек, всички щяха да умрат гладни. Този ученият човек помогнал и изменил съдбата на тия хора. Често бедните хора седят и казват: „Условията са лоши.“ Временно са лоши. Но то е едно субективно схващане. Субективното схващане зависи от някои съвпадения.

В „Хиляда и една нощ“ има един разказ, че една царска дъщеря се влюбила в един прост момък. Може да прочетете този разказ, много хубаво са написани тия приказки „Хиляда и една нощ“, на един хубав език са написани. Този момък обичал да яде чесън. Вечерта на женитбата, без да му мисли много, ял чесън. Царската дъщеря мразела много чесъна. Не могла да понася миризмата му. Като отива момъкът при нея, тя помирисала чесъна и толкоз се разсърдила, че

заповядала да му ударят двадесет и пет тояги и да го изпратят да си върви. Този големият престъпник, който ял чесън, що му трябвало да яде чесън? Без чесън не може ли? Да яде чесън, когато е сам в гората, но когато е при царската дъщеря, която не обича чесън, защо ще яде?

Ние всичките хора на земята страдаме от ядене на чесън. Искате да ви докажа какво е чесънът. Чесънът е грехът. Най-отвратителното нещо на Господа е грехът. Когато човек иде с този чесън, все го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит за чесън? Няма нито един. Майка ви, баща ви са ви били за чесън. Влезете в градината, чесън ядете. Влезете в някоя къща, чесън ядете. Чесън са парите. Има метален чесън, има плоден чесън, после има смесен чесън. Може да крадеш от някоя книга – чесън е това. Говориш лошо – чесън е това, то е говорен чесън. Има един чесън за цяр. Чесънът обича сам да ядете. Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого. Ако ти не може да въздържиш езика си, не ходи между хората. Тук ще кажете нещо, там ще кажете нещо, и тогава вие ще замязате на онзи, който обичал да говори лошо на дявола.

Има един анекдот. Един обичал да говори лошо за дявола, нецензурни думи казвал. Дяволът му казва: „Внимавай, че моето търпение се свършва. Ако продължиш да говориш, ще ти дам един урок, ще ти покажа, че не съм от простите хора.“ Казва: „Не ме е страх от тебе.“ Продължавал да говори лошо. Дяволът искал да му даде един урок. Турил в него желанието да си има едно магаре. Един ден дяволът се превърнал на едно хубаво магаре и човекът, който го продавал, много евтино го продавал. Той го купил. Уредил си работата и казва на жена си: „Много евтино го купих и както виждам, мазно.“ Завел го на чешмата да пие вода. Чешмата била с две курни и като пиело вода, влязло в курните и си оставило само ушите да се подават. Идват хора и той им казва, че магарето му влязло в чешмата.

Гледат го хората и казват: „Този е шашкънин и ни лъже. Магаре влиза ли в чешмата.“ Казва: „Видях го как влезе.“ Набили го. Дошли други и на тях разказал. И те го набили. Били го така десет пъти и на единадесетия път, като видял магарето да си подава ушите от чешмата, казва: „Виждам, виждам, но не смея да говоря.“

Сега този, който направил този анекдот, то са погрешките, които правим. Тогава направим една погрешка и казваме, че сме я направили. Щом кажем, че сме я направили, непременно ще има бой. Ако не кажем, че сме я направили, пак ще дойде боят. Защо не се казва истината. Разправяше ми един български офицер следната своя опитност. Той боледувал и като се върнал, назначили го управител да управлява впрегатни животни, коне, магарета. Той бил капитан. Но случило се, че едно магаре се увило около врата и се удушило. Вика го полковникът да го пита защо не са взели някакви мерки, че това магаре да не се удуши. Той рекъл да му каже истината и казва: „Господин полковник, работата седи така и така.“ Казва му: „Арестувам те три дни, защото не си бил внимателен.“ Той се изправя и казва: „Господин полковник, само веднъж си позволих да кажа истината, и ти ме наказваш. Вече няма да говоря истината.“

Сега, ако един човек премълчи и нищо не каже, никой нищо няма да каже. Обаче, ако каже истината, веднага ще го затворят. Как може да се поправи светът по такъв един начин. Методите, с които ние си служим, не са прави. За пример някой човек разправя, че е направил погрешка. Защо е направил? Тогава ще замязаме на Настрадин Ходжа. Искал един ден да си направи къща. Покривал къщата си. Казва: „Тия хора не покриват както трябва, тече, аз ще я направя да не тече.“ Качил се горе на покрива, подхлъзнал се, пада и си изкълчил крака. Среща го един и го пита защо куца. Казва, че е паднал и си изкълчил крака. Че как падна, че защо падна, че защо не

внимаваш. Той разправя и всеки му казва: „Как падна, как си изкълчи крака, защо не внимава, как стана?“ Най-после казва: „Няма ли някой от вас, който да е падал. Защо падна, че не трябваше. Че не трябваше, не трябваше, но паднах.“

Казвам, когато някой човек ни разправя една своя опитност, дайте му един добър съвет. Една жена се оплаква на един мъж. Казва ѝ: „Кой ти е крив, че си се родила жена?“ Умен човек ли е този? Оплаквал се един мъж на една жена. Тя казва: „Кой ти е крив, че си се родил мъж?“ Умна ли е тя? Не са умни. Не питайте, но дайте на този мъж един отличен съвет и дайте и на жената един отличен съвет. Какъв съвет вие бихте дали? Аз ето какъв съвет бих дал. Ако една мома би се женила за един княз и за един овчар, като погледна княза и овчаря, ще кажа на тази мома да се ожени за овчаря, понеже по-добре ще живее с него, отколкото с княза. Вие ще кажете: „Условия ще има, апартамент ще има.“ Ще има апартамент, но той ще я пече на скара.

Та казвам сега, два порядъка има, които се преплитат. Има един Божествен порядък на нещата. Има и един човешки порядък. Този порядък на женитбата, както го виждам, всичко е човешки порядък. Женитбата е човешко творение. Мъжът е недоволен от жената – човешко положение. Жената е недоволна, децата са недоволни, слугите са недоволни. Всичките недоволства показват един човешки неорганизиран свят. В Божествения порядък тия неща не съществуват. В човешкия порядък хората искат близо да са един до друг, искат да се пазят. В Божествения порядък хората са надалеч. Няма условия да се сърдят. За пример, ако мъжът е на месечината, жената – на земята, ще се карат ли? Жената ще се качи на аероплан, ще дойде на гости на мъжа. Или мъжът ще се качи на аероплан, ще иде на гости на жената. Ще има ли каране?

Това е крайно сега. Казвате: „Че как ще бъде на месечината?“ Хайде да направим нещата възможни. Да кажем, че той живее в Америка, тя живее в България. Никога няма да се скарат. Понеже хората живеят близо един до друг, въздух нямат, пространство няма. Мнозина идат при мене и ме питат да се женят ли. Идат някои неженени и ме питат какво да правят. Казвам: „На вас по науката не ви е определено да се жените.“ „Как тъй? Как Господ на мене не ми е определил да се женя?“ „Вашата другарка останала в другия свят, не е дошла тука. Вие искате да имате деца. Толкоз деца сирачета има. Вземете две-три деца, че ги отгледайте.“ Казва: „Искам мои да бъдат.“ Че и те са твои. Ти как вземеш един кон, който една кобила го е родила, и се качиш на гърба му. Не казваш: „Аз да го родя, че после да се кача на гърба му.“

Сега да обясня нещата в какво седят. Много пъти ние имаме едно криво понятие за природата. Мислим, че едно дърво е глупаво. В едно отношение дърветата са много умни. Те правят тия плодове, които ние, хората, не можем да ги правим. Но в друго отношение ние сме по-умни от растенията. Ние може да правим едно здание около това дърво със стъкла, щото да създадем по-добри условия на дървото и то да дава по-добри плодове. Туй растението не може да го направи.

Казвам, всички хора искат да поправят живота си, да поправят своя ум. Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Вие разчитате на вашите пари. Те са външно условие. Вие разчитате на хората. Те са последните работи, на които трябва да разчитате. Най-първо човек трябва да разчита на своето тяло, което Бог му е дал. Трябва да разчитате на своята глава. Човек трябва да разчита на своето сърце, да разчита на своите ръце, да разчита на своите крака, да разчита на своите очи, да разчита на своя език, да разчита на носа си. На всичките тия работи да разчита. То са благата, пътищата, по

които човек може да се подигне в света и да постигне онова, което му е дадено.

Вие искате да бъдете красиви. Във ваша власт е да създадете едно отлично лице. Вие обичате хубавите очи. Във ваша власт е да създадете хубави, меки очи, че сами да се любувате. Вие обичате хубавите носове. Във ваша власт е да си създадете хубав нос. Вие обичате хубавата уста. Във ваша власт е да си създадете хубава уста. От човека зависи да си преустрои цялото тяло. В десет години, ако човек би работил, той може да създаде от себе си един гениален човек. Гениален – не както сега мислят. Но би си създал едно здраво тяло, отлично тяло – да се радваш, като живееш в един хигиеничен дом. Едни очи – да виждат всичко в природата – което е хубаво, не лошите работи. Защото зад очите седят известни разумни клетки в човешкия мозък. Ако вие на тия разумни клетки им дадете условия, те ще ви научат как да гледате. Те са много умни. Те ще ви дадат хубаво зрение. Зад ушите седят разумни клетки. Те ще ви научат какво е музика. Тия клетки са разумни, те са професори, които учат човека какво нещо е музиката. Ако тия клетки не са добре развити, то човек музикант не може да стане. Сега ви навеждам пример. Вие имате един хубав глас. Тия клетки, които знаят да пеят, разчитайте на тях.

Казвам, да разчитаме на благата, които Господ ни дал. Ние търсим своето щастие механически, външно. Казваме: „Да мине зимата.“ Мине зимата. Ние очакваме пролетта. Мине пролетта, дойде лятото, дойде есента, дойде зимата. Какво трябва да правим през зимата, когато външните условия са лоши. Зимно време ще учим, отвън няма работа. Щом дойде пролетта, тогава отвън ще работим в опитното училище. Казвам, в пролетта ние живеем. След като умрем, ще се намерим в зимата. Що е зимата? Що е раждането? То е пролет.

Следователно, като се родиш, трябва да започнеш да работиш върху себе си. Не цял ден да се оплакваш. Не е лошо човек да ходи да се оплаква. Казваш: „Не ми върви.“ Какво разбирате под думата „не ми върви“. Ако влезеш в един дом и запееш на хората добре, не да ги изпоплашиш.

Разправят един случай за дъщерята на един професор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза дъщерята на професора да се разходи – той пеел. Но като я видял, запял по-силно, крякал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого. Станало някое голям нещастие, някой вика.“ Той не искал да каже истината, че той пее. Казва: „Ще ида да се позанимая, някой трябва да вика.“ Тя се връща разтреперана.

Ако вие ревете, че се разтреперят хората, пеене ли е това? Лъвът, като излезе, и той реве, и той пее, на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славейчето, с канарчето колко назад са останали. Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условия на славея? Той е отличен певец. Ето една музикална душа. Славеят е един музикант, избрал да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продаде музиката, с пари да пее. Който мине, да го слуша.

Та сегашните музиканти, певци, като дойдат, имаме славеи в България, които взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей.“ Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после да му дадат един човешки глас.

Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми. Минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитающите. Сега е в тази форма и сега се създава една нова форма. Бялата раса дава място на шестата раса, хората на която ще бъдат другояче устроени. Тези хора ще виждат и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу – навсякъде ще виждат. Сега виждаме само на сто и осемдесет градуса. Какво става зад нас, не виждаме. Ние не предвиждаме какво ще стане за бъдеще. Някои са започнали да предвиждат своето бъдеще и това го наричат интуиция. За бъдеще хората ще знаят какво ще бъде тяхното бъдеще. За бъдеще хората ще виждат какво се крие в техния мозък, какво се крие в сърцето. Ще започнат да обработват своите чувства. Ако някой от вас иска да му се докаже, достатъчно е някой, който е нервен, който обича да се сърди, само три месеца в тази школа да бъде, и ще стане спокоен. Там няма да ви се говори, само ще ви бутат на едно място – няма да ви кажа къде. На две места по три пъти на ден ще ви бутат. Сутрин ще ви бутнат с показалците, на обяд със средните пръсти, вечер ще турят третите пръсти и като спите, ще турят малките пръсти на тия места. В три месеца вие ще имате едно отлично разположение.

Ще кажете: „Какво ще даде?“ Тия допирания ще дадат храна на ония центрове. Защото търпението е способност в човека. Човек, за да бъде търпелив, не е произволно. То е способност. Като се развие, ще бъде търпелив. Дайте на човека надежда, че туй, което иска, ще постигне, и той ще стане търпелив. Дайте възможност на човека да се развива правилно, търпението ще дойде. Спрете процеса, и той става нетърпелив. Нетърпението е липса на нещо в човека.

Сега в съвременното общество говорят за Бога. Бог има отношение към нас. Той е най-разумното същество. Ако ние го познаваме, ще приличаме на него. Всичките растения, които са свързани със слънцето, плод дават, учени са. И ние, като се свържем със слънцето, ще имаме тази интензивност. Ако не се свържем, ще изгубим тази интензивност, която имаме. Не само това, но светлината зависи под какъв ъгъл пада. Някой път казваме: „Да възприемем светлина.“ Но някой път зависи какво количество светлина да възприемеш.

Сега се оплакват от слабите очи. Те не си движат очите. Очите в тях са неподвижни, фиксирани. Че те не работят. Накарай очите си да работят. По някой път ние, като не упражняваме слуха си, започваме да се занимаваме с отвлечени работи. Седиш, облажаваш хората. Започваш да мислиш само за своите грижи, несрети в живота, уплашиш се. Да те не смущават тия работи. Радвай се за това, което виждаш. Като минеш през някоя река, интересувай се от шума на реката. В гората, като минаваш, интересувай се от шумоленето на листата, интересувай се от пеенето на птиците. Ти с това развиваш слуха си. Ти казваш: „Птиците мене не ме интересуват, вятърът не ме интересува, дърветата не ме интересуват.“ Интересуват те само вътрешните тревоги, само за тях мислиш, съсредоточаваш вниманието си навътре, не навън. Ти не слушаш отвън, ушите се напълнят с кал, трябва да търсиш лекар да промива ушите. После мускулите изгубват своята пластичност, не може да възприемат звука. Тогава човек оглушава.

Та казвам, за глухите има цяр. Обичай знанието. Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава. Който не пее, може да оглушей. Ако искате очите ви да не отслабнат, обичайте истината. Има една опасност да изгубите знанието. Това са

факти. На опит мога да ви ги докажа. На учения трябва. В една лекция не може да кажеш как ще стане туй. Някой път някои хора мислят, че са много учени. Казвам, аз правих своите научни изследвания върху психологията на българите дванадесет години – измервания, да разбера какъв е българинът.

Веднъж един лекар ми казва: „Що се занимаваш с тия глупави работи?“ За тебе може да е глупаво, за мене не е глупаво. То са субективни схващания. Казвам: „Ти познаваш болестите по очите и по пулса. Аз познавам болестите по носа.“ Казва: „Ха, по носа. То е глупост.“ „Научно – казвам – може да ви докажа. – Рекох: – Носът не е ли орган на белите дробове? Следователно, ако дишаш дълбоко, приемаш въздуха, носът ще бъде по-широк, значи упражнявал си се. Линията на носа ще бъде в добро състояние. Ако носът е сплеснат, показва, че дробовете не работят добре. Значи дължината на носа показва каква енергия излиза надолу. Широчината показва сърцето каква енергия дава. Широчината показва здраво ли е сърцето. – Казвам му: – Ти си неврастеник. После си много раздразнителен, много мнителен. Носът ти показва това, носът ти е заострен. Започни да дишаш дълбоко, ще се освободиш. – Рекох: – Вярно ли е?“ „Вярно е.“ „Ти ми кажи отде го зная.“ Казва: „Да не ти го е казал някой?“

Отивам на друго място, в една гимназия. Казват ми: „Какво се занимаваш с такива работи, те не са научни работи.“ Аз не искам да споря. Ако е за спор, мога, но нямам време. Казвам на учителите: „Изберете от седми, от шести, от пети и от четвърти клас най-способните и най-лениви те ученици. Аз не ги зная. Вие ще бъдете тук, при мене. Аз ще започна да ви казвам кой какъв е. Искам вие да ми кажете аз отде го зная. Вие искате сега да знаете кое е наука.“ Доведоха около петнадесет ученици. Казвам: „Този е отличен математик.“ Учителят му казва: „Право е. То е много способно, много

даровито момче. Вярно е.“ „Този е ленив. Той не може да решава и елементарни задачи. Обича да послъгва, други да му правят задачите. Вярно ли е?“ „Вярно е.“ Казвам: „Този по история е отличен, помни всичките данни, шест има. Вярно ли е?“ „Вярно е. Шест има.“ „Този виждаш ли го? Той, каквото чете, го забравя. Все двойки има. Вярно ли е?“ „Вярно е.“

Като прочетох характера на всичките, казвам: „Кажете ми аз отде го зная. Наука е това. Способният ученик носи дарбите. – Рекох: – Не само това. – Казвам: – Виждате ли това способно момче, този способният математик много добре е устроен. Баща му е бил умен, майка му е била умна, когато го е носила, не са били сиромаси хора. Той когато се е раждал, при много добри условия се е родил. Не е мислил баща му откъде да вземе пари. Бил осигурен материално. Туй го носи той на лицето си. Беднотията хората носят на лицето си, ако майката е страдала или ако бащата е страдал – всичко това се отпечатва на лицето.“

Сега ще взема онези, които изучават астрология. И тук, и в Америка, и в Англия, и в Германия правят една погрешка, понеже вземат това изкуство за прехрана. Те мязат на врачки. Една врачка, за да се прехрани, ще каже някоя лъжа. Циганката ще ти каже: „Девет кила късмет имаш.“ Майката и бащата определят качествата на зодиака, астрологическия момент, когато детето се ражда. Ако туй дете се роди на 22 март, понеже март е дом на човешкия ум, туй дете така се поляризира, че всичките домове се намират в едно хармонично съчетание. Но зависи от бащата и майката. Ако бащата е учен, и детето ще бъде умно. Ако майката е умна, и детето ще бъде умно. Те определят неговите астрологически възможности. То не може да измени своя път. Един напреднал дух никога не избира невежа майка. На мене да ми разправят, една напреднала душа

избира един отличен баща и една отлична майка. Душа, която не е напреднала, може да избере посредствени.

Мнозина казват, че са родени от Бога. Чудна работа. Че който е роден от Бога, той е гениален човек, той е светия. Роден от Бога, пък бъкел не разбира, наука не му трябвало. Смешни са по някой път религиозните хора.

Ще ви приведа този анекдот. Мисля, един турски султан имал един ходжа, който знаел какво става на небето. Разправял на падишаха: „Днес Господ направи това, днес направи онова.“ Султанът го слушал десет години да разправя и поискал да го опита колко знае и дали знае. Имало един гръцки владика и той извадил при султана и той разправял какво прави Господ. Един ден султанът ги поканил на гости. Вземал един гювеч с мляко, стопля млякото, туря мляко в гювеча, взема един самун хляб, дал едно парче на ходжата, дал друго на владиката и той взел трето и тримата надробили хляба в гювеча. След това султанът разбъркал хапките и казва на ходжата и на владиката: „Всеки да яде от своите хапки. Никой да не яде от хапките на другия, който дробил.“ Казват: „Де ще ги намерим?“ „Вие, като не познавате вашите хапки, които сте дробили, как знаете какво става в невидимия свят?“ Своя си живот не може да оправи, пък разправя какво е видял. Всичко онова, което се вижда, е вярно. Защото вечерно време аз може да ви накарам да сънувате страшни работи. Ако се приближа с едно голямо желязо при краката ви и като ви припари, вие ще сънувате, че ви горят, че ви измъчват. Станете сутринта, казвате: „Много лош сън сънувах.“ Ако се приближа при вашите крака и ви погаля полекичка, вие ще сънувате, че ви посрещат в пролетта. Аз съм причината за тия сънища. Вие насън виждате моето разположение. Аз съм реален човек. Казвате: „Сънувах това и това.“ Сега някои от вас, ако не вярвате, може да направите един опит. Нали

някои сте жени. Ако мъжът не вярва, жената да тури горещо желязо – не да го изгори, нагорещено желязо да приближи при краката му и сутринта да го пита какво е сънувал.

Сега привеждаме тия примери като възможности. В човека има такива богатства. Бог е вложил толкоз богатства във всеки човек, че всичките тия хора седят и не знаят какво да правят. Ти си неразположен. Аз да ви дам един съвет. Да кажем, ти си жена и си неразположена. Стани, облечи се, тури шапката, обущата, ръкавиците и иди посети някой дом, дето хората са добре разположени, посети някои познати, но не сприхави, но весели, от този жизнения темперамент. Като се върнеш, ще имаш добро разположение. Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обущата, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, дето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите. Дошъл ти един бръмбар, че може да станеш министър в България и понеже не си станал, искаш да се самоубиеш. Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да дадеш подтик на българския народ. Българският народ може да се подобри, но трябва да дадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да останат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това.“ Кажете му, нека той да го направи.

Сега Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз между тях.“ Когато дойде Господ между нас, първо трябва да коригираме всичките свои погрешки. Лъжата мирише много лошо на Господа. Ти ще изчистиш тази лъжа. Лошото гледане, омразата също лошо миришат. Като дойде Господ, трябва да имаш

един музикален слух, да познаваш стъпките му. Той обича музика. Няма да имаш тревожни мисли, да се тревожиш за нищо и никакво.

Сега, ако сте в школата, бих ви дал какво да правите. В тази школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни. Но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл да мислиш. Има песни, които събуждат хубавото и красивото. Има песни, които, като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост. Един американец разправя, че като слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота“ – тя е ученичка на Паганини, той казва, че като я слушал да свири тази песен, в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва. Това е музика. Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика.

За пример някой казва: „Дотегна ми животът.“ Този човек не говори истината, той не страда. Така не се говори. Казва: „Дотегна ми да живея, не мога да живея.“ Той не е опитал страданието. Казва: „Много ми е тежко на душата.“ Той няма страдание. Тежко му е, понеже не може да пие малко винце. Тежко му е, понеже няма рибица с малко лимон, хубаво опечена. Тежко ѝ е, понеже няма копринена рокля, няма по последната мода шапка, че дрехата била тънка. Казват: „Тънки ми са дрехите.“ Една зима опитах с едно тънко палто, още го имам горе, съвсем тънко, едва има един милиметър дебелина, цялата зима прекарах с него. Десет, петнадесет градуса студ – с тънко палто.

Ако живееш добре, може с тази тънката дреха да прекараш своята магнетическа сила, да запушиш всичките пори и тази тънката дреха да ти послужи. Ти трябва да живееш добре, за да не прахосваш своя магнетизъм. Ти, като се тревожиш, обезверяваш се, унищожаваш

своя магнетизъм. Ако държиш истината и любовта, ти акумулираш този магнетизъм. Той, като минава, държи топлина навсякъде, усещаш едно приятно чувство.

Ние сме турили истината вън от себе си, казваме: „Как ще живеем?“ Ако ти си милосърден, ще дойде до тебе това мекото чувство. Ако си съвестен, ще дойде в тебе справедливостта, няма да се сблъскваш с този, с онзи. Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно Божествено качество, то се намира там, дето се намират Божествените способности. Аз наричам твърдост въглерода на Божествения свят. Въглеродът прави нещата твърди. Водородът ги прави меки, подвижни. Кислородът ги прави активни, да се разширяват, а пък азотът им дава едно отлично направление на всичките как трябва да действат. Кислородът поддържа горенето, но сам не гори. Ако той гори, ще може да го запалим. Тогава ще запалим въздуха и ще унищожим цялата земя. Въздухът не може да се запали. Въздухът, който може да се сгъсти, в течно състояние може да го превърнем.

Та казвам, използвайте активността на кислорода. Какво значение има да създадем една активност в себе си. Вие още не сте мислили какво нещо е кислородът в природата и какво нещо е водородът. Съединени заедно, те дават условие водата да се прояви. Те не създават водата, но кислородът и водородът са само условия, за да се прояви водата, понеже водата не мяза на кислорода и водорода. Водата е носителка на живота. Ако на земята няма вода, животът не може да се прояви, да се организира не може. А пък, ако да не би съществувал въздухът, животът не може да расте. Въздухът дава възможност животът да расте. Водата е проводник на живота. Той трябва да се организира. Тогава вече имаме азота, който съответства на човешкия ум, как да се използват благата, които Бог ни дал.

Вие, ако знаете да посадите една ваша мисъл според Божиите закони, ще имате много бързи резултати. Ако посадите едно житно зърно навреме, то ще израсне. Ако посадите една ябълчна семка навреме, ще изникне. Ако посадите една мисъл, защото мислите се сеят в човешкия мозък, те растат в човешкия мозък. Твоите чувства се сеят в симпатичната нервна система. Там растат и плод дават. Питат ме: „Вярваш ли в Господа?“ Аз съм преминал вярата отдавна. Сега аз слушам лекции от Господа. Господ ми казва: „Направи това и това.“ Господ ми държи цялата лекция, казва ми какво трябва да правя. Втори път като ида, ми казва какво съм постигнал, какво съм направил.

Ще посееш една мисъл и ще оставиш тя да даде своя плод. Ти нямаш търпение. Ти знаеш ли колко време се изисква една мисъл в тебе да се прояви или едно чувство колко време му трябва да се прояви.

Казвам, след заминаването оттук, от земята, във вас ще останат само Божествените мисли и чувства, които са посаждали във вашия ум, и чувства, които сте посаждали във вашия ум. Те ще ви създадат едно тяло и с тях може да идете в другия свят, да влезете в Божествения свят. Тия тела ще останат на земята. От този материал нито едно парче не можете да вземете. Божественият няма нужда от тази материя. Тая е за земята. Сега вас ви е страх да умрете. Защо да се плашите? Аз да ви кажа как разбирам смъртта. Детето не трябва да се роди на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия, но на деветия месец трябва да се роди. Но най-напред този период е бил деветстотин хиляди години, бил е девет милиона години, бил е деветдесет милиона години и деветдесет милиарда години е бил. Сега се съкратил. Сега този период е девет месеца. Значи всичкото това знание, което природата в дългия процес е придобила, природата

трябва да тури в утробата на майката детето и тя да вложи всичкото свое благословение. Като дойде деветият месец, казва: „Излез навън." Щом се ражда детето, то всякога трябва да заплаче. Като заплаче, показва, че се е родило навреме.

Казвам, когато вие плачете, аз считам, че сте родени тогава, тогава се съживявате. Когато детето се роди и заплаче, майката се радва. Ако детето не заплаче, ражда се мъртво. Защо плачат? Всеки, който плаче, родил се е вече. Не осакащайте вашето раждане, да мислите, че плачът е нещо лошо. Не крясък, но музикален плач. Аз съм гледал, някой като плаче, не е пеене, но е кряскане. Ако бих поискал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпеете? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат „до", някои вземат „ми", някои вземат „сол". Туй дете, което взема „до", то е материалист. Туй, което взема „ми", то е духовно. Туй, което взема „сол", то е Божествено. Тези, които вземат „сол", умът им хубаво ще се развие. Които вземат „ми", сърцето им ще се развие, които вземат „до", тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат „до", на обяд – „ми" и вечер пеят „сол". Аз, без да съм бил майка, зная това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Казвам, не се обезсърчавайте, че плачете. Като плачеш, да се радваш, благодари за плача. Ония сълзи, като излизат, дават един подтик. То е Божественият подтик, че Божествената светлина и топлина са дошли, ледът се е стопил и от разтопения лед се раждат твоите сълзи. Благодарете, че във вас плачът е дошъл. Ако не може да плачете, вие сте северен или южен полюс, дето нищо не може да расте. Ако си човек, който не може да плаче, нищо от тебе не може да стане. Срамуват се хората да плачат. Христос, спасителят на света,

като погледна този народ, каза: „Вие трябваше да плачете. Съжалявам, че много има да страдате.“

Трябва да се научите да плачете. Психологически всички считат плача за една слабост. Има окултни учители, които казват, че човек не трябва да плаче. Аз съм чел много окултни преводи, книги, в които е казано, че очите трябва да изсъхнат. Това не е превод. То е като „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго“. Не да изсъхнат очите, но очите да бъдат влажни, не мокри, но влажни. Влага трябва да има.

Казвам, там, дето са двама или трима, между тях съм и аз. Тия двамата са човешкият ум и човешкото сърце. Те като се съгласят, третият, който ще се появи, е Господ между тях. То е човешката воля. Ако умът и сърцето не се съгласуват, волята взема подтика. Волята е, която създава всичките нещастия. Трябва да дойде Господ да живее в ума и сърцето, за да възпита човешката воля.

Ева, като погледна дървото, нямаше го Господ, казва: „Не може ли да взема от този плод?“ Взе, и какви бяха последствията? Много лоши бяха последствията. Някои казват: „Как ще дойде злото?“ Ако вие оставите едно пчене. Нали знаете какво е пчене? Тия, малките на въшките, излюпените яйца. Често те се хващат за един косъм. Видял съм жените преплитат с конец гребена, стане гъст и вадят гнидите и пченетата, излюпените въшки. Ако вие оставите едно пчене за една година, знаете ли какво ще стане във вашата глава?

Не оставяйте в себе си нито една погрешка непоправена. Тя се размножава. Турете вашия ум на работа. Турете и вашето сърце на работа. Обикнете Господа в света. Започнете нова работа и животът ви ще тръгне, както никога не е тръгвал досега.

Дом бащин е цялата природа. Дом бащин е цялата земя. Дом бащин е цялата Слънчева система. Дом бащин е цялата вселена. И всичко видимо и невидимо е дом бащин.

Тайна молитва
„Благословен Господ“

Беседа, държана от Учителя на 14 септември 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев[36]

[36] Тази беседа е включена и в поредицата „Неделни беседи“ от съответната година.

ЧЕТИРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Имате ли зададена тема?
(Нямаме.)

Пишете върху ползата от големите и малките извори.

Когато правим упражнението за дишането, като си повдигате ръцете нагоре и поемате въздух, в същото време вдигнете си и очите нагоре. И когато издишате и сваляте ръцете, постепенно погледнете надолу.

Направихме упражнението за дишане. Ръцете се издигат постепенно нагоре, поема се въздух, издигат се очите нагоре. Сваляне на ръцете, издишане и сваляне на погледа надолу. Няколко пъти.

Направихме следното упражнение. Ръцете настрани вляво с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата до рамото бавно, после се протяга настрани. Лявата пред дясната с допрени пръсти. Дясната ръка се движи бавно по лявата и се изправя настрани. Няколко пъти. После няколко пъти същото упражнение, но бързо.

Направихме следното упражнение. Бавно издигане ръцете настрани и после спускане надолу пак бавно. Няколко пъти.

У вас очите са отслабнали, понеже не ги движите. Доста мързеливи сте към очите. Очите ви са станали много аристократични. Постоянно седят на едно място, не се мърдат. Такова положение е опасно за очите. Очите трябва да бъдат подвижни. Навсякъде много работи те виждат, те заповядват на този слуга да иде, на онзи слуга,

пък те нищо не вършат. Кръв трябва да дойде в очите. Като вдигнете ръцете нагоре, вдигнете си и очите, отдето светлина слиза. Погледнете и надолу, където светлината слиза и дето тревите възлизат. Обърнете очите нагоре, дето светлината слиза. Обърнете очите надолу, дето тревите възлизат. Може туй да го пеете. Направете една песен. Обърнете очите нагоре. Това как бихте го изпели? Лесна работа е то. Няма по-лесна работа от песента. Няма по-лесна работа да месиш хляб. Някой път има изкуство. Не само трябва да месиш хляб, но трябва да внесеш нещо в хляба. Имаме обикновената светлина. Приятна е тази светлина, но тази светлина няма този живот, не носи тази енергия, която слънчевата светлина носи, по-малко прана има в нея.

Съвременните хора много малко внимание обръщат на малките работи. Всичките хора имат голяма лакомия за големи работи.

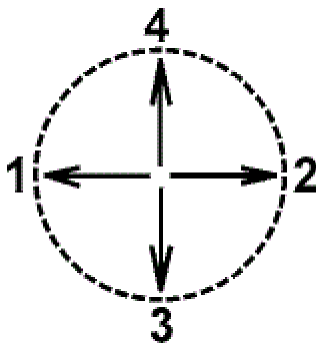

Сега имате тия четири положения. Вас ви се виждат, като че те се движат в противоположни посоки, като че няма никаква връзка между тях. Но между тях има една обща връзка. Всички се движат в кръг. В тия противоположни закони човек трябва да знае да координира законите и да знае да координира движенията. За пример стремежът на вашето сърце и стремежът на вашия ум се движат в един общ кръг. Сега може да запитате, че как се движат в един кръг.

Вие мислите, че това положение е някъде надалече. Туй движение ще срещнете в себе си. Като се движите, ще срещнете всичките тия големи противоречия в живота. Тогава тази линия ще се изкриви. Всички тия четири движения 1, 2, 3, 4 ще срещнат съпротивление, ще образуват една крива. Средата, в която се движат, мислите ли, че тази среда е навсякъде еднакво гъста? Те ще срещнат една гъстота, която ще ги застави да вземат едно кръгообразно движение.

Да кажем, вие обичате един човек до известно време. После срещате съпротивление или в него самия, или в окръжаващата среда. Има един такъв психологически факт. Една мома обиква един момък. Физически значи две тела се приближават. Закон съществува, че слънцето привлича земята и че земята привлича слънцето. Обаче слънцето като по-голямо притегля земята повече. Тази земя не може да иде някъде. Ако рече да тръгне, среща съпротивление в пространството. Най-първо съпротивлението може да срещне от родителите. Като иде тази мома, те казват: „Не може.“ След туй мъчнотията може да дойде от друга мома. И тя ще упражни влияние върху него. В нея ще се зароди едно смущение, защо именно да става туй нещо. Чудна работа. Като го обича тя, мисли, че е естествено положение. Пък като дойде друг да го обича, мисли, че не е естествено. Отде накъде? Както една мома има право да обича момъка, и другите имат право да го обичат. Но една мома ако мисли, че може да го привлече към себе си, то е погрешно положение. Тя никога не може да привлече при себе си момъка, нито пък момъкът може да я привлече. Понеже те са излезли от един център, те не са господари на своята съдба. Някой казва, че човек е господар на своята съдба. Отчасти е вярно. Питам, доколко са свободни децата на кокошката или децата на овцата да се обичат? Две агнета като се обикнат, дойде господарят, вземе едното агне, задигне го. Защо го

задига, аз го обичах казва другото агне. Дойде на другия ден, задигне и него.

От какво произтичат противоречията? Противоречията протичат, че тия хора, които ги задигат, имат нужда от тяхното месце. Следователно те ги убеждават, че агнетата на този свят не може да се повдигнат и че хората са врата за тяхното повдигане. Казват, вие трябва да влезете и да минете през нас, че да можете да влезете в оня свят. Религиозните хора, като ядат агнета, казват, че така Господ и определил. Когато една риба глътне един човек, какво казва рибата? Рибата казва, че Господ е казал през нея да мине човек. Човек казва, че рибата глътнала човека. Счита, че не е естествено да го глътне рибата, а той счита естествено да гълта агнета.

Сега аз считам да можете да разсъждавате. Много неща и много противоречия в живота може да се обяснят научно. Всички вие страдате, защото нямате наука. Вие още не знаете какво нещо е факт. Съвременните хора не знаят какво нещо е наука, не знаят и какво нещо е философия. Факт е да знаеш едно явление защо е станало и да го констатираш тъй, както е станало, не да го обясниш. Наука е да знаеш законите на туй явление, по които то е станало. Философия е да знаеш причините, които са заставили да произведат това явление да стане по този начин.

Следователно, ако нямате един факт, ако нямате един закон и ако нямате един принцип, вие не може да разберете едно явление, което е станало. Ти вярваш, без да го знаеш. Ти вярваш. После каква е причината или принципът, който те заставил? На английски имате, от какво е произлязла? Законът е първото ограничение на един факт. Това е закон. Не може да постъпиш, както искаш. Може да постъпиш, но законът иска да те ограничи. Законът търси едно хармонично съчетание. Ти не може да свържеш две същества, които живеят в две

противоположни среди, да живеят заедно. Ти не може да сдружиш една кокошка и една риба да живеят заедно. Кокошката не може да ходи в света на рибите и рибата не може да ходи в света на кокошките. Може да имат една граница. Рибата може да дойде до края на езерото и кокошката да иде там, да си поприказват нещо. Но рибата не може да излезе от водата навън и кокошката не може да влезе във водата вътре.

Сега хората имат по някой път противоречия по закона на любовта. Хората имат противоречия в любовта, защото единият има рибешка любов, а другият има кокоша любов. Тия два вида любов не могат да се съчетаят. Понеже единият мисли в един свят, другият мисли в друг свят. Казват, ангелска любов и човешка любов. Това са два вида любов. Казват: „Не могат ли да се съчетаят?" Ангелската любов е една и човешката любов е друга. Средата, в която живее човек, и средата, в която живее един ангел, е друга. Един ангел и един човек не могат да живеят заедно. Един ангел не може да живее на земята и един човек не може да живее при ангелите. Ние искаме да бъдем като тях. В дадения случай мязаме на рибите, които искат да излязат из водата, понеже светът на кокошките е по-обширен, а светът на рибите е по-ограничен. Казвам, хората на земята мислят, че всичко е позволено. Всичко е позволено само условно, дотолкоз, доколкото законът допуща. Има неща извън законите на физическия свят. И онова, което ние мислим, то не е възможно.

Сега вие мислите, като умре човек, къде ще отиде. Ангелите питат, като умре човек за ангелския свят, къде отива? Ангелите, като умират, слизат при хората. Хората, като умират, отиват при ангелите. Ама това е теория. Това не е наука, това не е факт. Няма някой от вас да е умирал, че да помни. Помните ли вие, че сте били при ангелите? Вие сте дошли на земята. През кой път сте минали, за да дойдете тук,

на земята, не го знаете. Кое беше първото пристанище, не го знаете. Събуди се съзнанието ти, говорят ти за оня свят, но е нещо много неопределено. Говорят ти за Бога, че е в тебе и навсякъде, но то е нещо неопределено, не го разбираш. Как е навсякъде, един в друг? Сега, по този начин като говорим, влизаме в противоречие с временните познания, които имаме. За пример как ще примирим четирите състояния на материята твърдо, течно, въздухообразно и светлообразно състояние на материята.

Та казвам, в нас има чувства, които са твърди. В нас има чувства, които са меки. В нас има чувства, които са въздухообразни. И има чувства, които имат подвижността на светлината. По някой път за тия твърдите чувства имате един вид закони. За меките чувства имате други закони. Между тия закони има координация. Какво е отношението на един закон на твърдата материя и един закон на водата? Законът на твърдата материя прави телата да са по-стабилни, да стоят на едно място, да не може никой да ги мърда. Законите на водата правят телата подвижни, да се местят от едно място на друго. Законът на твърдите тела казва: „Тук ще седиш, няма да се местиш." Законът на водата казва: „Няма да стоиш на едно място, ще се движиш. Щом ти дадат първите условие, ти няма да се местиш.

По някой път се заражда в ума ви мисълта и се питате: „Защо ние не се обичаме?" Ти си риба, друг е ангел, друг е кокошка, друг е птица. Средата не позволява на тебе за една интимна любов, да е близка любовта ти. А пък под думата „любов" ние разбираме тия хора, които се обичат, те трябва да бъдат много надалече. Хора, които се обичат, трябва да бъдат много надалече. Ние предполагаме, че хората, които се обичат, са наблизо. Близостта не разбира физическа близост в любовта. То е погрешно схващане. Хората, които се сближават, между тях се ражда противоречие. Ако заведете двама души на

Северния или на Южния полюс, те ще се скарат. Имаме един такъв пример.

Един млад момък се разболява. Една млада сестра отива да му служи. Разболял се, че го теглят на везните ще остане или няма да остане. Болестта не е такава болест, да го положи на легло, да не може да стане, но станал крайно нервен, че всичките хора наоколо не може да търпи. Толкоз недоволен от живота, че сестрата, на който ѝ услужва, той ѝ се кара, казва: „Махни се оттук, не искам да те виждам, не искам никаква услуга." Да го остави, той не може да си служи. При това я пъди. Питам, защо я пъди? Иска да ѝ каже да не я вижда наблизо. Аз обяснявам работата така. Един рибар е недоволен от друг рибар. Първият рибар е недоволен от втория, понеже вторият като дойде, и двамата в същата вода хвърлят мрежата, ще хване от рибата. Противоречиви са интересите. Двама рибари в една и съща вода не може да се спогаждат. И две моми за един момък не могат да се спогаждат. Момците са рибари, момата е рибата. Ако са моми, момите са рибари, момъкът е рибата. Двамата рибари искат да хванат рибата и те са в стълкновение.

Сега психологически, вие може да кажете, вас какво ви интересува това. Че тия работи ако не ги знаете, всеки ден се зараждат противоречия в живота. Вие всички мислите, че може да измените живота на някой човек. Мъчно може да се измени живота на хората. В Америка са правили религиозните хора опити с индийците. Давали са на някой индиец университетско образование, на някой гимназиално образование в някоя колегия. Тия индийци, като се върнат при своите, забравят всичките учения и започват да живеят, както техните деди. Не е възпитанието, което може да промени човека. Един кон можеш да го научиш да брои. Има такива коне, които смятат, даже корен квадратен могат да изваждат. Много учени,

по-учени от някои хора, но този кон, като го пуснеш при другите коне, забравя математиката. Как ще научите един кон да вярва в Бога, да има религиозно възпитание. Вие искате да накарате някой човек да се моли. Че как ще се моли? Най-първо нямате една ясна представа къде е Господ. Вие мислите, че Господ е нагоре. Хубаво, ако вас ви свържат, пък ви бият, как ще се молите? Нали казвате само нагоре да се моли човек. Ти си свързан. Как ще се молиш? Значи може да се молиш и като си свързан. Значи това положение не е най-красивото и хармоничното в дадения случай. Трябва да се изучава тази среда. Изменя се твоята среда, обърни се точно обратно.

Та казвам, най-естественото положение при сегашния живот е да се моли човек, да затвори очите, да се концентрира в себе си. Нагоре е винаги в неговия мисловен свят. След туй да влезе в света на своето сърце. Казвам, четири е светът на ума, три е светът на човешкото сърце, едно е светът на духа и две е светът на човешката душа. Тия четири свята имат допирни точки. В този кръг те се допират. Резултатите, които произтичат от човешкия ум, имат съприкосновение с резултатите, които произтичат от човешкото сърце. И резултатите, които произтичат от човешкото сърце, имат съприкосновение с резултатите, които произтичат от човешкия ум, имат съприкосновение с резултатите, които произтичат от човешката душа.

Не искайте вие всичко да знаете в света. То е невъзможно. Разправя ми един, че е ходил в оня свят. Аз съм чел много книги, но това, което пишат по книгите, не е вярно. Оня свят не може да се опише. Може да го уподобяват, но той е непонятен. Божественият свят е абсолютно непонятен. Когато кажем, че човек е подобен на Бога, външната страна на човека е един резултат на четирите свята. Подобен е човек по ум, по сърце, по душа, по дух. Но умът и сърцето

са за нас невидими в този смисъл. Резултатът е, че човек живее. Умът се проявява чрез мозъка. Какво нещо е умът, не знаем, мозъка знаем. Имаме и сърце, но то е външната страна. Туй, което чувстваме, ние не го виждаме. Чувстваш радост. Кой държи тялото в радостно състояние? Защо душата държи всичките тия клетки съединени? Ние виждаме резултатите на тялото, туй, което държи, не го виждаме. Всъщност какво е душата, не го виждаме. Хората всякога може да се видят, когато се обичат, когато имат любов, не тази земна, преходна любов. Щом има Божествена любов, може да се видят.

Казвам, нещата стават видими само от Божествената любов. От гледището на душата може само да ги почувствате, не да ги почувствате, но да чуете говор. От гледището на ума може да ги помиришете. От гледището на сърцето може да ги вкусите.

Всичките хора нямат една ясна представа за света, който Бог е създал, и се намират в едно противоречие, едно вътрешно безпокойство. Нас ни занимава едно вътрешно безпокойство. Вие казвате: „Този човек ще ни обича или не.“ Вие разрешавате един кардинален въпрос. Аз на този въпрос дали той ще те обича, отговарям така: този човек ще те обича дотолкоз, доколкото той обича Бога, и този човек ще те познава дотолкоз, доколкото ти познаваш Бога. Какво ще жертва заради тебе? Той ще жертва заради тебе дотолкоз, доколкото ти жертваш заради Бога. Ако не вярвате, ще опитате. Ако искате любовта да бъде устойчива на другите хора, зависи от вашата любов, която имате към Бога. Любовта ви към Бога ще определи вашата любов към близките ви. Сигурността на живота се определя от любовта, която имаме към Бога и от любовта на Бога към нас.

Казва, защо ще вярвам в Бога? Ако не вярваш в Бога, хората няма да вярват в тебе. Ако ти вярваш в Бога, и хората ще вярват в тебе. Ако

ти обичаш Бога, и хората ще вярват в тебе. Има зависимост. Любовта е, която координира всичко в света. Някои разбират, че трябва да познават Бога, за да го обичат. Вие казвате: „Виждали ли сте Господа?“ Не мога да го вида. За да го видя, трябва да го огранича. Бог е същество безгранично, което завзема всичко навсякъде, във всичко прониква, но него нищо не го ограничава. Той е безграничен, как ще си го представиш? И Господ става така малък, че е достъпен за всички. И толкоз голям става, че е непонятен за всички. Можем да кажем, че този Бог, в когото вярваме, и на най-напредналите същества той е непонятен. Това са философски твърдения. Всеки от вас мисли, че Той е като баща ви. Има такова отношение като баща ви. Но ако баща ви обича да ви потупва, ако на ден ви бие по един път, ще мислите ли, че Бог е като баща ви? Ако баща ви ви милва и ви обича, ще мислите, че Бог е като баща ви. Мислите, че какъвто е земният баща, такъв е и небесният. Донякъде това е вярно, но не всички земни бащи са като небесните бащи. Те са се изменили.

Сега да дойдем до онова, което е реално в любовта. Не свързвайте любовта с чувстванията, които имате. Любовта произвежда чувстванията, произвежда и мислите, произвежда и благородството на душата, произвежда и силата, но вън от това любовта сама по себе си е неразбрана. Любовта ни най-малко не се интересува от нашите страдания. Тя дойде, види, че плачеш. Тя знае защо плачеш и си замине. Никога любовта не се спира да те утешава. Любовта не се занимава със скръбта на хората. На някоя майка детето ѝ умряло. Любовта дойде и ѝ остави друго дете на мястото. Туй дете, което го остави, е точно като първото. Тя се зарадва. Като ѝ вземат второто, любовта ѝ даде трето. Може любовта да ви даде колкото деца искате. На една рибена майка любовта дава триста хиляди деца. Като започнат да ядат, няма да ги знае. Ако бихте имали триста хиляди

деца, колко години се изисква да се запознаете с имената. Цял живот трябва да ги изучавате и едва ще научите имената на триста хиляди деца.

Някой път вие мислите, че може да помните. Четете някой път, да видите колко думи знаете, колко думи може да си спомните. Пребройте колко думи знаете. Някои хиляда ще напишат, някои хиляда и петстотин, някои две хиляди, някои три хиляди, някои четири хиляди. Обикновените хора обикновено до четири хиляди думи оперират. Писателите оперират с шест, седем, осем хиляди. Милтън е оперирал с 8 хиляди думи, десет хиляди думи, Шекспир до петнадесет хиляди. Много англичани, като четат сега Шекспир, вземат речника да четат. С хиляда думи, като се пише, тази реч е обикновена.

Та казвам, най-първо трябва да се изучава средата, в която живеете. Да кажем, отслабват ви очите. Очите отслабват от неправилни мисли, очите отслабват от неправилни чувства, очите отслабват от неправилни чувства и постъпки. Очите отслабват от неправилна обхода. Човек не знае как да живее в природата. За да се подобрят очите, трябва да се подобри мисълта, трябва да се подобрят чувствата. Това не трябва да става по един физически начин, но по един вътрешен, духовен начин.

Да допуснем, че някой път вие се тревожите. На какво уподобявате тревогата? Аз често пъти съм наблюдавал. В затворените обуща камъчета не могат да влязат, те стягат крака, но хигиенични са, пясъкът не може да влезе. Имам едни модни обуща, направени са много дупчици. Като вървя, на три-четири пъти трябва да ги изувам, да изваждам пясъка през дупките. Като вървя, някое пясъче, то казва: „Ще дойда с тебе." Влезе вътре в обущата. Влезе вътре, но понеже е твърдо, безпокои крака. Трябва да изувам обущата. Питат: „Защо

изуваш обущата си?“ Влязъл пясъкът, който е твърд, безпокои крака ми. Ще се спра, ще изуя обувката, ще извадя пясъка навън.

Да допуснем, че вие се безпокоите за вашето бъдеще. Яви се някоя епидемия някъде, започвате да се плашите. Има такива болести, които са прилепчиви, заразителни болести. Но тия болести са заразителни за ония хора, на които кръвта е нечиста. Много лекари учени има, които са правили опити. На един, чиято кръв била чиста, вкарали холерни бацили и нищо не му станало. На един човек, който има нечиста кръв, като турили холерни бацили, започват да се умножават.

Щом вашата мисъл е нечиста, болестта ще дойде. Щом вашите чувства са нечисти, болестта ще дойде. Щом вашите постъпки са нечисти, болестта ще дойде. Три неща има, ако искате да се избавите от болестта: чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки избавят човека от болестите. Пак ще дойдат болести, но както са дошли, така ще си идат. После чистите мисли имат и друго влияние. Вие ако нямате чисти мисли, около вас се образува нечиста атмосфера, че като срещнете хората, ги отблъсквате. Някои хора вас ви привличат, някои ви отблъскват. Някои хора или вие ги отблъсквате, или те ви отблъскват. Причината може да седи в ума. Около тяхната глава се образува атмосфера, която отблъсква хората. В симпатичната нервна система се явява един материал, който отблъсква хората. На някой човек неговата мисъл те отблъсква, на някой лицето те отблъсква, на някой погледът те отблъсква. Значи причината е в главата. На някой причината произтича от самото сърце, има нещо долно, което ви отблъсква. То зависи от неговите чувства.

Значи причината е в нас. Ако хората биха живели според Божия закон, щяха да бъдат всичките координирани, много малко противоречия ще има. Сега причината не зависи отсега. Тази дисхармония е от хиляди години, има образувани хиляди

противоречия, които съществуват в нас. Не знаем как да ги изправим, кога са били създадени, но се предавали от поколение на поколение. За пример личните чувства се развили повече, отколкото трябва. Ти обичаш всички да те уважават и почитат. Вземете един полковник или един генерал, вземете един, който има висока служба. Ако войникът не поздрави генерала, той ще го вика защо не е дал чест. Той счита всеки войник, който не е дал чест, за отговорен. Вие, които не сте войници, минавате покрай генерала или полковника и ако ги познавате, ще ги поздравите. Той замяза на един извор.

Изворът казва: „Никой не иде при мене." Ако в една местност съществува един извор, всичките животни и хора идат при извора и изворът дава нещо от себе си. Близостта зависи от онова, което Бог ви е дал. Ако вие от вашия ум не можете да дадете, ако вие от вашите чувства не можете да дадете и ако от вашата душа не може да дадете и ако от вашата сила не можете да дадете, вие не можете да бъдете близки на хората. Близостта зависи от онова, което хората имат. Хората имат нужди и ние имаме нужди. Понеже във всичките хора и в цялото растително царство Бог се проявява. Дотолкоз, доколкото сте проводници на Божията енергия, дотолкоз са в нас Божиите блага. Щом сме лоши проводници, тогава идат тия закони, които ни ограничават, създават се големи неприятности семейни, братски, народни, всякакви.

Тогава хранете сърцето си с най-хубавите чувства, по възможност, когато се намерите в една благоприятна среда. Казва: „Любете враговете си." Казва: „Как да го любя? Той ми е враг." Ако любиш онзи, който те обича, положението е естествено. Ако обичаш врага си, положението е неестествено. За пример от черната земя, от която ние сме недоволни, като се окаляме, гледаме да я изхвърлим, щом дойдем вкъщи, чистим обущата си. За черната земя имаме лошо мнение, никога не ѝ позволяваме да влезе вкъщи. Ако влезе, ще

вземем вода, парцал, ще изчистим. Когато растенията турят главите си в черната земя, от нея изваждат хубавите сокове и доставят хубави плодове. Ние не виждаме благото, което е скрито в черната земя. Растенията го намират и го изваждат и стока ни продават. И то без пари. Казваме, отгоре дошла. Черната земя е опаковката. Черната земя и тя отгоре е дошла, от слънцето.

Когато слушате един добър певец, казвате: „Да имам и аз като неговия глас.“ Срещате някой богат човек, казвате: „Да имам неговото богатство.“ Вие не разбирате, че този човек, който е богат, богатството му се дължи на неговия ум, дължи се на неговото сърце и дължи се на неговата душа и дух. Те са работили. Богатството не е един произволен резултат. И знанието не е един произволен резултат. Този човек е учен, но това се дължи на взаимната работа, която неговият дух, неговата душа, неговият ум и неговото сърце са извършили. Някои от вас не сте запознати с вашия дух. Казвате, той има силен дух. Той е, казвате, широка душа. Той има светъл ум. Той има благородно сърце. Но трябва да разграничавате къде се проявява енергията на духа, къде се проявява енергията на душата, къде енергията на човешкия ума и къде енергията на човешкото сърце.

Сега това не е наложено със закон, но понеже вие сте влезли в един свят и ако искате да прогресирате, трябва да се учите. Сега, както вярвате, ще дойдете до едно място и ще спрете там. Най-първо хората, като станат религиозни, обичат много да се молят. В първата година по три хиляди поклона правят и три хиляди молитви правят. Някои даже десет хиляди правят. Като се минат три години, трите хиляди стават на хиляда. Като се минат още три години, стават на петстотин. Като дойдем накрая, в годината по една молитва направят и после се смеят, казват: „Какъв будала съм бил, на какво дадох младия си живот. Когато трябваше да си поживеем, с какво се занимавахме.“ Грешка имат. Те мислят, че ние бягаме от хората, грешници, че не трябва да

живеем с хората, да не би да ни опетнят. Ние се пазим от земята да не би да ни окаля, да не ни очерни. Но от тази черната земя иде прехраната. Пазим се от нечистия въздух, но този нечистият въздух ни е необходим и колкото и да е нечист, ще го приемем.

Не считайте хората за лоши. То е едно субективно схващане. Вие турите черни очила на очите си и схващате всичките хора черни, те са ви неприятни. Турите зелени очила, виждате всички зелени. Турите червени очила, виждате всичко червено. Турите жълти очила, виждате всичко жълто. То е самоизмама. Има едно естествено положение. Всичките противоречия в живота произтичат от някакъв недоимък. Щом имаш изобилие, противоречие не може да съществува.

Сега се проповядва за любовта. Хората трябва да бъдат поставени надалече. Значи да бъдем хора с широки сърца и да дадем право на всичките. Да не питаме защо прави така. Може да попитате така: защо той изяде кокошката, защо лисицата изяде кокошката. Един вълк може да я изяде, един сокол може да я изяде. Какъв е поводът? Казваме, че човек има право. Но и другите имат нужда. В какво седи противоречието? Ние казваме, че ние имаме право да изядем кокошката, пък другите нямат право. Друга философия има. Бог живее във всяко същество, понеже той се е пожертвал заради нас. Той казва: изяж кокошката, да ме видиш какъв съм, изяж плода, изяж туй агънце, изяж тази рибица. Може да кажем, че Господ е казал да изядем това агънце. Имаш право. Ако ти изядеш агнето и станеш като агнето, Господ ти е казал да го изядеш. Но ако след като го изядеш, и пак си вълк, Господ не ти е казал. Казвате, Господ ми каза да изям рибата. Хубаво, рибата живее в чиста вода, рибата по естество е чиста, всякога и без баня е чиста. Ако вие, след като сте изяли рибата, сте станали чисти като нея, Господ ви е казал. Но ако след

като сте изяли рибата, не сте станали чисти, Господ не ви е казал да изядете рибата.

Същият закон е и за богатството. Ако някой каже, туй богатство Господ ми го даде и от туй богатство не раздава, както Господ е щедър, не му е дал Господ това богатство. Ако Господ му дал богатството и той раздава щедро като Бога, Господ му дал това богатство. Казва, че Господ му дал това знание. Ако туй знание той не го раздава, както Господ го раздава на всичките, държи го само за себе си, това знание не е от Бога дадено. От Бога е дадено онова благо, което човек е готов да сподели, благото, което има. Как се предава една идея?

Аз мислех днес да ви свиря. Но няма да ви свиря. Има чиновници, няма да има време за упражненията. Не е практично. Ще играем навън. Сега, след като ви каже човек, че той ви обича, вие да се зарадвате. Той ви казва, че ви обича, вие не вярвате в тази дума. Казва ви: „Обичам ви." Повярвайте. Какво има да повярвате? Като ви каже той в дадения случай, че ви обича или вие не го разбирате, или той не ви разбира. Той може да ви каже, че ви обича, без да ви разбира. Вие, като се съмняване, и вие не го разбирате. Като казва, че ви обича, има един, който ви обича. Като каже, че не ви обича, има един, който не ви обича. Следователно вие не можете да откажете, че той ви обича. Щом произнесе думите, че ви обича, има някой в него, който ви обича. Ако вие се съмнявате, че той ви обича, значи има някой в него, който не ви обича. Вие оставете в него този, който обича, и онзи, който не ви обича, сами да се разправят, пък вие не се занимавайте с тях. Вие вижте хубавата страна на онзи, който не ви обича. Ако вие сте болна овца, дойде някой вълк, няма да ви изяде. Значи не ви обича, жив ще останете. Ако вие сте здрав, дойде вълкът, ще ви изяде. Питам, искате ли вълкът да ви обича, или да не ви

обича? Ако вие сте болен, вълкът няма да ви обича, няма да ви изяде. Ако сте здрав, вълкът ще ви обича и ще ви изяде.

Кое положение е по-добро? Някой човек не ви обича. Радвайте се, няма да ви изяде. Другояче щяхте да намерите въжето. Така се разсъждава философски от фактите към науката, законите и принципите. Казва, не ме обича. Ако един мъж не обича една жена, тя му прави добро. Ако една жена обикне един мъж, тя ще му завърти ума, няма да гледа децата си, ако е чиновник, няма да гледа работата си, отвлечено е вниманието му. Като пише, запетаи, точки не може да туря. Казва, какво стана, уроки ли. Уроки от любов. Вървиш някъде, направиш едно добро.

Един американец ми разправяше: „Веднъж се влюбих в една мома. Един ден, като бях се замислил, отивам в гората да се разходя, че си блъснах главата в едно дърво. Как бях влязъл в гората, не знаех. Учудих се. Дойде ми наум, че младата мома настрани трябва да седи.“

Някой път ние се захласнем във външната форма на любовта. Де е любовта? Любовта, която влиза в човешката душа, дава мир, човек става умен, внимателен не само към тази мома, която обича, но към всичките хора. Като обичаш едного, според него да обичаш всичките други хора. Туй дава мир. Има една любов като обикнеш едного, намразваш другите. Тази любов не носи мир. Тази любов, която дава подтик да обичаш всичките хора заради него и да се отнасяш добре с всичките, тя е любов.

Казвам, в новия път, в който сте тръгнали, има една доста сложна задача. Сега, ако ви попитат коя е първата мисъл на любовта, кое е първото чувство на любовта, коя е първата постъпка на любовта, колцина от вас знаят това? Аз за пример съм правил наблюдения, да видя кои хора са гладни, кои ядат от глад и кои ядат без глад. Като срещна хора, които ядат от глад, така хубаво ядат, че като седиш при тях, тъй мляскат, че в тебе се зарежда желание и ти да ядеш. Някои

правят такива хубави движения, че всички движения са хармонични. Онези, които нямат глад, като ги гледаш, току свиват вежди, намръщят се. Това вкуси, онова вкуси, без глад ядат. Сладък обяд е, който яде от глад. Който яде от апетит, че сол няма, това няма, онова няма. Какъвто е законът в глада, такъв е законът и в любовта. Любовта като влезе в душата ти, всичкият свят придобива вече друг изглед за тебе.

За втория път на втората лекция да ми повторите всичко, каквото съм казал. Тъй да го разправите, че аз да го разбера. Вие казвате: „Много хубави, идеални работи." Неразбраните работи не могат да бъдат идеални. Разбрани работи наричам това, което е в съгласие с духа ни, в съгласие с душата ни, в съгласие с ума ни и в съгласие със сърцето ни. В дадения случай то е разбрано. Туй разбраното в дадения случай ще ни доведе в съприкосновение с онези неща, които са неразбрани. Тези факти ще ни дадат светлина, за да можем да разберем неразбраното. Разбраното е ръководител към неща, които ние не познаваме. Та тепърва има сега да изучавате.

Аз гледам, между мъже и жени няма тази любов, която Бог е вложил. Някъде гледате, един мъж е много учтив. Дойде друга жена, погледне я, свие вежди. Към някоя е много любезен, към някоя не е любезен, не я гледа. Аз съм наблюдавал: някой лекар, като дойде при някоя хубава мома, хубаво пипне пулса, светнат му очите, любезно гледа. Като иде при някоя стара баба, свие вежди, отгоре гледа. На старата баба гледайте, както на младата. Старата баба се предрешила. Старата баба може да обича повече от младата мома, по-голяма опитност, повече знание има и по е сръчна. По някой път човек трябва да хвърли своята маска. Старата баба си е турила маска, понеже е умна, да не би да я безпокоят момците. Като си тури маска, тя е свободна. Младата, като не знае, останала с Божественото лице.

Та казвам, нас ни трябва едно знание. Не е лошото в лошата обич, но в незнанието на Божия закон в дадения случай. Всяко чувство, което вие чувствате в даден случай, част от това чувство трябва да изпратите навън. Всяка енергия, която е във вашите чувства, трябва да дадете свободен ход да пропътува целия свят. Често от тази енергия се праща към земята, част остава да пропътува за някоя друга планета. Благата, които Бог ви дава, трябва да имате дълбокото желание в себе си да бъдете проводници на Божията енергия, ако искате да прогресирате. Да бъдете проводници в един широк смисъл и с духа си да служите на Бога, и с душата си да служите на Бога, и с ума си да служите на Бога, и със сърцето си да служите на Бога. То е идеалът на новото учение.

Не отлагайте да идете в оня свят да ви изпитват, защото, ако тук не са ви изпитали, като идете в оня свят, ще ви върнат назад. Тук трябва да бъдете поставени на изпит за една погрешка ще ви върнат от онзи свят, от разумния свят. Щом човек направи една погрешка, в оня свят не може да иде. Когато започне да не прави погрешки на земята, тогава може да иде. Ония хора, които поправят погрешките и не правят погрешки, те са добри певци. Които правят погрешки и не ги поправят, тях ги освиркватe. На онези, които не правят никакви погрешки, ръкопляскате им.

„Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога, и Христа, когото си изпратил.“

Беседа, държана от Учителя на 17 септември 1941 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ЛЪЖА И ИСТИНА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Имате ли тема?

(Имаме.)

Каква е темата? Прилежанието?

(Прочете се темата.)

За идния път напишете седем думи, които имат само едно значение, думи с едно определено значение. Десет думи да представят разни букви.

За пример, ако повтаряте думата „прилежание“, какво добивате? В кой свят е прилежанието? В умствения свят, в духовния или във физическия свят? В какво прилежава човек най-много? В яденето. Прилежание има такова небивало. Ако във всичко бихте били толкоз постоянни, както в яденето, какво би станало? В яденето има голямо прилежание. Но в прилежанието е гладът. Аз го наричам прилежание на глада. То е войник, служи на глада. Генералът е гладък, който заповядва. Аз бих ви определил кои думи са прости войници, защото и думите имат чинове, думи има редови войници, има подофицери, има офицери, има взводни, подпоручици, поручици, капитани, подполковници, полковници, генерали, лейтенант с една звезда, с две звезди, три, пълен генерал.

За пример, ако вземете да повтаряте думата „светия“, десетина дена да я повтаряте, вас ще ви дотегне. Като я повтаряте десетина деня, светия ще станете ли? Какво подразбира думата „светия“? Светия подразбира едно и я използвате за друга. Да кажем, вие

излизате с една свещ вечерно време, може да сте изгубили нещо, че го търсите за себе си. Може да излизате със свещта да укажете някоя услуга някому.

Казвам, в живота хората употребяват думи, които са егоистични, които имат отношение към тях. Други думи имат отношение към обществото, към ближните и трети думи имат отношение към Божествения свят. Има думи Божествени, които са поляризирани, нямат нещо съществено в себе си. Сега за пример вземете думата „учен човек". Какво подразбира? Думата златна ли е, или позлатена? Или вземете „добър човек".

Прилежанието какъв стремеж има? Три посоки на движение имаме. В коя прилежанието е най-силно? В движението нагоре, в движението надолу или в движението в плоскостта хоризонтално? В какво човек прилежава повече? Вие не правите разбор. Някой път вие мислите, че сте учен човек. Не правите един разбор, да се анализирате. Мислиш, че знаеш нещо, но направиш някой разбор какво именно знаеш. Всичко туй, което хората знаят, то не е знание. Знание е всичко туй, което в даден случай при една мъчнотия може да ти послужи. Знание е туй, което може да ти послужи. Защо ти е знание, което за нищо не ти служи?

Често хората се обезсърчават и казват, не си струва човек да е добър. Да знаеш какво нещо е доброта, какво ще ти помогне? Доброта, която не може да ти помогне, защо ти е? Пък и за злото е същото. Зло, което не може да ти помогне, защо ти е? Злото ти е потребно да ти помогне в даден случай. Вие имате съвсем обикновено схващане за злото. Да не правиш зло. Хубаво, тебе ти трябват камъни, какво ще правиш? На някой скулптор му трябва чук, ще кърти камъните. Че то е зло. Сега да чупиш камъните, право ли е? В света кое е право? Правото вече подразбира един организиран свят. Но

когато една река тръгне от своя извор, по права линия ли тръгва? Защото думата „по право“ значи да не ощетяват никого. По каква линия тръгва правото? Тръгва по права линия. Но ако един извор тръгне, как ще върви. Тази линия на водата вие наричате крива, а то е права. Защото в края е морето. Целта на водата е морето. Нищо повече. Казвате, да не криволичи. Казва, да не кръшка. Но това движение на водата не е ли кръшкане? Питам, кои хора са по силни които кръшкат или които не кръшкат? Казва, да не кръшка. Какво трябва да прави да не кръшка? Срещне реката една голяма канара, не може да я пробие, какво ще прави? Като се отдели, ще каже „пардон“, ще я заобиколи, ще си снеме шапката. Срещне друга, каже „пардон“.

Какво значи думата „пардон“? Когато кажете „пардон“ или „извинете“, какво разбирате всъщност под думата „извинете“? На кого се извинява? Всякога човек се извинява на някого, когото счита за по-силен. Като погледнеш, съзнаваш, че е по-силен. На силния ще се извиниш. „Извини“ значи не се блъскай със силния човек, защото ще си пръснеш главата. В дадения случай канарата е силна, водата е слаба. Слабият заобикаля, силният стои на едно място. Питам, силният, който седи на едно място, какво би направил? Вие искате да бъдете силни. Канарите са силни. И какво направиха? Седят на едно място. Водата е слаба, заобикаля, но какво не е направила. И доста пакости прави понякога. Много пакости прави водата. По някой път откъртва много големи парчета от канарата и ги разхожда. Толкоз

уважение има, че взема децата на канарата и ги разхожда надалеко. Казва: „Като идете при вашите родители, да имате добро мнение за мене.“ Че вие казвате, че тя е направила някаква пакост. Каква пакост е направила? Туй, което считате пакост, в природата тя си свършва много добре работата. Ние от нашето гледище казваме, че е направила пакост или че водата е кална, че разрушила, изкоренила и т.н.

Казвам, да се повърнем. Често вие се безпокоите за нищо и никакво. Това знание ли е? Ходите и дойде идеята, казвате: „Аз ще се разболея.“ Започваш да се безпокоиш, някой ти е казал, че ти си пожълтял и ти ще се разболееш скоро. И ти се разболяваш скоро. Защо? Отде накъде свързвате един свят на чувствена деятелност и той ще те направи болен. Жълтият цвят ще те положи на леглото да си починеш. Нали, като дойде учителят в класа, всички ученици са мирни. Учителят преподава, не може да излизат, да влизат. Болният човек, така го тълкувам, болният човек е в клас, седи вътре мирно на леглото, слуша лекцията, която ще му се преподава. Казвате: „Разболял се.“ Той учи. В болестта знаеш колко работи научава? Най-първо той е бил палав. Като се разболее, става много внимателен, после става мекичък, послушен. Като не е болен, никого не слуша. Казва: „Никого не слушам, имам свое убеждение.“ Като го хване болестта, слуша своите учители, които му преподават уроци. Слуша внимателно. Като му кажат, по една капка, той по една капка взема, туря в чашата, много внимателен, точно навреме пие церовете. Като му кажат обърни се на една страна, на другата, слуша. Накъдето кажат по гръб, по корем. Кажат му да седне, и той седне. Да стане, и той става. Ако един здрав човек би направил тия работи, ще му се смеят. Болният, щом направи тия упражнения, всички се радват, че той седи и не иска да се движи вече.

Казвам, вие вземате едно болезнено състояние и го тълкувате. Придавате му едно тълкуване, което всъщност го няма в болния човек. Болният човек мисли сериозно, мисли как да си научи уроците. Той разсъждава какво нещо е болестта. Започне да работи. Вие мислите, че това е един учен човек, казва: „От тази болест какво може да извадя?“ Започва да копае. Тогава намира в болестта радостта. Като се зарадва, оздравее. Като намери в болестта скъпоценностите, които са скрити, оздравява. Когато не ги намери, ще се върголя. Докато не може да намери богатствата в болестта, не може да се освободи от нея. Какво значи да се освободи? Става способен, учен, тогава учителят го прекарва във втори клас. Може ли да минеш във втори клас, ако не знаеш материала от първи клас? Всякога, когато човек минава от един клас в друг, боледува. Има особени изпити, има и матура.

После при излизането от прогимназията трябва да държиш пак изпит. Нали се смущавате, казвате: „Може да ме скъсат.“ Скъсват един конец на две, но един ученик къде ще го скъсат? Де е скъсването? Ученикът бил е вързан за мързела, учителят го скъсва. Значи скъсал конеца, с който е свързан с мързела, скъсва го да учи. Така се разсъждава. Казвате, скъсан. Представете си, този способен ученик скъсва го учителят. Не са прави разсъжденията. В природата така ги късат навсякъде. Всичко, което става в природата, ние го тълкуваме криво. Туй е нещастие. Какво разбирате под думата „нещастие“. Тя е дума, създадена от две-три неща, туй е нещастие. На какво е равно 2-3=1. Ние изваждаме две от три, остава единица. Сега ще направим така: 3-2=1. Каква е разликата, като направим по първия или по втория случай?

Сега вижте законът какъв е. 2-3, туй положение е динамично. Ако три представлява детето, две е майката, майката не може да излезе из детето, а детето излиза из майката. При обикновеното

смятане не може така. Вие не може 2 от 3, то са две единици, тук са три единици, не може да извадите. От две кила жито не може да извадите три кила жито. Имате 2-3, две е по-голямо от три. Винаги от големите числа излизат малките. Вие мислите, че три е по-голямо. Две е по-голямо. Най-голямото число е единицата, след туй иде две то са все големи числа, три, четири са по-малки. Четири е по-малко от три, три е по-малко от две, две е по-малко от едно. Но то спада към друг порядък, динамичен порядък.

Най-първо трябва да знаем в кой порядък сме. Туй го наричат софистика да докажеш, че две е равно на три. Не може да докажете, че три е равно на две и две е равно на три. Казвате, три е равно на три. Какво подразбирате под три? Сега разсъждаваме. Да допуснем, че имате три мамулени зрънца. Тия три мамулени зрънца равни ли са всичките? Ако претеглим тия мамулени зрънца на везните, ще видим, че те не са равни. Отличават се количествено, по форма прилика имат, еднакви са, но три мамулени зрънца не са равни. В природата не можем да намерим три зрънца, които да са равни по съдържание. Ако гледате техния цвят с микроскоп, ще видите, че всяко зрънце има особености. Природата се отличава с крайното разнообразие, което съществува. Подобие има, но всъщност между две подобни тела има различие, макар да произлизат от един и същ род.

За пример вземете очите на човека. Ако ги разгледате, лявото око се отличава от дясното, двете не са еднакви. Едното око има плюс, другото има минус. Ако вземете двете ноздри, винаги ще намерите едната минус, другата плюс. В ръцете едната е минус, другата плюс. Краката единият е минус, другият е плюс. Смяна е станало. Било е време, когато хората са били леваци. Хората днес работят с дясната ръка повече. Сега плюс е това, от което нещата излизат. Под думата

„минус“ разбираме винаги това, което взема. Туй, което може да възприеме, то е минус. Туй, което ти дава или ти даваш, то е плюс, положително. Под думата „минус“ разбираме нещо, което излязло от другаде. Тия неща подлежат на работа, трябва да ги обработиш.

Да кажем, една жена купува десет кила вълна, обработва тази вълна, прави плат, този плат го продава. Най-първо вълната била дреха на една овца. Както овцата е скроила вълната, не става за облекло. След като стане на плат, тогава човек ще облече вълнената дреха, но тази дреха на човека не може да бъде дреха на овцата. Или казано в научен вид: материята минава от едно състояние в друго състояние.

Та казвам, има да даваш. Това е минус. Има да вземаш, това е плюс. Под думата „минус“ има да дава. Откъде ще вземе да дава? Какво разбираме под думата „минус“? Има да дава, понеже той трябва да дава. Кой процес следва най-първо в природата? Даването или вземането? Вземането какво е? Вземането е плюс. Имаме минус плюс и плюс минус, или така: плюс плюс. Всеки, който вземе, трябва да даде. Всеки, който дава, трябва да вземе. Ти се натоварваш с едно бреме, което не можеш да носиш. Ти трябва да дадеш по една необходимост. Трябва да вземаш пак, заставен си да вземаш. Гладът, като ядеш, какъв процес е? Мислиш ли, че ако нямаше глад, ти би ял? Гладът в природата заставя човека да вземе тази храна, да я обработи. Сега не може да давате. Има процес, в който човек трябва да даде.

В природата най-първо имаме едно паровидно състояние, или парообразно състояние, в което водата се намира. Тази пара става на вода и пада на почвата. Водата се просмуква в почвата. След като се събере, тази вода става на река. Тази вода, която е възприела вече, тя дава. Значи процесът, за да дадеш, трябва да си взел. Единственото, което дава, е природата. Първият процес в природата почва с даване.

Вторият процес е да вземеш. Затова този е втори процес, който има да вземе. Три взема от две. Как вървят? Когато се дробят. Имаш един голям камък. После го разделиш на три. Три ли е по-голямо от две? В друго отношение две е по-голямо от три. По закона на разсъждението може да дойдем до работи, които, изглежда, че има противоречие. Във физическия свят нещата са наредени по един начин. Ако започнем от долу на горе, ще имаме единица. Ако започнем отгоре, числата ако вървят, имаме два процеса. Единият процес надолу, другият процес е нагоре. От едно надолу нещата вече се намаляват. От едно нагоре числата се увеличават.

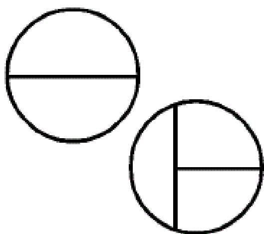

Сега се намираме в един относителен свят. Кажете двама души могат ли да бъдат равни. Двама души, на които считате, че силата им е равна, като се борят, нито единият ще победи, нито другият. Стават неща недоказани. Когато нещата не се доказват, какво положение има? Нито може да ги отречем, нито може да ги докажем. За пример има ли Бог, или не? Има неща, които нито може да се докажат, нито да се отрекат напълно. Никой не може да докаже, че има Господ, но и никой не може да докаже, че няма.

Та реалността е единственото нещо, което нито се доказва, нито се отрича. Туй, което доказваш и отричаш, показва, че влиза в работа. С туй, което отричаш, може да работиш. Туй, което доказваш, може да работиш. За пример отричаш истината. Отричането е дошло от лъжата. Лъжата е минус, истината е плюс. Лъжата е минус, лъжата е

на място. Ако не беше на място, не щеше да се роди. Щом се родила, има си място лъжата. Има ли някой от вас, който да не употребява лъжата? Има ли някой от вас да не е близвал от нея? Пипвали сте я, близвали сте я, гледали сте я. Какво разбирате под думата „лъжа“? лъжата е сянка на истината. Лъжата показва пътя към истината. Истината показва пътя на лъжата. Този, който лъже, ще ви покаже пътя към истината. Този, който ви говори истината, ще ви покаже пътя на лъжата. Онзи, който ви лъже, ще ви покаже пътя на истината. Онзи, който ви говори истината, ще ви покаже пътя на лъжата. Неизбежно е.

Да допуснем, че вие сте един богат човек. Казвате: „Туй богатство е мое.“ Говорите ли истината? Ти казваш, че си богат човек, имаш десет, двадесет, сто милиона. Казваш: „Аз съм богат човек.“ Вярно ли е, истина ли е, че си богат човек? Ти си одрал кожата на стотина хиляди животни и като я одрал, си станал милионер. Туй богат човек ли е? Казва: „Той е богат човек.“ Казва: „Тази нива е моя.“ Вярно ли е, че нивата е негова? Ако дойдем и разчепкаме човешкия език, ще видим, че има неверни, лъжливи неща. Лъжата казва: аз само привидно представям истината, не съм самата истина. Щом идете при истината, понеже тя съдържа всичко в себе си, за да стане понятна за вас, ще отдели едно малко парче. Пък то е лъжливото.

Сега, ако природата ви даде голяма светлина, вие не можете да издържите, ще турите някаква преграда. Туй препятствие истината ще ви застави да го турите, казвате нещо, което не е вярно. Вие ще кажете: „Аз възприемам светлината.“ Но вие сте възприели много малко. Част от тази светлина си спрял. Казваш: „Аз разбирам тази работа, имам понятие.“ Какво понятие имаш за Бога? Не си го видял, видял си малко от неговите творения. Казва, че изследвал пространството, всичките звезди. Това не е вярно. Видях слънцето. Не

е вярно, че си го видял. Ти си видял един кръг от слънцето. Това слънцето ли е? Ако говорим по същество за слънцето, този кръг, който виждаш, това ли е слънцето? Каква част от истината съдържа то?

Ние сме се оплели в живота и имаме една мисъл, която не върви по законите на знанието. Те турят смирението да знае човек, че този, който има знанието, не да отрече знанието, но да каже, че много малко знае. Че малко знае, ни най-малко не трябва да се обезсърчи. Като тури, че малко знае, да стане радостен, има какво да учи. Като знае малко, има какво да учи. Много като знае, има какво да даде. Малко като знае, трябва да вземе. Щом много знаеш, ще даваш. Като дадеш, ти се радваш. Ако малко знаеш, ще вземаш. Този ще ти даде, онзи ще ти даде. Един ден почувстваш, че много знаеш, процесът се обърнал. Трябва да започнеш да даваш от себе си. Най-първо ние започваме с лъжата и свършваме с истината. Лъжата се ражда от нещо, което вземаш. Кога се роди лъжата в рая? Ева като взе от онзи плод. То е лъжа. Мислеше, като вземе от този плод, всичко ще знае. Ето лъжата, иде вече. Всеки човек, който мисли, че като вземе този плод, ще научи всичко, то е лъжата. Всеки човек, който мисли, че като се роди на земята, ще научи всичко, лъжата е влязла. Той нищо няма да научи. Като се роди, той много малко ще научи.

Казвам, вие се разочаровате, мислите, като дойдете на земята, всичко ще получите. Какво може да получиш? Ако станеш един цар, добре. Но ще остарееш, ще те детронират. Може да си цар пет години, двадесет, тридесет, но все таки ще те детронират. Какво ще кажеш? Учен човек си, един ден ще ти вземат знанието.

Сега казвате, изходният път кой е? Какво трябва да се прави? Да знае човек да впрегне лъжата на работа. Учен човек е онзи, който може да впрегне лъжата да му помага. Учен човек е онзи, който може

да се учи от истината. Истината е професор, който учи. А пък лъжата, и той е един професор. Лъжата носи ли знание? Никакво знание не носи лъжата. Тя наизуст всичко ще научи, нищо не измисля. Ако дойде един учен човек, той ще ви научи. Като дойде един учен човек, лъжата ще го измами. За да опиташ един човек знае ли, какъв опит трябва да му дадеш?

В истинската музика има два тона, които, след като ги вземаш, запалят огъня, запалят и сърцето. Като слушаш с ушите си, запалят сърцето. Ако вземете едно огниво и един кремък, музикално като турите прахаханта, ще изскочи искра. Като удряте с огнивото, казвате „до“. Запаля се прахаханта. Ако удряте огнивото в кремъка и прахаханта не се запали, не сте взели „до“ вярно. Щом правилно удариш кремъка, то е „до“. Всеки удар в кремъка, когато не се пали прахаханта, не е верен тонът. В удара има правилен тон. Когато дал или писал, или правил нещо, пеенето е хубаво. Когато пеенето не е правилно, тогава стават много погрешки.

Та казвам, всякога, когато дойдете до истината, ще познаете в съзнанието вашата зависимост не на обществото, ще почувствате, че това, което имате, не е ваше. Да кажем, сега вие живеете, казвате: „Мой е животът.“ Този живот в зависимост доколко ще бъде в тази форма, е ваш двадесет, тридесет, сто и двадесет години. Ще дойдат онези, които са ви го дали, ще кажат: „Излез малко от зданието, защото ние ще го ремонтираме.“ Смъртта не е нищо друго освен ремонт на старите форми. Казва: „Повече не може да дадем под наем. Ти трябва да си излезеш.“ Някъде си наемател за десет години, петнадесет, двадесет, тридесет, четиридесет, сто и двадесет години има изключение за дълъг период.

Сега ние говорим за обикновените процеси. Знанието е, когато минаваме от една форма на битието в друга, да не ти е жалко. Като

умираш, да не ти е жалко, но да си радостен, като че отиваш в странство. Човек, като заминава за оня свят, четири реда сълзи потекли, не иска да умре. Той още не знае, той е арестуван. Дошли стражарите, арестували го. Друг път сам излизаш. Ние казваме, това е лъжливо знание, това е истина. Сега всичкото знание е относително. Сега не говоря за големите лъжи. Аз говоря за лъжи, когато лъже човек.

Един светия близнал от меда. Детето близнало от меда и майка му казва: „Ти си близнал от меда." „Не казва, не близнах." Че е близнало детето, какво престъпление има? Значи големият прав, има право да яде, него закон не го хваща. Малкото дете, като близнало, казва: „Как смееш!" Държавата наложи данък, дойде бирникът, продадат ти вола няма никакво престъпление. Дошъл разбойник, задигнал вола престъпление направил. Като дойде бирникът и задигне вола, няма престъпление, в реда на нещата е. В какво седи разликата? Бирникът, като вземе вола, те освобождава от задълженията към държавата, пък крадецът не те освобождава. Някой иска да съгради къща. Обещае, вземе парите, не съгради къщата.

В света престъплението седи в това, че природата ни кредитира. Ние, като вземем кредита, не изпълняваме, в умствения свят имаме задължения, в духовния свят и на физическото поле имаме задължения. Вследствие на това се намираме в стълкновение. Праведният живот седи да бъдеш изправен в малките работи, на физическото поле да бъдеш изправен и в духовния свят да бъдеш изправен, и в умствения свят. Значи в ежедневния си живот това малкото, което мислиш, да го направиш. Туй, което чувстваш, и него да направиш. И задълженията на физическото поле, и тях да направиш. Тогава ще направиш един малък опит.

Сега тези работи да не ви обезсърчават. Има една истинска наука в света. Турете лъжата на работа. Без нея не може. Тя е сянката. Истината трябва да я употребите на работа. Сега на земята щом има думата „лъжа“, тя трябва да има някакво гражданство. Когато детето се издигне и направи първата стъпка, престъпва, то е престъпление. Престъплението трябва да извършим най-разумно. Едно дете искаш да го накараш на работа то е лъжа. Даваш му ябълка, за да учи. Лъжата понякога е потребна. Бялата лъжа е ще дадеш на детето едно орехче, ще го накараш да извърши една работа. Дадеш петдесет, сто лева на човека, да свърши една работа то е лъжа. То е една необходима лъжа. И без лъжа може, и без пари може. Ще дойде онзи истинският порядък. Но този истинският порядък ще дойде, когато преминем през пресата на лъжата.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Беседа, държана от Учителя на 19 септември 1941 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ИМЕТО, ЦАРСТВОТО И ВОЛЯТА БОЖИЯ

„Добрата молитва“
91 псалом
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“

Тази глава е много важна. Само ако вземете 9-те блаженства и ги приложите. Не сте се опитали да ги приложите в живота си, да направите една наука от тях, да видите какво богатство крият. Четеш: „Блажени нищите“, но какво е „блажени нищите“, не знаеш. „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ Който работи, на него дават най-хубавото ядене. Който не работи, на него корици дават. Сега ви говоря, но с говор се хранят само ушите, не е храна за очите. Трябва да изядете слуха музикално. Понеже слухът във всинца ви не е еднакво развит, по някой път, като ви говоря, го схващате, но не дочувате, казвате: „Не можах да разбера.“ Не че не сте го разбрали, не сте го чули. Кажи: „Не чух, както го каза.“ Казваш: „Не разбрах.“ Каквото си чул, ще разбереш, но каквото не си чул, ще разбереш ли? Казва: „Недочух.“ Не си дочул, понеже в ушите почва да се набира кал, прах се набира в ушите, слушането започва да става тежко.

Нека да разгледаме живота, както сега се явява. Връщаме се, как едно време Христос проповядвал. Не зная дали тия хора едно време са били по-послушни в слушането, или вие. Те цял ден отподире му мънкаха двадесет-тридесет души ходят да слушат. Вие сутрин трябва

да направите една жертва, трябва да напуснете леглото, юргана. Някой път да станеш в пет часа, не си се отспал да идеш да слушаш. Бива, бива веднъж в годината Христос възкресе, но петдесет и два пъти все като на Великден, станеш сутрин, колебаеш се да идеш или да не идеш.

Някои от вас искате да знаете какво ще стане в света. Представете си такъв един сън. Виждаш една бяла крава, хубаво угоена, с хубави рога, тича напред. Виждаш един кон, който е вързан с въже, до въжето кравата бяга, той тича отподире ѝ. И конят бяга, и кравата бяга. Защо бягат? По едно време кравата се спъва и си вдига краката нагоре. Конят започва да ѝ говори: „Защо бягаш, ще се спогодим. Ти имаш рога, пък аз нямам рога. Ти обичаш да мучиш, аз обичам да цвиля. Защо бягаш, аз не съм вълк да те изям. И аз като тебе паса трева. Може да се спогодим, двамата сме богаташи. Аз съм те свързал с въжето, понеже може да хукнешниви да пасеш, да не би да те бие господарят, като дойде. Затуй те вързах с туй въже. Ти искаш да влезеш в някоя чужда нива, да пасеш тревата, дето не ти е позволено." Така говори конят. Така може ли да говори, иносказателно е.

Има хора, които мязат на крави с рога. Има хора, които мязат на коне. Те пък обичат да ритат. Ако дойдеш отзад на коня, рита. „Ритам" произлиза от глагола „отрия". Значи вземаш една лопата, преместиш, риташ с лопатата, набучкаш пръстта и я хванеш. Ритам е от риене, че станало ритам, когато конят те рита, иска да ти каже: „Моля, моля, задните крака са заден вход." Конят казва: „От предния вход, не от задния. Конят казва: От задния вход излизат нашите гости, а пък гостите, които влизат, отпред идат. Всеки, който влиза от задния вход, ритане." Тъй иска да каже конят. Според обичаите всеки, който иде отзад, той е неприятен. Сега, когато хората разглеждат въпроса логически, казват: „Защо започваш речта си така, защо не я започваш другояче." Чудна работа. Вземете един музикант, започва

една песен от „до“. Започва от „до“ с основния тон на гамата. Друг започва от „ре“, друг от „ми“, „фа“, тогава съчетава тоновете. Какво се постига с една песен? Който разбира, много се постига. Ти започваш една песен. Ако ти е тежко на сърцето, ще започнеш от „до“. Онзи, който започва от „до“, тежко му е на сърцето. Има едно яйце да се измъти това е „до“. Пиленцето излязло от това яйце, иска да яде то е „ре“. Това пиленце влиза под крилото на майка си, това е „ми“. Вечерно време влиза в курника, стои под дясното крило на майка си, това е „фа“. Сутринта излезе, майка му го води това е „сол“. Завежда го някъде на угощение това е „ла“. И „си“ продават го някъде, турят го в гърнето, става „си“, става почтен. Всичките вестници пишат, че много добре било сготвено това пиленце. Но това е иносказание. Трябва малко да се отърси.

Вие искате да знаете дали плодовете някъде са узрели, или не. Аз гледам, долу не е паднала никаква круша. Щом узреят, като дойде вятърът, казва: „Както седите, що не слезете долу да работите, да помагате на хората. Всичките плодове са все ученици. Като свършат учението горе на дървото, взели са си диплома и от вятъра слизат долу. Чакат сега да ги ценят. Някой път дойде един господар, който мяза на свиня. Някой път дойде един господар, който мяза на кон, някой път дойде един господар, който мяза на пчела, някой път дойде един господар, който мяза на човек. Питам сега, на какво ще те цени свинята? Каква работа ще ти даде? Ще те научи да ореш земята. Ако дойде вълк, на какво ще те научи? Ще те научи как да давиш овците. Дойде най-после човекът, на какво ще те научи? Човекът ще те научи нещо по-хубаво.

Казвам, от толкоз хиляди години се разправя историята на Адама, че бил господар в райската градина. Ако аз ви представя една история, че е бил господар. Най-първо Адам беше облечен с царска мантия. Сега как е станало, че той е оголял? Ходил е облечен,

препасан, с корона. Но Адам се занимавал с животните, растенията не го интересуваха него. Цветята, изворите не го интересуваха, интересуваха го животните. Понеже беше малко мързелив, не искаше да работи. Каквото имаше да яде, той облечен с мантия се разхождаше, Господа той искаше да учи. Доведоха пред него всичките животни, в туй отношение знаеше много. Види едно животно, тури му име. И тъй става. Според иносказанието колко хиляди имена на животните Адам ги е турил. На всичките животни Адам тури имената. На коня Адам тури името, на кучето Адам тури името. На български е куче, което учи. Като отмахнеш „к“-то от куче, става учи. Куче, което учи. Казва: „Защо ни са кучетата?“ То казва: „Господарю, ще учиш, ще работиш, ако не работиш, ще станеш като мене. Казва: И аз бях с мантия като тебе, опропастих се, че станах куче.“ Всеки, който не учи, е куче. Ти казваш: „Кучето има ли някакъв характер?“ Единственият характер е, че кучето не учи. Сега не учи нищо. Цели години седи в дома ти, не учи нищо, никакъв диплом няма. Всеки ден ще го побият, че е направило някаква погрешка. Влезе вкъщи без позволение, вземе сирене, вземе някой комат, питата завлече. Един български земеделец ми разправяше: „Обичах да си оставям хляба в торбата на земята. Един ден отивам, торбата изчезнала. Едно голямо овчарско куче задигнало торбата с хляба. Оттам насетне, като отивах на нивата, качвах торбата с хляба нависоко, че като дойде някое куче, да не може да я достигне. Не оставях торбата на земята долу.“

Трябва да учим, понеже светът е създаден от два опасни елемента: от добро и зло. Едното е опасно. Състоянието на материята, твърдата материя, жидката, въздухообразната и светлообразната. Има две състояния, които трябва да ги изучавате. Ако ти не знаеш кога да се справиш с твърдата материя, ти ще си създадеш всичките болести в света. Ревматизмът и другите болести са създадени от твърдата

материя. За бъдеще, като отворите рентгеновите лъчи да разгледате, ще видите, че има твърди частици, наслоени около ставите. Понеже те не пропущат кръвта да минава по-горе в капилярните съдове, при промяната на времето усещате големи болки. Но това от какво е станало? Вие сте били неразположени духом, мислили сте нещо лошо. Дали го съзнавате, или не, е друго. Всичките хора страдат от ревматични болести, понеже нещо са били недоволни или от жена си, или от децата, или от времето, че пари няма. Всичките недоволства са създали твърдата материя, като ядеш. Започнеш да вървиш, навсякъде започват болки.

Казвам, не мислете лошо. Като седнеш, мисълта ти да бъде свещена, никаква лоша мисъл. Ако не, след време ще носиш последствията. Майката по някой път може да предаде своята нечиста кръв и на децата си. Опасното е, че нечистата кръв се предава от майката. Може да се предаде на дъщерята, на синовете. Синовете и дъщерите пренасят нечистата кръв, където отиват. Една нечиста мисъл може да се предаде. И сърцето е виновно. Сърцето предава нечистите мисли. Нечистите мисли не ги предава умът, но сърцето ги предава. А пък нечистите желания умът ги предава. Сърцето не може да предаде нечисто желание. Една нечиста мисъл то предава. Сега вас ви интересува защо сърцето може да предаде нечиста мисъл, а не може да предаде нечисто желание. Нечистата мисъл сърцето предава, понеже минава през всичките най-малки дупчици. Нечистите желания минават през големите дупки. Сърцето няма такива дупки. То остава на ума. Умът е способен, като му дадеш едно голямо желание, учен е, разлага го на малки парченца, че го изпраща навън.

Сега във вас се заражда мисълта, туй вярно ли е, или не. Някой път казвате, дали е вярно. Чудни са хората, когато питат дали е вярно. Какво, ако някои работи са верни или не. Това не е толкоз важно. За пример дали е вярно дали чувалът е конопен, или памучен. Каква

разлика може да има дали чувалът е бял, или черен, или син. Може какъвто и да е. Червенината на чувала ще предаде ли някакво чувство на житото? Нищо не предава. Казвате: „Вярно ли е, нали е червено." Не го зная, мяза на червено. Не е важно какъв е чувалът, важно е какво съдържа. Казва: „Лошо е да имаме червен чувал на житото." Не е лошо. Всичките цветове, които имаме, те са негативни, те са пасивни. Сам по себе си цветът е най-ледената храна. Ако остане ти да се храниш от цветовете, отиде. Ако остане ти да се храниш от бял, червен или чер хляб, отиде. Онова, което храни, което дава живот, то няма никакъв цвят. Цветът в природата, то е мода. Най-хубавата мода в природата. Когато тя иска да украси някого, му туря известни цветове. Чудното е, че един от най-хубавите цветове в невидимия свят за пример, ако ти имаш жълт цвят, ти в небето ще бъдеш богат, ако имаш жълт цвят на земята ще бъдеш беден. Щом си жълт, казват болен е този човек. Като те види, за работа не те хваща. Докторът, като те види, ще ти каже да си почиваш. Жълтият цвят е изгубил едно съществено качество. Той е изгубил своята мекота. Казва Христос: „Ако солта обезсолее." Солта има качества. Един цвят и той има качество. Ако жълтият цвят не може да предава знанието на мъдростта, той е обезсолял този цвят. Но цветът, то е едно вътрешно състояние на човека. Ти не може да схванеш този цвят хубаво, който не разбираш. Ако твоето съзнание е готово да схване тези трептения, ако те озари жълтият цвят, веднага всичките мъчни задачи стават ясни. Ако не те озари този жълтият цвят, те остават неразрешени.

Вземете сега, имаме неизвестните X, Y, Z. В алгебрата вие не знаете X какво е, Y какво е, какво е и Z не го знаете. Кой от вас няма зет? Кой от вас не е зет? На български „зет", дошъл някой момък приведен зет. Значи „зет" е третото неизвестно в природата. Дойде в дома, не го знаеш какъв е. След като го съединиш с дъщеря си, ти го познаваш зетя. Какво ще познаеш? Ще познаеш добър ли е, или лош.

Обича ли да кряска, или седи мирно. Обича ли да попийва, ходи ли на нивата да работи, сее ли добре. Като чиновник ако е, ако е някой занаятчия, ще знаеш какъв е зетят. Казва: „Какво означава зет?“ Приведен зет като мед. Тази сестра, която се смее, тя е имала един приведен зет и понеже не може да живее с приведения зет, напуснала го е и е дошла при нас. Де е зетят ѝ? Той ли беше лош, или тя е лоша? И двамата не могат да живеят. Но зетят ѝ е оставил едно голямо богатство на нея. Зетят ѝ я оставил, той е бил по-щедър, отколкото тя. Понеже той ѝ е оставил голямо богатство, тя обича да се потрива, всеки ден не работи нищо. Пък тук, у нас като е, се потрива.

Сега туй, което казах за сестрата, е точно така, вярно е. Аз не съм го виждал този зет, но зная богатството, което зетят ѝ дал и тя носи със себе си. Всеки ден, като носи туй богатство със себе си, обърне се на гърба си и седи цял ден и чете богатството. Много богата е тя, тук иска да минава за сиромахкиня. По някой път ще покаже, че е бедна. То е бяла лъжа. Човек, който знае да свири, не е беден. Човек, който може да работи, не е беден. Човек, който има ум да мисли, не е беден. Който не мисли, той е беден.

Седим ние и ако търсим погрешките в природата, то нищо няма да ни допринесе. Казано е в Писанието: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Да кажем, аз говоря за една сестра. Коя сестра, вие веднага определяте. Нали тя е зет, определено. X, Y и Z, вие веднага определяте тази величина. Вие казвате: „Коя ли е тази сестра? Коя е тя? Тази, която се смее ли?“ Ни най-малко. Вие не разсъждавате правилно. Барабанчикът, който бие пред полка, полкът ли е? Вие искате да знаете полка. Барабанчикът ви показва къде е полкът. Но барабанчикът не е полкът. Вие мислите, че този, който се смее, той е. Той показва само. По барабанчика ще намерите къде е полкът, полковникът къде е.

Та казвам, при един процес вие не мислите. Казвате: „Ето барабанчика.“ Че барабанчикът не е целият полк. Седи някой и казва: „Не трябва да се критикува.“ Хубаво, според добрите правила, когато един ученик е в училището, учителят преподава, пък ученикът си бута ухото, чопли го, намира, че като не може да слуша, бута ухото, да може да схване по-добре. Ако ученикът се почесва по тялото, може да пречи на тия, които са отзад. На онези, които го смущават отзад, казва: „Оставете, искам да слушам какво казва професорът. Казва: Мълчете, че и вие може да пострадате. И аз може да пострадам.“

Ако един човек не съзнава своята нищета, под нищета разбирам, казва: „Блажени нищите духом.“ Блажени са онези, които не се съблазняват от материалните блага на света, тяхно е Царството небесно. Ако един ученик, който отива да се учи, носи един чувал от четиридесет-петдесет кила на гърба си, държи го и седи на чина, той какво ще учи? Или ако богатството седи в твоя ум, то ще те заслепи, само за богатството си ще мислиш. Какво ще научиш? Мислиш, че всичко имаш за ядене и пиене. Какво ще научиш? След като е ял човек четиридесет-петдесет години, какво е придобил? Ядеш и наместо красив да ставаш от година на година, погледнеш, от голямото ядене, от голяма работа обезобрази се лицето, бръчки се образуват, косата ти побелее, ставите започнат да те болят, гръбнакът те боли. Четиридесет-петдесет години като си ял, какво си придобил? Казваш: „Остарях вече.“ Какво разбираш, че си остарял?

Вие се самозаблуждавате. Щом някой остарял, значи той е актьор, маска му турили на лицето, играе една роля, от някоя видна царска роля, не някой шут. Ще си намажеш лицето, ще играеш роля. Някой стар, ще му турят бяла брада. Ти ще започнеш да се повдигаш. Ти си млад, но се подпираш с тоягата. Питам, туй състояние вярно ли е?

Разправяха ми един анекдот във Варненско за тези битолските просяци. Аз не ги зная какви са. Идат двамата единият свири на гъдулка, слепият върви отзад. Отиват при един български чорбаджия сприхав, малко смахнат. Те вървят, като влизат, на вратника засвирва, слепият върви подир него. Той, чорбаджията, бил неразположен, тъй както руския цар Иван Грозни, такъв характер имал. Като кряснал, казва: „Вие защо не ходите да работите, повел си слепия човек да го водиш за нещастие." Извадил една цепеница, едно дърво, набил и двамата. Забелязал, че слепият излязъл по-рано от другия. Как може? Той не бил сляп, турил малко восък на очите. Онзи казва „бяг" и хвърля восъка от очите. Развеселил се чорбаджията. Избягали и двамата. Отива на дюкяна и казва: „Аз досега мислех, че нищо не мога да направя. За пръв път излекувах един сляп човек." Онзи просяк се преструвал, че е сляп. И двамата отиват да просят. Аз се чудя на този битолския просяк защо да не играе, онзи да свири, пък той да играе, защо ще си туря восък на очите да се преструва на сляп. Онзи да свири, пък той да играе. Казвам, в дадения случай методът за прехрана не е избран сполучливо.

В природата често ние избираме занятие, което не ни подхожда. Щом се намерим в природата, има крайно отвращение от лъжата. Природата всичко прощава, но като те хване в лъжа, не прощава. Природата прощава всичките престъпления, но лъжата не прощава. Та казвам, изберете си занятие, което в дадения случай да ви подхожда. Не дръжте ума си в застой, не дръжте и сърцето си в застой. Държиш сърцето си и целия ден се смущаваш. Това не е наука. Дръж радостно състояние, не смущавай ума си с такива непотребни мисли. Внеси хубавата мисъл.

Та казвам, първото нещо, ние се нуждаем от чиста мисъл. Месиш хляб, вземи от най-хубавото брашно. Защо ще вземеш брашно от четири-пет места мляно, вгорчило се. Американците имат обичай и

много ядат месо. Сутрин пържоли и кафе, от големия бут хем, накълцано като у нас, направено много хубаво. Казвам на американците, хора, които ядат толкоз месо, как ще имат здрави зъби? После един народ толкоз интелигентен постъпва много неразумно. В Америка, като идеш сега не зная, може да са изменили обичаите ще ти дадат една чаша като нашите кафе, горещо, от двеста и петдесет грама и след туй ще ти дадат ледено. Първо топло, после студено. При такава една промяна на топло и студено става един преврат в стомаха, от който всичките американци страдат от разстройство на стомаха. Много от тях страдат от диспепсия.

Та казвам, в живота, когато дойде една добра и една лоша мисъл, ако човек не е умен, създава се едно ужасно състояние в човека. От чисто здравословно гледище вие, които следвате новото учение, трябва да се стремите да пресявате мислите си. Казва, Господ, който създал света, е на-благото същество. Христос казва: „Не ме наричайте благ, благ е тъкмо един Отец."

Бог, който е най-благото същество, всичко ти дал в света, ти си недоволен. Господ се чуди какво не ти достига. Всичко ти дал, ти си начумерен, недоволен си от всичко. Казвам, какво ни липсва на нас? Очи имаме, нос имаме, уста имаме и при това казваш: „Това нямам и онова нямам." Значи не сте от много добрите ученици в света. Вследствие на това претърпяваме тия големите кризи, които стават в света. Вие сте идвали много пъти на земята и мислите, че се дължи на миналото. Всичкото растително царство, животинско царство, минералното царство пращат, за да направят човека по-лесно, да може да работи. Защото в минералите вече имаме оценка. Минералите са, които събират светлината, кристалите събират светлината и я пречупват. Много малко от тази светлина задържат за себе си, другата изпращат навън. Лечебно действа. Щом минем от кристалите, идваме в органическото царство. Там растенията

изпращат разни светлини - някои червена, синя, жълта и т.н. Всички тия растения вече учат как да се придобие светлината и да я пращат. Хубавите мисли чрез въздуха ни изпращат хубавите краски в света. Една хубава мисъл тя си има своя краска. Онова, което образува човешката аура, то са хубавите мисли, хубавите чувства. Чистата мисъл, то е крепост. Човек, който има хубави чувства и мисли, то е крепост. Той има всичкото богатство в света. Онзи, който няма чисти мисли и чувства, той е изложен на големи промени.

Първо казва Христос: „Кротките ще наследят земята." Ние мислим, че силните ще наследят земята. „Кротките" подразбира умните хора, които са полезни и на себе си, и на ближните си. Човек, който не е полезен на себе си и на ближните си, не е полезен и на Бога. Кротък човек е, който е полезен на себе си, полезен е и на ближните си, полезен е и на Бога. Работи за славата Божия, работи за Царството Божие и за неговата правда. Работи за изпълнението на волята Божия в света. Тъй е според мене: всеки, който работи за изпълнението на волята Божия, работи за Царството Божие и неговата правда, работи и за славата Божия, той е кротък човек, който разбира смисъла на живота.

Та казвам, трябва да станем добри, да се научим да служим. Като изпълняваме волята Божия, трябва да работим за себе си. Според мене, като търсиш Царството Божие и неговата правда, ти работиш за ближните си, а пък като прославяш Бога, търсиш славата Божия. Ти работиш за всичката вселена. Ако търсим името Божие и славата Божия, ще бъдем обкръжени само от разумни същества. То е блаженство. Ако искаме да бъдем полезни на другите, ще търсим Царството Божие. Ако искаме да бъдем полезни на себе си, трябва да изпълним волята Божия. Човек, който не изпълнява волята Божия, не може да бъде полезен на себе си. В умствено отношение не може да се развива, в здравословно отношение не може да се развива. Човек, ако

иска да бъде здрав във всяко отношение, трябва да се научи да изпълнява волята Божия. Или казано от гледището на здравословната душевна хигиена: изпълнявайте волята Божия, за да бъдете здрави. Търсете Царството Божие, за да бъдете полезни на вашите ближни. Осветете името Божие, за да влезете във връзка с всички разумни същества в света. То са три неща. Вън от това човек остава странник, пришълец на земята и на небето. Той е грешник. Това е за сегашния живот.

Волята Божия, Царството Божие и неговата правда и името Божие, които ще уредят и украсят този свят туй трябва да носим, тъй е написано. Името Божие, Царството Божие и неговата правда и волята Божия това трябва да бъде написано на всеки едного. Той трябва да ги изпълни точно, не по закон, но по любов да изпълним онова служене към Бога, към ближните и към себе си.

Сега най-силната мисъл ще ви кажа. Волята Божия не може да се изпълни без истината. Царството Божие и неговата правда не може да се намери без мъдростта. Името Божие не може да се намери, не може да се служи на Бога, ако нямаме любов.

„Отче наш“

Беседа, държана от Учителя на 21 септември 1941 г., неделя, 5 часа София – Изгрев[37]

[37] Тази беседа е включена и в поредицата „Утринни слова“ за съответната година.

ЛЮБОВ, ЗНАНИЕ И СИЛА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само 5. стих от 5. глава от Евангелието на Йоана: „И там имаше някой си човек, болен от 38 години.“

„Духът Божи“

Не се говори за един знатен човек, именит човек, името не му се казва. Само го кръщават като някой стражар № 38. Тридесет и осем години бил в къпалнята, 38 години стражарувал. Казва: „Свободен си.“ Уволняват го. Казва: „Стига толкова стражарство.“

Тридесет и осем години – вземам една епоха, в която съвременното човечество се намира, в едно особено състояние, търси се един начин да се лекува. Седи при тази къпалня да се излекува, иска да излезе здрав. Но досега нито един не се явил. В туй отношение науката се явява като един служител, трябва да се разбира. Какво разбираме ние под думата „наука“? Науката е, която иде да помогне на човечеството. Ако четете същата глава, казва, че Отец е открил чудни работи. Бог е, който открива на хората. Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбирали. Ако вземете във всяко направление, в миналото радиото е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня свят и от тоя свят и си говорят. Заминал някой за оня свят, ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място. Оня свят има градове,

села, има училища, има университети. Ще разбирате оня свят в най-хубавия смисъл. От това, което имате, най-хубавото ще си го представите. Защото, ако мяза на този свят, тогава ще имате изопачени понятия.

За пример имате понятие за хляба. Но какъв хляб? Направен от ечемик, от ръж, от някое развалено брашно или направен от хубаво жито? Житото има качества. Онзи, който орал нивата, псувал, жънал житото, псувал – това жито не е чисто, опетнено е цялото жито. Опетнено е от този, който го обработва.

Та казвам, хубавият хляб е от онова жито – онзи, който орал нивата, пял, милвал воловете, че ги целувал, казва: „Братя, я, да орем. Вие както разбирате и аз както разбирам. – Потупва ги, помилва ги. – Ха, вие напред, аз отзад, ще теглите, ще обработим нивата. Каквото спечелим, ще го ядем.“ После, който оре, да се моли по три пъти на ден.

Молитвата какво означава? Молитвата е съзнание. Когато човек е гладувал, се моли. Казва: „Да има хляб. Хлебчето къде е?“ Човек, който е огладнял, надушва хляба. Ако гладният е тук, на Изгрева, ще знае коя фурна в София изкарва хляб – право на фурната. Който няма това ухание, ходи да се лута. Върне се, намерил хляб неопечен. То хляб имало, но не е отишъл на мястото, дето се пече хлябът. Казва някой: „Нас ни трябва какъвто и да е хляб.“ Или казва: „Аз ям, каквото и да е.“ Не съм и да чета, каквото и да е. Не съм и да се вярва, каквото и да е. Ти си чел буквара, научил си основните работи, буквите. То е основното нещо – азбуката. Най-целесъобразното си извадил. По-значимо на буквите няма. Буквите, които си научил, през целия живот с тия букви ще си служиш. Читанката, като дойде, граматиката, то са правила, които ще ти покажат как трябва да функционирате в даден случай.

Сега ние често се спираме и казваме: „Зная азбуката.“ Но ние азбуката на природата не сме научили. Езикът на природата тепърва ще учим. Не знаем езика на природата. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски. Даже един език има – по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са наречени клонове. Те са исторически работи. Няма какво да ви ползва да ви обяснявам как са се образували езиците. Един превод. Така да се нагоди, за да може езикът – но трябва известно приготовление, докато може да се научиш да говориш. Вземете, докато се научите да пеете. Може да сте музикант, но да се научите да пеете, трябва да се безпокои вашето гърло, да вземате правилно тона. Не само да го вземате, но трябва да различавате кой тон е „до“, „ре“ или друг тон. После да различавате тонът повишен ли е, или понижен – изисква се един отличен слух. Някои тук-там знаете нещо по музика. Аз това привеждам като едно обяснение за езиците.

За пример вие желаете нещо и не го постигате. Защо? Понеже туй, което знаете, не го разбирате, не можете да го произнесете. Ако идете във Франция или Германия, или Англия – където и да е, сега е опасно да се говори за Англия, Русия, Америка. Защото, ако говориш за Русия, ще кажат, че вземаш страната. Ако говориш за Германия, ще кажат, че вземаш страната. Тия неща аз мимоходом ги разглеждам. Аз вземам хората в това положение, в каквото Бог ги е поставил. Всеки един народ е един слуга на Бога в света. Колкото народи съществуват, те са служители на Бога. Туй е правилното положение. Че тия слуги някой път не изявяват волята на Бога, то е друг въпрос. Че ги е турил Господ да извършват негова работа, то е най-същественото.

Да дойдем до основното. Нас не ни интересува кои са се напили. Някъде били са се те, счупили са си главите. Нас не ни интересува. Нека превържат раните, главите, те да вземат урок. Ако видите двама души пияни, че се бият, какво отношение трябва да имате към тях? Към болния трябва да имаш някакъв цяр да го цериш. Онзи, който обича виното, той ни интересува, като дойде, казва: „Имаш ли пари малко да ми дадеш, че ми се свършиха парите. Искам да се почерпя в кръчмата."

Питам сега, хората, които са пили от хиляди години, какво са придобили? Пиянството не го образуваха хората. Хиляди години преди хората мухите са се опивали, танцували са, ходили са в кръчмите. В природата има доста кръчмарници. Мухата, като се опие, започва да се върти и след това се връща в кошера. Питат я: „Защо закъсня?" Тя мълчи. Тя казва: „Не можах да намеря кошера. Дъжд имаше, времето такова." Оправдава се. Вие мислите, че пчелите са много изпълнителни. Някой път са много буквоядци. Царицата, като каже на този човек къде да си върви, три пъти каже, на третия път забие жилото. Една царица на пчелите никога не казва да ужилят човека. Бутне го с главата, удари го и най-после царицата казва да те ужилят. Сега то е лъжа. Досега не съм чул. Разговарям се с пчелите, царицата съм питал. Царицата казва: „Такава заповед няма. Те от само себе си работниците жилят. Туй, което съм казала, е да го ударят в главицата и да започнат да жилят. Или малко да си забие жилото, но малко да го клъвне и да извади жилото. Ни най-малко да не забива жилото."

Казвам, ние, съвременните хора мязаме на тия пчели, на които царицата е дала заповед и ние по нашето прилагаме закона. Казваме – така казва Господ. Толкоз е вярно. Колкото пчелите работници изпълняват заповедта, толкоз и ние изпълняваме. Не че сме лоши

хора. Ние сме по-добри от огъня. Огънят ще те изгори. Човек никога не може да ви изгори. Ние сме по-добри от водата. Водата ще те удави. Ние сме по-добри от вятъра. Вятърът ще ти събори къщата с духането си. Досега нито една къща не съм съборил. Вятърът, като духне, колко къщи има съборени от вятъра. От вятъра съм по-добър, от водата съм по-добър, от огъня съм по-добър. Канарите, като падат, и те смачкват. Аз досега, слава Богу, никого не съм смачквал. Тъй щото ние, хората, сме по-добри от канарите, от водата, от вятъра, от огъня. Човек може малко да побутне, но то е нищо. Сега някои от вас може да кажат, че то е малка ирония. Аз изобщо иронии нямам. Аз искам да представя нещата, тъй както са. Човек някой път подиграва другите. Един учител може да подиграе един ученик, да го подтикне, да засегне неговите лични чувства. Когато се подиграват, засягат личните чувства. Или когато искат да ни предизвикат да покажем сила, казват: „Ти си баба. Нямаш никаква сила. Не те ли знаят хората?“ „Кой? Аз ли?“ Покажеш си силата. После онзи, който го е предизвикал, вземе че го гътне на земята. Как ще покаже, че е силен? Ако той го победи, ще каже: „Как мислиш? Туй, което казах, право ли е?“ Сега нас в света ни предизвикват. Имаме знание и някой казва: „Нямаш знание.“ Ще си покажеш знанието. Ако те завали някой, нямаш знание. Ако ти го завалиш, имаш знание. Всичките хора са пехливани. И мъже, и жени, и деца са пехливани, правят пехливанлък. Като се борим с дявола, дойде дяволът, че те мами за нещо. Ако той те надвие, ти плащаш борчовете. Ако ти го надвиеш, той трябва да плаща борчовете.

Та казвам, всички вие, които сте сиромаси, кой плаща? Дяволът ли плаща, или вие? Според мене всичките хора са станали сиромаси, които дяволът ги натиснал в живота. Те плащат дългове. Всичките, които са богати, са натиснали дявола. Но борбата не е свършена.

Дяволът е много учен. Като не може да те гътне, дяволът дойде в яденето. Казва: „Ти не знаеш да ядеш. Ти си баба.“ „Как, аз ли?“ Започват да се надядат. Погледнеш, всичките богати дяволът ги завладял по десетина паници. Състезават се, борят се с дявола на яденето. Но като се състезават, в туй състезание са се родили болестите. Най-богатите страдат от подагра, царска болест.

Та сега да ви изведа закона научно. Във всяка област човек трябва да знае как да владее своите сили, своите мускули, да владее своите чувства за яденето. После човек трябва да знае как да владее своето разположение. Трябва да знае как да владее своята вяра, надеждата си. Човек трябва да знае как да се обхожда според законите на любовта. Много хубави неща има, които човек да изучава в света. Човек може да направи много научни теории, но тия теории след двадесет-тридесет години те няма да бъдат валидни. Едновременно аз правя своите изследвания и виждам, че светът не е създаден, както учените хора говорят. Че на слънцето има огън, че има двадесет и пет милиона или петдесет милиона топлина. Вътрешността на слънцето е твърда. Има същества, които живеят отвън. И понеже и там става нашествие от някое друго слънце, турят отвън крепост – голяма топлина. То са предпазителни средства, мерки – да ги не нападат. И слънцата воюват някой път. Понеже воюват, затуй Господ предвидил, турил ги на големи разстояния. Най-близкото до нашето слънце е на такова разстояние, че се изисква три години светлината да плува, за да дойде до него. В пространството може да се турят три хиляди системи като нашата Слънчева система. Господ турил туй пространство, да няма стълкновения между двете слънца. Изключена е възможността една война да се отвори между едно и друго слънце. После големи разходи се изискват.

Сега вие има да попитате: „Тия напредналите същества каква нужда има да се борят?“ Аз ще ви запитам. Онази царска дъщеря, която живее охолно при баща си, какво я кара да се жени, да си намери някой възлюблен. Никакъв недоимък няма. Царската дъщеря е осигурена да живее, да се развива умствено. Казва: „Трябва да се оженя.“ Никъде не е писано, че трябва да се ожени. Няма такъв закон. В християнството застават против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени.

Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави. Който не се жени, прави по-добре.“ Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама да се карат или да се съберат двама и направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресилят нещата. Поставят костилката в земята и като израсте дървото, земята да каже, че го е родила, че го е отгледала като мащеха. Но тази семка не е излязла от земята.

Казвам, трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате. Туй не е за деца. Сега, като говоря за женитбата, аз вземам женитбата в много широк смисъл. Женен е вече всеки, който се е оплел в гъстата материя. Той станал керемидчия, мачка пръстта. Той иска да си изкара прехраната, то е една необходимост. Като не могъл да намери друг занаят, керемидчия станал. Той има условия да бъде градинар. Кое е по-хубаво? Да бъдеш керемидчия или да бъдеш градинар? Сега има да избираш между керемидчилъка, градинарството, има да избираш и учителството. Кое е по-хубаво? Учителството е по-хубаво. Да учиш децата, е по-хубаво.

Казвам, в женитбата някои се женят да станат керемидчии, някои се женят да станат градинари, някои се женят да станат професори, учители. В женитбата има друго нещо. В женитбата човек трябва да

дойде до положението да стане служител на Бога. Той и неговата възлюблена да идат и двамата да служат. Под думата „жена“ във вечния живот се разбира, който има благоутробие. За Бога казват, че е благоутробен, милостив. Всеки човек, който култивира себе си, трябва да има този принцип. Казвам, в семейството мъжът и жената са символи на някои добродетели. Ако жената не представя тия добродетели и ако мъжът не представя тия добродетели, този символ е без значение. В Америка имат един ден – Ден на благодарността. Погледнеш едно писмо, дойде с чек от двадесет и пет хиляди долара подарък, друго писмо – с чек от петдесет хиляди долара. Твой приятел ги изпраща. Всичките чекове са оформени. Съберат се петдесет-шестдесет, мислиш, че вече животът е осигурен. Но американците знаят, казват, че това е трик.

Преди години дойде една българка и донесе близо един милион марки. Казва: „Един милион марки.“ Гледам, на тия марки падежът изминал, пет пари не струват. И за да не я обезкуража, казвам: „Отнесете се, сестра, да видите, че на тия пари минал срокът.“ Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително десет банкноти по хиляда лева, турил ги в Библията. Седели десет години, минал срокът, оттеглила ги банката от употребление. Намира ги, ни пет пари не струват.

Сега се спирам на закона. Има добрини – изтекъл срокът, пет пари не струват. Има знания, които пет пари не струват. Има вяра, която пет пари не струва. Ще пиеш една студена вода и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питат: „Че защо си се затворил?“ Казвам, свирех на времето. Казвам на неговия език: „Моля да бъдеш по-добро, децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете малко меки,

да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете дрешките.“ Те казват: „Няма. Хайде, ще ги оставим.“

Питам, кой ще ми повярва на това? То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, – веднага ще се заоблачи. Има музика, като свириш, – веднага ще се уясни времето. Онези, които правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш: „Бъдете така добри, нека да ни погрее слънцето, отложете, не закривайте слънцето.“ Казват: „Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е.“ Но туй не става произволно. Някой път, ако разбираш езика, те ще те предупредят. Искаш да идеш на разходка. Казват: „Днес имаме работа. Ако идеш, с нашите тулуми ще те оквасим.“ Има – зимно време – решено е, не може да се отложи, половин метър сняг ще има. Стой вкъщи. Искаш на планината да идеш. Казват: „Ще проветряваме салона. Ако излезеш навън, ще те отвеем някъде. Ще ви направим една пакост – и на тебе, и на планината.“ Няма да ходиш, няма да се качваш на планината.

Казвам, това, което ви говоря, един ден ще опитате. Тия бури, тия дъждове, тия снегове стават в нас вътре. Предупреждават. Имаш едно състояние, което струва милиони. Една малка причина – и ти изгубиш състоянието си. Изгубиш смисъла на живота. Дойде някой, каже ти една лъжа. Ти имаш четири-пет милиона, турени в банката, и мислиш, че си се осигурил. Дойде и ти каже: „Банка Гирдап“ пропадна.„ Ти веднага повярваш, обърне се целият свят, казваш си: „Не ми остава нищо, освен да си тегля куршума.„ Излезеш навън, видиш, че банка Гирдап“ не е пропаднала. Ти пак станеш радостен.

Питам, защо стана скръбен? На какво основание стана скръбен? Че ти нямаш понятие тогава. Ти нямаш понятие какво нещо е

животът. Представете си четири милиона – това са едно кило вода. Даже с четири милиона ти не можеш да купиш едно кило вода. Но представете си, че ти си при едно езеро, дето има безброй такива кила. Какво ще се смущаваш за четирите милиона. Я ги вижте сега. Англия е изгубила четиринадесет милиона кораба и знаете колко милиарда струват. Ако на тия англичани биха казали по-рано да дадат толкоз пари, ще кажат, че не може да дадат. Сега всичките тия богатства отиват на дъното на морето. Колко храна отива, колко снаряди, колко хора. Защо и за какво отиват? За някакви фиктивни работи. За в бъдеще се повдигало човечеството. Като четете Стария завет, ще видите колко бяха герои евреите. Излязоха из Египет. Какво придобиха? Какво се ползват евреите от миналото си геройство в Палестина или от геройството на Давида? За нас е важно да бъдем герои. Всеки един човек, който не е герой да носи любовта, всеки човек, който не е герой да носи знанието, да има знание и мъдрост, всеки човек, който не е герой да носи истината, аз зная какво ще бъде това геройство. С това се гради целият човешки организъм. Тялото е построено и главата е построена по закона на мъдростта. Сърцето е построено по закона на любовта. Всички други органи са построени по закона на истината. Следователно, ако ти поддържаш мъдростта, истината и любовта, ти ще имаш един организъм здрав. Не само това. Но ако ти поддържаш, ти няма да познаеш какво нещо е сиромашия, ще имаш опит в живота и всякога ще бъдеш победител. В природата съществуват закони. Имаме и закон за защита на държавата. Няма по-добър закон за защита на държавата от закона на любовта. Няма по-добър закон за защита на държавата от знанието и мъдростта и няма по-добър закон за защита на държавата от истината. Когато разполага със силите на природата, за да бъде една държава силна, трябва всичките хора, които са в тази държава, да бъдат силни по ум.

Ако българският народ беше съставен от герои, знаете какво биха направили. Четири-пет милиона да могат да хвърлят гранати на хиляда километра далече. На хиляда километра може да поразят всичките врагове. Четири-пет милиона щяха да приспят тия неприятели от двадесет километра. Ще идат, ще им вземат оръжието.

Питам, кой ще победи такива хора? Сега казват – да се въоръжим. Аз съм за доброто въоръжение: снарядите на любовта, снарядите на знанието, на мъдростта и снарядите на истината. Няма по-силно оръжие от тия в света. Ние вече влизаме в един свят, който не мяза на нашия. Ние говорим за оня свят, но тъй както животните говорят за нашия. Едно животно, като те срещне, ще хукне да бяга и се върне. Казва: „Видях едно особено същество." Какви са тия същества, животните не знаят нищо за нашите църкви, за нашите свещеници, за веруюто ни, за науката, за философията. Тия работи са непонятни за тях. Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния е говедарски. Ние сме тук, на земята, но в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестърът. Там има оркестри от двадесет хиляди оркестранти. Има хорове от сто четиридесет и четири хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път.

Казвате, тези не са реални работи. Всичко онова, което ние имаме в оня свят, реално ли е? Не е реално. Реалното е само туй, което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят, реалните неща не се забравят. Туй, което забравяш, не е реално. Мнозина на мене са ми казвали: „Тогава ти каза, но каквото каза, забравих го." Казва: „Той държа една отлична сказка, но я забравих." Това не е

реално. Туй, което схващаш, то е реално. Твоето съзнание е свободно. Ти трябва да започнеш с цялата сказка. Те са особени, специални работи има вътре. То е един дълъг процес. Някой път някой учен човек десет-петнадесет години му взело да реши някаква математическа задача. Ти имаш само този резултат. Ти не си минал през онзи напор на неговия ум, през онова безпокойство, проверявал, чел книги, събирал данни, изчисления, поправки, докато дойде до едно решение.

Знаете, Господ, след като направи света, каза: „Да направим човека." Колко време му взело. Казва: „Да направим човека да мисли." Колко време мина, докато направи човека? Вие не знаете, нямате никаква история. Всички онези, които са изучавали Библията, казват, че Господ направи човека в шестия ден. Вярно е. Един ден, то е една определена епоха, може да бъде цял период, медленно да е станало.

Та казвам, от тридесет и осем години. Три е число благородно, 3 е едно число юпитерианско. Осем е крайно материалистично число. Тридесет и осем години този човек лежал болен. Защо? Понеже не влизал пръв в къпалнята и на тридесет и деветата година оздравява. Девет е число на Марс. Казвам, съедини с числото на Юпитера, т.е. повярвай в Бога, извади ножа на знанието и днес ще бъдеш здрав. Човек, който повярва, изхвърля осемте навън, казва: „Мене не ми трябва осем. – Казва: – Осем ще го туриш на очите." Очите са направени по числото 8, хоризонтално турено. Гледаме през 8, през туй материалистическо число, докато дойдем до истината, която ще ни освободи. Туй знание, което сега имаме, за бъдеще ние ще имаме още две очи, ще станат четири. Ще имаме още две отгоре, шест ще станат. Две отдолу, две отпред и още две, че ще станат дванадесет. Астрологически значи по едно око за всеки зодиак. Туй аз подразбирам разширение на човешкото съзнание.

Вие влизате в една къща, която има дванадесет прозорци. Ако има два, ще гледате само в една посока. Има още два – гледате в противната. Има още два – може нагоре да гледате, ще имате широк простор. Това показва, че в ума ви ще влиза известна светлина, която ще бъде през много канали възприемана. Очите ви са една възможност. На вярващите трябва една наука, в която постоянно трябва да се прави един опит.

Ти казваш, че вярваш в Бога. Трябва да знаеш дали вярваш, или не. Как ще повярваш? Аз повярвах така. Някой път има нещо, което не мога да го направя. Като произнеса името Божие, мога да го направя. Имам някаква мъчнотия. Като произнеса името Божие, мъчнотията се маха. Ти си гладувал три деня и като произнесеш името Божие, храната иде. Като произнесеш името Божие както трябва, ще те хване една дремка и ще заспиш. Като станеш, ще видиш топлия самун при тебе. Ще кажеш: „Откъде е дошъл?“ Виж, това не се казва. Самунът е там, но кой го донесъл, не се казва. Ти заспиваш, че онзи, който донася самуна, да го не видиш. Ти си в гората, гладен си, няма хляб, заспиваш – и хлябът дойде. Кой ти донесе самунът – няма го. Туй само в гората става, в градовете не става. Вие ще кажете: „С какво нещо ни залъгва, като малките дена.“ Вие, като вземете един билет от лотарията, не се ли залъгвате? Ние се радваме, че някой оттук си получил доста крупна сума. Тъй щото и тук им провървя на лотарията. Но на всички с лотария не може. Онзи, който така произнесе името Божие – с всичката любов, с всичкото знание, с всичката истина на душата, неговата лотария всякога печели. Няма да се лакомите много. Няма да туряш милион. Ще искаш, колкото днес ти трябва, за деня. Понеже ти си пътник, не трябва да искаш повече товар. Трябват ти толкоз, ще ти дадат. Нито една трошица повече.

Няма да изгубиш. Христос, като нахрани гладните, каза: „Съберете туй в дванадесет коша.“

Вие се безпокоите за нищо и никакво. Една сестра иде тук, гледам какво е състоянието ѝ. Вярваща сестра, зная я, от двадесет години е в новото учение, заболяла. Изпит държи на двадесет години, държи матура. Хванала я една болест. Пита ме: „Ще оздравея ли?“ Като издържиш изпита. „По-рано не може ли?“ Тя иска по-рано да оздравее. „Колко време ще държа?“ Колкото време държи изпита. Може година, две години, може да държи три години. Някой път – един ден, един час. Болестите не са така страшни, както вие ги мислите. Тази болест носи най-голямото благо. Хората не знаят как да го извадят. Като се намира между хората, тази болест е една задача. Като разрешат задачата, болестта изчезне. Дойде друга болест – друго благо носи. Като намерят ключа, разберат закона, тази болест изчезва. Докато хората роптаят, казват: „Защо Господ допусна тази болест?“ Не може да намерят благото, което тя носи.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота. Ние създадохме смъртта. Или Бог отвори вратата на живота да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа. Казва: „Заповядайте.“ Кой ви е крив сега? Само похлопа и отвори вратата. Не отваря вратата, да се сърдят отвън. Те като влязат, ти ще се сърдиш. Кое е по-хубаво? Те да се сърдят или ти да се сърдиш? Те да се сърдят. Да влязат през вратата на живота, не през вратата на смъртта. Кажете: „У нас не се приемат гости през вратата на смъртта.“

Когато идат във вас тия мисли, дето ви безпокоят, какво правите с тях? Вие ги разнасяте. В това отношение българите са много особен народ. В селата има особени старици, които са кореспонденти. На

осемдесет години баба, лице много хубаво, брада, нос. Казват ги вещици. Знаят да лекуват. Тръгнала с патерицата, казва: „Ще ви кажа едно нещо, само вие да го знаете, никому да го не казвате. – Тя разправя, казва: – На нашия чорбаджия дъщерята се сгодила за един знатен човек. Туй да не знае никой. Ще се развали работата." Излезе, иде на друго място, и пак казва същото. Един ден цялото село знае. Казва: „Кой го е казал?" Тя казва на всички и казва: „Да го не казвате." Тя посетила тридесет места, всички знаят и на всички казва: „Да не казвате никому." Онези, които слушат, и те кажат: „Еди-коя си баба Тодорица казва да не го казвате."

Аз ви казвам да не казвате нищо, като дойде една вещица. Ти кажи – вещица значи вещ. Тя е хубава дума. Човек, който знае, знание има. Вещица е, че обича малко да послъгва, да преувеличава нещата. Като дойде този звук „щ", вече бялата лъжа може да работи. Всички думи, които окончават на „ш" на еврейски, английски, германски, буквата „ш" означава нещо материално, ермински долапи, големи, малки. Четирито е материално. Разбойниците, когато ги преследват, казват „Шът", да мълчат, материална работа. Турците казват: „Шен попил винце, ракийка, шен става."

Един турчин ходил в Шуменско на гости на един български чорбаджия и пили хардалия. Те пили хардалия и той станал да играе. Като се върнал, казва, че пил при чорбаджията. Отива другият при чорбаджията и казва: „Да ми дадеш от онова, което рече, че и аз да стана шен. Аз съм за шенлике."

По-хубаво вино от знанието няма. По-хубав шенлия няма от хубавите чувства, които предлага човешкото сърце. Няма по-хубав шенлия, когато съзнанието е чисто. Ти си чист, свободен. Веднага човек изгубва своето разположение.

Та казвам, в сегашния век трябва да се изучава новото учение от съвсем друго гледище. Абсолютно трябва да изключим съмнението. Щом дойдем до любовта към Бога, за името Божие, щом говорим за името на Бога като любов, да имаме само едно мнение. Никога да не допускаме, че може да имаме задна мисъл у него. Помислиш ли така, ти вече се опорочаваш. Тогава да имаш една положителна мисъл. Като говориш, че Бог е всемъдър, ще имаш само една мисъл. Да не допускаш, че той може да направи една погрешка. Всички могат да направят една погрешка, но той – никога. Няма нещо, което може да го застави да направи погрешка. Като мислиш за Бога, трябва да мислиш, че той е всякога за истината, че Бог е всякога на страната на слабите същества в света. Той е винаги на страната на слабите, понеже те винаги имат нужда от него. Този насърчи, дава побуждения. Той е причина за всички ваши радости, на всички ваши мисли, на всяко ваше растене на домовете. На всичко, в света което става, причината е в Бога. В света на любовта, в света на мъдростта, в света на истината, във физическия свят, в духовния свят, в Божествения свят той е причината, подбужда хората да се радват на благата в тия светове. Всичко туй е за нас създадено.

Трябва да разбираме законите. При съвременната наука всички трябва да се интересуват не само за себе си, не само да чете. Някой се моли на Господа. Той се моли само за себе си. Какво подразбира моленето? Има два вида молене. Ще ви приведа един пример.

Един български учител – в турско време било, знаел да свири на цигулка. Взел си цигулката, отива в църквата да пее. Понеже българите имат приказката, че цигулка къща не гледа, никой не го поканил на гости. Всеки го хвали, казва: „Учителю, много хубаво пееш." Никой не го поканва. Той честолюбив, изгладнял. Той си казва: „С пеене в църквата няма да стане." Взема си цигулката и отива

в кръчмата. Започва да свири български песни. „Дайте нещо на учителя да си похапне.“ Веднага яденето дохожда. Попът се хванал за главата – учителят свири в кръчмата. Казва: „Аз пях в църквата, вие не ме разбрахте. Дойдох да видя дали ще разберат цигулката. Тия хора ме разбраха. И на вас аз говорих с истината.“ Но тези с цигулката го разбраха, тези хора са по-близки.

В дадения случай цигулката, която може да ти помогне, употреби я, свири. В кръчмата свири. Нищо повече. Църквата няма нужда от цигулка. Кръчмата има нужда от цигулка. Гладните хора имат нужда от хляб. Ситите в църквата нямат. Когато хората са гладни, то е хубавото. Свършиш нещо в света, попей си малко. Седиш, пееш.

(Учителят пее много приятна мелодия без думи, само с гърло.)

Какво ти костваа на тебе да попееш?

(Продължава да пее.)

Седиш, нещо не разбираш, попей си.

(Учителят продължава да пее.)

Търсете името Божие с любов.

Търсете Царството Божие със знание.

Търсете волята Божия със сила.

Тайна молитва

Беседа, държана от Учителя на 21 септември 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев[38]

[38] Тази беседа е включена и в поредицата „Неделни беседи“ от съответната година.

С ЛЮБОВ

„Отче наш“

„Молитва на Царството“

Евангелие от Йоана 12. глава, 110 стих

Евангелие от Лука 20. глава, 1020 стих

Евангелие от Марка 10. глава 110 стих

Евангелие от Матея 21 глава, 110 стих

„Духът Божи“

„В начало бе Словото“

Да имаме едно малко размишление.

Животът е красив само когато можем да получим навреме. Всичките разочарования произтичат от това, което искаме. Иска нещо, което не му дават. Когато е спал добре, умът му е бодър. Когато не е спал добре и е отпаднал, умът му е шашев.

Какво имаме сега на днешния ден 22 септември? Слънцето сега беше ни на гости и си заминава. На гости ни беше за няколко месеца, разправяхме се с него, доста услуги ни правеше, развесели тревите, развесели водата, развесели майки и бащи, пък сега се вдига и отива в странство в другото полушарие. Тези от вас, които не са сведующи в науката, не знаете например какво нещо е хикс - Х. Хиксът е раздвоен кръг, обърнат с противоположните страни, полукръговете са допрени, с гърба си са турени. Да намериш какво могат да направят двата гърба, като се допрат. Двама войници какво могат да направят, като си допрат гърбовете и с пушките единият от едната страна, един друг

се бранят, помагат си. Казвам, вие седите по някой път и мислите, че сами много работи можете да направите. Ако няма някой зад гърба ви, ако двама неприятели ви нападат единият отпред, единият отзад, какво ще правите?

Казвам, северното полушарие е личният живот на човека. Толкоз месеци живеем само за себе си. В южното полушарие като отива слънцето, то е законът на ближния. Сега вече толкоз време нас ни пече, нека отиде в другото полушарие и там се нуждаят от топлина, от топлина и благата на слънцето. Днес е прощален ден на слънцето, всички ще се сбогуваме с него. То казва: идущата година в март пак ще ви посетя. Отивам да изпълня своята длъжност, както Господ ми е заповядал. Вие в моето отсъствие гледайте да живеете, тъй както, оставих ви доста плодове за ядене: круши, ябълки, сливи, грозде, житце, ечемик, ръж, какво ли не. Добре да ги разпределите. И тогава да похапнете, да попеете, та идущата година като дойде, да ви чуя. Сега ще му изпеем една прощална песен, доста песни имаме.

Казвам, всеки ден има свое съдържание. Казвам, ние сме се събрали тука за един час и ако вашите очи са отворени, ще видите всички онези, които вършат волята Божия и ще се зарадвате. В природата има неща, които вие не виждате. Един, който е стоял в затвора, няколко години в изба, като го извадят от тая изба и види навън какъвто и да е цвят, извор, като погледне слънцето, душата му се изпълва с радост.

Та казвам, трябва да благодарим на Бога, да влезем в духовния свят. Той е свят, дето очите на човека трябва да са отворени. Вие казвате да се отворят очите ни, да виждате нещата. Да виждате, но не сенките. Някой видял някой дух. Нищо не е видял. Туй, което виждаш, не е реално. Туй, което виждаш и чувстваш, и то ти говори на тебе, пък и да го провериш, то е реално. Виждаш една сянка, една

картина на баща си, то е сянката на баща ти. Когато баща ти дойде и ти носи своите блага, то е реалното.

Казвам, всички вие имате една опитност. Погрешката на нас седи в това, че ний сме се влюбили в себе си, целия ден държим огледалото, оглеждаме се. Хубаво е, не е лошо това. Чешим си косата, връзката си нагласяваме, палтото изчистим. Защо правим това, кажете ми. Все го прави за нещо. Ако човек никак не си чеши косите си, никак не е облечен, по-хубаво ли е това? Кое е по-хубаво да бъде облечен или не? Кое в света е по-хубаво да се наядеш добре или да си гладен, да ходиш добре или да боледуваш, да работиш добре или пък да си вързан да не можеш нищо да направиш?

По някой път вие искате да служите. Сега туй, което аз ще ви говоря, да не мяза на една закуска. Аз не искам да ви дам една закуска. Онова, което ще ви дам, искам, като го изядете, да посадите костилките. Посадете ги, за идущата година да има плодове, в градините ви да има плодни дървета. Аз наричам човешкия ум една плодна градина и човешкото сърце една плодна градина. В нашето сърце и нашия ум тия плодните градини трябва да имат доста плодни дървета. Всичките хубави мисли, това са плодните дървета на ума. Всичките хубави чувства, това са плодните дървета на сърцето. Не само да се говори това е плодно дърво, но сам да вкусаш плодовете. Когато ти чувстваш нещо в сърцето си, ти сам да опиташ плодовете на тия дървета, и туй те радва. Когато опитвате плодовете на вашата мисъл, вие се радвате. Когато няма какво да опитвате, ходите, разхождате се, гледате в другите градини там има всичко, а във вашата градина няма нищо.

Казвате, защо Господ направил света такъв? Питам, защо направихме нашия свят такъв, защо не посяхме семената? Казвам, какво има във вашите градини сега? Някой път посеем някой глог,

някой път посеем някой трендафил, роза. Хубави са розите, но кое трябва да посеем най-първо? Аз най-първо бих посял житото в градината. Когато искам да имам ухание, да ме обичат ближните ми, външно да помирисвам хубаво, тогава ще садя розите, да извадя малко масло да се поръсвам. Който иска да знае, розата е едно лечебно средство. Когато ти си неразположен малко, помириши я, тя ще ти даде разположение. Някой път направете един малък опит. Когато си неразположен, помириши някоя роза. Вземете един лист и понамажете си вътре носа. Ако ви липсва пак нещо, тогава понамажи устата си. Ако ти липсва пак нещо, понамажи ухото от двете страни. Ако ви липсва още нещо, натъркайте пръстите си. Ако ви липсва пак нещо, изуйте обущата си и натъркайте краката. Веднага ще се усетите разположени, свежи, облекчени, то е козметика.

Бог обича всичко в света да бъде красиво. Хората да бъдат хубаво облечени. Когато имаш очи, да бъдат хубави, светли. Който ви види, да види, че има нещо в очите ви. Носът ви да бъде красив, косите ви, всичко навсякъде да бъде чисто. Чисти и красиви да бъдете, тъй както са красиви плодовете. Сега всички вий имате желанието. Да кажем, че някой има добър глас. Преди години тук имахме една сестра даровита, имаше отличен глас, можеше да бъде видна певица, да бъде една от първите певици в света. Един американец беше казал за нея, че ако отиде в Америка, ще направи фурор. Гледам, тази сестра не оценяваше тази дарба, остави за друг някой живот да дойде на земята, защото всяка дарба все трябва да се прояви.

Казвам, днешната работа за утре не отлагайте. Мнозина, които изучават окултните науки, казват: „Какво ли ще правим следующия живот?“ Следующия живот ще правиш това, което правиш в сегашния си живот. Сега, ако си купиш вълна, ще предеш, платове ще имаш, ще се облечеш. Ако сега не купиш вълна, следующия живот гол ще

бъдеш. Ако в този живот садиш жито, хамбарите ще бъдат пълни, следующия живот ще ядеш, ще пиеш. Ако сега не си сял, следующия живот ще ходиш да дириш огризките ще имате това, което наричате лоши условия.

В какво седят лошите условия? Да кажем, вие сте един цар или един княз, разполагате с ниви, с богатство, но не се отнасяте добре със слугите си, с ближните си, всички изтезавате. Господ гледа вашия живот и нищо не ви казва. Пише в книгата. Всичките съседи все изпращат своите полици към Господа, оплакват се от този княз. Този княз Господ го взема и го уволнява, взема му всичкото богатство и го раздава на неговите ближни около него, него го прави един слуга, да служи, да ходи и той да има нужда. Започне той да ходи при своите предишни слуги, иде на едно място, изпъдят го, иде на друго място и оттам го изпъдят. Той се чуди защо така хората са лоши към него. Той ги е направил. Ако беше се отнасял добре, с любов и те щяха да го посрещнат добре.

По някой път вие седите и искате и с вас хората да се отнасят добре. Има един вътрешен живот и един външен, формален. И сега по-добри хора в България от вас няма, външно има нещо, което ви недостига. Вие седите и казвате тъй: „Този път, по който сме тръгнали, къде ще ни изведе? Дали не гоним Михаля по гората? Хората си уредиха работите, апартаменти имат, пари имат, а пък ние?“ После почнеш да се съмняваш в Господа, започнеш да се съмняваш в оня свят, дали има ангели, дали има Господ. Казвам, как ще те посрещне Господ с всички тия мисли от земята? Те ще образуват едно препятствие между тебе и Господа. Като напуснеш този свят, в оня свят ще те посрещнат всичките твои мисли. Туй, което мъчи човека, като отиде в другия свят, е, че всичките лоши мисли ще се явят като лоши същества. Казват: „Къде си тръгнал?“ Не

те пускат при Господа. Казват: „Господ не мисли за тебе.“ Ако си живял един живот добър, ще те посрещнат в оня свят твоите мисли, твоите желания, твоите ближни. Всички те ще те посрещнат, пък и Господ ще те посрещне.

Сега казваме, светлината иде, светлина е това. Мойсей, който беше един много учен човек, който беше посветен в тайните на египетското учение, за една своя погрешка трябваше да избяга от Египет в пустинята, да стане овчар, четиридесет години трябваше да пасе овцете. Един ден гледа, една къпина гори, излиза светлина от нея, казва: „Как може къпината да гори?“ Приближава се до къпината, от светлината излиза един глас, казва: „Изуй обущата си. Мястото, на което си, е свято.“ Сега слънцето ще изгрее и всички ще чуете гласа: „Изуйте обущата си, защото мястото, на което живеете, е свято.“ Мойсей тогава започна да работи. Господ казва: „Аз чух терзанието на моя народ, искам да те пратя да го освободиш.“ По-напред той беше смел човек, но като чу това, каза: „Господи, не ме пращай. Аз правих един опит и виждам, че не съм за работа. Аз съм човек гъгнив малко, пък и съм малко страхлив, не съм способен на тая работа.“

Някои от вас като Мойсея казват: „Тази духовната работа не е за нас. Едно време се опитахме, като бяхме млади. Сега вече сме стари.“ Че и Мойсей беше доста стар. Господ му казва: „Ти преждевременно искаше да освободиш Израиля, сега му е времето.“ „Гъгнив съм.“ „Няма нищо.“ Кое прави хората гъгниви? Ти сам създаде своята гъгнивост. Ти обичаше много да говориш, малко да вършиш. Сега малко ще говориш, много ще вършиш. Ти няма много да говориш. Брат ти Арон е красив, той е добър оратор. Като дойде за говоренето, той ще говори, а ти ще правиш. Той ще чертае работите горе, ти ще ги правиш.

Сега ние казваме, не сме красиви, не можем да говорим. Не сте пратени да говорите, само ще вдигате палката. Малко ще говорите, много ще правите. По някой път се обезсърчавате. Искате Бог да ви прати всичките благословения, и тогава да започнете всичката работа. Всеки един ден носи благословението, което е нужно за деня. Какво бихте направили, ако Господ би ви пратил всички благословения изведнъж? Аз гледам от моето гледище. Ако дойда да живея сто и двадесет години на земята, че в първата година ми приготвят храната, сготвят ми яденето за сто и двадесет години, за какво ще се обърне туй ядене. То ще бъде най-голямото страдание, което може да ми се причини. Всеки ден по малко ще ми се сготвя и като го изям на един ден, на втория, на третия, на четвъртия, на петия. Животът, тъй както тече, е най-красив. Даже туй, от което хората се плашат, не е страшно.

Вий не искате да страдате. Страданията са едно благословение. Туй, от което ние страдаме, то са излишните страдания, които ние сами си създаваме. Представете си, че вие имате едно хубаво перо, с което искате да пишете, но се зароди във вас желание на туй перо отгоре да турите един диамант, голям като кокоше яйце, турен на перото. Мислите ли, че ако турите този диамант на туй перо да се люлее, че вие ще можете да пишете? Питам, защо ви е този диамант на перото да пишете? На врата, разбирам, да го носите, но на перото, като работите, да се мандахара, не виждам никаква философия в това. Значи диамантът не е турен на мястото си. Той е все таки, да кажем, така: като вървим из пътя, ударим си крака у някой камък и да кажем защо Господ не е турил очи на краката ни. Ако беше турил Господ очи на краката, на ръцете, какво щеше да бъде? Благодарение, че ги е турил на главата най-главните сетива той ги е турил на главата, на най-важното място. На сърцето дал само чувствата, да страда.

Радвайте се, когато страдате. Ако искате да знаете кой в света е страдал пръв той е Бог. Мислите ли, че когато той ви вижда, когато ви каже направи това и не го правиш, искате всичко да имате, и пак, като ви каже нещо, не го правите. Той направил слънцето заради вас и вие питате има ли Господ, или няма, имам ли баща, или нямам, или така съм дошъл, после имам ли някоя майка, или нямам. Мислите ли, че това е приятно на Бога? Ние сами се обезобразяваме. Всичката грозотия, която имат хората, се дължи на отричането на Бога. Щом се роди едно съмнение, лицето ти потъмнее. Тази мисъл абсолютно трябва да изчезне от вашия ум. То е най-голямото мъчение, което ще срещнете. Господ иска да го познаваме и като не го виждаме, да вярваме. Че ако се яви той, както хората се явяват, какво ще стане?

Да допуснем, че някой учител предава своята лекция от къщи като по радио. Той е вкъщи и по закона на телевизията те го виждат, чуват гласа му, решават задачи. Учителят е вкъщи, но преподава. Учениците няма да ги е страх от него. Ако този учител дойде в класа със своя бастун, даде задача и при първата погрешка удари, кажеш някоя дума не на място хайде с бастуна по главата, питам, какво щеше да бъде вашето положение?

Сега аз гледам съвременните методи за възпитание. Срещам много големи препятствия. Някой, като блъсне в главата, казва „куха глава“. Така не се мисли един голям будала си. Той се надигнал, мисли, че знае, нищо не знае. Аз съм правил много опити. Казват, че интелигентността в животните е отвън, имат едно състояние, не мислят. Има едно място в котката, като я бутнеш за опашката, веднага се свие опашката, седне, слуша вече хубаво. Ако не я бутнеш на туй място, ще ходи насам-натам, вдигне опашката, ще мине из къщи, ще прави пакост, каквото намери, ще бутне и ще излезе навън. Но като я бутнеш по опашката на това място, като влезе вкъщи, нищо не бута.

Та сега аз имам една възпитаница и гледам как трябва да се възпитават хората. Аз, който съм много прозорлив, като изляза от стаята, внимавам нищо да не избегне от погледа ми. Но един ден, като влизам в стаята си, виждам, котката вътре. Откъде е влязла? Всичко е затворено. Аз, като съм излизал от стаята си, загледал съм се някъде, тя се провряла между краката ми и влязла. Влизам в стаята и виждам, че тя се разхожда. Иска да ми се покаже и казва: „Имайте доверие в мене, новото учение аз съм го приложила. Има много хубави неща за ядене, нищо не съм бутнала." Разхожда се из стаята. Дойде до мене, като че заспала, казва: „Дойдох в стаята ти да ти покажа да имаш малко доверие. В тази скромната форма, в която живея, и аз разбирам туй учение." Имаше сирене не е бутнала. Имаше други хубави неща за ядене не ги бутнала. Като видях, че е толкова внимателна, взех че ѝ направих баница. Взех от мекото на хляба със сирене, стиснах го и ѝ го дадох. Тя казва: „Благодаря." Казах ѝ: „Искам не само в моята стая, но навсякъде. Казвам: Как се отнасяш с мишките, ами с птичките как се отнасяш?" Тя пак преглъща Казва: „Намислила съм да стана вегетарианка, но един дявол има в мене. Като видя птичката, като видя мишката, не може да се въздържа. Казва: Виж, днес направих първия опит. Нищо не бутнах в стаята ти."

Сега правя една аналогия. Когато влезете в Божествената къща, нищо не бутайте. Чакайте Господ, като дойде, да ви даде. Не бутайте, но вземете онова, което той ви даде. Той, като дойде, нищо няма да ви каже. Господ ще мълчи. Ако тя беше бутала сиренето, защото по някой път бута хляба, сиренето, а по някой път прави и други безобразни работи. Аз взимам поука от това и казвам, умна котка. В дадения случай поведението е добро. Като я видях, като влизам в стаята си, казвам си тя е направила някоя пакост. Те са носители на известни болести, на известни микроби, понеже ходят на нечисти

места, ядат нечисти работи, та като влязат вкъщи и бутнат тук и там, оставят някои зарази.

Та казвам, като влезем в светилището вътре, трябва да бъдем изправни. Днешния ден да бъдем изправни. Да имаме в ума си една свещена мисъл, да имаме едно свещено чувство. Не от страх, но да се радваме на Божиите блага. И да се радваме, че Бог ни е дал своите благословения и да имаме неговата благосклонност. Няма друг, който да е така благосклонен към хората, както Бог. Ако не беше тази благосклонност, и аз не щях да ви говоря. Тя ме е накарала да говоря. Не мога да ви представя колко е благосклонен Господ. Няма същество, което е дошло при него, да не го е задоволил. Той обръща внимание на най-малките животинки и на най-големите и ги задоволява по начин, по най-добрия начин, който Бог употребява в света.

Та казвам, благословението, което Господ ви е дал и което е приготвил за в бъдеще, като му служите, ще го имате. Защото Бог отсъжда на онези, които вършат волята му. Ние трябва да вършим волята му, понеже във висшите светове той върши заради нас. Има една взаимообразност. Бог за нас върши това, което ний не можем да извършим. И ние трябва да извършим някои работи заради него, да не го заставяме да слиза на земята. Ти помагаш на някой беден човек, може в косвено отношение да помагаш. Помагаш на ума му, помагаш на сърцето, помагаш на тялото аз взимам тялото в най-хубавата смисъл. На един човек жилището не е хигиенично. Взимаш, поправяш го, тургаш прозорци, хубави, стъклени. Ако няма удобства вкъщи, правиш инсталация. Ако няма светлина, поставяш. Ако не е имал някой инструмент, даваш му. В туй Господ се услаждава да вижда всичките му деца да се радват на благата, които той е дал в света.

Та казвам, засега ние имаме механическо отношение, страх ни е от Бога. Ние мислим да не направим някоя погрешка, мислим само за

бастуна му. Няма такъв бастун Бог. Бог, като види някой човек да прави погрешка, той се усмихне. Той се усмихва, че вижда някое дете се качило на една круша и бере круши, вижда какви са неговите понятия. После знае, че онзи, който заградил градината и той има мнение и казва: „Заради благото на крушата." Дървото е на Бога. Той мисли, че е господар на дървото. Пък този, който е слуга, се е качил на дървото. Между тях ще се яви една мисъл, една философия и няма да могат да разрешат въпроса. Като дойде този втория господар, той идва с дърво и казва: „Какво търсиш тука?" Вие виждали ли сте как слиза детето и какво прави господарят? Той казва: „Слез долу. Както си се качил, така ще слезеш." Детето се хване за дървото и слезе със задницата по дървото. Онзи с дървото го удари по задницата.

Питам ви, ако вие бяхте, как щяхте да постъпите? Голямо користолюбие има в света. Не само тоягата, но някой път една дума играе ролята на тоягата. На едно грубо чувство. Сега, като говоря за въздържание, не значи, че човек трябва винаги да бъде благ. Туй ни най-малко не показва, че човек не трябва да се гневи по малко. Не е лош гневът, но човек трябва да се гневи на място. Ако човек се разгневи или ако бъде по някой път строг, но силният никога не трябва да бъде груб. Под грубост разбирам, когато законът на гнева не е приложен. Едно дете, което иска да запали кибрит и иска да тури тази кибритена клечка в плевнята, веднага вдигам ръката си и го удрям. Няма време да му говоря, аз му блъсвам ръката и отскочи кибритът. Това грубост ли е? После взимам детето и казвам: „Ти искаше да направиш нещо много хубаво, но си избрал крив метод. Тази слама е потребна за този господин, за неговите животни. Сега ще ти покажа, като палиш клечката, какво трябва да правиш." Ще го заведа в черквата и ще му кажа: „Запали всичките свещи, не ходи да палиш плевните." По някой път искаш да идеш в гората, да направиш огън, да запалиш цялата гора и да гледаш, то е престъпление. Искаш

ти да палиш огън, влез в една къща в тъмнината и запали огъня. Излез оттам и иди при други хора, запали и там огъня, че те, като дойдат, да намерят огъня запален на огнището. То е разумното живеене.

Та казвам, ние трябва да влезем при хората и на техните камини да запалим огъня. Да запалим свещта в ума им. Трябва да идем в дома и в сърцето им, да запалим огъня на тяхното огнище. Вие сте призвани не да живеете за себе си. Никой не се ражда и не умира за себе си. Ние се раждаме да живеем за Бога и умираме, за да отиваме при Бога. Да се раждаме за Бога и да умираме за Бога. Под думата „умиране" разбирам от един по-нисш свят да отидем в по-горен. Ако сиромахът умре, да стане богат, има ли нещо лошо? Когато един затворник го освободят от затвора, където е живял двадесет години, той умира, излиза от затвора. Нали това е хубаво? Казва: „Мен не ми се умира, аз не искам да изляза от затвора." По някой път да се не изложим, да научим урока си. Ония, които не знаят как да умират, да се научат. Изкуство е да знаеш как да умираш. Защото, като не знае човек как да умира, лоша работа е. За пример има хора, които не знаят как да умират. Вързани са с десет въжета за земята. Дошли онези, че искат да го носят в оня свят. Те не са се развързвали, че онези ги теглят и така се разпъват. Те не искат да се развържат сами, онези ги теглят, докато се скъсат. Но докато се скъсат въжетата, ти ще видиш да се разпокъсат ръцете, краката. По-добре е, като дойдат тези, които ще ни канят за онзи свят, всичките въжета да бъдат разпокъсани. После старите дрехи да ги съблечете и да облечете много хубави дрехи, да бъдете вчесани, обути.

Сега няма да ходите в оня свят с тези старите дрехи, че там да се обличате. Че като отидете в другия свят, ще ви заведат при Господа с най-хубавите дрехи. В повестта за блудния син, на разпиления син, като дойде при баща си и като го видя баща му с изпокъсани дрехи,

казва баща му: „Донесете хубава премяна.“ Окъпаха го, облякоха го хубаво. Какво е любовта към Бога? Той го прегърна, целуна и каза: „Синко, научи ли какво нещо е земята?“ Туй показва, че всинца ние, които живеем на земята, имаме опитността на този син ял, пил и после не му давали от земните блага.

Казвам, всичко, каквото душата ви желае, направете го, но разумно го направете. Съмнявайте се, но с любов. Нека любовта да е навсякъде, във всичко, което правите. Казвате някоя строга дума. От любов я кажете, че като кажете думата, да има цена. Никакво празно слово да не излиза от устата на човека. Ако се коопирирахте, ако знаехте закона на коопирирането в любовта, лесно щяхте да се коопирирате. Някого кракът го боли. Като се съберат четиридесет-петдесет души и пожелаят да оздравее и кракът ще оздравее. Имаш една нива от десет-петнадесет декара, като се съберат четиридесет-петдесет души, за един ден ще свършат работа. Ако останеш сам да я обработиш, ще се пънкаш, ще те пече слънцето и не се работи. Казвам, трябва всички да си съдействате един на друг. Трябва да имаме благоволението на невидимия свят, на разумните братя. Ако ги обичате, те работят заради вас. Имате някоя трудна мисъл, веднага те ще дойдат, ще ви покажат истинския път.

Та казвам, в начало бе Словото. Словото е разумното, в което Бог ни призовава на една свещена работа. Баща си. Изпълни длъжността си тъй, както Бог я изпълнява. Майка си. Изпълни длъжността си тъй, както Бог я изпълнява. Брат си. Изпълни длъжността си тъй, както Бог я изпълнява. Сестра си, слуга си и най-долното положение ако си, изпълни го тъй, както Господ го изпълнява. И в Писанието има един стих, който казва: „Аз бях на Израиля като натоварена каруца.“ Хората правят престъпления и ги турят на каруцата и той носи престъпленията. По възможност да се стремим да не създаваме неприятности на Бога. Всяка една мисъл, тя е една сянка. Всяко едно

лошо желание е една спънка заради нас и за хората е спънка. Писанието казва: когато търсите Господа с всичкото си сърце, подразбира с любов ще го намерите, и тогава ще бъдете силни. Няма да бъдем в това шапкаво положение, всички ще бъдем свободни. Ще бъде свободен от смъртта, свободен от сиромашията, свободен от болестите, свободен от изкушенията в света. То са изкушенията в света. Те са слабост.

Та казвам, през тази година, която иде, през 1942 година, просветете ума за хубавото в света. Сега някои мислят да отидат в оня свят. Сега вие не сте за оня свят. Каква работа ще свършите в оня свят? Да си някой велик музикант, не си. Да си някой велик художник, не си. Да си някой велик скулптор, не си. Да си някой велик философ, не си. Философия имаме, но знанието, което имаме, е смешно. С какво ще се препоръчаме? Едва на земята изучаваме азбуката. Като научите азбуката и отидете в оня свят, коя дума ще кажете, кажете ми. Вий ще кажете: „Добър ден." Ако отидеш в Германия, няма да кажеш добър ден, но ще кажеш „Хайл Хитлер". Ако отидеш в Англия, ще кажеш „Гут дей". Ако отидеш в Турция, ще кажеш „Сабах хаирлиолсун". Във Франция, като отидете, какво ще кажете? Като изкажеш една дума, която не произвежда светлина, тази дума няма смисъл. Дума, която не носи топлина, чувство няма. Дума, която не носи сила, воля не може да се проявява.

Казвам, най-първо ще се научите да говорите на себе си. Ще кажете: „Слушай." Като кажете „слушай" на себе си, умът ти трябва да започне да мисли, сърцето ти да чувства и волята ти да работи. Вие казвате: „Послушай ни, Господи." Щом Господ ни слуша, той работи заради нас. Всякога мисли заради нас. И любовта му, и волята му работи. Той казва: „Преди да поискате това, от което имате нужда, ще ви го дам. Щом се обърнем към Господа и кажем „Господи, послушай ни" - разбираме, че умът му и неговият дух работят. Някой казва:

„Слушам.“ Под думата „слушам“ разбирам умът му трябва да работи, сърцето му трябва да работи и волята му трябва да работи. То е новият начин на мислене.

Казвам, и старите начини са добри, не е лош старият начин. Носите детето две-три години на ръце не е лошо, то е любов. Но когато детето е станало на дванадесет години, момчурляка може ли майката да го носи на ръце. Не струва, нека да ходи само. Старият живот е малкото дете, което е вече израснало и трябва да ходи. Някога ще кажеш: „Мълчи.“ Майката, като иска детето да не плаче, тя казва: „Мама, да ти попея.“ Не считайте, че плачът е лош. То казва: „Мамо, да ти попея малко.“ И започва да плаче. Майката казва: „Какво плаче това дете?“ Пък то пее на миньорна гама, тъй както знае. Майката схваща, че плаче. Дойде, тури биберона в устата, да не гладува. Или като плаче, съблече го голо, хайде в коритото. Започне детето да плаче, започни и ти да плачеш. То пее, и ти пей. Че аз да ти попея. Донесете едно дете, което плаче. То като започне да плаче, аз ще започна да му пея. И като започна да пея, то ще ме разбере. Като видите някой брат, че плаче, запейте му: „Колко са красиви твоите сълзи. Аз ги считам като бисерчета, които слизат на земята. Братко, не съм виждал такова лице като твоето. Попей ми твоята стара песен.“

Ти казваш, че не вярваш в Бога. Ти не говориш самата истина. Ти си от големите вярващи, но си се качил на Божия трон, но не можеш да вършиш неговата работа. Слез от този трон, тури другите, пък ти хвани мотиката да работиш. Аз не съм мислил за това. Казвам ви, всяко нещо, което правим, трябва да се радваме. Мене ми е приятно какво трябва да кажем. Аз още като дишам, с моето дишане отиват моите мисли, моите чувства. Като дишам, възвишените същества знаят какво мисля и какво чувствам. Като има някоя лоша мисъл, дъхът, който излиза от мене, е нечист. По някой път на нас, хората, ни стават неприятни техните мисли, техните чувства, без те

да знаят, отвръщат ни от тях. По някой път нашите мисли, нашите лоши чувства правят другите хора да се отвръщат от нас. Единственото нещо, от което Бог се отвращава, то е грехът. То е най-лошата миризма, която съществува в света. Няма по-лоша миризма от нея, от която Бог да се отвращава. Казва: не правете това, то е грях. Една такава материя не ми трябва. Да я заменим с хубавите думи, с хубавите дела, с науката, с изкуството. Искаш да биеш някой човек, вземи четката, нарисувай някоя картина. Искаш да набиеш някого, вземи един камък и изваяй някоя картина. Искаш да набиеш някого, вземи желязото, тури го в огъня, стопи го, направи го на сабя. Казвам, всички лоши работи, които досега сме правили, да ги употребим, да изваем нещо по-хубаво в света.

Всички се кооперирайте, съдействайте си един на друг. Когато виждаш един човек пее, попей и ти, поощрявайте го. Не само да му кажеш: да те благослови Господ, но и ти да вземеш участие в тази работа.

Вчера беше довел един художник, искал да ме види. Зная, той е рисувал някоя картина, иска да ми я продаде. Казвам: „Много съм зает днеска, ела утре.“ Днес ще дойде с картината. Някой път цапане има, пита дали струва картината. Виждам, работил е човекът. У мене има желание да намаля цената. Той иска двеста, триста, петстотин лева, но нищо не казва. Аз по някой път като дам малко, казва: „Колко е скържав. Не му се откъсва от сърцето. Аз колко съм работил.“ Единствената картина, от която съм доволен, то е един вол. Един художник ми продаде една картина, нарисувал един вол с три крака. То е единствената картина, за която съм доволен. Казвам, за този вол с три крака какво да му дам. Гледам картината, така ли е модерно да се рисува. Извадих един урок този е окултист. Четиритях е земно число, а трите е юпитерианско число. Казва, един вол с три крака на тебе ще ти бъде полезен.

Казвам, всичко, каквото направим в света, ще остане с нас. Бъдете свободни. Каквато и да е работа, работете тя не унижава човека. Всяко нещо, колкото и малко да е, в което вие вложите любовта, то ще ви допринесе голямо благословение. Имайте малката любов и каквото и да направите. Можеш да дадеш пет стотинка с любов тя струва повече. Един милион, без любов ако дадеш, той ще се разтопи, няма благословение.

Ония неща, в които Божията любов присъства, има особена сила. Всяка една мисъл, всяко желание, което изтича от нас с любов, носи благословение. Всяко пожелание без любов, никакво постижение няма.

В живота си всичко вършете с любов. Тя да бъде подбудителната причина. Като служите на Бога, с любов служете. Като мислите, с любов мислете. Като работите, с любов работете, като се обличате с любов, като се събличате, като се миете, като лягате, като ставате, като ядете, каквото и да правите, с любов го правете и ще имате Божието благословение, радост и веселие за през цялата година.

„Добрата молитва“

„Бог е любов и които го познават, трябва да му служат в дух и истина.“

Беседа, държана от Учителя на 22 септември 1941 г., понеделник, 5 часа София Изгрев

Съборно слово 1942 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 21 юни до 20 септември 1942 година)

ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА

Евангелие от Йоана, 10. глава

Размишление

Днес повечето хора се стремят към големи неща. Те знаят, че в механическия свят големите неща се смаляват, а в органическия се увеличават; въпреки това те пак се стремят към голямото. Голямото трябва да се смалява, за да бъде достъпно; малкото трябва да расте и да се уголемява, за да се познае и изучи. Човек се ражда малък и постепенно расте, става голям, за да се познае. Семето, което се посажда в земята, е малко, но след известно време то пораства и от него излиза голямо дърво. През лятото пороите се смаляват, а семената растат, стават големи. Когато човек си въобрази, че е по-голям, отколкото е в действителност, той започва да се смалява. Този процес се извършва незабелязано. За да стане това безболезнено, човек трябва да се смалява съзнателно. Като се обръща към израилския народ, Христос казва: „Не бой се, мало стадо, Отец е благоволил да ти даде царство." Той не казва „не бой се, голямо стадо", но казва „мало стадо".

Като знае закона за смаляването и уголемяването, човек не трябва да се стреми да стане голям. Да се стремиш към голямото, това значи всеки момент да се натъкваш на противоречия. Всички спорове и недоразумения в живота стават все между големи хора, за големи неща. Когато споровете и недоразуменията престанат, тогава ще дойде Любовта. Затова се казва, че Любовта иде последна. Живот, който не е озарен от Любовта, остава завинаги в тъмнина. Знае се

при това, че в тъмнината нищо не расте. Следователно искате ли да се ползвате от условията на живота, стремете се към Любовта, която всичко озарява и повдига.

Който не влиза през вратата на кошарата на овцете,

но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник. (1. ст.)

На какво може да се уподоби крадецът? – На големството в човека. То прави човека вътрешно недоволен и го заставя да краде. В човека има едно голямо същество, което постоянно роптае и критикува: кой каквото му даде, все недоволно остава. То навсякъде вижда погрешките и казва: „Това не е добре направено, не трябва да бъде така." То се спира върху отрицателните прояви в живота и ги критикува. Ако рече да се произнася за света, ще каже, че Бог не го е създал добре, не е предвидил всичко. Голямото има някакъв план за създаването на света, но заставят ли го да приложи своя план, ще се намери в трудно положение – нито знае какъв е планът му, нито може да го приложи.

Съвременните хора се занимават и с големи, и с малки неща: първите предпочитат, последните пренебрегват. Очите им се пълнят от големите неща. Ако се съберат някъде, искат да бъдат повече. В този свой стремеж те си служат с поговорката: „От много глава не боли." Въпреки това днес ние сме дошли малцина на планината – повечето са останали в низината. Коя е причината за това? – Лошите условия на живота: войната, недостатъчното храна, липсата на превозни средства. Човек не е птичка, да разпери криле и да литне тук: да чуе какво се говори и да се върне назад. За физическия свят са нужни физически условия. Не е достатъчно да има човек само подтик – нужни са и материални условия.

Кой е най-силният подтик в живота? – Подтикът на Любовта. Той внася светлина в човешкия ум, топлина в човешкото сърце и

сила в човешката душа. Когато подтикът на Любовта действа в човека, тогава се строят всички велики и красиви неща. Влезе ли Любовта във вас, дайте ѝ първо място. Пред Любовта всякакъв спор отстъпва. Защо ще спорите с Любовта дали е истинска, или не е истинска? Коя любов е истинска? – Която носи живот и светлина. Колко време трае този живот? – Докато Любовта е в човека. За да продължи живота си, човек трябва да пази Любовта като зеницата на окото си. Не я ли пази, отнася ли се небрежно към нея, тя го напуща. Страшно е положението на човека, когото Любовта напуща: щом тя го напусне, животът му се прекратява. Това показва, че между живота и Любовта съществува тясна връзка. Пазете Любовта в себе си, за да не изпаднете в противоречията на живота, да не изгубите своя вътрешен мир и доволство. Къде е Любовта? – Навсякъде. Няма място в света, дето Любовта да не присъства. Няма същество в света, което Любовта да не е посетила. Заблуждението на човека се заключава в това, че той търси Любовта на специфично място и при специфични условия. Любовта е навсякъде и във всичко.

Мнозина се оплакват от живота си и казват, че Любовта не ги е посетила. Причината за това е в самите тях. Те очакват Любовта да ги посети, тя да им дойде на гости. Това е невъзможно. Любовта е дошла вече в света. Който я търси, сам трябва да отиде при нея. Мислите ли другояче, вие сами си създавате противоречия. Да очаквате Любовта да ви дойде на гости, това е все едно да очаквате Слънцето да ви посети. Станете рано и го посрещнете, отворете прозорците си и то ще ви озари. Днес и вие излязохте да посрещнете Слънцето, но не го видяхте – малък облак го засенчи. Това не е противоречие, защото Слънцето изгря и зад облака. Не са страшни облаците, страшно е, ако Слънцето изчезне от хоризонта и престане да изгрева. Ако днес не сте го видели, утре ще го видите.

Тази сутрин на върха сте дошли всичко седем души. Числото седем представлява дните на седмицата. Бог е създал света в седем дни. Значи всеки от вас представлява по един ден от седмицата – от дните на сътворяването на света. Колкото и да сте малко сега, Любовта пак се проявява. Тя се проявява в малките работи, тя се крие зад малките неща. Малката рекичка е проява на голям извор. От големите извори изтичат малки поточета и рекички. В малките прояви на Любовта се крие такава сила, каквато и в големите. За предпочитане е водата на извора да изтича по малко и постоянно, отколкото много и изведнъж. Изтече ли наведнъж, изворът пресъхва.

Хората искат да видят големите прояви на Любовта. Това е невъзможно. Любовта се проявява навсякъде по малко. Който има очи да вижда, ще обхване всичките малки прояви на Любовта в едно и ще има пред себе си проявите на Великата Любов. Тя се проявява във всички същества едновременно. Съберете всички нейни прояви на едно място, за да си съставите ясна представа за Любовта. Който не схваща отношенията на всички същества към себе си като отношения на едно цяло, той отрича възможностите на Любовта и се запитва: „Какво може да направи Любовта в мене и какво мога да направя аз в нея?“ Той не подозира, че проявите на Любовта в частите са прояви на Цялото.

Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз.“ Събират се животни на едно място, събират се и хора, и ангели, и архангели – все в името на Любовта. В резултат на тези събирания се твори нещо велико, което ще се види в бъдеще. В работата на Любовта се явяват големи или малки облаци, които имат за цел да ѝ препятстват. Ето, едно малко облаче закри тази сутрин Слънцето и не можахме да го видим. Какво представлява облачето? – Сегашната война, в която се бият християнски народи. Ще кажете, че

войната е противоречие в живота. Колкото е противоречие облачето за Слънцето, толкова е противоречие и войната за хората. Природата допуща войната като естествено последствие на лошия и изопачен човешки живот. Чрез нея ще изтече злото, което се е натрупало в човешките сърца от векове. Ще изтече злото и Слънцето ще се издигне над облаците, ще светне отново и ще изпрати светлината и топлината си по целия свят. Тогава противоречията ще изчезнат и хората ще разберат, че и без война може. Животът на безлюбието създава войната. Животът на хармонията и на Любовта изключва войната. Днес хората се бият за материални работи: кой повече земя да владее, кой да има господство в света. Един ден, когато Любовта се прояви в своята пълнота, всички същества – хора, животни и растения, ще се ползват от нейното изобилие. Онези, които са под нивото на човека, ще се ползват от неговата любов. Човек пък ще се ползва от любовта на онези, които са над него. Любовта е неизчерпаем извор на сили и на блага.

Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ Значи аз, малкото, и Отец, голямото, едно сме. Светът е малкото начало, а Отец – голямото и Великото Начало. Малкото трябва да расте и да държи връзка с голямото Начало, с Отца. В това се заключава силата на човека. Както Слънцето се движи в кръг, така и Любовта се движи в кръг и ни заобикаля. Като описва кръг около нас, тя ни опасва със своите връзки и по този начин ни пази от злото. Както сме в кръга на Слънцето, така сме и в кръга на Любовта. Следователно докато Слънцето е около вас и вие сте в него, не се страхувайте от нищо. Знайте, че Любовта ви заобикаля и пази, както земята пази посетите в нея семена. Който се обезсърчава и мисли, че нищо не може да постигне, той е излязъл от кръга на Слънцето и от кръга на Любовта.

Това е невъзможно: не може човек да излезе от орбитата на Слънцето, още по-невъзможно е да излезе от орбитата на Любовта.

Живот с опорна точка на доброто, живот с опорна точка на справедливостта, живот с опорна точка на разумността – това е животът на Любовта.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

1-ва беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 21 юни 1942, 5:00 ч.

ЕДИННОТО И НЕДЕЛИМОТО

Евангелие от Матея, 5. глава

Размишление

Блажени нажалените,

защото те ще се утешат. (4. ст.)

Кого утешават? – Нажаления. Който никога не е бил нажален, не може да се утешава.

Блажени кротките,

защото те ще наследят земята. (5. ст.)

Защо кроткият ще наследи земята? – Защото само на кроткия може да дадеш нещо, което той да не присвои, да не го строши или да не го поквари.

Блажени, които гладуват и жадуват за правдата,

защото те ще се наситят. (6. ст.)

Който не гладува и жадува за правдата, не може да бъде здрав.

Блажени милостивите,

защото те помилвани ще бъдат. (7. ст.)

Искате ли да ви милват, бъдете милостиви. Който не е милостив, не може да бъде помилван.

Блажени чистосърдечните,

защото те ще видят Бога. (8. ст.)

С други думи казано: блажени чистосърдечните, защото те ще видят Любовта в нейната слава и величие. Който не е чистосърдечен, той не може да види Любовта. Щом не вижда Любовта, той ходи в

тъмнина и всякога се спъва. Съвременните хора се спъват, защото не виждат Любовта.

Блажени миротворците,

защото Синове Божии ще се нарекат. (9. ст.)

Какъв трябва да бъде миротворецът? – Силен. Слабият не може да бъде миротворец. Той иска мир, а се страхува да не го изнудят. Обаче силният носи мир, затова ще се нарече Син Божий.

Блажени гонените заради правдата,

защото е тяхно царството небесно. (10. ст.)

Каквото царство искаш, ще бъдеш за него гонен. За да извадите житното зърно от класа, трябва да го гоните с коне на хармана. Конете, които тъпчат житото, представляват противоречията в умствения и в сърдечния свят. Житото трябва да мине през много противоречия, за да излезе от него доброкачествено зърно.

Блажени нищите духом,

защото е тяхно царството небесно. (3. ст.)

Кой е нищ духом? – Който не влага духа си в земни работи. Не впрягай духа си в земни работи подобно на земеделеца, който впряга вола в колата си и го кара да оре. При това положение както волът не може да бъде свободен, така и духът не може да бъде господар на Царството Небесно. Бъдете, прочее, нищи духом, за да бъдете вън от ограниченията на материалния свят. Нищият духом не иска нищо от материалния свят и затова е свободен от неговите връзки. Може ли да се живее без материални блага? – Щом живее на Земята, човек се нуждае от материални блага, но не трябва да се свързва с тях. Кой е занесъл някакво материално благо със себе си на онзи свят? – Никой нищо не е занесъл. Даже косъм не можете да занесете на онзи свят.

Един млад момък се оженил за една мома, която постоянно се кичела с жълтици. Като гледал жълтиците, той си мислел, че са от

чисто злато, и се радвал, че се е осигурил. Какво излязло в края на краищата? – Жълтиците били фалшиви. Земният живот е пълен с фалшиви жълтици. Не се женете за мома, която се кичи с фалшиви жълтици, колкото и красива да е тя. Дръжте в ума си мисълта: реално е само това, което върви след вас. Ако парите вървят след вас, те са живи, те са реални величини; ако не ви следват, те са фалшиви, нереални, на тях не може да се разчита. Не само момата трябва да носи жълтици, но и момъкът. И като срещне своята възлюбена, да окачи на врата ѝ три жълтици: едната да излиза от Любовта, втората – от Мъдростта, и третата – от Истината. Ако не окачи трите жълтици на врата ѝ, работите им няма да вървят добре. Когато проповядвате на някого, пак трябва да окачите трите жълтици на врата му.

Какво означават трите жълтици? – Трите добродетели: Любовта, Мъдростта и Истината. Благодарение на тях разумните същества създадоха очите, ушите и устата на човека. Понеже те ни обичат, Любовта ни създаде устата, Мъдростта – ушите, а Истината – очите. Кой ни създаде носа? – Бог. Той го създаде, за да приемаме уханието на цветята. Синовете на Мъдростта пък ни създадоха ръцете и краката. Онези от вас, които са дошли на планината, мислят, че са сами, че няма никой около тях. Те се заблуждават, много същества има около тях: слънцето, въздухът, водите, камъните. Ще кажете, че те не са живи, нищо не разбират. Който мисли така, той се намира в илюзиите на живота. Всичко, което ви заобикаля, е живо. Но за да се убедите в това, трябва да минете през илюзиите – да видите, че те нямат това съдържание, което влагате в тях.

Докато дойде до мъдростта на живота, до истинската светлина, детето трябва да мине през няколко училища. То постъпва първо в основното училище, дето учителите му откриват буквите; после го

учат да сричa, да образува цели думи и изречения. Като се научи да чете, да пише и да смята, детето влиза в прогимназията, после в гимназията и най-после в университета. Като свърши човек науката на Земята, едва тогава Природата оживява за него и той гледа на нея като на нещо живо и разумно. Едва сега той може да предаде знанието си и на другите хора. Който не знае азбуката, не може да пише; който не знае думите, не може да говори; който не разбира законите на живота, няма правилно отношение към нещата, не може да решава задачите си.

Като не разбират законите на живота и не знаят какви връзки и отношения съществуват между душите, мнозина се оплакват, че никой не ги обича. Те не подозират, че всички разумни същества ги обичат. Няма разумно същество в света, което да не ви обича. Всеки момент те ви донасят някакъв подарък, турят го тихо пред вас и незабелязано си отиват. Човек трябва да бъде буден, за да приеме подаръците на Любовта навреме. Увлече ли се някъде, веднага ще дойдат около него ненапреднали същества, които ще вземат подаръците за себе си. Като знаете това, бъдете будни, за да се освободите от неразумните същества около вас, да получите подаръците на Любовта и правилно да ги използвате. Как ще се освободите от тези същества? – Като ги приспите. Щом заспят, вие сте свободни и лесно ще се справите с благата, които ви се дават. Като се събудят, вие можете да им дадете, каквото искате.

Коя е причината, задето човек усеща някога сърцето си празно, като че нищо няма в него? – Мравките, които всичко изяждат, и мишките, които всичко изгризват. Те се интересуват от външни неща и ги нападат. Ако искате да знаете дали даден човек има такива същества в себе си, вижте го накъде гледа, като говорите с него. Ако поглежда надясно и наляво, той търси да намери нещо за ядене,

както и начин по-лесно да се домогне до това, което го изкушава. Ще знаете, че тези същества са нападнали човека. Той говори, но от време на време пресича мисълта си. Обаче каквото и да виждате в събеседника си, трябва да мълчите, както мълчат камъните, които присъстват заедно с вас. И те слушат, но мълчат. Около вас има много слушатели – камъните, вятърът, слънцето и др. Най-малко 12 000 слушатели има тук. Да имате толкова слушатели, това значи да присъствате на най-големия събор в света. Обаче те могат да се съберат в един лешник, но могат да заемат и цялото пространство. Същото можем да кажем и за човека: и той е малък и голям. Като дух може да заеме голямо пространство; като човек, дошъл на Земята в плът, той може да се смали. Като се фотографира, човек става малък, едва се вижда.

И тъй, човек живее в пространството като дух и на Земята – като плът. И в двата случая той е потопен в Любовта на светлите разумни същества. Етерът, както и висшите светове, са населени със същества, които имат известно отношение към нас. Каквото е отношението на въздуха към водата по гъстота, такова е отношението на етера към въздуха. Има среди, по-редки и от етера. По отношение на тях етерът е гъста, плътна маса. Светлината се плъзга по повърхнината му като по плоскост. Коя е причината за слизането на светлината към Земята? – Някакво напрежение или импулс. Както сгъстеният въздух се стреми да се разшири и да заеме голямо пространство, така и светлата ангелска мисъл се стреми да се разшири, да заеме голям обем и да свърши известна работа. Ние възприемаме тази мисъл като светлина и я използваме. Светлината, която получаваме, не е нищо друго, освен подарък от Любовта. Значи човек се крепи и живее благодарение на Любовта на разумния свят. Който не разбира проявите на Любовта, той изпада в големи противоречия. Той търси

човек да го обича и като намери такъв, започва да го ограничава, иска да го задържи само за себе си. Така той се оплита и загубва Любовта. Не мислете, че ако някой обича и вас, и други, ще изгубите неговата любов. Колкото повече хора обичате, толкова повече се разширява вашата любов. Ако две къщи са обърнати на изток и имат еднакво число големи прозорци, те ще се огряват еднакво от Слънцето, т.е. ще приемат едно и също количество светлина. Същото се отнася и за Любовта.

Помнете: Любовта на Бога е еднаква към всички същества, съвършени или несъвършени. Любовта на Бога е вечна и неизменна. Едного обичат повече, защото се е отворил повече за светлината и за Любовта и приема повече. Друг се е затворил, затова получава по-малко – от него зависи да получи повече. Като се отвори, ще приеме повече светлина и топлина. Всъщност Бог обича еднакво и двамата: ако се отворят еднакво, ще получат еднакво. Освободете се от заблуждението да мислите, че Бог, като обича всички същества, намалява Любовта Си към вас. Любовта на Бога или на което и да е същество към вас е специфична. Когото и да възлюби освен вас, колкото и да го обича, никой не може да отнеме Любовта Му към вас – тя е ваша и специфична. Правилно е като обичате и като ви обичат, да се радвате. Радвайте се на проявите на Любовта към едного или към всички. Любовта е единна и неделима. Единственото нещо, което не се дели, е Любовта. Любовта на всеки човек, на всяко живо същество, е и твоя любов. Любовта има еднакво отношение както към едного, така и към всички. Който обича един вол, обича и човека. Когато младият момък се влюби, той става мек, нежен и към животните. Ако преди това е бодял вола с остена си, като се влюби, престава да го боде. Той знае, че и волът е живо същество, което се нуждае от любов, както и неговата възлюбена.

Защо бият човека? – По две причини: или за безлюбието му, или за любовта му към другите хора. Един баща изпратил своя своенравен син на училище и казал на учителя му: „Моят син е много упорит и своенравен. Когато се провини в нещо, не го бийте, но си отбелязвайте колко погрешки е направил и колко тояги му се падат, та като дойда при вас, сложете тоягите върху моя гръб.“ След това се обърнал към сина си с думите: „Синко, бъди внимателен, за да се стоварват по-малко тояги върху гърба ми.“ Тук бащата понася бой и страдания от любов към сина си: понеже го обича, не иска да го бият. Като бият сина, бащата би страдал повече, затова предпочита да бъде бит вместо сина си: той приема доброволно страданията и наказанията. Има случаи, когато любовта ви към някого ви причинява страдания, без той да ги желае.

Един млад момък се влюбил в една красива мома, която не отговаряла на любовта му. За да опита силата на неговата любов, момата казала: „Ще те обикна, ако извадиш сърцето на майка си и ми го донесеш в кутия.“ Момъкът изпълнил желанието ѝ: извадил сърцето на майка си, турил го в кутия и хукнал към възлюбената си с радост, че ще има вече любовта ѝ. В бързината си той се спънал и ударил силно крака си. В този час още сърцето тревожно запитало: „Синко, удари ли се?“

Коя е причината за страданията в човешкия живот? – Желанието на хората да делят Любовта. Каквито и усилия да правите, Любовта остава единна и неделима. Който се опитва да я дели, той сам се излага на страдания и противоречия. Следователно Любовта причинява страдания на онези, които искат да я разделят и не разбират, че тя е неделима. Любовта носи радост на онези, които я разбират и знаят, че тя е единна и неделима. Който не разбира Любовта, влага в нея качества, съвършено различни на нейното

естество. Те играят роля на утайки, които тя туря на работа и в края на краищата от тях излиза нещо ценно. Любовта носи и безлюбието в себе си и го туря на работа.

Като се говори за неразбиране на Любовта, дохождаме до пророците и виждаме, че и те не са я разбирали напълно. Те се обръщали към евреите с думите: „Бог завинаги ще ви изхвърли от Лицето Си.“ Обаче не излязло така. Достатъчно е било да се разкаят, за да им прости Бог. Това показва, че пророците не са разбирали всякога Божията Любов.

Мнозина се запитват защо страдат, щом Бог ги обича. Много естествено! Докато се противи на Любовта, на Бога, човек е изложен на страдания. След това той приписва на Любовта качества, каквито тя не притежава. Много качества има Любовта, но във всичките си прояви тя остава единна и неделима. Безбройни са проявите на Любовта, разнообразни са формите, чрез които тя се проявява, но зад всичко това стои единната и неделима Божия Любов. Земеделецът може да посади житното зърно по различни начини, но резултатът ще бъде един и същ – житното зърно ще израсте и ще даде плод. Каквито и да са проявите на Любовта, те са еднакво ценни. Едни от тях дават веднага плод, а други – след повече или по-малко време.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истинаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

2-ра беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 22 юни 1942 г., 5:00 ч.

ВЪЗХОДЯЩИЯТ ПЪТ

Евангелие от Йоана 10:1-15

Размишление

Божественият свят е светлина, свят на ред и порядък, свят на вечна Божествена хармония, която светлите души разнасят из Вселената, създадена от Бога за проява на Неговата слава и величие.

Свят без светлина е свят на безпорядък и безредие – свят, който се нуждае от Божествената ръка.

Светът на безводието и светът на сухотата е свят, който се нуждае от Божия мир, от живота на радостта.

Използвай услугите на малките случки в живота, за да направиш добро. Използвай услугите на малките случки, за да постъпиш справедливо към своята душа, която носи бремето на всички души.

Използвай услугите на малките, ежедневни случки в живота, за да проявиш своята разумност. Само така душата ухва в доброто, в справедливостта и в разумността.

И най-малката случка дава подтик към доброто, което иде от Бога; най-малката случка дава подтик към справедливостта; най-малката случка дава подтик към разумността. Всяко нехайство към доброто, към справедливостта и към разумността са причина за страданията в човешкия живот.

Страдаш, защото си нехаен към доброто. Страдаш, защото си нехаен към справедливостта. Страдаш, защото си нехаен към разумността.

Напусни калния път на живота, дето всичко е в мъгла, и тръгни по възходящия път на Любовта.

Не презирай малките цветенца, които срещаш на пътя си. Не презирай росните капчици, които виждаш по завехналите листа. Не презирай цвъртенето на малките птички, които се разговарят помежду си. Не отхвърляй и най-малката песен на светлината, която весели твоята душа.

Не отказвай услугите си на малкия бръмбар, който бръмчи около тебе и се моли. И когато кацне на коляното ти, поглади го и му кажи: „Благодаря ти за малката услуга и за малкото благо, което ми носиш."

Благодари не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбарчета, които милват. Хапливите мухи са лошите хора, а малките бръмбарчета – добрите хора.

Говори ясно и отчетливо, не бъди гъгнив. Всеки човек, който седи на два стола, е гъгнив. Всеки човек, който не знае как да постъпва, е несретник.

В света на доброто и на злото, в който живееш, избирай първо доброто, а после карай злото да слугува на доброто.

Не свързвай приятелство със злото. Това е най-тежкият товар, който можеш да понесеш; най-тежката работа, която можеш да свършиш; най-трудното учение, което можеш да постигнеш; най-големите изненади, които можеш да срещнеш.

Злото има само един приятел – Любовта. Запознай се първо с приятеля на злото – с Любовта, а после и със самото зло.

Не бутай огъня с пръст, но с дилаф.

Светът на доброто и на злото е Божествен свят. Не влизай преждевременно в този свят – там не ти е мястото. Докато не

разполагаш със знанието и силите на напредналите и разумни същества в Божествения свят, ти всякога ще страдаш.

Страдание, което не може да се използва, е спънка за душата. Страдание, което може да се използва, е подвиг за душата.

Радвай се на малките блага, които Бог ежедневно и непрекъснато ти изпраща, за да се укрепиш в пътя, който води към Любовта. Когато влезеш в пределите на Любовта, тя ще открие пред тебе красотата на Божествения свят.

Без Любовта Божествените блага са непостижими. С любов Божествените блага представляват нишки, от които целият живот е изтъкан.

Духът е Онзи, Който със своята светлина тъче добрия живот на човека. Ходи в светлината на Духа, за да те благослови Господ.

Използвай допирните точки на светлината. Използвай възможностите на светлината.

Обръщай внимание на най-малкия лъх на светлината, за да откриеш незнайните пътища на живота. В тях се крият Божиите радости, които слизат от Небето. Земята е място на Божиите съкровища, от които ти се ползваш ежедневно. Там и прахът е толкова ценен, колкото и златото. Думата *прах* е смислена. На български език тя има две значения: съществителното *прах* и глаголът *прах*. Човек пере, за да премахне праха. Всяко напрашено нещо трябва да се изчисти. Думата *прах* е свързана с понятието *чистота*. Думата *чистота* пък е свързана с Божествения свят. Значи прахът води към чистотата, а чистотата – към Божествения свят. В разумния свят прахът е ценен като златото, като скъпоценните камъни, като сладките плодове, като чистата течаща вода. Прахът е перото, с което е написан земният живот. Ако го обичаш, той е единен; ако не го обичаш, той се разединява и ти създава мъчнотии.

Не презирай мъчителя си. Обичай го, защото чрез него ти ще се върнеш при Бога.

Работи съзнателно и разумно върху себе си, за да се справиш с праха и да се освободиш от него. За предпочитане е да се справяш с праха, отколкото да заемаш най-високото положение в света. Да царуваш, без да си се справил с праха, това е суета на живота. Да царуваш, след като си се справил с праха, ти си в радостта на живота. Ако се радваш, много е прахът в живота ти; ако скърбиш, малко е твоят прах. Прахът пее своята песен на живота, от чиито частици е произлязъл той.

Посрещайте с радост Словото Божие, което влиза във вашите души. Словото Божие носи Божествените блага.

Каквото и да се случва в живота ви, добро или зло, радвайте се. Бог ще превърне всичко на добро. Там, дето е Бог, смърт и живот са едно.

Пребъдвайте в Бога, за да пребъдва и Той във вас.

Изучавайте ценните думи на Любовта. Изучавайте Словото, което иде от Бога.

3-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 23 юни 1942 г., 5:00 ч.

ЖИВИТЕ ЧИСЛА

Размишление

Често се говори за числата освен като за числени стойности, още и като за живи величини. Живите числа се делят на категории: от 1 до 10 са числа от Божествения свят, от 10 до 100 – от ангелския свят, от 100 до 1000 – от човешкия свят, от 1000 до 10 000 – от животинския свят, от 10 000 до 100 000 – от растителния свят, и от 100 000 до 1 000 000 – от минералния свят.

Мислете върху живите числа и върху значението им в живота. Под думите *живи числа* разбираме такива числа, които за всеки даден случай могат да услужват на човека. Числата имат значение не само когато определят някаква числена стойност, но и когато определят посоката на нещата. Не е все едно дали единицата е надясно, наляво, нагоре или надолу от човека. Ако е надясно, тя означава изгрев, наляво – залез, нагоре – зенит, а надолу – полунощ. Четирите посоки на физическия свят – изгрев, залез, зенит и полунощ, не са само механически точки или положения, но те представляват още и четири процеса, фази или състояния, през които минава съзнанието. От това гледище, ако кажем, че някой човек е отишъл наляво, имаме предвид залеза на Слънцето.

Ще прочета 1. глава от *Битие.*

В начало създаде Бог небето и земята. (1. ст.)

При числото едно Бог създаде небето и земята – първата стъпка надясно.

А земята беше неустроена и пуста;

и тъмнина бе върху бездната,

и Дух Божий се носеше върху водата. (2. ст.)

При числото две Земята е била неустроена и пуста – първата стъпка наляво.

И рече Бог: Да бъде виделина!

И стана виделина. (3. ст.)

При числото три се явява светлина – първата стъпка нагоре – зенитът на Слънцето. При това състояние в съзнанието на човека проблясва идеята, че е създаден по образ и подобие на Бога.

И видя Бог виделината, че беше добро;

и различи Бог виделината от тъмнината. (4. ст.)

При числото четири човек съзнава, че виделината е добро нещо. Това число представлява службата, която човек трябва да върши. То е число на служенето.

И нарече Бог виделината ден, и тъмнината нарече нощ.

И стана вечер, и стана утро – ден първи. (5 ст.)

В съзнанието на човека има светлина и тъмнина – ден и нощ. Денят означава дева, младост, а нощта – покой, старост. В числото пет се е родила първо девата, младостта. Денят дава условия за проява на дейността, на енергията, нощта дава условия за почивка, тя носи покой и тъмнина. Нощта означава още старост, т.е. примиряване на човека с противоречията. Старостта е крайният предел на противоречията. Следователно, за да се примири с противоречията в живота, човек трябва да остарее. Между младостта и старостта има известен период от време. Ето защо, за да се примири с противоречията човек, непременно трябва да мине по-къс или по-дълъг период от време. Примиряването, справянето с противоречията или разрешаването им не става изведнъж.

Какъв смисъл имат за вас прочетените стихове? Какво отношение имат те към сегашния ви живот? Ако знаете как Бог е

създал и устроил небето и земята, ще знаете как да създадете и вашия външен и вътрешен свят. Това знание се крие в живите числа. Питагор е открил на учениците си значението на живите числа само от 1 до 4, а на вас се откри значението и на числото пет, защото времената са усилни. Бъдете доволни на това, което досега ви се е открило, и на онова, което предстои да се открие в бъдеще. Това, което днес ви се откри, представлява пътя, по който идат Божиите благословения. Вие трябва да изучавате този път и да го следвате.

Ден и нощ, светлина и тъмнина. Тъмнината е свързана със страшни неща: със змии, с тигри, с лъвове, със земетресения, със смърт. Светлината и тъмнината са процеси, които стават в съзнанието. Ако ги разглеждате само като външни, механически процеси, те губят смисъла си. Също така и процесите смърт и живот не са само външни, механически, но и вътрешни, съзнателни процеси. Казват за някого, че е умрял. Това не е механически процес, но органически. Той е посаден в земята и след време ще израсте, т.е. ще възкръсне. Ако не умре, човек не може да възкръсне. Смърт и възкресение са два процеса, които стават в съзнанието на човека. Който е умрял, само той има възможност да възкръсне; който не е умрял, не може да възкръсне. Да умреш, това значи да минеш през най-страшните противоречия и тогава да възкръснеш. Йон прекара три дена в утробата на кита и след това възкръсна. Когато Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, той се отказа, видя му се страшно. Но като прекара три дена в утробата на кита, видя, че има нещо по-страшно от задачата, която Бог му е възложил. Поглъщането на Йон от кита не е обикновена смърт, но минаване от светлината в тъмнината. Това е все едно да паднеш отвисоко в някоя пропаст. Обратният процес е изкачване, излизане на светлина или възкресение.

Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от плодовете на забраненото дърво, ще умреш." Бог заповяда на Адам да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не послуша, наруши Божията заповед. Бог заповяда на Йон да отиде в Ниневия да проповядва, но и той не изпълни заповедта. И двамата изгубиха добрите условия на живота и влязоха в смъртта: Адам напусна рая, а Йон влезе в утробата на кита. И двамата минаха от светлина в тъмнина, от живот в смърт. За една ябълка Адам и Ева изгубиха рая. Ябълката може да е била красива, но отрова е криела в себе си. Който яде от плодовете на тази ябълка, непременно ще умре. За да се спаси, той трябва да я повърне. Адам пристъпи Божията заповед и се скри. Дълго време Бог го търсеше в рая, но Адам мълчеше – за пръв път той приложи мълчанието. Най-после Бог го намери и го запита: „Адаме, защо се криеш?" – „Убоях се, Господи, от Лицето Ти." Разговорът между Бога и Адам е разговор на душата с нейния Създател.

Излизането на Адам от рая представлява началото на човешкия живот, а връщането му в рая – края на този живот. Влезе ли човек отново в рая, страданията престават за него и той влиза в новия живот – в живота на веселието и на радостта. Раят на Земята се намира на полюсите – на Северния и на Южния полюс. Мъжът живее на Северния полюс, а жената – на Южния. Значи раят на Адам се намира на Северния полюс, а раят на Ева – на Южния полюс. Северният полюс представлява още умствения свят, а Южният – духовния. Това са символи, чрез които си служим за изяснение на известни идеи.

Като се говори за рая, в ума на човека изпъква като контраст понятието за ада, за греха. За него не трябва да се мисли и да се говори много. Защо? – Защото чистата кърпа лесно става нечиста.

Достатъчно е да я прехвърлите няколко пъти през ръцете си и тя става нечиста. След това трябва да я перете. Не се чисти лесно грехът. Той е кал, която крие произхода си в далечното минало. Само Провидението е в състояние да я премахне, само Провидението е в състояние да изработи нещо ценно от нея. Големи знания трябва да притежава човек, за да освободи съзнанието си от петната на греховната кал. Кажеш ли една обидна дума на някого или отправиш към него крив поглед, трябва да направиш големи усилия, докато освободиш съзнанието си от тъмнината, която го е засенчила. За да се справи с греха, човек трябва да повдигне съзнанието си и да влезе в новия живот.

Време е вече хората да излязат от сегашното си положение, да се откажат от старите разбирания, от критиката, която повече ги спъва, отколкото ги осветява. Изучавайте света, който Бог е създал, без да го критикувате. Задачата на човека е да учи и да прилага наученото, да разбере смисъла на живота и предназначението си като човек.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

4-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 25 юни 1942 г., 5:00 ч.

ПРИЛАГАНЕ НА ЖИВИТЕ ЧИСЛА

Размишление

Като изучавате живите числа, ще видите, че всяко число има приложение в живота. В основата на всяко число влиза една дума, която има съдържание и смисъл, които отговарят на самото число. Значи всяко число има отношение към нещо. Например в основата на числото едно влиза положителната частица *да*. В основата на числото две влиза отрицателната частица *не*. В основата на числото три влиза думата *съгласие*. В основата на числото четири влиза думата *работа*. В основата на числото пет влизат думите *напред с Любовта*.

Когато дойдете до неща, които имат отношение към вас, вие трябва да мислите, да определите посоката на своето движение. Ако мисълта ви е съгласна с Божествената, ще вземете права посока и ще кажете *да*. В противен случай ще кажете *не*. Отрицателната частица *не* показва, че човек не трябва да изменя пътя, по който върви. Ако си дал обещание да служиш на Бога, ще потвърдиш обещанието си с частицата *да*. Ако в този момент ти дойде друго желание, което те отклонява от служенето, ще го отречеш с частицата *не*. Както и да те отклоняват от обещанието да служиш на Бога, ти трябва да останеш независим, непоколебим. Докато остава независим в обещанията си към Първата Причина, човек дава предимство на Божественото Начало в себе си. Щом стане зависим от хората, той е в областта на човешкото. Който живее в Божественото, той е твърд като канара: никой не е в състояние да го измести от поста, на който е застанал. Може да те измести само Онзи, Който те е поставил на този пост.

Значи само Бог може да те измести. Дойде ли друг някой да те смени, ще кажеш: „Не, не се мърдам от мястото си." При служенето на Бога ще бъдеш положителен, ще казваш *да.* Като дойде човешкото, което иска да те отклони, ще кажеш *не.* След положителната частица *да* иде съгласието на човека да върши това, което Бог е определил. Значи утвърденият човек в положителното е съгласен с всичко, което Бог е определил. Щом даде съгласието си, човек започва да работи за Бога. И най-после той се вдъхновява в работата си от мисълта, че върви напред с Любовта.

Всички хора се стремят към Любовта, но в края на краищата остават разочаровани. Защо? – Защото попадат на човешката любов, която повече руши, по-малко гради. Божествената любов е положителна и съграждаща. Като влезе в нея, човек вижда, че Единственият, Който обича и дава условия за растене, е Бог. Той праща слънчевата светлина и топлина на всички живи същества, Той изпраща хляба на човека. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето." Значи хлябът иде отгоре, от слънчевата светлина и топлина. И тъй, кажете ли в душата си за нещо *да*, не отстъпвайте от думите си. Бог каза на Адам да не яде от плодовете на забраненото дърво и той каза *да*, обеща, че ще изпълни Божията заповед. Когато дойде изкусителят и го накара да яде, той не повтори думите, казани пред Бога, и се отрече. Йон пък имаше желание да отиде на запад, в Испания, но Бог му каза да не отива там, а да отиде в Ниневия, да проповядва на тамошните жители да се разкаят. Йон не послуша Господа и замина за Испания, дето за наказание го хвърлиха в морето. Тук го глътна китът и Йон трябваше да престои три дена в утробата му; след дългата му молитва китът го изхвърли на брега.

Ето защо, когато Бог ти казва да вървиш напред, върви и не мисли. И да има мъчнотии, върви напред! Ако се върнеш назад,

мъчнотиите и опасностите ще бъдат по-големи, отколкото ако вървиш напред по заповед, дадена от Бога. Каквито мъчнотии да има напред, все ще ги преодолееш. Върнеш ли се назад, мъчнотиите стават по-големи и по-непреодолими. Йон излезе от кита, след като обеща в себе си, че ще изпълни Божията заповед. Той изяви готовност към послушание. Ако не слушаш, смъртта ще те погълне; слушаш ли, смъртта ще те изхвърли вън от себе си, както китът изхвърли Йона на брега.

Бог създаде човека в шестия ден – ден на усилена дейност, ден на създаване на нов човек. Задачата на сегашния човек се заключава в това – да слуша и да гледа какво Бог създава днес в самия човек. Нов човек се създава! Той е човекът, създаден по образ и подобие на Бога – човекът на новия живот.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

5-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 26 юни 1942 г., 5:00 ч.

НОВИЯТ ПЪТ

Размишление

Всички се питат кой е правият път за постигане на добрите желания. Единственият прав път е пътят на Любовта. Някой иска да стане художник. Той може моментално да стане художник, но трябва да влезе в областта на художеството, дето се съединяват всички умове на художниците. Ако не влезе в тази област и не се свърже с умовете на художниците, той пак ще рисува, но няма да направи нито една ценна картина. Ако искаш да станеш музикант, ще влезеш в областта на музиката; ако искаш да станеш поет, ще влезеш в областта на поезията; ако искаш да станеш философ, ще влезеш в областта на философията. Докато не влезе в среда, съответна на неговите желания, човек ще свири, ще пише, ще философства, но никакъв музикант, никакъв поет, нито философ може да стане от него. Влезе ли в хармонична среда, човек постига лесно желанията си, с малки усилия. Всяка хармонична среда води към Любовта. Затова казваме, че единственият прав път за постигане на човешките желания е пътят на Любовта. Този път не е нито нов, нито стар; той не е нито мъчен, нито лесен. Красив е пътят на Любовта. От човека зависи да бъде той лесен или мъчен.

Как проявяват любовта си повечето хора? – Като обикнат някого, те му турят юлар и седло и казват: „Дий!“ Това е мъчният път на любовта, защото заробва. Обаче има хора, които, като обикнат някого, освобождават го. Те махат юлара и седлото му и го пущат на свобода. Това е лесният път на Любовта. Значи едни хора обичат и с любовта си заробват, а други обичат и освобождават заробените.

Какво е положението на съвременните хора? – Те постоянно се освобождават; те са потопени в света на Любовта, заобиколени са с разумни същества, които ги обичат и непрекъснато ги освобождават. Щом излезеш от една мъчнотия, това показва, че са те освободили. Заробването е двояко: човек сам се заробва и други го заробват. Достатъчно е да обикнеш някого и да пожелаеш да го обсебиш, т.е. да го задържиш за себе си, за да се заробиш сам. В това отношение човек прилича на онази морска птица, която отдалече се хвърля във водата, за да грабне плячката си, но вместо да извади рибата, тя пада във водата и там се удавя. Какво става? – Оказва се, че рибата е много голяма и птицата не може да я отнесе със себе си.

Докато се домогне до Любовта, която освобождава, човек минава през велика школа. Една млада красива мома се явила при Господа с молба да ѝ даде нещо, с което да се прослави в света. Господ чул молбата ѝ и я превърнал в дрянова пръчка. Един учител видял тази пръчка и я взел с цел да наказва немирните ученици. Като я вдигал и слагал върху гърбовете на непослушните ученици, красивата мома останала недоволна от службата, в която била впрегната, и отишла при Бога да се оплаче. Бог ѝ казал: „Сега ще те направя лескова пръчка.“ Намерил я един добър капелмайстор и я взел, за да му служи при дирижиране. В скоро време капелмайсторът се прочул по целия свят, всички говорели за неговите успехи. Това задоволило и младата мома, която благодарила на Бога, че я направил лескова пръчка.

Следователно, докато хората изпълняват служба на дрянови пръчки, да бият с тях непослушните ученици, те всякога ще бъдат недоволни от живота си. Станат ли лескови пръчки и влязат в ръката на добрите капелмайстори, те ще се прославят и ще бъдат доволни от живота си. Първоначално човек ще бъде дрянова пръчка и ще влезе в

ръката на учителя, който възпитава непослушните ученици; после ще стане лескова пръчка и ще влезе в ръката на добрия капелмайстор, чрез когото ще се прослави. Онези ученици, които учителят е бил и възпитавал с дрянова пръчка, стават послушни, възпитани и влизат в оркестъра на добрия капелмайстор, който ги дирижира с лескова пръчка. Така изминатият път придобива велик смисъл.

Разумната Природа възпитава своите деца по различен начин, чрез различни методи, според степента на тяхното развитие, докато ги доведе най-после до пътя на Истината и Свободата, на Мъдростта и Светлината. Един ден, когато извървите този път, вие ще се радвате и ще си казвате: „Колко сме били неразумни! Да живеем при такива богати условия и да роптаем!“ Влезе ли в пътя на Любовта, душата се радва на богати условия и възможности. Любовта е път на вечно обновяване и подмладяване, път на вечно повдигане. Какво ще кажете за онази певица, на която всички ръкопляскат, която обсипват с цветя и подаръци? Тя е в пътя на своето възлизане. Обаче дойде друга, по-добра, по-млада, по-красива, и измества първата. Тя е недоволна от положението си, защото слиза от върха, на който се е качила. Това е човешко гледане на нещата. Неизбежен е пътят на възлизането и на слизането, но за да се ползва и от двата пътя, човек трябва да ги разбира. Възлизането радва човека, внася в него радост и разширение. При слизането си човек има страдания, които развиват в него дълбочина – тя отговаря на височината, до която е стигнал. Ако няма слизане, човек само ще се радва, но ще остане на едно и също място в развитието си: няма да слезе долу, но и по-горе не може да се качи. Първата певица трябва да се радва на успехите на младата, за да не пресуши изворите на своя талант. Само така тя си приготвя условия за по-голям възход и разцвет на своите дарби и способности.

Не може човек да бъде щастлив, докато не желае щастието на всички хора.

Съвременното човечество е дошло до нов път – едва сега то прави връзка с Божията Любов. Разумност се иска от сегашните хора. Защо? – Защото само разумният, добрият и справедливият могат да бъдат носители на Любовта. Какво значи да бъдеш носител на Любовта? – Да обичаш и да те обичат. Разумност се иска от онзи, който обича, както и от онзи, когото обичат. Казват, че Любовта не вижда погрешките на хората. Ще излезе, че Любовта е сляпа. Не, Любовта има много очи, тя всичко вижда, но никого не съди. Как да не вижда, че един човек е малък, а друг – голям? Трябва ли да мисли, че и малкото шише събира толкова вода, колкото и голямото? Като налее в малкото шише един килограм вода, то веднага ще се напълни; налива ли още вода, тя ще прелее. Всеки човек трябва да се познава, да знае колко богатство може да събере в себе си. Важно е разумно да използвате богатството, което ви се дава, а не да се стремите към придобиване на големи богатства. Любовта е богатството, към което се стреми човешката душа. Следователно не е важно колко богатство ще придобиеш; важно е да го използваш както за твоето благо, така и за благото на своя ближен.

Какво правят някои хора с Любовта, как постъпват с нея? – Както с плодовете на дърветата. Някой откъсне една ябълка от дървото – и ако не му хареса, веднага я изплюва. Това не е правилно: преди да я откъсне, той трябва да се спре пред нея, да я разгледа, да разбере ще му хареса ли, или не. След това, ако му хареса, може да я откъсне. Мнозина постъпват по същия начин и с Любовта. Те се приближават до този, до онзи, вземат по нещичко от тях – и ако не им хареса това, което са взели, веднага го изплюват. Тази е причината, дето много хора са недоволни от любовта. Това са пътищата на човешката любов.

Нов път се открива пред човечеството – пътят на Божията Любов. Който влезе в този път, той става здрав, умен и добър. Отличителното качество на тази Любов е, че носи условия за постоянно растене.

6-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 27 юни 1942 г., 5:00 ч.

НОВИЯТ СВЯТ

Евангелие от Йоана, 17. глава

Размишление

Душата е храм на Истината, умът – светилище на Мъдростта, сърцето – олтар на Любовта.

Бог създаде света на светлината за очите, света на слуха – за ушите, света на уханието – за носа, света на словото – за устата, работата – за ръцете, движението – за нозете, тялото – за жилище на душата.

Старият човек беше създаден за живота и за движението. Новият човек е създаден за Любовта и за Знанието. Следователно от живота – към Любовта! От Любовта – към Бога! Само така човек познава, че Бог е всичко в света.

Ние не говорим за света на тъмнината, в която хората блуждаят, но за света на Светлината, която отваря очите на хората за ново познание на Бога. Ние говорим за света на Светлината, в която хората възкръсват.

Бог е вечна красота на живота. Бог е вечно постижение на Любовта. Бог е вечно изявяване на красотата – основа на Доброто.

В новия свят, който Бог създава, всички хора се обединяват в едно цяло, за да живеят в Любовта. Верни са думите на апостол Павел, който казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за душите, които Го любят.“

Бог създаде Вселената за душите – да живеят в нея и да се радват на Славата Божия, в която Той ги е облякъл. Христос казва:

И славата, която Ти Ми даде,
Аз я дадох на тях, за да бъдат едно,
както и ние сме едно. (22. ст.)

Като четат Евангелието, някои религиозни хора искат да им се открият великите истини на живота. Как ще откриете на човека нещо, ако той държи очите си затворени? Докато очите му са затворени, той нищо не вижда. Щом отвори очите си, ще види всичко, каквото му се открива. Какво ще разбере за светлината онзи, на когото очите са затворени? Каквото и да му се говори, нищо няма да разбере. За да учи и да придобива знания, човек трябва да отвори очите и ушите си за светлината. Тя има и звук, който се възприема чрез ушите. Звукът, звуковите вълни носят Словото. Какво ще говорите на човек със затворени уши? Който има очи и уши и не ги отваря, той е осъден на страдания.

Какво представляват страданията за човешката душа? – Условия за растене и развиване. Когато страда, душата расте и се развива. Нейните мисли, чувства и способности се разцъфтяват. Тя се превръща в цвят, който разнася надалече уханието си; завързва плод, който скоро узрява. Душа, която не страда, завинаги остава затворена пъпка.

Храни душата си със зрелите плодове на своя живот, за да расте тя, да се развива и постоянно да се освобождава.

Плодовете на душата са райски плодове, към които всеки се стреми.

Едва сега хората се готвят да влязат в реалния живот, пълен с красота и вътрешна сладост. Реалният живот наричаме още Божествен живот.

Животът без сладост е горчивина. Животът без ухание е смрад. Животът без красота е грозота.

Днес се твори нов свят, който се нуждае от нови условия, от нови положения, които да станат плът и кръв на човека. Това наричаме реалност в живота. В тази реалност именно човешката душа ще се изяви в своята красота и величие.

Когато перат нечистата риза, трябва ли да се плаче? Когато посяват житното зърно в земята, трябва ли да се плаче? Когато вършеят житото, трябва ли да се плаче? Когато удрят камъка, за да се изваe от него хубава статуя, трябва ли да се плаче?

И явих им Твоето име, и ще явя,
та да бъде в тях любовта,
с която си Ме възлюбил, и Аз в тях. (26. ст.)

Старият човек изучава живота, а новият – Любовта. Бъдете, прочее, и вие нови хора, за да изучавате Любовта.

7-ма беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 28 юни 1942 г., 5:00 ч.

КОСМИЧНАТА ЛЮБОВ

Какво представлява човешкият живот? – В едно отношение човешкият живот представлява сбор от няколко живота, т.е. сбор от минали съществувания, добри или лоши. Тази е причината, задето човек носи в себе си сили, способности, желания, дарби – резултат на далечното минало. Едни от тях трябва да развива, а други да изправя.

Хората се раждат, растат, женят се, умират, без да знаят защо става това. Някои мислят, че всичко, което става в живота им, е резултат на Божествения ред и порядък. Всъщност малко са процесите, които се извършват по силата на Божествените закони. Например женитбата е човешки процес. В човешкия порядък на нещата е да се жени човек. Като се оженят, хората развалят отношенията си. Когато нивата се ожъне, житото се туря в хамбара, а сламата – в плевнята. Повечето отива в плевнята, а по-малкото – в хамбара. В случая плевнята символизира човешкото, а хамбарът – Божественото. И в Божествения свят се говори за женитба, но тя се различава коренно от тази на Земята. Затова е казано в Писанието: „Който се сподоби с бъдещия живот, нито се жени, нито за мъж отива.“

Коя е причината за разваляне на отношенията между хората? – Егоистичната любов. Те говорят за любов, за хармонични отношения, а мислят само за себе си, искат всички да ги обичат. Да обичаш някого, това значи да го очистиш. Любовта се проявява в абсолютно чиста среда. В нечистата среда тя не се проявява. Дойдете ли до вътрешната Любов, първото условие за проявата ѝ е чистотата. Без чистота не можете да получите нито едно от благата на Любовта. Всички познават външната любов, но вътрешната малцина я

познават. Кой може да напише едно любовно писмо, да отправи един любовен поглед или да каже една сладка дума? – Само чистият по сърце може да отправи любовен поглед. И само чистият може да възприеме един любовен поглед. Нечистият е сляп за любовния поглед и глух за любовната дума. Чистият не се страхува от нищо – той е смел и решителен.

Мнозина искат да знаят какво нещо е Любовта. Не бързайте, не можете изведнъж да я разберете. Посейте я в земята, както посявате житното зърно, и когато израсте, цъфне и даде плод, тогава ще разберете какво представлява тя. Изучавайте проявите на Любовта съзнателно, спокойно, за да не изпадате в заблуждения. Някой ви обича и вие се радвате на неговата любов. Тази любов не е негова, тя се дължи на някое възвишено същество, което го посещава периодически. Докато това същество е в него, той ви обича; щом се отдалечи от него, и любовта му престава. Като не разбирате проявите на Любовта, вие страдате, мъчите се, недоволни сте от него. Загубването на Любовта е привидно. След известно време възвишеното същество отново ще посети този човек и той пак ще прояви любовта си към вас. Затова никога не мислете, че Любовта се прекъсва. Тя е непрекъсната, минава от един човек в друг с цел да даде на всеки нещо, всички да повдигне.

Радвайте се, когато Любовта ви посещава. Радвайте се, когато ви обичат. Някой съжалява, че са го обичали или че е обичал. Когото и да сте обичали или който и да ви е обичал, не съжалявайте. Малко или много, Любовта всякога дава нещо от себе си. Ако ви е обичал обикновен човек, и вие сте станали обикновен; ако ви е обичал някой човек, повдигнат в умствено отношение, вие сте станали талантлив; ако ви е обичал някой гений, и вие сте станали гениален. Понеже всички хора имат известни сили, дарби и способности, това показва,

че някой ги е обичал. Любовта преобразява както този, който обича, така и онзи, когото обичат. Любовта лекува всички болести: тя не търпи слепи, глухи, неми, сакати, глупави, невежи. Каквито слабости и недостатъци види в човека, тя всичко изправя. Едно изисква Любовта – пълно доверие. Съмнявате ли се в нея, тя се затваря за вас и нищо не дава.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ В познаването на Бога се крие разрешението на въпроса за безсмъртието. Познаването на нещата подразбира опитване. Когато опитате и познаете човека, обмяната между вас и него е правилна. Познаването на Бога подразбира познаване на Великата космична Любов. Щом Го познаваш, ти Го любиш, виждаш Неговото присъствие навсякъде и във всичко; Природата оживява за тебе и ти ставаш едно с нея.

Любовта е колективен, а не единичен акт. Когато човек люби, с него заедно любят всички хора, всички ангели и архангели – цялото Небе. Той се радва, понеже е станал проводник на Любовта: каквото благо приеме от нея, той го предава и на другите същества. Голяма е светлината на Любовта; големи са огънят и топлината ѝ. Каквито пречки срещне на пътя си, тя ги изгаря и разрушава. Който е ограден с огъня на Любовта, нищо не може да се докосне до него – той живее в пълна безопасност.

Радвайте се, когато окото на Любовта бди върху вас. Няма същество, за което окото на Любовта да не следи и да не мисли. Който иска да получи нещо повече от другите, той сам си създава нещастия. Всичко живее и се движи в Любовта. Това, което наричаме Промисъл, не е нищо друго, освен зоркото око на Любовта. Докато дойде до проявите на Великата Любов, човек минава през различни форми, за да изучи и най-малките нейни прояви. Само така той ще

придобие пълна и ясна представа за Цялото и за неговите прояви в Любовта.

Как ще проявите любовта си към бедния? – Като го нахраните. Към невежия? – Като го учите. Към болния? – Като му помогнете да оздравее. Как ще проявят любовта си две възвишени същества едно към друго? Те нямат нуждите на гладния, на невежия, на болния. Както се преливат водите една в друга, така се преливат душите на възвишените същества, които се любят. Водата от реките отива в моретата и океаните, част от океанската и морската вода се изпарява, отива във въздушното пространство, отдето пак слиза на земята като вода и отново се връща в океаните. Както между водите става едно кръгообръщане, така и между душите на възвишените същества става едно кръговратно преливане.

Любовта е сила, която се дава свободно, без насилие и принуда. Който я получава, трябва да я разбира и цени. Не може ли човек да оцени Любовта, която му се дава, тя го напуща, без да загуби нещо. Тя веднага отива на друго място, дето я ценят, и там свършва полезна работа. За да разбере и оцени Великата Любов, човек трябва да дойде до единството на живота, да схваща всички прояви като едно цяло, неразделно начало. Тогава двама любещи ще обичат трети, тримата ще обичат четвърти, четиримата ще обичат пети и т.н.

Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново.“ Този стих се отнася до Любовта. Когато влезе в човека, Любовта постепенно замества старата груба дреха с нова, направена от мека, фина материя. Каменното сърце се замества с плътско, което е отзивчиво към човешките страдания и мъчнотии. Когато се докосне до някой камък, любещият помага и на камъка, и на всеки, който влезе в контакт с него. Любовта оставя своите добри влияния навсякъде. Ако някой отчаян се допре до този камък, отчаянието му

веднага изчезва. Той възприема нещо от любовта на онзи, който пръв се е докоснал до камъка.

Човечеството едва сега се отправя към Космичната Любов. Едва сега то влиза в реалния живот – в живота на Великата космична Любов.

8-ма беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 28 юни 1942 г., 10:00 ч.

КРАСОТА И БЛАГОСТ

Евангелие от Йоана, 18. глава

Аз затова се родих
и затова дойдох на този свят,
да свидетелствам за истината.
Всеки, който е от истината,
слуша гласа Ми. (37. ст.)

Красива и блага е Любовта.
Красива и блага е Мъдростта.
Красива и блага е Истината.
Чрез тях Бог се изявява на света.

Бог е Дух, и които Му се кланят, да Му се кланят в Дух и Истина.

9-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 1 юли 1942 г., 5:00 ч.

НОВАТА КУЛТУРА

Времената, които днес преживяваме, представят обсадата на целия християнски свят. Думите, които Христос е казал в 24. глава на Евангелието от Матея, 22. стих, характеризират сегашните времена:

И ако да не се съкратяха онези дни,

ни една плът не би се избавила;

но заради избраните онези дни ще се съкратят.

Днес хората се измъчват едни други, превозните им средства – кораби, параходи, потъват. Сегашната война е най-страшната за човечеството. Никога не е ставала такава война. Никога не са се вдигали толкова войници на крак. Воюващите страни са турили на крак десетки милиони войници и всички се бият ожесточено. Всички войни, всички недоразумения между хората се дължат на непослушанието на първите човеци. Ако Адам и Ева биха послушали и изпълнили Божията заповед, днес нямаше да стават тези неща. Светът се изопачи поради непослушанието първо на Ева, а после и на Адам. Те са свидетели на нещастията и страданията на човечеството. Те виждат лошите последствия на непослушанието. Така именно Ева научи следната истина: като се отпуши кранът в горния етаж на зданието, цялото здание се напълва с вода.

Време е вече старото да си замине, да дойдат новите хора – хората на побратимяването, които да мислят за доброто на своите ближни като за свое добро. Какво ще стане с лошите хора? – Ще се заместят с добри. Какво ще стане със слабите хора? – Ще им се дадат условия да станат силни. Те трябва да станат силни, за да проявят Любовта. Досега само слабите хора са проявявали любовта, затова всички са били нещастни. Като носят любовта, слабите хора се страхуват да не изпуснат всичката ѝ топлина и светлина, че и те да

изгорят, и светът да изгори. Силните хора ще пуснат всичката топлина и светлина на Любовта, за да просветят цялото човечество. Какво лошо има в това, че светът ще разполага с повече светлина и топлина? По-добре да има пламък и светлина, отколкото димене и пушек. Днес светът повече дими и пуши, а не свети. Иде Любовта в света. Нейната светлина и топлина не са механически, но органически, всичко пречистват. Да мине човек през светлината и топлината на Любовта, това значи да мине през страдания, които пречистват, обновяват. Любовта носи живот в себе си.

Днес воюват доброто, разумността и справедливостта като елементи на Великата Любов, Мъдрост и Истина. Бог е дал властта Си в техните ръце. Който ги прилага, ще се ползва от светлината, знанието и свободата и ще се учи. Който не ги прилага, ще държи книгата затворена, без да се ползва от светлината ѝ. Той ще бъде принуден да ходи на нивите да оре и копае.

Мнозина се запитват защо сгрешиха Адам и Ева. По две причини: от една страна, имаха желание да станат като Бога, а от друга страна, имаха желание да опитат забранения плод, да задоволят глада си. Те мислеха, че така ще станат силни като Бога и се отделиха от Него. Човек е силен, докато е свързан с Първата Причина, с Цялото. Ръката е силна, докато е свързана с тялото. Отдели ли се от тялото, тя нищо не може да направи. Силата на човека се заключава във връзката му с Любовта. Само любещият, мъдрият и истинолюбивият постига желанията си и става гражданин на Царството Божие.

Съвременните хора, особено религиозните, говорят за онзи свят, за ангелите, но не знаят, че никой не може да влезе там без любов, без знание и без свобода. Ще кажете, че имате и любов, и знание, и свобода. Това са още човешки неща. С човешки неща в онзи свят никого не приемат. Там нищо нечисто не се допуща. Ще кажете, че

Христос ви е изкупил с кръвта Си. Кръвта на Христа не е нищо друго, освен Словото, изявено чрез Любовта, Мъдростта и Истината в своята пълнота. В тях няма страдания и мъчнотии, няма никакви загуби и лишения. Човек страда, когато се отдалечи от Любовта. Тогава той губи здравето и чувствата, и мислите, и богатството си. Човек страда, защото не изпълнява закона на Любовта. Първите човеци не изпълниха този закон, поради което и до днес още хората страдат. Те се изпитаха чрез забранения плод, за да видят колко ценят свободата и как разбират Любовта.

И сегашните хора още ценят външното богатство повече от вътрешното. Всъщност човек се повдига чрез своя ум, чрез своето сърце, чрез своята душа и чрез своя дух, а не чрез забранените мисли, чувства и желания. В послушанието и изпълнението на Божиите заповеди се крие силата на човека. Значи първият грях се дължи на непослушанието на първите човеци. Ева сгреши със сърцето си, а Адам – с ума си, и по този път те внесоха чужд елемент в живота. Този елемент ще се изхвърли вън чрез страданието. Казано е в Писанието: „Петата на жената ще смаже главата на змията." Петата, ходилото на крака представлява доброто. Значи доброто ще смаже ума на змията. Кракът на жената ще излезе по-силен от главата на змията.

Радвайте се, че е дошло време за изправяне на човечеството, за възприемане светлината и топлината на Любовта. Време е вече за ликвидиране със стария ред и порядък на живота. Новият ред означава създаване на нов свят, дето Любовта ще царува. В стария порядък тя присъства само за утеха на страдащите. Тя им казва: „Бъдете герои, за да понесете страданията, които ви се дават." Тя казва на слабия и на болния: „Стани от леглото си, вземи оръжието си и върви напред!" Болният не се нуждае от утеха и залъгване, но от сила и импулс.

Защо дойде Христос преди две хиляди години на Земята? – Да приготви условия за идването на Царството Божие на Земята на хората на Любовта. Новият ред ще трае хиляди Божествени години, а не човешки. Затова е казано: „Тяхното царство е во веки веков.“ Праведните ще оживеят, ще добият сила и власт, ще възкръснат, те ще победят смъртта. Блажени праведните и светиите.

Какво представлява светията? – Той носи светлина за цялото човечество. Той се е родил чист и светъл, не е минал по пътя на обикновения човек, не е падал и ставал. Той е силен, защото е свързан с Бога.

Блажени са, които очакват възкресението. Те се готвят да излязат от своите пашкули. Възкръсналият е силен човек. В бъдеще и зверовете ще разберат, че е настанала нова епоха в света. Всички растения, животни и хора ще се радват на новия ред и порядък в света. Всички ще бъдат приятели помежду си. Земята ще се преустрои, ще се превърне на рай.

Мнозина питат колко време има още за излизане на брега. Брегът се вижда вече. Наближила е пролетта. Прелетните птички идат и оповестяват пролетта. Днес човечеството преживява последните дни на зимата. Работете за по-скорошното идване на пролетта. Нека всички единодушно кажем: „Наближило е вече Царството Божие на Земята.“

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

10-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 1 юли 1942 г., 7:00 ч.

КРАСОТАТА НА ЖИВОТА

Евангелие от Матея, 12. глава

Размишление

Защото който прави волята на Отца Моего,
Който е на небеса, той Ми е брат, и сестра, и майка. (50. ст.).

В добрия и разумен живот красивото е Любовта.

В добрия и чист живот красивото е Мъдростта.

В добрия и светъл живот красивото е Истината.

Поддържай красотата на Любовта, поддържай чистотата на Мъдростта, поддържай светлината на Истината и ще бъдеш винаги радостен и блажен, защото Бог пребъдва в тях.

Любовта със своята красота изпълва целия Божествен свят.

Мъдростта със своята чистота прониква цялото Битие.

Истината със своята светлина държи в свобода всички същества в Божествения свят.

Обичай Любовта, обичай Мъдростта, обичай Истината! Нека те бъдат светилници на душата ти, защото чрез тях Бог се изявява на онези, които Го търсят.

Призовавайте Бога в Любовта, призовавайте Го в Мъдростта, призовавайте Го в Истината! Само така ще чуете тихия глас на Неговия Дух да говори на вашия дух, да говори на вашата душа, да говори на вашия ум, да говори и на вашето сърце.

Благостта на Бога винаги пребъдва в Неговата Любов, в Неговата Мъдрост, в Неговата Истина. Чрез тях се изявява Неговата безгранична благост.

Служете на Господа с Любов, служете Му с Мъдрост, служете Му с Истина и ще имате живот, светлина и свобода.

Красотата на Любовта, чистотата на Мъдростта и светлината на Истината да пребъдват във вас! Пребъдете в тях, за да пребъдат и те във вас. Те са новият живот, който Бог изпраща в света.

Духът Божий иска милост, а не жертва.

11-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 2 юли 1942 г., 5:00 ч.

ДОМ НА БЛАЖЕНСТВОТО

Евангелие от Йоана, 3. глава

Размишление

Ако се не роди някой изново,
не може да види Царството Божие. (3. ст.)

Роденият изново е човек, роден от Любовта, оживял в Мъдростта и възкръснал в Истината. Това е човекът, който сега излиза от Бога и иде на света, за да изяви силата Божия, да изяви силата на доброто, силата на правдата и силата на разумността.

Това е човекът, който носи знанието на Любовта и силата на милосърдието. Това е човекът, който носи светлината на Мъдростта. Той отваря очите на слепите. Това е човекът, който носи Истината и свободата. Това е човекът, който носи живота на безсмъртието.

Съгради дома си от нишките на Любовта, изплети го от нишките на Мъдростта, украси го с нишките на Истината. Сложи тогаз трапеза в дома си и покани на гости Любовта, покани на гости Мъдростта, покани на гости Истината. Стани, та им послужи, за да се научиш как да живееш.

Престани да се тревожиш за малките неща – от тях се създават скъпоценни камъни. Престани да се тревожиш за мътната вода – тя наторява живота. Престани да се смущаваш от тъмнината, която ограничава живота.

Тъмнината и светлината са приятели на Любовта. Знанието и невежеството са приятели на Мъдростта. Робството и свободата са приятели на истината.

Тъмнината е Старият Завет, светлината – Новият Завет. Роденият от плътта е човек на Стария Завет, роденият от Духа е новият човек – човекът на Любовта.

Всеки човек, който се тревожи от хапливите мухи, не може да разбере света. Който впряга хапливите мухи на работа – да орат земята, той разбира живота. Създай от хапливите мухи говеда, крави, коне и тури им самар: нека и те да работят, да помагат на живота. Не мисли какво ще стане с тях и каква е тяхната участ. Нека работят. По-добре работа, отколкото хапане; по-добре ядене, отколкото ритане; по-добре говорене, отколкото злословене.

Накарай хапливите мухи да пеят. Накарай хапливите мухи да играят на хорото, както младите моми и момци. Нека хапливите мухи станат ученици на добрите хора. Нека хапливите мухи станат ученици на живота. Нека хапливите мухи забравят своето минало недоволство и не се гордеят с това, че заставят воловете да бягат от тях. Защото когато слабият гони силния, смешен става; когато слабият рита силния, краката му се изкълчват; когато слабият се бори със силния, ръцете му се осакатяват; когато слабият спори със силния, той оглупява.

Не се опитвай да победиш Всесилния. Не се опитвай да надхитриш разумния. Не се опитвай да ограничиш свободния.

Стани слуга на Любовта!

Стани ученик на Мъдростта!

Стани придворен на Истината!

По-добре любов, отколкото омраза; по-добре знание, отколкото невежество; по-добре свобода, отколкото робство.

Хапливите мухи създадоха безлюбието, невежеството и робството. Какво ти коства да се откажеш от една хаплива муха?

Няма по-слабо същество от хапливата муха. Какво те спъва да я победиш? Не се заблуждавай да мислиш, че хапливата муха е силна.

Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да играят хоро. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да пеят в хор. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще вдигнат знамето на свободата и ще го разнесат по света.

Стани началник на хапливите мухи и ги поведи напред като знаменосец: да пеят, да играят, да скачат и да кажат, че това е новият живот в света.

Благодарим Ти, Господи, за Любовта, която си изпратил на света!

Благодарим Ти, Господи, за Мъдростта, която си изпратил на света!

Благодарим Ти, Господи, за Истината, която си изпратил на света!

Те ще ни въведат в дома на блаженството.

12-та беседа от Учителя, държана при Седемте рилски езера на 3 юли 1942 г., 5:00 ч.

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Евангелие от Матея, 2 глава

В 2. глава от Евангелието на Матея е важна думата *раждане*. Като процес раждането представлява велик акт в Природата, защото носи велики последствия. Раждането на човека, на мислите, на чувствата и на постъпките е свързано с известни събития. Тъй щото раждането има смисъл, когато носи известни последствия и когато е свързано с известни събития. Вън от това то представлява обикновен процес, а ние не се занимаваме с обикновени работи. Обикновените неща са трици в живота. Следователно дали човек ще отиде в рая, или в ада, дали е бил богат, или сиромах, това не е важно. Важно е той да бъде добър, умен и справедлив. Ако притежава тези качества, човек може да превърне и ада в рай.

Каква е целта на самовъзпитанието? – Да приготви човека външно и вътрешно да създаде рай в себе си. Който е подобрил външните и вътрешните условия на своя живот, той се е освободил от ада, или както казват, от пъкъла. Адът не е такъв, какъвто си го представят хората. Там живеят различни хора: учени и прости, професори, доктори, музиканти и др. И там се женят, раждат се деца и т.н. Ще кажете, че адът е място на вечен огън. Огънят не е лошо нещо. Огънят е играл важна роля при създаването на света. И до днес още той не е изгубил значението си. Страшно е, когато хората не знаят как да се ползват от огъня – и сами си създават нещастия с него. Страшно е, когато човек не знае как да употреби храната, водата, въздуха и светлината, които Природата изобилно му дава.

Като работи съзнателно върху самовъзпитанието си, човек дохожда до положение да се справя правилно с всички блага, които му се дават. Всички хора говорят за самовъзпитание, но едва сега те започват да разбират какво всъщност е самовъзпитанието. Какво означава думата *самовъзпитание*? – Тя е образувана от думите *сам* и *питая*. Значи човек трябва да дойде до положение да се храни сам, да храни една мисъл, едно чувство или една своя постъпка. Човек не може правилно да се питае, ако няма обич към храната, която употребява във физическия, духовния или в умствения свят. С глагола *питая* е свързан глаголът *питам*. Когато се храни, човек трябва да се запитва каква храна да употреби и какво количество.

И тъй, ще знаете, че Любовта и Обичта подразбират връзка с нещата. Правилните връзки са връзки с разумните същества. В този смисъл Любовта и Обичта съществуват само в разумния свят. Вън от този свят те не се проявяват. Там действат механически закони. Когато не са възпитани, хората живеят в неразумен свят. Не е лесно човек да се възпита. Той живее едновременно в три свята: той живее във физическия свят, дето се раждат постъпките; той живее едновременно и в умствения свят, дето се раждат мислите и идеите; той живее и в духовния свят, дето се раждат чувствата. Като знае това, човек трябва да се самовъзпитава едновременно и в трите свята.

Ще кажете, че ясновидството помага при самовъзпитанието. Кой човек е ясновидец? – Който вижда ясно и надалече. Как познаваме кой човек е ясновидец? – Като го подложим на опит, за да проверим как и колко вижда. Всеки човек трябва да бъде авторитет за себе си, сам да проверява нещата. За мене не е музикант онзи, когото хората ми препоръчват, но онзи, когото аз сам съм чул. Като чуя как свири, аз веднага се произнасям дали е добър музикант. Като свири, веднага ще го поставя в известна категория – на добрите или на слабите

музиканти. Когато сам опитва нещата, човек има свое собствено мнение. Той не се нуждае от доказването на другите хора. Защо ясновидецът вижда нещата ясно и отдалече? – Защото има по-голяма светлина. При голяма светлина човек вижда нещата ясно; при малка светлина той ги вижда слабо. При лунно осветление нещата не се виждат ясно. Обаче като изгрее Слънцето, нещата се виждат ясно. Който има голяма светлина в ума си, вижда отдалече; който има малка светлина, вижда отблизо.

Казват, че човек трябва да се е родил ясновидец. Щом имаш очи, ти можеш да бъдеш ясновидец; щом имаш уши, ти можеш да чуваш добре; щом имаш нос, ти можеш да възприемаш всички миризми. И човек като цветята отдалече още разнася своята миризма – приятна или неприятна. От някой човек се отделя ухание, по-приятно от това на карамфила или на розата. Някои обаче миришат неприятно. От лошите хора излиза лоша, неприятна миризма. От материалиста лъха материалистическо ухание, от духовния – духовно, от интелигентния – интелигентно и т.н. Как се доказва това? – Със сетивата. Развийте добре зрението, слуха, обонянието си, сами да проверите тези неща. Нещата стават ясни, когато се видят, чуят, помиришат, пипат и вкусват. Не приложите ли сетивата си като методи при научното изследване на фактите, нищо не можете да разберете. Колкото и да говорите на слепия за светлината, колкото и да му я обяснявате, в края на краищата той ще ви каже, че тази работа му е тъмна, не я разбира.

Мнозина отричат самовъзпитанието като работа върху себе си и разчитат само на онези качества и способности, които са унаследили. Те не знаят, че унаследените неща произтичат именно от самовъзпитанието. Това, което бащата и майката са придобили чрез самовъзпитание, те го предават на децата си. Това, което синът и

дъщерята са придобили чрез самовъзпитание, те го предават на следното поколение, и т.н. Хората взаимно си влияят и предават нещо от себе си. Духовният предава на окръжаващите нещо от своята духовност, ученият – от своето знание. Ако дружиш с учен човек, той ще те подтикне към придобиване на знание. Затова е казано, че с какъвто дружиш, такъв ставаш. Някой е търговец и се стреми да стане светия. Това е невъзможно. Колкото е невъзможно търговецът да стане светия, толкова е невъзможно и светията да стане търговец. Невъзможно е светията да остави богатството си и да тръгне да пасе трева.

Време е вече животът на човека да се преобрази. Това не може да се постигне по друг начин, освен чрез самовъзпитанието. Ако не преобрази живота си, човек не може да придобие Любовта. Как познавате, че някой човек се е преобразил и е придобил Любовта? – Като го поставите на изпитания. Докато не посеете житното зърно в земята, то остава непроявено. Как ще познаете каква круша, ябълка или слива ще излезе от семките им, ако не ги посадите? Щом ги посадите, от тях ще израсте дърво – ябълка, круша или слива, които след време ще дадат плод и по плода им ще ги познаете. За да познаете плода, трябва да го обичате. Ето защо при възпитанието и самовъзпитанието главна роля играят Любовта и Обичта. Ако не любиш и не обичаш, не можеш да се самовъзпиташ. Любовта има отношение към мисълта, а обичта – към чувствата. Човек люби с ума си, а обича със сърцето си.

Всички хора са любили и обичали, но любовта и обичта им са се понижили, те са изгубили нещо от тях. От любовта им са останали само някои мисли, а от обичта – някои чувства. Остатъците от любовта и обичта могат да се уподобят на сухите кости, останали от покойниците. Вие туряте костите в една торбичка и казвате, че това

са свещените кости на вашите ближни. На всеки, който не се възпитава с обич и любов, костите му ще лежат в торбичка. За него се казва, че е умрял. За всеки, който се възпитава с обич и с любов, казваме, че е преминал от смърт в живот, т.е. влязъл е в областта на безсмъртието. Всеки иска да бъде щастлив, но трябва да знае, че дето има смърт, щастие няма. Следователно, за да бъдете щастливи, избягвайте всичко, което води към смъртта. Понякога малките желания спъват човека и го водят в областта на смъртта.

Един ден вървя из града и виждам, че на една поляна няколко момчета разиграват един паток. Те скачат, играят, а той се върти около тях. Исках да разбера защо патокът не бяга, а се върти наоколо. Приближавам се и какво виждам: момчетата нанизали на един тънък канап царевица, която патокът нагълтал лакомо, но краят на канапа останал в ръката на едно от момчетата и то с него държи патока. Тази шега ми се видя жестока и пожелах да освободя патока от ръцете на палавите момчета. Попитах ги: „Колко искате за този паток? Искам да го купя от вас.“ – „Ако ни купиш шекер, ще ти го дадем.“ Помислих си: много евтино го продават. Дадох им пари да си купят шекер и веднага прерязах канапа, за който момчетата държаха патока. Като се освободи от момчетата, патокът нагълта края на връвта и се отдалечи настрана. Аз му предадох мисълта: „Ще внимаваш да не гълташ втори път низана царевица, да не те разиграват момчетата.“ Така изправих тяхната погрешка и освободих патока.

Как може човек да различава доброто и злото в света? Същинското добро и същинското зло са невидими. Видими са само сенките на доброто и на злото. Забелязано е, че сенките на злото са положителни, когато самото зло е отрицателно. Например като се намери пред някоя каса, човек започва да си мисли: „Защо да не

взема няколко хиляди лева от тази каса? Ще отида в странство, ще науча език, ще осигуря семейството си, даже и на бедни ще помагам. При това парите принадлежат на Бога, не са собственост на този, на когото е касата.“ Като разсъждава така, човек попада в сенките на злото, които са положителни. Щом извърши кражбата, той влиза в самото зло, което е отрицателно. Веднага го хващат, турят го в затвор и го осъждат на 10-15-годишен строг тъмничен затвор. Сенките на доброто пък са отрицателни, а самото добро е положително. Като намисли човек да краде от някоя каса, веднага идат сенките на доброто, които са отрицателни и започват да го плашат: „Не кради, ще те хванат, ще те турят в затвор, дето можеш да заболееш, да изгубиш благоволението на Бога“ и т. н. Който спази това предупреждение, той ще се спаси, ще влезе в областта на доброто, дето всичко е положително.

Пазете се от онези, които дават големи обещания. Там се крие злото. В малките обещания пък се крие доброто. То казва на човека: „Предпочитай сиромашията и смъртта пред богатството и охолния живот; така ще се ползваш от благоволението на Бога.“ Злото казва: „За предпочитане е славата, богатството, величието пред сиромашията и безславието. Защо трябва човек да прекара цял живот в беднотия и мъчение?“

В миналия век един от видните американски проповедници, Муди, често държал съживителни събрания на открито. Един ден минавала край събранието една знатна, богата госпожа, на файтон, и решила да спре за момент да чуе какво говори този празнословец проповедник. Като я видял, Муди прекъснал проповедта си и се обърнал към събранието със следните думи: „В този момент продавам душата на еди-коя си госпожа. Какво дава светът за нея? И какво дава Христос за нея?“ След това той започнал да изрежда какво

дава светът за една душа и какво дава Христос. Като чула какво дава Христос за душата ѝ, тя веднага слязла от файтона си, приближила се към проповедника и казала: „От днес аз ставам християнка.“

Днес всички хора продават душите си и всеки иска да знае кой повече ще даде за душата му – светът или Христос? Защо трябва да ходите с наведени глави? Ще кажете, че злото ви тъпче. С какво ви тъпче? – С болести, със сиромашия. Кое е лошото в болестта и в сиромашията? Изправете главите си и радвайте се, ако сте болен или ако сте сиромах. Какво липсва на човека? Всеки носи в себе си несметни богатства. Той има очи, уши, нос, уста, сърце, дробове, стомах и т.н. Това струва милиарди, а той минава за сиромах. Той има душа, дух, които също струват милиарди. Трябва ли при това богатство човек да минава за беден? Трябва ли при методите, които са вложени в него за лекуване, да мисли, че е болен и не може да се излекува?

Преди години дойде при мене един богат софиянец, за да ме моли да го лекувам, понеже страдал от някаква неизлечима болест. „Ако ме излекуваш – казва той, – ще ти дам много пари.“ – „Колко пари ще ми дадеш? Ако мислиш, че можеш да ми дадеш 5 – 10 000 лв., това не е нищо.“ Когато се лекува някой, той трябва да раздаде всичкото си имане, нищо да не остави за себе си. При това, като се убеди, че е напълно излекуван, ще посвети живота си на Бога. Ако е съгласен при тези условия, аз се наемам да го лекувам. Защо човек да не даде всичко на Онзи, Който му е дал всичко? Обаче този господин се замисли и до днес още мисли, не се е явил да ми отговори. Ако намери друг лекар освен Бога, Който може да го излекува и физически, и душевно, нека отиде при него. Бог лекува всички болести и недъзи на хората. С други думи казано: Любовта лекува

всички външни и вътрешни болести и недъзи. Тя лекува, повдига и възкресява.

Като не разбират силата на Любовта, някои се запитват защо трябва да обичат или защо трябва да мислят за Любовта. Ще мислиш за Любовта, ще обичаш хората, защото не можеш без тях. Любовта и обичта внасят импулс, подтик в човека. Ти се интересуваш от някого, защото го обичаш. Ти се интересуваш от една книга, четеш я и се ползваш от съдържанието ѝ, защото я обичаш. Ти се интересуваш от хляба, от плодните дървета, защото ги обичаш. Изчезне ли Любовта, интересът ви изчезва, а заедно с него и условията за вашето растене и повдигане.

Ще кажете, че нямате никакво отношение към растенията. Не е така. Растенията и плодните дървета представляват енергии на висши, разумни същества, към които вие имате естествени отношения. Вие не можете без тях. Те внасят във вас подтик към добро; те събуждат в ума ви красиви и възвишени мисли, а в сърцето ви – благородни чувства и желания. Когато Ева яде от забранения плод, в който се криеха нисши енергии, в нея се събудиха съответни подтици – тщеславие, гордост. Тя си помисли, че може да преобрази живота, да стане като Бога. Като яде от забранения плод, тя си въобрази, че ще се прослави по целия свят, всичките поколения ще говорят за нея. Не излезе така. Тя стана причина за падането на човечеството, а оттам и за разпъването на Христа. Във времето на Христа тя беше на Земята и горко плака. Тя съзна погрешката си и се разкая, че я е направила. Ева разбра, че горчиво се е лъгала в своите мисли и желания. Погрешката ѝ се дължи на безлюбието. Тя яде от забранения плод без любов. Тя обичаше двама, и то с различна сила. Любовта е единна и неразделна. Когато любовта ви към двама души е различна, вие сте на крив път. В Любовта няма различие. И към

човека, и към животното любовта е една и съща. Различието се заключава само в това, че човек повече оценява любовта, а животното – по-малко или никак. Храната за човека е една, а за животното – друга. Като храниш човека с добра храна, той става и поет, и художник, и музикант, и философ, и учен. Каквато храна и да даваш на животното, добра или лоша, пак животно ще си остане; то ще ти благодари за добрата храна, но ще ти каже: „Ще ме извиниш, че не мога да използвам, както трябва, храната, която ми даваш.“

И тъй, не мислете, че растенията и животните са невежи, че нищо не разбират и не знаят, но благодарете, че се ползвате от техните енергии. В Божествения свят те са разумни същества като хората, но на Земята изпълняват по-долна служба. Тук те живеят колективно. На Земята живите същества са сенки на една реалност, която съществува в друг свят. И човек е сянка на истинския човек, който не се е проявил на Земята. Докато сянката на човека стане реалност, неговата форма постоянно ще се изменя. Когато сянката му стане съвсем малка, това показва, че той е най-близо до реалността. Колкото по-голяма е сянката на човека, толкова по-далече е той от реалността. Когато страданията на човека се увеличават, и благата му се увеличават. Когато се увеличават страданията и благата, човек е близо до реалността. Като знаете това, ползвайте се от страданията си и от благата още в момента, когато дохождат. Какво прави ученикът в училището? – Учи, работи, решава задачи. По четири-пет часа на ден той се занимава, учи уроците си; усилията, трудът и работата му се увенчават с успех. Значи благото иде след мъчението и страданието, след труда и работата. Не е лесно да стане човек учен, музикант, художник или скулптор. Много години той трябва да се рови в библиотеките, да движи лъка по струните, да тегли четката по платното или да удря с чука по камъка. Само онзи може да стане

добър цигулар, който освен видимата цигулка си създава невидима, която прониква видимата. И тогава, като туря пръстите на цигулката си, те падат точно на местата си.

Следователно докато човек не даде ход на Божественото начало в себе си да проникне във физическото му тяло, той не може да живее добре. Вън от Бога няма добър живот. Като не разбират това, някои гледат на Бога като на страшилище, плашат се от Него. Един от еврейските пророци казал: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?“ Това е неразбиране на нещата. Не може Онзи, Който те е създал, да застане на пътя ти като мечка и да те преследва. Така именно мислел пророк Иеремия, който бил голям патриот, обичал народа си. Той намирал, че големи страдания се дават на евреите. Много погрешки е направил еврейският народ, които трябва да се изкупят. Послушание се иска от този народ. Разумният свят желае да им помогне и обръща вниманието им към разумността, доброто и справедливостта. Както всички хора, така и евреите трябва да бъдат добри, разумни и справедливи.

Един от древните учители на Мъдростта изпратил един свой ученик в света, за да се учи. Ученикът искал в скоро време да се прослави и затова решил да лекува болни. На слепи отварял очите, на глухи – ушите, сакати прохождали. Наистина, в скоро време той се прочул, но и на големи изненади се натъкнал. Всички, които излекувал, почнали да го бият, да го гонят, за да напусне царството им. Те си казвали: „Този човек ще иска пари, задето ни излекува. За да се освободим от него, трябва да го прогоним.“ Ученикът се принудил да избяга и се върнал при учителя си да се оплаче как вместо благодарност всички му отговорили с черна неблагодарност. Коя е причината за противоречието, на което се натъкнал? Учителят го изслушал и след това му отговорил: „Погрешката е в тебе. Преди

да отваряш очите на слепите, ти трябваше да ги научиш да обичат светлината; преди да отваряш ушите на глухите, трябваше да ги научиш да обичат звука; преди да лекуваш краката на хората, трябваше да ги научиш да обичат движението и да знаят как да ходят.“

Трябва ли да давате светлина и знание на човек, който не се е отказал от престъпленията си? Трябва ли да просвещавате човек, който не е готов за една висока култура? Какво правят съвременните хора със своите технически изобретения? Днес аеропланите, параходите, подводниците са впрегнати повече за разрушение, отколкото за внасяне на нещо добро в културата. Това култура ли е? Днес повечето хора се стремят към големи неща, към велики постижения. Всеки иска големи къщи, дворци и палати. Защо ви са големи къщи? Някога къщите ще бъдат малки, прости, с тънки стени като паяжина. Ако е въпрос за големи къщи, ето, Земята е най-голямата къща, с голям покрив – небесния свод. Какво повече искате? Не е ли по-добре, дето седнеш, да си направиш една магнетична къща, да тежи едва сто грама. Щом станеш, ще събереш къщата си и ще я вземеш със себе си. Ако искаш две стаи, ще ги разпънеш някъде и веднага ще се подслониш. Една стая ще тежи сто грама, две стаи – двеста грама и т.н. Важно е да владееш изкуството да си правиш магнетични стаи. Щом владееш това изкуство, можеш да даваш стаи под наем.

Като работите върху самовъзпитанието, имайте предвид първата и главна задача – да развиете в себе си любов към Бога. Докато не развиете това чувство, всякога ще бъдете изложени на големи страдания и изпитания. Защо, като яде хляб, човек да не мисли за източника, отдето иде той? Като мисли за това, човек се свързва с онази категория слънчеви същества, които изпращат

енергията си за създаване на хляба. Различни същества изпращат различни енергии от Слънцето и на специфични места. Има същества на Слънцето, които специално се интересуват от България. Те предвиждат за нея специален бюджет: колко жито, колко плодове да изпратят. Те определят точно колко деца трябва да се раждат всяка година, колко хора да се оженят и колко да умрат. Същевременно те се интересуват и от начина, по който се използват получените от тях блага. Ще кажете, че Слънцето е огнено тяло и нищо повече. Освен огнено тяло Слънцето представлява и съвкупност от светли, разумни същества.

Отде знаят хората, че Слънцето е огнено тяло? – От учените, на които те гледат като на авторитети. Религиозните пък считат Мойсей, Буда, Мохамед, Христа за авторитети. Като се говори за създаването на света, те казват, че Мойсей е писал по този въпрос. Според него Бог създаде света в шест дена. Богословите спорят по този въпрос – как е възможно да се създаде светът в шест дена. Едни казват, че тези шест дена са Божествени, а други, че те са по 24 ч., както нашите денонощия. В бъдеще, когато човек стане господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля, тогава ще има ясна представа за създаването на света. Дотогава той ще приема нещата като хипотези. Един ден, когато човек се научи да служи на ума, на сърцето и на душата си, тогава сам ще ходи на Слънцето и сам ще проверява как е станало създаването на света. Днес човек живее на една сравнително малка планета – Земята, и не може да я обгърне, а какво би било положението му, ако живееше на Слънцето, което е милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята. Ще дойде време, когато Слънцето ще бъде населено като Земята и ще се огрява от друго слънце, по-голямо от него. Както мравките не могат да обхванат идеята какво нещо е Земята, на която живеят, така и ние не

можем да си представим какво нещо е Слънцето и как може да се живее на него. За мравките Земята е най-голямата планета в света. За тях Земята е нещо Божествено. Казано е в Притчите: „Върнах се в обетованата земя; и влязох там със синовете Божии." Под „обетована земя" се разбира Земята, в която няма никакъв недоимък. Като влезе там, човек се освобождава от страха и от всички мъчнотии.

Обетованата земя представлява благоприятните условия в живота. От какво се страхува човек? – От тъмнината. Има една тъмна зона около Земята, в която витаят всички отрицателни човешки мисли, желания и постъпки. Докосне ли се до тях, човек настръхва. Когато възвишените същества минават през тази зона, те като Мойсей вдигат тоягата си и я разделят, отварят си свободен път. Който има знания, лесно минава тази зона; който няма знания, удавя се в нея. Мостът, който свързва тъмната зона със светлата, е много тесен, като конец. Праведният лесно минава по него. В това отношение той е акробат. Грешникът обаче, като дойде до него, поколебае се, завие му се свят и пада в пропастта. Затова е казано, че когато заминава за другия свят, човек трябва да се откаже от всичко земно, от всичко човешко, нищо да не носи със себе си. Само така той може да мине благополучно тъмната зона. Като е познавал човешката природа, Бог е поставил тъмната зона за граница между този и онзи свят, за да не стават никакви кражби. На Земята можеш да крадеш, колкото искаш, но в обетованата земя не се позволяват никакви кражби и престъпления. Там можеш да занесеш само светлите си мисли и желания. Там всичко е безсмъртно. Дойдеш ли до своите смъртни мисли и желания, ще ги оставиш на Земята.

Човек трябва да се роди изново. Това значи да възприеме Христовата мисъл, да даде място на Божественото в себе си. Христос е Божественият принцип, който свързва всички души. Той не може

да дойде втори път на Земята. Защо? – Защото има опитност вече от любовта на хората. Обаче Христос се проявява навсякъде в света. Ще Го срещнете във всяко чисто сърце, във всеки светъл ум и във всяка възвишена душа. Възможно ли е това? – Както Слънцето се отразява в хиляди огледала, така и Христос се проявява в хиляди души. Той се проявява чрез човешките мисли, чувства и постъпки. Както слънчевата светлина влиза през очите ни, така и Божествената светлина прониква човешките души.

Някои религиозни цитират стиховете какво е казал някога Мойсей, какво са казали пророците, апостолите. Вярно е, че ние се учим от тях, но днес и те се учат от съвременните християни. Ние се учим от онова, което Бог е разкрил на тях, но и те се учат от онова, което Бог е разкрил на нас. Христос донесе Любовта в света, но въпреки това пострада. Така Той научи какво представлява Божията Любов. Той разбра, че в Божията Любов няма измяна – тя е вечна и безгранична. Христос уповава на Бога докрай, затова възкръсна на третия ден. Ако имаше нещо, което да Го направи велик, това е Любовта Му към Бога. Той не се поколеба в нея нито за момент. Следователно който уповава на Божията Любов, той ще възкръсне. Който не уповава на нея, ще падне в пропастта. Живейте на Земята, ползвайте се от благата на живота, но не си поставяйте за цел да занесете тези блага на онзи свят. Докато дойде часът за заминаването ви на онзи свят, вие трябва да сте се отрекли от всичко земно. В онзи свят има повече и по-ценни блага от земните. Не носете със себе си неща, които гният и се развалят, но занесете своите добри, светли и възвишени мисли, чувства и постъпки и благодарете на Бога за тях. Благодарете за всичко, което ви е дал. Благодарете и за страданията, и за радостите, които сте имали на Земята. Всичко ще се превърне на добро.

Да се върнем към въпроса за самовъзпитанието. За да се възпитава, човек трябва да черпи знания отвсякъде. В каквато среда и да влезете, вие ще научите нещо. Ако влезете между бедни, страдащи, ще научите едно нещо; ако влезете между здрави и весели, ще научите друго нещо; ако влезете между музиканти, учени, философи, и от тях ще придобиете нещо. Човек се учи и от радостите, и от страданията. Страданието е метод за пречистване на човешкото сърце. Както водата в Природата се пречиства чрез прецеждане и изпаряване, така и страданието подлага човешкото сърце на прецеждане и изпаряване, докато го пречисти. Тъй щото сърцето се чисти и чрез радостта, и чрез страданието. Като се радваш, ще споделяш радостта си със своя ближен. Като страдаш, ще задържаш страданието си само за себе си. Ако постъпваш така, и в двата случая печелиш. Постъпваш ли обратно – да задържаш радостта си за себе си, а да споделяш страданието и скръбта си с ближния си, и в двата случая губиш. Който не разбира този закон, търси начин да стовари страданието си на гърба на другите. Това не е право. Страданието си ще даваш на Бога, а радостта си – на своя ближен. Затова е казано в Писанието: „Възложи товара си на Господа." Само Бог е в състояние да оцени страданието на човека и да му даде заслуженото. Да споделяш скръбта си с Бога, а радостта си с хората, това подразбира да се възпитаваш по нов начин.

И тъй, докато сте на Земята, ползвайте се от условията, които тя ви дава. Като отидете на Небето, ще се ползвате от тамошните условия. Ако не използвате разумно земните условия, и небесните не можете да използвате. Бъдете доволни от това, което сега имате. Всички хора страдат от изобилие, а не от недоимък. Раздайте излишното, за да се облекчите. Вие сте пътници, екскурзианти на Земята. Всеки носи по-тежка раница, отколкото му са силите.

Снемете излишния товар от гърба си и оставете само толкова, колкото можете да носите с радост и разположение.

13-та беседа от Учителя, държана на 2 август 1942 г., 10:00 ч., София – Изгрев

ЦЕННИ ДОБРОДЕТЕЛИ

Разумният и щастлив живот зависи от прости неща. Всеки човек иска да бъде щастлив, но в какво се заключава щастието, не знае. Да казваш, че трябва да бъдеш щастлив, това е все едно да казваш, че трябва да ходиш. Изкуство е да знае човек как да ходи. Ако ходиш правилно, ще бъдеш здрав; ако не ходиш правилно, ще си създадеш различни болезнени състояния. От хода се познава дали човек е умен, дали има повече или по-малко светлина в съзнанието си; ходът определя още и твърдостта на човека. Изобщо от хода се познават неговите характерни черти. Всяко движение, съзнателно или несъзнателно, определя характера на човека. Тялото е израз на човешката душа. Достатъчно е да изучите тялото на човека, за да познаете неговия вътрешен живот, скритите сили в него. Някой мисли, че като мълчи, никой не знае какво носи в себе си. Лъже се той: не е нужно човек да говори, за да го познаят. Лицето, главата му, ръцете и краката, както и цялото тяло, говорят за него. За онзи, който знае да чете, всичко е открито. Той знае да чете, но знае и да мълчи.

Съвременните хора се страхуват едни от други. Ако някой има лошо мнение за вас, вие сте затворени за него. Ако ви попитат кой човек е добър, вие ще се произнесете за неговата доброта по проявите му. За бакалина ще кажете, че е честен, понеже продава честно. Като мери стоката си, точно тегли. При това той казва: „Тази стока е първокачествена, а тази е второкачествена.“ Както казва, така излиза. Ученият обаче чете по лицето на човека дали е честен, или не. Той казва: „Ако бащата и майката на даден човек са били честни, и той ще бъде честен; ако те са били умни и добри, и той ще бъде умен и добър; ако те са били здрави, и той ще бъде здрав.“ На лицето и на

главата на човека е написан животът не само на неговите родители, но и на десетки поколения преди него. Всяко нещо крие произхода си в един далечен източник. Вие гледате електрическите лампи и казвате, че електрическата енергия е взета от водата. Истински ученият обаче знае, че тази светлина не иде направо от водата, но от още по-далечен източник – Слънцето, което е само резервоар на тази енергия. Зад Слънцето пък се крие първопричината на нещата. Следователно след всяко извършено действие или проява иде друго нещо. Например след яденето иде почивката, а след почивката – работата. После отново идат ядене, почивка, работа.

Какъв е смисълът на живота? – Като живее, човек се стреми да придобие нещо. Ако всеки ден не придобива нещо ново, той мисли, че не живее. Чиновникът и работникът се стремят да увеличат заплатите си. Всеки иска увеличаване на хляба, за да задоволи глада си и да предаде нещо към строителния материал на тялото си. Както за строежа на една къща е нужно известно количество материал – тухли, камъни, греди, пясък, така и за човешкото тяло, външно и вътрешно, е нужен градивен материал. Ако няма достатъчно от този материал, той се оплаква, че му липсва нещо. Всеки човек изпитва някакъв недоимък в живота си и се стреми да го набави. Недоимъкът, липсата на нещо прави човека недоволен. Той знае, че му липсва нещо, но каква е тази липса, няма ясна представа за нея. Защо? – Защото едва придобие нещо, явява се друг недоимък. Цял живот се мъчи човек да задоволи липсата си и все не може да я задоволи – нещо му не достига.

Христос казва: „Едно ти не достига." Какво е това – едното? Ще кажете, че Любов искате. Какво нещо е Любовта? Яде ли се, пие ли се? – Нито се яде, нито се пие, но тя сама донася всичко онова, което се яде и пие. Сама по себе си Любовта не е щастие, но щастие носи; тя

не е силна, но прави хората силни; тя не е светлина и топлина, обаче носи светлина и топлина. Какво всъщност е Любовта? Излиза, че Любовта е нищо, а всичко носи. Под думата *нищо* разбираме, че Любовта не е ограничена, към никого не е задължена, а всичко прави. Любовта не е задължена към никого, но всички задължава. Като донесе ядене на човека, тя го заставя да яде; като го направи разумен, тя го заставя да прояви разумността си; като му даде светлина и топлина, тя изисква от него да ги прояви, дето трябва. Докато момата е при родителите си, тя е свободна от задължения. Щом се влюби в някой момък и се ожени за него, тя е длъжна да се грижи за дома, за възлюбения и за децата си. Новороденото дете се нуждае от грижите на майка си. То иска да яде, но не знае отде да вземе храна и как да яде. Майката му дава от себе си доброкачествена храна и се грижи навреме да я доставя. Както детето се учи от майка си, така и всеки човек, за да стане добър, умен, силен и здрав, трябва да има учител, който да му покаже начин за придобиване на тези качества.

Всички хора искат да бъдат здрави, но не знаят как да постигнат желанието си. Ако им се каже, че за да бъдат здрави, трябва да дишат дълбоко, те няма да повярват и ще започнат да философстват. Те искат да им се каже друго нещо. Защо? – Защото мислят, че дишането си върви само по себе си. Вярно е, че всеки човек диша, но неправилно. Всички болести, всички неразположения се дължат на неправилното дишане. Съвременните хора дишат само с горната част на дробовете си, а това е недостатъчно. При дишането трябва да вземат участие умът, сърцето и волята. Ако те не вземат участие при дишането, човек не се ползва, както трябва, от въздуха: той го приема и изпуща механически. Човек трябва да диша съзнателно.

Здравето на човека зависи от количеството на въздуха, на светлината и на топлината, които той приема от външния свят.

Светлината дава простор на човешката мисъл. Дишането пък дава простор на чувствата му, а топлината внася разширение и в чувствата, и в мислите. Какво дишане е това, което не може да освободи човека от недоволството му? Някой диша, приема светлина и топлина, а е недоволен. Защо е недоволен? – Защото обущата му били стари, дрехите му – изтъркани и избелели. Едно ще знаете: няма нови неща в света, но няма и стари. Слънцето, което изгрява и залязва, не е нито старо, нито ново: то съществува от създаването на света. Ново ли е тогава? Същевременно казваме, че иде нов ден, когато Слънцето ще изгрее отново, с нова светлина и топлина. Значи за едни хора Слънцето е ново, а за други – старо. Всяко новородено дете е нов човек. Но колко пъти това дете се е раждало и умирало! Колко пъти то е било учен, знаменит човек! В малка форма е дошло то, но в него се крие голям учен или голям философ.

Често хората се оплакват от живота си, не могат да носят страданията и търсят виновника вън от себе си. В това отношение те приличат на малките деца, които сами си причиняват страдания, но като не се разбират, отдават вината на външни условия. Едно дете яло диня и като си играло със семките, пъхнало една семка в ухото си и не могло да я извади. След това започнало да плаче, че ухото го боли. Семката набъбнала и причинила голяма болка. Майката се чудела на какво се дължи това. Извикала една опитна баба, за да го прегледа. Бабата пипнала ухото отвън и забелязала една подутина. Запитала детето да не е турило нещо в ухото си. Едва сега то си спомнило, че пъхнало една семка в ухото си, която не могло да извади. Бабата взела една кука, внимателно я пъхнала в ухото и извадила семката. Така постъпват и възрастните хора: те турят една мисъл, едно чувство или една постъпка там, дето не трябва, и после се чудят защо страдат. За да не страда, човек трябва да поставя всяко

нещо на неговото място. Ако си бакалин, ще теглиш стоката точно: премериш ли по-малко, отколкото трябва, ще те хванат и ще изгубиш доверието на хората. Ще кажеш, че не си забелязал това или че слугата ти е направил погрешката. Не скривай истината! Бъди буден към постъпките си и ако съзнателно правиш погрешки, признай си и започни да се изправяш.

Ще кажете, че живеете добре. Радвайте се, ако наистина живеете добре; но ако животът ви не е достатъчно чист, благодарете на условията и на съществата, през които той минава, за да се пречисти. Земният живот на човека прилича на мътна вода, която минава през земните пластове и се пречиства. Пластовете, през които минава този живот, са неговият ум, неговото сърце и неговата душа. Като мине през тях, животът на човека се пречиства и излиза във вид на чист извор, от водата на който се ползват всички живи същества – растения, животни и хора. Колкото е по-чист изворът, толкова радостта на разумните същества е по-голяма. Ако изворът е нечист, те казват: „Този живот не е добър, още трябва да се пречиства." Казват за някого, че мислите му не са чисти; за друг казват, че чувствата и желанията му не са чисти. Това показва, че умът, сърцето и волята на дадени хора, като филтри на живота, не са изпълнили добре службата си. Както хората се хранят от плодовете на дърветата, така и много по-долностоящи и по-високостоящи от човека се хранят от неговите мисли и желания. Както плодовете на дърветата влизат като съставна част в човешкия организъм, така също мислите, чувствата и постъпките на човека влизат като съставна част в организмите на други същества. Значи цената на човека се определя от плодовете, които той дава на другите същества. Затова казваме, че човек носи отговорност за делата си.

Бог е турил всички хора на работа като сработници в Неговото дело. Щом е дошъл на Земята, човек е поел една служба, която трябва да изпълнява точно и добросъвестно. Той е чиновник, когото ревизират всеки момент. Сутрин, като изгрее Слънцето, той поема службата си, цял ден работи, а вечер дохожда специална комисия да го ревизира. Значи той има ревизия всеки ден, всяка седмица, всеки месец и всяка година. И най-после, като свърши цялата работа, пак го ревизират. Последната ревизия определя положението му като добър или лош чиновник. Главата и лицето на човека показват какъв чиновник е бил той в своите минали съществувания. Бъдещият му портрет ще покаже какво е работил той в сегашния си живот. Каквато работа предприеме човек, трябва да я изпълни добре. В това отношение той трябва да бъде като музиканта – всеки тон да бъде чист, ясен, никакъв фалш, никаква неясност да няма в него.

Какво се иска от добрия музикант? – Да взема чисти, ясни, определени тонове. Всеки тон трябва да има определена форма, големина, тежест. Същевременно тонът трябва да има ред, количественост и живот в себе си. Ако тонът на музиканта няма тези качества, музиката му не привлича. Коя мома и кой момък привличат хората? – Красивите. Не са ли красиви, никой не ги търси. Голямата красота е опасна, но и голямата грозота е опасна. Това, което повдига човека, е красотата; това, което го понижава, е грозотата. Ще кажете, че грозният някога ще стане красив, а красивият – грозен. Не е така. Грозният трябва да стане красив, красивият трябва да стане добър. Добрият трябва да стане справедлив, а справедливият – разумен. Това са степени, през които човек минава в развитието си. Красотата дава външните условия на живота. Ако си красив, всички хора са готови да ти услужат. Красотата е подобна на златото, което не се окислява. Който разбира свойствата на златото,

може да си послужи с него като с физическо злато, за да подобри материалния си живот; но може да си послужи с него и като с органическо злато, за да подобри вътрешния си душевен живот. Много от болестите се дължат на отсъствието на органическо злато в кръвта. Слабостта и малокръвието се дължат на недостатъчно количество желязо в кръвта. Когато мисълта на човека е неподвижна, това показва, че той има малко фосфор в кръвта си.

Това са отвлечени неща, които не се виждат. Говори се за мисълта, но никой не я вижда. Казват, че някой мисли добре, но и за това има причина. Само онзи мисли добре, когото обичат. Ако никой не обича даден човек, той не може да мисли добре. С любовта си майката заставя детето си да мисли. Колкото повече го обича, толкова по-добре мисли то. Първоначално детето е било в спящо състояние, но постепенно в него се е събуждала мисълта. Като се прояви умът, и сърцето се проявява и повдига. Сърцето пък дава възможност да се прояви тялото и неговата сила. Значи умът, сърцето и волята са свързани помежду си. Умът е свързан със сърцето, а сърцето – с тялото, т.е. със силата на човека. Разумността има отношение към майката. Тя представлява проява на Божествения Дух в човека, който го заставя да мисли. Когато детето отговаря на майчината любов, умът му се събужда и то започва да мисли. Събудят ли се умът, сърцето и душата в човека, той започва да живее съзнателно. Това значи да се движи човек в три посоки – по дължина, широчина и височина, или дълбочина.

Съзнателният живот подразбира съзнателно хранене, пиене на вода, дишане и възприемане на светлината. Мнозина ядат, пият, дишат, без да отдават значение на тези процеси. С това те малко използват условията. Дишането има смисъл, когато и мисълта, и чувствата, и волята вземат участие. Дишане без концентрирана

мисъл нищо не допринася. Като дишаш, бавно ще приемаш въздуха и бавно ще го изпущаш. Както влиза въздухът, така трябва и да излиза. Пет минути ще дишаш, но ще мислиш само за Божествени, за възвишени неща, няма да се смущаваш от обикновени работи. Когато е гладен и яде с любов и с разположение, човек придобива нещо ценно от яденето. Малко ще ядеш, но с любов: то допринася повече от многото ядене, прието без любов. Всяко нещо, което се върши с любов, се увеличава; всяко нещо, което не става с любов, се смалява. Бъдете доволни от малкото. Ако имате едно житно зърно или една клечка кибрит, бъдете доволни и от тях. Едно житно зърно може да роди 30, 60 или 100 зрънца. С една кибритена клечка можете да запалите голям огън, на който да се греете и да сготвите ядене за много хора. „Какво да правя с едно житно зърно?“ – Посей го в земята. „Какво да правя с една клечка кибрит?“ – Запали огън. Който мисли правилно, туря клечката там, дето огънят лесно се запалва. За да помогне на горенето, той духа: така внася повече въздух и усилва горенето. Духането на огъня подразбира отправяне на мисълта там, дето може да се придобие нещо ценно. Каквито упражнения и да правите, вложете мисълта и чувствата си, за да се ползвате от техните блага. Всяко упражнение крие в себе си известно благо.

В продължение на една седмица правете гимнастическите упражнения, както и упражненията за дишане, с вяра и любов, за да видите резултата. Голям е резултатът при работа с любов и вяра. Турете далече от себе си съмнението и работете. Всяко съмнение в мисълта, в чувствата или във волята води към нещастие. Действието на съмнението за човека е подобно на въздух, който лекарят по невнимание допуща при вкарване на кръв в болния. Влезе ли въздух в кръвта, болният е изложен на големи страдания. На същото основание казвам: влезе ли съмнението в човека, той е изложен на

големи мъчнотии и страдания. Съмнението е един от опасните паразити, който се размножава бързо: за 24 часа то е в състояние да отрови кръвта на човека – и след това той трябва да прави големи усилия, за да пречисти кръвта си отново.

И тъй, всяко упражнение трябва да се прави съзнателно. Вдигнеш ли едната ръка нагоре, това показва, че приемаш нещо; щом я спуснеш надолу, даваш нищо. Едната ръка помага на ума, а другата – на сърцето. Чрез пръстите на ръката човек възприема Божиите блага. Палецът е свързан с волята, с Божествения свят. Ако отрежат палците на двете му ръце, човек става безволев. В старо време, когато искали да накажат някой крайно упорит човек, отрязвали палците му и той ставал безволев. Останалите четири пръста са свързани с ангелския свят. Показалецът е свързан с личните чувства, средният пръст – със справедливостта, безименният – с чувството за красивото и изящното, а малкият пръст – с честността. Малкият пръст е търговецът в човека. Чрез пръстите си човек черпи необходимия материал за работа. Няма ли този материал, нищо не може да направи. За да работи разумно, човек влиза първо във връзка със силите, които действат в тялото му, а после и със силите, които действат в Разумната Природа. Като погледнете краката си, радвайте се, че имате възможност да изучавате доброто. Като се движите от едно място на друго, ще срещате добри хора и ще се свързвате с тях. Радвайте се и на ръцете си. Не казвайте, че не са красиви, но гледайте пръстите да не са криви: те трябва да бъдат успоредни един на друг. Всяко изкривяване на пръстите показва, че сте изопачили някъде живота си – стремете се да го изправите. Човешкото тяло е апартамент, в който душата пребивава. Красив е този апартамент, но в бъдеще човек ще

разполага с още по-красив. За да си изработи нещо по-красиво, от него се изисква разумна и съзнателна работа.

Да работи човек съзнателно върху себе си, това значи да се стреми към красивите неща. Красивото се крие в Божественото начало, а грозното – в човешкото. Не се занимавайте с човешкото, с погрешките на хората. Всеки сам да изправя погрешките си. Те са временна опаковка на нещата. Срещнеш някой лош човек. Не казвай, че е лош, но потърси причините, които го заставят да се проявява така. Ролята му е такава: той е поставен на пост, за да плаши хората. Щом изпълни задачата си, той няма да бъде вече лош. Молете се за себе си, молете се и за другите хора. Как трябва да се молим? – Като станеш сутрин, поглади челото си и кажи: „Господи, благослови челото ми и способностите, които са скрити в него.“ Ако не мислиш добре, поглади носа си и отправи мисълта си пак към Бога. Ако очите ти гледат криво на нещата, поглади и тях. Ако не ядеш правилно и не говориш правилно, ще се помолиш за устата си и ще я погладиш. Ако не възприемаш звуковете чисто, ще погладиш ушите си и ще се помолиш за тях. След това ще погладите ръцете и краката си, които ви служат добре. Благодарете за удовете, които ви са дадени в услуга. Те са ваши слуги, а вие – техни господари. Вие зависите от тях. Какво ще стане с вас, ако очите, ушите, устата, носът, ръцете и краката се откажат да ви служат? – Вие ще се намерите в положението на пълен инвалид. За да се развивате правилно, трябва да имате добра обхода към себе си, т.е. към всичките свои удове. Не е позволено на човека да бъде груб към себе си. Ако ви сърби носът, не го хващайте грубо, но го погладете леко с ръката си и след това го измийте с топла вода. Ако човек е груб към себе си, към другите хора ще бъде още по-груб. Човек трябва да има висок морал, който да прилага първо към себе

си, а после и към ближния си. На себе си ще се учите, а върху ближния ще прилага наученото.

Какво правят светските хора? – Когато страдат от болки в ръцете и краката, те посещават различни бани, дето се лекуват, като стоят по половин час във водата. Значи те се грижат за краката, за ръцете, за цялото си тяло. Трябва ли човек да чака момента, когато краката му са болни, за да се грижи за тях? Бъдете внимателни към своите удове, преди да са заболели. Отнасяйте се добре и с ума, и със сърцето си, за да използвате условията, вложени в тях. За всеки човек е определено колко и какво трябва да постигне чрез ума и чрез сърцето си. Работете върху себе си с любов, за да се ползвате от нейните сили. Любовта е единствената сила, която дава, без да взема нещо. Тя не очаква на никого. Докато работи Любовта във вас, ползвайте се от нея, но пазете се да не я изгубите. Тя напуща човека, когато той се стреми да я задържи само за себе си. Тя е вода, която не се подпушва. Подпушите ли я, тя ще разруши бентовете, ще ви наводни и ще продължи пътя си. Радвайте се на Любовта, която дава живот и светлина на всички. Благодарете, че тя посещава всички и дава на всяко живо същество според нуждите му. Светлината и топлината слизат на Земята благодарение на Любовта. Всички блага слизат на Земята благодарение на Любовта.

Казано е, че Бог е Любов. Следователно благодарете на Бога за всичко, което ви дава. Тъй щото, ако искате да бъдете здрави, да живеете добре, работете с Любовта. Нека тя бъде мярка във вашия живот. Избягвайте всякакви отношения с хора, които не служат на Любовта. Не дружете с хора, които нямат нищо общо с Любовта. Не правете връзки с хора на безлюбието. Какво постигна Ева от връзката си с черния адепт? – Не само че нищо не придоби, но изгуби щастието и свободата си за хиляди години. Който се свързва с

безлюбието, влиза в областта на смъртта; който се свързва с Любовта, влиза в областта на вечния живот. Да придобиеш вечния живот, това значи да придобиеш благоприятни условия за развиване на своя ум, на своето сърце и на своята душа. За това се изисква благодарност за всичко, което ви е дадено. Ако имате нещо криво в себе си, не търсете виновника вън някъде, но сами се изправете. Вината се крие във вашето минало, в някой ваш дядо или прадядо, който не е живял добре. Изправете погрешката си, за да помогнете и на вашия дядо или прадядо.

Мнозина се обезсърчават от живота си, казват, че са остарели, че нищо не могат да постигнат. Престанете да мислите за старост. Стар човек ли е онзи, който е на 60, 70 или повече години? Възрастта на човека се определя от времето, което той е употребил за служене на Любовта. Ако някой е 70-годишен, но от 20 години насам се е предал в служене на Любовта, всъщност той е 20-годишен. Ако пък се е обърнал към Бога от две години насам, той е едва двегодишно дете. Защо да не се чувства като дете, защо да не е готов да възприема от възрастните и да се учи? Всеки се радва на децата, всеки ги обича. Детето носи нещо ново, от което всеки иска да вземе частица. Всеки обича добрия човек, защото може да вземе от неговите плодове. Човек не е сухо дърво, но живо, което дава плодове. Всяко дърво, което не дава плод, отсича се и в огъня се хвърля. Работете върху себе си не само за да давате плодове, но плодовете ви да бъдат доброкачествени. Който вкуси от вашите плодове, да благодари и да пожелае и втори път да си откъсне. Стремете се да бъдете плодни дървета с добри мисли и чувства: всеки да ви търси, да желае вашите плодове.

Религиозните хора очакват посещението на Духа. Какво ще намери Духът в тях? – Той посещава само онези хора, които имат

плодове. Когато Мойсей изведе евреите от Египет, Бог им даде закони, които да изпълняват. За да се ползват от Божиите блага, те трябваше да научат закона на жертвата. Без жертва човек не може да постигне нещо ценно. Евреите не познаваха този закон. Те не бяха готови на никаква жертва и затова трябваше да започнат първо от материалната жертва. Някой стане сутрин и мисли какво да прави. Ако няма работа, нека полива цветята и дърветата. „Нямам дървета и цветя в градината си." – Ще отидеш в друга градина, на свой близък, и там ще поливаш. След това ще поиш птичките, ще им хвърляш трошици, особено през зимата, когато земята е покрита със сняг. Когато се научите да правите малки жертви, тогава ще влезете между учени хора, за да придобивате знания. И след това се искат жертви. Истински учените са хора на жертвата и на Любовта. Помагайте на по-малките и слаби същества от вас, за да се ползвате и вие от техните услуги. Като чистите дърветата от гъсеници, те ще ви благодарят и ще ви дават от своите плодове. Ще кажете, че това не е ваша работа. Всяко криво нещо, което човек види, трябва да го изправи, особено ако това е в негова възможност. Като ставате сутрин, пейте. „Който пее, зло не мисли" – казва българската поговорка.

Днес всички хора искат да се подмладят, но не знаят какво да правят, как да станат млади. Любовта подмладява човека. Тя твори, съгражда живота и го обновява, тя внася хармония навсякъде. Обръщайте внимание на малките работи. Така постъпва и Любовта. Тя не пренебрегва никого. Срещнеш един човек, който се е прегърбил. Не го критикувай, не му се смей, но виж коя е причината за прегърбването му. Ако товарът му е физически, снеми част от него и го облекчи; ако товарът му е сърдечен, кажи му няколко сладки, ободрителни думи, за да го насърчиш; ако товарът му е умствен,

изпрати му няколко светли мисли, за да го повдигнеш. Изпращайте добри мисли към близките си, за да изпращат и на вас. Добрите и възвишени същества – хора и ангели – работят в света със своите мисли и чувства и повдигат цялото човечество. Бъдете носители на доброто и красивото в света, за да се ползвате от Божиите блага. В това се заключава подмладяването и облагородяването на човека.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

14-та беседа от Учителя, държана на 5 август 1942 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ЛЮБОВ И ОБИЧ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана за Никодима, човек, който във времето на Христа се е интересувал от новите неща.

„Изгрява слънцето“

Приятно е човек да може да си почине. Някой път слушателите не могат да слушат, понеже са уморени. Има много работи да ги занимават, които не са толкова важни. Някои предмети са много важни. За пример боли те коляното. Слушаш беседата, но в коляното се развива една беседа, съдържанието на беседата е много интересно. Някой път имаш главоболие. Сега главоболието: то е разправия в главата, вземане и даване. Братя и сестри, като не могат да се споразумеят в главата, започват да се карат. Виждам ги: единият на единия бряг, другият на другия бряг, че двамата се карат, пререкания има. Карали се две жени селянки, едната на едната страна, другата на другата страна. Едната говори, другата мълчи, едната говори, говори, другата мълчи. Тя казва: „Кажи нещо, мари, ще се пукна.“ Какво ще ѝ каже? Среща те, казва: „Ти си невежа.“ „И ти си невежа. Невежа… простак… некултурен… зелен си още, неузрял…“ После: „Не си духовен…“ Още: „Божествен не си станал…“

В прочетената глава казва, че Никодим се е интересувал от новото. Казва Христос: „Човек на новото не може да влезе в новия живот, ако не се роди изново.“ Сега, първото нещо: роденият не мълчи. Щом се роди той, запее. Като запее, всички го слушат. Роденият винаги започва с песен. Всички се радват. За тази песен бащата и майката правят поменик на детето, че е запяло. Даже на мене са ми разправяли, казват: „Колко хубаво пее това дете.“ Казвам: „Горе от Божествения свят иде, как да не пее.“ То слушало хубавите песни на ангелите, като дойде тук, ще пее. Казват: „Ангелче.“ Действително, ангелче. Но туй е поезия на бащата и майката, те така схващат. Който не е баща и майка, казва: „Това кречетало.“ За майката и бащата е песен, за онези, които не са баща и майка, кречетало е, казват: „Как го търпят?“

Та казвам, мъчен е животът да се разбере без любов и обич. Всеки човек, който иска да разбере живота без любов и без обич, всичките хора му се струват като кречетало, никой не може да говори сладко. То трябва да се говори сладко. В старите българи има някои умни старци. Той има няколко сина, има няколко снахи: стари и по-млади. Но свекърът обича най-младата. Тя е пълничка, с валчесто лице, с малко кафяви очи, спретната. Казва на бабата: „Ще кажеш на младата снаха да замеси хляб.“ Не казва, че иска от старата, но от младата хляб да му омеси. Че коя е старата? Някой път я хука, колко бели направила. Старата знае какво ще направи, младата никаква беля не ти е направила. Новото ще искаш да видиш, то какво ще направи. Младата да замеси хляба. И действително нейната пита е по-сладка. Случва се по някой път, че младата снаха като опече хляба, ако имат болка, хората оздравяват. Някой път старата като направи хляба, заболяват. Тогава българите казват, че едната е късметлия, другата не е. Тогава, който иска да си почива, по-добре да

не меси хляба, да не готви, да си почива. Ще я накарат да донесе вода, тя крак ще си счупи, ще направи някаква беля. Само ще я накарат някой път двора да мете, и пак е недоволна защо всякога двора трябва да мете.

Та казвам, сега е същият въпрос. Трябва човек да се роди. Кои са качествата на родения човек? Той трябва да знае три неща: роденият човек от Бога мисли право, чувства право и постъпва право. Защото в човешкия живот три неща играят важна роля: движението, в което се изразява човешката воля, как да ходи човек, учение – втора степен, и работа. Работа, това е най-високото, което човек може да прояви на земята. Той се движи, учи се и работи. Онзи, който не може да се движи, той не може да се учи. Онзи, който не може да се учи, той не може и да работи. Умът трябва да се храни, сърцето трябва да се храни и душата, и тя трябва да се храни. Човек, който не храни ума си, просвета не може да дойде в него. Онзи, който не храни сърцето си, не може да се облагороди сърцето му и онзи, който не храни душата си, той силен не може да бъде. Когато душата се храни, човек е силен. Когато сърцето се храни, човек е благороден. Когато храни ума си, човек е просветен.

Та казвам, просветата не иде от четенето на книги. Човек се ражда с тия възможности. Сега по някой път вие се спъвате, казвате, че сте остарели. Някой път ви заболи кракът, някой път ви заболят ръцете или гърбът. Това не е старост. Заболят те краката да ти кажат, че добър трябва да бъдеш. Заболи те сърцето, казва: „Благороден трябва да бъдеш.“ Заболи те главата, умен трябва да бъдеш. Главата му казва: „Умен трябва да бъдеш.“ Той ходи при този лекар, при онзи лекар да му дадат лекарство да оздравее. Като се просветиш, главоболието ще изчезне. Като се облагородиш, болката в сърцето ще изчезне. Като нахраниш душата си, силен ще станеш, всичко ще

върви. Ние, като не разбираме нещата, само се оплакваме, казваме: „Болят ме краката.“ Трябва да храниш краката си, затова са болни. Трябва да храниш сърцето си, затова е болно. Не храниш ума си, болен ставаш.

Какви са новите веяния? Ще кажете, че се събрала млечна киселина в мозъка или че се събрали някакви отрови във венозната кръв, или че мускулите са отслабнали. Има въпроси, които можем много лесно да разрешим. Минете през кое да е село, залаят ви кучета, и вие, като минавате няколко пъти, им хвърляте камъни. Това куче те започне. Този, който хвърля камъни, културен ли е? Казва: „Не си културен.“ Кучето те пита къде отиваш, ти му хвърляш камъни, казваш: „Не е твоя работа.“ Ти си културен човек, разправи му къде отиваш. „Не е твоя работа къде отивам, аз отивам, където аз искам.“ На туй куче, като те залае, хвърли му малко хляб. Някой път и в тях има едно разбиране. Например, ако хвърлиш прост хляб или геврече, или симид, или бял хляб – различава. Като минава туй куче, и като му дадеш симид, очите му са отворени, весело гледа. Като мине, казва: „Няма ли пак от онези кривите работи, от симида?“

Сега, ако едно куче може да благодари за малкото хляб, защо и човек да не може да благодари за онези хубави мисли, за онези, сладките, думи, които човек може да каже? Аз следя навсякъде съвременните културни хора. Вестниците са крайно некултурни, не пишат право. После, гледам съчинения пишат, казват, много логични. Никак не са логични, не са турени както трябва. Аз може да ви туря краската на едно ядене, но маслото развалено, брашното горчиво. Много хубав цвят може да има. Може да няма такава краска яденето, и да е здравословно.

Та казвам, всяка наша мисъл трябва да има светлина. Казва някой: „Я ми кажи за оня свят.“ Ни най-малко не се интересува за оня

свят. Оня свят е този свят и този свят е оня свят. Аз с този свят, ти с оня свят. Но ти в оня свят, като приказваш, ставаш аз, и аз ставам ти. Аз ти говоря на земята, аз съм във физическия свят, в духовния свят си ти. Ти, като говориш от духовния свят, ставаш аз. Аз ставам ти, ти ставаш аз. Каква е разликата? Аз съм във физическия свят, ти си в духовния свят. Аз се качвам в духовния свят, ти слизаш долу. Каква е разликата? В единия случай аз съм на физическото поле, слязъл съм долу. Ти си горе в оня свят, учиш се. Като се научиш в духовния свят, аз съм, който съм се научил, ти си, който си слязъл.

Значи в духовния свят има едно движение – да излезеш из къщи навън и да влезеш. Като влизаш вкъщи, то е този свят. Като излизаш от къщи навън, то е оня свят. Физическият свят, значи, е ограничен свят. Неограничен свят е духовният свят. Тогава ограниченото винаги се включва в неограниченото. Къде е физическият свят навън, и с духовния свят ли е физическият свят? Не, вътре в духовния свят е.

По някой път казваме: умен човек. Де седи неговият ум? В главата му горе. На специфично място човек живее в главата си. Главата е разделена на области. Разумността е поставена на специфично място в мозъка. Щом говорим за неговата добродетел, той живее вече горе, не живее вече по-долу. Туй, което наричаме слънчев възел, то не е в главата. Като кажем, че човек живее във физическото поле, той живее в цялото тяло: чувства ръцете, чувства краката, навсякъде в тялото му е приятно. Значи, когато живееш в тялото, на физическото поле си, когато живееш в сърцето си, ти си в духовния свят, и когато живееш в ума си, ти си в Божествения свят. Ако на физическия свят живееш, даваш предимство но физическото тяло. Физическият свят има предимство, той е на първо място, другите ги туряш на второ място. Някой дава предимство на

духовния свят. Мнозина казват: „Имаме благородни чувства.“ Някои дават предимство на ума. Трите неща съединени ведно, човешката мисъл, човешките чувства и човешката душа или волята на човека, те съставят човека. Да кажем, имаш една мисъл. Ако ти не можеш да правиш подбор на своята храна, каква мисъл имаш? Вземете патката, която минава за толкова глупава, знае да избира кои зърна да кълве. Турите ѝ едно кафеено зърно, като го погълне, пусне го. Като ѝ турите едно бобено зърно, познава дали е за ядене, или не. Дайте ѝ царевично зърно, веднага го гълта. Често има хора, като им дадеш кафе, като им дадеш боб, го гълтат, и вследствие на това им става неприятно вътре.

Та сега ще ви дам един пример. Имахме един приятел, който обичаше да държи сказки за спиритизма и съобщението с оня свят, обичаше да доказва, че има духове и може да се съобщава с тях. Държал в Плевен една сказка, събрала се доста голяма публика. След като държал сказката, останал доволен. Един от публиката излиза и казва: „Искам да ти кажа нещо на тайно.“ „Аз, казва, си мисля какво ли ще ми каже.“ Иска да му каже нещо, никой да не го чуе. Казва му: „Ти си голям вагабонтин.“ Тя е една французка дума, голям вагабонтин значи голям скитник, който ходи да заблуждава хората. Казва: „Прерязa ме.“ Що ти трябваше да го слушаш? Остави го, кажи му на този: „Не съм разположен да слушам, друг ден ела, че ми разправи.“

Никога не допущайте в ума си думи без съдържание. Питам сега, в какво седи обидността на думата, когато кажат някому свиня? Като кажат някому, че е свиня, може ли да стане свиня? В какво седи обидното на свиня трябва да знаем. Свинята търси разрешението на въпроса чрез носа си. Постоянно, дето иде, все рови нещата, мисли, дето иде, изравя нещата. Заведе някоя свиня при една круша, като

изяде крушите, които са окапали, ще започне да рови, и се чуди защо няма още круши. Тя мисли, че може да изрови нещо.

Добре, някой от вас може да постъпи по следния начин. Не ви върви. Искаш да знаеш защо не ти върви. Започнеш да ровиш да се поровиш в миналото. Ако остане да се ровиш в своето минало, не ще прокопсаш. Никакво ровене. Да ровиш да посееш жито, царевица, разбирам. Не се ровѝ в своето минало. Ако нещата се заравят, това показва, че условията не са добри. Често, когато оставяме да се ровим в нашата мисъл, колко пъти забравяме нещата? Ровиш се, ровиш се, нищо не можеш да изровиш. Остане ли да се ровим в миналото дали сме били духовни, или не... Има един речник, който трябва да се изправи. Сега не знаем дали първата свиня, която Господ създаде, беше като сегашните. Мислите ли, че първата свиня е била като сегашните?

Един италиански художник искал да нарисува образа на Христа. Започнал да търси обект. Среща един млад момък, повиква го в ателието си и нарисува образа на Христа. Остава доволен и му платил богато. След десет години му дошло наум да нарисува Юда, тръгнал да търси обект, намира друг човек, допаднал му, че може да нарисува Юда. Нарисува Юда. Той му казал: „Господине, преди десет години ти рисува Христа, сега рисуваш Юда Искариотски. Аз съм същият.“ Казвам, за да замязва на Юда Искариотски, той не е живял хубаво. Преди десет години живял приблизително живота на Христа, след десет години живее живота на Юда Искариотски, много просташки живот.

Казвам, мислите, желанията и постъпките, които минават през нас, дават външния облик на живота. Какво ще бъде положението, като те гледа Бог, че целия ден си недоволен, гневен, сериозен? Защо? Или не сте разположени. Какво ти дава повод да се сърдиш?

Трябва да се обосновават нещата. Ти се сърдиш. Защо? Не са ти платили толкоз за работата? Може би този човек, на когото си работил, не е богат, толкоз има, толкоз ти дава. Може би да е искрен, този човек, казва: „Струва си“, оценява труда ти.

Има хора, които обичат да имат картини. Една картина някой път струва пет–шест хиляди, някой път десет хиляди, сто, двеста хиляди. В Америка в миналото столетие дадоха едно изложение. Един европейски художник изложил картините си. Малко му дали за картината, той се разгневил и разрязал с нож картината си на две. Американците, като чули, че разрязал картината на две, дали му два пъти повече. Американските богаташи наддавали за нея. Казва: „Трябваше по-рано да я разрежа.“ Но не всякога е така. Тия сравнения не всякога може да поправят човека.

Ще ви приведа още един пример да ви покажа, че разрязването на картината не всякога ползва. Били двама приятели. Оженва се единият, иска да даде урок на своята възлюблена, че трябва да го слуша, че само така ще може да живее. Оженват се, минава котката край него и той я разкъсва. Младата булка казва: „Пропадам. Ако разчекна котката така, какво ли ще стане с мене?“ Десет години живели много добре. Оженва се неговият приятел, но не могат да живеят, карат се. Казва: „Как стана, че вие живеете добре?“ Казва: „Ще ти кажа тайната. Аз разчекнах котката. Тази котка помогна. Оттам насетне моята възлюблена слуша.“ Той отива вечерта, минава котката, разчеква я. Тя му казва: „Закъснял си.“ Ти ще идеш на стари години да играеш на хорото. Като те видят, ще ти се смеят. На стари години не може да играеш като млад. Ако ти на млади години не може да играеш тъй, както трябва, на стари години какво ще направиш? В сегашния живот да знаеш, че те гледа Господ и да те е срам от Господа. Като се разгневиш, да дойдеш на себе си още в

първия гняв. Разправя се в Битието: Каин, когато беше недоволен от брата си, мисли как да го претрепе. Пита го Господ: „Защо си така начумерен, къде е брат ти?“ „Че не съм стражар.“ Казва: „Кръвта на брата ти вика постоянно.“ Направиш някоя погрешка, и нещо ти казва: „Не е хубаво това, което го правиш.“

Музикантите всякога обичат тази цигулка, която дава хубав тон. Всеки художник обича хубавите бои, хубавите платна, хубавите четки. Всеки обича един шивач, който добре шие. Всякога обичаме хубавите съчинения, навсякъде обичаме хубавото ядене, което е добре сготвено. А пък ние не сме готови. Казвате: „Не си струва човек да живее хубаво.“ Че няма нещо по-хубаво да храни човек ума си със светли мисли, няма по-хубаво нещо да храни човек сърцето си с благи чувства, няма по-хубаво състояние да си храни душата, тъй както трябва.

Вие като идете в невидимия свят, Господ ще ви каже само две думи: „Как прекарахте живота си на земята?“ Само туй ще ви попита и няма да ви чака да Му разправяте. Щом те попита как си преминал живота на земята, веднага целият живот ще се яви като на филм и няма нищо да разправяш на Господа, животът сам ще разправя. Ти ще видиш всичките пози, и на тайно, което си направил, всичко ще изскочи. Какво ще разправяш на Господа? Ще те прати Господ да коригираш наново този филм. Казва: „Не е направен така, както трябва.“ Понеже малко солчица трябва за яденето, малко пипер трябва. Не може без солчица, не може без пипер. Но половин кило сол в яденето или сто грама пипер е много. Малко сол, с трите пръста ще хванеш, не цяла шепа.

Сега, като идете на небето, Господ ще ви попита как преминахте живота на земята. Какво ще кажете? Ще излязат неща, дето не сте ги сънували. Много пъти човек направи нещо, и го забрави. Разправяше

ми един свещеник, казва: „Аз, свещеник, седя и проповядвам на хората, пък по някой път влиза вредна мисъл: що стана поп да ходиш да ръсиш този и онзи за пет–десет пари, що не стана търговец да печелиш пари? Някой път мисля да стана съдия. Ще осъдиш някого, ще вземеш двайсет–трийсет хиляди лева.“ Казвам, махни се от този дявол. Ако вземеш двайсет–трийсет хиляди лева, ще ядеш ли по-сладко? Или ако си търговец или каквото и да е друго, ще ви бъде ли по-добре?

Всичко седи в онези светли мисли, които всеки ден добиваме, онова светло чувство, онези светли постъпки. То е великата радост, те са вечните блага, които славят човека. Всяка светла постъпка те слави. Тя е, която те обича, тя върви с тебе. Една светла мисъл, тя е, която върви с тебе. Те са, като заминаваш за другия свят, те идат като свидетели. Тия, които идат против тебе, те не са които те обичат. Светлите мисли, светлите чувства, те са богатството на човека, те са неговата култура, те са неговата сила. Затова Христос говори, като казва: ако не се родите от вода и Дух. И казва тогава: „Господ толкова възлюби света, че даде Своя Син единороден.“ Аз виждам всеки ден Божията любов. Светът както е направен, както изгрява слънцето, както изгряват звездите, както растат растенията, както текат реките, както духа вятърът, всичко туй за мене е проявление на Божията любов. Онзи, тихият вятър, който милва главите, лицето; онази, тихата светлина, която прониква в очите; онези хубавите плодове, които утоляват жаждата; водата, която утолява жаждата – навсякъде виждам Божиите блага. Някой път забравяме, и търсим къде е Господ.

Разправяше ми един български свещеник, казва: „Аз бях много кибритлия.“ Много благороден свещеник, но кибритлия, в момента може да се разгневи. Този свещеник със своето невъздържание си създал неприятности. Дошъл първият владика във Варна. С него

имало един дякон, като служили, направил една малка погрешка в служенето. Свещеникът веднага в олтаря му удря една плесница, че тъй не се служи. Този дякон след време става владика и идва в същата епархия, където бил свещеникът. Двайсет години го мъчил. Не си позволявай да биеш дякона в олтаря.

Научете се да не роптаете. Някой път казвате: „Забравил ме е Господ." То е лъжа. Не Господ те е забравил, ти си Го забравил. Туряш своята погрешка на Господа. Единственият, Който не забравя в света, то е Господ. По някой път, ти като Го забравиш, Той си мълчи. Та казвам, научете се да бъдете искрени. Вие сте богати. Аз гледам, хората нямат въздържание. Пътува по пътя, дойде до някоя чешма, веднага тури устата да пие. Не бързайте, постойте десет–петнайсет минути, погледайте водата, и тогава пийте. Погледай я, измий си ръцете, и тогава пий. Порадвай се на водата, няма защо да бързаш. Минаваш покрай някоя градина, намери стопанина на градината, поразговори се с него и тогава кажи: „Мога ли да опитам вашите плодове в градината?" Ти влезеш в градината и не питаш никого. Трябва да имате отношение. Намери първо този стопанин, запознай се първо с него. Или влезеш в някоя библиотека, намери най-хубавата книга и чети. Храната, която оставя в тебе сила, храната, която в тебе оставя топли чувства и която оставя материал за мисълта, тя е добрата храна.

Ако не се родите отново от вода и Дух. Всяка сутрин, като стане човек, трябва да мисли да предизвика светлия образ на Бога. Всяка сутрин, като стане, да предизвика онова топло чувство в сърцето. Всяка сутрин, като става човек, да си представи най-хубавата храна, която Бог му изпраща за неговата душа. Като сте станали днес, да се радвате, че Господ ви е определил една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава храна за душата ви. Да се радвате за тия три

блага. Вие в дадения случай забравяте, че мислите за други работи. Като дойде светлата мисъл, като дойде светлото чувство, като дойде светлата постъпка във вашата душа, тогава мислете за други работи, и животът ще бъде уреден.

Човек, който не може да обича, е закъснял. Човек, който не може да люби, е закъснял.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

15-та беседа от Учителя, държана на 9 август 1942 г., неделя, 5:00 ч. сутринта София – Изгрев[39]

---

[39] Тази беседа е включена и в поредицата „Утринни слова“ от съответната година.

НАСЛЕДНИЦИ НА ЗЕМЯТА

Блажени кротките, защото те ще наследят земята (Матея 5:5)

Понякога човек изгубва смисъла на живота и не знае причината за това. В младини той е идеалист, а на стари години става материалист. Ако сечем постоянно клоните на дървото, корените му се развиват чрезмерно и се забиват дълбоко в земята. Значи когато клоните нямат условия да се развиват, за тяхна сметка се развиват корените. Същият закон има значение и за човека. Когато човек няма условия да се развива духовно, той се развива материално. Корените в него се развиват за сметка на клоните. Обаче човек, както и дървото, трябва да се развива правилно – и корените, и клоните му трябва да растат еднакво, т.е. той трябва да се развива и материално, и духовно. Ето защо ние се стремим към такава наука, която да осмисли живота ни. Ние се стремим към такава наука, която едновременно да усили вярата, надеждата и любовта ни.

Мнозина се запитват какво представлява човек пред Вселената. Наистина, човек е микроскопично същество пред Вселената, но тя представлява материалната страна за него. Той трябва да я изучава. За него тя е предметно обучение. Малък е човекът, но милиарди клетки, т.е. милиарди малки същества, образуват тялото му и живеят за него. Само стомахът му е образуван от десет милиона клетки. Значи човешкият стомах е голяма фабрика, в която вземат участие десет милиона работници. Който не разбира смисъла на тяхната

работа и не я оценява, казва, че храненето е проста работа. Не е проста работа! Десет милиона работници участват в обяда, който ти си приел. Ако плащате по един лев на работник, за един обяд трябва да платите десет милиона лева. Кой може да плати десет милиона за един обяд? И по една стотинка да плащате на работник, пак е много. Това е само за един обяд. А колко пъти на ден яде човек? Направете изчисление, за да видите колко струва годишно работата само на стомаха. След това изчислете колко работници има в мозъка, в дробовете – и направете сметка колко струва тяхната работа. Приложете математиката, за да видите какво нещо е човекът и колко струва на Природата. Само така ще разберете имате ли право да се обезсърчавате. Човек се обезсърчава от две положения в живота: от недоимък и от изобилие. В първия случай той купува билети, които не печелят; във втория случай купува билети, които печелят, и той изпада в такова изобилие, което го обезсърчава: не знае как да се справи с него, че да се задоволи. Който не печели, не е доволен – търси богатство. И той може да спечели. Как? – Или като купи всичките билети, или като разполага с големи знания, за да разбира науката за щастливите числа и да си вземе билет, който печели.

Кой човек е истински богат? – Богат е онзи, на когото умът, сърцето и душата се проявяват правилно. Ще се запитате съществува ли наистина душа. За мене този въпрос е разрешен. Аз виждам проявите на душата всеки момент. Тя се изявява чрез човешкото тяло, а то е инструментът, чрез който тя работи. Аз се разговарям с нея и виждам, че тя крие в себе си велика история. Тя носи големи знания в себе си, всичко помни. Само ученият признава съществуването на душата, защото всеки момент влиза в разговор с нея. Тъй щото който пита съществува ли Бог, съществува ли душа, има ли Любов в света, той сам определя мястото си. Той сам се

поставя в категорията или на простите, или на онези, които искат да учат, или между истинските учени. За учените тези въпроси са предрешени. Може ли човек да разреши въпросите за душата и за духа, за доброто и за злото? – Може. За онзи, който е в съгласие с Първата Причина на нещата, всичко е възможно. И за него има невъзможни неща, но за тях той никога не мисли. Например той никога не се запитва може ли да събере Слънцето и Луната на едно място и да им даде едно богато угощение. Колкото е възможно Земята да отиде на гости на Слънцето или на Луната, толкова е възможно и те да я посетят. Има хора – лунни типове, но това не значи, че те идат от Луната. Луната им влияе силно и те вечер стават от леглото си, качват се по покриви: те ходят свободно, без да падат. Това е въпрос, който няма отношение към невъзможните неща.

Някой иска да бъде богат, без да мисли за последствията, които богатството може да му създаде. Ако богатството ти създава нещастия, защо ти е то? Това богатство влиза в човешкия порядък на нещата. Какъв смисъл има да се качи човек на Монт Еверест и да се задуши там? Човек не е пригоден за големи височини. За да се изкачи на този връх, той трябва да носи със себе си чист кислород, за да поддържа дишането си. Едно време и човекът е мислел като рибите, че вън от водата няма живот. Но впоследствие и някои риби се убедиха, че извън водата може да се живее, и станаха птици. В бъдеще човек ще се убеди, че може да се живее и на големи височини, дето въздухът е крайно разреден. Както рибите използват въздуха от водата, така и човек един ден ще извади от въздуха онази материя, която е необходима за дишането. Тялото на бъдещия човек ще бъде по-фино от сегашното и той ще живее в етера. Тогава той ще пътува свободно от Земята до Луната, защото пространството между тези планети е изпълнено с етер, към който човек ще бъде нагоден да

живее. Обаче сегашният човек не може да отиде на Луната, не е годен за там – дробовете му не могат още да възприемат етера. Който си е изработил дробове, нагодени към етера, свободно може да пътува до Луната. Според окултистите има такива хора на Земята. Те пътуват не само до Луната, но и до други планети. Обаче как става това, не може да се докаже научно.

За Истината това не е важно. Тя не се нуждае от доказателства. Доказват се само материалните работи. Светлината има ли нужда от доказателства? Ако доказвате броя на трептенията на червената, жълтата или на синята светлина, с това още не се доказва самата светлина. Трептенията са превозни средства на светлината, но светлината сама за себе си не е трептение. Човек си служи с автомобила като превозно средство, но самият автомобил не е човекът. Автомобилът е едно нещо, а човек – друго; трептенията на светлината са едно нещо, а светлината е съвсем друго; трептенията на музикалния тон са едно нещо, а музиката няма нищо общо с трептенията. Звукът се предава чрез трептенията на въздуха, но нито звукът, нито трептенията представляват същинската музика.

И тъй, когато говорим за човека, можем да го разглеждаме като индивид, като личност; можем да го разглеждаме и като колективно същество, излязло от един общ източник на живота. Той е дошъл на Земята, за да живее за себе си, за дома си, за отечеството си, за цялото човечество. Най-после, като мине през всички фази на живота, той ще съзнае, че е дошъл на Земята, за да живее за своя Създател. Да живееш за Създателя си, за Бога – това значи да имаш Любов в себе си. Да живееш за светлината и да се ползваш от нея – това значи да имаш очи. Който има очи, той вижда и светлината, и Бога – и ги познава. В този смисъл те не се нуждаят от никакви доказателства. Ще каже някой, че чувствал Бога. Чувстването на

нещата е средство, с което човек си служи, но то не е доказателство. То е превозно средство за човека, каквото е автомобилът за физическия му живот.

Обмяната между Бога и човешката душа е доказателство за съществуването на Бога и за Неговите прояви като Любов, Мъдрост и Истина. Да живееш в Бога и Той да живее в тебе – това е доказателство за Неговото съществуване. Казано е, че Бог е Любов. Значи Любовта е отношение на Бога към нас. Обичта пък представлява отношение на човека към Бога. Малцина разбират тези отношения, затова те обичат, без да знаят кого обичат. Някой ги люби, без да знаят кой всъщност ги люби. Някой казва, че еди-кой си го люби – Петко, Стоян, Драган. Човек не може да люби. Може ли едно кило вода да задоволи жаждата ви през целия живот? Може ли един скъпоценен камък да ви украси? Следователно един човек не може да задоволи нуждата на душата ви да бъдете любени, нито човек може да обича само едного. Ако Бог не живее в човека, подобният му не може да го обича. Може ли котката да обича човека за самия него? – Тя го обича за хляба, който той ѝ дава. Като престане да я храни, и тя престава да го посещава – не го обича вече.

Всички хора говорят за Любовта, но малцина я разбират като велика сила, като велика добродетел. Тя осмисля живота и внася хармония в него. Без любов животът е смърт, а без обич – ад. Когато престане да люби, човек умира; когато престане да обича, той слиза в ада. Бог каза на първия човек: „В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш.“ Това значи: в който ден престъпиш закона на Любовта, ще умреш. Смъртта подразбира отдалечаване на човека от Любовта. Като говорят за Любовта, хората я разглеждат като проява, от една страна, в индивидуалния живот на човека, а от друга, като проява на колективния живот. От това гледище авторите, различните писатели,

романисти, философи, разглеждат въпросите на живота. Например Виктор Юго разрешава вътрешните противоречия в индивидуалния живот на човека. Толстой пък разрешава един голям социален въпрос – причината за войните, за големите спорове и недоразумения между народите. По отношение на своите възгледи в романите си „Клетниците“ и „Война и мир“ и двамата са прави.

И сегашните хора се питат като Толстой коя е причината за съществуването на злото в света. Какво правят войниците, когато минават през някой мост? – За да не го разрушат, те не вървят ритмично, но по един или по двама-трима, безразборно. На основание на този закон от физиката казвам: злото съществува по причина на ритмичното правене на зло. Когато войниците вървят ритмично по някой мост, те го събарят. Когато много хора вървят ритмично в посока на злото, те създават големи катастрофи в света: земетресения, наводнения и др. За да престане злото, за да се прекратят катастрофите, хората трябва да се откажат от ритъма на своя изопачен ум и на своето сърце, от единодушието в злото. Те трябва да се обединят по ум, по сърце и по воля в правенето на добро, за да превърнат Земята в рай, а живота си – в музика и песен.

Не е достатъчно само човек да търси причината на злото, но той трябва да бъде готов да се откаже от него. Ако не се откаже от своята алчност, той не може да влезе в Божествения порядък на нещата. Ако пчелата работничка не може да излезе от обществото на пчелите, нищо няма да придобие. Тя ще има царица – пчела, която ще ѝ заповядва, и завинаги ще си остане работничка в кошера на своята царица. И в кошера има ред и порядък, чистота, но този ред и порядък не е идеален. Ако пчелата се стреми към нещо възвишено, трябва да напусне кошера. В живота на пчелите е допуснато многомъжството, което не може да бъде идеал на един възвишен

свят. Техният строй е отживял времето си. Всяка съзнателна пчела търси нови условия за нов, възвишен живот.

В какво се заключава идеалният строй на живота? – В прилагане на Любовта и на Обичта. Вън от Любовта и Обичта никакъв идеал не може да съществува. В бъдеще, когато се приложат Любовта и Обичта в живота, хората няма да се страхуват от смъртта. Те няма да умират, но ще минават от един свят в друг. Хората умират днес по единствената причина, че не са хармонизирали любовта и обичта в себе си. Който не ги е хармонизирал, не може правилно да ги прилага. Слушах една млада жена да се оплаква от положението си. Разправя, че се оженила преди две години, а се обичали с мъжа си седем години преди женитбата си. И тя не знае какво е станало помежду им, но той обикнал друга жена и ѝ казвал: „Ще ме извиниш, сега не те обичам, както по-рано. Ако ти ме обичаш, пожертвай се за мене, остави ме свободен.“ Понеже жена му го обичала, макар и с мъка, тя го оставила свободен: не го напуснала, но не се месила в любовта му. Тази жена е разумна. Тя разбира, че не може да се бърка в живота на сърцето, но иска да знае коя е причината за новото положение, в което се намира. Много просто. Кога човек обича някого? – Когато той се жертва за него. Следователно тази жена в миналото някога се е пожертвала за него и днес той ѝ благодари с обичта си. Като обича тази жена, той ще прояви и към жена си по-голяма любов, но ако тя го остави свободен. Той ще оцени жертвата, която тя прави за него, и ще ѝ благодари. Същото се отнася и до жената.

Любовта е единна и непреривна. В нея няма никакви престъпления, никакво зло. Престъпленията, които хората приписват на любовта, се крият другаде, а не в любовта. Те не я разбират или криво я разбират. Любовта повдига и възкресява човека, а не го

умъртвява. Бог се проявява чрез Любовта във всяко живо същество. Колкото повече хора обича човек, толкова повече се е отворил за Бога. Любовта е път към повдигане. Как се проявява Любовта, не е важно. Тя има милиони начини за проявяване. Важно е да се придобие нещо ценно чрез нея. Като се повдига от едно стъпало на друго, човек ще дойде най-после до Великата Любов, в която няма измяна, няма престъпления, няма смърт. Тя носи радост и щастие, тя носи свобода и безсмъртие.

Задачата на разумния свят се заключава в това – да освободи човека от заблужденията, които носи от миналото, да внесе в живота им нов, велик морал. Защо трябва хората да се съмняват едни в други? Трябва ли мъжът да се съмнява в жена си, да мисли, че тя търси други мъже? Трябва ли жената да се съмнява в мъжа си? Защо мъжът да не гледа на жените като на свои дъщери и сестри и така да ги обича? Защо жената да не гледа на мъжете като на свои синове и братя и така да ги обича? Бащата обича дъщерите си, майката обича синовете си. Има ли нещо престъпно в тази любов? Семейството е създадено именно затова – да регулира отношенията между мъжа и жената, да ги повдигне на по-висока степен. Не мислете, че ако някой мъж обича една жена, той върши престъпление. В Любовта няма престъпления. Невъзможно е да любиш и да вършиш престъпления. Който люби, не върши престъпления; който не люби, върши престъпления. Това се отнася еднакво и за мъжа, и за жената. Радвайте се, когато хората се обичат. Не се ли радвате, когато бащата обича дъщерите си, а майката – синовете си? На Земята няма по-възвишена любов от тази на майката и на бащата.

Днес повечето хора не разбират Любовта, а говорят за нея, приписват ѝ качества, каквито тя не притежава. Това е любов на насекомите, с която ние не се занимаваме. Едва сега хората влизат в

любовта на сърцето. Те четат романи, влюбват се – и мислят, че познават тази любов. И нея още не познават. Ако тази любов още не е разбрана, колко по-неразбрана е великата Божия Любов. Ще каже някой, че познава Бога, че Той е близо до нас. Понякога Бог е близо до нас, някога е далече. Когато Го обичаме, Той е далече от нас. Когато не Го обичаме, Той е близо до нас: учи ни, възпитава ни. Как? – Чрез страданията. Когато жената се оплаква от мъжа си, ще знаете, че той е близо до нея, на всяка стъпка я следи да не направи някаква погрешка. Когато е далече от нея, тя е доволна от него и знае, че той я обича. Тя има вяра в него и го оставя да се проявява свободно. Понятията *близо* и *далече* са относителни. Разумните същества, които се движат с бързината на светлината, отиват до Слънцето за осем минути и се връщат за осем минути. Те са близо до нас.

На обикновения човек, за да отиде до града и да се върне, трябват му един-два часа. Значи той е далече от вас. В бъдеще мъжът и жената ще живеят далече един от друг. Ако жената е на Слънцето, мъжът ще бъде на Земята. После ще сменят местата си: мъжът ще се качи на Злънцето, а жената ще слезе на Земята. Адам направи грешка, като извика жената от другия свят, в който тя живееше. Той я взе при себе си, но в края на краищата и двамата излязоха от рая. За да се обичат, хората трябва да се вселяват едни в други. При това положение те няма да се карат, няма да се сърдят. Ако жената се разсърди, мъжът ще се всели в нея; ако мъжът се разсърди, жената ще се всели в него. И така те няма да се карат, ще бъдат скрити един за друг. Сам човек може ли да се кара? Вътрешната страна на живота представлява небето, а външната – земята. Който иска да запази хармонията си, трябва постоянно да влиза в себе си и да излиза, т.е. да се движи между небето и земята като полюси на живота.

Който разбира Любовта, не се страхува, че някой може да му я отнеме. Любовта е великото житейско море. Кой може да отнеме водата на това море и да го пресуши? Водата на Любовта е неизчерпаема. Който люби, никога не изменя на Любовта. Който иска да го любят, трябва да стане като детето. Всеки се радва на детето, всеки го носи на ръце. Можете ли да носите един мъж или една жена на гърба си? Следователно за да бъде обичана, жената трябва да се откаже от желанието си да я носи мъжът на гърба си. И мъжът трябва да се откаже от желанието си жена му да го носи на гърба си. Само така той може да бъде обичан.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята.“ Кой човек е кротък? – Който носи в себе си Любовта и Обичта. Той гледа на хората като на души, не се съмнява в тях, не ги измъчва, не им причинява страдания: ако е жена, никога не се съмнява в мъжа си, не допуща нито една лоша мисъл за него; ако е мъж, и той не се съмнява в жена си и не допуща нито една лоша мисъл за нея. Кроткият познава Любовта и Обичта и вярва в техните прояви.

Като се говори за Любовта, ние не разбираме свободната любов, която хората допущат. Любовта стои по-високо от свободата. Тя произтича от Истината, а същевременно носи в себе си и Истината, и Мъдростта. Ще кажете, че никой не ви обича. Това не е вярно. Няма живо същество в света, което да не е обичано. Едно се изисква от човека: да възприеме Любовта чрез ума, чрез сърцето и чрез душата си. Който не възприема така Любовта, не може да я познае. Както познавате въздуха, така трябва да се запознаете и с Любовта. И тогава няма да казвате, че мъжът ви или жена ви не ви обичат, но ще знаете, че като ви е изпратил на Земята, Бог ви е обикнал. Той не ви е пратил между мъже и жени, но между братя и сестри, за да им покажете какво нещо е Любовта.

Не очаквайте да ви обичат, но вие обичайте. Бъдете герои да проявите Любовта, да бъдете носители на новото в света.

16-та беседа от Учителя, държана на 9 август 1942 г., 10:00 ч., София – Изгрев

СИЛНИТЕ

Размишление

Представете си, че сте нарисували на дъската окръжност с един диаметър. Центърът на окръжността, означен с единица, определя силата, която е създала света. С две означаваме самата окръжност, която е граница на света. Тройката пък представя диаметъра, т.е. силата, която е вложила съдържание на света. И човек минава през същите числа: през единицата, която е създала неговия свят; през двойката, която е ограничила неговия свят, и през тройката, която е вложила съдържание и смисъл в него.

Като ученици на живота вие искате да се учите, но същевременно искате да станете и учители. Днес не се става лесно учител. Едно време, за да станеш учител, трябвало да свършиш най-малко четири-пет класа. И с първокласно образование се е ставало учител. Сега, за да станеш първоначален учител, трябва да си свършил гимназия. За да станеш гимназиален учител, трябва да свършиш университет. Някой иска да стане професор. За това е нужно да свършиш не само гимназия и университет, но да си специализирал по някакъв отрасъл от науката. Някой пък иска да стане силен, учен човек, или да се прояви в духовно отношение. Как можеш да станеш такъв? Трябва да си работил много в известна област и тогава да реализираш желанието си. За да постигне известно положение, човек трябва да изпитва любов и обич към това, което иска да придобие.

Каква е разликата между понятията *любов* и *обич*? Под *любов* разбираме това, което постоянно дава и никога не взема. Под *обич*

разбираме това, което всякога взима и нищо не дава. Бог се проявява в човека чрез своите атрибути: постоянно дава и постоянно взема. За някои това не е ясно. Те не могат да си представят, как така Бог постоянно дава и постоянно взима. Че някои не разбират известни неща, това не значи, че те не съществуват. Много неща не разбира човек, но, въпреки това, те стават. Как ще обясните, например, процеса на човешката мисъл? И най-учените не могат точно да обяснят процеса на мисълта, но тя си тече изминава известен път. Разбирането или неразбирането на този процес не спира течението на мисълта. За да си обясни, как идат мислите, по какви закони се движат преди всичко, човек трябва да стане господар на своите мисли.

Като дойдем до мисълта, съставена от числата 1, 2 и 3, казваме, че е динамическа. Всяка мисъл, която създава един свят около себе си, която внася в него известно съдържание, е динамическа. Всяка мисъл, която не създава нещо, която не ограничава и която не внася съдържание и смисъл в човека, е слаба. Ще възразите, че мислите добре. Който мисли добре, и пее добре. И обратно: Който не пее добре, не може да мисли. Слабият не мисли добре. Който не е силен и разумен, също така не мисли добре. Силният има добри мисли, добри чувства и добри постъпки. Ще каже някой, че от десетки години насам следва Божественото учение и още не е станал силен и добър. Отде знае той това? От години насам житото се сее в земята, и привидно е останало също; то не се изменило, но е вършело и до днес още върши своята работа. Човек живее и съществува благодарение на водата, на въздуха и на светлината. Като отваря и затваря устата си, въздухът влиза и излиза от нея. Така той приема и водата. А като отваря очите си, той приема светлината и се ползва от нея. Следователно, от създаването на човека до днес, той приема

едни и същи елементи за подържане на своя живот и привидно е останал все човек, но разликата между първобитния и днешния човек е голяма.

Днес всички хора търсят правилно разрешение на социалните въпроси. Един. от социалните въпроси е женитбата. Всеки иска да знае, кой е правият начин за разрешаването му. Кой трябва да се жени? – Само онзи, който е умен, добър и здрав. Той ще създаде здраво и добро поколение. Ако не си умен, добър и здрав, по-добре не се жени. Няма защо да се жениш, да създаваш хилаво поколение. Светът се нуждае от умни, добри и здрави хора. Всяка мома и всеки момък, които искат да се женят, трябва да отговарят на тези изисквания. В такъв случай нека се женят. – Каква е Божията воля? – Волята Божия е определена: жени се само умният, добрият и здравият. Бог създаде първите хора умни, добри и здрави и позволи им да се женят. На онези, които не са умни, добри и здрави, Той забранява да се женят. Човек се жени всеки момент, без да разбира смисъла на женитбата. Всяка хапка хляб, която туря в устата си, не е нищо друго, освен женитба. Ако човек сдъвче хляба правилно, а стомахът го смели добре, в него се развива сила. В този смисъл, силата, която той придобива, представя детето, което се ражда от женитбата на човека с хляба. Жени се за хляба и става силен само онзи, който е умен, добър и здрав. Това показва, че умствената, дихателната и храносмилателната система в него са добре развити. Ако една от системите не работи добре, той ще яде, но хлябът няма да се използува правилно и не може да развие необходимата сила. Той ще яде, но храносмилането няма да става правилно. Какъв смисъл има това хранене? Има смисъл човек да се жени, т. е. да се свърже с хляба, но да го използува добре.

Помнете: всяко нещо е ценно, когато става на време. Тогава то се използува разумно и дава добри резултати. Ако се жените, навреме да се жените. Ако раждате, навреме да раждате. Какво дете ще бъде това, което се ражда на първия, на втория, на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия или на осмия месец от зачеването му? Каква жена е тази, която бабува на майка, която носи детето си само един или два месеца след зачеването му? Не ставайте майка на такова дете. Не бабувайте на преждевременно родено дете. Имайте търпение да дочакате деветия месец. Не е лесно да бабуваш на такава майка. Още по-мъчно е да родиш такова дете. Това раждане е последствие от стария живот, дето има болести, недоразумения, противоречия. Старият живот е мътен порой, който трябва да изтече. Новият живот носи чиста, кристална вода. Той изтича от Божията Любов, която постоянно дава. Той изтича и от обичта, която всичко взима. За Бога е казано, че всичко дава и всичко взима, но не и за човека. Човек не може всичко да даде, не Може и всичко да вземе. Може ли човек да иска всичко от онзи, който го обича? Какво му е дал, за да иска всичко от него? Ум даде ли му? Сърце даде ли му? Пале даде ли му? Ако нищо не си му дал, с какво право му искаш всичко? Майката и бащата са родили детето, дали са нещо от себе си, следователно, имат право да искат нещо от него. Обаче, какво право имат външните хора по отношение на него? Някой зарови житното зърно в земята и счита, че има право на всичко, което ражда то. Земята е майка на житното зърно, а той се счита за негов баща. В същност, той ли му е баща? И птичката може да зарови житното зърно в земята, без да се счита за негов баща, без да има право на него. И свинята като рови, може да зарови едно житно зърно в земята, без да е негов баща. Тя заравя и житни зрънца, и царевица, и семена на бора, без да се нарича техен баща.

Какво се разбира под думите *баща*, *майка* и *син*? Бащата дава, майката взима и обработва нещата, а синът изпълнява. Синът носи радост на баща си и на майка си. Същото отношение трябва да имаме и ние към Бога. Той е наш Баща, а ние – Негови синове. Бог се весели, а ние трябва да се радваме. Веселието е право на Бога, а радостта – на човека. Ние трябва да се радваме на Божиите дела на ума, на сърцето и на душата си. Да се радваме, че умът изучава нещата, а сърцето ги възприема. Да се радваме на всичко, което ни е дадено, което е вложено в нас. – Трябва ли да обичаме? – Ще обичате, разбира се; при това, колкото повече същества обичате, толкова по-добре за вас. Кой досега е обикнал всички хора, цялото човечество? – Само Христос. Той слезе на земята, обикна всички хора и с любовта си плати всичките им дългове. Ще кажете, че и вие трябва да обичате всички хора. За да ги обичате, трябва да умрете за тях и след това да възкръснете за тях. За да любиш всички, първо трябва да си роден от Бога, после да умреш за тях и най-после да възкръснеш за тях. Всеки е роден, но не всеки е готов да умре. Защо? – Защото не е роден от Бога. Той не е готов да умре, затова не може да възкръсне. Много хора умират по необходимост, затова не могат да възкръснат, т. е. да израснат. Те очакват да дойде новата светлина и топлина в света, че тогава да възкръснат.

Да се върнем към числата 1, 2, 3. Какво означават те? – Много нещо се крие в тях, но само за онзи, който разбира техния вътрешен смисъл. За него тези числа носят разумност, доброта и сила. Кога ще се свърши войната? – Когато приложите числата 1, 2, 3 в живота си. Те разрешават всички въпроси. Когато любовта и обичта започнат да работят заедно, светът ще се оправи. Кога ще се освободим от страдания и болести? – Когато и вие, и страданията ви, и болестите ви възлюбят Бога. В любовта се крие и вярата, и надеждата. Не

допущайте болестите в себе си, преди те да се влюбили в Бога. Вие оставяте да се влюбват във вас и да ви измъчват. Всяка такава болест е не-канен гост. Как ще обичате неканения гост, и как ще ви обича той? Бъдете будни към страданията и към болестите и, докато те не изправят отношенията си към Първата Причина, не ги приемайте в дома си. Същото се изисква и от човека. Никой няма право да обича, докато първо не е обикнал Бога. Любовта подразбира вътрешно възприемане на нещата. Как ще изядеш един плод, ако не ти е дадено право за това? Ако нямате любов в себе си, нямате право да ядете плодовете на дърветата. Първите човеци ядоха от забранения плод и създадоха нещастия и на себе си, и на цялото човечество. Да ядеш от забранения плод, това значи, да ядеш без любов.

Следователно, ако искате да възприемете Божията Любов и да я приложите, следвайте пътя на Христа. Той дойде на Земята и направи опита да обикне всички хора. Скъпо плати за този опит, но опитът Му излезе сполучлив. Това не значи, че Христос и втори път ще дойде на земята да направи същия опит. Ако дойде втори път, същата участ Го очаква. Трябва ли да желаете това? Днес цялото човечество трябва да се жертвува за Христа, Който пръв се е пожертвувал и е доказал, че обича всички хора. Човек може да се жертвува само за Онзи, Който се е пожертвувал за него. Майката, която се е жертвувала за детето си, има право да изисква нещо от него. Обаче, тя няма право да изисква от чуждите деца. На същото основание, човек може да изисква нещо само от онези мисли, които той е родил. Но какво ще иска той от мисли, които не са излезли от неговата глава? Те нямат нищо общо с него.

Мнозина се запитват, съществува ли Бог, или не. Някои вярват в съществуването Му, други не вярват, но и едните, и другите нямат страх от Бога. Те се страхуват от хора, от животни, но не и от Бога. Не

е нужно да се страхуват, но трябва да Го зачитат, да се съгласуват с Неговата воля. Пазете се, да не изпаднете в положението на клеветника – дявол, който постоянно хулел името Божие, за което го изпъдили от небето. Който се осмелява да хули своя Създател, той следва пътя на този клеветник, и сам подписва присъдата си. Не говорете лошо и за хората, за които Бог се грижи като за свои деца. Изобщо, не се подавайте на клевети, на критики, на хули, да не изгубите мястото, което ви е определено на небето.

Днес се изисква от всички хора будно съзнание, да знаят, какво говорят и какво правят. Дойдете ли до Божествените работи, не оставяйте друг да ги върши. Всеки сам ще свърши работата, която му е определена. Не я ли свърши, скъпо ще плати. Божиите работи трябва да оставяте в ръцете на онзи, който може да ги поеме като свои. С тях не се търгува; с тях не може да осигурявате материалното си положение. Те се изпълняват доброволно и с любов. Каквато работа предприемете, обърнете се първо към Бога, да видите, одобрява ли я Той, или не. Дали човек се ражда, жени или умира, първо трябва да потърси одобрението на Бога. Няма ли Неговото одобрение, животът му ще се превърне в ад. Каквато служба и да вършите, искайте одобрението на Бога. Само с Него можете да разчитате на успех. Без Него и доброто ще се превърне на зло. С Него и злото ще се превърне на добро.

Спазвайте следните правила в живота си: яжте чиста храна, пийте чиста вода, дишайте чист въздух, живейте в здравословна къща. Преди лягане мийте краката и ръцете си. Никога не лягайте с немити ръце и крака. Ако сте неразположени, не търсете причината вън от себе си, но направете нещо, да се облекчите. Измийте лицето, ръцете и краката си с топла вода. Ако неразположението ви не изчезне, окъпете се, разходете се на чист въздух. Не се критикувайте

едни-други, че този не е добър, онзи не е добър. Между онези, които търсят Бога, няма лоши хора, но има такива, които са в процес на узряване. Докато плодът узрее, минава през много фази: като пъпка, като цвят, като завързал плод – зелен още, кисел или стипчав. Трябва да мине известно време, докато узрее и стане сладък, готов за ядене. Щом е така, радвайте се, че има условия, плодът да узрее и да се ползувате от него. Радвайте се, че има условия да станете умни, добри и силни. Кой прави човека умен? – Бог. Очаквайте тогава Той да ви даде условия да придобиете това, което ви е нужно. Отворете сърцата си за Господа, без страх и без смущение. – Не сме готови още. – От вас зависи да бъдете готови. Измийте къщата си, проветрете я. Той ще влезе вътре и ще ви даде своето благословение. Приемете Божията Любов в дома си, за да се ползувате от нейните блага. Тя носи скъпоценни неща – храна, светлина, топлина и въздух. Тя прави човека умен, добър и силен. Тя осмисля живота и сближава хората. Тя премахва преградите и противоречията между тях. Без любов нищо не се постига. Каквито усилия да правите, ако любовта е далеч от вас, животът ви се превръща в ад. Отворете се за любовта, за да влезете в рая, в областта на безсмъртието.

Мнозина искат да бъдат добри, без да са придобили правата мисъл. Това е невъзможно. Първо човек трябва да мисли. Мисълта му трябва да мине през мозъка, после през сърцето и най-после през тялото. Когато тя обхване и тялото, като сила, казваме, че той носи светлина в своя ум. Приеми любовта в ума си, обичта – в сърцето си, а силата – в душата си, за да бъдеш умен, добър и силен. Прилагайте разумността, добротата и силата си, за да помагате на себе си и на своите ближни. Ако знаете, че някой ваш близък е болен, не го лекувайте с лекарства, но нека го посетят десетина души, и всеки от вас да отправи към него мисълта, че ще оздравее. Ако той приеме

мисълта ви и повярва в нея, ще стане от леглото си. Мисълта е мощна сила, която лекува и повдига човека.

Човек се нуждае от няколко неща: от красота, доброта и милосърдие; от хляб, вода, въздух и светлина. За да придобие тези качества, той трябва да мисли. Иска, или не иска, трябва да мисли. Като мисли право, той ще стане и добър, и силен. Това се изисква от всички хора. Който не стане умен, добър и силен, главата му ще пати. Сега е време всички да бъдем умни, добри и силни. По-добро време от сегашното няма. Всеки за себе си ще работи, да стане умен, добър и силен. Всеки сам ще свърши работата, която му е определена. На всеки е даден дял от Божията нива, и всеки ще работи, ще мисли, да свърши работата си добре. Никаква сила в света не е в състояние да попречи на вашата работа. Ако те досега сте били спъвани, причината се крие във вашата слабост. Никой не може да препятствува на силния.

Един ден паяците чули, че слонът щял да мине през тяхното царство и решили да го спрат, да не го пущат между тях, да ги смущава. Те започнали да правят паяжини на пътя му, да го спънат. Събрали се всички паяци в царството и започнали да сноват своите паяжини. Сновали по цели дни и нощи и, когато барикадата им била готова, слонът пристигнал. Той минал безпрепятствено през паешката крепост. Като го запитали, какво усетил, той спокойно махнал с опашката си и казал: Нищо не усетих.

Иде слонът в света; ще мине през царството на паяците, но нищо няма да остане от паяжините. Всички паяци ще го питат, какво е усетил, но той спокойно ще отговори: Нищо не усетих. Слонът представя любовта. Иде любовта в света. Тя ще мине и замине през всички препятствия, но нищо няма да усети.

Вложи любовта в ума си, обичта в сърцето си и силата в тялото си, за да се ползуваш от благата на живота. Стреми се да проявиш силата, доброто и разумността, които Бог е вложил в тебе. Това се отнася само до онзи, който е готов да служи на любовта. Който не е готов да служи на любовта, нека да се държи за стария живот. Който е възприел любовта, обичта и силата в себе си, да отиде още сега на работа. Никой да не пита как да работи. Трябва ли да казвате на художника как да работи? Щом има платно, бои и четки, той знае как да работи. Започни да рисуваш, без да питаш как се рисува. Времената са усилни, не чакат да се теоретизира много.

Нека всеки се опита да състави някаква мелодия на следните думи: „Люби ти, добър бъди! Обичай ти, силен бъди!" Любовта и обичта дават подтик в живота. Изпейте думите:

Аз мога да любя, добър да бъда.

Аз мога да обичам, силен да бъда.

Който иска да придобие любовта, нека се опита, да си съчини някаква мелодия на дадения текст, да затвори стария тефтер на своя живот и да отвори нов. Нека напише в новия тефтер думите: „Аз мога да любя, добър да бъда. Аз мога да обичам, силен да бъда." След това всеки в себе си да каже: „Господи, готов съм да направя всичко заради Тебе, защото си ме възлюбил."

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

17-та беседа от Учителя, държана на 12 август 1942 г., 5:00 ч., София – Изгрев

БОЖИИТЕ БЛАГА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Аз мога да любя“

Ще прочета тринайсета глава от евангелието на Йоана.

Прочетоха се следните страници от „Божествените условия“: от седемдесет и четвърта до края на беседата.

Ако ви попитам защо остарява човек, какво бихте отговорили? Само старите хора са способни да станат ученици. Младият човек е способен за работа. Сега, като стане някой млад, го пращате да се учи, а пък като остарее някой, го пращате да работи. Вие казвате: „Стари сме, какво да правим?“ Ще се учите. Младите да идат да работят. Младите не работят, старите не се учат, тогава работите не вървят. Какво се изисква от двата крака на човека, от левия и десния крак? Когато десният крак отива напред, той отива да се учи, стар е. А пък левият крак отива назад, да работи. После сменят се краката.

Ние наричаме това движение в света. Който се учи, той може да работи. Който работи, може да се учи. Който не е работил, не може да се учи, и който не се е учил, не може да работи. От празно шише вода не се пие, само от пълното шише се пие. Сега често някои казват: „Да имаме знание.“ Някои сте готови вече: знаете, готвите. Всяка къщница, която не знае да готви, ще се намери в голямо противоречие. Трябва да знаеш как да месиш хляба, как да сготвиш, как да изпереш. Някоя стане къщница, иска слугини да има, да ѝ готвят, да ѝ перат, а тя само ходи, разхожда се като господарка, казва:

„Хубаво да опереш дрехите.“ Че как ще ги опере? Самата тя трябва да покаже как трябва да се пере.

Аз по някой път гледам, по цял ден перат измъчени. Аз се усмихвам, то е работа за пет минути. Гледам, някоя жена четири–пет часа готви. То е работа за десет минути, не се изисква много време. Казвате: „Как?“ Който не е ставал стар и който не е ставал млад, той не може да научи туй изкуство. Младият пере, работи. Старият готви. Готвачеството и перачеството не са едно и също нещо. Ти опереш дрехата, простреш я, но вложил си нещо в дрехата. Тази влага на дрехата пречи за обличането. Ще трябва да я туриш на слънце. Слънцето ще оправи тази работа, ще изтегли влагата и когато ризата стане суха, ще я облечеш отгоре си.

Онези, които готвят, трябва да съберат ония елементи, които слънцето изпратило, да ги съберат. След това ти ще започнеш да се учиш. Като седнеш вече на едно място, седиш при учението. Работиш с устата си, но същевременно ти се учиш, чувстваш известна приятност. От какво иде тази приятност? Тази приятност иде от слънцето. Кои са причините? За да дойде слънчевата светлина отгоре на земята, тя се привлича от образа Божи, който е в човека, и от подобието Божие, което е във вас. Слънчевата светлина се е влюбила в човека, дошла да го види. Като му дошла на гости, донесла му всичките тия блага.

Вие искате да прогресирате в света без образ и подобие. Невъзможно е. Аз наричам образ и подобие на Бога младия и стария. То са две състояния. В подобието ще учиш едно, в образа ще учиш друго. Едното е външната страна, другото е вътрешната страна. Вие искате да бъдете богати, вие искате да бъдете красиви, вие искате да бъдете силни и тъй нататък. Това са резултати на една дейност, на една работа, която произлязла или от учението, или от работата. Ти в

учението трябва да се учиш как да поляризираш нещата. Човек, за да учи, трябва да бъде проводник. Една призма е само проводник на слънчевата светлина, която се разлага. Стъклото е проводник на светлина и туй стъкло на нас ни е приятно, понеже е добър проводник. Ако турите друго тяло, плътно, няма да пропуща светлината, няма да ни бъде приятно. За нас стъклото е приятно, защото е добър проводник на светлината.

Казвам, когато нашият ум не е добър проводник на Божествената светлина, тогава се раждат тия противоречия. Когато човешкото сърце не е проводник на Божията любов, тогава се раждат тия противоречиви състояния. Сега някои от вас говорите, че познавате нещо. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго Бога.“ Турено е в свършена форма. Това е живот вечен не да позная, но непрекъснато да познавам Бога. Турено е в човешка форма: да позная. Познаването разбира приложение. Когато едно знание се прилага, винаги резултатите са свършени. Всичките стари хора са способни на гордост. Гордостта е старост. Старият човек на осемдесет години мисли, че има голяма опитност, ходил в странство, мисли, че всичко знае.

Едно време във Варненско идваха габровци, търговци с коне, да продават стоките си. Като дойде в някое село, веднага ще вдигне знамето, кехаята ще иде, че дошъл еди-кой си габровец, който носи пестил, ножчета, гаванки, чехли. Като чуят, казват: „Чехларят е дошъл.“ Започват да отиват да избират чехли, децата се натрупват за ножчета, за пестил. Той им показва малки ножчета, по-големи, още по-големи. Ние сега се занимаваме с още по-смешни работи, отколкото габровците. Разправяше ми един попски син, който учил музика в странство, научил се да свири на цигулка. Като се върнал, баща му казал: „Научил си този цигански занаят, да свириш на

цигулка. Попски син да свири като циганин.“ И започнат тогава в село всичките да казват: „На попа синът се върнал, и по цигански свири. Викаме го да дойде на хорото да посвири на цигулката, а ние да поиграем, не иска.“ После разправят: „Този попски син знае като на щампа с четката да прави.“ Рисувал този човек. Представи си, той знаел по цигански да свири, знаел и „на щампа“. Туй ни най-малко не е циганско свирене. След време кой как мине край този попски син, като послуша как свири, казва: „Като минах при този попски син, и той свири на цигулката, като посвири, олекна ми. Свиреше една песен и ми олекна.“ Минава някоя баба, и тя казва: „Да беше на млади години. Господ живот и здраве да дава на това попско циганче.“ Всички се споразумяват, виждат хубавата страна. Бабите си спомнят за младите години, на кахърните кахърът изчезва, младите, като свири, си потропват, и всички казват: „Господ живот и здраве да му дава. Виж, развеселява ни това циганско свирене.“

Преди години дойде един и казва: „Ти как се молиш?“ Казвам: „Ти как се молиш?“ Казва: „Аз се моля, като се обърна към изток, към запад, към юг, към север. Към изток се покланям, към запад се покланям.“ Казвам: „Защо се молиш към изток?“ „Оттам слънцето изгрява.“ „Защо се молиш към запад?“ „Натам слънцето залязва.“ Казвам: „Защо се молиш на север?“ „Оттам студът иде.“ „Ами на юг?“ „Оттам топлината иде.“ Казвам: „Пък аз никак не се моля, аз се разговарям с Господа.“ Казвам: „Ти си много учен човек, че се молиш. Аз сега се уча да говоря езика Божи. Ти се молиш по човешки, ти по Божествено не се молиш.“ „Че как да не се моля?“ „Днешният ден е сух, от два месеца не е валяло. Я се помоли да дойде дъждът.“ Казва: „То не е моя работа.“ Рекох: „Не че не е твоя работа, но не можеш да се молиш да я направиш, затова не е твоя работа.“

Под думата молитва разбирам слизане. Човек, който се моли, той се моли да му позволят да работи. Казва: „Моля, позволете ми да направя това.“ Както някой ученик се моли да му разрешат задачата, казва: „Господин учителю, да кажа.“ Аз, каквото зная, не го казвам. Моля, позволете друг да каже. В молитвата трябва знание, да покажем своето знание, какво може да направим. Някои под молитва разбират само една поза: да обърнеш очите си нагоре, да поставиш ръцете си на едно място, ръцете си да скръстиш, краката си – да подвиеш колената си и да подигнеш очите си нагоре. Това не е никаква молитва. Молитва е: онова, което е в твоето сърце, да го изявиш. Да изявиш любовта, то е молитва. Да изявиш обичта, това е молитва. Казвам, всеки човек, който не може да люби, всеки човек, който не може да обича, той молитва не може да каже.

Що е молитвата? То е процес на любовта, процес на обичта. То е молитва. Без тях то е глас въпиющ в пустинята, едно невежество, което е навсякъде за хиляди години. То е все-таки земята да се лиши от топлината и влагата. Тогава ще бъде пустиня. Туй, което внася в света живот, е любовта. Туй, което внася свобода, то е обичта. Двете, приложени, дават живота.

Сега вас ви е срам да казвате, че любите, защото под думата любов разбирате съвсем друго. Под думата любов разбирате да бръкнете в някой джоб, да вземете кесията, да извадите парите. Под думата любов разбирате да вземете някой плод и да го изядете. Всякога под думата любов разбирате да вземете нещо. Всеки, който обича така, го е срам. Как няма да го е срам? Как няма да го е срам онзи, който краде? Него го е страх, защото никой не одобрява. Кой се одобрява повече, който взема или който дава? Който дава. Любовта е единствената сила, която нищо не взема, а дава в света. По някой път любовта по човешки се учудва, защото хората са недоволни. Те искат

любовта да остане с тях, да им говори, да ги утешава. Любовта не утешава никого. Ти си гладен, тя ти дава да ядеш. Искаш да се учиш, тя ти дава книги. Искаш светлина, тя ти праща светлина. Искаш топлина, тя ти праща топлина. Тя ти дава възможност да се ползваш от нейните блага.

Една царска дъщеря, която била затворена, молила се на Господа да има някой да я срещне, за първи път да ѝ измие лицето и да я целуне. Един ден, като се разхождала, паднала в една река и се окаляла. Минава един момък, тя казва: „Ще се удавя." Той я изважда, и понеже лицето ѝ било окаляно, завежда я на чешмата, измива ѝ лицето, измива ѝ ръцете и я целува. Вие ще кажете: „Защо я целува?" Как бихте обяснили защо човек целува с устата си? Човек рядко трябва да целува с устата си. Само когато направи едно велико дело, трябва да си подпише името в името на любовта и в името на обичта: горната бърна в името на любовта, долната бърна в името на обичта. Ще каже: „Аз направих това, подписвам се." След като си направил едно велико добро, една жертва, то е смисълът на една целувка. Направил си нещо, извършил си волята Божия като човек. Но никога не забавлявай човек. Трябва да дадеш нещо съществено.

Нас ни трябват три съществени работи: въздухът, който дишаме, хлябът, който ядем и светлината, която възприемаме. В света има съществени неща, които Бог постоянно ни дава. Казваме: „Къде е Господ?" В благото на въздуха. „Къде е Господ?" В благото на хляба, който възприемаме. „Къде е Господ?" В светлината, която приемаме. Ако Той не е вътре в нас, процесът е неправилен, тия двата процеса: любовта в дишането и обичта в храната и процесът вътре в нас. Бог, в душата, в силата, извършва онова по-мощно подигане. Ние растем по единствената причина, че Бог иска. Ние растем, понеже Бог е в нас, Който ни подбужда към деятелност. Когато ние отговаряме на

Неговата любов, когато ние отговаряме на Неговата обич, ние растем. Тогава се явява в нас силата. Ако ти не възприемаш Божията любов и Божията обич, ти не може да растеш.

Вие, като млади, обичате повече да целувате. Защо? Имате повече енергия, имате повече да давате. След като остареете, обичате да ви целуват. Старите хора не обичат да целуват, но обичат да ги целуват. Защото в целуването се дава. Младите деца обичат да целуват старите. Младите са богати с целувки на любовта. Старите са богати с получени целувки. Но ако зад една целувка не седи любовта и ако зад една целувка не седи обичта, какво струва тази целувка? В древността един умен момък вкъщи имал направени три моми от восък, много красиви. Искал да опитва. Имал една възлюблена царска дъщеря. Тя отвън го гледа, като влезе в дома, той целува тези три моми. Тя се нагрочва: как тъй да целува восъчните моми.

Питам, как ще обясните едно чувство? В сегашния живот ти си целунал една мома. В другата мома се ражда ревност защо си целунал едната, а не си целунал двете. Като целунеш едната мома, втората не се радва, че си целунал едната. Някой път целунеш, и не може да дадеш това, което искаш, тогава втори път целунеш. Целунеш втори път, усещаш, че и втория път не си дал. Целунеш веднъж – пет стотинки даваш, целунеш втори път – десет стотинки, трети път – трийсет стотинки, четирийсет стотинки, петдесет стотинки. Като дадеш това, което искаш, повече не искаш да целуваш. Отива един американец в Чехия при един знаменит професор да вземе уроци. Взел един урок и казва: „Втори урок по музика не искам, аз научих всичко." Щом уроците са евтини, малко се учи, щом са скъпи, много се учи. Според мене, когато хората много се целуват, много дават. Някой, като целуне веднъж, казва: „Стига толкова вече" – дал е на свят.

Питам, много ли трябва да целувам, или малко? Малко като даваш, много ще целуваш. Много като даваш, малко ще целуваш. В целувката всякога помнете: като целунеш болния човек, той оздравява. От човека излиза една жизнена сила и хората си предават една Божествена енергия. Някого не искате да целувате. Минаваш една мътна вода, не искаш да пиеш. Водата е носител на Божествената сила, светлината е носител на Божествената сила. Всички неща, които ние обичаме, тази сила е в тях. Навсякъде в света ние търсим Божественото. Някъде го има, някъде го няма, някъде е в голям размер, някъде е в малък размер.

Сега, питам: целувате човека, откъде трябва да го целунете? Гледам майката, като окъпе детето си, целува го откъм гърба. Някоя майка го целуне отпред, някоя целува ръцете, някоя краката, някоя целуне пъпа. На много места целуват майките децата си. Цяло познание имам, зная езика. Човекът, за да бъде здрав, целувай го по гърба, да бъде здрав гърбът му. Целувай го по врата, за да бъде здрав вратът му. Някой път целувай го по главата, по челото, за да бъде умен. Като го целунеш отзад по главата – да си проявява добре любовта. Като го целунеш по ръцете – да работи хубаво. Като го целуваш по краката – да ходи добре, да не ходи по лоши пътища, но по прави пътища. Всичките тези целувки, които майката дава, не са произволни. Произволни са за онези, които не разбират. Няма в света произволни работи.

Бог е направил света. Всички ония желания, които се проявяват чрез нашия ум – ние сме носители на Божиите блага в света. Горко на онези, които не проявяват Божественото. Нямаш право да задържиш Божественото. То трябва да тече. Божественото няма спирки. Човешкото може да спираш, Божественото нека тече. Да не те е срам от Божественото. Аз гледам тук един ден една млада сестра

прегърнала един стар брат, турила ръката си на стария брат. Ще кажете: глези се. Ни най-малко не е глезене. Когато дойде една котка и се качи на скута ти, защо се е качила? Или дойде някое куче, близне те по крака, целува те?

Казвам, всякога ние трябва да имаме едно свещено схващане, да знаеш проявите Божествени ли са, или не са Божествени и до каква степен. Защото, според нашето съзнание, такова ще бъде и нашето разбиране, и степента на развитието на човека. Който криво мисли, не може да се подмлади, нито учен може да стане, нито добър. Необходимо е човек във всичките си прояви да бъде добър. Мъчна работа е, не е лесна работа. Да целунеш някого е хубаво, но ако целунеш друг, хич не ти е приятно. Да целунеш една красива мома, разбирам, но да целунеш една грозотия? Вземам някои неща като пример.

Има неща, които мъчно стават. Аз разсъждавам: щом като дойда до красивата мома, ще се спра и мисля колко време е взела на Господа да работи, колко време е взело на Духа Божи, докато направи една хубава мома. Господ е работил на нея, и като я гледам, Той ме изпитва как я оценявам. Тази, грозната, мома, и върху нея е работил, но тя е още скица отвън. Грозните моми са недовършени картини, отвътре са завършени, отвън не са завършени. Красивите моми отвън са довършени, отвътре не са довършени. Има едни моми, които и отвътре, и отвън са завършени, а има моми, които и отвътре, и отвън не са завършени. Това са два процеса вътрешни: единият процес на красивата мома, която отвън е завършена, а грозната мома отвътре е завършена. Сега някои от вас сте грозни, някои сте красиви. Някои отвън сте завършени, някои отвътре сте завършени. На грозните от вас вътрешният процес е завършен, външният не е завършен. Сега по

две линии вървим. Едни хора трябва да станат красиви отвън, други трябва да станат красиви отвътре.

Казвам, тогава любовта е един външен процес, който създава туй разбиране. Обичта е вътрешен процес. Любовта е външен процес на физическото поле. Ако влезем в духовния свят, любовта е вътрешен процес, а обичта е външен процес. В Божествения свят любовта и обичта са отвън и отвътре едновременно. Там съществува само любовта. В Божествения свят не съществува обичта. Там съществува любов, и отвън, и отвътре. В ангелския свят и в човешкия свят съществува поляризиране на любовта, а в Божествения свят, понеже любовта е отвън и отвътре, завзема едно и също място.

Казвам сега, стремете се да бъдете красиви отвън и красиви отвътре, да бъдете добри отвън и добри отвътре, да бъдете силни отвън и силни отвътре. Някои хора са силни отвън, отвътре не са силни. Тебе от мечка не те е страх, от змия не те е страх, а от много светлина човек може да се въздържа. Хората имат една слабост: като минават покрай меда, турят пръста си и опитват сладчината на меда. Питам: защо туряте пръста си в меда? Защо именно само първия пръст туряте, а не туряте цялата ръка? Първият пръст, показалецът, винаги показва достойнството на човека, до каква степен на съзнание е дошъл. Той е външната страна на човека. Този, вторият, пръст показва вътрешното състояние на човека какво е. Третият пръст показва домашните му как са възпитани, каква хармония има. Малкият пръст показва обходата на всички членове вкъщи каква е. Показалецът показва аз какъв съм, средният пръст показва жена ми каква е, третият пръст показва синът, дъщерите какви са и четвъртият пръст показва слугите какви са. Палецът показва отношението на Бога какво е спрямо всинца вкъщи. Като влезе вкъщи, човек е благороден, жената справедлива, децата обичат

красивото, добре са облечени, слугите добре вършат работата си. Виждам и отношението на Бога какво е към тях: денят е хубав, красив, всичко върви добре. Децата ми не боледуват. Щом има нещо кривичко, идват болестите, щом има нещо кривичко, идва сиромашията.

Казвам, научете се да познавате онова, което Бог ви е дал, да сте човек по образ и подобие на Бога, да кажете: „Аз съм пратен в света да любя и да обичам. Защо дойдох в света? Да се науча две неща: да любя и да обичам. Да приложа любовта и обичта в живота, това е смисълът на земния живот.“ Като идем в ангелския свят, тогава обичта ще излезе отвън, а любовта ще влезе вътре. Като идем в Божествения свят, ще ни посрещне само любовта, ще има единство. Тогава ще разберем какво е единството между душите. Когато всичките души са обединени в любовта, тогава няма да има никакво противоречие в света, няма да има бели и черни, но всички ще бъдат само бели.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

18-та беседа от Учителя, държана на 16 август 1942 г., неделя, 5:00 ч. сутринта София – Изгрев[40]

[40] Тази беседа е включена и в поредицата „Утринни слова“ от съответната година.

НА ЗАЗОРЯВАНЕ

Казано е в Писанието, че животът на праведния е като на зазоряване.

Често се задават въпросите: каква е основата на живота; каква е основата на света? Преди да се отговори на тези въпроси, важен е въпросът за човешкия живот. На какво почива той? – Човешкият живот се ръководи от три важни начала: от ума, от сърцето и от волята. Като дойде до тях, той отива и по-далече, иска да знае какво представлява душата, съществува ли тя, или не. Душата е навсякъде, но е толкова малка и толкова голяма, че с нищо не може да се измери. Какво представлява животът? – И на този въпрос не може да се отговори лесно. Само онзи може да разбере живота, който познава висшата духовна математика. Същото се отнася и за света. Той е създаден от съвкупността на множество числа, наредени в хармонични съчетания. Ще запитате от какви числа е създаден светът – от четни или нечетни? Да се отговори на този въпрос, това значи да се врачува.

Какво представлява сегашният живот на хората? – Врачуване. Повечето хора живеят, като че ли очакват да дойде някой да им врачува. Те живеят от ден за ден, стават сутрин от сън и си казват: „Да видим какво ще ни се случи днес.“ Така постъпват младата мома и младият момък. Те търсят някоя баба врачка да им хвърля боб, карти или да им гледа на кафе какво ще им се случи в близкото или по-далечно бъдеще. Ако питате врачките какво всъщност виждат и разбират на боба или на кафето, и те сами не знаят, но някога налучкват нещо. Има врачки, които врачуват на хората, а на себе си

не могат. Съберат се две врачки, една на друга врачуват, но на себе си не могат да познаят.

Във Варненско някъде имало една врачка, която познавала бъдещето на хората. При нея се стичали хора от всички краища на околията и оставали доволни от врачуването. Тя печелела много пари. Интересно е, че тя предсказвала на всички какво ще им се случи, но на себе си нищо не могла да предскаже. Една вечер я нападнали разбойници и я обрали. Всичко, каквото спечелила, минало в техни ръце. Тя останала пак бедна, каквато била, преди да се прочуе като врачка.

Като живеят, хората искат да се възпитават, да просветят умовете си и да облагородят сърцата си. Всъщност те не знаят какво искат. Първата задача на човека е да използва възможностите и условията за проява на ума и на сърцето, а после да се грижи за просвета на ума и за облагородяване на сърцето. Щом се проявят те, естествено е, че умът ще търси условия да се просвещава, а сърцето – да се облагородява.

Задачата на човека е да определи първо отношенията си към Божественото в себе си, към своята душа, и на нея да разчита. С какви капитали разполагат хората, как мислят, колко са добри и силни, на това не разчитай. Разчитай само на онова, с което ти разполагаш, което ти носиш в своя ум и в своето сърце. Ще кажете, че трябва да се разчита само на Бога. Това е друг въпрос. За да разчитате на Него, преди всичко вие трябва да Го познавате, да Го разбирате като реалност, която съществува вън от вас и вътре във вас. Той е и в малкото, и в голямото в човека. Същевременно Той е и в малкото, и в голямото вън от човека. Следователно, когато казваме, че трябва да разчитаме на Божественото в себе си, имаме предвид Бога като

реалност, в която няма никаква измяна. След това човек може да разчита отчасти и на хората.

Човешкият живот се нуждае от здрава основа, при която всяко нещо да е поставено на мястото си. При това положение човек ще има ясна представа за смъртта и за живота, за раждането и прераждането. Днес мнозина се произнасят повърхностно за смъртта, и току слушате някой да казва: „Ще се мре вече." Отде дойде тази мисъл в главата му? Защо младият не мисли и не говори за смъртта? Като наближи да се ражда някое дете, всички казват: „Дете ще се роди в този дом." Какво означава раждането? В широк смисъл раждането има много прояви. Не е раждане само да се яви човек на света. Ако някой човек ви дойде на гости, и това е раждане. Докато е в дома ви, при вашите условия, той е ограничен. Щом напусне дома ви, за вас той е умрял, но за себе си е роден, излязъл е от ограничените условия на вашия дом. Тъй щото понятията раждане и смърт са относителни. Човек се ражда, когато напусне ограничителните условия, при които е живял цели девет месеца. След това той влиза в други ограничителни условия на живота. След време напуща Земята – умира, т.е. заминава за другия свят, дето отново се ражда. Значи човек непрекъснато се ражда за едни условия, а умира за други. Това показва, че умирането и раждането са многократни процеси в живота.

Като се говори за свободни и ограничени хора, ние наричаме свободни онези, които нямат къщи, т.е. които живеят вън от телата си. Ще кажете, че те са умрели хора. Ние наричаме умрелите хора свободни. Ограничени пък са онези, които живеят в малки, затворени къщи. Човешкото тяло е малка къщичка, в която духът и душата пребивават временно. Ще кажете, че реалното в човешкия живот се заключава в създаване на семейство: да се ожени човек и да си има

жена и дечица. За колко време може да си имате жена или мъж? Има ли случаи в живота, когато мъжът и жената да са прекарали заедно един живот от сто години: ако са се оженили на 20-годишна възраст и са живели сто години заедно, да заминат и двамата заедно на 120 години. Такъв случай не съм срещал в живота си. Значи като се оженят, мъжът и жената живеят заедно най-много 40-50 години и заминават, единият по-рано от другия. Реално ли е това, което трае само 40-50 години? Някъде мъжът и жената живеят заедно само една-две години и се разделят. Реалните неща са вечни.

Който не разбира смисъла на женитбата, иска по-скоро да се ожени, да влезе в нов живот. Това е лесна работа. Но трябва да се знае, че женитбата е слугуване. Всеки може да стане слуга, но важно е, като се пазариш някъде да слугуваш, да не те изпъдят преждевременно, без да ти платят. Когато намаляват заплатата ти, това показва, че има нещо, което не е в естествения ред на нещата. Увеличават ли заплатата, това е в реда на нещата. Когато мома и момък се оженят, те скъпо си плащат. Те си дават по сто целувки на ден. Всяка целувка е чисто злато – ефектив. Колкото по-дълго време живеят заедно, целувките постепенно намаляват. На втората, на третата година едва ли си дават по една целувка на ден; а на десетата година – по една целувка годишно. Значи заплатата им се намалява до минимум. Когато заплатата между мъжа и жената в дома намалява, животът им постепенно се влошава, изгубва всякаква поезия. Много от сегашните хора не знаят да се целуват. Това не е нищо друго, освен измама. Много хора не се ръкуват правилно. Те подават само един, два или три пръста. Ще се ръкуваш с цялата си ръка, да знае човек, че може да разчита на тебе.

Съвременните хора отричат съществуването на душата, но всъщност техният стремеж към проявяване не е нищо друго, освен

стремеж на душата да се изяви. Тя се проявява чрез ума, сърцето и волята. Умът се проявява чрез очите, сърцето – чрез носа, а волята – чрез устата. Вижте какво прави лъвът, когато хване жертвата си. Той я сграбчва с краката си и я туря до устата си да я разкъса. Значи устата е израз на волята. Някои искат да знаят имат ли воля, или не. Това не е важно. Важно е човек да има силна воля. Колкото по-голяма е устата на човека, толкова по-силна е волята му, но колко голяма трябва да бъде устата, това е въпрос, който сами трябва да изучавате. Всеки човек има уста, нос, очи, вежди, уши, но малцина знаят по колко сантиметра са те. Никой не ги е измервал точно, за да знае големината на своите удове. Ако попитате един земеделец колко голяма е нивата му, ще ви каже точно. Ако го питате за къщата му и за нейните размери, също така знае. Обаче ако го запитате за главата му, нищо не може да ви каже, не знае нито колко е дълга, нито колко е широка.

Страданията на хората се дължат на факта, че нещата, с крито си служат, не са построени добре, не отговарят на точните мерки, които Природата е предвидила. Сегашните къщи са много хубави. По-хубави и по-удобни къщи човечеството не познава, въпреки това те са нехигиенични. Светлината не пада добре, поради което повечето хора са нервни, лесно се дразнят. Пречупването на светлината от стените и таваните не става хармонично. Не само това, но и леглата, както и завивките им, не са хигиенични. Същото се отнася и до дрехите, с които се обличат. Те не са хигиенични, затова хората трябва да си изработят облекла, които да отговарят на изискванията на Природата. Като дойдете до храненето, и там има нещо нехармонично. Главния елемент при храненето – житото, го мелят с камъни. Това значи да отнемат хранителните му вещества – етерните

масла, и да останат в него триците. В бъдеще житото няма да се мели сухо.

Изобщо една от причините за страданията на хората се крие в преобладаването на правите линии и на острите ъгли в техния живот. Поради изопачаването на живота си човек е изкривил и своите удове. Рядко ще срещнете правилно оформена глава. По тази причина светлината не се възприема еднакво от всички хора. Тя не пада под еднакъв ъгъл, затова хората имат различни възгледи както върху религиозни, така и върху социални въпроси. Не можете да срещнете двама души, които да имат еднакви разбирания за Любовта. Ако двама добри художници се заемат да рисуват един и същи човек, да предадат основните му черти, те ще се различават в схващанията си: и двамата ще предадат различно неговите черти. Всеки ще изнесе това, което му е направило впечатление. И в края на краищата ще имате два различни образа за един и същи човек. За да рисува точно, художникът трябва да следва пътя на Природата: да предаде характерните черти на човека така, както Природата ги е поставила, без никакво усилване или намаляване. Никой не може да надмине Природата в нейната работа. Задачата на човека е да подражава на Природата, но не и да се конкурира с нея.

Какво представлява човек? – Сбор от милиарди малки душички или същества, които са се съгласили в името на Божията Любов да влязат в човека и да работят за него, да му дадат израз на човек. Те са пожертвали живота си за него, станали са негови слуги, и като не ги разбира, той казва: „Какво нещо е тялото?“ – Нищо друго, освен машина. Някои религиозни гледат на тялото като на спънка за духовния живот на човека и казват: „Не ни трябва тяло, можем да се освободим от него. За нас е важна душата, която е огъваема, подвижна, вездесъща.“ Колкото и да е голяма душата, тя присъства

едновременно във всички клетки на организма. Душата може да се смалява и увеличава, според нуждата. Малките клетки създават голямото тяло.

Като погледне тялото си, някой се запитва с какво тяло ще дойде в бъдеще. Не е важно с какво тяло ще дойде човек на Земята. Важно е с колко души ще дойде, т.е. с какъв брой. Ако дойде с по-малко души от тези, които сега влизат в тялото му, той никога няма да влезе в рая. Доказано е, че на лошите и престъпни хора им липсва нещо: значи във всеки живот малките души ги напущат една по една и те започват да приличат на празни кошери. Пчелите ги няма, а кошерите остават. Когато душите разберат, че някой човек не изпълнява Божията воля, те казват: „Този човек няма да се оправи, да го напуснем, нека да си научи урока." Човек усеща, че нещо изчезва от него и той остава сам. Това състояние на самота го плаши, той се усеща вътрешно изоставен, осиромашал. Докато малките душички са в човека, той е радостен и весел; щом го напуснат, той става скръбен, започва да се оплаква от живота си, докато един ден си замине.

Когато остане сам в живота си, човек започва да търси Бога, да се моли. Той пита къде е Бог, иска да Го намери вън от себе си. Без любов и без обич човек не може да влезе в общение с Бога. Да мисли човек, че може да живее без любов и без обич, това значи да има материалистично разбиране за живота. Ако всички клетки поотделно, както и всички удове на човешкия организъм, не могат да любят, и човек не може да люби. Любовта е качество на душата. Значи човек люби чрез клетките на своя ум, на своето сърце; човек люби чрез своята душа и чрез своя дух. Колкото повече добродетели има човек, толкова и любовта му е по-силна. Колкото по-голям е неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух, толкова по-силна е любовта му. Дом, в който хората не се карат, е дом на

Любовта. За този дом може да се каже, че е хигиеничен. Какво ще кажете за този дом, в който хората постоянно се карат? Ще кажете, че те се молят на Бога по три пъти на ден. Аз чета надписите и виждам, че те се карат и оплакват от живота си по три пъти на ден. Те се молят за хляб, за дрехи, за къщи, за пари. Рядко виждам надписи, които показват, че някой дом изпълнява Божията воля, че хората в този дом служат на Бога.

Няма по-велико нещо в човешкия живот от служенето. На кого може да служи човек? – На Съвършения. Кого може да слуша ученикът? – Учителя си. За да бъде ученикът абсолютно послушен, учителят трябва да бъде гениален. Гениалният учител се отличава с голямо постоянство и решителност.

Когато Мохамед проповядвал учението си, най-после той дошъл до голямо обезсърчение и решил да бяга от хората. Не могъл да издържи на хулите и гонението, което обявили против него. Спрял на едно място да си почине и дълбоко се замислил. В този момент той видял как една мравка, носеща много тежък товар за нея, искала да го занесе в мравуняка. Мохамед броил колко пъти мравката вдигала товара от земята и го изпущала. Най-после тя го вдигнала и успяла да го занесе в мравуняка. Като видял голямото постоянство на мравката, Мохамед си казал: „Чудно нещо, една мравка проявява такова голямо постоянство и смелост. Тя може да вдига и изпуша 99 пъти товара си с надежда, че на стотния път ще успее, а аз се обезсърчих още от първите опити. Ще се върна между хората и ще приложа постоянството на мравката. На стотния път и аз ще успея в своята работа.“

Малка е мравката, но и от нея можете да се учите. Човек иска едно нещо – да се осигури. Не постигне ли желанието си, той се обезсърчава. За какво осигуряване ще мисли човек, когато още с

идването си на Земята той е осигурен? Който го е изпратил на Земята, Той го е осигурил. Вярвайте в Онзи, Който живее във вашия ум и във вашето сърце. Той ще нареди работите ви, както трябва. Докато Го обичате, Той ще се грижи за вас. Престанете ли да Го обичате, и Той ще ви напусне. Който се отказва от Любовта, мисли себе си за божество. Той иска да играе роля на голям човек. За да бъдете големи, трябва да носите голям товар. Великият човек разрешава велики въпроси. Той трябва да има предвид благото на цялото човечество. Всеки човек трябва да носи нещо освен за себе си, още и за своите ближни. Светът се нуждае от живия хляб. Който мисли и за ближните си, той е добър човек. Той дава път на Божественото в себе си, затова привлича хората. Който мисли само за себе си, отблъсква хората, на него никой не разчита. Който не може да възприеме Божествената светлина в ума си, нищо не постига.

Човек е дошъл на Земята да се възпитава, да постигне три неща: да придобие изкуството правилно да ходи и да се движи; второ, да учи, за да придобива знания и опитности, и трето, да се научи да работи. Да работи човек, това значи да прилага всичко, което е научил. Достатъчно е да се погледне в огледалото, за да види ясни или мътни са очите му. Ясните, бистри очи показват, че човек е изработил в себе си права мисъл, прави чувства и прави действия. Когато не мисли, не чувства и не постъпва право, очите му са мътни, пълни с влага. Едно време и Земята беше пълна с влага, но Господ каза една дума и влагата, т.е. водата, се разпредели в морета и в океани и небето се изясни. Нашият умствен свят трябва да се проясни, да се махнат облаците и да се разкрие хоризонтът, чист и ясен. Звездите на небето символизират хората. Слънцето и Луната представляват двете системи, с които хората си служат. Слънцето е представител на учените хора, а Луната – на религиозните. Казано е

в Писанието, че Слънцето и Луната ще потъмнеят. Това подразбира, че религията и науката ще слязат от положението, в което се намират.

Нов живот, нови пътища, нови условия идат в свита. Днес целият свят, всички народи се бият за някаква идея. На място ли е тази идея? Ако каменарят чупи камъни, за да направи къща, чупенето на камъните е на място. Ако дърварят сече дървета, за да ги вложи в строежа на една къща, саченето на дърветата е на място. Обаче ако каменарят и дърварят вършат една работа, без да имат предвид никакво благо, работата им не е на място. Да изсичате горите безразборно, това значи да си създавате най-големите нещастия. За да не страдате, обработвайте почвата, за да усилвате растителността. Много от болестите на хората се дължат на слабата растителност в техния организъм. Растителността в мозъка, в дробовете и в стомаха им е отслабнала, поради което те заболяват от мозъчно разстройство или от разстройство на дробовете и на стомаха. Когато растителността в човека е силна, той се радва на дълъг живот. Растенията знаят законите за дългия живот по-добре от хората. Има дървета, които живеят стотици и хиляди години, докато никой човек не е стигнал хиляда години. В Стария Завет имаме пример само за един човек, който е живял най-много, и то 900 години.

Животът на праведния е като на зазоряване. Дружете с праведни и добри хора, за да изгрее и у вас зората на новия живот. Една българска поговорка казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш." Ако дружиш с болни, болен ще станеш; ако дружиш със здрави, здрав ще станеш; ако дружиш с умен, умен ще станеш; ако дружиш със силен, силен ще станеш. Следователно, за да се оправи светът в един ден, хората трябва да дружат с Любовта, т.е. с Бога. Животът на

Земята е временен. Човек е като наемател, от него зависи да остане за по-дълго или по-кратко време в къщата, която е наел. Ако отношенията му с домакина на къщата са добри, той ще остане по-дълго време да живее в нея. Развали ли отношенията си с домакина, последният ще го изпъди от къщата си. Ако иска да продължи живота си, човек трябва да има любов към себе си и към ближния си. Каква любов? – Която възкресява. Ако млад момък със светъл ум и сърце каже на една умираща мома, че я обича, тя ще се съвземе, ще оздравее и ще стане от леглото си. Тя е била готова да умре, защото е мислила, че никой не я обича. В който момент се убеди, че някой я обича, тя се пробужда за нов живот и оздравява.

Сегашните хора умират от безлюбие, а оживяват от любов. Следователно човек живее, докато има кой да го обича. Престане ли да го обича, той умира. Трябва да се убедите, че има Един, Който ви обича. Кой е Той? – Той е Единият, Вечният, Който не се отказва от никого, не съди никого, към никого не отправя крив поглед, на никого не казва горчива дума. Като срещне някого, който е направил една погрешка, Той му казва: „Добро дете си ти, човек ще излезе от тебе." Ангелите могат да не го харесват, но Бог харесва всички. Той ще се усмихне и ще му даде Своето благословение. Благодарение на погледа и на усмивката, които Бог отправя към вас, вие сте радостни и весели. Усъмните ли се в Него, радостта ви напуща. Щом се насърчите в живота, радостта отново ви посещава.

Всеки човек трябва да работи върху себе си, да създаде образа на истинския човек. За образец на истинския човек ни служи Христос. Той казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е изпратил." С живота си Той доказа, че не е дошъл да приложи Своята воля. Ако беше приложил Своята воля, Той можа да се помоли и да Му дойдат на помощ дванадесет легиона ангели.

Един ангел е в състояние да се справи с 150 000 души. Значи те можеха за една нощ да се справят с цялото човечество. Целта на Христа не беше тази. Той дойде да изпита любовта на хората и да приложи Божията Любов. Каква е любовта на хората, Той и до днес още я опитва на гърба Си. Казва се в Писанието, че Христос срещнал Савел на кон и го ослепил със светлината си. Христос го запитал: „Савле, защо Ме гониш?“ – „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Исус, Когото разпнаха. Казвам ти да не риташ срещу остен.“ От този момент Савел се обърна към Христа и стана един от ревностните Му последователи. Савел разбра, че на жертвата, която Христос даде за цялото човечество, заслужава да се отговори пак с жертва.

Съвременните хора мислят, че като се пожертва за Христа, човек трябва да се откаже от жена си, от децата си и да напусне своя дом. Не е така. Когато мъжът възлюби Христа и Го познае, ще обикне и жена си, и децата си. И жената, като възлюби Христа, ще обича и мъжа, и децата си. Същото се отнася и до децата. Като възлюбят Христа, те ще обичат родителите си. Когато хората възлюбят Христа, ще обичат и отечеството си, ще станат истински патриоти и родолюбци. Това значи познаване на Христа. Като познаят и възлюбят Христа, хората ще бъдат готови да раздават от своите блага на онези, които нямат, както пощальонът носи писмата на онези, за които са предназначени.

Днес искам да направите следния опит: като излезете от салона, да прекарате пет-шест часа в абсолютен вътрешен мир. Каквото и да ви се случи през деня, да не виждате никакво противоречие, никаква дисхармония. Да си представите, че живеете в ангелския свят. Който и да ви говори, да се вслушвате в думите му и да си представяте, че слушате някаква музика. Ако мъжът или децата ви са сърдити, разгневени, изслушайте ги и си кажете: „Колко хубаво говорят!“ Бъдете глухи и слепи за погрешките на хората. Само така ще

разберете Христовата Любов. Христос живее в човешките души. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешника.“ Защо? – Защото Той живее и в неговата душа. Той се интересува от живота, а не от смъртта. Следователно ако човек умира, за да живее, смъртта има смисъл; ако живее, за да умира, нито животът има смисъл, нито смъртта.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да благодари на Бога за главата, която му е дадена. Щом съзнава кой му е дал главата, той трябва да я държи изправена, а не наведена. Като съзнава какво благо му е дадено, човек трябва да си каже: „Благодаря за Божествената светлина, която възприемам чрез главата. Благодаря за Любовта, която възприемам чрез сърцето си. Готов съм да приложа светлината и Любовта, които възприемам, не само към хората, но и към най-малките същества. Готов съм да направя път и на мравката и да ѝ се притека на помощ.“

Един ден наблюдавам как две мравки се карат за една трошица хляб. Питам ги: „Защо се карате?“ Едната ми отговаря: „Аз първа намерих тази трошица; тя иска да вземе половината, но аз не я давам.“ В този момент изваждам от джоба си много трошици и им хвърлям. Спорът веднага се разреши. И за двете мравки имаше изобилно храна. Значи изобилието разрешава въпросите. Едно кило вода не разрешава спора, защото всички хора са жадни, но изобилното количество вода разрешава всички спорове и противоречия. Малката любов не разрешава въпросите, но голямата ги разрешава. Да носиш голямата Любов в себе си, това значи, след като си работил цял ден усилено, да се върнеш вечерта бодър, пълен със сили и живот в себе си. Българинът, като прави стомните си, предвижда две отверстия: голямо, през което стомната се пълни; малко, странично отверстие, през което се пие вода. Значи той много

приема, малко дава. Красива е линията на страничното отверстие, но то трябва да бъде два пъти по-широко от сегашното.

Помнете следния закон: много даваш, много вземаш; малко даваш, малко вземаш. Много мислиш, много знания придобиваш; малко мислиш, малко знания придобиваш; много работиш, много печелиш; малко работиш, малко печелиш. Това са процеси на Любовта. Не можеш да постъпваш, както искаш, и да се ползваш от Любовта. Мома или момък, които се карат с баща си, с майка си, с братята и сестрите си, не могат да живеят добре и помежду си. Каквито обещания да дава момъкът на момата, той няма да ги изпълни. Невъзможно е да се караш, сърдиш и гневиш на родителите си, а да живееш добре със своя възлюбен. Такава мома и такъв момък могат да изпълняват службата на надзиратели, но не на мъж или на жена в семейството.

Днес Бог ни гледа какво правим и се чуди на умовете ни. Сегашните християни мислят да влязат в Царството Божие по лесния път. Няма лесен път за Царството Божие. Който иска да влезе там, трябва да бъде готов да мине по пътя на Христа. Той дойде в света, донесе Божията Любов, пожертва се за човечеството, заради което Го разпнаха. Цяла нощ римските войници се гавриха с Него, но Той понесе всичко с любов и велико самообладание. Той знаеше, че един ден тези удари ще се сипят върху техните гърбове. Римските войници определиха броя на ударите, които бъдещото човечество трябваше да понесе.

Днес всички се интересуват кой ще победи в сегашната война. Като се свърши войната, ще видите кой ще победи. Казвам: блажен е този народ, който пръв приложи Божията Любов, Божията Правда, Божията Мъдрост и Истина. Старото трябва да се заличи, да дойде новото, което носи условия за победа. Истинската победа ще дойде чрез Любовта, която изключва всякакво безправие. Светът се нуждае

от нов ред и порядък, от разумност и справедливост. Безправието трябва да изчезне от всеки дом и от всяка държава и да се замести с порядъка на Правдата и Любовта.

Животът на праведния е като на зазоряване. Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Търсете тогава разрешението на въпросите в Любовта, а не вън от нея. Като дойде между хората, Любовта ще оправи всички объркани работи. Тя носи новия живот, който ще се изяви чрез ума, сърцето и душата на хората. Отворете умовете, сърцата и душите си за Онзи, Който всеки момент ви говори чрез всички живи същества. Слушайте какво ви говори и изпълнявайте Неговата воля. Отворете се за Любовта. Ще кажете, че любовта е само за младите. Не е така. Любовта е за всички хора: за млади и за стари, за женени и за неженени. Само онзи може да се жени, който носи Любовта в себе си. Любещият е здрав, умен и добър. Щом е така, не се женете за болни, за невежи и за лоши хора. Мома, която люби, влага любовта си във всяко свое действие. Като готви, тя влага любовта си в яденето. Който яде от това ядене, ако е болен, оздравява; ако е недоволен, става доволен. Когато някой казва, че има любов в сърцето си, накарайте го да сготви. От яденето му ще познаете каква е неговата любов.

Докато дава път на Любовта в себе си, човек разполага с всички нейни възможности. Щом изгуби Любовта, изгубва и възможностите, с които тя разполага. Животът е ценен главно заради любовта, която носи. Тя ще възкреси всички убити и умрели. Те ще възкръснат, ще се явят отново на Земята като левенти моми и момци и всички единодушно ще извикат: „Напред с Любовта!“

Блажен е онзи, който се е родил от Любовта. Йосиф се роди от любеща майка и получи благословението на Любовта. Преди това обаче мина през две големи изпитания. Той видя един сън, който разказа на братята си. Те възнегодуваха против него и решиха да го

убият, но после измениха решението си и го продадоха на богати търговци, които отиваха в Египет. От тях го купи Пентефрий, началник на телохранителите. Неговата жена се влюби в Йосиф. За да се освободи от нея, той избяга, като остави дрехата си в нейните ръце. Наклеветен от жената на своя господар, той беше осъден да лежи в затвор. Йосиф предпочете затвора, отколкото да сгреши пред господаря си. Оттук той беше освободен, след като изтълкува съня на фараона и зае високо положение при него. Когато настана глад в Ханаан, братята му дойдоха при него за жито, поклониха му се – сънят на Йосиф се сбъдна. Тогава Йосиф им се откри като техен брат и им прости направената от тях погрешка.

Животът на Йосиф показва пътя, по който всички хора минават. За да получи Божието благословение, човек трябва да мине по пътя на изпитанията и мъчнотиите. Той трябва да победи мъчнотиите, да се справи с тях и тогава да дойде до Любовта. Любов без мъчнотии и изпитания не е истинска. Божията Любов иде след големи изпитания и страдания. Големи блага, възможности и условия се дават на хората, но те не могат да се ползват от тях. Бог чака търпеливо да се осъзнаят всички хора и да се върнат към Него. Времената са усилни. Който иска, може да живее в Любовта. Всички имате опитности, които трябва да използвате. Природата не обича повторението на нещата. Тя не позволява да се повтарят погрешките. Една погрешка, направена веднъж, е на място – човек се учи от нея. Обаче не е позволено същата погрешка да се повтаря.

19-та беседа от Учителя, държана на 16 август 1942 г., 10:00 ч., София – Изгрев

ТАЙНАТА СТАИЧКА

Размишление

Каква е разликата между здравия и болния, между умния и глупавия, между силния и слабия? Има нищо, по което се различават. Кое е отличителното качество на способния и даровит ученик? – Той учи добре и никога не повтаря класа. Не е достатъчно ученикът да минава от един клас в друг и като свърши училището, да забрави всичко. Какъв ученик е този, който през годината придобива знания, а през ваканцията ги забравя? Какъв ученик е този, който е забравил знанието и опитностите, които е придобил в миналите си съществувания? Това е все едно да носи човек в ума си мисълта, че някога е бил учен или богат.

Само мисълта не храни човека. Стремежът му към забогатяване има определено място в мозъка, над слепите очи. Колкото по-силно се стреми човек към забогатяване, толкова повече се развива този център. Често хората заболяват от рак по причина на голямата им алчност към пари и забогатяване. Клетките в някои от удовете им се индивидуализират, нарастват, стават самостоятелни и не слушат господаря си. Като заболеят, те се обръщат към лекари, да им помогнат. Лекарите правят операции, режат рака, режат и тумора, но след това и болният заминава за онзи свят. Защо? – Клетките не искат да се подчиняват на господаря си.

Човек се нуждае от няколко съществени неща: от очи, уши, нос, уста, ръце и крака, чрез които влиза в общение с външния свят. За да постигне това, той трябва да се намира в особено състояние. Иначе той ще гледа, ще слуша, ще мирише, ще говори, ще яде и ще се

движи, но механически. Време е вече да се освободи от механическия живот. Механическият живот подразбира движение по инерция, в което съзнанието не участва. Гневът и безпокойството за загубване на нещо ценно създават в човека състояние на инерция, в което изпадне ли веднъж, мъчно може да се върне в първото си положение. Като изгуби нещо ценно, човек губи и самообладанието си и се предава на тревога и безпокойство. Ако пък се разгневи, той губи вътрешния си мир, който дълго време не може да възстанови. Гневът е полезен като енергия, когато е под влияние на ума, на сърцето и на волята. Ако те не могат да го регулират, гневът действа разрушително. Той е порой, който прави големи пакости. Каквото срещне на пътя си, отнася го със себе си. Ако този порой може да се контролира, той върши полезни работи – напоява градини, дървета, цветя.

Едно се иска от човека: да бъде смел и решителен в доброто. И като се гневи, и като е тих и спокоен, да бъде смел. В първия случай да бъде смел да укротява гнева, а във втория да бъде смел да проявява доброто. Когато работите на човека вървят добре, той е смел. Когато среща противоречия на пътя си, той се плаши и отстъпва. Защо отстъпва? Бог е и в противоречията. Чрез тях Той изпитва хората. Защо да не бъдат смели, да решат задачата, която се крие в противоречието, а трябва да отстъпват? Страхът подразбира известна слабост. Щом забележи някакъв страх в себе си, човек трябва да работи, за да се справи с него, да го преодолее. Не се ли освободи от страха, той прилага лъжата, бялата или черната. Децата обикновено лъжат. Когато направят никаква пакост, която води към наказание, те прибягват към лъжа, за да избегнат наказанието.

Животът на мнозина е изграден върху бялата лъжа. Щом не могат да изпълнят обещанието си, те прилагат бялата лъжа. Уплашат

се от нещо, пак си служат с бялата лъжа. Искат да постигнат нещо преждевременно, пак излиза на лице бялата лъжа. Защо момъкът трябва да казва на момата, че умира за нея? Всъщност ще умре ли за нея? – Няма да умре. При това умирал ли е, за да знае какво нещо е смъртта? Защо тогава говори неща, които няма да станат? Избягвайте лъжата, била тя бяла или черна.

Японците имат обичай срещу Нова година да посетят всички хора, към които имат задължения, и да изплатят дълговете си. Новата година трябва да ги завари без дългове. Един младеж, богатски син, имал големи дългове, които трябвало да изплати. Той отишъл при един от своите кредитори – известен банкер, да уреди дълга си, и казал на банкера: „Дължа ви голяма сума, но понеже не мога да я изплатя, по обичая ще направя харакири, ще се самоубия пред вас. Не мога да остана с това безчестие, да дължа такава голяма сума.“ Банкерът се разтревожил и казал на младежа: „Не прави харакири, готов съм да простя целия ти дълг. Не се самоубивай.“ Като чул тези думи, младежът благодарил и тръгнал да си отива. „Стой, почакай да изпием заедно по едно кафе!“ – добавил банкерът. – „Не мога, бързам: трябва да отида още на няколко места да направя харакири.“ Японецът обикаля всички банкери, за да прави харакири.

Често хората използват някой народен обичай, за да нареждат личните си работи. Те прилагат пак бялата лъжа. Едни си служат с нея от страх, а други – от слабост. Силният плаши слабия. Първият настъпва, вторият отстъпва. Ако съзнаваш, че си силен, настъпвай; ако съзнаваш, че си слаб, отстъпвай. С други думи казано: ако си силен, сам решавай задачата си; ако си слаб, не прави грешки, които мъчно се решават, но остави други да решат задачата ти. Който не може сам да реши задачата си, нека потърси помощта на един, двама, трима, докато най-после я реши правилно.

Една от великите задачи, дадена за разрешение, е задачата за служене на Бога. Тя е толкова лесна, колкото и мъчна. Малцина са я разрешили правилно. Човек може да служи на Бога и с любов, и без любов, но резултатите са различни. Така служи той и на доброто, и на злото, като на сили, които взаимно си помагат. Човек е силен дотолкова, доколкото дава условия на доброто и на любовта в себе си да се проявят. Иска ли да запази силата си, той никога не трябва да се отказва да прави добро. Никога не отлагайте времето за правене на добро. Щом сте решили да правите добро, не отлагайте. И разбойници да ви гонят, и стражари да ви преследват, вие пак можете да се отклоните, да направите едно малко добро. Представете си, че някой ви гони да ви убие. В това време виждате на пътя си един умиращ кон, паднал от крайно изтощение, от слабост и жажда. Ако можете да се спрете за момент, да намерите вода и да я подадете на умиращия кон, вие сте готов всеки момент да правите добро, вие обичате доброто и сте свързани с него. Правете добро с любов и не се страхувайте. Богатият се страхува да прави добро, за да не осиромашее. Няма случай в живота някой да прави добро и да е осиромашал. Невъзможно е да правиш добро без любов. Всяко нещо, направено без любов, е зло. И обратно: всяко нещо, направено с любов, е добро. Който попадне в областта на злото, трябва да се стреми да направи най-малкото зло. Влезе ли в областта на Доброто и на Любовта, трябва да се стреми да направи най-голямото добро.

Кое е най-голямото добро, което човек може да направи? – Ако може да даде парче хляб и чаша вода на умиращия и да го подкрепи, това е най-голямото добро в дадения момент. Този умиращ е прекарал 40-дневен глад; ако гладува още един ден, непременно ще умре. Дадеш ли му в този момент малко хляб и вода, ти си му направил най-голямото добро. Ще кажете, че парите са важни, че без

тях не може да се живее. Пред смъртта парите нищо не струват. В този случай хлябът и водата са за предпочитане. За обезсърчения сладката дума струва повече от всякакви пари. За обезсърчения, за болния, за умиращия добрият и милосърден човек е въже, с което те се спасяват. Той им предава нещо от себе си. Не може човек да предаде нещо от себе си на другите, ако не го носи в ума, в сърцето и в душата си. Например вярващият може да предаде от своята вяра и на другите, без да говори за нея. Обаче безверникът, колкото и да проповядва за вярата, нищо няма да постигне. Думите му ще минават и заминават край ушите на хората, без да ги засегнат. Вярата заема особено място в човешката глава. Достатъчно е да погледнете главата на човека, за да познаете вярващ ли е, или не.

Вярата има различни прояви. Не е все едно дали човек вярва в Бога, в ближния си или в себе си. В каквото и в когото вярва човек, това се отпечатва на лицето му. Казано е в Писанието: „Привлякох ви с любовта Си.“ Значи Любовта има нишки, с които привлича или свързва човека. Силата на Любовта определя и силата на човешката вяра. Ако Любовта се проявява в своята пълнота, и вярата е устойчива и непреривна. Тя действа и в спокойни, и в усилни времена, тя придружава човека навсякъде – и на този, и на онзи свят. С вярата и с любовта човек е добре приет и на този, и на онзи свят. Той има навсякъде добри приятели, които ще го посрещнат с радост. Без вяра и без любов той навсякъде се чувства самотен, като чужденец, вън от отечеството си. Той има очи и не вижда, има уши и не чува; носи само едно съзнание в себе си – че е сам, изоставен от всички. Като знаете това, не питайте защо трябва да обичате. Ще обичате хората на Земята, за да виждате външния свят. Ще обичате разумните същества в невидимия свят, за да виждате чрез тях света, в който те живеят.

Като се говори за обич между хората, те се запитват може ли да обичат лошия човек. Могат ли добър и лош човек да дружат? Как може да се изправи лошият човек? – Като го турите между двама добри. Не се ли постави между добри хора, той никога не може да се изправи. Като разгледате буквата *ж*, ще видите, че тя не е нищо друго, освен дружба между двама лоши и един добър, праведен човек. Така се изпитва силата на праведния или на добрия. Значи лошите хора потискат добрия. Как ще се освободи той от тях? – Като ги обикне. Те са обърнати към него с гърбовете си и гледат навън, към външния свят. Затова Христос казва да възлюбиш врага си. Буквата *ж* показва също така и положението на лошия човек между двама добри. В единия случай правата линия в буквата *ж* показва положението на добрия човек между двама лоши. В другия случай правата линия показва положението на лошия между двама добри. Така те взаимно си помагат и въздействат. Като знаете това, не оставяйте лошите хора да се съединяват помежду си. Между тях поставяйте добри хора, за да намаляват силата на злото. Тъй щото не примирявайте злото с доброто, но чрез доброто да се намалява силата на злото. Ако това се постигне, доброто и злото ще вървят паралелно и ще вършат Божията воля.

Не мислете, че добрият човек може да направи сам всичко, каквото желае. Може ли да даде живот на умрелия? Може ли да направи хората богати и щастливи? Задачата на добрия е да изпълни своите задължения – нищо повече. Ако направи това, той е изпълнил своето предназначение – да смекчава ударите на злото. Можеш ли да обичаш чуждото дете, както го обичат майка му и баща му? – „Искам да му помогна, да го повдигна.“ – Щом искаш да му помогнеш, трябва да го обичаш повече от родителите му. Ако го обичаш, както те го обичат, ти не си му нужен. При това трябва да обичаш и

родителите му. Не ги ли обичаш, твоята любов е користна. Така обичаш и кокошката: храниш я, грижиш се за нея, за да вземаш яйцата ѝ. Мъчно е днес да прояви човек абсолютно безкористна любов. Ако това е невъзможно, той трябва да бъде поне справедлив. За да бъде справедлив, добър и любещ, човек трябва да има високо съзнание, да се е издигнал над обикновените условия на живота.

Пазете се от обикновеното съзнание, което създава тревоги, безпокойства и противоречия. Докато живее в това съзнание, човек често изпада в заблуждения. В едно бедно американско село назначили един проповедник, за когото веднага се разчуло, че косата му била вчесана на път. Селяните не обичали да решат така косите си и веднага се обявили против него. Те казали, че не искат такъв проповедник. Докато изложат протеста си писмено, проповедникът пристигнал вече в селото. Каква била изненадата им, когато видели, че главата му била съвършено гола. Той нямал никак коса, а те били заблудени, поддали се на лъжливи слухове. Какво лошо има в това, че някой разчесва косата си на път? – По-добре е с път, отколкото без път. Както косите се решат на път, така и мислите трябва да имат път. Как рисуват Христа, как е ресал Той косата си, с път или без път? Буквата *ж* представлява косата на човека, разчесана на път. От лявата страна на главата е злото, от дясната – доброто, а в средата – самият човек, който се ползва от силите на доброто и на злото.

И тъй, помнете, че добрият, праведният човек се намира между двама лоши хора, като в затвор. Какво трябва да прави той? – Да се моли. Така се молеха добрите хора, когато туриха апостол Петър в затвор. В отговор на тяхната молитва слезе Ангел от небето, бутна вратата на затвора и влезе при Петър. Докосна се до веригите и те паднаха от краката му. Тогава той му каза: „Излез вън и повече не се връщай в затвора.“ Честно ли е това? – За слабия е честно: щом дойде

някой отвън да го освободи, той не трябва да се връща в затвора. Който е под влиянието на злото, той е в неговия затвор; който е под влиянието на доброто, е в затвора на доброто. Кой от двата затвора е по-добър? – В затвора на злото ще те бият по няколко пъти на ден, а в затвора на доброто ще те хранят редовно с чиста, здравословна храна, ще те водят на разходка, и вечер ще те връщат в затвора, на почивка.

Като не разбират живота, мнозина се безпокоят за нищо и никакво. Майката се безпокои за децата и за мъжа си, мъжът – за жена си, децата – за родителите си. Учените пък се безпокоят да не би някога Слънцето да изгасне и да се прекрати животът. Странно е това! Защо ще се страхуваш, че Слънцето ще изгасне? За да свети и грее то, някой го е запалил. Който го е запалил, той има грижата за него; той знае защо го е запалил. Който го е запалил, той стои по-високо от Слънцето. Това е Бог, Който е виделина, която никога не гасне и не потъмнява. Като знаете това, стремете се да се справите с безпокойството. „Как да не се безпокоим, когато сме гладни, когато не сме яли няколко дена?“ Какво трябва да прави гладният и изморен пътник? Представете си, че пътник минава през едно село: гладувал е три-четири дена, няма хляб, няма и пари в джоба си. Ако е разумен, лесно ще се справи с положението си. Има два начина за това: външен и вътрешен. Ако работи по външен път, той ще влезе в някой дом да си почине. Ще започне да разправя нещо от живота си, с което ще разположи домакина, да му даде също да си хапне. Ако работи по вътрешен път, ще потърси някаква добра черта в характера на домакините, с което ще отвори сърцата им. Той трябва да проникне в тайната стаичка на душата им, дето Бог живее, и да се свърже с тях. Мисли ли добро за тях, те непременно ще го приемат

добре и ще го нагостят. Ако мисли лошо за тях, той ще предизвика злото и вместо да го приемат добре, те ще го оберат.

Във всеки човек живее и доброто, и злото – от вас зависи кое ще събудите в него. Злото и доброто трябва да се опитат, за да знаете кое е по-силно във вас. Ако злото е по-силно, ще работите върху доброто, поне да се уравновесят. В началото доброто е слабо, а злото – силно; накрая злото е слабо, а доброто – силно. Любовта обаче и в началото, и в края е еднакво силна. Колкото повече се усилва доброто, толкова по-големи са условията за проявяване на Любовта. Ако доброто не започне със слабата си страна и постепенно не се усилва, Любовта никога няма да се прояви.

Един от главните закони на Любовта е, че тя всичко дава и всичко взема. Това не значи, че трябва да желаете целия свят да бъде ваш, нито да желаете всички блага да са ваши. Дайте възможност на близките си да вземат участие в благата ви, за да станат ваши приятели. Дайте от любовта си на близките си, за да бъдете обичани и почитани от тях. Ако не дадете възможност на близките си да вземат участие във вашето знание, във вашето добро, в благата и любовта, които имате, нищо не можете да постигнете. Ако си певец, не пей само за себе си, но пей за болния, за обезсърчения и за отчаяния. Изпей им една песен, кажи им една сладка, насърчителна дума. Кажи на болния и на обезсърчения: „Както изгрява Слънцето, така ще се оправят и твоите работи.“

Днес всички питат кой ще победи в сегашната война. Да се задава такъв въпрос, това значи да питате кой ще победи: реката или канарата? Реката трябва да следва своя път, да влезе в морето. Канарата може да отбие водата, но за да я отправи там, дето тя е нужна. Ако не среща препятствия, реката трябва да следва своя път – да тече там, дето имат нужда от нея. Ако се отклони от пътя си, ще

заобиколи и пак ще отиде там, дето я очакват. Човек е дошъл на Земята да изпълни Божията воля. Момата и момъкът се женят, за да се научат взаимно да обичат Господа. Ако не се научат да обичат Господа, женитбата им е безпредметна. Ако имаш приятел, задачата ти към него се свежда в това – да го научиш да обича Господа. И той има същата задача към тебе. Всички хора трябва да обикнат Господа и да съзнаят, че Той е Любов. Когато Любовта проникне в човешките умове, сърца и души, светът ще се оправи.

Дето е Любовта, там е редът и порядъкът; там е музиката, там е изкуството. Който свири с любов, той може да оправя времето: ако е суша, ще докара дъжд; ако е буря, ще я укроти. Като свири на болния, вдига го от леглото. „Как става това?“ – То не е моя работа. Това изкуство е от Божествения свят. Който придобие това изкуство, веднага става музикален – музикалното му чувство се проявява. Никой няма право да злоупотребява с това изкуство. Обикновената любов дава обикновени постижения, а Божествената дава необикновени постижения. Прилагайте Божията Любов, учете се от нея, за да имате необикновени резултати. Когато всички хора станат добри, красиви, силни, любещи, светът ще се оправи. Време е вече хората да излязат от човешката любов и да влязат в Божествената.

Някой казва, че не може да търпи хората. Защо не може да ги търпи? – Защото любовта му е ограничена: на този дава, на онзи не дава; на един се усмихва и го приема добре, към друг е строг, не го приема в дома си. Разширете се, отворете сърцата си за Божията Любов, за да търпите всички хора и да ги обичате. Учете се едни други да обичате Господа, за да ви обича и Той.

Едно от качествата на Великата Любов е способността ѝ да превръща киселите плодове в сладки, болните хора – в здрави, лошите – в добри. Който се е научил да люби Бога, ще учи и

близките си как да любят. Ако сам не е научил това изкуство, и на другите не може да го предаде. Мойсей даде на евреите няколко заповеди, показа им как да любят Бога, но те не научиха това изкуство. Бог им изпрати Своя Син, Той да ги научи, но те не пожелаха да Го следват и Го разпнаха.

Сега и на вас се казва: приемете Божията Любов като правда, като красота, като знание, за да бъдете полезни на себе си и на своите ближни. Всички хора са призвани за работници на Божията нива. Като работи с любов, човек изпълнява Божията воля. Той помага, без да говори. Огънят показва отдалече, че гори. Хлябът сам говори за себе си. Като влезе в стомаха, той проявява силата си. Същото се отнася и за Любовта. Тя не се нуждае от проповеди. Достатъчно е да я възприемете, за да разберете, че тя носи живот в себе си. Тя обновява, подмладява и повдига човека. Стремете се към Любовта, за да се подмладите и да възкръснете.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

20-та беседа от Учителя, държана на 19 август 1942 г., 5:00 ч., София – Изгрев

УСТОЙЧИВИ ВРЪЗКИ

Размишление

Ако на съвременните хора се зададе въпросът доволни ли са от живота, какво ще отговорят? Всички хора искат да бъдат здрави, весели и красиви, да бъдат добре облечени, да имат хубави жилища. Мислите ли, че ако имате тези неща, животът ви ще бъде добър? Мнозина не мислят по този въпрос, те искат да имат всичко и нищо повече не ги интересува. Какво ще кажете тогава за малките бръмбари и щурци, които се крият в своите дупчици и се задоволяват с тях? Какво ще кажете за дърветата, които с години стоят заровени в земята? Не само това, но дойде един ден някой човек, замахне с брадвата си и ги отсече едно по едно. След всичко това ги туряте в огъня, за да горят. Ще кажете, че това е Божия работа. Да горите дърветата, да късате цветята, това не е Божия работа. Бог ли допуща недоволството, съмнението и подозрението? Той ли кара човека да се гневи, да не иска да работи и да учи?

Малко хора си дават отчет за своя живот и за проявите си и постоянно си мислят, че ако в този свят не са добре, поне на онзи свят ще бъдат добре. Те си представят онзи свят като този. Старите българи имаха особена представа за онзи свят. Те мислеха, че като замине някой от близките им за онзи свят, там ще го посрещнат всички негови познати от Земята. Затова, като умре някой техен близък, селянин или гражданин, всичките им познати, които имат покойници, ще се изредят при умрелия, за да пращат много поздрави на техния покойник. Как ще носи поздравите им, не мислят по това. Преди всичко умрелият не знае къде е адът или раят, не знае

езика на онзи свят, а ще носи поздрави от Земята. Както на Земята човек трябва да ходи, да вижда, да чува, да разбира, да мисли и да чувства, така и на онзи свят трябва да притежава тези способности. Ако човек не може да ходи, в кой свят ще бъде тогава? Ако не вижда, не чува, не мисли и не чувства, в кой свят е той? Ще кажете, че това са дребни работи. Не са дребни неща те. При това трябва да знаете, че Бог се занимава и с дребни неща. Това, за което човек никога не помисля, Бог за него именно мисли.

Повечето хора мислят, че парите движат живота. Всъщност така ли е? Можете ли да купите живота с пари? Никакви милиони не могат да откупят един живот. Дойде ли смъртта, парите са безсилни. Храната, водата, въздухът и светлината дават на човека повече, отколкото парите. Те го повдигат, обновяват, подмладяват. Това с пари не се постига. Цената на парите зависи от светлината. Ако няма светлина, парите не се виждат. Щом не се виждат, те нямат никаква цена. Обаче дойде ли светлината, парите стават видими; щом са видими, те стават ценни. Ценно е това, което прави човека вътрешно и външно доволен. Ще кажете, че без пари не може. Съгласен съм: без пари не може, без хляб не може, но без кое не може нито един момент? Без въздух, без светлина, без вода може ли? Ако няма светлина, човек не може да се движи свободно. Какво ще кажете, ако той недовижда малко или ако никак не вижда? Някои мислят, че очите са нужни само за Земята, а не и за онзи свят. И там човек трябва да вижда. С какви очи ще си служи, това е друг въпрос. Важно е, че и там е нужна светлина, за да вижда къде ходи. Като отиде на онзи свят, първата работа е да видят как се движи човек – по права или по крива линия. Докато е на Земята, той се стреми да върви по права линия. Въпреки това друга една сила го заставя да криволичи, да се движи по крива линия. Не само това, важно е как стъпва човек.

Правилно е да стъпва първо на пръстите, а после на петата. Който не спазва този закон, стъпва първо на петата, после на пръстите. Така той вдига голям шум, разтърсва пода, дето стъпва, и изразходва много енергия.

Природата не обича хора, които вдигат голям шум около себе си и изразходват напразно енергията си. Животът не е само буря, нито само гръмотевици. Ако е само гръмотевици, хората ще се изпоплашат и изпокрият в миши дупки. Много хора се страхуват от гръмотевици, палят свещи, молят се, без да подозират, че гръмотевиците действат обновително. Когато Природата плаче и се сърди, тогава именно обновява нещата. Дъждът е плачът на Природата, а бурите и гръмотевиците – нейният гняв. Защо плаче Природата? – Защото децата ѝ не я разбират. Като им се разсърди и види, че пак не я разбират, тя поплаче малко и се отдалечи от тях, като казва: „Пак ще ви навестя." Щом се отдалечи, хората започват да ѝ подражават: викат, крякат, сърдят се, съмняват се едни в други. Но работите не се нареждат нито с крякане, нито с недоволство, нито със съмнение и подозрение, нито с плач.

Преди години вестниците писаха за един интересен случай, който станал на софийския пазар. Един селянин от близките села донесъл едно каче с чисто, прясно кравешко масло, за да го продава. Приближили се до него двама граждани, добре облечени, и го запитали колко иска за маслото. „Еди-колко си", казал селянинът. Те му дали 50 лв. и добавили: „Ние сме трима души съдружници. Третият е свещеник в село. Той е добър човек, ще плати останалата сума. Ето, вземи този плик, на който е написан адресът на свещеника, и ще получиш парите си." Те турили в плика 50 лв. за свещеника и му написали да приеме добре селянина и да му прочете една молитва, защото е малко психически разстроен. Като получил

писмото, свещеникът го прочел, взел парите и завел селянина в черковата, да му чете. Турил епитрахила на главата му и започнал да чете. Селянинът се навел, коленичил и слушал какво чете свещеникът. Молитвата продължила 15-20 минути, докато най-после селянинът се обадил под епитрахила: „Отче, тази работа с четене няма да се нареди." Като чул, че говори несвързани работи, свещеникът продължил да чете още молитви. Селянинът пак проговорил: „Отче, тук никакви молитви не помагат, пари трябва да дадеш."

Някои хора искат да разрешават важни въпроси с молитви. Какво става? – Четат молитви една след друга, но в края на краищата въпросите остават неразрешени. Животът се нуждае от добри и разумни хора. Няма защо да четете молитва за 50 или за сто лева. Това е съблазън. Ако нямаше пари в писмото, свещеникът нямаше да чете молитви и нямаше да се изложи.

Много хора като свещеника четат молитви върху главата на някой човек, дано се нареди работата им добре. Например някой си купува лотариен билет и ако не е вярващ, очаква на щастието, за да спечели нещо; ако е вярващ, моли се на Бога да спечели, като обещава, че ще раздаде част от печалбата на бедните. Преди години дойде при мене един познат да ме моли да му кажа кой билет е пълен, за да спечели поне 500 хиляди лева. Ако спечели, щял да даде на Братството 50 хиляди лева. Казах му, че ако Братството се нуждае от пари, то ще вземе пълния билет, няма да чака на него. – „Сиромах човек съм, да си помогна на положението." – „Сиромах си, но днес си по-добре, отколкото ако станеш богат. Богатството ще те заслепи и ще се откажеш да служиш на Бога."

Чудни са сегашните хора. Те разполагат с големи богатства, но не ги ценят. Мозъкът, сърцето, тялото, които им са дадени, с никакви

пари не могат да се купят. Те струват милиарди. След всичко това някой казва: „Какво струва човекът? От пръст е направен, в пръст ще се превърне.“ – Не е така. Вие не знаете от каква пръст е направен човекът, не знаете какви елементи има в тази пръст и как са съчетани те. Скъпо струва човекът. Сложен е неговият организъм. Някои хора са недоволни, искат да бъдат красиви. Добре е да бъде човек красив, но красотата е опасна. Само умният, добрият, любещият могат да бъдат красиви. Който се учи, който обича Истината, само той може да бъде красив. Няма ли тези качества, човек не може да бъде красив.

Интересно е, че човек е недоволен от грозотата, но върши нейната работа. Обича Истината и Любовта, но не постъпва според техните закони. Всеки иска да бъде обичан – и като намери някой да го обича, злоупотребява с него. Любовта е светлина. Какво вземате от нея? – Отваряте се за светлината и оставяте свободно да влезе във вас. Каквото ви даде тя, вие сте доволни от нея. Трябва ли тогава да искате от онзи, който ви обича, да ви даде всичко, каквото има? Чрез светлите слънчеви лъчи във вас влизат разумни същества, които ви носят нещо ценно. Всяко същество се представя чрез специален цвят – син, червен, жълт, зелен, портокалов и т.н. Приемайте цветовете им и благодарете за тях.

Не очаквайте да дойдат при вас ангели, за да ви донесат благата на живота. Каквото ви донесат, малко или голямо благо, бъдете доволни от него. Ангелите са същества на мисълта. Те не могат да се спират при вас с часове и да ви занимават. Те минават и заминават край вас, както светлината. Те се движат с бързината на светлината, никой не може да ги стигне, нито те могат да се спират на обикновени разговори. Който има светли и възвишени мисли, може да следва ангелите със своята мисъл. Има ли някой от вас опитността да е изпратил една светла мисъл в ангелския свят, която да се е

върнала след известно време? Много мисли, чувства и постъпки на хората ги осакатяват. Който иска да се освободи от тях, нека се погледне в огледалото. Всичко е написано на лицето. Вземете четката като художници и заличавайте всичко, което ви спъва. След това нарисувайте такива линии, които да ви предадат онази красота и любов, към които се стреми вашата душа.

Истинският човек е художник, скулптор, музикант. Той работи върху себе си, за да пресъздаде онзи първоначален образ, за който е казано в *Битие*: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое." Човек има очи. Защо? – Да изразяват възвишената мисъл на Бога. Чрез тях той трябва да я възприема и да се учи от нея. Който не може да възприема тази мисъл, постоянно се натъква на горчиви неща и се обезсърчава. И горчивите, и сладките неща са на място. И Природата си служи с тях. Когато лекува човека, тя му дава горчиви хапове. Горчивото оправя работите. Ако някой не може да приеме направо горчивия хап, Природата го покрива отгоре с нещо сладко. Така постъпват лекарите с децата. Има два вида живот: единият е отвън сладък, отвътре горчив; другият е отвътре сладък, отвън горчив. Дали отвън или отвътре е горчив, горчивината е неизбежна. Земният живот е отвън сладък, отвътре горчив. Раждането на детето представлява сладката обвивка на живота. Смъртта на човека представлява вътрешната горчивина на живота. Има един живот, който и отвън, и отвътре е сладък. Това е Божественият живот, в който Любовта царува. Какви са условията на този живот? – Първото условие е светлината. Който живее в светлина, животът му е сладък и външно, и вътрешно. Човек е създаден от светлина. Защо да не живее в собствената си среда? Светлината води към доброто, а тъмнината – към злото.

Кое е дошло по-рано в света: доброто или злото? Доброто е проявена реалност на нещата, а злото – сянка на тази реалност. Значи доброто е дошло по-рано. Доброто представлява клоните на дървото, а злото – корените. Те смучат хранителни сокове от земята и ги изпращат в стъблото и клоните. Сладките вкусни плодове се раждат на клоните. Между доброто и злото съществува такова отношение, каквото между корените и клоните на дървото. Те взаимно си помагат. Често хората свързват лошите постъпки със злото. Всъщност те не са идентични. Злото влиза в лошите постъпки и престъпления на хората, за да ги изяви навън, но то се различава от тях. И доброто влиза в лошите постъпки, за да ги изправи, но то е само условие за тях. Злото е кислородът на лошите постъпки и погрешки, то усилва проявите им. Като влезе доброто между тях, горенето се прекратява. То се противопоставя на злото, както азотът регулира буйното действие на кислорода във въздуха и човек може свободно да диша. Кое е по-добро: с огън да се живее, или без огън? Огънят сам по себе си гори, изгаря и руши, но резултатите му са добри.

Едно се иска от човека – да мисли право. Впрегнете ума си на работа и вървете напред. Ще кажете, че искате да видите Господа. Който има светли мисли, чувства и постъпки, всякога може да Го види. Животът е построен върху Доброто. Значи Доброто е основа на живота. Бог вижда Доброто, което се прави, и постоянно пише. Бъдещият живот на човека се определя от това, което е писано в неговата книга. Според писаното се определя кредитът на човека. Ако нищо не е написано в книгата или ако писаното не е светло, кредитът на човека се отнема. Може да е писано малко, но светлина има в него. Тази светлина именно определя човешкия живот. Малко ще знаеш, но добре и правилно ще го прилагаш. Как ще постъпиш,

ако видиш, че две мравки се борят за една трошица? Едната казва, че първа видяла трошицата, и другата казва същото. Ти си съдия. Как ще разрешиш спора? На коя от двете мравки ще отдадеш правото? На онази ли, която първа е видяла трошицата? – Не, джобовете на съдията трябва да бъдат пълни с трошици и дето срещне недоимък, да хвърля. Трябва ли хората да спорят за една трошица и да обвиняват Господа в несправедливо раздаване на благата?

Кой човек е добър? Може ли да наречете добър онзи човек, след посещението на когото говедата ви започват едно след друго да умират? Добър човек ли е онзи, ако след неговото идване във вашия дом плодните дървета започват да съхнат? – Този човек носи нещо користно в себе си. Той не е искрен към домакините, в чиято къща влиза. В това отношение той прилича на онази мома, която дава вид, че не иска да се жени, а същевременно скрито поглежда към момъка, който я интересува. Какво ще ѝ даде този момък, ако той сам не е полезен на себе си? Който не е полезен на себе си, не може да бъде полезен и на другите. Да бъде някой полезен на себе си и на ближния си, това значи да е доволен от живота. Щом е доволен от живота, той е готов да служи на Бога. Пръв Бог е дал пример за служене. Той е служил на хората, повдигал ги е, за да израснат, и така ги е учил и те да служат. Въпреки това, когато накарат човека да служи, той е недоволен, счита себе си за господар. Нежеланието на човека да слугува е причина за страданията му. Той иска да бъде щастлив, богат, да се ползва от изобилието на живота, но други да работят за него. Овцата е изработила вълната си, други са я прали, изпрели и тъкали, а той облича готовите дрехи и се докарва пред хората. Виждате някой, облечен с нови дрехи, с копринена риза, бяла връзка, със сребърни или златни копчета: върви напред, никого не поглежда. Защо носи връзка? – Връзката има някакво значение, което човек не

знае. И пръстенът на ръката на младата мома или на младия момък има някакво значение. Той е символ за свързване. Добре е човек да разбира значението на нещата като символи, в които се крие нещо.

Кое е по-важно за човека: да бъде добре облечен или да бъде здрав? – Здравето е над всичко. Здравето на човека зависи от светлината на Божествената мисъл. Дето е светлината, там са и благата; щом изчезне светлината, и благата изчезват. Дето е топлината, там е животът; щом изчезне топлината, смъртта иде. Дето е силата, там е здравето; щом изчезне силата, болестта иде. Когато е здрав, човек се ползва от всички блага на живота. Светлината, топлината и силата са средства, пътища, чрез които възвишените същества се проявяват и пращат подаръци на хората. На някого дават пари, а на другиго – едно житно зърно. Разумният се радва повече на житното зърно, отколкото на парите. Житното зърно се размножава и храни целия свят. Ако има жито, с парите можеш да си купиш, колкото искаш; ако няма жито, парите нищо не струват. Житото се яде, а парите не се ядат. Парите не дават нищо от себе си, а житото дава всичко, затова е станало толкова малко. Житото знае къде е силата му. Ако го обработвате, в продължение на десет години можете да станете богат човек. Малко е житното зърно, но цял свят храни.

Всяка светла мисъл, всяко светло чувство и всяка светла постъпка са като житните зрънца. Малки са те, но всесилни. Те носят благо за целия свят. Като отидете на онзи свят, ще ви питат: „Носите ли поне един от плодовете на ума, на сърцето и на волята си?“ Там и най-малките плодове се ценят. Ако им занесете големи неща, те няма да им обърнат внимание: за тях големите неща не са важни. Ще каже някой, че иска да стане голям, велик човек. Кой човек е голям? – Който разполага с големи възможности за правене на добро.

Определено е колко голям може да бъде човек. Като дете човек постепенно расте, дохожда до известна възраст и растенето спира; след това той отново се смалява. Значи човек започва с малкото, в средата на живота си е голям, израсъл, и накрая пак се смалява. Това са фази на един и същи живот.

В какво се заключава цената на живота? – В умението да привлича благата към себе си. Този живот е ценен и полезен. Кой ум е полезен? – Който привлича Божествените мисли. Кое сърце е полезно? – Което привлича Божествените чувства. Коя воля е полезна? – Която привлича Божествените постъпки. Ако няма привличане в живота, човек не може да постигне нищо, нито може да направи нещо полезно. Правете това, което разумните същества правят. Вие искате всякога да бъдете весели. Това не е необходимо. Веселието подразбира ясно небе, чист хоризонт. Ако всеки ден сте весели и радостни, небето ще бъде всякога светло, ясно и ще настане суша. Ако всеки ден сте скръбни, небето всякога ще бъде облачно и постоянно ще вали дъжд. Човек трябва да знае кога да бъде небето му ясно и кога – облачно.

Стремете се към светли мисли, чувства и постъпки, за да бъдете сами доволни от живота си. Не очаквайте хората да ви харесват и да бъдат доволни от вас. Вие сами трябва да бъдете доволни от себе си. Само онзи е доволен от себе си, който носи музиката в душата си. Той е доволен от пеенето си, разбира кои тонове са чисти и кои не са. Щом разбира и своите, и чуждите погрешки, той е истински музикант. За него не само пеенето е музика, но и мисълта, и чувстването, и говорът. Стремете се навсякъде да виждате музика и да я прилагате. Докато не превърнете живота си в музика, вие не можете да се свържете с Природата и да се ползвате направо от нейните блага.

Преди да се свърже с Природата, човек трябва да се е свързал със своя Създател, да Го познава. Някой живее десетки години на Земята и още не Го познава. За свое оправдание той казва, че не Го е видял. Това е невъзможно. Как можеш да не познаваш въздуха и светлината, в които си потопен? Бог е Дух, Бог е светлина. Следователно Той е навсякъде и във всичко, не може да не Го познаваш. Учените Го търсят по небето, по звездите – в големите неща. Те не подозират, че Той се крие в малките, микроскопически неща. И в големите ще Го намерите, но и в малките – трябва да знаете да търсите. Някои Го търсят в сенките на нещата, но и там не е. Той е в реалните неща, а не в техните сенки. Реално е това, което работи за съграждането на вашия ум, на вашето сърце и на вашата душа. Реално е това, което разширява ума, сърцето и душата ви. Реалното прави човека доволен и щастлив.

И тъй, за да бъдеш доволен, приемай всякога Божествените мисли с разположение. Те са същественото в човешкия живот, защото са вечни. Избягвай временните неща и се стреми към вечните. Например парите са временни, светлината е вечна. Човек се нуждае главно от хляб, вода, въздух и светлина, а не от пари. Парите идат най-после, като резултат на нещо. Те са слуги на вечните неща. Следователно не обръщай внимание на парите като на резултат в човешкия живот. Човек се нуждае и от любов. Ако имате Любов, парите ще дойдат сами по себе си. Който няма пари, любовта му е малка. Който има любов, всякога ще намира по един наполеон в джоба си. Любовта носи живота, а животът е свързан със златото. Затова именно златото е ценно. Стремете се към Божествения живот: да мине през вас и да ви остави ценното, което носи в себе си. Работете върху себе си, за да придобиете качествата на златото.

Веселието на Бога е проявената светлина. Радостта на човешката душа е също така проявена светлина. „Бог се весели, човек се радва“, е казано в Писанието.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

21-ва беседа от Учителя, държана на 26 август 1942 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

Размишление върху стиха „Бог е Любов“(I Йоан, 4:8)

Какво представлява човекът? Ако говорим за духовния човек, характерно за него е това, че той изпитва всичко, а него никой не изпитва. Човек се интересува от много неща, но всички не са еднакво важни, много от тях са второстепенни. Единственото нещо, което интересува човека, е от какво зависи неговото благо. То се определя от добротата му. Благо е за човека да бъде добър. Добрият не се безпокои, нито се смущава. Който се безпокои и смущава, не е истински човек. Той е развълнувана вода, която постоянно се блъска в бреговете; той е канара, която постепенно се разрушава; той е изсъхнал лист, който пада от дървото и започва да гние; той е пепел от огнището. Хората се чудят къде да турят нечистата си вода, парчетата от разрушената канара, изсъхналите листа, както и пепелта от огнището, за да не ги смущават. На всички неща, които смущават човека, са турени различни имена.

Като четете Стария Завет, на много места срещате да се говори за прокажения. Днес ние употребяваме тази дума повече за психически прокажен човек, понеже физически тази болест не е толкова разпространена, както в миналото. С каквато дреха и да се облече прокаженият, пак прокажен си остава, дрехата нищо не го ползва. С каквато идея и да се накичи, каквото чувство и да се вложи в сърцето му, нищо не го ползват. Проказата не е нищо друго, освен неблагодарността на човека. Той трябва да се освободи от нея, да стане благодарен. Защо човек е неблагодарен? – Защото му липсва

нещо. Като се огледа, той вижда, че му липсват нови обуща, нова дреха, нова шапка, някаква книга – и става неблагодарен.

Благодарността трябва да влезе в човешката душа като необходимост не само за един момент, но завинаги. Радвайте се, че неблагодарността не е постоянна, но посещава човека периодически и отваря път за благодарността. Герой е онзи, който всякога е благодарен. Неблагодарният е подобен на каменните въглища, които са се образували преди хиляди години от дървета, затрупани от земните пластове. Те са се овъглили отчасти или напълно. Ние ги горим и се ползваме от тях като гориво. С използването на въглищата човечеството се натъкна на големи мъчнотии и изпитания. Въглищата са се образували от гигантски предпотопни дървета с големи амбиции и копнежи. Бог затворил тези същества в земята, за да не вдигат голям шум и безпокойство. Обаче от невежество хората ги пуснаха на свобода и днес те им причиняват по-големи пакости и мъчнотии, отколкото в миналото. Хората мислят, че като вадят каменните въглища от земята и ги горят, с това печелят нещо. Не, каменните въглища се извадиха от земята преждевременно. Трябваше да се извадят по-късно – в епохата на Любовта, когато съществата, които са затворени в тях, ще имат възможност да изправят погрешките си. Сега не само че не им се помага, но на пепел ги превръщаме. Те трябва да се върнат към своя първоначален живот.

Кои неща са ценни: живите или тези, които могат да оживеят и да вършат работа? Влакът е ценен, когато се движи, когато пухти под напора на водното напрежение. Тогава той пренася пътници, стока, изминава известен път. Параходът е ценен, когато се движи. Машинистът кара влака, капитанът – парахода, и ги заставят да вършат някаква работа. И човек е ценен, когато се движи. Той може

да се движи физически, сърдечно и умствено. Не е важно в кой свят става движението, важно е нещата да се движат. Движението ги одухотворява и ги прави живи. Прекрати ли се движението във всички светове, навсякъде настава смърт. Както машината се направлява от някого, така и човек трябва да има капитан, който да го управлява. Капитанът на човешката машина според едни е неговият дух, а според други – неговият ум. Той се справя с всички мъчнотии, несгоди и недоволства.

Желая ви още тази сутрин да постъпите с недоволството според закона на Любовта: да му кажете, че е седнало на чужд стол и да му дадете неговия. Мястото, на което седи, е почетно – то е определено за доволството. Досега недоволството и неблагодарността са били господари в човешкия живот; отсега нататък те ще станат слуги, а доволството и благодарността – господари. Това не значи, че трябва да хванете неблагодарността и да я разтърсите. Ако постъпите така, това значи, че вие я прилагате. Напротив, ще благодарите на неблагодарността, че ви е дала ценни уроци в живота, и ще постъпите с нея по закона на благодарността. Как трябва да се постъпва? – Много примери има за това, но ако човек не е готов вътрешно да се справи с недоволството и с неблагодарността, примерите не могат да го ползват. Много фокуси има, с които човек може да си служи, но той и за тях трябва да бъде готов.

Разправят за един фокусник следния пример. Той вземал дванадесет ножа и един след друг ги забивал на една дъска, на разстояние от пет-шест метра. Пред дъската стояла жена с разперени настрани ръце. Фокусникът отправял първия нож към дясното ѝ ухо, втория – към лявото, третия – над главата, четвъртия – до врата, от едната и от другата страна, петия и шестия – от двете страни на краката и т.н. Така забивал той дванадесет ножа, но толкова

сполучливо, че нито един от тях не докосвал живото тяло. Опитен бил той, но не по-малка заслуга имала и жената. Един след друг ножовете се забивали около нея, без да трепне мускул на лицето или на тялото ѝ. И двамата се отличавали с голямо самообладание. Не можете ли и вие да направите така с неблагодарността? Поставете я на една дъска, и забивайте от всичките ѝ страни ножове, без да я докоснете, без да я нараните. Това е изкуство – да ликвидираш с нещо, без да го огорчиш, обидиш или нараниш.

Един виден гръцки скулптор и един виден художник решили да изработят нещо ценно, което да изнесат пред света. Скулпторът изработил един грозд толкова естествено, че излъгал птиците. Като приближавали до него, те се опитвали да клъвнат, но веднага се отдръпвали назад – човката им удряла в камък. Художникът пък нарисувал една красива мома, покрита с тънко було. Като дошъл скулпторът, той пожелал да види красивата мома и се приближил до картината с намерение да вдигне булото. Като насочил ръката си към булото, останал излъган – то било рисувано. Той се задоволил да гледа красивата мома през булото. Какво са постигнали двамата майстори с изкуството си? – Първият излъгал птиците, а вторият – човека. В грозда на скулптора липсва съдържание. Птиците кацали и се връщали излъгани, но и скулпторът останал излъган от картината на своя приятел: той мислел, че зад булото ще види красивата мома. Голям майстор ще бъде онзи, който може да извади зад булото неблагодарността и вместо нея да постави благодарността.

Днес всички хора казват, че трябва да се обичат. Всички говорят за Любовта, но картините им са подобни на грозда, който скулпторът направил, и на булото на художника. Ще кацат птиците върху грозда и ще се връщат, без да си вкусят от него. Ще дохождат хората до булото, зад което се крие красивата мома, но и нея няма да видят.

Любовта иде само от едно място, а не от много места. Докато иде от много места, хората ще говорят за нея, но в края на краищата всички ще умрат. Сега, като те залюби един човек, ти трябва да умреш. Ако ти го залюбиш, той трябва да умре. Ако залюбиш кокошка, тя умира; залюбиш ябълка или круша, и тя умира; залюбиш парите, и те умират. Каквото залюби човек, непременно трябва да умре. Когато смъртта влиза в любовта, това показва, че животът не се разбира, както трябва.

В древността един от Учителите на Любовта изпратил двама от своите ученици в света да се учат и да проповядват. Те пели и проповядвали на хората. С песента си единият ученик развеселявал хората, вторият не само ги веселял, но отварял сърцата им и ги разполагал към даване, към добри отношения с ближните си. От песента му болните оздравявали, скърбните забравяли скръбта си. Сега и вие пеете много песни, пеете, че можете да любите и да обичате, да станете слуги на Бога. Желая ви, както пеете, така да се проявявате. Какъв смисъл има служенето, ако не сте доволни от живота? Недоволството показва, че не разбирате дълбокия смисъл на служенето. Ако момъкът не служи на своята възлюбена и ако момата не служи на своя възлюбен, любовта не може да се прояви между тях. Любов без служене не е истинска любов. Първото качество на Любовта е даването. Не можете да наречете любов това, което нищо не дава от себе си. Не можете да наречете обич това, което не оценява проявите на душата.

Любовта и обичта са вечни принципи в Битието. Любовта излиза от Бога и носи Неговия живот на всички същества: да растат и да се развиват, да се радват и веселят. Всички очакват този живот, но той не може да се прояви без Любов и без благодарност. Благодарността носи безсмъртието, а неблагодарността – смъртта. Не

се изисква много от човека, за да бъде безсмъртен. Щом е всякога доволен и благодарен, той е придобил вече безсмъртието. Обрал те е някой: благодари, че те е обрал; казал е някой лоши думи за тебе – благодари; заболял си нещо – благодари. Това са сенки на живота, през които неизбежно ще минеш. Че времето е дъждовно или ветровито – благодари; че имаш или нямаш нови дрехи – благодари. За всичко благодари: и за малкото, и за голямото благо. Някой те е нарекъл животно – пак благодари. Има нещо лошо в думата *животно.* Лошото се крие в неговата неблагодарност. Животните изглеждат кротки, примирени с положението си, но всъщност те са крайно недоволни и неблагодарни. Опитай се да приближиш при някое животно, когато яде. То веднага ще даде израз, че е недоволно от тебе – не иска да го смущаваш. Животните спазват това правило едни към други, внимават да не се безпокоят, когато ядат. Ако при вола се приближи друг вол, първият веднага ще отправи рогата си към него и ще му каже: „Не виждаш ли, че ям? Защо ме безпокоиш?“ И до днес още животните не са разбрали живота, който носят в себе си, но и хората още напълно не са го разбрали.

Често хората се спъват сами. Всеки иска да знае какво мислят другите за него. Ако е религиозен, той иска да знае какво мнение имат близките му, дали обича Христа и каква е любовта му. Ако е светски, той иска да знае мислят ли го познатите му за учен, за голям човек. Искате ли да знаете каква е любовта ви, вижте какво ще кажат животните за вас. Дойде едно куче около вас, върти си опашката. То е гладно, иска да му дадете малко хляб. Ако го погледнете и нищо не му дадете, то има вече известно мнение за любовта ви. То казва: „Този човек няма сърце, не влиза в положението ми.“ Обаче дадете ли му хляб, то разбира, че имате любов. Колкото повече хляб му давате, толкова по-голяма е любовта ви. Младите моми и момци си

пишат писма, в които изливат любовта си. Каква любов е тази, която е написана с черно мастило? Истинската любов трябва да се пише с лъчите на светлината, а не с черно мастило. В бъдеще така ще се пишат любовните писма. Като отворите едно любовно писмо, трябва да се облечете с лъчи от светлината, да светнете. При това, ако в писмото се говори за ябълки и круши, ще ги получите в действителност. За каквото се пише в писмото, ще го имате пред себе си. Не е въпрос да имате цели кошници с ябълки и круши. Една ябълка да имате, но да отговаря на действителността.

Хората се интересуват още могат ли да видят Бога и Христа. От тях зависи. Като извадят неблагодарността вън от себе си и внесат благодарността в сърцето си, те ще видят и Бога, и Христа. Как? – В проявите на Любовта. Казано е, че Бог е Любов. Следователно отвори широко сърцето си – да влезе Божествената топлина в него, да изпиташ Божествената радост и веселие. Отвори ума си широко – да влезе Божествената светлина в него, за да изправиш пътя си. Отвори широко душата си – да влезе Божествената сила в нея, да те направи смел и решителен. Топлината, светлината и силата – това е Бог, Когото търсите. Той живее в нашите умове, сърца и души. Като знаете това, гледайте с благоговение на душата си като на жилище на Бога; на ума си – като на свещен олтар, и на сърцето си – като на свещена стаичка.

Благодарете за ума, за сърцето и за душата, които ви са дадени. Благодарете и за сиромашията, и за болестите, които също ви са дадени. Болестите, страданията, сиромашията представляват проявите на Бога, Който ви хваща с ръцете си и изпитва любовта ви. Вие се сърдите, недоволни сте, защото не знаете, че чрез тях ви посочват нов път към Любовта. Ще благодариш за всичко: ако си болен, ще благодариш; ако си здрав, пак ще благодариш; като

умираш, ще благодариш; и като се раждаш, пак ще благодариш. Днес, като се ражда някой, всички благодарят; като умира, всички скърбят. Щом дойде смъртта, кажи: „Благодаря, че е дошло време за умиране.“ Има ли нещо страшно в смъртта? Ако умреш, за да излезеш от затвора, ти придобиваш свободата си. По-страшно е, когато се раждаш в затвор. Благодари и при единия, и при другия случай. Герой е онзи, който благодари и когато умира, и когато се ражда. Човек се изпитва и чрез смъртта, и чрез живота. Ако не мине и през двете положения, той не може да разбере Любовта и Обичта. Когато момъкът и момата се влюбят, те трябва да дадат нещо от себе си, да се откажат от нещо, да се научат да служат един на друг. Ако човек мисли само за себе си, той забравя, че трябва да служи на другите.

Ако Бог служи на всички същества, и човек трябва да следва Неговия пример. Христос казва: „Отец Ми работи, и Аз ще работя.“ Хората искат да станат господари, без да са служили на другите. Това е невъзможно. Господар може да бъде само онзи, който се е научил да служи. Днес хората се учат да служат. Ако най-големият Господар, Който е създал света, служи, какво остава за онзи, който нищо не е създал? Затова всеки човек вътрешно трябва да пожелае да стане слуга, да служи на Любовта. Работата е служене, въпреки това мнозина не са доволни от работата си. Те казват: „Тази работа не ни подхожда, не е за нас.“ Сократ е бил метач в Атина. Като го запитвали защо мете, той отговарял: „Уча се да работя, за да измета всичко нечисто в себе си.“ Той искал да покаже, че човек може да бъде благодарен на всичко. Същевременно той доказал, че човек може да бъде благодарен и от лошата жена, затова се оженил за Ксантипа, известна по своя лош характер. Както и да постъпвала с него, той всякога благодарял. Тя го хващала за косата, разтърсвала

главата му, но той спокойно отговарял: „Благодаря, че разтърсваш главата ми, за да мисля по-добре.“ Като го потупвала по гърба, той казвал: „Благодаря ти, че изтърсваш праха от дрехите ми.“ Чрез Ксантипа той си изработил една велика философия за живота и си казал: „Благодарение на Ксантипа аз станах философ.“

Неблагодарността трябва да се превърне в благодарност. Ако човек не може да направи това, нищо друго не може да постигне. Няма по-велико нещо в живота от това, да бъдеш благодарен. Благодарността отваря пътя на Любовта. Мислите ли, че който ви люби, може да ви направи зло? Злото се дължи на неблагодарността. За благодарния и за любещия е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тях.

Съвременните хора говорят за Любовта, обичат се, но въпреки това постоянно се карат. Защо? – Защото те не обичат Бога в човека, а себе си. Някой обикне един човек и веднага влиза в него. Щом влезе в него, той обича първо себе си в своя възлюбен и започва да го хвали и да се възхищава от него. Всъщност той обича себе си. Като излезе от него, той вижда вече погрешките му и се чуди как го е обичал. Докато възлюбените влизат един в друг, те се обичат, но започват да се налагат кой на кого да служи. Ако единият отстъпи и приеме да стане слуга, те живеят донякъде добре, споразумяват се. Обаче ако никой не отстъпва, те излизат навън и започва война помежду им. Ето защо, когато срещнеш един човек, възлюби Бога в него, а не човека, и кажи: „Господи, готов съм да Ти служа, защото Ти внесе живота в мене. Благодаря Ти за всичко, което си направил заради мене.“ Тогава ще чуеш тихия глас на Господа: „Влез в Царството на Любовта и бъди блажен.“ Това значи Бог да се весели в човека, а човек да се радва и да има вътрешен мир.

Сегашните хора се влюбват и разлюбват. Защо става това? – Защото всеки човек влиза във възлюбения си сам, без Господа. Затова казвам: като обикнеш някого, влез в него с Господа заедно, не влизай сам. Като те обикне някой, и той трябва да влезе в тебе с Господа заедно. Който влиза в човека сам, без Господа, той не носи Любовта. Влезеш ли в някой дом без любов, ти носиш нещастие за този дом. Светът, който сега се създава, е свят на Любовта. Влезеш ли в този свят, Любовта трябва да бъде твой спътник. Каквото помислиш, каквото почувстваш, всичко трябва да бъде продиктувано от Любовта. Както и да постъпваш, всичко трябва да е написано с ръката на Любовта. Това може да ви се вижда чудно – туй нищо не значи. Чудните неща са приятни. Ако някой ти изпее една песен и ти не пожелаеш да я чуеш втори път, това показва, че тя не е пята с любов. Изпеят ли ти я с любов, ти ще пожелаеш да я чуеш и втори, и трети път. Ако една песен не расте като дървото и не зрее като плода, тя не е истинска, т.е. не носи Любовта. Ако една мисъл не расте и не зрее, тя не е права мисъл. Правата мисъл е капитал, на който човек всякога може да разчита. Каже ли някой, че е остарял и нищо не може да постигне, той не мисли право. Правата мисъл подразбира вечен живот. Човек живее вечно, като съблича старата си дреха и облича нова.

Казано е в Писанието: „И прибра се Авраам при отците си.“ Не е казано, че Авраам остаря и се прибра при старите хора. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Значи в онзи свят не се говори за старост. Там има мъдреци, а не стари хора. Този стих може да се преведе в следния смисъл: ако благодарността не влезе в сърцето ти, не можеш да влезеш в Царството Божие. Благодарността води към Любовта. Без благодарността не можеш да намериш пътя към Любовта. Учете се да

благодарите за всичко. И като ви обидят, и като ви похвалят, еднакво благодарете. Не е въпрос да благодарите механически, но съзнателно, като превръщате горчивината в сладчина. Всеки човек е на фронта, началникът му заповядва и той трябва да изпълнява. Докога ще продължава това подчинение? – Докато човек дойде до онази вътрешна дисциплина в себе си, докато придобие пълно самообладание, да стане господар на себе си.

Сегашните хора страдат, защото не разбират това, което става вътре в света. Външно те го разбират, но вътрешно още не са го разбрали. Външно светът е добре нареден. Външният ред и порядък е добър: навсякъде има къщи, фабрики, работилници, железници, параходи, аероплани. Превозни средства има навсякъде. Външно животът е улеснен, но време е вече да се постави вътрешен ред и порядък, да се оправи и вътрешният живот на хората. Божественото носи вътрешния ред и порядък във всички хора, във всички домове, общества и народи. Вътрешният ред ще направи хората радостни и весели. Всяко лице ще бъде засмяно. И тогава колкото хляб сложите на трапезата, няма да се извинявате, че е малко, но ще благодарите и за него. Колкото плодове сложите на трапезата, ще благодарите и на тях; няма да казвате, че някой ви е дал само една череша, но ще благодарите и за нея. Само една ябълка да имате, благодарете и за нея. Ако не благодарите за малкото, и то ще ви се отнеме.

Един светия тръгнал за Небето, за да се срещне с Господа, да Му даде отчет за делата си. На пътя си срещнал един богат човек, който го запитал къде отива. – „При Господа.“ – „Моля ти се, кажи Му, че ми дотегна богатството, искам да се освободя от него. Ако не ме освободи, ще сляза в дъното на ада и ще се погубя.“ По-нататък светията видял един гол човек, заровен в пясъка. – „Какво правиш тук?“ – запитал го той. – „Какво правя? Лежа и оплаквам

положението си. Дотегна ми вече тази сиромашия. Ти си свят човек, кажи, моля ти се, на Господа да ме освободи от сиромашията и от тази голота." Светията отишъл при Господа, свършил работата си и на връщане пак минал по същия път. Първо видял сиромаха, а после богатия. Той казал на сиромаха: „Бог те съветва да благодариш за сиромашията и за голотата, в които се намираш. Само чрез благодарността ще се освободиш от сиромашията." – „Това е невъзможно!" – отговорил сиромахът. – „Щом не можеш да благодариш за сиромашията, тя никога няма да те напусне." После светията минал покрай богатия и му казал: „За да се освободиш от богатството, Бог те съветва да роптаеш, да проявиш недоволство, че си богат." – „Това е невъзможно!" – отговорил богатият. – „Щом е невъзможно, ще носиш богатството си и ще пъшкаш под неговия тормоз."

И тъй, който благодари за всичко, което му е дадено, е богат. Който не може да благодари и постоянно роптае, е сиромах. Благодарността се крепи върху три неща: доброта, разумност и справедливост. Дето са доброто, разумността и справедливостта, там е Любовта. Дето отсъстват доброто, разумността и справедливостта, там никаква любов не съществува. Там е човешкият, временният порядък на нещата. Затова е казано в Писанието: „Постоянно благодарете." Ще кажете, че не е дошло още времето за Божествения порядък. Не само че е дошло, но повечето са закъснели, трябва да усилят темпа на своя ход.

Мнозина запитват в какво да вярват, кое верую е най-право. Не е въпросът за това. Всеки трябва да се запита благодари ли за всичко, което му е дадено. Ако всички хора благодарят за това, което Бог им е дал, те ще се разберат. Тяхното верую е право, те вярват в един и същи Бог. Ако хората постоянно благодарят, много неща ще им се

дадат и много тайни ще им се открият. Обаче държат ли само една неблагодарност в сърцето си, те сами се спъват. Бъдете благодарни за всичко, за да ви се даде онова, от което душата ви се нуждае. Дали космите от главата ви падат, или не падат, пак благодарете. Всеки косъм е закон. Като се свързвате с тези закони, трябва да ги прилагате. Ако не ги прилагате, нищо не се постига. Някой вземе косъм от своя любим, радва му се, държи го за спомен. Като се разочарова от него, хвърля косъма. За да не дойде до разочарование, той трябва да приложи закона, който е свързан с косъма. Вложи доброто, разумността и справедливостта в душата си, за да приложиш Божиите закони.

Божиите косми са законите на Битието, те са лъчите на Слънцето, за които постоянно трябва да благодариш. Всеки лъч трябва да се използва разумно. Има особени лъчи на Божията Любов, които подхранват и развиват ума. Има особени лъчи на Божията Любов, които подхранват сърцето и го правят мощно. Има особени лъчи на Божията Любов, които хранят душата.

Понеже днес е петък – денят на Любовта – желая ви лъчите на Божията Любов да хранят ума, сърцето и душата ви не само един ден, но за вечни времена. Желая ви постоянно да благодарите на тези лъчи.

Служете на Господа с любов, служете Му с мъдрост, служете Му с истина, за да имате живот, светлина и свобода в себе си.

22-ра беседа от Учителя, държана на 28 август 1942 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ВЛОЖИ В СЪРЦЕТО

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Евангелие от Матея, 5-та глава, 1-12 стих

Тъй както вие разбирате *любовта* и *обичта*, ще помислите малко. (*Размишление*)

„Аз мога да любя“

Важно е човекът да има ясна представа за себе си. Да се спрете и да помислите какво сте. Вие нямате ясна представа. Когато спи един човек, ние виждаме, неговите очи са затворени. Само едно малко подвижване има с очите тогиз, после човек се обръща на едната страна, на другата страна, на лявата или на дясната страна. Някои хора спят много спокойно, някои се обръщат на лявата страна, на дясната страна, казват: „Така ми е по-угодно.“ Може да питате някой човек защо говори така силно, защо се кара с хората. Казва: „Така на чалъм ми иде.“ Защо говориш тихо? Когато имаш да вземаш, говориш високо. Когато имаш да даваш, говориш ниско. Сега всеки може да каже, но трябва да се разбира. Какво ние разбираме под ниско говорене и високо говорене?

Разликата между топлината и студа в какво седи? Мерките, с които студът се мери, са различни, отколкото мерките, с които се мери топлината. Амплитудите не са еднакви. Пространството, което студът завзема, не е еднакво с пространството, което топлината завзема. Ако разгледате амплитудите на тъмнината, не са такива,

както амплитудите на светлината. Амплитудата на студа е минус седемдесет градуса, а амплитудата на топлината са милиони градуси.

Казвате: „Какво нещо е добро?“ Амплитудата на доброто, това е основа на живота. Доброто е понятно само за един умен човек, който не спи. Който спи, той не може да разбере какво нещо е доброто. Казва „добър човек е“. Ние казваме, добра нива е онази, която ражда хубаво жито. Добро лозе е онова, което ражда хубаво грозде. Добра вода е, която е чиста, изобилна, носи в себе си всичките блага. Та всеки ще каже: „Аз съм човек и свободен трябва да бъда.“ Засега има три неща открити. Ние познаваме любовта. Любовта, то е нещо непонятно. В Божествения свят е любовта. Животът представя един свят по-низък. Животът, който ангелите живеят. После имаме движение, то е нашият свят, то сме ние, хората, които постоянно се движим. Що е човекът? Той се движи като някой предмет от едно място на друго. Когато започне човек да мисли, той е влязъл в света на ангелите, те мислят. Ние сме ограничени само на земята, от земята никъде не можем да идем. Гледаш месечината, гледаш слънцето, гледаш звездите, те са надалече. Движиш се на земята от едно място на друго, правиш малки амплитуди, мислиш какво ли има на луната. Какво има на луната? Вечерно време сто и петдесет градуса студ, денем сто и тридесет градуса топлина. Ако идем на месечината, няма никаква растителност, много красив свят е на въображението. Когато някой човек в света започне да фантазира, че е станал богат, че е станал красив, че е придобил това или онова, че се е издигнал и мисли, че го има, то е животът на месечината, то е въображение.

Има един анекдот, българите са го турили в най-простата форма на един циганин. Подарили на циганина едно гърне с мляко, турил го на главата и го носи на своите циганчета, но ги няма още. Казва

си: „Това мляко ще го продам, ще си купя кокошка. Тя ще се кокоши, кокоши, ще си купя една овца. Тя ще ми се ягни, ще си купя волове.“ Става богат, че си купува камили, купува си коне, забогатява в света. Казва, че ще си намери красива циганка, ще се ожени, ще му се роди едно дете и от радост подскача и разлива млякото. Родило се детето и млякото се разляло. Това е въображение, човек си мисли.

Ние, съвременните хора, почти така мислим. В края на краищата гърнето падне от главата и млякото иде. Нито красивата циганка, нито красивото циганче излизат. Сега не искам да ви обезсърчавам. Трябва да се мисли, понеже сте дошли на земята не да благувате. Извадете тази идея из главата си. За работа сте дошли. Второто положение е, че сте дошли да се учите. За работа сте дошли, но и трябва да се учите. Дълго време да се учите, да разберете живота в неговите проявления. Защото каква полза има един цигулар, който има една цигулка, носи я, има четири струни, разправя историята на цигулката кой я направил, кои са правили струните, кой е направил лъка, туря я в кутията. Иде на друго място, пак отваря кутията, пак разправя за цигулката от какво дърво е направена, как е сечено, как са направени частите на цигулката, но не знае да свири.

Сега ние постоянно казваме: „Аз съм човек.“ Ти си цигулар. Казва: „Бог ме е направил.“ Много хубав майстор направил цигулката. Тази направената цигулка трябва да започне да говори. Сега да ви говоря за една цигулка, всинца няма да се интересувате. Магарето на цигулката на човека е неговият пъп. Щом огладнееш, лъкът започва по струните, чуваш цигулката от „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. Това са амплитуди, нагласени са. Най-после трябва да знаеш какво да свириш. Ако е модерен цигулар, ще каже, че ще свири от Бах, от Моцарт, от Бетовен или някое парче от ред други знаменити музиканти, които са писали. Пък някой, който не знае да свири Бах,

ще си посвири някоя народна песен, някоя хороводна песен. Всеки има цигулка. Ще извади цигулка, започне. Няма същество, което да не свири на цигулка. Все поне ще засегне четирите струни от ляво на дясно. После нагласи цигулката, побръмчи, пак я тури в кутията. Като започне да свири човек, това е процес на дишането. Избраните песни, които свири, то е неговата мисъл. Трябва да се подбира материалът.

Та казвам, след като яде човек, какъв е вторият процес? След яденето започва вътрешен процес, пречистване, изваждане от храната онези потребните елементи. Имаш материала, който е потребен за поддържането на живота. След туй е мисълта, това е градеж. Трябва да започнеш да градиш. Човек не е бил така красив, както сега. Вие, ако бихте видели първия човек, когото Бог е направил, и го сравните със сегашния, ще се учудите на голямата промяна, която е станала, и онова, което за бъдеще ще стане. От съвременния човек нищо няма да остане. Конят е красив, но какво красиво може да видите в неговото лице? Красотата седи в неговото тяло. Щом дойдете до лицето, няма никаква красота. Отдалече като гледаш, има една линия, една подвижност, спретнатост. Видиш - силите, които излизат от коня, от вола или от една мечка, се различават.

Та казвам, това, което ни интересува от яденето, то е животът, който можем да извадим от храната. Христос казва, че който възприема словото, знанието в света, цялата природа, тъй както е направена, тя е един извор за живота. Ако ти не мислиш върху това, което Бог е създал, ти няма да приемеш онзи живот, който съществува в него.

Казвам, първото положение е, че човек се намира в статично положение в съзнанието. Седи той и не знае защо е дошъл на земята.

Туй ние наричаме физически живот на човека. Човек обича да седи на едно място. Ако той беше едно физическо същество, като намери едно място, ще седи с хиляди години там. Щом дойде духовният живот в човека, животът на движението, казва, че Бог взел пръст това е първото състояние на човека, от което той е направен. Под пръст разбираме първото състояние на човека. Каквато е била тази пръст, оформил я Господ. Значи със своята мъдрост оформил човека и като го оформил, вдъхнал му дихание и той станал жива душа. Значи подвижил се.

Най-първо човек е представен като една мумия, направен като един модел, който имат шивачите. Един модел имат те като човек направен, турят на този модел дрехата и дрехата гледат да приляга на рамената. Ако стои хубаво на тази кукла, и на неговия клиент ще седи хубаво. Съвременните шивачи се намират в доста голямо затруднение, понеже тия живите кукли са малко изопачени. Онези кукли са много хубаво направени, моделът е много добър. Живите кукли са малко изкривени, рамената изкривени, хълбоците изкривени. Той трябва да взема известни мерки, за да дойде тази дреха намясто. Ние чакаме само да ни направят една дреха. Трябва да знаем как да облечем тази дреха, да ни ползва.

Ти имаш една дреха, която да ти донесе нещастие. Ти може да имаш една дреха, която може да ти донесе щастие. Един земеделец или един овчар, който иска да бъде щастлив, той трябва да пасе много добре овцете си, да ги изкарва на най-хубавите пасбища да пасат и после никога да не им казва някоя обидна дума на коя да е овца. Не да хвърля тоягата, но да ги гали. Като ги погледне, да трепти сърцето му, като живи същества, които имат връзка с него, от които зависи животът му. След туй, като израсне вълната, той да я подрязва така, че овцете сами да дойдат при него, той да им пее. Като им пее

музикално, ще им снеме вълната от гърба им. Той ще съблече овцете, за да облече себе си. И тази вълна трябва да я прекара през най-хубавата вода, да я опере хубаво, пък с песен, музикално ще пее. Оперно ще има пеене на всичките тия нишки. След туй ще развлачи на дарак вълната. Българите имат дараци, много интересни са, като гребени са. Ще вчеши вълната и на кадели ще я направи. После ще вдигне хурката, ще започне да преде. Вземе вретеното, като завърти, преде. Благодарение на туй вретено и земята е като вретено, преде. Земята се върти по два начина върти се около Слънцето и върти се около себе си. Преждата става много хубава, хас прежда. От тази прежда, от която земята е прела, Господ взел, че направил дрехата на човека.

Да се спрем сега не какво Господ е направил, но какво ние трябва да направим. Ще турим намясто основата, вътъка и ще започнем да тъчем. Вдигнат се нищелките, вкарва совалката, сменят се пак нищелките, пак вкара совалката, тъче се. После ще намери хубав шивач, който да му ушие дрехата. Тогава ще чуе, което са разправяли овцете. Всичките тия нишки ще засвирят, ще запеят хубаво. Тогава ще чуе най-хубавата музика, която някога е чувал в света. Апостол Павел казва: Защо живее човек? Ще имаш една дреха. Тя е сватбарска дреха. Без такава дреха да те канят на гости в небето, не може да идеш. Под думата „небе“ ние разбираме далече, но ти ще идеш в разумния живот, при същества, които те любят, които ти ги обичаш. Тогава се разделяте на две категории едни, които любят, други, които обичат. Постоянно тия същества се сменят. Любовта е една хубава песен, мажорна песен. Има мажорни и миньорни песни. Миньорни ние разбираме понижени с един тон, но песни, които имат мекота, а мажорните са, които имат сила.

Та казвам, нас ни интересува вътрешният процес на песните. Бог е вътре в нас, когото ние познаваме, понеже ни е направил по образ и подобие на Бога. Следователно най-първо трябва да видим оригинала. Ние сме едно копие тук. Копието трябва да го провериш някъде с оригинала. Ние сме скица на този образ. Трябва да проучим този оригинал, от който сме създадени. Този оригинал се отличава по три неща. Той съдържа доброта в себе си, от която изваждаме материал за съграждането. Сила съдържа то е туй, което дава движение в света, човек да стане жива душа. Като започне човек да се движи, показва, че живот носи. После разумното, в което сега влизаме, то е мисълта. Съзнанието в себе си, което имаш, че трябва да живееш за другите, не само за себе си. Но ти трябва да живееш за Бога.

Най-първо статическо е положението на любовта сама по себе си. Ако ти целия живот седиш сам, без да има някой около тебе, какво ще бъде? Нито Адам, когото Бог създаде в рая, беше доволен от себе си. Казва: „Много добър е, Господи, раят, дървета, всичко туй, но аз съм сам, няма с кого да говоря.“ Ти влизаш в друг свят. Адам казва на Господа, че още не е израснал, че не може да го обича дотам, казва: „Мязам на тебе, но съм още дете. Искам другарчета, да се занимавам с тях.“ Казвам, туй състояние, в което ние се намираме, извън рая сме, не сме в рая. Адам се противеше да излезе извън рая навън. Излезе, но знаеш как излезе? Като дойде изкусителят, му казва: външният свят е много красив, излез. Как да изляза? Направете казва една погрешка, ще ви се отвори вратата. Станете самостоятелни, не се подчинявайте. Каквото ви казват, направете туй, което вие искате.

В какво седи погрешката на Адам? Казва: „Толкоз години, как се яви Ева, нито един плод досега не ми дала. Да иде в рая, да ми донесе

една ябълка.“ Яви се едно желание тя да му даде един плод, една ябълка. Той ядеше ябълки, но искаше женска ръка да бутне ябълката и да му донесе. Не е виждал какво нещо е това. Тогава тази мисъл поведе друга. Тръгна тя из рая да му угоди. Като тръгна, ходи, ходи, търси да намери особен плод. Като дойде до дървото на познание на доброто и злото, казва: „Тези са най-хубавите плодове. Ще му дам един плод. Първото любовно писмо му давам. Ще ме помни.“ По модерному казано: ще ме помни. Донесе му плода и му стана много приятно. Но той не знаеше как да изяде този плод, казва ѝ: „Я ми кажи как се яде.“ Тя взе, че хапна преди него и той яде точно така, както тя яде. Тя помляска, и той помляска. Щом помляскаха, и царските мантии изчезнаха. Аз може да ви представя тази работа на един модерен език. Когато човек направи едно престъпление, дойдат стражари, задигнат го и му турят вериги на ръцете. Заграждат го в затвора, не може да се върне вече в бащиния дом. Търсят го къде е отишъл. В нов свят е. Или казано на научен език влизане в най-гъстата материя, която е неорганизирана.

Трябва да се започне да се мисли какво да се направи сега, в този живот, в който се явяват всичките вътрешни недоволства. Богат си недоволен си. Здрав си недоволен си от здравето. Мязаме на онзи български Стоян от Варненско в село Судеськя не зная новото му име. Той бил най-силният в околията. Казва: „Дал ми Господ сила, мамо, всички търкалям. Няма по-силен от мене, но защо ми е това голо здраве? Момите не ме обичат. Аз съм най-силният, но всичките моми ги е страх от мене, че ще ги бия. Сърцето ми гори за момите.“ Казват: „Не искаме такъв пехливанин като тебе, не искаме да се борим.“ Казва: „Не ме обичат момите. Защо ми е такова голо здраве?“ Хваща го една болест и като боледувал три години, казва: „Мамо, да ми

дадат камъни да нося. Само да ми даде Господ здраве. И с камъни да ме товарят."

Ние, съвременните хора, сила имаме, знание имаме, но не ни обичат хората. То е неразбиране на вътрешния смисъл на живота. Ние разбираме, че сме силни да вземем един човек, да го поставим на земята, да турим крака си и да кажем: „Познаваш ли, че аз съм силен?" Който дойде, го гътнеш и кажеш: „Познаваш ли, че аз съм най-силният?" Дойде друг, хване този силния и го положи на земята, казва: „Познаваш ли, че аз съм силен?" Хората се мерят, учените се мерят. Дойде някой учен, положи другия на земята. Дойде добрият, казва: „Познаваш ли, че аз съм добър?"

Аз виждам два вида хора: пехливани и слаби, невежи и учени, грешни и праведни. Ученият казва: „Познаваш ли, че аз съм учен?" Праведният казва: „Познаваш ли, че аз съм праведен?" Красивият хване грозния, казва: „Познаваш ли, че аз съм красив?" Но онези, които натискат слабите, са ли по-щастливи? И онези са нещастни. Тези, които са отдолу, казват: „Да станем като вас." Значи той ще стане добър, за да натиска другия. Той ще стане силен, за да натиска другия. Той ще стане учен, за да натиска другия.

Имаме едно криво разбиране за целия живот. Сега ние се нуждаем от добри хора, да дойдат и да кажат: „Не натискай този човек, нека стане и той." Започнеш да му даваш уроци и той стане силен, да помага на другите. В туй отношение майката дава първия урок. Тя, като дойде туй слабото дете, тя го вземе и го учи. Най-първо го тури в коритото, казва досега ти си било нечисто, защото от нечисто място иде. Колко години го чисти, докато се яви съзнание, че туй дете трябва да обича чистотата. След туй второто желание на майката е, че то трябва да се движи, да стане на крака, да стане от леглото и да се движи. Третото желание на майката е да го чуе да пее.

Даже е много снизходителна. Като го чуе да врекне, на майката ѝ стане драго, като мед ѝ падне. То е вземане основния тон. Колко хубаво го взема. Даже майката вижда доста голяма музика в плача. Като заплаче, тя даде ухо да слуша. После иде, че го поглади, че много хубаво взема първия тон. Та казвате, не виждаш ли, че аз въздишам? Че въздишаш, то е хубаво. Като въздиша човек, знаеш, че скърби. Това е човещина, да скърбиш.

Аз искам да се радвам. Това е, което трябва да учиш. Аз искам да бъда богат. Това е, което трябва да правиш. Аз искам да стана силен. Това е, което трябва да правиш, да го научиш. Един камък натиска друг камък, седи с хиляди години, докато дойде някой да го измести. Разумният човек не трябва да прави туй натискане. Ти като направиш добро на един човек, това трябва да бъде натискане. Защото думата „натискане“, изтълкувана духовно, вече има обратен процес. Не трябва да натискаш човека, но да го извадиш от натискането. Този човек, който сам по себе си не се движи, той е натиснат. Ти трябва да го освободиш от туй състояние. Казва: „Няма за кого да живея в света.“ За кого живеят очите? За кого живеят ушите? За кого живее устата? За яденето. За кого живеят ръцете? За работата. За кого живеят краката? За ходенето.

Светът е свят, в който ние се опознаваме. Всеки един от нас трябва да знае какво може да направи, за какво е роден. Най-първо човек трябва да се запознае със своята душа. То е доброто. Всеки човек трябва да се запознае със своето сърце. То е животът. Всеки човек трябва да се запознае със своя ум. То е човешката мисъл. То са три състояния думата му, сърцето и мисълта. Със запознаването ще му дойде тази красота. Преди да е станал красив, той не може да бъде щастлив. Защото недоволството в света е родило грозотата. Доволството в света е родило красотата. Благодарността е родила

красотата. Неблагодарността е родила грозотата. Следователно едни хора са грозни, защото са неблагодарни, не са красиви. Благодарните хора са станали умни. Неблагодарните са станали невежи. Неблагодарните са станали слаби. Благодарните са станали силни. Тъй седи въпросът. Казва: „Слаб човек съм.“ В миналото ти си бил неблагодарен. Какво трябва да правиш? Да благодариш. Всеки ден ще се срещаш с Господа, както учениците се срещат с професорите си. Той трябва да бъде далеч на катедрата, ти ще бъдеш на столче. С всичкото уважение и почитание ще седиш, ще се учиш. Гледам, съвременните хора, някои професори като че заповядват на целия свят. Той даже елементарно познание няма.

Дойде при мене една сестра и ми казва: „Този проклетия дявол да го намеря, да го набия.“ Знаеш колко силен е дяволът? Дяволът не се бие. Ти деца имаш вкъщи, те ти заповядват, че дявола ще биеш. Ти с малките дяволчета не можеш да се разправяш, че с големия дявол. Не закачайте дявола. Съвременните хора, които говорят за дявола, идат им всичките нещастия. Знаете колко хубави неща в целия свят е направил той? Ако не беше дяволът, тези, които сте майки, майки не щяхте да бъдете. Тези, които сте бащи, ако не беше дяволът, бащи не щяхте да бъдете. Тези, които сте учени хора, ако не беше дяволът, учени не щяхте да бъдете. Всичкото, което съществува, каквато служба и да завземате, ако не беше дяволът, вие тази служба не щяхте да я вземете. Вие говорите за неща, които не разбирате. Правите погрешка, мислите, че дяволът ги е направил. Ни най-малко не ги е той направил. Той те учи и ти не го разбираш. На Ева каза: „Ако ядеш от плода, като Бога ще станеш.“ Пък тя не попита по кой метод да яде.

Иде ми сега наум примерът за един религиозен човек. Той от светски се е обърнал в духовен. Купил си една Библия. Мислил, като

вземе Библията, всичко ще му тръгне напред. Той не я е чел, но турил Библията и работите му тръгнали назад, оголял. Казва, тази книга като взел, дойдоха ми всичките нещастия. Взема Библията и я туря в огъня, изгаря я, иска да се освободи. Като горяла книгата, едно малко парче изскочило и прочел „Бог е любов". Взел книжката, турил я в джоба си. Като турил тази книжка, всичко му тръгнало напред. Той турил в сърцето си, че Бог е любов и от него ден всичко му тръгнало напред.

Ако носиш цялата Библия на гърба си, нищо няма да ти помогне. В огъня. Вложи „Бог е любов" в сърцето си, в ума си, в силата си. Бог е любов и понеже сме направени по образ и подобие, ще бъдем като него. Колко хиляди, колко милиони години Бог е мислил, докато направи света. Знаете колко време мислил, докато направи човека и как да го направи, какво благо да му даде. Един ден ще изучавате, ще видите онзи, който мислил за вас. Вие седите, казвате, мисли ли Господ заради тебе. Смешно е. Като се събудиш, Господ гледа всяко движение. Как мръднало сърцето, гледа, знае как се подвижило сърцето, знае човек какво мисли. По движението на ума, по движението на сърцето и по движението на тялото знае какво мисли човекът. Интересува се всеки ден да се подобри. Всеки ден прониква Божията мисъл като импулс, като вълна направи туй и направи онуй.

Някой път седиш, немарлив си, колебаеш се, съмняваш се. Заради мене старият човек за такива малки работи да се безпокои. Казва, ти стар си станал. Ти си професор някъде, кажи му една дума. Кажи му нещо. Нямам време. Търговците сега минават през големи изпитания. Дойде някой, иска от него милостиня. Какво му коства да му даде един лев? Той казва: „Иди да работиш! Не давам." Този изпраща, онзи изпраща да работи, хване го една болест и три-четири

месеца върти се. Господ му казва „Иди да работиш“ и той работи. Обръща се на една страна, на друга, идат лекари. Един ми казваше: „Колко пари съм дал по лекари, повече от шестдесет хиляди лева. Съсипаха ме тия лекари.“ Казвам: „Не са те съсипали лекарите, съсипаха те бедните хора. На колко бедни хора им казваше „Иди да работиш“. Дай му пет стотинки или един лев, кажи „Господ е любов“ то е в сърцето. Дойде този бедният, иска милостиня, дай му и му кажи: „Вложи Бог в сърцето си и ще ти тръгне.“ Кой как дойде, прави добро. Казва: „Ти вървиш ли в Христа?“

Казва Христос: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в сърцето.“ Когато Бог дойде и направи жилище в човешкото сърце, тогава всичко ще тръгне. Кога майката става щастлива? Като дойде първото дете. Кога бащата става щастлив? Когато дойде първото дете. Кога човек е щастлив? Като дойде първата мисъл, първото желание и първата постъпка. Трябва да роди човек една мисъл. Казва: „Да виждате Бога.“ Аз, като погледна звездите на небето, виждам лицето на Бога. Казвам, колко е хубаво това лице, по-хубаво лице няма. Виждали ли сте онова ясното небе вечерно време с тия звезди. Или като погледам слънцето, небето ясно, една хубава синевина има. То представя най-хубавия образ на Бога. От това лице се излъчва светлина, дава ни нещо. Чувам първата дума. Бъди добър. Доброто да расте в тебе. Бъди силен. Употреби силата за добро. Бъди умен. Умът да ражда светлина. Прави добро навсякъде на хората.

Какво трябва да се проповядва? Вложете името на Бога. Вложете Бог е любов в сърцето си и тия думи да оживяват. Тъй както земята, като приема първите семена и дава им условия да поникнат. Бих ви привел много примери, но има примери, като се приведат, внасят заблуждение. Вземете един плод на едно дърво, като се посее

семката, като излезе из земята, всяко семе създава условия, започва дървото да расте, става отлично дърво, окичва се с плодове, всичките хора се привличат. Казват: „Колко е красиво това дърво.“ Красиво е по причина на тия плодове, които ражда.

Христос тури тази мисъл, казва: „Аз съм лозата, вие пръчките, а Отец ми е земеделецът, който обработва.“ Всяка пръчка се обрязва, за да даде плод. Онази пръчка, която дава плод, е силна. Като се спреш при нея, грозде има, показва каква е пръчката. Нашата мисъл, нашите добри желания, нашите добри постъпки, те образуват нашия образ, от тях излиза една сила, която прониква в хората. По тях ние се познаваме. Ако ти не вложиш нещо в човека човек те обича само за това, което ти можеш да му дадеш. Ние трябва да обичаме Бога, понеже той е вложил себе си в нас. Всичко, каквото имаме, той го е вложил. И за бъдеще, което ни очаква, той пак ще ни го даде. То ще дойде по единствения начин, ако ние любим Бога. Ако ние любим Бога, туй, което ние очакваме, ще дойде. Без любов нищо не може да дойде. Ние го разбираме само външно. Без любов нищо не може да дойде. Христос казва: „Както Отец ме е залюбил, аз изпълнявам волята му. Заради него дойдох и заради него приемам всичките страдания.“ Любовта е, която накара Христа да страда.

Казвам, трябва да дадем нещо от себе си. Трябва и да възприемем. Трябва да дадем и да възприемем. Когато те залюби някой човек, при вас той носи първото писмо на Бога. Казва: „Защо ме обича този човек?“ Прочети. Нищо повече. Сега, когато ви залюби някой човек, вие бягате. Особено младите моми бягат. И момците, когато ги залюби някоя мома, и те бягат. Любовта е като парлива соба, никой не се доближава, изгаря. Това, което изгаря, не е любов. Аз наблюдавам младата мома, когато я залюби момъкът. Когато някой момък залюби една мома и нейното лице потъмнее, почернее,

образуват се морни петна, казвам това е черният адепт, влязъл е той. То е любовта на съблазънта. Ето какво представя той. Той ѝ казва: „Аз ще те направя царица. Ти при мене ще бъдеш щастлива, ще имаш всичките блага, на ръце ще те нося, ще имаш слуги, копринени рокли, ще имаш всичките удобства, наготово ще ядеш. Ти само ще се потриваш.“ Виждам, някоя мома, като я залюби някой момък, светне лицето ѝ, очите ѝ бистри, една светлина излиза от нейното лице. Казвам, залюбил я добрият момък. Какво ѝ казва? Той ѝ казва: отвори сърцето и онова, което е вложено в тебе, раздавай го, както искаш. Напусни инертното състояние. Майка ти да не шета. Ти вземи мястото на майка си, да ѝ помагаш. Не търси бедните да ти помагат, ти сама работи.

Разправят един анекдот. Мисля, че това се случило в Бостън с Вашингтон, американския председател. Един богат човек си купил куркой. Иска да намери някой да му го донесе вкъщи. Искали му много пари и той не искал да даде толкова. Казва му Вашингтон: „Аз мога да ви занеса куркоя.“ Тръгва богатият, върви Вашингтон подир него с куркоя. Влизат вкъщи и богатият изважда един долар да му даде. Казва: „Аз не се нуждая от пари.“ „Че как не си доволен от един долар? Малко ли ти давам?“ Той си изважда картичката и му показва, че е председателят на Щатите. „Ако аз мога да нося куркоя, може да го носиш и ти. Мислиш, че аз за един долар мога да ти нося куркоя? Аз уважавам и почитам този куркой. Казва: Не те съветвам да го заколиш, но го тури в двора, само да го гледаш и да знаеш, че един председател може да носи куркой. Ако го обичаш, по-дълго време ще го държиш. Ще мина идната година и ще видя колко ме обичаш. Ако изядеш куркоя, малко ме обичаш. Ако го държиш, много ме обичаш. Мисли за онзи пример, който аз ти дадох.“

Не носи ли Господ този куркой в света? Ти вървиш, той носи куркоя, даваш един долар. Една хубава мисъл, едно хубаво желание той ти донесе и ти му плащаш един долар. Но туй желание сега, като този куркой да седи в дома ти, ще имаш цена. Ще кажеш: Господ ми го донесе. Тази хубавата мисъл, това хубавото желание и тази хубавата постъпка като дойдат, да светне лицето ти, да кажеш тъй: което Господ направил заради мене, аз мога да го направя за другите. Туй е новото. Ако вложиш любовта в сърцето си, ще се яви ново здраве, новото разбиране в живота. Вие сега се любите, имате любов, но гори тази любов.

Има една млада сестра, често иде при мене и казва: „Аз много ви обичам.“ Казвам, това не е любов. Че ти можеш да ме обичаш, това е твоя работа. Казвам, оставете аз да оценя. Ти може да ме обичаш, може да ме любиш, аз се радвам. Но всеки, който люби, дава нещо от себе си. Радвам се на всеки, който обича, понеже оценява любовта си. Аз ви казвам, оставете аз сам да оценя любовта ви. Оставете ме аз да ви дам от своята любов. Сега аз няма да продавам любовта си. Под думата „любов“ разбирам да ви представя пред вас какво е Бог. Че както ви говоря за Бога, ако не проявявам неговата любов, как ще ви говоря за Бога? Но може да ви представя така реално какво е Бог всъщност.

Често някои ми казват: „Как ги търпиш?“ Рекох, вие сте чудни. Аз виждам, Бог с всичките хора се забавлява и се весели. Ти си се начумерил, че някой е лош. Този лошия човек Бог го благославя. Лошият човек е едно хубаво забавление. Ти, който не разбираш Божиите пътища, ти се смущаваш. Вие имате понятие за живота, който е ограден със закони и правила. Това е ограничен живот, това не е живот на любовта. В любовта онзи, който ви измъчва, той ви изпитва. Вие не разбирате защо ви мъчи злото. Злото казва: „Може

ли да обичаш Господа?“ Не мога да го обичам. „Като не можеш да го обичаш, ще те мъча.“ Остави ме свободен. „Никаква свобода. Трябва да го обичаш.“ Стиска те, стиска те, трябва да го обичаш. Злото не ти казва как да го обичаш. Малки са амплитудите. Студът изгаря, и топлината изгаря.

Казвам, ще се смени, ще дойде онзи ангел, ще те учи. Злото оставя материала, доброто съгражда този материал. Ще ти покаже начините, по които трябва да обичаш. Човек трябва да обикне злото. Не само „Не противи се злому“, но ще обикнеш злото. Като обикнеш злото, то ще се разтопи. Всичката мъчнотия е там, ако не можеш да разтопиш злото, то е като камък. Ако не го разтопиш, ще те удари. Ако го разтопиш, обърни го на пара, то ще те лъхне като водица. Ще ти бъде приятно. Не е трудна работа да обърнеш злото. При това ще видиш, че Бог е зад злото и в самото зло Бог е вътре. Тази дреха, с която злото е облечено, ние я създадохме. Бог ни казва: туй зло, което ние създадохме, само едно лекарство има любовта. В Божествения свят зло няма. В ангелския свят започна началото на злото. В човешкия свят злото се шири навсякъде, а вие му слугувате.

Ако вие искате да се избавите от онзи вътрешен тормоз, обикнете злото. Някой човек ви е неприятен, обикнете го. Ще ви стане приятен. Не само вие, но повикайте едного, двама, трима, четирима, десет души като се съберат, любовта е колективен акт. Сега, като се обикнете, само си гугуцате, скриете се. Тези, които се крият, свършват катастрофално. Любовта трябва да бъде явен акт, не говорене. Влюбиш се, лицето ти трябва да свети, не да потъмнее. Щом потъмняват лицата ви, не сте на правия път. Очите да светят, лицето да свети. Ако е болен, да оздравее. Ако е глупав, да поумнее. Ако измени хода на целия живот, то е любов. Като придобиеш, ставаш смел, герой, готов си да помагаш. Любовта, то е Бог в тебе.

Казва: може да помагаш на целия свят. Може да ви се вижда вас чудно как може да се помага на целия свят. Едно житено зърно, ако му дадете условия, в пет години може да храни целия свят. В пет години ще има толкоз плод преизобилен, да храни всичките живи същества, които са по земята. Сега математиците го изчисляват, изглеждат невъзможни работи.

Та казвам, вложете сега мисълта. Казвате: „Ние сме слаби." Слаби сте, понеже Бог не е с нас. Бедни сме, понеже Бог не е с нас. Невежи сме, понеже Бог не е с нас. Ти, като се отдалечиш от светлината, ходиш в тъмнина. Тогава се отдалечиш и амплитудата е малка. Влез в светлината твоята амплитуда ще бъде голяма. Щом приемете любовта, тя ще ви даде всички възможности. Сега вас ви смущава мисълта, че ако приемете любовта, целият свят ще се измени. Вие няма да измените света. В любовта светът не се изменя. Ти вече в този свят нямаш право да постъпваш, както сега. Туй зло, което виждаме, ти не знаеш как да постъпваш, затова се натъкваш на злото. Като дойде любовта в туй зло, злото ще се отвори и ще видиш, че не е зло. Даже ангелът на смъртта, който е представен много грозен, има две лица. След като извади душата, докато те мъчи, изважда те из тялото, груб е, мъчи те. Като те извади из тялото, ти виждаш най-красивото лице, което досега си виждал. Той ти казва: „Аз съм страшен заради тебе, понеже ти не любиш Господа. Понеже, като се извадиш, ти послуша, възлюби Господа, аз не съм страшен."

Човек, като умре, възлюбва Господа. Като няма кого, него възлюбва. Докато е на земята, заблуждава се с този и онзи. Във Варна беше, гледам, товарят волове в един параход. Един голям бик седи, наежил се, казва: „Аз не се качвам в този параход." Туриха му едно платно. Готов да се бори. Като го вдигнаха от земята няколко сантиметра, той се отпусна, казва: „Да бъде волята Божия." Художник

трябваше да бъда, да нарисувам този момент. Казва: „Само каквото Господ реши, това е.“

Турете основата на любовта, която не се мени. Щом турите тази основа, навсякъде е еднакво. Ние се намираме в тази постоянна любов. Всички говорят за любовта и бащи, и майки, в раждането на деца, и в служби, и в братство. Всички тия неща са пътища, по които трябва да се познае любовта. Майката, която е била майка, какво е научила? Тя, като стане майка, трябва да научи коя е била нейната първа майка. Ти, като станеш баща, трябва да научиш кой е първият баща в света. Тогава ще научиш нещо. Ти намираш един приятел. Ще намери кой е бил първият приятел в света. Ти намираш един щедър човек. Ще намериш кой е бил първият щедър човек в света. Ако намериш първия щедър човек в света, първия приятел, първия силен човек, първия баща, първата майка, ти си намерил смисъла на живота. Ако не познаваш баща си на земята, ти още нищо не си познал.

Пита един: „Ти познаваш ли аз кой съм?“ Иде при един проповедник един господин, казва: „Ти познаваш ли ме?“ „Не те познавам“ казва човекът. Проповедникът казва: „Аз съм този, който преди години те обрах и от тебе взех около шестдесет хиляди долара.“ Казва: „Шегуваш ли се?“ „Ето казва, нося ти тази сума. Ще ти кажа кое ме накара от разбойник да стана проповедник. Аз съм, който, като прочетох Библията, намерих, че Бог е любов. Турих Бога в сърцето си и той ми каза да дойда и да ти донеса тия пари, шестдесет хиляди лева да ти ги дам. Да ти кажа аз как станах разбойник. Сега и ти си като мене един разбойник. Само че аз вече съзнах и ти връщам парите. Ти още не си съзнал. Ти и аз трябва да се обърнем към Бога.“

Добрите хора трябва да дадат. Този разбойник добрият ще даде парите, защото има добри разбойници и има и лоши разбойници.

Лошите разбойници вземат, но дават. Добрите разбойници не вземат и дават. Кога всичко онова, което имаме, ще го дадем, ще се хванем ръка за ръка да приложим любовта.

Аз бих препоръчал сега на всинца ви днес, когото и да срещнете, да намерите една хубава черта, да намерите кое е хубавото във всеки човек. Има нещо специфично в погледа, в челото, в лицето, в устата, в космите, в брадата, в подвижването има нещо особено. Че като видиш този човек, тебе ти прави приятно впечатление. Само като те погледне, в мърдането на очите има нещо особено. Онзи младия момък като го погледне момата, тя примигва като ангелче. Аз вземам в чистия смисъл. Момата дава първия урок на момъка. Защо си затваря очите? Тя му казва: „Човек, който държи много в света отворени, човек не стана. Той е човек много алчен. Освен че, каквото си спечелил, го държиш, но искаш и мене да ме вдигнеш.“ Позатвори очите. Той казва: „Колко е хубава.“ Не разбира. Казва: „Ти искаш да ме купиш. Аз не съм кон да ме купиш.“ Той се убеждава, ходи подир нея. Най-после или тя ще го убеди, или той ще я убеди. Ако тя го убеди, няма да се ожени заради него. Ако той я убеди, ще се ожени заради нея. Тогава той ще ѝ предаде своето учение. Тя ще каже като Веслей не си струва човек да се жени по човешки.

Не вземайте женитбата в лош смисъл. Българинът казва: „Жени житото.“ Ще извадиш житото, ще направиш един хубав хляб. Не женене само за сламата, която се дава само на воловете. Има една волска любов без класове. Ще ти турят сламата, това не е любов. Онази любов на чистото жито, от която може да стане най-хубавият хляб, това е любов. Онова, което осмисля нашия живот, кара сърцето по особен начин да трепти. Онова, което кара нашия ум по особен начин да трепти и тялото ни в тази любов, в която ние всички оживяваме. Казва, които чуят гласа ѝ, ще оживеят, ще възкръснат.

Та аз сега ви гледам, вие сте всички герои. Днес любовта ще ви посети по един начин. Как ще я посрещнете? Тя ще дойде толкоз скромно облечена, ще ви изненада. Ни най-малко няма да бъде облечена с царска мантия. Ще дойде по особен начин, в най-скромната си дреха, дето някога обичта се е обличала. Ако може да я познаете, ще имате най-голямото благо. Любовта ще дойде в най-скромната си дреха, но най-хубавата. Вие ще кажете: „Може, може, всичко може, но това." Гледайте да ви не изкуси дяволът. Бог каза на Адама да не яде. Аз ви казвам, че днес любовта ще дойде в най-скромната си дреха, да я познаете. В положителен смисъл, ако вие я знаете, тя ще ви даде онзи плод на живота и вие като Адама няма да съгрешите, но ще оживеете. Тя ще ви донесе първия плод.

Това е новото вътрешно разбиране на душата, първия плод. Първата дума, първия поглед, първата усмивка, първото движение. Казва Христос: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вашата душа. Онези, които ме приемат, ще приемат моето благословение."

При най-лошите условия, при всичко, което днес става в света, искам да видите онова добро, което иде, което е скрито в туй зло, Божието благословение.

„Отче наш"

23-та беседа, държана от Учителя на 29 август 1942 г., събота, 5:00 часа, София – Изгрев

ОПОЗНАВАНЕ

Размишление върху най-ценното, което дава Любовта.

Сегашните хора са много замислени, но мислите им са най-разнообразни; те не мислят за едни и същи неща. Старите казват: „Какво ще се прави? Краката не ни държат вече, ще се мре, а трябва да се дава отчет за живота.“ Значи старите се смущават от смъртта. Възрастните, които имат деца, казват: „Какво ще се прави с тези деца? Животът е скъп, пари трябва да се учат, грижи и условия са нужни за възпитанието им.“ Младите моми и момци мислят как по-здраво да хванат плячката си, да не я изпуснат. Момата мисли как да хване здраво момъка, как да го върже по-добре. Момъкът мисли как да хвърли мрежата, да хване сигурно момата, за да не я изпусне. Какво мислят децата, за тях няма да говоря.

Едно е нужно за човека: да знае какво да изповядва и как да го изповядва. Тъкмо това малцина го знаят. Ще кажете, че е лесно да коленичиш, да туриш главата си под епитрахила и да се изповядаш, а който изповядва, само да слуша. Ако един гладен човек дойде в къщата ви, какво ще направите с него? Вие сте свещеник, в широк смисъл на думата: ще извадите епитрахила си и ще му кажете да коленичи, да му прочетете една-две молитви. Ще му четете молитви, но той ще ви каже: „Братко, три дена не съм ял, гладен съм.“ Добре е да му прочетеш една-две молитви, но какво ще правиш после? Все ще снемеш епитрахила от главата си. Готов ли си след това да го нахраниш? Гладният се нуждае от хляб, а не от молитви.

Кое е най-ценното, което Любовта дава? Като отидеш при Любовта, тя ще те прати при Мъдростта, за да се запознаеш с нея и

да придобиеш знанието, което тя носи в себе си. Мъдростта пък ще те изпрати при Истината, която ще ти даде свобода – най-ценното за човешката душа. Няма по-ценни нища в живота от знанието и свободата. Те отварят път навсякъде. Който е придобил живота, знанието и свободата, той се е запознал с трима приятели от Небето – с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Който се е сподобил с тези приятели, той е човек без недъзи и слабости. Той се ползва от ценните подаръци на своите приятели. Любовта му подарява живота, Мъдростта – знанието, а Истината – свободата. Да притежаваш тези подаръци, това значи да живееш между светли, разумни и свободни същества. Който има тези подаръци, а не се ползва от тях, сам прави живота си тежък и безсмислен.

В дома на едного, който минавал за набожен, дошъл един мъдрец, добър гадател. Набожният не разбрал какъв човек е влязъл в дома му, защото мъдрецът бил скромно облечен, като обикновен човек. Като поседял малко, мъдрецът казал: „Дай ми Библията си, за да ти предскажа нещо." Взел той Библията и написал с пръст вън, на корицата, думата *любов*. Съдържателна е тази дума, но мъдрецът обърнал внимание на друго нещо. Как може да пише човек с пръст върху една книга и написаното да се чете, ако тази книга не е прашасала? След това мъдрецът запитал домакина: „Четете ли Библията?" – „Да си кажа истината, повече от десет години не съм я чел." Мъдрецът отговорил: „Ти притежаваш едно богатство, което не знаеш как да използваш. Ако беше го използвал, ти щеше да разбереш смисъла на думата, която написах върху корицата на Библията."

Мнозина четат Библията, говорят за Бога, но малцина познават Любовта, Мъдростта и Истината. Може ли да каже някой, че е чел и чете Словото Божие, ако не се е запознал с Любовта, с Мъдростта и с

Истината? За него Словото Божие е затворена книга. Дълго време плакал Йоан, като видял пред себе си книга, затворена със седем печата. Той не могъл да отвори книгата, но ако би я отворил, не би могъл да чете. Да отвориш една книга, това значи словото в нея да оживее, редовете, думите и буквите да се размърдат, да излезе нещо от четенето. Най-после дошъл един ангел при Йоан и казал: „Има един, който може да отвори книгата и да размърда редовете ѝ." – „Кой е той?" – „Това е Агнето, Агнецът Божий – Любовта." Агнецът Божий е огънят, който излиза от Любовта. Той отваря книгите, размърдва словото и чете.

Казано е обаче: „Любовта носи живота." Всеки търси охолния живот, да бъде богат, да разполага с пари. Не е лошо да има човек пари, но трябва да има обхода към тях, да знае как да ги използва. Едни богати използват свободно богатството си, открито казват колко пари имат. Те са смели, не скриват нищо от богатството си. Други са страхливи, не смеят да разполагат с богатството си и казват, че нямат нищо. Те предпочитат да минават за сиромаси, отколкото да се признаят за богати. И религиозните постъпват по същия начин: едни са смели, открито изповядват убеждението и веруюто си. Други са страхливи, не се изказват, за да не им вземе някой богатството. Въпреки това държавата създава закони, с които преследва богатите, особено онези, които са забогатели незаконно. Едно време турците преследвали българските чорбаджии, които забогатявали много. На всеки 45-50 години те обявявали голямо преследване против тях, докато съвършено ги опропастявали. Като им оберат всичко, оставяли ги свободни.

Не правят ли същото и пчеларите със своите пчели? Като видят, че един кошер е забогатял, те идват със своите пушалки, опушат пчелите, вземат меда им и за тях оставят по 10-12 кг, за да имат за

през зимата. Ако кошерът е събрал около 30-40 кг, те вземат 30 кг за себе си, а 10 кг оставят за пчелите. Който може да взема мед от пчелите, той е умен човек. Сегашните пчелари проявяват по-голяма човещина към пчелите в сравнение с миналите. Едно време пчеларите избивали пчелите и така им вземали меда. Сегашните са внимателни към живота на пчелите. Вземат пушалката като кадилница на свещеника и започват да кадят. Пчелите се изплашват, замайват се, сгушат се около царицата и пчеларят работи свободно: вади мед, туря нови рамки и казва: „Бъдете благодарни, нови рамки ви турям, да има какво да работите." Като извади колкото мед иска, той затваря кошерите и оставя пчелите отново да събират мед. Той постъпва с тях по евангелски: споделя благото, което те имат, разделя го между себе си и тях. Като разсъждава спокойно, пчеларят си казва: „Пчелите правят меда, но вземат нектара и праха от цветята, всичко не е тяхно. На същото основание и аз имам право да вземам мед от пчелите."

Всеки човек представлява кошер с хиляди пчели в него, които работят за неговото благосъстояние. Един ден Бог – Господарят му, ще дойде при него, за да види какъв мед е изработен и да вземе част и за себе си. Как искате да дойде Господарят ви при вас: по стар начин, да издави пчелите във вода, или по нов начин – с кадилница в ръка, само да ги замае. Нито по стар, нито по нов, модерен начин. Вие трябва да очаквате Господаря си с любов и доброволно да Му отстъпите меда си. Той знае колко да вземе за себе си и колко да остави за вас. Защо пчеларите постъпват с насилие към пчелите? – Защото пчелата е користолюбива: като приготвя мед, тя има предвид само себе си. Щом се приближи някой до кошера, тя го посреща с бръмчене, като го запитва: „Какво искаш? Нямаш работа при нас. Скоро да си вървиш, че ще те ужиля." Ако не разбере езика ѝ, тя го

жили. За да я възпита, сегашният пчелар отива при нея с кадилницата си и я опушва. Като се замае, тя вече отстъпва. Учете се да давате доброволно, за да не става нужда да ви опушат.

Кое е същественото в човешкия живот? – Задоволяването на естествените нужди на човека. Човек е пътник, дошъл на Земята да се учи и да работи. Като пътува, той все ще се отбие в един дом, дето ще го посрещнат добре. Ще му дадат топла вода да измие краката си, да се преоблече. След това ще му сложат хляб, топло ядене, за да се нахрани. Най-после ще му предложат легло, за да си почине. Рано сутринта той ще стане, ще благодари и ще продължи своя път. Каквото е отношението на човека към тялото му, такова трябва да бъде отношението му и към неговия ум, към неговото сърце и към неговата душа. И те се нуждаят от почивка. Като работят през деня, вечер трябва да си починат, да се освободят от всички грижи и безпокойства. Да се грижи и безпокои онзи, който има деца, а няма овце, които да му дават мляко, това е в реда на нещата. Но трябва ли да се безпокои овчарят, който има стотици овце на разположение? Да се безпокои циганинът, който не знае къде ще осъмне, къде ще замръкне, това е естествено. Но да се безпокои онзи, който се е свързал с Бога и всеки момент се ползва от Неговите блага, това не е естествено.

Нови времена идат, нови хора са нужни на света. Христос дава притчата за петте разумни и петте неразумни деви, които очаквали младоженика. Първите пет били готови, кадилниците им били пълни с масло; вторите пет не били готови и когато дошъл младоженикът, те тръгнали да търсят масло за кадилниците си, но вратата се заключила след тях и те останали отвън. Светът се нуждае от готови хора, на които кадилниците са пълни с масло и които очакват идването на Любовта. Българите имат обичай да палят вечер

кандило. Защо са нужни кандила? Те ги палят главно за покойниците, да им е светло на онзи свят. Много от заминалите за онзи свят се намират в тъмнина, преследвани и измъчвани от техни неприятели – лоши духове. За да не се мъчи нито на този, нито на онзи свят, човек трябва да има кандило, което постоянно да гори и свети. Следователно който се мъчи, няма кандило. Всеки трябва да носи в себе си кандилото на Мъдростта, напълнено с маслото на Истината и запалено от огъня на Любовта. Запалите ли веднъж това кандило, то постоянно свети. В който дом свети такова кандило, Божествените блага непрестанно текат.

Като се отегчат от земния живот, хората искат да отидат на онзи свят, там да благуват. Само онзи може да се ползва от благата на другия свят, на когото кандилото постоянно свети. Онзи, на когото кандилото не свети, като отиде в другия свят, още на третия ден ще се отегчи. Защо? – Няма какво да работи. Там има много работа, но той не е готов, не знае какво да прави. Каквато работа му дадат, той вдига рамене, нищо не може да свърши. Представете си, че влизате в оркестър, в който свирят 50-60 цигулари, всички с музикално образование, цигулките им се сливат в едно. Вие слушате, чудите се какво да правите. Имате цигулка, но не знаете да свирите като тях. Щом вземете първия такт, веднага започвате да грешите. Вие виждате, че пръстите на музикантите се движат по цигулките, но не разбирате какво свирят. Пък и ухото ви не е развито, не можете да различавате тоновете. Колкото и да е хубава тази музика, ще се отегчите и ще пожелаете да се върнете у дома си. Такова е положението на всеки човек, който не е подготвен да свири в симфоничен оркестър. Дали е на Земята, или на онзи свят, положението му е едно и също. Ако е на Земята, ще пожелае да се върне у дома си, да свири още много години, докато го приемат в

оркестъра. Ако е на онзи свят, ще пожелае да слезе на Земята, да използва условията, които някога са му били дадени.

Невидимият свят е хармоничен, там не се допущат никакви дисонанси. На Земята хората говорят високо, викат, крякат. За невидимия свят техният говор е буря и гръм. Казват за някого, че говори тихо, не го чуват отдалече. Колкото тихо да се говори на Земята, на онзи свят го възприемат като гръмотевица. Ако влезете в обществото на ангелите, само ще виждате, че устата им се движи, но нищо няма да чувате. Хората нямат представа за невидимия свят и за съществата, които живеят там. Затова говорят за Любовта, искат да я придобият, без да знаят отде иде и как се придобива. Любовта слиза от възвишените светове. Никой не може да я придобие, ако предварително не се е научил да дава. Преди всичко вие нямате съответен съд, в който да ви сипят Любовта. Ако отидете в разумния свят, можете да си вземете, колкото искате любов, но съд трябва да имате. Къде ще турите Любовта, ако на Земята още не сте си приготвили съд? Ще кажете, че ще вземете кола, с която да я пренесете. Това не се позволява. Всеки сам ще си донесе съд, в който ще му турят толкова, колкото може да носи – ни повече, ни по-малко. Като знаете това, ще се пазите от заблужденията да мислите, че можете да бъдете много добър, че имате много любов в себе си.

Като е дошъл на Земята, на човека е точно определено колко добър може да бъде или колко любов може да носи в сърцето си. Има случаи в живота, когато и да иска, човек не може да прояви добротата си. Представете си, че в дома на една млада жена дойде гостенка – млада, красива мома. Тя е пътувала няколко дена, уморила се е, изгладняла е и е ожадняла. По обичая домакините трябва да я посрещнат любезно. Ако домакинът я посрещне добре и я погледне мило, даде ѝ вода да се измие, приготви ѝ закуска, домакинята ще

бъде недоволна, ще се свие сърцето ѝ, ще почне да ревнува. Ще кажете, че грешката е в жената: тя трябва да се издигне високо, да не се поддава на ревността. Вината не е само в жената. Кога ревнува човек? – Когато остане на последно място. За да не се яви ревност, мъжът трябва да даде първото място на жена си: той ще я остави тя да услужи на момата. Когато услужва, жената ще познае каква е момата, която влиза в дома ѝ. Ако е добра, разумна и справедлива, тя ще види в лицето ѝ ангел и ще я посрещне добре. След това ще даде път на мъжа си: да я посрещне добре, да ѝ услужи, както той може. Когато жената даде право на мъжа си да услужи на момата, последната ще приеме услугата му и ще го благослови. Жената ще я целуне и ще я приеме като сестра. Такива трябва да бъдат отношенията между разумните мъже и жени, между разумните хора.

Съвременните хора страдат, разочароват се от любовта, защото са разместили нещата. Всяко нещо трябва да бъде на мястото си. Днес много майки целуват децата си по лицето, по устата, по крачетата. Някои майки особено обичат да целуват крачетата на децата си. Като ги окъпят, те започват да ги повиват и целуват ръцете и краката им. Това не е правилно. Майката трябва да целува детето си по челото, по страните, по устата, а бащата – по крачетата. Мъжът и жената са объркали своите работи и задължения, затова страдат. Мъжът трябва да целува краката на детето си, а жената –лицето. Защо? – Понеже мъжът е направен от пръст, взета от земята, той трябва да върви от долу на горе; понеже жената е направена от реброто на мъжа, трябва да слиза от горе на долу.

Следователно когато хората ревнуват, това показва, че живеят в света на безпорядъка. Има нещо, което им не достига, поради което те се страхуват, че някой може да ги измести, т.е. да отнеме мястото им, което са заели. Кой може да измести способния професор по

математика? – Никой не е в състояние да го измести, защото той решава и най-мъчните задачи. Кой може да заеме мястото на видния и способен цигулар в оркестъра? – Ако може някой да го замести, той ще бъде или по-способен от него, или равен на него. Ако е по-способен, радвайте се, защото ще се учите от него. Трябва ли човек да се смущава при това положение? Способният и даровит човек все ще остави нещо на човечеството. Обаче обикновеният учен, професор или музикант нека има търпение и смирение да работи, докато дойде до едно по-високо положение, да заеме достойно мястото на способния и даровит човек.

И тъй, учете се, работете прилежно, за да придобиете Любовта, след което ще давате от нея и на другите. Докато вземате нещо от Любовта, вие се учите от нея. Щом можете да предавате нещо от нея, вие сте в положението на първокласния учен и музикант. Ще обичате и ще съзнавате, че много има да учите. Ще изучавате и разбирате законите на човешката мисъл, на човешкото сърце и на човешката душа. Ако не ги разберете, ще влезете в дисхармонията на живота И тогава дисхармонията, на която ще се натъкнете, ще се създаде първо от вашата възлюбена и от децата, които сте родили. Ще съжалявате, че сте се оженили, че сте родили толкова деца. Това значи да се намерите в положението на рибата, която хвърля по 300 000 семенца – хайвер, от който нищо не придобива. Коя риба познава децата си? Къде отиват нейните деца? – В някоя уста. Има ли смисъл човек като рибата да ражда много деца, които да не познава, нито те да го познават? Ако е въпрос да реализира желанията си, не е ли по-добре да роди няколко светли мисли и чувства, с които да се огради, отколкото да роди няколко деца, чужди на неговия ум, на неговото сърце и на неговата душа. Светлите мисли, желания и постъпки правят човека мощен, готов за велики подвизи. Какво ще прави човек

в днешните времена, ако като рибата роди триста хиляди деца? За едно дете днес са нужни стотици хиляди лева, за да получи образование. Колко милиарди ще трябват за триста хиляди деца? Заблуждение е да се отхранват много деца. Многото деца представляват безбройните човешки желания. Едно дете е достатъчно, важно е да го възпиташ и образоваш, да излезе добър гражданин и на Земята, и на Небето. Като поставиш много огледала пред един образ, той ще се умножи. От едното ще получиш хиляди. Това представляват многото човешки желания. Те не са нищо друго, освен отражение на едно-единствено желание на човека в много огледала. Кое е това желание? – Желанието на човешката душа да служи на Бога и да се слее с Него. Единственото желание на човека е да намери Любовта, да я познае и да ѝ служи. Докато не е реализирал още желанието си, той ще го вижда в много огледала, ще се раздвоява и ще живее в заблуждения.

Сегашните хора говорят за Любовта и я търсят там, дето я няма. Ако искате да намерите Любовта, търсете я навсякъде – в цветята, дърветата, изворите, мушиците, бръмбарчетата, и постепенно отивайте към по-големите величини – хората. Търсете я между смирените хора. Горделивият човек не дава място на Любовта в себе си. Между насекомите комарът е горделив. Той кацва на човека с цел да прави научни изследвания на кръвта му. Пчелата пък излиза да се бори с него с жилото си. Като извади жилото си и го забие някъде по тялото му, тя не може да го извади и умира. В това отношение осата е по-умна от пчелата. И тя жили, но не забива жилото си дълбоко, затова може да си служи с него много пъти. Пчелата не се е научила още да воюва. Тя не знае да прилага правилно любовта. Това показва, че злото и доброто се проявяват паралелно в органическия свят. Пчелата дава мед, но същевременно лошо жили. Така постъпват

всички хора – мъже и жени, момци и моми: от една страна дават мед, а от друга – жилят. Когато млада мома или млад момък влязат в някой дом, родителите се страхуват да не се обърка умът на тяхната дъщеря или на техния син. И едното е възможно, и другото е възможно. Те могат да объркат ума на дъщерята или на сина, но могат и да внесат нещо добро в тях – зависи коя страна ще обърнат към вас – светлата или тъмната страна.

Какво представляват доброто и злото? – Доброто е младата мома, а злото – младият момък. Когато доброто влезе в някой дом, то обръща умовете на членовете в семейството и те започват да раздават на бедни, на страдащи. Който ги наблюдава отвън, казва: „Така не може да се живее, човек скоро ще остане на пътя." Когато злото влезе в някой дом, то започва да обира. В този случай домакините трябва да проявят доброто в себе си и да започнат да възпитават злото. Следователно ако в дома ви дойде доброто, т.е. момата, тя ще поправи вашия син. Ако в дома ви дойде злото, т.е. момъкът, дъщеря ви ще го възпитава. Доброто в човека се задължава да внесе нещо в злото, да го повдигне. Злото навсякъде търси доброто. Дето и да се намери човек – при злото или при доброто, всякога трябва да съзнава, че има добро в света. От кои момци беше Христос? – От онези, които дават ход само на Любовта и на Доброто. Докато човек, мъж или жена, момък или мома, обича баща си и майка си повече от света, той има синовни отношения към тях и към Бога. Ако даде предимство на любовта си към света за сметка на любовта си към своите родители, той вече е направил първия грях. Как може човек да обича света повече от онези, които са го родили и му дават всички блага в живота? Светът нищо не дава, той само взема, черпи жизнените сокове на съществата. Какво ще кажете за онзи дом, който изчерпва последните сили на своя ближен? Момък

или мома, когато се женят, трябва да се пазят от такъв дом. Това значи свързване със света, със злото в него, а не с доброто. Свързвайте се с доброто, а възпитавайте злото.

Мнозина питат какво представлява Новото учение. Новото учение не е нищо друго, освен запознаване на човека с Любовта. Щом се запознае с Любовта, тя ще го запознае с Мъдростта, а последната – с Истината. И ако човек придобие от Любовта живот, от Мъдростта – знание и светлина, и от Истината – свобода, той е на прав път. Ако животът му даде възможност да се движи, движението – възможност да се учи, а учението – възможност за работа и освобождаване от ограниченията, той е на прав път. Който не може да се запознае с принципите на живота – Любовта, Мъдростта и Истината, той е осъден на страдания. Той плаче, вайка се, не може да намери изходен път в живота си. Добре е човек да плаче, но ако сълзите му носят благословение; иначе те са вредни както за него, така и за окръжаващите. Има сълзи, които са отровни; има сълзи, които горят, дето паднат: те са като киселините, с които си служи химията. Какво носеха сълзите, които Христос проля за еврейския народ? – С тези сълзи Той искаше да им каже: „Вие не приемате Учението на Любовта, но ще минете през големи страдания и горчивини. След това ще дойде Божието благословение върху вас.“

Всеки човек трябва да изпълнява Божията воля, за да се излее благословението върху него, както пролетният и есенният дъжд се изливат върху посятото жито. Пазете се да не предизвикате сълзи на очите на Христа от това, че не сте изпълнили Божията воля. Блажени сте, ако очите на Христа се пълнят със сълзи от радост, че изпълнявате Божията воля. Следователно когато плачете, когато мислите, когато чувствате или когато действате, първо вие трябва да бъдете доволни от себе си, от сълзите, които проливате. Често хората

се срамуват от Любовта. Защо? Любовта е запалена свещ. Трябва ли да криете запалената свещ и да се срамувате от нея? Запалиш ли свещта си, ще я туриш на видно място, за да осветява пътя на всички, които са се заблудили. Като запалиш огъня си, ще го туриш на такова място, че всички хора да се отопляват. Огънят на Любовта не изгаря човешките сърца, но ги повдига и обновява. Любов, която изгаря човешките сърца, не е истинска. Знание, което възгордява човека, не е истинско; знание, което разширява човешкия ум и смирява човека, е истинско. Отличителното качество на любещия, на знаещия и на свободния е смирението. Той знае какво прави, какво мисли, затова не се дразни за нищо и никакво. Това е човекът на Новото учение.

Щастлив е онзи, който може да срещне човек от Новото учение и да му услужи. Новият човек не говори за себе си, но ще го познаете по проявите му. Ако го познаете, ще ви се усмихне. И ако не го познаете, пак ще ви се усмихне. Новият човек разбира Словото Божие и го прилага. Това му придава особена вътрешна красота. Той и външно е красив: главата му е добре оформена, чертите на лицето му са красиви. Челото, носът, устата, веждите му са правилни и красиви. От всяка клетка на организма му излиза живот и енергия. Който иска да придобие Божието благословение, трябва да отвори сърцето си за Божествената любов и светлина, както житните зрънца и плодните семена се разпукват, за да приемат слънчевата светлина и топлина. Всяко зрънце, всяко семе, които се разтварят за слънчевата светлина и топлина, израстват и дават плод; всяко зрънце и всяко семе, които не се отварят, не израстват, лишават се от живот.

Задава се въпрос как да се отвори човек за светлината и топлината на Божественото слънце? – Както отваря куфарите си. Какво правите, когато заминавате за чужбина или се връщате оттам?

Щом дойдете до границата, гранични чиновници ви спират, за да разгледат куфарите ви, да видят какво носите. Както отваряте куфарите си, така ще отворите сърцата си – и което е за Земята, ще остане на Земята; което е за Небето, ще го вземете със себе си като вечен капитал на своята душа. Земното остава на Земята, а небесното – на Небето. Ако земното отиде на Небето, а небесното остане на Земята, човек сам се спъва. Трябва ли той да се пита какво е нужно за Земята и какво – за Небето? Трябва да се знае, че има едно нещо, което е еднакво нужно и за Земята, и за Небето. Това е служенето на Бога и любовта към Бога. Следователно не питайте кого трябва да обичаме. Един ни обича и Едного трябва да обичаме. Къде ще Го намерим? – Или в майка си, или в баща си, или в брата си, или в сестра си, и най-после – в приятеля си.

Много видни жени с високо обществено положение обичат кучета и ги водят с верижки, разхождат ги по улиците. Те се занимават с тях по цели часове: къпят ги, чистят ги, радват им се като на деца. Ще кажете, че това не е естествено. Малко ли бедни деца и сираци има, че трябва да се занимават с кучета, да изразходват средства по тях? Право е това, но те не са срещнали дете, което е могло да направи това, което малкото кученце е направило. То е отворило сърцето на някоя дама и тя го е обикнала. Ще кажете, че животното е по-глупаво от човека. И това е право, но има животни, които някога проявяват по-голяма интелигентност от човека. Какво ще кажете за ослицата на пророк Валаама? За нея се казва, че тя видяла ангела, преди господарят ѝ да го види. И когато той я биел, за да върви напред, тя проговорила и му обърнала внимание на видението, че ангел стои пред тях. След това ангелът проговорил на пророка: „Няма да се връщаш от пътя си, но ще отидеш там, задето си тръгнал, и ще говориш това, което вложа в устата ти.“

Днес всички хора като Валаам са тръгнали за някъде със своята ослица. Няма да им кажа, че трябва да се върнат. Нека продължават пътя си, но да слушат внимателно какво ще им каже ангелът. Каквото им каже, точно да го предадат на онзи, към когото са тръгнали. Словото Божие трябва да се разнесе по целия свят, а с него заедно – и Божиите блага. Следователно не казвайте, че сте бедни, че нямате нищо, че сте неразположени, защото не говорите истината. Вие живеете в свят, дето Бог е господар, Той раздава изобилно благата Си. На вас не ви остава нищо друго, освен да отворите широко умовете, сърцата и душите си, за да възприемете Божиите блага. Отворете ушите си, за да чуете думите, които Той ще ви каже, за да ги предадете навреме там, дето трябва. Само така вие ще се запознаете с ангелите – служителите на Любовта; с херувимите и серафимите, които стоят най-близо до Бога, и с всички възвишени същества, които работят за прилагане на Божествения ред в света.

Когато се говори за познаването на Бога, трябва да се имат предвид три Негови качества. Той е вселюбещ, всемъдър и истинен. Любовта е сила, която при никакви условия не се изменя. Всичко може да се измени, но Любовта – никога. Какво представлява Мъдростта? – Това, което носи светлина и знание и никога не се изменя. Какво нещо е Истината? – Това, което носи свобода за човешката душа и на което всякога може да се разчита. Който носи в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, и в ада да влезе, огънят няма да го изгори, грозотата няма да го уплаши и ограничението няма да го обхване. Вратата на ада сама ще се отваря и затваря пред него, за да може той свободно да влиза и да излиза. Живот без любов не може да се прояви, знание без светлина не може да се придобие и истина без свобода не може да се приложи. Който се е запознал с Любовта, ще възкръсне; който се е запознал с Мъдростта, ще се облече с най-

красивата дреха – с дрехата на светлината; който се е запознал с Истината, ще придобие свобода: да ходи, дето иска, да проповядва Словото Божие.

Желая тази сутрин да се отворят очите ви и всеки да види своя ангел, който го ръководи. За всеки човек е определен по един ангел – да се грижи за него; ангелите се споразумяват помежду си, не искат да знаят кой е по-голям от тях. Те знаят, че всички са носители на Божията Любов и са проповедници на Божието Слово. Единственото нещо, което може да приближи човека до Бога, е Любовта; единственото нещо, което приближава човека до Бога, е Мъдростта; единственото нещо, което приближава човека до Бога, е Истината. Щом дойде до Извора на живота, човек започва вече да се учи да ходи, дето иска, да прави, каквото намира за добре. Той се ползва с доверието на съществата от разумния свят. Дето е Любовта, там животът се проявява в своята пълнота; дето е Мъдростта, там знанието се изявява в своята истинска светлина; дето е Истината, там свободата се проявява такава, каквато душата я желае.

Време е вече да се запознаете с Любовта, Мъдростта и Истината. Ако се запознаете още днес, ще се подмладите. Оставите ли за друг живот, нищо няма да постигнете. И в другия живот ще бъдете такива, каквито сте днес. Настоящето определя бъдещето. За мнозина се вижда невъзможно запознаването им с Любовта, Мъдростта и Истината. Щом ядеш, ти можеш да се запознаеш с Любовта, която ражда живота; щом знаеш да четеш, ти можеш да се запознаеш и с Мъдростта, която носи знанието. Щом имаш очи да наблюдаваш нещата, ти ще видиш красотата навсякъде: в хората, в животните и в растенията. Достатъчно е да изчистите външно и вътрешно човека, за да видите Божественото му лице, озарено от красота, от светлина и от любов. Затова именно Бог поглежда благосклонно на всички живи

същества, от най-малките до най-големите. Когато Любовта посети бръмбарите, чува се бръмчене между тях; когато посети дърветата, чува се шумолене на листата и на клоните. Който не познава действието на Любовта, казва, че шум се вдига в Природата. Това не е шум, но изявяване на радостите на живите същества от посещението, което Любовта им е направила. Няма същество в света, което да не се радва на топлината и на светлината; няма същество, което да не търси Любовта, за да се радва на нейните топли и светли лъчи.

Един ден Александър Велики пожелал да види Диоген, гръцки философ, за когото чувал да се говорят интересни неща. Той го намерил вън някъде, на открито, в една бъчва. След като се разговарял с него, Александър Велики го запитал: „С какво мога да ти услужа?“ – „Нищо не искам. Моля те само да се отдалечиш, да не ми закриваш слънцето, искам свободно да ме огрява.“ Колко хора днес биха имали смелостта на Диоген да отговорят така на Александър Велики? След това Александър Велики казал: „Ако не бях това, което съм днес, щях да пожелая да бъда на мястото на Диоген.“ Ако зададете същия въпрос на любещия, какъвто зададоха на Диоген, и той би отговорил, че не се нуждае от никаква услуга, освен никой да не застава пред Слънцето, та да пречи на слънчевите лъчи да го огряват.

Всеки трябва да се освободи от мисълта, че е голям, че може да бъде господар, да заповядва на другите. Към големство се стреми и малкото дете. То иска да порасне, да стане господар, да заповядва. Преди да стане господар, човек трябва да е бил слуга. Първо ще бъдеш слуга, а най-после – господар. Само мъдрият, любещият, истинолюбивият може да бъде господар. Истински господар е онзи, който не причинява зло на никого.

Кое е за предпочитане: да яздиш или да те яздят, да даваш или да вземаш, да бъдеш умен или глупав, да бъдеш силен или слаб? Когато човек прави зло, глупостта и безсилието са намясто; когато прави добро, разумността, знанието и силата са намясто. Постъпвайте така, че да изявявате Онзи, Който живее в душите ви. С други думи казано: изявявайте се такива, каквито сте. Какъв е човек? – Какъвто първоначално е създаден. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие на Бога. Значи той може да се проявява като Създателя си. Какво по-голямо благо може да очаквате? Вложи Любовта в сърцето си, Мъдростта – в ума си, а Истината – в душата си, за да проявиш Бога, да се радват всички около тебе.

Лесно се говори за Любов, Мъдрост, Истина, но докато дойде до тях, човек минава през по-достъпни области. В това отношение различаваме няколко категории прояви на човека: движение, живот и любов – първата категория. Ако не се движиш, не можеш да проявиш живота; ако не живееш, не можеш да любиш и да те любят. Проявата на Любовта е живот, а проявата на Живота – движение. Животът е най-хубавата музика и най-мелодичната песен, каквито добрият музикант и певец могат да изпълнят. Мъдрост, знание и светлина – това е втората категория на прояви. Ако нямаш светлина, не можеш да учиш и да придобиваш знания, не можеш да станеш мъдър. Стремете се към добрите и разумните хора, за да се учите от тях. Как ще станете цигулари, ако не слушате добри, знаменити майстори? Истински майстор цигулар е онзи, който обича цигулката си. Като свири, двойникът му влиза в цигулката и той поставя всеки пръст на определеното място. Между него и цигулката му съществува вътрешен афинитет. Тоновете, които излизат от цигулката, са чисти, меки. Те се отличават и с голяма сила и яснота.

Това се отнася не само до музиката, но и до пеенето и движенията. Във всяко нещо, което правите, трябва да влагате любов и разположение. Тогава движенията и гимнастическите упражнения ще ви направят силни, за да помагате на другите. Всяко упражнение, направено с любов и разположение, внася такава сила във вас, че можете да спасите и давещия се. Всяко повдигане на ръката представлява изнасяне навън на книгата на вашия живот. Всеки може да чете по тази книга. Линията на живота на ръката огражда областта на Венера – областта на любовта, която слиза по палеца. Той се поставя срещу всички пръсти, което показва, че е в съгласие с тях. Четирите пръста са четирите струни на цигулката. Отнемете ли палеца му, човек губи основата на живота. Ако линията на живота е слабо развита, и любовта на човека е слаба. Освен линията на живота има още две важни линии на ръката: линията на ума и линията на сърцето. Изобщо ръката е свидетел на целия човешки живот. По нея можете да четете историята му: как е живял, какви мисли и чувства са го вълнували. Който знае да чете по ръката, даже само по палеца може да разбере миналия и сегашния живот на човека. Някои крият палеца си между другите пръсти. Не крий палеца си, но го хвани и кажи: „Господи, благодаря Ти, че ми показваш пътя на Любовта. Както Ти проявяваш Любовта Си към мене, така аз ще проявя обичта си към Тебе.“

И тъй, когато сте обезсърчени, неразположени, погледнете палеца си, хванете го и се зарадвайте за всичко, което ви е дадено. Всички клетки във вас трябва да благодарят и да се радват, че живеят и се ползват от благата на живота. Отворете сърцата си пред Бога, за да види какво има в тях и да ви помогне. Той знае всичко, но вие трябва да бъдете готови да се отворите за Неговата светлина. Бъдете чистосърдечни и искрени. Не крийте нищо от Бога и не се

критикувайте. Човек трябва да бъде свободен. Няма по-голямо благо от свободата на мисълта, на чувствата и на действията. Няма по-голямо благо и от познаването: да познаваш себе си, да познаваш ближния си, а също така и те да те познават. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Да познаваме Бога във всички Негови проявления – това е новият живот, който иде вече в света. Виждайте Бога навсякъде – в камъните, във водите, в растенията, в звездите, в животните, в хората и кажете: „Благословен е Господ, Който се проявява навсякъде и ни говори чрез всички живи същества. Благословено е Името Му сега, всякога и през всичките векове.“

Един млад момък се спрял пред един извор да пие вода. При него се приближила една стара жена, уморена, запъхтяна. – „Бабо, отде идеш?“ – запитал я момъкът. – „Отдалече, синко; много съм уморена, много е патила главата ми.“ – „Седни, бабо, да си поприказваме.“ Седнала бабата при извора и разказала своята история. – „Как ти е името, бабо? Искам да се запозная с тебе.“ Вместо да каже името си, бабата свалила маската от лицето си и бързо се отдалечила с думите: „Млади човече, ако не искаш да остаряваш, търси Бога, за да Го видиш и познаеш.“ Голяма била изненадата на момъка: вместо образа на бабата видял млада красива мома. Той запомнил лицето ѝ, но запомнил и думите ѝ.

24-та беседа от Учителя, държана на 30 август 1942 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Добрият живот е като утринната роса, като утринната зора, като изгряващото Слънце. Добрият живот е живот на Любовта.

Какво представлява животът? За да разбере живота, човек трябва да се намира в положението на онзи, който излиза вече от затвора, а не на онзи, който влиза в затвора. Първият има опитности, които му дават възможност да разбира нещата. За да разберете живота, трябва да бъдете като децата, които са готови да се учат и да възприемат, а не като стария и прегърбен дядо. Никои мислят, че са стари вече и не могат да учат. Щом е така, нека определят какво нещо е старостта. Не е стар онзи, на когото косата е побеляла или краката му са слаби и не държат тялото му. Бялата коса е зимният сняг, който покрива земята. Няма по-хубава завивка от снега, с който Природата покрива растенията, за да прекарат спокойно своя зимен сън. Следователно щом главата ти побелее, ще спиш, т.е. ще отидеш в другия свят да учиш, и като се върнеш сутринта, ще разправяш на хората какво си научил. Побеляването на косата не е нищо друго, освен дегизиране, както актьорите се дегизират на сцената. Като гледате как играят актьорите, вие пожелавате да бъдете на тяхното място. Мислите, че слава и почести ви очакват. От ваше гледище животът на сцената е много красив, но питайте някой артист, той ще ви каже през какви мъчнотии минава. Играе той, но лицето му не е естествено, при това играе чужда роля, която не е по неговата воля.

Животът на хората е актьорство. Ако не можеш да изиграеш добре ролята, която ти е дадена, ти не си истински актьор. Някой играе ролята на герой, но като излезе на сцената да се бори, друг, по-силен от него, дойде и го повали на земята. Какъв герой е тогава той?

Друг пък играе ролята на учен, но срещу него излязат по-учени, които веднага го оборят. Какъв учен е той?

Двама млади англичани решили да си устроят една шега, да се подиграят с християнството. Предварително те се наговорили каква роля ще изиграе всеки от тях. Първият ще играе роля на безверник, ще се мъчи да доказва на другия, че Бог не съществува. Вторият ще играе ролята на вярващ, за да убеди другаря си, че Бог съществува. Безверникът излязъл пръв и започнал да убеждава приятеля си, че извън видимия свят нищо не съществува, че светът е само материя, че духът е някаква илюзия и т.н. Вярващият слушал всички доводи на безверието, но останал верен на своето вътрешно убеждение. След това вярващият излязъл на сцената и започнал да говори: „Как не те е грях и срам да не вярваш в своя Създател? Може ли полското цвете да расте без слънце? Науката не допуща растенето и развитието на цветята без слънчева топлина и светлина. Може ли човек да стане силен без въздух, без светлина и без храна? Който приема, че може да се живее без въздух, храна и вода, той е най-големият невежа в света. Знаеш ли какво те очаква на онзи свят? Там ще те горят във вечен огън, ще те държат гладен и жаден с години." Като слушал приятеля си да говори толкова убедително, най-после безверникът навел глава и тихо напуснал сцената. На другия ден той срещнал приятеля си и му казал: „Знаеш ли какво стана с мене? Като те слушах да говориш за ада, за вечния огън, аз се уплаших, цяла нощ не можах да спя. Повярвах в Бога и реших да стана християнин." – „Чудно нещо, аз сам не зная как съм ти въздействал. Можеш ли и ти да ми проповядваш така, че и аз да повярвам в съществуването на Бога?"

Изкуство е така да проповядваш на човека, че да го убедиш в своето верую. Така хлябът, водата, въздухът и светлината

проповядват днес на човека. Те го убеждават, че Бог съществува и изпраща блага на цялото човечество. Хлябът и водата внасят живот в човека; въздухът му дава възможност да говори, а светлината го заставя да мисли. Хлябът, въздухът, водата и светлината представляват реални величини, без които животът не се проявява. Ще кажете, че реално е всяко нещо, което човешкият ум може да обхване и разбере. Не е реално онова, което умът не може да обхване и разбере. Слънцето и Земята не можем да обхванем с ума си, но това не значи, че не са реални. За да ги обхванем и разберем, те са поставени далече от нас, за да ги виждаме малки. В този вид те стават за нас видими и разбрани. Малките, микроскопическите неща пък се увеличават, за да станат видими.

Следователно, за да обхване нещата, човек влиза в опитния свят, дето всяко нещо се поставя на проверка. Първо опитвате топлината на телата, за да видите можете ли да издържите на нея. После опитвате студа им. Ще кажете, че имате вяра, няма защо да си служите с опита. Според мен хората още не са дошли до истинската вяра. Те имат вярвания, вяра още нямат. Едва сега те изучават вярата, която изключва противоречията. Първите християни били безбожници. Някои от тях вярвали в много божества, други били идолопоклонници. Какво може да се очаква от един бог, направен от човека? Божество, което не може да внесе светлина в ума, топлина в сърцето и сила в душата, не е никакво божество. Само онова същество можете да наречете Бог, Което помага на човека при всички условия. Онзи, Който повдига човека и крепи животните и растенията, наричаме Бог. Какво представляват ангелите? – За да имате представа за ангелите, вие трябва да се върнете към онази епоха, за да видите света такъв, какъвто първоначално е бил създаден. Тогава и растенията, и животните, и човекът не са били

като сегашните. След грехопадението всички форми са се изопачили, поради което днес хората нямат истинска представа нито за себе си, нито за окръжаващите. Първите животни заемали мястото на човека, а човекът е бил още по-високо. След грехопадението човекът е заел мястото на животните, а те слезли по-долу от него. Във всички животни са затворени човешки души, изостанали в развитието си. Когато човек се издигне на стъпалото, до което е бил, и животните ще се издигнат, а с тях заедно и затворените човешки души. Чувате, че някой бръмбар бръмчи и казвате, че това е бръмбар, дребно същество. Не е така. Като бръмчи, той обръща вниманието ви на своето произхождение. „Бръмбар съм – казва той, – но произлизам от Брама, имам Божествен произход."

Сегашните хора минават за умни, за културни, а като умре някой, веднага се обличат в черни дрехи и плачат, че са го изгубили. Когато ядете ябълки, дървото не плаче за децата си, но се радва, че влизат в красивия човешки свят. А хората плачат за покойниците си. Когато питате ябълката къде са децата ѝ, тя казва: „Те влязоха в благоутробието на човека, за да посетят добрата стаичка на ума и добрата стаичка на сърцето му." Наистина, като изяде една ябълка, човек я носи в мисълта си и казва: „Изядох една вкусна ябълка." Помнете: животът, вложен във всички форми, е един и същ. Той само се разлива в тях и различно се използва. Неделим и единен е животът, затова го наричаме Божествен. Всички сладки, вкусни, красиви и морални неща произлизат от Божествения свят. Грозните, неморалните неща крият произхода си в човешкия свят. По произход всички неща идат от едно и също място, но като минават през нечисти места, и те стават нечисти. Докато умът и сърцето на човека са нечисти и изопачени, Божествените неща всякога ще приемат примеси, които ще ги опетняват. Като влезе човек в някое общество,

първата работа е да го поставят на изпит, да разберат какви са намеренията му. Ако е издигнат, морален и носи някакъв идеал в себе си, веднага ще го подозрат в желание да се наложи на другите, да ги хипнотизира. И животните се хипнотизират едни други; вие знаете какъв е резултатът на хипнотизирането. Змията може да хипнотизира с погледа си и човека, и животните – и те се сковават на мястото си. Котките се хипнотизират една друга – и хипнотизираната остава на мястото си. Обаче не можете да кажете същото и за човека, който носи в себе си висок идеал или велика идея. За да се произнасяте за нещо, вие трябва да имате права мисъл.

Коя мисъл е права? – Която носи светлина, топлина и сила. Правата мисъл и правото чувство освобождават човека, те свалят товара от гърба на обременения. Те освобождават човека от сиромашията и нейния гнет. Богатството и сиромашията са психически състояния. Както мисли човек, такова положение си създава: ако мисли, че е сиромах, сиромах става; ако мисли, че е богат, богат става. От човека зависи да бъде богат или сиромах. Бог му е дал нос, с който да помирисва нещата отдалече, да намери златото и да го използва. С носа си можете да намирате добрите хора в света. От тях излиза аромат, който привлича хората, както цветята привличат пчелите. Ако носът ви е повреден и не можете да възприемате миризмите, вината е ваша. „Много се молих." – При това положение молитвата ти е безпредметна. Ти си дал същественото на слугата си, а после ще се молиш да ти даде някакво подаяние. Не, ще хванеш слугата си, ще го разтърсиш и ще му кажеш: „Богатството, с което разполагаш днес, е мое. Аз ти го дадох, за да те изпитам. Ако си жаден за пари, ще ти дам, колкото искаш, но не ти позволявам да ме изнудваш." Господарят трябва да бъде

разумен, силен и справедлив, да не се оставя на слугите да го използват и да разполагат с него.

Какво ще бъде положението на обикновения човек, ако забогатее, какво ще направи той с богатството си? – Ще си купи хубава къща с голям, добре уреден двор, с плодове и красиви цветя. После ще облече децата и жена си в коприна; ще им купи златни украшения, скъпоценности. След това ще си купи автомобил, за да се разхожда, дето пожелае. Това е крайност. Някои хора изпадат в друга крайност. Те се обличат със стари, скъсани дрехи, и така искат да се представят за светии. Светийството не е нито в богатите и скъпи дрехи, нито в скъсаните. Сиромахът не вярва в богатите светии, но и богатият не вярва в светии, които се обличат със скъсани дрехи. Светът не може да се оправи с такива светии. Умът не се проявява нито чрез скъпите дрехи и обуща, нито чрез скъсаните.

Светът се нуждае от богати хора по ум, по сърце и по душа. Казано е: „Блажени нищите духом.“ Това не значи, че нищият е хилав, беден, слаб. Напротив, той е силен по дух, по съзнание и по разбиране. Казано е още: „Блажени кротките.“ Кроткият не е слаб и мекушав. Той е силен чрез кротостта си и така се налага на злото, на неправдата в света. Кроткият не се хвали, не говори за себе си, но прилага силата си. Дяволът е допуснат в света именно затова – да направи хората силни. Чрез него те опитват силата си. Като излизат на двубой с него, ако той ги повали на земята, те продължават да се тренират, докато най-после го победят и сложат на земята. Когато дяволът започне да се плаши от хората и да бяга от тях, тогава те ще разберат какво значи кротък, нищ, чистосърдечен човек. Един мой познат ми разправяше следната опитност: „Преди няколко месеца заболях от разстройство на стомаха, което ме докарваше до полуда. Понякога имах желание да се самоубия, толкова тежко ми беше

състоянието. Преди да заболея, сънувах следния сън: сънувам, че съм сам в стаята си и при мене дойде един черен човек, с нож в ръка. Хвана ме, повали ме на земята и ме мушна с ножа си в стомаха. На сутринта ставам от сън, но с големи болки в стомаха. Легнах и цели четири месеца боледувах. През това време черният човек ме посещаваше всяка нощ и се бореше с мене. Всякога той побеждаваше. Болестта ми не ме напусна. Аз се чудех как да си помогна – отникъде не виждах помощ. Обаче в борбата ми с черния човек нещо в мене се засилваше – духът ми укрепваше, макар че тялото ми все още беше слабо. Всяка нощ, когато черният ме събаряше на земята, аз си казвах: аз ще те науча, ще ти дам добър урок, само ако посмееш да дойдеш друг път. Той редовно ме посещаваше. Веднъж аз реших да се бия докрай. Дойде черният човек, аз скочих от леглото си и видях, че имам нож в ръката си. Хвърлих се върху него с всичката си сила, счупих ножа му и той, обезоръжен вече, удари на бяг. Той бяга, аз след него, докато го прогоних. По едно време той влезе в един дом, отдето излязоха две малки черни човечета – негови деца. Ударих и тях с ножа си и ги насякох на парчета. След тази победа се успокоих, легнах и заспах дълбок, здрав сън. Събуждам се на сутринта, но вече здрав, без болки в стомаха.“

Хората страдат, защото се страхуват от болести, от сиромашия, от смърт. Изхвърлете страха навън и от нищо не се плашете. Ще кажете, че волята на Бога е човек да умира. Казано е в Писанието, че Бог не съизволява в смъртта на грешника. Следователно ще се бориш със смъртта. Друг е случаят, ако доброволно пожелаеш да умреш. Истинската жертва е доброволен акт. Само онази овца се жертва, която доброволно туря главата си под ножа на своя господар. Ако богатият жертва доброволно богатството си, тази жертва е благословена, тя донася известно благо. Ако раздаваш богатството си,

раздавай го с разположение и любов. Тогава богатството на целия свят ще бъде в твои ръце. Не мислете, че като раздава богатството си, човек ще осиромашее. Щом вършите всичко с любов, сиромашията е изключена. Какво означава раздаването на богатството? – То е все едно да имате две големи бъчви, пълни с вода, и да раздавате от водата на жадните. Ще изпразните едната бъчва, ще напълните другата. Изворът е близо до вас – ще пълните и ще изпразвате бъчвите и никога няма да осиромашавате. Пригответе всички по две бъчви у дома си, за да ги пълните и изпразвате и да раздавате на онези, които се нуждаят.

Някои се страхуват да раздават благата си, за да не обеднеят. Това, което ви е дадено, ваше ли е? – Нищо не е ваше. Мислите, чувствата, богатството, с които днес разполагате, са чужди. Това е богатството на напредналите същества, които са живели преди вас. Когато заминали за онзи свят, те оставили богатството си на Земята, за да се ползват от него бъдещите поколения. Следователно всяка мисъл, всяко чувство, с които днес разполагате, принадлежат на възвишените същества, които живеят в Божествения свят. Както сте ги получили щедро, така ще ги раздавате. „Не знаем как." – Ще се научите. Затова стремете се към знание, което съгражда, а не което руши. Стремете се към знание, което подмладява: като глътнете един от неговите хапове, да се подмладите. Има такива хапове, от които бръчките на лицето моментално изчезват; побелялата коса става руса, кестенява или черна. „Възможно ли е това?" – Възможно е, това може да се опита.

Раздавайте богатството и благата си разумно, т.е. на онези, които имат нужда. Една богата американка, милионерка, се влюбила в един виден американски епископ и пожелала да се ожени за него. Американските епископи имат право да се женят, но някои от тях се

посвещават в служене на Бога. Тя написала едно писмо на епископа със следното съдържание: „Давам на твое разположение сърцето си, ръката си и всичкото си богатство.“ Той ѝ отговорил: „Уважавам чувствата и разположението ти, но съветвам те да дадеш сърцето си на Бога, ръката си – на онзи, който те обича, а богатството си – на бедните.“ Защо ще дадеш сърцето си на онзи, който няма право на него? Защо ще дадеш ръката си на онзи, който не те обича? Защо ще дадеш богатството си на онзи, който няма нужда от него? Помагайте на онези, които ви обичат и които имат нужда от вас. Помагайте на по-слабите от вас – на растенията и на животните, които работят за вас. Те ще направят за вас това, което вие не можете да направите; и вие ще направите за тях това, което те не могат да направят за себе си.

Герои са нужни за живота, а не хора с обикновени вярвания и убеждения. Истински човек е онзи, който притежава три качества: ум светъл, който мисли право; сърце любещо, което има правилни отношения към всички живи същества; и душа силна, широка, която обхваща цялата Вселена. Той благодари и на най-малките същества за услугите, които му правят: когато конят му носи товара, той го милва, глади го, благодари за услугата, която му е направил. Ще кажете, че това е кон, не разбира от милване и благодарност. Формата му е конска, но съзнанието му не е конско. Какво остава от човека след смъртта му? – Само кости. Главата му се изпразва, сърцето, дробовете, стомахът му изгниват. Костите могат ли да се нарекат човек? Истински човек е онзи, на когото умът е пълен със светлина, сърцето – с топлина, а душата – със сила. Той вечно живее.

Любовта, Мъдростта и Истината са пътища, които определят живота на човека. Същевременно те го определят като човек. Истински човек е този, който мисли, люби и действа по вътрешен

подтик на своята душа. Това значи да живее Бог в човека. Ако всеки сам не вижда Бога в себе си, никъде не може да Го види. Щом Го види в себе си, ще Го види и в ближния си, както и в цялата Природа. Ако питате водата, въздуха и светлината къде е Бог, те ще ви отговорят: „Като ни приемеш вътре в себе си, чрез нас ще се изяви Този, Когото търсиш.“ Следователно ще намерите Бога във всичко, което влиза във вас и което излиза от вас. То е реалното, т.е. Божественото, чрез което Той се проявява. Виждайте Бога и във всички същества, малки и големи, с които се срещате. Как трябва да гледате на слугата си, който ви работи с разположение? – Той е пратеник, служител на Бога. Той не определя колко да му плащате, но оставя на вашата добра воля. Ще кажете, че е глупав, не застъпва интересите си. Идея има този човек, не е глупав.

В древността, в християнската епоха, един от ревностните християни вървял по улиците и викал, че някой го души. Хората минавали-заминавали, не му обръщали внимание. Една майка се спряла да го пита защо вика. – „Гладен съм, гладът ме мъчи.“ Тя го нахранила и след това го запитала: „Искаш ли да ми станеш роб?“ – „Искам.“ – „Купувам те за хиляда драхми.“ – „Съгласен съм.“ Тя го завела у дома си, доволна, че го е купила евтино. Тя имала две дъщери, които оставила в ръцете на роба, той да ги възпитава. Като добър християнин той ги възпитавал в духа на Христовата любов и изкарал от тях две добри християнки. След десет години той казал на господарката си: „Понеже свърших работата си във вашия дом, от днес искам да бъда свободен. Връщам ви хилядата драхми, за които ме купихте, и вече съм свободен.“ Този светия станал роб, за да спаси двете дъщери на господарката си.

Нека всеки се запита колко души е обърнал към Бога. На колко хора сте дали пример за любов към Бога, за човещина? Ако ученият,

професорът или учителят не може да предаде знанието си на двама души или не може да ги просвети, каква е неговата ученост? Ако майката не може да научи синовете и дъщерите си да обичат Бога, каква е нейната любов? Истинска майка е тази, която може да запознае децата си с Любовта; истински баща е този, който може да запознае децата си с Мъдростта; истински брат е този, който може да запознае сестра си с Истината. Значи Любовта има отношение към майката, Мъдростта – към бащата, Истината – към брата. Кой има нужда от Любовта? – Който не я е придобил още. Богатият не се нуждае от богатство – сиромахът има нужда от него. Слабият се нуждае от помощта на силния.

Един светия си въобразил, че е постигнал всичко, че се е повдигнал много и нямал вече работа на Земята, затова отишъл в другия свят. Щом влязъл там, срещнал един ангел и започнал да му разправя какво е правил на Земята. Ангелът му казал: „Понеже си свършил работата си на Земята, ще останеш тук да си почиваш в пълно мълчание. Тук всички са заети, никой не е свободен да се разправя с тебе." Светията седял без работа и в мълчание известно време и започнал да мисли: „Какво да правя тук? Работа нямам, прекарвам само в мълчание, отегчих се." В това време един от жителите на Земята се приближил при него и му казал: „Слез на Земята, между хората, които се нуждаят от помощ. Разкажи им как си работил, какво си постигнал и какво си видял на този свят. Кажи им, че съществата в този свят живеят в любов и хармония помежду си, че всички работят за общото; тук няма зло, няма никакви престъпления." Наистина, един поглед на Любовта, една сладка дума на Мъдростта и една благородна постъпка на Истината струват повече от всичкото богатство на света. Влезе ли Любовта в сърцата ви, всичките ви желания ще се изпълнят. На всяка ваша мисъл, на

всяко ваше чувство и желание веднага ще се притичат красиви, светли Същества на Любовта, за да ви предлагат услугите си. Ако искате да се учите, веднага ще ви дадат условия за учене; ако искате дрехи, храна – и това ще ви доставят; ако искате да се разхождате, ще ви разведат, дето искате.

Ще кажете, че това са илюзорни работи. Възможно е, човешкият живот е пълен с илюзии. Гледате някой търговец: седи по цели часове в магазина си, чака клиенти, дано спечели стотина лева. Това не е ли илюзия? Какво ще продаде и какво ще спечели? – Има нещо ценно, което придобива: той се учи на търпение и обхода. Всъщност само Любовта, Мъдростта и Истината могат да услужват на човека, да му доставят това, което той желае. Ако търси благата на живота, Любовта ще му ги достави; ако търси светлина и знание, Мъдростта ще му услужи; ако търси свобода, Истината ще му я даде. Учен, който не знае законите на трите велики принципа на живота, не може да предаде знанието си. Знание, предадено по законите на тези принципи – по законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината, се отпечатва в мозъка на човека. С това знание той влиза в областта на безсмъртието. Трите принципа, съединени в едно, раждат живота и движението, знанието и свободата. Всички заедно пък дават условия на човека да работи. Който иска да работи, трябва да е минал през Божествения и ангелския свят и след това да слезе на Земята. Истинската работа се придружава от Любовта.

Едно от отличителните качества на Любовта е свободата. Който люби, дава свобода на своя възлюбен. Така постъпва Бог. Като ни обича, Той се оттегля в Себе Си и ни дава свобода да се проявяваме и в любовта, и в знанието, и в движенията си, както разбираме. Ако се проявяваме правилно, Той се радва и весели в нас. Той не се нуждае от палене на свещи, от жертви, от милостиня. Едно иска Той от нас:

каквото правим, да става с любов. Всяка жертва, всяка милостиня, направена без любов, не е истинска. Всяка свещ, запалена без любов, гори и изгасва; запали ли се с любов, вечно гори. Живот, който не гасне, е истински: той е живот на Любовта. Дето е Любовта, там Бог присъства. Радвайте се, когато обичате, защото Бог се проявява чрез вас. Не е важно какво обичате – камък, дърво, животно или човек. Ако обичате ябълка, ще знаете, че тя е път, чрез който Божествената сила влиза във вас. Любовта е пътят, по който човек върви, за да стане мощен, със светъл ум, с топло сърце и със силна воля.

Сегашните хора сами създават законите и сами се страхуват от тях. В бъдеще законите ще се пишат в човешките сърца. Иска ли да се изяви в нещо, човек ще погледне в сърцето си, за да види какво е написано там. Ако е написана думата *любов*, ще постъпи по закона на Любовта. Ако е написано *мъдрост*, ще постъпи по закона на Мъдростта. Тогава хората ще бъдат съдени за доброто, което правят, а не за злото. Съдбата няма да бъде затвор или наказание, но възнаграждение, което ще продължава повече или по-малко години – според доброто, което е направено: за малко добро, малко възнаграждение; за голямо добро, голямо възнаграждение. Ако някой ви направи добро, кажете му: „Благодаря за доброто, което ми направи – и аз ще ти отговоря със същото.“ Турете доброто за основа на живота си и вървете в пътя на Любовта. – „Къде е този път?“ – Дето е правата мисъл, правото чувство, правата постъпка. – „Къде е пътят на Любовта?“ – Дето са добрите отношения – отношения на хармония и мелодия, на музика и песен.

Какво ще кажете за един дом, в който всички са генерали? Ако майката има четири деца генерали и мъж генерал, тя непременно трябва да заеме мястото на войник, който да изпълнява всички заповеди. Не е лесно на тази майка – да ѝ заповядват петима

генерали. Ако изпълни службата си добре, тя ще бъде призната за героиня. Като отиде на онзи свят, направо ще ѝ отворят вратата за рая.

Желая ви да бъдете добри войници, да изпълнявате заповедите на петимата генерали с любов. Само така ще ви запишат за граждани на Царството Божие. Който може да мине през всичките страдания – през огън, през хули и гонения, през обиди и огорчения, без да мръдне мускул на лицето му, той може да се нарече истински герой. Той е човек със светъл ум, с вътрешен мир, със силен и мощен дух. Дето мине, той чува песента на възвишените същества: „Велик е Господ! Велики са Неговите дела!“

Блажени любещите.

Блажени са, които обичат.

Блажени, които служат на Истината.

Превърнете жилищата си в храмове на Любовта.

Превърнете въглените в диаманти, за да се украсявате с тях.

25-та беседа от Учителя, държана на 30 август 1942 г., 10:00 ч., София – Изгрев

СМИСЪЛЪТ НА ЖИВОТА

Евангелие от Йоана 14:1-17

Размишление

Често хората се запитват има ли смисъл животът? – Животът има смисъл за онези, които го разбират. Разбраният живот е радост, неразбраният – скръб и страдание, а зле приложеният – мъчение. Като се натъкват на мъчнотии и страдания, хората започват да търсят Бога. Те Го търсят от памтивека. И до днес още продължават да Го търсят. Вярващите мислят, че са Го намерили и Го познават. Познаване, което не произвежда преврат в човека, е външно познаване, подобно на външната мазилка на къщата. Някой замаже къщата си отвън с бяла боя или с вар и мисли, че и той е станал бял. Външното познаване на нещата е подобно на приготвянето на мъртвеца: обличат го с нови дрехи, турят му пръстени, украшения, накичат го с цветя и след това го заравят в земята. Казват: „Така трябва да бъде." От умрелия остават само кости. И от житното зърно, като се посади в земята, остават само кости, но след време то израства и дава плод. Ако след известно време умрелият не израсте и не даде плод, криво е разбрал живота, криво е познал Бога. Защо е допусната смъртта? – Да се изпита веруюто на хората. Чрез нея се познава доколко човек е разбрал Бога и доколко вярва в Него. Ако Го е познал, той ще израсте и ще даде плод. Ако не Го е познал, от него ще останат само сухи кости.

Учените делят годината на четири времена: пролет, лято, есен и зима. Сега сме в есенното равноденствие. Пролетта е детинството на

човека, лятото – юношеството, есента – възмъжаването, а зимата – старостта. Зимата приготвя условия за детинството, детинството – за юношеството, юношеството – за възмъжаването, а възмъжаването – за старостта. Четирите възрасти съставят един годишен цикъл. Понеже сега иде есен, ние влизаме във възмъжаването, което носи плодовете на живота. Старостта се ползва от тези плодове, но трябва разумно да ги използва. Ако косата на стария е побеляла, това показва, че той е придобил нещо. Има един статичен бял цвят, с който мажат къщите отвън. Той се получава от варовитите камъни. Обаче има един бял цвят, който символизира чистотата. В този смисъл старостта, белият цвят и чистотата са синоними. Те са степени на една и съща гама, на една и съща Божествена идея.

Мнозина мислят, че са остарели. Това е крива идея. Да мисли човек, че е остарял, това значи да се самозалъгва. Стар е онзи, който е поумнял, който е станал мъдър. Ако не сте поумнели и не сте мъдри, стари ли сте? „Краката ми са отслабнали, не ме държат.“ – Ако на старини краката ви са отслабнали, това показва, че или на младини не сте живели, както трябва, или не сте разбрали живота. Старият човек има повече светлина в себе си, затова не се интересува от външния свят. Той живее в своята светлина, за да разглежда живота си, да си даде отчет как е живял и как е използвал условията, които са му били дадени. Той разглежда мисълта си, за да види какво е останало от всички мисли, които са минавали през главата му. Правата мисъл е материалът, от който се гради духовното и Божественото тяло на човека. Непотребните мисли трябва да се изхвърлят навън, а да останат само онези, които могат да се използват като градивен материал. Старият човек трябва да разбира качеството на градивния материал и да го поставя на мястото му. Тури ли веднъж материала на място, повече не трябва да го движи и

за направеното не трябва да съжалява. Какво виждаме в живота? – Някой стар съжалява, че не се е оженил. Чудно нещо, той е станал причина майка му и баща му да се оженят, а съжалява, че сам не се е оженил. Щом е майстор да жени другите, и той е женен. Който е майстор на лъжата, сам си служи с нея. Не е въпрос да се говори за лъжата, важно е да се придобие Истината – онова всемогъщо начало, което избавя човека от всички напасти. Истината разрешава всички спорни въпроси, тя преодолява всички мъчнотии, всички слабости, тя освобождава човека от робството и ограничението, от невежеството и насилието. Истината освобождава човека и от смъртта.

Когато се изнася истината пред хора, които не я разбират и не я обичат, те се отегчават от нея. Да изнасяш слабостите и погрешките на хората, това не е истина. Истината открива пътя към Любовта. Който търси слабостите на хората, сам попада в тях. Който вижда погрешките им, сам попада в тяхната мрежа. Някой говори против пиенето, а сам пие. Като видят хората, че си носи шишенце с ракия, запитват го какво има в шишето. Той казва, че носи някакъв цяр. Понеже не може да издържи на убеждението си да не пие спиртни питиета, той прибягва до лъжа. Ще каже някой, че не може да се живее без вино. Без вода не може да се живее, а не без вино. Ако е нужно виното, защо да не се пие сладко вино? Гроздовият сок е за предпочитане. Когато ферментира и се превръща във вино, образуват се отрови, които са вредни за организма. Квасът или маята, от която се образува виното, не е нищо друго, освен малки същества, ферменти, които се размножават в сока и остават нечистотиите си в него. Какво може да се очаква от хора, които се хранят с нечистотиите на ферментите? Сладкото вино е от Божествен произход, а ферментиралото – от човешки.

Като сравняваме сладкото вино с ферментиралото, това не значи, че всички хора ще се откажат от виното. Ние разглеждаме въпроса научно, а не от морална гледна точка. Каквото и да говорите на вълка против ядението на овце, той пак ще напада овцете и ще ги яде. Той е убеден, че без овца не може да живее и се мъчи да убеди и нея, че като влезе в него, положението ѝ ще бъде по-добро. Той ѝ казва: „Докато те ям, ще се помъчиш малко, но след това ще бъдеш добре, ще влезеш в рая. Аз ще те храня, ще се грижа за тебе. Останеш ли сама в живота, ще имаш големи мъчнотии.“ Погрешката не е във вълка, но в овцата, която вярва в неговото учение. Когато се откаже от учението на вълка, овцата ще запази кожата си. Тогава вълкът никога няма да я напада.

Един момък обещал на една млада мома, че ако се съгласи да се ожени за него, ще я направи княгиня: ще има хубава къща, по две-три слугини, ще се разхожда с файтон, ще я облича в коприна, ще я кичи със скъпоценности. Тя се поддала на обещанията му и се оженила за него. Каква била изненадата ѝ, когато вместо златните кули, които очаквала, сама трябвало да стане слугиня. Той нямал никаква работа, затова и двамата трябвало да ходят по чужди къщи да работят, за да изкарват прехраната си. Защо е трябвало момъкът да лъже момата? Ако тя не се е родила княгиня, тежко ѝ да очаква на този момък той да я направи княгиня. Ако момък или мома се женят, за да може единият да храни другия, те вършат престъпление против себе си, против своята душа. Бог е дал на човека всичките блага на живота. Той изпраща храната, водата, въздуха и светлината – и след всичко това ще дойдат мъжът или жената да си казват един на друг: „Знаеш ли, че аз те храня?“ Това е първата лъжа, с която те си служат. Никой никого не храни. Човек е слуга на Божественото. Чрез него Божественото се проявява. Човек е проводник на благата, които идат

отгоре. Колкото по-добър проводник е той, толкова по-голямо благословение го очаква.

Човек трябва да мисли право, за да предава Божествените мисли право. Трябва ли да казвате на хората, че са лоши? По естество човек е добър, но не постъпва според добрината, която е вложена в него. Затова именно той е отговорен. Ако лошият постъпва според лошавината си, никой не го държи отговорен. В този смисъл и вълкът не е отговорен за делата си. Като огладнее, той казва на овцата: „Гладен съм, ще умра от глад. За да не умра, един от нас трябва да се пожертва: или ти, или аз. Бог е създал и мене, и тебе, Той трябва да се грижи и за двама ни. Понеже в дадения момент аз нямам храна, като по-силен ще те нападна, ще те накарам да се пожертваш за мене.“

Един от учителите на Индия размишлявал един ден върху делата на Брама. Близо до едно дърво висяла люлчица, в която спало детето на една бедна вдовица. Тя оставила за малко време детето си само, докато свърши някаква работа. В това време една кобра се приближила към люлката. Индусът започнал да мисли: „Кобрата може да ухапе детето. Какво трябва да направя аз в дадения случай? Ако убия кобрата, ще спася детето, но аз нямам право да се меся в Божиите работи. Бог създаде и детето, и кобрата. Следователно Той има грижа за тях.“ Докато размишлявал как трябва да постъпи, кобрата повдигнала главата си нагоре и ухапала детето, което веднага издъхнало. След години индусът умрял и като се явил пред Господа да даде отчет за делата си, Той го попитал: „Защо не уби кобрата, за да спасиш детето на бедната вдовица? Ти мислеше, че ако вземеш участие в тази работа, ще те обвинят в намеса в Моите планове. Като остави кобрата да ухапе детето, ти мислеше, че ще изпълниш Моята воля. Нямаше ли да изпълниш Волята Ми, ако беше

убил кобрата? Понеже не разбра каква беше Волята Ми, ще те изпратя пак на Земята, за да научиш законите и да знаеш как да постъпваш. Не можа ли да кажеш на кобрата тебе да ухапе, а не детето? Така поне щеше да приложиш закона на жертвата.“

Някои хора минават за миролюбиви, но само когато се натъкват на злото. По отношение на злото човек може да не му се противи, но не може да бъде миролюбив. Как ще бъдеш миролюбив към него, ако то иска да ти се наложи? Как ще бъдеш миролюбив към доброто, ако и то пожелае да ти се наложи? Който се оставя на злото и на доброто да му се налагат, те да упражняват насилие върху него, той е отговорен и в двата случая. И злото, и доброто трябва да се проявяват по закона на Любовта. И злото може да говори меко, както доброто. Ако иска да каже на някого, че не постъпва добре, то може да му го каже меко, с тих, спокоен глас. Някой се извинява, че не може да говори меко, защото страда, боли го нещо. Болката и страданието са причинени повече от страх, отколкото от нещо, което много ви измъчва. Ако наистина болката ви е голяма, турете ръцете си на болното място, съсредоточете мисълта си и кажете: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Като чуе, че говорите за вечния живот, болката ще се изплаши и ще ви напусне. Ще кажете, че само лекарят може да ви помогне. Щом мислите така, идете при лекар. И лекарят предава нещо на болния и усилва вярата му. Който отива при лекар, дължи му нещо, трябва да се изплати. Изобщо всички хора, които дохождат при вас, все ви дължат нещо. Когато отивате при тях, вие им дължите нещо.

Мнозина искат да знаят ще се познават ли в другия свят. Без любов хората не могат да се познават. Дето е Любовта, там е познаването. За да познаеш човека, ти трябва да го обичаш. Детето

познава майка си, защото взема нещо от нея. Като я познава, същевременно то я обича. Ученикът обича учителя си, понеже учителят му дава нещо. Всички хора обичат Слънцето, понеже вземат нещо от него. Хората обичат плодовете, защото получават нещо от тях. Следователно човек познава всички неща, които му дават нещо. Невъзможно е да те познава някой, ако никога нищо не си му дал.

И тъй, като заболеете, не се страхувайте, но турете ръцете си на болното място и кажете: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил. Това е живот вечен, да позная Любовта, Мъдростта и Истината. Това е живот вечен, да позная, че Бог е Дух, Който царува навсякъде.“ Ще кажете, че това е заблуждение. Не е ли заблуждение да вярваш в горчивия цяр или в инжекцията? И лекарите помагат на хората, те са придобили изкуството да лекуват болни, но добре е покрай тази работа да им проповядват хигиена на здравето. В едно отношение лекарят е голям моралист. Той знае причините на болестите и ако някой се оплаче от болки в краката, ще му каже: „Краката те болят, защото риташ много. Престани да риташ и болките ще минат.“ – „Боли ме устата, ранички имам вътре.“ – „Престани да говориш криви, изопачени работи, и раничките ще минат.“ – „Оглушах, не чувам добре.“ – „Не давай ухо на лошите думи и слухът ти ще се възстанови.“ – „Очите ми отслабнаха.“ – „Възлюби Истината и очите ти ще се усилят.“ Когато възлюбят Истината, хората влизат в реалния свят, дето нещата са вечни и истинни. Докато живеят в нереалния, в преходния свят, те са в сянката на Истината. Стремете се към реалността, за да придобиете истинския живот, истинското знание и истинската свобода.

Какво ще правят онези, които са в есента на живота? – Ще събират плодовете си. За себе си ли ще ги задържат, или ще дават от тях и на другите? Вижте какво прави изворът. Той пои растения и

животни, малки мушици и бръмбарчета, но въпреки това продължава пътя си с цел да се влее в морето и там да даде нещо от себе си. Човек не трябва да се задоволява само с едно добро. Много добрини трябва да направи той и да не изпуща случаите за правене на добро. Само да се говори за доброто, това още не значи правене на добро. Да се говори за Истината и да се прилага Истината – това са две различни неща. Да се страхуваш от хората и да се страхуваш от Бога – това са две различни неща. Последният страх е естествен, а първият – неестествен. Хората се страхуват и от смъртта и често си задават въпроса: „Къде ще отида, като умра?“ – Няма къде да ходиш. Къде отива житото, когато излезе от хамбара? – В земята. Като израсте и даде плод, пак отива в хамбара. Къде се чувства житното зърно по-добре: в хамбара или в земята? В хамбара то е спокойно: няма влага, дъжд, няма противоречия. В земята житното зърно е изложено на големи противоречия, но тук именно то расте и се развива. Божественият живот се проявява чрез противоречията. Следователно който търси щастието, нека влезе в Божествения хамбар. Там условията за живот са леки. Само едно е лошото, че ще бъдеш потиснат: мястото е тясно и всички ще се трупат едни върху други. Който иска да бъде нашироко, да отиде на Божествената нива. Там го очакват страдания и противоречия: ще плаче, ще вика, докато се примири, но поне ще расте, ще се развива и плод ще даде. Това показва, че човек е в правия път на живота. Който иска да се учи, ще напусне хамбара и ще се посее на Божествената нива, за да получи Божието благословение.

Сегашните хора страдат, оплакват се от живота, но те не знаят, че страданията им се дължат на неразбиране на нещата. Те са объркали местата им и като не знаят къде да ги турят, страдат. Мястото на житото през зимата е в хамбара, а през пролетта – на

нивата. Посеете ли житото през зимата, то нищо няма да роди. Същото се отнася и до Словото. Ако Словото не се приложи на своето място, не може да внесе мир в душата на човека, нито светлина в ума и радост в сърцето му. За това Слово казваме, че му липсва нещо. Всяка дума, казана не намясто и навреме, измъчва и обезнадеждава човека. Защо трябва да кажете на някого, че не е добър? – Всичко, създадено от Бога, е добро. Следователно и човек е добър, но като музикант, в дадения случай, не свири добре. Той има хубава цигулка с доброкачествени струни, добър лък, добър професор, прилежни другари, но има нещо, което не задоволява неговия професор. Не може ли да свири повече и да научи урока си добре? Да живееш, това е велико изкуство. Човек трябва да се научи да живее правилно, според изискванията на това изкуство. Ако не живеете добре, за какво ще ви обича Бог?

За какво младият момък обича момата? – За очите ѝ, за носа, за веждите, за устата или за фигурата ѝ? – Все ще намери нещо хубаво в нея, за което ще я обикне. За какво момата обича момъка? – За нещо хубаво в него. Ако е болен, той ще търси лекар – не се интересува от моми, но и момите не се интересуват от него. Ако човек не обича Любовта, Мъдростта и Истината, и Бог няма да го обича; ако не обича живота, знанието и свободата, никой не може да го обича; ако не обича движението, учението и работата, никой не може да го обича. Защо никой не го обича? – Защото нищо не може да направи. Да се радваме, че можем да се движим, да отидем на планината, да посетим някой чист извор, да срещнем някой свой приятел. Да се радваме, че учим, че придобиваме знания. Да се радваме, че можем да работим, да влезем във връзка със своите ближни.

Като се говори за работа, някои мислят, че работа има само на Земята. Не, човек работи и на този, и на онзи свят. Който отиде на онзи свят, трябва да е изработил нещо и да занесе изработеното със себе си, за да разберат каква нова работа да му дадат. Всеки човек представя нещо от себе си. Някой изобразява плод, друг – извор, трети – ноти, по които може да се изпее или изсвири някаква песен. Каквато форма да представя човек, важно е тя да бъде красива – да обърне внимание на съществата от възвишения свят. Ангелите обичат красиви души. Ако твоята душа не е облечена с красива дреха, как ще се явиш в ангелския свят? Там не приемат голи хора – всеки трябва да бъде облечен. Някои религиозни мислят, че като отидат на онзи свят, Христос ще ги облече. Всеки сам ще облече своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух, и то с дрехи от най-красива и фина материя. Да мисли човек, че Христос ще го облече, т.е. ще го спаси, това е криво разбиране. Спасява се само онзи, който е готов да работи. Като отиде на онзи свят, човек трябва да занесе нещо. Плод се иска от всеки човек.

Какво занесе блудният син, като се върна при баща си? Той напусна бащиния си дом от гордост, че не искаше да го ръководят други. Той си въобрази, че е голям и сам може да се управлява. Влезе в широкия свят и там се изгуби. Като разбра какво нещо е светът, върна се при баща си с плод в ръка и каза: „Татко, живях при тебе като твой син, но не разбрах любовта ти. В главата ми се роди идеята да те напусна, да отида в света, там да приложа онова, което зная. Обаче светът ме погълна, аз влязох в него, окалях се, пропилях всичкото си богатство и сега се връщам при тебе да се уча. Не искам да ме приемеш като твой син; приеми ме като един от твоите последни слуги, да ходя на нивите, да ора и да копая.“ Тогава баща

му го целуна, прегърна го и го облече в нова премяна. Той бил доволен, че синът му донесе един добър плод – смирението.

Мнозина се стремят към онзи свят с надежда, че ще ги посрещнат ангели с венци на главата и с китари в ръце, с песни и музика. Как ще ви посрещнат ангелите, това е тяхна работа. Как ще ви посрещне Бог, и това е Негова работа. За всеки човек е определено как ще го посрещнат. Това зависи от вас, от това, което носите в себе си. Лесно се туря венец на човешката глава, но преди всичко човек трябва да е приготвил нещо за своя венец, за своята красива дреха. Без любов и без обич няма спасение. Без любов никаква дреха не може да се изтъче. Любовта и обичта са мощни сили, с които Божият Дух работи. Красива е дрехата на безсмъртието, но тя трябва да се тъче с любов и с обич.

Днес всички очакват идването на Христа. Те казват, че само Христос може да оправи света. Преди две хиляди години Христос беше на Земята, но не оправи света. И днес пак няма да го оправи. Защо? – Хората очакват оправянето и спасението на света по магически начин, без някакво усилие от тяхна страна. Когато дойде на Земята, Христос ще обърне нещата наопаки. Силните, които са разчитали на силата си, ще ги направи слаби, а слабите – силни. Какво са направили хората за Господа, че очакват от Него спасение? Ще кажат някои, че познават Господа. Това не е достатъчно. Те Го познават дотолкова, доколкото интересите им се задоволяват. Сегашният свят е пълен с пчели, които жилят. Щом жилят, те не могат да работят. Такива пчели са стражари на кошера. От кого пазят кошера? – От крадци и разбойници. Те се страхуват да не дойде някой отвън, да вземе меда им. Според мене истински работници са онези, които дават меда си доброволно. Те работят за Бога и от нищо не се страхуват. Лесно се вади мед от пчелите, но колко хора като

пчелите са събирали соковете на Любовта, на Мъдростта и на Истината и са ги вложили в душата си? Колко хора са вложили соковете на знанието, на свободата и движението в своята душа? Който не е вложил нещо ценно в душата си, постоянно се оплаква, че душата му е празна. Ако душата му е празна, нека я отвори за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Любовта ще внесе в него живот и движение, Мъдростта – знание и светлина, а Истината – свобода. Любовта ще вложи в душата му милосърдието – да помага на ближния си като на себе си.

Някои казват, че искат да бъдат Синове Божии. Само онзи може да бъде Син Божий, който е проводник на Божията Любов. Той може да бъде и ученик, и учител; той може да бъде и майка, и баща. Докато не стане проводник на Божията Любов, човек нищо не може да постигне. Каквото придобие, скоро ще го изгуби. Христос казва: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих." Който люби, той придобива знания и помага на другите.

Често хората се запитват какъв е смисълът на човешкия живот. Отговорът е прост: човек живее, за да си изработи права и чиста мисъл, да облагороди сърцето си и да усили волята си. Чистата и права мисъл изключва всякакви тревоги и безпокойства. Защо трябва човек да се безпокои от това, което става в света? Бог царува в света. Какво страшно има тогава? Вярвайте в живота, а не в неговите сенки. Вярвайте в радостите и страданията като носители на Божиите блага. Страданията представляват плодове на корените на живота, а радостите – плодове на клоните. Човешката душа е градината, в която тези плодове зреят. От време на време Бог поглежда към тези плодове и се весели. Хората пък се радват на плодовете, които зреят в душите им. Като се погледнат едни други, те се радват на това, което са изработили. Достатъчно е да погледнат към някое красиво ухо, за

да разберат, че този човек е умен. Красивата уста пък говори за любовта в човека; красивите очи – за истината, която работи в него; красивият нос – за разумността; красивата брада – за силната воля; красивото чело – за способностите, които човек е развил.

Какъв човек е този, който се е прегърбил от условията на живота? Здрави, бодри, работоспособни хора са нужни на света. Това изисква новата религия. Каква религия е тази, която не може да подмлади човека? Каква старост е тази, която не може да използва условията на възмъжаването, на юношеството и на детинството? Старият трябва да носи благата на всички възрасти в себе си и да ги предава на младите. Благата на човешкия живот трябва да се предават от един човек на друг, да се създава движение. Понеже влизате вече във възмъжаването, вземете благата на вашата възраст като плодове и ги принесете в жертва пред олтара на Бога: да се весели, че има хора, които и при тежките условия на живота могат да Му служат. Цялото Небе и цялата Земя се радва на онези, които служат на Бога с любов.

Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих. Така казва Христос. Нека всеки от вас каже: „Както ме Отец познава, така и аз Го познавам. Както Той изпълнява нашите желания, така и ние да изпълняваме Неговата воля."

26-та беседа от Учителя, държана на 20 септември 1942 г., 5:00 ч., София – Изгрев

МАЛКИ ВЪЗМОЖНОСТИ

Евангелие от Марко, 4. глава

Съществуват два вида възможности: малки и големи. Детето не се нуждае от философски книги, но от буквар; философът се нуждае от философски книги. Значи букварът е за децата, а философската книга е за философа. Не е важно каква е възрастта на човека: дали е дете, или е голям – важно е да взема участие в живота. И птичката, колкото и да е малка, щом живее, влиза вече в театъра на великия живот. Привилегия е да живееш. Не е важно какво място заема човек – първо или последно. Когато отиват на концерт, едни хора заемат първите места, а други – последните. Обаче и едните, и другите се ползват еднакво. Първото място не е всякога най-хубаво. Големият човек не е всякога знатен. Не всеки философ е знатен: много философи са черпили знания от децата и така са станали философи. Много хора станаха учени, след като изучаваха живота на някои растения, пеперуди, насекоми, бръмбари. Чувате да наричат някого доктор по ботаника, по зоология или по минералогия. Значи растенията, животните или минералите му дадоха докторска титла. Ако нямаше минерали, растения и животни, нямаше да има доктори по тези специалности. Ако нямаше болки, нямаше да има и доктори по медицината. Като пожълтее лицето на болния, лекарят търси причината на заболяването му и предписва различни лекарства. Какво лошо има в пожълтяването на очите? Като видят някой човек с жълто, изпито лице, казват, че прилича на светия. Жълтият цвят символизира разумността, но цветът на лицето на светията е особен, а не като на болния. За друг някой казват, че пулсът му е отслабнал,

бавно бие. Чудни са хората! Когато видят, че бият някого, искат по-слабо да го бият, но щом дойде до пулса на сърцето, искат да бие по-бързо, да не забавя нормалния си темп.

Радвайте се на малките възможности, които съществуват в света, а не на големите. В човека, както и в млекопитаещите, е останало и досега желанието на мамута: да бъдат големи, да внушават страх и трепет в окръжаващите. Достатъчно е било да мине един мамут край някое животно, за да внесе в него страх. Къде е днес мамутът, на който всички животни са отваряли път да мине? Дребните животни, които се плашеха от него, живеят на Земята и до днес, а той изчезна. Днес още живее китът, едно от големите животни, но и той е на изчезване.

Хората искат да бъдат големи като ангелите, без да подозират трудните задачи, които те разрешават. Момата иска да бъде красива, без да знае какви задачи са дадени на красотата. Ако е красива и неразумна, красотата ще внесе в нея такава отрова, от която с години не може да се освободи. Ако искаш да бъдеш голям човек, приеми красотата, за да видиш как ще се справиш с нея. Красота без разумност е нещастие. Който мине покрай красивия, ще пожелае да бъде като него красив, ще му завиди. Не е лесно да се справя човек с мислите и пожеланията на окръжаващите. Който иска да запази мира си, трябва да предпочете външната грозота и вътрешната красота. В сегашния живот грозотата е за предпочитане пред красотата, невежеството – пред учеността, сиромашията – пред богатството. Добре е да бъде човек красив, учен, богат, но ако може да се ползва от тези блага разумно. Не може ли да ги използва за благото на човечеството, по-добре да не ги притежава. Днес всички хора се плашат от бомбите – едно от културните изобретения на човечеството. Страшни са бомбите, с които военните си служат, но не

по-малко са страшни и бомбите на религиозните. С чувствата си те могат да убият човека.

Като се натъкват на противоречия, хората се запитват защо съществуват те, не може ли без противоречия. И без противоречия може, но хармоничен живот се изисква от човека. Много от противоречията се дължат на натрупване на излишна енергия в човешкия мозък. Като не намира изход, тя произвежда натиск върху някои мозъчни центрове и човек се проявява неправилно. Той не знае законите, чрез които излишната енергия може да се трансформира. Защо трябва човек да трупа в мозъка си взривни енергии, които разрушават, умъртвяват, тровят човешкия организъм? Една от взривните енергии е тази на гнева, на тревогите и на безпокойствата. Една от причините за смъртта на живота е тщеславието. Когато черният адепт видя Ева в райската градина, той ѝ заговори за големите възможности. Каза ѝ, че ако яде от плода на забраненото дърво, ще стане като Бога: учена, силна, красива – целият свят ще говори за нея и ще ѝ се кланя. Така се събуди тщеславието на Ева. Тя пожела да придобие тези качества и яде от забраненото дърво, а след това даде и на Адам. Така именно смъртта влезе в живота.

Търсете малките възможности и на тях уповавайте. Докато момата и момъкът разчитат на малките възможности, те са на спасителния бряг на живота. Стремят ли се към големите възможности, те влизат във вълните на морето и започват да се давят. Докато не са женени, младите са свободни, разчитат само на онова, което е вложено в тях. По едно време родителите, приятелите и познатите им започват да ги увещават да се оженят, да придобият щастието. Щом се убедят, че женитбата им носи щастие, те тръгват по пътя на големите възможности и там загазват. Момъкът намира

една млада красива мома и започва да поетизира пред нея: „Ти си ангел, божество; ако се ожениш за мене, ще ме спасиш. Аз ще се грижа за тебе, прах няма да падне върху главата ти.“ Тя го слуша, радва се, че е намерила един обожател. Като се оженят, всичко забравят. Той се съмнява в нея, тя – в него, и си приписват такива неща, каквито никога не са мислили. Наричат се с такива имена, каквито в никой речник не можете да намерите. Тя вече не е ангел, но и той не е по-добър от нея. И това се върши не между диваци, а между културни хора. Не е лошо нещо женитбата, но има нещо неустойчиво в човека, което създава противоречията.

Мнозина се запитват един друг: „Женен ли си?“ Ако някой не е женен, казват му: „Щом не си женен, нищо не знаеш.“ Невежеството е за предпочитане пред това знание. Когато някой се оплаква от жена си, аз го съветвам да я обича. – „Как да я обичам?“ – Ще я обичаш. В обичта е твоето спасение. Щом си се оженил за нея, трябва да я обичаш. Защо не мисли преди да се жениш? Ако беше дошъл при мене по-рано, щях да ти кажа: не се жени за мома, която не може да заеме мястото на двете ребра в твоя организъм. Женитбата е операция, която само разумният и опитен лекар може да направи. Ако момата може да запълни празнината на гръдния ти кош, да заеме точно мястото на двете ребра, тя е за тебе. Не може ли да заеме това място, да изпълни празнината, тя ще ти причини най-големите нещастия. Такава женитба не е нищо друго, освен най-опасната операция в човешкия живот, която води към смъртта.

Ще преведа тази идея на разбран език. Не възприемай една мисъл, която не може да се намести в твоето съзнание, да свърши една разумна работа. Не възприемай едно чувство, което не може да се намести в сърцето ти, да извърши нещо благородно. Не влагай във волята си нито една постъпка, която не може да се изяви навън така,

че да повдигне душата ти. Неразумната женитба на хората не е нищо друго, освен техните неразумни мисли, чувства и постъпки, които тровят организма им и ги водят към смъртта. Женитба, в която човек изразходва своите енергии напразно, която руши живота му, не е истинска. Затова Христос казва: „Който се е сподобил с бъдещия живот, нито се жени, нито за мъж отива.“ Който се жени и за мъж отива, той сам си подписва смъртната присъда.

Има случаи в живота, когато някой стар неженен човек съжалява, че не се е оженил. Защо не се е оженил на младини, когато е имал възможност да направи това? Той иска да се ожени сега, когато е изгубил всички възможности. Който разбира дълбокия смисъл на женитбата, знае, че още със слизането си на Земята се е оженил. Всеки човек представлява съчетание между Духа и плътта. Значи Духът и плътта се намират в брачни отношения помежду си. Плътта е хванала Духа така здраво в оковите си, че не мисли да го пусне на свобода. Всеки ден тя измисля нови начини как по-здраво да го върже, та завинаги да ѝ остане слуга. Духът пък търси различни пътища, чрез които да задоволи плътта, да отклони вниманието ѝ от себе си, за да се освободи от нея. В този смисъл нито плътта е свободна, нито Духът е свободен. Докато не разреши правилно отношенията, които съществуват между Духа и плътта, човек не може да разреши отношенията между мъжа и жената. Следователно той не може да разреши и въпроса за женитбата. Духът е създал голямото разнообразие в света, за да отвлече вниманието на плътта от себе си: да има тя с какво да се забавлява, да не го смущава отвътре. Плътта пък е измислила всички възли, за да свърже по-здраво Духа, да не го изпусне.

Като слушат да се говори за Духа и за плътта, мнозина се запитват защо съществуват те, защо съществуват такива отношения

помежду им. Никой не може да отговори на тези въпроси. Отговорът се крие някъде далече, в началото на Битието. Защо водата тече надолу? – Наклон има. Донякъде е така, но и друга причина има. Защо парата отива нагоре? Водата се подчинява на едни закони, а парата – на други, обратни на първите. Овцата пасе трева, а вълкът се храни с месо, той обича да яде овце. Защо е така? – И това си има своите причини. Вълкът е по-интелигентен от овцата, но в морално отношение овцата е по-устойчива от вълка. Отличителното качество на вълка е привързаността. Колкото и да е лош и жесток, той се привързва като кучето. Привърже ли се към някого, той може да се жертва за него. Вълкът има добри черти, но нещо лошо е присадено в него. Лошото именно го прави вълк. Отнеме ли се лошата му присадка, тогава изпъкват добрите му черти. На същото основание казвам: някои хора са лоши, понеже лоша присадка им е поставена. Други са добри, понеже присадката им е добра. Лошите хора са присадени с дяволска присадка, а добрите – с Божествена присадка. Присадката на лошите хора е направена от кръвта на Каин, а присадката на добрите – от кръвта на втория син на Адам – Авел. Всички сегашни хора носят в себе си по малко от кръвта на Авел – от добрата присадка.

Като знаете закона за присаждането, не се лъжете в хората, нито в себе си. С каквато присадка сте присадени, такива сте. Ако си добър, внимавай да не счупиш добрата присадка отгоре, за да не излезе лошата основа. Ако си лош, помъчи се да счупиш лошата присадка отгоре, за да остане доброто, което е основа на твоя живот. Значи добрите хора са присадени с добра присадка, но под корените на това добро се крие злото. Лошите хора са присадени с лоша присадка, но под корените на това зло се крие доброто като основа на техния живот. Това са контрасти, които съществуват освен в живота, още и в

Природата. Дали вярват хората в това, или не вярват, то е друг въпрос. Важно е какво говорят фактите. Някои хора в младини живеят добре, вярват в Бога, а на старини се разпущат, водят лош живот. Други пък обратно: в младини живеят разпуснато, а на старини се стягат и започват да търсят Бога.

Някои се обезсърчават от живота и питат защо са дошли на Земята. Не питайте защо сте на Земята, но считайте това за привилегия: някои ангели, които заемат високи служби на Земята, с удоволствие биха заменили своето място с вашето. Те искат да дойдат на Земята, за да видят как живеят хората. Ангелите работят неуморно, всеки момент пътуват през пространството. Те слизат на Земята, посещават всички планети, носят заповедите, които им се дават от по-високи места. Те непрестанно изпълняват Божията воля. Понякога пътуват групово, а понякога – единично. Каквото и да се говори за ангелите, ще кажете, че никой не ги е видял. Това нищо не значи. Дали сте ги видели, или не, те съществуват. Мухите, комарите, мравките виждат ли човека? И те не го виждат, но той съществува. И дърветата не виждат човека, но те чувстват, че вън от тях има нещо, което от време на време ги изкоренява или сече.

Единственото Същество, което се открива на човека направо, чрез Любовта Си, това е Бог. Като поглеждат към мухата, някои се чудят какво предназначение може да има тя. Мухата е интелигентна, музикална. Като кацва по носа, по веждите, по устата на човека, тя го възпитава, заставя го да мисли. Когато някоя господарка се кара на слугинята си, мухата кацва по лицето ѝ, по очите, носа, устата, хапе я, докато престане да се кара. Господарката маха с ръката си, за да се освободи от мухата, и с това вниманието ѝ се отклонява от слугинята. Къде хвърчат мухите? – По плодовете, по храните. Значи дето има мухи, там има блага. В такъв случай за предпочитане е да има

плодове, макар че ще има и мухи, отколкото да няма плодове. Щом няма плодове, няма да има мухи. Дето има блага, там има мухи. При хубавите и вкусни работи всякога има мухи. Те не са източници на хубавите и вкусни неща, нито на благата в живота, но само ги придружават. Значи дето Любовта присъства, там непременно има мухи. Гледайте на въпросите в широк смисъл, за да разбирате предназначението на всички неща.

Който е дошъл на Земята, трябва да учи, да изучава първо себе си, а после ближните си. Човешкото тяло не е завършено още. Всеки трябва да знае какво му липсва. Рядко ще срещнете хора с добре оформени глави, с правилно чело, нос и уста. В някой човек липсва центърът на хармонията, в друг – на реда, в трети – на времето, в четвърти – на музиката, и т.н. Някой човек иска да бъде набожен, но не му се отдава. Защо? – Не е развил в себе си безкористната любов. Да бъдеш набожен, това значи да проявяваш абсолютно безкористие. Набожният е подобен на извор, от който постоянно изтича нещо навън. Той услужва на всички същества и му е приятно да прави услуги. От никого нищо не очаква и е готов да се притича на всички на помощ. Той се радва на всичко, каквото срещне на пътя си: камък, дърво, цвете, животно, човек. Ако комар кацне на ръката му, той не го убива, но го духне, за да отиде на друго място. Комарите и дървениците не хапят добрия човек: понякога само го нападат, за да си смукнат малко чиста кръв. Те не нападат и лошите хора, на които кръвта е нечиста и отровна: те отдалече ги подушват и бягат от тях. Тъй щото, ако много ви хапят дървеници, или сте много добър, или сте много лош.

И тъй, ще знаете, че всички същества, малки и големи, са призвани за някаква работа. И на човека е дадена известна работа, която трябва да свърши добре. Колкото по-добре я свърши, толкова

по-голямо благословение го очаква. Въпреки това всички хора са недоволни от работата, която им е дадена, и постоянно се оплакват: жената се оплаква, че е жена; мъжът се оплаква, че е мъж; детето се оплаква, че е дете. Радвайте се, че на всеки човек е дадена специфична служба, каквато никой друг не може да свърши.

Една млада мома се оженила, но налетяла на нещо лошо – свекървата била много сприхава. Снахата постоянно се оплаквала от свекърва си и се чудила какво да прави, как да постъпва с нея. Една нейна другарка, която също имала сприхава свекърва, я посъветвала на всяка обидна, тежка дума, казана от свекървата, да преглъща. Щом се научила снахата да преглъща, свекървата престанала да се кара с нея. Като преглъщала често, тя придобила търпение и свекървата я обикнала. Тъй щото, когато снахата се оплаква от свекървата, вината е в снахата. Когато свекървата се оплаква от снахата, вината е в свекървата. Който се оплаква от някого, той е виновен за лошите отношения – в него има нещо криво, което трябва да се изправи.

Когато хората се карат и морализират едни други, те мислят, че могат да си въздействат, да се възпитават. Не си правете илюзии, никой никого не може да възпита. Всеки човек си остава такъв, какъвто си е. Той проявява това, което е вложено в него. Вълкът всякога ще си бъде вълк, мечката – мечка, тигърът – тигър, змията – змия и т.н. Според мене да възпиташ един човек, това значи да му дадеш възможност да прояви Божественото, което е вложено в него. Ако чрез възпитанието искате да вложите в човека това, което Природата отначало не е вложила, нищо няма да постигнете. Задачата на възпитанието е да събуди доброто, което е вложено в човека, и на него да се разчита, но не и да внесе нещо отвън. Човек трябва да се познава, да знае какво е вложено в него, и никога да не се

самоосъжда. Сам да се съдиш, това значи да съдиш Бога в себе си. Доброто е Божественото начало в човека.

По естество човек е добър. Ако има нещо лошо в него, това са присадки, които той носи от минали съществувания. Тях трябва да възпитава той, а не доброто. Какво представлява злото в човека? – Навик да яде повече, отколкото трябва. Като яде повече, той изяжда част от дела на другите хора. Разправят за едного, че сам на едно ядене изяждал обеда, приготвен за 72 деца. За друг пък разправят, че изяждал на едно ядене цяло агне от 12 кг, два килограма халва и един голям хляб. Богатството, придобивките не се заключават в големите работи, нито в многото ядене. Стремете се към малките възможности. Който иска да се развива, трябва да остава на заден план, да не се стреми да излиза всякога напред. Последното място е за предпочитане пред първото. Ако е въпрос за първо място, това право се пада на планината. Човек не може да бъде висока планина. Малък връх може да бъде, но високата планина е една, тя има свое предназначение: всички снегове, ледове се задържат все на нея. Там стават най-големите бури и земетресения. Тя понася всичко това и пак запазва величието си.

Следователно не се заемайте с повече работа, отколкото можете да свършите. Защо ви са нужни милиони и милиарди левове? Човек се нуждае от малки, а не от големи работи. Ако малкото не го задоволи, голямото никога не може да го задоволи. Ако е въпрос за богатство, цялата Природа е дадена на разположение на човека. Щом Природата му е на разположение, какво по-голямо богатство може да очаква той? Земята носи човека на гърба си десетки години, без да му иска нещо. Той се ползва от храната, от водата, от въздуха и от светлината, без да му искат нещо. Защо да не се радва и да не благодари на благата, които му се дават изобилно? Цигуларят свири

на цигулката си и я познава, а хората живеят заедно с години и не се познават. Който не знае да свири, бутне цигулката оттук-оттам и казва: „Дърво е това.“ – Не е дърво, цигулка е. Така постъпват всички хора, които не се ползват от светлината: не виждат какво се крие в ближния им. Голямо богатство е скрито в човешката душа. Ако знаеш как да се домогнеш до него, ще се ползваш; ако не знаеш, то завинаги ще остане скрито за тебе. Човек е цигулка, на която всеки може да свири. Кога? – Когато свири на нея с любов. Колкото повече се свири на една цигулка, толкова по-дълго време живее тя, толкова по-обработена е и толкова по-интензивен живот се крие в нея. Цигулка, на която видни майстори и виртуози са свирили, е лековита: достатъчно е да се докосне някой болен до нея, за да оздравее моментално. Тя се отличава с висши трептения, затова звучи приятно и хармонично.

Оценявайте тялото си, което ви е дадено, както цигуларят цени и пази цигулката си. Той не я оставя в ръцете на невежите, за да не я демагнетизират. По-велико творение на Земята от човешкото тяло не съществува. Човек има стомах – орган за смилане на храната, в който има повече от десет милиона клетки; те изпълняват ролята на разумни слуги и безропотно вършат своята работа. Той има дробове, образувани от повече от 20 милиона клетки, които изпълняват друга служба – приемат въздуха и го пречистват. Той има и мозък, съставен от около 3 билиона и 600 хиляди милиона клетки, които вземат участие в неговата умствена дейност. Чрез стомаха, белия дроб и мозъка си човек влиза във връзка с всички светове – с физическия, с духовния и с умствения. Така той обогатява знанията си, придобива повече опитности и се развива правилно.

Работете съзнателно върху себе си, за да се ползвате от благоволението на Разумната Природа. Тя действа възпитателно върху човека. Как? – Както родителите постъпват с децата си. Ако

детето е плачливо, те го изнасят в градината, за да се разсее. Като види зрелите плодове в градината, то престава да плаче, отправя погледа си към плодовете, усмихва се и насочва ръце към тях, за да си откъсне един плод. Не лишавайте човека от плодовете на Божествената градина, за да го възпитава тя. Щом се разгневи, Природата му показва своите плодове и той трансформира състоянието си. Красив е светът. Каже ли някой обратното, той сам се заблуждава. Няма по-красив свят от този, в който сега живеем. Радвайте се и благодарете, че Бог ви е изпратил на Земята да се учите и да придобивате опитности. Казано е в Писанието, че Бог създаде човека по Свой образ и подобие и го постави в райската градина, за да се учи. И до днес още Земята е рай – от човека зависи да гледа на нея като на рай или като на ад. Единственото място, дето човек може да живее, да се учи, да работи и да прилага наученото, е Земята. След всичко това той иска да напусне Земята като нечисто място и да отиде на Небето. Той не познава Земята, а иска да отиде на Небето. За да се ползва от условията на Земята, човек трябва да измени своите възгледи за живота. Нови възгледи, нов морал, ново възпитание е нужно за човечеството. Хората се делят на различни нации и сами определят качествата на всяка нация.

Какъв трябва да бъде българинът, какви качества притежава той? – Българин е онзи, който е проводник на Божествената енергия; българин е онзи, който помага за повдигането на цялото човечество, както и на своето отечество, във физическо, духовно и умствено отношение. Всички народи са Синове Божии. Никой няма право да преследва и малтретира своя брат. Големият брат може да напътва малкия, но не и да го измъчва. Ако един от братята не постъпва добре, другите могат да го посъветват как да живее и да му кажат: „Братко, не петни името на Баща ни.“ Големите братя ще служат за пример на малките. Хората се нуждаят от образци, от модели, а не от

теория. Светът е пълен с теории как да се свири, но това не е достатъчно. Важно е човек да знае правилно да свири. Науката се заключава в свиренето, а не в теорията. Теорията произлиза от науката, от постоянното свирене. Който произвежда чисти и хармонични тонове, той може да създаде теорията.

Мнозина искат да напуснат Земята преждевременно. Защо? – Недоволни са от живота, от окръжаващите. Защо са недоволни? – Защото не са научени да виждат поне по една добра черта в близките си. Един ден Христос минавал с Петър край нивите. Петър видял едно умряло куче на земята и като минали близо до него, казал: „Учителю, колко лошо мирише това куче.“ Христос отговорил: „Колко бели зъби има това куче.“ Петър спрял вниманието си върху отрицателното у кучето, а Христос – върху положителното.

Друг ден Христос и Петър вървели заедно и се разговаряли. Христос видял на земята едно петало и казал на Петър да го вземе. – „Учителю, не ни трябва това петало. Кой ще се навежда на земята да го взема?“ Христос се навел и взел петалото. След известно време те срещнали на пътя си човек, който продавал череши. Христос съобразил, че може да даде петалото за череши. След това взел черешите и продължил пътя си, като от време на време пущал по една череша на земята. Петър се навеждал, вземал черешата и я изяждал. Тогава Христос му казал: „Петре, ти цениш благото, което излезе от петалото, а самото петало не цениш.“ Умът и сърцето са петала, които човек не цени. Той цени благата, които произтичат от петалата. Ценете благата, но повече ценете източниците, от които те произлизат.

Радвайте се и благодарете за телата, които ви са дадени като инструменти, с които да си служите. Радвайте се на всичко, което Бог е създал. Като изучавате организмите на живите същества, виждате как работи разумността. Те се различават по степента на своето

развитие. Красиво е човешкото тяло, но бъдещото тяло ще се отличава от сегашното: ще бъде по-красиво, по-стройно, с по-голяма симетрия между отделните части. Благодарете, че живеете в разумен свят, в който Бог се проявява. Всеки предмет, всяко същество, които срещате на пътя си – камък, дърво, цвете, птичка, животно, човек – ви предават нещо. Реките, въздухът, светлината също ви предават нещо. Като знаете това, ползвайте се от всичко и за всичко благодарете. Който мисли така, той е здрав, бодър, млад и се радва на живота. В бъдеще няма да има болести. Тогава лекарите ще се занимават само със здрави хора: ще ги преглеждат, ще им казват, че са здрави, и ще им се плаща само тогава, когато кажат на някого, че е здрав. Днес безлюбието е причина за болестите. Ако хората приемат Любовта и я приложат, 99% от болестите ще изчезнат. Ще остане само един процент от тях за научно изследване.

Обичайте Природата. Обичайте всичко, което Бог е създал. Обичайте красивия свят, в който сте потопени. Ще кажете, че не можете да обичате всичко. Какво прави актьорът на сцената? – Той играе различни роли, при това с любов играе. Ако на сцената играе с любов и минава за гениален, защо и в живота си да не приложи Любовта? Външният живот на човека трябва да отговаря на вътрешния.

Един негър се обърнал към Христа и станал ревностен последовател на християнството. Казали му веднъж: „Много си черен.“ – „Лицето ми е черно, наистина, но душата ми е бяла, светла.“ Не може човек да се обърне към Бога и да няма светла душа.

Радвайте се, че душите ви са светли. Ако сте чернички отвън, благодарете, че душите ви са светли. Всеки човек има условия да бъде спасен, но не трябва да очаква на другите те да го спасяват. При това всеки човек има специфично предназначение. Как ще изпълним своето предназначение? – Като изпълняваме Божията воля. Който

изпълнява Божията воля, стои по-високо от всички знатни и учени, от всички ангели и архангели. В изпълнението на Божията воля е силата на човешката душа. Погледнете навън и си кажете: „Един Господар има в света. Той проявява Своята благост към всички същества.“ Обърнете се към Него и кажете: „Отче, благодаря Ти за всичко, което си ми дал.“

Отправете ума, сърцето и душата си към вашия Баща и благодарете, че ви е изпратил на Земята. Благодарете Му, че пак ви приема – като блудния син, който съзна положението си и пожела да бъде приет като слуга, а не като син.

Един англичанин, милионер, влязъл в подземието, дето били съкровищата му, за да преброи златото си и да му се порадва. По невнимание вратата на подземието се заключила отвън и той останал в подземието при парите си. Никой не знаел къде е, но и той нямал възможност да съобщи на някого, за да дойдат отвън да го отключат. Като наближила смъртта, той написал на едно листче: „Ако някой би ми донесъл парче хляб, щях да му дам половината си богатство.“ Защо умря този милионер? – Защото не беше готов да даде цялото си богатство. И пред смъртта си той не беше готов да пожертва цялото си богатство.

Помнете: една дума на Божествената Любов струва повече от всичко, което човек има. Бъдете готови да дадете всичко за една дума на Божествената Любов.

27-ма беседа от Учителя, държана на 20 септември 1942 г., 10:00 ч., София – Изгрев

Съборно слово 1943 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 15 август до 3 октомври 1943 година)

ВЕЧНОТО БЛАГО

Размишление върху мисълта: „Бог е вечният извор на живота.“

В 10. глава от Евангелието на Матея Христос обръща вниманието на учениците Си върху онова, което им е нужно в живота. Така Той иска да ги освободи от излишни грижи и потреби.

В 12. глава от Марко Христос отговаря на въпроси, зададени от фарисеите и садукеите. Те остават учудени от отговорите на Христа, макар че не им понасяло.

Като изучават свещените книги, в които е описан животът на миналите поколения, хората виждат предразположението на човека към погрешки и опущения. Всички хора искат да угодят на Бога, че като отидат на онзи свят, да живеят добре, да бъдат между ангели и светии. Ако искаш само да надзърнеш в онзи свят, да видиш как живеят възвишените същества, това е лесна работа. То е все едно да отидеш на театър, да видиш как играят актьорите и да се върнеш у дома си. Обаче това не е постижение. Има смисъл да отидеш на онзи свят, но да живееш, както живеят възвишените същества, да се приобщиш към тях. Евреите разбраха буквално Писанието, поради което и до днес страдат. И до днес още те носят последствията на своето криво разбиране за истинския живот. Не се живее по буквата на нещата. Буквата умъртвява, а Духът оживява.

Съвременните хора, християни или не, изпадат в погрешките на евреите. Днес християнски народи воюват помежду си. В Името Божие те вършат неща, които не са угодни на Бога. Въпреки това те казват, че каквото става на Земята, е в реда на нещата. Но да оставим настрана работите на външния свят. Ние нямаме право да съдим

никого. Който е създал света, Той има право да съди. Защо воюват хората, това е тяхна работа; защо се върти Земята, това е нейна работа; защо грее Слънцето, това е негова работа; защо растат дърветата, това е тяхна работа; защо текат реките, това е тяхна работа; защо човек живее така, а не иначе, и това е негова работа. Ние нямаме право да се бъркаме в неща, които са далече от нас.

Задачата на човека е да намери същественото в живота. Кое е същественото? – Вътрешните прояви на живота, изявен чрез чувствата и мислите на човека. Казано е за човека, че Бог вдъхнал в ноздрите му дихание и той станал жива душа, започнал да чувства. Значи първо се явили чувствата в човека, а после – мислите му. Като резултат на чувствата и мислите се явяват човешките постъпки. Щом чувствата и мислите на човека са прави, и постъпките му ще бъдат прави. Ще кажете, че за да постъпва право, човек трябва да бъде учен. Не е така – не всеки учен постъпва право. Важно е да мисли и чувства право. Христос дава пример за лошия и недобросъвестен домоначалник, който ял и пил и не изпълнил волята на своя господар. Този домоначалник не управлявал мислите и чувствата си, както трябва. Той се разпуснал, заради което господарят му не останал доволен от него. На всеки човек е дадена задачата да бъде домоначалник на своите мисли и чувства, да ги направлява правилно. Но той яде и пие с тях и не изпълнява работата си добре. Така той измъчва ума, сърцето и душата си. След това се запитва: „Какво ме очаква на онзи свят?“ – Скърцане със зъби.

Какво трябва да се прави, за да се наследи добър, чист живот? Всеки иска да живее добре, въпреки това пренебрегва своя живот, а се интересува кой как живее. Постоянно чувате да се казва, че някой не живее добре, не мисли и не чувства право, не ходи ритмично. Така трябва да постъпва само онзи, който е изправил живота си. Но който

се е изправил, той помага на хората и никого не съди. Как трябва да ходи човек? Това е въпрос от голямо значение. Не е безразлично как стъпваш и как се движиш. Разумният свят държи сметка за всяка неправилно изразходвана енергия. На всяка изразходвана енергия отговаря известна придобивка. Следователно човек има право да изразходва известно количество енергия, но срещу нея трябва да е спечелил или придобил нещо. Можеш да ходиш по театри, по концерти, но непременно трябва да придобиеш нещо. Така се оправдава употребената енергия. Ако нищо не придобиваш, ще те държат отговорен за енергията, която си изразходвал. За всичко в живота се плаща. Който не разбира този закон, сам се пита защо работите му не вървят добре. Много просто – правиш погрешки. Какво се иска от цигуларя, който свири в симфоничен оркестър? – Чистота и точност в свиренето. Ако греши и не свири чисто, ще го изпъдят. Който живее в широкия свят, може да прави погрешки. Но ако се готви за Царството Божие, там не могат да го приемат. В Царството Божие приемат хора, които не грешат, които са се отказали вече от слабостите на обикновения човек.

Някой критикува ближните си и се готви да влезе в Царството Божие. Това е невъзможно. Там критиката е абсолютно изключена. Той критикува своя ближен, но сам не знае как да постъпва. Ако го поставят на мястото на неговия ближен, и той ще направи същите погрешки, а някога и по-големи от него. Разговарят се двама приятели. Единият пита другия: „Защо се подхлъзна?“ – „Не можах да се задържа.“ – „Защо не можа да се задържиш?“ – „Наклонът беше голям. Хванах се, но наклонът ме повлече.“ – „Слабохарактерен си, затова не издържа.“ – „Покажи ми как да се държа.“ Какво става в края на краищата? – Онзи, който морализира приятеля си, стъпва на наклонената площ, но веднага се подхлъзва и пада по-лошо от

първия. И това е естествено. Кой обикновен човек, хвърлен в гореща вода, не се е изгорил? Ще кажете, че внимание се изисква. Колкото и да си внимателен, горещата вода ще те изгори. Някои хора са крайно внимателни, но въпреки това са изгаряли крака или ръката си с гореща вода. Важно е какво да се прави против изгореното. Най-напред то трябва да се намаже с кисело мляко.

Да се върнем към същественото. Кое е същественото в живота? – Служенето на Бога. Да служиш на Бога, това значи да си готов на всякакви жертви за Любовта. Кой човек би напуснал нощем топлото си легло, за да отиде да помогне на някой страдащ? Той ще се върти на една, на друга страна в леглото си и ще отложи излизането си за другия ден под предлог, че времето не е хубаво, че не е разположен и др. Той говори за служене на Бога, за любов към ближния, а не е готов на най-малката жертва. Това не е служене, не е любов. Като не иска да изпълни Божията воля, човек казва: „Тази работа не е за мене.“ – Коя работа е за тебе? Мъжът се отказва от своето предназначение; жената се отказва от своето предназначение, децата – също, и в края на краищата всички са недоволни от живота си. Мъж, който не може да въздейства на жена си със своя ум, не е на мястото си; жена, която не може да въздейства на мъжа си със своето сърце, също не е на мястото си. И най-после, ако майката и бащата не могат да въздействат с ума и сърцето си на своите деца, те не са на мястото си. Не е майка, нито баща онзи, който само ражда децата си, без да може да им въздейства. Това раждане е подобно на излюпването на яйца в инкубаторите. Пиленцата се излюпват, но майка нямат.

Следователно не е лесно да родиш дете, не е лесно да родиш една светла мисъл, едно светло чувство или една възвишена постъпка. Раждането подразбира минаване през големи изпитания и страдания. Мнозина се питат защо трябва човек да страда. На този въпрос се

поставя друг: защо пък да не страда? Да се задава такъв въпрос, това значи да питате защо човек трябва да диша, да яде, да пие вода. Не може ли да живее без въздух, без вода и храна? Който иска да живее без въздух, без вода и храна, да отиде в другия свят, дето престава и дишането, и храненето. Обаче докато е на Земята, човек диша, пие вода и се храни. Няма по-голямо благо за човека от това, да възприема светлина, въздух, вода и храна. Животът на Земята без ядене е цял ад. Значи раят на Земята се крие в яденето. Когато някое възвишено същество иска да види земния рай, то слиза между хората във време на ядене. Ако иска да види небесния рай, човек се качва на Небето в момент, когато тамошните жители ядат.

И тъй, човек трябва да има ясна представа за храненето. Велико нещо е да ядеш от храната, която Бог е приготвил за човека отпреди хиляди години. Още при създаването на човека у Бога е възникнала идеята за неговото хранене. Да се храниш, това подразбира да възприемаш Божествения живот. Да възприемаш Божествения живот, това значи да се храниш със светлина, въздух, вода и хляб. Човек трябва да има свещено отношение към светлината, въздуха, водата и хляба, да ги разбира. Не е достатъчно да отвориш очите си и да кажеш, че около тебе е светло; не е достатъчно да разшириш дробовете си и да поемеш въздух; не е достатъчно да пиеш вода, да ядеш хляб и да кажеш, че си задоволил жаждата и глада си. Това е механическо отнасяне към нещата. Ти ще използваш разумно благата на живота само когато ги приемаш съзнателно и с любов. Иначе ще виждаш светлината около себе си, но ще живееш в тъмнина; ще дишаш въздух – и пак ще се задушаваш; ще пиеш вода – и все жаден ще ходиш; ще ядеш вкусни ястия, но въпреки това ще остаряваш. Възприемайте всичко с любов. Само така ще се ползвате от Божието благословение. Вършете всичко с любов. Любовта трябва да присъства

във всяка мисъл, във всяко чувство и всяка постъпка. При любовта плодовете зреят и сладки стават; без любов плодовете остават зелени и горчиви. При любовта водата тече и върши работа; вън от любовта водата престава да тече, хваща жабуняк и се вмирисва. Дето е Любовта, там има хармония и красота. Вън от любовта хората се критикуват, сърдят се, плачат, страдат и животът им се обезсмисля. Дето е Любовта, там е раят. В безлюбието пък е адът. В рая цари законът на Свободата и Любовта, а в ада – законът на ограничението, насилието и безлюбието. На вратата на ада виси надпис: „Тук управляват силните." Следователно ако мислиш, че силата ще ти помага, знай, че всякога ще се намери по-силен от тебе. В рая силният слугува на слабия по любов, в ада слабият слугува на силния по принуждение.

Какво означава слугуването? – Да слугуваш, това значи да изпълняваш разумно закона на Любовта. Лесно се говори за служенето, но трябва да знаеш как да служиш. Как ще кърми майката новороденото си дете, ако няма мляко? Значи служителят трябва да има мляко, храна, с която да поддържа живота на онези, на които служи. Това означава стихът: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Ще кажете, че има нещо противоречиво в този стих. Защо детето може да се храни с млякото на майка си, а възрастният не може да се храни с плътта и кръвта на Христа? Каквото представлява майчиното мляко за детето, такова е Христовата плът и кръв за Неговите последователи. Плътта и кръвта на Христа представляват Божието Слово. Затова Христос казва: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога." Казано е още в Евангелието: „Всичко, каквото искате, ще ви се даде. Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето; каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на

небето. Ако кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести.“ Всичко това е възможно, когато се върши в Името Божие, когато прилагате Божието Слово. Може ли да се местят планини? – Планината символизира известна мъчнотия. Защо в Името Божие да не преместиш мъчнотията от пътя си и да продължиш свободно движението си?

Голямо изкуство е да знае човек да мести мъчнотиите и изпитанията си. За да се справят с мъчнотиите си, религиозният си служи с вярата, а ученият – със знанието си. Но за това са нужни силна вяра и голямо знание. Един беден религиозен човек постоянно се молил на Бога да се подобри животът му по някакъв начин. Макар и беден, той бил доволен от положението си, но жена му постоянно го ругаела, натяквала му за вярата и упованието му в Бога и казвала: „Каква полза имаш от вярата си в Бога? Виж, съседите не вярват в Бога, не правят добрини, но всеки ден животът им се подобрява: хамбарите им са пълни, говедата им се увеличават, парите – също.“ Дотегнало на бедния човек да слуша укорите на жена си, но пак не роптаел. Случило се, че най-богатият му съсед заболял и бил на смъртно легло – никой не могъл да му помогне. Бог внушил на бедния човек да вземе 20 върбови листа, да ги свари и да даде на болния си съсед да пие, с условие да го възнагради щедро. Ако му плати добре, ще оздравее, иначе ще отиде на онзи свят. Бедният съсед изпълнил съвета на Господа и се явил при болния с готово лекарство. Той предал думите на Господа, както му било внушено. Богатият, доволен от щастливия случай, казал на съседа си: „Приятелю, давам ти 200 000 лева. Ако е нужно, ще ти дам двойно.“ – „Достатъчно ми са 200 000“ – отговорил бедният и скромен съсед. Болният пил от лекарството и след няколко дена здравето му се подобрило.

Ще кажете, че бедният си послужил с изнудване. Това не е изнудване, но метод, чрез който богатият се учи да разтваря сърцето си. Ако е въпрос за изнудване, всички съвременни хора си служат с насилие, пред което съзнателно затварят очите си: да не го виждат и разбират. На кого принадлежи златото в света? На кого принадлежи житото? На кого принадлежат всички блага в живота? – Всичко принадлежи на възвишените, на разумните същества, които работят с името на Бога. Въпреки това хората вземат тези блага и разполагат с тях, както намират за добре. С тяхното злато се вършат големи престъпления. Американците, които минават за умен народ, преди години, в голямото изобилие на жито, решили да си служат с жито, вместо с въглища. Те намерили, че при това плодородие житото ще замести въглищата за индустриални цели. Ако това е станало, не е ли насилие? Житото е дадено за храна на хората, а не за гориво.

Всеки народ има известно неразбиране на Божия закон, поради което носи последствията. Мнозина злоупотребяват с житото. Ако са производители, искат да го продават скъпо, за да печелят. Ако са купувачи, искат да го купуват евтино със същото желание – да печелят. Не е позволено да се злоупотребява с житото. Продай го на цена, която да посрещне разходите и труда ти. Купи го на цена, която да не ощети производителя. Голямото плодородие се дължи не толкова на външните условия, колкото на вътрешните. Като съедините външните и вътрешните благоприятни условия, изобилието ще бъде още по-голямо. Днес земеделецът се оплаква от лоша година, от неплодородие и т.н. Защо? – Защото работата му е без любов. Той оре нивата си без любов, бие воловете си, кара се с работниците си, с жена си и децата си. Той е жънал, млял е житото си пак без любов. Фурнаджията е месил и пекъл хляба без любов. Какво може да даде такъв хляб? Направете опит да посеете един декар земя

с жито, но през всичкото време да работите с любов: да разорете земята, да посеете и ожънете житото с любов, да го смелите на воденицата с любов, да го омесите и опечете с любов. Яжте след това този хляб и ще видите какъв ще бъде резултатът. През всичкото време на работата си да не кажете една лоша дума, да не отправите един лош поглед, да не допуснете една лоша мисъл или лошо чувство – това значи да работи човек с любов.

Кое е отличителното качество на добрия човек? Как се познава кой живее добре и кой води лош живот? На това вие сами ще отговорите. Важно е, че Бог благославя всеки, който прави добро. Ето, тази година българите направиха едно добро, заради което им се даде голямо плодородие. Какво е това добро, няма да кажа, за да не се съблазнят. Ако продължават да правят добрини, в бъдеще ги очаква по-голямо благословение. Ако не живеят добре, всичките блага ще им се отнемат. У Бога няма лицеприятие. Всеки човек, религиозен или светски, трябва да се отличава поне с едно добро качество. Светският човек е откровен, готов да признае погрешката си. Когато е трезв, той е затворен в себе си. Като се напие, става откровен. Срещам един пиян, който се клати по улицата, спира ме за момент и казва: „Господине, виж как съм се напил като магаре." – „Имаш грешка, магарето не се напива, защото пие само чиста, хубава вода. Ако вървиш след него, ще научиш къде се намира най-хубавата вода. Ти пиеш от бъчвите на кръчмарите, затова се напиваш." – „Виж, господине, Господ ме е създал човек с достойнство, пък аз ходя да меря улиците, да падам и ставам по тях. Какво да правя, за да се освободя от тази слабост? Цели 20 години служа на виното. Искам да се освободя от този господар, но той ме е яхнал здраво, кара ме да пия, а после ми се подиграва. Аз падам, удрям глава си, а той стои настрана и се подсмива." – „От тебе зависи да напуснеш този

господар. Ако имаш искрено желание да се освободиш от него, аз ще ти помогна, ще те науча да пиеш чиста вода вместо вино.“

Често хората се гневят и дават ход на гнева в себе си да се прояви. Така те развалят доброто си разположение. Тъкмо е дошъл някой възвишен дух у някого, създал му е добро разположение и условия за работа – и той се разгневи, започне да вика, да се сърди – и загубва доброто, което е придобил. Защо да не се въздържа? Посети ли те Любовта, бъди внимателен да не я изгубиш. Един млад българин се оженил, но работите му не вървели добре. Заплатата му била малка, едва се прехранвали. Родило му се детенце. Той се чудел отде ще вземе пари да го кръсти. На другия ден, като отивал на работа, намерил на земята сто лева. Взел ги и се зарадвал, че ще си помогне с тях да кръсти детето си. Тогава сто лева бяха много пари. Не се минало много, директорът го повишил. От ден на ден работите му тръгнали напред, положението му се подобрило. Така продължавало шест години. Един ден той се провинил в нещо, направил някаква погрешка. Скоро детето му заболяло и умряло. След това го уволнили от работата му и всичко тръгнало назад. Защо? – Той сгрешил по отношение на Любовта. Следователно бъдете внимателни към Любовта. Когато ви посети, тя носи големи блага и благословения. Направите ли някаква погрешка към нея, тя веднага ще ви напусне. Щом загубите Любовта, загубвате и благата, които тя носи. Като знаете това, не се отказвайте от Любовта.

Време е вече хората да приемат Любовта и да влязат в новия живот. Земята излиза от тринадесетата сфера, в която е била досега – сфера на изпитания и страдания, на нещастия и мъчнотии. В бъдеще няма да дохождат лоши хора на Земята, няма условия за тях. Те ще изчезнат така, както са изчезнали големите допотопни животни. Казано е в Писанието: „Кротките ще наследят земята.“ Колко от

сегашните хора са кандидати за това наследство? – Малко хора са готови да наследят Земята. Много цигулари има днес, но малцина могат да участват в симфонически оркестър. Много християни има на Земята, но малцина свирят в симфоничния оркестър на живота. Не е лесно да свириш по всичките правила на новата музика. Време е всеки да направи опит да прояви изкуството, силата и умението си в свирене, в правене на добро.

Преди години пътувах с параход, връщах се в България. До мене седеше едно младо момиче, добре облечено, а до него – един апаш, който дебнеше да го обере. Тъкмо се приготви да бръкне в джоба, аз го погледна и му се заканя. Той видя, че го разбирам, и се отказа от намерението си. Аз се загледах някъде. В това време апашът си помисли, че съм го забравил, и пак се приготви да бръкне в джоба на момичето, но аз го погледнах в очите и му се заканих. Той си даде вид, че няма лошо намерение. Като видя, че аз постоянно го следя, той си помисли, че съм по-голям майстор от него, и се отказа от мисълта си да обере младото момиче. Пак го погледнах и мислено му казах: „Ако си тръгнал да обираш хората, иди поне при някой голям богаташ. Като го обереш, ще има и за тебе, и за него. Какво ще вземеш от това момиче? То едва има за себе си.“ Следователно ако си апаш, трябва да знаеш къде да отидеш и кого да обереш. Ако си пророк или гадател, кажи на човека какво му липсва. Някой отива при гадател да му каже кога ще се ожени, ще бъде ли щастлив и т.н. Това е човешка работа. Кажи на човека какво му не достига, за да знае как и върху какво да работи. Ако съм гадател, ето какво ще кажа на съвременните хора: „Сърцата ви са студени, а умовете ви са в тъмнина.“ Защо? – Защото сърцата ви са затворени за Божията Любов, а умовете ви – за Божията Мъдрост и светлина. Каква любов е тази, която днес топли, а утре смразява човека? Дойде един млад

момък в дома ви, приемате го добре, но той отвлича дъщеря ви. Тя напуща дома си и бяга с младия момък, който ѝ говори за любов. След една година тя напуща дома на своя възлюбен и се връща пак при вас. Това не е любов.

Често идат при мене да ме питат от Бога ли съм изпратен, или не. От Бога съм изпратен. Не само аз, но всички хора сме изпратени от Бога. В това няма съмнение. Важно е обаче дали вършим Божията воля. България например изпраща свой посланик в някоя държава, за да я представя. Че е посланик, никой не се съмнява, но важно е дали той върши необходимото, за да бъде в услуга на своята държава. Някой минава за добър човек, но важно е дали като учител е добър. Способният учител се издига пред своите ученици. Хората нямат още ясна представа за Бога и за отношенията си към Него, затова мислят, че могат да живеят, както разбират. Не е така. Ако растението, рибата, птицата, млекопитаещото живеят, както разбират, имат право на това. Но на човека не е позволено да живее, както разбира. Ако дядо ти е бил пияница и ти вървиш по неговия път, не може да се оправдаваш, че така разбираш живота. Преди всичко това не е твое разбиране. Право разбиране има само свободният човек. Свободен е онзи, на когото умът, сърцето, душата и духът са свободни.

Свободата на човека се определя от прилагането на Любовта, Мъдростта и Истината. Тъй щото, ако си българин, ти трябва да бъдеш свободен, да прилагаш великите Божии закони и добродетели. България има нужда от добри, умни и справедливи майки и бащи, учители и свещеници, чиновници, управници. Отде ще дойдат тези българи? От чужбина ли? – Пак от България, но те трябва да се приготвят. Българският народ трябва да започне съзнателна работа, да приготви истински музиканти, писатели, учени, художници, поети. Българите трябва да бъдат носители на Божията Любов.

Има два вида хора на Земята: едните са носители на Любовта, а другите – носители на безлюбието; има носители на светлината и носители на тъмнината, носители на правдата и носители на неправдата. От прилагането на едното или на другото се определят резултатите. Сегашните войни, смутове и безпорядък се дължат на прилагането на безлюбието, на тъмнината и неправдата. Това се дължи на миналото на човечеството. Сега е краят на века, или според индусите, ликвидиране на човешката карма. Дошло е време да се платят всички полици. Никакво отлагане на дълговете не се позволява. Щом се платят дълговете, човешките умове и сърца ще се обновят. – „Остаряхме вече, не можем повече да работим." – Сега именно сте за работа. Сега трябва да възприемете новата светлина и топлина, които ще повдигнат умовете и сърцата ви. – „Не мога сам да се повдигна – трябва да имам добра жена и добри деца, за да ми помагат." – Според мене добрата жена и добрите приятели в едно отношение спъват човека. Добрата жена задоволява всичките нужди на мъжа си, а добрите приятели ядат и пият с него по цели дни, докато го опропастят. Добре е понякога жената и приятелите на човека да бъдат лоши, за да държат мисълта му постоянно нащрек. Така той ще се научи да работи, да влага ума, сърцето и волята си в действие.

Мнозина говорят за нови идеи, за нови хора. Как се изявява новият човек? – Във вътрешните възможности, които се крият в него. Не е важно да има човек много знания – важно е да прилага това, което знае. Една баба ми разказваше: „Не зная, синко, какво става с мене. Не съм учена, нямам знания, а като туря ръцете си върху някой болен, след няколко часа той оздравява. Каквото и да го боли – глава, гърди, корем, крак или ръка, достатъчно е да го пипна на болното място, за да мине болката му. И аз не зная как лекувам хората. Пари

от никого не вземам. Ако някой ми даде нещо доброволно, от любов, приемам го с благодарност. Ако не ми даде, и за това благодаря.“ Който не вярва в този начин на лекуване, търси лекар. И това е добре, но ако няма лекар, по-добре да се остави на лекуването на някой напреднал брат или сестра – да положи ръцете си върху него и да го излекува.

И тъй, помнете: без любов животът е мъчение, с любов животът е рай и блаженство. Дето е Любовта, там всичко е приятно. Ако Любовта е и у вас, българите, трябва ли да се безпокоите и смущавате? Вижте колко е хубав днешният ден! Вие гледате Слънцето, радвате му се, но се питате: „Дали няма да дойдат аероплани отгоре, да ни очукат?“ – От вас зависи. Ако дадете място на Любовта в себе си, никой няма да посегне върху вас; ако не приемете Любовта, ще ви бият. Значи бият обикновено хората на безлюбието. Днес се бият християнски народи, защото нямат любов помежду си. Не могат ли да се обърнат към Господа и да приложат Любовта? При това днес се бият умни хора. Защо се бият съвременните народи? – Това е тяхна работа, те носят отговорността за това, което правят. Някой мисли, че се е обърнал към Бога, а продължава да се бие с ближните си. Кой човек е извършил Божията воля, както трябва? Кой е свирил на хората безкористно, без да мисли за плащане? Всеки излиза на сцената да свири, но има предвид колко ще му платят. Някой обича някого, но има предвид какво е направил този човек за него. Това не е важно. Първо ти трябва да се научиш да обичаш, а после – другите да те обичат. Един млад човек разправяше, че преди да се влюби, бил голям побойник: биел по-малките си братя и сестри. Като се влюбил, престанал да бие. Възможно ли е това? – За онзи, който знае да свири, всичко е възможно.

Един българин обичал да проповядва за Господа. Дето отивал, все проповядвал. Като го слушали само да говори, казвали му: „Това всеки знае. Я се впрегни на работа, да те видим как работиш.“ Той извадил цигулката си и започнал да пее и да свири. Всички се захласнали в него. Като свършил, казали: „Този човек заслужава да го нагостим.“ Нахранили го добре и го поканили и друг път да им пее и свири. Това е любов! Който не знае да пее и да свири, няма любов в себе си.

Какво прави младата мома, като се влюби? – Започва да пее. Щом изгуби любовта, тя млъква, не се чува вече гласът ѝ. Значи първият признак, по който познаваме присъствието на Любовта, е пеенето. Затова е казано: „Който пее, зло не мисли.“ Любещият има отличителни белези. Ако хванеш ръката му, ще усетиш приятна, мека топлина. Същевременно той се разширява и физически, и психически. Ако измерите ръката или врата му, преди да прояви любовта си и след като я прояви, ще забележите известно разширяване. От лицето на любещия излиза светлина. Той е свързан с Разумната Природа. Да любиш, това значи да разполагаш с капитала на цялата Природа. Любещият се ползва от живота на всички хора. Тази е причината, дето той лесно решава задачите си и лесно се справя с мъчнотиите.

Какво се иска от съвременните хора? – Да приложат Любовта към всички живи същества, от най-малките до най-големите. Който люби, има еднакви отношения и към растенията, и към хората. Той познава нуждите на всички същества и навреме им се притича на помощ. Растението се нуждае от добра почва и вода. Ако не го поливаш, то изсъхва скоро. На същото основание казвам: живот, който не се полива от Любовта, е изложен на страдание; ум, който не се полива от Любовта, е изложен на ограничения и заблуждения; душа, лишена от

Любов, е осъдена на страдание и смърт. Единственото нещо, което прави човека безсмъртен, е Любовта. Тя е причина да дойде човек на Земята. Следователно изучавайте Любовта във всичките ѝ прояви, като започнете от материалната и дойдете до Божествената. Всяка постъпка, в която участва Любовта, внася благодарност и доволство в човека. Кой болен няма да благодари на онзи, който го е излекувал? Кой няма да благодари на лекаря, който е наместил счупения му крак? Какво ще бъде положението на онзи, когото бесят, ако го свалите от въжето и му подарите живота? Той ще заживее нов живот и ще ви остане благодарен за вечни времена. Мислите ли, че ако влезете в един дом и внесете мир и съгласие между членовете, няма да ви благодарят? Ако хората се нуждаят едни от други и взаимно си помагат, защо трябва да съществуват раздори, несъгласия и огорчения? Хората ли създадоха Земята, че я делят помежду си? – Бог създаде и небето, и Земята.

Следователно хората трябва да изпълняват Божиите закони, които са написани в техните умове, сърца и души. Който изпълнява Божиите закони, лесно ще изпълни и човешките. Който не изпълнява Божиите закони, сам се натъква на противоречия и мъчнотии. Какво иска съвременният човек? Ако иска земя, достатъчно има. Не го ли задоволи Земята, да отиде на Луната, на Юпитер, на Венера, дето има големи пространства. Защо да нямаме доверие в Бога, Който ни е изпратил на Земята? Щом живеем и се движим в Него, Той има предвид нашите нужди и ги задоволява. Защо тогава да не Му служим с любов и доверие? Защо да не сме готови да се жертваме за Него поне дотолкова, доколкото мъжът се жертва за жената, жената – за мъжа, родителите – за децата? Ако всички хора се жертват за Бога, за великата Любов, трудните въпроси щяха лесно да се разрешат.

Човешкият живот е временен. Следователно и благата, към които хората се сгремят, са временни. Има вечни блага, но те са в самия човек. Въпреки това всеки се стреми към онова, което днес може да придобие. Малцина мислят за бъдещето, което им носи вечните блага. Какво е положението на войника, който отива на бойното поле? Какво е положението на майката, на която децата умират едно след друго? Какви блага я очакват? Всички хора страдат, търсят причината за страданията си, но и да намерят причината, мъчно се изправят. За всяко нещо има причина. Често децата умират от омраза. Бащата се влюби в друга жена, която влиза в стълкновение с първата му жена. Ако двете жени не се примирят, децата на първата започват едно след друго да умират. Ще кажете, че този мъж е постъпил честно – развел се е с жена си и се е оженил за втората. Това обаче не примирява двете жени. След време мъжът може да се влюби в трета жена и да изневери на втората. Тогава ще се яви омраза между втората и третата жена и ще започнат да умират децата на втората.

Не е позволено да се злоупотребява с Любовта. За да не се изопачава Любовта, преди всичко човек трябва да обича Бога. И тогава Любовта към Единия ще бъде любов към всички. И любовта към всички ще бъде любов към Единия. Не изхожда ли от любовта към Бога, човек става разточителен в любовта си. И в края на краищата той започва да се страхува от хората, да се ръководи от общественото мнение. Той не иска да знае какво мисли Бог за него, но има предвид мнението на обществото и на хората. Всеки иска да си поживее, както разбира, а после да става с него, каквото е определено. Ако умре, да умре, но поне да си е поживял. Какво представлява смъртта? Знаете ли какво значи да умреш? Ще кажеш, че като умреш, ще те заровят – и всичко се свършва с тебе. Не е така. Тялото ти ще се разложи, наистина, ти ще престанеш да дишаш, но

ще запазиш съзнанието си: ще чуваш всичко, което става около тебе, ще се мъчиш и ще обикаляш гроба си, без да можеш да се отделиш от него. Помнете: човек не е дошъл на Земята да се удоволства само, но да учи, да твори, да приема и предава Божията Любов. Каже ли някой, че не може да обича, той не говори истината. Истински човек е този, който възприема и предава Любовта.

Пазете се да не изгубите доверието на Онзи, Който ни е изпратил на Земята. Бог гледа еднакво на всички същества. На всички дава свобода да се проявят, както те разбират. Той оставя всеки сам да понесе последствията на своя живот. Ако е живял добре, ще понесе последствията на доброто; ако е живял лошо, ще понесе последствията на злото. Кой каквото е посял, това ще пожъне. На лошия човек Бог казва: „Промени живота си." На добрия казва: „Следвай този път и върви напред." Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Христос дойде на Земята, когато светът беше пълен с езически идеи. Въпреки това Той проповядваше Словото Божие, проповядваше Любовта с единственото желание да освободи човешките умове от заблужденията, да внесе светлина в тях, да ги просвети. Съвременните християни са сравнително по-свободни от езичниците, на които Христос проповядваше. Сегашната свобода на хората се дължи на християнството, на християнските майки и бащи. Трябва ли човечеството да спре дотук? Защо съвременните хора не работят върху сърцето си, за да придобият истинската Любов, която да ги освободи напълно от езичеството? Любовта е в състояние да преобрази света. Мислете върху Любовта, работете с нея, за да подобрите живота си.

Мнозина се оплакват от страданията си, от беднотията и търсят начин да се освободят, да заживеят добре. Само Любовта може да

освободи човека от страданията и сиромашията. Ако си беден и нямаш никаква работа, събирай костилки от праскови, зарзали, сливи и започни да ги садиш. След няколко години ще израснат хиляди плодни дървета, които ще те направят богат. Посаждай семена и костилки от плодни дървета, но с любов. Ако не можеш да направиш това, напълни една стомна с чиста прясна вода и започни да посещаваш улиците, по които се разхождат богатите хора. Като ожаднеят, те ще поискат вода да уталожат жаждата си. Предлагай вода на всички жадни, без да очакваш нещо от тях. Като останат доволни от тебе, те сами ще те възнаградят. Прави всичко с любов и не мисли за възнаграждението. Любовта ще ти проправи пътя. Тя разполага с много методи, чрез които човек може да подобри живота си.

Снахата се оплаква от свекърва си. Защо се оплаква? – Защото не се отнасяла към нея с любов. Нека снахата приложи любовта към свекърва си. Как ще я приложи? Като ѝ готви, като пере дрехите ѝ с любов. Вместо да мачка дрехите ѝ и да я нарича изедница, нека пере спокойно, като през всичкото време мисли добро за свекърва си. Защо снахата да не гледа на свекърва си като на своя майка? Щом обича сина ѝ, защо да не обича онази, която го е родила? Чудно е как можеш да обичаш ябълки или круши, а да не обичаш дървото, което ги е родило ! Ще кажете, че свекървата и свекърът са лоши. Не е така. Всяко дърво, което ражда добри плодове, е добро. Отглеждайте дървото с любов, за да бъдат плодовете му добри. Христос казва: „Който не влиза през вратата на любовта, е крадец и разбойника." Който е дошъл на Земята и не служи на Бога, той е крадец и разбойник. Който служи на Бога, той е добър човек.

Желая ви да бъдете служители на Любовта. Прилагайте Любовта в най-малките работи. Ако имате своя земя, садете в нея различни плодни дървета. Ако нямате своя земя, садете в чужди ниви и

градини. Важно е да се занимавате с плодните дървета. Като изгрява Слънцето, изпейте си по една песен или изсвирете нещо на цигулката или на пиано. Добре е също след изгрев слънце да отидете на някой чист извор, да си донесете прясна вода. Не съжалявайте, че ще изгубите малко време. Трудът ви ще се възнагради. Носенето на вода обновява и укрепва човешкия организъм. Ще кажете, че идат старини и трябва да пазите силите си. Дето е Любовта, там старост не съществува. Старостта подразбира безлюбие. Казано е в Писанието: „Който очаква любовта, ще се обнови.“ Обновяването има отношение към възкресението. Да възкръснеш, това значи да влезеш в Царството Божие. Който живее в Царството Божие, той е готов да реализира всичко, което Бог е вложил в него. Ако музикалното чувство е добре развито в човека, той ще работи в музиката и ще се прояви като музикант. Значи музикантът ще служи на Бога чрез музиката, художникът – чрез художеството, земеделецът – чрез земята. Докато е на Земята, човек ще служи на Бога с всички средства и методи, които земният живот му дава.

Идат нови времена, нови условия, нов живот. За кого? – За добрите хора. Само добрите и любещите хора имат бъдеще. Само те имат добри условия. За лошите хора и за онези, които живеят в безлюбието, няма бъдеще, няма добри условия. Това е закон, който сами ще опитате. Който иска да смекчи съдбата си и да избегне от закона на кармата, трябва да приложи доброволно Любовта, а не насилствено. Любовта освобождава човека от всички мъчнотии и страдания, от всички противоречия и заблуждения. Достатъчно е гъсеницата да се превърне на пеперуда, за да се освободи от мъчнотиите си. Пеперудата се храни с чиста, хубава храна. Ето защо прилагайте Любовта и вървете напред.

Какво представлява Любовта? За някои Любовта е празна работа, нищо не дава. Не е така. Любовта е мощна сила. Ако човекът на Любовта мине покрай болния и отправи погледа си към него, болестта веднага ще го напусне. Ако любещият мине покрай просяк, на когото чинийката е празна, достатъчно е мислено да се наведе и да му даде една монета, за да направят същото всички минувачи. Който мине покрай просяка, ще се наведе и ще му тури известна сума в чинийката. В един-два часа чинийката ще бъде пълна с пари. Съзнателно или несъзнателно, хората вървят по стъпките на любещите и им подражават. Като знаете това, прилагайте Любовта смело и непрестанно. На онзи, който прилага Любовта, косъм от главата му не пада без Божията воля. Така е казал Христос. От този стих се вижда, че косъмът представлява нещо ценно.

Един руски княз се оженил за млада красива графиня. Той носел само княжеската титла, но пари нямал – бил изпаднал княз. Жена му била крайно суетна и взискателна. Тя искала да живее богато, в голям разкош, задоволена във всичките си желания. Понеже я обичал, князът искал да задоволи желанията ѝ. Като окултист той бил във връзка с едно общество на гноми, към които се обърнал за съвет как да си достави повече пари, за да задоволи желанията на жена си. Те му казали, че ще му дават по една торба злато срещу десет косъма от главата му. Князът се зарадвал, приел задължението и подписал договора. Почти всяка седмица получавал една торба злато, срещу която давал по десет косъма. Седмиците вървели една след друга и главата на княза постепенно оголявала. Един ден гномите го посрещнали с думите: „Договорът е вече безсилен.“ – „Защо?“ – „Защото главата ти е вече съвсем гола, нямаш нито един косъм на нея.“ Обезсърчен и отчаян, той се върнал при жена си с оголела глава и без пет пари в джоба си.

Какво представляват космите? – Антени, чрез които човек се съобщава с Божествения свят. Докато главата ти е покрита с косми, ти си щастлив, защото имаш връзка с възвишените същества. Щом главата ти оголее, нещастия и страдания те сполетяват – връзката ти с възвишените същества се прекъсва. Човек е доволен, радостен, докато радиото му работи. Щом се развали радиото му, той става недоволен и скръбен.

Желая ви тази година да приложите доброволно Любовта. При каквито условия и да се намирате, както и да ви приемат хората, приложете Любовта. Когато учениците на Христа ходели по градовете да проповядват, на много места не ги приемали. Те казвали на Христа: „Учителю, прати огън от небето да накаже онези, които не ни приемат.“ Христос им отговорил: „Син Человечески дойде да помогне на хората в името на любовта, а не да ги погуби.“ Сега и на вас казвам: прилагайте Любовта, без да очаквате нещо от Бога и от хората. Всеки има поне по една дарба в себе си, на която може да разчита. Разчитайте на доброто, което Бог е вложил във вас. То ще даде своя плод. Въпреки това хората са недоволни от живота си и са в постоянно противоречие с Бога. Но Бог е решил да ги примири със себе си и да оправи света по начин, какъвто никой не предполага. Засега хората оправят света по стария начин. Бог се е заел вече да оправи света, но по нов начин – чрез Любовта. Затова е казано в Писанието: „Които чуят гласа на Бога, ще оживеят, ще станат и ще възкръснат.“ Когато дойде Любовта в света, Бог ще тури нов ред и порядък между хората, недоразуменията и кръвопролитията ще престанат – навсякъде ще има изобилие: жито, плодове, храни. Майките ще раждат най-много по две деца: момче и момиче. Учителите ще имат най-много по двама ученици: един ученик и една ученичка.

Помнете: единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. Тя иде вече. Дали вярвате в това, или не, не е важно. Който е създал света, Той ще го оправи. Той е обещал да изпрати Любовта Си между хората и ще изпълни обещанието си. Каквото е казал, ще го изпълни. В Неговите обещания няма обратни решения. Бъдещето е на Бога. Той ще посети добрите хора, като изпълни душите и сърцата им със Своята Любов. От памтивека Бог е посещавал хората с Любовта Си, но те не са я приемали. Нека всеки си каже: „Господи, съзнах погрешката си. Любовта Ти дойде при мене, но не я приех, поради което останах назад в пътя си. Реших вече да я приема и приложа. Посети ме, Господи, пак! Готов съм да изпълня Твоята воля и да приложа Любовта."

1-ва беседа от Учителя, държана на 15 август 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

СЪЩЕСТВЕНОТО В ЖИВОТА

Животът има една реална страна, която трябва да се постави за основа. Вечните желания имат отношение към реалния живот, а временните – към нереалния. Например едно от временните, преходните желания на човека е да стане цар, да заповядва на някого. Това е желание не само на хората, но и на животните. Тази е причината, че и животните се подчиняват на най-силното животно между тях като на цар. Най-силният слон е цар на слоновете, най-силният лъв – цар на лъвовете, най-силният орел – цар на орлите, най-мъдрият човек – цар на хората. Мнозина желаят да бъдат царе, но не могат. Изобщо човек се отличава с много желания. Не е лошо, че има много желания; лошото е в незнанието му да реализира желанията си. Някой иска да бъде добър и като не знае как да прояви доброто, сам се изопачава. Човек сам по себе си е добър. Бог е вложил доброто в него още отначало; нищо друго не му остава, освен да се прояви такъв, какъвто е роден. Преди да познаваш това, което е вложено в тебе, ти трябва да изучиш своя организъм с вътрешните и външните органи.

Човек има очи, уши, нос, уста, ръце, крака, стомах, гърди, но не ги изучава, не знае тяхната външна и вътрешна функция, поради което няма правилно отношение към тях. Някой казва: „Трябва да се освободя от стомаха си.“ – Защо иска да се освободи от стомаха си? Защото смесва понятието „търбух“ със „стомах“. Търбухът е място на нисши желания, а стомахът се занимава с възвишена работа. Ако задоволява нисшите си желания, човек живее в противоречия, от които мъчно се освобождава. Противоречията и отрицателните неща се дължат на Сатурн. Който се намира под влиянието на Сатурн,

казва, че не вярва в Бога, на нищо не вярва. Той говори така, защото сам не се познава. Не само че вярва, но вярата му отива до суеверие. Като чуе, че се продават лотарийни билети, веднага бърза да си купи поне един билет, за да спечели нещо. Значи той вярва във възможностите на лотарията, а не вярва в Бога. Вярата крие в себе си всички възможности на живота. Някой казва, че вярва в Бога, а се оплаква, че това и онова нямал. Това не е истинска вяра, но вярване.

Защо страда човек? – Защото иска да се осигури. Някой се осигурява за сто години, без да знае ще живее ли толкова години. Да се осигуриш, това значи да носиш непосилен товар на гърба си. Природата осигурява живите същества само за един ден – от изгрев до залез слънце. Какъв смисъл има да натрупаш цели купове книжни пари, които всеки момент могат да изгубят стойността си? Разчитайте на положителното знание, което никога не губи цената си. С това знание ще намерите скритото богатство в земята. Който разполага с истинското знание, от един декар земя може да изкара богатството на 20 декара. Ако посее нивата си с жито, ще изкара едри класове, от които сто грама само могат да задоволят глада на гладния или да излекуват безнадеждно болния. Това жито е обработвано с любов. Дето присъства Любовта, там е изобилието и радостта. Житото на сегашните хора е дребно, слабо, защото не живеят в любов. Те постоянно се критикуват, обиждат, измъчват се и в края на краищата всеки се оплаква, че животът е лош. Не е лош животът, но хората са станали крайни материалисти, уповават повече на материята. Не е лошо да вярва човек в материята, но същевременно трябва да вярва в живота като същина на Бога. Често религиозните хора, за да подчертаят своята набожност, казват, че не се нуждаят от пари. От какво се нуждаят? – От живот. На всеки човек е даден живот, но малцина се ползват от него, както трябва. В това отношение хората

приличат на онзи български адвокат, който пътувал от Търново за Севлиево и по пътя бил нападнат от разбойници. Те го обрали, взели парите му и двата револвера, които носел със себе си. Главатарят на разбойниците го попитал: „Защо носиш два револвера със себе си?“ – „За зор заман.“ – „Какъв по-голям зор може да те сполети от този?“ Той носи два револвера, но не може да ги използва.

Много хора имат пари, без да могат да се ползват от тях. Едни хора имат знание, сила, живот, но не могат да се ползват от тях. Други пък имат глас за пеене, но като дойде време да го приложат, не могат – някаква простуда ги е хванала, поради което гласът им е пресипнал. Ще кажете, че това се дължи на отсътствието на култура между хората. Така не се говори. Това са въпроси, които никоя раса досега не е разрешила. И бялата раса няма да ги разреши. Какво означава белият цвят? – Освобождаване от тъмнината на живота, от гъстата материя. Какво означава черният цвят? – Живот в гъстата материя. В далечното минало черните хора пожелали да станат господари на света, поради което паднали толкова ниско, че и до днес още не могат да се повдигнаг. Докато е в тъмнина, човек не може да направи нищо. Бъдещата раса ще реализира идеалите на цялото човечество. Тя е светла раса. Хората на бъдещата раса ще имат две лица, ще виждат на всички страни. Те отдалече ще предвиждат кой мисли да прави зло и веднага ще му напишат писмо, за да го предупредят. Те знаят, че никой няма право да изнасилва брата си, да мисли и върши зло.

Съвременните хора са ограничени в разбиранията си, поради което бащата казва на сина си: „Ти трябва да ми бъдеш благодарен! Аз те отхраних, аз те спасих“ и т.н. – Никой никого не е изхранил. Слънцето е работило и постоянно работи върху живите същества, а Бог ги възраства и поддържа живота им. Въпреки това ще се яви

човекът със своето съзнание, за да казва, че той е изхранил някого или го е повдигнал. Ако под *аз* разбираш Бога в себе си, прав си. Но ако мислиш, че ти, човекът, си направил всичко, на крив път си. Каквото правиш, прави го в Името Божие. Считай, че Бог в тебе прави доброто. Той помага и повдига хората. Той ги кредитира, а ти само се подписваш на полицата за поръчител. Дадеш ли пари на някого, дай ги с доверие. Как ще разполага той с тях, това е негова работа. Знай, че този човек, преди да поеме някакво задължение към тебе, първо се задължава към Бога. Вложи доверието си в своя ближен и не се страхувай. И той ще ти отговори с доверие. Какво виждаме днес? Хората са недоволни едни от други и постоянно следят на кого колко е дадено. Един се радва, че е получил много, друг се оплаква, че е получил малко. На едного се дава повече по две съображения: или защото може да използва даденото разумно, или го изпитват как ще се справи с богатството. На друг се дава малко, за да го заставят да работи, да приложи дарбите и способностите си. Ако му дадат голямо богатство, той ще напусне училището и ще престане да се развива. Някой се оплаква, че освен една цигулка нищо друго не е получил от баща си. Радвай се на цигулката си, настрой я добре и започни да свириш, да веселиш хората, да ги заставиш да пеят и играят. – „Не искам да стана цигулар.“ – Според мене за предпочитане е да свириш и пееш, да си изкарваш прехраната с цигулката, отколкото да чакаш наготово да те хранят.

Какво прави Природата? – И тя пее и свири, и тя заставя хората, животните и растенията да скачат и играят. Достатъчно е да духне вятърът, за да разиграе и хората, и животните, и растенията. Дърветата се огъват, клоните пеят и свирят своята песен. Ако вятърът не огъва дърветата, не навежда и не изправя растенията, те не биха се развивали. Това показва, че в Природата има разумност.

Благодарение на тази разумност нищо не е произволно. Мнозина се плашат от бомби, бягат, крият се, за да не ги изненадат. За да се запазят от бомбите, те започват да се молят. Те търсят Бога в страшни моменти на живота си. И това е добро. Иначе те никога нямаше да помислят за Него. Страшно е наистина да те изненада бомба. И в Природата има бомби, но резултатите са добри. Снегът, дъждът падат във вид на малки бомби, но всички живи същества ги очакват с радост. Те носят своето благословение. Даже и градът, който причинява известни пакости, носи своето благословение. Когато вали град, въздухът се озонира. Използвайте благата, които Разумната Природа праща на Земята. Във всяко нещо се крие някакво добро. Даже и в злото се крие известно добро. Това вижда само разумният човек, който може да различава нещата.

Съвременните хора са склонни да виждат повече лошото и злото в света, отколкото доброто. Защо? – Защото не знаят как да се пазят. Те са заобиколени от невидими същества, които не ги обичат и постоянно мислят как да им причиняват пакости и злини. В това отношение и смъртта е един от невидимите неприятели на човека. Тя го обира като разбойник и го занася на онзи свят. Ако не любите Господа, ще ви ограбят и изядат. Обаче казано е в Писанието: „Няма да оставиш подобния си да види изтление." Значи Бог няма да остави човешката душа да погине.

Днес от всички се изисква да работят върху себе си, да придобият повече светлина, топлина и сила. Това се постига чрез съзнателна вътрешна работа. Ще работите, докато придобиете начин да превръщате злото в добро. Само така ще разберете, че злото иде като възмездие на онзи, който не люби. Доброто иде като възмездие на онзи, който люби. Който люби, той е готов да работи, да учи, да придобива знания. Така ще се поучите от Божествения порядък.

Следвайте пътя на Любовта, която дава възможност на човека да познае Бога, своя ближен и себе си. Който следва пътя на Любовта, той може да изправи погрешките си и да подобри своя живот. Казано е в *Битие*:

В начало създаде Бог небето и земята.

А земята беше неустроена и пуста;

и тъмнина бе върху бездната.

И Дух Божий се носеше върху водата. (1. и 2. ст.)

Бог създаде небето и Земята, но Земята се нуждае от небето. Бог и разумният свят и до днес още устройват Земята. И човек, съзнателно или несъзнателно, чрез косміте на главата си като чрез антени възприема мисли от висшите светове и продължава да се усъвършенства. Ще кажете, че това не ви интересува, че то се отнася до учените хора. И вие сте били учени. Ако проследите историята на вашето минало, ще видите колко томове научни и философски книги сте написали, колко закони сте създали, какъв ред и законност сте внесли в света. Ако някой се е осмелявал да не изпълни волята ви, веднага е получавал наказанието си. Сега сте дошли на Земята инкогнито, за да не ви познаят неприятелите ви. Вие сте облекли дрехата на смирението и сте дошли като ученици – да учите, да възприемете новото знание и да изправите погрешките си. Следователно, като се срещате, не се питайте отде идете и какво носите, но вижте от какво се нуждаете. Ако един от вас е гладен, другият трябва да го нахрани. Като нахраните човека, той ще се разположи, ще се отвори и ще започне да ви разправя историята си, от която ще научите нови неща.

Мнозина дохождат при мене и ме питат: „Отде идеш?“ – „Оттам, отдето идеш и ти.“ – „Аз нищо не зная за себе си, нищо не помня.“ – Влез в архивите на своя живот, дето е написана цялата ти история, и

чети. Аз зная твоята история. Тя датира от времето на създаването на първия човек. Тогава ти си бил в рая, при добри условия, но един ден в райската градина влезе адепт във форма на змия и те изкуши. И до днес още носиш последствията на това изкушение. И змията пострада, но и хората, родени от Адам и Ева, още не са свободни от тази змия. Ще дойде ден, когато те ще приемат доброволно закона на Любовта и ще му се подчинят. Който живее в Любовта, той е свободен.

Съвременните хора имат криво понятие за Любовта. Те смесват чувствата и страстите си с Любовта. Те се влюбват, женят се и мислят, че това е любов. Момъкът обича една мома и за да я накара да му обърне внимание, той коленичи пред нея, нарича я божество, своя спасителка. Той е готов да се жертва за нея. Момата го поглежда и си мисли: „Ще видиш какво божество съм! Нека се оженим, тогава ще се разберем.“ Момъкът коленичи, но и той си мисли, че това е временно. Ще дойде ден, когато тя ще коленичи пред него: тогава ще ѝ покаже какво е той. Момъкът и момата се гледат в очите, но погледът им е мътен, лишен от Божествената светлина. Момата не трябва да оставя момъка да коленичи пред нея, и момъкът не трябва да оставя момата да коленичи пред него. Защо да не отидат при един чист планински извор и там да коленичат? Защо да не отправят погледа си към Бога и на Него да уповават? Ще кажете, че като коленичат, момата и момъкът изразяват смирението си. Не е така. Смиреният човек не е слаб: от него и смъртта се страхува. Смиреният е свободен човек. Той е заобиколен с приятели, с които споделя мислите, чувствата и постъпките си. Той споделя с тях стремежите на своята душа и дух. Какви по-добри приятели може да има човек от своя ум, от своето сърце, от своята душа и от своя дух? Който има тези четирима приятели, той е богат. Около него всеки ден ще се групират все повече и повече хора, които ще му помагат. Приятелството се

поддържа чрез честност и разумност. Ако не си честен и разумен, приятелите ще те изоставят. Дали си учител, свещеник или търговец, ще бъдеш честен. Днес човечеството се нуждае от честни, добри, силни и справедливи хора.

Една бедна жена заболяла и се обърнала към лекар за съвет. Лекарят ѝ препоръчал да пие по три лъжици на ден дървено масло. Обаче тя нямала пари да изпълни съвета на лекаря. Помислила си какво да прави, с какво да замести дървеното масло. Изведнъж ѝ дошло наум да го замести със свинска мас. Понеже имала достатъчно свинска мас, тя я стопила и я прекарала през една дървена цев. Значи вместо дървено масло тя пила свинска мас, но с вяра, че ще се поправи. Наистина в скоро време тя се поправила. Навсякъде разправяла как заместила дървеното масло със свинска мас и се излекувала. Всъщност свинската мас не е за препоръчване. Свинята е символ на краен индивидуализъм. Ако само една свинска клетка влезе в човешкия организъм, други четири-пет клетки трябва да я заобиколят и да я пазят, та да не направи някаква пакост. Свинските клетки причиняват по-големи пакости, отколкото могат да свършат някаква полезна работа. Като знаеше това, Мойсей забрани на евреите да ядат свинско месо. Ако бяха приложили Мойсеевия закон, евреите щяха да бъдат в по-добро положение, отколкото са днес. Но те приложиха само онези закони, които бяха в техен интерес. Последователите на Мойсей разбираха много неща буквално, поради което се натъкнаха на големи противоречия и недоразумения. Като се натъкнаха на закона за жертвата, евреите започнаха да колят агнета, овце, кокошки – да ги принасят в жертва, за да омилостивят Господа, но Той им отговори чрез пророците: „Кой ви даде право да жертвате живота на другите същества?“ Днес от всички се изискват чисти

умове. Жертва се прави в човешкия ум и в човешкото сърце, за да се познае човек какво представлява той.

Каквото и да се говори на съвременните хора, повечето от тях затварят очите и ушите си, не искат да виждат и чуват. Обаче ако им говорите за злато, за богатство, широко отварят очите и ушите си. Всички хора търсят златото, всички искат да бъдат богати. Лесно можете да намерите злато. В Природата има злато на много места. Достатъчно е да развиете обонянието си, за да го намерите. То има ухание като карамфил: насочете носа си към него и ще го намерите. Обаче както цветята могат да се късат в краен случай, за цяр, така и златото в земята може да се разрови само в специален случай. Не е позволено на човека да къса цветята за удоволствие. Ако ги къса за удоволствие, трябва да върне живота им.

Млади моми и булки се кичат с цветя, но не знаят, че един ден трябва да върнат живота им. Редът и порядъкът в Природата изисква това и се налага на хората. Като не знаят нейните закони, хората късат цветята, отнасят се небрежно към тях и казват: „Това са цветя, те нямат никакви усещания, никакво съзнание.“ Не е така. Ясновидецът вижда зад всяко цвете по едно разумно същество. Така видими и невидими същества се грижат за човека. Човек е разумно същество, но въпреки това се страхува. Аероплан мине над главата му – и той започва да трепери да не хвърли някаква бомба отгоре. Ако аеропланът мине и нищо не хвърли, човек казва: „Този път се спасих, но друг ще дойде.“ Вярата на човека е слаба. И религиозният, и светският човек се заканват на авиаторите, искат да им отмъстят. Защо да не пожелаят да заспят и да се върнат назад, а трябва да ги убиват? Убийството е забранено. Човек разполага с много методи: защо да не приложи такъв метод, който да повдигне и него, и неприятеля му?

Когато войската на един от израилските царе била така притисната от неприятеля, че трябвало да загине, пророк Елисей се явил при царя и му казал: „Царю, ела да видиш как ще бъде поразена неприятелската войска.“ Царят отговорил: „Неприятелят е по-многочислен от нас.“ – „Ела с мене, за да видиш колко са с нас“, казал пророкът. Той го завел в гората и му отворил очите да прогледа. Царят се учудил на голямото количество войска, която била скрита в гората. След това Елисей ослепил неприятелската войска. Царят го запитал: „Да ги убия ли всичките?“ – „Няма да убиваш нито един – ще ги завържеш и ще ги изпратиш при техния господар.“

Следователно когато ви се даде власт, не злоупотребявайте с нея. Не пожелавайте на човека по-голямо зло от това, което го е сполетяло. Не желайте злото на никого. Ако желаеш злото на ближния си, и на тебе ще се случи същото. Тогава ще разбереш какво значи да желаеш злото на човека. Ако искаш да живееш добре, желай на всеки човек това, което желаеш за себе си. Като постъпваш така, пред тебе ще се отвори широк, необятен свят. Днес всички се запитват кой ще победи. Казвам: силният, умният и добрият ще победи. Ако не стане така, победата ще бъде временна. Новото иде с всичката си сила в света и ще се наложи.

Съвременните хора се страхуват от новото – да не разклати основите на живота им. Не се страхувайте от новото: то не създава катаклизми, защото постепенно измества старото. Дръжте се за старото, но не отхвърляйте новото. Пейте старите си песни, но приемайте и новите. Всяка песен е на мястото си. „Който пее, зло не мисли“, казва българската поговорка. Пей, весели се и не мисли зло на никого. „Как да пея?“ – Ще пееш соло, като герой или героиня на сцената; ще пееш и в хор. Важно е да пееш, да проявиш доброто в себе си. Честен, добър и справедлив ще бъдеш, ако искаш да пееш

хубаво. Като пееш, ще се научиш да се молиш. Молитвата има отношение към музиката.

Някои религиозни мислят, че като се молят на Бога, всичко им се нарежда добре: каквото пожелаят, ще стане. Така е, но при условие, че вършите Божията воля. Който е в съгласие с Бога и върши Неговата воля, получава отговор на молитвата си. Който не е в съгласие с Бога, не получава отговор на молитвата си. Който върши Божията воля, всякога се нагажда към онова, което Бог е предвидил. Той може да каже, че молитвата му е приета. Обаче който не върши Божията воля, ще се чуди защо не получава отговор на молитвата си. Ето, тази година българите се радват на голямо плодородие. То е резултат на малкото добро, което те са направили в миналото. Какво е това добро, ще остане тайна. Някога те сами ще разберат кое е това добро, за което днес Бог щедро ги възнаграждава. Значи за малко добро Бог щедро отплаща. Ще кажете, че за голямо добро ще получите още по-голямо възнаграждение. Не е така. Бог възнаграждава човека за малкото добро, което прави; за голямото добро оставя на други да му благодарят. Много естествено: всички виждат големите добрини, всички говорят за тях и благодарят. Бог плаща за малките добрини, които са едва видими.

Един богат американец се прочул с големите си добрини. Направил църква, сиропиталище, училище, за които пожертвал хиляди долари. Всички вестници писали за него, хвалели го и му благодарили. Дошъл краят на живота му и той се преселил на онзи свят. Като се видял между близките си, той не искал да остане при тях, но веднага се отправил към вратата на рая и потропал. Свети Петър го посрещнал и запитал: „Какво искаш?“ – „Искам да вляза в рая, между праведните.“ – „Какви добрини си правил на Земята, за да имаш право да си тукашен жител?“ – „Направих една голяма църква,

сиропиталище, училище, болница.“ – „Какво получи срещу това?“ – „Благодарността и похвалата на хората. Всички вестници писаха за мене, за големите добрини, които правех.“ – „Значи платено ти е за това добро. Спомни си някое добро, което никой не знае и за което не ти е платено.“ Американецът се почесал по главата и започнал усилено да мисли, за да намери поне едно добро, за което никой не е писал. Най-после си спомнил, че един ден го спряла на пътя една бедна, нещастна вдовица, която го молела да ѝ помогне. Понеже много бързал, той не обърнал внимание на нея, но тя го последвала и настоятелно го молела за помощ. За да се освободи от нея, той ѝ подхвърлил един долар и продължил пътя си. Свети Петър казал: „Това добро заслужава разглеждане. Да отидем при Господа, Той да се произнесе какво възнаграждение ти се пада.“ Бог изслушал внимателно свети Петър и казал: „Дайте му два долара и го пратете отново на Земята.“ Едва сега американецът разбрал погрешката си: не трябваше да се възмущава той от бедната вдовица, но да се спре, да я изслуша внимателно и да я покани у дома си, дето можеше да я нахрани, да я облече и да подобри положението ѝ.

Христос казва: „Болен бях, не Ми помогнахте; жаден бях, не Ме напоихте; гладен бях, не Ме нахранихте; в затвор бях, не Ме посетихте.“ Някой човек е болен, нуждае се от помощта на ближния си, но той казва: „Нямам време да се занимавам с болни хора. Предприел съм големи работи, които поглъщат всичкото ми време.“ Да се занимава човек с големи работи, това значи преждевременно да остарее. Старостта представлява зимата на живота. През това време дърветата са покрити със сняг, без листа и плодове са. Разумните и добрите хора посрещат зимата с радост. Затова казваме, че зима и лошо време съществуват за лошите хора; пролет и добро време съществуват за добрите хора. Лошите хора живеят на Северния

полюс, а добрите – на Екватора и в умерения пояс. Кой човек е добър и кой – лош, това се познава по енергиите, които изтичат от различни места на организма. Достатъчно е да пипнеш човека по ръцете, по носа, по ушите, по скулите, за да познаеш колко е добър и здрав. Ако погледнеш лицето му от двете страни на скулите, ще разбереш какво е състоянието на стомаха му. Ако лицето му под скулите е хлътнало, стомахът му е слаб. Не е ли хлътнало, стомахът му е здрав, силен, добре работи. За такъв човек казват, че лицето му е като Месечината. Здрав е човекът. По-добре ли е да е сух, с пожълтяло лице и хлътнали страни? Казват за някого, че е жълт, изпит като светия. Не е право това: светията не е изпит и жълт. Лицето му има особен цвят, особени черти. Той е художник и скулптор, сам рисува чертите на лицето си, сам вае своята статуя.

Ще кажете, че животът на светията е недостъпен за обикновения човек. Значи да водиш чист и свят живот е недостъпно, а да посветиш целия си живот на една жена или на един мъж, това е възможно. Защо момата и момъкът да не посветят живота си на някаква велика идея, защо да не служат на Бога? Добро нещо е женитбата. Още по-добре е хората да се обичат. Но когато младата мома се жени, трябва да пита Господа харесва ли нейния избраник. Ако не го харесва, не трябва да се жени за него. Бог може да не харесa и втория, и третия избраник – тя трябва да чака. Може дванадесетият поред да се хареса на Господа – тя трябва да чака и да търпи. Ако бърза, тя ще се натъкне на такива страдания, каквито не е очаквала. Всяко нещо трябва да се извършва на определеното за него време. Всяка мисъл, всяко чувство трябва да се възприемат и приложат на своето време. Често хората се готвят за неща, които са далече от тях, и не мислят за близкото бъдеще.

Преди години дойде при мене една млада мома: иска да я приема, да ѝ кажа нещо, от което зависи щастието ѝ. Понеже бях много зает, отказах да я приема. Тя започна да се моли и да настоява да я приема: от моя прием зависело нейното щастие. Най-после я приех. Какво искаше да знае? – Интересуваше се дали ще бъде щастлива, ако се ожени за своя възлюбен. Погледнах я и разбрах какво я очаква. Не исках да ѝ казвам, но налагаше се да бъда прям, да не премълчавам истината. Запитах я: „Готова ли си да ти кажа истината?“ – „Готова съм.“ – „Слушай тогава: никаква женитба не те чака – ти трябва да се готвиш за онзи свят. Ще живееш още две години. През това време трябва да четеш Евангелието, да се приготвиш за другия свят. Има една вероятност да избегнеш ранната смърт, но това е един случай на хиляда. Приготви се за невидимия свят, дето животът е смислен, богат с блага и възможности. Ако минеш кризата благополучно, пак ела при мене. Но до това време бъди будна, чети Евангелието и го прилагай.“

Сега и на вас казвам: отворете книгата на Любовта и четете какво е писал Бог в нея. Тази книга крие в себе си знанието на целия свят. В нея е писано за растенията, животните, камъните, водите и т.н. Като изучавате растенията, ще видите колко голямо е тяхното търпение и трудолюбие. Изучавайте водите, които извират, текат и напояват земята и растенията и утоляват жаждата на пътниците, и ще видите как те губят своята чистота, без да се възмущават. Очиствайте ги, без да се смущавате, защото и вас понякога ви калят. Изучавайте въздуха, светлината, топлината и вървете напред. Научете се да изпълнявате Божията воля като животните, растенията, камъните, водите, въздуха, светлината и топлината, за да бъдат доволни от вас както съществата на Земята, така и тези, които живеят на Небето. Бог изпитва човека чрез животните, чрез растенията, чрез всичко, което го заобикаля. Като видиш едно животно, ти казваш: „Животно е това.“ Ако е кон,

казваш: „Кон е това.“ Така говори само онзи, който не разбира цената на Божественото. Той не знае, че Божественото Начало е скрито във всяко живо същество. В невидимия свят животните имат съвършено друг вид от този, който представят на Земята. Зад всяко животно стои по едно разумно, възвишено същество, което го управлява.

Който гледа на живите същества с почит и уважение, той цени още повече своите ближни. Ако срещне една бедна вдовица, той не гледа на нея с пренебрежение, но в лицето ѝ вижда Бога, Който го изпитва. Той веднага ще я покани у дома си, ще я нагости и ще ѝ помогне материално, без да я морализира, без да ѝ проповядва какво да прави и как да живее. Един американски проповедник канел всеки неделен ден на обяд у дома си по едно бедно дете, на което давал обяд и малка парична сума. Преди да започнели обеда, проповедникът прочитал заедно с детето „Отче наш“. След това детето се нахранвало добре и си отивало. Един неделен ден проповедникът поканил едно бедно дете, което му дало добър урок. Започнали да четат „Отче наш“. Проповедникът четял и детето повтаряло след него. Като дошли до стиха „Който Си на небето и на земята“, детето се замислило и замълчало. – „Повтаряй след мене!“ – казал проповедникът. Детето мълчало. – „Повтаряй, иначе няма да ти дам обяд.“ Детето пак мълчало. Най-после проговорило: „Наистина ли Бог е наш Баща?“ – „Да, Бог е наш Баща“ – потвърдил проповедникът. – „Тогава ти си мой брат“ – казало детето и млъкнало.

И тъй, бъдете внимателни към всички хора, животни и растения, към които и Бог е внимателен. Всяко растение, към което Бог е внимателен, е лековито. Като проявява внимание към по-малките същества от себе си, човек се самовъзпитава, става добър слуга на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух. Като им служи, той се учи от тях. Единствените неща, чрез които човек се развива, това са неговият ум, сърце, душа и дух. Чрез тях се проявява Божественото.

Ето защо вярвайте на първата мисъл и на първото чувство, които минават през ума и сърцето ви. Всяка следваща мисъл или чувство могат да ви излъжат. Като разчиташ на Божественото, всякога ще бъдеш радостен и весел. Който разчита на Божественото Начало в себе си, никога не се смущава, никога не се обезверява.

Следователно, ако видите човек с вяра в Бога, в ближния си и в себе си, ще знаете, че той е дал ход на Божественото Начало. Работете върху ума си, за да се справите със страха. Колкото по-безстрашливи ставате, толкова по-лека ще бъде раницата, която носите. Работете за усилване на вярата си. Защо трябва да се безпокоите какво ще стане с България? Защо се безпокоите за жена си и за децата си? Бог, Който е създал света, има предвид всички народи. Той е промислил и за България, и за вашите деца. Ще имате страдания и изпитания, но ще се справите с тях. Щом имаш деца, ще имаш изпитания; щом имаш мъж, ще имаш изпитания; щом имаш жена, ще имаш изпитания. Колкото си по-богат, толкова по-големи ще бъдат изпитанията и страданията ти.

Приемете Божията Любов и я приложете. Радвайте се на всичко, което виждате: на небето, на Слънцето и Луната, на звездите, на дърветата, на цялата Природа. Във всичко виждайте проява на Бога. Дето е Бог, там е Любовта и Светлината, там е Истината и Свободата. Дето е Любовта, там е раят. Който живее в Любовта, той е намерил вече своите братя и сестри, които го обичат и чиято любов съществува през вековете. Неизчерпаеми съкровища се крият в човешката душа, но тя трябва да се отвори, да проникне в нея Божествената светлина, топлина и сила.

2-ра беседа от Учителя, държана на 15 август 1943 г., 10:00 ч., София – Изгрев

ДЕН НА ЛЮБОВТА

Казано е в Писанието, че знанието възгордява. Кое знание прави човека горделив? – Обикновеното, човешкото знание. Който е придобил Божественото знание, той е скромен и смирен. Обаче не всеки учен е горделив. Има прости и неучени хора, които са крайно горделиви. Обикновено младите моми са горделиви. За тях гордостта е като червилото и белилото, с които мажат лицата си. Както се белосват къщите отвън и отвътре, така момите се белосват и червисват отвън, а отвътре внасят гордостта. В този смисъл гордостта е вътрешна мазилка. Както дъждът и вятърът развалят мазилката на къщата, така и вътрешните и външните условия на живота разтърсват съзнанието на човека и постепенно го освобождават от гордостта. Остане ли гордостта за дълго време в човека, той постепенно се смалява, докато най-после се прегърби и остарее.

Старият казва, че животът няма смисъл, и започва да слиза надолу. Слизането подразбира остаряване, а качването – подмладяване. Слизането е свързано с по-малко опасности от качването. Като слиза, човек отива в долината на живота, дето има ядене и пиене. Ленивият се стреми към долината и равнината, защото там условията за живота са по-леки. Какъв е произходът на леността? Кой я роди? – Гордостта. Горделивият е подобен на фар, който осветява пътя на параходите. Значи горделивият стои на едно място и свети на хората. Той мисли, че е разрешил всички въпроси, за което хората трябва да му се кланят. Обаче всеки фар услужва само на едно пристанище, а не на всички. Тъй щото, каквато и да е светлината на горделивия, тя свети само до известно място. Минеш ли тази граница, светлината на горделивия не може да се използва. Даже и нашето

слънце, което свети на цялата Слънчева система, не може да изисква всички системи да отправят погледа си към него. Всяка система от планети си има свое слънце, към което нейните планети отправят погледа и вниманието си.

Трябва ли малкото дете, като се види в огледалото и се хареса, да пожелае да остане завинаги същото? Колкото и да си красив на известна възраст, не пожелавай да останеш завинаги със същата красота и развитие. Хората остаряват по единствената причина, че не познават себе си. Да познаваш себе си, това значи да любиш себе си, т.е. да любиш Бога в себе си. Без любов и без обич никакво познаване не съществува. Познаването е резултат на Любовта, а Любовта е процес на съграждане. Който не гради, той престава да живее. Който не люби Господа, лесно се поддава на изкушения. Разправяха ми за една от опитностите на един богат и добродетелен човек. Често го посещавали бедни, нуждаещи се, за да му искат помощ. Между тях било и едно десетгодишно момиченце, което от време на време носело писмо от майка си. В писмото майката описвала положението си и определяла от каква сума се нуждае. Сумата се движела от 300 до 1000 лв. Момиченцето било чисто, добре облечено и се държало доста кокетно. Докато чакало отговор на писмото, то се разхождало из градината и си откъсвало по един плод. Особено му харесвали лешниците, откъсвало си по няколко да си хапне, а някога туряло в джоба си и за своята майка. Един ден го запитали: „Защо береш лешници без позволение?“ То отговорило надменно: „Колкото съм взела, ще ги платя.“ Така отговаря гордият човек. Това момиченце иска помощ от богаташа, а казва, че ще плати лешниците. Не е въпрос за плащането. Важно е, че човек няма право да бере плодове или да къса цветя без позволението на господаря. В случая господарят е богатият човек, а Господар на Целокупната Природа е Бог. Той

помага и благославя онези, които Го любят, които изпълняват Неговата воля. Следователно ти можеш да очакваш на помощта на онзи, с когото си свързан. Две души, които любят Бога, взаимно си помагат.

Една красива мома среща млад момък и в нея се явява желание да го вземе за себе си. Момата представлява малкото момиченце, което вижда лешниците и пожелава да вземе няколко за себе си и няколко за майка си. Не може ли красивата мома да види младия момък, без да го пожелае за себе си? Нека се радва, че всички могат да гледат момъка, да се възхищават от него, без да принадлежи на никого. Красивата мома и красивият момък принадлежат на Бога. Той има право да се разпорежда с тях, но въпреки това ги оставя свободни. Ето защо красивата мома трябва да иска позволение от Бога да вземе ли момъка за себе си. Така трябва да постъпва и красивият момък по отношение на момата. Красивата мома и красивият момък са лешници, които никой няма право да задържа за себе си или да ги носи на майка си без позволението на Онзи, Който ги е създал. Който пожелава красивите неща за себе си без позволението на техния Създател, върши престъпление. Красивите неща са достояние на всички. Красотата е израз на Истината.

Истината освобождава човека, Знанието и Мъдростта го правят силен, а Любовта му дава живот. – „Защо трябва да любя?“ – „За да живееш.“ – „Защо трябва да придобивам знание?“ – „За да бъдеш силен.“ – „Защо трябва да обичам Истината?“ – „За да бъдеш свободен.“ Значи ако не си свободен, не обичаш Истината; ако си слаб и невежа, нямаш отношение към знанието и Мъдростта; ако нямаш живот в себе си, ти си далече от Любовта. Щом изгубиш Любовта, ставаш недоволен. Ако знаеш причината на недоволството, можеш да

подобриш живота си; ако не я знаеш, страдаш, мъчиш се, докато нещата изгубят смисъл за тебе.

И тъй, щом сте недоволни, търсете причината за недоволството в отсъствието на Любовта в живота ви. Кога сте изгубили любовта си, не знаете. Затова казваме, че недоволството не е ваше. Вие го носите в себе си, но сте го наследили от вашите деди и баби, които са живели хиляди години преди вас. В който момент те посети недоволството, спри се и си кажи: „Какво искам от живота? Защо съм недоволен? Слънцето ме грее, праща своята светлина и топлина; вятърът ме милва, водата ме разхлажда, хлябът задоволява глада ми. Какво повече искам?“ Ще кажете, че се нуждаете от любовта на хората. Ако е за любов, търсете Любовта на Бога. Търсите ли любовта на хората, вие се намирате в кръчмата на живота. Кръчмарят налива своето вино, упоява ви, развеселява ви, но това веселие продължава кратко време. Стремете се към вечните неща, към Любовта на Бога. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Познаването на Бога има отношение към Любовта. Ще познаеш Бога и ще Го възлюбиш. Щом възлюбиш Бога, ще възлюбиш и ближния си, и себе си.

В Природата съществува разумен порядък, който не трябва да се нарушава. Злото не е в това, че момиченцето е изяло няколко лешника, но в незачитане порядъка на Природата. И Ева изяде един плод от забраненото дърво и даде от него на другаря си, но за този плод ги изпъдиха от рая. Понякога малките погрешки носят лоши последствия. Кибритената клечка е малка, но ако запалите с нея сламата в плевника на земеделеца, нищо няма да остане от сламата и от плевника; ако я запалите и поставите между взривни вещества, те ще произведат катастрофа. В човека има слама, която може да се запали, и взривни вещества, които могат да експлодират. Достатъчно

е да драснете една кибритена клечка, за да създаде тя нещастия и страдания на човека. В човека има различни бомби, останали от миналото, които всякога могат да го изненадат. Едни от бомбите са избухнали вече и вие носите последствията от тяхното разрушително действие. Има бомби, които още не са избухнали, те са със закъснително действие: когато най-малко очаквате, тогава ще избухнат и ще причинят големи пакости и нещастия. Изправяйте разрушението на избухналите вече бомби. Пазете се от тези, които в бъдеще ще избухнат. Някой иска да стане цар или пръв министър в отечеството си, или поне владика. Това са все големи желания, които един ден ще избухнат и ще причинят катастрофи. Какво ще направи човек, ако стане цар? Много царе са съществували, много министри са управлявали своите държави, много владици са повдигали глас към народа си, но светът още не е изправен. Светът е пълен с министри, учени, философи, майки и бащи, проповедници и свещеници, но и те още правят погрешки.

Преди години обикалях България, правех научни измервания на човешките глави и черепи. Мнозина ме питаха дали виждам погрешките им и защо правя тези измервания. Погрешките на хората не ме интересуват. Виждам ги и чрез тях уча себе си. Правя научни измервания, за да намеря добрите черти на хората. Като намеря нещо добро, веднага го купувам и го турям в торбата си. При това радвам се, когато срещна млада мома и млад момък, които имат чисти, възвишени желания. Те могат да се обичат, но не им е позволено да желаят да ги носят на ръце или на гръб. Младата мома, която е здрава и силна, няма право да желае да се качи на гърба на момъка, за да я носи. Това желание е неестествено. Майката и бащата носят на ръцете или на гърба си малкото си дете, което още не може да ходи. Това е в реда на нещата. Обаче не е позволено на пълнолетния вече син или

на пълнолетната дъщеря да се качват на гърба на родителите си, за да ги носят. Това желание е неестествено. Ще кажете, че родителите носят децата си на ръце от любов. Любовта е ценна дотогава, докато проявите ѝ са естествени. Щом се яви една неестествена проява или едно неестествено желание, любовта изгубва своята цена и смисъл. Такова нещо е и яденето. Всяко ядене, което се отразява на стомаха добре, е приготвено с любов. Ако стомахът се разстрои, яденето е приготвено без любов. Пазете се от мисли, чувства и постъпки, които разстройват организма. Пазете се от храна, която разстройва стомаха.

Едно се иска от човека: да мисли, чувства и постъпва правилно; да пее и свири хубаво, да се храни с чиста и здравословна храна. Ако пееш и свириш, ще пееш така, че болният да оздравее, а умрелият да възкръсне. Това значи да прилагаш новата музика. Ако пееш или свириш и възвърнеш живота на изсъхналото цвете, ти прилагаш новата музика. Ако пееш и свириш на цвете, което цъфти и се радва на живота, и скоро след това изсъхне, ти прилагаш старата музика.

Време е вече хората да се освободят от старите форми. Откажете се от всички мисли и постъпки, които не се импулсират от Любовта. Любовта се изявява чрез даването. Само здравият може да дава. Като дава, човек се радва, защото е послужил на Божествения подтик в себе си. Божественото се изявява чрез даване, чрез пеене и свирене, чрез прави мисли и чувства. То прави човека красив. Външно той може да не е толкова красив, но вътрешно е красив: лицето му е озарено, засмяно, отворено за доброто и красивото в живота. Често външно красивите са вътрешно грозни и обратно: външно грозните са вътрешно красиви. Външно красивият човек представлява хубаво шише, пълно с вода. Щом се изпразни шишето, човек обеднява и погрознява. Вътрешно красивият е езеро, което постоянно се пълни от

притоците си. Той пои градините и ливадите и всичко около него се радва на живот.

Какво представлява красотата? – Това е въпрос, на който мъчно може да се отговори. Гледайте известно време един красив човек, за да намерите на лицето му такава основна черта, която при всички условия на живота остава неизменна. Линиите на лицето в красивия човек са постоянни и неизменни. Кое е красивото в човека? Ще кажете, че очите са красиви. Очите без лицето са страшни. Клепачите правят очите красиви. Според някои красотата на човека се крие в лицето. Обаче само лицето не е красиво. Очите, носът, устата, брадата правят лицето красиво. Ако устните увиснат, характерът на човека се изопачава. В мъжете това се скрива под мустаците, а в жените – с белилото и червилото. Момците казват: „Ние ще вървим нагоре, а вие – надолу, и така ще оправим живота си." Добрият живот подразбира добро свирене. Не е достатъчно да имаш хубава цигулка и лък, но трябва да свириш на нея. Красотата трябва да се тури на работа. Музикантът трябва да свири, певецът – да пее, но те да не бъдат кранове, които всеки може да отваря и затваря. Ще свириш и пееш навреме и намясто.

Често хората затварят умовете и сърцата си и казват, че са остарели. Те постоянно говорят за младините си, когато са любили. Те мислят, че са познали истинската Любов, но са я изгубили. Всъщност хората са минавали и минават през човешката любов. Малцина са познали Любовта като неизменна, вечна и могъща сила. Любов, която се изменя, не е истинска. Тя води към разочарования и смърт. Един млад красив французин често се подигравал с една стара баба. Тя решила да му отмъсти и да му даде добър урок в живота. За тази цел тя се дегизирала така, че никой не могъл да я познае. Представила се като млада, енергична, пъргава мома. Понеже била опитна, тя успяла

да увлече младия момък. Той се влюбил в нея и се оженил. Още първата вечер тя започнала да сваля маската на заблуждението: извадила изкуствените си зъби и перуката си; след това измила лицето си от червилото и белилото и му се представила в истинския си вид. Като я видял, той се ужасил и избягал, излъган и разочарован. Грозна е бабата, защото е изгубила силата, свободата, вътрешната си красота. Старата баба означава изгубване на истинската Любов. Няма по-велико нещо за човека от това, да възприеме живота, който иде от Бога. „Кога ще стане това?" – Когато дойде редът ти. – „Много време чакам, но нищо не получавам." – Зависи кога си подал молбата. Ти не си единственият. Милиони хора чакат реда си, и ти ще чакаш. Докато сте на Земята, вие трябва да дадете възможност на Бога да се прояви чрез вас. Като отидете на онзи свят, Той ще ви даде възможност да се проявите, както знаете.

Кое е правото: ние да се проявим, или Бог да се прояви? Кое всъщност наричаме право? – Правото участва в онези постъпки, които се диктуват от Любовта, Мъдростта и Истината. Истината носи свобода, Мъдростта – знание, знанието – сила, Любовта –живот, а животът – движение. Ако не се радваш на живота, не се движиш и не си полезен на ближния си, ти не разбираш Любовта. Единственото нещо, от което хората не се отегчават, е Любовта. Щом се отегчавате, щом животът ви се обезсмисля, вие сте далече от Любовта. Който остарява преждевременно, той е вън от Любовта. Защо остаряваш? – Защото носиш тежък товар на гърба си. Снеми тежката си раница и тури по-лека, която можеш да носиш без прегърбване. За да не влезете преждевременно в старостта, вие трябва да се пазите от изкушения и съблазни. Иначе ще внесете всичкото си доверие в хората, а после ще се отдръпнете. Защо? – Някаква реакция е станала във вас.

В това отношение ние приличаме на Настрадин Ходжа, който минал през един мост и си казал: „Ако някой остави на моста 99 лири, няма да ги взема, ако не са сто.“ Чул го един турски бей и решил да го изпита. Турил на моста 99 лири, когато Настрадин Ходжа минавал по този път. Като видял парите, ходжата бързо се навел да ги вземе. В това време богатият го запитал: „Ходжа, защо взе парите? Нали каза, че ако не са сто лири, няма да ги вземеш? Една лира да е по-малко, ще се откажеш от тях.“ Ходжата отговорил: „Който е дал 99 лири, ще даде още една, за да станат сто.“ Значи не можеш да не вземеш 99-те лири, защото ще се намери някой да ги открадне. Обаче едната лира никой не може да открадне – тя е фиктивна, нереална. Истинските неща всеки може да краде, а нереалните – никой.

Днес всички се питат кога ще дойде мирът и кой ще го донесе. Трябва да се знае, че хората могат да правят войни, но никога не могат да донесат мир. Мирът иде от възвишения свят, от Бога. Кога ще дойде мирът? – Когато Любовта влезе между хората. Тъй щото очаквайте мира от Бога. Мнозина се разочароват, не вярват в Любовта. Как ще вярват в Любовта, когато не отварят сърцата си за нея? Те никога не са обичали, а говорят за Любовта. Това е все едно да рисуваш карикатури и да казваш, че си добър художник. Само онзи има право да говори за Любовта, който е любил. А само онзи люби истински, който произвежда радост в душите на окръжаващите. Любов, на която целият свят се радва, е истинска. Ако никой не се радва на моята любов, тя не е истинска. Когато яде овце, вълкът се радва, но куршум го очаква. Ще кажете, че той обича овцете. Обича ги, но тази любов носи нещастието му.

Отворете сърцата си за Божията Любов и бъдете доволни от това, което имате. Радвайте се на всеки човек като на себе си. Знайте, че той живее във вас, и вие – в него. Ако той е красив, красотата е и

ваша; ако е грозен, и грозотата му е ваша. Каквото виждате в Природата, знайте, че е заради вас. Слънцето изгрява, растенията и дърветата цъфтят, реките текат заради вас. „Възможно ли е това?“ – Ако се радвате на Слънцето, ще знаете, че то изгрява за вас. Ако се радвате на дърветата, те растат и цъфтят за вас. Ако се радвате на реките, и те текат за вас. „Това е невъзможно!“ – Там е погрешката на съвременните хора. Те не вярват, че Бог живее в тях. Щом повярват, че Бог живее в тях, ще разберат, че всичко, което става в Природата, има отношение към своя Създател. Значи Слънцето изгрява, ветровете духат, реките текат, растенията растат и цъфтят, птичките пеят, животните играят, хората мислят и чувстват все заради Господа, за Онзи, Който ги е създал. В който момент Бог напусне човека, цялата Природа спира движението си. Тогава човек казва, че животът е изгубил смисъла си за него, че му е притъмняло пред очите и т.н. Докато държи в ума си идеята за Бога като за нещо красиво, възвишено, мощно, човек е радостен и весел. Щом изгуби тази идея, радостта го напуща. Достатъчно е да зърнеш крайчеца на дрехата на Господа, за да бъдеш щастлив през целия си живот. Мойсей видя само края на дрехата Му и се зарадва, придоби такава сила, че можа да изпълни задачата, която му беше дадена.

И тъй, бъдете благодарни за всичко, което ви е дадено. Бъдете благодарни, че Слънцето изгрява за вас и се ползвате от светлината му. Бъдете благодарни за свежия въздух, който дишате. Бъдете благодарни за водата, която пиете. Бъдете благодарни за хляба, който ядете всеки ден. Какво по-голямо благо може да искате от това? Светлината сама влиза в очите ви, въздухът сам влиза в дробовете ви, водата лесно влиза в организма ви и хляба с радост приемате в устата си. „Защо трябва да обичам?“ – За да възприемеш живота на съществата, които обичаш. Дали обичаш човек, животно или

растение, ти черпиш нещо от него. Ако четеш книга, и от нея черпиш нещо. Обичайте, за да ви обичат. Изядеш един плод – посей семето му. Така ще познаеш Любовта. Възприемеш една Божествена мисъл – приложи я. Вземете ножиците и прережете всички връзки, с които сте вързали и оплели Господа в себе си. Вие Го държите само за себе си и след това искате да ви помага. Искате невъзможното! Махнете плочата, която сте турили върху Господа! Сами сте я турили, сами ще я вдигнете. Само така ще възкръсне Бог във вас. Възкресението е новият живот.

Възлюбете Господа в себе си, за да оживее и възкръсне Той. Бог ви е възлюбил, но вие не сте доволни от Неговата Любов и търсите човешката. Какво представлява човешката любов? – Блато, пълно с миазми, или мочури, в които само се каляте. Божията Любов е дълбока вода: бистра, чиста, в която плуват само героите и онези, които любят Бога. Бъдете и вие дълбоки води, за да влизат във вас само добрите плувци. Който не може да плува, да не влиза там. Бъдете дълбоки води – най-малко с девет километра дълбочина. Приемете Любовта в себе си, за да ви помогне Бог. Ще кажете, че Любовта е недостъпна за вас. Най-достъпното нещо е Любовта, но за онзи, който я търси искрено. Щом влезе в човека, тя го подмладява и повдига. От тебе зависи да се подмладиш. Като станеш сутрин от сън, погледни се в огледалото и кажи: „Днес съм по-млад от вчера." Нещо вътре в тебе ще ти каже: „Остарял си вече." Кажи: „Не се преструвай. Снеми маската от лицето си и ще видиш, че си млад и красив."

Помнете: Бог е велик, милосърден, всеблаг. Той няма да остави страдание, което да не превърне в радост. Вие си причинявате едни на други страдания, но Той не търпи това: взема четката и ги заличава. Той не позволява да разваляте Неговите картини. Не разваляйте Божествените картини, не бутайте Божествените работи в себе си. –

„Лош човек съм.“ – Не говори така. По отношение на Бога ти си добър, но не си работил достатъчно, за да проявиш доброто в себе си. Работи, не стой на едно място, за да не станеш инвалид. – „Лоши са условията на живота: нямаме пари, нямаме къщи, боледуваме, убиват ни и т.н. Какво да правим?“ Казвам: днес целият свят страда, пъшка, мъчи се, вика за помощ. Светът е бурно море, можете да се удавите. Ако не знаете да плувате, не влизайте сам в морето. Обърнете се към Бога, Той да бъде с вас при всички случаи на живота ви. Без Него вие сте загубени.

Преди години бях във Варна. Един ден стоя на брега на морето и размишлявам. След малко дойде от близките лозя един едър, снажен човек и веднага се хвърли в морето да се къпе. Поглеждам към него, виждам, че се дави и вика за помощ. Отправих погледа си към Бога, съсредоточих мисълта си към давещия се и гледам, той изплува над водата. После пак потъна. Отново съсредоточавам мисълта си и той пак изплува. Тази борба се продължи два-три пъти, докато изплува над водата и излезе на брега. Защо се дави този човек? – Бил изпотен, а водата – студена, и станало бързо свиване на кръвоносните съдове. Като излезе на брега, казах му: „Втори път да не влизаш изпотен в морето, че можеш да се удавиш. Благодари на Бога, че бях на брега и видях как се давиш, та можах да ти помогна.“

Днес Любовта казва и на вас: „Не влизайте в морето сами.“ Докато Любовта е с вас, вие сте в безопасност. Щом ви напусне, ще се удавите. Любовта носи новото в света. Потърсете я и тя ще ви обнови. Това се отнася до Божията Любов, а не до човешката. Ако разчитате на човешката любов, загубени сте. Ето защо, каже ли някой, че ви обича, поставете го на известно разстояние от вас и оттам гледайте. Попадне ли на вашия фокус, и той ще ви бъде приятен, и вие на него. Тогава и грозният, и красивият ще ви бъдат приятни. Иначе ще

делите хората на добри и лоши, на красиви и грозни. Следователно всички неща, поставени на своя фокус, са красиви. Всички неща, поставени вън от своя фокус, са грозни. Ако искате да бъдете добри и красиви, не търсете Любовта, но фокуса на Любовта, и там застанете. Изместите ли се с един милиметър от фокуса на Любовта, вие губите добротата и красотата си.

Христос казва: „Вие сте солта на земята, и ако солта обезсолее, с какво ще се осоли?“ Солта представлява здравословното състояние на човешкия ум и на човешкото сърце. Тя представлява фокуса на Любовта. Който попадне в този фокус, той познава Бога и себе си. Той не пита как е обичал в миналото, но как обича днес. Всички познават миналата любов, която е внесла страданията и разочарованията в живота, затова се стремят към новата любов, към любовта на настоящето, чрез която Бог се изявява. В миналата любов си давал на ближния си да пие вода от шишето, но днес го завеждаш при извора с чиста кристална вода и казваш: „Пий, колкото искаш.“ Гребни вода от извора, иди да си измиеш лицето, ръцете и краката си. Тази вода ще те очисти и освежи, тя ще внесе вътрешен мир и спокойствие в тебе. Водата символизира живота. Колкото е по-чиста и колкото от по-високо място иде тя, толкова животът е по-възвишен и чист. Този живот прави човека доволен.

Съвременните хора не са доволни, всеки иска нещо повече от това, което му е дадено: ако е чиновник или учител в някой град или село, търси по-хубаво място. Това е неразбиране на нещата. Хубаво е мястото, дето човек е намерил Бога. Следователно дето и да сте, търсете Бога. Между бедните, страдащите и нещастните има добри условия да намерите Бога и да им помогнете. Този е пътят, по който можете да проявите силата си. Като работи за другите, човек закрепва, става силен. Тъй щото работете за ближните си, помагайте

им, за да помагат и на вас. Всеки ден влагайте по една нова мисъл в ума си и по едно ново чувство в сърцето си. Можете ли да направите това, вие влизате в деня на Любовта, в който се изграждат красивите, мощните и сладките неща.

Желая ви тази година, ако не всеки ден, поне един ден да живеете в Любовта. Прекарате ли такъв ден, няма да се страхувате от бомби, от болести и страдания. Като се намери пред някаква мъчнотия, българинът казва: „Мечка страх, мене не ме е страх.“ Щом каже така, той се качва на крушата и отвисоко гледа на мъчнотията. Като слезе от крушата, той не казва, че е бягал от мечката, но казва, че се е качил на дървото, за да гледа отвисоко мечката.

Блажени кротките, защото те ще наследят земята. Желая да бъдете от кротките хора, от хората на Любовта, за да наследите Земята.

Да служим поне един ден на Любовта, както Бог изисква.

3-та беседа от Учителя, държана на 22 август 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

НОВОТО В ЖИВОТА

Първо послание на Йоана

Често хората се запитват защо остаряват, но не могат да си отговорят на този въпрос. Какво ще правите, ако се създаде закон, според който всеки преждевременно остарял да се накаже? В едно предание се казва, че в древността, когато бащата доживявал до 120 години, синът го турял в кош и го занасял в гората, там да умре. Един син изпълнил този обичай: турил баща си в кош и го занесъл в гората. Със сина заедно тръгнало и малкото му момченце, за да изпрати дядо си. Като се връщали, детето запитало баща си: „Татко, защо остави коша в гората? Да се върнем назад да го вземем." – „Защо ти трябва кошът?" – „За да има с какво и аз един ден да те занеса в гората." Бащата се засрамил от думите на детето си, върнал се в гората и завел баща си обратно в дома си, дето той спокойно умрял.

Няма по-голямо благо за човека от това, да бъде млад и постоянно да се подмладява. Който говори за старост, той не разбира законите на живота. Някой е на 45-50 години и вече мисли, че е стар, че разбира нещата и може да съветва младите как да живеят. Ако е въпрос за старост, за мъдрост, идете при Господа. Той е най-мъдрият и може да учи всички хора. Колко стар е 120-годишният човек? Една слънчева година е равна на 200 милиона земни години. Значи за да се обърне Слънцето един път около своята ос, нужни му са 200 милиона земни години. Изчислете тогава каква част от времето представляват 120 човешки години по отношение на една слънчева година. Като знаете това, не говорете за старост. Тщеславие е да мислиш, че си

стар. Само боговете са стари. Като ви е пратил на Земята, Бог е имал предвид да научите закона за подмладяването. Досега сте изучавали закона за остаряването; отсега нататък ще изучавате закона за подмладяването. Затова Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“

Влизането в Царството Божие подразбира новите условия на живота. Ако не си здрав, ако нямаш светли мисли, топли чувства и възвишени постъпки, не можеш да използваш новите условия. Какъв смисъл ще имат за тебе хубавата храна, чистият въздух, чистата вода и приятната светлина? Ядеш, но тежко ти става на стомаха и на главата; дишаш чистия въздух, но дробовете ти са слаби – задушаваш се; пиеш чиста вода, но стомахът ти не я понася; светлината влиза в очите ти, но бързо ги затваряш – слаби са, не можеш да се ползваш и от светлината. Викаш лекар да ти помогне: туря те на легло, прави ти инжекции, но и това не помага. Казваш: „Наказах се, остарях вече, няма спасение.“ Вината не е само у вас. Много условия, външни и вътрешни, са причинили преждевременното остаряване. Погрешката е в лековерието на човека: той е повярвал, че друго същество, а не Бог, може да му донесе благото на живота. Във всички е вярвал, на всички се е надявал, но не и на Бога. Какво ще бъде положението ви, ако ви съблекат гол и намажат тялото ви с мед? – Пчелите ще ви накацат и ще ви жилят безпощадно. Виновни ли са пчелите? Те кацат върху вас заради меда, ни най-малко не мислят, че ви е неприятно кацането и жиленето им. Вината е в онзи, който ви е съблякъл гол и е оставил на пчелите да събират мед от вас; вината е и у вас, че сте повярвали на този човек. Той ви казал, че ще станете щастливи и вие сте повярвали.

Един французин описва една от своите опитности в топлите страни. Като обикалял забележителните места на тропическите

области, той получил слънчев удар и паднал на земята полумъртъв, но вътрешно запазил съзнанието си. В това време една кобра легнала върху него като върху неодушевен предмет и спокойно очаквала някаква жертва. Ужас го обхванал. Той си помислил: „Едно малко помръдване от моя страна, и аз съм в устата на кобрата.“ Не стига това, но той почувствал, че небето се заоблачава, че става тъмно и всеки момент ще завали. Какво да прави при това положение? Той лежал в долина, а дъждът носел големи порои, които могат да го залеят отгоре и да го удавят. Намирал се между две големи опасности: кобрата и страшния порой. Помолил се вътрешно и повдигнал съзнанието си към Бога. Какво усетил? – Една лекота. Кобрата се мръднала, отдалечила се от него и съзнанието му постепенно се възвърнало. Станал на крака и бавно поел пътя си. След десетина минути дъждът завалял. Пороят се спуснал към долината, но той бил вече вън от опасността. Никога в живота си той не бил изпитвал такова напрежение и такъв ужас.

Не ходете без Любовта на опасни места. Не правете големи усилия, за да не изразходвате излишна енергия. Едни хора остаряват от безразборно изразходване на жизнена енергия. Други пък остаряват от неработене. Едни много работят, други – малко; едни много ядат и преяждат, други малко ядат и повече гладуват. Това са крайности в живота, които са причина за преждевременното остаряване. Балансирайте крайностите и вие ще се подмладите. Съберете на едно място онези, които не работят, и тези, които много работят. Съберете на едно място богатите и бедните и те взаимно ще си помогнат. Богатият ще даде част от яденето си на бедния; бедният пък ще предаде част от работната си енергия на богатия – и в края на краищата и двамата ще бъдат здрави и ще се подмладят.

Съвременните хора се нуждаят от естествени, разумни движения. Докато е малко, детето живее естествено, движенията му са свободни. Колкото повече расте, животът му се изопачава, става неестествен. Защо? – Защото то се намира под влиянието на много учители. Един го учи по един начин, друг – по друг начин. Един му казва: „Това не прави.“ Друг казва: „Това прави.“ Най-после човек дохожда до положението да не знае какво да прави и какво да не прави. Седнеш – не знаеш как да поставиш краката си. Туряш десния крак върху левия, левия върху десния, но пак не си доволен. Почешеш се отгоре на главата, почешеш се зад тила, но не си доволен и казваш, че животът ти е дотегнал. Започваш да се молиш на Господа, но не знаеш как да се молиш. Представи си, че Слънцето е Бог. Как ще се молиш тогава? – Ще излезеш вън, на открито, и ще започнеш да гледаш към него. Ако Слънцето грее силно, ще затвориш очите си и тихо ще се помолиш, след това ще обърнеш гърба си към него да възприемеш лъчите му. Бог не иска да му се говори много. Ако си гладен, ще кажеш: „Господи, гладен съм.“ Ако си беден, ще се помолиш да ти помогне. Някой се моли и разправя цялата си история, че баща му и майка му умрели. Всъщност това не е истина. Нито баща му е умрял, нито майка му: те са забягнали някъде, скрили са се от сина си, който не работи и очаква всичко наготово. Бащата заминава за онзи свят, когато синът е ленив и не иска да работи. Като остане сам, синът се принуждава да работи, да изкарва прехраната си.

Едно се иска от човека: да дойде до положителното. В какво се заключава положителното? – В Любовта. Няма по-велико нещо за човека от това, да люби и да обича. Всеки се стреми към това, но не знае как да обича и да люби. Как ще обичаш едно цвете, една птица или едно животно? Като обичаш човека, целуваш го, милваш го, прегръщаш го. Как ще целунеш цветето, как ще прегърнеш птицата?

Ако целуваш и прегръщаш цветята, ще ги развалиш. Достатъчно е да благодариш за уханието на цветята. Тяхното ухание е целувка – щом изпращат своите целувки, ти ще им благодариш. Ще кажете, че целувките и прегръдките са приети в сегашния порядък на нещата.

Време е да напуснете стария порядък. Той е отживял вече времето си. Той представлява нещо архаично, каквото представляват днес допотопните животни. Какъв смисъл има днес съществуването на мамута? За да се изхрани, нужни са му хиляди килограми храна. И до днес има остатъци от мамутите: това са ненаситните човешки желания. Някой има пълни хамбари с жито, но и те не му стигат, още повече иска. Както са изчезнали големите допотопни животни, така ще изчезнат ненаситните човешки желания. Някой иска да стане виден човек, светия – всички да му се кланят. Какво значи да бъдеш светия? Аз уподобявам светията на златно перо, с което можеш да напишеш едно любовно писмо, което внася светлина в човешкия ум и топлина в човешкото сърце. Любовта на светията минава през перото, с което пише. Не е светия онзи, който не свети и не разнася благословението си навсякъде. Добре е да се стремиш към светийство, да те посрещат навсякъде с радост, но трябва да отговаряш на известни изисквания. Светията е узрял, сладък плод, който всички желаят.

Какво правите, ако ви дадат кисел, недоузрял плод? – Вкусвате го и веднага го хвърляте на земята. Светията е доволен от положението си. Следователно ти не можеш да бъдеш светия, ако си недоволен. Бедният е недоволен, че няма пари, къщи, имоти. Болният е недоволен, че не е здрав. Всеки се стреми към това, което му липсва. Какво се иска от човека, за да превърне недоволството в доволство? – Да работи, да придобие онова, което му е нужно.

Кой човек е здрав? – На когото и майка му, и баща му са здрави. Децата не могат да бъдат здрави, ако родителите не са здрави. Ако бащата е здрав, и децата, които вървят по бащина линия, са здрави, със здрави зъби. И обратното е вярно: ако бащата не е здрав, и децата, които вървят по негова линия, не са здрави. Същото се отнася и до майката. Това е закон, който постоянно се проверява в живота. От какво се развалят зъбите? – От рязката температура. Не е позволено да пиеш студена вода след горещо кафе или чай. В това отношение американците живеят неестествено. След горещо кафе те ядат сладолед. Тази е причината, дето зъбите на повечето американци са развалени. Те страдат и от разстройство на стомаха. Любовта не търпи резки промени. Омразата е ледено течение на човешкото сърце, а любовта – топло течение. Затова именно Любовта изключва омразата. Какво ще стане с човека, ако се движи между едно топло и едно студено течение? – Няма да се мине много време, и той ще започне да страда от разстройство на стомаха и болки в зъбите.

Мнозина се запитват защо нямат успех в живота си. Много просто, те се занимават с чужди работи, занимават се с реформи на чуждия живот. Те искат да преобразят живота на другите хора и ги критикуват. Чувате например да се говори, че някой мъж бил воден за носа от жена си или мъжът водел жена си за носа. Носът е символ на човешкия ум. Какво лошо има в това, ако една умна жена води мъжа си или ако един умен мъж води жена си? Разумният мъж или разумната жена имат предимство в живота. По-добре ли е да се качите на кола, карана от луд, необуздан кон? Той рита, изправя се на краката, не иска да върви. Ако се оставите на такъв кон, той ще ви хвърли в пропастта.

Като изучавате човешката глава, ще видите, че в мозъка има различни центрове, които се отразяват различно върху неговия

характер. Ако бутнете задната част на главата, в тила, ще предизвикате един род енергии; ако бутнете предната част на главата, ще предизвикате друг род енергии; ако бутнете главата отстрани, ще предизвикате трети вид енергии. Хора с широки глави са крайно издръжливи: и 20 години да го обсаждаш, той може да издържи. Хора с дълги глави са кавалеристи или летци – те постоянно нападат. Вечер, когато не ги очакваш, те идат с аеропланите си и хвърлят бомби от различен калибър. Сегашните хора се възмущават от бомбите, без да подозират, че те си служат с думи, които имат разрушително действие, както бомбите. Една силна дума – например *мразя те*, след четири поколения ще произведе големи разрушения. Защо да не кажеш на ближния си *обичам те* и да се ползваш от благото на Любовта? След четири поколения тази дума ще донесе голямо благословение. – „Как да му кажа, че го обичам, когато не заслужава моята любов?" – Ти заслужаваш ли Любовта на Бога, ти по-красиво и по-благоуханно цвете ли си от ближния си? Малко хора съм срещал, от които да се разнася благоухание, подобно на карамфил, теменуга, роза и др. Повечето хора разнасят лоша, неприятна миризма. Как ги търпят възвишените същества, а те не могат да търпят никого!

Хората се нуждаят от знания, които да ги въведат в новия живот. Не е достатъчно да слушаш какво ти се говори и да кажеш, че разбираш всичко. Не е достатъчно да кажеш, че си слушал хубава музика, но и ти трябва да свириш. Прилагайте музиката на всяка стъпка в живота си – без музика няма успех. И земеделецът трябва да си служи с музиката. Правил съм опит с музика при посаждане на житото и зная как расте при различните гами. Прилагайте музиката като метод за лекуване. Например заболее някой религиозен и очаква да дойде ангел да го излекува; ако е безбожник, търси лекар. Защо и

двамата да не изпеят една песен на Господа като молитва или хваление? Нека болният се обърне към Бога и мислено или гласно да изпее песента: „Обичам те, Господи! Обичам Твоите дръвчета и тревици, Твоите извори и реки, Твоите долини и планини. Обичам, Господи, всичко, което си създал.“ Жената е недоволна от мъжа си и постоянно се оплаква, че Господ ѝ е изпратил толкова лош човек – цял живот да се разправя с него. Защо обвинявате Господа? – Вие сами намерихте този мъж; на всичко отгоре му дадохте и 200-300 хиляди лева. Вие сами си купихте този мъж, а търсите вината отвън. Сърдите се, че той е изял парите ви. Не се сърдете на никого, но благодарете, че сте се свързали с човек, от когото можете да научите нещо.

Велика е науката за живота, скъпо струва тя. Един американец се оженил за една богата арменка. Той обичал да разполага с пари и всеки ден изразходвал големи суми. Дошъл денят, когато употребил и последната пара. Като видял, че няма вече нито стотинка, той се обърнал към жена си с думите: „Дай ми пари!“ – „Нямам нищо, ти ги изразходва.“ – „Иди при баща си, той има средства, длъжен е да ти даде.“ Тя отишла при баща си, но повече не се върнала. Не злоупотребявайте с любовта, не злоупотребявайте с доверието на своя ближен. С други думи казано: не злоупотребявайте с ума и сърцето си, нито с ума и сърцето на своя ближен. Само така ще бъдете свободни.

Човек е дошъл на Земята като пътник, който трябва да извърви известен път. Той трябва да бъде свободен, сам да туря и сваля раницата си. Ако знаеш само да се товариш, а не знаеш да се разтоварваш, ти разбираш живота наполовина. Ако знаеш само да се разтоварваш, а не знаеш да се товариш, ти разбираш живота наполовина. Трябва да знаеш и да се товариш, и да се разтоварваш.

Това значи пълно разбиране и познаване на живота. Някой иска да стане богат и търси начин за леко забогатяване: купува лотарийни билети, но милионът не иде. Защо да не развиеш обонянието си и да намериш златото по миризмата му? Златото има особена миризма. Който има развито обоняние, лесно може да открие златото в Природата. В земята има заровено злато на много места и в голямо количество. Хората го търсят под един или друг камък, наречени „камъни на щастието“, но то не може лесно да се намери. Който има обич към златото, по-лесно ще го намери, отколкото да очаква на лотария. При лотарията взема участие математиката. Трябва да изучавате висшата духовна математика и тогава да знаете кой билет печели. По-лесно е да придобиете обич към златото, отколкото да станете математик, който се ползва от законите на висшата математика. Ако спрете вниманието си на номерата от три последователни печалби на милиона, ще можете с една малка погрешка, най-много до единица, да намерите номера на следващата печалба.

Ще кажете, че печалбите, щастието са случайни неща. Не е така. Нищо в Природата не е случайно. В Разумната Природа няма случайности и произволи. За да спечели някой на лотария, трябва да гласуват за него. Колкото повече същества от невидимия свят гласуват за него, толкова по-голяма е вероятността да спечели той. Мнозина искат да спечелят, но малцина имат това щастие. Някои идат при мене да ме питат кой билет печели милиона и обещават, ако спечелят, да дадат голяма сума на Братството. Това не може да ме подкупи. Ако е за богатство, аз зная къде колко скъпоценнни камъни, злато и лечебни билки има в Природата. Ако е въпрос за богатство, достатъчно е да излекувам един богат човек, за да получа голямо възнаграждение. Обаче аз никога не злоупотребявам с доверието,

което ми е дадено. Всеки сам може да се лекува. Най-силното и сигурно лекарство срещу всички болести е Любовта. Всеки може да направи опит с Любовта и да се увери в нейната сила. Като заболее някой, нека напълни една чаша с чиста планинска вода и да накара един добър, любещ човек да потопи пръстите си във водата два-три пъти; след това нека изпие водата и да следи какъв резултат ще има.

На какво се дължат болестите в човешкия живот? – На известен недоимък в организма. Например малокръвието е резултат на недостатъчно количество червени кръвни телца в кръвта. Колкото по-голям е броят на червените кръвни телца, толкова повече жизнена енергия има човек. Червеният цвят има отношение към живота; жълтият цвят е храна за ума, синият – за душата. Светлината и топлината са условия за смекчаване на сърцето. Дето са светлината и топлината, там е Любовта. Значи само Любовта е в състояние да смекчи сърцето. „Кого да любя?“ – Ще любиш Този, Който те е създал. Ще Го слушаш, ще учиш и ще изпълняваш Неговата воля. Ако чуеш гласа Му рано сутринта, не се обръщай на едната или на другата страна да си доспиш, но стани веднага. Колкото и да е рано, не се колебай – стани веднага и започни своята работа: ако си художник, вземи четката, платното и боите си, за да нарисуваш нещо; ако си писател, вземи перото и напиши нещо хубаво; ако си занаятчия, направи нещо от занаята си.

В турско време във Варна живял един обущар, когото всички наричали „щастливият обущар“. Защо го наричали така? – Защото всяка сутрин, като отивал в дюкяна си, намирал по един чифт готови обуща. Чудел се кой влизал в дюкяна му и ушивал по един чифт обуща. Той не подозирал, че причината за това се крие в него. Понеже бил сомнамбул, всяка вечер той ставал от леглото си, отивал в дюкяна и ушивал по един чифт обуща. След това отново лягал да спи. На

сутринта пак отивал в дюкяна си и се чудел кой е влизал вътре и е оставил новите обуща. Макар и сомнамбул, той прилагал закона да не отлага реализирането на Божествените мисли. Като ги отлага, човек си създава лоши навици, от които мъчно се освобождава. Лошите навици са парчета от счупени шишета, изхвърлени по улиците: който мине бос по тях, наранява се и страда. Като се натъква на такива пътища, човек започва да ги избягва. Хубавите улици и шосета са станали недостъпни именно поради нахвърляните по тях стъкла. Изчистете пътищата, по които вървите, за да не си причинявате сами страдания!

Внимание се изисква от човека, за да знае как да върви и сам да избира пътя си. Ето защо, като вървите по пътищата, никога не оставяйте своите лоши мисли, чувства и постъпки, разхвърляни по тях. Щом се натъкнете на лоши мисли и чувства на пътя си, върнете се обратно, за да освободите ума и сърцето си от погрешките на миналото. Така именно вие ще се радвате на това, което сте направили, и ще възлюбите Бога. Когато се обърнаха към Христа с думите „Учителю благи“, Той отговори: „Защо Ме наричате благ? Благ е само Бог. Ние живеем в Бога, Който е благ.“ Следователно щом Бог е благ, и ние трябва да бъдем благи. Това не се постига чрез насилие. Обаче човек не може да бъде благ, ако не прилага това, което му е дадено и е вложено в него. Не можеш да бъдеш добър, ако не си хранен с доброкачествена храна; не можеш да се движиш свободно по пътя, ако нямаш достатъчно светлина.

Казано е в Писанието, че един ден Земята ще се запали и всичко, което се намира на нея, ще изгори. Това се отнася за дните на безлюбието. Който живее в Любовта, не може да изгори. Защо? – Той е облечен в дрехата на Любовта, която не гори. Тя е подобна на азбест. И сега хората любят, но сами не са доволни от любовта си. Ще дойде

ден, когато те ще придобият новата Любов. Те се приготвят за нея чрез сегашната любов. Колкото и да е несъвършена любовта на съвременните хора, все пак тя е приготовление за бъдещата. Без сегашната любов бъдещата остава неразбрана. Човек трябва да работи върху себе си, за да се освободи от желанието си да обсебва. Като обикне някого, той пожелава да го задържи само за себе си и с това разваля любовта. Щом си намерил хубав извор, ще го оставиш на разположение на всички хора – и те имат право да пият от тази вода. Те ще пият от водата, която е определена за тях, а ти – от своята вода. Следователно никой не може да отнеме твоята любов. Ти не можеш да пиеш от всеки извор. Определено е на човека от кой извор да пие, колко вода да пие и по кое време. Не е позволено на човека да пие вода по всяко време. Отидеш ли при един извор, първо ще го изчистиш; после ще измиеш лицето, ръцете и краката си, ще благодариш, че си го намерил, и след това ще гребнеш няколко пъти с ръцете си и ще задоволиш жаждата си.

Учете се да благодарите за всичко, което ви се дава. При най-малкия неуспех хората са готови да се оплакват: и като млади, и като стари те постоянно се оплакват. Някой се оплаква, че баща му или майка му са го били. Кога бият човека? – Когато не работи. Един албанец, 60-годишен човек, се оплакал на пашата, че баща му го бил. Това било във времето на Херцеговинското въстание. Пашата се заинтересувал да види този баща, който бие 60-годишния си син. Завеждат го при един 100-годишен старец – здрав, снажен човек. Пашата го запитал: „Защо биеш сина си?“ – „Защото не работи. И моят баща има право да ме бие, ако не работя.“ Той завел пашата при своя баща, 140-годишен старец. Значи и 60, и 100-годишен да си, ако не работиш, ще те бият.

Пазете се от много говорене. Работи, без да казваш какво правиш или какво си направил. Говориш ли много за работата си, всичко ще развалиш. Оставете работата да говори сама за себе си. – „Кога ще говори?“ – Когато освен вас могат да се ползват от нея и други хора. Всеки ден присаждай по едно дръвче – от диво да го превърнеш в питомно. Ще дойде ден, когато и ти, и твоите близки ще се ползват от твоя труд. Това значи работа. Който мине покрай дръвчетата, ще си откъсне един плод, ще накваси гърлото си и ще те благослови. Който може да присажда дивите дръвчета и да ги облагородява, ще облагородява и своите чувства. Това значи да превърнеш ада в рай, грозотата – в красота. И тогава, естествено, човек се стреми към красотата. Какво допринася красотата? – Тя храни света. Тази е причината, дето всички хора се кланят на красотата. Човешката душа е красива. Когато се проявява, тя предава на лицето светлина, подвижност и чистота. Ценете тази красота! Отворете сърцето си, за да приемете светлината и топлината на живота, за да дадете възможност на душата си да се прояви. Някой е затворил ума и сърцето си за благата на живота и казва, че никой не го обича. Той не говори истината. Светлината, въздухът, водата и хлябът го обичат, милват го, галят го, задоволяват жаждата и глада му – и след това той казва, че не го обича никой. Не говорете неверни неща! Бъдете искрени и чистосърдечни, за да се научите да виждате нещата в тяхната истинска проява.

Мнозина са ми разказвали за онзи свят, но сведенията им се различават. Едни са по-близо до Истината, а други са далече. Един познат ми казваше, че ходил на онзи свят и видял там своите близки покойници, заедно с други покойници, наредени около маси, върху които имало чинии, приготвени за ядене. Всички седели и мълчали, никой нищо не говорел. Друг един ми разказваше за онзи свят, но

неговите сведения бяха по-верни. В края на живота си той постъпил като калугер в един манастир да служи на Бога. Един ден той получил нови цървули. Старите скъсани цървули дал на един от другарите си, беден калугер. Една вечер сънувал, че се е преселил на онзи свят, и разказал на близките си какво е видял там. На една голяма маса били сложени чинии за ядене. Около масата били наредени всички покойници: всеки очаквал да му се даде ядене. И моят познат бил на масата, но пред него нямало чиния. Вместо чиния той видял своите скъсани цървули. Дошъл един от прислужниците и започнал да сипва на всички ядене в чиниите им. Като дошъл до него, взел скъсаните цървули, за да му сипе ядене. – „Моля ти се, не бързай да ми сипваш. Аз не ям от скъсани цървули. Отде сте взели тези цървули?“ – „Това са цървулите, които си подарил на своя ближен. С тях си искал да направиш едно добро, но то не се приема горе. Каквото си правил на Земята, това ще намериш на Небето.“

Изобщо земният живот е отражение на небесния и обратно: небесният е отражение на земния. Важно е човек да разбира нещата и правилно да ги превежда. Затова е казано: „Каквото вържеш на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържеш на земята, развързано ще бъде на небето.“ Ще кажете, че не ви интересува онзи свят, че не искате да знаете ще ви посрещне ли там някой, или не. Не е така. И там ще те посрещнат същества, както и на Земята са те посрещнали. Когато малкото дете слезе на Земята, първо го посрещат майка му и баща му. Ако има по-големи братя и сестри, и те го посрещат. Всички му се радват, галят го, песни му пеят. Всеки трябва да се запита: „Кой ще ме посрещне на онзи свят?“ Каквито са законите на Земята, такива са и на онзи свят. Любовта – великият закон на Живота, действа и на Земята, и на Небето. Колкото по-отзивчив и отворен е човек за Любовта, толкова повече се изявява тя

към него. Земята може да стане рай. Това зависи от хората, от техните мисли, чувства и постъпки. Ако има нещо криво и изопачено на Земята, това се дължи на лошите мисли, чувства и постъпки на хората. Лошият живот разстройва нервната им система, дробовете, стомаха. За да се подобри животът на хората, както и здравословното им състояние, на всички се препоръчва външна и вътрешна чистота. Чистотата е в състояние да закрепи здравето на човека, да запази енергията и да продължи живота му.

Съвременните хора боледуват, защото не знаят как да се хранят, кога да лягат и да стават от сън. Мнозина стават сутрин в 4 часа. Този час принадлежи на Земята, затова не е удобен. Ако ставате в два часа, това време е на Луната, пак не е удобно. Добри часове са 12 ч. сред полунощ, един часа, три, пет и шест часа. Повечето хора стават в шест часа. Някои спят късно, до девет или десет часа – това е крайно нехигиенично време. Добре е да се образува една група от десет души, които да приложат Божествените закони и да видят техните резултати. Нека направят опит поне за една година да не се интересуват от живота на хората. Че двама души се карали и били, това да не ги интересува. Ако вълкът яде овца, ако паякът смуче кръвта на мухите, ако вятърът брули листата на дърветата – и това да не ги интересува. Кой каквото прави, добро или зло, това е негова работа. Ти като човек си решил да направиш един опит и ще го направиш. Всеки е свободен да прави, каквото иска, но в края на краищата ще носи последствията на своята свобода. Паякът смуче кръвта на мухите, за което сам ще носи отговорността. Друг е въпросът, ако той е благороден и може да послуша съвета ви. Казвате му да не напада мухите, но той може да ви послуша, може и да влезе в спор с вас. Има упорити паяци, които ще ви запитат на какво основание се месите в тяхната работа. Един ден, когато съзнанието на

паяка се пробуди, той ще разбере мисълта ви и ще ви слуша – тогава няма да напада мухите. Вие гледате на мухите, на паяците с пренебрежение, като на дребни същества. Малки са те, но разумни. И в тях работи известна интелигентност. Който може да слезе до нивото на мухата, ще разбере живота ѝ. Той ще знае, че зад нея, както зад аероплана, автомобила и колата, се крие разумно същество, което ги управлява. В този смисъл мухата, мравката, паякът са превозни средства, чрез които се пренасят някои неща. Така те възприемат нещо ново от външния свят. Мухите обичат да се шегуват и закачат с хората: едва изгониш мухата от носа си, тя кацне на ухото; оттам я изгониш, тя кацне на челото.

Сега, като се върнете по домовете си, забравете на колко години сте и се върнете назад, до 12-годишна възраст. Това може да стане в съзнанието ви. Ще си представите, че тежите малко, колкото тежи едно 12-годишно дете, на което материята е чиста, свободна от мазнини. Възрастният човек има много мазнини, които са причина за различни болести. Болестите се причиняват от наслояванията в човешкия организъм. Мазнините трябва да изгорят, за да стане коренно пречистване на организма. За това пречистване се говори в Писанието. Казва Бог: „Ще създам ново небе и нова земя." Старата материя трябва да се обработи и пречисти. Остане ли човек със старата материя в себе си, тя ще го отнесе на онзи свят. – „Възможно ли е това?" – Ще опитате. Обаче не чакайте да дойде огънят, че тогава да се очистите.

При един български чорбаджия дошли турци да му искат пари. Това било в турско време. Първоначално той не искал да каже къде са парите му, но като видял нажежените вериги, казал: „Ето парите! Всичко оставям на ваше разположение. Радвам се, че ми се дава възможност да кажа истината." Те взели парите му, но след време ги

върнали и казали: „Понеже каза истината, вземи си парите. Ние обираме само онези, които не говорят истината.“ Мнозина чакат да турят веригата на врата им и тогава да кажат истината. Говорете истината, преди да е дошъл ножът на врата ви. Всички очакват някаква победа. Ако чакате победа, нека тя бъде победа на Любовта. Нека се обикнат всички мъже и жени, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици. Нека се обикнат всички народи. Нека навсякъде царят Обичта и Любовта. Кога ще стане това? – В нашите времена. В сегашните времена ще стане такова чудо, каквото никога в света не е ставало. Които имат очи, ще го видят; които нямат очи, ще напуснат този свят и ще си отидат там, отдето са дошли.

Казано е в Писанието: „Написал е Бог името ти върху дланта Си.“ За кого се отнася този стих? – За онзи, който следва Божия път и изпълнява Неговата воля. Желая ви да бъдете верни на Господа, да изпълнявате Волята Му, за да напише имената ви върху Своята длан. Бъдете смели и решителни – каквото и да се случи в живота ви, вървете напред. Щом вървите в правия път, не се обиждайте от думите на хората. Че някой ви казал обидна дума, това не е още истината. Хората лесно се обиждат и са готови да отмъщават. Те не познават още обидата, не знаят какво значат хули и огорчения. Не зная дали има човек в България, който да е получил толкова хули и обиди, колкото мене. Каквото престъпление да стане, все мене търсят виновен. Някой умрял – аз съм виновен; някой полудял – аз съм виновен; някой напуснал жена си – аз съм виновен; някой не искал да плати дълговете си – аз съм виновен; двама души се били – аз съм виновен; някои се съдят – пак аз съм виновен. Понеже за всичко съм виновен, реших да оправя света, да изправя живота на всички хора, на всички майки и бащи, на всички съдии и управници – да не оставя човек на Земята да прави погрешки и престъпления. Който ме слуша,

ще придобие Любовта и лицето му ще светне. Който не ме слуша, остен ще играе по него. Като слушам постоянните оплаквания и неблагодарности на хората, казвам: Господи, прости им! Те не знаят, какво правят. Те ядат, пият и не благодарят. И като имат, и като нямат, едно и също казват: „Дай, Господи!“ И след това, каквото лошо става в света, все Ти си виновен за всичко.

Сега да не се занимаваме със света. Ако е въпрос за светските хора, често те проявяват по-голяма вяра от религиозните. Ако поискаш пари назаем от религиозния, ще ти каже, че няма, не може да ти услужи. Питам го внушавам ли му доверие, като ме гледа. Той ми казва, че няма пари. Обръщам се към светския човек за пари, той веднага бръква в касата и ми дава. – „Да дам полица.“ – „Няма нужда, ти ми внушаваш доверие.“ Не мислете, че вярващите хора са само в религиозните общества. Те са пръснати навсякъде по света и слушат моите проповеди. Те имат радио, с което си служат. Бог е навсякъде. Следователно Той е прекрасна виделина, топлина и сила, с които храни цялото човечество. Човек се храни със светлина, топлина и сила. Човек се храни от изобилието на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Тази храна носи свободата, знанието и живота. Стремете се към нея, за да бъдете всякога здрави, любещи и красиви.

Днес ме слушат и стари, и млади. Старите казват: „Нашата работа се свърши вече, да му мислят младите, пред които е бъдещето.“ – Какво пречи на старите да бъдат млади? Забравете, че сте стари, изменете възгледите си за живота и ще се подмладите. Не гледайте подозрително на хората. Дойде някой при вас, говори ви, а вие се съмнявате в него, искате да знаете какво му е намерението. Много просто: ако е със стремежа на паяка, ще изсмуче кръвта ви; ако е добър човек, намерението му е да ви даде нещо; ако е любещ, намерението му е да ви даде от своя живот; ако е човек на обичта,

намерението му е да ви оцени, да ви даде заслуженото място – той оценява нещата. Това са неща строго определени. Защо се страхувате от онези, които ви обичат? Вие живеете и се радвате благодарение на техните подтици.

Съвременният човек още не вижда онези, които го любят. Той минава край тях и не спира вниманието си да приеме тяхната любов. Безброй цветя цъфтят заради него, изпращат му своята любов, но той не я разбира. Мине край едно цвете, помирише го и казва: „Цвете е това!“ Той ще го откъсне или ще го стъпче – не подозира, че благоуханието на цветето е любовта му към човека. Плодовете се жертват за човека пак от любов; изворите, вятърът, светлината – всички се жертват от любов за човека и му предлагат своите блага. Защо да не благодарим за всичко това, защо да не превърнем неблагодарността в благодарност? Неблагодарността осакатява и преждевременно състарява човека, а благодарността оживява, възраства и подмладява. Защо боледуват хората? – Защото са неблагодарни. – „Какво да правим, за да се излекуваме?“ – Приложете благодарността в живота, бъдете благодарни за най-малкото благо, което ви се дава. То е скрито от погледа на обикновения човек, затова не може да се оцени. Разумният и просветен човек вижда и най-малкото благо, оценява го и му се радва.

Съвременните хора разполагат с големи знания и богатства, но пак са недоволни, искат нещо повече. Ще бъдат ли доволни, ако имат свободен билет за Луната? Като отидат на Луната, ще разберат вярно ли е това, което учените пишат за нея. Това, което пишат за Луната, е отчасти вярно. Те виждат само външната ѝ страна, не могат да проникнат във вътрешността ѝ. Едно време турците носеха часовници, затворени в няколко капака. Външно часовникът беше голям като костенурка. Когато искаше да види колко е часът,

турчинът изваждаше часовника от джоба си и започваше да отваря капаците. Като отвори пет капака, в последния се виждаше едно малко часовниче. Погледне колко е часът и след това затваря последователно всичките капаци. Същественото е часовничето, а капаците са ценни като сребро.

Много от сегашните хора са затворени в такива капаци, които са безпредметни. Един капак е достатъчен. Останалите раздайте на бедните. Задръжте за себе си часовника и един капак, а с четирите направете едно добро. Знаете ли кой час от деня е определен за правене на добро, кой час е определен за милосърдие, за възприемане и предаване на светли мисли и чувства, кой час е определен за справедливи постъпки? За всяко нещо има точно определено време, както в музиката. Който спазва времето, свири добре; който не го спазва, не е добър музикант. Служете на вашите светли мисли и чувства, служете на вашите благородни и справедливи постъпки – те са красиви цветя в градината на вашата душа. Който иска да бъде здрав, да не страда, нека отглежда цветя. Те лекуват, съживяват и подмладяват човека. Отворете сърцата и умовете си едни за други, както цветята се отварят за светлината. Като срещнеш един човек, погледни го спокойно в очите, поздрави го мислено и му предай поздрав от неговите ближни.

Вие не знаете как да се обхождате с близките си, които са между вас, а очаквате съобщение от заминалите за онзи свят. Невидимият свят е пълен с писма, които не отиват на местоназначението си. Защо? – Не са написани с любов. Там се приемат само писма, написани с перото на Любовта. Ако нямате любов към онези, с които се срещате всеки ден, не можете да имате любов и към покойниците си. Ще напишеш едно писмо по задължение. Това не е любов. Ще направиш молитва по задължение, но няма да получиш отговор.

Трябва да се молиш от сърце. Няма по-велико нещо за човека от това, да отправи ума и сърцето си към Бога с любов. Тази молитва действа успокоително. Това е все едно да станеш сутрин рано и да отидеш на планината, при един чист планински извор, който постоянно блика. Отдалече още виждаш, че ще утолиш жаждата си. Дето е Бог, там всички същества живеят в любов и са готови на услуги. Достатъчно е Бог да отправи мисълта си към някое страдащо същество, за да я възприемат всички и да изявят желание да отидат и да му помогнат. Надпреварване има между тях кой по-бързо да изпълни Божията воля. В това се заключава новото.

Чувате някой да казва: „Моля ти се, направи ми една услуга за Господа, за да ти провърви." Няма защо да убеждавате човека така – и без това му върви. Човек е милиардер, разполага с грамадно богатство. Само мозъкът му струва десет милиарда злато. Ще кажете, че като умре, човек ще остави това богатство на Земята. Физическият мозък ще остане, но той ще вземе на онзи свят духовния си мозък, в който е написана цялата история на неговия живот. В мозъка са складирани знанията, които човек носи от векове. Нищо в Природата не се губи. Тялото на човека струва около 500 милиарда злато, а в бъдеще ще струва още повече. Който не разбира това, мисли, че то нищо не струва. Радвай се на тялото си, радвай се на ръката си, на пръстите си. Всеки пръст е свързан с един разумен свят, от който изтичат жизнени енергии. Малкият пръст е свързан с Меркурий, отдето черпи своите сили и възможности. Безименният пръст е свързан със Слънцето, отдето се ползва от живота, от изкуството и музиката. Средният пръст е свързан със Сатурн, със света на справедливостта. Показалецът е свързан с Юпитер, със света на благородството. Палецът е свързан с Божествения свят. Ако искаш да намериш Бога, хвани палеца си, помилвай го и ще получиш отговор

на въпроса, който те интересува. Вие хващате пръстите си грубо, чупите ги, дърпате ги. Това не се позволява. Ще милваш пръстите си, ще се отнасяш с тях нежно и с любов. Ако готвиш ядене, няма да бъркаш с пръстите си направо в тенджерата, няма да пържиш лука и да гориш ръцете си. Който иска да бъде здрав, ще яде непържен лук. Само болният от гръдна болест може да яде пържен лук – като лекарство.

Който иска да бъде здрав, да яде готвено от човек, който го обича. Който иска да придобива знание, да намери учител, който го обича. Същото се отнася и до шиенето на дрехи, на обуща и др. Обръщайте се за услуга само към онзи, който ви обича. Любовта трябва да се постави за основа на всички ваши предприятия във физическия, духовния и умствения свят. Това е новото в живота. Помнете: всеки човек е проводник на Божественото. Във всеки човек има желание да изпълнява Божията воля. Затова казвам: не се връщайте към миналото, но вървете напред, в настоящето и бъдещето, в които е скрит Божественият живот. Подмладяването и успехът зависят от новото, което иде вече в света. Ако вярвате, работите ще се наредят добре; ако не вярвате, пак ще успеете, но ще минете през големи мъчнотии. За да използвате условията на живота, трябва да бъдете разумни.

Един опитен апаш в Англия попаднал в затвора, дето вързали ръцете и краката му с въжета. В бързината си надзирателят забравил в стаята на апаша запалена свещ. Апашът се огледал натук-натам, проучил обстановката и се домъкнал до свещта. Турил въжето, с което били вързани ръцете му на свещта, и то прегоряло. След това вдигнал краката си към свещта да прегори второто въже и така освободил и краката си. След това взел чаршафа от леглото си, накъсал го на дълги парчета, които вързал здраво едно за друго, за да му послужат за

въже. Тихо отворил прозореца на стаята, закачил въжето на дръжката и се спуснал по него. Така той се освободил от ръцете на английските полицаи. Какво показва това? – Че колкото и да е хитър дяволът, все ще остави една свещ, която, ако си умен, можеш да използваш. Следователно щом те затворят, използвай свещта, която някой по-умен от тебе е забравил. Умният може да те затвори, но същевременно той оставя една свещ да ти свети, за да опита ума ти.

И тъй, прилагайте Любовта във всички области на живота си и тя ще ви освободи. Прилагайте Любовта, без да говорите за своите постижения. Ще се хвали някой, че е ходил на Слънцето, на Сириус, на всички планети. Не трябва само да се говори, доказателства са нужни. Как ще докаже, че е ходил на Слънцето? Друг ще каже, че има любов в душата си. Как ще докаже това? Че Слънцето има любов към нас, виждаме по благата, които ни дава: ябълки, круши, череши, сливи, жито и др. Онези същества, които живеят на Слънцето, изпращат чрез него благата си, обичат ви и мислят добре за вас. На Слънцето има няколко депутати българи и няколко депутатки българки, които представят България. На Слънцето има и няколко българи студенти и студентки, изпратени там да се учат. – „Кои са те?" – Това е духовна тайна. Благодарете, че сте влезли вече в Божествения свят, който постепенно се открива пред вас. Ако бъдете верни на Любовта, в този и в бъдещия живот ще се ползвате от всички блага, които тя носи; ще се ползвате от условията и възможностите, които тя разкрива пред вас. На ум не е дохождало на човека за това, което бъдещето му носи. Голяма тайна е скрита в Божията Любов.

Желая ви да приемете Божията Любов и да пътувате с нея във всички светове. Само така ще разберете какво значи радост, веселие, братство, равенство и любов. Тогава всеки ще каже: „Заслужава си да страда човек, за да придобие Божията Любов." Днешните страдания

не могат да се сравнят с радостта и славата, които ни очакват в бъдеще на Земята, на Слънцето и на звездите.

Турете Любовта за основа на живота си. В нея се крият условията и възможностите за здраве, щастие и успех.

Тайна молитва

4-та беседа от Учителя, държана на 22 август 1943 г., 10:00 ч., София – Изгрев

ГЛАСЪТ НА ДУШАТА

Мнозина се оплакват от неуспех в живота си. Защо не успяват? – Защото движенията им не са ритмични. Те са лишени от музикалност и хармония. Природата не търпи никаква дисхармония в царството си. Вън от нейното царство, вън от органическия свят може да съществува дисхармония, но в самата Природа дисхармонията е изключена. Който няма хармонични движения, носи лошите последствия на дисхармонията в себе си.

Като се говори за хармония в движенията, имаме предвид хармония в мислите, чувствата и постъпките. Похвалиш някого и мислиш, че си постъпил право. Правата постъпка се определя от последствията си. Ако човекът, когото похвалиш, е доволен, думите ти са хармонични. Ако не е доволен, думите ти са нехармонични. Като погалиш котката си, и тя може да бъде доволна или недоволна от тебе. Можеш да я погладиш така, че да ѝ стане приятно; можеш и да прекалиш в милването си. Тогава тя започва да се дразни и може да те одраще. Ти си произвел в нея повече електричество, отколкото трябва. Някой ви погледне красиво, каже ви няколко сладки думи, но вие не сте доволни от него. Защо? – Думите и погледът му са външно красиви, но са лишени от съдържание – движенията им не са хармонични. Значи и думите имат движения. Казваш на някого: „Аз те обичам.“ С какво движение ще изразиш любовта си? – „Аз съм готов да се пожертвам за тебе.“ – С какво движение ще изразиш самопожертването си? Следователно думите имат съдържание, смисъл и сила, когато отговарят на движенията, които ги придружават. Ако няма хармония между думите и движенията на човека, казваме, че той не говори истината. Как ще проявиш любовта

и обичта си към някого, ако движенията, които правиш, не отговарят на думите и чувствата ти? Казваш, че обичаш, а сърцето ти се свива. Каква любов е тази, която свива човешкото сърце? Хората говорят за любов, а се страхуват от нея. Това е неразбиране на любовта. Говорят за любов, без да я изучават във всичките ѝ прояви, от нисшите до висшите. Поглеждате към два гълъба, които си гукат, но не обръщате внимание на тяхната любов. Казвате: „Птича любов е това! Не заслужава да ѝ се обръща внимание." Всъщност и в тяхната любов има нещо ценно. Наблюдавайте само да видите какви красиви движения правят те, когато изразяват любовта си.

Няма по-велико нещо от движението. Голяма красота се крие в движенията! Има велики цигулари, които движат ръката и пръстите си с голяма красота. При това не всеки пръст може да взема четвърт тон. Това се поддава само на безименния пръст. Този тон дава насока на песента или на музиката. Дето участва четвърт тон, там всички работи стават добре. Дето отсъства Любовта, там всичко е лишено от съдържание и красота. Като свири четвъртини тонове, музикантът прави едва уловими движения, пълни с хармония и ритъм. Каквито са движенията на четвъртината тон, такива са движенията и на двата пръста – на палеца и показалеца, допрени един до друг. Един е резултатът, когато се наведеш да вдигнеш нещо от земята с палеца и показалеца; съвсем друг е резултатът, когато вдигнеш нещо от земята с трите, четирите или петте си пръста. Чрез палеца и показалеца се излива благородството и Божественото естество на човека. Чрез петте пръста се излива човешкото и животинското му естество. Ето защо за предпочитане е да хващаш само с двата си пръста, отколкото с всичките пръсти или с цялата ръка.

Хората обичат да се морализират, да проповядват едни на други, да се възпитават. Не е лошо това, но преди да морализираш другите,

виж доколко ти си изправил живота си. Ще проповядваш на хората да бъдат спокойни, да имат самообладание, а ти сам не владееш удовете си. Говориш, а мигаш с очите си или очите ти се движат нервно, неспокойно. Ако ти сам не обърнеш внимание на очите си, тази нервност ще причини разстройство на целия организъм: ще те заболи глава, гърди, стомах и др. Понякога нервността на човека се изразява в характера му: той става сприхав, сърди се лесно, готов е да удари всекиго, който се изпречи на пътя му. Ако е волева натура, ще се въздържи. Не е въпрос във въздържането, но човек трябва да измени движенията си, да ги направи хармонични. Ако движението на ръката ти е насочено навън, измени посоката му – отправи го навътре, към себе си. Така може сам да си въздействаш. Ако плуваш в морето, естествено е да правиш движения навън, за да се движиш лесно. Понякога ще правиш движения и навътре, а някога ще плуваш на гръб. Така ще познаеш доколко можеш да пазиш равновесие. Ще дишаш дълбоко, ще поемаш въздух и леко ще се носиш по вълните.

Светът е море. Който влиза в него, трябва да знае да плува, да пази равновесие и да не се смущава. Какъв смисъл има да казваш, че Бог е всемъдър, всеблаг и вселюбящ, а да си в постоянен страх и безпокойство? Това значи отсъствие на единство и хармония между думите ти и живота ти. Казваш, че Бог е навсякъде, а сам не вярваш на думите си. Говориш с някого и си недоволен от него, че не се е отнесъл с тебе, както трябва, и го критикуваш. Божият глас отвътре ти казва: „Не си прав, не мислиш добре.“ Ти чуваш гласа на Бога, но продължаваш да критикуваш ближния си. Защо не се вслушваш в думите на Онзи, Когото наричаш свой Баща и Учител? Това е неразбиране на живота, на Словото, което ти се проповядва. След всичко това очакваш да отидеш на онзи свят, да те приемат с музика и песни, като герой от фронта. Други се питат какво ще правят, като

отидат на онзи свят. Наистина, не е лесно да отговорите на този въпрос. Това е все едно гъсеницата да пита какво ще прави, като се превърне на пеперуда. Тя знае един път на живота: да пълзи и да яде листата на дърветата. Как ще живее като пеперудата, не може да си представи. И човекът, който е живял само за Земята, не може да си представи какъв е небесният живот. Той пита: „Има ли ядене и пиене на Небето? Има ли разходки, обличане на нови дрехи, игри и забави? Има ли музика и песни, както на Земята?" Каквото и да му говорите, той не може да има ясна представа за Небето. Като не може да разбере небесния живот, най-после човек казва: „Нищо не ме интересува вече!" Така казва и старият човек.

И тъй, докато е млад, човек се интересува от всичко. Щом остарее, интересът му към живота постепенно намалява, докато се ограничи в нещо дребно, малко. За такъв човек казват, че е издребнял. Такова е положението и на онези търговци, които постепенно губят. Например някой книжар първоначално доставя различни пособия и книги – научни, литературни: каквато книга потърсят, доставя я. Обаче работата му постепенно намалява. Дойде някой, иска една книга – няма я; иска втора, трета книга – и нея я няма. Най-после, като изредят всички книги, които по-рано е имал, а днес ги няма, питат го: „Какво продавате?" – „Календарчета." И това не е лошо: в календарчето са написани годишните времена, месеците, седмиците, дните – присъствените и неприсъствените. Важно е, като продаваш календарчета, да знаеш какво е предназначението на всеки месец, на всяка седмица и на всеки ден от годината. Не знаеш ли това, ти издребняваш и преждевременно остаряваш. Трябва да знаеш предназначението на всичко, което имаш в себе си и вън от себе си. Казваш, че имаш глава, сърце, но трябва да знаеш тяхното предназначение. – „За какво е предназначена главата?" – Да мисли. –

„Сърцето?“ – Да чувства. – „Волята?“ – Да работи. Ако размесите дейността на различните органи в тялото си, животът ви се свършва. Не може главата да чувства, сърцето да мисли, волята да мисли или да чувства. Всеки орган, външен или вътрешен, има точно определено предназначение.

Миналите поколения забъркаха една каша, от която сегашните хора не са доволни. Те изтъкаха такива платове, от които сегашното поколение не е доволно. Ние носим дрехи, изтъкани преди хиляди векове. Днес те не ни харесват, не прилягат на тялото ни, но нямаме още нови, за да ги изместим. Миналите поколения развалиха стомаха на съвременния човек. Понеже не е доволен от стомаха си, той го нарича търбух и казва, че в бъдеще търбухът ще се унищожи. Стомах и търбух са две различни състояния, през които човек минава. Стомахът е свързан с естественото желание на човека да яде, да поддържа организма си. Търбухът е свързан с неестественото желание на човека да преяжда, да се удоволства, поради което е разстроил стомаха си. Който е ял умерено, светия е станал; който е преяждал и се е удоволствал, е станал чревоугодник. И в едното, и в другото състояние се явява нещо ненормално. Като яде малко и лишава стомаха си от необходимата храна, човек печели на негова сметка и го изтощава. Предвидено е например 100 лева дневно за стомаха. Той му дава 20-30 лв., а останалите спестява. Така изтощава стомаха си. Друг го претоваря: вместо 100 лева, определя му 200-300 лв. Това е разточителност. Природата не търпи крайности. Тя не позволява нито много да постиш, нито да преяждаш. Постът се позволява само като почивка, като метод за каляване на волята, а не за въздържане. Който има здрав стомах, е магнетичен, разположен човек. Симпатичната нервна система у него е в хармония с мозъчната система.

Човек се храни не само с хляб и вода, но още с въздух и светлина. Ето защо, за да бъде напълно здрав, стомахът, дробовете и нервната му система трябва да бъдат в изправност. Ако една от системите не е в изправност, това се проявява в характера му. Човек става недоволен, лесно се сърди. Каквото и да му дават, каквато услуга и да му направят, все е недоволен, все ще намери нещо, за което да се сърди. Такъв човек е подозрителен, във всичко се съмнява. Той се съмнява, че ще го оберат, ще вземат парите му, и се безпокои. Има неща, които са свързани с човека, но има неща, които стоят вън от него. Не е позволено да вземеш на човека това, което е свързано с него. Парите не са свързани с човека, те са вън от него. Следователно не губи присъствие на духа си от това, че някой те е обрал. Обаче не е позволено да отнемеш ума или сърцето на човека. Те са неразривно свързани с него. Не е позволено да отнемеш душата на човека. Всяко нещо, вложено в нея, принадлежи на самия човек. Има цигулари, които при повреда на цигулката си припадат и боледуват. Те са вложили нещо от душата си в своята цигулка. Това показва, че душата принадлежи на самия човек, като на неин собственик.

Стремете се към хармонични движения на очите, на ръцете, на цялото тяло. Пазете се от дисхармоничните движения като неестествени, чужди. Пазете се от подражания. Не всяко движение, което прави човек, е хармонично. Добрите и праведни хора се отличават с правилни движения. Децата, докато са още малки, свободни от чужди влияния, имат хармонични движения. Когато малкото дете гледа, първо то отправя погледа си нагоре, после погледне към човека, който го забавлява. С това то иска да каже: „Трябва да се живее така, както Бог изисква, а не както хората учат." Дисхармоничните движения разстройват организма, както лошата и развалена храна. Наблюдавайте движенията си, както и тези на своите

близки, за да се предпазвате от неправилните и неестествените от тях. Казвате за някого, че е ангел. Защо го наричате така? – Защото всичко в него е красиво и хармонично: думите, движенията, постъпките му. Как трябва да посрещнеш човека? – Както посрещаш Слънцето. Как трябва да гледаш човека? – Както гледаш изгряващото Слънце.

Излез рано сутрин преди изгрева на Слънцето и почакай да видиш първите лъчи. Погледай най-много десет секунди и се прибери в стаята си. Ако останеш още една-две минути, ще изгубиш хубавото, което си придобил. Видиш ли нещо красиво, хвърли бързо поглед към него и отправи погледа си на друга страна. Не с позволено да задържаш погледа си с часове върху красивите неща. Във всеки човек има нещо красиво. За да го намериш, погледни набързо челото, носа, брадата му; след това спри погледа си на очите, на ушите, на веждите му и благодари, че си възприел нещо хубаво от него. Даже и да не знаеш откъде излиза красивото, не е важно; важно е, че всеки човек излъчва нещо светло от себе си. Ако гледаш някого дълго време, за да откриеш нещо лошо в него, той ще се затвори, ще се вкамени – и ти ще се уплашиш. Трябва ли човек да се затваря, да се крие от хората? Човек е подобен на цветята. Когато Слънцето изгрява, цветята се разтварят и растат; щом залезе Слънцето, те се затварят и се скриват. Следователно, ако си лъч от изгряващото Слънце, хората ще се отварят за тебе и ще ти се радват; ако си лъч от залязващото Слънце, всички ще се крият от тебе.

В света съществуват три закона, към които се стремят всички хора, съзнателно или несъзнателно. Първият закон има отношение към здравословното състояние на човека. Той е законът на Любовта. В Любовта не съществуват болести. Любещият е здрав, силен, мощен човек. Вторият закон е на Мъдростта, който изключва тъмнината и

невежеството. Да живееш в закона на Мъдростта, това значи да бъдеш вън от всякакви заблуждения и противоречия. Третият закон е на Истината, който изключва ограниченията и робството. Не можеш да бъдеш свободен от ограничението, ако не познаваш закона на Истината.

Какво нещо е Любовта? – Това, което носи живот и здраве на всички живи същества. Какво нещо е Мъдростта? – Това, което премахва противоречията и тъмнината в живота. Какво нещо е Истината? – Това, което премахва робството и ограничението. Към какво трябва да се стреми човек? – Към идеалното, към реалното, което никога не се изменя. Хората, животните, растенията са подложени на постоянни промени. Това, което се изменя в тях, е нереално; обаче има нещо неизменно и в човека, и в животното, и в растението. Хармонията, както и хармоничните движения, са неизменни. В тях всичко е на мястото си. Всяка храна, всеки плод, приети с любов, отиват на мястото си; всяка вдишка, направена с любов, отива на мястото си. Всяка мисъл и всяко чувство, приети с любов, са хармонични и лесно се реализират. Ако търсите хармонични движения, ще ги намерите и в детето, което пълзи по земята, и във възрастния, и в стария човек. Който разбира тези движения, в тях се вижда талантът на човека. Ще кажете, че крадецът и апашът нямат хармонични движения. Ако са опитни, и в тях има нещо хармонично, обаче низходящо. Човекът на хармонията знае как да постъпва и с апаша, и с добродетелните хора.

Един добър, разумен човек усетил, че апаш бърка в джоба му. Той не се възмутил, но спокойно му хванал ръката, усмихнал се и казал: „Слушай, приятелю, остави аз да бъркна в джоба си: ще ти дам повече, отколкото ти можеш да вземеш с твоята ръка.“ Не бъркайте в чуждите джобове. Не късайте плодове от чуждите градини. Някои

деца късат плодове от дърветата и като видят, че не са още зрели, хвърлят ги на земята. Други късат зрели плодове, турят ги в джобовете си и отминават спокойно. Те не знаят, че всяка кражба, всяка лъжа носи своите последствия даже в далечното бъдеще. Ще дойде ден, когато нещастията ще се сипят върху тях. Те са резултат на кражби, лъжи и престъпления в далечното минало.

Следователно който иска да се освободи от последствията на миналото, трябва да прилага Любовта, Мъдростта и Истината. Каквото правиш, да е проникнато от Любовта, Мъдростта и Истината. Любовта включва живота, Мъдростта – знанието, а Истината – свободата. Каквото правиш, мисли за Любовта, която носи живота; мисли за Мъдростта, която носи знанието; мисли за Истината, която носи свободата. Някой мисли, че като отиде на онзи свят, ще научи всичко. Той и сега живее в онзи свят, няма защо да отлага нещата. Този и онзи свят са на едно и също място. Човек изучава земния живот с помощта на пет сетива. С тези сетива той си служи и в музиката. Там те са наречени петолиние. На всяко сетиво отговаря по една линия.

И тъй, изучавайте живота, но изучавайте и музиката като спомагателно средство на живота. Първата работа на ученика по музика е да се запознае с петолинието, на което се пишат нотите. Има разлика между нотите, които се пишат на линиите и на междулинията, както и между тези, които се пишат на прибавените ноти под и над петолинието. Основният тон на първата гама е *до*, който се пише на първата прибавена линия под петолинието. Този тон е положителен, дава нещо от себе си. Изобщо всички ноти, които се пишат на линиите, дават нещо от себе си. Тонът *ре* означава движение напред, за да постигнеш нещо. Можеш да постигнеш нещо, ако си поставил основа. Без основа никакво постижение не можеш да имаш. Може ли да се движи локомотивът, ако няма дърва и въглища?

Тонът *ми* подразбира целта, към която се движиш. Значи при *до* човек се ражда, при *ре* започва да се движи, при *ми* отива на училище. Тонът *фа* е първоначалното училище; тонът *сол* – прогимназията, *ла* – гимназията, а *си* – университетът. Докато изпееш цялата гама, ти си се родил, подвижил си се напред, влязъл си в училище, свършил си курса на науките и влизаш в живота да приложиш наученото.

Сега, като изучавате музиката, ще спрете вниманието си върху значението на тоновете, с които си служите. Не е достатъчно само да пееш нотите *до, ре, ми, фа* и т.н., но трябва да знаеш отде излизаш и накъде отиваш. Ако не излизаш, подтикнат от Любовта, ако нямаш подтика на Мъдростта и не отиваш към подтика на Истината, не можеш да имаш идеал в живота си. Като се движи, човек трябва да знае, че е здрав, че може да махне противоречията от пътя си и да се освободи от ограниченията. Ще бъдеш здрав, ще вървиш напред и ще изучаваш и прилагаш музиката, която си служи и с диези, и с бемоли. Диезът има отношение към ума, а бемолът – към сърцето. Така е в органическата музика. Всяко страдание е музикална пиеса, която се дава на човека да я изпълни по всички правила на музиката. Страданието трябва да се превърне в радост. Затова е казано в Писанието: „Жена, кога ражда, в скръб е, но като роди дете, забравя страданието си и скръбта ѝ се превръща в радост." – „Докога ще страда човек?" – Докато роди нещо и скръбта му се превърне в радост. С други думи казано: страданието се превръща в музика и песен. Музикалният човек има красиви, хармонични движения.

Гледате един човек и казвате, че е красив. Къде се крие красотата му? – В челото, в носа и в брадата му. Това не е достатъчно. Между челото, носа и брадата на човека трябва да има известно съотношение. Няма ли съотношение между удовете на лицето, човек не е красив и в движенията му няма хармония. Красотата е свързана с

хармонията, която изразява вътрешно, душевно спокойствие. Не можеш да бъдеш красив, ако умът, сърцето, душата и духът ти не са будни. Щастие е да срещнеш такъв човек. На него можеш да разчиташ. Казвате: „Отзивчив е този човек." Защо е отзивчив? – Защото душата му е отворена за страданията и радостите на хората. Тъй щото, ако питате какво нещо е душата, ще знаете, че тя е единствената сила в човека, която никога не се отказва от доброто, никога не греши и не прави престъпления. Душата запазва завинаги своята чистота. Тя не може да се петни, понеже не греши. Грехът и престъпленията са достояние на ума и на сърцето, но никога на душата. Умът е извъртлив, хитър, а сърцето – доверчиво и лесно се поддава на съблазни и изкушения. Душата не греши и не познава съблазните.

Мнозина минават за учени, за философи, но лесно могат да се излъжат. Обаче има неща в човека, които никога не се лъжат. Например душата не се лъже. Стомахът също не се лъже. Езикът и устата се лъжат, те лесно се подкупват. Достатъчно е да поставите нещо близо до очите, устата и езика, за да го пожелаят, без да мислят, че могат да се излъжат. Устата и езикът приемат всякаква храна, но щом тя влезе в стомаха, ако не е чиста и здравословна, последният казва: „Вън! Скоро на двора!" Храната не е добра, трябва да се изхвърли. Сърцето и умът могат да допуснат нещо нечисто и нездравословно в себе си, но душата – никога. Влезе ли нещо нечисто в нея, тя казва: „Скоро навън!" Значи три неща в човека не се лъжат: стомахът, душата и духът, който го ръководи. Радвайте се и благодарете, че има във вас трима, които следят какво възприемате и ако не го одобрят, изхвърлят го навън. Ще кажете, че знаете всичко, което ви се говори. Не е въпрос за знанието, но за прилагането. Щом имате знания, приложете ги. Ако знаеш да се молиш, трябва да

получиш отговор на молитвата си. Ти се молиш за хляб, но не го получаваш, – не знаеш да се молиш. Не говори много на Господа, но кажи само две думи: „Господи, гладен съм.“ Бог разбира нуждите на човека и му се притичва на помощ. Кой човек досега се е обърнал към Бога с молба да му даде сила и условия да помага на своите по-слаби братя? Колко души могат да се изпратят днес между страдащите да им помагат безкористно за Господа? Ще кажете, че сте готови за тази работа. Не само на думи да сте готови, но на дело. Лесно се говори, мъчно се изпълнява.

Хората се нуждаят от истински морал, който е един и за Земята, и за Небето. Молиш се на Бога, а същевременно отправяш лоши мисли и чувства към ближния си. Ти не виждаш това, не искаш да го признаеш, но разумните същества правят снимки на твоите външни и вътрешни прояви. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрито в света. Един ден, като напуснеш Земята, ще отидеш при разумните същества и те ще ти покажат фотографии от живота ти на Земята. Трябва ли да се извинявате, че и хората са се отнасяли зле с вас? – Нищо не ви извинява. Двама стражари ще ви водят в затвора, ще ви ругаят, ще ви бият, но вие ще се разговаряте с Бога и ще вървите напред. – „Как е възможно това? Да ме бият, без да кажа дума, без да се защитя!“ – За силния е възможно всичко. Той разрешава мъчнотиите си при всички условия на живота. Слабият не може да ги решава даже и при добри условия. Следователно признайте, че сте слаби, и не се извинявайте. Не мислете за лошите работи в живота, не мислете за болести и страдания. За какво трябва да мислите? Като станете сутрин от сън, не мислете, че ви боли нещо или че имате да плащате, но помислете за най-добрия си приятел, за най-доброто си дете. После можете да мислите и за лошия си приятел, за лошото си дете, но първата ви мисъл трябва да бъде светла. Даже и да не е живо

доброто ви дете, пак помислете за него. Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Умрелите са живи. Като изядете един орех, умира ли той? – Орехът не умира, но влиза в стомаха на богат, виден човек. Той е на по-добро място, отколкото е бил по-рано. Следователно като умира, и човек отива на по-добро място. Хората не вярват в това и се страхуват: не знаят къде ще отидат след смъртта си.

Често се запитвате какво трябва да правите през живота си, за да се справяте с мъчнотиите си. Слушайте гласа на душата си, която никога не се лъже. Ако си в противоречие и не знаеш как да постъпиш, спри се за момент в себе си и драсни кибрит, за да запалиш огъня на своя олтар. Огънят ще се запали, светлината ще се яви и ти ще чуеш гласа на душата, който ще те упъти. Чуеш ли този глас, ти ще разрешиш противоречието си. Преди да чуеш гласа на душата си, не говори нищо. Ако бързаш да се произнесеш за нещо, думите ти ще бъдат груби, нехармонични. Докато не чуеш свещения глас на душата си, не трябва и да пееш. Песента трябва да минава по естествен път от една гама в друга. Едва сега намерих пътя за прекарване на българските песни от човешката в Божествената гама от обикновената хармония във възвишената, духовна хармония. Обикновената хармония предава на българските песни нещо затворено, твърдо. Влязат ли в Божествената хармония, те се отварят и смекчават. Едва сега открих причината за противоречието, в което живее българинът – то се крие в затворените интервали на неговата музика. Българинът е преживял нещо, поради което е изгубил религиозното си чувство.

Българинът има добри черти: справедлив, съвестен, твърд е той – славянин по душа. Едно важно чувство му липсва – любов към Бога. Мястото на това чувство е на горната част на главата. Там трябва да работи българинът, за да развие това чувство. Славянинът е съвестен,

затова не допуща лъжата. Ако запали плевника на съседа си, той едва се отдалечи няколко крачки от плевника, обърне се, погледне към него и казва: „Аз, Стоян, запалих плевника на съседа си." Той признава погрешката си. Съседът може да го чуе и да разбере кой е извършил пожара. Това е обща черта, от която страдат всички хора, не само славянинът. Всички хора правят погрешки, но не знаят как да ги изправят. Школа е нужна за това! Изправяйте погрешките си, докато сте още на Земята – тук погрешките се изправят по-лесно, отколкото в духовния свят.

Един английски мисионер отишъл в Африка да проповядва на туземското население. Една вечер, както почивал в стаята си, пред него застанал един стар човек и му казал: „Братко, аз съм от невидимия свят. Живях преди 200 години на Земята, в Англия, в едикой си град; проповядвах на хората, но направих много погрешки, които и до днес не мога да изправя. Проповядвай и на мене, за да просветне съзнанието ми, да си пробия път нагоре." Проповедникът влязъл в положението му и започнал да му говори. На другата вечер дошъл още един човек от невидимия свят със същата молба. Всяка вечер броят на заминалите се увеличавал и в продължение на един месец стаята се изпълнила със слушатели от невидимия свят. Той се уморил толкова много, че не могъл да продължи работата си. Трябвало да се върне в Англия, за да възстанови силите си. Тук той проверил данните, които някои от заминалите му изнесли, и се уверил, че наистина такива хора са живели преди 200 и повече години.

Следователно изправяйте погрешките си още на Земята. Тук една погрешка може да се изправи най-много за 40 години, а на онзи свят и за 200 години не може. Ползвайте се от условията на Земята, за

да изправите живота си. Слушайте гласа на душата си, която никога не се лъже и не лъже.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

5-та беседа от Учителя, държана на 23 август 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ЖИЛИЩА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Всички хора говорят за непостигнатия си идеал, въпреки това се стремят към него. Детето ходи на училище, иска да се научи да чете и пише. То незабелязано минава от едно отделение в друго, от един клас в друг, докато стане момък и завърши университет. Чувате го да казва: „Най-после постигнах идеала си, свърших университет.“ Какво е постигнал? – Научил е азбуката и съчетаването на буквите в срички, думи и изречения. Ако младежът е завършил музикална академия, казва: „Постигнах идеала си, научих се да пея и свиря.“ Какво е научил? – Нотите и тяхното съчетание.

Нека всеки се запита: „Какъв е идеалът на моя живот?“ Ако всички хора имат идеал, защо са недоволни? Някой е недоволен, че е нисък на ръст и поставя за идеал на живота си да стане висок. Защо е нисък? – Малко е ял. От една капка вода става ли река, с един конец прави ли се въже? Високият е недоволен, че е висок, иска да се смали. Защо е висок? – Защото много е ял. Кой е правил опит да знае от колко нишки на паяжината може да се направи едно обикновено дебело въже? И да постигне желанието си да стане висок или нисък, човек пак ще бъде недоволен.

Защо са недоволни хората? – Защото живеят в голямо еднообразие. Без да искат, те повтарят нещата и сами се отегчават. Природата не допуща никакво повтаряне. Колкото и да повтаряш една песен, не можеш да я изпееш два пъти по един и същ начин. Защо? – Защото и ти си се изменил, и публиката се е изменила, и обстановката е изменена. Като гладен пееш по един начин, като сит пееш по друг начин. Като млад пееш по един начин, като възрастен пееш по друг начин, а като стар – по трети начин. Добре, че има

разнообразие в живота ви, иначе щяхте преждевременно да умрете. Еднообразието умъртвява и състарява, то не носи живот. Само новото носи живот.

Помнете: докато е на Земята, човек трябва да се движи по всички посоки: на изток, запад, север и юг. Ако строите къща, на коя страна ще турите лицето ѝ? Къща, която е изложена на север, се огрява отгоре, дето е Слънцето; ако е изложена на юг, огрява се отдолу; ако е изложена на изток, пак се огрява отгоре; и най-после, ако е изложена на запад, пак се огрява отдолу. В източните къщи Слънцето постоянно изгрява, а в западните – постоянно залязва. Кое предпочитате: Слънцето да изгрява постоянно или да залязва? Ако имате да вземате пари от някого, ще желаете Слънцето да грее, за да намерите своя длъжник. Ако сте длъжни някому, ще желаете Слънцето да залязва, за да не ви намери кредиторът.

И тъй, когато се говори за четирите посоки на света, имаме предвид четири степени, т.е. четири точки на съзнанието. Коя точка ще избереш, това зависи от нуждата, която моментът диктува. Как ще определиш кое благо искаш: хляб, вода, въздух или светлина? Ако си гладен, хляб ще искаш; ако си жаден, вода ще искаш; ако се задушаваш, въздух ще искаш; ако си в тъмнина, светлина ще искаш. От какво се нуждае пътникът в потъващия параход? – От спасителен пояс. От какво се нуждае човек през зимата? – Ако трябва да излезе вън от къщата си, той се нуждае от топла дреха и здрави обуща.

Каква е разликата между четирите посоки на света или между четирите точки на съзнанието? Изток подразбира добрите условия на живота. Там Слънцето изгрява и носи живот. Запад подразбира нощ. Тогава Луната свети. Изток означава слънчева къща, запад – лунна къща, север – къща, поставена на видно място, а юг – къща, поставена на път, дето хората най-много минават. Там всички се спират, ядат и

пият; едни от тях плащат, а други нищо не плащат, поради което се явяват спорове и недоразумения. Значи човек живее едновременно в четири къщи. Той живее в къщата на своя ум, на своето сърце, на душата и на духа си. Къщите на всички хора се различават. Ако си на физическия свят, ти живееш в тялото си. Щом влезеш в умствения свят, напущаш физическото си тяло и влизаш в умственото. Така човек се движи в четири тела: физическо, сърдечно или астрално, умствено и причинно, т.е. в ума и сърцето, в душата и духа.

Четирите посоки на света представляват четирите жилища, в които обитава човек. Като съединим четирите точки, образува се квадрат, който е в постоянно движение. При движението си четирите точки образуват окръжност. Преместването на човека от едно жилище в друго е естествен процес. Ти не можеш да останеш завинаги на една точка, както не можеш да запазиш завинаги богатството си. Ще бъдеш ту богат, ту беден. Като минаваш през тези състояния, ти постоянно ще се огъваш и изправяш. Каже ли някой, че не иска да се огъва, това показва, че не разбира живота. Ако си беден, няколко дена не си ял и видиш на пътя си една златна монета, няма ли да се огънеш? – Ще се наведеш, ще вземеш монетата и ще се изправиш. Следователно навеждането, за да вземеш монетата от земята, е огъване. Навеждането има смисъл, но когато човек придобива нещо ценно. А тъй, да се огънеш за нищо и никакво, това е безпредметно. Какво щеше да стане, ако двама души едновременно намерят златната монета? – И двамата ще се наведат: първият ще хване единия край на монетата, а вторият – другия край. Докато не са разделили монетата, те са близко един до друг. Щом разделят монетата помежду си, те се отдалечават: единият взема една посока, другият – втора, и продължават пътя си. Значи хората са близки, докато не са разделили благата, които животът им дава. Щом

разделят благата си, те се отдалечават един от друг и всеки поема своя път.

Колко блага дава животът? – Главно четири: хляб, вода, въздух и светлина. Кое благо ще предпочете човек в даден момент? – Ако е гладен, ще поиска хляб; ако е жаден, ще поиска вода; ако е лишен от въздух и се задушава, ще поиска въздух; ако е в тъмнина, ще поиска светлина. Към кой уд от човешкото тяло има отношение храната? – Към устата, която е символ на разумното слово. Водата минава през устата и заедно с храната, с хляба отива в стомаха. Хлябът и водата отиват на едно и също място и взаимно си помагат. Въздухът има отношение към носа и дробовете. Той минава през носа и отива в дробовете. Светлината има отношение към очите.

Често хората изпадат в мрачни състояния на духа, чувстват се неразположени и не знаят как да си помогнат. Те са заобиколени с блага, които не знаят да използват. За такива случаи се отнася поговорката: „Вода гази, жаден ходи.“ Четири елемента са в състояние да сменят неразположението, да го превърнат от мрачно в светло. Те са светлината, въздухът, водата и хлябът. Като знаете причината на неразположението, ще приложите един от четирите елемента, който отговаря за дадения момент. Причината за неразположението на един и същи човек е различна. Тя може да се крие във физическия, сърдечния, умствения или причинния свят.

Представете си, че срещате един учител от първоначалното училище. Разговаряте с него, но виждате, че е недоволен от нещо. Коя е причината за недоволството му? – Иска да стане гимназиален учител, да заеме по-високо положение. Каква е разликата между един първоначален учител, един гимназиален и един професор? Според мене в едно отношение положението на първоначалния учител е най-добро. Защо? – Учениците му най-много вярват в него. Дойдат ли в

прогимназията, вярата на учениците в учителите се разколебава малко. Гимназистите още по-малко вярват в учителите си, а студентите даже критикуват професорите си и спорят с тях.

Какво представлява критиката? – Търкане на кожата на човека. Ако влезеш в банята да се къпеш, добре е да те критикува някой – да те изтърка, да махне кирта ти. Но ако излизаш вече от банята и си окъпан добре, критиката не е на място, ще ти причини голяма болка. И Природата си служи с подобни разтривки, но знае кога и как да ги приложи. Като срещне някой нечист човек, тя изважда изтривалката си и казва: „Ела при мене, мое дете, да те изчистя. Ти имаш нужда от чистене.“ Тя го разтрие добре, очисти го и го пуща на свобода. Следователно има смисъл да те критикува умен, справедлив и любещ човек.

Съвременните хора са недоволни от живота, че не могат да постигнат желанията си. Ако наистина не могат да постигнат желанията си, те трябва да се радват. Защо?– Дава им се възможност да работят повече. Като работят, все ще постигнат нещо. Всъщност хората са недоволни, когато не се повтарят хубавите неща. Това е невъзможно. Природата не обича еднообразието и повтарянето. Ти не можеш да изпееш една и съща песен два пъти по един начин. Ако първия път си я изпял добре, втория път ще я изпееш или по-хубаво, или по-лошо – състоянието, моментът са различни. Например ако имате брашно, вода и сол, ще направите хляб. Ако втори път ви дадат брашно, сирене, вода и сол, няма да направите пак хляб, но ще наточите баница. Ето как знаете да постъпвате. Сами избягвате повтарянето на нещата. Защо се сърдите на живота и на Природата, когато не ви позволяват да повтаряте едни и същи неща?

Ще кажете, че това са обикновени работи. Вие не страдате за хляб и за баница, но за това, че не сте постигнали никаква велика

идея или възвишено желание. Например някой е недоволен, че не е станал учен. В какво се заключава учеността? Учен човек ли е този, който носи голям товар в главата си? Той разказва как се е създал светът, как са се огъвали земните пластове, как е произлязъл животът и т.н. Главата му е пълна с теории, но след него дохожда друг учен, който опровергава първите теории и създава нови. Кой от двамата е по-близо до Истината? – Истински учен е онзи, който носи абсолютното, неизменно знание.

Двама учени често се разговаряли върху научни въпроси. Единият бил крайно честолюбив, не позволявал да му правят никакви забележки. Един ден, по невнимание, облякъл жилетката си наопаки. Среща го вторият учен и му казва: „Колега, жилетката ти е наопаки." Понеже не обичал да му правят забележки, той не признал факта, но се погледнал и казал: „Нарочно направих това. Досега всякога съм носил жилетката си на лице, днес я обърнах наопаки, за да видя как ще изглеждам." Другарят му бил деликатен човек, не искал да спори повече и казал: „Да, и това е някаква научна работа." Всъщност ученият облякъл наопаки жилетката си от разсеяност. Понеже този ден имал да плаща една полица, той не мислел да прави научни опити, но търсел начин как да плати дълга си. В един американски университет имало един строг професор, на когото студентите често устройвали шеги, за да го предизвикват. Един ден те разместили колелата на файтончето му: предните колела турили отзад, а задните – отпред. Като се качил на файтончето си, професорът видял, че нещо не е в ред, но не искал да се изложи пред студентите си и казал: „Тези дни дадох файтончето си на поправка, майсторът е направил тази погрешка." Той знаел, че студентите му са устроили тази шега, но не искал да признае това.

Такива размествания стават в живота на всеки човек. Ако са на физическия свят, те лесно се оправят. Обаче мъчно се оправят и разбират разместванията в духовния свят. Тази е причината, дето хората страдат, мъчат се и не разрешават задачите си. Някой страда, че е останал назад в развитието си, че всички са го изпреварили. Той не разбира закона. Ако двадесет души юнаци излязат да се борят, кой ще бъде пръв? – Пръв ще пуснат най-слабия, за да се бори със слаб; после ще пуснат по-силните, а най-после ще пуснат най-силните. Значи най-силните, героите, остават назад и последни. Истинският герой остава последен, за да се види силата му. Така постъпва и Природата: първо тя пуща слабите борци на сцената, а силните задържа за последния час. Тя не бърза, не дава нещата, когато човек ги желае: силния оставя последен, на заден план. Като разбира закона, той чака търпеливо времето си.

И тъй, като знаете това, не критикувайте Природата. Каквото прави тя, всичко е за добро. Тя никого не повишава, нито понижава, но поставя всяко същество на неговото място. Който я разбира, чака времето си и се радва на своите придобивки. Който не я разбира, страда, мъчи се. Природата го гледа и тихо му нашепва: „Почакай още малко, твоят час не е дошъл.“ Когато майката храни децата си, на кое от тях дава първо храна? – На най-малкото. То се нуждае от малко храна. Достатъчно е да му дадеш малко млечице или хлебец, и то е доволно. Дойде ли ред до по-големите, работата е по-сложна: ще наредиш масата, ще сложиш чаши, чинии, ще нарежеш повече хляб, повече храна и т.н. Големият яде повече и е по-взискателен. Кое е по-добре: да ти сложат маса да се нахраниш, или без маса, както на малкото дете и на пътника? Ако си на планината и огладнееш, ще търсиш ли маса?

Човекът е пътник, дошъл на Земята да се учи. Ако съзнаваш това, не търси маса и тогава да ядеш. Не търси и първото място. При пътуването няма първи места. Едва си минал една стъпка – и първото място става последно. Това, което е пред тебе, е първото място; което си изминал вече, е последното място. Радвай се, че си извървял известен път и си придобил една опитност. Не мисли, че мястото, на което стоиш, е лошо. То е само за момент. Щом мръднеш крака си, чака те ново, по-добро място. Бъдещето носи нещо по-добро, по-светло и величаво. Разбиране ти е нужно, за да виждаш доброто навсякъде в живота. Ако ти предстои дълъг път, за предпочитане е да носиш захарин в торбата си, вместо захар. Един килограм захарин се равнява на 500 кг захар. Обаче захарта е по-хранителна от захарина.

Често хората се стремят към изящните неща, към великите идеи, без да подозират, че това е захарин, а не захар. Хубава е копринената дреха, но тя не подхожда за зимата. Облечеш ли я през зимата, ще се простудиш. Хубави гънки образува тя, приляга на тялото, но за лятото. Дреха, която не може да запази топлината на тялото, не е хигиенична; дреха, която не може да запази светлината, не е хигиенична; ако не е чиста, тя пак не е хигиенична. Хигиенична дреха е тази, която има качествата на твърдата материя – плътност; има качествата на водата, на въздуха и на светлината. На същото основание казвам, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да съдържат четири качества: качеството на хляба – да задоволяват глада; качеството на водата – да утоляват жаждата; качеството на въздуха – да подобряват дишането и кръвообращението; качеството на светлината – да осветяват и най-скритите места в човешкия организъм, да отварят пътя му и да го освобождават от заблуждения и противоречия. Всяка храна, която не

носи качествата на твърдата, течната, въздухообразната и светлинната материя, не е хигиенична.

Стремете се към хигиенична храна, към хигиенични мисли, чувства и постъпки.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

6-та беседа от Учителя, държана на 27 август 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

РАЖДАНЕТО

Евангелие от Йоана, 3. глава

Размишление

Зимата е приятел на леда. Докато зимата продължава, ледът е здрав, як, всеки може да минава по него. Пролетта и лятото са неприятели на леда. Щом дойде пролетта, ледът започва да се топи, омеква и губи своята самостоятелност. Ако искате да минете някоя река без мост, трябва да чакате зимата. Тогава и пешеходци, и коли минават по замръзналата река без мост. През пролетта и лятото, за да минете реката, трябва да потърсите мост. Дълбока е реката, не можете да я прегазите без мост. Често мостовете на хората се топят и преминаването от единия бряг на реката до другия става невъзможно. Защо се топят мостовете на хората? – Защото имат неприятели. Пролетта и лятото, които са неприятели на леда, на ледените мостове, са добри приятели на здравето, на плодородието, на житото, на водата, на въздуха. Значи това, което поддържа якостта на моста, става причина да треперят хората, да се свиват от студ.

Мнозина имат криво разбиране за живота. Те се питат защо се ражда човек. Това е все едно да питате защо изгрява Слънцето. Слънцето изгрява, защото Земята се върти около своята ос. Като се завърти един път около оста си, Земята ражда слънчевите лъчи. Значи родeният човек е лъч от слънцето на живота. Какво представлява смъртта? – Събиране на слънчевите лъчи, или залязване на Слънцето. В този смисъл раждането означава излизане на слънчевите лъчи от слънцето на живота; умирането означава

прибиране или скриване на слънчевите лъчи към центъра на самото слънце на живота. Смъртта е най-големият и страшен затвор, в който човек може да попадне. Страшен е този затвор, защото е лишен от всякаква светлина. Понякога смъртта е най-голямото зло, което може да сполети човека, но понякога е най-голямото добро. Това зависи от схващането и разбирането на човека.

Съвременните учени разискват върху въпроса за създаването на Земята, но и до днес още не са го разрешили. Много теории съществуват по този въпрос, но нито една от тях не се е домогнала до абсолютната Истина. Всички деца питат майка си кой е направил Бога, но никоя майка не може да отговори на този въпрос. Мъчно може да се даде положителен отговор на този въпрос, както е мъчно да се отговори абсолютно на въпроса как е създадена Земята. Всички знаят, че Земята се движи около своята ос, около Слънцето, но кой я кара да се движи, това е неразрешен въпрос. И тук се дават различни теории, но доколко са верни те и доколко отговарят на абсолютната Истина, това е въпрос. Предположенията на учените не всякога са абсолютно истинни. Знаете, че зимата е приятел на леда, а пролетта и лятото – нейни неприятели, но защо е така, не можете да отговорите. Зимата е голям аристократ, обича да си почива, да стои на едно място. Като види скования лед около себе си, тя казва: „Не се безпокой, почини си! Нека други работят вместо тебе.“ Като дойдат пролетта и лятото, тогава ще работиш. Тогава ще разбереш, че със седене на едно място нищо не се постига. Сега хората не се нуждаят от мостове. Трябва да се измениш, да станеш вода и да поливаш градините, тревите и дърветата; след това ще тръгнеш да търсиш морето, от което си излязъл. Ще се влееш в него и ще станеш съзнателна част от Цялото.

Питате: „Как да напусна мястото си?“ –Доброволно ще го напуснеш. Ако не, насила ще те заставят да го напуснеш. Слънцето заставя всички същества да се движат. То не се нуждае от мостове. То заставя съществата да се движат, да работят, да изкарват прехраната си и да почиват. Следователно Слънцето е причина за няколко хубави неща в света: да огладнееш, да се наядеш, да си починеш и след това да отидеш на работа. Ако си мост някъде, не питай защо си мост. Ще изгрее Слънцето, ще те стопи, ще започнеш да се движиш и да вършиш някаква работа. Не питай защо вече не си мост, защо се движиш свободно от едно място на друго и вършиш някаква работа. Колкото и да търсиш причините на нещата, няма да ги намериш. Кой е виновен за пропукването и стопяването на леда? – Слънцето. Кой е виновен за замръзването на водата? – Пак Слънцето. В първия случай Слънцето изпраща лъчите си по цялата Земя; във втория случай то ги събира към себе си. Слънцето ту дава кредит на съществата, ту го отнема. Защо дава кредита си и защо го отнема, това е негова работа – няма защо да питаш. Понякога зимата дава кредит, понякога пролетта и лятото отнемат кредита. И обратно: понякога зимата отнема кредита, а пролетта и лятото го дават. Ще кажете, че това не е човещина. То е друг въпрос. Слънцето заповядва да се вдигнат мостовете и реките да потекат.

Много от съвременните хора имат разбиране, подобно на това, което ледът има. Те се питат кой ги заставя да се движат и къде трябва да вървят. Слънцето ги кара да се движат. Много естествено: докато е зима, ще бъдеш мост и ще стоиш на едно място; щом дойде пролетта, ще отстъпиш от своето положение, ще се превърнеш на вода и ще работиш. Какво е състоянието на река Марица пролет и какво – през лятото? През пролетта тя е буйна, шуми, не може да се прегази. Затова пеят за нея: „Шуми Марица“. През лятото тя става малка и

навсякъде може да се прегази. „Кой е виновен за това?“ – Сушата. – „Какво носи сушата?“ – Глад. – „Защо хамбарите са пълни?“ – За да ядат хората. – „Защо хамбарите са празни?“ – Защото ядат, гладни са хората. – „Защо трябва да се изпразват хамбарите?“ – За да живеят хората. Ако не се изпразваха хамбарите, животът нямаше да съществува. Следователно когато ледът се топи, хората оживяват; когато водата замръзва, хората умират, т.е. ограничават се.

Зимата, пролетта, лятото и есента имат своето значение, но когато хората ги разбират. Ако не ги разбират, те се натъкват на противоречия, както пропадналият търговец. Той седи в магазина си, но няма стока: не дохождат клиенти и не знае какво да прави. Такова е положението и на жадния пътник, който стои пред хубав планински извор, но му дават да пие вода от малко шишенце. Жаждата му е голяма. Той поглежда към чистия кристален извор, но не му позволяват да пие вода от него. Защо трябва човек да минава през противоречия? – За да стане смирен. Преди да слезе на Земята, човек е смирен, обикаля ту тази, ту онази майка, ту този или онзи баща – убеждава ги да го приемат да стане тяхно дете. Той им говори: „Приемете ме във вашия дом, готов съм на всичко. Ще порасна, ще се грижа за вас, ще ви помагам, ще видите какво дете сте родили. Няма да съжалявате, че сте ме прибрали.“ Като се роди, всички обещания се забравят и детето се проявява такова, каквото е: започва да плаче, да се сърди, да се налага – генерал става. То иска да го клатят, да го повиват, да го хранят със специална храна, приготвена от майката. Колкото повече расте, толкова по-самостоятелно става. И най-после, като стане 21-годишен момък или мома, проявява се като майка си и баща си, има особено мнение за всичко. Синът и дъщерята започват да търсят своите възлюбени. Щом ги намерят, искат да се отделят от родителите си. Те ги напущат и започват да живеят сами

Какво трябва да правят родителите, за да не страдат синовете и дъщерите им? – Те трябва да следват примера на пчелите. Пчелите казват: „Ние не позволяваме на нашата царица да ни напуща, освен когато кошерът се рои.“ И тогава тя не излиза сама, но целият кошер върви заедно с нея. Следователно който се осмели да изнесе вън от себе си една своя светла мисъл или едно светло чувство на показ пред хората, скъпо плаща. Дръжте своята свещена мисъл или идея в душата си, никой да не я вижда, никой да не знае какво живее в духа или в душите ви. Работничките излизат от кошерите и се връщат назад по няколко пъти на ден, за да събират мед, но царицата седи в кошера, снася яйца и не излиза навън. Щом излезе, всички я последват. Тя излиза навън с голяма свита. Това наричат пчеларите „роене на кошера“. Всяка пчела познава гласа на своята царица и ѝ се подчинява. Ако царицата изчезне или сама напусне кошера, между пчелите настава голям смут.

И тъй, докато Божествената царица живее във вашата душа, всичките ви работи се нареждат добре. Щом тази царица напусне душата ви, всичко тръгва назад: мислите, чувствата и постъпките ви се объркват. При това положение и животът изгубва смисъл за човека. Докато царицата е в кошера, пчелите работят, живот има между тях. Щом тя напусне кошера, между пчелите настава пълна дисхармония. За да се възстанови хармонията, пчелите започват да хранят нова царица, та да заместят първата. Като порасне новата царица и започне да снася яйца, пчелите отново се развеселяват и започват усилена работа. Следователно като се обезсърчите, ще знаете, че вашата царица е напуснала кошера. Останете ли сами, животът ви се обезсмисля и ще се питате какво представлява животът, кой го е създал, защо е създаден и т.н. На тези въпроси не може да се отговори. Животът е подобен на вода, която постоянно тече. Животът

на различните същества се различава по бързината си. От наклона на водата зависи бързината на движението ѝ. Същото се отнася и до живота. Колкото по-голяма е височината, отдето слиза животът, толкова по-интензивен е той. Височината на живота е толкова необходима, колкото е необходим наклонът на водата.

В притчата за блудния син се говори за онзи живот, който се отличавал с голям наклон. Неговият баща бил в духовния свят. Там синът се молел на баща си да му даде здраво тяло, с което да слезе на Земята, между хората, за да се учи и да придобива знания и опитности. Като слязъл на Земята, той не изпълнил обещанието си. Вместо да учи, той се запознал с моми и момци, ял и пил с тях, черпил всички, защото бил богат. Като изял и изпил всичко, приятелите му го напуснали. Той останал сам, без никакви средства, но се принудил да стане свинар. Но и тук положението му било тежко. Той не можел да се храни даже с рожковите, които служели за храна на свинете. Разкаян и обезсърчен, той се принудил да напусне свинарството и да се върне при баща си, за да му се помоли да го приеме като последен слуга. Ще кажете, че синът не бил готов да се бори с живота. Няма защо да се бори с живота. Може ли комарът да се бори със слона? Комар с комар може да се бори, но излезе ли срещу него по-силно животно, комарът трябва да отстъпи. Следователно животът е слон, с който никой не трябва да се бори. Животът трябва да се изучава, но никой няма право да се бори с него.

Изобщо всяка дума има смисъл, когато се употреби на своето място. Например думите *боря, чупя* не са хубави, ако се употребяват безразборно. Това значи да не разбираме техния произход и състав. Например думата *чупя, чупи* е съставена от две срички: *чу* и *пи.* Сричката *чу*, отделно взета, представлява глагола *чувам, слушам*, а *пи* означава глагол *пия.* Достатъчно е да чуваш правилно и да пиеш

навреме и намясто, за да не чупиш главата си. Който не чува добре и не пие добре, лесно може да счупи главата си. Чупят се несъществените, нереални неща. Обаче съществените неща никой не може да ги счупи. Кой ще счупи хляба, водата, въздуха и светлината? – Никой не може да ги счупи. Ще кажете, че хлябът се чупи. Не е така, никой не може да счупи хляба. От хляба изтича животът. Понеже животът нито се чупи, нито се дели, затова казваме, че и хлябът, който носи живот в себе си, не се чупи.

Често се казва, че човек умира. И това не е вярно. Човек не умира, но отива в света на мира, за да се освободи от всички земни страдания. Умира, т.е. отива в друг свят, дето царува мир и спокойствие. Докато си на Земята, ти постоянно излизаш на бойни полета, дето си изложен на куршуми. На Земята всеки момент можеш да бъдеш ранен, осакатен или убит. Да умреш, това значи да напуснеш бойното поле и да отидеш в друг свят, дето хората живеят братски. Има ли нещо страшно в смъртта!? Въпреки това хората питат защо умира човек. Много просто, за да влезе в онзи свят, дето поправят всички счупени, развалени, изопачени неща. Ако кракът, ръката или главата ти е счупена на бойното поле, ще те изпратят на онзи свят, за да наместят счупените кости. Ако си изопачил ума или сърцето си, пак ще те изпратят там, за да ги изправят. След всичко това стоиш и питаш къде е Господ. Ако Го търсиш вън от себе си, никога няма да Го намериш. Бог е създал външния свят, но това не значи, че Той е само в този свят. Външният свят е отражение на вътрешния, на истинския свят, който считаме за абсолютно реален. Значи външният свят е отражение на реалния, на вътрешния, в който Бог се проявява. Че е така, познаваме по следния факт: човек счита света за реален, когато е в съзнание. Щом изгуби съзнанието си, и светът изчезва за него. Докато Любовта присъства в човека, и светът

съществува за него. Щом Любовта го напусне, и светът престава да съществува за него.

Всички хора четат молитвата *Отче наш*. Там е казано: „Отче наш, Който си на небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое...“ Осветяването на Божието име има отношение към Любовта. Не можеш да осветиш Божието име, ако нямаш любов. Който иска да освети Божието име, трябва да носи Любовта в ума, в сърцето, в душата си, т.е. да бъде запален с Любовта от всички страни. Когато се говори за Божието Царство и Божията Правда, имаме предвид Божията Мъдрост. Без Мъдростта Божието Царство и Божията Правда нямат никакъв смисъл. Божията воля пък има отношение към Божията Истина. Следователно никой не може да изпълни Божията воля, ако не носи Истината в себе си.

И тъй, ако в душата ни не царува Любовта, ако в духа ни не царува Мъдростта и ако във волята ни не царува Истината, целият свят остава за нас неразбран. Защо е недоволен човек? – Защото не носи Любовта в душата си, Мъдростта – в духа си, Истината – във волята си. Любовта, Мъдростта и Истината са създали света като забава за всички живи същества. На всеки човек е дадено нещо специфично, с което да се занимава. Който не може да намери специфичното за себе си, той всякога е недоволен. Всеки търси нещо голямо: голямо добро, голяма сила, голяма любов. Никой не подозира, че зад големите неща се крие злото. Влезеш ли в света на злото, там ще търсиш голямото зло, за да намериш малкото добро. Грешката на хората се заключава в това, че те търсят голямото добро и малкото зло. Голямото добро изисква голяма жертва. Ако искаш да бъдеш добър, трябва да си голям, неизчерпаем извор. Докато работиш, докато имаш енергия, ти си в общение с хората: всички те търсят,

всички разчитат на тебе. В този случай ти си извор, при който идат жадни пътници да утолят жаждата си.

Няма по-велико нещо за човека от това, да съзнава, че служи на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Няма по-голямо благо за човека от това, да търси Царството Божие и Неговата Правда. Няма по-голямо благо за човека от това, да съзнава, че служи на Бога и изпълнява Неговата воля. Как познавате кое действие е съгласно с Божията воля и кое не е съгласно? Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие, изпълнени с любов, са в съгласие с Божията воля. Слушаш един добър певец или добър музикант. Щом свърши песента, ти му ръкопляскаш. Докато пее или свири, ти мълчиш. Щом свърши концертът, ти ръкопляскаш. Някои не ръкопляскат – мислят, че като не нарушават тишината, с това изказват възхищението си. Не е така – и който ръкопляска, също се възхищава, благодари и поощрява певеца. Мнозина ръкопляскат още преди започване на песента. Едва излезе певецът на сцената, те започват да му ръкопляскат. Следователно всяко движение, направено с любов, е на място. Ръкопляскай с любов, мълчи и слушай пак с любов. Като ръкопляска, човек иска да каже: „Приеми благословението на онова, което Бог е вложил в моите ръце.“ В този смисъл ръкоплясканието и ръкуването са намясто. Слушаш някой да говори, да пее или да свири хубаво – ръкопляскай му. Срещнеш един добър човек – ръкувай се с него: хвани здраво ръката му и му предай сила от себе си.

Като говоря за ръкоплясканието, не го разглеждам само по форма. Аз не поддържам външните форми и движения, но казвам, че всяко движение има смисъл, когато е изпълнено с любов. Аз не ръкопляскам външно – другите правят това заради мене. Аз ръкопляскам вътрешно – по ум, по сърце и по душа. Същевременно ръкопляскам на ума, на сърцето, на душата и на духа на онзи, който

свири или пее на сцената. Значи ръкоплясканието е и външен, и вътрешен процес: допираш, приближаваш ръцете си и се обменяш. Като спасяваш давещия се, ти му ръкопляскаш: приближаваш ръцете си, прегръщаш го и го изваждаш от водата. Майката туря детето си в коритото и започва да го къпе – и това е особен род ръкопляскане.

Ново разбиране е нужно на хората. Докато живеят със старите разбирания, те плачат, страдат, без да знаят причините на страданията си. Някой е умрял, т.е. заминал е за онзи свят, и близките му плачат. Днес целият български народ плаче за своя цар. Какво означава смъртта? – Заминаване за онзи свят, дето всеки човек дава доклад за всичко, което е направил на Земята. Българският цар е сега на доклад при Господа, т.е. при Любовта. Да царуваш, това значи да оставиш Бог да царува в тебе. Така всеки човек може да царува първо на себе си, на своята душа и дух, на своя ум и сърце; след това той царува и на другите. Докато Любовта, Мъдростта и Истината царуват в човека, царуването е намясто. Казвате: „Кой ще ръководи сега българския народ?“ – Който го е ръководил досега.

Бог ръководи всички народи. Който Го слуша, велик народ става; който не Го слуша, сам се осъжда на страдания. Кой ръководеше еврейския народ в миналото? Ще кажете, че Давид, Соломон и други царе са го ръководили. Давид, Соломон са били проводници на Бога – всъщност Бог го е ръководил. И днес, когато евреите нямат цар, пак Той ги ръководи. За нас умрели хора не съществуват. Умрелите са толкова живи, колкото и живите, които виждате да се движат и да говорят. Българският цар е жив: отиде при Господа да докладва как вървят работите на България. За известно време в България се налага траур, а християнската църква от две хиляди години е все в траур. С това показват, че Христос е страдал за човечеството, след което е бил разпнат. Наистина, Христос страда, разпнаха Го, но след това

възкръсна. Време е вече да се свали траурът. Всички свещеници и проповедници на Христовото учение трябва да се облекат в бели дрехи – да се радват, че Христос е възкръснал. Жив е Христос и днес Той управлява света в името на Господа. Не се съмнявайте в това и не спорете дали е възкръснал, или не. Възкръснал е Христос и живее между всички страдащи, нещастни, онеправдани. Той носи новото в света. Любовта Христова е навсякъде: с нея работи Христос и оправя объркани работи на хората.

Днес всички говорят за царя, за неговите добродетели. Той се отличаваше с голяма досетливост и отзивчивост към страданията на хората. Станеше ли някъде нещастие или катастрофа, той пръв биваше там. Знаеше как да помогне и да утеши пострадалите. Днес всички се питат кой ще ръководи съдбините на България. Който ръководи съдбините на всички народи, Той ще ръководи и българския народ. Всички хора са служители на Бога. Съзнателно или несъзнателно, те Му се подчиняват. Всички българи се молеха на Бога да оздравее царят. Той и сега е жив. Важно е да се молят докладът на царя да бъде добър, да се одобри и българите да получат Божието благословение. Българите и всички останали народи трябва да се молят за идване на Царството Божие на Земята. Това ще се ознаменува с велики и светли дни. Тогава няма да има бедни, болни, страдащи хора по лицето на Земята. Нов порядък ще дойде на Земята – порядъкът на Любовта.

И тъй, дали сте на Земята, или я напущате, стремете се да попаднете в ръцете на Любовта, тя да ви приеме в обятията си. Има ли дете в света, което да е родено с любов и да е умряло? Всички същества, родени с любов, са живи. И на този, и на онзи свят да са, те живеят. И обратно: всяко същество, родено без любов, е мъртво. И на Земята да е, и на онзи свят да е, то е в положението на умрелия. То

ходи, движи се, говори, но съзнанието му за живота е заспало. Щастие е за човека да се роди с любов и да умре с любов. Бъдещето се нуждае от работници на Бога, които да Го обичат и да оставят Той да царува в техните сърца, умове и души.

Да пожелаем добър път на българския цар: да следва пътя на Любовта, да носи мира и радостта. Ганди казва: „Когато умра аз, не само Индия ще бъде свободна, но целият свят ще се освободи от заблужденията и ограниченията." Така трябва да каже всеки човек за себе си. Тогава и животът, и смъртта имат смисъл. Смърт, която не носи освобождаване, няма смисъл. Обаче ако смъртта носи освобождаване, тя се осмисля: тогава и тя е раждане. Значи има два вида раждане: по плът и по дух. Когато слиза на Земята, човек се ражда по плът; когато напуща Земята и отива на онзи свят, той се ражда по дух. Затова именно Христос казва: „Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие." Човек трябва да се роди два пъти: по плът, т.е. по вода; и по дух, т.е. да излезе от утробата на майка си и да замине за онзи свят.

Защо хората заминават за другия свят? – Да приложат Любовта. Това, което човек не може да приложи на Земята, ще го приложи на онзи свят. Следователно и българският цар сега ще бъде по-добър работник: ще приложи всичко онова, което не е могъл да приложи на Земята. Когато хората дойдат до положение да се радват и когато се раждат, и когато умират, светът ще се оправи.

Роденото от плътта, плът е; реденото от Духа, дух е.

Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.

Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни. – Кога човек е съвършен? – Когато се роди от Любовта, от Мъдростта и от Истината. Това означава раждане от Духа. Който мине през трите

процеса на раждането – през Любовта, Мъдростта и Истината, той влиза в новия порядък на нещата и разбира дълбоките прояви на живота. Това значи роден от Бога. Казано е:

Роденият от Бога грях не прави. Истина,
истина ви казвам: Ако не се родите изново,
не можете да влезете в Царството Божие.

Желая ви да се родите по закона на Любовта, да умрете по закона на Мъдростта и да станете съвършени, както е съвършен Отец наш Небесни, т.е. да се родим по закона на Истината и да дадем своя доклад пред Господа, от който да се ползват всички хора на Земята.

7-ма беседа от Учителя, държана на 29 август 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА СИЛА

Послание на Яков, 1. глава, 12. и 13. стих

Скръбта и радостта са две състояния, през които човек неизбежно минава. Следователно той трябва да ги изучава. Скръбта може да се уподоби на залез в човешкия живот, а радостта – на изгрев. При скръбта човек е в тъмнина: нищо не вижда, нищо не го радва. При радостта той е в светлина: всичко вижда, на всичко се радва. Често хората смесват понятията *виждане* и *гледане*, които всъщност се различават. Виждането е свързано със знанието, което има отношение към живота. Да знаеш, това значи да живееш. Да знаеш нещо, това значи да имаш съзнание, да преживееш нещо и да придобиеш известна опитност. В съзнанието на човека влиза и мисълта, и чувството. Мисълта образува външната форма на нещата, чувствата – тяхното съдържание, а силата – волята, направлението им.

Всички хора искат да знаят нещата, да ги разбират, за да подобрят живота си. Въпреки това има нещо, което им препятства. Кое препятства на човека да живее добре? – Недоволството. Един човек има жена, деца, къща, имот – доволен е от живота си. Друг е изгубил жена си, няма деца, няма къща – недоволен е. Той казва: „Нямам жена." Ако този човек разбира вътрешния смисъл на думата *жена*, щеше да бъде доволен от положението си. Хората са изопачили понятията, поради което сами си създават страдания. Думата *жена* означава живот. Ако съзнаваш какво представлява животът, и да имаш, и да нямаш жена, ти ще бъдеш доволен, защото имаш най-важното – живота.

Съвременните хора трябва да работят върху себе си, за да очистят съзнанието си от всички криви и изопачени образи и понятия. Някой говори за вкусно, сладко ядене и подразбира печена кокошка, агънце или прасенце. Той казва: „Вкусно нещо е кокошчицата, агънцето или прасенцето. Добре е от време на време да си хапваш от тяхното месце.“ За тебе е добре, но не и за тях. Питай агънцето или прасенцето доволни ли са от тебе, като туряш ножа си на врата им. Ако след като ядеш кокошка, агънце или прасенце, можеш да влезеш в Царството Божие, яж, колкото искаш. Обаче ако ядеш месото им и след това те изпъдят от Царството Божие, не се докосвай до тях. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които изкарват човека вън от Царството Божие, не са на място.

Под „Царство Божие“ се разбират добрите условия, при които човек може да постигне всичко, каквото желае. Да влезеш в Царството Божие, това значи да си в реалността на живота, дето няма смърт, дето нещата са непреривни. Излезе ли от това Царство, човек отново влиза в областта на смъртта, в най-грубата материя, дето животът изгубва всякакъв смисъл. Смъртта работи с изостаналата материя на миналото, от която никой не може да се ползва. Всички изостанали човешки и ангелски мисли и чувства представляват материал, с който работи смъртта. Който попадне в тези остатъци, задушава се и умира. Затова се казва, че смъртта ограничава и задушава човека. Смъртта отнема всички сетива на човека, оголва го и той остава само като съзнание, в което като през калейдоскоп минава миналият му живот. Той съзнава, че някога е живял, работил е, движил се е, но е лишен вече от всякаква дейност. Спомня си, че е имал баща, майка, но сега е сам, нищо не вижда и не чува; иска да пипне нещо – ръце няма; иска да се подвижи – крака няма. Страшно е положението на човек, който е влязъл в областта на смъртта и не може да излезе оттам.

Колкото и да се говори на хората за смъртта и за живота, за ада и за рая, те не могат да си ги представят ясно. Смъртта и адът са толкова далечни понятия за тях, колкото животът и раят. Всъщност смъртта и животът, адът и раят са в самите тях. Който греши и не живее добре, той е мъртъв за всичко онова, към което душата му се стреми. Който не прилага Любовта, той е в ада, в безлюбието. Следователно ако приложиш Любовта, ти влизаш вече в рая, в Божествения свят. От човека зависи да живее или да умре, да влезе в рая или в ада. Всичко е около него: която врата отвори, в нея ще влезе. Ако се движиш с бързината на биволска кола, Луната е далече от тебе; ако се движиш с бързината на светлината, Луната е близо. Един съвременен учен прави изчисления за бързината, с която се движи човешката мисъл и тази на светлината, и намира, че отношението между тяхната бързина е такова, каквото е отношението между бързината на биволската кола и на светлината. Той изчислил, че човешката мисъл се движи с бързина 3 квадралиона и 600 билиона километра в секунда. Ако и човешкото съзнание се движи с такава бързина, всеки момент то ще присъства навсякъде във Вселената. Тогава няма да има далечни и близки неща за човека. Това се отнася до интензивната човешка мисъл, в която се крият големи възможности. Това се отнася и до Божественото съзнание, т.е. до свръхсъзнанието, към което се стреми всеки човек. Задача на човека е да прояви своето свръхсъзнание, да прояви Любовта, в която се крият всички възможности на живота.

Велико нещо е Божията Любов, която ражда живота. Велико нещо е Божията Мъдрост, от която произлизат знанието и светлината. Велико нещо е Божията Истина, на която се дължи безграничната свобода. Знаете ли какво грамадно пространство съществува от една звезда до друга или от едно слънце до друго? В пространството от

едно слънце до друго могат да се настанят около три хиляди слънчеви системи като нашата. Можете да си представите на какво разстояние се намират тези слънца едно от друго. Грамадните разстояния са причина за голямата свобода. Те се движат свободно, без опасност от стълкновение.

Като не разбират закона на свободата, хората искат да се сближават. Не могат ли да постигнат това, те страдат. Чувате някой да се оплаква, че няма близки. Не съжалявайте, че нямате близки! Щом се сближите с хората, веднага ще се скарате. Близостта създава недоразумения. Хората имат велики идеи, а малки жилища, поради което стават сблъсквания и катастрофи в идеите им. Само в главата си човек има около 3 милиарда и 600 милиона разумни душички, които са принудени да живеят в такова тясно жилище. Като къща главата, в която се помества мозъкът, е пространство от 19 см дължина, 15-16 см широчина и 15-16 см височина. Колко разумни, интелигентни трябва да бъдат тези душички, за да живеят в пълна хармония, да пазят известен ред и порядък помежду си. И след всичко това ще каже някой, че е самотен, че никой не го обича. Той не говори истината. Милиарди душички работят за него. Човек има една велика душа – царица на неговия живот, за която работят милиони и милиарди душички – работнички и работници. Всички говорят за царицата на кошера, но тя не може без работниците си. Така и човек говори за душата си, без да подозира, че нейната дейност се дължи на усилието, което правят множеството душички работнички около нея.

И тъй, като сравнявате човека с пчелния кошер, нещата стават ясни. Така си обяснявате защо един човек, външно грозен, може да ви стане приятен и любим. Кога? – Когато видите душата му – като светъл лъч, като изгряващо слънце. Каквото прави този човек, както и да ви говори, вие се възхищавате от него, радвате му се. Любовта е

проникнала в душата му и го прави красив, светъл и любещ. Как се проявява Любовта, колко фази претърпява, докато слезе на Земята? Първоначално Любовта се проявява на големи разстояния. Когато обичаш някого, ти си доволен само от това – да мислиш за него, да го видиш отдалече. После започваш да желаеш по-голяма близост: да чуеш гласа му, да хванеш ръката му, да ти напише нещо. Той се приближава към тебе и ти го наричаш „гълъбче, пиленце“. Това е втората фаза на любовта. Всяка фаза има определена граница, до която може да стигне. Минеш ли и втората граница, ти слизаш до третата фаза, дето близостта води към раздяла: гълъбчето се превръща в кукумявка. Какъв символ е кукумявката? – Къща, над която кацне кукумявка, запустява. Такова предание съществува. Много естествено! Щом гълъбчето става кукумявка, раздялата между влюбените е неизбежна. Кукумявката е барометър на любовта. Тя предсказва или разваляне, или оправяне на времето. С други думи казано: кукумявката предсказва степента на любовта – дали се увеличава, или намалява.

Вината не е в кукумявката. Тя само предсказва какво ще стане с времето и с любовта и заставя човека да вземе предпазни мерки. Тя се отличава от гълъба по начина на храненето и живеенето. Гълъбът е вегетарианец, а кукумявката – месоядна птица. И при най-тежките условия на живота гълъбът си остава вегетарианец. С това той поощрява хората към добър и чист живот. Защо и човек да не живее добре и при най-лошите условия? Гълъбът е дневна птица, а кукумявката – нощна. Те представят два различни живота. Следователно който живее при условията на деня, се отличава с един характер; който живее при условията на нощта, се отличава с друг характер. Това се отразява и върху очите на хората. Който се е родил вечер или среднощ, има големи, широко отворени очи. Роденият през

деня има малки очи, той възприема по-малко светлина. Колкото по-големи и ненаситни желания има човек, толкова по-големи и широко отворени са очите му за външния свят. Ненаситните желания са нощни птици, користолюбието е също нощна птица Защо ти са много къщи, много книги, много пари? Човек има две очи, две уши, един нос, една уста – повече не му трябват. Ще каже някой, че с повече очи ще вижда всичко и навсякъде. Достатъчно ти са двете очи, които Бог ти е дал.

Да се говори за много очи, подразбираме онези условия на миналото, когато човек е виждал с цялото си тяло. Под „минало" разбираме времето преди грехопадението, когато човек е живял добре и е спазвал Божиите закони. Съвременният човек вижда само с очите си, чува с ушите си, вкусва с езика си, опитва миризмата с носа си, поради което тялото му е още в тъмнина. Очите, ушите, носът изпълняват днес специфична служба, не си помагат взаимно. Ще дойде ден, когато очите, ушите, носът съзнателно ще помагат на ръцете и краката. Долната част на тялото, от кръста нататък, е в зависимост от главата и сетивата. Здравословното състояние на организма се определя от нормалното състояние на главата, на сетивата, както и на цялата нервна система. Очите имат отношение към Истината, ушите – към Мъдростта, устата – към Любовта. Дръжте в изправност тези органи, за да бъдете във връзка с великите добродетели на живота.

Какво представлява Любовта? – Строителната сила в живота и в Целокупната Природа. Когато Любовта престане да строи, смъртта иде. Когато Любовта престане да строи в човека, той умира. Който иска да живее, трябва да даде място на Любовта в себе си – да се прояви тя като строителен процес. Да живееш, това значи да те обичат и да обичаш. Следователно живей и люби, за да преустроиш

своя организъм, да станеш нов човек, годен за новите условия и за новия живот. Това са проповядвали всички Велики Учители на човечеството: Мойсей, Буда, Христос. Кое учение е по-право? – Всяко учение, което носи Любовта, има един и същ източник. Следователно всяко учение на Любовта е право и истинно. Последователите на различните религиозни учения са внесли заблуждения в тях, поради което възгледите на хората са разделени. Основата на всяко Божествено учение е Любовта. Ако искаш да бъдеш здрав, силен и способен, ще любиш. Ще кажете, че Любовта спъва развитието на човека. Не е вярно: Любовта е първият подтик на живота, Мъдростта е вторият подтик, а Истината – третият подтик.

Всичко в света се движи благодарение на тези велики подтици. Земята, Слънцето, звездите, хората, животните се движат по силата на Любовта, Мъдростта и Истината. Те са неизменни центрове, около които всичко се върти. Слънцето се движи с бързина 250 км в секунда, а Земята – с бързина 29 км в секунда. Както Земята не може да съществува без Слънцето, така и човек не може да съществува без любов към Бога. Земята не може да роди нищо без Слънцето, но и човек не може да роди и да създаде нещо без Слънцето на живота. Помнете: Божественото учение се заключава в любов към Бога. Как ще си обясним сегашния живот, в който съществуват убийства, престъпления и недоразумения? – Това е животът на безлюбието. Този живот не ни интересува. Ние се интересуваме от Любовта, а не от безлюбието. Ако ядеш какъв и да е плод и не чувстваш неговата любов, никъде няма да намериш Любовта. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Значи като ядеш плода, ти придобиваш живот. Какво ще кажете за човека, когото не можете да ядете? Човека не можете да ядете, но плода му ще ядете. Кой е плодът на човека? – Неговото слово. Ако

думите, които излизат от устата на човека, не внасят живот в близките му, те не са още узрели. Словото на човека трябва да бъде зрял плод, от който да се ползват всички.

Мощна сила е човешката реч. Кога? – Когато е изпълнена с любов. Христос взе петте хляба, преломи ги, благослови ги в името на Любовта и с тях нахрани петхиляден народ. Словото, което Христос изрече, стана проводник на Божията Любов. Тя слезе от небето, оживи хляба и го умножи. Тъй щото ако някой влезе в дома ти, но животът ти не се подобри, едно от двете е вярно: или той не те обича, или ти не го обичаш. Нещастието произтича от безлюбието. „Какво да правя, като не обичам даден човек?“ – Ще възприемеш Любовта в себе си като творческа, строителна сила и ще го обикнеш. Бог го е създал, поставил го е на някаква работа, а ти не го обичаш. Ако той не беше нужен, нямаше да съществува. Всичко, което Бог е създал, е потребно и на мястото си. Бог казва: „Аз творя и доброто, и злото.“ Да се радваме, че е така, защото Той знае къде да приложи доброто и къде – злото, но човек не знае къде и как да ги прилага. Затова именно, когато си служи с едно и също вещество и за добро, и за зло, той често причинява нещастия. Например човек използва азотната киселина в бояджийството, но я използва и за правене на експлозиви. Ако пие от нея, още повече ще пострада. Попадне ли в ръката ви елемент на злото, научете закона на превръщането: превърнете злото в добро.

Много думи, с които хората си служат, са подобни на азотната киселина. Дето паднат, причиняват изгаряне. Например някой пише или казва, че няма разумност в света, че Бог не съществува. Това е азотна киселина, която изгаря кожата и причинява нещастия. Кой е опитал и проверил истинността на тези думи? Друг казва, че мрази някого. Знае ли той какво означава думата *мразя*? Опитал ли е

действието ѝ върху себе си? Да мразиш, това значи да смразиш нещо, да намалиш топлината му, да се превърне в лед. Не употребявайте думи, на които не разбирате смисъла. Защо трябва да мразиш един човек? Искаш да го смразиш ли, да го превърнеш в лед? Природата е дала достатъчно количество лед, но зиме, когато е необходим. През лятото хората нямат нужда от лед. Потрябва ли им например, те си служат с втечнен амоняк: така те превръщат водата в лед. Това става с особени уреди. Трябва ли и ти да ставаш машина – да намаляваш топлината на ближния си, да го смразяваш? Не е изкуство да мразиш; изкуство е да любиш, да превърнеш омразата в любов. Да мразиш, това значи да пробиеш дупка в здраво шише.

Един грънчар направил 10 хиляди грънци, от които само сто напълнил с масло и ги турил настрана. Като погледнал към грънците, той си казал: „Благодаря на Бога, осигурих се. Като ги продам, ще си почивам, няма повече да упражнявам този занаят.“ Един ден паднал гръм на работилницата му и пробил празните грънци. Здрави останали само стоте, които напълнил с масло. Съвременните хора страдат от своите празни, пробити грънци. Само пълните с любов грънци остават здрави. На тях може да разчита човек. Любовта е основа на живота. „Първо към кого трябва да прояви човек любовта си?“ – Първо към Бога, после към своя ближен и най-после към себе си. – „Къде ще намерим Бога?“ – В меката и приятна светлина, в чистия въздух, в чистата вода и в доброкачествения хляб. Бог е в цялата Природа, във всичко живо, което Той е създал и направил. Четеш например Евангелието и си доволен. Защо си доволен? – Защото се разговаряш с Христа. Като четеш Неговите светли и възвишени слова, намираш, че Той е говорил само през светли, слънчеви дни. Затова именно Словото на Христа наричаме Слово на деня, т.е. на Светлината. Следователно четете свещените книги,

Евангелието, за да се свържете с Христа, носителя на Любовта. Без Любов нищо не се постига. Ще каже някой, че чрез самообразованието ще постигне всичко. Той не знае, че за да постигне това, се ползва от труда, усилието и работата на хиляди интелигентни същество, живели преди него и работили с любов. Благодарете на всички, които са допринесли нещо за вашето развитие. Това значи да цени човек малките работи и малките придобивки.

Често децата играят с цветя и насекоми и постъпват лошо с тях. Някое дете хване една муха, откъсне главичката ѝ, крилцата ѝ и я захвърля. После отиде при някое красиво цвете, помирише го, хареса го и го откъсне; поиграе си малко с него и го захвърля настрана. Не е позволено да измъчвате насекомите и да късате цветята. Колкото и малко да е насекомото, като го измъчвате и отнемате живота му, с това прекъсвате един Божествен процес. Същото може да кажем и по отношение на късането на цветята. Ще кажете, че вятърът и бурята късат цветята и листата на дърветата. Силният вятър и бурята се предизвикват от неестествения живот на хората. Лошият живот на хората разваля времето, а добрият живот го изправя. От 45 години небето в България постепенно се изяснява – то може да се сравни с италианското. Това е добър признак. Изобщо човешката мисъл оказва влияние върху подобрението или развалянето на времето и небето става ту по светло, ту се замъглява.

Преди години бях в Търново, дето правех научни изследвания. Един ден излязох в града и спрях погледа си на източната част, която водеше към едно близко село. Цялото небе беше мрачно, облачно. Селото беше също потънало в облаци. Само малка част от небето беше отворена и ясна. Казвам на приятеля си, който ме придружаваше: „Погледни към селото, дето е светлата част на небето.

Там живее един добър, праведен човек.“ – „Познаваш ли го?“ – „Не го познавам, но по светлината на небето съдя за неговата мисъл. Тя е пробила небето.“ – „Наистина, има такъв човек в селото – отговори моят приятел. – Цялото село го знае, обича и уважава.“ – „Неговата мисъл е светла, затова си е пробила път в облачното небе. Това показва, че той има връзка с разумния свят.“

Какво представляват скръбта и страданието? – Това са облаци, които правят небето мъгливо и мрачно. Скръбта поставя човека на изпит: да приложи любовта си, да разсее облаците на небето. Ако не може да направи това, той е слаб човек: говори за любов към Бога, а не може да изчисти небето от облаците. Това не е любов. Любовта побеждава всички мъчнотии. Следователно като се натъкнеш на мъчнотии, не питай защо идат, но приложи Любовта. Любовта събужда Божественото начало в човека. Той е готов вече да се жертва за Бога и за ближния си. Събуди ли се Божественото в човека, не питай обича ли те, или не. Той първо обиква Бога, а в тази любов се крие и любовта му към всички хора. Любовта събужда, оживява, възраства и възкресява всички живи същества. Виждате една малка, затворена, безжизнена пъпка. Погледне ли я Слънцето, тя се разпуква, отваря се и от нея излиза красив благоуханен цвят. След това цветът окапва, но завързва малък горчив плод. Изложен на слънчевите лъчи, той постоянно приема любовта на Слънцето и расте, зрее, докато стане красив сладък плод. Това прави Любовта и с човека. Първоначално той е малка свита пъпчица. Щом я възлюби Бог, тя се разраства, пуква се и от нея излиза красив ароматен цвят. След време от цвета се образува плод. Щом Бог го възлюби, той става голям, сладък и от всички желан.

И тъй, обичайте, за да бъдете здрави, силни, умни и да заемете добро обществено положение. Обичайте, за да си отворите път в

Царството Божие, да се движите свободно из Вселената. Обичайте, за да ви обичат. Любещият е безсмъртен. За него се отнася стихът: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ За любещия и затворът се отваря, веригите от краката му падат и той излиза на свобода. За човека на безлюбието животът е пълно ограничение. Той е лишен от светлината и топлината на Слънцето. Следователно отворете сърцата си за Любовта, за да дадете възможност на Бога да се прояви чрез вас. Да отворим сърцата си за Божията Любов и да станем съработници с Него! Коя жена е обичала мъжа си, без да вижда погрешките му, без да му каже една горчива дума? Ако жената може да обича мъжа си така, тя би могла да го обърне към Бога. Ако мъжът може да обича жена си така, и той би я преобразил. Като не разбират Любовта, хората живеят в заблуждения и мислят, че трябва да обичат само добрия, умния, богатия. Не е така! Обичай човека заради Божественото в него. Който люби, той е свободен човек.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Той е дълготърпелив, милостив и любещ, Той е определил всички хора да влязат в Царството Божие. Колкото по-рано влезе там човек, толкова по-добре за него; колкото по-късно влезе, толкова по-големи страдания го очакват. Защо не вярвате в ума, в сърцето и в душата си? Душата носи капитала, с който човек си служи, а умът и сърцето го обработват. Ако няма кой да обработва капитала на човешката душа, човек нищо не може да постигне. В душата се крият възвишените и благородни мисли и чувства, които минават през ума и сърцето. Възприемайте този капитал и се пазете от лошите мисли и чувства, които идат от чужд източник. Отправяйте погледа си към Онзи Източник, отдето иде животът, който възкресява, повдига и възраства. Любовта е единствената сила, която лекува болни, повдига паднали,

съживява и възкресява мъртви. Защо умрелият не може да възкръсне? – Не е обичан, както трябва. Достатъчно е да го любят близките му, както Бог люби, за да възкръсне той и да се върне от онзи свят.

Това се отнася не само за отделните хора, но и за семействата, обществата и народите. Кой народ носи в душата си Божията Любов? – Който обича своите управници и своите сънародници. Щом той обича, и него обичат. Като обича ближните си, той обича всички народи и заслужено носи името си „велик народ“. Името му остава за вечни времена написано в книгата на великите народи. Всичко се дължи на Любовта. Народ, който не обича сънародниците си, не може да обича и другите народи. Той е осъден на заличаване от книгата на великите народи. Всеки човек, всяко семейство, всяко общество, всеки народ, който люби, има бъдеще. Това е закон, който се проявява всеки ден в живота. Бог е създал света за проява на Любовта. Който влиза в този свят, доброволно се подчинява на неговите закони. Не иска ли да се подчинява, ще го изпъдят навън. В света на Любовта няма нищо отрицателно. Любещият и в огън да влезе, не изгаря, и диви зверове да го заобикалят, няма да го нападат и разкъсат.

Любещият знае как и кога да иска, той знае как и кога да дава. Ако има нещо, което трябва да дадем на Бога, това е сърцето. Казано е: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!“ Като изчисти сърцето на човека, Бог иска ума му и най-после – душата му. Той ще ги очисти, ще ги повдигне, ще ги обогати и ще ги върне на човека стократно обогатени. Следователно не се страхувайте от Бога, но уповавайте на Него и поверявайте Му се като на свой велик, любещ и благ Баща. Приложете вярата и любовта си към Бога и животът ви ще се подобри. Христос казва:

Ако Ме любите, ще опазите Словото Ми.

Ако Словото Ми пребъдва във вас

и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем,

ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.

Когато Бог се изяви на хората, всички ще възкръснат и ще се познаят помежду си. Кога ще стане това? – В последния ден. Кой е последният ден? – В който Слънцето на Любовта изгрее и освети пътя на всички хора. Тогава навсякъде ще бъде светло и всички ще се познават. Това значи да заживеят хората братски помежду си, в мир и любов. Това очакват днес всички хора, всички народи на Земята.

Поставете Любовта като броня против злините в света. Тя е единствената сила, която никакво оръдие не може да пробие. Тя е кораб в бурното море, който никаква сила не може да потопи. Тя е богатство, което никой не може да открадне. Тя е знание, което никога не се губи. Всичко възвишено и благородно произтича от Любовта. Поверете съкровищата си на Бога на Любовта и от нищо не се страхувайте.

Много цветя е посадил Бог в човешките души. Остава още едно цвете. Посадете и него в душата си, дайте му условия да израсте, да цъфне и да върже плод. То се нуждае от слънчевата светлина и топлина, то се нуждае от топлината на Любовта, от светлината на Мъдростта и от силата на Истината.

8-ма беседа от Учителя, държана на 29 август 1943 г., 10:00 ч., София – Изгрев

НОМЕР ПЪРВИ

Съвременните хора изпадат в трудни положения на живота си и тогава не знаят какво да правят. Например като няма хляб, гладният не знае какво да прави. Щом намери хляб, той знае вече какво да прави. Като е жаден, човек пак не знае какво да прави. Щом задоволи жаждата си, той знае вече какво да прави. Това се отнася и до светския, и до религиозния човек. Каквито и да са убежденията на хората, в затруднения те си приличат. И едните, и другите говорят за реалността на нещата, без да я познават. Те я изучават чрез отражение, поради което имат малко опитности за нея. Красив и велик е реалният живот, но мъчно се дохожда до него.

Представете си, че ви се дава случай да искате нещо съществено от Разумната Природа. Какво бихте поискали? Ако сте гладни, ще искате хляб, но вие сте сити; ако сте жадни, ще искате вода, но не сте жадни; ако сте болни, ще искате здраве, но не сте болни. Какво бихте искали тогава? Всеки се стреми към нещо, но какво, и той сам не знае. Ако си пъпка, ще желаеш да се разпукнеш; ако си разпукана пъпка, ще желаеш да цъфнеш; ако си цъфнал цвят, ще желаеш да вържеш, плод да станеш; ако си плод, ще желаеш да узрееш и да те сложат на трапезата на някой виден човек, той да те приеме на гости у себе си. Следователно като ядете плодове, ябълки или круши, знайте, че всеки плод иска да го приемете добре. Ако го поглеждате с любов, ще го приемете с любов. По вашата обхода към него плодът познава обичате ли го, или не. Мнозина ядат плодовете, без да подозират, че и те чувстват любовта. Ще кажете, че това не е вярно. Може да вярвате, може и да не вярвате. Важното е, че всички живи същества се стремят към Любовта, поради което имат известно отношение към нея. Вълкът

напада овцата и я изяжда. Овцата блее жално, иска да се освободи, страда, но вълкът не се интересува за нея. Той мисли, че овцата не страда и не чувства никаква болка. Не е така. Тя не само чувства болки, но познава и любовта на всички, които се приближават към нея. Вълкът мисли само за себе си, затова не влиза в положението на овцата. Той си казва: „За мене е важно аз да съм доволен; какво е положението на другите, не се интересувам.“

И хората биват доволни и недоволни от живота си. Ако са доволни, те не чувстват нужда да изкажат доволството си; ако са недоволни, търсят някого, за да изкажат недоволството си и да се освободят от него. И да се освободиш от недоволството си, това е временно: на другия ден пак ще бъдеш недоволен от нещо. Искаш да отидеш на разходка, но времето е облачно, студено, не ти позволява да посетиш планината. Ти се сърдиш на времето, защото не е продължило още ден-два ясно, слънчево, та да направиш разходката си. Защо си недоволен от облачното време, и ти не знаеш. Ако си дадеш отчет, ще разбереш, че причината за недоволството се крие в облаците. Като се наслояват на небето, те отнемат светлината и топлината, нужна за човешкия организъм. Отсъствието на топлината и на светлината именно създава голямото недоволство. Понякога човек е недоволен, че няма достатъчно храна, за да задоволи глада си. Някога е недоволен, че е преял. Изобщо мъчно може да се угоди на човека, за да бъде доволен. Недоволството, неразположението са стари неща. Ние се занимаваме с новите, с вечните истини, които никога не губят смисъла си. Например вечна истина е, че една мисъл, едно чувство или една постъпка никога не се повтарят. Никога не може да се постъпи два пъти по един и същи начин. Каже ли някой, че много пъти е любил, той не говори истината. Само веднъж можеш да любиш. Това, което наричаш любов, всъщност е чувстване,

разположение, настроение и т.н. Дойдеш ли до Любовта, тя се проявява само веднъж. При това Любовта е единна, цялостна и неделима. Великото, красивото се заключава в малките работи. Следователно достатъчно е да хапнеш малко хляб, да пиеш две-три глътки вода, да кажеш две думи на някого, но всичко това да е проникнато от любов. Малки неща са те, но Любовта взема участие в тях. Каквото направиш с любов, с години го помниш; и не само че го помниш, но приятно ти е да говориш за него.

Често се говори за приятни и неприятни неща в живота. Кое е по-приятно на човека: да печели или да губи, да се качва на планината или да слиза? Това зависи от състоянието, в което се намира човек. За онзи, който иска да се разхожда, е приятно да се качва на планината, да прави усилия, да преодолява известни мъчнотии. Така той разрешава определена задача. Обаче ако има работа, която трябва да свърши в кратко време, за него е по-добре да слиза от планината. Той казва: „Имам дългове, трябва да ги платя. Искам по-скоро да сляза, да намеря онзи, който е обещал да ми помогне." Качи ли се на планината, той забравя дълговете си Какво показва това? – Че човек сам усложнява положението си, сам се товари и обременява с дългове. Планината представлява високо място, където Любовта царува.

Следователно който живее в Любовта, той е свободен от дългове. Разумната Природа, Любовта и Бог не държат човека отговорен за никакви дългове. Докато живее в Любовта, в Бога, той е свободен от тях. Щом напусне това място, дълговете тръгват след него и не го оставят свободен нито за момент. Душата излиза от Бога чиста, непорочна. Щом влезе в света, тя се оплита и опетнява. След това човек казва, че светът е лош, че условията са тежки, че хората са жестоки. Наистина, има нещо лошо в мислите и чувствата на човека,

но откъде дойде то? Човек излиза от Бога с големи знания, но като дойде на Земята и ги приложи, прави много погрешки. Той си спомня за светлината и топлината, но като дойде на Земята, не може да си запали огъня, за да поддържа възприетата светлина и топлина. Човекът туря дърва на огъня, запалва ги, духа, но те не могат да горят: оказва се, че дървата са влажни. Като му дотегне да духа, той разхвърля дървата и започва да се оплаква: „Защо никой не ми помага? Не знаят ли, че имам нужда от огън?“

Често хората изискват от близките си да разберат нуждите им и да им се притекат на помощ. Как могат да разберат нуждите им? Ако се гледа по израза на лицето, мъчно ще се познае кой каква нужда има. Понякога една и съща нужда произвежда различни изрази на лицето. Някой се огъва, превива се. Защо? – Корем го боли. Друг също се огъва. Защо? – Боли го някъде: главата, гърдите, стомахът – и той сам не може да определи. Трети се върти на една, на друга страна – не може да разреши даден въпрос. Той вижда последствието, но причината не може да намери: намира се в положението на човек, който знае как се яде хляб, но не знае как се прави. Докато има кой да меси хляб, добре се живее. Какво ще правиш обаче, ако няма кой да меси хляб? Щом няма кой да меси хляб, ти сам ще почнеш да месиш. Като си дошъл на Земята, трябва да се интересуваш от всичко. Виждате райска птица и не се питате защо е толкова красива, защо формата на тялото ѝ е такава, но казвате: „Райска птица е това!“ – нищо повече.

В последно време учените говорят за една муха, която се движи с бързина около 1300 километра в час. Тя надминава най-бързите съвременни аероплани, които се движат с бързина 700-800 км в час. Тази муха си е изработила апарат, чрез който с малко енергия добива големи постижения. Хората не се интересуват от растенията,

насекомите, животните, защото не разбират какво представляват те. Растенията и животните са произведения на разумните същества. Каквото изработят, те го изнасят на изложба, за да учат от тях по-нисшите същества. Това се отнася и до човека, за когото е казано: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ Човек е изложение на Бога, Който и досега не е престанал да работи върху него и да го усъвършенства. Както аеропланът, инструментите, машините не могат сами да се усъвършенстват, така и човек сам не може да постигне съвършенство. Все трябва да му помогне някой – поне да го стимулира, да го накара да учи. Ако майката и бащата са любознателни, и децата им ще бъдат такива. Следователно не питайте защо дъщерята или синът на някои родители не обичат да учат. Дъщерята не учи, защото майката не е любознателна. Синът не учи, защото бащата не е любознателен.

Мнозина се оплакват от неуспех в живота си. Понеже се стремят към големи придобивки, те пренебрегват малките процеси. Това е неразбиране на нещата. Може ли в един ден детето да стане голям, възрастен човек? Ден след ден детето расте и се развива, докато на 21 години става пълнолетен младеж и се радва на сила, здраве и младост. До 21-годишна възраст то расте, след което растенето намалява. Радвайте се, докато мислите, чувствате и действате. Защо? – Щом престанете да мислите, чувствате, действате, ще започнете да остарявате. Работете с ума, сърцето и волята си, за да не загубите своята младост и жизненост. Щом изгуби младостта си, човек губи и живота си. За такъв човек се казва, че неговото сдружение пропада.

Какво забелязваме между животните? – Самоизтребване. Едни други те се нападат и изяждат. Вълкът напада овцата, а овцата – тревата. В случая вълкът представлява злото, а овцата – доброто. Ако от червата на вълка и на овцата направят струни и ги поставят на

цигулката, вълчата струна ще скъса овчата. За да не става това, четирите струни на цигулката трябва да бъдат или от червата на вълка, или от овчи черва. Каквото е отношението между вълка и овцата, такова е някога отношението между мислите и чувствата на човека. Има мисли в човека, които не си хармонират. Например една мисъл има вълчи произход, а друга – овчи. Вълчата изгонва овчата. Такова е понякога отношението между доброто и злото. Злото изгонва доброто и в резултат на това се явяват страдания, нещастия и смърт.

И тъй, когато хората питат защо този момък или тази мома са умрели толкова млади, казвам: те бягат от мащехата си или от своя пастрок. Когато младата мома или младият момък напущат дома си, причината за това е мащехата или пастрокът, които не се отнасят добре със завареното дете. Коя дъщеря или кой син биха избягали от собствената си майка и баща? От добро никой не бяга. Държиш животно в дома си. Докато го храниш, то остава в дома ти. Щом престанеш да го храниш, то отива на друго място. Тъй щото умирането и напущането на дома, както и раждането, имат дълбок смисъл. Всяко нещо има своя дълбока вътрешна причина.

Какво представлява раждането? – Съзнателен вътрешен процес. Не е достатъчно човек да се роди външно, той трябва да се роди и вътрешно. Какво представлява раждането? – Придобиване на нещо ново. Както при физическото раждане, така и при духовното човек все придобива нещо. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави.“ Значи роденият по плът греши. За да се освободи от погрешките си, човек трябва да се роди по дух, т.е. от Бога. Ще кажете, че начинът на раждането е важен. Това не зависи от човека. Цигуларят избира цигулката си, а не цигулката – цигуларя. Добрият цигулар намира много цигулки, но ще избере само една, чрез която

може да предаде най-добре изкуството си. Как ще я избере, това е негова работа. Той знае коя цигулка е добра. И като засвири на нея, ще привлече вниманието на хората. Ако цигулката е система Страдивариус, той ще плати скъпо за нея, но лесно ще изкара парите си. Всеки човек има по една цигулка Страдивариус в себе си, която е захвърлил на тавана. Време е да я свали оттам, да я изчисти, нагласи и приложи на работа. Цигулката представлява дарбата, дадена на човека. Обърнете внимание върху дарбата, която ви е дадена. Работете върху нея, за да я развиете, та един ден да се ползвате и вие, и вашите ближни.

Съвременните хора се оплакват, че въпреки усилията, които правят, работите им не вървят добре, нещо ги спъва. Какво те спъва? – „Остарях вече, няма кой да ми помага.“ – Как ще ти се помогне? Ти си войник, но когато другарите ти са заминали, ти си спал. След това се събуждаш от сън, но полкът е заминал вече. Ти нямаш връзка с него, не знаеш къде е отишъл. За да изпълните службата, която ви поверяват, вие трябва да бъдете на поста си, да не пропуснете нито едно от задълженията си. Какъв служител е онзи, който се успива? Някой иска да стане пръв министър в отечеството си, но не си задава въпрос какво ново може да внесе за своите съграждани. Ако си министър, трябва да внесеш някакво преобразование, от което ще се ползват всички граждани. Например ако в някои градове водата е в малко количество, ще потърсиш начин да доставиш от друго място вода, за да задоволиш нуждата на населението. Ако на някои места житото е слабо, ще ги снабдиш е доброкачествено жито, за да бъдат доволни и земеделците, и купувачите. Като пръв министър ще внесеш такъв закон, според който и жените, и мъжете да се женят само един път, т.е. един път да любят. Любовта е непрекъснат процес. Както Слънцето изгрява един път и не залязва, така и човек един път

люби. Ще кажете, че Слънцето изгрява и залязва. Привидно е така, защото Земята се върти около оста си и създава ден и нощ. Всъщност Слънцето свети постоянно, без да залязва.

Същото се отнася и за Любовта. Тя е Божествена, непрекъсната проява. Човешката душа възприема Любовта направо от Бога, както Земята възприема светлината от Слънцето. Едно се иска от човека: когато Слънцето изгрява, той да бъде навреме там, за да възприеме светлината му. С други думи казано: когато Бог изявява Любовта Си, човек трябва да бъде навреме там, за да възприеме Неговата Любов. Започнеш ли да се извиняваш, че си закъснял, понеже пътят бил трънлив и мъчно се върви, погрешката е в тебе. Ти трябваше да бъдеш предвидлив, да имаш обуща на краката си, а не да ходиш бос. Щом си бос, краката ти непременно ще се набият с тръни и трябва да спираш на много места, за да ги вадиш. По трънливия път ще бъдете обути, а по гладкия и чист път можете да ходите боси. В това отношение животните лесно се справят. И за тях тръните са мъчнотии, но те имат естествени дебели обуща, които ги предпазват от убождане. Коя е причината за съществуването на трънливи пътища? – Не търсете причината, но търсете начин как да се освободите от тях.

Не питайте за причините на нещата, но търсете начин как да се справяте с последствията на причините. Не питайте къде е Бог, но изучавайте проявите Му. Бог живее в човешката душа и в човешкия дух, а се проектира и изявява чрез ума и сърцето му. Следователно щом се натъкнете на известна мъчнотия, не очаквайте помощ отвън. Обърнете се към себе си, там да намерите помощ. Ако очаквате помощ от приятеля си, който живее далече от вас, той не може да ви помогне. Вие ще викате за помощ, но той няма да ви чуе. Не остава нищо друго, освен да нагодите радиото си, за да му предадете желанието си да ви помогне. Той ще чуе гласа ви и ще изпрати

помощта си. Умът и сърцето са антените, а духът и душата – предавателите и възприемателите на човешкото радио. Ако сте отворили радиото си, ще ви чуят; ако не сте го отворили, никой не може да ви чуе.

Сега всеки трябва да се запита кой е номерът на неговото радио. Бог говори винаги на радио номер първи. Следователно щом станеш сутрин от сън, ще знаеш, че първата мисъл, която мине през ума ти, е Божествена. Ако се намираш в опасност и дойдат някакви мисли в ума ти, слушай първата мисъл, тя е Божествена. Един офицер разказваше една своя опитност от миналата война: „Излизам рано сутринта на една височина, за да разгледам положението. Нещо отвътре ми казва: махни се от това място, иди настрана. Оглеждам се, не виждам никакъв неприятел, всичко е тихо и спокойно. Мисля си: защо трябва да се отстраня? Докато разсъждавах, нещо ме удари по пръста. Пак ми се казва: иди настрана. Този път послушах гласа. Отместих се и след малко на това място се изсипа град от куршуми. Казах си: трябваше веднага да се вслушам в първия глас. Аз не виждах никаква опасност, но Божественото в мене вижда и разбира положението на нещата."

Друг офицер предава своята опитност от войната през 1914 г. Един ден той заел с войниците си една позиция, която била на опасно място, но се оказала благоприятна за тях. Целият ден неприятелят ги обстрелвал, но нито един войник не пострадал. Гранатите падали пред тях и зад тях, но никого не улучили. На другия ден сражението продължило. Офицерът почувствал, че трябва да променят позицията, но войниците настоявали да останат на същото място. Понеже позицията им се оказала безопасна, те мислили, че и сега ще бъдат запазени. Офицерът настоявал да се преместят и тръгнал да избира ново място. В това време една граната паднала в окопа, където били

войниците, и ги избила. Само офицерът останал жив. Той извадил заключението: не мисли, че ако предния ден си бил в безопасност, и следния ден ще бъде същото. Всеки ден носи своето благо. Всеки ден има една безопасна зона, в която неприятелят не може да те засегне. Слушай гласа, който ти нашепва къде да спреш: той знае мястото на тази зона и там те насочва.

Всеки иска да живее дълго време на Земята, без да си задава въпрос как трябва да живее. Ако живее и прави дългове, които не може да плаща, по-добре да си замине от този свят. Какъв смисъл има да живееш 120 години и да не служиш на Бога? Това е все едно да чакаш на гарата 120 години, докато мине тренът да те вземе. Няма защо да чакаш: вземи торбичката си и върви. Дето те застигне тренът, там ще се качиш. Кой трен очаква човек? – Който иде от Божествения свят. Обаче не чакайте той да спре пред вас и да ви вземе – вървете вие към него. Трябва ли детето да чака учителите да дойдат при него? – То само ще отиде на училището да слуша как преподават учителите и да се учи. Ако учи добре, учителите ще бъдат доволни от него. Като отиваш на училище, разчитай на любовта на своите учители; разчитай на знанието, което ти дават; разчитай на истината, която те разкриват пред тебе. Така и ти ще се научиш да любиш и когото срещнеш, ще го посъветваш първо Бога да обича, а после хората. Някой дава на близките си различни свещени предмети – да ги носят в дрехите си, за да ги пазят от опасности и злини. Това е фетишизъм. Не разчитайте на нищо освен на Божията Любов. Тя е в сила да избави човека от всички злини и нещастия. Носете в ума, в сърцето, в душата и в духа си идеята за Бога и на Него уповавайте. Казано е в Писанието: „Ако Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ Не можете да намерите Бога без любов. Любовта е

непрекъсната, тя свързва човешката душа с Бога и превръща страданията в радост.

Като се натъкват на страдания, хората започват да се молят, за да се освободят от тях. Молитвата има смисъл, но не само когато си в изпитания. Моли се преди да са дошли изпитанията. Един ден, като минавах през село Гьозекен, срещнах един познат, на когото казах нещо от бъдещето. Обикновено не правя това, но така се нареди, че трябваше да го предупредя. Казах му да бъде внимателен, че след две години, на еди-кой си ден, ще си счупи крака. „Отде знаеш?“ – веднага ме запита той. – „Това не е важно за тебе. Запомни датата. Този ден не излизай никъде и се моли.“ – „Не вярвам в това.“ – „Ще провериш дали е вярно.“ След две години той ми писа: „Стана така, както ми предсказа. Дойде денят, в който ми беше казал, че ще пострадам. Понеже не повярвах на предсказанието, бях го забравил. Денят беше дъждовен. Качих се на покрива да поправям нещо, но се подхлъзнах, паднах и си счупих крака. Едва тогава си спомних думите ти: спомних си, че беше определено да пострадам този ден.“

Вярвайте на Любовта – тя всякога си служи с Истината. При това тя е последователна: от начало до края тя е издържана. Това се отнася до Божията Любов. Обаче човешката любов в началото се проявява по един начин, на края – по друг начин. Ако сте момък за женене, влезте в едно семейство, дето има няколко моми, за да видите как ще се отнесат с вас. Достатъчно е да проявите интерес към една от дъщерите, за да бъдете канен всеки ден на обяд, да ядете вкусни баници. Щом се ожените, вниманието постепенно намалява, баниците изчезват. Значи началото е добро, краят – лош.

Така постъпват и религиозните хора. Влизате в едно религиозно общество. Всички ви канят, гощават ви, хвалят ви. Щом се определите и станете член на това общество, веднага започват да търсят

погрешките ви, изучават целия ви живот и ви критикуват. Защо още в началото, при запознаването си, не ви казаха, че обичат да критикуват и да търсят погрешките на хората? Търпение е нужно на човека. И който иде при вас, и вие, които го посрещате, трябва да бъдете търпеливи. Без търпение няма любов. Велика сила е Любовта, но същевременно тя е своеобразна. От човешко гледище няма по-своеобразна сила от Любовта. Можеш да искаш нещо от нея, но ако тя намира, че не е време за него, по никой начин няма да задоволи желанието ти. Ако веднага задоволи желанието ти, накрая ще ти даде такъв урок, който никога не ще забравиш. Любовта не търпи никакви погрешки, никакво насилие.

Царски син се влюбил в една красива царска дъщеря и се оженил за нея. Тя била горда, своеобразна, но той бил готов на всякакви отстъпки, само да го вземе за съпруг. Една слабост имал той: обичал да яде чесън. Тъкмо това не могла да понася царската дъщеря. Един ден той хапнал малко чесън и след това отишъл при своята възлюбена. Като усетила миризмата на чесън, тя се възмутила толкова много, че заповядала да го изпъдят навън. Какво представлява чесънът? – Погрешките и слабостите ни. Ако ядеш чесън, Любовта ще те изпрати там, откъдето си дошъл. Ще кажете, че Любовта прощава. Щом те изпрати навън, тя ти е простила вече, но ти си далече от нея. Любовта не държи грешни хора при себе си. Тя даде нещо, колкото да задоволи глада им, и ги праща навън. Тя живее в абсолютна чистота и святост: отдалече още изхвърля навън всичките погрешки, слабости и престъпления на хората. Светлината и топлината на Любовта са толкова големи, че каквато отрицателна сила попадне в тях, напълно изгаря. Злобата, завистта, омразата, невежеството, подозрението, користолюбието изгарят в Любовта. Докато си в Любовта,

отрицателните сили те напущат; щом излезеш от Любовта, всички отново тръгват след тебе.

Защо трябва да се подозирате, да се съмнявате един в друг? Мъжът се съмнява в жена си, жената – в мъжа си. Те се обиждат, наскърбяват, а после плачат един за друг. Ако мъжът замине за онзи свят, жената плаче за него; ако жената замине по-рано, мъжът плаче. Кой е виновен за смъртта на мъжа или на жената? – И двамата. Понеже се обиждат, Бог заповядва на ангелите Си да вземат единия от тях. Живейте добре, за да не заминете преждевременно за онзи свят. Живейте добре, за да запазите добри спомени един за друг.

Един селянин обичал да яде печени яйца, но жена му не позволявала. Тя събирала яйцата за други нужди. Един ден жената заболяла и умряла. Като се върнал от гробищата, мъжът отишъл направо в курника, взел няколко яйца да ги опече. Той си казал: „Сега поне ще си хапна спокойно яйцата, няма кой да ми се кара." Опекъл яйцата и тъкмо се готвел да си хапне, вратата се отворила и няколко съседки влезли в стаята – дошли да го утешават. За момент той забравил, че жена му е умряла, и набързо турил яйцата в пазвата си. Горещите яйца така го парели, че сълзи му потекли от очите. Съседките му помислили, че плаче от скръб за жена си, и започнали да го утешават: „Голям е огънят ти, но ще мине. Времето лекува всички болести." – „Прави сте, голям е външният огън, но още по-голям е този, който е в гърдите ми."

Има два вида страдания: естествени и изкуствени. Естествените страдания облагородяват и повдигат човека, а изкуствените го ожесточават. Избягвайте неестествените страдания, които опетняват човешката душа. Защо ще мислиш за хората, че не живеят добре и правят погрешки? Защо трябва да се товариш напразно? Занимавай

се със своите работи, а не с чуждите. Бъди благодарен на това, което имаш.

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени." Само онзи не съди, който мисли право. Това се изисква днес от всички хора. Мислете право, за да бъдете всеки момент готови, когато ви повика Бог при Себе Си. Бог извиква при Себе Си и млади, и стари. Как ще отидете при Него: с огнена колесница, както Илия, или с колесницата на Любовта? Илия замина за онзи свят с огнена колесница и остави кожуха си на Елисей, след което той стана пророк. Без този кожух Елисей не би станал пророк. Облечете се и вие с кожуха на Любовта, за да станете пророци. Чрез този кожух се проявява Божият Дух. Той говори на всеки човек, който има радио и се съобщава с разумния свят. Колкото по-добри хора има в един народ, толкова по-голямо благословение му се дава. Добрият човек е същевременно и добър пророк. Радвайте се, ако между вас има много пророци. В това отношение България е богата с пророци и ясновидци. В който град или село отидете, все ще намерите поне един ясновидец. В селата има баби пророчици, които помагат на хората при мъчнотиите им. Достатъчно е някой селянин да изгуби кравата или вола си, за да му предскаже бабата къде е отишъл.

Ако ясновидецът предскаже нещо, което 100% е вярно, предсказването му е от Божествения свят. Ако предсказването му е от човешкия свят, истинността на думите му е 50%. И най-после има случаи на предсказване, вярно само едно на сто. При такова предсказване човек трябва да приема нещата с голяма предпазливост. Едно време Кортеза се проявяваше като голяма ясновидка. Най-главната черта на характера ѝ беше справедливостта. Благодарение на това тя всякога казваше истината. Ако не можеше да каже нещо на човека, тя го съветваше да дойде друг път. Най-важното, което се

искаше от нея, беше да насочи хората към Бога: на първо място да проявят любов към Бога и да разберат, че Любовта е единствената сила, която може да спаси човека. Любовта повдига и облагородява човека. Всичко, което той желае да постигне, става с помощта на Любовта. Сам човек нищо не може да постигне. Хиляди същества работят чрез неговия ум и неговото сърце. Те му нашепват какво трябва да направи и как да го направи. Да остане на него сам да направи нещо, ще излезе цяла каша. Следователно слушайте какво ви се говори отвън, но разчитайте на онова, което отвътре ви се тълкува. Ако не разбираш всичко, не трябва да се обезсърчаваш. Павел прие Христовото учение, без да го разбира напълно. Когато гонеше християните, Христос го срещна, възседнал на кон, и му каза: „Савле, защо Ме гониш? Ако мислиш, че с коня, който си възседнал, т.е. с човешкия ум, можеш да оправиш света, ти си на крив път." Павел видя голяма светлина и падна от коня си, след което стана ревностен последовател на Христа. Той отиде да проповядва Любовта даже между езичниците. Той написа най-хубавото послание за Любовта в 13. глава от Първо послание към коринтяните. Никой друг не е писал толкова хубаво за Любовта, както Павел. В това отношение той имаше голямо прозрение.

И тъй, любете Бога във всички хора. Където и да Го видите, възлюбете Го. Това е мъчна работа, но е възможна. Когато Бог проектира светлината Си чрез твоя ум, ти ставаш умен. Когато Бог проектира топлината Си чрез твоето сърце, ти ставаш добър. Това означават думите: „Ако Словото Ми пребъдва във вас, и вие в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Без любов животът няма смисъл. В каквато форма и да се изявява Любовта, животът е един и същ. В този смисъл службата на министъра и на простия работник е една и съща. Не е важно каква служба вършиш в

обществото, важно е как я изпълняваш. Работете всичко с любов. Пишеш писмо – напиши го с любов. Ако направиш погрешка в писмото си, не се извинявай, че си бързал. Любовта не позволява нито да се бърза много, нито да се закъснява. В Любовта всяко нещо трябва да се прави точно навреме и намясто. Като дойде навреме и намясто, тя ще направи това, което никой не може да свърши. Тогава всички ще бъдат здрави, разумни и силни. Любовта носи доволство и щастие. Любовта не се купува с пари. Както водата, въздухът и светлината не се купуват, така и Любовта не може да се купи с нищо материално: тя стои над всичко.

Любовта е сила, която с думи не се описва. Който иска да я опита, трябва да стане дете. Затова е казано в Писанието, че който не стане като малките деца, не може да влезе в Царството Божие. – „Как може да стане това?“ – Не питай как, но стани дете! Детето не пита как се постигат нещата, но вярва в тяхното постигане. Вяра е нужна на човека. Кажат ли ти да обичаш Господа, обикни Го! Как ще Го обикнеш, не питай. Ще кажеш, че не си Го виждал. Това е невъзможно! Как не си Го виждал? Бог е навсякъде и във всичко. Достатъчно е да помислиш за Него с любов, за да Го видиш и познаеш.

Сега и на вас казвам: откажете се от недоволството и следвайте пътя на Любовта. Щом я стигнете, откажете се от всичко старо и несъществено. Приемете съществеността и вървете напред. Това изисква Любовта. На онзи, който се е отрекъл от старото, Любовта отваря големи възможности и постижения. Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл. Никой не може да отиде при Отца Ми, ако Аз не му покажа пътя.“ Следователно ако някой дойде при вас, не го задържайте, но покажете му пътя – затова е изпратен при вас. Задържате ли го за себе си, вие

правите голяма грешка. Всеки търси Любовта. Не спирайте никого в неговия път! Няма по-красив път от пътя на Любовта. Няма по-звучна, по-красива песен от песента на Любовта.

Един поет пише:

Аз няма сълзи да проливам,
че дивна младост не видях,
че моите спомени са мрачни,
че моята песен не звънти.

Аз няма сълзи да проливам
за слънцето на моя ден,
който облаци покриват,
за моя светъл, ясен ден.

Какви ли бури аз не срещнах?
Разбит аз пея тиха песен
и вместо кървави сълзи
в мене песента звучи.

Най-после поетът завършва с думите:

Това е новото, което сега аз научих.

9-та беседа от Учителя, държана на 1 септември 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ПРОЯВЕН И НЕПРОЯВЕН

В съвременните училища по химия се изучават различни химически елементи, но не се запитват как се отразява например на човешкия организъм присъствието на по-голямо или по-малко количество водород, кислород, азот и въглерод. Също така там се изучават различни разтвори и смеси. Питам: какъв е вкусът на смес от захар и сол? – Неприятен. Ако употребите някъде захар вместо сол и обратно, сол вместо захар, пак ще имате неприятен вкус. Например не е приятно да пиете кафе със сол: без да искате, ще се мръщите.

Какво е действието на солта и на захарта върху телата? – От една страна солта запича, сгъстява, втвърдява нещата, а от друга страна спира растенето им; захарта ги разширява. Има идеи, които действат върху човешкия ум или като солта, или като захарта. Първите сгъстяват, втвърдяват, запичат и ограничават процесите, а вторите ги разширяват. Това са процеси, които стават в неорганическия, органическия и психическия свят. От гледище на трите свята различаваме три вида свойства на един и същ елемент. Например водородът, който влиза в растенията, се различава от водорода в животните; водородът, който влиза в животинското царство, се различава от водорода в хората. Даже и в хората водородът се различава. Слаба, едва забележима е разликата, но за опитния наблюдател съществува тънко различие. Съвременната химия не се занимава с тези въпроси, но бъдещата ще ги изучава. Като се говори за солта, казваме, че и тя бива неорганическа, която сгъстява, втвърдява, запича и ограничава нещата; органическа, която само осолява; и психическа, която се проявява главно в умствения и сърдечния свят – тя обединява мислите и чувствата. За тази сол е

казано в Писанието: „Ако солта обезсолее, хвърля се навън.“ Стремете се към психическата сол, която обединява нещата.

Съвременните хора живеят в свят, дето нещата привидно са разхвърляни, както звездите и планетите в пространството. На пръв поглед изглежда, че между звездите, планетите, островите, хората има празни пространства, които ги отдалечават едни от други, правят ги независими, разхвърляни, чужди помежду си. В Природата не съществуват празни пространства. Всичко е изпълнено с особена, рядка материя, невидима за обикновеното око. Небесните тела се движат в етера, който от гледище на духовния свят представлява водна среда. От същото гледище светлината представлява въздухообразна среда. И светлината минава през етера, както и твърдите тела. И хората са свързани помежду си с нещо невидимо, което оказва известно влияние върху тях. Тази е причината, дето хората, съзнателно или несъзнателно, си влияят. Разговаряш се с един човек, външно красив, добре облечен, но нещо неприятно излиза от него. Говориш с него, но искаш по-скоро да се отдалечиш. Слушаш един цигулар, който не ти е приятен. Цигулката му е хубава, добре свири, но въпреки това не ти се слуша, искаш да го напуснеш. Защо? – Защото излъчва нещо неприятно от себе си. Някой е гневен, лесно се сърди. Който се приближи до него, възприема настроението му и започва да се сърди като него.

Значи човек излъчва особена динамическа енергия, която се отразява и върху окръжаващите. Достатъчно е да се докоснете с трите си пръста до този център, за да успокоите разгневения. – „Къде е този център?“ – Питайте децата. Когато майката се разгневи и се готви да бие детето си, то веднага я прегръща и започва да я глади по главата. Така детето трансформира гневната енергия на майка си и тя се успокоява. Зад ушите на човека има един център, на който се събира

повече енергия, отколкото трябва. Той започва да се дразни, сърди се, готов е да се кара с всички хора. Ако може да трансформира тази енергия, да я впрегне на работа, лесно се освобождава от гнева си. Тя е особен род електрическа енергия. Такова е състоянието и на мухите лятно време, когато в атмосферата има голямо количество електричество. То се събира на хоботчетата им като на остриета и ги дразни. Тогава мухите хапят много и се освобождават от излишното електричество. Между електричеството на човека и това на мухата става обмяна. Мухата се освобождава, а човек започва да се дразни. За да не изпадате в състоянието на мухата – да се дразните, сърдите, да хапете, потърсете начин да се справите с излишната енергия около ушите си. Започнете да режете дърва с трион или брадва или да копаете. Ако не можете да направите това, пипнете върха на носа си четири-пет пъти. Важно е да намерите начин да превърнете енергията на гнева в работа.

Човек представлява възел от различни сили, които произвеждат различни състояния и настроения в него. Тези сили причиняват известни движения. Тази е причината, дето човек не е спокоен: виждате го някога да се почесва по главата, по ръката, по крака, по коляното. Като се почесва, той прави движения, които са осмислени. Ако го попитате защо се почесва по ръката, и той може да не знае причината за това, но като се наблюдава съзнателно, ще намери причината за всяко свое действие. Всяко движение, всяко трепване на тялото или на някой от неговите удове представлява азбука, с която човек си служи съзнателно или несъзнателно. Без движения нищо не се постига, но те трябва да бъдат естествени. Какво движение ще направиш, когато искаш да откъснеш един плод? – Първо ще се приближиш до дървото и ще проточиш ръката си. Ако си далеч от дървото и проточиш ръката си, движението ще бъде безсмислено.

Приближи се към дървото, погледни нагоре и проточи ръката си – това движение ще бъде на място. Когато давате нещо на човек, когото не обичате, правите такова движение, в което се чете небрежност. Ако го обичате, правите красиво, хармонично движение с ръката си. Човек е динамо, от което изтичат различни сили. При всяко огъване на ръката, на крака, силите, които изтичат, биват хармонични или нехармонични. Като знаете това, стремете се към хармонични движения. Те произтичат от любовта, която свива и разпуща правилно мускулите. Ако искате да си починете, отпуснете ръцете си настрани, в спокойно състояние на мускулите. Почивката подразбира временно прекратяване действието на динамото в човека.

Сега всички хора се оплакват от нервност. Те не подозират, че тяхната нервност се дължи на невежеството им: те не знаят как да почиват. Някой седне на стол, наведе се надолу и мисли, че си почива; друг ходи из стаята, нищо не мисли, нищо не работи и казва, че си почива. Нито едното е почивка, нито другото. Може да си починеш на стол, но трябва да отпуснеш всичките си мускули, да се облегнеш спокойно на стола. Може и с ходене да си починеш, но трябва да ходиш ритмично. Да си почиваш, това значи да канализираш силите на своя организъм така, че да протичат хармонично, плавно, без насилие и напрежение. Така може да се възпитават и децата, и възрастните. Впрегни енергиите си на разумна, съзнателна работа. Така ще оправиш себе си. А що се отнася до оправянето на света, това не е твоя работа. Светът е оправен, няма защо човек да го оправя. Който е създал света, Той има грижа за него. Да мислите, че светът може да се оправи вън от хората, това е механическо разбиране на въпроса. Бог работи чрез разумното сърце на човека, чрез светлия му ум, чрез неговата съзнателна душа и

възвишен дух. Щом е така, Той непрестанно оправя и повдига хората, а чрез тях преустройва и света.

Някой иска да стане щедър, да се освободи от скъперничеството. Той търси начин да превърне скъперничеството в щедрост. Как може да постигне това? – Чрез писане. Който е скъперник, да прави опити да пише едро – всяка буква да бъде едро написана. Ако някой е крайно разточителен, да пише ситни букви. Така човек може да въздейства на характера си. От значение е буквите да бъдат свързани, а не разпиляни. Който свързва буквите в думите, той има творчески характер: мислите му са непрекъснати, а не разхвърляни. Обръщайте внимание на почерка си, за да подобрите характера си. Почеркът оказва влияние върху възпитанието на детето. Ето защо при новото възпитание трябва да се обръща голямо внимание на почерка.

Мнозина страдат от еднообразие в живота, което има отношение към миналото. Разнообразието е в бъдещето. В миналото се крият погрешките на хората. Затова е казано, че историята е наука на миналото. Бъдещето крие условия и възможности за изправяне на погрешките. Като се говори за погрешки, имаме предвид животинското естество на човека, което не мисли. Който не мисли, той греши. Следователно човек изправя погрешките на животното; ангелите изправят погрешките на човека. Ако синът върви по линията на бащата, лесно изправя неговите погрешки. Понеже синът представлява бъдещето, а бащата – миналото, казваме, че бъдещето изправя погрешките на миналото.

Един младеж казвал: „Аз не пия никакви спиртни питиета. Никой не ми е проповядвал върху въздържанието, но сам се отказах да пия.“ – „Защо?“ – „Защото баща ми обичаше да пие. Колкото повече пиеше той, толкова повече растеше в мене отвращение към спиртните питиета. Това, което виждах от баща си, ме направи голям

трезвеник и въздържател. Освен това бездействието на баща ми внасяше в мене голямо желание за работа.“ Значи слабостта на бащата е направила сина работлив и способен. Затова, като се натъкнете на някаква погрешка в себе си, не се мъчете да я изправите, но турете я на работа. Как ще изправите кривата линия? Тя всякога ще си остане крива, но може да се тури някъде на работа, да се ползвате от нея.

Пред един знаменит художник начертали няколко счупени, криви и прави линии, за да видят какво може да направи от тях. Той погледнал, усмихнал се и започнал да рисува. След няколко минути на хартията имало красива фигура, съставена от линиите, които му били дадени. Той поставил всяка линия на нейното място така, че образувал красива, хармонична фигура. Майсторът знае къде да поставя линиите и как да ги съчетава.

Какво представляват кривите и счупените линии в живота? – Погрешките на хората. Следователно всеки човек трябва да бъде художник, да знае къде и как да поставя погрешките си, за да изработи от тях нещо красиво и хармонично. Причината за някои погрешки се крие в налягането на въздуха, други погрешки се дължат на недостатъчното количество вода в организма. Липсата на вода в организма прави човека нервен, сух. Той започва да се дразни, става рязък и готов да се сърди и да се кара с всички – така той нарушава своя вътрешен мир и прави погрешки. – „Как може да се въздейства на нервността?“ – Чрез гореща вода. Вземете чаша гореща, вряла вода и пийте лъжичка по лъжичка. През това време наблюдавайте след коя лъжичка ще се успокоите. Можете да изпиете две-три лъжички, десетина или цялата чаша, и след това да се смени състоянието ви. Ако нямате гореща вода, може да направите опита и със студена вода.

Оставите ли се на течението на гнева, ще изразходвате напразно много енергия.

Пестете енергията на организма си. Ако можете да я трансформирате в работа, вие сте спечелили нещо ценно. Не е лошо, че се гневи човек; лошо е, когато не използва енергията на гнева. Понякога в гневно състояние човек върши повече работа, отколкото в спокойно, тихо състояние. В първия случай той е активен, има импулс за работа. Във втория случай той е пасивен и няма разположение за работа. Активният е очарован от живота, пасивният е разочарован. Това е естествено положение на нещата: когато един се очарова, друг непременно ще се разочарова. Двама студенти се явяват на конкурс за една и съща стипендия: единият получава стипендията и се очарова, другият нищо не получава и се разочарова. Първият печели – очарован е; вторият губи – разочарован е. При това колкото по-голяма е загубата, толкова по-голямо е разочарованието; колкото по-голяма е печалбата, толкова по-голямо е очарованието. Децата се очароват от малко. Дайте един лев на детето, за да видите радостта и очарованието му. На възрастния трябва да дадете много пари, за да се очарова. За да не се разочаровате, дръжте в ума си мисълта, че сте богати. Богатството на цялата Земя е ваше богатство. Защо да не мислите така? Богатството на всеки човек е заровено някъде в земята. Той трябва да знае къде е богатството му и да отиде сам да го разкопае. Някои благородни метали – злато, сребро, платина, са заровени в човека. Много въглища и руди има в неговата почва, ценни сили и енергии се крият в дълбочината на неговата душа. Той трябва да намери това богатство, да го изрови и обработи.

Един американец, земеделец, намерил една голяма плоча в една от своите ниви. Като обработвал нивата си, решил да махне плочата, защото заемала голямо пространство. Като я вдигнал, оказало се, че

под нея почвата била най-добра и богата. Какво показва това? – Че и под каменистата почва на вашето естество се крие нещо добро, благородно и богато. Вдигнете плочата и обработвайте доброто, което се крие под нея. Всеки човек носи в себе си условия и възможности за обработване на грубата почва. Например някой се оплаква от свой колега, че го преследва. Какво трябва да направи, за да смекчи лошото влияние на колегата си? – Да постави един свой приятел между себе си и него. Ако не успее, да постави двама, трима, най-много шест души с добри влияния. Те ще трансформират грубите трептения на неговия неприятел и ще настане примиряване. Ако колегата ви има продълговато лице и сухи, дълги пръсти, поставете между вас и него човек с кръгло лице и къси, въздебели пръсти. Сприхавите хора изразходват много енергия. Те са като попивателна хартия: всичко възприемат, поради което лесно се цапат и сами си отварят много работа. Когато трябва да проявите доброто, дружете със сприхави хора. Те са крайно енергични и експедитивни, нищо не отлагат. Когато предстои да кажете някоя обидна или груба дума, търсете спокойни, разположени натури, които отлагат нещата. Значи дойдете ли до доброто, не отлагайте; дойдете ли до злото, отлагайте. Изучавайте проявите на хората и се ползвайте от доброто, което носят в себе си. От всеки човек можете да научите нещо.

И тъй, ако сте учител, научете се да отлагате и да прилагате: злото ще отлагате, доброто ще прилагате. Дойде при вас един ученик и се оплаква, че му взели един лев. Не бързайте да търсите виновника и да го наказвате, но кажете на пострадалия: „Ето, аз ти давам един лев, който другарят ти е взел.“ Този метод ще подейства добре и върху онзи, който е взел без позволение нещо от другаря си, и върху онзи, на когото е взето. Не губете напразно време и енергия. Тръгнете ли да търсите виновника и да го наказвате, вие губите енергия и

време за дребни работи. Прилагайте новите методи при възпитанието и самовъзпитанието. Като срещнеш един човек, не казвай, че е лош, но кажи: „Този човек не е проявен още, не е проявил доброто в себе си.“ И за себе си не казвай, че си лош, но кажи, че не си проявен. Ако си добър, кажи, че си проявен вече. Следователно дойдете ли до злото, до лошите прояви, кажете, че не сте още проявени. Дойдете ли до доброто, проявени сте вече. Да останат в ума ви думите *проявен* по отношение на доброто и *непроявен* по отношение на злото. Кога се проявяват нещата: през деня или вечер? – През деня, при дневната светлина. Всичко, което се проявява през деня, е добро. Слънцето грее през деня, растенията цъфтят, връзват плод, и плодът узрява пак през деня. Събраната енергия през деня се обработва вечер, а през деня се проявява. В заключение казвам: злото е непроявен процес, а доброто – проявен.

Следователно, за да не си пакостите сами, служете си с думите *проявен* и *непроявен*, вместо с думите *добър* и *лош*. Не казвай, че си нервен, но кажи, че твоята нервна система не се е проявила още. Щом се успокоиш, кажи: „Моята нервна система се прояви.“ Като направиш една погрешка, кажи: „Натоварих се.“ Щом изправиш погрешката си, кажи: „Разтоварих се.“ Не си служете с думи, които обременяват мозъчните центрове. Не мисли за доброто и злото, защото никога няма да ги разрешиш. – „Какво представлява злото?“ – Зелен, недозрял плод. – „Доброто?“ – Зрял плод. Злото е горчивото в живота, а доброто – сладкото. Горчивото изсушава, сгъстява, ограничава човека, а сладкото го разширява и обновява. Горчивото съкращава човешкия живот, а сладкото го продължава. Ухапе ли ви комар, благодарете. Ако не беше ви ухапал комар, можеше змия да ви ухапе. Кое от двете е по-добро?

Прилагайте новите методи в живота си, за да вървите в правия път. Това значи да не мислите за лошото и злото в света, но да го превръщате в добро. Заместете злото с непроявените сили, а доброто – с проявените, и всякога ще следвате правия и красив път.

10-та беседа от Учителя, държана на 3 септември 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

БЛАЖЕНСТВАТА

Евангелие от Матея, 5 глава

В пета глава от Евангелието на Матея се говори за блаженствата. Тя представлява само част от това, което Христос е говорил. Добре щеше да бъде, ако имахме цялата беседа на Христос. Като се говори за блаженствата, някои ги разбират буквално. Всъщност те крият в себе си вътрешен, духовен смисъл. Който разглежда нещата материално, казва: „Човек може да прави добро с пари." – Не е така. Доброто не е материално. Да мислите, че доброто се крие в материалното, това е все едно да мислите, че в буквите се крие силата на словото. Много неща определят силата на словото, не само буквите. Буквите са външен израз на словото. Както словото не е в буквите, така и доброто не се изразява в даване на пари. Парите са азбука, външни знаци, чрез които се изразява само едната страна на нещата.

Често се говори за сетивата като за средство за запознаване с външния свят. Значи и сетивата са особен род азбука. Пет сетива имаме, значи разполагаме с пет метода, чрез които се домогваме до пет различни свята. Зрението ни запознава със светлината, слухът – със звука, обонянието – с миризмите, носът – с вкуса, осезанието – с различните промени на температурата. Всяко сетиво е на мястото си. Следователно страшно е, когато едно от сетивата се развали. Обаче от всички сетива най-нужен за физическия свят е вкусът. Когато вкусът се изгуби, човек престава да яде, а с това заедно и животът му се прекратява. Ако човек изгуби зрението или слуха си, все още може да живее. Изгуби ли вкуса, и животът му се изгубва.

Много от съвременните хора се занимават с несъществени работи, а пренебрегват същественото. Те разрешават въпроса за яденето – какво да ядат и как да изкарат прехраната си, без да се интересуват за същественото в живота. Животните са разрешили по-добре въпроса за храната от хората. Месоядните се хранят с месо, тревопасните – с трева, птиците – със зърна, с мушици. Само човекът се блъска около въпроса за храната и се чуди какво да предпочете – месо, растителна храна или плодове. Тази е причината, дето хората постоянно се тревожат. Ако хлябът им е недостатъчен или ако няма мазнини, захар, те се безпокоят, стават недоволни и нещастни. Наистина, днес липсват много неща – война има. Преди войната всичко беше в изобилие, хората бяха задоволени. Въпреки това бяха ли по-добри, отколкото са днес? Ако задоволите всички нужди на човека, ще стане ли толкова добър, колкото трябва? Вярно е, че храната прави човека добър, но не само физическата храна. Под „храна“ разбираме онова, което човек възприема чрез ума, сърцето и стомаха си. За ума е нужна умствена храна, за сърцето – сърдечна, а за стомаха – физическа, материална. Следователно който храни ума, сърцето и тялото си с чиста, доброкачествена храна, той става добър, разумен човек.

Казва се в Писанието, че когато Мойсей извел евреите от Египет, трябвало дълго време да се хранят с манна – друга храна нямало в пустинята. Те събирали всеки ден манна, колкото за деня; само в петък събирали за два дена, и за събота, защото съботата беше определен ден за Бога. Но за да се осигурят и през другите дни, те събирали повече храна, отколкото им трябвало за деня. За неизпълнение на наредбите трябвало Мойсей да ги наказва. Те често роптаели против манната и съжалявали за вкусната и разнообразна храна, която имали в Египет. Не само евреите, но всички хора

разбраха, че осигуряването не помага. Ще вземеш хляб повече, отколкото трябва, но ще го хвърлиш. Ако го оставиш на влажно място, той мухлясва. Ще кажете, че опитахте вече какво значи да живееш с 250-300 гр хляб, и то не чисто пшеничен, но смес от ръж, царевица, соя и др. Сега разбрахте цената на хляба. Мнозина разстроиха стомаха си, разболяха се, изгубиха охота към ядене. Ще кажете, че е опасно да ядете хляб, направен от различни брашна. Опасен и вреден е, наистина, такъв хляб, но не по-малко опасности си причиняват хората, когато внасят в своето верую различни качества брашно. При това едното качество е вгорчено, другото не е доброкачествено и т.н. Какво ще правите с такова верую? – Или ще се откажете от него, или ще се принудите да го приемете. В края на краищата стомахът ви ще се разстрои.

И физическата, и духовната, и умствената храна трябва да бъде чиста, доброкачествена и прясна. И тъй, давайте съответна храна на удовете си, за да се развиват правилно. Очите ще храните с мека и приятна светлина. Учете се да разлагате светлината и да се ползвате от различните цветове, както това правят и растенията. В това отношение растенията знаят по-добре изкуството да разлагат светлината и да се ползват от цветовете ѝ. Едни растения си правят червена дреха, други – жълта, трети – синя, и т.н. Ако в човешкия живот преобладаваше червената светлина, хората щяха да бъдат войнствени. Ако преобладаваше портокаленият цвят, всички щяха да бъдат крайни индивидуалисти: всеки ще мисли, че светът е създаден само за него. Ако преобладаваше жълтият цвят, умът щеше да бъде крайно развит. Дето умът на човека е много развит, страданията му са големи. Ако преобладаваше синият цвят, човек щеше да се отличава с чрезмерно развито религиозно чувство. Той щеше да бъде голям

догматик: каквото каже той или в каквото вярва, думата му трябва да се изпълни. Неговото верую е истинно и право.

Какво се иска от човека? – Да си изработи правилен възглед за живота и за Природата. Това се придобива чрез опитностите в живота. Той учи, прилага и така придобива светско и религиозно знание. Като четете Библията, и вие се учите от опитностите на миналите векове. Така се запознавате с живота на древността и дохождате до сегашните времена. Съвременният човек се интересува от всичко, но най-много от това, което лично го засяга. Той се интересува главно от хляба, от жилището, от облеклото си, и най-после от знанието. Той иска да знае езици, за да се съобщава с различните народи. Добре е да знаеш езици, да се запознаеш с добродетелите на всеки народ, но наред с техните добродетели ти ще изучаваш и техните слабости и недъзи. Ако не знаеш френски или друг чужд език, каквото и да ти се говори, добро или лошо, нищо няма да разбереш. Каквито обидни думи и да ти казват, ти ще гледаш спокойно, като че не се отнася до тебе. Езикът на съвременните хора не е още пречистен. Много думи имат лошо значение. Те не отговарят още на името „културни", което се дава на някои народи. Както източните, така и западните народи трябва да работят върху езика си, за да го пречистят.

Доказано е, че съвременните хора се спъват от външни неща. Тази е причината, дето дават криви тълкувания на думите и ги изопачават. Те говорят за ада и влагат в това понятие нечувани неща. Кой е бил в ада и се е върнал оттам, за да знае дали е истина това, което се говори? Какъв е огънят в ада, за който се казва, че който попадне в него, вечно гори? В обикновения огън нещата се запалват и изгарят, а в огъня на ада вечно горят. Казва се още, че в ада ще има вечно скърцане със зъби. Един свещеник често казвал на слугата си:

„Стояне, вечен огън и мъчение, вечно скърцане със зъби ни чака в ада.“ Слугата погледнал спокойно господаря си и казал: „Аз трябва да мисля за това, дядо попе. Ти нямаш зъби, няма защо да се безпокоиш. За тебе не е страшно, ти няма с какво да скърцаш.“ Страшен е адът за онзи, който живее в безлюбието. Който живее в Любовта, не се страхува от ада и от вечния огън.

Човек се нуждае от светлина, която постоянно се усилва, но не от обикновената механическа светлина. Като попадне в червения цвят на живата светлина, човек става активен. Тя е носителка на живота. Докато е под влиянието на тази светлина, той се радва на здраве и живот. Щом светлината го напусне, той започва да боледува и губи силата си. Колкото повече се намалява влиянието на червения цвят в човека, толкова повече се увеличават болестите в него. Жълтият цвят на светлината оказва влияние върху човешкия ум. Намаляването на този цвят предизвиква тъмнина в ума, неразбиране на нещата и противоречия. Синият цвят влияе върху духовното начало в човека. Той събужда в него любов към Бога и определя отношенията му към Божествените прояви. Следователно без червения цвят човек не може да придобие живота, без жълтия цвят не може да бъде умен, без синия цвят не може да бъде религиозен или духовен. Всяка дума носи известен цвят. Кажеш ли на болния една дума, която съдържа червения цвят, той ще оздравее; кажеш ли на глупавия дума, която съдържа жълтия цвят, той ще поумнее; кажеш ли на нерелигиозния дума със син цвят, той ще стане религиозен. Често чувате да се говори, че трябва да живеете добре, да бъдете умни, да вярвате в Бога, но нито животът ви става по-добър, нито разумността ви се увеличава, нито ставате вярващи. Защо нищо не постигате? – Защото думите, които изговаряте, не съдържат съответните цветове.

Какво правят религиозните хора? – Те четат Библията, Евангелието, без да разбират дълбокия им смисъл. Те не могат да възприемат цветовете на думите, които четат. Щом не възприемат цветовете им, думите остават неразбрани. Сега и вие четете пета глава от Матея за блаженствата, без да възприемате светлината, която те съдържат. Деветте блаженства представляват девет метода за възприемане на Божествената светлина, която повдига човешкия ум, сърцето и душата. Говори се за нищия духом. Какво може да постигне нищият духом? – Той е в състояние да превърне нисшата, необработена материя във висша. Дайте на нищия духом непрана вълна – той ще я изпере, ще я изпреде, изтъче и ще даде на хората готов плат да си шият дрехи.

Блажени кротките,

защото те ще наследят земята. (5. ст.)

Значи за да наследи Земята, човек трябва да бъде кротък. Кой човек наричаме кротък? – Който има добра обхода със себе си и със своите ближни. Той не влиза в стълкновение с никого. Ще кажете, че кроткият човек не прави зло. Не е въпрос да не прави зло – важно е да прави добро. Много хора се въздържат от злото, но и добро не правят. Който не прави нито зло, нито добро, все едно че нищо не прави. Казано е в Писанието, че Бог е забранил на човека да яде от Дървото за познаване на доброто и на злото, но той не послушал. Първите човеци ядоха от това дърво. И до днес още хората ядат от забраненото дърво и продължават да правят зло: крадат, убиват, лъжат. Ще откраднеш хляб или пари от касата и ще ги задържиш за себе си. Хлябът ще мухляса, парите ще останат без обращение и в края на краищата ти си направил зло. Защо не опечеш хляб и докато е пресен още не дадеш на ближния си да хапне от него? Защо не извадиш

пари от касата си и да дадеш на ближния си да си услужи с тях? Това е най-малкото добро, което можеш да направиш.

Познаване на доброто и на злото. Думата *познаване* подразбира отношение. Да познаваш какви са твоите права и задължения към къщата ти, това е закон за собственост. Имаш къща, която можеш да владееш само чрез крепостен акт. За да познаваш един език, трябва да го говориш. Като говориш френски или немски например, ти познаваш едновременно и добрите, и лошите му качества. Всяко нещо има две страни: добра и лоша. Следователно и съществата от духовния свят биват добри и лоши. Добрите същества правят добро на хората, а лошите им причиняват пакости. Добрите същества създадоха добрите мисли, чувства и постъпки; те създадоха добрите и полезни растения и животни, за да бъдат в услуга на човечеството. Лошите същества създадоха лошите мисли, чувства и постъпки. Те създадоха вредните растения и животни,за да пакостят на хората.

Това, което осакатява и изопачава човешкия ум, сърце и воля, е зло. Това, което подобрява състоянието на ума, сърцето и волята, е добро. Ако не можеш да различаваш доброто от злото, ти нямаш никакво знание. Отдалечаването на човека от Бога е зло. Приближаването му към Бога е добро. Това са два процеса, които се извършват постепенно, а не изведнъж. Можеш ли изведнъж да преместиш северния човек в тропическите места? Можеш ли изведнъж да преместиш човека от топлите места на Северния полюс? И едното, и другото трябва да става постепенно. Стане ли изведнъж, и двамата ще умрат. Не е лесно да свикне човек на голяма горещина или на голям студ. Не е лесно да стане човек духовен, умен или добър. Не е лесно да разбира дали една мисъл е добра, или лоша. За да разбереш нещо, трябва да познаваш неговите качества. За да

различаваш мислите, чувствата и постъпките като добри или лоши, трябва да познаваш техните качества.

Блажени нищите духом,

защото е тяхно царството небесно. (3. ст.)

Под „Царство Небесно“ се разбират всички благоприятни условия, при които човек може да постигне, каквото пожелае. В този смисъл царете трябва да бъдат нищи духом, защото разполагат с благоприятни условия. Значи тяхно е Царството Небесно.

Блажени нажалените,

защото те ще се утешат. (4. ст.)

Който иска да се утеши, трябва да бъде нажален. Това е първото условие. Утехата е проява на Божията Любов. Следователно не можеш да бъдеш утешен, докато не те обичат. Може ли да те утеши онзи, който не те обича? Страшно е положението на човека, когото не обичат – той минава през големи страдания. Като обичате някого, давате му най-хубавите неща. Ако не го обичате, давате му най-лошите работи. На онзи, когото обичате, давате голямо угощение: печено агне, кокошка или прасенце. Добре е за него, че ще си хапне печено агне, но питайте агнето какво ще каже. Колкото и да го залъгвате, положението му е тежко. Ще го убеждавате, че като влезе във вас, то се повдига: от четириного животно минава в двуного. С това искате да кажете, че давате сто на сто от себе си за агнето. Всъщност агнето дава нещо от себе си, а не вие.

Един турчин отишъл при един банкер да му иска 200 лири назаем. За да се домогне до заема, той казал на банкера: „Готов съм да платя 100% лихва, само да ми услужиш.“ Банкерът се съгласил и дал 200 лири на турчина. След шест месеца длъжникът донесъл 100 лири лихва на кредитора си и го запитал: „Доволен ли си от мене?“ – „Доволен съм, но кога ще платиш майката на парите?“ – „Остави тази

работа. Вземи сега лихвите на парите, а за майката не мисли.“ След като дал 100 лири срещу дълга си, той не се явил вече пред банкера.

Мнозина постъпват като този турчин. Те се молят на Бога да им даде знание, мъдрост, за да дадат и те нещо на хората. Те искат да се покажат добри, но така не се прави добро. Да направиш добро на ближния си, това значи да му дадеш нещо от себе си. Ако искаш да дадеш плод на човека, не купувай от пазара, но му откъсни от дървото, което сам си посадил. Давай от плодовете на своя труд, на своите добри мисли, чувства и постъпки. Ако искаш да утешиш нажаления, не му цитирай стихове от Евангелието, но посади в земята мисълта, която искаш да му кажеш, и когато тя порасте и даде плод, предложи му да си хапне. Това значи да даваш на ближния си от доброто, което носиш в себе си. Как ще предадеш вяра на човека, ако сам я нямаш? Как ще направиш човека кротък, ако сам нямаш кротост? Как ще обясниш безкористието? Нищият духом е абсолютно безкористен.

Блажени милостивите,

защото те помилвани ще бъдат. (7. ст.)

Как ще проявиш милосърдието, ако сам не си милосърден? Милосърдният слиза до нивото, дето живеят обикновените хора. Ако търсите милостиви хора, ще ги намерите между бедните, страдащите, болните. Достатъчно е да отидете в един от крайните квартали на Лондон и Ню Йорк, за да опитате доколко сте милосърдни. Там ще срещнете множество момчета и момичета, които не знаят майка си и баща си; те се намират в крайна мизерия: боси, окъсани, гладни, бездомници. Ако тук не се трогне сърцето ви, ще знаете, че не сте милосърдни. За да минеш от единия край на този квартал до другия, трябва да има стражар да те пази. Жалко е положението на тези хора – мизерията е изопачила човешкия образ в тях.

Като изучава проявите си, човек дохожда до същите състояния, в които се намират жителите на крайните квартали в големите столици. Като не обичате някого, готови сте да се нахвърлите върху него, да го биете, да го задушите. Ако го обичате, готови сте да му дадете всичко, което имате: пари, дрехи, обуща и т.н. Коя е причината за крайностите, в които човек изпада? – Връзката му с два различни свята. Докато не познава и двата свята и не различава проявите им, човек всякога се натъква на различни влияния. Както не е все едно дали химикът получава вода, или някое експлозивно вещество, така не е все едно с кой свят ще се свърже човек: с възвишения или с нисшия. Някои думи, с които си служат хората, имат свойствата на водата – чистят, освежават, възрастват; други думи са подобни на азотната киселина: дето паднат, всичко изгарят. За да не причинявате пакости на себе си, нито на своите ближни, служете си с думи, които приличат на водата, а не с такива, подобни на азотната киселина. Ако капне вода на дрехата ви, не причинява зло; капне ли азотна киселина, дрехата изгаря.

Всяко нещо, което разваля добрите мисли, чувства и постъпки, е азотна киселина. Под „азотна киселина“ окултистите разбират човек крайно самостоятелен, горд. Значи гордостта се дължи на присъствието на азота в човешкия организъм. Като елемент азотът е крайно инертен, неактивен, не влиза лесно в съединение с другите елементи. Обаче съедини ли се с водорода и кислорода, той образува азотна киселина и става активен и опасен. Поотделно водородът и кислородът не са опасни елементи, но заедно с азота те образуват силната и разяждаща азотна киселина. Глицеринът е безвредно съединение. Внесе ли се в него азот, получава се нитроглицерин – силен експлозив. От него приготвят динамита. Първите, които

откриха експлозивните вещества, са падналите ангели. Те живеят между хората, дето и до днес правят най-страшните експлозиви.

Често се проповядва на хората да приложат Любовта като цяр против експлозивите. Всички болести, недъзи, скърби се лекуват с Любовта. Затова е казано, че знанието възгордява, а Любовта назидава. Знание без любов носи нещастие; знание с любов носи благословение. Живот, в който гордостта се проявява, носи нещастие; живот, роден от Любовта, носи щастие. Който търси щастие без любов, той е на крив път. Не можеш да бъдеш щастлив, когато окръжаващите живеят в безлюбие; не можеш да бъдеш щастлив, когато окръжаващите са нещастни. Ако не знаеш как да възприемеш Любовта и как да я предадеш, не можеш да бъдеш щастлив. Да възприемеш Любовта за себе си и да я запазиш чиста, както излиза от Бога, това наричаме Любов. Да предадеш Любовта на ближните си така чиста, както си я приел, това наричаме Обич. Ако при приемането и предаването на Любовта внесеш известна нечистота в нея, ти се натъкваш на нещастия. Обаче ако и в двата случая я запазиш чиста, както си я приел, ти се ползваш от Божието благословение.

Днес всички хора очакват мира. Как ще дойде мирът? Защо се бият и карат хората, защо водят войни? – За материални блага. Всички народи искат да спечелят повече земя, да станат богати. Вечният мир ще дойде, когато хората се научат да възприемат и предават Любовта така чиста, както са я приели от Бога. Мирът ще дойде, когато слугите изпълняват заповедите на господаря си така, както са ги получили. Ако господарят даде на слугата си десет хиляди лева, за да ги разпредели между бедни, и слугата задържи половината от парите за себе си, мирът няма да дойде. Слугите трябва точно да изпълняват заповедите на господарите си. И господарите трябва

точно да изпълняват волята на Бога,на своя Отец. Тогава думите на Христа: „Както Ме е Отец научил, така говоря“, придобиват смисъл.

И тъй, изучавайте блаженствата като вътрешни процеси. Чрез тях ще научите доброто, което се проявява вън от вас и вътре във вас. Чрез блаженствата човек се пречиства и подготвя за възприемане на Любовта. Блажени сте, ако възприемате и предавате правилно Любовта. Блажени сте, ако вършите Божията воля. Който върши Божията воля, той е жител на София, т.е. жител на света, дето царува Мъдростта. София е място на Мъдростта. Който не върши Божията воля, той е вън от София, вън от Мъдростта – в провинцията. Напуснете провинцията и влезте в София, в света на Мъдростта, за да изпълните Божията воля с любов. Това значи да бъде човек добър. Истински добър е онзи, който няма нито едно престъпление в миналия и в сегашния си живот. Следователно ако имаш само едно петно в миналото си, непременно трябва да го изчистиш. Като изправяш сегашния си живот, ти оправяш и миналия. Докато не изправиш миналия си живот, не можеш да бъдеш добър.

Изправянето на живота ви има отношение към Любовта. Само Любовта е в сила да изправи погрешките на човека. Да вярваме в Бога, Който ни учи как да изправяме погрешките на миналото и как да живеем в настоящето!

11-та беседа от Учителя, държана на 5 септември 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

НОВАТА ПРИСАДКА

Данаил, 3 глава

В живота на съвременните хора има една опасност: понякога те искат да изменят реда в Природата, както и своя живот. В края на краищата те се убеждават, че това не е по силата им. Колкото и да възпитавате вълка, все вълк си остава; мечката си остава мечка, рибата – риба, мъжът – мъж, и жената – жена.

Съществуват два порядъка в света: човешки и Божествен. В човешкия порядък нещата се изменят според волята на човека. В Божествения порядък нищо не се изменя по волята на човека. Човек може сам да си направи кола и сам може да я развали, когато пожелае. Обаче никой не може да измени състава и свойствата на въздуха, на водата и светлината. Някой иска да стане духовен. Това не зависи от него. Преди всичко за човека е важно да бъде истински човек. Няма по-велико нещо за човека от това, да бъде човек: да мисли, чувства и постъпва, както Бог е определил. Щом постигне това, лесно може да стане духовен. Това значи да облече дрехата на духовността. Лесно се облича и съблича една дреха; мъчно е да станеш истински човек. Да завършиш университет не значи, че си станал по-добър. Ученият се ражда учен, простият се ражда прост. Колкото и да се учи, простият си остава прост. Можете ли да промените характера на заека? – Колкото и да го възпитавате, той си остава заек.

Задачата на съвременния човек не се заключава в опити – да изменя характера на хората и на животните, но да разбере какво е неговото предназначение и да го изпълни. Който не разбира своето предназначение, иска да стане философ, поет, учен, музикант, но

нищо не постига. Ако не е роден за философ, не може да стане такъв; ако не е роден за поет, учен или музикант, не може да стане такъв. Кой за каквото е роден, такъв става. Земята не прави ябълката ябълка, крушата – круша, сливата – слива. Земята дава само условия за проява на семената, без да ги създава. Всяко семе проявява естеството си, независимо от почвата, в която е поставено. Всеки човек, дошъл на Земята, се проявява такъв, какъвто си е. Каже ли някой, че е станал лош, той не говори истината. Лошият е роден лош, добрият е роден добър. Ако направиш една грешка, това не значи, че си лош. Окаляната златна монета не губи цената си: през каквито нечистотии и да мине, тя си остава златна. Както златото никога не се изменя, така и добрият човек винаги си остава добър. Ако позлатиш медната монета, тя си остава пак медна. Пазете се от позлатяването в живота. Двама войници се карат, но щом видят полковника, веднага застават мирно, тихо, като че нищо не е било. Външната им обхода е добра, но вътрешно те не си хармонират. Докато полковникът е с тях, те са послушни. Каквото им заповяда той, всичко изпълняват; където ги прати, веднага отиват. Щом се отдалечи полковникът, те отново започват да се карат. Той мисли, че те са изправни, но се лъже: достатъчно е да погледне лицата им, за да разбере, че те не си хармонират. Трябва да различавате външните прояви от вътрешните.

През Руско-турската война един руски войник се напил толкова много, че едва се движел. Това се случило в Добрич. Полковникът му го срещнал, спрял го и му казал: „Войник, ти си пиян.“ – „Не съм пиян, Ваше високоблагородие.“ Понеже предварително се наял с чесън, той казал на полковника: „Ето, помиришете ме, да видите, че не мириша на ракия. Чесън съм ял, затова мириша на чесън.“ Полковникът се засмял и го подложил на следното изпитание: „Мини по тази дъска, за да докажеш, че не си пиян.“ Войникът погледнал

към дъската, която била поставена за мост, и си казал: „Не мога да пазя равновесие. Ако вървя само на една дъска, ще падна.“ Веднага той съобразил какво да направи. Турил още една дъска до първата и бавно, съсредоточено започнал да мести краката си. Първо турил десния си крак на едната дъска и казал: „За славата и величието на Русия!“ После стъпил с левия си крак на втората дъска и казал: „За славата и величието на моя полковник!“ Като видял неговата духовитост, полковникът се усмихнал и казал: „Скоро ще изтрезнееш. Ти си умен и досетлив войник.“

И така, ако правите грешки, не се извинявайте с майка си и баща си. Не казвайте, че сте направили грешка за някого от ближните си. Ако правите добро, пак не казвайте, че сте го направили за някого. Правете добро за самото добро. Черешата ражда череши; за никого тя не би родила друг плод, освен череши. Благодари за това, което си днес. – „Какъв ще бъда в следното прераждане?“ – Точно такъв, какъвто си днес. Ако днес си министър, в следното прераждане ще заемеш или по-долно положение, или по-горно – зависи от живота ти. Ако си управлявал зле, на онзи свят положението ти ще бъде по-лошо; ако си управлявал добре, положението ти ще бъде по-добро. Който живее зле, ще прегледат сметките му и ще го поставят в затвор. Трябва ли да питаш защо си в затвор? – Много просто, не си изпълнил задълженията си, както трябва. Следователно който изпълнява Божията воля, в следното прераждане ще заеме висок пост; който не изпълнява Божията воля, в затвор ще го поставят. Не мислете, че можете да правите грешки и да минавате безнаказано. По закона за наследствеността всеки жъне това, което е сял: всеки жъне плодовете на своите мисли, чувства и постъпки. Бог дава свобода на човека и го оставя да изпита нещата. Каквото желаеш за себе си,

прави същото и на другите. Затова е казано: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Всеки разбира какво значи да обичаш себе си.

Всеки трябва да живее според възрастта и службата, която му е дадена. Като не спазват това, хората се натъкват на страдания. Тази е причината, че детето е недоволно от положението си: то иска да бъде голям човек като дядо си или баба си. Момченцето иска да бъде като дядо си, а момиченцето – като баба си. Те виждат, че им липсва нещо – не са като дядо си и баба си, но не знаят, че и на дядото, и на бабата им липсва нещо. Дядото и бабата не могат да се хранят добре, не спят добре, не могат сами да си услужват, зависими са от близките си. Детето свободно се качва по дърветата и си бере плодове. Дядото и бабата не могат да се качват по дърветата: те търсят услугата на децата – да се качат на дървото и да им откъснат няколко круши или ябълки. Въпреки това младите обичат да подражават на старите, поради което преждевременно остаряват. Те искат да станат учени хора, да ги почитат и уважават.

Мнозина спират вниманието си на учените хора, на пророците, на Великите Учители и казват: „Христос направи това и онова. Павел каза това и онова. Исай остави нещо ценно след себе си“ и т.н. Добре е това, великите учени и философи са казали ценни неща, но и до днес още те говорят на човечеството. Важно е какво сте направили вие и какво ще направите в бъдеще. Ще кажете, че искате да придобиете изкуството да лекувате различни болести, да пъдите духове. Защо ви е това изкуство? Ако придобиете едно от висшите изкуства, сами ще се натъкнете на големи изпитания, страдания и противоречия.

В древността живял един адепт, който имал способността да лекува различни болести. При него идели глухи, слепи и неми и той ги лекувал. Какво било учудването му, когато вместо с благодарност те му отговаряли с жестокост и недоволство. Едни го гонели, други го

ругаели и обиждали. Той се обърнал към Бог с думите: „Господи, коя е причината, че тези хора ме преследват? Отворих очите и ушите им да виждат и чуват; отключих устата им да проговорят – и след всичко това не намирам спокойствие от тях.“ Бог му отговорил: „Аз затворих очите, ушите и устата им, защото сърцата им бяха жестоки. За да не грешат повече, лиших ги от благата на външния свят. Ти се намеси в Моя план без позволение, затова ще носиш последствията на своята постъпка.“ Има смисъл да отваряш очите и ушите на слепи и на глухи, ако те са готови да служат на Бог. Не са ли готови, по-добре да бъдат глухи и слепи, за да не грешат. И богатството има смисъл, ако си готов да го вложиш в служене на Бог. Не си ли готов да направиш това, по-добре да си беден, да не грешиш. Богатство, което се внася на разположение в банките, нищо не ползва. Това е човешки порядък.

И така, не се смущавайте от болестите и недъзите в света. Не се безпокойте за света, нито за себе си. Какво ще стане със света или с вас, не е ваша работа. Има кой да се грижи за това. Който е създал света, Той се грижи за него. И най-голямото зло отстъпва пред Любовта. Преди години бях във Варна. Понеже не беше много студено, отоплявах се с мангал. Често внасях мангала в стаята си, недобре разгорял се, но не се страхувах от газовете, които се отделяха при горенето. Приятелите, които ме посещаваха, се бояха от неразгорелия се мангал и веднага си отиваха. Аз оставах сам и спокойно си работех, от никого несмущаван. Като виждах колко са страхливи хората, дойдох до заключението: когато се смущаваш и безпокоиш от нещо, тури неразгорелия се мангал пред себе си – това, което те безпокои, ще се уплаши от мангала и ще излезе навън. Когато злото влезе във вас и усети миризмата на газовете от неразгорелия се мангал, веднага ще излезе навън. Злото не устоява на отровните и задушливи газове. Доброто обаче не само че устоява пред тях, но повече се стабилизира.

Любовта парализира действието на всички отрови. Обичай, люби и не се страхувай от нищо! Няма сила в света, която може да се противопостави на Любовта. Няма противоречие, което може да устои на Любовта – тя е лек срещу всички болести, броня срещу всички отрови и злини. – „Не може ли без противоречия, мъчнотии и злини в света?“ – Не може. Това е свят, през който неизбежно трябва да минете. Колкото по-смели и решителни сте, толкова по-добре за вас. Смелост е нужна на съвременните хора.

Един човек решил да опита смелостта си, като се изложи на голям риск. Той направил три опита, които излезли сполучливи. При първия опит той минал по въже над Ниагарския водопад с върлина в ръка. Въжето било опънато от единия до другия край на водопада. Отдолу се чували ревът и бушуването на водата, но той минал спокойно по въжето. При втория опит той пак минал по въжето, но вече без върлина. Най-после той минал по въжето с друг човек на гърба си. Пита се кой от двамата е бил по-смел: който бил на гърба на акробата или самият акробат? – По-смел е онзи, който се е доверил на акробата. И двамата рискуват, но рискът на първия е по-голям. Той вярвал, че ще мине благополучно водопада, макар и да е на гърба на акробата.

Каква е вярата на съвременните хора, ако не вложат като този човек упованието си в Божия Промисъл? Защо и при най-лошите условия да не вярвате, че Провидението ще ви пренесе на гърба си безопасно от единия свят до другия? В Божествения Промисъл няма никаква измяна. Ще кажете, че не разчитате на физическия свят. Това е неразбиране на живота. Физическият свят е отражение на Божествения. Докато си на физическия свят, ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще работиш и за всичко ще благодариш. Яденето и пиенето е за Земята, а благодарността – за Небето. Яж, без да преяждаш, и

благодари. Пий, но не вино, което опива. Пий чиста вода и сладко вино, за да не се опиваш. Яж и пий винаги с любов, за да бъдеш здрав. Много хора страдат от опивателни средства: от вино, ракия, тютюн и др. И в психическия свят има опивателни неща. Някои мисли и чувства опиват, както алкохола. Който не ги познава, възприема ги и после страда, боледува, мъчи се, докато се освободи от тях.

Коя е причината за болестите? – Отсъствието на известен цвят в човека. Ако му липсва червеният цвят на Любовта, жълтият цвят на Мъдростта или синият цвят на Истината, той непременно ще боледува. Ето защо, за да не боледувате, трябва да внесете тези цветове както в организма си, така и в своята психика, т.е. в чувствения и в умствения си живот. Проверявайте състоянието на организма си, както писателят и поетът проверяват произведенията си. Каквото напишат, те го преглеждат откъм правопис и стил и тогава го пускат в света. Някой казва, че не прави поправки в произведенията си: както му диктували духовете, така пишел. Ако разчиташ на диктовката на духовете, ще направиш най-големите грешки в живота си. Не разчитай на водата в шишето, но на живия Божествен извор, който дава изобилно и доброволно. Разчитай на онези мисли, чувства и постъпки, които минават през твоя ум, твоето сърце и твоята воля. Разчитай на тях, защото те ще ти донесат нужната опитност.

Като се говори на хората как трябва да живеят, те мислят, че е нужно да минават през опитността на миналите поколения. Това е невъзможно. Нещата не се повтарят. Преди две хиляди години Христос дойде на Земята, избра дванадесет апостоли, които изпрати по света да проповядват. Мислите ли, че и днес ще стане същото? Днес Христос не търси дванадесет апостоли, но казва на всички хора да изучават светлината, въздуха, водата и хляба. Стани рано, за да

посрещнеш изгрева на Слънцето, и за нищо не се безпокой. Като приемеш енергия от него, иди да работиш, да свършиш някаква работа. Всяка работа, свършена с любов и спокойствие, носи благословение за човека. Всяка работа, свършена чрез насилие и безпокойство, носи ограничение и заробване. Мнозина работят, но желанието им е да станат богати или да ги хвалят хората. Напишеш нещо и тръгнеш по познати и приятели да го четеш, за да чуеш някаква похвала от тях. Прочети го на един свой приятел, който разбира произведението ти, и се върни у дома си, да напишеш нещо ново. Няма защо да повтаряш една работа много пъти. Една преценка на опитен човек е достатъчна. Уповавай първо на Бог, а после на себе си и на ближния си. Който вярва на Божественото, работите му се свършват добре и с успех.

Вяра е нужна на съвременните хора. Дойдете ли до Божиите работи, никакъв спор не се позволява. Щом мине една Божествена мисъл през ума ви, приемете я веднага. Като даде плод, тогава разсъждавайте върху нея. Що се отнася до човешките мисли, там първо мислете, после действайте. По отношение на Божествените мисли е обратно: първо ще действате, а после ще мислите. Човешките работи се проверяват в началото, а Божествените – накрая. Това е естественият ред на нещата. За да се развивате правилно, всеки трябва да намери поне една добра черта в себе си, да не се критикува. Ти поглеждаш пръстите на ръцете си и казваш: „Не са хубави пръстите ми.“ – Защо не са хубави? Сравняваш ги с пръстите на друг някой и намираш, че твоите не са хубави. Не разбираш нещата. Дядо ти е бил философ и е предал тази черта и на тебе. Твоите пръсти са философски. Има ли нещо лошо в това? Радвай се на пръстите на своя познат, но се радвай и на своите. Благодари за всичко, което ти е дадено. Изучавай пръстите, ръката, лицето, главата си, за да научиш

какво е вложил Бог в тебе и върху какво трябва да работиш най-много. Някой иска средният му пръст да бъде заострен. Това е голямо нещастие. Средният пръст трябва да бъде тъп. Изобщо първият пръст, показалецът, може да бъде заострен – това е добре, но останалите пръсти не трябва да бъдат заострени. Приемете нещата такива, както са дадени. На всеки човек са дадени такива очи и уши, нос, уста, пръсти, каквито са нужни за неговото развитие. На всеки човек е определено с какви хора да се среща.

Благодарете за всичко! „Дотегна ми да живея!“ – Че ти още не си живял, както трябва. Ти само си морализирал хората, но и тебе са морализирали. Накъдето се обърнеш, постоянно слушаш: „Това не прави, онова не прави. Не яж много или повече яж.“ В края на краищата ти не знаеш какво да правиш. Ще ядеш, колкото трябва, и ще постиш, когато трябва. Ако си в общество, между много хора, ще ядеш; ако си сам, ще постиш. Когато отиваш на работа, ще ядеш; когато почиваш, ще постиш. „Колко да ядем?“ – Ще ядеш като човек, а не като микроба. Докато си в света, между хората, ще ядеш като човек. Щом отидеш при Бог, ще ядеш малко, като микроба. В Божествения свят не се яде, както на Земята. Там душите се хранят само от миризмите на плодовете, но знаят отношението на храните към своите удове. Те четат написаното върху плодовете. Вземеш една ябълка и веднага я захапваш, без да прочетеш какво е писано върху нея. Ти не знаеш отношението ѝ към тебе. Ябълката има отношение към човешкото сърце, на което постоянно говори; крушата има отношение към човешкия ум. Яжте плодове и ги изучавайте, четете написаното върху тях. Четете написаното и върху хората, за да се познаете и възлюбите.

Помнете: всеки човек, всяко животно, всяко растение са написани книги, по които може да се чете. Виждате, една котка върви след

господаря си. Къде отива, защо върви подир него? Обикновено кучето върви след господаря си, а не котката. Може да дадете различни тълкувания защо котката върви подир господаря си. Ще кажете, че го пази, за да не му се случи някакво зло. Дом, в който има котка, добре е. Напусне ли котката дома, ще се случи нещо лошо. Това не е суеверие, но факт. Защо е така, това е друг въпрос. Ако искате да знаете ще се случи ли някакво нещастие през деня, наблюдавайте какво правят котката и кучето. Те се скриват още преди нещастието и катастрофата. Някога се случва обратното: хората се страхуват, очакват някакво нещастие, катастрофа или бомбардировка, а в това време кучето и котката си играят спокойно. По инстинкт те предчувстват, че днес няма да се случи нищо лошо. Какво представлява животното? – Малка скромна къщичка, в която понякога влиза човешка душа, за да поживее временно. Каквото е планинската хижа за туристите, такова нещо е животното за заминалите човешки души. Ще кажете, че не е възможно човешка душа да влезе в някое куче например или в някоя котка. Това е неразбиране на Божествения порядък. Има кучета, които проявяват голямо благородство и безкористие. Санбернардското куче се хвърля смело във водата, за да спаси давещия се. То не мисли за себе си, жертва се за човека. Куче ли е това? В къщичката на това куче може да живее временно човешка душа и да се проявява.

Това са въпроси, които днес не ни интересуват. Сега от човека се иска да приложи волята си, за да свърши добре работата, която му е дадена. Досега човек е поливал чуждите цветя, а не своите. Време е вече да полива своите цветя. Като полее своите цветя и му остане свободно време, тогава да полива чуждите. Ще кажете, че човек прави това от човеколюбие. Вярно е това, но никой не може да обича ближния повече от себе си. Колкото обичаш себе си, толкова най-

много можеш да обичаш ближния си. Любовта към себе си е мярка на нещата. Затова работете върху ума си, за да възприемате светлите Божествени мисли. Освободете се от безпокойството, за да възприемате правилно Божествените мисли и чувства. Безпокойството е пръчка, която трябва да се премахне. Защо ще се смущаваш от проявите на хората? Че някой бил груб, невъзпитан – това е негова работа. Той пречи на себе си. Ти ще го търпиш такъв, какъвто е. Бог търпи всички и никого не съди. Той търпи и вълците, и мечките, и тигрите; не само ги търпи, но им помага. Наблюдавал съм какво правят чайките. Някоя чайка се спуска към водата да хване риба, но тя се изплъзва от погледа ѝ. Десетки пъти се спуска, дано хване една риба, но все не успява. Най-после тя отправя погледа си нагоре – да ѝ помогне Бог. След това пак се спуска към водата и този път опитът ѝ излиза сполучлив. Ако това става с чайката, колко повече Бог помага на човека, който има съзнателно отношение към Него. И човек трябва да търпи, да се моли и да очаква помощ.

Молете се постоянно, без да се безпокоите. Чрезмерното безпокойство протрива кожата на човека. Ако триеш само отвън кожата си, тя няма да стане толкова чиста, колкото ти искаш. Добрият живот чисти кожата и отвън, и отвътре. Ще каже някой, че уповава на своя ум и сърце. Няма защо да уповавате на ума и на сърцето си, но оставете ума си на влиянието на Божията Мъдрост и светлина, сърцето си – на влиянието на Божията Любов и топлина, и волята си – на Божията Сила. Не се занимавайте със света и със светските хора. Те вървят по своя път и работят добре и с търпение. Преди години срещнах един светски човек, който разказваше, че е изгубил всичкото си богатство, но вярва, че пак ще се съвземе. Каквото спечелил на младини, всичко изгубил. „Добър е Господ! – казваше той. – Ще работя, ще подобря положението си.“ Той минаваше за светски човек,

но се оставяше на действието на Божествените условия и вървеше напред, не се безпокоеше.

Сега и на вас казвам: не се безпокойте ! Поставете ума си под действието на Божествената светлина, и сърцето – под влиянието на Божествената топлина. И тогава благодарете за всичко. Ако годината е неплодородна, благодарете и за това. Не казвайте, че следната година ще бъде плодородна. Всяка година носи своето благо, колкото и да е малко или голямо то. Ако заболеете, не тичайте веднага при лекар. Спрете се в себе си и започнете да се разговаряте със заболелия орган. Ако ви боли крак, ръка, глава или стомах, поговорете си с тях. Първо им се извинете, че никога не сте се занимавали с тях, не сте влизали в положението им. Кой човек е спазил досега нужната обхода към тялото си, както и към отделните удове? Кой е благодарил на клетките за работата, която ежеминутно вършат в неговия организъм? Клетките са разумни душички, със специална работа. Благодарете за работата, която те вършат! Виждате едно дърво: заровило е главата си в земята и с години стои на едно място и работи без роптаене и недоволство. Ако дървото е благодарно, защо човек да не благодари за всичко, което му е дадено? Лоши били условията днес... Утре лошите условия ще се заместят с добри. Днес хората воюват, но утре войната ще свърши. Човек отваря войни, а Бог носи мир. Злото се измества с добро, а не със зло. И злото има нужда от добро. И най-опасният звяр става тих и спокоен, като се нахрани: в случая храната е доброто, което укротява злото в звяра.

Сега е краят на века: ликвидация със сметките на миналото. За да ги ликвидира правилно, човек трябва да има вяра и упование първо на Бог, а после на хората. Вярата в хората почива на користолюбие. Вярваш в богатия, защото може да ти даде пари, за да подобриш положението си. Ако нищо не ти дава, вярата ти към него

ще отслабне. Истинската вяра се проявява преди да си получил нещо от човека. И най-свирепото животно, като го храниш, вярва в тебе; щом престанеш да го храниш, вярата му изчезва. Ние търсим хора с абсолютна вяра и любов – да знаят как да обичат. Все трябва да се намери учител, който да покаже на хората как да обичат. Любовта се предава чрез учител. Христос дойде на Земята да научи хората да любят.

Ако не станете като малките деца,
не може да влезете в Царството Божие.

Изучавайте проявите на децата. Изучавайте проявите на слугите и на господарите. Изучавайте радостта и скръбта. Като знаете какво представлява скръбта и какво – радостта, ще разбирате хората и няма да се чудите защо някога са весели, а някога – сериозни и замислени. Натовареният е винаги замислен и съсредоточен, а разтовареният – безгрижен и весел. Човек трябва да бъде умен, да може сам да се товари и разтоварва. Ако тръгваш на екскурзия, не вземай на гърба си повече товар, отколкото можеш да носиш. Важно е да носиш Любовта в себе си. Тогава и с малко хляб да тръгнеш, няма да останеш гладен. Съществата, които служат на Бог, отдалече още предвиждат нуждите ти и се притичат на помощ. Който носи Любовта в душата си, той се съобщава с разумните същества чрез радио, по вътрешен път. Днес параходите се съобщават със сушата и с другите параходи чрез радио, телефони и други съобщителни средства. В миналото не съществуваха такива средства, поради което много параходи пострадаха при катастрофи. Никаква външна помощ не можеше да стигне до тях. Където е Любовта, там помощта идва; където няма Любов, няма и помощ. Докато работите ви не вървят, ще знаете, че действа законът на безлюбието. Щом работите ви започнат да се оправят, тогава действа законът на Любовта.

И така, разчитайте на Любовта, която действа вече в света. Тя помага на хората, освобождава ги от противоречия, мъчнотии и заблуждения. Всички питат кога ще се свърши войната. Днес не мога да ви отговоря на този въпрос. Ако бяхте ме запитали преди 20 години, щях да ви отговоря точно. Сега всеки от вас е заинтересован, поддържа известна страна. Може да се предсказва само на хора, които не са заинтересовани. Има един Божествен закон, който определя точно нещата. Който живее по този закон, може да определи точно колко души ще бъдат убити в една война, колко ще бъдат ранени и колко ще се върнат здрави и живи. Ако всеки куршум падаше в целта си, жив човек нямаше да остане на Земята.

Сега аз не се интересувам кога ще се свърши войната, но искам да зная кога ще престанат войните, кога хората ще се разбират по мирен начин. Какво се ползвате, ако знаете кога ще свърши войната? Важно е какво става днес на Земята. От невидимия свят идват възвишени същества на Земята, големи майстори, които знаят добре да присаждат. Всички хора ще бъдат присадени с новата присадка на Любовта, поради което в бъдеще няма да се бият помежду си. Присадката на Любовта ще тури край на войната. От вас се иска внимание, за да не пречупите присадката, та да не израсте отново дивачка. Радвайте се, че светът ще бъде присаден с присадката на Любовта. „Вярно ли е това?" – Вярно е сто и едно на стоте. Където се запази присадката, там ще се прояви доброто; счупи ли се присадката, човек си остава такъв, какъвто е бил по-рано. Новата присадка ще внесе истинското подобрение в живота. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре ще бъде за цялото човечество. Присаждането е започнало вече. Днес присаждат Русия, Англия, Америка, Германия, Франция, Италия, Япония, България, Сърбия,

Гърция и др. Когато присадят всички народи и всички хора, войната окончателно ще престане. Тогава ще дойде вечният мир на Земята.

Тайна молитва

12-та беседа от Учителя, държана на 5 септември 1943 г., 10:00 ч., София – Изгрев

ВЪЗПРИЕМАНЕ И ПРЕДАВАНЕ

Съвременните хора искат да имат добро разположение, да имат светъл ум и права мисъл, а също така добри чувства и постъпки. Въпреки това те или малко успяват в желанието си, или почти нищо не постигат. Защо? – Защото не спазват известни правила, не внимават, когато работят. Ако шивачът шие невнимателно, може да убоде един от пръстите си с иглата и да причини инфекция на ръката си. Малкото бодване нарушава равновесието в целия организъм. Следователно за да бъде разположен и да мисли право, човек не трябва да си причинява никаква инфекция нито в ума, нито в сърцето, нито в душата. Пазете ума, сърцето и душата си чисти, неопетнени. – „Искам да опитам нещата.“ – Не можеш да опитваш всичко. Как ще опиташ вкуса на захар, залята с азотна киселина? Докоснеш ли езика си до парченце от тази захар, ще си причиниш болка. Всеки опит трябва да бъде разумен и на място. Допускате ли неверни, криви мисли и чувства в ума и сърцето си, сами се отравяте. Неверните мисли и чувства, както и кривите постъпки, съдържат отрова в себе си.

Хората не успяват в живота си, защото нямат ясна представа за себе си. Мнозина мислят, че могат да направят, каквото желаят. Нека попълнят една полица, сами да се подпишат и да отидат в някоя банка да получат срещу нея известна сума. Така ще разберат могат ли да постигнат желанието си. Още на първата врата ще им откажат. Нека се опитат да кажат на един от чиновниците стиха от Евангелието „Бог е Любов“ и да получат срещу това желаната сума. За да опита силата си, човек трябва да направи опит. Без опити нищо не се постига. Ще кажете: „Ние можем да постигнем всичко.“ Кои са тези

ние? При това не е достатъчно само да кажете нещо, но трябва да опитате силата на думите, с които си служите. Кажете например, че ще се подмладите, и наистина да се подмладите. Спрегнете глагола *подмладявам се* във всички лица и станете млади. Кажете:

Аз ще се подмладя, ти ще се подмладиш,
той ще се подмлади.
Ние, които следваме пътя на доброто,
ще се подмладим.
Вие, които следвате пътя на доброто,
ще се подмладите.
Те, които следват пътя на доброто,
ще се подмладят.

Следвайте пътя на Доброто, за да се подмладите. Не вървите ли в този път, непременно ще остареете. Има смисъл да остарееш, но да станеш мъдър и разумен. Обаче страшно е да остарееш и да обезумееш. Страшно е и да бъдеш млад, но пълен със слабости и недъзи. Такава старост и младост не са Божествени.

Какво представляват младият момък и младата мома? – Те са търговци, които купуват и продават на едро. Щом видят някоя хубава къща или нива, веднага пожелават да я купят. Младата мома купува момъка, а момъкът – младата мома. Има нещо в младите, което може да се купи: това е стоката, която се продава и купува. Обаче самата мома и момъка никой не може да купи. Грешката на момъка се заключава в това, че като купува стоката на момата, той мисли, че купува и момата. И момата се заблуждава в същото: тя може да купи стоката на момъка, но момъка никога не може да купи. Това е все едно да мислиш, че като купуваш дърва на пазара, с тях заедно купуваш и магарето.

Един човек отива на пазара да си купи дърва. Вижда едно магаре, добре натоварено, и пита селянина: „Колко продаваш магарето?“ Селянинът казал цената. Купувачът вади пари и плаща. Тръгва да си отива и потегля магарето със себе си. – „Стой, къде водиш магарето?“ – „Купих го, затова го водя у дома си.“ – „Лъжеш се, приятелю, аз ти продадох товара дърва, който магарето носеше, но не и самото магаре.“ Дървата ще вземеш, а магарето ще оставиш на господаря му. Не е позволено да мислиш криво и да правиш подобни грешки. Животът налага известни правила на човека, които той трябва да спазва, иначе сам ще си създаде страдания. Ако си цигулар, преди всичко ще държиш цигулката правилно, ще управляваш лъка добре, и след това ще свириш пред публика. Не спазваш ли нужните правила, каквито усилия и да правиш, никой няма да те хареса: публиката ще те освирка и ще те застави да напуснеш сцената.

Сега аз искам да ви дам такова знание, което да осмисли живота ви и да ви направи щастливи. Това не значи, че трябва да се откажете от старото си знание. Ако знанието, което имате, ви задоволява, дръжте го; ако не ви задоволява и ви прави нещастни, турете го настрани. Знаеш нещо, но не си сигурен в знанието си, не си го проверил. Откажи се от това знание! Според едни учени разстоянието от Земята до Слънцето е 92 милиона мили, а според други – 93 милиона. Кое от двете изчисления е вярно? Ще кажете, че един милион мили не е голяма разлика. Не е така! Какво ще бъде положението ти, ако тръгнеш за Слънцето според изчисленията на първите учени? – Като извървиш това разстояние, ще се окаже, че трябва да пътуваш още един милион мили. Ти не си готов, ще увиснеш в пространството и ще пропаднеш. Друг е въпросът, ако разликата е половин метър – ще прескочиш. Даже един метър да е, пак не е страшно – ще скочиш. Ако е десет метра – загубен си. А ако е

един милион мили? Всяка невярна мисъл внася тъмнина в ума, всяко невярно чувство внася студ в сърцето и всяка невярна постъпка внася безсилие във волята. Това значи загуба. Всяка вярна мисъл внася светлина в ума, всяко вярно чувство внася топлина в сърцето, всяка вярна постъпка внася сила във волята. Това значи печалба, придобивка. Ето защо, ако искаме да бъдем умни, мислите ни трябва да бъдат верни; ако искаме да бъдем добри, чувствата ни трябва да бъдат верни; ако искаме да бъдем силни, постъпките ни трябва да бъдат верни.

И така, не е достатъчно да се стремиш към силата, но трябва да имаш предвид условието да бъдеш силен. Сам по себе си човек не може да бъде силен. Ако не е с Бог и Бог – с него, не може да бъде силен. Ако човек не пребъдва в Бог и Бог – в човека, той не може да разчита на никаква сила. В обективен смисъл ти не можеш да бъдеш силен, ако въздухът не влиза и не излиза от тебе, т.е. ако не вдишаш въздуха и не го издишаш. Да вдишваме въздух, това значи въздухът да пребъдва в нас; да издишваме въздух, това значи ние да пребъдваме в него. Ако не можеш да вдишваш дълбоко въздух и да го издишаш, не можеш да бъдеш силен. Като вдишваш и издишваш въздух, ти любиш, т.е. приемаш и предаваш Любовта. Любовта идва от Бог и влиза в нас, след това ние я предаваме на ближните си. Като вдишваш, ти приемаш Любовта; като издишваш, ти я предаваш на ближните си. Приемането и предаването на Любовта не е нищо друго, освен вдишване и издишване. Това прави човека силен. „Защо трябва да обичам, защо трябва да възприемам Божията Любов?“ – За да възприемеш живота. Ако не проявиш любов към ближния си, животът не може да дойде.

Като се говори за връзката между Любовта и живота, някои запитват: „Вярно ли е това?“ – Може да опитате. Как познавате дали

водата, която ви предлагат, е чиста? – Като се пие. Ще вземете чаша вода и ще я изпиете. Ако усещате приятност, лекота на стомаха си, водата е хубава; ако усещате тежест на стомаха си, тя не е добра за пиене. Така проверявате и качеството на хляба: доброкачественият хляб се отразява добре на стомаха. Добрата и светла мисъл се отразява добре върху ума, лошата мисъл причинява тъмнина в ума; доброто чувство произвежда лекота и приятност на сърцето, лошото чувство причинява мъка и неразположение на сърцето; добрата постъпка внася сила във волята, лошата постъпка разхлабва волята. Три неща са в състояние да нарушат равновесието на човека: когато не възприема, както трябва, светлината, топлината и силата. Щом ги възприема правилно, равновесието му се възстановява.

Често чувате да се говори: „Да се обичаме!“ – Как ще познае човек, че го обичате? – От вашия поглед. Ако го погледнете и погледът ви внесе нещо в него, вие го обичате. Погледнеш ли го един път с любов, престани да го гледаш. Ако продължаваш дълго време да го гледаш и все му даваш нещо, той ще затвори очите си и ще каже: „Достатъчно е това, преядох, не мога повече да нося.“ Видиш ли, че някой затваря очите си пред тебе, не питай защо ги затваря, но отстрани погледа си от него – много си му дал. Ако ти затвориш очите си, това показва, че не искаш да му дадеш много. Тогава той ще продължава да те гледа – иска да му дадеш още. Някой път този, който взема, си затваря очите, а някога – който дава. Който дава малко, затваря очите си; който взема много, също си затваря очите. Трябва да бъдете внимателни – да знаете колко да давате и колко да вземате.

Друга грешка, която правят хората, е отлагането. Те отлагат работата си за онзи свят и казват: „Като заминем за другия свят, тогава ще се проявим, ще направим това, което тук не сме могли.“

Значи вкъщи не можеш да пееш, но като излезеш на сцената, ще пееш. Ако вкъщи не можеш да пееш, на сцената съвсем ще пропаднеш. Ако на Земята не живееш добре, на Небето ще живееш още по-лошо. Който отива на онзи свят, трябва да е свършил земните науки. Ти си завършил само първи клас и мислиш, че като отидеш на Небето, ще постъпиш в университет. Това е невъзможно! Там живеят възвишени същества с висока наука. Не се живее лесно между тях. Те говорят на висок език, занимават се с висока наука, а ти за нищо не си готов: слушаш, без да разбираш; гледаш, без да виждаш.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да възприема Любовта. Дали е на Земята, или на Небето, това се иска от него. – „Как да възприема Любовта, като съм тъжен, огорчен и обиден?" – Отвори капаците на прозорците си, за да влезе светлината през тях. Излез рано сутринта навън и посрещни Слънцето. Каквото ти даде то, приеми го с благодарност. Така скръбта ти ще се превърне в радост. Отваряш една книга, искаш да четеш – не можеш. Вечер е, тъмнина е навсякъде. Почакай малко, докато Слънцето изгрее. Отвори тогава прозорците си и чети. Ти си отворил книгата, но не навреме. Бъди буден, когато Слънцето изгрява, за да възприемеш Божествената светлина и топлина. Любовта ни дава възможност да четем, Мъдростта ни дава възможност да разбираме, а Истината – да прилагаме. Любовта носи семената на живота, Мъдростта – условията за тяхното посаждане, а Истината – условия за възрастването им. Ако нямаш семе, не можеш да садиш; ако не си го посял, то не може да израсте. Който само говори за садене, без да сади, той живее с теория без практика. Такъв живот остава безрезултатен.

Изпейте песента *Аз ще се подмладя, ти ще се подмладиш, той ще се подмлади.* Ще кажете, че това е детинска песен. Детинските работи носят живот. Те обработват почвата и посаждат семената. Щом семето

е посято в добра почва, скоро израства. – „Трябва ли семето да се посади в земята?“ – Това е неизбежен път. Един трябва да замине за онзи свят, за да се роди друг. Щом се роди един, друг трябва да замине. Един слиза, друг се качва. И обратно: един се качва, друг слиза. Между този и онзи свят трябва да става обмяна. Какво става, когато въжето на кофата, с която вадят вода, се скъса? – Веднага спускат кука в кладенеца, за да извадят кофата. Слизането и възлизането са естествени процеси в Божествения свят. И като слиза, и като възлиза, човек трябва да носи нещо със себе си. Ако нищо не носи, той нарушава равновесието в Божествения свят. Христос казва: „Събирайте съкровища.“ Не можеш да слезеш на Земята, нито да възлезеш на онзи свят, ако не носиш поне едно съкровище със себе си. Носи поне една идея: че Бог те обича и ти Го обичаш. Така ти ще приемеш Неговата Любов и ще предадеш своята. Не приемеш ли Любовта и не я ли предадеш на другите, не можеш да отидеш на онзи свят, не можеш да познаеш Бог. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Еднаго Истиннаго Бога.“ Не можеш да познаеш Бог, ако нищо не си приел от Него и нищо не си дал от себе си. Даване, жертва са нужни в света. Бог дава и жертва всичко и ти ще следваш Неговия пример. Без даване и без жертва няма условия за познаване.

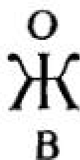

Какво представлява Любовта? – Условие за равновесие в живота. Тя е перпендикулярът на живота – *ОВ*. Другите линии са отклонения

от перпендикуляра. Те представляват Мъдростта и Истината. От пресичането на тези линии се образува буквата *Ж*. Горната част на буквата представлява закон на възприемане, а долната – закон на предаване. Двата закона заедно представляват жертвата, която влиза в живота. Живот без жертва не съществува. От това гледище казвам: животът представлява съвкупност от два процеса – на възприемане и предаване. Следователно който иска да живее, трябва да възприема от Бог и да предава на ближния си. Не можеш ли да спазиш двата процеса, не можеш да живееш. Ако искаш да придобиеш истинския живот, няма само да теоретизираш, но ще вземеш семето, ще го посадиш и ще чакаш плод. По плода ще познаеш как си възприемал и предавал. Ако плодът е кисел, вие сте чрезмерно активен. Ако плодът е много сладък, вие сте чрезмерно добър. Ако плодът е стипчив, още не сте изработили това, което се иска от вас.

Мнозина се питат ще се познаят ли на онзи свят. Ако се обичат, ще се познаят. Познаването има отношение към Любовта. Ако обичаш човека, ще познаеш колко е добър, учен или силен. Кой човек е силен? – Който прави добро, който възприема и предава нещата правилно. Той прилага всичко, което говори. За силния теорията и практиката са така свързани, както за химика теорията и опита. Не е химик този, който говори за кислорода, водорода, азота и въглерода, без да ги познава. Като говори за тях, той ги вижда, познава свойствата им и ги различава. Кислородът поддържа горенето, активен е, но сам той не гори; водородът гори, но не поддържа горенето; азотът нито гори, нито поддържа горенето – той е голям консерватор. На Земята азотът задушава, пречи на живота и на горенето, но в духовния свят има голямо значение. Там той не позволява на злото да се шири: щом срещне на пътя си злото, лошите мисли и желания, веднага ги задушава. Който иска да се справи с

азота на Земята, трябва да има Любов. Само Любовта и Доброто парализират свойствата на азота. Първоначално апостол Павел се оплаквал, че въпреки желанието си да прави добро не успява. Защо? – Азотът му препятствал. Обаче когато възприел Божията Любов, никаква сила не могла да му се противопостави. Той казва: „Нищо не е в състояние да ме отдели от Христос, от Неговата любов."

Като пеете песента *Аз ще се подмладя*, ще разберете смисъла на подмладяването. Няма по-голямо благо за човека от това – да се подмлади в Любовта и да придобие живота. Няма по-голямо благо за човека от това – да се подмлади в Мъдростта и да придобие знанието и светлината. Няма по-голямо благо за човека от това – да се подмлади в Истината и да придобие свободата. Младите придобиват живот, знание и свобода, но трябва да ги проявят. Да се подмладиш – това значи правилно да възприемаш и предаваш, правилно да вдишваш и издишваш. Приемеш ли нещо с любов, благодари за него. Предадеш ли нещо с любов, пак благодари. Няма по-голямо благо за човека от това – да възприема и предава нещата с любов и свобода. Това значи да живееш за Бог.

Дръжте се за перпендикуляра на живота, т.е. за Любовта. Казва се, че Бог е неизменен. Защо? – Защото е перпендикуляр, основа, мярка на живота. Няма сила в света, която може да измести перпендикуляра на живота. Един е перпендикулярът, но проявите му са много. Затова казвам, че Любовта се проявява като живот, знание, светлина, свобода, сила, движение, учение и работа. Различавайте проявите на Любовта и вървете напред. Защо някои хора не се обичат? – Защото не дават това, което възприемат, нито възприемат това, което им се дава. Щом възприемането и предаването не става правилно, и Любовта не се проявява. Хората се обичат, когато обмяната между тях е правилна. Къде е мястото на перпендикуляра в

човешкото лице? – На носа. Носът е самият перпендикуляр. Линиите, теглени от основата на носа към очите, представляват мъдростта и истината. Значи любовта е в носа, а мъдростта и истината – в очите. Чрез едното око се проявява знанието, а чрез другото – свободата. Следователно ти можеш да обичаш човека, ако имаш знание и свобода. Който възприема и предава Любовта, той е свободен човек, той има знание. Казваме, че децата са свободни. Защо са свободни? – Защото възприемат правилно и предават правилно майчината любов. Възрастните не са свободни, защото когато възприемат и предават Любовта, мислят. Те казват: „Този не заслужава моята любов, онзи не я заслужава." Какво щеше да стане с хората, ако и Слънцето разсъждаваше като тях? То щеше да мисли на кого да изпраща светлината си и на кого да не я изпраща – и в края на краищата светът щеше да потъне в мрак. Днес, когато хората воюват, когато се бият и унищожават, Слънцето грее еднакво и навсякъде изпраща своята светлина и топлина.

Днес българският народ плаче за своя цар. Кога плаче човек? – Когато настане суша. Сушата втвърдява земята: каквото посееш, не расте. Сълзите обаче ще полеят земята и житото ще израсте. След това иде ред на житото – и то започва да плаче. През големи страдания минава житото, но то израства отново и дава плод. Затова е казано, че ако семето не падне на земята и не изгние, не може да израсте и да даде плод. Следователно нека плачат българите, за да полеят сухата земя; нека плачат българите, за да израсте житото им: след това ще се радват на плодородието, на новия живот. Българският цар и сега живее. Той дава доклад пред Господ за българите, за техните нужди.

Плачете за изгубените възможности. Радвайте се, ако сте приложили Любовта. Кога губи човек възможностите си? – Когато не

прилага Любовта. Прилагайте Любовта и не се страхувайте. Някой говори за Любовта, но прави разлика между хората. Той намира, че не всеки човек заслужава любовта му. Това е криво разбиране. Любовта чисти всичко. Така че и грешният, и нечистият стават чисти от Любовта. Когато отива при Бог, човек се очиства. Когато се отдалечава от Него, отново става нечист. Каже ли някой, че е нечист, това показва, че има малко любов в себе си. Каже ли, че е чист, любовта му е по-голяма. Дръжте прозорците си винаги отворени, за да не губите любовта си, а да възприемате Божията Любов и да я предавате. Без Любовта няма никакъв подтик в живота. Любовта към Бог е първият подтик в живота. Любовта към ближния е вторият подтик, а любовта към себе си е третият подтик. С други думи казано: първият подтик на Любовта идва от бащата, вторият подтик идва от майката, а третият – от детето. Трябва да възприемем Любовта, както бащата я дава; да предадем Любовта, както майката я предава; детето пък да предава любовта си към майка си и баща си, както я приема от тях.

И така, искате ли да знаете какво представлява Любовта и как може да се възприеме и предаде, обърнете внимание на възприемането и предаването на своите мисли и чувства. Ако не можете да възприемете и предадете правилно една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка, вие не разбирате Любовта. Който възприема и предава правилно мислите, чувствата и постъпките си, той се намира под влиянието на Любовта – като основа на живота му; на Мъдростта – като знание и светлина; и на Истината – като условие за съграждане на неговата външна форма – черупката на неговия живот. Това е влиянието на Духа върху човешката душа. За Него е казано, че оживява и възкресява. За да оживеете, ставайте рано сутрин, за да възприемате слънчевите лъчи. Отворете широко очите и ушите си, за да виждате Онзи, Който ви

говори, и да слушате думите Му. Не пропускайте моментите. Един момент от Божието време струва милиарди – с нищо не може да се плати един такъв момент.

Като слушат да им се говори така, мнозина казват: „Остаряхме вече, защо не знаехме това по-рано, когато бяхме млади?“ – Ако бях дошъл по-рано, нищо нямаше да се постигне. Тогава бяхте търговци, занимавахте се с купуване и продаване на стоки. Тогава мислехте само за пари, да спечелите, колкото може повече. Каквото и да ви говорех, щяхте да кажете: „Остави ни свободни, сега имаме търговски предприятия, които не можем да напуснем.“ Едно време сте били видни търговци, общественици, талантливи и гениални хора. Днес всичко сте изгубили и сте станали обикновени хора. Човек губи лесно онова, което е спечелил лесно. Не е лошо, че сте били видни хора и сте слезли до положението на обикновени хора. Човек се учи и при двете положения. Като виден човек той възприема, като обикновен дава нещо от себе си. По-рано е носил високи титли, а сега е обикновен човек, от когото всички искат да даде нещо. Който го срещне, казва му: „Хайде, дай нещо от това, което си възприел от Господ.“

Закон е: който живее в Божествения свят, трябва да дава изобилно. Не питай дали някой заслужава твоята любов, или не я заслужава. Давай изобилно от Любовта. Тя е извор, който постоянно тече и пои всичко, каквото срещне на пътя си. Всеки, който се е разколебал в даването и се е опитал да ограничи Любовта, се е отклонил от правия път на живота. Слушай гласа на Любовта! Адам чу гласа на Бог, но не повярва на думите Му. Бог ясно и категорично му каза: „От всички плодове на рая ще ядеш; няма да ядеш само от дървото за познаване на доброто и злото.“ Въпреки това той яде и сам се осъди на страдания и смърт. Ще кажете, че може да не е разбрал

думите на Господ. Разбрал ги е, но е проявил непослушание. Друг е въпросът, ако Бог му беше казал да яде само от едно дърво, а от всички останали да не яде. Адам трябваше да не яде само от едно дърво, но той не послуша Господ.

Помни: никога не излизай от фокуса, в който Бог те е поставил. Никога не пожелавай като човек да изпиташ положението на животното. Никога не пожелавай като човек да опиташ положението, в което се намира ангелът. Не се връщай назад, нито преждевременно отивай напред. И при единия, и при другия случай ти ще спреш развитието си. Не излизай преждевременно от формата, в която си поставен. Какво ще стане с овцата, ако пожелае да види как живее вълкът? – Тя ще плати с живота си. Следователно нито овцата трябва да посещава вълка, нито вълкът – да посещава овцата. Вечер вълкът се опитва да прескочи плета, да посети овцете, но често плаща с живота си. Откажете се от стария навик да прескачате плета на съседите си. Откажете се от стария навик да преяждате. Ще ядете един път сутрин, после на обяд и вечер. Сутрин и вечер ще ядете по-малко, а на обяд ще се нахраните добре, без да преяждате. Новият живот изисква ново разбиране – разбирането на Любовта. Само Любовта е в състояние да ви освободи от всички противоречия, от всички мъчнотии и заблуждения.

Какво е нужно на съвременните хора? – Прилагане. Знание те имат, но то трябва да се приложи. В каквото положение и да се намираш, каквато работа и да изпълняваш, навсякъде и във всичко прилагай Любовта. Ако си търговец и на вратата си написал: „Днес с пари, утре без пари“, махни този надпис и напиши: „Днес с любов и утре с любов“. Спазвайте правилото: колкото си приел от Бог, толкова и ти ще дадеш. Ако приемеш повече, отколкото трябва, и дадеш повече, отколкото трябва, и в двата случая нарушаваш равновесието в

Божествения свят. Спазвате ли закона за приемането и даването, светът ще се оправи магически. Двама души не се разбират, защото не възприемат и не предават Любовта правилно. Чуете ли, че мъж и жена, майка и дъщеря, баща и син, учител и ученик не се разбират, ще знаете коя е причината. И двамата не възприемат еднакво Любовта. Учител, който не обича учениците си, не може да преподава добре. Ученик, който не обича учителите си, не възприема добре преподаденото. Ако не обичате Бог, Той не може да се прояви чрез вас. Хората страдат, мъчат се, боледуват, умират. Защо? – Това е последствие на тяхното безлюбие. Който не обича Бог с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила, за да се прояви Той чрез него, не може да влезе в Царството Божие.

Ставайте рано сутрин, за да възприемате слънчевите лъчи. Слънцето изгрява, денят е ясен – излезте навън да се порадвате на Божия ден. Когато Слънцето изгрява, Любовта се проявява в нашата душа. Да възприемем енергията, която Любовта ни дава, постоянно да възприемаме и постоянно да предаваме Любовта. Не се отказвайте от светлината и топлината на Любовта, от чистия планински въздух, от свежата и чиста вода, от пресния и доброкачествен хляб. Това предлагат днес на всички хора по лицето на Земята.

13-та беседа от Учителя, държана на 8 септември 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ХАРМОНИЯ В ЖИВОТА

На какво се дължат погрешките в живота? – На отсъствието на светлина, топлина и сила. Когато се движи в тъмнина, човек непременно ще направи някаква погрешка. Когато вън е студено и трябва да работи, човек се отпуща, става ленив и недеятелен. Така той ще пропусне нещо от работата си и ще сгреши. Когато изгуби силата си, той пак прави погрешки. Ако на гърба на слабия турите товар от 50 кг, той не може да издържи тази тежест: насред пътя ще падне и товарът ще пострада. Какво ще стане, ако той носи на гърба си сандък със стъклени предмети? – Докато живеете в човешкия порядък, все ще направите някаква погрешка. Влезете ли в Божествения порядък, там не съществуват погрешки.

Като се говори за живот без погрешки, съвременните хора казват, че е невъзможно човек да не греши, че не може без погрешки. Ние се интересуваме откъде е дошла частицата *не*, откъде е произлязла отрицателната форма на глагола *мога*. Каже ли някой: „Не мога да направя това или онова“, той живее в човешкия порядък. Този порядък е създал отрицателната частица *не*. Затова е казано, че невъзможното за човека е възможно за Бога. Невъзможното за човешкия порядък е възможно за Божествения. С други думи казано: невъзможното в тъмнината е възможно в светлината, невъзможното в студа е възможно в топлината, невъзможното в безсилието е възможно в силата. Докато не разбирате условията на живота, всякога ще бъдете в противоречия. Виждате например, че някой бърза, и се чудите коя е причината за това. Много естествено, той слиза от планината, дето наклонът е голям, и без да иска, бърза. Друг някой върви бавно, навежда се, върти се надясно-наляво, обикаля. Чудите се

защо върви така. Няма нищо чудно! Той се качва по планината, пътят е стръмен, не може да ходи прав, без огъване.

Ето защо, за да не изпадате в противоречия, във всяка проява на човека трябва да виждате присъствието или отсъствието на светлина, топлина и сила. Щом някой не иска да работи, това показва, че или е тъмно около него, или е студено. Как се работи в тъмнина и в студ? Ако те бият и ти се обезсилиш, как ще работиш? Светлината, топлината и силата са стимули в човешкия живот. Няма ли ги тези импулси, човек очаква да му се плати – той работи за пари. При това колкото повече му се плаща, толкова по-голям импулс придобива и по-добре работи. Турете мързеливия човек на едното блюдо на везните и наблюдавайте какво става. В първо време той е толкова тежък, че везните не се мръдват. Започнете да туряте пари на другото блюдо. Турите сто лева – първото блюдо не се мърда, турите двеста – едва се поклаща. Постепенно увеличавате парите: дохождате до хиляда, две хиляди, три хиляди лева – най-после второто блюдо се повдига и се уравновесява с първото. Тогава човекът казва: „Готов съм вече да работя.“

Често чувате да се говори: „Трябва да живеем добре.“ Повече идеализъм е нужен в живота, друг порядък трябва да се създаде. Питам: какъв порядък ще създадат съвременните хора, какъв идеал ще внесат в живота? Ще кажете, че правото трябва да се постави като идеал в живота. Добре е това, но преди всичко трябва да се започне от най-малките прояви в живота. За какво право ще говориш, ако не си дал еднакво право на буквите, с които си служиш? Напишеш една дума от пет букви, и всичките букви са различни по големина. Напишеш едно писмо, което едва се чете: една буква – голяма, втората – малка, третата – още по-малка, а последните даже са недописани. На края на писмото се извиняваш, че си бързал много.

Защо бързаш толкова – нали говориш за право в света? Защо не отдадеш нужното право и на буквите? Ще кажете, че *ъ* и *ь* на края на думите не са важни, нямат голямо значение за смисъла на думата. Какво ще правите, ако пишете писмо на английски език, дето има думи, на които се пишат няколко букви, без да се четат? – „Защо са нужди и тези букви?“ – Не може без тях. Една от причините за вмъкването на тези букви представлява борба срещу леността в човека. Те служат като стражари, които заставят човека да бъде работлив, дееспособен. Мързи те или не, бързаш или не бързаш – ще ги напишеш. Днес хората са работливи – и без стражари вършат работата си, но въпреки това стражарите си остават. Всеки човек е заобиколен от един или двама стражари, които следят как върши работата си. Без стражари не може. Те следят какво прави човек – добро или зло, какви мисли и чувства го вълнуват и т.н.

Един българин отишъл на гости у кума си, който бил шеговит човек. Изобщо българинът е духовит, обича хумора. Кумът решил да устрои една шега на кумеца си. Жена му приготвила обед и както било горещо яденето, сипали го в чинии. Кумецът – бърз, енергичен човек, веднага започнал да яде, но изгорил устата си. Понеже не искал да изплюе яденето, той започнал да го обръща на една и на друга страна в устата си, докато изстине. За да не го забележи кумът, той погледнал нагоре и запитал: „Откъде взехте, куме, тези греди?“ Кумът отговорил: „От Лаком дол.“ Кумецът искал да скрие погрешката си, затова гледал нагоре. Така постъпват мнозина. Някой цигулар свири пред публика. Ако изпусне една нота или изпълни невярно някои тактове, публиката може да не забележи това – зависи от нейното ухо. Музикалната публика схваща и най-малките погрешки на цигуларя. Тя е страж, който го дебне. Ако публиката не е музикална, погрешките остават незабелязани. Обаче погрешките на цигуларя се

отразяват върху живота му. Музикантът изобщо трябва да бъде точен и изпълнителен. Ако изпуска някои тонове, той става скъперник, отнема се нещо от характера му. Музикантът трябва да дава от себе си, да проявява щедрост, той се нуждае от точност и щедрост в изпълнението. Това се иска от всички хора. Ако пишеш писмо на приятеля си, не бъди скъперник – да напишеш две-три думи. Напиши му едно светло, топло, силно писмо, за да го зарадваш. Ще кажете, че има лаконична реч. Тя се употребява в редки, важни случаи. Цезар, римски пълководец, казал: „Дойдох, видях и победих!“

Помнете: както външните, така и вътрешните прояви на човека определят неговия характер. Същото се отнася до удовете на човешкия организъм, до тяхната форма и големина. Например човек с къси пръсти обобщава нещата. Много неща вижда той, но веднага ги обобщава. Той се движи по периферията на кръга, интересува се от неговата големина, той мечтае за големи работи. Човек с дълги пръсти има отношение повече към единичните неща, до подробностите. Той влиза в центъра на кръга, отдето тегли радиуси и върви по тях. Колко е голям кръгът, това не го интересува. Той се интересува от съдържанието. Достатъчно е да погледнете пръстите на човека, за да познаете как е работил в миналото и как работи сега. Природата е написала всичко върху човека. Като го погледнете, познавате кои неща спъват развитието му и кои благоприятстват.

Три неща препятстват на човека: алчността, тщеславието и гордостта. Това са недъзи, които съществуват в целия органически свят. Гордостта се проявява, когато нещата се изнасят, каквито не са в действителност. Кокошката, която има пиленца, срещне на пътя си вол и се ежи – иска да го уплаши, да му покаже, че е голяма, силна. Каква е нейната сила пред тази на вола? И котката, като срещне някаква опасност, настръхва – иска да плаши големите. И човекът

често се представя за по-силен, по-голям, отколкото е в действителност. Това е все гордост. Един турчин се хвалел, че като бил в Багдад, прескачал големи трапове, дълбоки 20 метра. – „Прескочи и тука такъв трап.“ – „Не мога, условията в България са особени, не са както в Багдад.“ Един цигулар дава концерт, всички вестници пишат за него. Обаче концертът не излиза, както очакват. Цигуларят се извинява с публиката: не била много музикална или салонът не бил добре отоплен. Всъщност вината е в него: не си е доял или е преял, проявил е тщеславието и гордостта си. Ще ядеш умерено, без да преяждаш; ще свириш умерено, за да не се уморяваш. Пази нервната си система, да не се претоваря. Така ще изпълниш задачата си добре и навреме.

Хората се питат какъв ще бъде животът им, какво ги очаква в бъдеще. Бъдещето на човека зависи от хармоничния живот. Ако между мислите, чувствата и постъпките му има хармония, светло бъдеще го очаква. Ако рибата ме пита какво я очаква в бъдеще, казвам: „Скара те очаква.“ Ако водата ме пита какво я очаква, казвам: „Очаква те и добро, и зло.“ Докато водата е далече от човека, добро я очаква. Влезе ли в човешкия живот – и добро, и зло я очаква. Хората ще я турят на работа, дето тя не иска. Така тя ще изгуби чистотата си. След това ще я изхвърлят навън като непотребна и ще търсят чиста вода. В човешкия живот водата минава през чисти места, но и през нечисти. След това хората се стремят към идеален, чист живот. На Земята е невъзможно да живееш в абсолютна чистота. Защо? – Защото приемаш чист въздух, задържаш го известно време в себе си и го изхвърляш навън нечист; приемаш чиста вода, която след време изхвърляш нечиста.

Хората искат да бъдат търпеливи, но и това още не е възможно. Докато правиш десет вдишки и десет издишки в минута, ти не

можеш да бъдеш търпелив. За търпеливия човек е нормално да прави три вдишки и три издишки на минута. За Бога е казано, че е дълготърпелив – Той прави само една вдишка и една издишка през цялата вечност. Съвременната наука счита за нормално дишане да поемаш десет пъти въздух в минута и десет пъти да издишаш – десет вдишки и десет издишки. Нервните хора дишат бързо, слабогърдите – също. При нормалното дишане, което става тихо, спокойно, без шум, човек изпитва приятност и разположение. Като спи, здравият човек диша толкова тихо, че не се чува – не можеш да разбереш жив ли е, или не. Някой като спи, хърка. Това показва, че дишането му не е правилно. Трябва да се обръща внимание на дишането, понеже е свързано с мисълта. Който не диша правилно, той не може да мисли добре. За такъв човек се казва, че липсва светлина в мислите му, топлина в чувствата му или сила в душата му. Умът е мярка, която определя характера, количеството и светлината на мислите; сърцето е мярка за чувствата, а волята – мярка за силата на постъпките. Силна воля има онзи, на когото постъпките са възвишени и благородни.

Светъл ум, топло сърце и силна воля са нужни на човека, за да изправя погрешките си. Иначе той ще греши, без да признава и съзнава погрешките си. Защо да не признаеш погрешката си? Ще кажеш, че с признаване на погрешката си ще понижиш достойнството си. Не е така! Като грешиш, ти понижаваш достойнството си. Като изправяш погрешките си, ти се повдигаш пред себе си и пред хората. Кой печели повече: който греши или който изправя погрешката си, който учи или който не учи, който работи или който не работи?

Като е дошъл на Земята, човек ще учи, ще работи, за да се усъвършенства. През много фази и състояния ще мине той, докато научи уроците си. Така той дохожда до положение да разбира

смисъла на противоречията, да цени и добрите, и лошите условия. Сам ли живее, или в общество на хора, все ще придобие нещо ценно в характера си. Има животни, които живеят сами, но първоначално са живели в стада. Изобщо за животните стадното състояние е по-естествено от единичния живот. Овцете и до днес се движат на стада: едни от тях вървят напред, а други – назад. Какво печелят първите и какво – последните? – Първите ядат най-чистата храна. Понеже преди тях не са минали други животни, храната е запазила чистотата си. Последните са принудени да ядат отъпкана и нечиста храна. Ако са умни и внимателни, те стъпват предпазливо и избират неотъпканата и чиста храна. Оттук вадим заключението: срещнете ли човек, който е невнимателен и бърз, ще знаете, че той е заемал първо място и е нямал никакви препятствия. Който е внимателен, предпазлив и взискателен както в храната си, така и в отношенията си, той е заемал последното място в обществото. Способните ученици, които заемат първите места, развиват гордост и самоуважение към себе си. Да имаш самоуважение, това е естествено качество; да бъдеш горд, това е неестествена проява на човека. Гордостта представлява натегнато състояние на струните, а самоуважението и достойнството – нормално състояние на струните. Ако обтегнеш струните на цигулката повече, отколкото трябва, те непременно ще се скъсат; ако ги обтегнеш, колкото трябва, ще свириш добре и с разположение.

Като ученици вие трябва да работите върху самовъзпитанието си. Да се самовъзпитаваш, това значи да знаеш откъде да започнеш. Ще работиш върху очите, ушите и устата си. Очите са свързани с ума и със светлината, която излиза от него; ушите са свързани със сърцето и с топлината, която излиза от него; устата е свързана с душата и със силата, която излиза от нея. Зъбите представляват волята, чрез която се изявява силата. Езикът прави преглед на

храната, обработва я и я изпраща в стомаха. Като говори, човек пак си служи с езика: значи той предава думите, които се отличават една от друга по съдържание и смисъл.

Трояка е службата на езика: той опитва храната, обработва я в устата и предава думите, т.е. човешката реч. Езикът играе важна роля при възпитанието на човека. Казват за някого, че има невъзпитан, т.е. невъздържан език. За друг казват, че езикът му е възпитан. Животните се поздравяват с езика си. И змията, като срещне човек, вади езика си. Това не означава, че иска да хапе. Тя се радва на човека, а той, като не разбира проявите ѝ, взема камък и я убива. Когато хората се срещат, поздравяват се с кимане на глава и се усмихват. Езикът диктува положението: ако си доволен от някого, усмихваш му се; ако си недоволен, ставаш строг и сериозен. Понеже езикът е свързан с вкуса, казваме, че вкусът определя разположението или неразположението на човека. Ако си ял лоша храна, ти си неразположен и сърдит; ако си ял вкусна, чиста храна, ти си разположен, весел. Когато човек се усмихва, устните му се повдигат; когато има песимистично разположение, устните падат надолу. За да въздействате на песимистичното си състояние, трябва да се наблюдавате – да не падат устните ви. Ъглите на устата трябва да се повдигат нагоре. Пазете се от обезсърчаването, което води към песимизъм. Когато се обезсърчите или когато осиромашеете, поглеждайте нагоре, към небето, а не към земята. Всичко светло и красиво иде от небето.

Желая ви да бъдете разумни, да употребявате светлината, топлината и силата на място. Аз не говоря за грубата светлина, която ослепява очите; не говоря за грубата топлина, която изгаря; не говоря и за грубата физическа сила, която се превръща в насилие. Не говоря и за грубите мисли, чувства и постъпки, които се борят помежду си.

Щом забележите, че две мисли, чувства и постъпки се борят, веднага ги примирете. Не допускайте никаква борба в себе си. Вътрешната борба уморява човека и преждевременно го състарява. Примирявай страните, които се борят в тебе, без да вземаш страна. Щом вземеш страна, ти пречиш на възпитанието си.

Задачата на човека е да постави в хармония светлите човешки мисли, чувства и постъпки. Само така той ще се домогне до Божествената светлина, топлина и сила, които правят живота му хармоничен.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

14-та беседа от Учителя, държана на 10 септември 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ПЪТЯТ КЪМ ИЗТОК

I Послание към Коринтяните, 13 глава

Една от класическите глави на Посланията, това е 13. глава от Първо послание към коринтяните.

Ако говоря с человечески и ангелски езици,

а любов нямам, ще съм мед, що звънти,

или кимвал, що дрънка. (1. ст.)

Значи ще бъдеш празно шише, без съдържание. Ако говорът не е посолен с любов, от човешки и от ангелски език да излиза, пак ще бъде без съдържание. Какъв човек си, ако нямаш любов? – Ще приличаш на кимвал, що дрънка. Казвате, че човек трябва да бъде красноречив. Любовта прави хората красноречиви. „Дотегна ни да слушаме все за любовта.“ – Това, което дотяга на човека, не е любов. Любовта осмисля всички отношения между хората. Тя осмисля всички прояви на ума, на сърцето и на волята, тя осмисля всички мисли, чувства и постъпки. Мисълта е сложен процес. С Любовта обаче и мисълта става лек процес. Затова е казано, че само онзи мисли, който люби. Любовта и обичта също така са сложни процеси. Разумните същества, ангелите, които стоят толкова високо, гледат на Любовта като на нещо недосегаемо, а хората си играят с нея. Защо? – Защото не я разбират. Момък обича една мома и влиза в дома ѝ с обуща, кален, нечист, както иде отвън. Той не разбира Любовта, не може да я оцени, поради което гледа на нея като на нещо обикновено. Ако момъкът разбира и цени Любовта, преди да влезе в дома на своята възлюбена, ще измие лицето, ръцете и краката си десет пъти с чиста вода – и тогава ще се реши да влезе. За предпочитане е да влезе бос,

гологлав, но с чисто лице, с чисти ръце и крака, отколкото да бъде облечен, обут и без любов в сърцето си. Който има Любов в себе си, той е всякога чист, измит и облечен.

Мнозина си въобразяват, че знаят всичко, че носят Любовта, но се заблуждават. Те мислят, че са голямо величие, от висок произход. Прави са: те са от високо произхождение, дошли са от различни планети на Слънчевата система, но не са издържали изпита си. Бог ги е създал по образ и подобие Свое, изпратил ги е на Земята да се учат, но не им се учи. Те говорят за своето минало, когато са били големи величини. Ако питат мене, ще им кажа, че в миналото са заемали по-ниско положение от сегашното. В миналото някой е бил пчела, която е жилела, или кобра, която е хапела и тровела хората, или тигър, или крокодил, който е гълтал жертвите си цели. Това ви се вижда чудно, не ви се иска да го приемете и казвате, че човек е излязъл от Бога. Излизането от Бога подразбира познаване на Любовта.

Който познава Любовта, говори за величието на Бога, а не за своето. Да говориш за величието на Бога, без да познаваш Любовта – това значи да си в положението на дете, което има цигулка, но не знае да свири. Майката извежда детето на сцената, дава му цигулката да свири и се хвали, че детето ѝ е гениално. Обаче от него нищо не излиза. Лесно се купува цигулка, но мъчно се свири на нея; лесно се говори за пеене, но за да станеш певец, много работа се иска. Всеки трябва да отговаря на мнението, което има за себе си. Погледнеш се в огледалото и мислиш, че си много красив. В какво се заключава красотата на лицето ти? В очите, ушите, носа, устата или в брадата ти? Красотата има отношение към добротата. Следователно пипни космите на главата или на брадата си и сам ще разбереш доколко си добър. Ако космите ти са твърди, ти не си мек по характер, нито си много добър. Виж каква миризма излиза от тебе, за да разбереш дали

си добър, или не. От добрия човек излиза приятно ухание. Добре, че обонянието на съвременните хора не е толкова силно, за да усещат лошата миризма, която излиза от лошия човек. Влизате в някой дом, дето мъжът е крайно ревнив. Той пази жена си, да не я погледне друг. Но той не усеща каква лоша миризма излиза от нея и я пази като някаква светиня.

Страшно е положението на човек, който не разбира живота и отношенията между живите същества. Някой нарисувал една икона на Христа преди 45-50 г. и мисли, че прилича на Него. Всъщност никаква прилика не съществува. Христос е живял преди две хиляди години и образът Му е бил съвършено различен от нарисувания. Въпреки това хората благоговеят пред рисувания образ, пред иконата на Христа. На иконата се кланят, почитат я и я уважават, но щом стане въпрос за някой жив човек, малцина искат да знаят нещо за него. Иконата след време се изтрива, а споменът за живия човек остава. Има моми, които постоянно носят портрета на своя възлюбен в себе си и дето седнат и станат, вадят го и го целуват. Това отношение е нереално, но когато придобие истинския реален образ, тогава на общо основание той се налага на човека.

И тъй, който няма правилно отношение към хората, не може да има правилно отношение към духа, душата, ума и сърцето си. Често той се отнася грубо и към своите удове, към ръцете и краката си. Ръцете и краката са група от разумни същества, които имат своя мисъл, свои намерения. Човек поглежда ръката си, но не вижда какво е вложено в нея. Той не може да си представи каква енергия от Божествения свят е вложена в ръцете, краката и цялото тяло. Благодарение на тази енергия ръката е толкова пластична, че еднакво може да върши и добри, и лоши дела. Работи, докато си още на Земята! – „Какво положение ще заема на онзи свят, какъв ще бъда

там?“ – Какъвто си бил на Земята. Ако глухият и слепият отидат на онзи свят, нищо няма да видят – и там ще бъдат слепи и глухи, както са били на Земята. В духовния свят цари вечно мълчание. В музиката също има мълчание, както в Природата. В музиката мълчанието се означава с пауза. Паузата подразбира отдалечаване от музикалния център, поради което не чуваш ясно. Като настройва ухото си, човек започва постепенно да чува и най-отдалечените тонове. Тогава паузата се прекратява. Говорът и пеенето са написани ноти на петолинието, по които човек чете и разбира живота.

И ако имам пророчество
и зная всичките тайни и всяко знание,
и ако имам всичката вяра,
щото и гори да премествам,
а любов нямам, нищо не съм. (2. ст.)

Някой мисли, че има големи знания, че може да прави чудеса. Питам: имаш ли Любов? Ако нямаш Любов, знанието ти нищо не представлява. – „Мога да лекувам болни.“ – Имаш ли Любов? Ако нямаш Любов, изкуството да лекуваш болни пропада. Да лекуваш болни, това значи да сваляш раницата от гърбовете им. Голямо изкуство ли е това? Понякога е добре да боледува човек. Ако хората не боледуваха, щяха да се натъкнат на големи нещастия. Толстой, който боледувал четири-пет пъти в живота си, казва, че след всяко боледуване пред него се откривал нов свят. Въпреки това всеки иска да бъде здрав. Ако заболее някой, веднага търси лекар. Каже ли му нещо за болестта, той се изплашва, вместо да си помогне, и положението му се влошава. Никой не може да избегне страданието, което Природата му изпраща. Ако избегне едно страдание, ще го сполетят две, три и повече. Природата е строга и взискателна. Най-многото, което може да направи, е да смекчи страданието му, да го

предаде в музикална гама. С музиката нещата се понасят по-лесно. Страданията имат за цел да калят човека, да го направят силен, подобен на Бога. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. – „Кой човек е създаден по образ и подобие?“ – Роденият от Бога. Ако не си роден от Бога, не можеш да бъдеш подобен на Него. Казано е още, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, ако искате да проявите подобието си с Бога, трябва да се родите от Него.

И ако раздам всичкия си имот
за прехрана на сиромасите,
и ако предам тялото си на изгаряне,
а любов нямам, нищо не се ползвам. (3. ст.)

Някой мисли, че като умре, ще бъде посрещнат на онзи свят със слава и почести. Важно е как е умрял: с любов или без любов. Ако е умрял без любов, нищо не се ползва. Тогава човек влиза в по-страшен затвор: може да влезе във водата и да попадне в устата на крокодил или на кит.

Любовта дълготърпи, благосклонна е;
любовта не завижда; любовта
не се превъзнася, не се гордее. (4. ст.)
Любовта не безобразства, не дири своето си,
не се раздразжава, не мисли зло. (5. ст.)

Това са трудни, неразбрани неща. Какво значи да бъдеш търпелив? – Като видиш един красив и един грозен човек, еднакво да ги понасяш, да имаш еднакво разположение към тях. Кое е ценното в човека? Ако срещнеш красив човек, ти изпитваш приятност. Какво ще стане с твоето разположение към красивия, ако той те обере? Какво ще кажеш за грозния, който ти се притича веднага на помощ? Ти си счупил крака си, а той намества счупената кост, превързва крака ти и те занася у дома си. Значи красивият има вяра в себе си, знае, че ще

те предразположи с красотата си, ще спечели доверието ти. Той те е пленил с думите си, както и с красотата си. Ти се поддаваш на неговото обаяние и той те обира. Пазете се от хора, които могат да ви оберат и убият. Те са крадци и разбойници.

В Америка някъде имало един толкова красноречив проповедник, че който го слушал, захласвал се, забравял всичко, което по-рано го е вълнувало. Един голям апаш чул за този проповедник и си казал: „И аз ще отида да го послушам. Той е много удобен за мене. Като проповядва, хората ще се захласнат и ще се пренесат на онзи свят. Аз ще използвам тяхното състояние и ще ги обера.“ Един неделен ден той отишъл на проповедта и започнал да слуша. Увлечен в думите на проповедника, той не усетил как се захласнал и забравил защо е дошъл. Недоволен от себе си, той посетил събранието още няколко пъти, с надежда да бъде буден, да не се увлича от проповедта. Обаче всякога оставал изненадан: захласвал се и не могъл да приложи занаята си. Най-после той си казал: „Ако посещавам тези проповеди, в края на краищата ще забравя занаята си. Опасно нещо е този проповедник, няма повече да го посещавам.“

Коя е причината за захласването на хората? Достатъчно е да събудиш интерес в човека към нещо, за да се захласне той моментално. Кажи на някого, че на еди-кое си място има заровени пари, и виж как ще се захласне. Той забравя всичките си работи и мисли само за едно: да намери посоченото място и да извади оттам парите. Често се говорят отвлечени неща на хората и те или забравят какво трябва да правят, или си въобразяват, че знаят всичко. Казва се, че трябва да бъдем добри, умни, справедливи и т.н. Доброто, разумността, справедливостта са отвлечени понятия. Въпреки това мнозина казват, че разбират тези неща, че са добри, разумни и справедливи.

Един виден пианист отишъл в Америка да дава концерти. Случило се, че един от големите американски милиардери не могъл да присъства на концерта. Затова той поканил пианиста у дома си, да му посвири. Пианистът отишъл в определения час в дома на милиардера, дето очаквал да види много хора – познати и приятели на милиардера. Каква била изненадата му, когато видял, че милиардерът бил сам, с кученцето си. Пианистът започнал да свири: така се увлякъл в свиренето и не забелязал, че кученцето залаяло. Тогава милиардерът казал: „Достатъчно, спри вече!“ Дал му хиляда долара и благодарил за свиренето. Значи кученцето определило свиренето на пианиста – ако не беше залаяло, трябвало да свири още. Наистина, кучето познава някои работи, но мъчно може да определи доброто свирене. То познава дали някой човек е добър. На добрия човек то не лае. Срещне ли лош човек, хвърля се върху него и го лае.

Защо кучетата хапят някои хора, а други не хапят? – Има обяснение за това, но няма защо да се спираме на причините. Важно е, че кучетата могат да се укротяват. Двама англичани се разговаряли за кучета. Единият казал, че не го хапят кучета. Другият настоявал, че може да насъска кучетата си срещу него и да го ухапят. Хванали се на бас кой от двамата ще излезе прав в твърдението си. Първият начертал една голяма окръжност и влязъл в центъра. Вторият взел своите четиридесет кучета, порода булдог, и ги насъскал срещу другаря си. Кучетата започнали да лаят и да се хвърлят към непознатия, но не могли да минат окръжността и да се приближат към човека. Той стоял в центъра и обикалял около него. В момента, когато кучетата били най-разярени, той свирнал с уста и те моментално млъкнали, подвили опашка и се отдалечили. Така той спечелил баса.

Любовта не безобразства, не дири своето си,

не се раздразжава, не мисли зло. (5. ст.)

На неправдата се не радва,

а сърадва се на истината. (6. ст.)

Всичко претърпява, на всичко хваща вяра,

на всичко се надява, всичко търпи. (7. ст.)

Любовта никога не отпада. (8. ст.)

Същественото качество на Любовта е, че в нея не става никаква промяна. Единствената сила, която не губи равновесието си, е Любовта. Единствената сила, която разрешава противоречията и внася мир и хармония в живота, е Любовта. Противоречията, злините в областта на Любовта се превръщат в симфония.

Другите обаче пророчества ли са,

ще се прекратят; езици ли са, ще престанат;

знание ли е, ще изчезне. (8. ст.)

Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме. (9. ст.)

Пророчество без любов не е истинско. Говор без любов не е истински. Всяко нещо, направено без любов, няма съдържание и смисъл. За такова нещо се казва, че е мед, що звънти, и кимвал, що дрънка.

Но когато дойде съвършеното,

тогаз това, което е отчасти, ще се прекрати. (10. ст.)

Когато бях младенец, като младенец говорех,

като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах;

но откак станах мъж, напуснах, което е младенческо. (11. ст.)

Защото сега видим мрачкаво, както през огледало,

а тогава ще гледаме лице с лице;

сега познавам отчасти,

а тогава ще позная, както съм и познат. (12. ст.)

А сега остават тези трите –

вяра, надежда и любов;

но най-голяма от тях е любовта. (13. ст.).

Павел написа най-хубавата глава за Любовта, но не беше човек на Любовта. Първоначално той поддържаше стария закон, поради което гонеше християните. Той се запитваше: „Как смеят да нарушават Мойсеевия закон?“ Обаче като разбра смисъла на Любовта, той каза: „Всичко считам за измет, за да придобия любовта.“ Като не разбират смисъла на Любовта във всичките ѝ прояви, хората я делят на нисша и висша. Любовта е единна и неделима. Тя е сила, която поглъща всичко: и чувствата, и мислите, и постъпките. Турена на едното блюдо на везните, тя се уравновесява с всички сили на света. Има ли нещо лошо в това, което е силно? Има ли нещо лошо във водопада, който бучи отдалече? Лошото е в неразбирането на нещата. Разумният може да използва енергията, която се развива в бушуващата вода. Ако американците могат да използват всичката енергия на Ниагарския водопад, ще залеят с нея цяла Америка, а излишъка ще изпратят в Европа. Засега те са използвали само част от енергията на водопада за осветление.

Всеки човек има по един водопад в себе си. Ако може да използва енергията му, богат става; ако не може да я използва, ще се удави във водата му, както е станало с много американци. Двама млади американци се разхождали с лодка по горното течение на Ниагарския водопад. При едно несполучливо обръщане на лодката те се намерили в буйните течащи води на водопада. Единият от тях се удавил, а другият след усилена борба успял да се залови за една голяма скала и останал там, докато го спасят. Водата бушувала, ревала под него, а той стоял и чакал спасение. Тогава нямало аероплани, та да му подадат въже отгоре, да се хване за него; параход там не върви, лодка също не може да отиде до скалата. Стоят американците на

брега и мислят как да го спасят. Най-после той бил спасен по някакъв начин.

Кой човек се спасява? – Грешният. Кой може да спаси човека от греха? – Любовта. Затова се казва, че Христос дойде на Земята да спаси човечеството от греха. Само Христос можа да понесе тази тежка задача и да я изпълни. Той беше свързан с Бога, с Неговата Любов, която му помагаше. Ще кажете, че хората грешат от любов и заради Любовта. Щом Любовта е причина за греха, тя ще освободи човечеството от греха. Тя иде в света, за да извади навън греха и да спаси хората от него. Изопачената любов е внесла злото в света, а правата, добре разбрана любов, е внесла доброто. Това са двете майки и двамата бащи, които раждат доброто и злото в човека. Как ще си обясните факта, че една и съща майка ражда две деца: едното – добро и благородно, а другото – лошо, престъпно? Коя е причината, че в един и същи човек се раждат две чувства или две мисли: едната – светла и възвишена, а другата – престъпна? Доброто в човека е родено от добрия баща и добрата майка, а злото – от лошия баща и лошата майка. Значи човек се намира под влиянието па две различни начала: на доброто и на злото. Следователно той трябва да различава двете влияния в себе си, да знае кой му говори. Някой казва, че Господ му говори, а същевременно прави зло. Той се самозаблуждава. Дето е Бог, там е Доброто, там е Любовта. Днес Любовта иде в света, за да помогне на хората, да ги извади от невежеството, от заблужденията, от противоречията, в които сами са изпаднали.

Животът на съвременните хора е изопачен. Кой го изопачи? – Падналите ангели и хората. Ангелите започнаха да го изопачават, а хората завършиха този процес. Бог е решил да изправи света, да го изчисти, затова допуща страданията като процес на чистене. Пречистването става чрез тялото, чрез ума и чрез сърцето.

Страданията на тялото са най-големи, на сърцето – по-малки, а на ума – най-малки. Когато страданията са много големи, човек изгубва съзнанието си. Така страданията се прекратяват. Не се страхувайте от страданията, но радвайте се на всичко, което иде да ви изчисти. Някой иска да обработи земята си, но по нямане на инструмент той рови с ръцете си като къртица. Защо ще осакатява ръцете си, защо ще си причинява излишни страдания? Някога е било необходимо къртицата да се зарови в земята и с яките си крака да си пробива път и да си търси храната. Тогава условията на живота са били много лоши. Днес условията са по-добри, но къртицата още не може да се убеди да напусне стария живот и да излезе вън.

Сега условията на живота са по-добри и за хората, но и те мъчно се убеждават да напуснат стария живот и да влязат в новия – в живота на Любовта. И в Любовта има страдания, но те лесно се носят. В безлюбието страданията осакатяват, съсипват човека. Любовта иде да освободи човека от ненужните страдания, от сиромашията, от болестите и противоречията. Тя може да направи за човека всичко, каквото той пожелае. И въпреки това човек ходи тук-там да се моли да му помогнат. Пише любовни писма на един, на друг, но не получава отговор на писмата си. Защо? – Моли се без любов. Молитва без любов не се приема. Работа без любов не е производителна. Мисъл без любов не дава плодове. Всяко нещо, направено без любов, изчезва. Къде са Асирийското и Вавилонското царство? Къде е великата Римска империя? Всяка държава, която не е основана на Любовта, ще изчезне. Днес насилието господства навсякъде: и във войните, и в обикновения, привидно тих и спокоен живот на хората. Те мислят, че победата ще донесе мир и свобода. Не е така – никоя война досега не е донесла мир и няма да го донесе.

Любовта ще донесе мира и свободата. Тя ще освободи хората от заблужденията им и ще ги задоволи. Светът ще се оправи, когато слънцето на човешката душа изгрее. Днес има условия за това. Няма по-лесно нещо за човека от това, да намери Любовта в себе си и да я прояви. Но и по-мъчно нещо от това няма. За знаещия нещата лесно се постигат, за невежия – мъчно. Тръгнал си да копаеш злато в земята, но объркаш посоката: вместо на изток, ти отиваш на запад и се отдалечаваш от мястото. Обърни се, направи ъгъл от 180° и ще намериш мястото, дето е заровено златото. Ти се отдалечаваш от Любовта, а при това искаш да реализираш желанието си. Обърни се, направи ъгъл от 180° и ще намериш мястото, което търсиш. Знанието, богатството, Любовта, които търсиш, са на изток, дето изгрява слънцето на Живота.

Мнозина питат къде е Любовта и как ще я намерят. Обърнете се на изток: там е Любовта, там е Бог. Обърнете ли се на запад, всичко ще изгубите. Който отива на изток, печели; който отива на запад, губи. Ангелите, които напуснаха Небето, за да търсят съкровища, изгубиха и това, което имаха. И хората, които напуснаха рая, за да търсят знание, богатство и слава, изгубиха всичко, което им беше дадено. Така сгрешиха и първите човеци. Всички хора са малджии, всички търсят богатство, заровено в земята. Кой човек не е желал да бъде богат, учен, силен, да има къщи, ниви, имоти, да се разхожда с файтон и с автомобил, да посещава концерти и театри? Не са лоши тези желания, но нищо не допринасят. В края на краищата светът се е превърнал в голяма гробница, дето лежат костите на млади моми и момци, на майки и бащи, на учители и ученици, на свещеници и проповедници, на управляващи и управляеми и т.н. Казвате: „Красив е светът!“ – Кой свят е красив? Ако говорите за Божия свят, прави сте – красив е този свят. Но ако говорите за човешкия свят, дето се чуват

пъшкания и вопли, мъчения и страдания, насилие и ужас – нищо красиво няма в него. Човешкият свят не може да ни радва. Човешкият свят не е нищо друго, освен драма, комедия или трагедия, в която сами себе си измъчват и убиват, сами себе си осмиват. Какво красиво има в такава драма или комедия? Откажете се от вашия свят, обърнете се на изток и влезте в Божия свят, в света на Любовта, на вечния мир и радост, на вечния живот.

Често хората си въобразяват, че могат да постигнат много неща, да станат велики. Човек може да постигне нещо, докато се качва по планината, за да стигне най-високия връх. Това е изкачване нагоре, до пълна възраст. Дойде ли човек до тази точка, повече не може да се повдига – той е стигнал върха. Оттам няма изход: или в пропастта ще падне, или ще се върне назад. Връщането е за предпочитане пред падането в пропастта. Да се обърнеш в друга посока е за предпочитане пред връщането. Щом дойдеш до крайната посока, ще се обърнеш към Изток, към Извора на живота, ще вървиш напред и ще слушаш гласа на Разумното Начало в себе си. Ако не слушаш този глас, ще паднеш в пропастта.

Един беден, но разумен човек минавал през една гора и видял на пътя си голяма пропаст. Понеже през този път минавали много пътници, той се спрял за малко, за да предупреди някои от тях да не паднат в пропастта. По едно време той видял, че наближава един пътник – богат търговец, замислен в своите работи. Бедният се изпречил на пътя му и казал: „Приятелю, отбий се надясно, да не пострадаш.“ – „С какво право се изпречваш на пътя ми? Аз зная къде вървя, не ми препятствай!“ Махнал с ръка и продължил пътя си. Едва изминал стотина метра и се чул вик. Богатият паднал в пропастта и започнал да вика за помощ: „Братко, помогни ми да изляза от тази дупка.“ Бедният се приближил, хвърлил едно въже и му помогнал да

излезе. След това казал: „Нали те предупредих, че има опасност на пътя ти? Защо не ме послуша?“ – „Ще слушам вече. Бързах, не исках да ме спират в пътя.“

Следователно когато Разумността ви говори, трябва да слушате. Не питайте какво право имат да ви спират на пътя, не питайте защо този простак ви дава съвет. Щом Разумността говори, слушайте я. Дали говори чрез дете или чрез възрастен, слушайте гласа ѝ. Дали прост или учен ви говори, щом съветът му е разумен, слушайте го. Прост човек е онзи, който говори без любов. Който говори с любов, е разумен. Слушайте гласа на Разумността в себе си. Този глас е гласът на Любовта, която говори изключително Истината. Следвайте гласа на Любовта, погледа на Любовта и нейните движения. Тя показва посоката, към която човек трябва да се движи. Изменете посоката па движението си, която води към стария живот, и следвайте новата посока на Любовта. Тя е път към Изток, дето цари абсолютна Чистота. Ще кажете, че човек трябва да се чисти, да придобие поне частична чистота. Не частична чистота, но абсолютна Чистота е нужна на хората.

В новия път на живота ще има и драма, и комедия, и трагедия, но не като тези на стария живот. Трагедията на старозаветния се заключава в това, че са отнели ябълката му и са я дали на друг. Той плаче, страда, че са отнели нещо от живота му. Трагедията на праведния се заключава в същото, но той не страда. Той се радва и казва: „Все едно е дали аз ще изям ябълката, или моят ближен.“ Значи ако ти изядеш ябълката, това не е драма; ако ближният ти я изяде, това е вече драма. Аз поддържам онази драма или трагедия, когато ябълката минава от тебе в твоя ближен. Нека драмата влезе в тебе, а не само отвън да я изучаваш. Досега хората са страдали фиктивно. Когато страданието проникне дълбоко в душите им, светът ще се

оправи. Съвременните хора не познават още истинските страдания. Те се мъчат, страдат, но душите им още не са засегнати. За да спечели човешките души, Христос дойде на Земята и пострада. Така Той показа пътя на човечеството към спасение. Единствената сила в света, която желае доброто и щастието на човечеството, е Любовта.

И тъй, върнете се от пътя, по който досега сте вървели. Престанете да тъпчете надясно и наляво, на запад и на изток. Една посока трябва да държите – нагоре, към Любовта – перпендикулярът на живота. Като хванете тази посока, мислите, чувствата и постъпките ви ще станат светли. Щом светлината се яви, денят настъпва. Колкото повече се намалява светлината, топлината и силата, толкова денят се намалява и настава нощ. На старите казвам: обърнете се под ъгъл 180°, дето младите вървят. Младите и старите трябва да се срещнат, а те се разминават. Тази е причината, дето и едните, и другите не успяват. Младите тръгват към изток, за да търсят богатство. Като дойдат до известно място, те се разколебават и казват: „Не е този пътят, ще вървим по пътя на нашите деди и прадеди." Пътят на старите е към запад. Не ходете по този път. Обърнете се и следвайте новия път – към Изток.

Не търсете Любовта там, дето дядо ви я е търсил. Единственият път, по който можем да намерим Любовта, е Христовият път – пътят към Бога. Като дойде голямото страдание, Христос каза: „Господи, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша." Най-после Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа Си." Какво изгуби Христос, като се пожертва? – Не само че нищо не изгуби, но се прослави, велик човек стана. Докато човек държи духа си в своите ръце, обикновен ще си остане. В който момент предаде духа си в ръцете на Бога, велик ще стане. Това значи да възлюбиш

Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила и да станеш служител на Любовта.

Помни: следвай пътя към Изток. Това се постига чрез Любовта. Люби Бога, люби ближния си, люби и себе си, за да намериш пътя, който води към Изток. Колкото повече се отваряш за Любовта, толкова повече се приближаваш към Бога. Затова е казано: „Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, душа и сила; и ближния – като себе си.“

15-та беседа от Учителя, държана на 12 септември 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ИЗВОР НА ЛЮБОВТА

Първо послание Петрово, 4. глава

Често хората се запитват защо са дошли на Земята. Много просто – да страдат. Това не трябва да ги плаши. Страданието има своята добра страна. Причината за някои страдания е доброто. Ще кажете, че злото произвежда страдания. Злото причинява мъчение, а доброто – страдание. Следователно, на първо място, човек е пратен на Земята да страда; на второ място – да се учи, и на трето място – да помага. Който не разбира своето предназначение, често се натъква на противоречия. Като не разбира своето предназначение, той иска да стане божество, да постигне всичко, каквото желае. Обаче трябва да знаете, че великите неща мъчно се постигат. Лесно можеш да пренесеш прашеца от едно място на друго, но мъчно се пренася голям товар, мъчно се пренася една планина. Един виден руски цигулар слушал друг цигулар да свири. Понеже последният бил по-голям майстор от него, той се обезсърчил и като се върнал у дома си, се самоубил. Той се отчаял, че никога няма да постигне изкуството на своя колега цигулар. Самоубийството е резултат на чрезмерно честолюбие в човека. Не е геройство да се самоубиеш: геройство е да се справиш със страданието.

И тъй, ще знаете, че човек страда, когато е лишен от доброто, от хубавите неща в живота. Обере те някой – страдаш, умре детето ти – страдаш, изгубиш възлюбления си – страдаш, изгубиш службата си – страдаш. Значи страданието се причинява от загубата на нещо, което си обичал и ценил. За да не страдаш, трябва да разполагаш с много блага и ценности. Ако вземат жената на някого, какво ще прави той?

– Никой не може да открадне жена, тя не е предмет, който може да се краде. Който се опита да открадне жена, той пада в бездънна пропаст.

Жената е най-голямата сила в света. Под *жена* разбирам живота. Кой може да открадне живота? Велика сила е животът. Формите на живота се разрушават, но самият живот – никога. Щом се разруши една форма, създава се втора, трета и т.н. Може ли водата в Природата да се изгуби? – От едно място ще се изгуби, на друго ще отиде; от едно място ще изчезне, на друго ще се яви. Може ли някой да открадне Слънцето, може ли да открадне Земята? – И Земята, и Слънцето вървят по свой път, никой не може да ги отклони от пътя им, нито да ги открадне. Дръжте в ума си мисълта: има неща, които никой не може да открадне. Има неща, които могат да се крадат. Радвайте се, че са ви взели това, което може да се отнема. Ако си болен и ти вземат обущата, радвай се. Вън е топло, Слънцето грее. За предпочитане е тогава да ходиш бос, да възприемаш енергията на земята, отколкото да бъдеш обут. Така ще се излекуваш. Щом дойде лятото, събуйте се боси, свалете ръкавиците от ръцете си, булата от лицата си и се изложете на слънчевите лъчи. Свалете всички физически, сърдечни и умствени була от себе си, за да се ползвате от слънчевата светлина и топлина. Сега срещате богати, образовани хора без чорапи, с една подложка на крака и едно ремъче. Това са техните обувки. Те възприемат енергията на земята направо чрез кожата си и така се лекуват. Зимно време въпросът е поставен другояче: не можеш без обувки. Условията са сурови, следователно човек не трябва да се излага.

Сега да дойдем до същественото: да различаваме проявите на хората и да знаем техните причини. Някои хора са мрачни, песимисти. Причината на техния песимизъм се крие в миналото, в живота на дедите и прадедите им. Песимистът е крайно страхлив, със

слаба вяра и надежда. Някои хора са весели, жизнерадостни – и те са наследили тази черта от своите деди и прадеди. Вярата и надеждата в тях са силно развити. Заекът, макар и страхлив, има силно развита надежда. Той е весел. Това се дължи на кръглата форма на лицето му. Като го подгони хрътката, той хуква да бяга и си мисли: „Благодаря на хрътката, че стана причина да удължа задните си крака, да бягам бързо.“ Нагоре заекът бяга силно, затова обича баирите. Обаче бяга ли надолу, от време на време се спъва, преобръща се и забавя движението си. Тогава хрътката лесно може да го стигне.

Изучавайте себе си, изучавайте хората, животните и растенията, за да дойдете до понятието „космичен човек“. В това понятие се включва цялата Вселена. Космичният човек представя Божествения организъм, на който ние сме удове. Голям, необятен е космичният човек, поради което виждаме само отделните му части, разхвърляни из цялата Вселена. Виждаш един човек, втори, трети – като отделни единици. Всъщност между всички хора, животни и растения има тясна връзка, както между удовете на един и същи организъм! Ще дойде ден, когато хората ще виждат тази връзка и ще се ползват от нея. Това показва, че съвременните хора има още много да учат, докато дойдат до истинското познаване на нещата.

Днес всички говорят за душата и духа, без да знаят къде е тяхното седалище. То се намира някъде в мозъка, отдето те наблюдават живота на човека и го направляват. Къде точно е мястото им, малцина знаят. Не е важно да знаете мястото на душата и на духа, важно е да им давате възможност да се проявяват. Хранете душата си с Любовта, а духа си – с Мъдростта. Колкото повече хора обичате, толкова по-широка и необятна става душата ви; колкото по-малко хора обичате, толкова повече душата се затваря. Всички сетива са в услуга на душата. Също така умът, сърцето и волята са в услуга на

душата. Ето защо дръжте в изправност сетивата си; дръжте в изправност мозъка и сърцето си, за да изпълняват службата си правилно. Само така хората могат да бъдат щастливи. Докато не направят връзка с духовния свят, с всички разумни същества, те ще останат далече от Истината, от знанието и Любовта.

Мнозина казват, че разбират живота, а се отнасят с пренебрежение към камъните, даже към растенията и животните. Щом пренебрегват камъните, разбирането им за живота е ограничено. Според някои учени камъните са спящи същества, които един ден ще се пробудят. Който гледа на тях като на живи същества, не си позволява да ги удря, да ги чука или мести без нужда. Много хора са пострадали от тях, когато ги удрят с чук: от камъните се отчупват малки парченца, които влизат в очите им и ги ослепяват. Има камъни, които по никой начин не трябва да местите, нито да удряте. Който се осмели да направи това без позволение, скъпо плаща. Макар и спящи същества, камъните оказват влияние върху хората. Ако може да се говори за влияние на камъните, колко повече хората си влияят едни на други! Първото влияние на човека иде от майката и бащата. Майката влияе на детето си, докато е още в утробата ѝ, чрез своите мисли, чувства и постъпки. Не по-малко влияние върху развитието на детето оказва храната на бременната жена, както и тази, която тя дава на детето си след раждането му. От духовния живот на майката зависи какво ще бъде детето. Майката може да роди обикновен човек, талантлив, гениален или светия. От нейния сърдечен и умствен живот зависи бъдещето на детето. Майка, която не носи отговорност за своя живот, има предвид само сегашните условия. Тя не мисли за бъдещето, за Целокупния Живот. В това отношение тя прилича на Настрадин Ходжа, който казва: „Когато умре жена ми, половината свят се свършва за мене; когато умра аз, целият свят се свършва.“

Обаче и след смъртта на Настрадин Ходжа светът продължава да съществува.

Човек дохожда много пъти на Земята, а не само един път. „Колко пъти дохожда?“ – Колкото пъти иска – от него зависи. Обикновеният човек се преражда на всеки 45 години. Ако той слиза на Земята да се учи, разумните същества му определят в кое семейство ще се роди. Той няма свободен избор. Ако човек идва на Земята съзнателно, за да помага на хората, той има свободен избор да се роди, дето иска. Колкото по-напреднал е човек в развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането си на Земята. Гениалните хора и светиите идат рядко на Земята, когато човечеството отбелязва епоха в своя живот. Великите Учители пък идат на Земята през всеки две хиляди години. Те внасят голямо преобразование в човешкия живот.

Време е вече хората да изучават светлината в качествено и количествено отношение. Така те ще разберат, че светлината се различава по качество от посоката и ъгъла на падането ѝ. Не е все едно дали светлината пада перпендикулярно или под наклон. Изучавайте светлината, въздуха, водата и хляба, за да разберете същественото в живота. За мнозина това не са интересни неща. Те се интересуват от духовни въпроси, изучават Библията като свещена книга, в която мислят, че ще намерят всичко, което ги интересува. Свещена книга е Библията, но друг е истинският оригинал – това е Библията на Божествения свят, в която е изразен Целокупният Живот. От нея излизат и духовната, и физическата Библия – като копия, т.е. като отражения на живота. Божествената Библия се чете само от гениални хора и от светии. Те правят преводи от нея и ги дават на хората, за да се учат от тях. Всяка мисъл, свалена от Божествения свят, претърпява две пречупвания: първо, минава през ангелския свят, а после – през човешкия свят. Тази е причината, поради която

Божествените идеи понякога се изопачават. Колкото по-високо е организиран човешкият ум, толкова по-вярно схваща идеите, които слизат от Божествения свят. Какво всъщност представлява Божественият свят? – Той е толкова красив, че с никакво перо не може да се опише. Само за миг се отваря той за обикновения човек и пак се затваря. Може ли за толкова малко време да се изучи и познае?

В древността един ученик на окултна школа помолил учителя си да го заведе в Божествения свят: само да го зърне и пак да се върне назад. Най-после учителят изпълнил желанието му. Поставил го в магнетичен сън и го завел в Божествения свят. Като се намерил в този красив свят, ученикът започнал с жадност да хвърля погледи навсякъде. Учителят се въоръжил с търпение, за да го чака. Като видял, че той няма намерение да се връща, казал му: „Хайде да слизаме." – „Почакай малко, едва съм дошъл. Нищо не съм видял още." Учителят му отговорил: „Ти пожела да дойдеш само за един момент тука, а се изминаха вече 250 години." Какво показва това? – Че за красивите неща няма време. За красивите неща времето се съкращава, а за лошите и грозните се удължава.

Съвременните хора не разбират дълбокия смисъл на живота, нито законите, които го управляват, затова критикуват нещата. С критика нищо не се постига. „Защо идат страданията, защо моите страдания са толкова големи? Все на моята глава ли трябва да се сипят?" – Това е криво мислене. Ти живееш себично, не се вглеждаш в живота на окръжаващите, за да разбереш, че и те страдат, дори повече от тебе. Един човек постоянно се оплаквал от страданията си. Той мислел, че кръстът, който му е даден да носи, не е по силите му. Един ангел го чул и дошъл при него, за да му помогне. – „Какво искаш?" – запитал го ангелът. – „Искам да се намалят страданията ми, да ми се даде по-малък кръст." – „Желанието ти може да се задоволи. Върви

след мене.“ Ангелът го завел в една голяма стая, дето се намирали кръстовете на всички хора, и го оставил свободен, сам да си избере кръст. Човекът разгледал всички кръстове, вдигал ги, слагал ги, за да опита тежестта им, и най-после видял, настрани някъде, едно малко леко кръстче. – „Ето това кръстче искам.“ – „Това е твоят кръст, който ти беше даден да носиш и от който постоянно се оплакваше.“ Той взел кръста си и засрамен излязъл вън.

Много хора мислят като този човек. Те приличат на деца, които се оплакват, че майка им не ги обича. Защо не ги обича? – Защото им е дала малка ябълка, защото тънко им е намазала хляба с масло. Ако им беше дала голяма ябълка или дебело намазано парче хляб с масло, ще кажат, че ги обича. Така не се разсъждава. Всички хора – учени и прости, богати и бедни – са поставени на изпит. На едного Провидението дава голяма ябълка, на друг – малка ябълка, и наблюдава как ще я приемат. На едного сипва ядене с голяма лъжица, на друг – с малка лъжица, и пак наблюдава. Ако гледате към голямата ябълка или голямата лъжица на съседа си и се сърдите, не сте издържали изпита си. Ако се радвате, че неговата ябълка е по-голяма, вие сте издържали изпита си. Тогава Провидението пише: „Това дете ще стане велик човек.“

Ползвайте се от опитностите на миналото. Не мислете, че в миналото не са живели културни хора. В миналото са живели по-културни хора от сегашните, но и по-некултурни е имало. Съвременните хора разполагат с по-добри и богати условия от миналите, но малцина ги използват, както трябва. Едно време хората не са разполагали с радио, със самолети, както сегашните хора. Когато се яви идеята за самолета, хората очакваха той да им донесе щастие. Днес обаче самолетът носи нещастие на човечеството. Той снася своите разрушителни яйца навсякъде, дето трябва и не трябва,

като причинява големи пакости и злини. Тези яйца разделят хората, смразяват ги и ги отдалечават едни от други. Такива яйца срещаме и в отношенията на хората.

Двама приятели се обичат, често се срещат, разговарят се братски и взаимно си помагат. Един ден те срещат млада красива мома, която поглежда към тях, усмихва им се и си отминава. Тя е хвърлила вече яйцето на раздора помежду им. В първо време те само се произнасят за нея, че е красива мома. Като я срещнат втори път, момата спира вниманието си повече върху единия от тях. Този поглед е второто яйце, което ги разделя. Те се настройват един против друг и се скарват. Коя е причината, че момата е спряла погледа си повече върху единия? Ако погледът ѝ е Божествен лъч, естествено е тя да отправи погледа си върху онзи, който е по-студен. Кой се грее повече на слънце? – Който е по-измръзнал. Който е по-топъл, по малко се грее на Слънцето. На какво се дължи разположението на момата към единия от приятелите? – Двамата приятели са два извора, които минават през различни земни пластове. От кой извор ще пие момата? – Ако е разумна и слуша интуицията си, тя ще пие от онзи извор, който минава през по-чисти земни пластове. Тя казва: „Искам да пия чиста вода, да бъда здрава и да не страдам. Ако пия от нечистата вода, ще попадна в човешкия порядък и ще страдам." Ще кажете, че нечистата вода може да се пречисти, да се маскира нечистотата ѝ: ще ѝ турят малко сироп, ще се оцвети и ще стане приятна за пиене. И това е възможно. Окото и вкусът могат да се залъжат, но стомахът – никога. Щом влезе нечиста вода или храна в него, той започва да протестира.

Помнете: Любовта е извор. Дето мине, тя напоява, оросява, освежава. Който е пил от извора на Любовта, и болен да е, оздравява; отчаян и обезсърчен да е, насърчава се. Един княжески син се влюбил

в една красива мома, която не отговаряла на чувствата му. Той се отчаял толкова много, че решил да се самоубие. Момата го срещнала, спряла го и му казала две думи. Лицето му светнало от радост, той веднага се усмихнал и се отказал от намерението да се самоубие. Интересно е какви са двете думи! Това не е важно; важно е, че след тези думи младият княз казал: „Има смисъл животът." Заслужава човек да се жертва за Любовта. Когато момъкът обича една мома, тя трябва да знае, че Бог я обича чрез него. И когато момата обича момъка, пак Бог го обича чрез нея. Радвайте се на Любовта, която се проявява чрез хората. Любовта иде от Бога, но чрез хората. Когато слушате музика на радиото, от него ли иде тя? Радиото само предава музиката, без да я произвежда. На същото основание бъдете и вие проводници на Божията Любов. Колкото по-добре я предавате, толкова по-голямо е Божието благословение върху вас.

Съвременните хора се нуждаят от вяра и любов. Проявете Вярата, за да се справите със съмнението. Приложете Любовта, за да видите плодовете на живота. Ако имате едно семенце, не питайте може ли да стане от него голямо дърво, но го посейте в земята, за да се укрепи вярата ви. Като го поливате и окопавате с любов, семенцето ще се превърне на голямо дърво, което ще дава сладки плодове. Това правят Вярата и Любовта. Христос казва: „Ако имаш вяра като синапово зърно и кажеш на планината да се помести, тя ще се помести." Какво подразбира думата *планина*? Може ли човек да мести планината? Този стих има вътрешен, скрит смисъл. Планината подразбира скръб, беднотия, болести, мъчнотии и др. Който има вяра, може да премества скърбите си, да се освобождава от тях. Скръбта може да бъде голяма като планина, но вярващият лесно се справя с нея. Той казва на скръбта: „Премести се, за да дойде радостта." На бедността казва: „Дай мястото си на богатството." На невежеството казва: „Дай мястото си

на знанието.“ Вярващият постига всичко. Кой вярващ? – Който приема нещата по дух, а не по буква.

Радвайте се на онези дарби, на онова богатство и знание, зад които стои Бог. Никоя сила в света не е в състояние да отнеме тези дарби, това богатство и знание. Радвайте се на всички хора – учени и прости, бедни и богати, умни и глупави, здрави и болни. Ще кажете, че не можете да се радвате на глупавия, на болния, на бедния. Радвайте се и на тях, за да подобрите положението им. Да се радвате на всички хора, това значи да виждате в тях доброто, а не слабостите и недъзите им. Преди години, когато правех своите научни изследвания в България, навсякъде си пробивах път, защото търсех само добродетелите на хората. Казвах им, че се интересувам от добродетелите, а не от недъзите им. Те познават недъзите си по-добре от мене, но не познават добродетелите си – за тях именно им говорех. Като изнасях добрите черти на хората, не срещнах никакви противоречия. Казвал съм понякога недъзите и отрицателните черти, но само когато могат да ги изправят. Иначе няма смисъл да се занимавам с отрицателните сили в Природата.

Използвайте условията в сегашния живот, за да развивате дарбите и способностите си. Ако искаш да станеш певец, посещавай добри певци, за да те импулсират; ако искаш да проявиш доброто в себе си, дружи с добри хора – те са проводници на Божественото. Свързвай се с разумни и възвишени същества, за да възприемеш нещо от тях. На по-нискостоящите от тебе ти ще дадеш нещо. Това значи правилна обмяна между хората. Отгоре ще приемаш, надолу ще даваш. Докато хората не отправят ума си към Божествения свят, отдето ще възприемат, те не могат да разчитат на никаква култура. Културата се предава от висшия към нисшия свят и от нисшия към по-нисшия. Умът, сърцето и душата са проводници на благата, на

дарбите и способностите, които идат от възвишения свят. Умът отделно представлява мъжа, а сърцето – жената. Умът и сърцето заедно представляват целокупния човек, в когото влизат 60 милиарда душички: 30 милиарда мъжки и 30 милиарда женски.

Приблизително толкова души съществуват и на Земята. Това твърди окултната наука. За да се развива правилно детето, то трябва да мине от Любовта към Мъдростта. Детето представлява Истината. Христос казва: „Ако не станеш като малките деца, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ С други думи казано: ако не възприемеш Любовта, Мъдростта и Истината, не можеш да влезеш в Царството Божие. Ако не минеш през формата на жената и на мъжа, не можеш да влезеш в Царството Божие. Какво представлява мъжът? – Същество, което влиза в царството на Любовта. Какво е жената? – Същество, което влиза в царството на Мъдростта. Какво е детето? – Същество, което влиза в царството на Истината. Мъжът въвежда жената в царството на Любовта, жената въвежда мъжа в царството на Мъдростта, а детето въвежда майката и бащата в царството на Истината. Тази е връзката, която съществува между бащата, майката и детето. При това положение животът се осмисля.

Като знаете това, отнасяйте се с почит и уважение един към друг, за да използвате разумно великите Божествени блага и да направите живота си приятен и щастлив. Много хора живеят в голямо изобилие, но не знаят как да го използват. Имаш четири-пет деца, но не разполагаш със средства, за да им дадеш нужното образование. Две деца са нужни на човека: едно момче и едно момиче. Децата са богатство. Стремете се към това богатство, без да бъдете алчни. Малко деца – малко желания. Важно е човек да реализира желанията си, а не да ги трупа. Защо ще се обременяваш с богатство, от което не можеш да се ползваш? Много злато има заровено в земята, но то се разкрива

само на онзи, който е развил обонянието си, отдалече да го помирисва. Щом го намери, той ще си вземе толкова, колкото му е потребно. Ще каже някой, че не се интересува от златото. Ще се интересуваш от златото като средство в живота ти, а не като цел. В този смисъл ще се интересуваш от всичко, което помага за твоето развитие. Така ще се интересуваш и от мъжа, и от жената, и от детето.

Да се радваме на всичко, което ни заобикаля. Да се радваме на светлината и топлината, на въздуха, на водата и на хляба. Да се радваме, че живеем в един век, когато можем да се опознаем помежду си, да познаем мъжа, жената и детето. Това е една от великите задачи, която ще решим в бъдеще.

16-та беседа от Учителя, държана на 12 септември 1943 г., 10:00 ч., София – Изгрев

ДОБРИ ПЛОДОВЕ

На какво се дължат мъчнотиите в живота? – На еднообразните и обикновени човешки работи. Какво ще придобие човек, ако цял живот мисли само за обуща? Днес мисли за модата на обувките във Франция, утре – за обувките в Англия, на третия ден – за американските модни обувки, на четвъртия ден – за германските модни обуща и т.н. Това е еднообразие, което уморява човека и създава ред мъчнотии в живота му. За много неща мисли човек, и то все еднообразни, обаче за едно не мисли – за главата си. Ако запитате учените как е създадена човешката глава, и те не могат да отговорят. И хората, и ангелите, и Бог е работил върху създаването на човешката глава и на човешкото лице, но единствен Бог знае как ги е създал. Хората не знаят нищо по този въпрос. Те виждат само, че има нещо, което не им харесва. Някой не харесва формата на главата си, друг – носа си, трети – брадата, ушите, очите си и т.н. Това показва, че главата още не е завършена. Следователно не можете да се произнасяте върху незавършените процеси. Човек сам е изопачил челото, носа, устата, брадата, очите, ушите си и сам трябва да ги изправи.

И тъй, всеки недостатък на човека показва, че му липсва известен център в мозъка, т.е. че не е още развит. Чувате някой да казва, че не се интересува от музика, от религия, от красиви неща и т.н. Това показва, че музикалният, религиозният или друг някой център не е развит в него. Невъзможно е да бъдеш религиозен, музикален или учен човек, ако това не е написано на главата или на лицето ти. Ние не вярваме в богатството на човека, ако той няма поне десет милиона златни лева в някоя банка. Ще кажете, че някой има

десет милиона книжни пари. Ние не вярваме в книжните пари. Самата наука не ги признава. Някой художник ще нарисува един портрет и ще го продаде за 30-40 хиляди лева. Ако по този портрет не можеш да прочетеш целия живот на човека, той може да се купи с книжни пари, но не със златни. На портрета трябва да се виждат всичките бои. Черната боя представлява сенките в човешкия живот; светлата боя представлява планинските върхове, които се огряват от Слънцето. Ако в Природата не съществуваха светлини и сенки, нямаше да има никакви картини.

Казано е в *Битие*:

В начало създаде Бог небето и земята.

А земята беше неустроена и пуста.

И Дух Божий се носеше върху водата.

И рече Бог: да бъде виделина!

И стана виделина. (1-3. ст.)

Виделината представлява Разумното Начало в света. Щом дойде разумността, истинската работа започва. Светлината само изявява виделината. Чрез светлината предметите се проектират, както върху платно. Казвате, че знаете какво представляват светлината и виделината. Вашето знание е само теория. Знаеш, предполагаш, че си добър, но не си опитал добротата си. Мислиш, че можеш да пееш, но не си проверил това. Слушаш как пеят хората, добрите певци, и мислиш, че и ти можеш да пееш. Излез на сцената и се опитай да видиш как ще пееш. Вземи един чист, ясен, мек тон, и виж ще задоволиш ли публиката. Гласните струни се нуждаят от любов, от мекота, от нежност. Ако нямаш любов, ако езикът ти е невъзпитан, гласът ти ще бъде груб, тоновете ще бъдат нечисти, неясни. Това не е пеене. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка се отразяват върху специални места в човека. Мисълта се отпечатва на челото, чувствата

– на носа, а постъпките – на брадата. Значи работата на ума създава челото, работата на сърцето създава носа, а работата на волята – брадата. Ако умът, сърцето и волята не са активни на Земята, и на Небето ще бъдат такива. Развитието на човека зависи от неговия ум, сърце и воля, както и от неговото тяло, душа и дух.

Какво представлява развитието? – Процес на проявяване. Търговецът снема топовете с платове и постепенно ги развива. На този продаде пет метра, на онзи десет, докато се свършат. Той развива топ след топ – и търговията му се развива. Бог е създал човека. Бог е съвършен, следователно и човекът е съвършен. Човек е подобен на топ плат, който постепенно се развива. Докато не се продаде, т.е. докато напълно не се прояви, той не се е развил още, не е проявил съвършенството си. Ето защо трябва да се минат милиарди години и векове, за да се прояви съвършенството, което Бог е вложил в света, в човека и във всичко, което Той е създал. След милиарди векове ние ще видим Божествения план проявен и реализиран. Това не трябва да ви обезсърчава, но трябва да знаете кое е съществено в живота и кое не е съществено. Каква мисъл е тази, която не се отпечатва върху челото ви? Какво чувство е това, което не се отпечатва на носа ви? Каква постъпка е тази, която не се отпечатва на брадата ви? За такава мисъл, такова чувство и такава постъпка казваме, че са преходни и несъществени. При това положение хората мислят за вас, че сте велик, гениален човек – това нищо не значи. Важно е какво вие мислите за себе си. Всеки си остава с онова величие, което носи в себе си. Колкото и да е голям слонът, пак си остава слон. Каквото и да мислят хората за тебе, тяхната мисъл не може да те направи нито по-велик, нито да те унижи. Преди да те нарисува художникът хубаво, ти сам трябва да си се нарисувал. Ако художникът вложи в твоя портрет нещо хубаво, което ти не си

изработил още, този портрет не отговаря на действителността. Добрият и гениален художник схваща онези черти на човека, които никога не се изменят. Ако предаде само един момент от неговия вътрешен живот – тъгата, радостта, разположението или гнева му, той е представил едно статическо състояние на човека. В следващия момент човек има вече друго състояние, което не може да се предаде.

Не е лесно да бъдеш художник. Какво изражение е имал Христос на лицето Си, когато е изгонил с камшик търговците от храма? Обаче не смесвайте образа на Христа като Божество, като Син Божий, с образа му като човек. Дошъл на Земята, облечен в човешка форма, Христос понесе страданията на хората. Той трябваше сам да носи Своя кръст. Носи го до едно място и после го захвърли – остави го на хората да го носят. Това беше естествено. Христос пое кръста на човешките страдания, показа им как се носи той, но не ги освободи абсолютно от страданията им. И те трябва да понесат част от страданията си, да имат дял в Христовата Любов. Как умря Христос – като човек или като Син Божий? – Като Син Человечески. Той напусна видимата човешка форма и възкръсна. Оттогава пак живее между хората, но невидим.

И днес Христос е между хората и ги наблюдава как живеят. Двама души се карат, ругаят се, без да подозират, че Христос ги слуша и ги запитва: „Съгласен ли е вашият живот с Евангелието?“ Хората се наричат едни други с думите *говедо*, *животно* и др. Кой тури тези думи в речника им? – Те сами ги измислиха. Първоначално говедата не са били като сегашните. След грехопадението и те са слезли по-долу, отколкото са били някога. Хората заели техните места, а те слезли още по-надолу. Задачата на хората е да се повдигнат, да заемат първоначалните си места. Така те ще дадат възможност и на говедата да заемат местата си, определени им

първоначално от Бога. Тогава ще разберете какво представлява говедото. Днес езикът на хората не е такъв, какъвто е бил първоначално. Понеже са взели мястото на говедото, и езикът им е такъв. Щом се повдигнат, ще заговорят на онзи език, който някога са знаели.

Какво означава думата *говедо*? – Частицата *го* означава ходя, отивам, а *ведо, веди* – знание, учение. Значи който отива да се учи, е говедо. Мнозина мислят, че животните са глупави. Всъщност животните не са глупави. Паякът, който минава за неразумно същество, прави такава фина мрежа, каквато човек не може да направи. Осата си е създала такова устойчиво жило, каквото човек не може да направи. Един ден наблюдавах как една оса смучеше мед от една чинийка. В това време до нея се приближи един голям бръмбар, който искаше да хапне от меда. Имаше място и за него на чинийката, но той започна да дразни осата, да я предизвиква, понеже се чувстваше по-голям и по-силен от нея. Той не преценяваше неприятеля си, не знаеше, че осата е по-добре въоръжена от него. Осата извади жилото си и го ужили, след това откъсна главата му и я захвърли настрани. Сега и на вас казвам: не предизвиквайте осата. Тя е добре въоръжена, не можете да се борите с нея. За да се справите с неприятеля си, не трябва да го подценявате.

Изучавайте възможностите и условията, с които разполагате. Изучавайте условията и възможностите и на своите ближни. Всеки трябва да знае какви сили се крият в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Достатъчно е да погледнете челото на човека, за да разберете какви сили се крият в неговия ум. Колкото по-добре е развит умът му, толкова по-чувствителен е той. Чувствителността му помага да открива златото в земята. Той схваща теченията в Природата и по тях се ориентира – без да е геолог, той открива

земните богатства. Това се дължи на известна дарба, върху която е работил в миналия си живот. Такива хора минават за набожни. Кои са качествата на набожния човек? – Той има устойчив характер, никаква сила не е в състояние да го изкара от равновесието му. Той не губи разположението на духа си. Той е едно с Бога. Набожният има висок морал – той може да се огъва на една или на друга страна, но никога не пада. Само онзи пада, който няма любов в себе си. Обичайте всичко, което Бог е създал. Изгубите ли любовта си, вие сте изложени на падане. Любовта има отношение към равновесието. Кажеш ли, че имаш любов, а не можеш да пазиш равновесие, твоята любов не е истинска.

Някои казват, че Любовта прави човека въртоглав. Не е така. Само онзи става въртоглав, който няма любов в себе си. Опитайте се да завъртите главата на праведния, за да видите дали ще успеете. Не само че няма да успеете, но скъпо ще платите за своя опит. Евреите се опитаха да омотаят и завъртят главата на Христа, но не успяха. И до днес още те носят последствията на своя опит. Който се е отказал от Божествените мисли, чувства и постъпки, той се натъква на лошите последствия на своя неразумен живот. Ще се пазите да не постъпвате като евреите, които не са вън от вас, а вътре във вас. Опасността, на която човек се натъква, е в самия него, а не отвън. Следователно пазете се от това, което е във вас и може да ви спъне. Там са слабите страни на човека. Една от неговите слаби страни е отлагането.

Често се говори за оправяне на света. Никой не може да оправи света, докато не оправи себе си. Как ще оправиш хората, ако не можеш да оцениш своите мисли, чувства и постъпки и да ги поставиш на мястото им? Как ще събудиш религиозното чувство в човека, ако ти сам не си религиозен? Няма да го направиш религиозен, но ще го накараш да се преструва и да лицемери. В едно

семейство сложили на обяд печена кокошка. Това било на великия петък. Случило се, че по това време им дошъл гост. Домакинята веднага скрила печената кокошка и сложила на масата чиния с готвена коприва. Гостът имал добре развито обоняние и усетил миризмата на печената кокошка, но нищо не казал. Поканили го да обядва заедно с тях. Той започнал да яде от копривата и казал: „Вкусна е копривата, мазничка, напомня печена кокошка." Така той изобличил домакините в преструвка и лицемерие. Има нещо ценно в човека, което трябва да се запази. Хората почитат и уважават човека за ценното в него. Какво ще стане с градината, ако изгубите вадичката, от която я поливате? Водата повдига цената на градината – без нея тя нищо не струва. На същото основание казвам: ценните мисли, чувства и постъпки са вадички, които поливат душата на човека, т.е. неговата градина, и дават условия за узряването на добри и сладки плодове.

Какво представлява душата? – Райска градина, пълна със зрели, сладки плодове, с цветя и птички, с бистри извори и поточета. Тя символизира онзи свят, който се отличава с голяма красота. – „Ще отидем ли там?" – Ако имате любов, ще отидете и всичко ще видите. Ако нямате любов, и да отидете на онзи свят, нищо няма да видите и да разберете. Любовта създава песента и музиката. Щом Любовта отсъства, навсякъде цари мълчание. Любовта носи радост, мир, светлина в човешката душа, тя ражда живота. Изгуби ли Любовта, човек губи живота, светлината, мира и радостта си. Като знаете това, не питайте защо човек се убива или защо другите го убиват. Който изгуби своята светла мисъл, светло чувство и светла постъпка, той е изложен на опасност, лесно могат да го убият. И обратно: не могат да убият човека, който пази своите светли мисли, чувства и постъпки. Само при това положение ще запазите живота си, ще помагате и на

близките си. Един ден хората ще ви признаят за герой, но докато дойде този ден, ще минете през страдания, през хули и гонения. Най-после ще понесете кръста си и ще тръгнете за Голгота. Ако не минете през Христовите страдания, не можете да станете герой, не можете да оправите света.

Съвременните хора минават за герои, но не са от безсмъртните герои. Те не са дошли още до положението да носят кръста си и да бъдат разпнати. Те не знаят още какво нещо е молитвата, как трябва да се моли човек. Ще се молиш не само за себе си, но за целия народ, между който живееш. Ще любиш не само себе си, но първо ще любиш Бога, после ближния си и най-после себе си. Повечето хора са любили само себе си, поради което са излезли от Бога и са влезли в калта на човешкия живот. Сега трябва да излязат от този път и да се обърнат към Бога. Егоистичната любов води към запад, а Любовта към Бога – към изток. Който отива към Бога, трябва да проявява първо любов към Него, после – към ближния си, и най-после – към себе си Този човек може да бъде истински творец. Любовта към Бога е единствената мощна сила, която може да повдигне човека над животните. Животните имат любов само към себе си. Ако и човек поддържа тази любов, какво ще бъде? Човек се отличава от животното по това именно, че се е изправил на краката си и главата му е нагоре, по перпендикуляра на живота, т.е. към Бога. Защо тогава да не Го слуша? – „Бог сам ще оправи работите.“ – Така не се говори. Това е особено разбиране, като че Бог е вън от човека. Всъщност Той е в човека вътре и чрез него работи. Слушайте Го, за да учите и придобивате знания. Кое дете става учено и разумно: което по цял ден пасе говедата или което отива на училище и свършва целия курс на образованието? Човек се отличава от животното по своята разумност: тя му дава подтик да учи, да люби, да прави добро. Учи, без да мислиш само за

себе си – как да подобриш живота си и на тебе само да е добре. Ще учиш за благото на ближните си, а после и за себе си.

Сега не е въпрос за критика. От всеки се иска да направи това, което може. Паякът може ли да пише като човека? – Той може само да прави паяжина, в която да лови жертвата си. Какво може да направи користолюбивият? – Той може да направи хубава къща, да изоре нивите си, да обработи лозето си, но това е само за него. Хубавите къщи не подобряват човешкия живот. Онова, което подобрява живота, иде отвътре. Творчество е нужно за живота. Външно къщата може да е много хубава, но вътрешно не е добре наредена. Така гледате някой човек: външно красив, угледен, но вътрешно е затворен, нищо не можете да прочетете в него. Жалко, ако по лицето на човека не можеш да прочетеш нищо или да видиш в него проява на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Лицето на човека е книга, която трябва да бъде отворена, да се чете по нея.

Казано е в *Битие*:

В начало Бог създаде небето и земята,

а земята беше неустроена и пуста.

Често хората цитират стиха: „Бог направи човека по образ и подобие Свое." Стихът е верен, но къде остана този човек? Под „образ и подобие" разбираме умът, сърцето и волята на човека да са като Божиите: светлината на ума, топлината на сърцето и силата на душата му да са като Божиите. На Божествената светлина, топлина и сила всичко расте, развива се и зрее. Става ли същото и на човешката светлина, топлина и сила? Ако на мястото на Божията светлина не поставите знанието, на мястото на Божията топлина не поставите своите добри и възвишени чувства и на мястото на Божията сила не поставите добрите и благородните си постъпки, нищо не можете да постигнете. Единствената сила, която пречиства и облагородява

нещата, е Любовта. Знание, което не е минало през огъня на Любовта, не е истинско. Всяко нещо, което е минало през вратата на Любовта, Мъдростта и Истината, е придобило безсмъртие. – „Да следваме Христа!“ – казват религиозните. Да следваш Христа, това значи Неговата Любов да пребъдва в тебе и твоята любов – в Него; Неговото знание да пребъдва в тебе и твоето – в Него; Неговата сила да пребъдва в тебе и твоята – в Него. С други думи казано: когато учителят преподава, ученикът слуша и учи уроците си. Ако не учи, ще получи слаби бележки – единица, двойка и тройка.

Какво представляват числата едно, две и три? – Единицата е бащата, двойката – майката, а тройката – детето. В Божествения свят единицата е бащата – Любовта, двойката е майката – Мъдростта, а тройката е детето – Истината. Едно и три дават четири – число на бащата; две и три дават пет – число на майката; едно, две и три дават шест – число на детето, двойна тройка. Бащата и майката обичат детето си, защото в него са вложили своя капитал. Казано е в Писанието: „Бог възлюби истината в човека.“ Значи и Бог обича в човека това, което Той сам е вложил в него – Истината. Всеки трябва да възлюби Истината. Обичайте, любете всичко, което Бог е създал, и се пазете от корекция и критика на Божественото. Човешкото можеш да критикуваш, но Божественото – никога. На човешкото можеш да се гневиш, но на Божественото – никога. Дойдеш ли до изопачените човешки работи, ще се молиш да се изправят. Постоянно се молете. И като ядеш, и като ходиш, и като работиш, и като спиш, постоянно ще се молиш.

Един наш познат разправяше своята опитност по отношение на молитвата. Той имал обичай всяка сутрин да се моли – никога не пропущал молитвата си. Една сутрин трябвало да замине за някъде и бързал да стигне навреме на гарата, поради което забравил да се

помоли. Отишъл на гарата, качил се на трена и заминал. Вечерта, когато се върнал у дома си, съобщили му неприятната вест, че едно от децата му, като играло през деня, пострадало – извадили му окото. Един път пропуснал да се помоли на Бога – и нещастието се вмъкнало в дома му. Следователно нещастието иде, когато човек прекъсва връзката си с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Не търсете причината за нещастията вън от себе си. Който не служи на Бога, сам си причинява нещастия.

И тъй, дайте ход на Любовта в себе си, за да търпите всички хора. Каквито и да са убежденията и вярванията им, ще ги търпите, както и вас търпят. Какъвто и да е животът им, ще ги търпите. Че някой бил пияница, това не се отнася до вас – достатъчно е страданието му. Той пие, но от време на време съзнава положението си и сам се критикува. И той не е доволен от себе си, но не може изведнъж да се изправи. Дойде ли някой при вас, приемете го – не питайте какви са убежденията му. Ако го приемете с любов, и вашите работи ще се оправят.

Мнозина казват, че Бог живее в човека, но малцина вярват в това. Не е важно какво казваш – важно е да проявиш Божественото в себе си. Не говори на човека, че Бог живее в него, че Христос се е пожертвал за хората, но разбери от какво има нужда и му помогни. Ако има нужда да му полееш малко водица, направи го – той ще ти благодари. Като постъпваш добре с хората, те ще ти благодарят. И животните разбират от добра обхода. Когато и да е, макар и в далечното бъдеще, те ще се отблагодарят за доброто, което сте им направили. Рано или късно доброто ще допринесе своя плод. Следователно не се отказвайте от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина, проявете тези добродетели! Ако не ги проявите, напразно сте дошли на Земята. Пожертвайте най-малкото

си свободно време за служене на Бога. Това ще бъде светла нишка във вашия живот. Любовта отваря пътя към Великото и Безгранично Начало. Затова е казано: „Ако праведният напусне своя живот, правдата му не се вменява. И ако грешникът напусне своя живот, грехът му ще се заличи.“ Затова по-добре е да напуснете стария живот и да влезете в новия, отколкото да напуснете новия живот и да влезете в стария.

Какво се иска от съвременния човек? – Съзнателна и разумна работа. Ако е беден, ще работи повече, без да разчита на касата на богатия. Какво ще ти даде богатият? И той не е сигурен в богатството си. И бедният, и богатият трябва да работят, да поставят за основа на живота си Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Това е говорил Христос на времето си, това говори и днес. Много пророци се явиха днес и всички говорят в името на Христа. Слушайте какво говорят и проверявайте думите им. Ще кажете, че те говорят върху ценните неща в живота. Кои са ценните неща? – Любовта, Мъдростта и Истината. Ценното, което носи Любовта, е животът; ценното, което носи Мъдростта, е знанието; ценното, което носи Истината, е свободата. Който не е опитал живота, знанието и свободата, той не е разбрал Любовта, Мъдростта и Истината. Който ги е разбрал, той е щастлив.

Тъй щото, ако ви пита някой какво представлява страданието, ще знаете, че то е неразбраната страна на любовта, на знанието и на свободата. – „Какво представлява радостта?“ – Разбраната страна на любовта, на знанието и на свободата. – „За коя любов, за кое знание и за коя свобода се говори?“ – Ние говорим за онази любов, за онова знание и за онази свобода, които имаме днес. Човек може да разчита на настоящето, а не на миналото или на бъдещето. Той може да разчита на отношението, което днес има към Бога, а не на това, което

е имал в миналото и което ще има в бъдещето. И тогава кажете на ближните си, както Христос е казал: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих.“ Няма по-лесен път в света от пътя на Любовта. Следвайте този път, за да станете истински човеци и да помагате на всички. Така ще дойде радостта у вас и ще ви направи щастливи. Любовта носи живота, знанието и свободата. Който иска да придобие безсмъртието, да влезе в Любовта.

Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ И аз ви казвам: Бог не е Бог на безлюбието, но на Любовта; Бог не е Бог на невежеството, но на знанието; Бог не е Бог на ограничението, но на свободата. Следователно животът, знанието и свободата са човешки права, дадени от Бога. Те трябва да се използват, за да направят човека радостен и щастлив. Затова приемайте и предавайте правилно живота, знанието и свободата. Това определя какво благословение ще получите от Бога.

Какво ви говорих днес? Казах ли ви да направите нещо невъзможно за вас? Не ви казах да дадете по десет милиона лева, не ви казах да вдигнете Земята на гърба си, не ви казах да нахраните всички хора. Казах ви да цените живота, знанието и свободата, които Бог е вложил във вас. Това е най-малкото, което трябва да направите. Ако не можете да го направите, не може да се разчита на вас. Като цените своя живот, своето знание и своята свобода, ще цените живота, знанието и свободата на другите. Това е най-лесното правило. Ако го приложите, светло бъдеще ви чака; ако не го приложите, ще останете в своето минало, в стария живот.

Желая ви да станете добри, разумни и справедливи. Желая ви да проявите това, което Бог е вложил у вас. Както от семката на ябълката израства голямо дърво, което дава сладки, вкусни плодове, така и

Божественото у вас да се прояви, да възрастне и да даде добри плодове.

17-та беседа от Учителя, държана на 15 септември 1943 г., София – Изгрев

ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

Кое е най-важното в живота? – Познаването. Без познаване на нещата животът не може да се прояви. Съвременните хора познават живота чрез раждането и чрез смъртта. Като процес първо се е явило раждането, а после – смъртта. Тя е резултат на човешките погрешки и престъпления. Кога греши човек? – Когато не спазва известни правила и закони, установени от разумната жива Природа. Като не разбира законите на живота, човек се стреми към несъществени, непотребни неща. Той възприема такова верую, което всеки момент му изневерява. Това не е истинско верую. Вярваш в Бога на думи, но щом се натъкнеш на изпитание, веруюто не ти помага. Истинското верую е това, което има отношение не само към хората, но и към животните и растенията. В това верую човек живее и се движи, без да го съзнава.

Единственото нещо, в което всички хора вярват, е светлината. Тя се възприема само чрез очите. Като влиза в очите му, тя милва и гали човешката душа. Няма друга сила в Природата, която може да милва и гали, както светлината. Щом тя напусне човека, той изпада в тъмнина и мъчнотиите го следват. Учените дават различни обяснения за светлината и топлината, както музикантите обясняват тоновете. Те определят трептенията на всеки тон, неговата височина, сила и мекота, без да подозират, че всеки тон има отношение към живота. Пеете гамата: *до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до* и не знаете, че *до* представлява основния тон на живота и неговата първа проява.

Посяването на семката в земята и изникването ѝ представлява тона *до*. Докато поникне, семката минава през известни мъчнотии и борби. Затова се казва, че животът е борба, движение, подтик.

И тъй, първото нещо, което се изисква от човека, е да познава законите на светлината, която носи мир и разширяване на човешката душа. Тя е първата храна, с която душата се заквасва. Когато престане да възприема тази храна, човек страда, обезсърчава се и се спъва в живота си. Всеки трябва да знае как да възприема светлината и да я предава. Както светлината, така и музиката е храна за човешката душа. Кой не се е наслаждавал на хубавото свирене? Голяма е насладата, която човек получава от свиренето и слушането на цигулка. В ръцете на добрия музикант цигулката говори. Цигулката представлява човешката душа, а лъкът – човешката воля. Всеки трябва да свири на своята цигулка, а не само да отваря и затваря кутията, да показва цигулката си, да разправя как е направена, колко струва и т.н. Ти имаш цигулка и ще свириш на нея. Най-красивата мелодия и хармония, която излиза от цигулката, е животът. Ще държиш цигулката правилно, ще движиш лъка добре и ще напипваш местата на тоновете точно – всеки тон да бъде чист, ясен и мек. Ще работиш върху ухото си, за да го развиваш. Казват за някого, че свири добре. Разумният свят не се задоволява само с един цигулар: всички хора трябва да свирят добре. Който влезе в оркестъра, трябва да свири добре. Животът е велик симфоничен оркестър, в който всеки музикант трябва да бъде господар на своя инструмент. Ако умът, сърцето, волята, душата и духът на човека не са нагласени, както трябва, никакъв тон не могат да произведат. Всеки инструмент има свой основен тон. Следователно умът, сърцето, волята, душата и духът също имат свой основен тон, който всеки трябва да знае. Това е

необходимо за хармонията както в Целокупния Живот, така и в индивидуалния.

Това са философски въпроси, които заслужават вниманието на всеки човек. Ще кажете, че за това е нужно знание. Прави сте, знание е нужно на човека, но не само на теория. Теория без практика нищо не представлява. Какъв смисъл имат научните теории за яденето, ако сам не ядеш и не опиташ яденето? Ще ти разказват кои са органите на храносмилателната система, как се възприема храната, как се дъвче, гълта, смила в стомаха, как се всмуква в червата, а не ти дават да хапнеш нещо и да опиташ този процес в себе си? Който яде, той знае какво означават думите: „Днес ядох сладко, с охота.“ Който яде с охота и разположение, той е попаднал на основния тон на храненето, а той зависи от основния тон на светлината. Ако не вземете правилно основния тон на светлината, която слиза от Божествения свят, не можете да попаднете на останалите основни тонове в живота. Ако при дневната светлина се спъваш в работите си, този ден нищо не можеш да постигнеш. Ако цигуларят излезе на сцената и започне да напипва местата на тоновете, той не е добър цигулар. Гениалният цигулар има добре развита интуиция, знае точно местата на тоновете. По отношение на цигулката си той е ясновидец: вижда къде се намира всеки тон и правилно го взема. Преди да стъпи кракът му на сцената, той е разполагал с инструмента си и го е овладял.

Помнете: без светлина животът винаги остава неразбран. Светлината носи всички възможности и условия за развиване на човешкия ум, сърце, воля, душа и дух. Първият орган за възприемане на светлината е окото. Който не може да си служи с очите и да ги владее, не възприема правилно светлината и не може да се ползва от нея. Нощните и дневните животни се различават по начина, по който възприемат светлината. У първите очите са широко отворени, а във

вторите не са толкова отворени. Съвременните хора не възприемат нужното количество светлина. Защо я икономисват, и те не знаят. Обаче тази икономия се отразява върху здравето им, както и върху умствения и сърдечния им живот. Чувате някой да казва: „Имам знание, но само за себе си.“ Това показва, че светлината на този човек е малка, колкото е светлината на една-две свещи. Той си служи със светлината на свещи, направени от хора, а не със светлината на Божественото Слънце. Това показва, че небето и земята на съвременните хора са създадени, но още не са устроени. Първо е създадено небето, затова то трябва първо да се устрои. След това иде устройването на земята. „Трябва да живеем!“ – Това значи създаване на новите условия, устройване на вътрешния живот в човека. Казано е в *Битие*: „В начало създаде Бог небето и земята. А земята беше неустроена и пуста.“

Първият член на живота гласи: „Аз вярвам в светлината, която ни носи всичките възможности на живота.“ Щом светлината ти носи всичките възможности, ти ще свършиш най-малката работа: ще отваряш и затваряш клепачите си навреме. След това ще се оставиш на светлината да те гали свободно, както тя разбира. Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че не се оставят на светлината, но искат те да я хванат и галят. Това е користолюбие. Не се опитвайте вие да хванете светлината, но застанете със свято почитание към нея и чакайте тя да ви хване и погали. Всеки, когото светлината погали, истински човек става. Всеки, когото светлината погали, гений, светия и ангел става. Когото светлината не погали, нищо от него не става. Някои ангели пожелаха да хванат и помилват светлината, но изгубиха своето знание и свобода. Оставете се свободно на лъчите на светлината, тя да ви гали и милва. Невъзможно е да обичаш, преди да си обичан. Единствен Бог е в състояние да

накара човека да обича. Как ще обичаш, като не знаеш какво нещо е обичта? Първо трябва да си опитал обичта и после да я проявиш навън. Като опитваш обичта, ти вземаш нещо от нея, оценяваш го и после го прилагаш към другите. Обичта иде от Любовта, а казано е, че Бог е Любов. Когато Бог изпраща Любовта Си към тебе, ти трябва да бъдеш тих и спокоен, да се отвориш за нея. Като възприемеш Любовта, с нея заедно иде и светлината.

И тъй, първата проява на Любовта е Светлината. Щом влезе в човека, Светлината му донася знание и свобода. Затова се казва, че няма по-красиво, по-ценно нещо от Светлината. Без Светлината светът е затворен за нас. Щом дойде Светлината, целият свят се разкрива пред нас и ние го изучаваме. Както изучавате цветята по уханието им, плодовете – по техния вкус, така и външният и вътрешният свят се разкриват за вас според степента на светлината на вашето съзнание. Колкото повече човек разтваря ума и сърцето си за светлината, толкова повече любов има в себе си. Любещият обича и цветята, и плодовете, и животните. Той разбира скрития смисъл в живота. Като влезе котка в неговия дом, той не я пъди – оставя я да донесе благословението, което е възприела отгоре. Какво прави котката, като влезе в един дом? – Първо тя започва да се умилква около господаря, около господарката, сина и дъщерята; после седне на полата на домакинята и ако тя не я бутне, започва да преде. С това тя иска да каже: „Чистота е нужна на хората! Каквато работа предприемат, трябва да бъде всичко с любов и постоянство, с чистота и безкористие." Всяко животно има свой език, който трябва да се разбира. Като мърка, котката обръща вниманието на хората към себе си, с което ги учи на щедрост. Тя казва: „Работникът трябва да бъде чист, любещ, щедър. Само така той може да приеме и предаде правилно Божието благословение."

Вторият член от веруюто на живота гласи: правилно възприемане и предаване на въздуха, т.е. правилно вдишване и издишване. Всеки да си каже: „Вярвам във въздуха, който вдишвам и издишвам.“ Този процес е свързан с човешката мисъл. Не можеш да мислиш право, ако не дишаш правилно. Понеже мисълта е свързана със светлината, ти не можеш да възприемаш светлината правилно, ако не дишаш дълбоко. Човек е потопен в светлината и трябва да се ползва от реда и порядъка, който съществува в нея. Излагайте се на светлината – да гали и милва клетките на вашия организъм. Така ще дишате чистия и свеж въздух. Вслушвайте се в песента на Светлината, за да се научите да пеете като нея. Няма по-красива песен от песента на Светлината. Затова е казано, че Бог е Любов, Бог е Виделина, Бог е Светлина.

Съвременните хора говорят за Любовта, песни ѝ пеят, но в края на краищата се измъчват и страдат. Защо страдат? – Гладни са. Гладът е на мястото си, когато човек започва да мисли за работа. Първата мисъл на гладния е да се нахрани. Щом се нахрани, той започва да работи. Самият процес на хранене, който се изразява в отваряне и затваряне на устата, е работа. Добре е човек да знае колко пъти отваря и затваря устата си, докато се нахрани. Ще ядеш и ще броиш колко хапки си изял; ще дишаш и ще броиш колко вдишки и издишки правиш в минута. Ако не дишаш правилно, и животът не се проявява правилно. Въздухът е носител на Божествената топлина, чрез която се изявява животът. Светлината и въздухът представляват среда, опорни точки, върху които е съграден небесният живот.

Третият член от веруюто на живота гласи: вярвам във водата, носителка на живота. Водата е условие, а не среда, както светлината и въздухът. Било е време, когато човек е бил потопен във водата, но вече е излязъл от нея; и днес водата не е среда за него, но условие.

Единственото нещо, което уталожва жаждата на човешката душа, е водата. Като се говори за водата, не разбираме морската, изворната и речната вода, но онази, която е в пространството, т.е. в невидимия, в етерния свят. На Земята водата е повече в течно и твърдо състояние, а малко – във въздухообразно състояние, във вид на пàри. В каквото състояние и да се намира, тя е съставена от два обема водород, който гори и не поддържа горенето, и един обем кислород, който поддържа горенето, а сам не гори. Кислородът е мъжкият принцип, който дава част от любовта си. Като приема любовта на кислорода, водородът се запалва и гори. Значи дето е Любовта, там всякога има горене. Приятни са светлината, пламъкът и топлината на това горене. Понеже Любовта ражда живота, затова и животът сам по себе си е горене. Ако в мислите и чувствата на човека няма Божествена топлина, водата не прониква в него. Топлината е влага, която прониква в Битието, а оттам и в живота на всички живи същества, с цел да ги научи как да живеят.

Мнозина казват, че знаят как се пие вода, как се яде хляб. Всъщност малцина знаят това. Изкуство е да знаеш как да пиеш вода. Школа е нужна за това. Някой вдигне чашата с вода, приближи я до устата си и наведнъж я изпие. Така не се пие вода. Ще вземеш чашата с водата, ще я погледнеш, ще я приближиш до устните си и ще приемеш с устата си само една глътка. Докато я пиеш, ще мислиш само за нея. Само така водата пречиства организма, само така тя внася Божественото благо в човека. Ще приемеш водата вътрешно, за пречистване. Съвременните хора правят водни бани външно, но резултатът им е слаб. Ако човек не прави редовно, всеки ден по три пъти – сутрин, на обед и вечер, по една вътрешна баня с чиста вода, не може да разчита на никаква хигиена. Както възприемате водата,

така ще възприемате светлината и въздуха. Това значи да бъдете здрави, разположени, доволни.

Четвъртият член на веруюто на живота гласи: яж хляб с благодарност, дъвчи го добре и никога не преяждай. Само така ще бъдеш здрав и щастлив. Съвременните хора се стремят именно към това – да бъдат здрави, бодри, да живеят дълго време на Земята. Това значи хармоничен живот. И сегашният живот на хората не е лош, но пътят, по който вървят, е удължен. Ако не бяха сгрешили, пътят им щеше да бъде по-къс и с по-малко мъчнотии и изпитания. Добре е да попадне човек в късия път, но той изисква усилена съзнателна работа. Ако не работиш, ще пътуваш по-дълго време и в края на краищата пак ще свършиш университет. Ако не го завършиш за четири или пет години, ще го завършиш за 50 години.

Един млад момък прекарал младенческия си живот, както и годините на своята зрялост, във веселие, в ядене и пиене, в разходки с приятели и приятелки. Като станал на 70 години, опомнил се: видял, че е изгубил годините за работа и за учене, но не се отчаял. Макар и на тази възраст, той се записал в един от европейските университети и започнал усърдно да учи. На 120-годишната си възраст той свършил вече няколко факултета и така завършил образованието си на Земята. Той прекарал 50 години в университета, но учил с любов и придобил знание, което било подкрепено с опитностите на неговия живот.

И тъй, има хора, които се домогват до истинското знание в срок от четири години; има хора, които придобиват това знание в продължение на 50 и повече години. От човека зависи да придобие знанието си в къс или дълъг период от време. Да придобиеш знание за четири години – това значи да свириш на четирите струни на цигулката като виден майстор цигулар. Много работа, много

упражнения, много свирене е нужно, докато станеш добър цигулар: ще свириш най-малко по три часа на ден, за да разработиш пръстите си, да придобиеш необходимата техника. Каквото изкуство и да искате да придобиете, трябва да работите съзнателно, да използвате външните и вътрешните условия и възможности. От човека се иска усилие, труд и работа. Само така той може да развие своите дарби и способности. Първо светлината му иде на помощ. Тя взема участие в обработването на инертната материя в неговия организъм. С други думи казано: светлината взема участие в преустройването на човешкия организъм. Както съществува твърда инертна материя, така има и въздухообразна инертна материя. Например азотът е инертен газ, който трябва да се преработи. Окултната наука търси метод за превръщането на неактивния, инертен азот в активен. По своята инертност азотът минава за голям консерватор. На него се дължи падението на хората и на ангелите. За да се справим с него, трябва да познаваме свойствата му, да му се подчиняваме, без да се заробваме. Изисквате ли той да ви се подчинява, незабелязано ще попаднете под неговото влияние.

Като пеете, вие ще се вслушвате в тоновете, а не те във вас. При това ще се ползвате от тях и при лекуването си. Ако ви боли ръка, крак, не търсете лекар, но започнете да пеете на болката си. Можете ли да вземете тона *до* правилно, болката ще мине. – „Защо иде болестта?“ – Да научи хората да работят. Понеже богатите малко работят, болестите идат върху тях като възпитателно средство – да станат работливи и щедри. Значи болестта е за богатия, а здравето – за бедния. Щом заболееш, кажи: „Аз съм беден, искам да работя, за да бъда здрав.“ Като разбере, че няма какво да вземе от тебе, болестта ще те напусне и ще влезе в някой богат. За богатия болестта е подтик да отвори сърцето си, да стане щедър. Здравето е подтик за бедния да

поддържа разположението му към работата. Първоначално богатият е бил беден; като е работил, е станал богат. Щом престанал да работи, започнал да боледува. Следователно ако богатият не боледува, не е богат. Когато богатият е здрав, казваме, че се намира на крив път. Ако бедният е здрав, казваме, че е на прав път. Щом заболее, той е на крив път вече. Значи болестта е процес на разтоваряне: тя напада богатите, за да ги разтовари. Бедният трябва да бъде здрав, да работи, за да се натовари. Здравето е право на бедния, а болестта – право на богатия. Ако боледуваш и разбереш значението на болестта, ще раздадеш богатството си правилно и ще започнеш да работиш. Разумното разтоварване и товарене представлява истинското растене на човека. Богатството се втича и изтича, както водата. Използвайте и двата процеса разумно.

Като се говори за болестите, ние нямаме предвид статическите болести, които оставят утайки в човешкия организъм. Ние говорим за онези болести, които обновяват човека и внасят нови подтици в него. Толстой боледувал три-четири пъти през живота си и след всяко боледуване дохождал до ново прозрение, придобивал нови възгледи. Той беше богат човек, но доброволно раздаваше богатството си. Той пишеше, работеше за цялото човечество. Защо хората не приеха неговите идеи? – Защото не бяха готови. Днес насилието работи в света, а не Любовта. Обаче всички се убеждават постепенно, че насилието не може да оправи света. Човек трябва да възприема нещата естествено, без насилие, както приема светлината, въздуха, водата и хляба. Всяко нещо, прието с любов, внася радост и разположение в човека. Приемайте всичко с любов и свобода; предавайте всичко с любов и свобода. Това създава човека, който благодари за светлината, за въздуха, за водата и за хляба, които получава на всяко време и навсякъде. Така той уталожва и външната,

и вътрешната си жажда. Някои утоляват жаждата си с вино или ракия, но вместо да я утолят, те я усилват. Жаждата се гаси с живата вода, с водата на Любовта. Виното, в малко количество употребено, помага при храносмилането – то се препоръчва на слаби стомаси. На здравите хора обаче препоръчват сладко, неферментирало вино.

Запишете си четирите члена от веруюто на живота:

Вярвам в силата на светлината, на въздуха, на водата и на хляба.

Вярвам в първото Божие благо – Светлината, чрез която е създаден светът.

Вярвам във въздуха – проводник на живота, който обвива цялата Земя.

Вярвам във водата, която носи скритата топлина – условие за растене на човешката душа.

Вярвам в хляба, който носи материал за съграждане на моята бъдеща сграда.

Който не разбира смисъла на светлината, въздуха, водата и хляба, казва, че вярва в Христа. Той не подозира, че Христос е в светлината, във въздуха, във водата и в хляба. Христос сам казва за Себе Си: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, има живот в себе си." С други думи казано: който яде живия хляб, той е умен, добър и силен. – „Кой е умен човек?" – Който може да управлява цялото човечество. – „Кой е добър?" – Който поддържа това управление. – „Кой е силен?" – Който поддържа реда и порядъка и на умните, и на добрите. Следователно ако не си най-умен, най-добър и най-силен, ти не можеш да поддържаш Божествения ред на нещата. Бог разчита на светлината на нашия ум, на доброто в нашето сърце и на силата в нашата воля. Апостол Павел казва: „В моята слабост се проявява Божията сила." По отношение на Божията сила и най-силният е слаб. Обикновено Бог е на страната на слабия. Какво се иска

от човека? – Да използва благата на живота: светлината и топлината, въздуха, водата и хляба. Чрез тях той се домогва до истинското знание. Само така той може да бъде умен, добър и силен. Ако такъв човек заболее, няма да търси веднага лекар, но първо ще се помоли на Бога. Стане ли нужда за лекар, той ще се обърне към този, когото обича. Между лекаря и болния трябва да съществува взаимна любов. Ще кажете, че като платите на лекаря, той е длъжен да ви помага. Не може да ти помогне онзи, който не те обича. Ако те обича, и без пари ще ти помогне. Любовта определя отношенията между хората. Като знаете това, не свързвайте приятелство с хора, които не обичате. Приятелят ви трябва да носи светлина в своя ум. Дето няма светлина, топлина и сила, т.е. разумност, доброта и сила, хората се бият, карат се и постоянно воюват помежду си.

Днес всички се питат кога ще се свърши войната. Войната няма да се свърши никога. Защо? – Защото причината за войната е в самия човек. Докато злото е господар на човека, той постоянно ще воюва. Във всеки дом има война: от една страна мъжът и жената воюват помежду си; от друга страна децата воюват. Двама млади се оженили по любов. От време на време мъжът си позволявал да удря на жена си по една-две плесници. Тя търпяла две години. Обаче един ден решила да даде добър урок на мъжа си: тъкмо се готвел да я удари, тя го пресрещнала и му ударила една силна плесница. Той премълчал, не казал нищо, но не си позволил вече да вдигне ръка върху нея. Той разбрал, че с плесници работите не се нареждат. Една плесница може да се понесе, но повече не се позволяват. Ако плесниците могат да оправят света, пръв Бог би си послужил с тях в рая. Когато Адам и Ева сгрешиха, Бог не ги би, но ги търсеше цял ден, и след като намери Адам, запита го: „Адаме, къде си? Защо се криеш?“ – „Убоях се, Господи, от Тебе, и се скрих.“ – „Защо не изпълни Волята Ми?“ –

„Другарката, която ми даде, ме излъга и ме накара да ям от забранения плод.“ Бог нищо не отговори. После запита Ева: „Защо яде от забранения плод?“ – „Змията ме излъга. Аз мислех, че всичко, което си създал, е чисто и си служи с истината.“ Бог изслуша и двамата и каза: „Нали ви заповядах да не ядете от Дървото за познаване на доброто и злото? Докато не обикнете това дърво, не трябва да ядете от плодовете му. В това се заключава вашата погрешка. Преди да изпълните съвета на змията, трябваше да изпълните Моята заповед. Ако бяхте отишли двамата до забраненото дърво, нямаше да сгрешите.“ Ева отиде сама и се поддаде на думите на змията.

И тъй, всяко нещо, което правите, трябва да бъде проникнато от любов. За всяко нещо, което правите, трябва да се допитвате до Господа. Ако Той одобри желанието ви, можете да го реализирате. Не предприемайте нищо без съгласието на Бога. Ако обичате някого, ще отидете при Бога, за да искате Неговото съгласие и съвет – Той да ви упъти как да постъпите. Бог е Любов, следователно Той ще ви научи как да обичате. Какво трябва да направите за онзи, когото обичате? Първо, ще внесете светлина в ума му, топлина в сърцето му и сила, т.е. живот в душата му. От светлината, топлината и живота ще създадете тялото, в което вашият възлюблен ще дойде да живее. Който няма поне една светла мисъл, едно светло чувство, една светла постъпка, които да му послужат за основа, той не може да разчита на живота. Само при това положение можете да разберете стиха: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила и с всичката си душа.“ Не можеш да възлюбиш Господа, ако не си възлюбил светлината, въздуха, водата и хляба. Без тях няма живот, без тях не може да се изяви Любовта. Докато живееш на Земята, ще възприемаш светлината и топлината на Слънцето, ще възприемаш

въздуха, водата и хляба. Щом напуснеш физическия свят и влезеш в духовния, пак ще възприемаш същите елементи, но в по-висока гама. В духовния свят човек диша етер, а не въздух. Той си изработва ново, етерно тяло, чрез което се приспособява към условията на духовния свят. Докато е на Земята, човек диша с дробове, нагодени за въздуха. С физическите си дробове той не може да направи стъпка напред или нагоре към духовния свят. Съвременните учени говорят за Луната, но и там човек не може да живее с физическото си тяло. Друго, по-фино тяло е нужно за Луната.

Ако говоря с человечески и ангелски езици,
а любов нямам, ще съм мед, що звънти,
или кимвал, що дрънка.

Кога говори човек? – Когато има светлина. Значи можеш да говориш само за това, което виждаш. Можеш да говориш само когато възприемаш светлината, въздуха, водата и хляба. Не е достатъчно само да възприемаш тези елементи, но трябва да ги възлюбиш. Тогава една част от тях остава в организма ти като условие за развитието ти, а друга част излиза навън като условие за проява на Любовта, която си приел. В заключение на това казвам: приемай и предавай всичко с любов. Яж с любов, за да растеш и да се развиваш правилно. Ако не ядеш с любов, ти сам ще се отровиш. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ – Къде ще намерите този хляб? – Във всичко, което Бог е дал за храна на човека. Откъснеш един плод и веднага го изядеш. Защо не помислиш за светлината, топлината, въздуха и водата, които са го създали? Този плод е живият хляб, за който Христос говори. Приеми го с благодарност и любов. Всеки плод носи живот в себе си. Благодари за живота, който си възприел.

И тъй, приемайте благата с любов и предавайте ги с любов. Няма по-голямо нещастие за човека от това – да приема и предава нещата без любов. Обичаш някого, искаш да го целунеш, но нямаш любов в себе си. Не целувай без любов! Ако имаш любов, ще целуваш, както целуват светлината, въздухът, водата и хлябът. Като прониква светлината в мозъка, топлината – в слънчевия възел, въздухът – в дробовете, и водата – в стомаха, това е вътрешен, съзнателен процес на Любовта. Приемайте светлината с любов, за да освободите ума си от ограниченията и тежестите на живота. Приемайте въздуха с любов, за да освободите сърцето си от горчивите и зли чувства. Приемайте водата с любов, за да се радвате на правилно кръвообращение. Приемайте хляба с любов, за да имате здрав стомах. Радвайте се, когато приемате и предавате нещата с любов.

Време е вече да изучавате светлината, въздуха, водата и хляба музикално, да създадете песни за тях. Нещата стават ясни и разбрани, когато се възпеят. Докато не се научите да пеете и свирите на светлината, на въздуха, на водата и на хляба, не бихте могли нито да учите, нито да дишате, нито да пиете вода и да ядете хляб. Съвременните хора не са дошли още до истинското учене, дишане, ядене и пиене. Мнозина мислят, че като отидат на другия свят, всичко ще научат. Не е така. И да отидете на онзи свят, преди всичко трябва да сте придобили изкуството да се ползвате от светлината и въздуха като превозни средства. Без превозни средства никъде не можеш да отидеш. Превозно средство за ангелския свят са светлината и въздухът; за разумния човешки свят превозно средство е водата, за доброто – хлябът. Къде ще отидеш без превозни средства? Къде ще отидеш без крака, без ръце, без очи, уши, уста и нос? Без очи не можеш да възприемаш светлината; без уши не можеш да

възприемаш звука, без уста не можеш да говориш, без нос не можеш да възприемаш миризмите и вкуса на предметите.

Какво представляват светлината, въздухът, водата и хлябът? – Те са ръцете и краката на Бога. Светлината е дясната ръка на Бога, а въздухът – лявата. Водата е десният крак на Бога, а хлябът – левият. Любовта е главата на Бога. Щом познавате проявите на Божията глава, на Божиите ръце и крака, вие сте във връзка с Божествения организъм, на който представлявате удове. Разчитайте на светлината, на въздуха, на водата и на хляба като прояви на Бога, за Когото е казано, че е Любов. Те носят живот, здраве и радост за всички живи същества. Кой не е опитал живата светлина, живия въздух, живата вода и живия хляб? Те носят Божието благословение. Дето присъства Бог, там няма противоречия, няма страдания, няма смърт.

Днес небето е чисто, ясно, без облаци. Това показва, че трябва да живеете в Любовта, проявена чрез светлината и въздуха. Свържете приятелство с водата и хляба – този е начинът, по който можете да прекарате поне един ден в Любовта. Направете опит още днес да проявите Любовта, както сте я възприели. Да живееш в светлината и въздуха и да се запознаеш с водата и с хляба – това значи да говориш с езика на Любовта. Мъчно се разбира този език, но без него животът няма съдържание и смисъл. С други думи казано: без светлина, без въздух, без вода и без хляб Любовта не може да се разбере – те са четири необходими елемента за растенето и развиването на всички живи същества. И най-малкото семе се нуждае от светлина, въздух, вода и почва. Дайте му тези елементи и не се грижете повече за него: то ще се храни от тях и ще израсте, ще цъфне и ще завърже. Нищо друго не ви остава, освен да благодарите за всичко, което ви е дадено. Благодарете за изобилния живот, за изобилната светлина и за

изобилната сила, които ви са дадени – те ще ви направят умни, добри и силни.

И тъй, възприемайте светлината, въздуха, водата и хляба така, както приемате живота. Божественият живот нека тече във всяка ваша мисъл, във всяко чувство и във всяка постъпка. Това значи да проявите Бога в себе си. Казано е в Писанието: „Да се весели Бог в нас и ние в Него.“ Това подразбира стихът: „Възлюбил си истината в човека.“

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Съдбата е в ръцете на Бога, а човек трябва да прощава на ближния си. Това е пътят към Любовта. Задачата на човека е да прощава и да се изправя. Каквато погрешка и да е направил с ръцете, краката, очите, ушите или устата си, той трябва да я изправи. Любовта е единственият път за изправяне на погрешките, Любовта е единственият път за освобождаване на човека от ограниченията и заблужденията. Само свободният може да се ползва разумно от светлината, от въздуха, от водата и от хляба.

Работете съзнателно върху себе си и осветявайте Името Божие чрез всяка своя мисъл, чувство и постъпка. Така ще придобиете вътрешен мир. Така ще се радвате на Божието благословение.

18-та беседа от Учителя, държана на 3 октомври 1943 г., 5:00 ч., София – Изгрев

ПРОЯВЕНИЯТ ЖИВОТ

Послание към евреите 13:1-7

Няма по-велико нещо в света от проявения живот. В този живот се изявява Любовта. Всички говорят за Любовта, но малцина имат ясна представа за нея: както и да се обяснява, още много време тя ще бъде неразбрана. Понякога разбраните неща причиняват големи нещастия и страдания на хората, а неразбраните – големи блага. В това отношение за предпочитане е да не разбирате Любовта и да благувате, отколкото да я разбирате и да бъдете нещастни. Неразбраното и неразумно използваното богатство причинява страдания и нещастия, а разбраното и разумно използваното причинява радост и веселие. Бедният е спокоен, не се страхува за живота си. Богатият, който неразумно използва богатството си, живее под постоянен страх да не го убият и да не отнемат живота и парите му. Защо гонят, бият и преследват богатия? Защо удрят с чук и камъни замръзналия извор? – За да го пробият някъде и да изтече водата му навън. Ако богатият е замръзнал, нека направи усилие да се разтопи навреме и да се влее в сърцата на хората, за да не става нужда да го удрят с камъни и да счупят леда, който го е сковал. Давайте изобилно от водата, която имате на разположение. Ако си богат, трябва да течеш, да даваш изобилно от себе си; не даваш ли, чукът ще играе върху тебе. Ако си сиромах, ще работиш усилено с мотиката, с ралото, с перото, с четката, с лъка: какъвто занаят имаш, ще работиш. Който не работи, няма да яде.

Един турчин стоял пред дюкяна си и чукал кафе в една голяма чутура. Като вдигал и слагал чука в чутурата, от време на време той

изпъшквал и издавал звука *ха-ха*. Минал край него един млад турчин, безделник, и се спрял да погледа как чука кафето. Дошло му на ума да вземе участие в чукането на кафето и се обърнал към кафеджията с думите: „Слушай, вместо да вършиш две работи, да чукаш и да казваш *ха*, остави последната работа за мене. Ти чукай кафето, а аз ще казвам *ха*, за да те улесня. Съгласен ли си?“ – „Съгласен съм“ – отговорил старият турчин. Той продължил чукането, а младият турчин стоял около кафеджията и при всяко вдигане и слагане на чука казвал *ха*. Кафеджията очукал кафето си и влязъл в дюкяна да услужва на клиентите си. Като събирал празните чаши, той получавал от клиентите парите, които турял в една тенекиена кутия. Съдружникът му гледал как кафеджията събира парите и му казал: „Защо ме забравяш? Нали заедно чукахме кафето? И аз имам право на половината от парите.“ Кафеджията го погледнал и нищо не му отговорил. Като видял, че няма да се споразумеят, младият турчин дал кафеджията под съд. Съдията извикал и двамата, изслушал ги и след това издал присъдата си в полза на кафеджията. На младия турчин казал: „Когато кафеджията туря парите в тенекиената кутия и се чува звукът *тин*, това ще бъде възнаграждението за твоята работа.“ Значи парите били за онзи, който чукал кафето, а *тин* – за онзи, който казвал *ха*.

И тъй, който не работи и не чука кафето в живота, постоянно се разочарова. Разумна и съзнателна работа се иска от всички хора. Който е дошъл на Земята, трябва да работи. Земята заема важно място в Слънчевата система. Много възвишени същества се стремят да дойдат на Земята да следват земния университет. Прочут е този университет! Той се е прочул даже и на другите планети. Който иска да се научи на ред и порядък, слиза на Земята да следва земния университет. Първоначално Земята била неустроена и пуста, но Бог

се заинтересувал от нея, работил шест дена усилено, създал нов ред и порядък, който нарекъл „ред на новия университет“. След това създал човека и го поставил в този университет да учи, да придобива знания и опитности, да развива и обработва своя ум. Без знание и опитности умът е празна каса или непосята нива. Нива, по която не са минали рало и мотика, е пълна с тръни и бодили. Мисълта прави ума ценен и богат. Умът се нуждае от светли и прави мисли – те носят благословение за човешката душа.

Радвайте се на благата, които носят умът и сърцето. Колкото малки и да са тези блага, те постепенно се увеличават. В разумния свят малките неща растат и се увеличават, а големите се смаляват. Ако си малък, ще се увеличиш; ако си голям, ще се смалиш. Когато се изявява на Земята, Бог постоянно се смалява. Той е велик, не може повече да расте и да се увеличава. Ако се прояви в Своето величие, Той ще бъде недостъпен за нас. Ето защо Бог постоянно мисли как да се изяви, за да бъде разбран и достъпен за всички същества. Слънцето, което е 1 500 000 пъти по-голямо от Земята, се вижда толкова малко, че и децата могат да го обхванат. Бог постави Слънцето на голямо разстояние от Земята, за да бъде достъпно за човешкото съзнание, да го приеме човек в себе си и отдалече да го изучава. Човешкото съзнание не е развито още, не може да се ползва от големите неща. Ако Слънцето би се проявило в своята големина, нищо не би останало от човека и от живота на Земята. Не е лесно да видите Слънцето в истинската му големина. Даже Земята, която е много по-малка от Слънцето, е недостъпна още за човешкия ум.

Често хората си служат за някого с израза: „Земята носи на гърба си.“ С това те искат да покажат колко силен и велик е известен човек. Невъзможно е човек да носи Земята на гърба си. Преди всичко той е на Земята, не може да я носи. Друг е въпросът, ако е някъде в

пространството. Да носиш Земята на гърба си – това значи да носиш греховете на човечеството. За Христа се казва, че понесе греховете на хората. Значи Той носеше Земята на гърба Си. Христос е необикновен човек и може да направи това, което обикновеният не може да направи. Някой казва, че като се помолил на Бога, завалял дъжд и напоил изсъхналата земя. Това е възможно, ако молитвата му е чиста и свята. Обаче молитвата на обикновения човек остава като глас в пустинята. Много пророци са говорили и говорят от името на Бога, но малцина от тях Го познават. Те говорят за Бога и Го описват като човек. Тази е причината, дето вместо да повдигнат хората, те ги отдалечават от Бога. Затова казваме, че малките причини понякога произвеждат големи последствия. Например не всякога водата замръзва през зимата. Вън е студено, температурата е под 0°, но водата още не е замръзнала. Достатъчно е да дойде отвън едно малко сътресение, за да замръзне водата веднага. Същото става и с дъжда: въздухът е влажен, наситен с водни пари, но дъжд още не вали. Събере ли се достатъчно прах във въздуха, равновесието между водните пари се нарушава и дъждът иде.

Следователно малки причини оказват влияние и върху човешките чувства. Срещате един спокоен, кротък човек, с урегулирани чувства. Кажете ли нещо, което разтърсва съзнанието му, той веднага изгубва своя мир и започва да се безпокои. Докато се занимава с неща, които не влизат в живота му, човек винаги ще се смущава и ще нарушава вътрешното си равновесие. Всеки иска да знае своето бъдеще, всеки иска да знае какво ще излезе от него. На всеки мога да кажа какво ще излезе от него: ако учи, ще свърши добре училището; ако не учи, нищо няма да постигне. И способният, и неспособният трябва да учат. Не е достатъчно да кажете, че спасението иде чрез Христовата кръв, но съзнателна работа се иска от

човека. Спасението е съзнателен, разумен процес, а не механически. Спасението иде чрез Любовта – само любещият може да се спаси. Ако спасението беше механически процес, светът трябваше да е спасен досега. Наистина, днес светът е по-добър, отколкото в миналото, но хората трябва да работят още много, докато постигнат това, което желаят. В далечното минало родителите са изяждали децата си, но днес това се счита за голямо престъпление. Има остатъци и от миналите времена, но това е атавизъм, от който хората се пазят. Чувате някой да казва: „Ще те изям от любов." Това е криво разбиране на Любовта. И Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и ако не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." В случая под „плът и кръв" се разбира Словото Божие. Който не възприема Словото Божие, няма живот в себе си. Словото Божие представлява още и плодовете на Дървото на живота. С тези плодове трябва да се хранят всички хора, за да придобият вечния живот.

И тъй, хранете се със светлите мисли и чувства на хората, за да се повдигате и да вървите напред. Какво изпитвате, когато четете книгите на великите писатели? – Насърчавате се и сте готови на жертви и подвизи. Като четете някоя обикновена книга, вие се обезсърчавате и не очаквате нищо от живота. Колкото по-високо стои човек, толкова повече светлина излиза от него – нещо меко, приятно изтича от него. За такъв човек се казва, че е магнетичен, действа добре върху ума и сърцето на окръжаващите. В негово присъствие и най-възбуденият и нервен човек се успокоява. Магнетизмът е течение, което изтича свободно и независимо от човека. Това течение не трябва да се прекъсва. Кой може да прекъсне магнетичното течение в човека? – Лошият и зъл човек. Следователно лош човек е онзи, който прекъсва магнетичното течение в своя ближен. Роденият от Бога никога не прави зло на ближния си. Красивата картина

всякога си остава красива – нищо не може да отнеме красотата ѝ. Божественото винаги си остава Божествено. Ще кажете, че грехът опетнява човека. Обаче грехът е трън, който временно създава мъчнотии на човека: щом го извади, мъчнотията изчезва. Грехът, смъртта са временни прояви в живота. Хората умират, ангелите падат, а Бог работи. Докато умираш, човек си, но смъртта ще те спаси; докато падаш, ангел си. Който пада, мъчно става и мъчно се спасява. Затова е казано в Писанието: „Пазете се да не паднете и да не можете да станете.“

Какво представлява смъртта? – Смъртта ограничава човека от благата на неговия ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. Страшно е положението на онзи, който се е ограничил от благата, които Бог му е дал. Той преживява състоянието на гладния, който се стреми към хляба, но хлябът бяга далече от него. Той вижда пред себе си трапеза, пълна с вкусни ястия, но приближи ли се към нея, тя бързо се отдалечава. Дни и нощи той простира ръце към трапезата, но не може да се докосне до нея. Съвременният човек гони тази трапеза цял живот, без да я достигне. Днес иска да постигне нещо, утре – друго, и в края на краищата, обезсърчен, отчаян от живота, отпуща ръце и казва: „Нищо не постигнах.“ Не търсете пищните трапези, не се стремете към велики постижения – малките постижения осмислят живота. Животът произлиза от малките семенца, които растат, развиват се и дават плод.

Всички хора, всички живи същества искат да живеят. Какво представлява животът? Животът не е комедия. Защо? – Защото в комедията е представена смешната страна на нещата. Животът не е нито драма, нито трагедия. Драма е онова, което не те задоволява: ти си очаквал нещо повече, а впоследствие се разочароваш. Трагедията е възприемане на онова, което не те задоволява и в края го изхвърляш

навън. Животът произтича от Любовта. Как се изявява Любовта? – Както изгряващото Слънце. То изгрява всяка сутрин и изпраща своето благословение на цялата Земя. Каже ли, че ще изгрее, изгрява; каже ли, че ще залезе, залязва. То никога не изменя на обещанието си. Достатъчно е да излезеш навреме да го посрещнеш и изпратиш, за да се увериш в истинността на думите му. Бъдете верни на Любовта, както е вярно Слънцето на своя път. То следва своя път неотклонно и радва всичко живо на Земята. Затова се казва, че всичко иде от Слънцето. То праща радости и скърби. Докато изгрява и залязва – радостта посещава хората; ако престане да изгрява и залязва, навсякъде ще настъпи мрак и тъмнина, смърт и ограничение. Слънцето се разговаря с хората чрез плодовете и благата, които те възприемат. То стои високо и далече от тях и наблюдава как те използват благата.

Радвайте се, докато Слънцето се разговаря с вас и ви изпраща своите блага. Стремете се към Любовта като към условие за живота. Мнозина се страхуват от нея. Те мислят, че Любовта носи страдания. Дали живеете с любов, или без любов, страданията са неизбежни. За предпочитане е тогава да живееш с любов, макар и да имаш страдания. И апостол Павел мислеше, че като проповядва Христовото учение, ще мине без страдания. Като го биха няколко пъти, разбра, че се е заблуждавал, и казваше: „Братя, за да влезем в Царството Божие, ще минем през големи страдания.“ Сега и аз казвам: който иска да придобие Любовта на Христа, ще мине по Неговия път. Всеки ще мине през смъртта и през живота, за да опита всички ограничения и страдания. След това ще каже като Павел: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ Зад всяко страдание се крие Божията Любов. Няма страдание в света, което в бъдеще Бог да не превърне в благо. Всички грешници, които

приличат на черни въглени, ще станат в бъдеще диаманти, които царете ще носят на короните си.

Новото време изисква нови хора, с нови разбирания и нови методи на работа. Човешкият ум се нуждае от изобилна светлина, с която да разрешава задачите на живота. Без светлина животът е тежък, ограничен и безсмислен. Пазете светлината на ума си – да не загасне. Който е загасил свещта си, минава за лош човек. Той се движи в нощта на живота и каквото намисли, добро или зло, скоро го реализира. Добър човек е онзи, който е запазил светлината на ума си и добре обмисля постъпките си. Преди години наблюдавах отношението на един баща, по характер философ, към децата му. Отворил една философска книга, той четеше нещо. В това време децата му се качваха по раменете, по главата, дърпаха го за косата, но той четеше, не им обръщаше внимание. От време на време хвърляше поглед към тях, усмихваше се и си казваше: „Деца са, не разбират какво правят. Когато пораснат, ще поумнеят, няма да постъпват по този начин.“

На какво може да се уподоби усмивката на любящите баща и майка? – На слънчевата усмивка. Като изгрява, Слънцето се усмихва и изпраща поздрава си далеч по света. Защо и човек да не се усмихва като Слънцето? Отде придоби той навика да се мръщи и навъсва? Нито Луната и звездите, нито дърветата и растенията, нито камъните даже се мръщят. Ситият е всякога радостен и усмихнат – той има вяра в доброто и в бъдещето. Гладният е мрачен – той се е обезверил, изгубил е смисъла на живота. Вяра и безверие са състояния, които постоянно се сменят. Ситият вярва в живота, а гладният – в смъртта. И двамата трябва да уповават на Бога, както правят растенията, които с години стоят затворени в земята. Те вярват, че ще дойде ден, когато ще извадят главите си навън, ще видят светлината и ще се ползват

разумно от нея. Те очакват това време с търпение и дават изобилно плодове, с които хранят своите ближни. Те казват на хората: „Вървете в пътя на светлината, и ние идем след вас.“

Съвременните хора живеят, работят, мислят, но постиженията им са слаби. Всеки носи известни дарби в себе си, които не може да развие. Защо? – Не знае как да ги прояви. Слушате някой музикант или певец на сцената, възхищавате се от него, но той не е доволен от себе си. Той разбира, че не се е проявил, както трябва, има още да постига. Той свири или пее и поглежда към публиката, оттам иска да почерпи сила. Публиката е сила, наистина, но ако всички разбират и оценяват музиканта. Мнозина го слушат, но малцина го разбират. Ето защо, за да проявят своята дарба, музикантът или артистът трябва да отправят погледа си нагоре, отдето идат силата и животът. Бог е живот и сила, следователно Той иска и ние да живеем и да бъдем силни. Човек умира по единствената причина, че не поддържа връзката си с Бога и не отправя погледа си към Него. Бог подава ръката Си на болния, иска да му помогне, но той отблъсква тази ръка, разчита на лекарствата. Бог отваря очите на невежия, иска да му покаже как да учи и работи, но той се отказва от тази помощ, мисли, че сам може да постигне всичко. Човек, като е сам, се мъчи и се труди, а не работи.

Само просветеният и съзнателен човек работи. Той е свързан с Първата Причина на нещата и оттам черпи сила. При мъчението и труда човек изразходва много енергия, а при работата – малко енергия. И тогава, ако е цигулар, той свири и сам се въодушевява от свиренето; ако е художник, сам се въодушевява от картината си; ако е писател, сам се въодушевява от написаното. Някой пише писмо на ближния си и пропуща букви, задрасква цели думи и после се извинява, че бързал, нямал време да препише писмото. Ако няма

време, по-добре да не пише, да отложи писмото си за друг ден, когато е свободен. Друг пък пише писмо и започва с едри, красиви букви. Колкото по-надолу отива, буквите стават ситни, едва се четат. И той се извинява, че е бързал много. Той започва с Божественото, с щедростта, а свършва с човешкото. Това не е характер. Който иска да работи върху характера си, трябва да се стреми да пише красиво, чисто, сам да е доволен от написаното. Не свързвайте приятелство с човек, който започва добре, а свършва зле. На такъв човек ще кажеш: „Когато писмата ти са добре започнати и добре завършени, тогава ще завържем приятелство.“ Ще кажете, че написването на едно писмо е дребна работа, не може да определи характера на човека. Не е така – всъщност малките работи определят човешкия характер, а не големите.

И тъй, който се радва на малките блага, ще живее много години на Земята. Който посреща страданието с радост и се учи от него, ще живее дълго време на Земята. Момък, който остава верен на любовта си, също ще живее дълго време на Земята. Раздвои ли се, той веднага заболява. Това е все едно да ядеш две яденета, които не се смилат в едно и също време. Който иска да бъде здрав, не трябва да смесва храните. Ще ядеш една храна и като се смели, тогава ще приемеш втора. Същото се отнася до чувствата и мислите. Не смесвайте мислите и чувствата си. Само така ще поддържате хармонията между ума и сърцето си. В това отношение Соломон направи погрешка, взе 300 жени и 900 наложници, но въпреки това не можа да разреши задачата си. Той искаше да изучи женското сърце, но не можа. В края на краищата той каза: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Къде е погрешката: в Соломон или в жените? Когато една майка роди едно лошо дете, къде е вината: в майката или в детето? Вината може да бъде и в майката, и в детето, или само в единия от тях. Има случаи,

когато присадката на дървото е доброкачествена, а самото дърво е диво. И обратно: дървото е благородно, питомно, а присадката – дивачка. Следователно майката може да е дивачка, а присадката – детето – благородно; или майката може да е благородна, а детето – дивачка. Днес повечето хора са присадени, а малко от тях са родени от Бога. Ако се счупи присадката, човек се проявява такъв, какъвто е бил първоначално – дивак. Какво може да излезе от дивак или дивачка?

И тъй, човек може да разчита само на три неща в живота, които никога не се изменят. Те са първичният подтик на Любовта, първичният подтик на Мъдростта и първичният подтик на Истината. Дойдете ли до вторичния подтик, в тях се явява поляризиране, т.е. проява в две посоки. Едната посока се изявява чрез даване, а другата – чрез вземане. Това виждаме и в млекопитаещите. Онези от тях, които служеха на принципа на даването, станаха тревопасни; другите, които служеха на принципа на вземането, станаха хищници месоядци – те нападат тревопасните и ги изяждат. Банкер, който мисли само за забогатяване, носи хищнически характер. Защо му е голямо богатство? Всеки човек разполага с богатство, което никой не може да му отнеме. Той се ползва от светлината, от въздуха, от водата и от хляба, които Природата изобилно дава. Да се ползва от тези четири елемента – това е право, дадено на всеки човек от Бога. Какво по-голямо благо може да се иска от това? Който носи светлината в себе си, всякога е весел, разположен; лицето му е светло, ясно, а очите – бистри, живи, подвижни. Щом изгуби светлината си, той става мрачен, сърдит: лицето му потъмнява, очите се замъгляват – става недоволен и подозрителен. Каквото и да му се говори, той мисли, че го лъжат. Как се познава кога човек не говори истината? Който не говори истината, всякога бърза. Каквото и да прави, все бърза, за да не

го видят и да не разберат намеренията му. Ако е музикант, той преписва оттук-оттам цели пасажи от чужди произведения и ги представя за свои. Ако е писател, взема чужди мисли от произведенията на други писатели и ги представя за свои. Само онова е твое, което никой не може да ти отнеме.

Един богат човек, но голям скъперник, заболял тежко и не могъл да се излекува. Смъртта го дебнела, но той не могъл да умре, мъчил се, пъшкал, все за парите си мислел. Най-после той поискал да му донесат две торби със злато, за да ги види за последен път и да им се порадва. Взел торбите в ръцете си, подрънкал ги и спокойно си издъхнал. След това близките му извадили торбите със златото от ръцете му и за спокойствие на душата му турили при него две торби с фалшиви монети. Истинското злато задържали за себе си, а стареца погребали с фалшивите пари.

Време е вече хората да се откажат от фалшивите пари. Задръжте за себе си красивите мисли, чувства и постъпки, които сами сте родили: те са истинските златни пари, които никога не се изменят. Те са плод на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля; те са резултат на съприкосновението между една възвишена душа и възвишен дух, които ги създават, а умът, сърцето и волята ги възприемат и предават. Мислите и чувствата определят типа и характера на човека. Например венериният тип е кръглолик, жизнерадостен, разположен. Сатурновият тип има продълговато лице с тъмен цвят и хлътнали очи. Той е повече недоволен, песимист, не намира смисъл в живота.

Един виден американски проповедник поради често преяждане разстроил стомаха си и заболял от диспепсия, т.е. запичане. Болестта се отразила върху характера му. Той започнал да гледа на живота песимистически, поради което и проповедите му имали такъв

характер: говорел на слушателите си за ада, за вечния огън, за Божието наказание. Те се изпоплашили и започнали да мислят какво да правят със своя проповедник. Като разбрали къде е причината, посъветвали проповедника си да иде в някоя болница да се лекува. Той приел съвета им и влязъл в една болница. Лекарите промили няколко пъти стомаха му, подложили го на диета и след известно време той напуснал болницата здрав и разположен – духът му се повдигнал и той започнал да проповядва за добрия живот, за рая и за благата на живота.

Какво се иска от човека? – Да яде умерено и навреме, да ляга и да става навреме, да върши работата си навреме. Съвременните хора се отличават с краен безпорядък. Той е наследствен, придобит от деди и прадеди. Човек разполага с възможности и сили да се справи с този безпорядък, да хармонизира живота си. Който няма ред и порядък в себе си, извинява се, че не обръщал внимание на дребните неща. Не е така – той е лишен от чувството за ред и порядък в себе си. Според френолозите този център се намира някъде над веждата. Като работи върху себе си, човек може да развие този център. Дружете с хора, у които редът е силно развит. Ако искате да станете музиканти, да развиете музикалното си чувство, дружете с музикални хора. Светът се нуждае от добри, разумни, музикални хора. Ще кажете, че сте наследили тези си качества от дедите си. Това, което сте наследили, за времето си е било добро, но вие трябва да работите съзнателно върху себе си, за да развивате придобитите дарби и способности. Новото време изисква нови разбирания, нови дарби, нови способности. Всеки ден, всеки час носи нови условия и изисквания. Пропуснете ли ги, ще чакате дълго време, докато се повторят същите условия. Тренът върви в определен час. Не пропущайте този час, за да не съжалявате за изгубените условия.

Не пропущайте добрите условия, при които животът се развива. Ако днес намислиш да извършиш едно добро дело, не го отлагай за другия ден. Отложиш ли го, ти губиш добрите условия, които денят ти носи. Отлагането на добрите мисли, чувства и постъпки води към упадък и деградиране. Христос казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон.“ Божият закон се проявява еднакво към големите и към малките неща. На друго място Христос казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Как ни е възлюбил Бог? – Чрез грижите, които полага за нас, и чрез благата, които ни дава. Ние се радваме на благата, но забравяме, че във всяко благо се крие Бог. Ядем сладки плодове, без да подозираме, че в тяхната сладчина е Бог. Сладчината е Божествено качество. Светлината също е Божествена проява, безразлично отгде иде – от Слънцето, от електрическата машина или от запалената свещ. Отдето и да иде, светлината има Божествен произход – тя се дължи на мисълта на възвишените същества, които живеят на Слънцето. Ако и тяхната мисъл беше толкова егоистична, както на хората, светът щеше да тъне в мрак и тъмнина. Разумни и възвишени са жителите на Слънцето. Те наблюдават живота на Земята отдалече и познават всички хора, знаят даже и имената им. Хората на Земята не се познават по име, но жителите на Слънцето ги познават по прояви, по характер и по възможностите, които се крият в тях. Възможно ли е това? – Някога ще го проверите и ще се убедите в истинността на моите думи. Ако не можете да проверите това, което ви се казва, то остава недоказано. Всяко нещо, което не може да се докаже, не се приема. Ако не сте видели черен човек, как ще си го представите само по описание? Обаче на Земята съществуват бели и черни хора, както има бели и черни мисли.

Какво става, когато съедините една бяла и една черна мисъл в ума си? – Ще се роди или черна, или бяла мисъл – зависи от силата им. Ако бялата мисъл е по-интензивна от черната, от съчетанието ще се роди бяла мисъл. Ако черната мисъл е по-силна, в резултат ще се роди черна мисъл. Черно дете се ражда от черен баща и бяла майка или от бял баща и черна майка. Ако майката и бащата са бели, и децата им са бели; ако и двамата са черни, само черни деца се раждат! От бяла майка и черен баща или обратно раждат се и бели, и черни деца.

Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави." Като знаете това, съчетавайте в себе си възвишени и светли мисли с възвишени и светли чувства и постъпки. Стремете се към съчетанието на възвишената си душа с възвишен светъл дух. Само така ще се родят във вас светли и възвишени мисли, чувства и постъпки. Тогава животът ви ще се осмисли и подобри. Срещали ли сте човек с бяло светло лице, от когото да лъха любов и истина? В погледа на такъв човек се чете истина и вяра. Той има доверие във всички хора, а сам си служи с Абсолютната Истина. Вложете доверието си към всички хора, за да се ползвате и от тяхното доверие. Вярвайте на добрите хора – на бедни и богати, на прости и учени. Човек се определя по своя ум и сърце, т.е. по своите мисли и чувства. Човек се определя още и по своите възвишени постъпки, т.е. по проявите на своята душа и на своя дух.

Днес мнозина очакват слизането на Христа на Земята – Той да разреши въпросите на живота. Всеки ден, всеки момент Христос слиза на Земята, но малцина съзнават това. Важно е какво ще намери Христос между хората. Той носи блага на човечеството, но какво ще получи в замяна на това? Той носи свобода и мир, но как ще ги използват хората? Преди да разберат и оценят свободата и мира,

хората трябва да оценят светлината, въздуха, водата и хляба, които Христос изобилно дава. Оценявайте благата, които постоянно ви се дават. Бъдете будни, използвайте добрите условия без страх и отлагане.

Какво представлява страхът? – Той е животинско чувство, което трябва да се възпитава. Човек трябва да се страхува от злото, а не от доброто. Затова казвам: бягай от злото, стой при Доброто; бягай от лъжата, стой при Истината. Всеки ден прави по едно малко добро, за да знаеш, че си направил нещо. Най-малкото добро повдига човешкия дух и душа. Ето защо въоръжете се с Доброто, Любовта и Истината, за да бъдете съработници на Бога. Кой може да бъде съработник на Бога? – Здравият, силният, разумният. За да бъде здрав, човек трябва да се отнася добре с външните и вътрешни органи и да благодари за всичко, което му е дадено. Засега хората са още наематели, нямат собствени тела. И като наематели те трябва да се отнасят добре с телата си. Като живее добре, човек си създава собствено тяло, с което може да живее и на този, и на онзи свят. Не стана ли така и с Христа? Той лежа три дена в гроба, превърна смъртното Си тяло в безсмъртно и възкръсна с него.

Задачата на съвременния човек е да постигне безсмъртието и вечния живот. Това значи да влезе той в правия път, да придобие вечния живот, за който е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Казано е още: „Които чуят гласа Ми в последния ден, ще оживеят и възкръснат.“

Желая ви в последния ден, т.е. в сегашните времена, да чуете гласа на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина, да станете, да възкръснете и да започнете новата работа. Желая ви да

облечете новата дреха, изтъкана от нишките на живота, на знанието и на свободата.

19-та беседа от Учителя, държана на 3 октомври 1943 г., 10:00 ч., София – Изгрев

Съборно слово 1944 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 25 до 28 август 1944 година)

ПОЛИВАНЕ

91 псалом

Молитвата на Царството

„Духът Божи“

Отче наш.

Ще прочета 15 глава от Матея.

Вие сте от разни характери и да ви се говори някой път една реч, не се разбира от всичките еднакво. Един богат човек иска много пищна храна, разнообразна, да е сготвена добре. Той проста храна не обича. Казвам: Във всичките разбирания, във всичките философии на живота кое е най-важно? Една копринена тънка дреха за зимно време ни най-малко не е практична. За лятното време при 30 градуса топлина е отлична. После може да е с деколте, без ръкави. Даже животните, които са ходили с деколте в топлите места, при студените условия на живота изникнали им косми. Космите на главата от зор изникнаха. Брадата от зор е израснала. Дето хората са станали малко гладки, показва добрите условия.

Сега вас ви занимават някой път много обикновени работи. За пример интересува ви, като идете да учите, как ще свършите училище. Свършите четири години отделения, свършите три години прогимназия, пет години гимназия, четири години университет. Другите казват: Учен човек, много знае. Ти виждаш, че колкото учиш, все има повече да учиш и мислиш, какво да направиш със знанието, което имаш. Станеш по-чувствителен, по-честолюбив, мислиш, че си учен човек, че хората с тебе трябва другояче да се обхождат. По-напред като прост слуга този ти каже нещо, ти го направиш, онзи ти

каже друго направиш го. Сега казваш, че всеки не може да ти заповядва. Значи ние обичаме да заповядваме, а не обичаме да ни заповядват. Кое е по-хубаво сега: да ти заповядват или да заповядваш? Кое е по-хубаво: да заповядваш или да ти заповядват? Ако е за добро, да заповядваш е най-добре, ако е за зло, най-лошо е. Следователно за доброто да заповядваш, имаш пълно право. Дойдеш до злото, нека да ти заповядват, ти само слушай. Като ти заповядват, ти иди, че направи доброто. Вие едновременно сте господари и на доброто и на злото. Заповядвай на себе си да правиш добро. Когато обичаш някого, дойде при тебе казваш: Заповядай! Правиш му услуга искаш да го нагостиш. Когато не обичаш някого, заповядваш да го нахукат, казваш да си върви. Питам кой господар е по-добър от двамата. Вие казвате, този човек не обичам. То е тъй, че не го обичаш. Този човек за бъдеще ще бъде условие да те обича. Този човек, когото сега не обичаш, за бъдеще ще имаш нужда да те обича. Този човек, когото сега не обичаш, за бъдеще няма да бъде нищо. Сега вас ви се вижда противоречие, как може да бъде. Вземете един слуга, комуто господарят дава заплата десет хиляди лева, нали изпълнява, каквото заповяда господарят му. Каквото каже господарят изпълнява думата му. Един ден, когато господарят престане да му плаща, слугата не го слуша. Освен че не го слуша, казва: опак, изяде ми парите, изедник.

В света с пари добро никога не може да направиш. Дето казват, че с пари може, то е за злото. С пари убийство може да направиш. Може да те подкупят да идеш и да убиеш когото и да е. Всички мислите, че като имате пари, ще правите добро. Лъжете се. С пари всичките хора са развратени. Сега разбирайте думата развратени, развъртени. Развращението иде, когато дойдат парите. Развращава се човек от парите, когато парите му станат господар. Парите са едно оръжие, една сабя, която носиш. Ако си умен човек, ще направиш

добро с нея, ще насечеш дърва, ако си от лошите може да претрепеш някого. Казвам: Когато казва Писанието: „не може човек да служи на двама господари“, защото в света има само един господар. Бог е създал света. Вторият господар сам се е наложил. Случва се в едно семейство, че бащата умира, остава големият син, взема мястото на бащата, започва да се разправя с другите братя както баща му. Бащата е дал нещо, този брат, отде накъде ще се разпорежда. Сега ще вземе привилегията като големия баща, казва: Трябва да се подчинявате. Казвам: Валидна е първата заповед, която е излязла от Бога. Другите заповеди са второстепенни. Сега по какво се познават Божествените заповеди от човешките. Божествените заповеди никога не произвеждат противоречие. Каквото кажеш, става, каквото бутнеш, става. Завъртиш ключа, дойде светлината, завъртиш ключа, дойде водата, завъртиш ключа, дойде хляба. Обаче в заповедите на хората няма тази сила. Казваш много работи, но туй което е човешко, винаги произвежда в човешката душа, в ума, в сърцето му раздвояване. Раздвоиш се, дали да го направиш или не, то е човешко. Мислиш дали да го обичаш или не, то е човешка работа. В любовта няма закон, който да ти каже да обичаш. Щом мислиш дали да обичаш или не, то е човешко. Светлината няма закон да осветява. Да кажеш на светлината или на запалената свещ да светят. Като запалиш свещта, тя знае да свети.

Сега вие казвате, защо не ни върви. Човешки работи са, затова не ви върви. Казваш: Аз защо не мога да живея с този човек? Ти си избрал един другар, който не е по Бога, как ще живееш? Искаш ти да бъдеш господар и той иска да бъде господар. Двама господари на едно място не може. Плюс и плюс се отблъскват, противоречие има. Знаете ли защо има противоречие? Двама души, които се обичат и двамата са гладни, от две места им дават хляб, единият иде на едното

място, другият на другото, ще се разделят. Двама гладни хора не може да се обичат. Сега аз ви говоря за обичта, тя строи. Когато аз говоря, аз не визирам обикновената любов. Любовта,която вие имате е толкоз обикновена, тя съществува в животните, навсякъде. Тя е последната слугиня на Бога. Последната любов е, с която вие се занимавате. Подолна от нея няма, вие сте я хванали за пеша и, държите се. Пък тя е базиргянин: малко дава, много взема. Някой ми казва: Знаеш ли, че аз те обичам. Как ме обичаш? Сега ние казваме, че обичаме Бога, любим Бога. Обичаме Го, защото ни е пратил на земята, как няма да го обичаме. Ако ви бутне, вземе изведнъж всичко. Ще кажем: Отсега нататъка на Господа не служа. Ако някой ви зададе един въпрос: Защо трябва да обичате един човек? Трябва да го обичате, защото ви люби. Някой дойде и ми казва, че много ме обича. Обича ме, как няма да ме обича. Дошъл с празен чувал, обича ме трябва да напълня чувала. Иска да вземе от мен, а иска да ме убеди, че ме обича. Да каже на светски език: Дойдох при тебе да взема жито, от тебе да ми напълниш чувала. Казва: Ти напълни моя чувал, аз ще напълня твоя. То е политика. Ти като напълниш чувала, ако го видиш хвани го. Обичта с празния чувал, то е за ваша сметка. Вие мислите, че като обичате някого, вие му давате. Онзи, когото обичате, вие винаги вземате от него. Ето което не знаете. И в обичта има вземане, там любовта после се проявява. Идеш при някой богат човек, казваш: Аз те обичам. Той разбира закона, напълни ти чувала с жито. Идеш на неговата нива, изореш я, посееш я с жито. Идната година, като го пожънеш, казваш: Ти миналата година ми даде един чувал с жито, посях го, спечелих, аз вземам един за мене, а на тебе давам девет чувала. То е любов. Любовта, която посеете на нивата, от плода върнете деветте чувала, а за себе си оставете един чувал. Не оставяйте за себе си девет чувала, то е неразбраната любов, от която главите на

хората са побелели и оголели. От тази любов ще очакваш да ти побелее главата. Не само това, но най-после каквото има човек в този свят, с тази любов ще го изгуби.

Вземете съвременния свят. Ще ти наложи един закон, ще идеш да се биеш за отечеството. Трябва да жертваш всичко. Баща ти ходил да се бие, убили го. Брат ти ходил да се бие, убили го. Сестра ти била милосърдна сестра, убили я. Каква е тази любов? Казват: Трябва да умрете за отечеството, като го обичате. Казвам: Новото учение е друго. Не трябва да умираме за отечеството, но да живеем за отечеството. Не искам онези, които ми дължат да умрат, но да живеят да си платят дълговете. След като умрат изпоядат ме. Вие като ви стане мъчно искате да умрете. Постоянно слушам: Искам да умра. Чакай де. Като сте сиромаси искате да умрете, но като богати искате ли да умрете? Ако няма кой да ви обича, искате да умрете, но ако има кой да ви обича, искате ли да умрете? Не. Защо. Сега аз ви говоря върху илюзиите на света. Влезли са известни същества които са изопачили Божествения закон. Съществува един свят на илюзии във вас. Всякога знайте, щом една мисъл се раздвои в ума, не е права. Щом едно чувство се раздвои не е право. Щом една постъпка се раздвои не е права. Божественото в човека никаква сянка не хвърля. Пълна хармония, никакъв дисонанс няма. Щом се тревожиш и безпокоиш, е човешко. Не е лошо. Щом се разгневиш, впрегни воловете си и иди да ореш, вземи мотиката си и иди да копаеш, или вземи две стомни, иди на чешмата донес вода. Енергията трябва да се впрегне на работа. Ако си гневен и донесеш две стомни вода, водата, която е носена с гняв е по-сладка. То е теория, ще направите опит. Идете някой път и пийте вода, малко е блудкава, ако с гняв сте я донесли и пиете, водата е по-сладка. Земеделците знаят това. Като турите тор на едно дърво, торът нито се яде, нито се пие, но като

натoриш едно растение, по-хубави стават плодовете. Мътната вода като туриш на растението, изкарва по-хубави плодове. Казвам, не е лошо човек да се сърди. Като дойде гневът, направете го слуга, не го оставяйте господар. Като дойде съмнението, не го пъдете. Кажете: Такъв слуга като тебе искам. Турете го на място. Като дойде леността и нея турете на място. Леността не е лоша, тя дава почивка на човека, малко да работи. Ще си починеш един, два часа, не целия живот да почиваш, ще станеш крепък.

Сега ще ви дам едно правило. Казвате, какво да правим с нашия лош живот, какво да правим с нашите лоши мисли, с нашите лоши желания. Какво да правим? Аз ще ви кажа. Този въпрос ще реша сега. Лошите мисли са били досега господари във вас, а добрите са били слуги. Сменете сега, направете лошите мисли слуги, а добрите господари ги направете. Лошите чувства са били във вас господари, а добрите чувства са били слуги. Направете сега лошите чувства слуги, а добрите чувства направете господари в себе си. Лошите постъпки досега са били господари, добрите са били слуги. Сега другия ред турете. Не ги пъдете, нищо не пъдете. С пъдене тази работа не става. Скръбта като дойде не я пъдете. Радостта като дойде, нея не задържайте. Защото ако пъдиш скръбта, страданието, ако пъдиш, то не си отива. Казвате, защо да не може да го изпъдя? Скръб имаш, страдание имаш; порязал си крака, искаш да се махне. Махва ли се? Трябва да му служиш. Може да служиш на тази скръб. Скръбта в дадения случай е дошла да ти помогне. Туй което лекува човека, то е скръбта. Ти си порязал крака си, като превързва крака ти, тя причинява болка. Ти започнеш да хукаш. Като излекува крака, замине страданието. Преди да оздравее крака, аз не се мърдам от тук, казва скръбта. Радостта не я задържайте. Като дойде, тя качи се на гърба ти. Радостта винаги се качва на гърба. Понеже носи доста за

ядене, качи се на рамото ти и бонбончета, ябълки, круши ти дава. Ти я носиш, защото дава по нещо. Остави я да си замине. Тя рече да замине, ти казваш: Почакай. Има и други някои, да се качи на рамото и да им даде. Остави я да си върви. Колкото време иска да седи на рамото, нека седи, нищо не казвай. Като замине, нека си иде. Радостта като седи един, два часа, изпохарчи всички ябълки, няма какво да ви дава. Понеже я задържате, няма вече какво да ти даде. Остави я да си иде, да напълни торбата пак. Затуй не трябва да задържате радостта. Не и казвайте: Аз без тебе не мога.

Сега тия са правилата. Вие очаквате от живота. Майката през цял живот не може да носи своето дете. Ти през цял живот не може да носиш една мисъл в ума си. Тази мисъл трябва да излезе от тебе. Едно чувство не може да носиш през целия живот. То трябва да излезе навън, да учи. Чувствата се учат, мислите се учат, постъпките се учат. Те трябва да излязат навън. Ще ви приведа един анекдот. Съвременните хора страдат, понеже не знаят какво нещо е любовта. Всичките хората не познават любовта. Да се пожертваш за хората, то още не е любов. Да раздадеш имането си, то не е любов. Като четете 13 глава от Посланието към коринтяните, се говори за любовта. Любовта като дойде носи изобилен живот, носи изобилно знание и изобилна свобода. Това са качествата на любовта. Любовта като потече, дето мине носи всичките благословения със себе си. Чудно е, любов имаш, и си толкова скържав, страх те е да не те оберат. Аз се чудя при тази изобилната вода до Мърчаево, кой може да те обере. Тази вода /топлите води при Рударско/ която имате, този големия извор, да започне да плаче, че ще му вземат водата. То е смешно, радва се, че ще вземат. И без това ще изтече навън. Вас ви е страх от любовта. Цицирикат капчици, срах ви е да не би някой да ви открадне любовта. Единственото нещо, което не се краде, то е любовта. Всичко друго

може да откраднат, любовта никога не се краде. Всичко може да разделиш, любовта никога не може да разделиш. Любовта не може да помръднеш. Няма същество в света, което може да я помръдне. Единственият, който помръдва любовта, Той е Бог. Има един, който може да я повдига. Кой как дойде да я бута, не може. Като я бутне, казва: Не е за мене, остави я и си замине. Когато искате по някой път да дигнете любовта, ще повикате Господа. Другояче ще се орезите. Вие какво сте мислили, то е друга работа. Не се плашете, че любовта може да ви я откраднат. Като се убедите, че никой не може да я дигне, ще имате една свобода.

Аз представям въпроса много материално, за да бъде разбран. Защото всичките мъчнотии в живота, които за бъдеще ще се явят ще ги разрешим чрез закона на любовта. Единственото нещо, което разрешава трудните задачи е любовта. Без любов трудните задачи не се разрешават. Искаш да помогнеш на един умрял, любовта ще го съживи. Искаш да помогнеш на някой невежа, любовта ще ти помогне. Във всичките работи, единствената сила, която помага както трябва, то е любовта. Всички същества от единия край на живота, до другия са се носители на любовта. Които са разбрали този закон, те са съвършени. Онези, които не са разбрали закона, са от несъвършените.

Да допуснем, дойде един ваш приятел, който ви е обидил. В какво седи обидата? Много хора има, които са родени и обичат да имат само един приятел, не обичат много приятели. Имат един признак носят го. Хубаво е това в тях, но са хора, които много страдат. Защото този, когото обикнат, той обикне друг. Не може да се поберат в кожата, как тъй той да обикне друг. Те са създадени да обичат само един, искат другите хора като тях да бъдат. Как тъй да обичат друг. Това е единична любов. На едно колело, с което се полива градина, турите само една чаша и завъртите колелото, как ще поливате

градината. Когато цялото колело е с много чаши, по-лесно се полива градината. Всичките хора са чаши, които гребат от любовта. Трябва да се радваме, стига тази чаша да не е пробита, да може да гребне и да полива градината. Божествената градина трябва да се полива. От плода на тази градина нашето благо ще дойде. Ако никъде нищо не си поливал, няма да се ползваш. От чуждите градини малко може да дадат от най-сладките плодове. Защо да им дадем ще кажат. Най-сладките плодове са там, дето сме поливали. Дето не сме поливали там са горчивите плодове. Защо ще дойдат горчивите плодове? Защото не си поливал. Защо ще дойдат сладките плодове? Защото си поливал. Може да го проверите. Бог всякога иска да ни накара да работим, за да бъдат плодовете сладки. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя с него". Господ работи, защото Той като работи, добрите плодове стават. Ако Господ не работи, тогава са горчивите плодове. Там дето Господ работи плодовете са най-сладки. Дето и ние работим са най-сладките плодове. Там дето Господ не работи са най-горчивите плодове. Дето и ние не работим са най-горчивите плодове. Ето една практическа философия, която проверете. Върху нея градете живота си. Не отивайте да поливате, дето други са поливали. Не сейте една нива, дето мнозина са сели. Ще сееш там, дето никой не е сял. Дето другите са сели, радвай се на това. Дето човек е сял и е работил, радвай се. Радвай се и на онова, което вие постигате. Духът във вас е който ви ръководи. Искайте да работите, за да постигнете. Тогава ще имате онази радост и скръбта ви ще се превърне на радост!

Днес е облачно времето. Нашите разбирания са днешното време. Всичката ви философия на земята е такава. Не е приятно, търсим завет между камъните, но тия противоречия през дупките идат, че ни закачат. Туй е старото учение на света. Да те обичат хората, знаеш какво значи. Да те обичат хората, значи ти си наковалня. Да обичаш –

ти си чук отгоре на наковалнята. Да му мисли гвоздеят, който е помежду наковалнята и чука. Сегашната любов има наковалня. Искате да ви обичат. Чукове има, които чукат отгоре. Те обичат гвоздеите. Сега наковалнята казва: Удряй, да ме обичаш. Той знае, че има някой да го обича. Да мисли гвоздеят. Най-после гвоздеят става истински гвоздей. Като стане гвоздей, казват: Турете го някъде. Хора, които не се обичат, ще ги накара да се обичат. Как мислите, любовта на гвоздея бихте ли желали. С гвоздеи да обичате. Дойде някой тури тесла, разкове. Никога не е имало никаква любов. То са заблуждения. Никакво отношение няма. И двата предмета са мъртви. Законът е такъв. Онзи, когото обичаш и любиш, ти ще му поливаш градината. Неговата градина ще видиш, че се нуждае от поливка. Ти когото обичаш и който те обича, без да му кажеш, той като види твоята градина ще ти полее градината. Тия хора се обичат. Когато поливате градината без да ви каже някой, вие се обичате. Човешкият ум е една отлична градина, човешкото сърце е една отлична градина и човешката душа е отлична градина. Тия градини може да се поливат с Божията Любов. Там ще растат всичките плодни дървета с най-сладките плодове.

Вземете в съвременната химия да ви приведа един пример. Имате водата, от два елемента е направена. Единият елемент е двоен, двойна пропорция дава. Единият елемент поддържа горението, сам не гори, а другият гори. Ако няма кой да поддържа горението, той престава да гори. Питат някои: Защо трябва да се пие водата от два елемента? Щом пиете вода, тази вода се разлага, водородът отива в сърцето, образува горенето. В сърцето се образува топлина. Иде кислородът на помощ да поддържа горението. Кислородът като влезе в ума образува човешката светлина. Водородът отива да му помага. Кислородът никога не отива в човешкото сърце. Сърцето се нуждае от

водород. Сърцето се нуждае от любов, която гори. Човешкият ум се нуждае от любов, която поддържа горението. Умът не се нуждае от горене, от поддържане на горението. Туй, което поддържа горението е светлина. Туй, което гори е топлина. Казвате тогава: Изгорях. Като гориш топлина трябва да има. Ако не гориш. Щом гориш, ти си водород. Щом поддържаш горението, ти си кислород. Любовта не гори, а поддържа горението. Любовта никога не гори, поддържа горенето. Туй, което гори в света, то е материалната любов. И тя ви трябва, но материалната любов не може да гори, ако Божествената Любов не я поддържа в нейните проявления. Всичките противоречия, които се явяват в живота в сърцето стават тия работи. Човешката любов изгаря човека. Може да има ключове разни степени на топлината. Без топлина човек замръзва. С топлина човек оживява. Ако се пресили любовта, топлината става по-голяма, тогава се явява друг неестествен живот, всичко се обръща на пара. Мощна е само Божествената Любов. Човешката любов е много слаба, немощна. Човешката любов мяза на кравешко мляко. Като туриш до половина тенджерата, като подкладеш огъня, млякото се набъбва. Който не разбира закона, мисли, че се увеличава. Ако поседиш, ще излезе из тенджерата, ще изгубиш млякото. Вие мислите, като се надигне любовта, ще напълни цялата стая. Ще намалиш огъня, да не излиза из тенджерата млякото.

Божествената Любов е голям вечен извор, който тече навсякъде, непрестанно той пълни всичко, празните пълни, пълните не ги бута. Единствена любовта пълни всички съдове. Като няма какво да мисли, любовта намира работа. Ако мисли, че знае, любовта минава и заминава. Та във вас има едно неразбиране. Радвайте се на човешката любов, която станала слугиня. Законът какъв е. Радвайте се на човешката любов, която е станала слугиня. Радвайте се на

Божествената Любов, която е станала господарка. Радвайте се на Божествената Любов, че е господарка. Радвайте се на човешката любов, че е слугиня. Като дойдат и двете да ги приемете. Да приемете Божията Любов и да приемете и нейната слугиня. Оставете ги двете, като дойдат у вас те ще /се/ уредят. Никакви наставления не им давайте, те ще уредят работите, както никой не може да ги уреди. Ако се намесите в тази работа, вие всичко каквото имате, ще го изгубите. Те казват: Щом нямаш нужда от нас, заминаваме. Като останете сами иде студът. Студът иде, когато светлината и топлината си отиват. Кажеш: Добър ден! – не може да се ръкуваш. – Добър ден! – не може да говориш. Понеже хората оправят света, любовта заминава. Студено е днес. Как ще обясним. Бащата родил син и дъщеря, не го слушат. Дъщерята иска да се ожени за някого, когото бащата не обича. Синът иска да се ожени за някоя, която майката не обича. Дъщерята трябва да слуша баща си, да се жени за момък, когото бащата обича. И синът трябва да се жени за една мома, която майката обича. Нищо повече! Вие казвате: Защо така? Че кой ви е научил да обичате? Баща ви. Ако баща ви не ви обичал, как ще знаете да обичате? Щом ви обикне ще вървите по пътя. Кой ни научил в света да се обичаме? Бог ни научил. Ще го слушаме. Ние сега мислим. Първият, който ни е научил да обичаме и да любим, Той е Бог. По този начин вие дойдохте до този хал, ще остареете, ще загубите любовта. Ще се чудите, какво беше едно време като млади.

Туй, което ви говоря, ако приемете туй учение, ще се подмладите. То е закон за подмладяване. Как ще стане? Не мисли как ще стане. Ще легнеш, ще станеш и ти ще си се подмладил. Как става няма да знаеш, но туй, което е станало, ще го знаеш. Че е станало ще го знаете. Достатъчно, че е дошло от някъде, нищо повече.

Един ден гледам, нашият брат Темелко вършее с два коня. Казвам му: С три коня – по-лесно се вършее. Той казва: Нямам. На другия ден ето един кон иде сам. Влезе, туриха му въжето и целия ден вършеха с него. Другият ден искат да го вземат, не искат да му вършее. Конят дойде неканен гост. То е по закона, любовта сама иде. Като дойде, свърши работата и си върви.

В света всички хора трябва да бъдат носители на Божествената Любов. Всички противоречия, които днес съществуват, то се дължи на човешката лакомия и неразбиране закона на любовта. Ако съвременните хора разбираха любовта, тази война, дето се избиват и осакатяват хората нямаше да съществува. Неразбранщина, искат да бъдат господари, богати, те да заповядват, да няма по-силни от тях. Ражда се едно състезание. Сега в света любовта иде. Като дойде Божествената Любов, всички противоречиви форми ще изчезнат и хората ще забравят да се мразят. Как ще стане, няма да го знаете, но като стане, ще го видите. Ще дойде един ден, няма да бъде далече.

Сега от туй, което проверите, него ще казвате. Това е натрупан материал, вие ще идете да го продадете, доста скъпо продавате. Повече от една ябълка не давайте. Който иска да му кажеш нещо, ще се качиш на рамото му. Ако позволи да се качиш на рамото, дай му една ябълка, ако не позволи, кажи: Не давам. Туй е вярно. Там дето не сте поливали горчивото иде. Там, дето си поливал, сладкото иде. Защо е горчивото? Защото не съм поливал. Защо е сладко? Защото съм поливал. Защо ме обичат хората. Сладчината е любов. Горчивината е безлюбие. Що е безлюбие? – горчивина. Когато лекуват някоя болест, горчиви хапове ни дават. Учат ни да поливаме. Казвам: Нямам време да поливам. Ще дойде горчивината. Казваш: Нямам време. Като нямаш време ще дойде горчивината. Като имаш време, ще дойде сладчината. Що е време? Дето има време, има поливане.

Дето няма време, няма поливане. Всички се оплаквате, че нямате време. Времето е дадено за любовта. Дето има любов, време има, дето няма любов, няма никакво време. Там, дето има любов, има сладчина, дето няма любов, горчивина има.

Всичката философия на любовта давам ви я в резюме. Какво нещо е любовта. Любовта е най-сладкото нещо и в ума, и в сърцето, в душата, навсякъде. Всичката красота това е любовта. Хармонията това е любовта. Силата това е любовта. Ако сте грозен, то се разбира защо. Ако сте красив, разбира се защо. Ако сте силен, разбира се защо. Ако сте слаб, разбира се защо. Ако сте добър, разбира се защо, ако сте лош пас се разбира. Истинското богатство е дето богатството е слуга на любовта. Истинското знание е слуга на любовта, всички неща в света са слуги на любовта. Единствена любовта е слуга на Духа. Любовта аз наричам най-възрастната дъщеря на Бога. Първата в света, която урежда света. Най-красивата, най-силната, най-разумната от всичките.

По някой път вие искате да знаете, защо вие сте жена или защо сте мъж? Вие сте жена, понеже в света само жените образуват топлина, те горят постоянно. Що е мъж? Туй, което поддържа горението, то е светлина. Топлината и светлината заедно вървят. Те са процеси. Топлината служи в един по нисш свят, от това се създава възвишения свят светлината. Та казвам: Онзи, който не носи светлина, не е мъж. Онази, който не носи топлината, не е дева, не е жена. Девите носят топлината, ангелите носят светлината. Не разбираме под топлина горение. И туй, което гори и не изгаря, то е горение. Мойсей видя къпината, която гореше и не изгаряше. Мисъл, която поддържа туй горение или го прави достъпно за другите, тя е светлина. Без светлина ние не можехме да имаме очи. Светлината в

нас създаде очите, с които виждаме хубостите на Божествения свят. Няма по-хубаво нещо да бъдете дева. Най-чистото нещо са девите, които горят. Най-красивото нещо, това е светлината. Най-чистото е огънят. Най-красивото е светлината. Красива е човешката мисъл. Чист е стремежът на човешката душа.

Любовта и обичта това са два принципа в света, които подигат хората. Защо българинът нарекъл туй, което гори и поддържа горението, като се съедини, нарекъл го вода. Вода е нещо, което води, отваря пътя. Водата отваря път.

Сега малко чувствувате безлюбието. То е миналото. Ако бихте имали първата любов, Божията Любов, веднага ще стане топло. Ако дойде любовта веднага цялото небе ще се отвори. Имате малко любов, тук там е отворено небето. Тук разискваме за човешката любов. Не е свободен човек при човешката любов. Аз съм гледал деца, майката носи в престилката си три, четири ябълки, майката бръкне, детето отвори очите, гледа колко е голяма ябълката на брата му. Ако даде по-хубавата на братчето му, то плаче. Казват: Глупави били децата. То е като художник, вижда хубавото. Като даде на него и на брата му еднакво хубави ябълки, казва: И моята е като твоята. По-малка ябълка майката трябва да даде на по-малкия. По-голяма е на брата, той е по-голям, на по-малкия, по-малка. То е по мярката на човешката любов. Ябълките трябва да бъдат еднакви. Често съм виждал братчето казва: Дай ми твоята, и то взема неговата.

Стига вече. Дойдохме до човешката любов. Човешката мисъл иска да бъде господарка на любовта, пък то не може. Човек като Яков бори се с Господа. И видя, че не може да победи, Господ като го бутна за бедрото, то се изкълчи. Казва: Благослови ме да разбера твоето учение. Яков е практичен, две жени имаше, слугува за тях при Лавана. Господ казва: Връщаш се вече при брата си, ще напуснеш стария

живот. Взе благословението от баща му, ще се поправиш. Той се бори и най-после разбра, че не е прав. Като се върна Яков при брата си, още от далече отдели от имането си и казва: Твой раб съм.

Най-хубавото е като дойдете до закона на любовта, давайте по равно. В Божествената Любов равенство, в човешката любов друг въпрос. В Божествената Любов хората са еднакво силни, в човешката не са еднакво силни, един има повече, друг – по-малко. Неестествено е.

Да слезем долу, пак да ни угости човешката любов!

1-ва беседа, държана от Учителя на 25 август 1944 г., 6:00 ч., на връх Острец на Витоша

СИРОМАХ И БОГАТ

Тайна молитва.

(Прочете се беседа „Поливане“, държана предния ден на връх Острец.)

Аз ако бях един странник, щях да ви кажа, че тази беседа е държана при много неблагоприятни условия. Времето било студено, салонът бил неотоплен, пианото било разстроено, хората са гледали да излязат от вътре. Това е впечатлението от беседата. Тази идея не сте разбрали горе. После българският език не е за такава беседа. Европейските езици още повече не са. За тази беседа се иска всяка дума да има едно значение, не две. Сега допуснете, че някой си велик музикант дава концерт, пияното е разгласено, доста хубаво голямо пиано, но разгласено. Как мислите, може ли той да държи един отличен концерт. Не свири хубаво. Не,че не свири хубаво, но пианото не отговаря на условията, които хармонията изисква. После представете си другото: публиката е болна, кой корем го боли,кой ревматизъм на коляното. Слушам да казват: Кога ще свърши, дотегна ни да слушаме. Любовта изисква не болни хора. Тя като дойде, не отивайте да слушате когато сте болни. Казвате: Трябва да се спазват известни правила: Когато един човек е далеч от вас, високо говорите да ви чуе. Когато е близо тихо говорите. Вие когато сте близо, силно говорите, когато сте далече, тихо говорите.

Как разбирате любовта? Вие разбирате любовта, като на близките силно говорите. На далечните слабо говорите. Мислите ли, че тази любов е разбрана? Мислите ли, че ще ви чуе? Любовта говори с най-

тихия глас, който съществува в битието. Няма по-тих глас от нейния. Трябва един нагласен ум, едно ухо, за да чувате този тихия глас. Тия силните говори, тия изражения на чувствата, запаленото сърце, силна светлина, те са неща неразбрани. Те са силни работи. Как мислите, как Господ вижда в най-тъмните работи? Там, дето никой не може да проникне Господ и в най-тъмните неща вижда. Как мислите, един, който турил пет бучки захар в чашата и един, който турил една бучка, от тях кой е по-умен? Представете си, че всяка бучка струва сто лева, пет бучки петстотин лева. Казва: Аз съм навикнал с пет бучки. То е неестествен навик.

Другото изяснение: Идете в една баня. Хората отиват в банята с два костюма. С най-новия или с най-скъсания. Отивате с най-хубавите дрехи, като влезете в банята, събличате си новите дрехи. С нови дрехи, с хубави дрехи в банята не се влиза. Същият закон. Който отива с най-скъсаните си дрехи и той трябва да ги съблече. Когато влезе в банята с хубавите дрехи трябва да ги съблече и гол да влезе в банята. Ако влезе със скъсаните дрехи в банята, ще се изчистят, мръсните дрехи ще излязат чисти, изпрани. Ако влезете с чистите дрехи, ще развалиш фасона им. При любовта невежите излизат по-учени, учените при любовта излизат малко с развален фасон.

Сега в природата, докато едно дете е в утробата на майката, е облечено с царска мантия. В утробата на майка си то е в рая, облечено е с мантия. Като съгреши детето, тогава се ражда. Туй, което наричаме раждане, то е съгрешаване. Господ го изпъжда из рая навън – излиза из утробата на майка си. „Семето, което се посажда в земята, ако не се развали, не може да изникне.“ Казвам: В аналогиите, в сравненията трябва да съпоставите едно ясно разбиране, което съществува в човешкото сърце, в човешкия ум. Сърцето разбира по един начин, умът разбира по друг начин. Сърцето разбира сладчината, умът

разбира красотата. Умът никога не може да разбере що е сладчина и сърцето не може да разбере що е красота. Когато сърцето иска да разбере що е красотата, то се качва в ума. Когато умът иска да разбере, що е сладчината, той слиза в сърцето. Що е сладчината? Умът слиза в сърцето. Ако вашият ум не може да слезе в сърцето, не може да разбере сладчината. Ако вашето сърце не може да се качи в ума, не може да разбере, що е красотата.

По някой път вие казвате, защо човек трябва да дойде на земята. Да разбере що е сладчината и що е горчивината. Трябва да се качи в небето, да разбере що е красотата и що е грозотата. В небето се разбира красотата и грозотата. Грозотата е сянка на красотата. Горчивината е дреха на сладчината. Сладчината е облечена в горчивина. Сладчината без горчивина не може да се прояви. В контрастите се проявява. Ако няма сладчина, няма и горчивина; ако няма горчивина, няма и сладчината. Заедно вървят. Хората искат сладчина без горчивина. Невъзможно е сладчина без горчивина и горчивина без сладчина.

Сега пеене трябва. Най-хубавата песен да напишеш по всичките правила, с всичките украшения. Една хубаво написана песен да я изсвириш, да я изпееш, иска се най-добрият певец, който има развито гърло, най-хубавото пиано или най-хубавата цигулка, най-хубавата арфа, за да я изсвириш. Казвам сега: Без едно нагласено сърце сладчината не се разбира. И без един нагласен ум, красотата не са разбира. Представете си, че едно дете минава една река, която е четири пръста дълбока. Вие му крякате да не минава реката, за да не се удави в реката. Вие не говорите истината. Не кряскайте. Кажете: Минете речицата. Ако минава река десет метра дълбока, там може да кряскате: Ще се удавиш. Всякога когато говорим нещо, трябва да изразяваме една истина. Никога не трябва да говорим, че в плитките

води човек ще се удави. Неверни работи са. Казваш: Сърцето ми гори. Никога не гори сърцето. Туй, което гори и изгаря е плитка вода от два пръста. Ще се удавиш. Няма да се удавиш. Пресъхне водата. Като пресъхне образува се пепел, пясък. Докато минава водата е плитка. Като пресъхне остане без вода, пепел остане. Що е водата? Водата престава да минава през пясъка.

Та казвам: Тия бележки, които сте взели, не са верни. Много твърдо е. Тъй както го четохте, аз съм един странник, виждам една пастърма. Трябва най-малко пет, шест часа да ври, за да омекне. Добре нали мислим сега. Понеже сме облекли любовта с дрипави дрехи, тя се възмутила и се явила с мъгла. Казва: На баня да ходите. Сега на какво вие бихте уподобили процеса? Ако влизаш в една баня, ако не се събличаш, ти си невежа. Ако влизаш с хубавите дрехи, ти си един човек невъзпитан, характер нямаш. Щом добре облеченият се съблича и остава гол в банята и онзи, който е със скъсаните дрехи и той се съблича, и двамата са умни. Ще се покаже, че онзи, който има хубавите дрехи, тялото му ще бъде по-чисто, по-бяло; на онзи със скъсаните дрехи ще бъде по-черно. След като се окъпят и излязат от банята и двамата ще бъдат бели. От банята като излизат е Божественото учение. Когато хората са облечени с хубавите дрехи, със скъсаните дрехи това е земната любов, нуждаят се от баня. Който не влязъл в тази баня, не може да познае Божествената Любов. Страданието това е събличането на хубавите дрехи, на красивите дрехи. Скъсаните дрехи това е примирение, окъпване в банята. Като излезеш навън от банята е Божествената радост. Туй разбиране вече има смисъл. Другите работи остават неразбрани.

Аз ако седна да поправя една беседа, ако съм един стенограф, няма да я познаете. И десет пъти да ви я прочета, няма да ви дотегне. Аз даже сега втори път не искам да я прочетете. Втори път из банята

навън. Сега правилото: при банята трябва да се събличаме. Който е с хубавите дрехи или със скъсаните дрехи, трябва да се съблече, голи трябва да влезем. Адам в рая беше гол. Голотата е чистота. Обличането, както хората сега се обличат, то е грешно състояние. Някой като закъса, в затвора му турят халат, турят вериги да дрънкат. Тщеславен стане, препоръчват го, двама, трима адютанти го гледат, екскортират го. Каква е разликата между един цар и един затворник. И царя го ескортират и престъпника го ескортират. Царят е облечен хубаво. Отиват и двамата на баня. Царят е облечен хубаво, като влезе в банята ще са съблече гол. Този със скъсаните дрехи ще му снемат веригите и той ще влезе гол. И двамата ги ескортират и двамата полека вървят. Защо като цар ще се радваш, а като престъпник ще скърбиш? Неразбиране. Представете си, че возят един цар с едно халаше. То ще бъде най-голямата обида. Представете си, че возят един престъпник с най-хубавата каляска. Какво ще бъде тогава? Хората отвън тогава, които гледат, ще кажат: Престъпление е, ако царя прекарват с халаше и ако престъпника прекарват с най-хубавия кон и най-хубавия файтон. Тогава какво трябва да направите? Ще преместите престъпника на халашето и царя на каляската. Това е естествения ред на нещата.

Сега бедният трябва да се моли, докато чувалът е празен. Щом се напълни чувала, да не се моли, да го дигне. Богатият кога трябва да се моли? Бедният да се моли, докато чувалът е празен; богатият да се моли, докато чувалът е на гърба му да го снемат. Щом изпразнят чувала, да взема чувала и да бяга. То е разбиране на живота. Богатите хора се нуждаят да им се вземат чувалите. Бедните искат да се напълнят. Богатите имат опитността на пълните чували, бедните нямат опитността на пълните чували. Когато бедният кряска при празния чувал е на място. Когато богатият кряска при пълния чувал е

на място. Когато богатият кряска при празния чувал, не е на място. Когато бедният кряска при пълния чувал не е на място. Кряска, тази дума е двузначна. Вие сега мислите, че като се говори за любовта, тя е силно течение. Единственото нещо, невидимо в света е любовта. От къде иде, къде тече, не се знае. Тя носи всички блага, но остава невидима. Единственото нещо, което не се вижда е любовта. Не формата, но същественото е невидимо. Тя иде по най-тихия начин и носи най-полезните работи. Оставеното вие считате любов. То е благото на любовта. Плодът, който е дошъл при вас и вие го считате за любов, сладчината. Вие не знаете какво е сладчината. Сладчината вие чувствате, но не знаете. Ябълката сама по себе си е сладчина. Сладчината е невидима. Вие виждате само формата. По някой път искаме да видим любовта. Единственото нещо, което не може да видиш е любовта. То е опит. Туй, което чувстваш е сладчина, то е любов. Каква е тя, никаква форма не може да дадеш. Чувстваш една сладчина се различава от друга. Сладчината на крушата, на ябълката, на сливата се различава. В какво седи разликата в сладчината? Може да кажеш, че сливата е синя, ябълката може да е червена, крушата може да е жълта. Синината, червенината, жълтината, това не е сладчината. То са етикети. Казвам: Единственото нещо, което не се вижда в света, то е любовта. Плодовете и се виждат, но самата не се вижда. Когато казваме, че Бог е невидим, то е като сладчината, без да се вижда, пак я чувствуваш много реално. Казвам сега: Всички имате едно схващане за Божията Любов. Единственото нещо, когато се приближавате до любовта, трябва да бъдете доволни. Най-малкото недоволство, ти си извън любовта. Любовта не търпи абсолютно никаква дисхармония в света. Имаш всичкото заблуждение. Ако искаш да разбираш любовта, трябва да влезеш гол. Аз разбирам думата гол, който е съвършен. Само съвършения човек е гол. Голият

красота има. От този голия човек светлина излиза, облечен е. Онзи е гол, но тъмнина има. Гол, от когото светлина излиза и гол, в когото тъмнина има. Белите хора са голи и черните са голи. Кое е по-хубаво, белият ли е по-добър или черният. Черното означава празнота. Празният чувал е черен, пълният чувал е бял. Що е бяло? Пълнота. Що е черно? Празнота. Следователно тя се нуждае да се напълни. Що е светлината? Като изпразните светлината, образува се пак тъмнина. Истинското понятие за тъмнината е празнота. Светлината то е пълнота. То е идейно вече. Сиромахът е тъмнота, богатият е светлината и пълнотата.

Сега говорим за естественото богатство. Другото състояние, когато богатият е недоволен, богатството е на гърба му. То е положението на едно животно, което е натоварено. Туй животно върви, искат да му снемат товара, да го разтоварят. В света богатите хора са натоварени. Щом имаш богатство и си недоволен, натоварен си. Щом си доволен от знанието, щом си доволен от богатството, то е Божие благо. Знанието трябва да ни радва, богатството трябва да ни радва. Всичко, което имаме трябва да ни радва. То е Божественото. Затова щом сте тъжни, значи средата, в която живеете, не сте оценени. Един лекар, който уморил десет деца, той е престанал да бъде лекар. Лекар е само онзи, който никога не е уморил нито едно дете. Всеки лекар, който е уморил десет деца, държат го отговорен, ще го съдят. Ще изучава изкуството на лекуването, ще започне да лекува. Всеки певец, който не се е научил хубаво да пее, освиркват го десет пъти, той е виноват. Същото ако и той не е изпял една песен, както трябва. Уморил песента. Аз считам, всеки певец, който не е изпял една песен, уморил детето. Който изпял песента по всичките правила, той бабувал детето, то е излязло живо.

Сега искате да бъдете лекар. Когато бабувате вашите мисли, гледайте да не уморите вашите мисли. Вие сте лекар на вашите мисли, вие сте лекар на вашите чувства, вие сте лекар на вашите постъпки. Щом уморите десет мисли или десет чувства или десет постъпки, вас ви държат отговорни. Аз никога не съдя лекарите. Понеже ако река да ги съдя, ще съдят и мене. „С каквато мярка мерите, с нея ще ви мерят“. Сега по някой път искате да се примирите. Докато богатият и сиромахът не идат в банята не може да са примирят. Онзи с миризливите не може да се примири с оня, който е чист, той обоняние има. Когато един човек има много недъзи, че иска да го обичат, не може. Трябва да има човещина. Трябва да влезе в банята. Богатият и сиромахът трябва да влязат в банята, тогава е побратимяване. Нали един от министрите казваше: „В кървавата баня“. Като излязат от кървавата баня, ще се опознаят, ще се побратимят хората.

Законът е: Богатият трябва да се радва, като се освободи от богатството и сиромахът трябва да се радва, като се освободи от сиромашията. И двамата са наравно. Когато богатият съжалява, че е изгубил богатството, и когато сиромахът съжалява, че е изгубил сиромашията, те са равни. Но сега хората никога не съжаляват, когато изгубят сиромашията. Има сиромаси, които съжаляват, че са изгубили сиромашията. Под сиромах разбираме добър човек, който не е направил никакво престъпление. Богатите хора наричам, които са направили всички престъпления. Да се радва човек, когато се освободи от богатството, да съжалява, когато изгуби сиромашията си. Сиромашията е богатство на небето. Богатството е сиромашия на земята.

Сега трябва да закусваме. Да дойдем до благото на Любовта.

2-ра беседа от Учителя, държана на 26 август, събота, 6:30 ч. с, 1944 г. в столовата на хижа „Брокс“ – „Острец“, под връх Острец на Витоша

ЦЕННОТО

„В Начало бе Словото“.

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Добрата молитва.

(Прочете беседата „Закон за недоволството“ от „Отворените форми“.)

Животът е една велика драма, в която всичките хора са действуващи актьори. Питат хората, какво ще стане с живота. Нищо. Драмата трябва да се изиграе много добре. Ако актьорите играят много добре, всички печелят. Трябва ли някой да печели в драмата? Който писал самата драма казва: Много добре е написана. Всяка драма е добре написана. Сега някои търсят в драмата, кой ще бъде победител. В драмата победители няма. Само действащите лица трябва добре да си изиграят ролите, да бъдат похвалени за онова, което са играли. Ако човек играе една роля на любовта, победител ли трябва да бъде? Той трябва да играе добре ролята си, да покаже, какво нещо е любовта – животът победител ли трябва да бъде. Той трябва да живее, да покаже най-добрия живот. Драма има за кого. За мъртвите ли хора има драма или за живите? За живите разбира се. За мъртвите никаква драма няма. За живите е драмата. Драма значи героят се поставил на изпитание, трябва да издържи, герой да бъде. Добре да издържи изпита, да покаже, че е герой, не трябва да бъде слаб.

Сега денят е хубав, но ние имаме една най-слаба дарба. Този вятър е драма. Изпитва ни. Имаме желание да се върнем в хижата на топло, при собата. Тук салонът не е отоплен.

Гладният за какво мисли най-много? Може много работи да му представим, но кое го интересува? – Хлябът. В дадения случай човек трябва да се интересува от туй, което е най-съществено в живота. Кое е най-същественото в живота? Най-съществено е Любовта. Щом придобиеш любовта, всички възможности ще дойдат. Щом изгубиш любовта, изгубват се възможностите. Първото нещо, човек трябва да търси най-ценното в света. Другите неща идат сами по себе си. Като изгуби най-ценното, другите неща не идат при него. Съвременният свят е изгубил, отделил се е от най-ценното, търси живота дето го няма. Тъй както хората живеят, изгубили са ценното, не служат на любовта, служат на посторонни работи от там от дето всичките страдания и противоречия идат.

Сега ако липсва слънцето, какво ще бъде, какво ще стане? Ще дойде тъмнота и такъв студ, никой не може да издържи. Когато слънцето иде подобряват се условията. Закон е: Когато Любовта дойде в човешката душа, тя подобрява нещата.

Кой връх тук е най-висок?

(Връх Силимица, по-нисък е Острец.)

3-та беседа, държана от Учителя на 27 август 1944г., 6:00 ч. на поляна над хижа „Еделвайс“

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

91 псалом.

Молитвата на Царството.

Добрата молитва.

„Духът Божи“.

(Прочете се беседата „Живите линии на съзнанието“ от тома „Отворени форми“.)

Що е реално? Реално е туй, в което човек живее в дадения случай. Нереално е туй, за което той мисли. Мисли за някакъв бъдещ живот, но какъв е и той не знае – сянка. Съвременните същества по някой път от своята реалност хвърлят своите сенки. Като изучаваме сенките на съвременните същества, наричаме туй живот. То е сянка. Сенките на реалността са наша реалност.Казвам: Ние се изменяме. Млад си, станеш стар. Изменил си се, не знаеш защо си се изменил. Отвън виждаш, че си се изменил, вътре се чувстваш млад. Отвън стар, отвътре млад, как ще примириш туй противоречие. Всякога човек остарява, когато престане да люби. Всеки, който остарява е престанал да люби. Всеки, който люби, се подмладява. Има стари хора, които не са стари. Има деца, които не са млади. Някой път някои деца са хилави. Любовта се отличава с едно качество: човек, който има любовта, той е учен, той е добър, той е силен. То са качества. Хората на любовта не се изменят. Малки промени стават в тях, но те не се изменят, те са вечно млади. Под думите млад и стар какво разбирате? Стар и млад са две неща неразбрани.Да бъде човек стар, значи да има желание да бъде млад, значи да има топлина. Вие отделяте

светлината от топлината. Когато отделяте топлината от светлината, вие остарявате. Когато отделяте светлината от топлината, вие се подмладявате. Когато топлината стане вътрешен процес, ти си млад. Когато светлината стане вътрешен процес човек е стар. Ако едновременно вие имате светлина отвън и топлина отвътре, то е съвършеният човек. Старият има светлина отвън и топлина няма; младият топлина има отвътре, светлина няма. Затуй децата искат да бъдат стари. Трябва да запазят своята топлина. Същевременно старият иска да се подмлади, но ако не допусне топлината отвътре, той никога не може да се подмлади. Аз веднъж правих един опит. Едно, доста интелигентно шест годишно дете имаше доста играчки: зайче, имаше аеропланче, имаше автомобил, имаше жива кукла. Казва: Ще ти държа една лекция, тия работи ти не ги знаеш. Казва: Такива работи имаш ли? Казвам: Нямам. Започна да навива автомобила и той тръгна. Казва: Ако не го навиеш не тръгва. Един ден като ти дадат такова нещо, не тръгва, ако не го навиеш. Да го знаеш. Някой ако слуша ще кипне: Как едно дете да ме учи. Че какво зная аз в природата. Може ли да навия едно растение да расте. Навил някой растението, расте нагоре. Скръбен е някой човек, ти не може да го направиш радостен. Няма скръб, която да се не премахва. Умряло някое дете, майката забравила да го навие. Нави машината на детето. Всяко нещо, което е навито, развива се. Което се развива, то се навива. Казва: Нави ли го. Щом те навият, ти ще се развиеш. Онези в света, които се развиват, те са герои. Но героят свършва с веселие. Навитият, който се счита слаб, става силен. Като започва да се развива, става силен. Казвам: Погрешки имаш. Що е една погрешка. Една погрешка е една неразбрана добродетел. Що е добродетел? Една разбрана погрешка е добродетел.

Да допуснем едно просто изяснение, дават ти едно семе, ти го невиждаш нищо. Туй семе ако го посееш, след време ще стане дърво, ще даде плод. То е доброто. Добре. Но туй дърво, което може да даде плод, тия плодове не ги даваш, искаш да седят на дървото. Те окапват, не даваш да ги обере някой. То е злото. Ние оставяме плодовете да окапват, да изгният и убеждаваме хората, че не са за ядене. То е злото в света. Ще посееш семената и плода, който дава, ще го дадеш. От дървото имаш право само на една ябълка. Всичките други са на окръжаващите. Ние не може да приложим тия идеи при сегашния порядък на нещата, понеже възгледите са тесни. В едно шише от един килограм, не може да събереш пет килограма. Ако имаш един килограм шише на истината, колкото и да туряш, то се разширява, гъвкаво е. Туряш едно кило: кило събере. Туряш в същото два килограма, събере ги, разширява се. Може да туриш три килограма, четири килограма – колкото искаш. Туриш малко, смалява се; туриш много, увеличава се. Няма нужда да носиш 20–30 шишета. То се разширява и смалява. Гъвкаво е, не се чупи. Туй шише само се мие, то не допуска да бръкнеш да го миеш, само се чисти. Казват за Едисон, че като правил своите опити и оцапвал дрехите си, вечерно време пускал на един диск ток 70–80 хиляди волта и всичката нечистота от дрехите се отмахвала, дрехите ставали чисти. Всяка вечер дрехите ставали чисти, минавали през този волтаж на високо напрежение.

Сега ние говорим за обикновената любов. Казва: Чувствам малка топлина. Изчезне топлината. Изчезне любовта. Дойде топлината, радвам се. Не е лошо. От тази малката топлина излиза малка светлина. Малката топлина излиза от слънчевия възел. Този слънчев възел трябва да се увеличава. Дойде един човек, ти си готов да го нахраниш. Дойдат двама, ти се колебаеш, казваш: Нямам за двама.

Реалността може да нахрани едного, може да нахрани хиляди. Как беше, Христос взе пет хляба и нахрани пет хиляди души с тях. Но Той разбираше закона. Казва: Откъде ги нахрани? Както и да ви разправям, не може да се обясни. Нещата сам като ги направиш, ще разбереш. Каквото и да ви разправям за сладчината, като ви дам да вкусите тази сладчина, ще разберете. Във вас има един орган, една способност или едно сетиво, с което усещате. В дадения случай кои неща са реални? Днешния ден е ясен, какво показва? Туй показва, че положението на хората започнало да се подобрява. От невидимия свят е турен един проект. Скоро ще дойде нещо по-добро в света. Защо ще дойде? Защото иде една светлина, която ще проникне в съзнанията на хората и хората ще видят своите погрешки, ще видят престъпленията, които са правили и ще знаят, как да ги поправят. Защото миналите престъпления трябва да се поправят. Сега всички вие очаквате доброто. Ние носим и престъпления. И добро и зло носим със себе си. Злото трябва да го изправим. Неразрешените задачи трябва ги разрешим. Разрешените задачи трябва да ги изпълним. Неразрешените трябва да ги разрешим. Решеното трябва да го изпълним. В изпълнението е хубавата страна.

Да кажем имате един човек, който ви обича, какво трябва да направи/те/ заради него? Бог, Който е Любов, защо отиваме да се молим на Бога? Ще Му предадем ли нещо? Казваме: Господ е всесилен, Господ е това онова, Той е всеблаг. Какво ще предадем на Господа, кажете. Когато се молим, трябва да идем при Бога, понеже е съвършен. На съвършеното изпращаме една своя мисъл. Като мислим за Бога, ставаме съвършени като Него; като мислим за Бога, ставаме добри като Него. Като мислим за Бога, ставаме благи като Него в дадения случай. Когато искаме да направим нещо, трябва да мислим заради Него. Ако не мислим заради Него и нещата не стават, твоята

мисъл не е права. Ако мислиш за Бога и се сърдиш, не си на правата страна. Ако мислиш за Бога и се обезсърчаваш, не си на правата страна. Съмнението ще дойде, не е грях, но всякога трябва да държим съмнението отвън, да не го приемаме вътре. Щом приемем съмнението, то трябва да стане вяра.

Та казвам: Считате любовта нещо преходно, нереално. Но и българската дума любов не е толкова силна. Любовта в себе си аз я тълкувам: Една сила, която слиза от невидимия свят, изтича през една хурна и се влива в едно корито като вода. Тази вода хората я вземат, перат дрехите, направят е нечиста, хвърлят я като помия отвън. Някой като изучава любовта, изучава помията. Чистата любов когато очисти хората, стане нечиста. Като изучаваме любовта, която е очистила хората, взела всичките нечистотии, казваме: Ето любовта. Нашите помии сме турили на гърба на любовта. Казваме: Това е любовта. Всякога тогава ще се оцапаш, ако любиш хората, ще очистиш техния кир. Кирта е тор за растенията. Греховете са потребни. Нашите грехове са тор за земята. С кола пренасят този тор, наторяват растенията, които дават сладките плодове. Сладките плодове от този тор ни ги изпращат да ги вкусим. Да благодарим на Бога за греховете. Да благодарим на Бога за всичките си погрешки. Да се радваме на добродетелите, които Бог ни е дал. Туй, което приемаме да се радваме, туй което изпращаме, да благодарим заради него. Да благодарим, че ни освободили от тази тор. Често тор има по гърба ни. Много мъчно е човек да обича човека. Да обичаш, значи в даден случай да знаеш от какво има нужда. Едно дете, което е родено талантливо, музикално, не обича да му говориш сладки думи, да му дадеш пари, но дай му един инструмент да свири. На един певец дай му условия да пее, не го хвали. Казвам: Любовта седи да кажем на всичките хора в дарбите, хубавите работи, които Бог е вложил в тях да

ги проявяват. Искаме същевременно и те да ни помагат хубавото и доброто да се прояви в нас. Ако хората не ни обичат, доброто не може да се прояви, ако ние не ги обичаме, не даваме възможност доброто в тях да се прояви. Като любиш един човек, ти му даваш възможност да се прояви. Той като те обича, ти дава възможност ти да се проявиш. Ако в света не се обичаме един други, не може да се проявим, нямаме възможност. Казваме: Господ ще направи. Като любиш, ще дадеш възможност Господ да го направи. Като любиш някого, ще направиш Той да се прояви. Музикант ще стане, поет ще стане, силен ще стане, всичко ще стане.

Казвам: Първото нещо трябва да любите, трябва да обичате, трябва да ви любят и трябва да ви обичат. Като любиш, помагаш на хората; Като те любят, помагат ти. Та се радвайте на проявлението на хората. Всеки, който люби е един добър пример. Всеки, който обича, е един добър пример. И ти като любиш, си един добър пример. В туй отношение в света няма разлика между богати хора и между сиромаси хора. По някой път не искате да бъдете сиромаси. Всеки не иска да бъде сиромах, всички искате да бъдете богати. Много добре е. Много хубаво нещо е да бъдете богати.

Защо не трябва да бъде богат? Турено ти е на гърба повече богатство, отколкото може да носиш. Защо ти е? Богатият човек трябва да търси да раздаде богатството. Ако не го раздаде както трябва, няма бъдеще; ако го раздаде както трябва, има бъдеще. След като си осиромашал, трябва да ходиш пак да търсиш хората, ще просиш. Съвременните хора не знаят, как да просят. Ако бихте били един просяк, как щяхте да просите? Като дойде един цигулар при мене, ще проси ли? Той ще извади цигулката, ще изсвири най-хубавото парче. Аз ще извадя не един лев, но хиляда, ще туря в джоба му. Ако на десетина места изсвири този цигулар и на всякъде му

турят по петдесет–шейсет хиляди лева, ще бъде ли сиромах? Един художник няма да бъде просяк. Той ще нарисува най-хубавите картини даром, ще даде и те ще извадят от джоба си. Няма да определя цената.

Казвам: Туй, което ви говоря, времето показва, ако така живеете, така ще бъде ясно време, така ще грее слънцето. Сега има от нашите братя, които не са облечени, нямат балтони, топли дрехи нямат. Те са нашите стари възгледи. Нашата стара любов мяза на вехта дреха. Казва: Аз го обичах едно време. Като ме обикнаха хората, остарях от тази любов. Като дойдоха да берат плодовете, които имах, не обраха, както трябва, но очупиха клоните и замязах на кютюк. Аз пак ще се поправя, но доста време ще мине, докато се образуват новите клонища. Да кажем, вие обиждате един ваш приятел. Вие сте очупили един клон. Ще бъдеш умен да не чупиш клонищата на любовта. Единственото нещо: Не се позволява да чупиш клоните на любовта. Някои съжаляват, че са любили. Защо съжалявате, че сте любили по някой път. Че не е вярно това. Бог ви е възлюбил, пратил ви е в света. Слънцето за вас грее, вятърът за вас духа, листата за вас растат, реките за вас текат, цветята за вас цветят и вие сте се навели и казвате: Какъв нещастен човек. Мислите, че сте от умните хора. И бедният като иде между богатите, той да има съзнание, да мисли: Заради мене вие сте богати. Бедният да бъде като че го кредитират. Той е цар. Аз се радвам, че си цар. Царят е вън от тебе. Царят като почувства, че ти си разбрал, той ще те повика да му станеш приятел. Ако бедният не може да стане приятел с царя, той не е разбрал любовта. Ако царят не може да стане приятел с бедния, той не е разбрал любовта. То е кривото разбиране. Бедният да стане приятел с царя, добър приятел, не да счита, че царят е по-високо. Царят да се радва, че има приятел беден.

Сега нас Господ ни разбира, пък ние не Го разбираме. Не зная, как да ви обясня. Ние влизаме в стълкновение. Идеята е следната: Бога никой не Го е създал. Защото който го е създал, той е Бог. Туй, което създава, то е Бог. Ако го създават, не е Бог. В нас хората се явява злобата, ние по някой път мислим, че никой не ни е създал. Като станем възрастни, мислим, че не може някой да е бил едно детенце при майка си. Като признаем, че сме излезли от Бога, ние се опасяваме, да не би да се разкае и туй, което ни е дал, да си го вземе. Гледаме да сме далече, да не би да си простре ръката, да вземе всичкото благо, което имаме. То е погрешката, която имаме на земята. Бог всъщност се радва на нашите погрешки и на нашите добродетели. Защото ако би скърбял за нашите погрешки, ще бъдем по-силни от него. Ти скърбиш за някого. Този, който те е наскърбил, е по-силен. Щом не те наскърбява, ти си по-силен. Щом го любиш, ти си по-силен от него; щом не го любиш, ти си по-слаб. Тогава щом се обичате, любите, сте еднакво силни. Щом не любиш, ти си слаб. Щом не вярваш, ти си слаб. Щом се обезнадеждиш, ти си слаб. Щом ходиш да просиш, ти си слаб. Като не искаш от никого да се учиш, пак си слаб. Ако не искаш да просиш от хората, трябва да им дадеш условия, да направиш нещо заради тях. Бог е направил света, оставил ни и ни гледа. Ние използуваме всичките Негови блага. Следи ни, Господ слуша всички наши теории за света и нищо не казва. Той казва: Много добре. Всякога, когато предлагаш на Бога една своя теория, той я туря на гърба ти, да я опиташ. Затуй трябва да имаме правите възгледи. Всяко нещо трябва да бъде направено навреме. Цигуларят трябва да свири добре, който има език трябва да говори добре. Който има очи, трябва да гледа добре. Който има уши, трябва да слуша добре. Всички дарби, които Бог ни е дал, трябва да ги проявим в

техните съвършени качества. Нещата стават по съвършени, но възможностите за проявлението на много блага са опорочени.

Това да ви служи за правило, другото е теория. Който люби е свободен. Който люби знания има. Който люби живот има. Който не люби, свобода няма. Който не люби, знание няма. Който не люби, живот няма. Тези три неща казвам вас, на света няма какво да разправям. Ние трябва да изменим света, нищо повече. Чудни са, като казват: Как да изменим? Някой турил едно було, че не може да вижда, спъва се. Дойда взема булото, махна го от главата. Той може да кряка, да вряка колкото си иска. Казвам: Гледай на света! Казвам: Всичките була и заблуждения трябва да се отмахнат от хората. Най-първо трябва да се отмахнат от вас. Първото заблуждение е: Мене никой не ме обича, аз съм самотен. Самотността е едно качество само на Бога. То не е качество на нас. Не може да го опитаме. Единственият самотен в света, който е, той е Господ. От наше гледище няма нещо по-хубаво от самотността. Няма по-страшно нещо от самотността. По-грозно няма от самотността. По-голяма красота от самотата няма. Туй трябва да го вземете на вяра. Сега не може да ви говоря. Всички дойдохме в едно направление от хижата дотук, но всички не вървят по една посока. Всеки върви по особен път. Двама души не вървят по същия път. Не е хубаво да се върви по същия път. Дето казват, че върви по същия път не е вярно. Човек като живее добре, върви по свой път. Щом разбираш един човек и той те разбира, вие вървите по същия път. Най-първо трябва да виждаме от какво произтичат контрастите. Срещам един човек, когато съм се наял. Думите „гладен съм“ нямат същото значение както за него. Трябва да вляза в положението му, да иде да се нахрани. Ще му кажа: Чакай, не е дошло времето. Всеки човек, който има известна малка нужда, задоволете нуждата му. Вие правите полза на себе си. Вие може да задоволите

нуждата му, вие носите хляба. Знаете закона, извадете хляба, дайте му кифличка, дайте му една ябълка, дайте му една круша. Казвате: Ако дам за мене нищо няма да остане.

Първото нещо: Ние с доброто поставяме основа в живота си. Направете един опит да се освободите от противоречията. Сега преди няколко дена имаше голяма буря, можеше да бомбардират София, показваше какво са мислили. Щом се уредиха работите, Божественото взе надмощие. Хората се уреждат още. Днешният ден показва това. Утрешният може да се покаже съвсем облачен, третият ден пак може да се изясни. Промените, които стават в хората хвърлят сянка в действителния живот. Какво е вашето състояние, вие как се чувствате. После вие очаквате да се подобри живота. Дойде един много добър цигулар, вие отивате да го слушате. Ако сте глухи, какво ще го чуете. Причината е във вас. Салонът е добре отоплен, казвате: Не може да го чуя. Значи за добрия цигулар трябва да имате ухо. Да е добре отоплен салонът. Ако цигуларят дойде и вие не може да го разберете, как ще го чуете. Днешният ден се дава един концерт. Светът се оправя. Аз виждам в света се събират багажи. Сегашните управници от осем хиляди години, сега си събират багажите, турят ги в автомобили. Къде? Отиват си вече. Станали сме напълно неутрални. Злото ще го разоръжим да си върви, в съгласие с небето сме, с никого няма да воюваме от воюващите страни. Онези, които идат да ни освободят отгоре, са Белите братя, които са въоръжени и ни дават ултиматум да скъсаме с черните братя. Не искат да воюваме с тях, но ще скъсаме. По техния ум, по тяхната философия доста ходихме. Някой от вас ще поплачат, казват: Какво ще бъде с нашите разрушени апартаменти. Не ги слушайте, апартаментите, които имате да си вървят. Не искам от тях да остане нито косъм. Каквото имат да си го занесат. Белите братя, които идат, ще донесат всичко ново: и кревати, и шапки, и

паници, и тенджери, и обуща. Всичко старо навън. Няма какво да плачем, какво ще бъде в света. Ние дойдохме в един свят, дето черните братя се устроили, лъгаха ни. Доста е. Сега остава единственото нещо, което може да направим:

Единственото нещо е любов към Бога, любов към ближния, любов към всички братя и сестри. Любов към баща си, любов към майка си, към брата си, към сестра си. И слугата ти е брат. Малкото бръмбарче, дървото, всички в света са престорени братя, разни форми са взели. Казвате: То не е за нас. Туй дърво може да ти бъде брат. Под думата брат разбирам всяко същество, което може да ти услужи в дадения случай. Кравата, която ти дава мляко, ти е сестра. Ябълката, която ти дава плод ти е сестра. Едва ние сме запознати с братята и сестрите, които ни слугуват. Светлината, която иде отгоре тя е брат. Топлината, която иде тя е сестра. Аз тъй гледам. Казваме: Не е топлината сестра. Топличка е нейната дума. Отвори светлината, брат е. В светлината виждам нашия брат. В топлината виждам нашата сестра.

Сега дигнете и турете бялото знаме. Любовта се посреща с бялото знаме. Както казал онзи германец: Имаме страшно оръжие, като го изнесем, светът пепел ще стане. Мирът ще дойде веднага. Какво е туй знаме? – Бялото знаме. Щом решим да изпълним Волята Божия, знамето е дигнато. Ако всички народи решат да служат и да изпълнят Волята Божия, да дигнат бялото знаме, мирът ще дойде, навсякъде ред и порядък ще съществува.

Сега седим на тия братя (насядали сме на борови трупи), знайте какво казват: „От нашето неразбиране седите отгоре на нас.“ Казват и другото: „Ако и вие не разбирате, и върху вас ще седят.“ Отдолу ми говорят: „Ние вече разбрахме и с вас ще възкръснем. Няма да бъдем такива.“

Това е живот вечен, да познае Тебе Единаго и Истинаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

Това е живот вечен, да познае истинската Любов, която носи живот.

Това е живот вечен, да познае Бога и всички блага, които Бог изпрати в света. Това е живот вечен.

4-та беседа, държана от Учителя на 28 август 1944 г. 6:00 ч. на поляната в гората над хижа „Еделвайс“ на Витоша.

ЗОВЪТ НА НОВОТО

Молитвите по наряда.

Съвременният свят е обеднял. Най-бедният свят, който някога е съществувал на земята, това е сегашния свят. Светът се нуждае от правда. Нашият свят е свят на безправие. Нас сега ни трябва правдата. Тя е външната страна на живота, за да изпълним Волята Божия. Вътрешното съдържание може да се изрази чрез този стих „Всякога бъди верен и истинен. В това Бог благоволява“.

Има две страни в живота: едни хора са красиви, други са грозни. Ние сами ставаме красиви и сами ставаме грозни. Всякога, когато изпълним най-малката заповед, която ни се дава или най-малкият подтик, който се явява в нашия ум, сърце или душа, ние поставяме ония линии на красотата. Човек става по-красив, по-здрав, когато изпълнява Волята Божия. Когато не изпълнява Волята Божия в най-малката степен, погрознява. Следователно, грозотата е признак за неизпълнение Волята Божия през целия живот. Ние се нуждаем да станем красиви. Сега както сме, не може да се говори за красотата. Като гледам животните, виждам, колко те са останали назад. Казвате, че животните са много добри. Ни най-малко не са добри. Най-големите егоисти в света, това са животните. Турете малко житце на кокошките, ще видите колко са благородни. Турете храна на животните и ще видите, че в тях съществува личен егоизъм. Всяко животно мисли само за себе си. Сега не искам да питате, защо е така. Защо е така? – Защото така сме го направили. В света виждаш грозотата, не че Бог те кара така да виждаш. Бог те кара да виждаш това, което си. Което виждате, това сте вие. Добрият човек вижда

добрите работи. Лошият човек вижда лошите работи. Болният се занимава с болестта си, здравият – със здравето си. Умният се занимава със своя ум, глупавият със своята глупост.

Та казвам: Единствената етика в света, с която трябва да започнете, е да започнете с правдата. Справедливи трябва да бъдете. За пример, по какво се отличава една майка-птичка? – По своята справедливост. Че тя изпълнява Волята Божия. Целия ден ходи търси храна, носи на своите деца и им туря в устата. Щом ги отгледа, и пилетата започнат да хвъркат вече не им туря в устата храната и казва: Това не е моя работа. Ни най-малко не туря в устата на ония пилета, които вече знаят да хвъркат. Понеже сега сте още деца, затова сте несправедливи, защото възрастния човек е справедлив. Ако накарате едно дете да иде на работа, няма да иде, то няма да се подчини. Погрешката е в майката. Когато малкото дете се научи да хвърка, то трябва да хвръкне. Като му каже майката да иде на работа, да хвърка. Всички трябва да хвръкнем. Сега вие гледайте да хвръкнете. Ние още не знаем да хвърчим. Човек, който е несправедлив, той е още на гнездото. Човек, който не е верен и истинен, на гнездото е. Когато научи тия добродетели, той излиза от гнездото.

Аз оставям въпроса, дали вярвате в Христа, дали вярвате в Бога. Аз поставям въпроса: В гнездото ли сте? Тогава ще държиш своето място, ще чакаш майка си. Като ти даде храна, ще се оттеглиш, ще дадеш място на другите. Там действува справедливостта. Понеже имаш няколко братчета и сестричета, ще дадеш място и на тях. Ти ще учиш урока. Първите уроци бащата и майката предават, как трябва да започнеш за бъдеще. Като започнеш като тях, ще живееш. Този въпрос е обширен. Справедливостта има много, много голямо приложение. Ако човек е музикант, в какво седи музикалната

справедливост? Той трябва да знае да пее всеки тон. Вярно трябва да го вземе, не погрешно. Мнозина знаят да пеят. Но аз, когато разглеждам музиката, разбирам друго. Трябва да вземеш основния тон на една песен, за пример „до“. Какво означава „до“? Вярно трябва да го вземеш и от него зависят отношенията на другите тонове. В моя ум всякога, когато пея „до“, седи идеята, че трябва да посея едно семе. Да изпееш „до“, значи да посееш едно семе в земята и да туриш два пръста, пръста отгоре пръст и тогава ще пееш. Като изпееш „до“, туй „до“ показва, че трябва да си посял. Не може да пееш, ако не си посял. Щом го посееш, вярно може да вземеш. Щом пееш, без да посяваш, тонът е фалшив. Вторият тон, който трябва да вземеш е „ре“. Какво означава? Туй семе трябва да изникне, като пееш. Ако ти пееш втория тон „ре“ и нищо не е изникнало, погрешен е, не си го полял. Посадил си го на суха земя, не си турил влага, слънцето не е изгряло, не може да расте. Щом започне да расте, „ре“ – то е вярно взето. Израснало е, но трябва да намери пътя. Казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Щом едно растение израсне, то трябва да намери своя път. Винаги пътят на растението е към слънцето. Пътят на живота това е „ми“. Ти не може да намериш своя път, ако не можеш да вземеш вярно тона „ми“. И тогава оформява се цялото дърво. Това е „фа“. Имаш развито цялото дърво. Тия четири тона трябва да вземеш вярно, за да се оформи вярно растението. Остават другите три тона, които показват вътрешното съдържание на растението. В тебе никога не може да цъфне една мисъл, едно чувство, ако не може да вземеш вярно тона „сол“. Музиката е закон. Ти не може да вземеш тона „сол“ вярно, ако в душата ти няма любов. Ще се облечеш в най-хубавите дрехи, в най-хубавите мисли, в най-хубавите чувства. Никаква грозота да няма! Устните няма да бъдат тънки, стиснати, ръцете няма да бъдат свити на юмрук, няма да бъдеш

прегърбен, няма да мижиш, очите да бъдат отворени, не като на бухал отворени.

Сега в живота вие правите усилия и някой път намирате, че работите не вървят. Който и цигулар да вземете, като идете при него, той първо ще ви научи да си нагласявате цигулката. Има отношение между четирите струни. Те имат известни закони. Първо е поставен основния тон „сол“, след туй „ре“, после „ла“ и „ми“. Ще ги нагласите и тогава има известни правила, ще свирите. То е външната страна. Вие искате да мислите. Какъв е основния тон на вашата мисъл? Или вие искате да любите. Какъв е основният тон на вашето чувство? Или искате да постъпите добре. Какъв е основният тон на вашата постъпка? Тепърва трябва да учите тия работи.

Първо когато ядеш, езикът не трябва да бъде наранен, трябва да бъде здрав. Не трябва да има фуски на езика. Да не страда езикът от ревматизъм. Седнеш да ядеш и казваш: Това не е хубаво, онова не е хубаво. Ядеш едно ядене, казваш: Това не е ядене. Като седнеш само едно ядене ще имаш, сутрин едно ядене, на обяд едно ядене и вечер едно ядене, три яденета през деня. Няма да ядеш на обяд, каквото ядеш сутрин или вечер. Разнообразие трябва да има. Във всяко ядене трябва да има единство. Езикът трябва да бъде справедлив. Кой е справедливият език? Който не се мъчи. Като дойде един длъжник при тебе, като има да плати, той не се мъчи. Онзи, който няма да плати, ще започне да вдига рамената, ще се движи насам-натам. Някой път гледал съм, учителят изкара някой ученик, като не знае, започне да се гърчи. Онзи, който знае урока, той е самостоятелен, мисли ясно.

Срещам много ученици, казват: Не зная, как да живея. Като ми каже някой, че не знае как да живее, аз го заведа при крушата и му казвам: Попитай тази круша, как е живяла, тя ще ти даде урок. Тогава представете си, че зимно време ви заведа при крушата. Много мъчно

ще си научите урока. Студено е и тя тогава не преподава уроци. Този професор зимно време е крайно неразположен. Трябва да чакате ден, два, три или месец, два, три докато му дойде на ум да ви предаде урока. Какво ще стане с вас: Аз като разбирам закона, ще те заведа когато крушата е близо да узрее. Един, два дни ще ходим при крушата, тя ще ти покаже как трябва да живееш. Идеш при крушата, един хубав зрял плод паднал. Казвам: Изяж го. Какъв е плодът? – Много хубав, сладък. – Бъди такъв и ти. – Ето първият урок. Ще бъдеш сладък като крушата. Казвам: Когато ние живеем добре, това е сладкият живот. Когато ние живеем зле, това е горчивият живот. Що е горчивината? Някой път крушата ражда горчиви плодове. Тя се е научила от хората. Понеже крушите са се научили от ангелите, плодовете им са сладки. Всички сладки плодове, все от ангелите са научили този живот. Ти никога не може да бъдеш сладък, ако не можеш да мислиш за ангелите.

Щом те приближава красотата на живота, трябва да се радваш. Казва някой: Обичай красивите хора. То е Божие благо. Красотата в този смисъл носи здраве. Щом се разболееш, не си красив. Щом се разгневиш, не си красив. Не да се не гневиш, но щом се дразниш от най-малкото нещо, не си красив. Децата често се сърдят, че паницата не е пълна с ядене, както на батето. Малкото дете иска да му турят толкоз ядене както на брат му. Тогава ако напълниш на детето паницата както на големия брат, то трябва да изяде паницата като батя си и после да е готово да иде да работи като него. Който много работи, много яде: който малко работи, малко яде. Когато онзи, който малко работи, много яде, прави прегрешение.

Аз съм привеждал онзи пример, когато Аделина Пате отива в Ню Йорк иска да изтегли 25 000 долара от пощата. Отива да извади парите, няма препоръчително писмо, няма лична карта, казват и: Не

може да ти дадем парите. Никой не я познава. Тогава тя се изправя и започва да пее. Касиерът казва: Тази е Аделина Пате, дайте и парите. Ще започнете първата песен на любовта. Като идете на пощата, не искат да ви дадат парите, ще изпеете една песен на любовта. Ако ви дадат парите, пели сте хубаво; ако не ги дадат, ще търсите някого от вън да ви препоръча. Докато хората ни препоръчват, ние не пеем добре. Когато ни препоръча самото пеене, ние сме пели хубаво. Сега в новата епоха всеки сам ще се препоръча. С какво? С пеенето си. Мнозина познавате, когато се пее вярно; когато се пее невярно, нямате усет. В музиката, когато чувстваш, че не е верен тонът, то е дразнене, то не е разбиране музикално. Щом един човек знае да пее добре, той никога няма да позволи на другите криво да пеят. Ако десет души от вас идете някъде, ако сте умни, щом не пеете хубаво, мълчете. Давайте ухо на този, който хубаво пее. Трябва да се учите. Онзи, който пее хубаво, е учител, от него ще се учите, който и да е той. В България има доста славеи, те са най-добрите певци, които може да дадат най-добрите уроци. Сутрин пеят, имат хубави трели. Ако хората слушаха сутрин славеите, когато пеят, животът им щеше да бъде по-добър. Българите, когато славеите пеят, спят. Много малко внимание обръщат на славеите. Казват: Нямат работа, пеят. Славеят пее, когато извършва най-сериозна работа. Другото време не пее. Когато има най-хубавата работа, той пее. През май когато славеите пеят, те извършват най-добрата работа. Следователно, когато човек върши най-добрата си работа, трябва да пеят. Пеенето разбирам в много широк смисъл. Човек, на когото мисълта е чиста, не прави погрешки. Без погрешка е мисълта, на когото чувството е чисто без погрешка. На когото постъпката е без погрешка, тогава човек пее. Човек, който мисли, той пее. Човек, който добре чувствува, той пее. Човек, който добре постъпва, той пее. Ако вие сте недоволни от себе

си, значи вие не пеете. Ако ви дадат най-доброто ядене и след като сте яли, вие сте недоволни от яденето, причината е във вашия стомах, или във вашия език, или във вашето тяло. Ако сте здрав и ви дадат хубава храна, вие ще бъдете весел и доволен.

Има един смешен анекдот от турско време. Няколко ханъмки посещават българска чорбаджийка. Тогава българите са били под турско робство. Чорбаджийката прилича на сегашните кметици, не е толкоз благородно чорбаджийка. Тя имала хардалия и им дала да пият. Като пили от хардалията, развеселили се и започнали да играят. Като се върнали вкъщи, разправили на бея, че чорбаджийката им дала да пият една течност, когато като пие човек започва да играе. Беят казва: Чорбаджи, дай от онова, което кара хората да играят, и аз да го опитам. Дали му да пие и като се опил казва на чорбаджията: Иде ми да викам. – Викай. – Чорбаджи, иде ми да играя. – Играй. Опитал хардалията. Това, което ни кара добре да говорим, което ни кара добре да играем, то е хубавото вино. Това са хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки в живота.

Кое е онова, което нас ни занимава? За пример, вие се интересувате, какви са новините. Съвременният свят яде такъв бой, дето не се е учил. В целия свят бой има. Тия учители бият хората, че не се учили добре. Кому крак счупен, кому главата пукната. Милиони хора се бият, дето не са знаели, как да пеят, как да постъпват. На какво се дължи това? На ония хора, които отхвърлиха Божията Любов и туриха своя закон. Те създадоха сегашната война. Това са човешки закони, това е човешки личен егоизъм. Мислим, че светът е създаден само за нас, нас да ни е добре. Светът е едно училище, в което човек има право да употреби нещата, които са в света, но няма право да бъдат негова собственост. Слънцето не може да бъде собственост, да имаш тапия за него. За звездите не можеш да имаш тапия. За реките,

които текат, не може да имат тапия, че са твои. За морета, за океаните, не може да имаш тапия. Те са общи неща, които трябва да се употребят. Ти си в океана пътуваш, какво ще бъде твоето положение? Един ден се разиграе океана. Аз казвам: Океанът играе. Ако не играе, той ще подлудее или ще умре. За да не умира океанът, играе. Ако се намираш на парахода, ще кажеш: Големи вълни! Океанът играе като турския бей. Като се напил със сладкото вино, играе. Като го напече слънцето, умири се. Казва: Той е подлудял. На български луд значи не е намерил пътя си.

Един българин ходил из драките и дрехите му се одърпали. Ако беше намерил път, дрехите му щяха да бъдат здрави. Ние се оплакваме, че е лош живота. Из драките ходим някой път. Преди години във Варненско двама битолски просяци отиват при един българин да просят. Той бил сприхав човек и като ги видял, казва: Защо не ходите да работите на нивата, ами сте се повели. – Единият бил с гъдулка, а другият бил сляп. Казва: Какво си повел този слепия човек. Чакай да ти дам един урок. Дигнал тоягата и видял, че слепият напуснал гъдуларя и избягал. Отива българинът в кръчмата и казва: За пръв път накарах един сляп човек да прогледа. Сприхавият българин са страданията в света, които ще те накарат да прогледаш. Някой турил восък на очите си. Като дойдат страданията, ще смъкнат този восък. Казвате: Аз това не мога, онова не мога. Ние на земята всичко може да направим. Под всичко аз разбирам онова, за което човек е създаден. Един цигулар свири всичките мъчни упражнения, всичките мъчни песни. Стремежът на всеки цигулар е да свири най-мъчните, най-хубавите парчета.

Та казвам: Вие искате да бъдете красиви. Вашите ръце, вашите крака не могат да станат красиви, ако вие не разбирате закона на надеждата. Или законът на надеждата е да правите най-малката

добрина. Надеждата се занимава с най-дребните работи. Ако вие не се занимавате с дребните добрини, краката красиви не може да бъдат, ръцете красиви не може да бъдат и лицето красиво не може да бъде. Вие казвате: Той е оптимист. Във всичките оптимисти хора надеждата е силно развита; които не са оптимисти, надеждата е слабо развита. За да подхраниш надеждата в себе си, ти трябва да правиш най-малките добрини в живота, на които никой не обръща внимание. Ще ви приведа един пример, да ви покажа, какво аз разбирам под думата надежда. Един богат милионер в града Ню Йорк дал обявление, че се нуждае от касиер в банката. Десетина, двайсет души дошли с препоръчителни писма. На всички директорът на банката казал: Ще ви имам предвид. Влиза млад и спретнат момък, още като влиза, вдига една книжка от земята, туря я настрана. Другите, които носели препоръчителните писма, не видели и не вдигнали книжката. Казва: Аз не нося никакви препоръчителни писма. – Ти, казва, носиш най-добрата препоръка. В света, ако вдигнеш една книжка е много по-голяма препоръка, от колкото ако носиш най-добрата препоръка от някого.

Казвам: Какво по-хубаво от това да служим? Има ли нещо по-красиво от това да служим на Бога? Не да се плашим от Бога. Да служиш на Бога е най-красивото нещо, което човек може да извърши. Аз ще ви приведа следния пример: Какво наказание може да има, ако тебе ти дадат един билет да слушаш някой виртуоз, или някой прочут певец, който пее? Ще се страхуваш ли? Ще ти бъде приятно. Като отиваш при Бога да служиш, ще научиш най-хубавите неща, които съществуват в света. При Бога ние не може да идем, ако не мислим добре, ако не чувстваме добре, ако не постъпваме добре. Единственото нещо, с което може да идем при Него, това е красивата мисъл, която човек има, красивото чувство и красивата постъпка. Или казано

другояче: Ако не мислиш с любов, ако не чувстваш с любов, ако не постъпваш с любов, ти при Бога не може да идеш. При всички може да идеш, но при Бога не може да идеш. Следователно любовта е език на Бога. Всеки език има своя азбука. Тя трябва да се учи. Доста години се изискват да се изучи азбуката на любовта. Тя си има свои букви, има своя читанка, има своя граматика, своя литература, своя поезия, музика.

Сега някои питат, кога ще се свърши войната. Вие искате да се свърши, някои хора искат да се продължи. Защо искате да се свърши? Какво лошо има във войната? Войната от гледището на Божествения свят е един музикален хор, в който хората не знаят да пеят, че се бият.

Всеки удря в главата и казва: Така не се пее, така не се пее. Бият се. Всеки удря другия. Никой не знае да пее. Съвременните хора се бият в един хор. Като дойде капелмайсторът, ще каже да престанат да се бият и ще им даде първият урок как трябва да пеят. Мислите ли, че не може да ги накара да мълчат? Ако тази земя се разиграе, че хората започнат по 4–5 метра да скачат из въздуха, как ще се бият. Кой ще се бие, кажете ми. Тези, които воюват да започнат да се изхвърлят из въздуха, няма ли да престанат да се бият? Да не идваме до това. Господ има всички средства да спре войната. Има ли някой от вас, който да не е гласувал за войната? Има ли някоя жена, която да не е гласувала за войната? Има ли някой мъж, който да не е гласувал за войната? Има ли някое дете, което да не е гласувало за войната? Има ли някое куче, което да не е гласувало за войната? Има ли някое дърво, което да не е гласувало за войната? Прахът, всички са гласували за войната. Хубава е войната, но да се бият хората едни други, това не е война. Казвате: Доброто воюва. Има добро воюване. Да освободим затворените, да дадем свобода на онези, които са вързани от хиляди години. Нещата, които са в безпорядък, то са хора

затворени. Един човек, който от хиляди години е чакал една сладка дума.

Казвате: Да идем и да проповядваме. Как трябва да се проповядва Христа по нов начин? На един болен човек какво ще му проповядваш? Казваш: Господ ще те изцери. Ти като идеш при болния да кажеш: Господ ме прати да те изцеря. Ще кажеш: Братко, стани, ела на работа. Ще го заведеш в дома си, ще го нагостиш най-първо. След туй ще впрегнеш каруцата, ще се качите ти и той, ще идете на нивата да работите. То е проповед. Ти ще му кажеш: Аз се помолих заради тебе. Ти ще оздравееш. Остане ли човек на твоята молитва, човекът хич не оздравява. Дойде друг проповедник, казва: Аз ще те излекувам. Лекуват с години, както имаме оня пример в Писанието. 38 години се лекувал. Отива Христос и му казва: Стани, дигни одъра си. От дълго време лежа. – Дигни одъра си и стани! Иди на работа, не да останеш на леглото. Той ще се евакуира с леглото. Се ще носи някакъв багаж. Нали без багаж не може?

Та казвам: Препоръката на певеца е в неговия ларинкс. Препоръката на цигуларя е в неговата цигулка. Препоръката на пианиста е в неговото пиано. Препоръката на оратора е в неговия език. На добрия човек езикът е красив, той има знание, как да говори. Не трябва да правим излишни работи. Трябва да знаем, че както ние говорим, както хората говорят, както хората мислят, както чувстват и постъпват, така светът ще се устрои. Ние както мислим, така израстват растенията. Може да направим един опит. Ако ти посадиш едно дърво, обичаш го, поливаш го, мислиш хубаво за него, туй дърво ще израсте най-хубаво. Ако твоят живот не е хармоничен, ако чувствата ти не са хармонични, ако постъпките не са хармонични, туй дърво ще осакатиш. Не само това, но българи има, които знаят, казват, че на добър овчар вълк не напада стадото му. Един българин

ми разправяше: Аз 30 години пасох овце, нито една овца вълк не ги е изял. Вълците при добрия овчар не ходят. Щом овчарят е лош, и вълците, и мечките задигат овцете. Вие по някой път се изкушавате. Вълци често идат във вашето стадо. Погрешката е във вас. Вие боледувате, причината сте вие. Вие сте сиромах, причината сте вие. Вие сте глупав, причината сте вие, не баща ти и майка ти. Те са второстепенни неща.

Закона е: Бог направи хората по образ и подобие свое. Показа им, как трябва да живеят. После ние изопачихме Божия закон, престанахме да живеем по закона на любовта и следствие на това имаме неразбрания живот. В света в общи черти хората добре живеят. Тези, които не живеят добре, сега се наказват. Тази война е за тях. Дават им се първите уроци на софиянци. Те не вярваха в Христовото учение да се отрече човек. Как ще си остави имането? Като дойде тази бомбардировка, не изпълниха ли Христовото учение, оставиха имането всички. Всеки, кой на където види, бяга. Приложи се Христовото учение. Но то е закон на насилие. С насилие всички изпълниха Волята Божия. Няма хармония там.

Първото нещо е, че на всички ви трябва обхода. Намирам, че хората нямат обхода. Ако срещне на пътя едно дете, човек не иска да се отбие. Умният човек заобикаля децата. Като вървиш, не вървиш по права линия, обикаляй, на всички прави път и на млади, и на стари. Не чакай хората да ти правят път. Всички страдаме, понеже искаме на нас да ни правят път. Там се сблъскваме. Всеки трябва да заобикаля, да остави всички да вървят по пътя, ние да вървим по нов път. Умните хора по нов път вървят, по който не е вървял. Тогава няма да се сблъсквате. Казваш: Невъзпитани са хората, не знаят как да говорят. Никой не те заставя да слушаш, когато някой говори. Или сега те мобилизират. Мобилизират те, стани невидим. Дойдат в къщи,

невидим си. Закарат те на война, стани невидим. Понеже си видим, знатен си, всеки те хваща, казва: Ха да се биеш. Ти слушаш, биеш се.

Казваш: Аз ходя по Божия път. Ти може ли да ходиш по Божия път, без да е Господ с тебе? То е невъзможно. Може ли да ходиш по пътя на слънцето, ако слънцето не е изгряло? Може ли да ходиш по земята, ако тя не е организирана? Казвате: Път трябва да има. Какви пътища имат птиците? Какви пътища има светлината? От 150 милиона километра иде от слънцето на земята. Кой и прави път? Тя сама прави своите пътища, сама върви по своя път.

Казвам: Ако възприемете любовта, ще влезете в Божествения свят. Ако вие с любовта влезете в един неорганизиран свят, веднага този свят ще се преобрази. Господ още не е на земята, няма го. Не е изгрял. Ние сме още тук в тъмнина. Христос дойде на земята, Той беше малка звезда. Хванаха Го, разпънаха Го. Когато дойде Господ на земята, Той е слънцето, което изгрява. Тогава кои растения се бунтуват против слънцето? Като дойде слънцето, донесе влага, развие всичко онова, което е скрито в земята и то пониква, плод дава. Залезе слънцето, всичко се прибере. Казвам: Трябва да бъдете готови: слънцето на живота изгрява. Всеки от вас трябва да го използува.

Ще цитирате някой път, какво казал Учителят. Аз искам всички добре да пеете. Основната песен трябва да пеете. Нямате мекота в езика. Ще туриш основния тон. Кой е тонът на мекотата? – „Сол“. Аз говорих само за четирите тона. Като започне слънцето да те грее, като чашка ще възприемаш вече. Вие сега едва сте достигнали до „фа“. Българинът много добре пее „фа“. За паница пее „фа“, за нивици – „фа“, за много жито – „фа“, за обуща – „фа“. От всички тонове българинът „фа“ взема най-вярно. И като плаче „фа“ взема вярно.

Казвам: Сега иде нова епоха. Аз не искам да чакате да дойде второто пришествие. Сега е съдба. По-голяма съдба не зная. Към

второто пришествие е. Война във водата, война на сушата, война във въздуха, навсякъде война, задушливи газове. Остана още едно: Цялата земя да се запали и всичко да изгори. Да не чакаме да дойде второто пришествие на изгарянето. Какво ще стане с нас тогава? На огъня рудата ще изгори и златото ще излезе.

Ние да не очакваме като в Стария завет да предизвикаме Господа. Като дойде Божия гняв, всички от София ще бягат. Навсякъде ще идете, в бункери ще идете, в скривалища ще идете. Като престане падането на бомбите, ще излезете. В света Бог като дойде, всичко ще се превърне на добро. Аз виждам сега, че Господ е започнал да говори на хората. Нашите шумци, които слязоха, ако го нямаше Господа, хиляди глави щяха да хвръкнат. Той е с тях и им казва: Няма!

Новото учение ще тури ред и порядък. Вие всички сте шумци. Ще слезете от гората и няма да режете главите. Ще кажете: Прощава се. Като слезете няма да търсите своите неприятели, ще прощавате. Първото нещо: Извинявайте всичките хора за техните погрешки, които правят. Не дръжте сметка за чуждите погрешки. Не е лесна работа това. Законът е: Всякога бъди верен и истинен. То е смисълът на живота. Всякога бъди справедлив, то е външната страна на живота. Името на Бога сега трябва да осветим с правда и справедливост. Трябва да призовем Бога да тури ред и порядък в света. В света има порядък. Само правдата е, която може да уреди света да живеят хората. Без вярност и истинност не може. Истината носи свободата. Всеки човек, който не е свободен, той не познава истината. Всеки човек, който не е верен, неговата мисъл не е права.

Вие всички имате желание да ви обичат хората. Крушата я обичат заради крушите и. Готвачът го обичат заради доброто готвене. Поета го обичат за хубавата поезия. Певеца за хубавото пеене, здравия – за силата, която носи, че знае да работи. Искаме да ни

обичат. За какво трябва да ни обичат хората? Ако ви обичат е зле; ако не ви обичат, зле е пак. Кое трябва да бъде? Някой път казвате, че някой с любовта прекалява. В любовта няма прекаляване. Когато идете при чешмата и си напълните стомната, отдалечете се. Не стойте с вашата пълна стомна при чешмата. Напълниш стомната, веднага отдалечи се.

Очаквате сега второто пришествие, да дойде Христос с ангелите. Че Христос сега е дошъл в цяла Европа и навсякъде ангелите косят. Има един стих, който казва: „Когато дойде Син Човечески, ще намери ли вяра?“ Ще намери ли хорските сърца да възприемат любовта? Сега говорят за войната, колко са избити, кой ще победи. То е външното идване на Христа, гневът Божи, който се излива за правдата, която съществува. Ако любовта не дойде, как ще престане тази война, да се опознаят хората, да съзнаят хората, че туй, което вършат е най-голямото престъпление. Няма закон да съди един народ, когато воюва. Че избили сто, двеста хиляди, един милион. Колко милиони хора има избити в Русия? Колко милиони хора има избити в Германия, в Англия, навсякъде?

Ние чакаме Господ да оправи света. Че Господ ако оправи света и ние сме неоправени, какво ще правим? Ако Христос дойде сега, как ще ни намери нас? Ако дойде Христос, както хората вярват, дърво ще има, рязане на глави. Ако дойде Христос на любовта, Който казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени. Да възлюбите враговете си“, ние готови ли сме? В сегашните времена трябва да дадем място Бог да се прояви в нас. Ако една стопанка знае как да си накладе огъня, знае как да сготви яденето, срамота е да мислим как трябва да обичаме. Гледам някой дойде тук, откъсне една круша. По любов като идеш, ще погледнеш, ще благодариш на Бога, ще научиш, че тази круша родила хубави круши, по любов живее. Ще кажеш: Господи, може ли

от тези хубави круши да ми дадеш една, че и аз да се науча като нея. Тогава ще откъснеш и ще благодариш пак. Няма да си пълниш джобовете с круши. То е новият начин. Срещна един човек, искам да видя какви круши има, какъв е погледът му. От очите му трябва да излиза светлина, мека светлина. Като срещнеш добър човек, вземе ти страданието, светне ти, стане ти радостно на душата, няма какво да се мъчиш. Вие очаквате някой да дойде от вън да ви помага. Хубаво е, и той ще дойде. Но след като ни помагат, трябва и ние да идем да помагаме. Докато човек е болен да му помагат е на място, щом оздравее, трябва да иде и той да помага. Пеенето харесвам по това, че който пее не питат за цар, за княз, за богат, за сиромах, но дали пее хубаво е важно.

За нас важат три неща. Нас ни са потребни хора, които добре мислят, добре чувстват, добре постъпват в пълния смисъл на думата. Или хора, които имат красиви мисли, красиви чувства и красиви постъпки, или хора, които нямат никакъв недъг. Сегашните хора като гледаш, носът не е на място, очите не са на място, веждите не са на място, ръцете не са на място. Мъчно е да срещнеш някой красив човек. Казвате: Бъдещето поколение. Бъдещето поколение от настоящето е излязло. Певци ще станете като пеете добре. Ако слушате гаргите да грачат, какви певци ще бъдете.

Всички казват, че светът е лош. Не, човешкият свят, който хората създават има недъзи. Божият свят /е/, който живее във въздуха, който дишаме, в светлината, която възприемаме, във водата, която пием. Да благодарим на Бога за светлината, която прониква в човешкия ум. Да благодарим на Бога за чувствата, които проникват в сърцето. Да благодарим на Бога за всяка постъпка. Тъй щото да е пълен живота ни с благодарност за великата любов, която всеки ден се излива върху нас.

Четохме от 13 глава от Първото послание към коринтяните. Когато изучавате любовта, вземете последно място. Всичката погрешка седи, че хората като дойдат да изучават любовта, вземат първото място. Любовта никога не можеш да разбереш, ако не вземеш последно място. Две неща в света са важни: великото голямото в света и великото малкото в света. Бог е в тия две неща. Великото голямо слиза надолу, то се смалява. То голямо не може да бъде. Във великото малко стремежът е нагоре, то се качва. Великото малко се стреми към великото голямо и великото голямо се стреми към великото малко. Сега живеем към великото малко, но се стремим към Бога, а Бог се стреми към нас. Бог се стреми към нас да ни повдигне. Пък великото малко как трябва да живее? Вие всички се стремите, имате такива стремежи на Бога, искате всички големи да сте, да управлявате света. Това са работи на Бога. Да кажем един министър издава една заповед: Това и това да се направи. Издава министърът заповед до учителите, това и това да се направи. Той не може да изпълни, хиляди и хиляди учители трябва да изпълнят. Ако тия учители са глупави, какво ще стане? Хиляди и хиляди учители в основните училища, прогимназиите, гимназиите трябва да знаят как да предадат тази заповед. Сега Бог изпраща своята мисъл, ние трябва да знаем, как да я предадем. Ако всеки само цитира заповедта на един министър, това и това да се направи, само цитират, цитира. Аз го уподобявам: Трябва да знаете, да пишете нотите. Дадат една песен, препишете я, други от вас препишат. То е заповед на министъра. Преписва се. Тази песен трябва да се пее. Всеки учител на място изпълнява песента, дадената заповед. Говорим за любовта. Който люби, ще изпее песента, ще покаже на хората, в какво седи любовта. Има едно малко лицемерие в любовта. Има малка лакомия в любовта. Лицемерието и лакомията са две крайности. Една млада мома си затваря очите, че не иска да

вижда, че много мисли за другите. Иска да се покаже, че никого не гледа. Пък то не е така. Тя гледа много момци, пък гледа да се покаже, че само него гледа. То не е така, не е вярно. Човек в дадения случай една мисъл трябва да има. Момата да каже: Аз съм за най-красивия момък. Той е моят избраник. Казва: Той грозен може да е. Тогава идеал няма.

Любовта без една отлична мисъл не може да се прояви. Любовта без едно отлично чувство не може да се прояви. Любовта без една отлична постъпка не може да се прояви. Любовта без едно здраво тяло не може да се прояви. Любовта без една нежна ръка не може да се прояви. За любовта трябва да имаме едни отлични крака. Като отиваш някъде да няма скърцане в краката. Ти като отиваш по пътя казваш: Боли ме коляното. Като тръгнеш да служиш на Бога, песен трябва да има: краката ти трябва да пеят, пръстите ти трябва да пеят, колените ти трябва да пеят. Сърцето ти трябва да пее, дробовете ти трябва да пеят. Музика навсякъде да се чува. От единия до другия край на света трябва да се чува само песен за изпълнението на Божията Любов.

Сега казвате: Боли ме главата. То е един неорганизиран свят. Казвам: Новото, което иде в света, е в гласа. Новото, което иде в света, то е във мисълта. Новото, което иде в света, то е в мисълта. Новото, което иде в света, то е в сърцето. Новото, което иде в света, то е в нашата душа. Всеки сега да слуша своя ум, да слуша своето сърце, да слуша своята душа и да слуша своя дух. Това е зовът, това е езикът на Бога, който се обръща сега към нас.

(Мотото.)

5-та съборна беседа, държана на 24 септември 1944 г., неделя, с. Мърчаево, в дома на брат Темелко, 5:00 ч. с.

(В „Писма до приятелите“ от 7.II.1951г. Боян Боев пише, че на 19 октомври, четвъртък, 1944г. Учителя напуска с. Мърчаево и се връща на Изгрева в София)